

गौडयन्यमाला ।

श्रीमत्कुमारभरतकुमाररायेण प्रवर्तिता

श्रीमदच्युतकुमारमैत्रेयेण पर्येक्षिता च ।

अथ

काशिकाविवरणपञ्जिका ।

बोधिसत्त्वदेशीयाचार्यश्रीजिनेन्द्रबुद्धिपादविरचिता

शास्त्रिश्रीश्रीचन्द्रचक्रवर्तिभट्टाचार्येण संस्मृता ।

THE

KASIKA VIVARANA PANJIKA

(THE NYASA)

A COMMENTARY ON VAMANA-JAYADITYA'S KASIKA

BY

JINENDRA BUDDHI.

EDITED

WITH OCCASIONAL NOTES

BY

SRISH CHANDRA CHAKRAVARTI, B. A.

SENIOR PROFESSOR OF SANSKRIT, RAJSHAHI COLLEGE,
RAJSHAHI, BENGAL.

Vol. I.

PUBLISHED BY THE VARENDRA RESEARCH SOCIETY OF RAJSHAHI.

1916.

THE SAVING SOCIETY
CALCUTTA 700016

Acc No. B.1606

Date 12-11-85

अथ
न्यासापरनाम्नी

412

काशिकाविवरणपञ्जिका ।

प्रत्याहारसूत्राणि ।

जयन्ति ते सदा सन्तः सर्व्वथा यैरुपार्जितम् ।

गुणानां सुमहद् वृन्दं दोषाणां च विमार्जनम् ॥१॥ (A)

अन्यतः (B) सारमादाय कृतैषा काशिका यथा ।

वृत्तिस्तस्या यथाशक्ति क्रियते पञ्जिका तथा ॥२॥

वृत्तावित्यादि । अथ किमर्थः काशिकारम्भे ऽस्य श्लोकस्योपन्यासः ? तस्यामगौरवपरिहारार्थां गौरवप्रतिपादनार्थश्च । अत्र ह्यसति प्रागन्यासु वृत्तिषु रचितासु पञ्चादियं रचितेति पुनरुक्ततादोषं सम्भावयतां तस्यामगौरवं स्यात् । नतु गौरवम् । अस्मिंस्तु सति न भवत्येष दोषः । यस्मादनेन स विशेषस्तस्या आख्यायते सम्यगशेषशब्दव्युत्पत्तिहेतुर्यस्मिन् सति पुनरुक्तता-दोषसम्भावना ऽगौरवहेतुर्न भवति । गौरवं चोत्पद्यते । स पुनर्विशेषो वृत्ता-दिषु विप्रकीर्णस्य तन्त्रस्य यः सारसंग्रहस्तदुक्तता । नचासौ प्राच्यासु वृत्तिषु सम्भवतीति कुतः पुनरुक्ततादोषसम्भावना । तस्यां चासत्यां नागौरवं भवति । किं तर्हि ? पूर्व्वोक्ताद् विशेषाद् गौरवमेव । तत्र च वृत्तिः पाणिनिप्रणीतानां

(A) The Bengal MS. gives the stanza as:—

जयन्ति ते सदा सन्तः सर्व्वथा यैरुपार्जितम् ।

गुणानां सुमहद् वृन्दं दोषाणान् विमार्जितम् ॥

In which सर्व्वे हिताः सर्व्वार्थाः is by the वार्तिक—“सर्व्वान् वा वचनम्”—under the rule सर्व्वपुरुषार्थां णडञौ (5. 1. 10). पण्डित बालशास्त्री quotes it, in the preface to his edition of the काशिका, as :—

जयन्ति ते सदा सन्तः सर्व्वोपायैरुपार्जितम् ।

गुणानां सुमहद् वृन्दं दोषाणां परिमार्जनम् ॥

(B) अन्यतः सारमादायैव सर्व्वतः सारमाकर्ण्येति पाठान्तरम् ।

सूत्राणां विवरणं चूळिभट्टिनल्लूरादिविरचितम् (C) । भाष्यं कात्यायन-
प्रणीतानां वाक्यानां विवरणं पतञ्जलिप्रणीतम् । तथेति ससुचये । धातुनाम-
पारायणादिषु चेत्यर्थः । अथवा सादृश्ये । यथा वृत्त्यादौ विप्रकीर्णस्य तन्त्रस्य
सारसंग्रहः स्निग्धः । तथा धातुनामपारायणादिष्विति यावत् । धातवो भूवादयः ।
नामानि प्रातिपदिकानि । तेषाम् पारं पर्यन्तं निष्ठामयन्ते गच्छन्ति याभ्यां
शास्त्राभ्यां ते धातुनामपारायणे । पारायणशब्दः प्रत्येकं मभिसम्बध्यते । धातु-
पारायणं नामपारायणञ्चेति । ते आदौ येषामिति बहुव्रीहिः । आदिशब्देन
शिवादीनां ग्रहणम् । विप्रकीर्णस्येति । विक्षिप्तस्य विस्तारितस्येत्यर्थः ।
तन्त्रस्य व्याकरणशास्त्रस्येत्यर्थः । तद्वि तन्त्रमिव तन्त्रम् । दैर्घ्येण प्रसारि-
तास्तन्त्रवस्तन्त्रमित्युच्यन्ते । यथा तदनेकस्य तिरश्चीनस्य तन्तोरनुग्राहकं
तथेदमप्यनेकस्य लक्ष्यस्येति । एतदस्य तन्त्रेण साधर्म्यम् । अथवा तन्त्रयन्ते
व्युत्पादयन्ते शब्दा अनेनेति तन्त्रं व्याकरणम् । अनेकार्थत्वाद्वातूनां तत्रि
कुटुम्बधारण इत्येष धातुरत्र व्युत्पादने वर्तते । अथवा तन्त्रं सिद्धान्तः । तन्त्रं
प्रधाने सिद्धान्त इत्यमरः (D) । सारसंग्रह इति । सारशब्दोऽयं नपुंसकलिङ्गो
न्यायादनपेति वर्तते । तथा चार्द्धर्चादिषु (२।४।३१) वक्ष्यति सारशब्द उत्कर्षे
पुंलिङ्गो न्यायादनपेति नपुंसक इति । समक् समन्ताद्वा गृह्यते लक्ष्यं लक्षण-
ज्ञानेनेति संग्रहः । ग्रहवृद्धनिश्चिगमञ्चेति (३।३।५८) करणे ऽप् । सारञ्चासी
संग्रहञ्चेति सारसंग्रहः । स पुनरयमेव काशिकाख्यो वृत्तिविशेषः । अत्र सारशब्देन
निर्दोषतोऽज्ञाविता । नहि सदोषस्य शास्त्रस्य न्यायादनपेतत्वमुपपद्यते । न्यायेन

(C) चूळिभट्टिनल्लूरादिविरचितम् । भाष्यं वररुचिप्रणीतानां वाक्यानां विवरणमिति वङ्गीयपुस्तके
पाठः । But who are these commentators ? श्रीयति, in his कातन्त्रपरिशिष्ट, often speaks
of a grammarian of the name of चूणि । हरदत्तमिश्र in his पदमञ्जरी explains सूत्रार्थप्रधानो
यस्यो वृत्तिः । सा चेह पाणिनिप्रणीतानां सूत्राणां कुणिप्रभृतिभिराचार्यैर्विरचितं विवरणम् । कौयट, in his
commentary on the aphorism एङ् प्राचां देशे (१।१।७५), also says भाष्यकारस्तु कुणिदेशेन
मशिशिक् । Is चूळि of the Poona MS, चूळि of the Bengal one, कुणि of हरदत्त and
कौयट and चूणि of श्रीयति and others, the same ? Is भट्टि the poet भट्टि who is
renowned for his काव्य ?

(D) अथवा to इत्यमरः is found only in the Deccan MS, obtained from Poona
and not in the Bengal one. —So it cannot safely be asserted that जिनेन्द्र quoted अमर.

तस्य बोध्यमानत्वात् । संग्रहशब्देनापि गुणवत्ता ख्याप्यते । नह्यन्यथा सम्यक् सर्वं लक्षणं लक्ष्यज्ञानेन शक्यते संग्रहीतम् । के पुनरत्र गुणाः । इष्ट्युपसंख्यानवत्त्वम् । शुद्धगणत्वम् । विवृतगूढसूत्रार्थत्वम् । व्युत्पन्नरूपसिद्धित्वञ्च । तथाच वक्ष्यति शास्त्रान्ते—

इष्ट्युपसंख्यानवती शुद्धगणा विवृतगूढसूत्रार्था ।

व्युत्पन्नरूपसिद्धिर्द्विस्तिरियं काशिका नाम ॥१॥ (E) इति ।

अथवा संग्रहशब्दोऽयं भावसाधनः । संग्रहणं संग्रहः संक्षेपः शास्त्रभेदेन विप्रकीर्णस्य तन्त्रस्य पिण्डीकृत्यैकतावस्थापनमिति यावत् । सारशब्दस्य प्रधानवचनः । यावता ग्रन्थसन्दर्भेण परिपूर्णता शब्दव्युत्पत्तेर्भवति स सारः । सारस्य संग्रहः सारसंग्रहः । तस्य करणं सुखोदग्रहणार्थम् । एकत्र हि व्यवस्थितस्य सुकरमुदग्रहणं भवति । दुष्करन्तु विप्रकीर्णस्य । सारग्रहणं परिकरबन्धनिरासार्थम् । स हि तस्योपकारकत्वादङ्गमप्रधानम् । इतरस्तु तेनैवोपकार्यत्वादङ्गि प्रधानम् ।

अथेत्यादि । अथ शब्दोऽधिकारार्थः । अधिकारः प्रस्तावः । शब्दानुशासन-शास्त्रं प्रस्तूयत इत्यमुमर्थमथशब्दो द्योतयति । शब्दानुशासनमित्येतावति ह्यभिहिते संदेहः स्यात् किं शब्दानुशासनमारभ्यते पठ्यते श्रूयते वेति । अथ-शब्दप्रयोगे त्वर्थान्तरव्यवच्छेदेन प्रस्तूयत इत्येषोऽर्थो निश्चीयते । अनुशिष्यन्ते संस्क्रियन्ते व्युत्पाद्यन्तेऽनेन शब्दा इत्यनुशासनम् । शब्दानामनुशासनं शब्दानुशासनम् । अत्र केचिच्चोदयन्ति । उभयप्राप्तौ कर्मणीत्यनेनात्र (२।३।६६) षष्ठी । ततश्च कर्मणि चेत्यनेन (२।२।१४) समासप्रतिषेधेन भवितव्यमिति । एतच्चायुक्तम् । यत्र ह्युभयोः प्राप्तिस्तत्त्वानेन कर्मणि षष्ठी विधीयते । क्व चोभयोः प्राप्तिः । यत्र सामर्थ्यप्राप्तमुभयोः कर्तृकर्मणो रूपादानम् । यथाऽश्चर्यां गवां दोहोऽशिञ्चितेनागोपालकेनेति । एवं नाम दुर्दोहानां गवामशिञ्चितेनागोपालकेन दोह इत्याश्चर्यभूतोऽत्र गवां दोहः प्रतिपादयितुमिष्टः । स च यदि

(E) In the printed काशिका, three stanzas इत्तौ &c. इष्ट्युपसंख्यान &c...and व्याकरणस्य शरीरम् &c...occur in the beginning. But the व्यासञ्चार appears to reject the third and to place the second at the end of the Book.

दुर्दीहानां गवामुपादानं क्रियतेऽशिक्षितस्यागोपालकस्य च कर्तुं शक्यः प्रतिपादयितुमाश्चर्यशब्दः । नान्यथेति सामर्थ्यप्राप्तमुभयोरुपादानम् । शब्दानुशासनमित्यत्र तु शब्दानामिदमनुशासनं नार्थानामित्येतावतोऽर्थस्य विवक्षितत्वात् तस्याचार्यस्य कर्तुंरुपादानमन्तरेणापि प्रतिपादयितुं शक्यत्वादाचार्यापादानमकिञ्चित्करम् । तस्मान्नात्रास्ति द्वयोरपि कर्तृकर्मणोः सामर्थ्यप्राप्तमुपादानम् । ततश्चोभयप्राप्तिरपि नास्त्येव । असत्याञ्च तस्यां नोभयप्राप्तौ कर्मणीत्यनेन षष्ठी । केनं तर्हि ? कर्तृकर्मणोः कृतीत्यनेन (२।३।६५) । ततश्चेधप्रव्रञ्चनवत् समासो भविष्यति । अथवा शेषलक्षणैवेयं षष्ठीत्यचोद्यमेतत् । व्याकरणस्य चेदमन्वर्थं नाम शब्दानुशासनमिति । अतस्तेनैव सूचितत्वात् प्रयोजनस्यानभिधानम् । येन हि शब्दा अनुशिष्यन्ते तस्य तदुद्देशे प्रवृत्तिः । यस्य च यदुद्दिश्य प्रवृत्तिस्तत् तस्य प्रयोजनं भवति । तदेतदुक्तं भवति । शब्दानुशिष्टिरस्य प्रयोजनमिति । एतच्च साक्षात् प्रयोजनम् । पारम्पर्येण तु वेदरक्षणादीनि प्रयोजनानि भाष्यादवधार्याणि । सम्बन्धस्तु साध्यसाधनभावलक्षणः । शब्दानुशिष्टेः साध्याया व्याकरणस्य साधनस्य च यः सम्बन्धः स प्रयोजन एवान्तर्भूतः । केषां शब्दानामिति । कथं पुनरनुशासने गुणीभूतानां शब्दानां किंशब्देन प्रत्यवमर्शो भवति ? नैष दोषः । प्रधाने ह्यन्तर्भूतस्याप्युपसर्जनस्य बुद्ध्या प्रविभज्य किंशब्देन प्रत्यवमर्शो दृष्टः । यथा राजपुरुषोऽयम् । कस्य राज्ञ इति । कः पुनरत्र प्रष्टुरभिप्रायः ? एवं मन्यते शब्दानुशासनमित्यत्र शब्दशब्दः सामान्यवचनः । नच सामान्यशब्दः प्रकरणादिरहितो विशेषे वर्तितुमुत्सहते । सन्ति च समुद्रघोषादयोऽपि बहवः शब्दाः । अतस्तेषामपि वृत्तपादनं प्राप्नोतीति । इह तु व्याकरणं प्रस्तुतम् । तच्च वेदाङ्गम् । अङ्गञ्चोपकारकं भवति । एवञ्च तद् वेदस्योपकारकं भवति । यदि तेनैव वैदिकाः शब्दाः संस्क्रियन्ते लौकिकाश्च तदुपकारिणः । वैदिकोपकारित्वं तु लौकिकानाम् । तैस्तदर्थस्याख्यानात् । तस्माच्छब्दानुशासनाधिकाराद् विशिष्टा एवात्र शब्दा वृत्तपादयितुमभीष्टाः । नतु समुद्रघोषादयोऽपि । तथाविधशब्दवृत्तपादने हि व्याकरणस्यावेदाङ्गतापि स्यादिति मन्यमान आह लौकिकानामित्यादि । लोके विदिता लौकिकाः । तत्र विदित इत्यनुवर्तमाने लोकसर्व-

लोकाट् (५।१।१४४) ठञिति ठञ् । अथवा लोके भवा लौकिकाः । अध्यात्मादि-
त्वाट् ठञ् (४।३।६०, वा) । एवं वैदिकाः । वैदिकानां लौकिकेभ्यः पृथगुपादानं
प्राधान्यव्यापनार्थम् । यथा ब्राह्मणा आयाता वशिष्ठोऽप्यायात इति । अत्र
ब्राह्मणत्वादेव वशिष्ठस्याप्यागमने सिद्धे प्राधान्यव्यापनार्थं तस्य पृथगुपादानम् ।
प्राधान्यव्यापनन्तु वैदिकानां यत्नेनापभ्रंशनिरासार्थम् । तेषां ह्यपभ्रंशे याज्ञे
कर्मणि महान् प्रत्यवायो दृष्टो हेलयो हेलय इति । अथवा ये लोकयात्राहे-
तवो भाषाशब्दा स्तैरेव लौकिकत्वं प्रसिद्धं मिति वैदिकानां पृथगुपादानम् ।
तत्र लौकिका अनियतवर्णानुपूर्विका गौरवः पुरुषो हस्तीत्येवमादयः ।
वैदिकास्तु नियतानुपूर्विकाः शत्रो देवीरभिष्टय इत्येवमादयः । इह ह्यन्वा-
ख्याने प्रतिपदपाठोऽभ्युपेयः । तस्यापि त्रयः प्रकाराः । शब्दापशब्दोभयो-
पदेशभेदेन । आनन्त्याच्च शब्दानां स सर्वथाप्यसम्भवः । एवं हि श्रूयते बृहस्पतिः
किलेन्द्राय दिव्यं वर्षसहस्रं प्रतिपदविहितानां शब्दानां पारायणं प्रोवाच
नचान्तं जगामिति । तदीदृशे वक्तव्ये तर्क्यध्ययनकाले च नान्तगमनमभूद् यस्य
तस्य कुनोऽद्यत्वे भविष्यति स्वल्पायुषि प्रजायाम् । न चान्योऽभ्युपायोऽस्तीति
मन्यमान आह कथमित्यादि । कथमनुशासनम् । न केनचित् प्रकारेण
शब्दानां व्याकरणमनुशासनमित्यर्थः । अथवा भावसाधनोऽत्रानुशासनशब्दः ।
अनुशिष्टिरनुशासनं संस्कारः । न कथञ्चिच्छब्दानां संस्कारः सम्भवतीति
यावद् येनाल्पेनैव प्रयत्नेन महतः शब्दौघान् प्रतिपद्यते । तदुपायान्तरं
दर्शयितुं माह प्रकृत्यादिविभागपरिकल्पनयेत्यादि । प्रत्ययात् प्रथमं क्रियत
इति प्रकृतिः । प्रकृतिरादिर्येषां ते प्रकृत्यादयः । आदिशब्दः प्रत्ययादीनां
परिग्रहाय । तेषां विभागोऽसंकीर्णरूपता । तस्य कल्पना परिकल्पिकया
बुद्ध्या परिकल्पनम् । तथा परिकल्पनया शब्दानामनुशासनं व्याकरणमनु-
शिष्टिर्वा । हेतावियं तृतीया । नहि तथा विना व्याकरणमनुशासनं भवति ।
नापि तेन विनानुशिष्टिः शब्दानां शक्यते कर्तुम् । परिकल्पनार्थत्वेनैतत्
प्रतिपादयति । कल्पनामात्रं प्रकृत्यादिविभागपरमार्थवस्तुप्रत्यस्तमिति (?) प्रकृ-
त्यादिविभागः समुदाय एव कस्यचिदर्थस्य वाचक इति । सामान्यविशेषवता
लक्षणेनेति । करण एषा तृतीया । सामान्यञ्च विशेषश्च सामान्यविशेषौ तौ

यस्मिन् लक्षणे स्त स्तत् सामान्यविशेषलक्षणम् । तत्रोत्सर्गलक्षणं सामान्य-
वत् । यथा कर्मण्यपि (३।२।१) । तत्र हि धातोरित्येतत् कर्मणीत्येतच्च
सामान्यम् । अपवादलक्षणं विशेषवत् । यथाऽतोऽनुपसर्गं क (३।२।३) इति ।
अत्रात इत्येतदनुपसर्ग इति च विशेषः । तत्र सामान्यवता लक्षणेन प्रकृत्यादि-
विभागपरिकल्पनया कुम्भकारः काण्डलावः शरलाव इत्येवमादिकं महान्तं
शब्दौघं प्रतिपद्यते । विशेषवता तु पार्ष्णित्रो गोदः कम्बलद इत्येवमादिकम् ।
एवमन्यत्रापि वेदितव्यम् । अथेत्यादि । एवं मन्यते । शब्दानुशासनमधि-
कृतम् । तत्र येन शब्दा अनुशिष्यन्ते तस्यैवोपदेशो युक्तः । न चैषामुपदेशेन
कस्यचिच्छब्दस्य संस्कारः क्रियते । ततश्चाप्रसुताभिधानमिति प्रशस्याभिप्रायः ।
वर्णानामिति । वर्णा अकारादयः । तेषामाद्युच्चारणमुपदेशः । प्रत्याहारार्थ
इति । प्रत्याहारः अइउणित्येवमादिको विशिष्टानुपूर्वीको विशिष्टानुबन्धक-
श्चाक्षरसमाख्यायः प्रत्याङ्ग्यन्ते संचिप्यन्ते वर्णा अस्मिन्निति कृत्वा । स यथा-
स्यादित्येवमर्थी वर्णानामुपदेशः । स्यादेतत् । तस्यापि प्रकृतानुपयोगित्वात्
तदवस्थ एवैष दोष इत्यत आह प्रत्याहारो लाघवेनेत्यादि । लघोर्भावो लाघवम् ।
तत् पुनरल्पप्रयासः । अल्पप्रयाससाध्यं हि वस्त्वल्पप्रयत्नयोगात्तदुच्यते । तेन
लाघवेन शास्त्रस्य द्रलोपे पूर्वस्य दीर्घाऽण (६।३।१११) इत्येवमादेः प्रवृत्त्यर्थ-
ऽभिनिर्घृत्त्यर्थ इत्यर्थः । सति हि प्रत्याहार आदिरन्त्येन (१।१।७१) सहेतित्येतत्
प्रवर्त्तते । तत्प्रवृत्तौ चाकारादीनामणित्वेवमादिकाः संज्ञाः सिध्यन्ति । ततश्च
यत्राकारादीनां ग्रहणमिष्टं तत्राणित्वेवमादिकयैव संज्ञया बहवोऽपि ते निर्दि-
श्यन्ते इति लाघवेन शास्त्रस्याभिनिर्घृत्तिर्भवति । तस्मिंश्चासत्यादिरन्तेन
(१।१।७१) सहेतित्वेवमादेः शास्त्रस्य प्रवृत्तिर्न स्यात् । आद्यन्तयोरभावात् ।
नञ्चसति सन्निवेशविशेषे तावुपपद्येते । असत्याच्च तत्प्रवृत्तौ पूर्वाज्ञाः संज्ञा
न स्युः । ततश्च यत्र यत्र सूत्रे ऽकारादीनां यावतां ग्रहणमिष्टं तत्र ते
तावन्तः स्वरूपेणैव निर्दिश्येरन्निति लाघवेन शास्त्रस्य प्रवृत्तिर्न स्यात् । तदेवं
प्रकृतस्यैवाल्पप्रयासेन निष्पादनार्थत्वान्न भवति पूर्वदोषावसरः ।

१ । अङ्कुशः ।

अथ कस्मादिहाद्गुणादिक (६।१।८७) मच्चकार्थं न भवति ? मुतप्रगृह्या

अचीति (६।१।१२५) प्रकृतिभावात् । प्रगृह्यत्वं तु तेषां निपात एकाजनाङ्गिति (१।१।१४) प्रगृह्यसंज्ञाविधानात् । निपातत्वन्तु चादिषु पाठात् । अतएव निपातत्वादर्थवत्त्वेऽनर्थवत्त्वे चोत्पन्नाया विभक्तेः श्रवणं न भवति । इहानर्थवत्त्वे विभक्त्युत्पत्तिरनर्थकस्यापि निपातस्य प्रातिपदिकसंज्ञोपसंख्यानानाद् वेदितव्या । अनेन क्रमेणेति । अनयाऽनुपूर्व्या । किं पुनः कारणमयमेव क्रम आश्रीयते । न क्रमान्तरम् । तदुच्यते । इहान्यग्रहणेन तयाणामप्येषामकारादीनां ग्रहण-
मिष्यते । इहान्यग्रहणे त्वकारस्य ग्रहणं नेष्यते । उण्यग्रहणे पुनरकारकारयोर्द्वयो-
रपि । एतच्च क्रमान्तराश्रयणे न सम्पद्यत इत्येष्वेवं क्रम आश्रीयते । वर्णात्
कार (३।३।१०८, वा) इति कारप्रत्ययस्योपसंख्यानानादिह च तदकारणान्नैतं वर्णा
अपितु तच्छायानुकारिणोऽन्येव सन्ध्यक्षरादिवर्णैकदेशा इति कस्यचिदाशङ्का
स्यात् । अतस्तन्निराकरणायाह वर्णानिति । कारप्रत्ययस्य रोगाख्यायां श्वल्
(३।३।१०८) बहुलमित्यत्रोपसंख्यायते । तेन बहुलवचनात् सत्यपि वर्णत्वे न
भवतीति भावः । णकारस्य पूर्वोत्तरवर्णान्तःपातित्वान् मध्यभावः । नान्यत्वम् ।
अत इत्संज्ञया न भवितव्यम् । अथापि कथञ्चिदन्यत्वं स्यात् ? एवमपि
वक्ष्यमाणेन न्यायेनाप्रधानत्वाद् यथा तत्राच्चार्यमस्य न भवति तथेत्संज्ञापि
न भवेदिति यस्य भ्रान्तिः स्यात् तं प्रत्यन्त इत्युक्तं मितमिति च । यद्यपि
पूर्वोत्तरवर्णपिच्छायास्य मध्यमभावस्तथापि पूर्ववर्णपिच्छयान्यत्वमस्येव । सति च
तस्मिन्नप्रधानस्यापीत्संज्ञया भवितव्यम् । उपदेशसामर्थ्यात् । अन्यथा हि
तदुपदेशवैयर्थ्यं स्यात् । आदिरन्तेन (१।१।७१) सहितेत्यनेनाणित्वेवमादिकाः
संज्ञा यथा स्युरित्वेवमर्थी णकारादीनामनुबन्धनामुपदेशः । सच तदर्थाऽस-
त्यामित्संज्ञायां न स्यादित्यभिप्रायः । तस्येत्यादि । एकेनेति सहार्थयोगे
तृतीया । तस्येति कर्मणि षष्ठी । तस्य णकारस्य प्रदेशवाक्येषु संज्ञिप्रत्यायनार्थ-
मेकेनैवाकारेण सहोपादानम् भवति । स ह्यकारादीनां वर्णानामकारसहित
एव संज्ञा न केवलः । नापि वर्णान्तरसहितः । तस्मात् प्रत्यायनार्थं तेनैव
सहोपादीयते । न केवलो नापि वर्णान्तरसहितः । अन्ये त्वाहुः । तस्येति
कर्त्तरि षष्ठी । एकेनेति च सहयोगे तृतीया । तेनायमर्थः । आदिवर्णसहितो
णकारोऽन्येषां मध्यपातिनां वर्णानां ग्राहको भवत्यादिवर्णस्य चेति । अपर

आहुः । अनेकार्थत्वाद्वातूनां गृह्णातिरत्रोच्चारणे वर्त्तते ग्रहणवता प्रातिपदिकेनेति यथा । तेनायमर्थः । तस्यैकेन सहोच्चारणं भवतीति । अथेष्टः (८ ३।७८) षीध्वमित्येकारेणास्य ग्रहणं न भवतीति कुतोऽवसितम् ? अचि श्रुधातुभ्रुवां (६।४।७७) योरिति कारोकारयोः संसृज्य निर्देशात् । यदीकारेणास्य ग्रहणं स्यात् ततो लाघवार्थमिणित्वेव निर्दिशेत् । योरिति संसृज्य निर्देशेऽर्धचतस्रो मात्रा भवन्ति । इणिति निर्देशे तिस्रः । तत्र लघीयसा न्यासेन सिद्धे यद् गरीयांसं प्रयत्नमारभते ततो ज्ञायते नास्य णकारस्येकारेण ग्रहणम् भवतीति । इह तर्हि क्त्वापाजिमिस्वदिसाध्यशूभ्य उण् (उणादि, १।१) णित्युकारेण ग्रहणं कस्मान्न भवति । उकारादन्यस्य ग्राह्यस्याभावात् । तस्य च स्वरूपेणैव निर्देशात् । ऋस्वमवर्णमित्यादि । प्रयुज्यत इति प्रयोगो धात्वादितः । तत्र ऋस्वमवर्णं प्रयोगे संवृतम् । संवृतगुणयोगात् संवृतम् । यथा शुक्लगुणयोगाच्च शुक्लः पट इति । दीर्घ-
भुतयोस्तु विवृतत्वमिति । विवृतगुणयोगित्वमित्यर्थः । तथाचाहुः शिक्षा-
कारा विवृतकरणाः स्वरा स्तेभ्य ए ओ विवृततरौ । ताभ्यामपि ऐ औ । एताभ्या मय्याकारः संवृतो ऽकार इति । तेषामित्यादि । तेषां ऋस्वादोनां तुल्यास्यप्रयत्नं सवर्णमिति (१।१।८) सवर्णसंज्ञा यथा स्यादित्येवमर्थमिह शास्त्रे ऋस्वोऽकारो विवृतगुणोऽभ्युपगम्यते । अन्यथा हि भिन्नत्वात् प्रयत्नस्यासति सावर्ण्यं दण्डादृकमित्यादावकः सवर्णं दीर्घ इति (६।१।१०१) दीर्घत्वं न स्यात् । ननु च सत्यपि विवृतत्वप्रतिज्ञानेनैव ऋस्वभुतयोरकः सवर्णं दीर्घत्वं प्राप्नोति तस्मिन् कर्त्तव्ये भुतस्यासिद्धत्वात् नैष दोषः । सिद्धः भुतः स्वरसन्धिष्विति (F) स्वरसन्धिषु भुतस्य सिद्धत्वात् । इतरथा हि भुतप्रगृह्या (६।१।१२५) अचीति प्रकृतिभावविधानं मनर्थकं स्यात् । अत्र च यद्यपि विवृतः प्रतिज्ञायत इत्युक्तं तथापि तेषां सावर्ण्यप्रसिद्धार्थमिति वचनाद् विवृततर इति गम्यते । नहि विवृतस्य विवृततरेण सावर्ण्यमुपपद्यते । प्रयत्नभेदात् । विवृतत्वप्रतिज्ञान-
सामर्थ्याद्वा । अविवृततरस्यापि विवृततरेण सावर्ण्यं भविष्यति । यदीह्येत-
वदेवोच्येत तदा प्रत्यासत्तेः प्रकृतत्वाच्चाक्षरसमान्नायिक एव विवृतः
प्रतिज्ञायत इति विज्ञायेत । न धातुप्रातिपदिकप्रत्ययनिपातस्थः । ततः

प्रयत्नभेदादसति सावर्णे आक्षरसमान्नायिकेन तस्याग्रहणादत्वं न स्यात् । तस्मिंश्चासति शास्त्रतीत्यत्राक्षरपरिभाषानुपस्थानात् स्थानिनोऽकारस्याच्त्वा-
भावाच् (७।३।७४) क्वंमामष्टानां दीर्घः श्यनीति दीर्घत्वं न स्यात् । दृषदिति
अत्र प्रातिपदिकस्यान्त उदात्तो भवतीति अन्तोदात्तत्वं न स्यात् तस्याज्धर्म-
त्वात् । नायक इति । अत्र प्रत्ययस्याकारस्यानच्त्वात् तत्रायादेशो न स्यात् ।
अवनमतीत्यत्र निपाता आद्युदात्ता उपसर्गाद्याभिवर्ज्यमित्याद्युदात्तत्वं न
स्यात् । किञ्च अनुवृत्तिनिर्देशस्थेनाकारेणासति सावर्णे दीर्घस्य 'ग्रहणं' न
स्यात् । तत्र को दोषः ? अस्य (७।४।३२) च्वावितीहेव स्यादीत्वं शुक्लीभवतीति ।
मालीभवतीत्यत्र तु न स्यात् । यस्येति (६।४।१४८) चेतीहेव स्यादकारलोपः
दाक्षिः प्लाक्षि रिति । वालाकिरित्यत्र तु न स्यात् । तस्माद् यावत् किञ्चिद-
वर्णमात्रमिह शास्त्रे तस्य सर्वस्य विवृतत्वं प्रतिज्ञायत इति प्रदर्शनार्थं शास्त्रग्रहणं
कृतम् । ननु च सत्यपि सावर्णे नैवानुवृत्तिनिर्देशस्थेनाकारेण सवर्णानां ग्रहणं
सिध्यति । अनण्त्वात् । नह्यनुवृत्तिनिर्देशे येऽकारादयस्तेऽणः । किं
तर्हि ? ये आक्षरसमान्नाये । जातिपञ्चाश्याददोष इति चेत् ? न । जाति-
पञ्चे ग्रहणकशास्त्रस्य प्रत्याख्यानात् नैष दोषः । इह हि व्यक्तिषु द्वय-
मस्ति । सादृश्यं भेदश्च । तत्र कदाचित् किञ्चित् प्राधान्येन विवक्ष्यते ।
यदा सादृश्यं विवक्ष्यते तदा तस्य भागस्य सदृशस्य सर्वासु व्यक्तिषु समानत्वात्
अशेषव्यक्त्याक्षेपो भवति । भेदस्यापरामृष्टत्वात् । सोऽयं प्रत्याहारः सदृशभागः
प्रधान उपदेश इति सर्वासामवर्णव्यक्तीनामनुवृत्तिनिर्देशस्थाना मणत्व-
मुपपद्यते । कः पुनरस्य सादृश्यस्यावर्णजातेश्च विशेषः ? अयमस्ति विशेषः ।
एतच्च सादृश्यं ऋस्वास्वेवावर्णव्यक्तिषु वर्तते । न दीर्घप्लुतासु । अवर्णजाति-
स्तु दीर्घप्लुतास्तपि वर्तते । इति गतमेतत् । अथ कथमेतदवगम्यते अकार
इह शास्त्रे विवृतः प्रतिज्ञायत इत्यत आह तस्येत्यादि । यदि पूर्वं विवृतो-
ऽकारो न प्रतिज्ञायेत ततस्तस्याप्रयोगार्थम् अ अइत्यनेन (८।४।६८) प्रत्यापत्तिं
न कुर्यात् । स्वरूपाहि प्रच्युतस्य पुनस्तत्प्राप्तिः प्रत्यापत्तिः । सा कथमधि-
चलितस्वरूपस्यैवोपपद्यते ? अथवा यदि विवृतः प्रतिज्ञायते तदा तस्य शास्त्रस्य
परिसमाप्तावपि तथाभूतस्यैव प्रयोगः स्यादिति पूर्वपक्षमाशङ्क्याह तस्येत्यादि ।

अर्थशब्दो निवृत्तिवचनः । यथा मशकार्थो धूम इति । तस्य विवृतस्य प्रयोगनिवृत्तिर्यथा स्यादित्यर्थः । अथवार्थशब्दः प्रयोजनवचनः । तस्येतानेन संवृतः प्रत्यवसृश्यते । प्रयोगोऽर्थः प्रयोजनं यस्य तत् तथोक्तम् । क्रियाविशिषण-त्वात्प्रसक्तम् । तदेतदुक्तं भवति । तस्य संवृतस्य स्वरूपात् प्रच्युतस्य प्रयोगनिमित्तं प्रत्यापत्तिः करिष्यते यतः शास्त्रपरिसमाप्तौ ततो न भवति तथाभूतस्यैवायं प्रयोग इति ।

२ । ऋतृक् ।

तस्य ग्रहणं भवति त्रिभिरिति । कथं त्रिभिर्ग्रहणं लभ्यते । यदि समुदायानु-बन्धः अवयवानुबन्धो न । अथचावयवानुबन्धो न तदा समुदायानुबन्ध इत्येके-नैव ग्रहणं स्यात् । नैष दोषः । प्रतिज्ञया त्वनुबन्धानां व्यवहारः । प्रतिज्ञा तु पौरुषेयी । पुरुषश्चोभयत्र प्रतिज्ञानं कुर्वन् विरमति । विरोधाभावात् । नहि समुदायानुबन्धता अवयवानुबन्धप्रतिज्ञया विरुध्यते । इतरथा न चेतरेति । तस्माद् युक्तमुक्तं त्रिभिर्ग्रहणं भवतीति । एवं सर्वत्र योजनीयम् । इह शास्त्रे वर्णानामुपदेशः प्रयोजनवशात् । लृकारोपदेशस्य न किञ्चित् प्रयोजनं सम्भवतीत्यभिप्रायेणाह अकारादयो वर्णा इति । प्रयुज्यत इति प्रयोगो धात्वादित् । अनन्यत्वभावो विषयार्थः । प्रचुरः प्रभूतः प्रयोगो विषयो येषां मिति बहुव्रीहिः । अथवा प्रयुक्तिः प्रयोग उच्चारणम् । तस्य विषय इति षष्ठीसमासः । तस्य प्रचुरशब्देन बहुव्रीहिः । तेषां सुज्ञानमुपदेशे प्रयोजनमिति । सुखेन ज्ञायत इति सुज्ञानम् । एतच्च प्रयोजनं किमर्थम् ? लृकारस्यैवोपदेशे प्रयोजनं पृच्छत इति अस्य वचनस्यावकाशनिरासार्थ-मुक्तम् । यदि ह्येतन्नीचेत लृकारस्यैव तु केवलं प्रयोजनं पृच्छेत इति तदा स्यादस्य वचनस्यावकाशः । लृकारस्तु कृपिस्थ एव प्रयुज्यत इति । तुशब्दोऽकारादिभ्यो विशेषार्थः । स्यादेतत् । कृपिसम्बन्धिनस्तस्य यान्यच्-कार्थाणि तदर्थमुपदेशः कर्तव्य इत्यत आह कृपेष्टेत्यादि । यद्यसिद्धत्वं ततः किमित्याह तत्र ऋकार एवेत्यादि । लत्वविधानाद् यानीत्यादि । लत्वं विधीयते येन शास्त्रेण तल्लत्वविधानम् । करणे ल्युट् । अथवा

भावे विधि विधानम् । लत्वस्य विधान मिति षष्ठीसमासः । ततः पराणी-
 त्यादि । एतेन लत्वस्य तेषु सिद्धत्वं दर्शयति । पूर्व्वत्र हि परमसिद्धम् ।
 नतु परस्मिन् पूर्व्वम् । क्लृप्तशिखइति । क्लृप्ता श खा यत्येति बहुव्रीहिः । अत्र
 गुरोरनृत इत्यादिना (८।२.८६) प्लुतो विधीयते । स चाचष्टे (१।२.२८) ल्येवं
 स्थानिन सुपस्थापयति । लृकारस्याच्चनुपदेशादसत्यच्त्वे स न स्यात् । प्रक्लृप्त
 इति । अत्र निपाता आद्युदात्ता उपसर्गाच्चाभिर्वर्जं मिति प्रशब्दाकार उदात्तो
 भवति । लृकारोऽपि धातुस्वरिण उदात्त एव । निष्ठाप्रत्ययस्वरि कृते अनुदात्तं
 पदमेकवर्जमिति (६।१।१५८) पश्चात् सोनुदात्तो भवति । कुगतिप्रादय इति
 (२।२।१०) समासे कृते समासान्तोदात्तत्वे प्रसक्ते गतिरनन्तर इति
 (६।२।४८) पूर्व्वपदप्रकृतिभावेन प्रशब्द एवोदात्तः । तस्मात् परस्य लृकारस्य
 उदात्तादनुदात्तस्य स्वरित इति (८।४।६६) स्वरितत्वं विधीयते । तदसत्यच्त्वे
 न स्यात् । तस्याज्धर्मत्वात् । क्लृप्तः क्लृप्तवानिति । अनचि चेति
 (८।४।४७) अच उत्तरस्य यरो द्विवचनं विधीयते । तदप्यनच्त्वे न स्यात् ।
 यदुक्तं क्लृपिस्थ एव प्रयुज्यत इति तद् विघटयन् प्रयोजनान्तरं दर्शयितुमाह
 यच्चेत्यादि । साधुशब्दोच्चारणशक्तेरन्या शक्तिः अशक्तिः । ततो जात
 मशक्तिजम् । तदनुकरणस्यापि साधुत्वमिष्यत इति । अर्थभेदेन
 शब्दान्तरत्वात् । शिष्टप्रयुक्तत्वाच्च । तदन्यसाधुशब्दवत् । ननु चानु-
 कार्य्यस्यासाधुत्वादनुकरणस्यासाधुत्वेन भाव्यम् । प्रकृतिवदनुकरणं भव-
 तीति वचनात् । नैतदस्ति । शास्त्रीया हि तत्र प्रकृति राश्रीयते । प्रकृति-
 वदिति च शास्त्रनिबन्धनमेव कार्य्य मतिदिश्यते । नचाशक्तिजमसाधु-
 शब्दरूपं शास्त्रीया प्रकृतिः । नाप्यपशब्दत्वं शास्त्रनिबन्धनं कार्य्यम् । नहि
 शक्यं व्याकरणेनाप्यपशब्दत्वमाख्यातुम् । तस्य साधुशब्दसंस्कारायैव प्रवृत्तत्वात् ।
 तस्मादपशब्दस्याप्यनुकरणं साध्येव । तत्र तत्स्थस्यापि लृकारस्याच्कार्थ्याणि
 न स्युः यद्यद्नु तस्योपदेशो न स्यात् । कुमार्ह्यतक इति । अत्राच्त्वे
 सति लृकारस्य तत्र परतो यणादेशो भवति । ननुच इको यणचोत्यत्र
 (६।१।७७) संख्यातानुदेशोऽपि लृकारोपदेशस्य प्रयोजन सुपपद्यत एव ।
 असति लृकारोपदेशे तयः स्थानिन अत्वारश्च आदेशाः स्युरिति वैषम्यात्

संख्यातानुदेशो न स्यात् । तस्मात् संख्यातानुदेशोऽपि तस्य युक्तं प्रयोजनम् । नचैतदस्ति । माभूत् संख्यातानुदेशः । असत्यपि तस्मिन् स्थानेनृतरतम इति (१।१।५०) परिभाषया व्यवस्था भविष्यति । इत्संज्ञा तर्ह्यपरं प्रयोजनम् । उपदेशे ह्यसति गस्तु सृष्टु गतावित्यादिषु उपदेशेऽजनुनासिकइतीत्संज्ञा (१।३।२) न स्यात् । तस्यां चासत्यां पुषादित्याद्यल्लदितः परस्मैपदेष्विति (३।१।५५) अङ् न स्यात् । नैतदस्ति । असत्यप्युपदेशे अस्मादेव लदितो धातोरङ्विधानादित्संज्ञा विधास्यते इति नास्तु प्रयोजनं सुपदेशस्य । तस्मात् पूर्वाक्तामेव प्रयोजनानि । तानि च ऋकारलृकारयोः सवर्णसंज्ञा वक्तव्येत्येतदनाश्रित्योक्तानि । अत्र ह्याश्रिते सत्यसत्यपि लकारोपदेशे अणुदित् सवर्णस्य चेति ऋकारेण गृह्यमाणेन लृकारस्य ग्रहणादेव सिध्यन्ति ।

३ । ए ओ ङ् ।

अत्र पूर्वाश्रयेति नोक्तम् । पूर्वोरस्य ग्रहणसम्भवात् । अथ षिदु-
भिदादिभ्योऽडित्यत्राकारिणस्य कस्माद् ग्रहणं न भवति ? तत्र केचिदाहुः ।
आदिरन्तेन सहेतेत्यत्र (१।१।७१) अणुदित्सवर्णस्य चाप्रत्यय (१।१।६७)
इत्यतोऽप्रत्ययग्रहणमनुवर्त्तते । तेनायमर्थः सम्पद्यते । आदिरन्तेन ग्राहको
भवति नचेत् प्रत्ययो भवतीति । प्रत्ययश्चायम् । तेन ग्राहको न भवति । एवञ्च
सुप्तिङन्तं (१।४।१४) पदमित्यादावपि प्रत्ययो ग्राहको न स्यात् ।
तस्मादगभिधानादिह प्रत्याहारग्रहणं न भवतीति वेदितव्यम् ।
अभिधानलक्षणा हि कृततद्धितसमासा भवन्ति । नच षिदुभिदादिभ्योऽडिति
(३।३।१०४) अकारादिप्रत्ययोत्पत्तौ विवक्षितार्थाभिधानं भवति । इह
तर्हि शास इदङ्लोः (६।४।३४) । ऋट्शो रङि गुण इति (७।४।१६)
चाकारेण प्रत्याहारग्रहणं कस्मान्न भवति ? चिण्सट्शस्य चङ्सट्शस्य
चाङो ग्रहणात् । शास इदङ्लोरित्यत्र हि भञ्जेथ (६।४।३३) चिणीत्यनु-
वर्त्तते । ऋट्शोरङीत्यत्रापि णी चङुरपधाया ऋस् इति (७।४।१) । अतो
मण्डूकप्लुतिन्यायेन चङ्यग्रहणमनुवर्त्तते । तेन चङ्यग्रहेण समानाधिकरणेनाङ्
विशेष्यते । चङ्यङीतीति नचाङ् चङ् भवति । अतिविलक्षणत्वात् । तत्र

मामर्थादिवार्था गम्यते । परपदार्थेषु हि प्रयुज्यमानाः शब्दा अन्तरिणापि इवशब्दप्रयोगमिवार्थं गमयन्ति । यथा अग्निर्माणवको गौर्वाहीक इति । तेनायमर्थो भवति । चडीवाडीति चङ्सट्शोऽडित्यर्थः । कश्च चङ्सट्शोऽङ् ? यश्चैः स्थाने विहितः । तथाच चिस्थानिकस्यैवाङो ग्रहणं सम्पद्यते । नतु प्रत्याहारस्य । एवं शासद्दङ्ङ्लोरित्यत्रापि चिण्यग्रहणनाडि विंशत्यमाणि चिस्थानिकस्यैवाङो ग्रहणं वेदितव्यम् । इह तर्हि सनिच इडयेति । (२।४।४८) परिमाणाख्यायां सर्वेभ्यः (३।३।२१) इडयेति च कस्मादिकारिणं प्रत्याहारग्रहणं न भवति ? पूर्वतः तावन्न भवति । इको भल्लिति (१।२।८) किञ्चविधानात् । प्रत्याहारे हेतुस्मिन् सनि गम्यादेशविधानादिगन्तत्वाभावे गुणस्याप्राप्त्या किञ्चविधान मनर्थकं स्यात् । पूर्वतः तावन्न भवति । यदि हि स्यादिक इति ककारिणैव प्रत्याहारं कुर्यात् । नञ्चङान्तादधातोः परस्य सनःसम्भवोऽस्ति यतः प्रत्याहारग्रहणं उकारिणार्थवद् भवति । परत्रापि न भवति । वैयर्थ्यप्रसङ्गात् । तथाहि इकारान्तेभ्यः एरजित्यत्रा भवितव्यम् । उकारान्तेभ्योऽपि ऋदोरित्यत्रापि । लृकारान्ता न सन्तेऽपि । एजन्तानां प्रागिव प्रत्ययोत्पत्तेरादेच उपदेशेऽशितिः (६।१।४५) इत्यात्वेन भवितव्यम् । अतस्तेऽपि प्रत्ययविधानकाले न सन्त्येवेति । ऋकार एक एवावशिष्यते । ततो यदि घञ् विधित्सितः अपार्थक्यं प्रत्याहारग्रहणं स्यात् । उरित्येव ब्रूयात् । क्रीड्जीणां (६।१।४८) णावित्यत्रापि क्रीणातिजयत्योः पृथगुपादानाद् इकारिणं ग्रहणं न भवति । इकारान्तानां मध्ये तयोरेव यथा स्यादिति नियमार्थं पृथगुपादान मिति चेत् ? न । एवमपि ककारिणैव प्रत्याहारं कुर्यात् । एजन्तानामात्वस्य सामान्यलक्षणैव सिद्धत्वात् । इङ्थाय्योः शत्रुक्छिणीत्यत्रापि (३।२।१३०) धारयतिना धातुना साहचर्याद् इङिति धातोर्यङ्ग्रहणम् । न प्रत्याहारस्येति वेदितव्यम् ।

४ । ऐ औ च् ।

इहादिरन्तेन सहतेत्यनेन सूत्रेणाकारादीनामजित्येषा मञ्जा विधीयते । सा च यथा इकारादीनां भवति तथा णकारादीनामप्यनुबद्धानां

स्यात् । तेषामपि तत्रोपदेशात् । ततश्च तथा प्रदेशान्तरे इको यणचोत्वेव-
मादौ तेषु प्रातिपदिकेषु यथा दध्यत्वेत्यादौ यणादेशो भवति तथा दधि-
णकारीयतीत्यादावपि स्यादित्यभिप्रायेणाह प्रत्याहारेत्यादि । कथमज्-
ग्रहणेषु नेति कार्यमिति शेषः । अजित्यस्याः संज्ञायाः प्रदेशवाक्येषु ग्रह-
णानि उच्चारणानि अजग्रहणानि । तेषु सत्सु णकारादीनां कथमच्कार्यं-
न भवेत् । भवेदेवेत्यर्थः । आचारादिति । आचरणमाचारः आचार्य
प्रवृत्तिः । ततो ज्ञापकान्न भवति । यदयमुणादयो बहुलम् । लृषि
सुषिक्तशः काश्यपस्य । डमो ऋसादचि डमुण् नित्यम् । डसिडसोश्चेति
णकारादिषु परतो यणादेशं न करोति ततो ज्ञापयति । सत्यामप्यच्-
संज्ञायामच्कार्याणि न भवन्तीति । अथवा अजित्येषैव संज्ञेषां न भवति
इत्येषः अर्थोऽनया आचार्यप्रवृत्त्या ज्ञाप्यते । यदि हि संज्ञा स्यात् आचार्य-
स्तेष्वच्कार्याणि कुर्यात् । एवं ज्ञापकेन संज्ञाऽभावं प्रतिपाद्य इदानीं
न्यायेन प्रतिषादयितुमाह अप्रधानत्वादिति । अणित्येवमादिकाः संज्ञाः
प्रणेतुं तद्रूपप्रतिपादनाय अनुबन्धा उच्चार्यन्ते । ततश्च परार्थमुपादीयमान-
त्वादप्राधान्यं मनुभवन्ति । इतरे तु स्वार्थमुपादीयन्त इति तेषां प्राधान्यम् ।
तेन तेषामेवाजिति एषा संज्ञा भवति । नानुबन्धानाम् । प्रधानाप्रधान-
सन्निधौ हि प्रधानमेव कार्येण सम्बन्धं मनुभवति । नेतरत् । तथाचाह
भाष्यकारः । प्रधाने कार्यसंप्रत्ययात् सिद्धमिति । यद्येवमकारस्याप्येषा
संज्ञा न स्यात् । संज्ञाप्रतिपादने तस्याप्यङ्गभावोऽस्त्येव । स्वस्य च
रूपस्थेत्यनुवृत्तिसामर्थ्यात् तस्य भवतीत्यदोषः । एतेनानन्तरोक्तेन कारण-
हृदेन संज्ञाविधानकाले ऽनुबन्धानां सन्निधानमभ्युपेत्य संज्ञाया अभावः
प्रतिपादितः । इदानीं तत्रासन्निहितत्वादेव सा न भविष्यतीति प्रतिपाद-
यितुमाह लोपश्चेत्यादि । बलवानेव बलवन्तरः । स्वार्थे एव तरप् । अल्पाच्तर
मिति यथा । अनुबन्धा हि इत्संज्ञकाः । तेन तेषामच्संज्ञायाः प्रागेव
तस्य लोप इति लोपेन भवितव्यम् । तस्य बलवत्त्वात् । तदसतां तेषां कुतः
संज्ञा ? तस्योच्चारणसतयां कुतोऽजग्रहणेष्वच्कार्यस्य सम्भवः ? बलवत्त्वं तु लोपस्य
परत्वान्नित्यत्वाच्च । संज्ञाशास्त्रादि लोपशास्त्रं परम् । अतस्तस्यापि परत्वम् ।

कृताकृतप्रसङ्गित्वान्नित्यत्वम् । कृतायामपि संज्ञायां लोपेन भवितव्यम् ।
 अकृतायामपि । नतु लोपे कृते संज्ञा भवति । संज्ञिनामसत्त्वात् । यद्येवं
 यथा अजन्तःपातिनां णकारादीनामनुबन्धानाम् प्रथमं लोपो भवति तथा
 चकारस्यपि सत्त्वात् । ततश्चाजिति संज्ञा न निर्णयते । वचनसामर्थ्यात् तस्य
 प्राग्लोपो न भविष्यति । लुमेऽपि वा तस्मिन् भूतपूर्वेण तेन सहितः अकारः
 संज्ञा भविष्यति । अजन्तःपातिनां तु लुप्तानां णकारादीनां नार्हति संज्ञा भवितुम् ।
 इकारादिषु सावकाशत्वात् । इहैते अकारादयो वर्णा अनेकावयवा इत्यन्ते ।
 तस्यादित उदात्तमर्धऋस्वम् (१।२।३२) एचोऽ प्रगृह्यस्यादूरादूते पूर्वस्यार्धस्या-
 दुत्तरस्येदुतौ इति वचनात् (८।२।१०७) । सन्ति च केषाञ्चित् केचिदवयवा
 वर्णान्तरसरूपाः । तद्यथा ऋकारे रेफः । लृकारे लकारः । एकारे च ऐकारिवा-
 कारिकारौ । ओकारे च औकारे च अकारोकारौ । दीर्घेष्वाकारादिषु ऋस्वा
 अकारादयः । तत्र य एते ऋकारादिवर्णानामवयवा स्ते किं वर्णग्रहणेन गृह्येरन्
 नवा ? तत्र पूर्वस्मिन् कल्पे अग्ने इह वायो उदकमित्यकः सवर्णं दीर्घत्वं
 प्राप्नोति । प्रणीय आलूयेति ऋस्वाग्रयस्तुक् । एवमादयोऽन्येऽप्यस्मिन् पक्षे दोषाः
 प्रसजन्ति । ते च भाष्यादवधार्याः । इतरत्र तु नुडविधिलादेशविनामिषु-
 ऋकारग्रहणं कर्त्तव्यम् । नुडविधौ तावत् । ऋधु वृद्धौ लिट् । आनुधतुः ।
 आनुधुरित्यत्र ऋकारे रेफस्य हल्यग्रहणेनाग्रहणात् द्विहलत्वाभावे तस्मान्नुड्
 द्विहल (७।४।७१) इति नुड् न प्राप्नोति । लादेशविधौ क्लृप्तः क्लृप्तवानिति रेफस्य
 कृपो रोल इति (८।२।१८) लवं न सिध्यति । विनामविधौ मातृणां पितृणा-
 मिति णत्वं न स्यादित्यत्र आह वर्णेष्बित्यादि । वर्णेषु ऋकारादिषु ।
 वर्णकदेशा इति रेफादय इति । वर्णात्मभूतत्वज्ञापनार्थमेकदेशा इत्युक्तम् ।
 एतदुक्तं भवति । वर्णानामात्मभूता एकदेशा वर्णकदेशा इति । यदि ह्येकदेशा-
 इत्येतावदुच्येत ततः कस्यचिद् भ्रान्तिः स्यात् । अर्थान्तरभूता एवेति एकदेशा
 इति । वर्णकदेशा स्तूर्यादयोऽपि सन्तीति तद्व्यवच्छेदार्थमाह । वर्णान्तरसमाना
 कृतय इति । वर्णान्तरवत् समानाकृतिर्येषां ते वर्णान्तरसमानाकृतयः
 अवयवाः । ततोऽन्यैर्बर्णैरनवयवभूतैः स्तुत्याकृतय इत्यर्थः । तेष्विति ।
 वर्णकदेशेषु । तत्कार्यमिति । वर्णान्तरकार्यमकः सवर्णं दीर्घत्वादि ।

किं पुनः कारणं न भवतीत्याह । तच्छायानुकारिणो हीत्यादि । तच्छाया तदाकारः । वर्णान्तराणामकारादीनामाकारमात्रम् । तेऽनु कुर्वन्ति । तत्तुल्यरूपत्वात् । नतु त एव । नहि तदाकारानुकारित्वमात्रेणैव तत्त्वं भवति । तथाहि गवि गवयावयवानुकारिणोऽवयवाः सन्तिः । नच तेषां तत्स्वभावता । किं पुनः कारणं ते तएव न भवन्तीत्याह पृथगित्यादि । प्रयत्नः प्रयतनं स्थानकरणव्यापारः । वर्णान्तरहेतोः प्रयत्नात् पृथगन्येन प्रकारेण यं निर्वर्त्यं निष्पाद्यं वर्णमाचार्या इच्छन्ति । तदेते वर्णा अवयवाः । यदि वर्णाः स्युः प्रयत्नान्तरनिर्वर्त्याः स्युः । नचैवम् । तथाहि समुदायार्था यः प्रयत्नः तेनैव ते निष्पाद्यन्ते । तदेवम् अग्रहणकपक्षमाश्रयतैव ग्रहणकपक्ष- भाविनो ये दोषा स्तेषां प्रसङ्गः प्रतिक्षिप्तः । ननुच ग्रहणकपक्षोपि भाष्ये व्यवस्थापितः । तदनुषङ्गिणां दोषाणां परिहारात् । तत् कस्मात् स परित्यक्तः । बहुप्रतिविधेयत्वात् । अग्रहणकपक्षे त्वल्यं प्रतिविधेयम् । अतः स एव वृत्तिकारेणाश्रितः । यदि तर्हि न गृह्यन्ते नुडादिविधिषु ऋकारग्रहणं कर्त्तव्यतया स्थितमेवेतात् आह नुड्विधिलादेशविनामेष्वित्यादि । नुडादि विधिषु यच्चोद्यमापतति ऋकारविषये तस्य प्रतिविधानं कर्त्तव्यमित्यर्थः । तत्र नुड्विधौ तावत् ऋकारस्थो रेफः हल्ग्रहणेन गृह्यते । तेनात्रापि द्विहलोऽङ्गस्य नुड् भवति । आनुधतुः । आनुधुगिति । एतत् स्वयमेव वृत्तिकारेण प्रतिपादनं कृतम् । अथ किमयमृकारस्थो रेफो वर्णात्मकः ? नेत्याह । इदानीमेव ह्युक्तम् । तच्छायानुकारिणो हि ते न पुनस्त एवेति । ये तर्हि हकारादयो वर्णा अक्षरसमास्त्राये उपदिष्टा स्ते किं वर्णात्मकाः ? नेत्याह । तथाहि ह्रस्वरङितरादी वक्ष्यति इत्येतान् वर्णानु- पदिश्येति । अथ कथमिदानीं वर्णात्मनां हलां ग्रहणेन ऋकारस्थस्यापि अवर्णात्मनो रेफस्य ग्रहणं भवति ? द्विहल्ग्रहण सामर्थ्यादित्यभिप्रायः । तत्र हि तस्मान्नुड्वित्येतावदेव वक्तव्यम् । नचैव मुख्यमाने आटुराटुरित्यादावपि प्रसङ्गो भवति । अश्रोते श्रेयस्य (७:४।७२) नियमार्थत्वात् । अद्विहलो यदि भवति तदाश्रोतेरेव । नान्यस्येति । अश्रातिनिवृत्त्यर्थं तदिति चेत् ? वार्त्तमेतत् । यदि ह्येतावत् प्रयोजनं मयात् नाश्र इत्येवं प्रतिषेधं कुर्यात् । तदेवमन्तराणापि

द्विहल्यग्रहणम् । सिद्धे यद् द्विहल्यग्रहणं करोति तस्यैतत् प्रयोजनम् । द्विहल्
 क्षायानुकारिणो हि यथा स्यादिति । यस्याप्येको मुख्यो हल् अपरो ऽवयवस्तत्
 समानाकृतित्वादुपचारेण हल् व्यपदेशार्हः । तस्यापि यथा स्यादित्येवमर्थः ।
 एतच्च कथं लभ्यते ? यदि हलित्येषा श्रुति स्तत्र हल्क्षायानुकारिण्यामपि
 ऋकारस्थायां रेफव्यक्ती वर्त्तते । नान्यथा । तस्माद् द्विहल्यग्रहणेन ऋकारस्थो
 रेफोऽपि गृह्यते । अन्यथा द्विहल्यग्रहणं मनर्थकं स्यात् । रेफ इति पर-
 प्रसिद्धा तत्रोक्तम् । वर्णग्रहणवादिनां हि ऋकारभागोऽपि रेफ इति प्रसिद्धः ।
 सादृश्यादेवमुक्तम् । भवति हि सादृश्यादतस्मिन्नपि तद्व्यपदेशः । यथाग्निः
 माणवक इति । अथवा रादिफ इत्यत्र (३।३।१०८ वा) वर्णात् कार
 (३।३।१०८ वा) इत्यतो वर्णादिति नानुवर्त्तते । तेनावर्णात्मकादपि रादिफो
 भवति । बहुलवचनाद्वा । अतएव लृकारस्याल्लकारसरूपादवयवाद् अवर्णात्म-
 नोपि कारप्रत्ययो भवतीति वेदितव्यम् । लादेशविधावपि र इति सामान्य
 मुपादीयते । तेन यः केवलो रेफः यश्च ऋकारस्थः तयोर्द्वयोरपि ग्रहणम् ।
 ल इत्यपि सामान्यमेव । ततोऽयं केवलस्य रेफस्य स्थाने केवल एव
 लकार आदेशो विधीयते । ऋकारस्याप्येकदेशविकारद्वारेण लृकारः ।
 तथाच लुटि च कृप (१।३।८३) इत्येवमादयो निर्देशा उपपद्यन्ते इति ।
 एतत् कपो रो ल (८।२।१८) इत्यत्र स्वयमेव वृत्तिरुक्ता प्रतिपादितम् ।
 र इति सामान्यमुपादीयत इति । वर्णत्वावर्णत्वकृतं भेदमुत्सृज्य यत् सामान्य-
 भवर्णात्मिकायां वर्णात्मिकायाश्च रेफव्यक्ती वर्त्तते । यतस्तयोः वर्णत्वावर्णत्व
 भेदभिन्नयोरपि र इति शब्दप्रत्ययौ अभिन्नौ भवतः । तावुपादीयते । नतु वर्णा-
 त्मिकैव रेफव्यक्तिः । तेनेति । सामान्योपादानेन द्वयोरपि ग्रहणं भवतीति ।
 तस्य सामान्यस्य द्वयोरपि सङ्गावात् । ल इत्यपि सामान्यमेवेति । उपादी-
 यते इत्यपेक्षते । अत्रापि यश्च केवलो लकारः यश्च लृकारस्थः तयोर्द्वयोरपि
 ग्रहणं मिल्येतद्वक्तव्यं स्यात् । पूर्वानुसारेण गम्यमानत्वान्नोक्तम् । ततोऽयं
 मिल्यादि । यत एवं द्वयोरपि रेफलकारयोः ग्रहणं तस्मात् केवलस्य रेफस्य
 स्थाने लकारोऽयमादेशः विधीयते । अन्तरतमत्वाद्दृकारस्यापि लृकारः ।
 ननु च सत्यपि द्वयोरपि ग्रहणे ऋकारस्य स्थाने लृकारो भवतीत्येतत् कुतो

लभ्यते ? नहि ऋकारस्थो रेफ ऋकारो भवति । किं तर्हि ? तदवयवः । नापि लृकारस्थो लकारः लृकारो भवति ? किं तर्हि ? तदवयवः । तत्र हयोरपि ग्रहणे सति ऋकारस्थस्यापि रेफस्य लृकारस्थो लकारः वर्णैकदेश-
तयान्तरतमो भवतीत्येषोऽर्थो लभ्यते । नतु ऋकारस्य हि स्थाने लृकारो भवतीत्येतस्य चोद्यस्यापाकरणार्थं मेकदेशविकारद्वारेणेत्युक्तम् । तदेकदेश-
ऋकारस्यावयवो रेफस्तस्य विकार लृकारावयवो लकारः । अथवा एकदेशः । अथवा एकदेशलृकारस्थो लकारः । स एव विकारः । ऋकारस्थस्य रेफस्य स एव एकदेशविकारः । द्वारं मुखं मुपाय इतियावत् । तेन समस्तस्यैव ऋकारस्य स्थाने समस्त एव लृकार आदेशो विधीयते । यदि हि ऋकारलृ-
काराभ्यां तत्स्थयोश्च रेफलकारयोः पृथग्भावः सम्भवत् तदा ऋकारैक-
देशस्य रेफस्य केवलस्य लृकारैकदेशो लकारः केवलः शक्यते विधातुम् । नच तयोस्ततः पृथग्भावः सम्भवति । तस्माद् यथोक्तेन प्रकारेण ऋकारस्य लृकारादेशो विधीयते । अनन्तरोक्तस्यार्थस्य दृढीकरणाय तथाचेत्यादेरुप-
न्यासः । यत एवमेकदेशद्वारेण ऋकारस्य स्थाने लृकार आदेशो विधी-
यते । एवञ्च सति लुटि च लृप इत्येवमादयो (१।३.८३) निर्देशा उपपद्यन्ते । नान्यथा । आदिशब्देन ऋदुपधाच्चाकृपिचृतेः (३.१।११०) । तासि च लृप (७।२।८०) इत्येतयो निर्देशयो ग्रहणं । विनामविधावपि ऋवर्णाच्चेति वक्तव्यं मित्युक्त्वा रश्रुतिसामान्यनिर्देशाद्वा सिद्धम् । अवर्णभक्त्या च व्यवधाने णत्वं भवतीति क्षुभादिषु नृनमनलप्रोतिग्रहणं णत्वप्रतिषेधार्थं द्रष्टव्यम् । अथवा ऋवर्णादपि णत्वं भवतीत्येतदेव तेन ज्ञाप्यत इति वृत्तिज्ञता स्वयमेव प्रतिविहितम् । रश्रुतिसामान्यनिर्देशात् सिद्धम् इति । र इति श्रुतिः ररूपलक्षिर्यस्य स रश्रुतिः रेफः । तस्य केवलस्य ऋकारस्थस्य च वर्णत्वावर्ण-
त्वज्ञतभेदं परित्यज्य यत् सामान्यं रेफमात्रं तदिह निर्दिश्यते । नतु वर्णाक्षि-
कैव रेफव्युक्तिः । तेन सिद्धं तिसृणाम् । चतसृणाम् । मातृणाम् । पितृणाम्
इत्यादावपि णत्वम् । ऋकारेऽपि तस्य रश्रुतिसामान्यस्य विद्यमानत्वात् ।
स्यादेतत् ऋकारे तयो वर्णावयवाः । तन्मध्ये रेफोऽर्हमात्रात्मा । तत्र
रश्रुतिसामान्यस्य निर्देशेनैव सिध्यति । यासौ रेफात् पराऽवर्णभक्ति

स्तया व्यवधानादित्यस्य चोद्यस्य परिहाराय उत्तरो ज्ञापकग्रन्थः । यदयं क्षुभ्रादिषु णत्वप्रतिषेधाय नृनमनशब्दं तदप्रतिशब्दश्च पठति तेनैतज्ज्ञाप्यते ऽवर्णभागव्यवधानेऽपि णत्वं भवतीति । अन्यथा हि तत्र तयोः पाठो ऽनर्थकः स्यात् । प्राप्त्यभावात् । प्राप्तिपूर्वकत्वाच्च प्रतिषेधानां । यद्यपि वर्णात्मिकैव रेफव्यक्ति निर्दिश्यते तथापि सिद्धमिति दर्शयितुमाह अथवेत्यादि । पूर्वसूत्रोपात्ताद्रश्रुतिसामान्यनिर्देशात् परयाऽवर्णभक्त्या व्यवहितादपि णत्वं भवतीति ज्ञापितम् । इदानीं तु सूत्रानुपात्ताट्टकारादव्यवहितादेवेत्येष विशेषः । अपरे तु सर्वाण्येतानि प्रतिविधानानि वर्णकदेशग्रहणकपक्षमाश्रित्य विहितानीत्याचक्षते । एतच्चासम्यक् । यं हि पक्षमाश्रित्य नुङ्विधिलादेशविनामेषु ऋकारे प्रतिविधातव्यम् इत्युक्तं तत्रैव प्रतिविधातुं युक्तम् । अन्यथा ह्यग्रहणकपक्ष मभ्युपेत्य ग्रहणकपक्षेऽपि प्रतिविधानं कुर्वता वृत्तिकारेणाकौशलमेव केवलमात्मनः प्रकटितं स्यात् ।

५ । ह य व र ट् ।

तस्य ग्रहणं भवत्येकेन शस्त्रोटी (८।४।६३) त्यकारेणेति । अत्र शस्त्रोटीत्येतत् प्रदेशवाक्योपलक्षणं द्रष्टव्यम् । एवंजातीयकेषु निर्देशेष्वकारेण ग्रहणं भवति । नतु वर्णान्तरेणेत्यत्रायमर्थोऽभिप्रेतः । नत्वत्रैव सूत्रे अकारेण ग्रहणं भवतीति । अट्कुप्याङ्नुम्व्यवायेऽपीति (८।४।२) दीर्घादटी (८।३।८) त्यत्राप्यकारेण ग्रहणस्येष्टत्वात् । अथ लुङ्लङ्लृङ्क्षुडुदात्त (६।४।७१) इत्यत्राप्यकारेण ग्रहणं कस्मान्न भवति । प्राक्सितादङ्व्यवायेऽपीति (८।३।६३) वचनात् । प्रत्याहारे ह्येतस्मिन्नकारादीनां योऽन्यतमस्तेनालोक्त्यपरिभाषयाङ्गान्तरस्य भवितव्यम् । प्रत्येकमट्संज्ञकत्वात् । प्रत्येकमेवाकारादीनामादेशत्वात् । तथा चान्धग्रहणेन ग्रहणादङ्व्यवधानं नोपपद्यते । अथ प्रत्येकमप्यसंज्ञकत्वे समस्तानामप्यादेशभावः प्रैकस्येति । एवमनेकाल्त्वात् सर्वादेशः स्यात् । तथाच स्थान्यपि सकारो न स्यादिति कस्य केन व्यवधानान् सूधन्यो भवेद् अभ्युपेक्षोदित्यत्र ? अथार्द्धधातुकस्येङ्वलादे (७।२।३५) रित्यत्रेकारिणास्य ग्रहणं कस्मान्न भवति ? तत्र विदित

इति चेति (५।१।४३) निर्देशात् । प्रत्याहारे ह्येतस्मिन् नादेः परस्वेति (१।१५४) इकारादीनामन्यतमस्तकारस्यादेशः स्यात् । तथाच विदितमिति रूपं नोपपद्यते । अथ दीधीविवीटामि (१।१।६) त्वत्रापीकारेण ग्रहणं कस्मान्न भवति ? जयति सन्धवत्यवहरतीत्येवमादि (४४।२, ५।१।५२) निर्देशात् । प्रत्याहारे ह्येतस्मिन् गुणप्रतिषेधादेवमादयो निर्देशा न सन्धवेयुः । यकारात् परस्य रेफस्योपदेशे सति यो दोषस्तमुद्गावयितुकाम आह अयमित्यादि । परांपदेशस्तु वल्यन्तर्भावाज्जीविरदानुक् जीरदानुः । गोधाया द्रक् (४।१।१२८) गौधेर इत्यत्र लोपो व्योर्वलीति व्योर्लोपो यथा स्यात् । रल्ग्रहणे च वकारस्य ग्रहणं माभूदित्येवमर्थश्च । यदि हि वकारात् पूर्वी रेफ उपदिश्येत रलो वुपधादलादेः संश्वेति (१।२।२६) देवित्वा दिदेविषतीत्यत्र कित्त्वं वा स्यात् । ननु च क्रियमाणेऽपि रस्य यकारात् परोपदेशे प्राप्नोत्येव वकारस्य रल्ग्रहणेन ग्रहणम् । जशामपि मध्ये तस्योपदेशात् । नैतदस्ति । उभयोर्भिन्नगुणनिष्पाद्यत्वाद् भेदस्य सिद्धत्वात् । यथोक्तम् । पृथक्प्रयत्ननिर्वर्त्यं वर्णमिच्छन्तीति । अन्तःस्थानेनैषत्पृष्ठकरणत्वादितरस्य च स्पर्शत्वेन स्पृष्टकरणत्वात् । अथच दन्तोष्ठो वकारः । यस्तु जवगडदशिष्यते स ओष्ठो वेदितव्यः । ननु च वकारेण व्यवधानान्नायं यकारात् परः । किं तर्हि ? वकारात् पर इति तत् किमुच्यते यकारात् पर इति ? व्यवधानेऽपि परशब्दो वर्तते । यथा बाल्यात् परं वृद्धत्वमित्यदोषः । अत्र यौवनेन व्यवहितेऽपि वृद्धभावे परशब्दस्य वृत्तिः । यदि यकारात् पर उपदिश्यते ततः किमित्याह तस्य यर्ग्रहणेनेत्यादि । यरित्यस्याः संज्ञाया ग्रहणेनोच्चारणेन । तथा ययित्यस्याः संज्ञाया ग्रहणेनोच्चारणेनेत्यर्थः । अथवा यरां संज्ञिनां ग्रहणेनोपादानेन । ययां संज्ञिनां ग्रहणेनोपादानेनेत्यर्थः । ग्रहणे सतीति उपादाने सति । तदुग्रहणेन तु तदुग्रहणम् । तस्यापि तत्संज्ञकत्वात् । तदन्तर्भावात् च । स्वर्नयतीत्यत्र ऋटुरषा मूर्धन्या इति तुल्यस्थानत्वाद् रेफस्य नकारे परे परसवर्णो णकारादेशो भवति । विशेषानभिधानात् । ननुचैवं सति स्थानन्तरतमपरिभाषा बाधेत । न हि रेफस्यान्तरतमो णकारः । प्रयत्नभेदात् । नैतदस्ति । व्यक्तिः पदार्थ इत्येतच्च

दर्शनमाश्रित्य चोद्यते । तेन स्थानेन्तरतमपरिभाषया बाधा नाशङ्कनीया ।
यत्र ह्यन्तरतमोऽनन्तरतमश्च विद्यते तत्र तस्या व्यापारः । नचेह्यन्तरतमोऽस्ति
यस्माद् व्यक्ती पदार्थे प्रतिलक्ष्यं लक्षणं प्रवर्त्तते । आनन्तरात् तु सर्वाणि
लक्षणानि नोच्चार्यन्ते । तच्च यदेतद्विषयं लक्षणं तत् प्रयत्नभेदादनन्तर-
तमेऽपि णकारे यदि न प्रवर्त्तते तदा तस्य वैयर्थ्यमेव स्यात् । तस्माज् जातौ
पदार्थे इयं परिभाषा वेदितव्या । न तु द्रव्ये । मद्रङ्गदभद्रङ्गद इति ।
अचो हकारादुत्तरोऽयं रेफः यर् भवतीति द्विर्वचनं प्राप्नोति । अचो
रहाभ्यां हे (८।४।४६) इत्यत्र यरोऽनुनासिकेऽनुनासिको (८।४।४५)
ब्रूयतो यरित्यनुवर्त्तते । तत्र द्विर्वचने सति द्वयोः रेफयोः श्रवणं स्यात् ।
रो रीत्येकस्य (८।३।१४) लोपो भविष्यतीति चेत् ? न । लोपे कर्त्तव्ये
द्विर्वचनस्यासिद्धत्वात् । हलो यमां यमि लोप (८।४।६४) इत्यनेन तर्ह्येकस्य
लोपो भविष्यति । सिद्धं ह्यस्मिन्नोपे द्विर्वचनम् । एवमपि पक्षे द्वयोः
रेफयोः श्रवणं प्रसज्येत । तत्र हि भयो होऽन्यतरस्यामित्यतो (८।४।६२)
ऽन्यतरस्याङ्गणमनुवर्त्तते । अथापि तस्मानुवर्त्तते एवमपि द्विर्वचन-
विधानसामर्थ्यालोपो न भविष्यति । अन्यथा हि द्विर्वचनविधानमनर्थकं
स्यात् । कुण्डं रथेनेति । अनुस्वारस्य ययि परसवर्णं (८।४।५८) इति
तदन्यस्य परसवर्णस्यासम्भवाद् रेफस्य रेफएव परसवर्णः स्यात् । रेफोष्णां
सवर्णा न सन्तीति रेफोऽपि रेफस्य सवर्णा न भवतोत्थेतच्च नाशङ्कनीयम्
वर्णान्तरापेक्षया तदुक्तम् । वर्णान्तराणां यथायोगमतुल्यस्थानप्रयत्नत्वात् ।
रेफव्यक्तीनां तु परस्परापेक्षया सावर्ण्यमस्येव । तुल्यस्थानप्रयत्नत्वात् ।
अन्ये तु ययि रेफे अनुस्वारस्य परसवर्णी णकारः स्यात् । तुल्यस्थानत्वा-
दिति वर्णयन्ति । एतच्चायुक्तम् । न हि स्थानमात्रतुल्यतया सवर्णी
भवति । किं तर्हि ? तुल्यस्थानतया तुल्यप्रयत्नतया च । नच रेफस्य
णकारस्तुल्यप्रयत्नः । रेफस्त्वेषत्पृष्टत्वात् । णकारस्य च स्पृष्टत्वात् । एवं
व्यक्तिपदार्थमाश्रित्य परेण चोदिते जातिपदार्थमाश्रित्य परिहारं वक्तुकाम
आह । नैष दोष इत्यादि । आकृताविति जातावित्यर्थः । केषाञ्चिज्जातिः
पदार्थः । केषाञ्चिद्द्रव्यम् । पाणिनेस्तूभयम् । लक्ष्यानुरोधात् । तत् कचित्

किञ्चिदाश्रीयते । तत्र जातौ पदार्थ आश्रीयमाणे जातिरेव शब्देनाभिधीयते । नान्तरीयकत्वात् तु तदाधारा व्यक्तयः प्रतीयन्ते । जातेराधारमन्तरेण प्रत्येतुमशक्यत्वात् । एतस्मिन् दर्शने तस्यासु जातेः स्थानित्वमादेशत्वं परत्वमव्यवहितत्वमित्यादयो धर्माः शब्दसंस्कारोपयोगिनो व्यक्तिहारकाः । तेन यरोऽनुनासिकेऽनुनासिको (८४४५) वेत्येवमादिलक्षणं प्रवर्त्तमानं जातिमतीषु व्यक्तिषु एव प्रवर्त्तते । तत्र प्रवृत्तेर्जातौ प्रवृत्तं भवति । नच तासु व्यक्तिषु जातिं प्रति कासाञ्चिदासक्तिर्विप्रकर्षा वा यतः कचिदेव प्रवर्त्तते । न सर्वत्र । सम्बन्धस्याविशिष्टत्वात् । तस्मात् तत्र प्रवर्त्तमानं यत्र वचनान्तरेण न्यायेन वा न बाध्येत तत्र सर्वत्रैव प्रवर्त्तते । एवञ्च प्रवृत्तं समुदाये प्रवृत्तं भवति । सक्तदिति एकवारम् । न पुनः पुनः । सक्तत्प्रवृत्तैव लक्षणस्य च चरितार्थत्वात् । एतस्मिन् दर्शने यरोऽनुनासिकेऽनुनासिको वेत्येतल्लक्षणं कथं प्रवर्त्तते ? किमविशेषेण सर्वेष्वेव जातिमत्सु पदार्थेषु प्रवर्त्तते ? उत विशेषेण केषुचिदेव ? यद्यविशेषेण स्यात् स दोषस्तदवस्थ एव । अथ विशेषेण वाच्यस्तर्हि सविशेष इत्यत आह यरोऽनुनासिक इत्यादि । एतेन स्थानेनन्तरतमपरिभाषाया उपस्थानात् तद्वशेनान्तरतमेष्वेव प्रवर्त्तते । नान्येष्विति दर्शयति तदनेनेत्यादि । यत एवान्तरतमेष्वेव प्रवर्त्तते तस्मादनेन लक्षणेन गकारादीनां येऽन्तरतमाः स्थानगुणाभ्यामुभाभ्यामपि ते ङकारादयोऽनुनासिका विहिताः । यथास्वमिति । यथाक्लीयमिति । ये येषामन्तरतमास्ते तेषां विहिता इत्यर्थः । गकारादीनामिति । आदिशब्देन जकारादीनां ग्रहणम् । ङकारादय इत्यत्रापि आदिशब्देन जकारादयोऽनुनासिका गृह्यन्ते । तत्र स्थानतो गुणतश्चान्तरतमाः । तद्यथा गजडदवानां यथाक्रमं ङञ्जनमाः । तथाहि अकुहविसर्जनीयाः कण्ठ्या इति गकारङकारयोस्तुल्यं कण्ठः स्थानम् । इचुयशास्त्रालव्या इति जकारञकारयोस्तालु । ऋटुरषा मूर्धन्या इति ङकारणकारयो मूर्धा । लृतुलसा दन्त्या इति दकारनकारयोर्दन्तः । उपूपझानीया ओष्ठ्या इति बकारमकारयोरोष्ठः । गुणस्तु सर्वेषामेवैषां तुल्यः । स्पृष्टं करणं स्पर्शणमिति वचनम् । कादयो मावसानाः स्पर्शाः ।

ये तु न स्थानतो नापि गुणत इति । अन्तरतमा इत्यपेक्षते । ते सर्वे निवर्त्तिता इत्यनेन वक्ष्यमाणेन सम्बन्धः । अविधानमेवेषां निवर्त्तनम् । स्थानमात्रेण गुणमात्रेण वेति । तत्राप्यन्तरतमा इत्यपेक्षते । पूर्ववच्च सम्बन्धः । तत्र नापि स्थानतो नापि गुणतोऽन्तरतमा अनुनासिकाः । ते यथा गजडानाम् । यवलाः सानुनासिका निरनुनासिकाश्चापि । ते तेषां स्थानगुणाभ्यामनन्तरतमा एव । सानुनासिकग्रहणं तु यरोनुनासिके इत्यादौ (८।४।४५) सूत्रेऽनुनासिकस्यादेश-त्वेनोपादानात् । तत्र गकारयकारयोर्यथाक्रमं कण्ठतालुस्थानत्वात् स्थानतः आन्तरतम्यं नास्ति । जकारलकारयोस्तालुदन्तस्थानत्वात् । डकारवकारयो-र्यथाक्रमं मूर्धदन्तोष्ठस्थानत्वात् । गुणतोऽपि तेषां नास्त्यान्तरतम्यम् । गकारादीनां सृष्टकरणत्वात् । यकारादीनामीषत्सृष्टकरणत्वात् । ईषत्सृष्ट-करणमन्तःस्थानामिति वचनात् । अन्तस्था यरलवाः । स्थानमात्रे-णान्तरतमा अनुनासिकाः । तद् यथा जडवानां यँलँवँः सानुना-सिकाः । अत्र जकारस्य यकारस्तुल्यस्थानम् । तयो स्तालुस्थानत्वात् । दकारस्य लकारः । तयो दन्तस्थानत्वात् । बकारस्य वकारः । उभयो रोष्ठ-स्थानत्वात् । यद्यप्यन्तःस्थस्य वकारस्य दन्ताः स्थानमधिकं तथापि यत्र तयो तुल्यस्थानमोष्ठः तत्कृतमान्तरतम्यमस्येव । उकारौकारवत् । उकारस्य ओष्ठस्थानम् । ओकारस्य तु कण्ठोऽपि । ओ औ कण्ठोष्ठाविति वचनात् । तथापि यत् तयो तुल्यं स्थानं ओष्ठस्तत्कृत मान्तरतम्यं भवत्येव । यथा च तयोरिकस्य स्थानाधिक्येऽपि आन्तरतम्यं तथा बकार वकारयोरपि । गुणमात्रेणान्तरतमाः यथा जबडानां ङणनाः । सर्वेषां पृष्ठतागुणत्वात् । स्थानत स्तेषामान्तरतम्यं नास्ति । जबडानां यथाक्रमं ताल्वोष्ठमूर्धस्थानत्वात् । ङणनानान्तु कण्ठमूर्धदन्तस्थानत्वात् । इतीत्यादि । इतिकरणो हेतौ । यत एवं स्थानगुणाभ्यां येऽन्तरतमास्त एवानेन विहिता अन्ये तु सर्वे निवर्त्तिताः तस्मात् स्थानमात्रेणान्तरतमो रेफस्य णकारो न भवति । स्थानमात्रेणान्तरतमत्वं चोभयो र्मूर्धस्थानत्वात् । गुणत स्थानान्तरतम्यं नास्ति । सृष्टतादिगुणभेदाच्च । रेफस्य यरन्तर्भावे सतीति । यत्कार्यप्राप्तेरयं हेतुः । यत्कार्यं प्राप्तमिति ॥ द्विर्वचनमित्यर्थः । तच्च यरन्त

र्भावाद रेफस्य प्राप्नोति यथान्येषां यराम् । तदित्यादि । रेफस्य द्विर्वचनं प्रति निमित्तभावः साक्षाच्छिष्टः प्रत्यक्षविहितः । अचो रङ्गाभ्यामिति (८।४।४६) साक्षाद् रेफं निमित्तत्वेनोपादाय द्विर्वचनविधानात् । यरकार्यन्तु यरन्तर भावादनुमितम् । प्रत्यक्षानुमितयोश्च प्रत्यक्षं वलीय इति साक्षाद् विहितेन निमित्तभावेन रेफस्य द्विर्वचनं बाध्यते । तद् यथा ब्राह्मणा भोज्यन्ताम् । माठरकौण्डिन्यौ परिविविष्टामिति । अत्र हि साक्षाद्विहितेन परिविवेक्षणम् । प्रति साधनभावेन माठरकौण्डिन्ययो ब्राह्मणत्वाद योऽनुमितो भोजनं प्रति साधनभावः स बाध्यते । यद्येवं दध्युदकादिषु दोषः । इको यणचौत्यत्र ह्यजन्तर्भावादिको यणादेशं प्रति निमित्तभावोऽनुमीयमानः । यणादेशस्य साक्षाच्छिष्टः । इक इति साक्षादिकं कार्यिणमुपादाय विधानात् । ततश्च साक्षाच्छिष्टेन तेन निमित्तभाव इको बाध्यते । तत्र व्यक्तेः पदार्थस्याश्रितत्वाददोषः । व्यक्तौ पदार्थे प्रतिलक्ष्यं लक्षणं प्रवर्तत इत्युक्तम् । तत्र यदि यणादेशेन निमित्तभाव इको बाध्येत यद् दध्युदकादिविषयं लक्षणं तस्य वैयर्थ्यं स्यात् । तस्मान्मा भूदेव दोष इति लक्षणसामर्थ्यान्निमित्तभावो न बाध्यते । इह पुन जातिः पदार्थ आश्रितः । तत्र जातिरेकत्वादचो रङ्गाभ्यामिति लक्षण मप्येकमेव । तच्चार्कः मर्क इत्यादौ चरितार्थम् । अतो यद्यपि मद्रङ्गदादौ द्विर्वचनं न विदधाति तथापि न भवति वैयर्थ्यप्रसङ्ग इति न हिरुच्यते । रेफ इति । इतिकरणेनानन्तरोक्तस्यार्थस्य द्विर्वचनाभावं प्रति हेतुभावो व्योत्यते । अनुस्वारस्येत्यादि । न केवलं यरोनुनासिकेऽ (८।४।४५) नुनासिको वेल्येतदन्तरतमं सङ्गदेव प्रवर्तमानं विदधाति अपित्वनुस्वारस्य ययि परसवर्णं (८।४।५८) इत्येतदपि इतःपि शब्दस्यार्थः । स्यादेतत् । यद्यप्यन्तरतमं विदधाति तथापि भवितव्यमेवात्र रेफेण परसवर्णेन । तस्याप्यन्तरतमत्वादित्यत्र आह नचेत्यादि । नच रेफस्य सवर्णोऽस्तीति सम्बन्धः । किंविशिष्टो नास्ति ? अनुस्वाराऽन्तरतमः । अनुस्वारस्य सदृशतम इत्यर्थः । इति हेतोर्न भवति कुण्डं रथेनेत्यत्र परसवर्णः । कथं पुनरनुस्वारान्तरतमः । सवर्णं रेफस्य नास्ति ? उच्यते । रेफस्य रेफ एव सवर्णः । नान्यो वर्णः । स चानुस्वारस्यान्तरतमो न भवति । स्थानभेदाद् गुणभेदाच्च । रेफस्य हि मूर्धा स्थानम् । अनुस्वारस्य

पुनरनुस्वारयमा नासिका इति वचनाद् नासिका । गुणोऽपि रेफस्वेषत्-
सृष्टता । अनुस्वारस्य तु स नास्ति । अन्तःस्थानामिव ह्ययमसाधारणो
गुण इत्यते । नान्येषाम् । यद्यपि वर्गाणां तृतीयचतुर्था अन्तःस्था इका-
रानुस्वारी च यमौ च तृतीयचतुर्थौ नासिकाश्च संवृतकण्ठा नादानुप्रदाना
घोषवन्तश्चेति बाह्यप्रयत्नाख्येन गुणेन संवृतकण्ठत्वादिना अनुस्वारान्तरतमो
रेफः सवर्णः सम्भवति तथापि न गुणमात्रेणान्तरतममेतलक्षणम् परसवर्णं
विधातुं सुतसहते । यत्र स्थानतो गुणतश्चान्तरतमास्तवानुस्वारस्य परसवर्णाः
सन्ति । शङ्कितः कुण्ठित इत्यत्र चरितार्थत्वात् । अत्र स्थानतोऽनु-
स्वारस्य नासिकास्थानस्य ङणावन्तरतमौ । तयोरपि नासिकास्थानत्वात् ।
जमङ्गनाः स्वस्थाना नासिकास्थानाश्चेति वचनात् । गुणतोऽपि । तेषाम्
पूर्वोक्तैरनुस्वारगुणैरनुगतत्वात् । यथा तृतीयास्तथा पञ्चमा इति वचनात् ।
अनेन हि वर्गाणां तृतीयचतुर्था इत्यादिना ग्रन्थेन ये ऽनुस्वारसाधारणा
वर्गतृतीयानां गकारादीनां गुणा उक्ता स्ते ङकारादीनां निर्दिश्यन्ते ।
गुणमात्रेणाप्यन्तरतमं विदध्याद् रेफं यद्यसकृत् प्रवर्त्तते तत् । माभूत् पुनः
पुनः प्रवृत्तिरपार्थिकेति क्त्वा । न चासकृत् प्रवर्त्तत इत्युक्तम् । उरः
केषेत्यादि । उरः कायति । उरः पाति । कै गै शब्दे । पा रक्षणे ।
इत्याभ्यामातोऽनुपसर्गे कः (३।२।३) । आतो लोप इटि चेत्याकार
(६।४।६४) लोपः । उपपदसमासः । सुब्लुक् । ससञ्जुषो (८।२।६६)
रुः । तस्य स्वरवसानयोर्विसर्जनीयः (८।३।१५) । कुप्पोः = क — पौ
चेति (८।३।३७) यथायोगं विसर्जनीया वुपध्मानीयजिह्वामूलीयौ ।

६ । लण् ।

अयं णकारो द्विर्बध्यते । पूर्वतश्चैवं परतश्चैवम् । तत्रेण्यहणेष्ण-
ग्रहणेषु च संदेहो भवति । किं पूर्वेण स्युः परेण वेति । अतस्तदुपनयनार्थ-
माह । इण्यहणानीत्यादि । तत्र यथा सर्वाणीण्यहणानि परेण णकारेण
गृह्यन्ते तथा अहण इत्यत्र प्रतिपादितम् । अण्यहणानि तु यानि
परेणापि सम्भाव्यन्ते तानि पूर्वेण प्रतिपाद्यानि । कानि पुनस्तानि ? द्रुलोपे

पूर्वस्य दीर्घाऽणः (६३।१११) । केऽणः (७।४।१३) । अणोऽप्र-
 गृह्यस्थानुनासिकः (८।४।५७) । उरण् रपरः (१।१।५१) । इत्येतेषु
 सूत्रेषु यान्यण्यग्रहणानि । तत्र पूर्वस्मिं स्तावत् सूत्रे वृद्धादिषु वृद्धशब्द
 पाठो ज्ञापको न परेणाण्यग्रहणमिति । यदि हि परेण स्याद्वृद्ध इति रूपं
 न स्यात् । ततश्च वृद्धादिषु वृद्ध इति पाठो नोपपद्यते । वृद्ध उद्यम
 इत्यस्य निष्ठायां ढत्वधत्वढलोपेषु कृतेषु वृद्ध इति रूपं भवति । किञ्च
 दीर्घश्रुत्या तत्राचक्षेति (१।२।२८) मन्निधापिते सत्यच एव दीर्घत्वेन
 भवितव्यम् । तथाच यदि परेणान्तःपातिनामप्यचां दीर्घत्वमभिमतं
 स्याद्वृद्ध असन्देहार्थं मज्जग्रहणमेव कुर्यात् । अथवा तदपि न कुर्यात् ।
 अचक्षेत्यस्मादेव (१।२।२८) सर्वाचां दीर्घत्वसिद्धेः । तस्मादण्यग्रहणसामर्थ्यात्
 पूर्वेणाण्यग्रहणं विज्ञायते । केऽण (७।४।१३) इत्यनेनापि के परतो
 हलामणासम्भवादचामेव ऋसो विधीयते । तत्र यदि सर्वेषामचां ऋसत्व-
 मभीष्टं स्याद्वृद्ध असन्देहार्थं मज्जग्रहणमेव कुर्यात् । अथवा तदपि न
 कुर्यात् । इत्यग्रहणेनोपस्थापितादचक्षेत्यस्मादेवाभिलषितार्थसिद्धेः । तृतीये-
 नापि सूत्रेण पदान्तस्याणोऽनुनासिको विधीयते । नच पदान्ता हलोऽणः
 सन्तीत्यचामेवानुनासिको विधेयः । तत्र यदि सर्वेषामचामनुनासिको
 विधित्सितः स्याद्वृद्ध असन्देहार्थं मज्जग्रहणमेव कुर्यात् । अथवा तदपि न
 कुर्यात् । अचएव हि प्रगृह्यसंज्ञा भवन्ति । न हलः । तत्र नजिव युक्तन्या-
 येन प्रगृह्यप्रतिषेधात् तत्सदृशस्याच एव कार्यं विज्ञास्यते । तस्मात्
 तत्राप्यण्यग्रहणसामर्थ्यात् पूर्वेणाण्यग्रहणं प्रतीयते । उरण् रपर (१।१।५१)
 इत्यत्रापि होत्वप्रशास्तृणामिति (६।४।११) निर्देशो ज्ञापयति नेह परेणाण्य-
 ग्रहणमिति । परेणाण्यग्रहणे सति नामीति रपरो दीर्घः स्यात् । तथाच
 प्रशास्तृणामिति निर्देशो न स्यात् । किञ्च नच रेफादन्य ऋकारस्य स्थाने
 हलोऽणः क्वचिच्छास्त्रे विधीयन्ते । तथाहीको यणचीति रेफः स्यात् । नच
 ऋकारस्य स्थाने कर्त्तर्यमित्यादौ रेफे रेफपरे अरेफपरे वा विहितं
 कश्चिद्विशेषः । कृते हि रपरे तत्रैकस्य रेफस्य रो रीति (८।३।१४) लोपेन
 भवितव्यम् । तस्मादेतदप्यण्यग्रहणं परेण णकारेण भवदजर्थमेव स्यात् । तत्र

यदि सर्वेषामचां स्थाने विधीयमानानां रपरत्व मिष्टं स्याद् असन्देहार्थमज्-
ग्रहणमेव कुर्यात् । तदेवमेतदण्यग्रहणं पूर्वैर्गैवं णकारेण भवतीति निश्ची-
यते । अणुदित् सवर्णस्य चाप्रत्यय (१।१।६८) इत्येकमनेनेति । अत्र च
उक्तदिति (७।४।७) ऋकारस्य तपरकरणं लिङ्गम् । तद्धि ऋकारेण
सवर्णानां ग्रहणे सति अचीकृतदित्यत्र दीर्घस्य स्थानिन आन्तरतम्याद् दीर्घो
मा भूदित्येवमर्थं क्रियते । यदि चाणुदिदित्यादौ पूर्वेण णकारेणाण्यग्रहणं
स्यात् तदा ऋकारोऽनणत्वात् सवर्णानां ग्राहको न स्यात् । ततश्च दीर्घस्यापि
स्थानिनो यथाश्रुतेन ह्रस्वेनैव भवितव्यमिति तपरकरणं न कुर्यात् । व्यावर्त्त्या-
भावात् । कृतञ्च । ततो गम्यते परेण णकारेणाण्यग्रहणमिति । ननु च सत्यपि
परेण णकारेणाण्यग्रहणे उर् ऋदित्यत्र (७।४।७) नैव सवर्णानामृकारो
ग्राहक उपपद्यते । भाव्यमानत्वात् । भाव्यमानेनाणां सवर्णानां ग्रहणं
नेति प्रतिषेधात् । नैतदस्ति । वक्ष्यति हि तत्र नचायं भाव्यमानोऽण् । किं
तर्हि ? आदेशान्तरनिवृत्तार्थं स्वरूपमेवाभ्यनुज्ञायत इति । अचीकृतदित्यत्र
कृत संशब्दने । चुरादिणिच् । लुङ् । चूः णिञ्श्रीत्यादिना चङ् (३।१।४८) ।
उर्ऋदिति (७।४।७) ऋकारस्य ऋकारः । णिलोपः (६।४।५१) । चङीति
(६।१।११) द्विर्वचनम् । उर्दित्यत्वम् (७।४।६६) । हलादिः (७।४।६०)
शेषः । सन्वल्गुनी (७।४।८३) तीत्वम् । दीर्घां लघो (७।४।८४)
रिति दीर्घत्वम् । अथ किमर्थमज्ग्रहणमेवैतन् न क्रियत इति ? यत्र
कृते सन्देह एव न भवतीति भावः । किं कारणम् ? नैवं शक्यमित्यत्र आह
अन्तःस्थानामपि होत्यादि । अन्तःस्था द्विप्रभेदा रेफवर्जिताः । सानु-
नासिका निरनुनासिकाश्चेति वचनात् । यवलाः भानुनासिकनिरनुनासिक-
भेदेन द्विप्रकाराः । ते प्रत्याहारेऽपि निरनुनासिका वा उपदिश्येरन् सानु-
नासिका वा ? यदि निरनुनासिकाः सय्यय्यन्तेत्यादावनुस्वारस्य ययि पर
सवर्ण (८।४।५८) इत्यान्तरतम्यात् सानुनासिकेषु यकारादिषु परसवर्णेषु
कृतेषु तेषां प्रत्याहारे ऽनुपदेशाद् यत्वं नास्तीत्यनच चेति (८।४।४७)
यरो द्विर्वचनं विधीयमानं न स्यात् । अण्यग्रहणे तु सत्यण् सवर्णान्
गृह्णातीत्येतेषामपि द्विर्वचनं सिध्यति । ननु च कृतेऽपि द्विर्वचने हलो

यमां यमि लोप (८।४।६४) इत्येकस्य लोपविधानात् त्रयाणां यकाराणां
 अवर्णं न सम्भवत्येव । तत् किं द्विर्वचनायेंन प्रयत्नेन ? नैतदस्ति ।
 पाक्षिको हि स लोपः । भयो (८।४।६२) ह्योऽन्यतरस्यामित्यन्यतरस्या-
 ग्रहणानुवृत्तेः । तत्र यस्मिन् पक्षे लोपो नास्ति तत्र त्रयाणां अवर्णं
 भवत्येव । अथ सानुनासिका उपदिश्येरन् प्रत्याहारेऽनुस्वारस्य परसवर्णत्वं
 निरनुनासिके परतो न स्यात् । ययां मध्ये तेषामसन्निवेशात् । हकारा-
 दिष्वित्यादि । प्रतिज्ञानुनासिक्याः पाणिनीयाः । यत्रेच्छन्ति तत्रानुनासिक्यं
 प्रतिजानते । नान्यत्र । लकारे च तैरकारस्य तत् प्रतिज्ञायते । न हकारा-
 दिषु । इत्संज्ञक इति । उपदेशेऽजनासिक (१।३।२) इदित्येत्संज्ञा
 विधानात् तेनेत्यादिना अनुनासिकप्रतिज्ञायाः फलं दर्शयति । ऋकार-
 लृकारयोः सवर्णसंज्ञोपसंस्थानाट्टकारो गृह्यमाणो लृकारमपि गृह्णाति ।
 तत उरण् रपर इति । यथा ऋकारस्याण् शिष्यमाणो रपरो भवति एवं
 लृकारस्यापि भवल् लपरश्चेथ्यते । तस्मादनुनासिकः प्रतिज्ञायते । तेनादि-
 रन्तेन (१।१।७१) सहेतेति उरण् रपर इत्यत्र (१।१।५१) र इति
 प्रत्याहारग्रहणं भवति । रेफात् प्रभृत्या लणो ऽकारात् । तस्मिंश्च सति
 ऋकारस्याण् रपरः भवति । लृकारस्य तु लपर इति । तत स्तवल्कार
 इत्याद्युपपन्नं भवति ।

७ । ज म ङ ण न म् ।

तस्य ग्रहणं भवति त्रिभिरिति । अथ सृजिदृशोर्भ्रम्यमकितौ
 (६।१।५८) त्यत्राप्यस्याकारेण ग्रहणं कस्मान्न भवति ? साक्षाद्दृष्टरीति
 (५।२।८१) निर्देशात् । प्रत्याहारे ह्येतस्मिन्नकाराद्यादेशविधानाद् द्रष्टृशब्दो
 न सिध्येत् । इह तर्हि भ्रमजो (६।४।४७) रोपधयो रमन्यतरस्यामिति
 रेफेण कस्मान्न भवति ? अथ रमयमुपात्तो न त्वम् इत्येष कुतो निश्चयः ?
 तुल्या हि संज्ञिता । तत्र भवितव्यं सन्देहेन । किमयं रम् ? आहो-
 स्विदमिति । व्याख्यानान्निश्चय इति चेत् ? यदि तर्हि व्याख्यानस्य
 निश्चयहेतुत्वमभ्युपेयते ततएवात्र चान्यत्र च सर्वत्रैवजातीयके संदेहविषये

निश्चयो भविष्यतीति किमन्यैरतिविस्तरग्रन्थकारिभिर्हेतुभिरुपन्यस्तैः प्रयोजनम् ? यस्तु मन्यते भ्रसृजो रोपधयो रमित्यत्र व्यवस्थितविभाषया प्रत्याहारस्य ग्रहणं न भविष्यतीति स इदं स्याद्वचनीयः । किमनेनान्यतरस्यां ग्रहणेन रम्यग्रहणं विकल्प्यते ? अन्यतरस्यां रम् गृह्यत इति । अथ विधानमन्यतरस्यां रम् विधीयत इति ? यदि रम्यग्रहणं ततो रेफस्यैवेदं स्वरूपेण मकारानुबन्धवतो ग्रहणम् । न प्रत्याहारस्येति लभ्यते । एतद्व्यवस्थितविभाषया रमागमस्तु विकल्पेन न स्यात् । अन्यतरस्यांग्रहणस्य रम्यग्रहणविकल्पे चरितार्थत्वात् । नहि द्वितीयमन्यतरस्यां ग्रहणमस्ति । येन विधानं विकल्प्येत । इतरत्र तु पक्षे सिध्यति पान्निकं विधानम् । किं तु यत् तदभिमतं व्यवस्थितविभाषया रेफस्यैवेदं मकारानुबन्धवतः स्वरूपेण ग्रहणं न प्रत्याहारस्येति तन्नोपपद्यते । एकत्वादन्यतरस्यांग्रहणस्य । तस्य विधानविकल्पे नैवोपयुक्तत्वात् । किञ्च कुतश्चायमध्यवसायो व्यवस्थितविभाषेयमिति ? व्याख्यानादिति चेत् ? किमिदानीं पारम्पर्याश्रयणेन ? व्याख्यानादेव नैवं प्रत्याहारग्रहणं भविष्यतीति यत् किञ्चिदेतत् । अकारेणापि प्रत्याहारग्रहणमस्य दृश्यत इति । यद्येवं किमर्थं त्रिभिरित्युक्तम् ? अमन्ताड्ड (१) इत्यत्र प्रत्याहारस्य नावश्यं ग्रहणमिति दर्शयितुम् । अत्र हि अकारमकारस्वरूपोपादानेऽपि विना प्रत्याहारग्रहणेनान्यतोऽपि मकाराद्यन्ताड्डप्रत्ययः सिध्यत्येव । बहुलाधिकारविधानात् । (२) नन्वेवमपि चतुर्भिरित्येवं वक्तव्यम् । यमिर्जमन्तेष्वित्यत्र (३) अकारेणाप्यस्य ग्रहणदर्शनात् । सत्यमेतद् यदि ग्रहणमात्रमभिप्रेत्येतदुच्येत । नचेदं ग्रहणमात्रमभिसम्भायोक्तम् । किं तर्हि ग्रहणविशेषम् । सौत्रम् । न चेदं सौत्रं ग्रहणम् ? किं ब्रूहि ? आनिट्कारिकम् ।

१ । It is an औणादिक Rule. उणादि (१।१।१) ।

२ । बहुलाधिकारविधानादिति । उणादयो बहुल (१।१।१) मिल्येन ।

३ । This is quoted from one of the अनिट्कारिकाs composed by the Grammarian व्याघ्रभूति, viz :—

“यमि अमन्तेष्वनिट्के इत्यत्र रमिथ यथ श्यनि पठति मनिः ।

रमि यतुर्थो अमिरेव पञ्चमो रमिथ पठः प्रतिषेधवाचिनाम्” ॥ १ ॥ इति ।

केचिदित्यादि । यान्येतान्यनन्तरं प्रत्याहारग्रहणान्युक्तानि तानि भूभञ्जित्यत्र यो अकारस्तेनैव भवन्त्वित्येवं विचिन्त्य केचिदाचार्या मकारस्य प्रत्याख्यानं कुर्वन्ति । तत्र तु प्रत्याख्याने पुमः खय्यम्पर (८, ३, ६) इत्यादिषु सूत्रेषु मकारस्य स्थाने अकारः कर्तव्य इति तेषामभिप्रायः । तथाच सतीत्यादिना मकारानुबन्धप्रत्याख्याने दोषं दर्शयति । ङञो ङस्वादचि ङञुण् नित्यमिति (८, ३, ३२) हि पाठे भूभोऽपि प्रत्याहारेऽन्तर्भावाद् भूभावप्यागमिनौ स्याताम् इत्येतच्चोद्यम् आपतति । तयोः भूभोः पदान्तयोरभावान्न भविष्यत इति परिहारो वाच्यः । तस्मिन्नुक्ते ननु च लभेरुब्जेश्च क्षिपि विहित आगमिनावुभौ स्त एव पदान्ताविति पुनश्चोद्यम् । तस्मिञ् भूलाञ्छशोन्त (८, २, ३८) इति वकारजकारयोः कृतयोः कुतस्ताविति पुनः परिहारः । ननु चागमिनोर्भूभोरभावादु वैषम्यं स्यात् । तथाहि ङणनास्त्रय आगमिनः । आगमास्तु ङणनभूभाः पञ्च । ततश्च संख्यावैषम्या-
न्नैषां यथासंख्यमिति (१, ३, १०) संख्यातानुदेशः स्यादिति पुनश्चोद्यम् । नैष दोषः । सूत्रे यावन्त आगमा आगमिनोऽपि तावन्त एव पठन्ते । तत्र लक्ष्यमनपेक्ष्य ङकारादीनामेव यथासंख्यमागमा भवन्तीति सूत्रार्थे विहित उत्तरकालं यथासम्भवं कार्यप्रतिपत्तिर्भविष्यतीति । येषां तावद् आगमाना-
मागमिनः सन्ति तेषां यथासंख्यं भविष्यन्ति । भूकारभकारौ तु पदान्तावागमिनौ न स्त इति कृत्वा आगमावपि न भविष्यत इति पुनः परिहारो वाच्यः । एवमनेकचोद्यपरिहारेणागमिनो भूभोरभावादु हेतोरा-
गमाभावप्रतिपत्तौ साध्यायां महाप्रतिपत्तिगौरवं भवेत् । तस्मादयुक्तं मकार प्रत्याख्यानमिति भावः ।

८ । भूभञ् ।

९ । घटधष् ।

१० । जवगडदश् ।

११ । खफछठथचटतव् ।

ननु च षकारेणैवास्त्र ग्रहणम् । नच खफो तदन्तर्भूतो । तत् किमर्थं

तयोरिह ग्रहणम् ? इत्याह खफग्रहणमित्यादि । उत्तरेषु प्रत्याहारेष्व-
नयोरप्यन्तर्भावो यथा स्यादित्येवमर्थं तयोर्यहणमित्यर्थः ।

१२ । कपय् ।

१३ । शषसर् ।

१४ । हल् ।

इहान्येषां वर्णानां सकृदुपदेशः । हकारस्य द्विरुपदिश्यते । तस्य द्विरुपदेशे
प्रयोजनं जिज्ञासुराह अथ किमर्थमित्यादि । स्निहित्वेति । शिह प्रीतौ ।
आदेः षाः स्रः (६।१।६४) । समानकर्तृकयोः पूर्व्वकाल इति (३४,२१) क्ता ।
इट् । अलिच्छदिति । लिह आस्वादनं । लुङ् । हो ढः (८।२।३१) । षठोः
कः सीति (८।२।४१) कत्वं । आदेशप्रत्यययोरिति (८,३५८) षत्वम् ।
रुदिहि स्वपिहीति । रुदिस्वपिभ्यां विध्यादिलोट् । सेह्यपिच्च (३४,८७) ।
अदादित्वाच्छपो लुक् । रुदादिभ्यः सार्वधातुक (७।२।७६) इतीट् ।
अदाग्धामिति । दह भस्मीकरणे । लुङ् । तस्य च्चुः । तस्यस्थमिपामि-
त्यादिना (३।४१०१) तसस्ताम् । चेः (३।१४४) सिच् । वदव्रजेति
वृद्धिः (७।२।३) । दादेर्धातोर्घः (८,२।३२) । भलो भलीति सिचो
लोपः (८।२।२६) । भषस्तथोर्धोऽध इति (८।२४०) तकारस्य धत्वम् ।
भलाञ्छश् भशीति (८,४।५३) घकारस्य गकारः । तत्र यदि रल्ग्रहणे
शल्ग्रहणे वल्ग्रहणे च हकारस्य ग्रहणं न स्यात् कित्त्वक्सेड्विधयो न
सुः । यदि भल्ग्रहणेन हकारस्य ग्रहणं न स्यात् ततो घत्वस्याप्यसिद्ध-
त्वाद् घकाराद् अभलः परः सिजिति तस्य भलो भलीति (८।२।२६)
लोपो न स्यात् । तस्माच् शल्भल्ग्रहणेषु चास्य ग्रहणं यथा स्यादित्युप-
दिष्टस्यापि पुनरुपदेशः । यद्येतानि प्रयोजनानि परोपदेश एवास्तु ।
तेनैव ह्येतानि सिध्यन्ति । पूर्व्वोपदेशस्तु न कर्त्तव्य इत्यभिप्रायेणाह
हयवरडित्यत्र तर्हीत्यादि । अङ्ग्रहणेष्वित्यादि । यदि पूर्व्वत्र नोपदिश्येत अङ्
ग्रहणेन चाश्वग्रहणेन चाग्रहणान् महँ हि स इत्यत्र कृतानुनासिकत्वयत्व
यलोपो न स्युः । महच्छब्दात् सुः । उगिदचामिति नुम् (७।१।७०) ।

सान्तमहत्तः (६।४।१०) संयोगस्येति दीर्घः । हल्ङादि (६।१।६८) संयोगान्तलोपो (८।२।२३) । महान् हि इति स्थिते हकारे परत स्तस्याङ्ग्रहणेन ग्रहणाद् दीर्घादटि समानपाद (८।३।८) इति कृत्वम् । आतोऽटि (८।३।३) नित्यमिति पूर्वस्यानुनासिकः । अश्रग्रहणेन ग्रहणाद् भो भगो अघो इत्यादिना (८।३।१७) रेफस्य यत्वम् । अशीति वर्तमाने हलि सर्वेषामिति (८।३।२२) यलोपः । हशि चेत्यादि । इदमपरं पूर्वोपदेशस्य प्रयोजनम् । असति हि तस्मिन् ब्राह्मणो हसतीत्यत्र हकारस्य हश्रग्रहणेनाग्रहणात् तस्मिंस्त्वसति परतो रो कृत्वं न स्यात् । ब्राह्मणशब्दात् सुः । तस्य ससजुषो रुः (८।२।६६) । हशि चेत्युत्त्वम् (६।१।११४) आदुगुणः (६।१।८७) । एकस्मादित्यादि । परे ग्राह्या इति शेषः । स्युरिति वक्ष्यमाणेन सम्बन्धः । एकस्मादिति दिग्योगलक्षणा पञ्चमी । एकस्माद्वर्णात् परे ङकारादयो ग्राह्या भवेयुरित्यर्थः । अथवा एकस्मादिति ल्यब्लोपे पञ्चमी प्रासादमारुह्य प्रेक्षते प्रासादात् प्रेक्षत इति यथा तथा प्रदेशवाक्येकं वर्णमुच्चार्य परिगृह्य वा ङकारादयो ग्राह्या भवेयुरित्यर्थः । स पुनरेको वर्णः । एओङ् । भभञ् । अइउण् । खफळठचटतव् । ह य व रङित्यत्र येन सह ङकारादीनां ग्रहणमुक्तं स एव वेदितव्यः । हाभ्यां ष इत्यत्र परे ग्राह्या इति यदध्याहृतं यच्च स्युरिति क्रियापदं तदर्थोदिकवचन तथा विपरिणमति । हाभ्यां परो द्वौ वा उच्चार्य षकारो ग्राह्यो भवेदित्यर्थः । एवमुत्तरवाच्यर्थो वेदितव्यः । कौ पुनर्हौ ? भभञ् । घटधषित्यत्र याभ्यां षकारस्य ग्रहणमुक्तं तावेव । त्रिभ्य एव कणमाः स्युरिति । ते पुन स्त्रयः । ऋलृक् । लण् । जमङणनमित्यत्र येः ककारादीनां ग्रहणमाख्यातं तएव । ज्ञेयौ चयौ चतुर्थ्य इति । ते पुनश्चत्वारः । ऐऔष् । कपयित्यत्र चयोर्येः षकारयकारयोर्ग्रहणमभिमतं त एव । रः पञ्चभ्य इति । ते पुनः पञ्च । शषसरित्यत्र ये रेफस्य/ग्रहणं प्रतिपादितम् तएव । शलौ षड्भ्य इति । ते पुनः षट् । जवगडश् । हलित्यत्र येः शकारलकारयोर्यग्रहणमुक्तं ते वेदितव्या इति ।

इति प्रत्याहारासूत्राणि ।

काशिकाविवरणपञ्जिका ।

प्रथमाध्यायस्य प्रथमः पादः ॥ १।१ ॥

१ । वृद्धिरादैच् ।

वृद्धिः आत् ऐजिति केचित् त्रिपदमिदं सूत्रं वर्णयन्ति । अन्ये त्वाच्च ऐच्चेति आदैजिति समाहारे इन्द्वाऽयमिति मत्वा वृद्धिः आदैजिति द्विपदम् । इतरैतरयोगे हि बहुत्वाद् इन्हे बहुवचनं स्यात् । ननु च समाहारेऽपि इन्द्वा-
चुदप्रहान्तात् समाहार (५।४।१०६) इति टच् समासान्तः स्यात् । समासान्त-
विधेरनित्यत्वान्न भविष्यति । अनित्यत्वं षष्ठे ज्ञापयिष्यते । अथ चोः (८।२।३०)
कुरिति कुत्वं कस्मान्न भवति ? अयस्मयादीनि च्छन्दसीति (१।४।२४) भसंज्ञ-
कत्वात् । आदिशब्दस्य प्रकारवाचित्वादैच्छन्दोऽयमयस्मयादिषु द्रष्टव्यः ।
ननु तत्र च्छन्दसीत्युच्यते । नचेद च्छन्दः । तत् कुतो भसंज्ञा ? इन्दोवत्
सूत्राणि भवन्तीत्यदोषः । इहेदं सूत्रं मनर्थकं वा स्याद् यथाकथञ्चिदु-
दात्तादिवचनवत् ? साध्वनुशासनार्थं वा ? वृद्धिशब्दस्यादैचाच्चांनेन साधुत्वमा-
ख्यायत इति । प्रयोगनियमार्थं वा ? आदैच्पर एव वृद्धिशब्दः प्रयोक्तव्य इति ।
आदेशार्थं वा ? आदैचां वृद्धिशब्द आदेशो भवति । ते वा तस्येति । आगमागमि-
सम्बन्धार्थं वा ? आदैचां वृद्धिशब्द आदेशो भवति । ते वा तस्येति । विशेषण-
विशेष्यभावप्रसिद्धार्थं वा ? आदैचां वृद्धिशब्दो विशेषणम् । ते वा तस्येति ।
एकविभक्तिकत्वं ह्यत्र दृष्टम् । दृष्ट्यैकविभक्तिकयोर्विशेषणविशेष्यभावः ।
तद्यथा नीलमुत्पलमिति । संज्ञासंज्ञिसम्बन्धार्थं वा ? दृश्यते हि ।
सोऽप्येकविभक्तिकयोः । तद्यथा अयं पनस इति । तत्र तावदाद्यः पन्नो
नोपपद्यते । समधिगतज्ञानातिशयो ह्याचार्यः परहितप्रतिपन्नः समाहितचेताः
शिष्याणां कृतरक्षासंविधानो मङ्गलपूर्वकं महता प्रयत्नेन सूत्राणि प्रणीतवान् ।
तत्राशक्यमेकेन वर्णेनाप्यनर्थकेन भवितुम् । किं पुनरियता सूत्रप्रबन्धेन ?
नापि शक्यं वृद्धिशब्दस्यादैचाच्च साधुत्वमनेन विधीयत इति विज्ञातुम् ।

लक्षणात्तरेण विहितत्वात् तेषां साधुत्वस्य । तथाहि वृद्धिशब्दोऽयमविशेषेण
 चोपदिष्टः । वृधु वृद्धावित्यतः क्तिन्प्रत्ययः । स्त्रियां क्तिन्निति (३।३।८४) ।
 भषस्तथोर्ध्वोऽध (८।२।४०) इति धत्वम् । भलां जश् भशीति (८।४।५३)
 धकारस्य दकारः । आदैचोऽप्यक्षरसमान्नाय उपदेशात् । ऐचोऽक्षरसमान्नाय
 उपदेशः । नाकारस्येति चेत् ? अवर्णजातेरुपदेशात् सोपि गृह्यत इत्यदोषः ।
 अथाप्यकारव्यक्तेरुपदेशः ? एवमप्यदोषः । अणुदित्सवर्णस्य चाप्रत्यय
 (१।१।६८) इत्यकारेण गृह्यमाणेनाकारस्यापि ग्रहणात् । प्रयोगनियमार्थमप्ये-
 तन्नार्हति भवितुम् । प्रयोगनियमार्थं ह्येतस्मिन् सिचि वृद्धिर्मुजैर्हृष्टिरित्यादा
 वनादैर्चपरस्य वृद्धिशब्दस्य प्रयोगो नोपपद्यते । कथं हि नाम स्वयमेव
 नियमं कृत्वा तमनादैर्चपरं प्रयुञ्जीत ? अन्यस्तु प्रयोगनियमार्थमेतन्न
 भवतीति प्रतिपादयितुमाह नेह च प्रयोगनियमार्थमारभ्यत इति । ननु
 चायं प्रयोगनियमार्थं मेवारभ्यते ते प्राग् धातोरिति । (१।४।८०) । ते गतुप-
 सर्गसंज्ञका धातोः प्रागेव प्रयोक्तव्या इति परेण चोदिते परिहारमाह
 प्रतयाख्यायते स योगो न वा । तथानिष्ठादर्शनादिति । नहि प्रपच-
 तीति प्रयोक्तव्ये कश्चित् पचति प्रेति प्रयुङ्क्ते । अथापि न प्रतयाख्यायेत ?
 एवमपि न दोषः । यतः संज्ञानियमोऽयं न प्रयोगनियमः । ते प्रादयो
 धातोः प्राक् प्रयुज्यमाना एव गतुपसर्गसंज्ञका भवन्तीति । अथापि
 प्रयोगनियमार्थं स्यादेवमपि न दोषः । लौकिकानां शब्दानामर्थे प्रयुक्तानां
 प्रयोगनियम आरभ्यते । आदैच्छब्दश्च लौकिकः । तस्य किं प्रयोगनिय-
 मर्थेन वचनेनेति ? तत्र यदुक्तं प्रत्याख्यायते स योग इति तदयुक्तम् ।
 नहि सार्थकस्य प्रतयाख्यानं युक्तम् । निरर्थकः स इति चेद् ? अत्राप्यनर्थ-
 कत्वाशङ्काप्रसङ्गः । यदि ह्यनर्थकान्यपि कानिचित् सूत्राणि प्रणीतवान्
 सूत्रकार इतिषोऽध्यवसायः स्याद् भवितव्यमत्राप्यनर्थकत्वाशङ्कया । ततश्च
 संज्ञासंज्ञिसम्बन्धार्थं मेतन्नतु निरर्थकमित्येव नियमो न स्यात् । तस्मात्
 तस्य प्रामाण्य मभ्युपगच्छता सर्वं तत्प्रणीतं येन केनचित् प्रकारेण सार्थकं
 मभ्युपेयम् । योऽपि संज्ञानियमपच मान्त्रित्परिहार उक्तः सोऽपि वृत्तग
 विरुध्यते । ते गतुपसर्गसंज्ञका धातोः प्राक् प्रयोक्तव्या इति प्रागेव हि स्मृतिः

ग्रन्थेन प्रयोगनियम एवाश्रित इति स्पष्टमेवाख्यातम् । नच तस्मिन् व्याख्यातु-
मुद्यतस्य तद्विरुद्धं व्याख्यानं युज्यते कर्तुम् । यदप्युक्तं लौकिकानां शब्दानामि-
तरादि तदपि न प्रयोगनियमार्थताशङ्कापनोदायालम् । तथाहि विभाषा
सुपो बहुच् (५।३।६१) पुरस्तात् तु । अव्ययसर्वनाम्नामकच् (५।३।७१)
प्राक् टेः । कञ्चानुप्रयुज्यते (३।१।४०) लिटीतलौकिकानामपि
बहुजादीनां शास्त्रे प्रयोगनियमो दृश्यते । तत्र भवितव्यमेवाशङ्कया किमेतत्
प्रयोगनियमार्थं मथान्यार्थं मित्यलमिति प्रसङ्गेन । तस्मात् पूर्वोक्त एव परीक्षारो
युक्तः । आदेशार्थमप्येतच् शक्यते न विज्ञातम् । यदि ह्यादैचामनेन
वृद्धिश्च आदेशो विधेयेत य एतं निर्देशं याति वाति द्राति स्मातीति
(८।४।१७) यश्च राद्यो (७।२।८५) हलीति यश्च नावो (५।४।८८) द्विगोरिति
ते नोपपद्येरन् । अथ वृद्धिश्चादैच् आदिश्येरन्नेवमपीदृशौ (३।३।२८)
वृद्धिनिमित्तस्य (६।३।३८) च तद्वित्तस्येत्वेवमादयो निर्देशा न सम्भवयुः ।
अतएवागमार्थं मप्येतन्नोपपद्यते । नह्यादैचां वृद्धिश्च आगमे विहिते तस्य
वा तेषु पूर्वोक्ता निर्देशा उपपद्यन्ते । अन्यस्वाह आदेशविधाने स्थान्यादेश-
सम्बन्धे षष्ठा भवितव्यम् । आगमविधाने ऽप्यवयवावयविसम्बन्धे । न चेह
षष्ठी विद्यते । तस्मात् षष्ठा अभावान्नेदमादेशार्थं नाप्यागमार्थमिति ।
एतच्चासम्यक् । विनापि षष्ठा हल्ङाबभ्भो दीर्घात् (६।१।६८) सुतिस्यपृक्तं
हल् । अनितेः (८।४।१८) । अन्तः (८।४।२०) । उभौ साभ्यास्ये
(८।४।२१) त्यादेशविधानदर्शनात् । आगमविधानस्यापि न युाभ्यां पदा-
न्ताभ्यां पूर्वौ तु (७।३।३) ताभ्यामैजिति षष्ठीमन्तरणापि दर्शनात् । विशेषण-
विशेष्यभावप्रसिद्धार्थमप्येतन्न सम्भाव्यते । तथाहि सम्भवव्यभिचारे च सति
विशेषणविशेष्यभावो भवति । नीलोत्पलवत् । न चेह्यादैचां वृद्धिश्च तस्य वा
तेषु सम्भवः । ननु च यथोत्पलशब्दः सर्वत्रोत्पलायं वर्तमानो नीलगण्डे-
नार्थान्तराद्व्यवच्छिद्यत इति व्यवच्छिद्यमानो विशेष्यो भवति नीलगण्डस्य
व्यवच्छिन्दन् विशेषणं तथानयोरपि यो व्यवच्छेद्यः स विशेष्यो भवति
यस्य वावच्छेदकः स विशेषणमिति । नैतदस्ति । उभयोर्हि मर्थकत्वे
नन्वेतत्तु उपपन्नं । नैतदस्ति । नैतदस्ति । नैतदस्ति । नैतदस्ति । नैतदस्ति ।

विशेषणविशेष्यभावः । तथापि नैतत्सिद्धार्थमिदं युक्तम् । निष्प्रयोजन-
त्वात् । तत् पुनः प्रकृतानुपयोगित्वात् । शब्दानुशासने हि शास्त्रे प्रकृतं
यन्नाम शब्दसंस्कारानुपयोगिवचनं तत्त्वमप्रयोजनम् । शब्दसंस्कारानुप-
योगित्वं त्वेतत्प्रतिपादितेन विशेषणविशेष्यभावेन वृद्धिशब्दस्यादेचां वा
रूपविशेषस्य वा स्वरविशेषस्य वा संस्कारस्यासिद्धेः । विशेषणविशेष्यभाव
एव तेषां संस्कार इति चेद् यद्येव मत्स्यमिदं मुच्यते वृद्धिरादैर्जति ।
नीलोत्पल मित्याद्यपि हि वक्तव्यं नीलोत्पलादिशब्दानां विशेषणविशेष्य-
भावप्रसिद्धये । नचोक्तम् । अतो नैष संस्कारोऽभिमत इति नास्य तादर्थ्यं
सम्भाव्यते । ननु तुल्यविभक्तिकानां तद्गुणसमाध्यारोपोऽपि दृष्टः । तदुपस्था
सिद्धौ माणवक इति । तस्मात् तदर्थमेतद् भविष्यतीति यत्पदान्तरमेके
परिकल्पयाम्बभूवुस्तदर्थमप्येतन्न भवति । तद्गुणसमाध्यारोपस्य सतोऽप्यत्र
प्रकृतानुपयोगित्वेनानर्थकत्वात् । तस्मात् पारिशेष्यात् संज्ञासंज्ञिसम्बन्धार्थ-
मेवैतदित्यालोच्याह वृद्धिशब्दः संज्ञात्वेनेत्यादि । भवतु नाम पारिशेष्यात्
तदर्थम् । एतत् कुतो लभ्यते ? वृद्धिशब्दः संज्ञा । आदैचः संज्ञिन इति ।
विपर्ययः कस्मान्न भवति ? आदैचः संज्ञा वृद्धिशब्दः संज्ञीति । नार्हति
विपर्ययो भवितुम् । तथाहि लघुर्थत्वात् संज्ञाकरणस्य यस्मिन्नुच्चार्यमाणे
प्रदेशेषु लाघवं भवति तस्य संज्ञार्थत्वेन भाव्यम् । वृद्धिशब्दे च सविभक्तिके
ऽप्युच्चार्यमाणे लाघवं भवति । नादैचु । यस्माद् वृद्धिशब्द उच्चार्यमाणे
चतस्रो मात्रा भवन्ति । आदैचु तु पञ्च । नचादेचां प्रत्येकं संज्ञाभावाज्जाघवं
भवतीति शक्यं परिकल्पयितुम् । प्रयोजनविशेष मन्तरेणैकस्यानैकसंज्ञा
विधानस्य निष्फलत्वात् । किञ्चावर्त्तिन्यः संज्ञा भवन्ति । वृद्धिशब्दश्चा-
वर्त्तते । नादैच्छब्दः । तस्मान्न भवति विपर्ययः । वृद्धिशब्द इति शब्दग्रहण-
मर्थवप्रवच्छेदार्थम् । असति हि तस्मिञ् शब्दादर्थवगते रर्थस्यैव संज्ञात्वं
विज्ञायेत । यद्यपि प्रागैव संज्ञा विहिता तथापि शिष्यप्रशिष्यप्रबन्धाद्यु-
परमाद् विधीयत इति वर्त्तमानप्रत्ययेन निर्देशः । यत्र समुदायस्य
कार्थ्यमिच्छति तत्रोभेदग्रहणं करोति । यथा उभे अभ्यस्तमिति ।
अन्वर्थां वा महतीं संज्ञां ह्यनोनस्त्राः संयोग इति । तत्र हि महतो संज्ञैव-

मर्या क्रियते समुदायस्यैषा संज्ञा यथा स्यादिति । एतच्चोत्तरत्र व्यक्ती-
 करिष्यामः । इह तु न किञ्चित् तथाविधं वचनमस्ति यतः समुदायस्यैषा
 संज्ञा स्यात् । तस्मादेकैकस्यैषा संज्ञेति मनसि कृत्वाह प्रत्येकमिति । ननु
 चेहापि लाघवार्थं मेकाक्षरायां संज्ञायां कर्त्तव्यायां वृद्धिरिति महत्याः
 संज्ञायाः करणं समुदायस्य संज्ञा यथा स्यादित्येवमर्थम् । नैतदस्ति । मङ्गलार्थ-
 त्वादस्याः संज्ञायाः । अतएवास्याः प्रागुच्चारणम् । अन्यथा संज्ञायाः सतः
 कार्यिणः कार्येण भवितव्यमिति यथादेङ्गुण इत्यादीं पूर्वं संज्ञी निर्दिष्ट
 स्तथैहापि निर्दिशेत् । आकारस्य गुणान्तरयुक्तयोश्चैवोः प्रत्याहारे ऽसन्नि-
 वेशान्नामी वर्णा इति कस्यचिन् मन्दधियो भ्रान्तिः स्यात् । अतस्तन्नि-
 राकरणायाह वर्णानामित्यादि । प्रत्यासत्ते स्तद्भावितानामेवैषां संज्ञा स्या-
 दिति कस्यचिद् विपर्ययः स्यादतस्तमपाकर्त्तुमाह सामान्येनेति । व्यामेत्या-
 यादित्यभिप्रायः । सामान्येनेत्यस्यार्थं विस्पष्टीकर्त्तुं माह तद्भाविता-
 नामित्यादि । तं तद्भाविता ये वृद्धिशब्देनोत्पादिताः । ततोऽन्येऽतद्-
 भाविताः । आदिति तपरकरणम् । तपरस्तत्कालस्येति गुणान्तरभिन्ना
 नामपि तुल्यकालानां ग्रहणार्थं वा स्याद् भिन्नकालानां ग्रहणनिवृत्त्यर्थं वा ?
 तत्र पूर्वः पक्षः स्तावन्नोपपद्यते । अभेदकत्वादिहोदात्तादीनां शास्त्रे गुणानाम् ।
 कुत एतत् ? लुङ्लङ्लृङ्स्त्व । ६।४।७१) इडास इतुगदासग्रहणात् ।
 अन्यथा ह्युदासगुणयुक्तं मेवाटमुच्चारयेत् । द्वितीयोपि नोपपद्यते । यदि
 ह्याकारः सवर्णानां ग्राहकः स्यात् ततस्तेन भिन्नकालस्याप्यवर्णस्य ग्रहणे सति
 तस्यापि संज्ञा मा भूदिति भिन्नकालानां ग्रहणनिवृत्त्यर्थं तपरकरण-
 मुपपद्यते । नचासौ सवर्णानां ग्राहकः । अनणत्वात् । तत् पुनरक्षर-
 समाम्नाये ऽसन्निवेशात् । तस्मादनर्थकं तपरकरणम् । ततो न कर्त्तव्य-
 मेवेत्यत्र आह तपरकरणं मित्यादि । एचोरर्थः प्रयोजनं यस्य तत् तथोक्तम् ।
 ननु च जातो पदार्थं प्रुतस्यापि ग्रहणं भवति । तत्राप्यवर्णजातः सम-
 वायात् । तत्रासति तपरकरणे तस्यापि संज्ञा स्यात् । तस्मात् तन्निवृत्तये
 तपरकरणं भवदाकारार्थं मध्युपपद्यत एव । तत् किमुच्यत एजर्थमिति ?
 एवं मन्यते । जातिपक्षसमाश्रयणेऽपि हि दीर्घाक्षरणसामर्थ्याद्बहिमात्रा

एवावर्णव्यक्तयः समाश्रिता इति गम्यते । इतरथा हि लाघवार्थं मदित्ये-
 वाभिदध्यात् । नच ह्रस्वनिवृत्त्यर्थं दीर्घाञ्चारणमिति शक्यते परिकल्पयितुम् ।
 दीर्घाञ्चारणेऽपि ह्रस्वग्रहणं प्राप्नोत्येव । तत्राप्यवर्णजातेः सम्भवादिति ।
 न चासन्देहार्थं मादितुर्गताम् । वर्णान्तरासाधारणत्वात् । असंहितया वा
 सन्देहाभावादिति । ननु च तपरस्तत्कालस्येत्यत्र तः परो यस्मादिति
 बहुव्रीहि राश्रितः । नचात्रैच् तपरः । तत् कथं तपरकरण मैजर्थं भवती-
 त्यत्र आह । तादपि पर स्तपर इति । न केवलं तः परो यस्मात् स
 तपर इत्यपितु तादपि यः परः सोऽपि तपर इत्यपिशब्देन दर्शयति ।
 एतदुक्तं भवति । न केवलं बहुव्रीहिरेव तत्राश्रीयते । किं तर्हि ? पञ्चमी-
 तत्पुरुषोऽपि । यथा चैतदुभय माश्रीयते तथा तत्रैवोपपादयिष्यामः । इति
 करणो हेतौ । यत एवं तादपि परस्तपर स्तेन तपरकरण मैजर्थमित्यर्थः ।
 खट्वैङ्कादिष्वित्यादिना तदेवैजर्थत्वं तपरकरणस्य स्पष्टीकरोति । वृक्ष एलका
 वृक्षैलका । अक्रियमाणे ह्यत्र तपरकरणे त्रिमात्रिकस्थाप्याकारैकारसमुदायस्य
 स्थाने वृक्षिरेचीति (६।१।८८) वृक्षिरान्तरतम्यात् त्रिमात्रिक एवैकारः स्याद्
 यदि तस्यापि वृक्षिसंज्ञा स्यात् । खट्वा ओदनं खट्वीदनम् । खट्वा एलका खट्वै-
 लकेतत्रापि पूर्वोत्तरसमुदाययोश्चतुर्मात्रयोश्चतुर्मात्रावेकारेकारौ स्याताम् ।
 तन्माभूदेष दोष इति त्रिमात्रचतुर्मात्राणामैवां वृक्षिसंज्ञानिवृत्तये तपरकरणं
 क्रियते । आश्वलायनः । ऐतिकायन इति । अश्वलेतिकशब्दाभ्यां नडादिभ्यः
 फक् (४।१।८८) । यस्येति चेति लोपः (६।४।१४८) । किति (७।२।११८)
 चेत्यादि वृद्धिः । औपगव इति । उपगुशब्दात् प्राग्दीव्यतोऽण् (४।१।८३) ।
 औपमन्यव इति । उपमन्युशब्दादनृथानन्तर्ये (४।१।१०४) विदादिभ्यो
 जित्थञ् । उभयत्राप्योर्गुणः (६।४।१४६) । अवादेशः (६।१।७८) । तद्धितेष्वचा
 (७।२।११७) मादेरिति वृद्धिः । एतानि चत्वार्यपि तदभावितोदाहरणानि ।
 ननु येऽत्र त्रयः सन्निन स्तेषां मार्यैस्त्रिभिर्विषयो दर्शितः । किमर्थश्चतुर्थो-
 पन्यासः ? केचिदाहुः वृद्धिनिमित्तमेदात् । आद्ययोरुदाहरणयोः कित्
 तद्धितो वृद्धे निमित्तम् । तृतीयेऽपि णित् । चतुर्थेऽपि जिदिति । एतच्चा-
 युक्तम् । तथाहीको गुणवृद्धी (१।१।३) इत्यत्राकार्षीदित्युदाहृत्याह्वीर्षीदित्यु-

दाहृतम् । नच तत्र वृद्धिनिमित्तभेदोऽस्ति । तथा न धातुलोप (१११४)
 आर्धधातुक इत्यत्र लोलुव इत्युदाहृत्य पोपुवः मरीमृज इत्यधिकोदाहरणोप-
 न्यासः कृतः । नच तत्र लोपनिमित्तभेदः प्रतिषेधनिमित्तभेदो वाधिकोदा-
 हरणोपन्यासस्य हेतुर्विद्यते । प्रायेणान्येष्वपि च सामान्यलक्षणेषु विनापि
 निमित्तभेदेनाधिकोदाहरणोपन्यास उपलभ्यते । योऽप्याह औपगव इत्यनेनैव
 औकारस्य विषये दर्शितेऽपि स्वरभेदादौपमन्यव इत्येतदधिकमुदाहरणमुपन्यस्त
 मिति तस्यापि तदयुक्तमतएवानन्तरोक्ताहेतोर्वेदितव्यम् । यदि निमित्त-
 भेदः स्वरभेदो वाधिकोदाहरणोपन्यासस्य हेतुः स्यादाकारैकारयो रधिक
 मुपन्यस्तं स्यात् । प्रचुरविषयसूचनार्थस्तु लक्षणस्य सर्वत्राधिकोदाहरणोप-
 न्यासो वेदितव्यः । शालीयो माजीय इति । अतद्भावितस्योदाहरणे ।
 अत्र हि वृहिसंज्ञायां वृद्धिर्यस्याचामादि (१११७६) स्तद्वृद्धमिति वृहसंज्ञा
 फलं कृप्रत्ययोपन्यासस्तस्या एव फलभूताया अभिव्यक्त्यर्थः । वृहसंज्ञायां
 हि सत्यां वृद्धाच्छ (४।२।११४) इति जातादावर्थं च्छो विधीयते ।
 ऐकारौकारयोस्त्वतद्भावितयोरुदाहरणं नात्र दर्शितम् । एतदनुसारेणैव
 गम्यमानत्वात् । आकारस्यातद्भावितस्य वृहिसंज्ञायाः कार्यं दर्शितं तयोरपि
 तदेव कार्यमिति तन्मुखेनैव गम्यत एव । के पुनस्तयोरुदाहरणे ?
 रेमयम् । नौमयमिति । अत्र कारौकारयोर्वृहिसंज्ञायां सत्यां पूर्ववद्वृहसंज्ञा ।
 तस्याश्च सत्यां रायो विकारः । नावो विकार इति नित्यं वृहशरादिभ्य
 इति (४।३।१४४) मयङ् भवति ।

२ । अदेङ्गुणः ।

तपरकरणं त्विह सर्वार्थमिति । सर्वस्मिन्नर्थः प्रयोजनं यस्य तत् तथोक्तम् ।
 तुगण्डः पूर्वस्माद् विशेषं दर्शयति । तत्र ह्यैजर्थमेव । इह तु भैवार्थम् ।
 अकारार्थमेङ्गर्थमपि । असति हि तपरकरणे अदेङामण्त्वात् मवर्णानां ग्रहणे
 सति भिन्नकालानामप्येषा संज्ञा स्यात् । ततश्च तरितित्यवाम्तरतम्याद्दीर्घस्य
 दीर्घ एव गुणः स्यात् । ननु च वृहिसंज्ञा गुणसंज्ञाया बाधिका भविष्यति । तत्

कुतोऽयं प्रसङ्गः ? नैतदस्ति । एकसंज्ञाधिकारेहि संज्ञया संज्ञान्तरं बाध्यते ।
 नचात्रैकसंज्ञाधिकारः । स्यादेतत् । असत्यप्येकसंज्ञाधिकारे यथा जीवति
 तु वंशे (४।१।६२) युवेति गोत्रसंज्ञा युवसंज्ञया बाध्यते । यथा च
 लिट् च । (३।४।११५) लिङाशिषीति (३।४।११६) चार्धधातुकसंज्ञया
 सार्वधातुकसंज्ञा बाध्यते तथा गुणसंज्ञा वृद्धिसंज्ञया बाध्यते इति ?
 अयुक्तमेतत् । युवसंज्ञाविधौ तुग्रहणं नियमार्थं क्रियते । ततो युक्तं यद्
 युवसंज्ञया गोत्रसंज्ञा बाध्यत इति । आर्धधातुकसंज्ञयापि यत् सार्वधातुक-
 संज्ञा बाध्यते तदपि युक्तमेव । छन्दस्युभयथेति (३।४।११७) वचनात् ।
 यदि सार्वधातुकार्धधातुकसंज्ञयोः समावेशः स्यान् न बाध्यबाधकभावस्तदा
 छन्दस्युभयथेति वचनमपार्थक्यं स्यात् । इह तु न किञ्चित् तथाविधं
 निबन्धनमस्ति यतो वृद्धसंज्ञया गुणसंज्ञा बाध्यते । अथापि कथञ्चिद् बाध्येत
 एवमपि त्रिमात्रिकस्यापि गुणसंज्ञा स्यादेव । नहि सा तथा शक्या
 बाधितुम् । तस्मात् अतद्विषयत्वात् । त्रिमात्रस्यापि गुणसंज्ञायां सत्यां
 त्रिमात्रोऽपि गुणः प्रसज्येत । ऋकारस्य हि कालतो यथैकमात्रिको
 ऽकारोऽन्तरतमो न संभवति तथा त्रिमात्रोऽपि । तत् कुतः एतद्विध्यते ?
 ऋत्वेनैवास्य गुणेन भवितव्यम् । न हि त्रिमात्रेणाकारेणेति ! किञ्च यदि
 भिन्नकालानामपि गुणत्वं संज्ञा स्यात् खट्वा इन्द्रः खट्वेन्द्रः खट्वा उर्वी
 खट्वोर्वीत्यत्र त्रिमात्रत्वात् पूर्वोत्तरसमुदायात्मनः स्थानिन आद् गुणः (६।१।८७)
 इति त्रिमात्रो गुणः स्यात् । खट्वा ईषा खट्वेषा खट्वा जट्वा खट्वोऽट्वा
 चतुर्मात्रत्वाच् चतुर्मात्रः । तस्मात् सर्वार्थं तत्परकरणं कर्त्तव्यम् ।
 तरितेत्यादि । तृ प्लवनतरणयोः । चिञ् चयने । टुञ् स्तुती । एभ्यो ण्वल्
 (३।१।१३३) ढचाविति ढच् । आर्धधातुकस्येड् । ७।२।३५ वलादेरितिट् ।
 सार्वधातुकार्धधातुकयोः (७।३।८४) रिति गुणः । सुः । (४।१।२) ऋदुश्चने-
 त्यादिना (७।१।८४) अनङ् । सर्वनाम स्थाने (६।४।८) चेति दीर्घः ।
 एतानि त्रीणि यथाक्रममदेडां तद्भावितानामुदाहरणानि । पठन्ति ।
 पठन्तिप्रकारस्यतद्भावितस्योदाहरणे । अत्रान्तराकारस्य गुणसंज्ञाया
 मतो गुणे (६।१।८७) पररूपत्वं भवति । पठन्ति । शतन्तमेतत् ।

एकारस्यातद्भावितस्य कार्योदाहरणम् अहं पच इत्यादि । ओकारस्या-
तद्भावितस्य तत्र सम्भवतीति न प्रदर्शयति ।

३ । इको गुणवृद्धी ।

परिभाषेयमिति । नाधिकारः । अस्वरितत्वात् । नापि गुणवृद्धोर्विधायकं
लक्षणम् । लक्षणास्तरं तयोर्विधास्यमानत्वात् । स्थानिनियमार्थेति । स्थानिनि-
नियमः स्थानिनियमः स्थान्यन्तरव्यवच्छेदेनैकत्र प्रवर्तनम् । सोऽर्थः प्रयोजनं ।
यस्याः सा तथोक्ता । अनियमप्रसङ्गे नियमो विधीयत इति । यत्र साक्षात्
स्थानी न निर्दिष्टः सार्वधातुकार्धधातुकयोः (७३ ८४) सिचि (७२।१) वृद्धि-
रित्यादौ तत्रानियमे प्रसक्ते नियममेषां करोति । इक एव नान्यस्येति । अतः
स एवास्या विषयो वेदितव्यः । नतु यत्र साक्षात् स्थानी निर्दिश्यते सोऽपि ।
यथा ओर्गुणः (६।४।१४६) । अतः (७२।११६) उपधाया इत्यादिः । तत्र
ह्यनियमस्य प्राप्तयेव नास्ति । निङ्गवती चेयं परिभाषा । लिङ्गं चास्या
गुणवृद्धिग्रहणम् । तत्रोपतिष्ठतः तथाच छे षष्ठ्यो प्रादुर्भवतः । इक इत्येका
पठ्ठी । मिदेर्गुण (७।३ ८२) इत्येवमाटिका द्वितीया । तत्र कामचाराद्
यथेष्टं सिध्यति । तयोर्विशिष्यविशिष्यभावात् क्रियते । मिदेरित्यत्रान्त इग्न-
न सम्भवतीति तस्याङ्गविशिष्यत्वं नोपपद्यते । तस्मादत्राङ्गेनेगेव विशिष्यते
मिदेरङ्गस्य य इगिति । तेन स्थानषष्ठ्यभावादलोऽन्त्यस्यानुपस्थाने सति यत्र
तत्रस्यस्येको गुणः सिद्धो भवति । सार्वधातुकार्धधातुकयोरित्यादौ त्वङ्गस्य
इगन्तत्वं सम्भवति । तेन चाङ्गे विशिष्यमाणे तदन्तविधौ सतीष्टं सिध्यति ।
तस्मादिकैवाङ्गं विशिष्यते । इगन्तस्याङ्गस्येति । एवञ्च मत्वस्याः स्थान-
षष्ठ्यत्वादलोऽन्त्यस्येत्ये (१।१।५२) तदुपतिष्ठतः । तेनेगन्तस्यैवाङ्गस्य गुणवृद्धी
भवतो नेतरस्य । स्वसंज्ञयेति । अत्र वक्ष्यमाणोऽभिप्रायः । इक एव स्थाने
इति । यदर्थेयं परिभाषा तस्य नियमस्य स्वरूपं दर्शयति । अकारोर्दिदिति ।
डुकञ्करणे । लुङ् चलेः (३।१।४४) मिच् । सिचि (७२।१) वृद्धिः ।
अस्तिमिचोऽप्युक्त इतीष्ट (७।३।८६) । एवमङ्गार्पीदिति । अत्र वृज् हरण
इत्ययं विशेषः । इक इति किमिति ? एकदेशहारेण समुदायस्य पर्यनु-

योगो वेदितव्यः । नहि गुणवृद्धी इत्येतावता विनेग्रहणेनार्थः कश्चित् संगृह्यते । यानमिति । यातेर्लुटि गुणे विधीयमान आन्तरतम्यादकारः स्यात् । ततश्च द्वयोरकारयोरतो गुणे (६।१।८७) पररूपत्वे कृते यन्-मित्यनिष्टं रूपं स्यात् । ग्लायतीति । ग्लै ग्लै हर्षक्षये । अत्र सन्ध्याक्षरस्य ऐकारस्य एकारो गुणः स्यात् । ततश्चायादेशे कृते ग्लयतीत्यनिष्टं रूपं स्यात् । उन्धितेति । उभ उन्ध पूरणे । ढच् । इट् । अत्र व्यञ्जनस्य भकारस्थौष्ठस्य ओकारो गुणः स्यात् । ततश्चावादेशे कृते उमवित्य-निष्टं रूपं स्यात् । अथ कथं स्वसंज्ञया शिष्यमाणाविलेखे विशेषो लभ्यते ? नहि सूत्रे स्वसंज्ञग्रहणमस्तीत्यत आह पुनर्गुणवृद्धिग्रहणमित्यादि । इह पूर्वसूत्राभ्यां गुणवृद्धिग्रहणमनुवर्त्तते । तस्मिन्ननुवर्त्तमाने यत् पुनरिह गुण-वृद्धिग्रहणं क्रियते तस्यैतत् प्रयोजनम् । यत् स्वसंज्ञया गुणवृद्धी विधीयेते तत्रायं नियमो यथा स्यात् । अन्यत्र मा भूदिति । पुनर्गुणवृद्धिग्रहणसाम-र्थ्यादन्यतरस्य गुणवृद्धिग्रहणस्य संज्ञाप्रधानत्वं सम्पाद्यते । तेन स्वसंज्ञया विधाने नियमो भवतीत्येषोऽर्थो लभ्यते । अन्यथा हि यद्येवं पूर्वां नियमो नात्राभिमतः स्यात् ततो नियतस्य नियमस्य प्रकृतगुणवृद्धिग्रहणानुवृत्तैव सिद्धत्वात् पुनरिह गुणवृद्धिग्रहणमनर्थकं स्यादित्येवमभिप्रायः । इह मा भूदित्यादिनास्यैवंप्रकारस्य नियमस्य वावच्छेद्यत्वं दर्शयति द्यौरिति । दिव औदित्यौकारः (७।१।८४) । स्वरूपेण विधीयमानो ऽलो ऽन्त्यस्यैव भवति । नेकः । पन्या इति । पथिमथ्यभुक्तामादित्या (७।१।८५) कारो ऽन्तरस्यैव भवति । नेकः । इतोऽत् सर्वनाम स्थान (७।१।८६) इती-कारस्य अकारः । थोन्य इति थकारस्य न्यादेशः (७।१।८७) । इममिति । त्यदादीनाम (७।१।१०२) इत्यत्वमन्तस्यैव भवति । नेकः । दशेति (७।२।१०८) दकारस्य मकारः । स इत्यत्र त्वसगः परिभाषाया उपस्थाने सति त्यदाद्यैर् न स्यादेव । तदोः सः (७।२।१०६) सावनन्तयोरिति सत्वम् । ननु चाचक्षे (१।२।२८) त्ययमपि स्थानिनियमः स्वसंज्ञविधान एवेत्यते । तस्यपि च नियमस्य द्यौरित्यादिकं वावच्छेद्यम् । तथाहि वृत्तिकारस्तत्र वक्ष्यति स्वसंज्ञया विधाने नियमः । अजिति वर्त्तते । इह मा भूत् ।

द्योः । पन्याः । सः । द्युभ्यां द्युभिरिति । ततश्च यदनेन नियमनैर्विधेन कर्त्तव्यं तत् तेनैव सिध्यति । नार्थ एवविधिनियमार्थेन पुनरिह गुणवृद्धि-ग्रहणेन । सत्यमेतत् । किन्त्वैवमर्थप्रतिपत्तौ य एते मन्दधियः प्राथम-कक्षिकाः श्रोतारस्तीषां प्रतिपत्तिगौरवं स्यात् ।* तस्मात् ताननुग्रहीतुं विस्मयार्थं मिह संज्ञाविधाने नियमं प्रतिपादयितुं पुन गुणवृद्धिग्रहणं कृतम् । यद्येवं यत् तेन विधातव्यं तदनेनैव विहितमिति तत् संज्ञा-विधाने नियमो न कर्त्तव्यः । नैतदस्ति । यदि ह्यसावित्यभूतो नियमो न स्यात् ततो द्युभ्यां द्युभि रित्यत्र दिव (६।१।१३१) उदित्युकारः स्वरूपेणैव विधीयमानोऽच एव स्थाने स्यात् । नालोऽन्यस्य । न ह्यनेन नियम-नाचः शक्यते वगावर्त्तयितुम् । तस्य गुणवृद्धिसंज्ञकत्वात् ।

४ । न धातुलोप आर्धधातुके ।

उक्तपरिमाणस्य शब्दस्य धातुसंज्ञा कृता । तस्य सर्वस्य लोपे कृतं यत् गुणवृद्धौ प्राप्तुं स्तदार्धधातुके न सम्भवत्येव । तत् किं प्रतिषेधेन ? तस्मात् प्रतिषेधविधानसामर्थ्याद् धात्वेकदेशे धातुशब्दो वर्त्तते इति मत्वाह धात्वेकदेशो धातुरिति । धातुलोप इति । यद्ययं धातुलोपो धातुलोप इति तत्पुरुष स्तत् आर्धधातुकग्रहणं गुणवृद्धिविशेषणं वा स्यात् ? धातु-लोपे मत्तार्धधातुकनिमित्ते ये गुणवृद्धौ प्राप्तुं स्ते न भवत इति । लोप-विशेषणं वा स्यात् ? आर्धधातुकनिमित्ते धातुलोपे सति गुणवृद्धौ न भवत इति । पूर्वस्मिन् पक्षे क्लोपयतीत्यत्र प्रतिषेधः प्राप्नोति । तत्र प्रतिविधानं कर्त्तव्यम् । द्वितीये तु न भवत्येष दोषः । नहि क्लोपयतीत्यत्रार्धधातुक-निमित्तलोपः । किं तर्हि ? बलनिमित्तकः । किन्तु द्वितीये पक्षे प्रेक्ष-मित्यत्र प्राप्नोति । अस्ति ह्यत्रार्धधातुकनिमित्तो लोपः । ननु चेग्लक्ष-णयो गुणवृद्धिगौरयं प्रतिषेधः । नचात्रेग्लक्षणो गुणः । नैतदस्ति । अत्रा-पीग्लक्षण एव गुणो यो ह्युभयोः स्थानं भवति । लभते सोऽन्यतरव्यपदेशम् । तथाहि मातुः पितुरित्यत्रोभयोः स्थानं भवन् रपरोऽग्न भवति । तस्मात्लोप-विशेषणपक्षेऽपि तत्पुरुषे प्रतिविधानं कर्त्तव्यमेव । बहुव्रीहौ तु न किञ्चित्

प्रतिविधेयमिति मन्यमानो बहुव्रीहिरय मिति दर्शयन्नाह तस्येत्यादि । एतेन लोपविशेषण मार्षधातुकमित्येतद् दर्शितं भवति । एवञ्चार्धधातुके सम्भवति यदि तत् तस्य निमित्तं भवति । ततश्च क्लोपयतीत्यत्राति-प्रसङ्गो नावतरति । तत्रेत्यादि । नापि गुणवृद्धोरार्धधातुकं निमित्तत्वेन विशेषणमित्याख्यातम् । ततश्च प्रेक्षमित्यत्राप्यतिप्रसङ्गो न भवति । नञ्चाहुण आर्धधातुकनिमित्तः । ये ते इति । स्त्रीलिङ्गनिर्देशो गुणवृद्धी इत्यनेन स्त्रीलिङ्गेन सामानाधिकरण्यात् । अस्य तु स्त्रीलिङ्गता परवर्जिङ्ग-इन्द्रतत्पुरुषयो रित्यतिदेशात् । अर्थस्य च मोऽतिदेश इति । यत्तदोरपि तत्रार्थे वर्त्तमानयोः स्त्रीलिङ्गता भवति । ननु च नियमस्य प्रकृतत्वात् तस्यैवायं प्रतिषेधो युक्तः । तत् किमित्येवमाह तत्र ये गुणवृद्धी प्राप्नुत स्ते न भवत इति । तयोः प्राधान्यात् । तत् पुनर्नियमेनोपक्रियमाणत्वात् । नियमस्य तु तादर्थ्यादप्राधान्यम् । तस्माद् गुणवृद्धो रेवायं प्रतिषेधो न्याय्यः । लोलुवः पोपुव इति । लूज् क्केदने । पूज् पवने । इत्येताभ्यां धातो रिकाच इत्यादिना यङ् (३।१।२२) । सन् (६।१।८) यङोरिति द्विर्वचनम् । गुणो (७।४।८२) यङ्लुकोरित्यभ्यामस्य गुणः । यङन्तात् पचाच्च यङोऽचि (२।४।७४) चेति लुकि तन्निमित्तगुणप्रतिषेधः । तस्मिन् सत्यचिन्नुधात्वित्यादिनोवङ् । मरीमृज इति । मृजू शुद्धा । पूर्ववद् यङ् । द्विर्वचनम् । उरत्त्वम् (७।४।६६) । हलादिः (७।४।६०) शेषः । रीगृ-दुपधस्य चेति (७।४।८०) रीगागमः । लोलूयादिभ्य इत्यादिशब्देन पोपूयमरीमृज्येत्येतयो र्ग्रहणम् । लूज् लवितेति । यावदेव धातुसंज्ञा न भवति तावदेव सर्वविधिभ्यो लोपविधिर्वलीयानिति जकारस्य लोपो भवति । पञ्चाङ्ग इत्येतस्य धातुसंज्ञा । तेन जकारलोपो धातुलोपो न भवतीति भवति प्रतुदाहरणम् । रेङिति । रिष रुष ऋंसायाम् । अन्येभ्योऽपि दृश्यन्त (३।२।७५) इति विच् । इकारचकारौ वेरपृक्तस्येत्यत्र (६।१।६०) सामान्यग्रहणाविधातार्थौ । वकारस्य चानेनैव लोपः । पुगन्त-लघूपधमेति (७।३।८६) गुणः । भलाञ्जशोऽन्त (८।२।३८) इति षकारस्य डकारः । ननु च ह्रस्वविकले हे अपि एते प्रतुदाहरणे । यथैव ह्यत्र

धातुलोपो न भवति एवमार्धधातुकनिमित्तोऽपि न भवति । नैतदस्ति ।
 मति हि धातुग्रहणे पदद्वयमात्रिध्याद् बहुव्रीहिर्लभ्यते । तस्मिंश्च सत्यार्ध-
 धातुकनिमित्तत्वं लोपस्य । असति हि धातुग्रहणे न लोप आर्धधातुक
 इत्युच्यमान आर्धधातुकाश्रये ते गुणवृद्धी प्राप्नुत स्ते लोपे सति न भवत
 इत्येष वाक्यार्थः स्यात् । ततश्च लोपस्याविशेषितत्वादविशेषेण यत्र कापि
 लोपे प्रतिषेधः स्यात् । रोरवीति । र शब्द इत्यस्माद् यङ् । बहुल
 २।४।७३ ऋन्दसीति यङो लुक् । लट् । तिप् । शप् । अदादिवाच्यो
 लुक् । यङो ७३८४ वेतीट् । अत्र सार्वधातुकनिमित्तो गुणो न
 प्रतिषिध्यते । ननु च द्वाङ्गविकलमवेदम् । यथैव ह्यार्धधातुकनिमित्तो
 गुणो न भवत्येवं लोपोऽपि । नैतदस्ति । मति ह्यार्धधातुकग्रहणे ऽन्य-
 पदार्थत्वे न तस्याश्रयणात् तन्निमित्तो लोपो लभ्यते । तस्मिंश्च सति न
 धातुलोप इतीयतुाच्यमाने ये केचन गुणवृद्धी न च लोपे सति न भवत इत्येष
 वाक्यार्थः स्यात् । ततश्चाविशेषितत्वाल्लोपस्य लोपमात्रे प्रतिषेधो विज्ञायते ।
 अभ्राजीति । भञ्ज आमर्हने । लुङ् । च्लिः । चिण् ३।१।६६)
 भावकर्मणोरिति चिण् । चिणो ६।४।१०४ । लुगिति तशब्दस्य लुक् ।
 भञ्जेथ (६।४३३ चिणीत्यनुनासिकलोपः । राग इति । अत्रापि घञि
 ६।४।२७) च भावकरणयोरिति नलोपः । रञ्ज रागं । भावे घञ् ।
 यद्यप्यत्र सर्वमस्ति तथापीक इत्यत्रानुवृत्ते रिह चेकोऽ सम्भवादत ७।२।
 ११६) उपधाया इति वृद्धेः प्राप्तायाः प्रतिषेधो न भवति । क्लोपयतीति ।
 क्लुयी शब्दे । हेतुमति (३।१२६) चेति णिच् । अर्त्तिङ्गीत्यादिना
 ७।२।३६) पुक् । लोपो (६।१।७६) व्योर्वलीति यलोपः । पुगस्तेत्या-
 दिना (७।३।८६) गुणः । प्रेङ्मिति । जिङ्मयी दीप्ता क्तः । अनि-
 दितामित्यादिनानुनासिकलोपः (६।४।२४) । भ्रष्टस्तथोर्ध्वाध (८।२।
 ४०) इति तकारस्य धत्वम् । भ्रष्टाञ्ज् (८।४।५३) भ्रष्टीति धातु-
 धकारस्य टकारः । प्रगतमिडमिति कुगतिप्रादय (२।२।१८) इति समामः ।

५ । कङ्ठिति च ।

कङ्ठितीति । यदीयं परमममी स्यादनन्तरस्यैवकः प्रतिषेधः स्याच्

चितः चितवानित्यादौ । व्यवहितस्य भिन्नो भिन्नवानित्यादौ न स्यात् । तस्मिन्निति निर्दिष्टे (१।१।६६) पूर्वस्थेत्यत्र निर्दिष्टग्रहणस्यानन्तर्यार्थत्वात् । निमित्तसप्तम्यां त्वस्यां सर्वत्र भवितव्यम् । व्यवहितयोरपि । निमित्त-
निमित्तभावसङ्गादादिति भन्यमान आह निमित्तसप्तम्येति । निमित्तात्
सप्तमी निमित्तसप्तमो । पञ्चमी (२।१।३७) भयेनेति पञ्चमीति योग-
विभागात् समासः । सा पुनः सप्तमी यस्य च (२।१।३७) भावेन भावलक्षण
मित्यनेन वेदितव्या । क्ङितो हि निमित्तभावेन गुणवृद्धोः प्राप्तिलक्षणो
भावो लभ्यते । अथ निमित्तसप्तम्यामप्यस्यां कस्मादेव व्यवहितस्य प्रतिषेधो
लभ्यते ? तत्र तस्मिन्नित्यादिकायाः परिभाषाया अनुपस्थानात् । क्ङिति
चेत्यत्र क्ङिद्यहणं गुणवृद्धोर्विशेषणम् । अतो नासौ परिभाषा तत्रोप-
तिष्ठते । विध्यङ्गशेषभूता ह्येषा परिभाषा यत्र विधीयते किञ्चित् तत्रोप-
तिष्ठते । इक्परिभाषावत् । यत्र गुणवृद्धी विधीयते तत्रैवेक्परिभाषोप-
तिष्ठते । नच यत्र सिद्धे गुणवृद्धी कार्यार्थं मुपादीयेत तत्रापि । अन्यथा
हि वृद्धिर्यस्याच्चामादि (१।१।७३) स्तद्वृद्ध मित्यादावप्यस्या इक्परिभाषाया
उपस्थानात् शालीयो मालीय इत्यत्र वृद्धसंज्ञा न स्यात् । यथा चेयमिक्-
परिभाषा विध्यङ्गशेषभूतत्वाद् विधाविवोपतिष्ठते तथासावप्यानन्तर्यपरिभाषा ।
नचैह गुणवृद्धी विधीयते । किं तर्हि ? विहिते अप्यन्यत्र क्ङितीत्यनेन
विशिष्येते । तस्मान्नात्र तस्याः परिभाषाया उपस्थान मित्यनन्तरस्यापि
प्रतिषेधः सिध्यति । क्ङिन्निमित्ते ये गुणवृद्धी इति । क्ङिन्निमित्तं
ययो स्ते तथोक्ते । ते पुनर्यं क्ङिन्निमित्ते सति प्राप्तुं स्ते विज्ञेये । एतेन
गुणवृद्धिविशेषणं क्ङिद्यहणमिति दर्शयति । ननु च विधीयमानतया
प्राधान्यात् प्रतिषेधस्यैतद् विशेषणं युक्तम् । नैतदस्ति । यत्र हि गुणः
कृतात्मसंस्कारः प्रधानोपकाराय महते प्रभवति तत्र प्रधानस्यैव भूयांस
मुपकारं कर्तुमात्मनः संस्कारं मनुमूय प्रधानेन सम्बन्धं मनुभवति ।
यथोक्तम्—

गुणः कृतात्मसंस्कारः प्रधानं प्रतिपद्यते ।

प्रधानसोपकारे हि तत्रा भूयसि वर्त्तते ॥ १ ॥ इति ।

इह तु गुणवृद्धोः कडिद्वयहणेन विशेषितयोर्महान् प्रधानस्य प्रतिषेध-
 स्योपकारो भवति । व्यवहृतस्यापि तत्सिद्धेः । भिन्न इति । भिदिर-
 विदारणे । त्तः । रदाभ्यां (८।२४२) निष्ठातो न इति नत्वम् । मृष्ट इति ।
 मृजे व्रंशेत्यादिना (८।२।३६) जकारस्य पत्वम् । धुना (८।४।४१) दुरिति
 द्रुत्वम् । चिनुत इत्यादौ तु (८।४।४१) सार्वधातुक (१।२।४) मपिर्दित
 कडित्वम् । चिन्वन्तीति । हुश्रुवोः (३।४।८७) सार्वधातुक इति
 यणादेशः । अत्र चितः । चितवान् । स्तुतः । स्तुतवान् । चिनुतः । चिन्वन्ती-
 त्येषूदाहरणेषु यथायोगं सार्वधातुकार्धधातुकलक्षणस्य गुणस्य प्रतिषेधः ।
 भिन्नः । भिन्नवानिति लघूपधनक्षणस्य । परिशिष्टेषु मृजेर्हृदि (७।२।११४)
 रिति वृहेः । ग्लाजि (३।२।१३६) स्थश्च क्सुरिति । क्सुप्रत्ययोऽयं यदि
 कित् स्यात् स्यात्स्वरित्यत्र घुमास्थादिमूलेण (६।४।६४) तिष्ठन्तीत्वं स्यात् ।
 अतस्तत्परिहाराय क्सोर्गित्वं प्रतिज्ञायते । तथाहि तत्र वक्ष्यति गिच्चायं
 प्रत्ययो न कित् । तेन स्थ ईकारो न भवतीति । गित्वे च सति भूष्णुर्जिष्णु-
 रित्यत्र कडिति चेति प्रतिषेध उच्यमानो न प्राप्नोति । अत एतद्विष-
 परिहारायाह गकारोऽप्यतेत्यादि । चर्त्त्वभूतत्वं प्राप्त इत्यर्थः । चर्त्वं तु
 खरि चेति (८।४।५५) । यदि हि क्सोर्गित्वमिष्यते भूष्णुरित्यत्र श्रुतः
 (७।२।११) किति चेति किति प्रतिषेध उच्यमानो न स्यात् । नैष दोषः ।
 तत्रापि चर्त्त्वभूतो गकारो निर्दिश्यते । तथाहि ग्लाजिस्थश्च क्सुरित्यत्र
 जयादित्यवृत्तौ (१) ग्रन्थः । कडिति चेत्यत्र गकारश्चर्त्त्वभूतो निर्दिश्यते ।
 तेन गुणो न भवति । श्रुतः किति त्यत्रापि गकारो निर्दिश्यते । तेन
 भव इड् न भवतीति । श्रुतः (७।२।११) किति त्यत्रापि जयादित्यवृत्तौ

(१) वासन and जयादित्य are the joint authors of the काशिका । But their shares
 as assigned by हरिदीक्षित, Bhottoji's grandson, (viz.—प्रथमद्वितीयपञ्चमपक्षे जयादित्य-
 कतवन्तः । इतरं वासनकृतवन्त इत्यभिप्रायः—vide शब्दरत्न under 5. 4. 12) are disproved
 here by Jinendra's assertion. Bhottoji also supports the वासकार (vide शब्दकोश
 1.1.5). हरदत्त too takes वासन as the annotator of the Rule 6.2.73 अर्के जायिकार्थः ।
 (vide पदसङ्ग्रह 2.2.17).

ग्रन्थः (२) गकारोऽप्यत्र चर्त्तुभूतो निर्दिश्यते भूषु रित्यत्र यथा स्यादिति । वामनस्य त्वेतत् सर्वमनभिमतम् । तथाहि तस्यैव सूत्रस्य तद्विरचितायां वृत्तौ ग्रन्थः केचिदत्र द्विककारनिर्देशेन गकारप्रश्लेषं वर्णयन्ति भूषु रित्येवं यथा स्यात् । सौत्रत्वाच्च निर्देशस्य श्रुतः कितीत्यत्र चर्त्तुस्यासिद्धत्वमनाश्रित्य रोरुत्वं न कृतम् । विमर्जनीयश्च कृत इति । ग्लाजिस्थश्च ग्न्तु रित्यत्र स्या आ इत्याकार प्रश्लेषेण स्यासोः सिद्धत्वान्न किञ्चिदेतदिति । स एवं मन्यते । यदि क्न्तुप्रत्ययस्य क्त्सु सति तिष्ठतेरीत्त्वं प्राप्नुयात् तथा तत्परिहाराय गित्त्वं युज्यते प्रतिज्ञातम् । गित्त्वे च सति जिष्णु भूषु रित्यत्र यथायोगमिङ्गुणयोर्निरासाय क्ङिति चेत्त्यत्र श्रुतः कितीत्यत्र च गकारश्चर्त्तुभूतो निर्दिश्यमानः शोभेत । नच क्न्तुप्रत्ययो गित् । किं तर्हि किदेव । तत् किमिङ्गुणप्रतिषेधार्थेन चर्त्तुभूतगकारस्य निर्देशेन ? नच क्स्नाः कित्वे सति तिष्ठते रात्वं प्राप्नोति । तस्माद् ग्लाजिस्थश्च क्न्तु रित्याकारप्रश्लेषः कृतः क्न्तुप्रत्ययान्तस्य तिष्ठते राकार एव यथा स्याद् यदन्यत् प्राप्नोति तस्माद् भूदित्येवमर्थः । ततश्च तेनैव सिद्धत्वात् स्यात्तुशब्दस्याकिञ्चित्करमिह गकारप्रश्लेषवर्णनमिति । कामयत इति । कर्मणिङ् (३।१।३०) । अत्र अत उपधाया (७।२।११६) इति वृहेः प्रतिषेधो न भवति । लैगवायन इति । लिगुशब्दान्नङादिभ्यः (४।१।८८) फगिति फकि कृते श्रौर्गुण (६।४।१४५) इति गुणस्य प्रतिषेधो न भवति । ननु चोकार इगेव । तदशुक्तमिदं प्रत्युदाहरणम् । नैतदस्ति । अत्र हि चकारः क्रियत इक इत्यनुकर्षणार्थः । तत्र चकारेणानुकर्षणसामर्थ्यादिक इत्येतदर्थं पदार्थतामुत्सृज्य स्वरूपपदार्थतामनुभवति , अन्यथा हि यदि चकारेणाप्यनु-
कृत्यमाणमर्थपदार्थकमेव स्यात् तदनुकर्षणार्थं चकारकरण मनर्थकं स्यात् । अर्थपदार्थस्य स्वरितत्वादेवानुवृत्तिसिद्धेः । स्वरूपपदार्थके च तस्मिन्निह

(2) What does this statement—श्रुतः कितीत्यत्र जयादित्यवृत्तौ ग्रन्थः—indicate ? Has जयादित्य in addition to his work with वामन, *separately* written a complete commentary on the ऋषाध्यायी ? I could not verify the quotation गकारोऽप्यत्र चर्त्तुभूतो निर्दिश्यते भूषु रित्यत्र यथा स्यात् । It is not found in the printed काशिका ।

सन्निहिते सत्ययमर्था भवति । इक इत्येवं ये गुणवृद्धी विधीयेते इक इतीमं शब्द मुञ्चार्थे ये गुणवृद्धी विधीयेते ते कङ्ठिमित्तेन भवत इति । नच लैगवायन इत्यत्र इक इतीमं शब्द मुञ्चार्थे गुणो विधीयते । इक्परिभाषाया स्तत्रानुपस्थानात् । अनुपस्थानं तु साक्षादुकारस्य स्थानिनो निर्देशात् । यत्र हि साक्षात् स्थानी न निर्दिश्यते तत्रासावुपतिष्ठते । ननु यदि स्वरूपपदार्थस्येक इत्यस्येह सन्निधानं स्थानी न निर्दिष्टः स्यात् । ततश्च न ज्ञायते कस्य गुणवृद्धी प्रतिषिध्येते इति । नैष दोषः । सामर्थ्यादिक एव गुणवृद्धोः प्रतिषेधोऽयं गम्यते । नह्यन्यस्येक इतीमं शब्द मुञ्चार्थे गुणवृद्धी विधीयेते । अथवा यद्यपीक्परिभाषा विध्यङ्गशेषभूता तथापीहासत्यपि गुणवृद्धो विधाने चकारेणानुक्तश्च सन्निधाप्यते । एतदेव हि चकाराकरणस्य प्रयोजनं यदिदमिक्परिभाषायाः सन्निधापनम् । ततश्च तस्या उपस्थाने सति यत्रासौ व्याप्रियते तत्रैवायं प्रतिषेधो विज्ञायते । क्व चासौ व्याप्रियते ? यत्र स्थानी साक्षान् न निर्दिश्यते । इह तु निर्दिश्यते स्थानी । तस्मादिक् परिभाषाया व्यापाराभावाद भवति प्रत्युदाहरणम् । मृजेरित्यादि । कथं पुनरित्यमाणापि सा लभ्यते ? यथा लभ्यते तथा श्रूयताम् । अचो (७।२।१५) ज्णितीत्यत्र मृजेर्हिरिति (७।२।११४) वर्त्तते । जराया (७।२।१०) जरसन्यतरस्यामित्यतोऽन्यतरस्याग्रहणञ्च मण्डूकप्लुतिन्यायेनानुवर्त्तते । सा च व्यवस्थितविभाषा । अच इति योगविभागः क्रियते । मृजेरजादौ संक्रमे विभाषा वृद्धिर्भवति । अन्यत्र न भवत्येव । लघूपधगुणस्याप्यत्र प्रतिषेध इति । एतेन संक्रमत्वं दर्शयति । अन्ये तूत्तरसृते कणिता श्रो रणिता श्व इत्यनन्तर मनेन ग्रन्थेन भवितव्यम् । इह तु दुर्विन्ध्यस्तकाकपदजनितभ्रान्तिभिः कुलेखकैर्लिखित मिति वर्णयन्ति । अथवा निमित्तसप्तम्या एवेदं फलं दर्शित मिति मन्तव्यम् । अचिनवम् । असुनवमिति । अच लङो ङित्वात् तदादेशस्यापि मिपो ङित्वम् । स्थानिवहावै मिपो ङित्वात् तदादेशस्याप्यमो ङित्वं पूर्ववत् । ततश्च तदाश्रयो विकारणस्य गुणप्रतिषेधः प्राप्नोति । कस्मान्न भवतीत्याह अचिनवमित्यादि । आदिशब्देनाकरवमित्यादीनां परिग्रहः । लकारस्येति । लकारादेशोऽपि पारम्पर्येण

लकारपूर्वकत्वादुपचारेण लकार इत्युक्तः । सत्यपीत्यभ्युपगमे हलः श्रः (३।१।८३) शानज् भाविति शानजादेशस्य शित्करणास्तिङ्गान्नावश्यमनु-
बन्धकार्येषु स्थानिवद्भावो भवतीत्यध्यवसितोऽयमर्थः । अतो डिच्चेमेवात्र
न भवतीति शक्यते वक्तुम् । अभ्युपगम्य तु डिच्चेमेव परिहार उच्यत
इत्येतदनेन सूचयति । यासुटो डिच्चेवचनमित्यादि । यदि डिति यत्
कार्यं विधीयते तल्लकारे डिति स्यात् ततो लिङएव डिच्चेन चितुयादि-
त्यादौ गुणप्रतिषेधस्य सिद्धत्वाद् यासुट् (३।४।१०३) परस्मैपदेषूदासी
डिच्चेति यत् तस्य यासुटो डिद्वचनं तन् न कुर्यात् । कृतञ्च ।
ततोऽवसीयते डिति यत् कार्यं तल्लकारे डिति न भवतीति ।

६ । दीधीवेवीटाम् ।

दीधीवेव्योरिति । दीधीङ् दीमिदेवनयोः । वेवीङ् वेतिना तुल्य
इत्येतयोर्ग्रहणम् । ननु च दीङ् क्षये । धीङ् अनादरे । वेज् तन्तुसन्तानि ।
वी गतिप्रजनकान्धसनखादनेष्वित्येतेषां ग्रहणं कस्मान्न विज्ञायते ? यद्येषां
ग्रहणं मभिमतं स्यादसन्देहाय वीवेधीदीटामीत्येवं न्यासं कुर्यात् । अन्यथा तु
कृतम् । तस्मात् पूर्वोक्तयोरेव धात्वोरिह ग्रहणम् । इदमेति आर्धधातुक-
कसेत्यादिना (७।२।३६) विहितस्य । अथ इट किट कट गतावित्यस्य ग्रहणं
कस्मान्न भवति । युक्तञ्चेतत् । धातुसाहचर्यात् । नैतदस्ति । इहाल्पाचतरमिति
इटः पूर्वनिपाते कर्त्तव्ये तद्विपर्यासं कुर्वन्तैतत् सूचितम् । अन्योऽप्यत्र
कश्चिद् विपर्यासो विज्ञेय इति । तेन धातुसाहचर्याद्धातुग्रहणे प्राप्ते तद्विपरी-
तस्यैवागमस्य ग्रहणं विज्ञायते । आदीध्यन मिति । ल्युट् । आदीध्यक
इति । णवल् । कणिता श्लो रणिता श्र इति । अण रण कण इत्यादौ शब्दार्थं
धातुवर्गे कणिरणी पठ्यते । ताभ्यां लुटि स्यतासी (३।१।३३) लृलुटोरिति
तासिः । लुटः प्रथमस्येत्यादिना (२।४।८५) तिपो डादेशः । टिलोपः ।
आर्धधातुकस्येत्यादिनेट् (७।२।३६) । अथेटो वृद्धे रुदाहरणं कस्मान्न प्रदर्शित
मित्याह वृद्धि रितो न सम्भवतीति । अङ्गस्य वृद्धिर्ज्णिदादौ प्रत्यये विधीयते ।
इट् चायमार्षधातुकभक्तः । नचार्धधातुकाङ्गसंज्ञास्ति ज्णिदादौ प्रत्यये ।
तस्मादिटो वृद्धिर्न भवति ।

७ । हलो ऽनन्तराः संयोगः ।

अन्तरं द्विद्रं विवरं वर्णशून्यः काल इत्यर्थः । न विद्यतेऽन्तरं येषां ते तथोक्ताः । भिन्नजातीयैरित्यादि । भिन्नजातीयैरिति वचनं भिन्नजातीयानामेव लोके व्यवधायकत्वदर्शनात् । तथाहि कश्चित् केनचित् किमनन्तरे परे ब्राह्मणकुले इति पृष्टः सम्राट् नानन्तरे । वृषलकुल मनयो-र्मध्ये प्रतिवसतीति । श्लिष्टोच्चारिता इत्यनन्तरसैव विवरणम् । निरन्तरो-च्चारिता इत्यर्थः । संयोग इति । यदेकैकसैव श्लिष्टोच्चारितस्य हलः संज्ञा स्यादिह निर्वायाद् निर्वायादिति वान्यस्य (६।४।६८) संयोगादेरित्येवं स्यात् । इह च संस्कृषीष्टेति ऋतश्च (१।२।४३) संयोगादेरितीद् । इह च संस्कृत्यत इति गुणोऽर्चिसंयोगाद्यो (७।४।२८) रिति गुण इत्येवमादयोऽन्येऽपि बहवो दोषाः प्रत्येकं हलां संज्ञित्वे भाष्य उद्गाविताः । यद्यपि तत्रैव ते कथञ्चित् प्रयासेन परिहृता स्तथापि यस्तु तत्परिहारेण प्रतिपत्तौ साध्यायां प्रतिपत्तिगौरवदोष आपद्यते सोऽपरिहार्थ एव । समुदाये तु संज्ञित दोषाश्चापि नास्ति । तस्मात् स एव संज्ञी युक्त इत्यालोच्याह समुदायः संज्ञीति । ननु च यत्र सहभूतानां कार्यमिच्छति तत्र यत्र आरभ्यते । यथा उभे (६।१।५) अभ्यस्त मिति उभेग्रहणं करोति । नचेह कश्चिद् यत्रः कृतः । तत् कथं समुदायस्य संज्ञा लभ्यते ? इहापि कृत एव यत्र इत्यदोषः । कः पुनरसौ ? महत्याः संज्ञायाः करणम् । लघ्वर्थं हि संज्ञाकरणमिति महत्याः संज्ञायाः करणं प्रयोजनमन्तरेण न सम्भाव्यते । तस्मान्महानत्र संज्ञीत्येतत् सूचयितुं महती संज्ञा कर्तृति गम्यते । तथाचोक्तम्—इङ्गिते-नोन्मिषितेन महता वा सूत्रप्रबन्धेनाचार्याणामभिप्रायो लक्ष्यत इति । एवञ्च महान् संज्ञी भवति यदि समुदायः संज्ञी भवति । नैकैको हल । तस्मादुपपन्न मेतत् समुदायः संज्ञीति । हल इति बहुवचननिर्देशाद् द्वयोः संज्ञा न सिध्यतीति यद्योदयेत् तं प्रत्याह जातौ चेत्यादि । चशब्दो यस्मादर्थः । यस्माज्जातौ बहुवचनं तेन द्वयोर्बहूनां च संयोगसंज्ञा सिद्धा भवति । अग्निरित्यादिकं रूपोदाहरणं द्रष्टव्यम् । तिलान्स्त्रावपतीत्यादि । हे मपरे

(८।३।३६) वेत्यतो वेति वर्त्तमाने डः (८।३।२८) सि धुङित्यतो धुङिति च नञेति (८।३।३०) पक्षे धुट् । खरि चेति (८।४।५५) च तकारः । तत्र यदा धुण् नास्ति तदा नसतरया इति । यदा त्वस्ति तदा नतसतरयाः । तितउच्छत्र मिति । तनोतिर् उडः सनवञ्चेति उडप्रत्यये टिलोपे द्विर्वचने च कृते रूपम् । संयोगान्तस्य लोपः स्यादिति । यद्यत्राकारस्योकारेण संज्ञा स्यादित्यभिप्रायः । नच लोपे सत्युकारोपदेशस्य वैयर्थ्यं माशङ्कनीयम् । यत्र पदसंज्ञा नास्ति तितउनीत्यादौ तत्र श्रूयमाणत्वात् । पचतीति । रूप-प्रत्युदाहरणम् । पनसमिति कार्य्यप्रत्युदाहरणम् । स्कोः (८।२।२८) संयोगाद्योरिति लोपः स्यादिति । यदि सकारनकारयोः साम्तरयोरपि संयोगसंज्ञा स्यादिति भावः ।

८ । मुखनासिकावचनोऽनुनासिकः ।

मुखसहिता नासिका मुखनासिकेत्यनेन मुखनासिकाशब्दोऽयं तत्पुरुषः । न हन् इति दर्शयति । तत्पुरुषस्तु मयूरव्यंसकादित्वाद् (२।१।७२) वेदितव्यः । यदि च मुखञ्च नासिका चेति हन्ः स्यात् प्राणितूर्यादिसूत्रेणै (२।४।२) कवज्ञावः स्यात् । ततश्च स नपुंसकमिति (२।४।१७) नपुंसकत्वं स्यात् । तस्मिंश्च सति ऋखो (१।२।४७) नपुंसके प्रातिपदिकस्येति ऋखत्वं प्रसज्येतेति भावः । ननु चोच्यतेऽनयेति करणे लुगटि कृते तदन्ताट्टिङ्-टाणजित्यादिना (४।१।१५) ङीपा भवितव्यम् । ततश्च तदन्तेन बहुव्रीहिं मुखनासिकावचन इति निर्देशो नोपपद्यते । नैतदस्ति । वचनशब्दोऽयं कृत्यलुगटो (३।३।११३) बहुलमिति बहुलवचनात् कर्मसाधनः । उच्यत इति वचनो वर्णं वर्त्तते । न नासिकायाम् । अतएवाह तथा य उच्चार्यत इति । उच्चार्यत इति कर्मणि लकारः । एवं कृत्वा मुखनासिकावचन इति पष्ठी-समासोऽयं वेदितव्यो न बहुव्रीहिः । अनुस्वारस्यैवेति । अनुस्वारे हुग्यमाने नासिकायाश्च व्यापारो न मुखस्य । तेन तस्यैव स्यात् । ननु स्याद् जमङ्गना नाम् । नापि अन्न औ अप इत्यत्रार्हचन्द्राकृतर्ष्णस्य । तदुच्चारणे मुखस्यापि व्यापारात् । ततश्च यरोऽनुनासिक (८।४।४५) इत्येतस्मिन् कार्य्यं कर्त्तव्यं

ऽनुस्वारस्यैव ग्रहणं स्यात् । नतु ङकारादीनामित्यभिप्रायः । नतु च प्रासाद-
वासिन्यायेन तेषामपि भविष्यति । यथा प्रासादवासिन आनीयन्तामित्युक्ते
ते प्रासाद एव निवसन्ति तेषामपि ग्रहणं भवति । येऽपि प्रासादे भूमौ च
उभयत्र वसन्ति तेषामपि । यथा ह्युभय आनीयन्ते तथेहापि नासिकावचन
इत्येतावतुग्रहणं नासिकावचनस्यानुस्वारस्य मुखनासिकावचनानाञ्च ङकारा-
दीनां ग्रहणं भविष्यति । ततश्चानुस्वारस्य हि स्यादित्युक्तमुक्तम् । एवन्तु
वक्तव्यम् । अनुस्वारस्यापि हि स्यादिति । नैतदस्ति । इह हि त्रीणि दर्शनानि
सम्भवन्ति । समस्त एवानुनासिको वर्णः नामिकावचनो मुखवचनश्चेत्येकं
दर्शनम् । पूर्वभागस्त्वस्य मुखवचन उत्तरो नासिकावचन इति द्वितीयम् ।
उत्तरो भागो मुखवचनः पूर्वा भागो नासिकावचन इति तृतीयम् । उभयो-
रप्यनन्तरयोर्दर्शनयोर्नासिकामुखवचने भागं तथानुरागं करोति यथासावपि
नासिकावचनभाग इव लक्ष्यते । तत्र यदेतदनन्तरदर्शनद्वयं तस्मान्तरत्
पाणिनेरभिमतम् । नचाम्बिन् प्रासादवासिन्याय एकत्वाप्यवतरति । यदि
हि ङकारादयो नासिकयापि साकल्येनोच्चार्यन्ते मुखेनापि ततः प्रासाद-
वासिन्यायेन नासिकावचन इत्येतावतुग्रहणं तेषामपि ग्रहणं स्यात् । नचैवं
भागसंश्रव । तेषां नासिकया मुखेन चोच्चारणात् । तदसति मुखग्रहणे तेषां
ग्रहणं न स्यात् । तदभावे च भञ्जा न स्यादिति युक्तमुक्तमनुस्वारस्यैव हि
स्यादिति । क च ट त पानां मा भूदिति । एतं हि ककारादयो मुखेनै-
वोच्चार्यन्ते । न नासिकया । ततश्चासति नासिकाग्रहणे तेषामेव स्यात् । एवञ्च
शक्तः सुप्तमित्यत्रानुदात्तोपदेशवनतीत्यादिना लोपः (६।४।३७) प्रसज्येत ।
ओदनपगित्यत्रानुनासिकस्य (६।४।१५) किम्भक्तोः क्ङितीति दीर्घत्वम् । अथ
किमर्थं मङ्गती संज्ञा क्रियते ? अनु पश्चान्नासिका व्याप्रियते यस्मिन्नथवा
अनु पश्चान्नासिकाया व्याप्रियते यस्मिन्नसावनुनासिक इत्यन्वयसंज्ञा यथा
विज्ञायतेत्येवमर्थम् । किं पुनस्तद् यतः पश्चान्नासिका व्याप्रियते यस्मिन्
यदा नासिकायाः पश्चाद् व्याप्रियते ? मुखस्य तु प्रकृतत्वात् तदेव गम्यते ।
तत्र ये ते हे दर्शने ययोः पाणिनेरनन्तरदर्शनीष्टं तयोः पूर्वस्मिन् नासिका
मुखात् पश्चाद् व्याप्रियते । उत्तरत्र मुखं नासिकायाः । अन्वर्थसंज्ञाकरणं

तु पूर्वोक्तयो दर्शनयोरन्यतराभ्युपगमसूचनार्थम् । तदभ्युपगमसूचनं तु प्रासादवासिन्यायमाश्रित्य मुखग्रहणं ये प्रत्याचक्षीरंस्तेषां निराकरणार्थम् ।

६ । तुल्यासप्रयत्नं सवर्णम् ।

तुल्या सम्मितं तुल्यमिति नौवयोधर्मत्यादिना (४।४।८१) यतमुत्पाद्य तुल्यशब्दो वृत्तपाद्यते । नच प्रयत्नस्य तुलया सम्मितत्वं सम्भवति । ततश्चा-
सम्भवद्विशेषणमिति यथोदयेत् तं प्रत्याह तुल्यशब्द इत्यादि । एवं मन्यते ।
व्युत्पत्त्यर्थं तु केवलं तुलोपादीयते नत्वत्र तुलार्था विद्यते । नवा सम्मितार्थः ।
सदृशपर्यायो ह्ययं तुल्यशब्दः । तथाहि तुल्य इतुक्ते सदृश इति पर्यायो
भवति । नतु तुलया संमित इति । आस्यशब्दोऽयं खदन्तोऽप्यस्ति । अस्यते
क्षिप्यतेऽन्नमनेनेति कृत्यलुटो (३।३।११३) बहुलमिति करणे खत् । आस्यं
मुखम् । तत् पुनरोष्ठात् प्रभृति प्राक् काकलकात् । काकलकं नाम
ग्रीवायामुन्नतप्रदेशो लोके यः कण्ठमणिरितुच्यते । तद्विद्वान्तोऽप्यास्य-
शब्दोऽस्ति । आस्ये भवमिति शरीरावयवाद् (५।१।६) यदिति यति कृते
यस्येति (६।४।१४८) चेत्यकारलोपि हलो यमां यमि (८।४।६४) लोप
इति यत्रोपे च कृते आस्यमिति । एतच्च मुखान्तर्वर्तिनां तात्वादीनां
वाचकम् । तत्र यदि पूर्वस्यास्यशब्दस्येदं ग्रहणं स्यात् क च ट त
पानामपि सवर्णसंज्ञा स्यात् । खदन्तस्यास्यशब्दस्य वाच्येऽर्थे तेषां
तुल्यत्वात् प्रयत्नविषयस्य । इममतद्विद्वान्तस्यास्यशब्दस्य ग्रहणे दोषं
दृष्ट्वा तद्विद्वान्तस्येदं ग्रहणमिति दर्शयन्नाह आस्ये भवमास्यमिति । किं
पुनस्तदित्याह तात्वादिस्थानमिति । यस्मिन् वर्णा निष्पाद्यन्ते तत् स्थानम् ।
आदिशब्देन नासिकादीनां ग्रहणम् । नतु च नासिका मुखाद्वह्निर्वर्तिनास्यं
न भवति । नैतदस्ति । नहि मुखाद् वह्निर्वर्तिनी नासिकेयं विवक्षिता ।
तस्यां वर्णानामनिष्पत्तेः । का तर्हि ? अन्तरास्ये चर्म विततमस्ति पणव-
चर्मवत् । तत्सम्बद्धा रेखा यस्यां वायुनाभिहन्यमानायां वर्णा निष्पाद्यन्ते
तेह नासिका विवक्षिता । कथं पुनर्विज्ञायते तद्विद्वान्तस्यास्यशब्दस्येदं
ग्रहणमिति ? आस्यग्रहणसमर्थ्यात् । यदि ह्यतद्विद्वान्तस्य ग्रहणं स्यादास्य-

ग्रहणमनर्थकं स्यात् । सर्वेषामेव हि तदुवाच एवार्थे प्रयत्नस्तुल्यः । नास्त्येव हि स यस्य व्यवच्छेदार्थमास्यग्रहणं स्यात् । ननु च विसर्जनीयस्य व्यवच्छेद-
 नार्थं मास्यग्रहणं स्यात् । तस्य हि सुखादु वह्निर्वर्त्युरः स्थानम् । नैतदस्ति ।
 नहि विसर्जनीयस्य सत्यसति वा सवर्णत्वे प्रयोजनमस्ति । नापि दोषः ।
 सृष्टतादिरिति । आदिशब्देन ईषत्पृष्टतादीनां ग्रहणम् । वर्णगुण इति ।
 प्रकारादीनां वर्णानां धर्म इत्यर्थः । तुल्य आस्ये प्रयत्नो यस्येति । एतेन
 तुल्यास्यप्रयत्नशब्दस्त्रिपदोऽयं बहुव्रीहिरिति दर्शयति । अधिकरणानामपि
 गमकत्वादु बहुव्रीहिर्भवत्येव । यथा कण्ठेकाल उरसिलोमा इति । अथ
 इन्द्रगर्भवहुव्रीहिः कस्मान्नाश्रीयते ? आस्यञ्च प्रयत्नश्च आस्यप्रयत्नौ तौ तुल्यौ
 यस्य तत् तुल्यास्यप्रयत्नमिति । एवं मन्यते । इन्द्रगर्भवहुव्रीहावाश्रीयमाणे
 तात्वादिना स्थानेन प्रयत्नो न विधिषितः स्यात् । ततश्च ककारङकारयोर्मिथः
 सवर्णमंज्ञा न स्यात् । वाङ्मस्य प्रयत्नस्य भिन्नत्वात् । ककारस्य विवृतकण्ठत्वादि-
 र्वाङ्मः प्रयत्नः । ङकारस्य संवृतकण्ठत्वादिः । असत्याञ्च सवर्णमंज्ञायां शङ्किते-
 त्यत्रानुस्वारस्य (८।४।५८) ययि परमवर्ण इति ङकारो न स्यात् । अथ सत्यपि
 वाङ्मस्य प्रयत्नस्य भेद आभ्यन्तरः सृष्टताद्योऽनयोस्तुल्यः प्रयत्नः । तं समाश्रित्य
 सवर्णमंज्ञा भविष्यति । यद्येवं शकारचकारयोरपि सत्यप्याभ्यन्तरयो
 विवृततासृष्टतयोः प्रयत्नयोर्भेदे योऽनयोर्वाङ्मः प्रयत्नस्तुल्यो विवृतकण्ठत्वादि
 स्तदाश्रया सवर्णमंज्ञा स्यात् । ततश्च अरुथगोततीति वक्ष्यमाणं प्रतुष्टाङ्गणं
 नोपपद्यते । त्रिपदे तु बहुव्रीहौ तात्वादिस्थानेन प्रयत्नो विधिष्यते । तेन
 वाङ्मं प्रयत्नमुत्सृज्याभ्यन्तर एव सृष्टतादिगृह्यते । स एव हि तात्वादावास्त्ये
 सम्भवति । नेतरः । आभ्यन्तरस्य प्रयत्नस्य ग्रहणे सति सत्यपि वाङ्मप्रयत्नभेदे
 भवत्येव ककारङकारयोः सवर्णमंज्ञा । आभ्यन्तरप्रयत्नस्य तुल्यत्वात् । तस्यैव
 चेह ग्रहणात् । नच चकारशकारयोः सत्यपि वाङ्मस्य प्रयत्नस्य तुल्यत्वे सवर्ण-
 मंज्ञा प्रसजति । तसेरुहाग्रहणात् । यमश्च ग्रहणं तमश्चासमानत्वात् ।
 तस्मात् त्रिपदे एव बहुव्रीहिराश्रीयतुं युक्तः । न इन्द्रगर्भ इति । यदि तर्हि
 त्रिपदो बहुव्रीहिराश्रीयते भिन्नविभक्तिकत्वादप्राधान्याच्चास्यं तुल्यत्वेना-
 विधिषितं भवति । ततश्च भिन्नस्थानानामपि सवर्णमंज्ञा प्राप्नोति । नैव दोषः ।

यदाधेयं प्रति यदधिकरणमुपादीयते तदाधेयतुल्यतयैव तत् तुल्यमिति विज्ञायते । तथाहि देवदत्तयज्ञदत्तयोस्तुल्यं कांस्यपात्रां भोजनमित्युक्ते कांस्यपात्रपि तयोस्तुल्येति गम्यते । यं प्रति यस्तुल्यास्यप्रयत्नः स तमेव प्रति सवर्णसंज्ञो भवतीत्येवार्थः यतो वचनाल्लभ्यत इह तच्चास्ति । ततश्च यो यं प्रति तुल्यास्यप्रयत्नः स ततोऽन्यमपि प्रति सवर्णसंज्ञः स्यादिति चोद्यमाशङ्क्याह समानजातीयं प्रतीति । समानजातीयो 'यं' प्रति यस्तुल्यास्यप्रयत्नस्तं प्रति स सवर्णसंज्ञो भवति । न ततोऽन्यम् । एतच्च तुल्यास्यप्रयत्नशब्दस्य सवर्णशब्दस्य च सम्बन्धिशब्दत्वाल्लभ्यते । सम्बन्धिशब्दो ह्यन्तरेणापि शब्दान्तरसन्निधिं नियतमेव सम्बन्धिनमुपस्थापयति । यथा पितरि श्रुश्रूषितव्यमिति ! नोच्यते स्वस्मिन्निति । सम्बन्धाच्चेतदवगम्यते यो यस्य पितरिति । तथेहापि । यद्यपि यो यस्य तुल्यास्यप्रयत्नः स तं प्रति सवर्णसंज्ञो भवतीति न चोच्यते तथापि सम्बन्धात् तुल्यास्यप्रयत्नः समानजातीयमेव प्रति सवर्णसंज्ञो भवतीति गम्यते । अथवा समानो वर्णः सवर्ण इत्यन्वर्थमज्ञेयम् । तेन तुल्यजातीयमेव प्रति सवर्णसंज्ञो भवति । एवं हि समानो ऽस्य वर्णो भवति यदि तमेव प्रति सवर्णसंज्ञो भवति । न विजातीयं प्रति । चत्वार इत्यादि । द्विविधाः प्रयत्नाः । आभ्यन्तरा वाह्याश्च । तत्राभ्यन्तरा चत्वारो वृत्तौ दर्शिताः । वाह्या स्त्वेकादश । के पुन स्ते ? विवारः । संवारः । श्वासः । नादः । घोषः । अघोषः । अलाप्राणः । महाप्राणः । उदात्तः । अनुदात्तः । स्वरितश्चेति । तत्र नाभिप्रदेशात् प्रयत्नप्रेरितो वायुः प्राणो नाम ऊर्ध्वमाक्रामन्मुरःप्रभृतीनामन्यतमस्मिन् स्थाने प्रयत्नेन विधार्यते । स विधार्यमाणः स्थानमभिहन्ति । ततः स्थानाभिघाताद् ध्वनिरुत्पद्यते । आकाशे सावर्ण्यश्रुतिः सवर्णस्यात्मलाभः । तत्र वर्णध्वनावुत्पद्यमाने यदा स्थानकरणप्रयत्नाः परस्परं सृशन्ति तदा सा सृष्टता । ईषद् यदा सृशन्ति तदा सेषत्-सृष्टता । सामीप्येन यदा सृशन्ति सा संवृतता । दूरेण यदा सृशन्ति सा विवृतता । एते चत्वार आभ्यन्तराः प्रयत्नाः । आभ्यन्तरत्वं पुनरेषां स्थानकरणप्रयत्नव्यापारेणोत्पत्तिकाल एव सम्भवात् । तत्र सृष्टकरणाः

स्पर्शाः । कादयो मावसानाः स्पर्शाः । स्पृष्टता गुणः । करणं कृति-
 रुच्चारणप्रकारः । स्पृष्टतानुगतं करणं येषां ते स्पृष्टकरणाः । एवमन्य-
 त्वापि वेदितव्यम् । ईषत्स्पृष्टकरणा अन्तःस्थाः । अन्तःस्था य र ल वाः ।
 विवृतं करणं मूषणम् । स्वराणाञ्च । स्वराः सर्वे एवाचः । ऊष्माणः श ष
 स हाः । अथ वाह्याः प्रयत्नाः किंलक्षणाः ? स एव प्राणो नाम वायुरूढ-
 माक्रामन् सूक्ष्मं प्रतिहतो निवृत्तो यदा कोष्ठं मभिहन्ति तदा कोष्ठेऽभिहन्त्य-
 माने गलविलस्य संवृतत्वात् संवारो नाम वर्णधर्म उपजायते । विवृतत्वाद्
 विवारः । संवृते गलविलेऽव्यक्तः शब्दो नादः । विवृते श्वासः । उपरि
 वर्त्तिनां तौ श्वासनादावनुप्रदान मिति केचिदाचक्षते । वर्णनिष्पत्तेरनु पश्चात्
 प्रदीयत इत्यनुप्रदानम् । अन्ये तु ब्रुवते अनुप्रदानं मनुस्वानो घण्टा-
 निह्नादवत् । यथा घण्टानिह्नादोऽनुस्वान मनुभवति तथेति । तत्र यदा
 स्थानाभिघातजे ध्वनौ नादोऽनुप्रदीयते तदा नादध्वनिमङ्गाद् घोषो जायते ।
 यदा श्वासोऽनुप्रदीयते तदा श्वासध्वनिमङ्गाद् घोषः । महति वायौ महाप्राणः ।
 अल्पवायावल्पप्राणः । यदा सर्वाङ्गानुसारी प्रयत्न स्तीव्रो भवति तदा
 गात्रस्य निग्रहः कण्ठविवरस्य चाणुत्वं स्वरस्य च वायो स्तीव्रगतित्वाद्
 रौच्यं भवति । तमुदात्तं माचक्षते । यदा तु मन्दः प्रयत्नो भवति तदा
 गात्रस्य संमनं कण्ठविलस्य महत्त्वं स्वरस्य वायोर्मन्दगतित्वात् स्निग्धता
 भवति । तमनुदात्तं माचक्षते । उदात्तानुदात्तस्वरसन्निकर्षात् स्वरित
 इत्येवंलक्षणा वाह्याः प्रयत्नाः । वाह्यत्वं पुनरेषां वर्णनिष्पत्तिकालादूर्ध्वं
 वायुवर्गेनोत्पत्तेः । तत्र वर्गाणां प्रथमद्वितीयाः श्वसविमर्जनीयजिह्वामूली-
 योपध्मानीया यमौ च प्रथमद्वितीयौ विवृतकण्ठाः श्वासानुप्रदाना अवोषाः ।
 वर्ग्ययमानां प्रथमेऽल्पप्राणाः । इतरे सर्वे महाप्राणाः । वर्गाणाञ्च तृतीय
 चतुर्था अन्तस्था हकारानुसारी यमौ च तृतीयचतुर्थौ संवृतकण्ठा नादानु-
 प्रदाना घोषवन्तः । वर्ग्ययमानां तृतीया अन्तःस्थाश्च अल्पप्राणाः ।
 इतरे सर्वे महाप्राणाः । यथा तृतीया स्तथा पञ्चमाः । आनुनासिक्य-
 नेपामधिको गुणः । य एवंते द्विप्रकाराः प्रयत्ना वाह्या आभ्यन्तराद्याख्याता
 स्तेषामिह सवर्णसंज्ञायां पूर्वोक्ता आभ्यन्तराद्यत्वारः स्पृष्टतादय आशीयन्ते ।

न बाह्या विवारादयः । आस्यग्रहणेन विशेषणेन तेषां व्यावर्त्तितत्वात् ।
 सृष्टतादय एव ह्यास्ये भवन्ति । न विवारादयः । यद्येवं किमर्थं प्रयत्न-
 ग्रहणम् ? एतावदस्तु तुल्यास्यमिति । आस्यग्रहणेनैव हि सृष्टतादयोऽपि
 प्रयत्नाः सर्वर्णसंज्ञायां निमित्तभूता स्तालुदिस्थानवत्प्रवृत्त एव । तेषाम-
 प्यास्ये भवनात् । सत्यमेतत् । तथापि प्रत्येकं व्यापारनिरासार्थमुभयो-
 रूपादानम् । इतरथा हि यथैव स्थानं तुल्यं स्थानान्तरनिरपेक्षं सर्वर्णसंज्ञायां
 व्याप्रियत एवं प्रयत्नोऽपि स्थाननिरपेक्षः स्थानञ्च प्रयत्ननिरपेक्षं व्याप्रियेत ।
 ततश्च भिन्नप्रयत्नानामपि तुल्यस्थानानां भिन्नस्थानानामपि तुल्यप्रयत्नानां
 सर्वर्णसंज्ञा स्यात् । अ अ अ इत्यादिना येषां यावताञ्च यादृशाञ्च मिथो
 नित्या सर्वर्णसंज्ञा तान् दर्शयति । अकाराणां हि सर्वेषाम् अकुहविसर्जनीयाः
 कण्ठ्या इति तुल्यं कण्ठः स्थानम् । इकाराणामपि इचुयशा स्तालव्या इति
 तालु । उकाराणामपि उपूपक्षानीया ओष्ठ्या इत्योष्ठः । ऋकाराणा-
 मपि ऋटुरषा मूर्धन्या इति मूर्धा । लृकाराणामपि लृतुलसा दन्त्या इति
 दन्तः । एकाराणां मैकाराणाञ्च ए ऐ कण्ठतालव्या इति कण्ठतालु ।
 ओकाराणामौकाराणाञ्च ओ औ कण्ठोष्ठ्याविति कण्ठोष्ठम् । प्रयत्नस्तु सर्वेषा-
 मेवेषां विवृतं करण मूषणां स्वराणाञ्चेति विवृतत्वम् । तस्मात् तुल्यस्थानप्रयत्न-
 त्वात् सर्वेऽकारादयो मिथः सर्वर्णसंज्ञा । एवं यावदौकारः । अन्तःस्था
 द्विप्रभेदाः सानुनासिका निरनुनासिकाश्च रेफवर्जिताः । तेऽपि समानजाती-
 यानन्तःस्थान् प्रति सर्वर्णसंज्ञा भवन्ति । रेफोष्णां सर्वर्णा न सन्तीति ।
 तेभ्योऽन्येऽकारादयो वर्णा विजातीया इत्येषोऽभिप्रायः । तुल्यजातीयास्तु
 रेफोष्णां तुल्यस्थानप्रयत्नाः सर्वर्णाः सन्त्येव । तत्र रेफस्य तावद् ऋटुरषेभ्यो
 यवलेभ्यश्चान्ये वर्णा भिन्नस्थानत्वाच्च भिन्नप्रयत्नत्वाच्च सर्वर्णा न भवन्ति ।
 तथाहि अकुहविसर्जनीयाः कण्ठ्याः । इचुयशास्तालव्याः । लृतुलसा
 दन्त्या । उपूपक्षानीया ओष्ठ्याः । ए ऐ कण्ठतालव्यौ । ओ औ कण्ठो-
 ष्ठाविति वचनादकारादीनां यथायोगं कण्ठादि स्थानम् । रेफस्य लृटुरषा
 मूर्धन्या इति मूर्धा । प्रयत्नोऽप्यनन्तरनिर्दिष्टेष्वकारादिषु ये स्वरास्तेषां विवृतं
 करण मूषणां स्वराणाञ्चेति विवृतत्वम् । ये तु वर्गान्तःपातिनः कका-

आदयस्तेषां सृष्टकरणा स्पर्शा इति सृष्टता । रेफस्येष्टसृष्टकरणा
 सन्तःस्था इतीषत्सृष्टता । शकारसकारावपि स्थानप्रयत्नभेदाद् रेफस्य
 सवर्णो न भवतः । तौ हि यथाक्रमं तालव्यदन्यौ । रेफस्तु मूर्धन्यः ।
 प्रयत्नोऽपि तयोर्विभक्तत्वम् । रेफस्य तु पूर्वाक्षः एव । ऋटुषाः प्रयत्नभेदा-
 न्नैव रेफस्य सवर्णा न भवन्ति । नतु स्थानभेदेन । तेषामपि मूर्धन्यत्वात् ।
 प्रयत्नभेदस्तु विद्यते । ऋकारषकारयोः पूर्ववद् विभक्तत्वम् । रेफस्य तु
 स एव पूर्वाक्षः । टवर्गस्य सृष्टता । यवलास्तु पुनः स्थानभेदादेव सवर्णा
 न भवन्ति । नतु प्रयत्नभेदात् । तेषामपीषत्सृष्टगुणत्वात् । स्थान-
 भेदस्तु विद्यते । यवलानां यथायोगं तालव्यदन्यौष्ठत्वात् । एवं विसर्जनीय
 जिह्वामूलीयोपभ्रानीयानुस्वाराः । कुँ खुँ गुँ घुँ इत्येते च यमाश्वा-
 तुल्यस्थानप्रयत्नत्वादेव रेफस्य सवर्णा न भवन्ति । विसर्जनीयो हि कण्ठाः ।
 जिह्वामूलीयो हि जिह्वाः । उपभ्रानीय ओष्ठः । अनुस्वारयमा नाभिक्याः ।
 रेफस्तु मूर्धन्यः । प्रयत्नस्तु यस्तस्य पूर्वाक्षः स विसर्जनीयादीनां नास्त्वैव ।
 तदेवं रेफस्य रेफादन्यो नास्ति कश्चित् सवर्णा वर्णः । अनया दिशोभ्रणा-
 मपि शकारादीनां सावर्णाभावो वेदितव्यः । वर्ग्य इत्यादि । वर्गं भवो वर्ग्यः ।
 दिगादित्वाद् यत् (४।३।५४) । यस्येति (६।४।१४८) चेत्याकारलोपः ।
 वर्ग्यां यो वर्णः सोऽन्येन वर्ग्येण स्ववर्गान्तःपातिना तुल्यास्यप्रयत्नेन सह सवर्णा
 भवति । यथा ककारः खकारेण । एवमन्यत्रापि वेदितव्यम् । भिन्नस्थानाना-
 मित्यादि । एते हि ककारादयः सर्वे सृष्टगुणत्वात् तुल्यप्रयत्ना यथाक्रमं
 कण्ठतालुमूर्धदन्तोष्ठस्थानत्वाद्भिन्नस्थानाः । तर्मा तर्मुमिति । त्वप त्वन्फ त्वमा-
 वित्यस्य त्वचि तुमुनि च रूपम् । भिन्नप्रयत्नानामित्यादि । इकारादयो हि
 तालव्यत्वात् सर्वे तुल्यस्थाना विभक्तत्वसृष्टत्वेष्टत्सृष्टत्वप्रयत्नाद् यथायोगं
 भिन्नप्रयत्नाः । इकारशकारयो र्यन्यपि प्रयत्नोऽप्यभिन्न स्थापि तयोः प्रतिषेधं
 वक्ष्यतीति न भवति सवर्णत्वम् । अरुच्योततीति । युतिर् चरण इत्यस्य
 लटि रूपम् । तत्र परत्वावस्थिते ऽरुग्भट्टस्य सकारस्य कत्वम् । तस्य विसर्ज-
 नीयः । तस्यापि वा (८.३।३६) गरीति सकारः । तस्यापि युत्वं शकारः ।
 ऋतृकार इति । कथं पुनरत्र ऋकार आदेशो भवति । नहि ऋकार-

लृकारयोः समुदायस्य स्थानिनः सोऽन्तरतम इत्याह उभयोरित्यादि । ऋकारो मूर्धन्यः । लृकारस्तु दन्त्यः । तत्र तयोर्यद्येको मूर्धन्यो दन्त्यश्च दीर्घो वर्णाऽन्तरतमः सम्भवेत् तदा सोऽन्तरतम आदेशो भवेत् । स च न सम्भवतीत्यवयवस्य योऽन्तरतम स्तेन भाव्यम् । तत्रापि यदि लृकारो दीर्घः स्यात् सोऽपि पर्यायेण स्यात् । स च नास्ति । तस्मात् पारिशेष्यात् समुदायस्यैकादेशस्य योऽन्तरतमः स एव ऋकारो भवति ।

१० । नाज्भलौ ।

तुल्यास्यप्रयत्नावपीति प्रसङ्गे हेतुमाह । प्रसङ्गपूर्वकत्वात् प्रतिषेधस्य । दण्डहस्त इत्यत्राकारहकारयोर्द्वयोरपि कण्ठस्थानत्वात् तुल्यस्थानत्वम् । उभयोर्विवृतकरणत्वात् तुल्यप्रयत्नत्वम् । दधि शीतमित्यत्राप्यतएव तुल्यप्रयत्नत्वम् । उभयोस्तालव्यत्वात् तुल्यस्थानत्वम् । सवर्णदीर्घत्वं न भवतीति प्रतिषेधस्य फलं दर्शयति । ननु चाकः (६।१।१०१) सवर्णं दीर्घविधावचीति वर्त्तते । तत्रासत्यपि प्रतिषेधे दीर्घत्वं न भविष्यति । यथा कुमारी शीत इत्यत्र । तदयुक्तमेवोदाहरणद्वयम् । स्यादेतत् । अनुदित् सवर्णस्य (१।१।६८) चाप्रत्यय इत्यकारिकाराभ्यां हकारशकारयोर्ग्रहणे तयोरप्यच्त्वमस्तेष्व । ततश्चानुवर्त्तमानेऽप्यज्यग्रहणे यद्येवं प्रतिषेधो न क्रियते तत् स्यादेव दीर्घत्वमिति । एतच्चासम्यक् । यदि ह्यनानुवर्त्तमानेऽप्यज्यग्रहणे दीर्घत्वं स्यात् तदनुवृत्तिरपार्थिकैव स्यात् । तस्मादज्यग्रहणानुवृत्तिसामर्थ्यादजिव योऽज् न कथञ्चन हल् तत्रैव दीर्घत्वं विज्ञास्यते । न हकारशकारयोः । तयोर्हि यद्यप्यकारिकाराभ्यां सावर्णेन ग्रहणादच्त्वमस्ति तथापि हल्पूपदेशाद् हलत्वमप्यस्तीति न तावद्वहकारशकारावचावेवापितु हलावपीति । सत्यमेतत् । अयं पुनरत्र वृत्तिकारस्याभिप्रायः । अवश्यं तावदन्यार्थं नाज्भलौ विलेख्ये तत् कर्त्तव्यम् । यस्येति लोपाभावार्थम् । तदन्यार्थं कृतमेतदर्थमपि स्यात् । एवं तर्ज्जशुर्वृत्तिद्वारेण दीर्घत्वाभावप्रतिपत्तौ साध्यायां यत् प्रतिपत्तिगौरवमापद्यते तदपास्तं भवतीति । वैपाश इति । विपाशि भव इत्यण् । यस्येति (६।४।१४८) चेत्येवैवर्णं . उपादीयमानः सावर्णेन शकारमप्युपादत्ते ।

एवञ्च तस्य लोपः प्रसज्येत । आनडुहमिति । अनुडुहो विकार इति । प्राणिरजतादिभ्योऽञ् (४।१।१५४) । तत्र यस्येति (६।४।१४८) चेत्यत्राकारो गृह्यमाणो हकारमपि गृह्णीयात् । ततश्च पूर्ववत् तस्य लोपः स्यात् ।

११ । ईदूदेद्विवचनं प्रगृह्यम् ।

अत्रेदादि यद्विवचनं तत् प्रगृह्यमित्येवं वा विज्ञायते ? ईदाद्यन्तं यद्द्विवचनं तत् प्रगृह्य मिति वा ? तत्राद्ये पक्षे पचेते इत्यादौ प्रगृह्यसंज्ञा न प्राप्नोति । नञ्कारमात्रमत्र द्विवचनम् । अपितु अतिशब्द इति । इममाद्ये पक्षे दोषं दृष्ट्वा द्वितीयं पक्षमाश्रित्याह ईदूदेदित्येवमन्तमित्यादि । नन्वेतस्मिन्नपि पक्षे अग्नौ इत्येवमादि न सिध्यति । ईदाद्येव ह्यत्र द्विवचनं न तदन्तम् । आद्यन्तवदेक (१।१।२१) स्मिन्नित्यनेनान्तवद्भावो भवतीत्यदोषः । अग्नी इति । प्रथमयोः (६।१।१०२) पूर्वसवर्ण इति दीर्घत्वम् । अत्र प्रगृह्यसंज्ञायां सत्यां भुतप्रगृह्या (६।१।१२५) अचीति प्रकृतिभावादिति शब्दे परतोऽकः सवर्ण (६।१।१०१) दीर्घत्वं न भवति । वायू इत्यत्रापीको (६।१।७७) यणचीति यणादेशः । श्रेष्वप्युदाहरणेष्वयादेशः । खट्वे इति । औङ (७।१।१८) आप इति शीभावः । आद्गुणः (६।१।८७) पचेते इति । यजेते इति । स्वरितेत्त्वादात्मनेपदम् । आताम् । टेरेत्वम् । आतो ङित (७।२।८१) इतीयादेशः । लोपो (६।१।६६) व्योर्वलोति यलोपः । वृक्षावत्र । वृक्षावत्रेति । भवत्येतद् द्विवचनम् । नत्वीदूदेदन्तम् । तेन प्रकृतिभावाभावादादेशो भवत्येव । कुमार्येति । वयमि (४।१।२०) प्रथम इति ङीप् कृते कुमारीत्येतदीकारान्तम् । नतु द्विवचनान्तम् । तेनामिति प्रकृतिभावे भवत्येव यणादेशः । अथ तपरकरणं किमर्थम् ? भुतनिवृत्त्यर्थमिति चेत् ? न । इष्टत्वात् भुतस्य । यथा च तपरत्वे क्रियमाणेऽपि भुतस्य प्रगृह्यसंज्ञा सिध्यति तथा भाष्ये असिद्धः भुत स्तस्यासिद्धत्वात् तत्काल एवेत्यादिना प्रतिपादितम् । गुणान्तरभिन्नानां तत्कालानां ग्रहणार्थमिति चेत् ? न । अभेदकत्वाच्छास्त्रे गुणानामित्यत्र आह तपरकरणममन्देहार्थमिति । अममिति

हि तपरकरण ईकारस्योकारस्य च यणादेशः स्यात् । ततश्च सन्देह एव स्यात् किमिदं यकारवकारयोर्ग्रहणमाहोस्विदिकारोकारयोरिति । वक्तव्य इति । व्याख्येय इत्यर्थः । तत्रेदं व्याख्यानम् । वक्ष्यमाणं शाकल्यग्रहणमिहोप-
तिष्ठते सिंहावलोकितन्यायेन । सा च व्यवस्थितविभाषा । तेन मणीवादीनां प्रतिषेधो भविष्यति । मणीव । दम्पतीव । रोदसीवेति । मणीवेत्यादयः शब्दा द्विवचनान्ताः । तत्रासति प्रगृह्यत्वेऽकः सवर्णे (६।१।१०१) दीर्घ एकादेशो भवत्येव ।

१२ । अदसो मात् ।

अदः सम्बन्धो यो मकार इति । अवयवावयविभावलक्षणैः सम्बन्धेन षष्ठी । अमो अत्रेति । अदस् शब्दात् परस्य जसः (७।१।१७) शी । त्यदाद्यत्वम् (७।१।१०२) । अतो गुणः (६।१।१८७) पररूपत्वम् । ईकारेण सहाद् (६।१।८७) गुणः । एत (८।२।८१) ईद्विवचन इतीत्वम् । दस्य (८।२।८०) च मत्वम् । अयमद्विवचनार्थ आरम्भः । अमू आसाते इति । अदसो द्विवचनमौ । त्यदाद्यत्वम् । वृद्धिः (६।१।८८) रेचोति वृद्धिः । अदसो सेर्दादुदो (८।२।८०) म इत्योकारस्य दीर्घस्य स्थाने तादृश एवान्तरतम्यादूकारः । अत्राप्यूकारादिका-
कार्थं मसिद्धमिति पूर्वेणाप्राप्तिः । अतः पूर्ववासिद्धमित्यस्य (८।२।१) बाधनार्थ आरम्भः । कथं पुनः पूर्ववासिद्धमित्येतच्छब्दं बाधितुम् । वचन-
सामर्थ्यात् । नैतदस्ति । यत् सिद्धे प्रगृह्यकार्थम् अणोऽप्रगृह्यानुनासिक (८।४।५७) इति तदर्थं वचनं स्यात् । नैतदेवम् । नह्येकं प्रयोजनं योगारम्भं प्रयोजयति । यदि ह्येतावत् प्रयोजनं स्यात् तत्रेवेदम् ब्रूयात् । अणो प्रगृह्यस्यानुनासिकः । अदसो नेति । शस्यत्र । दाडिम्यत्रेति । षिद् (४।१।४१) गौरादिभ्यश्चेति ङीष् । यस्येति (६।४।१४८) चेत्यकारलोपः । भवत्ययं मकारात् पर ईकारः । नत्वदः सम्बन्धीति । अमुकेऽत्रेति । अव्यय (५।१।७१) सर्वनाम्नामित्यकच् । जसः (७।१।१७) शी । आद् (६।१।८७) गुणः । पूर्ववदत्वमत्वे । अमुके इति स्थिते परत्र चात्रशब्दे एङः (६।१।१०८) पदान्तादतीति पूर्वरूपत्वम् ।

१३ । श्रे ।

श्रे इति । श्रेयुतेरविशिष्टत्वात् काशे कुशे इत्यत्र यः श्रेष्ठश्च स्तस्यापि ग्रहणं प्राप्नोति । अतो विशेषो वक्तव्य इत्यभिप्रायेणाह किमिदं श्रे इति । सुपामित्यादि । यस्तु काशकुण्डल्याभ्यां सप्तम्येकवचने च कृत आद् (६।१।८७) गुणे च श्रेष्ठः सम्पद्यते तस्येह ग्रहणं न भवति । लाक्षणिकत्वादिति भावः । युष्मे अस्मे इति । षष्ठीबहुवचनस्य सुपां (७।१।३८) सुलुगित्यादिना श्रे शब्दादेशः । शेषे (७।२।८०) लोपः । अथवा प्रथमाबहुवचनस्यैव श्रेभावः । छान्दमत्वाद् यूयवयो (७।२।८३) जसीत्येतन्न प्रवर्तते । त्वे इति मे इति । सप्तम्येकवचनस्य पञ्चम्येकवचनस्य च श्रेभावः । त्वमावेकवचन (७।२।८७) इति युष्मदस्मदोस्त्वमावादेशौ । इतरत् तु लौकिकमनुकरणमिति । यदा युष्मे इति अस्मे इत्येवमादिकं तदा लौकिक मनुकरण मिति भावः । यदा युष्मे अस्मे इत्यादीनां वेदवाक्यस्थानामर्थान्तरावच्छिद्य स्वरूपेऽवस्थानार्थं पदकारैरितिकरणोऽध्याह्रियते तदा युष्मे इति अस्मे इत्येवमादिकं सुदाहरणमिति भवति । इतरत् तु लौकिक मनुकरण मित्युक्ते न युष्मे वाजबन्धवः । त्वे रायः । मे राय इत्येतेष्वपि वेदवाक्येषु यद् युष्मे इत्यादि श्रेष्ठान्तं शब्दरूपं तदपि लौकिक मनुकरण मिति कस्यचिन् मन्दधियः भ्रान्तिः स्यात् । अत स्तान्निराकर्तुमितरशब्देन यदिह विवक्षितं तत् स्वरूपेण दर्शयितुं माह युष्मे इति । अस्मे इति । त्वे इति । मे इति । यद्येवं किमर्थं न युष्मे वाजबन्धव इत्यादीनामुपन्यासः ? एषु वेदवाक्येषु ये युष्मे इत्यादयः शब्दास्तेषामेतान्यनुकरणानीति प्रदर्शनार्थः । अन्यथा हि न ज्ञायते कस्यैतान्यनुकरणानीति ।

१४ । निपात एकाजनाङ् ।

एकाजिति बहुव्रीहिं वायं स्यात् कर्मधारयो वा ? यदि बहुव्रीहिः प्रशब्दस्यापि प्रशब्दसंज्ञा स्यात् । ततश्च प्रोपाभ्यामिति (१।३।४२) निर्देशो नोपपद्येत । प्राग्भय इति च प्रतुगदाहरणम् । तस्मात् कर्मधारयोऽयमिति मनसि क्त्वाह एकश्चासावच्चेत्येकाजिति । अ अपेक्षीत्यादीनि त्रीणि

च्छान्दसान्युदाहरणानि । इतरत् तु लौकिकम् । तत्र आ एवं नु मन्यस
इत्यत्राकारो वाक्यपरिपूरणार्थः । आ एवं किल तदित्यत्र तु स्मरणार्थः ।
चकारात्वेति । करोतेर्लिट् । परस्मैपदानामित्यादिना (३४।८२) तिपो
णल् । वृद्धिः । रपरत्वम् । द्विवचनेऽचीति (१।१५८) स्थानिवद्भावेन
द्विवचनम् । उरत्तुम् (७।४६६) । कुहोश्चुरिति (७।४।६२) चुत्वम् ।
भवत्ययं णलकार एकाच् । नतु निपातः । प्राग्नय इति । प्रशब्दो भवति
निपातः । नत्वेकाच् । तेन पुनप्रगृह्या अचीति (६।१।२५) प्रकृतिभावो
न भवति । अकः सवर्ण (६।१।२०१) इति दीर्घत्वं तु भवत्येव । आकारोऽत्र
हि डिद्विशिष्ट उपात्तः । तस्य न ज्ञायते क्व च डित्वं क्व च नेति । अतो
डित्वाडित्त्वयोर्विषयविभागप्रदर्शनार्थं माह ईषदर्थ इत्यादि । तत्रैषदर्थं आ
उष्णम् ओष्णमिति । ईषदुष्णमित्यर्थः । क्रियायोगे उपसर्गसंज्ञायां डिद्वि-
शिष्ट एव पठ्यते ।

प्रपराप समन्वव निर्दु

व्याङ्म्यधयोप्यतिसूदभयश्च ।

प्रतिना सह लक्षयितव्याः

पर्युपयोरपि लक्षणं मत्र (१) ॥ १ ॥ इति

आ इहि एहि । आ अस्ति आस्ति । मर्यादाभिविध्योरपि डिद्विशिष्ट
एव पठ्यते । आङ् मर्यादाभिविध्योरिति । मर्यादा सीमा । अवधिः । आ
उदकान्तात् ओदकान्तात् प्रियं प्रोधमनुव्रजेत् । अभिविधिरभिव्याप्तिः ।
आ अहिच्छतात् । अहिच्छत्वं वृष्टो देवः । अहिच्छत्वं गृह्येत्वा वृष्टो देव
इत्यर्थः । डिद्विशिष्टस्यानाडिति प्रगृह्यसंज्ञाप्रतिषेधात् स्वरसन्धि भवति ।
अथैत मातमित्यत्रेतदो द्वितीयाष्टौस्वेन (२।४३४) इत्येनादेशः कस्मात्
भवति ? अन्वादेश इति तत्रानुवर्त्तते । अस्ति चेहान्वादेश इत्यस्ति प्राप्तिः ।
यथा न भवति तथा तत्रैव प्रकरणे वृत्तिकारः स्वयमेव वक्ष्यतीति पुनरिह
नोच्यते । आतमित्याकारे तकारो मुखसुखार्थः । ये तु पुनरितमाड-

(१) श्रौतेऽस्मिन् वेगवतीनामच्छन्दः । विषमे प्रथमाक्षरद्वयं दीर्घकमेव हि वेगवती स्यादिति ।
सयुगात् समुद्र विषमे चन्द्र भाविह वेगवती युजि भाद्र गाविति या लक्षणात् ।

मिति डकारसहित माकारं पठन्ति तेषां डितं विद्यादिति वचन मनर्थकं स्यात् । डकारसहितस्य पाठादेव डित्वविज्ञानात् । तस्मात् तकारपर एवाय माकारः पठितव्यः । वाक्यस्मरणयो रिति । वाक्यशब्देन वाक्यार्थ उक्तः । अभिधेये ऽभिधानोपचारात् । प्रक्रान्तं हि वाक्यार्थं किञ्चिदपेक्षेदं प्रयुज्यते । आ एवं नु मन्यस इति । एवमयं वाक्यार्थी विज्ञायत इत्यर्थः । पूर्वप्रक्रान्तवाक्यार्थप्रदर्शनपरोऽय माकारः प्रयुक्तः । अथवा पूर्वप्रक्रान्त-वाक्यार्थस्यान्यथाकरणमिदं प्रयुज्यते । आ एवं नु मन्यस इति । नैवं पूर्वममंस्थाः । सम्प्रति त्वेवं मन्यस इति । अथवा वाक्यशब्देन वाक्यमे-वोच्यते । वाक्यावयवो निरर्थक एवाकारः प्रयुज्यत इति । स्मरणं स्मृतिः । तत्र य आकारो वर्तते स्मृतिसूचकः स डित् भवति । आ एवं किल तत् । एवमिदं विज्ञातमित्यर्थः । ज्ञातं स्मृतमेव । अथवा स्मर्त्तव्यार्थविषयः पूर्व-माकारः प्रयुज्यते । आ इति स्मृतेरुत्तरकालमर्थ आख्यायते । आ इत्येतस्ये-वं किल तदिति भवत्ययमर्थ इत्यर्थः । वाक्यस्मरणयो राकारस्य प्रगृह्य-संज्ञास्येवेति प्लुतप्रगृह्या ६।१।१२५) अचीति प्रकृतिभावः । तेन वृद्धिर्वाचीति ६।१।८८) वृद्धिर्न भवति ।

१५ । ओत् ।

१६ । सम्बुद्धौ शाकल्यस्येतावनार्थे ।

सम्बुद्धिनिमित्त इति । सम्बुद्धिर्निमित्तं यस्य स तथोक्तः । एतेन सम्बुद्धावित्यस्य निमित्तमसमीत्वं दर्शयति । परसप्तम्यां त्वस्यां हे तपो इत्यत्र न स्यात् । स्वमोर्नपुंसकादिति (७।१।२३) सम्बुद्धे लुप्तत्वादिति भावः । सम्बुद्धौ चेति (७।३।१०६) वर्त्तमाने ह्रस्वस्य गुण (७।३।१०८) इत्यनेन यो गुणो विधीयते स सम्बुद्धिनिमित्तः । तस्य सम्बुद्धिनिमित्तत्वमुपादाय विहितत्वात् । गवित्ययमाहति । केनचिद् गौरिति वक्तव्ये शक्तिवैकल्याद् गो इत्युक्तम् । तमन्यो यदानु करोति तत्रैतत् प्रत्युदाहरणम् । ननु चानुकार्यं गार्थेनार्थवत्त्वात् प्रातिपदिकत्वे सति विभक्तात् भवितव्यमित्यत्र आह अत्रेत्यादि । अत्रानुक्रियमाणस्यानुकरणस्य यदि भेदो विवक्ष्यते ततोऽर्थवत्तायां

सत्यां स्याद्विभक्तिः । स तु न विवक्ष्यत इति कुत स्तस्याः प्रसङ्गः ? नहीह शब्दशास्त्रे वस्तुनः सत्तैव शब्दसंस्कारस्य प्रधानं कारणम् । किं तर्हि विवक्षा च । सा चेह नास्ति । शाकल्यग्रहणं विभाषार्थमिति । एतेन पूजार्थताशङ्का निरस्यति । यदि हि पूजार्थं मेव तत् स्याद् विकल्पो न भवेदिति भावः ।

१७ । उजः ।

१८ । ऊँ ।

तेन त्रीणि रूपाणि भवन्तीति शाकल्यग्रहणानुवृत्तेः फलं दर्शयति । यदि ह्यत्र शाकल्यग्रहणं नानुवर्त्तेत तदा पूर्वसूत्रेण यस्मिन् पक्षे उजः प्रगृह्य-संज्ञा न विहिता तस्मिन्ननेन नित्यमूँआदेशः स्यात् । तत उ इति ऊँ इति च द्वे रूपे स्याताम् । न वितीति तृतीयम् । शाकल्यग्रहणानुवृत्तो तु सत्यां यस्मिन् पक्षे पूर्वसूत्रेण प्रगृह्यसंज्ञा उजो न कृता तस्मिन्ननेन ऊँ आदेशे विभाषा विहिते वितीति तृतीयं रूपं सिध्यति ।

१९ । ईदूतौ च सप्तम्यर्थे ।

अध्यस्यां मामकी तनू इति । एतद् वेदवाक्यं वेदितव्यम् । अत्र मामकी तनू इति शब्दो सुपां सुलुगिति (७।१।३८) लुप्तसप्तमीकौ । तत्र यदा अर्थाद्वावच्छिद्य स्वरूपे व्यवस्थापनायेतिशब्दः प्रयुज्यते तदैते उदाहरणे । मामकी इति । तनू इति च । तथा सोमो गौरी इत्येतदपि । मामक्यामित्यादेरुपन्यासः सप्तम्यर्थप्रदर्शनार्थः । आदेश इति । सुपां सुलुगित्यादिना (७।१।३८) । तत्रेति शब्दे परतोऽकः (६।१।१०१) सवर्णे दीर्घत्वं भवत्येव । धीती इत्यादि । धीतिमतिमुत्पत्तिशब्देभ्यः परस्य तृतीयैकवचनस्य पूर्वसवर्णदीर्घत्वम् । लुग् वा । इतिशब्दे परतोऽकोऽत्रापि सवर्णदीर्घत्वं भवत्येव । धीत्येत्यादिना तृतीयार्थवृत्तितां दर्शयति । वायामश्वो नद्या मातिरिति संज्ञायामिति (२।१।४४) सप्तमीसमासः । अथार्थग्रहणे क्रियमाणेऽपि कस्मादेवात्र न भवति ? अस्ति ह्यत्रापि सप्तम्यर्थः । नेतदस्ति । अर्थग्रहणसामर्थ्यात् । अर्थग्रहणे सति केवलं योऽ संसृष्टः

सम्यर्थः स इह गृह्यते । नैवविधे समासे सम्यर्थः सम्भवति । संविभि-
 तिभयरूपत्वाद्भूतौ वर्त्तिपदार्थानाम् । एषो ऽजहत्स्वार्थायां वृत्तौ परिहार
 इति । जहत्स्वार्थान्तु तस्यां वाक्यावस्थायामुपसर्जनीभूतो योऽर्थः स्तं
 शब्दो जहातीति सम्यर्थो नास्तीति । तेनार्थग्रहणे सति समासे
 प्रगृह्यसंज्ञा न भवति । अथ तपरकरणं किमर्थम् ? भुतनिवृत्त्यर्थं मिति
 चेत् ? न । असम्भवात् । न भुते ह्रीकारोकारान्तं सम्यर्थवृत्तिरूपं
 किञ्चिदस्ति यद्व्यावृत्तये तपरकरणं क्रियते । गुणान्तरभिन्नानां तुल्यकालानां
 ग्रहणार्थमिति चेत् ? न । अभेदकत्वाच्छास्त्रे गुणानाम् इत्यत आह तपर-
 करणमित्यादि । तपरत्वे ह्यसति यणादेशः स्यात् । ततश्च किमयं दीर्घः उत
 ह्रस्व इति सन्देहः स्यात् । स मा भूदिति तपरत्वं क्रियते । ईदृती
 सममीत्यादि । ईदृती सममीत्येतावदेव सूत्रमस्ति । किमर्थग्रहणेन ? लुप्तेऽर्थ-
 ग्रहणाद् भवेदिति । इह सोमो गौरी अधिश्रित इति लुप्तायामपि समस्यां
 प्रगृह्यसंज्ञा यथा स्यादित्येवमर्थमर्थग्रहणम् । अत्र हि समस्या अभावात्
 प्रगृह्यसंज्ञा न स्यात् । अर्थग्रहणात् तु भवति । सम्यर्थस्य विद्यमान-
 त्वात् । पूर्वस्य चेत् सवर्णोऽभाविता । स्यादेतत् । नैवात्र समस्या लुक्
 क्रियते । किं तर्हि ? सुपां सुलुगित्यादिना (७।१।३८) पूर्वसवर्णं ईकारः ।
 तत्राकः सवर्णं दीर्घत्वे कृते तस्यान्तवद्भावे सति सममीग्रहणेन ग्रहणादस्येव
 सममी । ततो नार्थोऽर्थग्रहणेनेति । एतच्चायुक्तम् । एवं हि सत्याङ्गा-
 भावः प्रसज्यते । यद्यत्र पूर्वसवर्णः स्यात् तदा परत्वादकः (६।१।१०१)
 सवर्णदीर्घत्वं बाधित्वा ऽण् (७।३।११२) नद्यादित्यादौ भाव आपद्यते ।
 डे राम् (७।३।११६) नद्यामनीभ्यश्चेत्यामश्च । भावः प्रादुर्भावः सत्ता
 वा । तस्मात् पूर्ववल् लुगव कर्त्तव्यः । ततश्चासत्यां समस्यां प्रगृह्यसंज्ञा न
 स्यात् । तस्मादर्थग्रहणं कर्त्तव्यम् । न कर्त्तव्यम् । यस्मात् सर्वत्रैव समस्या
 लुका भवितव्य मिति न क्वचित् समस्यस्ति । उच्यते चेदं वचनम् । अत्र
 वचनसामर्थ्याल्लुप्तायामपि तस्यां भविष्यति । नैतदस्ति । यतो वचनाद्
 यत्र दीर्घत्वं तत्र भविष्यति । यथा वृत्तिं न शुक्लं सरमी शयान मिति ।
 अत्र सरःशब्दात् परस्याः समस्या इयाङियाजीकारानामित्यस्मादुपसंख्यानान्

(७।१।३८ वार्तिक) व्यत्ययो बहुल (३।१।८५) मित्यतो वा दीर्घ ईकां कृते सप्तमी श्रूयते । ततश्चात्र वचनस्य सावकाशत्वात् सोमो गौरी अधिस्थित इत्यत्र न स्यात् । तत्रापि सरसी यदीति । यदि सरसीशब्दोऽस्ति तदात्रापि नैवावकाशः । अस्ति च सरसीशब्दः । तथाहि गौरादिषु (४।१।४१) पिप्पल्यादयश्चेति पाठात् पिप्पल्याद्यन्तःपातिनः सरःशब्दादीकारे कृते सरसीति रूपं सम्पद्यते । तथाच दक्षिणापथे मृद्धान्ति सरांसि सरस्य इत्युच्यन्ते । सरसीशब्दस्य प्रगृह्यसंज्ञायां प्रयोजनं तत् उत्पन्नायाः सप्तम्या लुकि कृत इतिशब्दे चाध्याहृते सरसी इत्यत्र स्वरसन्ध्याभावः । तदेवं सरसीशब्दो विद्यत एवेति । इति न शुष्कं सरसी शयान मित्यत्रापि सरसीशब्दो लुप्तसप्तमीक एव प्रयुक्तः । तथाच तदेवावस्थितम् । वचनाद् भविष्यतीति प्रत्याख्यात मर्थग्रहणम् । एवं तर्हि ज्ञापकं स्यात् तदन्तत्वे । ईदूदेद्विवचन मित्यत्र चत्वारः पक्षा आश्रीयन्ते । ईदादयो हि द्विवचनेन विशिष्यन्ते । ईदादि यद् द्विवचनमिति । ईदादिभिर्वा द्विवचनम् इति । ईदाद्यन्तं यद् द्विवचनमिति । द्विवचनप्रकृति र्वाभाभ्यां द्विवचनान्तमीदाद्यन्तं यच् शब्दरूपमिति । ईदादिभिर्वा द्विवचनं विशिष्य पश्चात् तेनैदन्तेन द्विवचनेन प्रकृतिः । ईदाद्यन्तं यद्विवचनं तदन्तं शब्दरूपमितिदाद्यन्तं द्विवचनान्तमित्यर्थः । तत्र तृतीये पक्षे दोष उक्तः । कुमार्यरिगारं कुमार्यरिगारम् । बध्नोरगारं बध्नरगारमित्यत्र प्रगृह्यसंज्ञा प्राप्नोति । एतदीदाद्यन्तं द्विवचनान्तञ्च भवति । प्रत्ययलक्षणैनेति चतुर्थे पक्षेऽपि दोष उक्तः । अशुक्ले वस्त्रे शुक्ले सम्पद्येतां शुक्लरास्तां वस्त्रे इत्यत्र प्राप्नोति । शुक्लशब्दाच् चिप्रत्ययान्तान् नपुंसकाच्चे (७।१।१८) ल्यौङः शीभावे कृतेऽव्ययादाप्सुप (२।४।८२) इति लुक् । एतद्वीदाद्यन्तं द्विवचनान्तं भवति । प्रत्ययलक्षणैनेति तदन्तत्वं इति । अनेन तृतीयचतुर्थपक्षावुपलक्षयति । तदन्तत्वे तदन्तपक्षे तृतीये चतुर्थे च ज्ञापकं भवेदेतदर्थमर्थग्रहणम् इति । इह प्रगृह्यप्रकरणे प्रत्ययलोपलक्षणैः प्रगृह्यसंज्ञा न भवतीति । यदि हि स्यादर्थग्रहणमनर्थकं स्यात् । एतावद् वक्तव्यमीदृशी च सप्तमीति । सप्तम्या लुकि कृते प्रत्ययलक्षणेन सप्तमी-सङ्घचरितौ यावीदृती सप्तम्यां परतो वा यावीदृती तयोः प्रगृह्यसंज्ञा भवत्येवेति

नार्थोऽर्थग्रहणेन । अर्थग्रहणाद्विज्ञायते प्रत्ययलक्षणेन प्रगृह्यसंज्ञा न भवतीति । तेन तदन्तपक्षद्वये यो दोष उक्तः स न भवति । सा वा पूर्वपदस्य भूदिति । पूर्वपदग्रहणेन समास उपलब्धते । यस्मात्, समासे सत्येतद् भवति पूर्वपदमुत्तरपदमिति । तदेतदुक्तं भवति वाप्यखो नद्यातिरित्यादौ समासे प्रगृह्यसंज्ञा माभूदित्येवमर्थमर्थग्रहणमिति । यथा च तस्मिन् सति समासे प्रगृह्यसंज्ञा न भवति तथा पूर्वमेव प्रतिपादितम् ।

२० ! दाधा घृदाप् ।

दाधा इति । दारूपाणां चतुर्णां कृतैकशेषाणां धारूपयोर्द्वयोश्च कृतैकशेषयोर्द्वन्द्वः । ननु च लक्षणप्रतिपदोक्तयोः प्रतिपदोक्तस्यैव ग्रहणम् । न तु लाक्षणिकस्येत्यनया परिभाषया दो अवखण्डने देङ् रक्षणे धेट्-पान इत्येतेषां ग्रहणं न स्यात् । नैतदस्ति । तस्या हि परिभाषाया गामादाग्रहणेष्वविशेष इत्यपवादोऽस्ति । तेन सत्यपि लाक्षणिकत्वे दोदेङ्गीतावद् गृह्येते । धेटोऽपि लिङ्गाद् ग्रहणं मनुमीयते । तत् पुनर्लिङ्गं दैपः पकारानुबन्धः । स ह्यदाबिति दापप्रतिषेधसामान्यग्रहणार्थः क्रियते । यदि चास्याः परिभाषाया इह व्यापारः स्याद् दैपः पकारानुबन्धकरणमनर्थकं स्यात् । लाक्षणिकत्वादेव ह्यस्य ग्रहणं न भविष्यतीति किं प्रतिषेधेऽस्य ग्रहणेन ? ननु च लाक्षणिकमपि दारूपं धारूपं च धेटो नोपपद्यत एव । सानुबन्धकस्य ह्यनेजन्तत्वादात्त्वानुपपत्तेः । नैप दोषः । यदयमुदीचां माण्डो व्यतिहारः (३१४११) इति मेङ्गः सानुबन्धकस्यास्वभूतस्य निर्देशं करोति तज्ज्ञापयति सानुबन्धकतमनेजन्तत्वमिति । ननु च माण्डमान इत्यस्याप्यसौ निर्देशः स्यात् । तत् कथं ज्ञापकम् ? नैतदस्ति । मेङ्गप्रणिदान इत्ययमेव व्यतिहारे वर्त्तते । न माण्डमान इति । तस्मान् मेङ्ग एवायं कृतात्वस्य निर्देशो ज्ञापनार्थः । प्रणिददातीति । मेङ्गदग्दपतपदसुमास्यति (८१११७) इत्यादिना घुसंज्ञायां सत्यामिह जत्वं भवति । प्रणिदतीति । हजन्तम् । प्रणिदतीति । श्रोतः (७१३७१) श्रुतीत्योकारलोपः । अग्निद्विषयं दारूपोऽयं भवतीत्यत्र घुसंज्ञा प्रवर्त्तत एव ।

दातं वर्हिरिति । प्रसंज्ञाया अभावाद् दो ददृशोरि त (७।४।४६) ददादेशो न भवति । अवदातमिति । अत्रापि निष्ठेति (३।२।१०२) क्तप्रत्ययः । अत्राच (७।४।४७) उपसर्गात्त इति तकारादेशो न भवति ।

२१ । आदान्तवदेकस्मिन् ।

असहायस्येत्यादिना सूत्रारम्भस्य फलं दर्शयति । इतिकरणो हेतौ । यस्मादादेरन्तस्य यानि कार्याण्युपदिष्टानि तान्यविद्यमानसहायस्य न सिध्यन्ति । तस्मादतिदेशोऽयं मारभ्यते । द्वितीयादिकं हि सहायमपेक्षायन्तशब्दौ प्रवर्त्तते । तथाहि लोकः सति हि परस्मिन् सहाये पूर्वाभावे चादिरिति व्यपदिशति । सति च पूर्वस्मिन् पराभावे चान्त इति । अतस्तदुभयमसहाये नास्तीति । तत्राद्यन्तप्रतिबद्धानि कार्याणि न स्युर्गद्यय मतिदेशो नारभ्यते । एकस्मिन्निति वचनादाद्यन्तवदित्यत्र समर्था इति गम्यत इत्याह । समर्थे वतिरिति । आद्यन्तयोरिवाद्यन्तवत् । तत्र तस्येवेति (५।१।३१६) वतिः । औपगव इत्यत्राप्यादिव्यपदिष्टं कार्यमतिदेशस्य फलम् । प्रत्ययाद्युदात्तत्वं ह्यदिरुपदिष्टम् । आद्युदात्तत्वेति (३।१।३) वचनात् । आभ्यामिति । अत्रान्तोपदिष्टम् । दीर्घत्वं ह्यन्तस्योपदिष्टम् । अलोऽन्त्यस्येति (१।१।१२) वचनात् । इदमो भ्याम् । त्यदाद्यत्वम् (७।१।१०२) । अतो गुणे (६।१।१७) पररूपत्वम् । हलि लोप (७।२।११३) इतीदृपस्य लोपः । सुपि (७।३।१०२) चेति दीर्घः । सभासन्नयने भवः सभासन्नयन इति । यद्येकग्रहणं न क्रियेत तदा यत्राद्यन्तव्यपदेशो नास्ति तत्रातिदेशो युक्त इत्याद्यन्तव्यपदेशरहिते मध्येऽप्यतिदेशः स्यात् । आद्यन्तवदिति वचनसामर्थ्यात् । ततश्च सभाशब्दाकारस्यादित्वे सति सभासन्नयनशब्दस्य य आकार इद्विसंज्ञकं तमाकार माश्रित्य इद्विर्यस्याचामादिस्तद् (१।१।७३) इद्वमिति इद्वसंज्ञा स्यात् । तस्याच्च सत्यामणं बाधित्वा इद्वच्छ (४।२।११४) इति च्छप्रत्ययः प्रसज्येत । ननुच मध्येऽपि यस्य इद्वसंज्ञकं तस्यापि यदि इद्वसंज्ञा स्यादादिग्रहणं इद्वसंज्ञासूत्रे निरर्थकं स्यात् । व्यवच्छेद्याभावात् । नैतदस्ति । आदिग्रहणसामर्थ्याहि यस्य यत्र विशिष्टमादित्व-

मनातिदेशिकं मुख्यं तत्परिग्रहणार्थं तत्रादिग्रहणं स्यात् । तस्माद् यस्य च न कदाचिदपेक्षयैर्विधमादित्वं सम्भवति तदादिग्रहणस्य व्यवच्छेद्यं भविष्यति । यथा जानातीति ज्ञा इत्यादि । सभासन्नयने तु ये परे ऽज्वर्णा स्तदपि न मस्ति विशिष्ट मनातिदेशिक मादित्व मिति प्रवर्त्तत एव तत्र वृत्तसंज्ञा ।

२२ । तरपत्तमपौ घः ।

कुमारितरेति । द्विवचनविभज्योपपदेत्यादिना (५।३।५७) तरप् । कुमारितमेति । अतिशायने (५।३।५५) त्यादिना तमप् । तयोर्व संज्ञायां सत्यां वरूपकल्येत्यादिना ऋस्त्व (६।३।४३) भवति ।

२३ । बहुगणवतुडति संख्या ।

अत्र बहुगणशब्दौ प्रातिपदिके । वतुडती प्रत्ययौ । बहुकृत्व इति । संख्यायाः क्रियाभ्यामृत्तिगणने (५।४।१७) कृत्वसुच् । बहुधेति । संख्याया विधार्थं धा (५।३।४२) । बहुक इति । संख्याया (५।१।२२) अतिशदन्तायाः कन् । तावत्कृत्व इत्यादि । तच्छब्दाद् यत्तदेतैभ्यः (५।२।३८) परिमाणे वतुविति वतुपि कृत आ (६।३।८१) सर्वनाम्न इत्यात्वे कृतं तावदिति भवति । किंशब्दात् किमः संख्यापरिमाणे डतो कृतं टिलोपे च कतीति भवति । ताभ्यां पूर्ववदेव कृत्वसुजादयः । बहुगणशब्दयोरित्यादि । बहुशब्दोऽयं संख्यावचनोऽप्यस्ति । वैपुल्यवचनोऽपि । गणशब्दः संख्यावचनोऽप्यस्ति । सङ्खवचनोऽपि । तत्र यौ वैपुल्यसङ्खवचनौ तत्रोरिह ग्रहणं नास्ति । संख्यावाचिनोरिव तयोस्त्वेषा संख्यासंज्ञा विधीयते । तत् कथं संख्येत्यन्वर्थसंज्ञेयम् ? संख्यायतेऽनयेति संख्या । नच यो वैपुल्ये बहुशब्दो वर्त्तते यश्च संघे गणशब्द स्ताभ्यां संख्यायते । तथाहि बहुरोदन इत्युक्ते वैपुल्यं गम्यते । तथा महान् भिक्षूणां गण इत्युक्ते सङ्खः । नतु संख्यायते । तस्मादन्वर्थसंज्ञाकरणाद् यावेकद्विसंख्याव्यवच्छेदेन संख्याविशेषमाह तु स्तयोरेव ग्रहणम् । यद्येवं किमर्थं तयोरियं संज्ञा विधीयते ? यावता संख्यावाचिर्ना ती लौकिकसंख्यायाम् अन्तर्भूता । लौकिकी च संख्या शास्त्रे

गृह्यत एव । अन्यथा संख्याया अतिशदन्तायाः (५।१।२२) कन्नित्यत्रा
तिशदन्ताया इति प्रतिषेधोऽनर्थकः स्यात् । शास्त्रोपायाः संख्याया
अतिशदन्ताया अभावादित्यत आह भूर्यादीनां निवृत्त्यर्थमिति । भूरि-
प्रभृतमित्येवमादय स्तब्धातीयाः प्रचुरविशेषवाचिनः सन्ति । तेषां मा
भूदित्येवमर्थं बहुगणशब्दयोः संख्यासंज्ञा विधीयते । तदेतेन नियमार्थ-
मेतयोः संज्ञाविधानमेतदिति दर्शयति । तुल्यजातीयापेक्षया हि नियमः ।
अतस्तुल्यजातीयानां भूर्यादीनामेव नियमेन व्यावृत्तिः क्रियते । नान्येषाम् ।
अर्धपूर्वपदमेति । अर्धशब्दः पूर्वपदं यस्य पूरणप्रत्ययान्तस्य सोऽर्धपूर्वपदः
स च संख्यासंज्ञो भवतीत्येतदर्थरूपं व्याख्येय मित्यर्थः । किमर्थमित्याह
समासकन्विध्यर्थमिति । तत्रेदं व्याख्यानम् । उति चेत्तत्र (१।१।२५)
यश्चकारः स इह स्वरितत्वभासज्य सिंहावलोकितन्यायेनोपस्थाप्यते । स
चानुक्तसमुच्चयार्थः । तेनार्धपूर्वपदस्य पूरणप्रत्ययान्तः संख्यासंज्ञो भवतीति ।
अर्धपञ्चमशूर्प इति । अर्धं पञ्चमं येषामिति बहुव्रीहिः । अर्धपञ्चमैः शूर्पैः
क्रीतमिति तद्वितार्थान्तरपदसमाहारे (२।१।५१) चेति समासः ।
संख्यापूर्वा (२।१।५२) द्विगुरिति द्विगुसंज्ञा । शूर्पादन्यतरस्यामिति (५।१।२६)
विहितस्याजठजो वाऽध्वर्धपूर्वद्विगोर्लुगसंज्ञायामिति (५।१।२८) लुक् ।
अर्धपञ्चमक इति । संख्याया (५।१।२२) अतिशदन्तायाः कन् ।

२४ । णान्ता षट् ।

स्त्रीलिङ्गनिर्देशादित्यादि । णान्तेति स्त्रीलिङ्गनिर्देशः क्रियते । न
चेह किञ्चित् स्त्रीलिङ्गं श्रूयते । नापि प्रकृतमन्यत् संख्यायाः । तस्मात्
स्त्रीलिङ्गनिर्देशात् संख्येव णान्तेत्यनेन विशिषणेन विशिष्यते । षड्विती
चानया संज्ञया सम्बध्यते । यदि णान्तेत्यत्र स्त्रीलिङ्गनिर्देशो न क्रियेत सर्व्वं
णान्तं शब्दरूपं षट्संज्ञं स्यात् । ततः पामानो विप्रुष इत्यादावपि षड्भ्यो
(७।१।२२) लुगिति लुक् प्रसज्येत । ननु च संख्येत्यनुवर्त्तिष्यते । तत् कुतोऽति-
प्रसङ्गः ? सत्यमेतत् । सैवानुवृत्तिः स्त्रीलिङ्गनिर्देशेन स्पष्टीक्रियते । यदि
संख्येत्यनुवर्त्तते सामर्थ्यादेव तदन्ततो विज्ञास्यते । नहि कारमात्रं वा

।कारमात्रं वा संख्यास्ति । तदपार्थक्यं सन्तग्रहणम् । नैतदस्ति । उपदेशा-
ख्यायां या णान्ता सा षट्संज्ञा यथा स्यादित्येवमर्थत्वादन्तग्रहणस्य ।
।सति तस्मिन् शतानि सहस्राणीति नुमि कृते षट्संज्ञा स्यात् । इह
।।ष्टानामित्यष्टन आत्वे कृते षट्संज्ञा न स्यात् । 'ततश्च षट्चतुर्भ्यश्चेति
७।१।५५) नुण् न भवति ।

२५ । उति च ।

उत्पन्ता या संख्या सा षट्संज्ञा भवतीति । संख्याग्रहणेनेहापि
संख्यानुवर्त्तत इति दर्शयति । किमर्थं पुनः संहानुवर्त्तते ? पातेर्डतिः
।तय इत्यत्र माभूत् । अथ संख्यानुवृत्तावपि कस्मादेवात्र न भवति ?
।।वतायमपि संख्यासंज्ञ एव । सामान्येन हि पूर्वं डतेः संख्यासंज्ञा
वेहिता । नैतदस्ति । वतुना माहचर्यात् तद्वितस्मैव डते स्तत्र ग्रहणं ।
।।कतः । कृचायम् ।

२६ । कृत्तवतू निष्ठा ।

भुक्तवानिति । चोः कुरिति (८।२ ३०) कुत्वम् । अत्वसन्तस्य (६।४।१४)
वा धातोरिति दीर्घः । अथ केन विहितयोः कृत्तवत्वो रेषा संज्ञा विधीयते ?
।।अनर्थेव संज्ञया । वक्ष्यति तृतीयः । ३।२।१०२) निष्ठेति । यद्येवं निष्ठासंज्ञया
कृत्तवतू भाव्येते तावेवाश्रित्य निष्ठासंज्ञेति । इतरतराश्रयो दोषो भवति ।
।।इतरतराश्रयाणि कार्याणि शास्त्रे न प्रकल्पन्ते । नैष दोषः । भाविनी हि
संज्ञा विज्ञास्यते । यथास्य सूत्रस्य शाट्कं वर्येति । तां भूते काले भवतो
ययोर्विहितयोर्निष्ठेत्येषा संज्ञा भवतीति ।

२७ । सर्वादीनि सर्वनामानि ।

सर्वशब्द आदिर्येषां तानीमानि सर्वादीनीति । एष तद्गुणसंविज्ञानो
बहुव्रीहिः । इतरथा ह्युपलक्षणार्थत्वात् सर्वशब्दस्य संज्ञा न स्यात् । न ह्युप-
लक्षणस्योपसर्जनीभूतस्य कार्येण सम्बन्धो भवति । तथाहि चित्रगुरानीयता
मित्युक्ते न गवामप्यानयनं भवति । तद्गुणसंविज्ञानस्य बहुव्रीहिर्निष्क्रमटः

सर्वेषामिति (७।३।१००) निर्देशः । सर्वशब्दस्य सुट् सर्वनाम्नः कार्यम् । अन्यथाहि तन्नोपपद्यते । सर्वः । सर्व्वी । सर्वे इति । इदमत्रोदाहरणं सर्वे इति । अत्र हि सर्वनामसंज्ञायां जसः (७।१।१७) शीति शीभावः कार्यः । पूर्वयोस्तु तत्सहचर्य्येण सर्वे इत्येतस्य पुल्लिङ्गतां श्रूयमाणविभक्तिताच्च दर्शयितुं सुपन्यासः । अन्यथा सर्वे इत्येतावत्युच्यमाने स्त्रीलिङ्गस्य लुप्तसम्बुद्धे रयं प्रयोग इति कस्यचिद् भ्रान्तिः स्यात् । सर्वस्मै इति सर्वनाम्नःस्मै (७।१।१४) । सर्वस्मात् । सर्वस्मिन् इति । ङसिङ्योः (७।१।१५) स्मात्स्मिनाविति । सर्वक इति । अव्ययसर्वनाम्नामकच् (५।३।७१) प्राक् टेरिति । उभशब्दोऽयं द्विवचनटाव् विषय एव प्रयुज्यते । उभौ । उभे इति । नच तत्र किञ्चित् सर्वनामकार्य्यं सम्भवति । स्मैप्रभृतीनां यथायोगं मेकवचनबहुवचनविषयत्वात् । अकजपि नैवं सर्वनामसंज्ञां प्रयोजयति । विशेषाभावात् । नहि तस्मादकचि कप्रत्यये वा विहिते रूपभेदः स्वरभेदो वा भवति । तत् किमर्थं स्तस्येह पाठ इत्याह उभशब्दस्येत्यादि । सर्वनाम्न (२।३।२७) स्तृतीया चेत्यनेन उभाभ्यां हेतुभ्यां सुभयोर्हेत्वोरिति तृतीयाषष्ठौ यथा स्यातामितिप्रवमर्थं स्तस्येह पाठ इति दर्शयति । उतरउतम इति । किंयत्तदो (६।३।८२) निर्धारणे द्वयोरिकस्य उतरच् । वा (५।३।८३) बहूनां जातिपरिप्रश्ने उतमजित्येतयोः प्रत्यययो र्यङ्गणम् । वक्ष्यमाणेनेति प्रथमचरमेत्यादिना (१।१।३३) कथमित्यादि । समशब्दस्य सर्वनामसंज्ञायां सत्यामामि सर्वनाम्नः (७।१।५२) सुङिति सुटि कृते समेषामिति भवितव्यम् । तत् कथं समानामिति भवति ? ततश्च समस्येकवचनस्य स्मिन्भावे कृते समस्मिन्निति भवितव्यम् । तत् कथं समे देशे यजेतिति प्रयोग उपपद्यत इत्यभिप्रायः । न सर्व्वेति । न सर्व्वत्रार्थे वर्त्तमानस्येत्यर्थः । एतच्च सर्व्वेषां नामानि सर्वनामानीत्यन्वर्थसंज्ञाकरणात्सम्भ्यते । स एव हि समशब्दः सर्वेषां नाम भवति यः सर्वशब्दपर्यायः । नचानयोः प्रयोगयोः समशब्दः सर्वपर्यायः । तथाहि समानामित्यत्र समशब्दस्तुत्यर्थे वर्त्तते । समे देश इत्यत्राप्यविषये निष्क्रोतादिरहिते । अतएव चान्वर्थसंज्ञाकरणात् संज्ञोपसर्जनीभूतानां संज्ञा न भवति । यथा सर्वो नाम कश्चित् । तस्मै सर्वाय देहि । अतिक्रान्तः

ऋतिसर्वः । तस्मा अतिसर्वाय देहीति । नञ्चोवंप्रकाराणि सर्वेषां नामानि ।
विशिष्टवस्तुविषयत्वात् । णत्वं तु सर्वनामानीत्यत्र पूर्वपदात् सञ्ज्ञायामिति
न भवत्यतएव निपातनात् ।

२८ । विभाषा दिक्समासे बहुव्रीहौ ।

दिगुपदिष्ट इति । दिशा सुपदिष्ट उक्तो दिगुपदिष्टः । स पुनर्दिष्टः
नामान्यन्तराल इति यः (२।२।२६) समास स्तस्यात्र ग्रहणम् । स पुन
र्नक्षत्रप्रतिपदोक्तपरिभाषया लभ्यते । प्रतिपदोक्तसमासाश्रयणं तु या पूर्वा
दिक् सोत्तरा ऽस्योन्मुखस्य । अस्मै पूर्वात्तराय देहीत्यत्र मा भूत् । उत्तर-
पूर्वस्मा इति । उत्तरस्याथ पूर्वस्याथ दिशो र्यदन्तरालमिति पूर्वोक्तेन सूत्रेण
बहुव्रीहिः । सर्वनाम्नो वृत्तिमात्रे पूर्वपदस्य पुंवङ्गाव इति पूर्वपदस्य पुंवङ्गावः ।
चतुर्थ्येकवचनम् । सर्वनाम्नः (७।३।११४) स्याद्द्वस्त्वथेति स्याट् । ऋस्त्वञ्च ।
उत्तरपूर्वाया इति । यदा सर्वनामसञ्ज्ञा नास्ति तदा याङाप (७।३।११२)
इति याट् । आट्थेति (६।१।८०) वृद्धिः । समासग्रहणं किमिति ? यावता
न बहुव्रीहिः समासत्वं व्यभिचरत्येव ततोऽपार्थक्यं विशेषण मित्यभिप्रायः ।
समास एव यो बहुव्रीहि रिति । यस्यातिदेशेन बहुव्रीहिवङ्गावो न विधीयते
स वेदितव्यः समास एव बहुव्रीहिरिति । स पुन यः समासाधिकारे विहितः ।
बहुव्रीहिवङ्गावेनेति । यस्यातिदेशिकं बहुव्रीहित्वं स बहुव्रीहिवङ्गावेन बहु-
व्रीहिः । दक्षिणदक्षिणस्या इति । एकं (८।१।८) बहुव्रीहिवदित्यतो बहु-
व्रीहिवदिति वर्त्तमान आवाधे चेति (८।१।१०) दक्षिणाशब्दस्य द्विर्वचनम् ।
बहुव्रीहिवङ्गावाच्च सुब्लुक् । अयं बहुव्रीहिवङ्गावेन बहुव्रीहि रिति विभाषा
न प्रवर्तते । योऽपि न बहुव्रीहाविति (१।१।२८) वक्ष्यमाणः प्रतिषेधः सोऽपीह
न भवति । तत्रापि समासाधिकारात् । दक्षिणोत्तरपूर्वाणामिति । अत्र इन्द्रे
(१।१।३१) चेति नित्य एव प्रतिषेधो भवति । तेन पक्षे सुण् न भवति ।
यथेवं सर्वनाम्नो वृत्तिमात्र इति पुंवङ्गावोऽत्र न स्यात् । नैतदस्ति । अवयवस्था-
न्यत्वात् । ननु विनापि बहुव्रीहियङ्गणेनात्र इन्द्रे (१।१।३१) चेति प्रतिषेधेन
भाव्यमेव । तदपार्थक्यं बहुव्रीहियङ्गणम् । नैतदस्ति । यो हि दिग्द्वन्द्वो न

भवति स तस्य विषयः स्यात् । दिग्द्वन्द्वे त्वसति बहुव्रीहियङ्गण एषैव विभाषा स्यात् । तस्माद्बहुव्रीहियङ्गणं कर्त्तव्यम् । न कर्त्तव्यम् । कस्मान्न भवति ? दक्षिणोत्तरपूर्वाणां मित्यत्र प्रतपदोक्तसमासस्येह ग्रहणात् । एवं तद्धु-त्तरार्थं बहुव्रीहियङ्गणम् । न बहुव्रीहा (१।१।२८) वित्यत्रास्य प्रयोजनं वक्ष्यति । वृत्तिकारस्य त्वोऽभिप्रायः । उत्तरार्थं मवश्यकर्त्तव्यम् । तदुत्तरार्थं कृतमिहापि स्पष्टार्थं भविष्यतीति ।

२८ । न बहुव्रीहौ ।

सर्वनामसंज्ञायामित्यादि । कथं पुनरेतदवगतम् ? अभ्युपगतस्तदन्त-विधिरिति । अतएव प्रतिषेधात् । अन्यथा हि निष्फलः प्रतिषेधः स्यात् । तदन्तविध्यभ्युपगमे हि परमसर्वस्मा उत्तमसर्वस्मा इत्यत्रापि संज्ञा यथा स्यात् । इह चेत्यादि । अस्य प्रतिषेध आरभ्यत इत्यनेन सम्बन्धः । त्वं पिताऽस्य । अहं पिता ऽस्येति विगृह्य बहुव्रीहौ कृते ऽज्ञाताद्यर्थविवक्षायां असति प्रतिषेधेऽव्ययसर्वनाम्नामकच् प्राक् (५।३।७१) टेरित्यत्राकच् प्रसज्येत । ततश्च त्वकृत्पितृको मकृत्पितृक इत्यनिष्टं रूपं स्यात् । तस्मादकञ् माभूदिति प्रतिषेधआरभ्यते । तेन प्रागिवात् क इति (५।३।७०) क एव भवति । तत्र परतः प्रत्ययोत्तरपदयोश्चेति । ७।२।८८ । मपर्यन्तयोर्युगदन्तदोस्त्वमयोः कृतयो नष्टातश्चेति । ५।४।१५३ । समासान्ते कपि च त्वत्कपितृको मत्कपितृक इति सिध्यति । ननु चान्वर्थसंज्ञाकरणादेव संज्ञानिरासे कृते ऽकञ् न भविष्यति । नह्यत्र सर्वार्थता सम्भवति । विशेषविषयत्वात् । नैतदस्ति । समुदायो हि विशेषे वर्त्तते । पूर्वपदं तु सर्वार्थताया अनपेक्ष-मिव । भवत्वनयोरनन्तरयोरुदाहरणयोरितत्सुत्वविषयता । प्रियविश्वायेत्या-दिभ्यो नोपपद्यते । नहि प्रियविश्वादयः शब्दाः सर्वेषां नामानि । नापि तदवयवभूतानां विश्वादिशब्दानां किञ्चित् सर्वनामकार्थमुपपद्यते । स्मैप्रभृतीनामङ्गकार्यत्वात् । विश्वादिशब्दानाञ्ज्ञानङ्गत्वात् । एवं मन्यते । त्वत्कपितृको मत्कपितृक इत्यत्राकञ् माभूदिति । एतदर्थं तावदेत-दारव्यव्यम् । प्रियविश्वायेत्येवमादावपि विषयार्थं भविष्यतीति । अथ

बहुव्रीहानिति वर्त्तमाने किमर्थं पुनर्बहुव्रीह्यङ्गमित्याह बहुव्रीह्यावित्यादि ।
 वस्त्रान्तरवसनान्तरा इति । वस्त्रमन्तरं येषां वसनमन्तरं येषामिति बहुव्रीहिं
 कृत्वा वस्त्रान्तराश्च वसनान्तराश्चेति द्वन्द्वः कृतः । अत्र वर्त्तमानत्वाद् द्वन्द्वस्य
 द्वन्द्वे (१११३१) च विभाषा १११३२) जस्यीति द्वन्द्वाश्रितो विभाषा-
 प्रतिषेधः स्यात् । न नित्यो बहुव्रीह्याश्रितः । पुनर्बहुव्रीह्यङ्गणात्,
 भूतपूर्वस्यापि बहुव्रीहेराश्रयणात् तदाश्रयो नित्यः प्रतिषेधो भवति । वसन-
 शब्दश्चात्र वसत्यस्मिन्नित्यधिकरणसाधनो गृहे वर्त्तते । न वस्ते । अन्यथा
 वस्त्रान्तरवसनान्तरशब्दयोः पर्यायत्वाद् द्वन्द्वो न स्यात् । तुल्यार्थानाञ्च-
 विरूपाणामेकशेष इत्येकशेषविधानात् ।

३० । तृतीयासमासे ।

ननु च विभाषा दिक्समास १११२८ इत्यतः समासग्रहणमनुवर्त्तत
 एव । तत् किमर्थं पुनः समासग्रहणमित्यत्र आह समास इत्यनुवर्त्तमान
 इत्यादि । अस्त्येव तृतीयासमासो मुख्यः । यस्मिन् सत्येकपदार्थमेकस्वर्थमेक-
 विभक्तिकत्वञ्च भवति । अस्ति च गौणः । यस्मिन् स्तादर्थ्यादतस्मिन्नपि
 ताच्छब्दं भवति । स पुनस्तृतीयासमासार्थं वाक्यम् । तत्रासति पुनः
 समासग्रहणे गौणमुख्ययोर्मुख्ये कार्यसंप्रत्यय इति मुख्य एव प्रतिषेधः
 स्यात् । नंतरत्र । तस्मात् तत्रापि प्रतिषेधो यथा स्यादित्येवमर्थं पुनः
 समासग्रहणम् । यदि तर्हि तृतीयसमासार्थोऽपि वाक्ये प्रतिषेधो भवति
 यावान् कश्चित् तृतीयसमास स्तदर्थं वाक्ये सर्वत्र प्रतिषेधः स्यात् ।
 ततश्च त्वयका कृतम् । मयका कृतमित्यत्राकञ् न स्यात् । भवति
 ह्येतत् कर्तृकरणे २११३२ कृता बहुनमित्यनेन यः समासस्तदर्थं
 वाक्यम् । तत्र कप्रत्यये कृते त्वत्किञ्च कृतम् । मत्किञ्च कृतमिति रूपं
 स्यादित्यत्र आह पूर्वसदृशेत्यादि । एतच्च लक्षणप्रतिपदोक्तपरिज्ञापया
 लभ्यते । त्वयका । मयका इति । पूर्ववत् त्वमावादेशो । सुबन्तादकच् ।
 कचित् त्वकया मकया इति पाठः । स त्वयुक्तः । प्रातिपदिकात् त्वकजुत्पत्ती
 त्वकया मकयेति भवति । नचात्र प्रातिपदिकादकजुत्पत्तिरिष्यते ।

अपितु सुवन्तात् । तथाह्यकज्विधौ वक्ष्यति प्रातिपदिकात् सुप इति च
द्वयमपीहानुवर्त्तते । तत्राभिधानतो व्यवस्था । क्वचित् प्रातिपदिकस्य
प्राक् टेः प्रत्ययो भवति । क्वचित् सुवन्तस्य । युष्मकाभिः । अस्मकाभिः ।
युष्मकासु । अस्मकासु । युवकयोरावकयोरित्यत्र प्रातिपदिकस्य । त्वयका ।
मयका । त्वयकि । मयकि । इत्यत्र सुवन्तस्येति ।

३१ । इन्द्रे च ।

३२ । विभाषा जसि ।

जसः कार्यं प्रतीतयादि । एतच्च व्यवस्थितविभाषात्वादस्या विभाषाया
लभ्यते । अथवा जसीति कार्यापेक्षया ऽधारसप्तमीयम् । नतु सर्वाद्यपेक्षया
परसप्तमी । तेन जसि यत् कार्यं जसाधारं यत् कार्यं जसः शीभावः स्तत्र
विभाषा भवति । नान्यत्र । किं कारणमेवं व्याख्यायत इत्यत आह अकज्
हि न भवतीति । हि शब्दो हेतौ । एवं व्याख्यायमाने सति कतरकतमका
इत्यत्राकज् न भवति । पूर्वसूत्रेण संज्ञाप्रतिषेधात् । अन्यथा हि यदि
जसि परतः संज्ञा विकल्प्यते तदा पक्षेऽकज् भवेदेव । तथाच तस्य
तन्मध्यपातित्वात् तदग्रहणेन ग्रहणात् पाक्षिकः शीभावः प्रसज्येत । क-
प्रत्यये तु सति तेन व्यवधानादेवैष दोषो न भवति ।

३३ । प्रथमचरमतयात्पाधकतिपयनेमाश्च ।

उभयशब्दस्य तयप्प्रत्ययान्तस्येति । संख्याया अवयवे तयबि (५।२।४२)
तुप्रभशब्दाद्विहितस्य तयपो यद्यप्युभादुदात्तो (५।२।४३) नित्यमित्यजदेशो
विधीयते तथापि स्थानिवद्भावात् तदग्रहणेन गृह्यत इत्युभयशब्दस्ययप्-
प्रत्ययाक्तो भवति । तस्य गणपाठान्नित्या संज्ञेति । नत्वनेन योगेन परिष्ठापि
पाक्षिकी । एतच्च व्यवस्थितविभाषात्वाल्लभ्यते । काकचो र्यथायोगं वृत्ति-
रिति । तेनोभयनेमशब्दयोः सर्वादित्वान्नित्यमकचो वृत्तिः । प्रथमादिभ्य-
स्तु कप्रत्ययस्य इत्येष यथायोगार्थः ।

३४ । पूर्वपरावरदक्षिणोत्तरापराधराणि व्यवस्थाया- मसंज्ञायाम् ।

असंज्ञायामिति । संज्ञायामसत्यां पूर्वादयश्चेत् संज्ञारूपा न भवन्तीत्यर्थः । स्वाभिधेयापेक्ष इत्यादि । अवधिर्मर्थ्यादा । तस्य नियमोऽवश्यभावः । अवधि-भावादभ्रंशः । किं विशिष्टोऽवधिनियमः ? स्वाभिधेयापेक्षः । पूर्वादीनां शब्दानां स्वाभिधेयो दिग्देशकालस्वभावोऽर्थः । तमपेक्षते यः सः स्वाभिधेया-पेक्षः । दिगादीनां ह्यर्थानां पूर्वादिशब्दाभिधेयानां यत् पूर्वादित्वं तन्नियो-गतः कञ्चनावधिमपेक्ष सम्पद्यते । नत्ववधिनिरपेक्षम् । यथा पूर्वदेशस्य यत् पूर्वत्वं तत्परं देशमपेक्ष भवति । परस्यापि यत् परत्वं तत् पूर्वदेशम् । तस्मात् पूर्वादिशब्दवाच्यापेक्षेणावश्यं केनचिदवधिना भाव्यम् । तत्र तस्यैवावधिः यः पूर्वादिशब्दार्थापेक्षोऽवधिभाव ऐकान्तिकः स नियमो व्यवस्था । तस्यां गम्यमानायां पूर्वादीनां शब्दानां स्वाभिधेय एव वर्त्तमानानामियं संज्ञा भवति । न तु वाच्यायाम् । यो हि पूर्वादिशब्दाभिधेयादन्यस्यार्थस्यावधिभूतस्य नियमः स कथं पूर्वादिशब्दवाच्यो भविष्यति ? पूर्वं पूर्वा इति । अत्र परस्मादेवावधेरिति गम्यते । परे परा इति । पूर्वस्मादेवावधेरिति गम्यते । प्रवीणा इति । कुशला इत्यर्थः । अत्र प्रावीण्यमात्रेण निमित्तेनावधिनिरपेक्ष एव दक्षिण-शब्दो वर्त्तते इति व्यवस्था न गम्यते । सत्यामेवत्यादि । जम्बूद्वीपं सुमेरुं वावधिमपेक्ष तत्रोत्तरशब्दो वर्त्तते इति विद्यत एव व्यवस्था ।

३५ । स्वमज्ञातिधनाख्यायाम् ।

अत्रापि नित्या संज्ञा प्राप्तेति । गणपाठात् । एवमुत्तरत्रापि वेदितव्यम् । नबेदित्यादिना ज्ञातिधनाख्याशब्दस्यार्थमाचष्टे । यत्र च शब्दान्तरनिर-पेक्षः स्वशब्दो ज्ञातिधने स्वरूपेणाचष्टे तत्रासौ संज्ञारूपेण तयोर्वर्त्तते । आत्मीया इत्यर्थ इति । कथं पुनरयमर्थः ? यावता स्वे पुत्रा इति ज्ञात्यर्था गम्यते । स्वे गाव इति धनार्थः । नैतदस्ति । पुत्रगोशब्दसामिध्यादेतदुभयं गम्यते । स्वशब्दे नात्मीयत्वमात्रं गम्यते । स्वा ज्ञातय इति । प्रभूता स्वा इति चोभयत्र शब्दान्तरमनपेक्ष ज्ञातिधने स्वरूपेणैव स्वशब्देनाभिधीयते ।

यद्येवं ज्ञातय इत्यनुप्रयोगो नोपपद्यते । पर्यायत्वात् । यथा वृक्षशब्द-
प्रयोगे सति तरुशब्दस्यानुप्रयोगो विरुध्यते । नैष दोषः । पर्यायशब्दस्य हि
यत्रानेकार्थो भवति संदिग्धार्थो वा तत्र तदर्थस्यैव व्यक्तीकरणार्थः पर्याया-
न्तरस्यानुप्रयोगो न विरुध्यते । यथा मेघाद्यनेकार्थवृक्षे वराहकशब्दस्य (A)
प्रयोगे शूकरशब्दस्य प्रयोगः । तथा सन्दिग्धार्थस्य पिकशब्दस्य प्रयोगे कोकिल-
शब्दस्य । स्वशब्दस्यायमनेकार्थः । तत्रासत्यनुप्रयोगे किंविषयोऽयं प्रयुक्त
इति सन्देहः स्यात् । अतस्तन्निरासार्थमुपपद्यते ज्ञातिशब्दस्यानुप्रयोगः ।

३६ । अन्तरं वह्निर्योगोपसंव्यानयोः ।

वह्निर्योग इति । वह्निरित्यनेनानाहतदेश उच्यते । तेन योगो वह्निर्योगः ।
स चानाहतस्य वाह्यस्य वस्तुनो भवति । उपसंव्याने चेति । उपसंवीयते परि-
धीयते यत् तदुपसंव्यानम् । कृत्यलुटो (३।३।११३) बहुल मिति कर्मणि ल्युट् ।
अथवा संवीयते पिधीयते ऽनेनेति संव्यानम् । करणाधिकरणयोश्चेति (३।३।११७)
ल्युट् । संव्यानस्य समीप उपसंव्यानम् । अवह्निर्योगि सामर्थ्यात् तदेव वेदि-
तव्यम् । नगरवाह्या इति । अनेन वह्निर्योगं दर्शयति । परिधानीय मुच्यत इति ।
उपसंव्यानस्येदमुदाहरणमुपन्यस्तम् । वस्त्रान्तराहतवस्तु वस्त्रन्तरेणापिहित-
मुच्यते । अवशिष्टाभिधानेऽपि यद् वस्त्रान्तरेणाहतं सामर्थ्यात् तदेवोपसंव्यान
मुच्यते । नेतरत् । न प्रावरणीयमिति । प्रात्रियतेऽपिधीयतेऽनेनेति
प्रावरणीयम् । तन्नाभिधीयते । तदभिधाने तस्य वह्निर्योगत्वात् वह्निर्योग
एवेदमुदाहरणं स्यादित्यभिप्रायः । अन्तरे तापसः प्रतिवसतीति । अत्र
संज्ञाया अभावात् समस्याः स्मिन्नादेशो न भवति । ननु च जसीत्यनुवर्त्तते ।
तत् कस्मात् समस्यन्तं प्रत्युदाहृत मित्यत आह गणसूत्रस्य चेत्यादि । अपुरीति
वक्तव्यमिति । अनन्तरं गणसूत्रस्य चेत्यभिधानाद् गणसूत्रमेवैतद् वक्तव्य मिति
गम्यते । यद्यपि गणसूत्रेऽन्तरशब्दः पठ्यते तथापि प्रातिपादिकग्रहणे लिङ्ग-
विशिष्टस्यापि ग्रहणमिति प्राकाराद्वह्निर्वर्त्तिनी या पू स्तस्या अपि वह्निर्योगोऽ
स्तीति तत्र वर्त्तमानस्य टावन्तस्याप्यन्तराशब्दस्य सर्वनामसंज्ञा प्राप्नोति ।

(A) वराहको बलाहको वा । रत्नयोरभेदात् । बलाहको गिरौ मेघे दैत्यनागविशेषयो रिति विश्वः ।

मापुरीति वक्तव्यम् । तेनान्तरायामित्यत्र स्यान् न भवति । विभाषा-
करण इत्यादि । उपसंख्यानशब्दस्येह प्रतिपादनमर्थः । अस्मिन् विभाषा-
करणे तीयप्रत्ययान्तस्य सर्वनामसंज्ञायाः प्रतिपादनं कर्त्तव्यमित्यर्थः ।
अदं प्रतिपादनम् । विभाषा जमीत्यत्र विभाषेति योगविभागः क्रियते ।
तत्र च सर्वादीनि इन्द्र इति च निवृत्तम् । तेन तीयस्य विभाषा सर्वनाम-
ज्ञा भविष्यतीति । नचैवं सत्यतिप्रसङ्गः । योगविभागादिष्टसिद्धेः ।
तापि विभाषा द्वितीयाद्वतीयाभ्यामित्यस्य वेद्यर्थापत्तिः । प्रपञ्चार्थत्वात् ।
तो जमीति द्वितीयो योगः । अत्र विभाषाग्रहणं सर्वादियहणं इन्द्र-
हणञ्चानुवर्त्तते ॥

३७ । स्वरादिनिपातमव्ययम् ।

स्वरादिषु स्वस्तिशब्दोऽस्तिशब्दश्च पठ्यते । तत्र स्वस्तिशब्दस्य किमर्थः पाठः ?
प्रावतास्तिशब्दपाठादेव तदन्तविधिना स्वस्तिशब्दस्यापि भविष्यति । ग्रहणवता
प्रातिपदिकेनेति तदन्तविधिप्रतिषेधान्न सिध्यतीत्येतत् तु नाशङ्कनीयम् ।
अव्ययमिति महती संज्ञा क्रियतेऽन्वर्थसंज्ञा यथा विज्ञायेत । लिङ्गकारण-
संख्याविशेषानुपादानं व्येति विविधत्वं न गच्छतीत्यव्ययम् । तस्याद्योपसर्जन-
प्रतिषेधस्तदन्तविधिश्च प्रयोजनम् । तस्मादन्वर्थसंज्ञाकरणादेव तदन्तस्यापि
भविष्यति । स्वस्तिशब्दोऽपि न व्येत्येव । सत्यमेतत् । एवं त्वन्वर्थसंज्ञा-
करणात्तस्य तदन्तविधिरनेनोपदर्शितः । विस्मयार्थं मुदाहरणमेतत् ।
तमिलादिस्तद्धित एधाच्पर्यन्त इति । पञ्चम्यास्तुसिलित्यतः (५।१।७)
प्रभृत्येधाच्चे (५।३।४६) त्येतत्पर्यन्तः । शस्तसी इति । बह्वच्यार्थाच्छस्
कारकादन्यतरस्याम् (५।४।४२) । प्रतियोगे (५।४।४४) पञ्चम्या स्तसिः ।
कत्वसृजिति । संख्यायाः (५।४।१७) क्रियाभ्याहसिगणने कत्वसृजिति ।
द्वित्रिचतुर्भ्यः (५।४।१८) सुच् । आम्थात्ताविति (A) । इण आमिरि-
त्युणादिसूत्रेण (४.६६१) इणो धातोरामिप्रत्ययः । अया इत्युदाहरणम् ।

(A) In the printed काशिका, आच्यथानी occurs. But the correct reading आम्
गानी is given in the printed पदमञ्जरी and शब्दकोशम् ।

प्रज्ञपूर्वविश्वेमा (५।३।१११) त्याल्लन्दसीति । चूर्वायेति । अभूततज्ञः
 ज्ञावस्थियोगे सम्यक्कर्त्तरि द्विः (५।४।५०) । विभाषा साति (५।४।५२
 कार्तस्त्रे । देये वा च (५।४।५५) । अमिति । अमु च (५।४।१२) च्छन्दसि
 आमिति (५।४।१९) । किमेतत्तिडव्ययघादास्वद्रव्यप्रकर्षे । निपात
 वक्ष्यन्ते इति । अथ कस्मात् ते स्वरादिषु न पठ्यन्ते । कः पुनरेवं गुणे
 भवति ? अव्ययसंज्ञायां निपातग्रहणं न कर्त्तव्यमिति । नैतदस्ति । चादी
 नामसत्त्ववचनानामेवाव्ययसंज्ञेयते । स्वरादीनान्तु सत्त्ववचनानामसत्त्ववचनानां
 च । तथाहि क्रियायोगो दृश्यते । स्वः पश्यन्ति । स्वरोहन्तीति । तत्र यदि
 चादयो निपाताः पठेरं स्तेषां सत्त्वेऽपि वर्त्तमानानामव्ययसंज्ञा प्रसज्येत ।
 अव्ययमित्यन्वर्थसंज्ञेयमिति दर्शयितुमाह सट्टशमिति । त्रिषु लिङ्गेषु
 स्त्रीपुंनपुंसकेषु सट्टशं तुल्यम् । लिङ्गविशेषापरिग्रहात्त्रिसामान्योपादानाच्च ।
 सर्वासु च विभक्तिष्विति । विभक्तिनिमित्तत्वाद् विभक्तिः । विभज्यते वा
 प्रातिपदिकार्थं आभिरिति कर्मादीनि कारकाणि शक्तिरूपाणि विभक्तिशब्दे
 नोच्यन्ते । वचनेषु चेति । वचनान्येकवचनद्विवचनबहुवचनानि । इहाभिधेये
 ऽभिधानोपचाराद् एकादिका संख्या गृह्यते । तदेवं लिङ्गकारकसंख्याविशेषस्य
 स्थानुपादानात् सामान्यरूपोपादानाच्च विभक्तिषु वचनेषु च सट्टशं भवति ।
 एवं यस्मान्न वेति लिङ्गादिसंख्याविशेषानुपादानाद् विविधं नानात्वं न गच्छति
 तस्मादव्ययमित्यन्वर्थता प्रतिपादिता भवति । प्रयोजनं पुनरुपसर्जनप्रतिषेध
 स्तदन्तविधिष्वेत्युक्तम् । तत्रोपसर्जनप्रतिषेधः । अत्युच्चैः । अत्युच्चैर्सा । अत्युच्चैः ।
 नञ्च यथोपदर्शितार्थानुगमः सम्भवति । यत् तु सम्भवति तत्र तदन्तस्या-
 व्ययसंज्ञा भवत्येव । यथा परमस्वः । उक्तमस्वरिति । अत्र हि स्वरशब्दस्य
 प्रधान्यात्त्रिङ्गादिविशेषस्यासम्भवः । पूर्वत्र तूच्चैःशब्दस्य विपर्ययाद् विपर्ययः ।

३८ । तद्वितश्चासर्वविभक्तिः ।

प्रत्ययग्रहणे यस्मात् स विहित स्तदादे स्तदन्तस्य ग्रहणं भवतीति ।
 तद्वितान्तस्य संज्ञा विज्ञायत इत्याह तद्वितान्तः शब्द इति । यस्मान्न सर्व-
 त्यादि । अत्रावयवकार्तृसंग्रहतिः सर्वशब्दः । सर्वा निरवशिषा येषां त्रयाणां

नानां विभक्तिरिति संज्ञा कृता । तानि सर्वाणि यतो नोत्पद्यन्त इत्यर्थः ।
 कृता यत इति । तद्व्यञ्ज्यात् पञ्चमीसमर्थात् पञ्चम्या स्तसिलिति (५।३।७)
 तसिन् । सुपो धातुप्रातिपदिकयोरिति । २।४।७१ । सुब्लुक् । प्राग्दिशो
 विभक्तिरिति । ५।३।१ । विभक्तित्वात् त्यदाद्यत्वम् (७।२।१०२) । अतो
 भुगे । ६।१।६७ । पररूपत्वम् । तत्र यत्नेति । सप्तम्यास्त्विति (५।३।१०)
 कृत् । तदा यदा सर्वदेति । सर्वेकान्य (५।३।१५) किंयत्तदः काले दा ।
 सर्व्व एत ततः प्रभृतयः विभक्त्यर्थप्रधानाः । स च विभक्त्यर्थः प्रातिपदिकार्थः ।
 सम्पन्न इति प्रातिपदिकार्थं प्रथमेव भवति । सापि संख्याविशेषाभावात्
 सर्वा । किं तर्हि ? एकवचनमेव । तस्योत्सर्गत्वात् । तथाचोक्तम् । एकवचन
 सुत्सर्गः करिष्यत इति । तस्याव्ययादाप् सुपो (२।४।८२) लुक् । एक इति ।
 अदामर्वविभक्तिकत्वमस्ति । एकचे द्वित्वायोगात् । अतद्वितत्वान्न भवति ।
 आपगव इति । अत्र तद्वितान्तत्वमस्ति । तद्वितान्तस्य सर्वविभक्तियोगान्न
 भवति ।

३६ । कृन्मजन्तः ।

स्वादुकारं भुङ्क्ते इति । स्वादुमि (३।४।२६) णमुल् । स्वादुमीत्यत
 एव निर्देशादुपपदस्य मकारान्तत्वं निपात्यते । स्वादुमिति चार्थग्रहणम् ।
 तेन सम्पन्नकारमित्यादां सम्पन्नादावप्युपपदे णमुल् भवति । वक्षे इति । वच
 परिभाषणे । ब्रुवो । २।४।५३ । वचिरिति ब्रूजादेशो वा । चोः कुरिति
 (८।२।३०) कुत्वम् । अन्तग्रहणमित्यादि । आपदेशिकप्रतिपत्त्यर्थमिति ।
 नित्ययोगे बहुव्रीहिविज्ञानादापदेशिकप्रतिपत्तिः । उपदेशे भवमौपदेशिकम् ।
 तस्य प्रतिपत्तिं ज्ञानम् प्रयोजनं यस्य तत् तथा । एवं मन्यते । विनाप्यन्तग्र-
 हणेन येन विधिस्तदन्तस्येति सामर्थ्याद्वा कृत स्तदन्तविधौ मिहं यदन्तग्रहणं
 क्रियते तस्यैतत् प्रयोजनम् । नियोगतो यस्यैजन्तत्वमुपदेशावस्थायामेव भवति
 तस्यैव प्रतीतिर्यथा स्यादिति । आधय इति । दधार्त् राङ् पूर्वादुपपत्तेर् चोः
 ३।३।८२ । किरिति किः । आतो लोपः (६।४।६४) इटि चेत्वाकारलोपः ।
 चतुर्थ्येकवचने घडितीति ७।३।२२१ गुणः । चिकीर्षव इति । करोतिः

सन् । अज्ज्ञानगमां (६।४।१६) सनीति दीर्घः । ऋत (७।१।१००)
 इहातोरितीत्वम् । रपरत्वम् । द्विवचनमभ्यासकार्यम् । हलि (८।२।७७)
 चेति दीर्घः । सनाशंसभिच्च (३।२।१६८) उरित्युप्रत्ययः । अतो (६।४।४८)
 लोपः । शेषं पूर्ववत् । कुम्भकारेभ्य इति । कर्मण्यण् (३।२।१) । उपपद-
 मतिङिति (२।२।१८) समासः । बहुवचने (७।३।१०३) भत्वेदित्येत्वम् ।
 ननुच लक्षणप्रतिपदोक्तपरिभाषयैव वाऽसिद्धं वह्निरङ्गमन्तरङ्ग इत्येव वात
 संज्ञा न भविष्यति । विभक्तिप्रत्ययं ह्याश्रित्य विधीयमानत्वाद् गुणादिकार्यं
 वह्निरङ्गम् । अव्ययसंज्ञा त्वन्तरङ्गम् । वाह्यस्य निमित्तस्थानाश्रयणात् ।
 सत्यमेतत् । एवं त्वर्थप्रतिपत्तौ प्रतिपत्तिगौरवं स्यात् । अतस्तत्परिहारार्थं
 मन्तग्रहणं कृतम् ।

४० । क्तातोमुन्कमुनः ।

क्त्वा ह्रत्वेति । समानकर्तृकयोः पूर्वकाल (३।४।२१) इति क्ता । उदे-
 तोरिति । इण् गतौ । सार्वधातुकेति (७।३।८४) गुणः । अपाकर्त्तोरिति कृञः ।
 विसृप इति गन्तृ स्रष्टु गतौ । आहृद इति । हृदिर् हिंसानादरयोः ।

४१ । अवग्रयीभावश्च ।

उपाग्नेति । अव्ययं विभक्त्युत्थादिना (२।१।६) सामीप्ये ऽव्ययीभावः ।
 अव्ययादिति (२।४।८२) लुक् । अग्नेः समीपे उपाग्नीति । उपाग्नि
 मुखं यस्येत्यव्ययीभावगर्भा बहुव्रीहिः । तत्र मुखं स्वाङ्ग (६।२।१६७)
 मिल्युत्तरपदान्तोदात्तत्वे प्राप्ते नाव्ययेति (६।२।१६८) प्रतिषिद्धम् । तस्मिन्
 प्रतिषिद्धे पूर्वपदप्रकृतिस्वर इति । बहुव्रीहौ प्रकृत्येत्यादिना (६।२।१)
 तत् पुनरन्तोदात्तत्वम् । उपाग्निशब्दस्य समासस्वरैरान्तोदात्तत्वात् ।
 उपपयःकार इति । कर्मण्यण् (३।२।१) । एवमुपपयःकाम इत्यत्रापि ।
 उपपयः कामो यस्येति बहुव्रीहिरव्ययम् । काम्यत इति कामः । अकर्त्तरि च
 कारके (३।३।१८) संज्ञायामिति कर्मण्यपि घञ् । अनव्ययस्येति (८।३।४६)
 सत्वे प्रतिषिद्धे कुपोः + क ँ पो (८।३।३७) चेति जिह्वामूलीयो
 भवति विसर्जनीयो वा । अत्र मुखस्वरोपचारो निर्वर्त्यमानो प्रयोजनं न तु

विधीयमानो । लुक् पुनर्विधीयमानः । ननु चाव्ययनिबन्धन मकजादिकार्ष्ये
 मस्येव । तत् कुतोऽयं कार्यानियमो लभ्यत इत्याह सर्वमित्यादि । इदमिति
 तद्धितश्चासर्वविभक्ति (१।१।३८) रित्यादिकम् । किञ्चित् स्वरूपेणैव पठ्यते ।
 कस्यचित् पर्यायान्तरणार्थः । स त्वभिधेयधर्मेणोपचारादित्युच्यते । तत्र
 कृन्मकारसन्ध्यक्षरान्त इति कृन्मेजन्त इत्यस्यार्थः पठ्यते । क्तातोसुन्कसुनो-
 ऽव्ययीभावश्चेति स्वरूपेणैव । तसिलादि स्तद्धित एधाच्पर्यन्त इति यावत् ।
 चुर्याश्चेति । आसिमौणादिकं वर्जयित्वा । तद्धितश्चासर्वविभक्ति रित्यस्यार्थः ।
 अनित्यत्वज्ञापनार्थं मिति । प्रकृतत्वात् संज्ञाया इति लभ्यते । तेनाकजादौ
 कर्त्तव्ये संज्ञा न भवतीति । अज्ञाताद्यर्थविवक्षायासुपाग्निकमित्यत्राकञ्
 न भवति । क एव तु भवति । इह च उपकुम्भ मात्मानं मन्यत उप-
 कुम्भमन्यः । आत्ममाने खश्चेति (३।२।८३) खशि कर्त्त खित्यनव्ययस्ये
 (६।३।६६) त्यनुवर्त्तमाने ऽरुद्धिपदजन्तस्य (६।३।६७) सुमिति सुमंः प्रतिषेधो
 न भवति । इह चेत्यादिनाऽव्ययप्रतिषेधो तोसुन्कसुनोरप्रतिषेधः (२।३।६८ वा)
 इति यदुच्यते तस्यावावक्तव्यतां दर्शयति । सूर्यस्येत्यत्र कर्त्तृकर्मणोः कृतीति
 (२।३।६५) षष्ठी ।

४२ । शि सर्वनामस्थानम् ।

कुण्डानीत्यादि । जग्गसोः (७।१।२०) गिरिति शिः । तस्य सर्व-
 नामस्थानत्वे मति नपुंसकस्य भलच (७।१।७२) इति नुम् भवति ।
 सर्वनामस्थाने (६।४।८) चासम्बुद्धाविति दीर्घत्वञ्च । सर्वनामस्थानमिति ।
 पूर्वाचार्यैरेवेयं प्रयोजनमन्तरेणापि मङ्गती संज्ञा प्रणीता । तस्या इह
 समाश्रयणं यत् तत् तत्कृतस्य शब्दानुशासनस्य दोषवत्त्वसूचनार्थम् । तत्
 पुनः स्वशास्त्रस्य पुनरुक्ततादोषपरिहारार्थम् । यदि हि तद्दोषवद्भवत्येवमस्य
 प्रणयनं युज्यते । नान्यथा ।

४३ । मुङ्नपुंसकस्य ।

सुङ्गिति प्रत्याहारग्रहणम् । मुगन्तादारभ्य आ औट्टकारात् । तत्र
 पञ्चैव वचनान्यन्तर्भवन्तीत्याह सुङ्गिति पञ्च वचनानीत्यादि । नपुंसकादन्य-

तेत्यादि । अनेनानपुंसकशब्दस्य पर्युदासतां दर्शयति । प्रसज्यप्रतिषेधे हि प्रतिषेधप्रधानमिदं वाक्यं स्यात् । नपुंसकस्य न भवतीति । ततश्च यावती काचित् सुटः सर्वनामस्थानसंज्ञाप्राप्ति स्तस्याः सर्वस्याः प्रतिषेधः स्यात् । एवं हि कुण्डानि तिष्ठन्तीत्यत्र पूर्वणापि संज्ञा न स्यात् । तस्यास्तु शसः शिरादेशोऽवकाशः । यद्यप्यनन्तरस्य विधिर्वा भवति प्रतिषेधो वेत्येतत् समाश्रयेण प्रसज्यप्रतिषेधेऽप्येष दोषः शक्यते परिहर्तुं तथापि प्रतिपत्ति-गौरवदोषः स्यात् । तथाहि विधिप्रतिषेधयोर्विरोधादेकेन वाक्येन तावच्छक्यो न विधातु मिति वाक्यभेदः कर्तव्यः । सुट् सर्वनामस्थान-संज्ञो भवति । नपुंसकस्य च न भवतीति । ततश्चासम्बद्धं प्रतिषेधवचन-मिति पूर्वस्या अपि प्राप्ते रयं प्रतिषेधः सम्भाव्येत । ततः स्तत्परिहारेणा-भीष्टार्थप्रतिपत्तौ साध्यायां नियतभावी गौरवदोषः प्रसज्येत । तस्मात् सुखावबोधार्थं पर्युदास एवाश्रितः । नपुंसके न विधि रिति । स्त्री पुंससम्बन्धिनः सुट उपादानात् । न प्रतिषेध इति । विधिप्रधानत्वात् पर्युदा-सस्य । एतेन नपुंसकेऽस्य योगस्याव्यापारं दर्शयति । तेनेत्यादि । यत एवं नपुंसके नास्य विधौ प्रतिषेध वा व्यापार स्तेन जसो यः शिरादेश स्तस्य तेन पूर्वयोगिन संज्ञा भवत्येव । अप्रतिषिद्धत्वात् । राजति । पूर्ववद्दीर्घः । हल् (६।१।६८) ङादिलोपः । सामनी वेमनी इति । नपुंसकाच्चेति (७।१।१८) ऋङः शीभावः । तत्र संज्ञाया अभावाद्दीर्घत्वं न भवति ।

४४ । नवेति विभाषा ।

नवेति शब्दोऽयमेको निपातोऽप्यस्ति प्रतिषेधवाची । यथा नवा वक्तव्य मुक्तार्थत्वादित्यादौ भाष्यवाक्ये । तस्येह यदि ग्रहणं स्याद् विभाषा दिक्-समाप्ते (१।१।२८) बहुव्रीह्यावित्युक्ता न बहुव्रीह्यावित्यत्र (१।१।२८) तु पुनः प्रतिषेधोपादानमनर्थकं स्यात् । तस्मान्न निपातसमुदायोऽय मिति दर्शयन्नाह नेति प्रतिषेध इत्यादि । ननु चान्यत्र संज्ञासंज्ञिसम्बन्धप्रक्रियाया हि शास्त्रे शब्दस्यैव ग्रहणं प्रसिद्धम् । यथा तरप्तमपौ घः (१।१।२२) । दाधा घृदाविति (१।१।२०) । तथैह्यपि नवाशब्दयोरेव ग्रहणं युक्तम् । तत् कथं

तदर्थयोः संज्ञा लभ्यत इत्याह इतिकरण इत्यादि । क्रियत इति करणः ।
 इतिश्चासौ करणश्चेतीतिकरणः । सोऽर्थस्य संज्ञिनो निर्देशो यथा स्यादित्येव-
 मर्थः । इतिशब्दो हि विपर्ययासक्तः । यथा गवित्यय माहेति गोशब्दात्
 परतः प्रयुज्यमान इतिशब्दः स्वमर्थपदार्थकत्वात् प्रच्यव्य शब्दपदार्थकत्वे
 व्यवस्थापयति तथा नवाशब्दाभ्यां पर इतिशब्दः प्रयुज्यमान स्त्री स्वरूपपदार्थ-
 कत्वात् प्रच्यव्यार्थपदार्थकत्वे व्यवस्थापयति । तस्मादर्थनिर्देशार्थ एवेतिशब्दः
 कृत इति नवेति यावर्थौ प्रतीयते प्रतिषेधविकल्पौ तयोरेवेयं संज्ञा भवति ।
 न नवाशब्दयोः । तत्र प्रतिषेधेनेत्यादिना प्रतिषेधविकल्पयोः प्रवृत्तिक्रमं
 वगपारभेदश्च दर्शयति । समीकृत इति । तुल्यता मापादिते विकल्पः
 प्रवर्तत इति पक्षे कार्यसम्पादनाय । ननु च वाशब्द एव विकल्पार्थत्वेन
 लोके प्रसिद्धः । प्रदेशेष्वयमुपादीयमानो विकल्पोन कार्यं सम्पादयिष्यति ।
 तथाहि प्राप्ते वा कार्यं विकल्पः क्रियतामप्राप्ते वा ? यदि प्राप्ते तत्र
 प्राप्तिरित्येवेति प्रतिषेध एव पक्षे कर्त्तव्यः । अथाप्राप्ते तत्र प्राप्तिपूर्वक-
 त्वात् प्रतिषेधस्य तामस्तरेण स न प्रयुज्यत इति विधिरेव पक्षे कर्त्तव्यः ।
 न प्रतिषेधः । एतच्चोभयं वाशब्द एव शक्तः प्रयुज्यमानः संपादयितुम् ।
 तत् किमर्थं मियं संज्ञा क्रियत इत्याह उभयत्र विभाषा प्रयोजयन्तीति ।
 प्रकृतत्वात् संज्ञामिति गम्यते । विभाषा श्वे ६१३० । रित्यत्र प्रति-
 षेधमुखेन वाशब्दस्य प्रवृत्तिः स्यात् । विधिमुखेन वा । तत्र यदि
 प्रतिषेधमुखेन वा न भवतीत्येवं प्रवृत्तिः प्राप्तिपूर्वकत्वात् प्रतिषेधस्य यत्र
 प्राप्तिः स एव तस्य विषय इति कित्स्वेव विकल्पेन प्रतिषेधार्थं प्रवर्तते । तत्र
 वचित्स्वपीत्यादिना (६११ : ५) श्रूयतः संप्रसारणस्य विहितत्वात् । न पित्सु ।
 तत्र तस्य न केनचिद्विहितत्वात् । एकत्वाच्चास्य वाक्यस्य कित्सु च प्रतिषेध-
 संपादन एव चरितार्थत्वात् नोपपद्यते पुनर्विधिमुखेन प्रवृत्तिः । अथ विधि-
 मुखेन वा भवतीत्येवं प्रवृत्तिः स्यात् ? यत्र प्राप्तिर्नास्ति स एव विधिर्विषय
 इति पित्स्वेव विकल्पेन विध्यर्थः प्रवर्तते । तत्र चरितार्थत्वाच्च कित्सु । संज्ञा-
 विधाने तु न दोषः । तस्यां हि मत्यां प्रतिषेधः प्रवर्त्तमानो योऽसौ संप्रसारण-
 निमित्तानिमित्तभेदाद्विषय आसीत् तं समीकरोति । सर्वस्याः संप्रसारण-

निमित्ततया तुल्यता मापादयति । तस्मिन् समीकृते कृति च पिति च विकल्पः प्रवर्त्तमानो विधिसुखेन सर्वत्र पाक्षिकं कार्यं सम्पादयति । संप्रसारणं पक्षे भवतीति । अप्राप्तिस्तु पक्षे स्थित्वेति सर्वमिष्टं सिध्यति । तस्मादुभयत्र प्राप्तावप्राप्तौ विभाषार्थं मियं संज्ञा विधीयते । शुशवेति । टुओश्चि गतिदृष्टोः । लिट् । णल् । संप्रसारणे कृते वृत्त्यावादेशौ । शुशुवतुः । शिखियतुरिति । अचि शुधात्वित्यादिना (६।४।७७) इयडुवडौ ।

४५ । इग् यणः संप्रसारणम् ।

भूत इति । यत्र शास्त्रान्तरेण विहितो भूतविभक्त्या कार्यान्तरार्थ-
मनूयते यथा संप्रसारणस्य (६।३।१३८) संप्रसारणाच्चेति (६।१।१०८)
तत्र भूतः । भावी वेति । यत्र भाव्यमानविभक्त्या विधानार्थं निर्दिश्यते
यथा षड्ः संप्रसारणं (६।१।१३) वसोः (६।४।१८) संप्रसारणमिति
तत्र भावी । अत्र हि षड्स्थानिको वसुस्थानिकश्चेङ् नास्ति यस्य संज्ञा
विधेया । तस्माद् भाविनः संज्ञित्वं विज्ञायते । संज्ञिनो भावित्वात् संज्ञापि
भाविन्येव । यथास्य सूत्रस्य शाटकं वयेति । स इग् यणः स्थाने भवति
यस्य भूतस्य संप्रसारणं मिलेषा संज्ञा भवतीति । इष्टम् । उप्तमिति ।
वचिस्त्रपियजादीनां (६।१।१५) कितीति संप्रसारणम् । गृह्योत्तमित्यत्रापि
ग्रह्णिज्यावयीत्यादिना (६।१।१६) संप्रसारणम् । ग्रहोऽलिति (७।२।३७)
दीर्घः । केचिदित्यादिना ये भाविनीं संज्ञां नाश्रयन्ति तन्मते दर्शयति ।
कथं पुनरेकस्य सूत्रस्यैतदर्थद्वयमेकेन वाक्येन लभ्यते ? तन्वेणावृत्त्या वा ।
ननु च संज्ञाविधां शब्दस्यैव ग्रहणम् प्रसिद्धमित्युक्तम् । ततो युक्तं वर्णस्यैव
संज्ञित्वम् । अर्थस्य तु कथम् ? यथा नवेति विभाषेति सूत्र इति चेत् ? न
युक्तम् । तत्तेतिकरणस्यार्थनिर्देशार्थस्य प्रयोगात् । इह तु स नास्तीत्युक्तम् ।
इहापि तन्मस्यावृत्तेर्वा न्यायस्याश्रितत्वाद् युक्तमेव । अस्य च सूत्रार्थद्वयस्य
विभक्तिविशेषनिर्देशो लिङ्गम् । यदयं षड्ः (६।१।१३) संप्रसारणमित्यादौ
विधिवाक्ये भाव्यमानविभक्त्या निर्देशं करोति ततो ज्ञायते वाक्यार्थः संज्ञोति ।
यतश्च संप्रसारणस्येत्यादौ भूतविभक्त्या निर्देशं करोति ततोऽवसीयते वर्णं

इति । तस्माद् युक्तं वाक्यार्थस्यापि संज्ञित्वम् । किंरूपोऽसौ वाक्यार्थ इत्याह
 स्थान्यादेश इत्यादि । तत्रेत्यादिनानन्तरयोः सूत्रार्थयोर्विषयविभागं दर्शयति ।
 विधौ वर्णो न सम्भवतीति । षड्ः संप्रसारण (६।१।१३) मित्यादौ विधिवक्त्रे
 प्रथमः सूत्रार्थ उपतिष्ठते । अनुवादे तु संप्रसारणस्येत्यादौ (६।३।१३८)
 विहितत्वाद्विधेयस्य प्रथमोऽकिञ्चित्कर इति द्वितीयः । अदुहितरामिति ।
 अत्र यणः स्थानिकत्वादिकः संप्रसारणसंज्ञया भाव्यम् । तस्याञ्च सत्यां हल इति
 (६।४।२) दीर्घत्वं प्रसज्येतेति चोद्यमपाकर्तुमाह संख्यातानुदेशादित्यादि । इह
 स्थानिनो यणश्चत्वारः । इकोऽप्यादेशाश्चत्वार एव । तेन संख्यातानुदेशेन
 भवितव्यम् । यथासंख्यमनुदेश (१।३।१०) इत्यादिना । ततश्च यकारस्य स्थाने
 य इवर्ण स्तस्यैव संप्रसारणसंज्ञा भवति । नचेह यकारस्य स्थान इवर्णः । किं
 तर्हि लकारस्य । तत् कुत स्तस्याः प्रसङ्गः ? दुह प्रपूरणे । लङ् । कर्मवत्
 (३।१।८७) कर्मणा तुल्यक्रिय इत्यतिदेशे कर्मकर्त्तर्यात्मनेपद मिट् । न
 दुहस्युनमां यक्चिणाविति (३।१।८८) यकि प्रतिषिद्धे शप् । तस्मादादित्वात्तुक् ।
 अदुहि इति स्थिते तिङ्घञेति (५।३।६) तरप् । किमेत्तिङ्घ्रयघादाम्बद्रघ-
 प्रकर्ष (५।४।११) इत्याम् । तरप् इहोपन्यासोऽङ्गसंज्ञार्थः ।

४६ । आद्यन्तौ टकितौ ।

षष्ठी स्थानियोगे (१।१।४८) त्यस्याः परिभाषाया अयमपवादः । तेन
 तत्सम्बन्धादस्यापि परिभाषात्वं विज्ञायते । यदि तर्ह्यादिष्टिद् भवत्यन्तः
 किञ्जवति तदा चरेष्ट (३।२।१६) आतोऽनुपसर्गे क (३।२।३) इत्यादयोऽपि
 प्रत्यया आद्यन्तभूताः स्युः । नच टितः प्रत्ययस्यादित्वे टिङ्ढाणजिति
 (४।१।१५) टितो विधीयमानो ङीष् निरवकाश इत्याशङ्कनीयम् । यत्र
 हि प्रकृतेरेव सिद्धं टित्वं न प्रत्ययस्य नदङ् भषङित्वेवमादौ स तस्यावकाशो
 भविष्यतीति । टितश्च प्रत्ययस्यादित्वे मति कुक्चर इत्येवमादि रूपमेव, न
 मिध्येत् । कितस्त्वन्त्यत्व आध्योर्विध्योरित्यत्रोपसर्गे (३।३।८२) घोः किरिति
 किप्रत्ययस्य प्रकृत्यन्तःपातित्वाच्चातुग्रहणेन ग्रहणे सत्युदात्तयणो (६।१।१७४)
 हल् पूर्वादित्येष स्वरौ न स्यात् । नोङ्धात्वोरिति (६।१।१७५) प्रतिषेधा-

दित्यत आह षष्ठीनिर्दिष्टस्येति । ननु च नेह षष्ठी श्रूयते । नापि प्रकृता । तत् कथमेष विशेषो लभ्यते ? वक्ष्यमाणस्य षष्ठीग्रहणस्य सिंहावलोकित-
न्यायेनोपस्थानात् । नन्वेवमपि गापो ष्टग् (३।२।८) ब्रीहिशाल्यो (५।२।२)
र्दगित्येतावाद्यन्तौ प्राप्नुतः । नैष दोषः । पुरस्तादपवादा अनन्तरान् विधीन्
बाधन्ते नोत्तरानिति स्थाने योगत्वस्यैवायमपवादो भविष्यति । न प्रत्ययपर-
त्वस्य । अपर आह आद्यन्तावयवौ । अवयवश्चावयविनमन्तरेण न सम्भव-
तीत्यवयविनमाक्षिप्य तौ प्रवर्त्तन्ते । ततश्चावयवावयविसम्बन्धे यस्यादिरन्तो
वावयवो विधीयते सोऽवयवौ षष्ठ्या निर्देष्टव्य इति सामर्थ्यादवयवषष्ठ्या
निर्दिष्टस्येति विज्ञायते । नचैवं गापो ष्टक् (३।२।८) । ब्रीहिशाल्योर्दगि
(५।२।२) त्येतौ प्रत्ययावाद्यन्तौ प्राप्नुतः । यस्मादिह सामर्थ्यादवयवसम्बन्धे
या षष्ठी तथा निर्दिष्टस्येत्येषोऽर्थ उपजातः । नच गापोऽष्टगित्यादो
(३।२।८) प्रकृतयोऽवयवषष्ठ्या निर्दिष्टाः । किं तर्हि ? सुपां सुपो
भवनन्तीति पञ्चम्यर्थं या षष्ठी तथेति । भीषयत इति । जिभी भये ।
हेतुमन्त्रिच् । भियो हेतुभये (७।३।४०) षुक् । भीष्मोर्हेतुभय (१।३।६८)
इत्यात्मनेपदम् ।

४७ । मिदचोऽन्यात् परः ।

अत्र यद्यच इत्येषा पञ्चमी स्यादन्यादित्यनया पञ्चम्या समानाधिकरणत्वं
स्यात् । ततो नपुंसकस्य (७।१।७२) भलच इति तुमीहेवान्यादचः परः
स्यात् कुण्डानीति । अस्ति ह्यत्र नपुंसकस्यान्तरोऽच् । पयांसीत्यत्र तु न
स्यात् । अलोऽन्त्यस्येति (१।१।५२) सकारस्यैव तु स्थाने स्यात् । नह्यत्रा-
जन्त्यः । किं तर्हि ? सकारः । तस्मान्निर्धारणे षष्ठीयमिति दर्शयन्नाह
अचामित्यादि । जातौ बहुवचनम् । सूत्रेऽप्यच इत्येकवचनं जातावेव । यदि
तर्हि निर्धारणषष्ठीयम् अन्यस्याविशेषितत्वादविशेषेण यतः कुतश्चिदन्यात्
परो मित् स्यात् । नहि द्वितीयमज्यग्रहणमस्ति येनान्तरो विशिष्यते । नैष
दोषः । समानजातीयस्यैव हि लोके निर्धारणप्रतीति र्भवति । तथाहि
कृष्णा गवां सम्पन्नस्त्रीरतमेत्युक्ते गौरेव प्रतीयते । नाजा नाप्यश्वा । तस्मादि-

ह्रांयचां मध्ये ऽन्तादचोऽवधेरित्यन्तात्वेन निर्धार्यमाणः समानजातीयोऽजेव प्रतीयते । तेनाच एवान्तात् परो भविष्यति । स्थानियोगित्वप्रत्ययपरत्वापवादार्थश्चेदभारव्यम् । तत्र स्थानियोगित्वापवादार्थं श्रे मुचादीनां (७।१।५८) नुम् भवति । मुञ्चति । नपुंसकस्य (७।१।७२) भलचः । पयांसि । प्रत्ययपरत्वापवादार्थं रुधादिभ्यः श्रम् (१।१।७८) । रुणञि । ननु च पुरस्तादपवादा भ्रान्तरान् विधीन् बाधन्ते नोत्तरानिति स्थानियोगित्वस्यैवापवादो युज्यते । नतु प्रत्ययपरत्वस्य । नैतदस्ति । एवं हि श्रमो भित्करणमनवकाशत्वादनर्थकं स्यात् । श्रवणार्थत्वान्नानर्थकमिति चेत् ? न । लणह इमिति (७।१।८२) निर्देशात् । श्रवणार्थं ह्येतस्मिं स्तृणम् ह इमिति निर्देशः स्यात् । तस्मात् प्रत्ययपरत्वस्यापवादो युक्तः । यद्येवं तन्मध्यपतित स्तदग्रहणेन गृह्यत इति प्रकृत्यन्तःपातिन स्तदग्रहणेन ग्रहणादपरत्वाच्च श्रमः प्रत्ययसंज्ञा न स्यात् । तथाच लश (१।३।८) कृतञित इति प्रत्ययादेः शकारस्य विधीयमानेत्संज्ञा न स्यात् । नैष दोषः । प्रत्ययाधिकारे विधीयमानत्वात् प्रत्ययसंज्ञा भविष्यति सत्यप्यपरत्वे सत्यपि प्रकृत्यन्तःपातित्वे । यथा बहुजकचोरस्तोदात्तत्वम् । बहुपटव उच्चैरित्यनयो रसति परत्वे सत्यां प्रत्ययसंज्ञायां चित (६।१।१६३) इत्यस्तोदात्तत्वं भवत्येव । मसृजेरित्यादि । नकारस्योपधाया अनुषङ्ग इति पूर्वाचार्यः संज्ञा कृता । टुमसृजो शुद्धावित्यस्य मसृजिनशोर्भलीति (७।१।६०) नुमं वक्ष्यति । स च यद्यचोऽन्तात् परः स्यात् स्त्रोः संयोगाद्योरिति (८।२।२८) सकारस्यानिदितामिति (६।४।२४) नकारस्य च लोपो न स्यात् । यथाक्रम मनादित्वादानुपधत्वाच्च । तस्मादन्याज्जकारात् पूर्वा जकारसकारयो र्मध्ये नुम् कर्त्तव्यः । यथाचान्तात् पूर्वा लभ्यते तथा सममे वक्ष्यते । मग्न इति । ओदितश्चेति (८।२।४५) निष्ठानत्वम् । तस्यासिद्धत्वाच्चोः कुरिति (८।२।३०) कुत्वं जकारस्य गकारः । मङ्क्तेति । अत्र पूर्ववद् गकारे कृते तस्य खरि चेति (८।४।५५) चरत्वं ककारः । नद्यापदान्तस्य (८।३।२४) भलीत्यनुस्वारः । अनुस्वारस्य ययि परसवर्णा (८।४।५८) डकारः । पूर्वभक्त्यायं मिद् वेदितव्यः । अन्यथा वङ्गाभ्रे लिङ् (३।२।३२) इति लिङ् खशि कृते ऽकृषिपदजन्तस्येति

(६।१।६७) मुमि कर्ते वहंलिह इत्यत्र मोऽनुस्वार (८।१।२७) इति पदान्तस्य विधीयमानोऽनुस्वारो न स्यात् । अपदान्तत्वात् ।

४८ । एच इग्ं प्रस्वादेशे ।

परिभाषेय मादेशनियमार्था ऋस्वो (१।२।४७) नपुंसके प्रातिपदि-
कस्येत्यादावुपतिष्ठते । इहेम एचोऽवयवसमाहारवर्णाः । तत्र ए ऐ इत्येतयोः
पूर्वा भागो वर्णसमानाकृतिः कण्ठ्यो मात्रात्मा । उत्तरस्त्रिवर्णसमानाकृति
र्मात्रात्मैव तालव्यः । अतएव ए ऐ कण्ठतालव्याविति शिक्षाकाराः पठन्ति ।
तदवयवयोः कण्ठतालव्यत्वात् । ओ औ इत्येतयोः पूर्वा भाग स्तादृश एव
यादृश एकारैकारयोः । उत्तरस्तूवर्णसमानाकृतिर्मात्रिक ओष्ठ्यः । अत-
एव ओ औ कण्ठोष्ठ्याविति शिक्षाकाराः पठन्ति । तदवयवयोः कण्ठोष्ठ्यत्वात् ।
तत्र समुदायात्मनामेवां समुदयान्तरतमो ऋस्वो नास्तीति तदवयवस्य
योऽन्तरतमस्तेनैव युक्तं भवितुम् । स पुन रकार इकार उकारो वा । तत्र
एकारैकारयो ऋस्वो विधीयमानः कदाचिदकारः स्यात् कदाचिदिकारः ।
ओकारौकारयोरपि कदाचिदकारः स्यात् कदाचिदुकारः । इकारोकाराविव
यथायोगं यथा स्यातां कदाचिदप्यकारो मा भूदित्येवमर्थं मिदमार-
भ्यते । अत्र यद्यप्येचामिकां साम्यं तथापि संख्यातानुदेशो न भवति ।
यस्मान्नेदं विधायकम् । किं तर्हि ? नियामकम् । प्राप्तिपूर्वकश्च नियम इति
ये प्राप्ता अन्तरतमा इक एचो ऋस्वा स्तेषामनेन नियमः क्रियते । नच
प्राप्ता वृकारल्लकाराविति कुतो यथासंख्यत्वम् ? यद्येवमिष्येत्येव वक्तव्यम् ।
नत्विति । सत्यमेतत् । किन्त्वेवमुच्यमाने संदेहः स्यात् किं पूर्वेण
णकारेण प्रत्याहार उत परेणेति । तस्मादसन्देहार्थमिगित्युक्तम् । अतिरि ।
अतिन्विति । रायमतिक्रान्तं नावमतिक्रान्तं ब्राह्मणकुलम् । अत्यादयः
क्रान्ताद्यर्थे द्वितीययेति कुगतीत्यादिना (२।२।१८) समासः । परवस्त्रि
इह (२।४।१६) तत्पुरुषयोरिति पुलिङ्गे स्त्रीलिङ्गे च प्राप्ते द्विगुप्राप्तापन्नालं-
पूर्वगतिसमासेषु (२।४।१६ वा) प्रतिषेध इति प्रतिषेधे नपुंसकस्य ब्राह्मणकुल-

स्याभिधेयत्वादभिधेयवस्तिङ्गवचनानि भवन्तीति तस्मिङ्गमेव भवति । ऋस्रो
नपुंसके प्रातिपादिकस्येति (११२।४७) ऋस्वः । इक् कण्ठतालव्यस्यैकारस्य
तालव्य इकारो भवति । कण्ठोष्ठस्यैकारस्यैष्ठ उकारः । उपग्विति ।
गोः समीपमिति । अव्ययं (२।१।६) विभक्तीत्यादिना सामीप्येऽव्ययीभावः ।
गोस्त्रियोरुपसर्जनस्येति (११२।४८) ऋस्वः । कण्ठोष्ठस्यैकारस्यैष्ठ उकारः ।
एकारस्य तूदाहरणम् । हे इतीमं शब्दमतिक्रान्तं ब्राह्मणकुलमतिङ् ।
अतिखटु इति । पूर्ववत् प्रादिसमामे कृते गोस्त्रियोरुपसर्जनस्येत्येवमादिना
(११२।४८) ऋस्रो ऽकार एव भवत्यन्तरतमः । देवदत्तेति । अत्रामस्त्रि-
तस्यादेरुदात्तादेशे (६ १।१८८) कर्त्तव्ये देवदत्त इत्यत्र च गुरोरनृतोऽनन्तरास्ये-
त्यादिना (८।२।८६) ऋतादेशे कर्त्तव्य इङ् न भवति ।

४८ । षष्ठी स्थानयोगा ।

योगनियमार्थेति । योगनियमः सम्बन्धनियमः । सोऽर्थः प्रयोजनं यस्याः
सा तथोक्ता । यदि योगनियमार्थं शास्त्रे या षष्ठी सा स्थानयोगैव भवति ।
नान्ययोगिति । एवं सत्पदुपधाया गोह (६।४ ८८) इत्येषापि षष्ठी स्थानयोगैव
स्यात् । नावयवावयविसम्बन्धयोगा । ततश्चालोऽन्त्यास्येति (१।१।५२) स्थानषष्ठा
अन्तेऽप्युपसंहाराद् गोहश्चान्तस्य हकारस्य जकारः स्यात् । उपधायाश्चेति-
वचना दुपधामात्रस्य चेत्यत्र आह इह शास्त्रे या षष्ठानियतयोगित्यादि ।
अनियमप्रसङ्गे नियमोऽनया क्रियते । क्व चानियमप्रसङ्गः ? यत्र सन्देहः ।
यथास्तेभू रिति । अत्र हि किमस्तेः स्थान आहोस्त्रिदनन्तर इति सन्देहः ।
पूर्वत्र तृपधाया अवयवलक्षणस्य स्थानिनो विशिष्टावयविनो व्यवच्छिन्नत्वाद-
वयवषष्ठेऽवयमिति निश्चितम् । ततो नात्रास्या व्यापारः । स्थाने योगैवेति ।
स्थान इति निमित्तसप्तमी । योगः सम्बन्धः । तर्नेदमुक्तं भवति । स्थाननिमित्तक
सम्बन्धैवेति । एतदेव विस्पष्टीकुर्वन्नाह स्थाने योगनिमित्त इत्यादि । स्थाने
योगस्य निमित्तभूत निमित्तत्वं प्राप्ते सति सा वेदितव्या । सूतशब्दोऽत्र
प्राप्तशब्दे वर्तते । यथा देवभूत इत्यत्र देवत्वं प्राप्त इत्यर्थः । निमित्तग्रहणं
कुर्वन् सूत्रे स्थाने योगिति निमित्तसप्तमीयमिति दर्शयति । योगः पुन-

रिह स्थान्यादेशभावलक्षणः । कुत एतत् ? तस्यैव स्थानिहेतुत्वात् । स्थान-
शब्दो भावसाधनः । स्थितिः स्थानम् । तत् पुनस्तिधा । अपकर्षां निवृत्तिः
प्रसङ्गश्चेति । गोस्थानेऽश्वो बध्यतामित्यपकर्षः स्थानशब्दस्यास्येयः । श्लेषणः
स्थाने कटुकमौषधमित्यत्र निवृत्तिः । दर्भाणां स्थाने शरैरास्तरितव्यमिति
प्रसङ्गः । तत्राद्यावर्थाविह न सम्भवतः । नित्यत्वाच्छब्दार्थसम्बन्धस्य प्रथमो न
संभवति । सामान्येनास्तेरुपदेशाच्च द्वितीयः । तस्मात् तृतीय एवार्थ इति
मत्वाह स्थानशब्दश्चेत्यादि । चशब्दोऽवधारणे भिन्नक्रमः प्रसङ्गवाचीत्यस्या-
नन्तरं द्रष्टव्यः । तदेतदुक्तं भवति । स्थानशब्दः प्रसङ्गवाच्येवेति । प्रसङ्ग-
स्त्वर्थक्रियानिमित्तभूतस्य कालस्यावसरः । अस्तेः स्थाने प्रसङ्ग इति ।
अस्तेर्या क्रिया स्वार्थप्रतिपादनलक्षणा तस्या निमित्तभूतस्य कालस्यावसरः
प्राप्त इत्यर्थः । प्रसङ्गे सम्बन्धस्य निमित्तभूत इत्यादिना सूत्रार्थस्योदाहरणे
संभवं दर्शयति । ब्रुव इति चोपलक्षणमात्रम् । अस्तेरित्यादेरपि हि षष्ठी
प्रसङ्ग एव सम्बन्धस्य निमित्तभाव उत्पन्ना । के पुनर्बहवः षष्ठ्यर्थाः ? यतः
सम्बन्धान्तरविषयव्यवच्छेदनार्थं षष्ठ्या इदमुच्यत इत्याह बहुवो हीत्यादि ।
शब्दे हि समीपान्तरविकारावयवादिनिमित्ताः सम्बन्धाः सन्ति । नत्व-
पत्यापत्यवत्प्रभृतय इत्यतो यावन्तः शब्दे सम्भवन्तीत्याह । अथ स्थाने
योग इति किमसमासोऽयं समासः ? यद्यसमासस्तदा योगशब्दस्य पुंलिङ्गत्वात्
स्त्रीलिङ्गेन निर्देशः षष्ठीशब्देन च सामानाधिकरण्यं न प्राप्नोति । योगस्या-
षष्ठीत्वात् । अतः समासः किं तत्पुरुषः ? आहोस्विद् बहुव्रीहिः ? यदि
तत्पुरुष स्त्री च पूर्वोक्तौ दोषौ स्याताम् । समस्या लुक्प्रसङ्गश्च । अथ
बहुव्रीहिः ? एवमपि लुक्प्रसङ्गोऽत्रानिवार्य एवेत्यत्र आह षष्ठीस्थाने योगे-
त्यादि । गतार्थम् ।

५० । स्थानेऽन्तरतमः ।

परिभाषेयमादेशनियमार्था । स्थाने प्राप्यमाणानामिति । एतेन नेदं
विधायकं वाक्यं किं तर्हि ? लक्षणान्तरेण प्राप्तानामनन्तरतमानामितरेषाञ्च
योऽन्तरतमः स एव भवतीति नियमार्थमिति दर्शयति । विधायकत्वे हि दधि-

मध्वित्यादावपि प्रसज्यते । किं पुनरत्रानिष्टम् ? यावतान्तरतम्याद् दधिमधु-
 शब्दयोस्तावेवादेशौ भविष्यतः । तयोरप्यादेशयोरन्यौ दधिमधुशब्दौ
 यावादेशौ स्यातां तयोरप्यन्यावित्येवमपरिसमाप्तादेशपरम्पराविधानादनवस्था
 स्यात् । ततश्चार्थप्रत्यायनं प्रति शब्दानां विनियोगो न स्यात् । अन्वाख्यायका-
 स्त्र शास्त्रस्य प्रवृत्त्यनुपरमात् । शास्त्रोपरतौ ह्यन्वाख्यातास्ते प्रयुज्यन्ते ।
 नान्यथेत्यनिष्टम् । ननुच सकृत्प्रवृत्तौ लक्षणस्य चरितार्थत्वात् पुनः
 प्रवृत्तिर्न भविष्यति । नैतदस्ति । यत्तु हि प्रयोजनार्था प्रवृत्तिस्तत्रैतदुक्तम् ।
 इह पुनरकस्मादन्तरतमो विधीयत इत्यनुपरतैवास्त्र प्रवृत्तिः । नियाम-
 कत्वेऽप्यस्य यदीदं विहितानां नियमं कुर्यादनर्थकमेव वचनं स्यात् ।
 यो हि भुक्तवन्तं ब्रूयन्मा भुङ्क्ष्वेति किं तस्य तेन कृतं स्यात् ? तस्मात्
 प्राप्यमाणवस्थायामेव वाक्यान्तरैः सह संहत्यानेन कार्यं निर्वर्त्यते । तदेक-
 देशभूतत्वादस्य । सट्टशतम इति । अन्तरतमशब्दस्यार्थं कथयति । अर्थत
 इत्यादि । वतण्डशब्दात् स्त्रियामपत्यार्थं वतण्डाच्चेति (४१११०८) यञ् ।
 तस्य लुक् स्त्रियामिति (४१११०८) लुक् । शार्ङ्गरवाद्यञो (४११७३)
 डीन् । यस्येति (६४११४८) चेत्यकारलोपः । वतण्डौ चासौ युवतिष्येति
 पोटायुवतीत्यादिना (२११६५) समामः । तत्रानेन पुंवत् कर्मधारयेत्यादिना
 (६१३१४२) पुंवद्भावे कर्तव्ये सर्वः पुंशब्दः प्रसक्तः । तत्रानेन वतण्डा-
 पत्यार्थस्य वतण्डौशब्दस्यार्थतोऽन्तरतमो वतण्डापत्यार्थ एव वातण्डाशब्दो
 भवति । पाक इत्यादौ भावे षञ् । चकारस्येत्यादि । वर्गाणां प्रथमा
 अल्पप्राणा इति चकारककारावल्पप्राणौ । वर्गाणां प्रथमद्वितीयः शपस
 विसर्जनीयजिह्वामूलीयोपभ्रानीया यमौ च प्रथमद्वितीयौ विवृतकण्ठाः
 श्वासानुप्रदाना घोषा इत्यघोषौ । जकारस्येत्यादि । वर्गाणां तृतीयचतुर्थी
 अन्तःस्था हकारानुस्वारौ यमौ च द्वितीयचतुर्थी नासिक्याश्च संवृतकण्ठा
 नादानुप्रदाना घोषवन्त इति जकारगकारौ घोषवन्तौ । वर्गाणां ष्ठतीया
 अन्तःस्थाश्चाल्पप्राणाः । इतरे सर्वे महाप्राणा इत्यल्पप्राणौ । अमुषै । अमूश्या-
 मिति । अदस षतुर्थ्यं कवचने भ्यामि च परत स्तदाद्यत्वम् (७२११०२) । अतो
 गुणे (६१११८७) पररूपत्वम् । सर्वनाम्नः (७१११४) न्माइति स्त्रीभावः । भ्यामि

सुपि चेति (७।३।१०२) दीर्घः । ततो ङ्गस्वस्य ङ्गस्व उकारो भवति । दीर्घस्य दीर्घः । स्थाने इति वर्त्तमान इति । प्रकृतो हि स्थानशब्दः प्रसङ्गवाची । तदनुवृत्तौ स्थाने प्राप्यमाणानामन्तरतमो भवतीत्येषो ऽर्थो लभ्यते । ननु च यत्नानेकमान्तर्यं तत्र तात्त्वादिस्थानत एवान्तर्यस्य बलीयस्त्वम् । तस्मात् तद् यथा स्यादिति पुनस्तात्त्वादिस्थानवाचिनः स्थानशब्दस्योपादानं क्रियते । यद्येवं स्थानकृतमेवेहान्तर्यं विशिष्टमुपात्तमिति प्रमाणादिकृतं परित्यक्तं स्यात् । नैष दोषः । वाक्यभेदं हि कृत्वा तत्र सम्बन्धः क्रियते । स्थाने प्राप्यमाणानामन्तरतम आदेशो भवति । स्थाने च भवतीति पूर्वत्र वाक्ये प्रसङ्गवाची स्थानशब्दः । उत्तरत्र तु तात्त्वादिस्थानवाची । एवं वाक्यभेदेन सम्बन्धे सति पूर्वस्मिन् वाक्ये स्थानादिकृतानामान्तर्याणां परिग्रहः प्रतीयते । द्वितीये तु तेषामेव वलावलवत्त्वम् । स्थान इति च निमित्तसप्तमी । तेनेदमुक्तं भवति । यत्नानेकमान्तर्यं तत्र स्थानेन निमित्तेन योऽन्तरतमः स एव भवति । वाक्यभेदस्य च तमवग्रहणं लिङ्गम् । सादृश्ये प्रकर्षो हि तेन प्रतिपादयितुमिष्टः । स चानेकस्मिन् सादृश्ये सति सादृश्यान्तरापेक्षया भवति । एकवाक्यतायाञ्च स्थानग्रहणेन सादृश्यान्तरे निरस्ते किमपेक्षया सादृश्यप्रकर्षः स्यात् ? तस्मात् तमवग्रहणाद् वाक्यभेदोऽनुमीयते । अन्यथा हि तस्य वैयर्थ्यं स्यात् । चेतेति । अत्रेकारस्य तालव्यत्वादेकारस्य कण्ठतालव्यत्वात् स्थानत आन्तर्यम् । इकाराकारयोस्तु प्रमाणतो हयोरपि मात्रिकत्वात् । स्तोतेति । अत्राप्युकारस्यौष्ठत्वादोकारस्य कण्ठगौष्ठत्वात् स्थानत आन्तर्यम् । उकाराकारयोस्तु प्रमाणतः पूर्ववत् । तत्रासति पुनः स्थानग्रहणे प्रमाणत आन्तर्यात् कदाचिदकारो गुणः स्यात् । स्थानत आन्तर्यात् कदाचिदेकारौकारौ । पुनः स्थानग्रहणात् तु स्थानकृतस्यान्तर्यस्य बलीयस्त्वादेकारौकारौ एव भवतः । न कदाचिदकारः । सोष्मणः सोष्माण इतीत्यादि । इतिकरणो हेतोः । यस्मात् सोष्माणो द्वितीयास्तस्मात् सोष्मणो इकारस्य द्वितीयाः प्रसक्ता इत्यर्थः । एवं नादवतो नादवन्त इत्यादौ वाक्ये हेत्वर्थो योज्यः । शादय ऊष्माणः सस्यानेन द्वितीया इकारेण चतुर्था इति शिञ्जा । अत्र शादय ऊष्माण इति वचनेन इकारस्य सोष्मत्वं प्रतिपादितम् । मस्यानेन द्वितीया इत्यनेन

तु वर्गद्वितीयानां खकारादीनां । हकारेण चतुर्था इत्यनेनापि वर्गचतुर्थानां
घकारादीनां समानं स्थानं यस्य स सस्थानः । सस्थानेनेति । इत्यश्रुत-
लक्षणे तृतीया । सस्थानेन द्वितीया जप्पतया लक्ष्यन्ते । एतदुक्तं भवति ।
यथा सस्थान एवैषामूष्मा एवमेतेऽपि वर्गाणां द्वितीया जप्पाण इति ।
अथवा तुल्यार्थयोग एषा तृतीया । तुल्यशब्दस्त्वध्याहार्यः । तुल्यत्वमूष्मतया
वेदितव्यम् । तत्र खकारस्य सस्थानो हकारः । छकारस्य शकारः । ठकारस्य
षकारः । थकारस्य सकारः । फकारस्य सस्थान जप्पा नास्ति । तस्मात्
तस्यापि विशेषणोष्मत्वं वेदितव्यम् । हकारेण चतुर्था इति । इहापि
तृतीयेत्यश्रुतलक्षणे तुल्यार्थयोगि वा । हकारेण चतुर्था जप्पतया लक्ष्यन्ते ।
तत्सदृशत्वात् । तेन यथा हकार जप्पा एवं तेऽपीत्यर्थः । नादवत् इत्यादि ।
वर्गाणां तृतीयचतुर्थ इत्यादिना पूर्वोक्तेन ग्रन्थेन तृतीयानां हकारस्य नादवत्त्व-
मुक्तम् । ये सोष्माणो नादवन्तश्चेति । सोष्मत्वं हकारस्य शादय जप्पाण
इत्यनेनाख्यातम् । चतुर्थानां तु हकारेण चतुर्था इत्यनेन नादवत्त्वम् ।
उभयेषां वर्गाणां तृतीयचतुर्था इत्यादिनैव पूर्वोक्तेन ।

५१ । उरण् रपरः ।

अत्र त्रयः पक्षाः सम्भवन्ति । उः स्थानेऽण् रपरत्वज्ञानेनोभयं विधीयत
इत्येकः पक्षः । लक्षणान्तरेण विहितस्याण उःस्थाने पश्चादनेन रपरत्वमात्रं
क्रियत इति द्वितीयः पक्षः । उःस्थाने लक्षणान्तरेण विधीयमानोऽण् विधान-
काल एव तेन लक्षणान्तरेण सह संहत्य रपरत्वविशिष्टोऽनेन भाव्यत इति
तृतीयः । तत्र यद्याद्यः पक्ष आश्रीयत ऋकारस्य स्थान उदात्तादयो न स्युः ।
अनेन बाधितत्वात् । कृतिरित्यत्र जित्यादिर्नित्यमित्याद्युदात्तो (६।१।१८७) न
स्यात् । प्रकृतमित्यत्र पूर्वपदस्यादुदात्तस्य गतिरनन्तर (६।२।४८) इति
प्रकृतिस्वरि कृतेऽनुदात्तं (६।१।१५८) पदमेकवर्जमित्यनुदात्तो न स्यात् ।
उदात्तानुदात्तस्य (८।४।६६) स्वरित इति स्वरितश्च । यद्यचः स्थान
उदात्तादयो विधीयन्ते तथापि तेषां मन्थोऽजवकाश इति ऋवर्णस्थाने प्रति-
पदोक्तोऽनेन रपरः स्यात् । ये चाप्यन्य ऋवर्णस्थाने प्रतिपदमादेशा लभ्यन्ते

ऋत (७।१।१००) इदं धातोरित्येवमादिभिर्लक्षणात्तरैस्तेषु रपरत्वं न स्यात् । ततश्च किरतीत्यादि न सिध्येत् । अथ द्वितीयः पक्ष आश्रीयते तरतेस्तृजादौ गुणो विधीयमानः प्रमाणत आन्तरतम्याद् दीर्घस्य दीर्घ एव स्यात् । तथाच तरितेत्यादि न सिध्येत् । किञ्च णुलादौ वृद्धौ विधीयमानायाःकारस्य केनचिद् वृद्धिसंज्ञकेनान्तरतम्यविशेषो नास्तीति सर्वे वृद्धिसंज्ञकाः पर्यायेण प्रसज्येरन् । तथाच पक्षे नायकः स्तावक इत्याद्यप्यनिष्टं रूपं स्यात् । इत्येवमाद्ययोः पक्षयोर्दीर्घवक्तां दृष्ट्वा तृतीयं पक्षमाश्रित्याह उःस्थानेऽण् प्रसज्यमान एवेत्यादि । एतेन लक्षणान्तरेण विधीयमानस्याणो विधानकाल एव तेन सह संहृत्य रपरत्वविशिष्टस्य विधाविनं परिभाषा व्याप्रियत इति दर्शयति । एतच्च स्थानग्रहणस्यात्रानुवृत्तेर्लभ्यते । पूर्वकेण हि स्थानग्रहणेनेहानुवृत्तावुः स्थान इत्येतदर्थरूपं लभ्यते । द्वितीयेन तु प्रसज्यमान इत्येतत् । तथाहि यदिह स्थानग्रहणं सप्तम्यन्तं प्रकृतमनुवर्त्तमानं तत् सामर्थ्यात् प्रथमान्तं सम्पद्यते । स्थानशब्दश्चायं प्रसङ्गवाची । ततश्च यदा स्थानेनाण् विशिष्यते ऽण् स्थानमिति तदाण् प्रसज्यमान एवेत्येषोऽर्थो जायते । प्रसज्यमान इति । प्रसङ्गेनाभिसम्बध्यमान इति यावत् । एवेति । अवधारणं पुनरत्र व्यवच्छेदफलत्वेन सर्ववाक्यानां सावधारणत्वाल्लभ्यते । कथं पुनरण् स्थानं भवति ? नैव हि स स्थानं भवति । तदुद्योगात् तत्र स्थानव्यपदेशो भवति । यथा यष्टीः प्रवेशयेति यष्टियोगात् पुरुषाणां व्यपदेशः । ननु च स्थानेऽन्तरतम इत्यत्र तात्त्वादिस्थानवचनः स्थानशब्द उपास्यः । तत् कथं तदनुवृत्तावपि प्रसज्यमान इत्येषोऽर्थो लभ्यते ? नैष दोषः । स्वरितत्वचिह्नासङ्गाच्च यो यत्रोपतिष्ठते स तत्र सामर्थ्यात् तत्कार्ययोग्यस्यैवार्थस्याभिधाता सन्नुपतिष्ठते । तेन यद्यपि पूर्वसूत्रे स्थानशब्दस्तात्त्वादि स्थानवचनस्तात्पापीहोपतिष्ठमानः प्रसङ्गवचन एवोपतिष्ठते । तदेवं यस्मान्नेदं स्वतन्त्रमणो रपरत्वविशिष्टस्य च विधायकं तस्मादाद्ये पक्षे यो दोषः स इह न भवति । ततश्च लक्षणान्तरेण विहितस्याणः पश्चादनेन रपरत्वं न विधीयते । किं तर्हि ? प्रसज्यमान एषाण् लक्षणान्तरेण तत्सहायं प्रतिपद्य रपरो भाव्यते । तेन द्वितीये पक्षे यो दोषः सोऽप्यस्मिन्न भवत्येव ।

प्रसज्यमानस्यैव हि रपरत्वविधौ यथा ऋवर्णौ रश्रुतिमान् एवमादेशोऽपि रश्रुतिमानिव भवति । ततश्चान्तरतम्यादृकारस्य रश्रुतिमतस्तादृशएव रश्रुतिमानादेशो भवति । अन्ये गुणवृत्तिसंज्ञका व्यावर्त्तिता भवन्ति । यदि तर्हि प्रसज्यमानएव रपरो भवत्यनेकाल्त्वात् सर्वादेशः प्रसज्येत । नैष दोषः । यदयं तरतीति (४४।५) निर्देशं करोति ततो ज्ञायते सर्वादेशो न भवतीति । कर्त्ता हर्त्तेति । डुक्कञ् करणे । ङ्कञ् हरणे । आभ्यां ण्वुल्ढचाविति (३।१।१३३) ढप् । सार्वधातुकार्द्धधातुकयोरिति (७।३।८४) गुणः । अचो रङ्गाभ्यामिति (८।४।४६) हित्वम् । किरिति । गिरतीति । कृ विच्छेपे । गृ निगरणे । आभ्यां लट् । शेषात् कर्त्तरि (१।३।७८) परस्मैपदमिति तिप् । तुदादित्वाच्छः । ऋत (७।१।१००) इद धातोरिति चम् । हेमातुर स्त्रेमातुर इति । द्वयोर्माचोरपत्यं तिसृषां मातृणामपत्यमिति । मातुरत् संख्यासंभद्रपूर्वाया (४।१।११५) इत्यण् । उकारश्चान्तादेशः । तद्धितेष्वचामादेरिति (७।२।११७) वृद्धिः । खेयमिति । ई च खन (३।१।११) इति क्यप् । ईकारश्चान्तादेशः । आद् गुणः (६।१।८७) । सौघातकिरिति । सुधातुरकङ् (४।१।८७) चे तीञ् । तत्संयोगिनाकडादेशः क्रियमाणो रपरो न भवति । अनणत्वात् । अथ योऽस्त्राण् स रपरः कस्मान्न भवति ? अनादेशत्वात् । समुदायो ह्यनादेशो न तदवयवः । अथेह कथं रपरत्वम् ? खडा ऋश्यः खड्गर्थे इति ? यावता नायम्कारस्य स्थानेऽण् । किन्तु तस्यान्यस्य च । नैष दोषः । यो हि द्वयोः षष्ठीनिर्दिष्टयोः स्थाने भवति लभते सोऽन्यतरव्यपदेशम् । यथा देवदत्तस्य पुत्रो देवदत्तायाः पुत्र इति ।

५२ । अलोऽन्तरस्य ।

अल्पवृत्तमन्तरस्य विशेषणम् । नादेशस्य । अन्यथा ह्यलन्तरस्येत्येवं ब्रूयात् । आदेशः पुनरत्रैकान्न भवति । अन्यस्यानेकाल्शित् सर्वस्येति (१।१।५५) सर्वादेशतां वक्ष्यति । षष्ठीनिर्दिष्टस्येति । सामान्यवचनेऽपि षष्ठी स्थानेयोग्यत्वधिकारात् स्थानषष्ठ्या निर्दिष्टस्येति वेदितव्यम् । अन्यथा टित्किन्मितोऽप्यवयवसम्बन्धषष्ठीनिर्दिष्टा विधीयमाना अन्तरस्य स्युः । इदं गोष्ठा (१।१।५०)

इति । येयं षष्ठी साम्प्रतमलं नीयते । अन्तःस्थाल इत्त्वमिति । पञ्चगोणि रिति । पञ्चभिर्गोणीभिः क्रीत इति तद्वितार्थोत्तरपदसमाहारे चेति (२।१।५१) समासः । तेन क्रीतमिति (५।१।३७) प्राग् वहेतेष्टक् (४।४।१) । अर्धपूर्व-
द्विगोलुगसंज्ञायामिति (५।१।२८) तस्य लुक् । यद्यलोऽन्तास्य षष्ठीनिर्दिष्ट-
स्यादेशो भवतोदोऽय् पुंसीत्यत (७।२।१११) इद इत्यनुवृत्ते हलि लोपो
(७।२।११३) विधीयमान इद्रूपस्य योऽन्ता स्तस्य स्यात् । तथाच आभ्यामिति
न सिध्येत् । नैष दोषः । नानर्थकेऽलोऽन्ताविधिरनभ्यासविकारिष्विति
परिभाषया न भविष्यति ।

५३ । डिच् ।

होतापोताराविति । होतपोतशब्दयोर्द्वन्द्वः । आनङ् । औप्रत्यये परत
ऋतो डिसर्जनामस्थानयोरिति (७।३।११०) गुणः । रपरत्वञ्च । अप्ठं
(६।४।११) स्तुजित्यादिना दीर्घः । मातापितराविति । पिता मात्रेति
(१।२।७०) यस्मिन् पक्ष एकशेषो नास्ति तत्रेदं मुदाहरणम् । यदि
डिदादेशोऽनेकालप्यन्तास्य भवत्येवं सति तातडप्यन्तास्य भवतीत्यत आह
तातडोत्यादि । तत्र गुणप्रतिषेधार्थञ्चिनुतादित्यादौ । अत्र हि सार्वधातुकल-
क्षणस्य गुणस्य प्राप्तिः । वृद्धिप्रतिषेधार्थं मृष्टादिति । अत्र हि मृजेर्द्विभिरिति
(७।२।११४) वृद्धिप्राप्तिः । तदेवं गुणवृद्धिप्रतिषेधे चरितार्थत्वात् तातडो
डित्करणस्य सावकाशत्वे सति तस्मिन् परत्वादनेकाल्शित् (१।१।५५)
सर्वस्येत्यनेन तातङ् सर्वादेशो भवति । डिञ्चेत्यस्यावकाशो होतापोतारा-
वित्यादि । अनेकालित्यादेरवकाशो यो न डित् । अस्तेभूः (२।४।५२) ।
भवितेत्यादि । जीवतादित्यादावुभयप्राप्तौ परत्वादनेकाल्त्वात् तातङ् सर्वादेशो
भवति । जीवताद् भवान् । जीवतात् त्वमिति । जीवतादिति । आशिषि
लिङ्लोटाविति (३।३।१७३) लोट् । तिप् । एरुः (३।४।१६) । तुङ्घो-
स्तातङ् इत्यादिना (७।१।३५) तातङ् ।

५४ । आदिः परस्य ।

अलोऽन्तास्यापवादोऽयम् । शास्त्रे न कश्चित् परस्वेत्युच्चार्य कार्यं विधीयते ।

ततश्च निर्विषय मेतदित्यभिप्रायेणाह क चेत्यादि । यत्र पञ्चमीनिर्देश इति । तस्मादित्युत्तरस्येति (११।६७) वचनाद् यत्र पञ्चमीनिर्देश स्तत्र परस्य कार्यं शिष्यते । आसीन इति । आस उपवेशने । लट् । अनुदात्तेच्चादात्मनेपदम् । शानच् । अदादित्वाच्छपो लुक् । द्वीपमन्तरीपं समीपमिति । द्विर्गता अन्तर्गताः सङ्गता आपोऽस्मिन्निति विगृह्य बहुव्रीहिः । ऋक्पूरित्यादिना (५।४।७४) ऽकारप्रत्ययः समासान्तः ।

५५ । अनेकालशित् सर्वसप्त ।

शितः शकारानुबन्धेनानेकालत्वेऽपि शिदिति पृथक्करणं नानुबन्धकृत-
मनेकालत्वमिति ज्ञापनार्थम् । तस्य तु प्रयोजनं दिव (६।१।१३१) उदित्या-
दिषु सर्वादेशाभावः ।

५६ । स्थानिवदादेशोऽनलविधौ ।

स्थानं प्रसङ्गः । स च पूर्वमुक्तस्वरूपः । अतिदेशोऽनेकप्रकारः । निमि-
त्तातिदेशः । व्यपदेशातिदेशः । शास्त्रातिदेशः । रूपातिदेशः । कार्याति-
देशश्चेति । तत्र तावन्निमित्तमशक्यमितिदेष्टुम् । नहि धात्वादिवर्माः
शब्दप्रवृत्तिनिमित्तभूता धात्वादिव्यक्त्याश्रिता वस्तुन्तरमादेशं प्रापयितुं
पार्यन्ते । यथा ब्राह्मणवदस्मिन् क्षत्रिये वर्त्तितव्यमिति ब्राह्मणशब्दप्रवृत्ति-
निमित्तं न शक्यं क्षत्रिये प्रापयितुम् । तद्वत् तस्मादशक्यत्वान् नेह निमित्ताति-
देश आश्रीयते । नापि व्यपदेशातिदेशः । मंज्रासंज्ञिसम्बन्धादभिन्नत्वात् ।
मंज्रासंज्ञिसम्बन्धे हि वत्करणस्थानर्थक्यं स्यात् । विनापि तेन तत्सिद्धेः ।
अप्रधानत्वाच्च नात्र व्यपदेशातिदेशो युक्त आश्रयितुम् । अतएव शास्त्राति-
देशोऽपि । अप्रधानत्वं तु तयोरपि कार्यं प्रत्यङ्गभूतत्वात् । रूपातिदेश-
स्याप्याश्रयणमयुक्तम् । निष्कलत्वात् । यदि ह्यादेशस्य स्थानिनो रूपमति-
दिश्येतादेशस्य वैयर्थ्यं स्यात् । द्विवचने (११।५८) ऽचीत्यत्र रूपातिदेशोऽपि न
भवत्यादेशवैयर्थ्यम् । द्विवचनादुत्तरकालं श्रवणार्थत्वात् । तस्मादतिदेशा-
न्तराश्रयणस्यायुक्तत्वात् कार्यातिदेश आश्रीयते । स्थानिना तुल्यं वर्त्तत
इति । तत्तुल्यकार्यत्वात् । तेन तुल्यं स्थान्याश्रयेष्विति । स्थानी आश्रय एषा

मिति बहुव्रीहिः । अनलाश्रयेष्विति । अल आश्रय एषामिति बहुव्रीहिं कृत्वा न अलाश्रयाणि अनलाश्रयाणीति नञ्समासः । अनन्तरोक्तमेवार्थं विस्पष्टी-
कर्तुमाह स्थान्यलाश्रयाणीत्यादि । स्थानी अल् आश्रयो येषां तानि तथोक्तानि ।
आश्रयग्रहणेन सूत्रे योऽल्विधिशब्दः सो ऽलाश्रयो विधिरल्विधिरित्युत्तरपद-
लोपी समास इति दर्शयति । स पुनः समासो मयूरव्यंसकादित्वाद्
(२।१।७२) वेदितव्यः । समानाधिकरणाधिकारे (२।१।६०, वा) शाकपार्थि-
वादीनामुपसंख्यानमुत्तरपदलोपश्चेत्यनेनेत्यपरे । एतच्चायुक्तम् । सूत्रप्रणयनका-
लादर्वाक्कालभावितादस्य वाक्यस्य (A) । तस्मान् मयूरव्यंसकादित्वात् समासं
कृत्वा नञ्समासः कृतः । न अल्विधिरनल्विधिरिति । कः पुनरलाश्रयो
विधिः ? यो वर्णमात्राश्रितः । यस्तु समुदायाश्रितः सोऽनलाश्रयः । कार्यशब्देन
कर्मसाधनेन विधिशब्दस्यार्थमाचक्षाणो विधीयत इति विधिरिति तस्य
कर्मसाधनत्वं दर्शयति । किमुदाहरणमिति प्रश्नः । धात्वाद्यादेशाः प्रयोजन-
मित्युत्तरम् । प्रयुज्यतेऽनेनेति प्रयोजनम् । उदाहरणेन च प्रयुज्यत इति ।
अर्थात् प्रश्नानुरूपं प्रतिवचनम् । ननु चार्द्धधातुके परतो भाव्यमादेशाभ्याम् ।
तत्र किमत्रादेशेनेत्यत आह आर्द्धधातुके विषय इति । प्रकृत्येत्यादि ।
कुगतीत्यादिना (२।२।१८) समासः । समासेऽनञ्पूर्वं क्तो (७।१।३७)
त्यप् । दाधिकमिति । दध्ना संस्कृतमिति (४।४।३) दध्नुक् । अद्यतनमिति ।
सायंचिरमित्यादिना (४।३।२३) व्युप्रत्ययः । तुङागमश्च । योरनादेशः ।
अङ्कुरुताम् । अङ्कुरुतमिति । कञो लङ् । तस्यस्थमिपामित्यादिना तसस्ताम्
(३।४।१०१) । थसस्तम् । तनादित्वात् तनादिकञ्भ्य उः (३।१।७८) ।
धातोर्गुणः । अत उत् सार्वधातुके (६।४।११०) । ग्रामो वः स्वम् । जनपदो नः
स्वमिति युष्मदस्मदाः षष्ठीबहुवचनस्य (८।१।२१) वस्नसाविति वस्नसादेशौ ।
वत्करणं किमिति ? विनापि तेन तदर्थं गम्यते ? यथाऽसंयोगास्मिद्
(१।२।५) किदित्यादावित्यभिप्रायः । स्थानीत्यादि । प्रायेण ह्यस्मिन् पादे
वृद्धिरादैजित्यादीनि (१।१।१) सूत्राणि संज्ञासंज्ञिसम्बन्धार्थान्येव दृष्टानि ।
अतोऽसति वत्करणे स्थान्यादेशस्य संज्ञा विधीयत इति विज्ञायते । तदेवं मा

विज्ञायात्वेवमर्थं वत्करणम् । किमर्थं पुनः स्थान्यादेशस्य संज्ञा नैव्यत इत्याह
 स्वाश्रयमपीत्यादि । संज्ञा हि संज्ञिप्रत्यायनार्था न स्वतः कार्यं प्रतिपद्यते ।
 अपि तु तत्प्रत्यायितः संज्ञीति । अत्र यदि स्थान्यादेशस्य संज्ञा स्यादादेशस्यैव
 हि संज्ञिनः कार्यं स्यात् । न संज्ञाभूतस्य स्थानिनः । ततश्चाडो (१।३ २८)
 यमहन इति वधेरात्मनेपदं स्यात् । न हन्तेः । वत्करणे तु सत्यतिदेशोऽयं
 भवति । अतिदेशेन चान्यसम्बन्धिकार्यमन्यत्र सम्पाद्यते । न तु तत्र स्वाश्रय-
 निवर्त्यते । तथाहि ब्राह्मणवदस्मिन् क्षत्रिये वर्त्तितव्यमित्यतिदेशे तद् ब्राह्मण-
 सम्बन्धि कार्यं क्षत्रिये भाव्यते । न तु ब्राह्मणस्य यत् स्वाश्रयमग्रभोजनादि तद्
 व्यावर्त्यते । स्वाश्रयमपीत्यपिशब्दादतिदेशप्रापितमादेशे पराश्रितमपि ।
 आहतेति । हन्तेर्लुङ् । हनः (१।२।१४) सिजिति क्त्विम् । अनुदात्तोपदेशे-
 त्यादिना (६।४।३७) ऽनुनासिकलोपः । ऋसादङ्गादिति (८।२।२७) सिचः ।
 आवधिष्टेति । आत्मनेपदेष्वन्यतरस्यामिति वधादेशः (२।४।४३) । इट् ।
 अतो लोपः (६।४।४८) । षत्वष्टुत्वे । आदेशग्रहणं किमिति ? स्थानीति
 सम्बन्धिगण्डोऽयम् । तत्र यथा पितृवत् स्थूल इत्युक्ते ऽन्तरेणाप्यत्र पुत्रग्रहणं
 सम्बन्धिगण्डत्वात् पुत्र इति गम्यते तथा स्थानिवदित्युक्ते विनाप्यादेशग्रहणेन
 सम्बन्धिगण्डत्वादादेश एव स्थानिवद् भवतीति विज्ञायत इत्यभिप्रायः ।
 आनुमानिकस्येत्यादि । अस्तेर्भूरित्यादौ (२।४ ५२) स्थानी अपिशब्देन साक्षात्
 प्रत्याय्यते । आदेशोऽपि । पचत्वित्यत्र स्थान्यप्यानुमानिक आदेशोऽपि । तथाहि
 एकरित्यत्र (३।४।८६) न वस्तुत इकार एव स्थानी अपितु तिगण्डः । नाप्युकार-
 मात्र आदेशः किं तर्हि ? तुगण्डः । लाघवार्थं तु तदेकदेशयोगिकारोकारयो
 रुच्चारणम् । तेनैकदेशहारेण समुदायस्य समुदाय एवादेशो विधीयते । तत्र
 यथा विषाणैकदेशेनोपलब्धेन विषाणी समुदायोऽनुमीयते तथैकदेशेनैकारो-
 कारेण च तिगण्डः स्तुगण्डश्च । अत्र च शास्त्रे यस्य च क्रियाभिसम्बन्धः
 साक्षाच्छब्दादेव प्रतीयते यस्य च कृतञ्चिदर्थप्रकरणादेरनुमीयते तयोः पूर्वस्य
 प्राधान्यमितरस्य विपर्यय इष्यते । तथाहि सङ्गयुक्तेऽप्रधान (२।३।१८) इत्यत्र
 वृत्तिकारः पुत्रेण सङ्गागत इत्याद्युदाहृत्य वक्ष्यति पितुरत्र क्रियादिसम्बन्धः
 गण्डेनोच्यते पुत्रस्य तु प्रतीयमान इति तस्याप्राधान्यमिति । प्रधानेतरयोश्च

सन्निधाने प्रधानस्यैव कार्येण संप्रत्ययो युक्तः । तथा चाह प्रधाने कार्यसम्प्रत्य-
यात् सिद्धमिति । अत्र हि यथादेश इति नोच्येत ततो य आदेशशब्देनोपादाय
विधीयमानत्वात् प्राधान्यमनुभवति तस्यैव स्थानिवद्भावः स्यात् । नाप्रधानस्थानु-
मानिकस्य । तस्मात् तस्यापि स्थानिवद्भावो यथा स्यादित्येवमर्थमादेशग्रहणम् ।
तेन पञ्चत्वित्यादावपि सुप्तिङन्तं (१।४।१४) पदमिति पदसंज्ञा सिद्धा भवति ।
कुतः पुनरेतदवसोयते ? एत (२।४।८६) रित्यनेनैकदेशद्वारेण तुशब्दः समुदायो
विधीयते । न पुनर्यथाश्रुतमिकारमात्रस्योकारमात्रमेवेति । पञ्चत्वित्यत्र पदसंज्ञा-
कार्यापलब्धेः । तद्धि न विना पदसंज्ञया । सापि न विना तिङ्त्वद्भावेन ।
सोऽपि न विना समुदायादेशेनेति । तस्मिन् हि सति स्थानिवद्भावेन यत्रप्रतिपादि-
तेन तिङ्भावो लभ्यते । नान्यथेति गतमेतत् । अथानुमानिके गृहीते कथमि-
तरस्य ग्रहणं लभ्यते ? एवं मन्यते । स्थानिवदित्येतावानेको योगः कर्त्तव्यः । एतेन
योगेनादेशः प्रधानभूतः सम्बन्धिगब्दत्वात्तल्लभ्यते । तत आदेश इति द्वितीयो
योग आनुमानिकस्य स्थानिवद्भावाय । अत्र च स्थानिवदिति वर्त्तते । एवमुभयोः
प्रत्यक्षानुमानशिष्टयोर्ग्रहणमुपपद्यते । अनल्विधाविति । द्वयोरपि योगयोः
शेषभूतः । व्युपधित्यदादेश इत्यादि । दिव ओत् (७।४।८४) । पथिमथ्यभुजामात्
(७।१।८५) । त्वदादीनाम (७।२।१०२) इत्येते हल्ङ्यावभ्य इति (६।१।६८-
सुलोपे कर्त्तव्ये न स्थानिवद्भवन्ति । तस्य हल्मात्रमाश्रित्य प्रवृत्तेः अलाश्रयत्वात् ।

५७ । अचः परस्मिन् पूर्वविधौ ।

किमर्थमिदमुच्यते ? अनल्विधौ स्थानिवद्भाव उक्तः । अल्विध्यर्थमिदम् ।
पठयतीत्यादौ ह्यत उपधाया (७।२।१६) इति द्विरलश्रया । अकारस्यो-
पधाया अलत्वात् । तस्मात् पूर्वेण न प्राप्नोतीत्येके । अजादेश एव परनिमित्तक
एव पूर्वविधावेव कर्त्तव्ये स्थानिवद् भवतीति नियमार्थमित्यन्ये । अच इति
स्थानिनिर्देश इति । अच इत्यनेन स्थानषष्ठान्ततां दर्शयति । परस्मिन्निति ।
निमित्तसप्तमीति । न परसप्तमी । परशब्देनैव परस्योक्तत्वादित्यभिप्रायः ।
पूर्वविधाविति । विषय इति । प्रकृतत्वात् स्थानिवद्भावस्येति गम्यते ।
पूर्वविधौ विषये स्थानिवद्भवति । नान्यस्मिन्नित्यर्थः । पूर्वस्य विधिः पूर्वविधिः ।

विधिश्चैवायं कर्मसाधनः । विधीयत इति विधिः । भावसाधनो वा ।
विधानं विधिरिति । कर्मसाधने ह्येतस्मिन् पूर्वस्येति शेषलक्षणा षष्ठी ।
पूर्वस्य व्यवस्थितस्य लब्धसत्ताकस्य सम्बन्धिनि कार्यं कर्त्तव्य इत्यर्थः ।
भावसाधने तु पूर्वस्येति कृत्ययोगलक्षणा कर्मणि षष्ठी । पूर्वस्यापरिनिष्पन्नस्य
विधाने कर्त्तव्य इत्यर्थः । पूर्वस्मिन् विधातव्य इति यावत् । पूर्वत्वं पुनरिष्टा-
देशापेक्षमजपेक्षं निमित्तापेक्षं वा । एषामेवादेशादीनामिह सन्निधानात् ।
तत्रादेशः स्वरितत्वात् सन्निहितः । इतरयोस्त्वत्रैव सूत्र उपादानात् । ननु
च त्रिष्वप्येषु दोषः । तत् कथमादेशाद्यपेक्षया पूर्वत्वं शक्यमाश्रयितुम् ?
आदेशापेक्षे हि पूर्वत्वं आश्रीयमाणे पठयतीत्यादौ स्थानिवद्भावो न सिध्यति ।
लोपो हि तत्रादेशः । नच तेन पूर्वपरता सम्भवति । तस्याभावरूपत्वात् ।
स्यादेतत् । लोपस्य यः स्थानी तदपेक्षया पौर्वापर्यमस्तीति तद्वारिणा-
देशापेक्षयाप्यौपचारिकं तद् भविष्यतीति वार्त्तमेतत् । बहुवचनकादिषु मुख्ये
पौर्वापर्यं मत्पौपचारिककल्पनाया अयुक्तत्वात् । व्यक्तिः पदार्थ इत्यस्य
दर्शनस्याश्रयणाददोषः । व्यक्ता हि पदार्थे प्रतिलक्ष्यं लक्षणं प्रवर्त्तते । तत्र
यदि पठयतीत्यादिर्षौपचारिकत्वात् पौर्वापर्यस्य स्थानिवद्भावो न स्याद्
यदेतद्विषयं लक्षणं तस्यानवकाशत्वाद् वैयर्थ्यं स्यात् । अयं तर्हि दोषः ।
व्याकरणमधीते वेद्याकरणः स्वस्वस्येदं सौवश्व मित्यत्र योः स्थानिवद्भावा-
देचोरायावौ प्राप्नुतः । तस्मात् प्रथमस्तावत् पक्षो ऽयुक्तः । द्वितीये तु
काममेष दोषो न भवति । तथाहि तत्र योऽचः पूर्वस्तस्य विधौ कर्त्तव्ये
स्थानिवद्भवतीत्येषः सूत्रार्थः । इह च न युभ्यां पदान्ताभ्यामिति (७।३।३)
वचनात् प्राग्वैजागमाद् यणादेगेन भवितव्यम् । तेन नास्त्येचोरजपेक्षं पूर्वत्व-
मिति न भवति स्थानिवद्भावः । तदभावादेचोरायावावपि न प्राप्नुतः । किन्त्व-
त्वाच इत्येतदादेशविशेषणार्थं षष्ठ्यन्तं प्रतिज्ञातम् । नतु पञ्चम्यन्तम् ।
तदा चाचः पूर्वस्येत्येष एवार्था न लभ्यते । नैष दोषः । यद्यपि ह्यच इति
षष्ठ्यन्तं तथापि यदा दिग्यांगो विवक्ष्यते तदा पञ्चम्यन्तं सम्पद्यते । अयं
तर्हि दोषः । इह तन्वन्तीत्युप्रत्ययस्य यणादेगे कृत इद् प्राप्नोति । नञ्वाचाचः
पूर्वस्य व्यवस्थितस्य किञ्चित् कार्यं विधीयते यतो यणादेशस्य स्थानिवद्भावा-

दिङ्गागमो न स्यात् । तृतीये तु पक्षे यणादेश एव निमित्तात् पूर्वः । तस्य व्यवस्थितस्येति विधातव्ये स्थानिवद्भावो लभ्यत इति न भवति तन्वन्तीत्यत्रेदप्रसङ्गः । किन्त्वाद्ये पक्षे यो दोषः स इहापि प्रसज्येत । वैयाकरणः सौवश्रमिष्यत्वापि यौ निमित्तात् पूर्वो भवत इति । ननु च निमित्तात् पूर्वस्य कार्यं विधातव्ये स्थानिवद्भाव उच्यते । नचेह निमित्तात् पूर्वयो र्युः किञ्चित् कार्यं विधीयते । नद्यायावादेशो योः कार्यम् । किं तर्हि ? ऐचः । नैतदस्ति । ऐचो हि यत् कार्यं तद् योरपि सम्बन्धि भवत्येव । तयो स्तदुभक्तयो स्तदवयवभूतत्वात् । अत्रोच्यते । आद्यन्तयोः पक्षयो र्यां दोष उक्तः स तावन्न भवति । यस्माद् वहिरङ्गावैचौ । तद्विताश्रयत्वादङ्गाश्रयत्वाच्च । अन्तरङ्गावायावौ । तद्वितनिरपेक्षत्वाद्वर्णाश्रयत्वाच्च । असिद्धं वहिरङ्गमन्तरङ्ग इत्यसिद्धत्वादेचोरायावो न भविष्यतः । इतरस्मिन्नपि पक्षे यो दोष उक्तः सोपि न भवत्येव । तत्र भावसाधनस्य विधिशब्दस्याश्रयणात् । द्विविधो हि विधिशब्दः प्राग् दर्शितः कर्मसाधनो भावसाधनश्च । तत्र कर्मसाधने सर्वमिष्टं न सिध्यतीति भावसाधनोऽप्याश्रीयते । तेन तन्वन्तीत्यत्रेद एवापरिनिष्पन्नस्याचः पूर्वस्य विधाने कर्तव्ये स्थानिवद्भावः सिद्धो भवति । कर्मसाधनेऽप्यदोषः । यणादेश एवात्राचः पूर्वः । तस्य विधाने कर्तव्ये स्थानिवद्भावो भविष्यति । आदेशापेक्षया हि पूर्वत्वे विधिशब्दे च कर्मसाधने तन्वन्तीत्यत्रेदङ्गागमप्रसङ्गो न निवार्य एव । नहि यणादेशात् पूर्वस्य व्यवस्थितस्य कस्यचिदिद् विधीयते । किं तर्हि ? यणादेशस्यैव । भावसाधने तु तस्मिन्न दोषः । यणादेशात् पूर्वस्यापरिनिष्पन्नस्येद एव विधानात् । तस्मात् तत्रापि पक्षे भावसाधन एव विधिशब्दोऽङ्गीकर्तव्यः । पठ्यतीति । तत्करोति तदाचष्ट इति णिच् । णाविष्ठवत् प्रातिपदिकस्येति टिलोपः । ननु चात्र व्यवधानात् पूर्वत्वं न सम्भवति । नैष दोषः । व्यवहितेऽपि हि पूर्वशब्दो वर्तते । यथा मथुरायाः पूर्वं पाटलिपुत्रमिति । ननु च द्वितीया समर्थास्त्रिजुत्पद्यते । तत्रान्तर्वर्त्तिनीं विभक्तिमाश्रित्य पदसंज्ञायां सत्यां जशत्वे सति पठ्यतीति भवितव्यम् । टिलोपस्य स्थानिवद्भावाज् जशत्वं न भवतीति चेत् ? न । जशत्वविधौ स्थानिवद्भावप्रतिषेधात् । नैष दोषः ।

तदाचष्ट इत्यत्र हि तदिति न द्वितीयासमर्थादिति । कुतस्तर्हि ? कर्मण इति । कुत एतत् ? अर्थनिर्देशपरत्वात् । एतदुक्तं भवति । कर्मसंज्ञकात् तदाचष्ट इत्यस्मिन्नर्थे णिञ् भवतीति । तस्मादसुवन्ताण् णिजुत्पत्तेः पद-संज्ञाया अभवाज् जश्त्वं न प्रवर्तते । अवधीदिति । हन्तेर्लुङ् । हनो वध लुङीति । २।४।४२) वधशब्दोऽदन्त आदेशः । अतो लोपः (६।४।४८) । आर्धधातुकस्येड् । अस्तिमिचोऽ पृक्त (७, ३।८६) इतीट् । इट ईटीति (८।२ २८) सिचो लोपः । हलन्तलक्षणेति । वदन्नजत्यादेः (७।२।३) सूत्राहल्यग्रहणानुवृत्ते रतो हलादेर्लघोरिति (७।२।७) वृद्धिर्हलन्तलक्षणा । बहुखट्वाक इति । ननुच स्वरविधिं प्रति न स्थानिवद् भवतीति प्रतिषेधं वक्ष्यति । अतः स्थानिवद्भावस्य प्राप्तिरेव नास्तीत्युक्तमेतदुदाहरणम् । नैतत् । विशेषे हि स प्रतिषेधः स्वरदीर्घयलोपेषु लोपाजादेशो न स्थानिवद् भवतीति । नचायं लोपाजादेशः स्वरो न भवतीति । खकाराकारस्यो-दासत्वं न भवति । कपि ६।१२ १७३ पूर्वमित्युत्तरपदान्तोदासत्वमेव भवति । प्रश्न इति । यजथाचयतविच्छप्रच्छेत्यादिना (३।३।८०) नङ् । तुकि न स्थानिवद्भवतीति । तुकि कर्त्तव्ये न स्थानिवद्भवतीत्यर्थः । यदि हि स्याच् छकारमात्रस्य शादेशे कृते स्थानिवद्भावाद्भिहितस्य तुकः श्रवणं स्यादित्येके । एतच्चायुक्तम् । अत्र ह्यन्तरङ्गत्वाच्चे चेति (६।१।७३) तुक्कैव प्राग् भवितव्यम् । नचात्रेदमस्ति वार्णादाङ्गं वलीय इति । नानाश्रयत्वात् । यत्र ह्येकं निमित्तमाश्रित्य युगपद् वार्णं माङ्गञ्च प्राप्नोति तत्रेदमुपतिष्ठते । श्रेयावेति । अत्राकारमाश्रित्याभ्यासिकारस्यैको यण्प्रोति (६।१।७७) यण् प्राप्नोति । अभ्यासस्यामवर्णः ६।४।७८ इतीयङ् च । तत्र वार्णादाङ्गं वलीय त्वस्योपस्थानादियङेव भवति । प्रश्न इत्यत्र तु शादेशे मनुनासिक-श्रवणं भवितव्यम् । तुक् पुनश्छकारम् । अतो नानाश्रयत्वाच्चोपतिष्ठते । तस्मात् तुकाच्च भवितव्यमेव । अवश्यञ्चैतदेवं विज्ञेयम् । अन्यथा च्छ्वोः शृङ्गुनासिके ३।४।१८ चेत्यत्र यद्वक्ष्यति वृत्तिकारो—ऽन्तरङ्गत्वाच्चे चेति (६।१।७३) तुकि त्ते सतुकस्यायमादेश इति—तद्विरुध्यते । अन्ये तु व्याचक्षते च्छ्वोः शृङ्गु-नासिकेति ३।४।१८ सूत्रे सतुकस्य च्छकारस्य निर्देश इत्येवं केनचिदाचार्येण

शिष्याः प्रतिपादिताः । केनचित्तु तुग्विरहितस्य शुद्धस्यैवम् । उभयस्यैतत् प्रमाणम् । द्वैतत्वे तत्राङ्गेन वा च्छी विशिष्यते । ककारवकाराभ्यां वाङ्गमिति । तत्राद्ये पक्षे ऽङ्गस्य यश्चस्तस्य शादेश इति वाक्यार्थः । सतुक्कस्य च स्थानित्वे नोपादानात् । अन्तरङ्गे तुकि कृते नानर्थक्येऽलोऽन्तरविधिरिति तदन्तर्विध्यभावात् समुदायस्यैवादेशो भवति । यदा शकारविधौ सतुक्कस्य च्छकारस्य निर्देशः प्रश्न इत्येतत् तदानीमज्यहणस्याप्रतुगदाहरणमेव । तुकः पुनः प्रसङ्गाभावात् । यदा तु च्छकारवकाराभ्यामङ्गं विशिष्यते तदा ककारान्तस्याङ्गस्य स्थानित्वम् । अस्मिन् पक्षे शविधौ शुद्धएव च्छकार उपात्तो वेदितव्यः । अन्तरङ्गत्वात् तु पूर्वं तुकि कृते पश्चादलोऽन्त्यपरिभाषाया उपस्थानात् ककारमात्रस्य शकारः । तस्मिन् कृते निमित्ताभावात् तुको निवृत्तिः । यथा स्थातेत्यत्र षत्वनिवृत्तौ ण्वत्वस्य । अत्र पक्षे प्रश्न इत्येतत् प्रतुगदाहरणमज्यहणस्य । यद्यत्र स्थानिवद्भावः स्यात् तुकः प्रत्यावृत्तिर्भवेत् । निमित्तसङ्गावात् । यथा प्रत्यष्ठादित्यत्र ण्वत्वस्य । तुकि न स्थानिवद्भवतीत्यस्यायमर्थः । योऽसौ निमित्ताभावान्निवृत्तस्तुगासीत् तमेव पश्चात् प्रत्यावर्त्तमानं प्रति न स्थानिवद् भवतीति पुनः प्रत्यावृत्तिरेव । पूर्वविविधिरिति । ननु च यद्यत्र तुकः प्रत्यावृत्तिः स्यान् नङो डित्करणमनर्थकं स्यात् । तद्धि प्रच्छेदः संप्रसारणार्थं वा विच्छेदगुणप्रतिषेधार्थं वा क्रियते । तत्र प्रच्छेदेनङि संप्रसारणेन न भवितव्यम् । प्रश्ने चासन्नकाल इति (३१२११७) निपातनात् । यदि च स्थानिवद्भावे सति तुकः प्रत्यावृत्तिः स्यात् ततो गुणप्रतिषेधार्थमपि न स्यात् । अलघूपधत्वादेव गुणो न भविष्यति । ततश्चानर्थकमेतत् स्यात् । नानर्थकम् । अनित्यमागमशास्त्रमिति ज्ञापनार्थत्वात् । अनित्यत्वज्ञापने त्वागमशासनस्य सूक्रमोरनात्मनेपदनिमित्त इत्यत्र (७१२३६) यद्वक्ष्यति—क्रमेण कर्त्तव्यात्मनेपदविषयादसत्यात्मनेपदे कृति प्रतिषेधो वक्तव्य इति—तन्न वक्तव्यं भवति । उक्छि उच्छे विद्ध गतौ सनाद्यन्ता (३१२३२) धातव इत्येवमादयो निर्देशोपपन्ना भवन्ति । आक्राष्टामिति । कृष विलेखने । आङ्पूर्वाङ्गुङ् । चिः । स्युश्चस्युश्चकृषट्पट्टपां चैः सिज् ३१२१४४ वा । वेतुपमंस्थानात् कस्यापवादः पक्षे सिच् । तसस्ताम् । अनुदात्तस्य (६१२१५८) चर्दुपधस्यान्यतरस्यामित्य

मागमः । यणादेशः । वदन्नजत्यादिना (७।२।७) वृद्धिः । वैयाघ्रपथ इति । व्याघ्रस्येव पादावस्येति बहुव्रीहिः । पादस्य लोपो (५।४।१३८) ऽहस्यादिभ्य इत्यन्तलोपः । व्याघ्रपादिति स्थिते गर्गादित्वाद् यञ् (४।१।१०५) । पादः पदिति पङ्गावः (६।४।१३०) । आदीभ्य इति । अदादित्वाच्छपो लुक् । अथात्र टेरेच्चात् प्रागेव कस्मालोपो न भवति ? स्याद् यदि परस्मिन्निति वचनं न स्यात् । तस्मिन् ह्यसत्युभयोर्नित्यत्वात् परत्वाच्च लोपेनैव युक्तं भवितुम् । परस्मिन्नित्युच्यमाने तु स्थानिवद्भावाभावात् कृते टेरेच्चे न प्राप्नोतीत्यनिष्ठो लोपः । टेरेच्चं तु कृताकृतप्रसङ्गित्वान् नित्यम् । तस्मात् तदेव पूर्वं भवति । हे गौरिति । गोतो णिदिति (७।१।८०) णित्वात् सर्वनामस्थानस्याचो जित्तीति वृद्धिः (७।२।११५) । सम्बुद्धिलोपे कर्त्तव्य इति । एङ् ऋत्वात् सम्बुद्धे (६।१।६८) रित्यनेन । बाभ्रव्येति । बाभ्रोरपत्यमिति मधुबभ्रोर्बाभ्रण (४।१।१०६) कौशिकयो रिति यञ् । ओर्गुणः (६।४।१४६) । वान्तो यि प्रत्यय (६।१।७५) इति वान्तादेशः । आदिवृद्धिः । बाभ्रव्य इति स्थिते वृद्धाच्छः (४।२।११४) । यस्येति (६।४।१४८) चेत्यकारलोपः । अवादेशो न स्थानिवद्भवतीति । ननु चामत्यपि स्थानिवद्भावे सन्निपातलक्षणो विधिरनिमित्तं तद्विधातव्येति न भवितव्यमेवात्र यलोपेन । तथाहि यकारादाववादेशेनात्मलाभः प्रतिलब्ध इति नोत्तङ्गं म तं बाधितुम् । नैतदस्ति । सन्निपातो ह्यत्र सन्निपातलक्षणो नावयवो हल् । सत्यपि वा तस्य सन्निपातलक्षणत्वे न भवत्येष दोषः । अनित्यत्वात् सन्निपातलक्षणपरिभाषायाः । अनित्यत्वं तु नलोपः (८।२।२) सुप्स्वर इत्यादौ सूत्रे ज्ञापयिष्यते । नैधेय इति । निपूर्वां ङुधाञ् उपसर्गे घोः (३।३।८२) किः । आतो लोपः (६।४।६४) । निधि इति स्थिते इत्रच इतश्चानिञ् (४।१।२२२) इति टक् । ननु पूर्वस्माद् विधिः पूर्वविधिरिति पञ्चमीसमासस्याप्यभीष्टत्वात् पूर्वस्मादपि विधी कर्त्तव्ये स्थानिवद्भावेन भाव्यम् । तथाहि ठस्येक (७।३।५०) इत्यत्र वक्ष्यति मथितं प्रणमस्य माथितिक इत्यत्र यस्येति (६।४।१४८) लोपे कृते इत्सुसुक्तान्तात् (७।३।५१) इति स्थानिवद्भावादिकस्य कादेशः प्राप्तः । सन्निपातलक्षणो विधिरनिमित्तं तद्विधातव्येति न भवति । अकारलोपस्य स्थानिवद्भावत्वात् । पूर्वस्मादपि

विधौ स्थानिवद्भवतीति । तदेवं यस्मात् पूर्वस्मादपि विधौ स्थानिवद्भावोऽनेन भवति तस्माद् हे गौरित्यादिष्वपि स्थानिवद्भावेन भवितव्यमेवेत्युक्तान्येतानि प्रत्युदाहरणानि । नैष दोषः । पूर्वस्माद् विधौ कर्त्तव्ये यः स्थानिवद्भावस्त- स्थानित्यत्वात् । अतएव 'चानित्यत्वादप्रधानभूतोऽसाविति वृत्तावस्य सूत्रस्य पूर्वस्मादिति न प्रतिपादित स्तदेवाप्राधान्यमस्य दर्शयितुम् । कुतः पुन स्तस्थानित्यत्वमवसितम् ? निष्ठायां सेटीत्यत्र ६।४।३२ । सेङ्ग्रहणात् । तदेवमर्थं क्रियते । इटि कृते णिलोपो यथा स्यादिति । यदि ह्युक्त एव तस्मिन् णिलोपः स्यात् कारितमित्यत्रेङागमो न स्यात् । एकाच इति प्रतिषेधात् । तथाच तत्र वक्ष्यति सेङिति किम् ? संज्ञपितः पशुः । सनीवन्तर्धेति (७।२।३८) ज्ञपेरिङ् विकल्पार्त्तम् । यस्य विभाषेति ७।२।१५ । निष्ठायामिट्- प्रतिषेधः । अथ पुनरेकाच इति तत्रानुवर्त्तनम् । तत्र निष्ठायामत्र भवितव्य- मिङागमेनेति सेङ्ग्रहणं मनर्थकं स्यात् । तत् क्रियते कालावधारणार्थम् । इङागमे कृते णिलोपो यथा स्यादिति । अकृते तस्मिंश्चिलोपे सति कारित- मित्यत्रैकाच उपदेशे ऽनुदात्तादिति ७।२।१० । प्रतिषेध इटः प्रसज्येत । यदि च पूर्वस्माद् विधौ कर्त्तव्ये नित्यं स्थानिवद्भावः स्यान् णिलोपस्य स्थानिवद्भावे सत्यनेकाच्त्वादित्प्रतिषेधस्य प्रसङ्ग एव नास्तीति सेङ्ग्रहणं न कुर्व्यात् । कृतञ्च । ततोऽवसीयते पूर्वस्माद् विधावनित्यः स्थानिवद्भाव इति । तेन गौरित्यादिषु पूर्वस्माद् विधौ कर्त्तव्ये स्थानिवद्भावो न भवति । अथ विधिग्रहणं किमर्थम् ? यावता पूर्वस्येत्येवं सिद्धम् । तथाहि कार्यापेक्षया षष्ठी भविष्यति । पूर्वस्य विधौ कर्त्तव्य इति । नैतदस्ति । असति हि विधिग्रहणे यदि पूर्वस्येत्युच्येत पूर्वस्माद् विधौ स्थानिवद्भावो न स्यात् । अथ पूर्वस्मादित्यु- च्येत पूर्वस्य विधौ न स्यात् । विधिग्रहणे सति षष्ठीसमासः पञ्चमीसमासश्च लभ्यत इति सर्वत्र सिध्यति । तस्मात् समासद्वयार्थं विधिग्रहणं कर्त्तव्यम् ।

५८ । न पदान्तद्विर्वचनवरेयलोपस्वरसवर्णानुस्वारदीर्घ-
जश्चरविधिषु ।

अत्रापि विधिशब्दो भावसाधनः कर्मसाधनश्च । स च प्रत्येकमभिसम्ब-

ध्यते । तत्र यथायोगं कचिद् भावसाधन आश्रीयते कचिद् कर्मसाधनः ।
तत्र द्विर्वचनविधौ भावसाधनः । तत्र हि तदेव विधातव्यम् । नहि
तस्यावस्थितस्य किञ्चित् कार्यम् । अन्यत्र तु कर्मसाधनः । तत्र हि वय-
स्थितस्य पदान्तादेः कार्यान्तरविधानात् । कौ स्तो यौ स्त इति । अस्तेर्लट् ।
तस् । अदादित्वाच्छपो लुक् । पूर्वविधावावादेशे यणादेशे च कर्त्तव्ये
स्थानिवत् स्यादिति । कथं पुनः स्थानिवत् स्यात् ? यावता पदसंस्कारायैव
प्रयुक्तत्वाद् वाकरणस्य स्त इत्यादिकं पदं पदान्तरनिरपेक्षमेव संस्क्रियते ।
अनादिष्टादचो यः पूर्वस्तस्य विधिं प्रति स्थानिवद्भावेन भवितव्यम् । न चायं
प्रकारः पदान्तरनिरपेक्षे पदसंस्कारे सम्भवति । स्त इत्यादिके पदे
संस्क्रियमाणे कावित्यादेः पदान्तरस्यासन्निधानात् । किं पुनरिदं राजशासनं
पदसंस्कारायैव शब्दानुशासनं कर्त्तव्यमिति ? अथ शास्त्रकारस्यैवायमभिप्राय
इति चेत् ? न । शास्त्रकारेण हि युष्मद्युपपदे (११४।१०५) समानाधि-
करणे स्थानिन्यपि मध्यम इति युष्मदाद्युपपदे मध्यमादिपुरुषविधानाद्
वाक्यसंस्कारप्रयुक्तमपि शास्त्रमेतदिति सूचितम् । अत्र कौ इत्यादिकं पदं
प्रागैव व्यवस्थाप्य स्त इत्यादेः पदस्य संस्कारे क्रियमाणे ऽनादिष्टादचः पूर्व
आकारादिर्भवतीति स्थानिवद्भावः स्यात् । अतः प्रतिषेध उच्यते । ननु
च दृश्यतेत्येवमादौ प्रतिषेधेऽपि स्थानिवद्भावे वहिरङ्गस्य यणादेशस्यासिद्ध-
त्वादन्तरङ्गं द्विर्वचनं न प्राप्नोति । तत् किमित्येवमाह अस्माद्वचनाद्
भवतीति । नच शक्यं वक्तुं स्थानिवद्भावप्रतिषेधादसिद्धं वहिरङ्गमित्येषा न
प्रवर्त्तते इति । यतोभयमेकपदाश्रयं पटुगौ पटुः शुच्यां शुच्य इत्येवमादौ
तत्र स्थानिवद्भावप्रतिषेधस्यार्थवत्त्वान् नैष दोषः । द्विर्वचनमेव वहिरङ्गम् ।
बह्वपेक्षत्वात् । तथाह्यत्र उक्तस्य यरो ऽनचीति च त्रितयं तदपेक्षते ।
यणादेशस्त्विको ऽचीति द्वयमेव । वरे इति । ननु चात्र समासे सति
सप्तम्या लुका भवितव्यम् । तत् कथं वरे इति निर्देशः । अतएव निपात-
नादलुगित्यदोषः । अन्ये त्वीकारप्रश्लेषाऽत्रेति वर्णयन्ति । एवञ्च सम्बन्धं
कुर्वन्ति । वरे योऽ जादेशस्तस्य विधिं प्रति न स्थानिवत् । ईविधिं च प्रति
न स्थानिवदिति । तेनामलक्याः फलं विकार इति नित्यं वृक्षरादिभ्य

(४।३।१४४) इति मयट् । तस्य फले लुगिति (४।३।१६२) लुक् ।
 अतो लुक् तद्धितलुकीति (१।२।४८) गौरादिनञ्क्षणस्य ङीषो लुकि
 कृते तस्य स्थानिवद्भावाद् यस्येति चेति (६।४।१४८) लोपः प्राप्नोति ।
 ईकारे परतो यो विधिस्तं प्रति स्थानिवद्भावप्रतिषेधान्न भवति । ननु
 चाजादेशः परनिमित्तकः पूर्वविधौ स्थानिवद्भावतीत्युच्यते । नच लुका पौर्वा-
 पर्य्यमस्तीत्यतएव स्थानिवद्भावो न भविष्यति । तदप्रयोजनमीकारप्रश्लेषस्य ।
 लोपेनापि तर्हि पौर्वापर्य्यं नास्तीति पठयतीत्यादावपि स्थानिवद्भावो
 न स्यात् । अथ तत्र स्थानिहारकं पौर्वापर्य्यं सम्भवति । इहापि तथा
 स्यात् । ये त्वीकारप्रश्लेषं नेच्छन्ति त आमलक्याः फलं विकार आमल-
 कमित्येतदर्थं नेति योगविभागं कुर्वन्ति । यायावर इति । अत्यर्थं यातीति
 धातोरेकाच इत्यादिना (३।१।२२) यङ् । दिर्वचनम् । अभ्यासस्य ऋस्वः ।
 दीर्घाऽङ्कित् इति (७।४।८३) दीर्घः । ततो वरञ्च । अतो लोपे कृते
 लोपो (६।१.७६) व्योर्वलीति यकारलोपः । अतो लोपः परनिमित्तक
 इति । आर्धधातुके परतो विधानात् । यद्यतो लोपः परनिमित्तक
 स्ततो ऽचो (३।१.८) यदित्यत्राज्यग्रहणं किम् ? यावता हलन्ताभ्यासं वक्ष्यतीति
 चोद्यं समुत्थाप्याजन्तभूतपूर्वादपि यथा स्याद् दित्स्यं धित्स्यम् इति यद्
 वक्ष्यति—तद् विरुध्यते । नहि परनिमित्तकेऽतो लोपे ऽजन्तभूतपूर्वाद्
 यतो विधिः सम्भवति । प्राग् कृदुत्पत्तेरतो लोपस्याभावात् । अभावस्तु
 परस्य निमित्तस्याभावात् । पक्षभेदादविरोधः । तत्र ह्यार्धधातुक इति
 वर्तते । आर्धधातुक इति विषयसप्तमी चेषा । परसप्तमी चेति पक्षद्वयम् ।
 आर्धधातुकसामान्यविवक्षायां सामान्येन पौर्वापर्य्यं न सम्भवतीति विषयसप्तमी
 भवति । आर्धधातुकव्यक्तिविवक्षायां तु व्यक्तेः पौर्वापर्य्यं सम्भवतीति
 परसप्तमी । यदा तु व्यक्तिहारकं सामान्यस्य पौर्वापर्य्यं विवक्ष्यते तदापि
 परसप्तम्येव । तत्राद्ये पक्षे आर्धधातुके विषयभूते प्रागेव यदुत्पत्ते रतो
 लोपो भवति । इतरत्र तु तस्मिन्नुत्पत्ते । तत्राचो यदित्यत्र यदज्यग्रहणस्य
 प्रयोजनं वक्ष्यति तत्पूर्वम् पक्षमाश्रित्य । यत पुनरिहातो लोपः परनिमित्तक
 इत्युक्तं तदितरं पक्षम् । तस्माद् विषयभेदादविरोधः । परसप्तमीपक्षे

तु तत्राज्यग्रहणं विस्मयार्थमेव वेदितव्यम् । कथं पुनर्ज्ञायते परसप्तमीपक्षोऽपि
 तत्राभिमत इति ? अनुदात्तेतश्च हलादेरित्यादि (३।२।१४८) ग्रहणात् ।
 महेवमर्थं क्रियते । हलन्तादित्येवं मा विज्ञायीति । एवं हि विज्ञायमाने
 जुगुप्सनः मीमांसन इत्यत्र युज् न स्यात् । अजन्तत्वात् । यदि चार्धधातुक
 इति विषयसप्तम्येवैषाभिमता स्यात् परसप्तम्यपि तदा ऽदिग्रहणमनर्थकं
 स्यात् । आर्धधातुके विषये ऽकारलोपे कृते जुगुप्सतिमीमांसयोरपि
 हलन्तत्वात् । तस्मादादिग्रहणाद् विज्ञायते परसप्तमीपक्षोऽपि तत्राभीष्ट इति ।
 विषयसप्तमीपक्षे तु तत्रादिग्रहणं विस्मयार्थमेव द्रष्टव्यम् । कण्डूतिरिति ।
 कण्डूदिभ्यो (३।१।२७ यक् । तदन्तात् स्त्रियां (३।३।८४) क्तिन् ।
 चिकीर्षको जिह्वीर्षक इति । चिकीर्षजिह्वीर्षशब्दाभ्यां ण्वल् । शिषेः पिषे-
 षेति । शिष्व विशेषणे । पिष्व सञ्चूर्णने । हित्वधित्वष्ट्वजश्वत्वेऽपि । सेर्द्ध-
 पिषेति (३।४।८७) हेरादेशे कृते हुभल्भ्यो (६।४।१०१) हेर्धिरिति
 धिरादेशः । णुना णुरिति णुत्वम् (८।४।४१) । भूतां जश् (८।४।५३)
 भूगीति जश्त्वम् । ननु चात्र स्थानिवद्भावस्य प्राप्तिरेव नास्ति । यो
 ह्यनादिष्टादचः पूर्व स्तस्य विधौ स्थानिवद्भावतीत्युच्यते । न चायमनादिष्टा-
 दचः पूर्वः । तत् किं प्रतिषेधेन ? नैष दोषः । स्थानिनो नकारस्या-
 ऽनादिष्टादजपेक्षं पूर्वत्वमस्तीति । तदादेशोऽप्यनुस्वारः स्थानिवद्भावादाना-
 दिष्टादचः पूर्व इति लभ्यते । शिषन्तीत्यादि । किमर्थं पुनरुदाहरणान्तरोप-
 ष्यामः ? यावता शिषन्तीत्याद्यनन्तरोक्तमेवेदं युक्तमुदाहरणम् । एवं मन्यते ।
 यदि तदेवोदाह्रियते तदा यत्र परसवर्णं स्तत्रानुस्वारेण, भवितव्यम् । तत्रैव हि
 विधीयते । ततश्च नान्तरीयकत्वात् परसवर्णविधौ स्थानिवद्भावप्रतिषेधोऽनुस्वार-
 वेधावपि स्थानिवद्भावप्रतिषेधः कृत एव । ततोऽनुस्वारग्रहणं पृथङ् न कर्तव्य-
 मिति कस्यचिद् भ्रान्तिः स्यात् । तस्माद् यत्र परसवर्णा न सम्भवति
 तदेवोदाहरणं युक्तमिति । प्रतिदीवनेति । दिवेः कनिन् वृषीत्यादिना कनिन्
 ल्यये रूपम् । हलि चेति । उपधायायेति (७।१।१०१) दीर्घत्वत्र स्यादिति ।
 इति (८।२।७७) चेत्यनेनैवात्र दीर्घत्वम् । उपधायायेत्येतदिदानीन्तन-
 कुल्लेखकैः प्रमाटान्निवृत्तम् । तथाहि उपधायायेत्यत्र (७।१।१०१)

वक्ष्यति प्रतिदीव्न इत्यत्र तु हलि चेति दीर्घत्वमिति । ननु च स्थानिवद्भावे प्रतिषिद्धेऽपि न भङ्गुरागमिति (८।२।७८) दीर्घत्वप्रतिषेधेनात्र भवितव्यम् । तत् किमित्येवमाह । अस्माद् वचनाद् भवतीति । नच स्थानिवद्भावप्रतिषेधसामर्थ्यादत्र प्रतिषेधो न भवतीति शक्यं परिकल्पयितुम् । स्थानिवद्भावप्रतिषेधस्य पिपठीरित्यत्रार्थवत्त्वात् । अत्र हि पिपठिषतेः क्विपि कर्तेऽतो लोपे कृत्वे च—कृत्वं पुनरस्य पूर्वत्वासिद्धमिति (८।२।१) षत्वस्यासिद्धत्वाद्—यदि स्थानिवद्भावो न प्रतिषिध्येत ततोऽकारलोपस्य स्थानिवद्भावाद्व्यं रूपधाया दीर्घ इक (८।२।७६) इति रेफवकारान्तस्य धातोरुच्यमानं दीर्घत्वं न स्यात् । एवं मन्यते । व्योरूपधाया (८।२।७६) इत्यधिकाराद् रेफवकारान्तस्य भस्य दीर्घत्वं प्रतिषिध्यते । नचैतद् रेफवकारान्तम् भसञ्जकम् । अपितु नकारान्तमिति । सग्विरिति । समाना ग्विरिति विशेषणममासः । समानस्य च्छन्दस्य (६।३।८४) मूर्धप्रभृत्युदको-
 ष्विति सभावः । बध्नामिति । भस भर्त्सनदीप्तयोः । अभ्यासे चर्ष (८।४।५४) इत्यभ्यासभकारस्य जश्त्वं बकारः । जक्षतुः । जक्षुरिति । लिट्यन्यतरस्यामिति (२।४।४०) घञ्ज्ञादेशः । कुहोश्च रित्यभ्यासघकारस्य (७।४।६२) चृत्वं भकारः । तस्य पूर्ववज्जश्त्वं जकारः । बहुवचने घञ्ज्ञादेश इति । लुङ्सनोर्घञ् (२।४।३७) इत्यनेन । बहुवचक इति । अत्र स्थानिवद्भावाद्व्यं रूपान्तेऽन्यात् पूर्वमिति (६।२।१७४) खकारस्यो-
 दाक्षत्वं न भवति । कपि । ६।२।१७३) पूर्वमितिट्शब्दस्याकारस्यैव भवति । किर्यीर्गिर्यीरिति । व्यं रूपधाया दीर्घइकः (८।२।७६) । हलि चेति (८।२।७७) दीर्घत्वं न भवति । एतच्च वुत्पत्तिपक्षमाश्रित्योक्तं यदा कृयोरिच्चेति किरर्तेर्गिरितेश्च किरिगिरिशब्दै वुत्पत्त्याद्येते । अवुत्पत्तिपक्षे त्वसत्यपि स्थानिवद्भावे धातुत्वाभावान्न भवत्येव दीर्घत्वम् । तथा ह्यवुत्पत्तिपक्षमाश्रित्योपधाया श्रैत्यत्र (७।१।१०१) वक्ष्यति उणादयो-
 ऽवुत्पन्नानि प्रातिपदिकानीति किर्यीर्गिर्यीरित्येवमादिषु दीर्घा न भवतीति । वायोरिति । लोपो व्योर्वलीति (६।१।७६) यलोपो न भवति ।

५६ । द्विर्वचनेऽचि ।

पूर्वं कार्यातिदेशः कृतः । इदानीन्तु रूपातिदेशार्थमिदमारभ्यते । अथवा निमित्तात् पूर्वमित्येतस्मिन् पक्षेऽनन्तरसूत्रेण द्विर्वचनविधिं प्रति प्रतिषेधः प्राप्त इत्यस्यारम्भो वेदितव्यः । द्विर्वचनेऽचीति समानाधिकरणे सप्तम्यौ । तत्राज् विशेष्यः । द्विर्वचनं विशेषणम् । विशेषणविशेष्यभावस्य च प्रयोजनं दुदूषतीति प्रत्युदाहरणे दर्शयिष्यते । कथं पुनरज् द्विर्वचनशब्देनोच्यते । द्विर्वचननिमित्तत्वात् । अतएव वृत्तावाह द्विर्वचननिमित्तेऽचीति । भवति हि तन्निमित्तत्वात् ताच्छब्दम् । यथा आयुर्धृतमिति । परसप्तमी चेयमपीति यस्मिन् विधिस्तदादावल्ग्रहणमिति । अजादाविति द्रष्टव्यम् । परस्मिन्निति च प्रकृतत्वात् परस्मिन्नजादाविति गम्यते । अथवा द्विर्वचनस्य प्रत्ययविशेषणनिमित्तत्वाद् द्विर्वचनग्रहणेन प्रत्ययः सन्निधापितः । तेनाजादौ प्रत्यय इति प्रतीयते । यदि तर्ह्यजादावजादेशः स्थानिवद्भवति पपाविति न सिध्यति । नह्यजादावादेशः । किं तर्हि ? अथेव । इहापि व्यपदेशिवद्भावेनाजादित्वमस्तीत्यदोषः । इह तर्हि न सिध्यति चक्रतुरिति ? अथेव तु यणादेशो विधीयते । नत्वजादौ । नैष दोषः । यो ह्यत्राचि यणादेशो विधीयते सोऽजादावपि भवत्येव । यदि द्विर्वचननिमित्तेऽच्यजादेशः स्थानिवद्भवति सर्वस्यामवस्थायां द्विर्वचनादुत्तरकालमपि स्यादित्यत आह द्विर्वचनएव कर्त्तव्य इति । एवकारेण द्विर्वचनक्रियाकालात् कालान्तरे स्थानिवद्भावस्याभावं दर्शयति । कथं पुनरेतन्निरूप्यते ? यावत्तैकं द्विर्वचनग्रहणं तेन चाज् विशेषितः । एवं मन्यते । द्वितीयमपि द्विर्वचनग्रहणमनन्तरसूत्रादिहानुवर्त्तते । अथवा द्विर्वचनञ्च द्विर्वचनश्लेषकशेषं कृत्वा द्विर्वचन इति निर्देशः कृतः । तत्रैकेन द्विर्वचनग्रहणेन द्विर्वचननिमित्तेऽचीत्येषोऽर्थो लभ्यते । द्वितीयेन तु द्विर्वचन एव कर्त्तव्य इति । इह द्विर्वचने कर्त्तव्ये स्थानिवद्भावो विधीयत इति द्विर्वचनकार्यार्थ एवैष प्रतीयते । साच्कस्य द्विर्वचनं विधीयमानमनच्कस्य न प्राप्नोतीति युज्यते द्विर्वचनकार्यार्थत्वमस्य । द्विर्वचनकार्यार्थं त्वस्मिंश्चक्रतुश्चक्रुरित्यत्रास्यानच्कस्य द्विर्वचने कृते सतीष्टमभ्यासरूपं न सिध्यतीति व्यामोहाद् यो मन्यते तं प्रत्याह रूपाति-

देशश्चायमिति । चशब्दोऽवधारणे । रूपातिदेश एव न कार्यातिदेश इत्यर्थः ।
 कुतः पुनरिष निश्चयो रूपातिदेशश्चायमिति । अज्यग्रहणात् । तस्य ह्येतत्
 प्रयोजनम् । जेघ्रीयते देधीयत इत्यत्र मा भूदिति । यदि चायं द्विर्वचन-
 कार्यातिदेशः स्यान्न रूपातिदेशोऽज्यग्रहणमनर्थकं स्यात् । भवत्वत्र
 स्थानिवद्भावः । तथापि न कश्चिद्विशेषः । तथाहि यद्यप्यत्र स्थानिवद्भाव
 एवमपि द्विर्वचनकार्येण भवितव्यम् । अथापि न स्थानिवद्भाव एवमपि
 भवितव्यम् । उभयत्रापि साचकत्वात् । ततश्च कथमेतत् प्रत्युदाहरणम् ?
 तदेतदज्यग्रहणं कथमर्थवद् भवति ? यद्येष रूपातिदेशो रूपेऽस्यातिदिश्यमाने
 यद्यज्यग्रहणं न क्रियते नदिहापि रूपातिदेशे सति ब्रा इति आ इति च
 द्विर्वचनं स्यात् । तथाऽनिष्टमभ्यासरूपं प्रसज्येत । तस्मादज्यग्रहणाद्
 रूपातिदेशोऽयमिति निश्चीयते । यद्येवं भेदनिबन्धनो वतिर्न प्राप्नोति ।
 स्थान्येव हि पुनरात्मीयं रूपं प्रापित इति कुतो भेदः ? आतिदेशिकानाति-
 देशिकत्वेन रूपभेदस्य विवक्षितत्वाददोषः । द्विर्वचनएव कर्त्तव्य इति
 यदुक्तं तस्यार्थं विस्मयीकर्त्तुमाह नियतकाल इति । कृते द्विर्वचन इत्यादिना
 तदेव नियतकालत्वं दर्शयति । जघ्नतुरिति । अभ्यासाच्चेति (७।१।५५)
 हकारस्य कुत्वम् । आटिटदिति । अटते हेंतुमति णिच् । लुङ् । चङ् ।
 चडीत्य (६।१।११) जादेर्द्वितीयस्येति (६।१।२) द्विर्वचनम् । आङ्जादीना-
 मित्याङ् (६।४।७२) भवति । निनयेत्यादि । णलुत्तमो वेति (७।१।८१)
 यदा णित्वं नास्ति तदा गुणः । यदा णित्वं तदा वृद्धिः । जम्ले मस्ते
 इति । स्ते हर्षक्षये । स्ते गात्रविनामे । आदेच (६।१।४५) उपदेशेऽगिति
 इत्यात्वम् । भाव आत्मनेपदम् । लिटस्तभयोरेशिरैजित्येष् (३।४।८१) ।
 अवणमाकारस्य न भवतीति । यदा कालावधिपरिग्रहार्थं द्विर्वचनग्रहणं न
 क्रियते तदोत्तरकालमपि स्थानिरूपं प्रसज्येत । ततश्चाकारस्य अवणमेव
 स्यात् । आतो लोपस्य तु गोद इत्येवमाद्यवकाशः । श्रूयमाणे चाकारे परेण
 सह वृद्धिः स्यात् । दुष्युषतीति । दिवेः सनीवन्तर्हेत्यादिना (७।२।४८)
 यदा पक्ष इडागमो न क्रियते तदेको भल् (१।२।८) हलन्ताच्चेति
 (१।२।१०) कित्त्वम् । ततः च्छोः (३।४।१८) शूङ्लुनासिके चेतूयद् ।

स च द्विर्वचननिमित्तं न भवति । तत्र यदि द्विर्वचननिमित्तत्वेन नाज् विशेषत ऊठि परतो यो यणादेश स्तस्यापि स्थानिवद्भावः स्यात् । एवञ्चाभ्यासरूपमिवर्णान्तं श्रूयते । द्विर्वचननिमित्ताच्परिग्रहे तु द्यू इत्यस्य द्विर्वचनं भवति । तत्र हलादिशेषऋस्वत्वयोर्दूषतीत्यभ्यासरूपमुकारान्तं सिध्यति ।

६० । अदर्शनं लोपः ।

अदर्शनमित्यादि । ननु चादर्शनानुपलब्धिशब्दावनुपलब्धिसामान्यवचनौ । अश्ववणानुच्चारणशब्दौ त्वनुपलब्धिविशेषणवचनौ । तथा ह्यश्ववणादिशब्दोच्चारणे शब्दस्यैवानुपलब्धिः प्रतीयते । नानुपलब्धिमात्रम् । नच सामान्यविशेषशब्दानामेकार्थता । तत् किमित्येवमाह अनर्थान्तरमिति । एवं मन्यते । सामान्यशब्दा अपि प्रकरणवशाद् विशेषे वर्तन्ते । इह च शब्दा व्युत्पाद्यत्वेन प्रकृता स्तस्माद् यद्यप्यदर्शनानुपलब्धिशब्दौ सामान्यवचनौ तथापीह प्रकरणसामर्थ्याद् विशेषे शब्दानुपलब्ध्यावेव वर्तन्ते । इह वृद्धिरित्यादिकाः संज्ञाः शब्दानां विहिताः । तद्वदिहाप्यदर्शनमित्यस्यैव शब्दस्य लोप इत्येषा संज्ञा स्यात् । ततश्च लोपप्रदेशेष्वदर्शनशब्दस्योपस्थानात् स एवादेशः स्यादित्यत आह एतैः शब्दैरित्यादि । कथं पुनरेतन्नभ्यते ? एवं मन्यते । नवेति विभाषेत्यत (१११३४) इतिकरणोऽर्थनिर्देशार्थाऽनुवर्तन्ते । तेन यथा तत्त्वार्थस्य संज्ञा भवति तथेहापीति । अर्थमेव संज्ञेत्यवधारणम् । अर्थस्यैव न शब्दस्येत्यर्थः । पुनः श्रुतौ ह्यवधारणं गम्यते । यथा क्रिया हि द्रव्यं विनयति नाद्रव्यमिति । विनापीतिकरणेन शब्दस्वरूपस्य संज्ञा सिध्यत्येव । यथा तरसमपौ घ इत्यत्र (१११२२) । तस्मादितिकरणानुष्ठानिसामर्थ्याददर्शनमिति योऽर्थः प्रतीयते तस्यैवैषा संज्ञा । न शब्दस्य । किञ्च लोप इति महती संज्ञा क्रियते यथान्वर्थसंज्ञा विज्ञायेत । लोपनं लोपः । अनुपलब्धिरनुच्चारणमित्यर्थः । नचादर्शनमित्येतच्छब्दरूपमेवाभावात्मकम् । किं तर्हि ? तदर्थः । तस्मादन्वर्थसंज्ञाविज्ञानादर्थस्यैवैषा संज्ञा । यदि तर्ह्यर्थस्यैवैषा संज्ञा ततोऽतिप्रमङ्गः । सर्वां हि शब्दः स्वविषयादन्यत्र न दृश्यते । ततश्च तपु जत्वित्यत्र क्षिपाऽदर्शनस्य लोपसंज्ञा स्यात् । एवञ्च सति प्रत्ययलोपे प्रत्ययलक्षण

मिति ऋस्वस्य पिति (६।१।७१) कृति तुगिति तुक् प्रसज्यत इत्यत आह प्रसक्त-
 स्येत्यादि । तच्च दर्शनमात्रस्यैषा संज्ञा न । किं तर्हि ? शास्त्रादर्थाद्वा कुतश्चित्
 प्रसक्तस्य यददर्शनं तस्यैव । तदिह न केनचित् प्रकारेण क्तिप्प्रसङ्गोऽस्ति
 तत्कुतोऽतिप्रसङ्गः ? कथं पुनरेष विशेषो लभ्यते ? यावता नेह प्रसक्तग्रहण-
 मस्ति । नापि तत् प्रकृतम् । एवं मन्यते । स्थानिवदित्यतः स्थानि-
 ग्रहणमिहाप्यनुवर्त्तते । स्थानी प्रसङ्गवान् प्रसक्त इति पर्याया ह्येते ।
 तेनायमर्थो लभ्यते । प्रसक्तस्य यददर्शनं तस्येयं संज्ञेति । गोधेर इति । गोधाया
 द्वक् (४।१।१२८) । एयादेशः । लोपो (६।१।७६) व्योर्वलोति यकारस्य
 शास्त्रेण प्रसक्तस्य लोपः । पचेरन्नित्यत्रापि सौयुटः शास्त्रेण । एवमन्यत्रापि
 यथायोगं प्रसक्तता वेदितव्या । जीरदानुरास्त्रेमाणमिति । पूर्ववद् वकारस्य
 लोपः । स्त्रिवु गति शोषणयोरित्यस्य सर्वधातुभ्यो मनिन्निति मनिन्प्रत्ययान्तस्य
 द्वितीयैकवचन उपधादीर्घेणैत्वे च कृते आस्त्रेमाणमिति । अपरस्यानुबन्धादे-
 रिति । ककारादेरनुबन्धस्य । आदिशब्देन सौयुट्सकारस्य ।

६१ । प्रत्ययस्य लुक्श्लुपः ।

यथा वृद्धिशब्द स्तुज्ञाविताना मतद्भावितानामपि संज्ञा तथा लुगित्या-
 दिका अप्यतज्ञावितस्यापि संज्ञाः प्राप्नुवन्ति । ततश्च संज्ञासंकरः स्यात् ।
 संज्ञासंकरे हि सति तत्कार्याण्यपि संकीर्त्यैरन्नित्यत आह अनेकसंज्ञा-
 विधानाच्चेत्यादि । यद्यतज्ञावितस्याप्येताः संज्ञाः स्यु रनेकसंज्ञाकरणमनर्थकं
 स्यात् । एकैव सर्वकार्यसिद्धेः । तस्मादनेकसंज्ञाविधानाद् यददर्शनं
 यया संज्ञयोच्चारितया भावितं निष्पादितं तस्यैव प्रत्ययादर्शनस्य सा संज्ञा
 नान्यस्येति न भवति संकरः । एवं तर्हीतिरेतराश्रयदोषः प्राप्नोति ।
 तथाहि संज्ञया विशिष्टमदर्शनं भाव्यम् । सति च तस्मिन् प्रत्ययादर्शने संज्ञया
 भाव्यमित्यत आह विधिप्रदेशेषु चेत्यादि । तददर्शनं विधीयते यस्य विहितस्य
 लुगितेः प्रमादिकाः संज्ञा भवन्तीति भाविन्याः संज्ञाया विज्ञानान् न भवतीत-
 रेतराश्रयदोषः । अस्तीति । अदिप्रभृतिभ्यः (२।४।७२) शप इति शपो लुक् ।
 जुहोतीति । जुहोत्यादिभ्यः श्लुः (२।४।७५) । वरणा इति । वरणानां वृक्षाणा-

मदूरभवो ग्राम इति प्राग्दीव्यतोऽण् (४११८३) । तस्य वरणादिभ्यश्चेति (४१२८२) लुप् । अगस्तयः कुण्डिना इति । यदि प्रत्ययग्रहणं न क्रियेतागस्त्यस्यापत्यानि बह्वनि ऋथ्यन्त्यकवृष्णिकुरुभ्य इति (४१११४) ऋथ्यण् । कुण्डिन्या अपत्यानि बह्वनि गर्गादित्वादं यञ् (४१११०५) । तयोरागस्त्यकौण्डिन्यशब्दयोर्जसि परतो यदागस्त्यकौण्डिन्ययोरगस्तिकुण्डिनजिति (२१४७०) लुक् क्रियतेऽगस्तिकुण्डिनचौ चादेशौ तदा वैषम्यादेकैकस्य षष्ठीनिर्दिष्टस्य स्थानिन स्वय आदेशाः पर्यायेण स्युः । तत्र यदा लुक् क्रियते तदा विभक्तिमात्रस्य श्रवणं प्राप्नोति । अथाप्यलोऽन्त्यस्य स्यादेवमप्यागस्त्यः कौण्डिन्य इति स्यात् । अगस्तयः कुण्डिना इति चेथ्यते । यदाप्यागस्त्यशब्दस्य कुण्डिनजादेशः कौण्डिन्यशब्दस्य चागस्त्यादेशस्तथाप्यनिष्ठमेव प्राप्नोति । आगस्त्यशब्दस्य हि जसन्तस्य अगस्तय इति रूपमिष्यते । कौण्डिन्यशब्दस्य तु कुण्डिना इति । अतएवागस्तयः कुण्डिना इत्यनयानुपूर्व्या तयोरुपन्यासः । अथाप्यान्तरतस्यादागस्त्यशब्दस्यागस्त्यशब्द एवादेशो भवति । न कुण्डिनजिति । कौण्डिन्यशब्दस्यापि कुण्डिनजादेशो भवति । नागस्त्यशब्द इत्येवमपि नैवानिष्टापत्तेर्मुक्तिः । तथाह्येवं ह्यगस्तयः कुण्डिना इति च सिध्यति तथापि प्राग्दीव्यतीयेऽजादौ प्रत्यये विवक्षिते सति वृद्धाच्छ इति (४१२११४) च्छे न स्यात् । अष्टहत्वात् प्रकृतेः । प्रत्ययग्रहणे तु सति तददर्शनस्यैवेयं संज्ञा विहितेति तस्यैव लुग् भवति । परिशिष्टस्य च प्रकृतिद्वयस्य यथासंख्यमादेशद्वयम् । तेनागस्तयः कुण्डिना इत्येतच्च रूपद्वयं सिध्यति । प्राग्दीव्यतीयाजादिप्रत्ययविवक्षायामपि गोत्रेऽलुगचीति (४११८८) लुकि प्रतिषिद्धे वृद्धाच्छप्रत्ययश्च । अगस्तीनां क्वात्वा आगस्तीया इति । (A) कौण्डिन्यशब्दात् तु सत्यपि लुकि कणादिभ्यो गोत्र (४२१११) इत्येषेव भवति । कौण्डिनाञ्छात्वा इति । तेन तत्र च्छप्रत्ययाभावदोषो न प्रसञ्जनीयः ।

६२ । प्रत्ययलोपे प्रत्ययलक्षणम् ।

प्रत्ययलक्षणमिति । प्रत्ययो लक्षणं यस्येति काव्येऽन्यपदार्थं बहुव्रीहिः । प्रत्ययनिमित्तमित्यादिना सूत्रारम्भस्य प्रयोजनमाह । ननु च स्थानिवद्भावेनाप्ये-

तत् सिध्यति । नैतदस्ति । अलाभ्यमपि हि प्रत्ययलोपे प्रत्ययलक्षणं कार्य-
 मिष्यते । तथाह्यग्निचिदित्यत्र ऋस्यस्य पिति (६।१।७१) कृति तुगित्या-
 अयोऽपि तुग् भवत्येव । अग्निचिदिति । अग्नौ चेरिति (३।२।८१) क्तिप् ।
 अधोगिति हलङ्गादिस्त्वैण (६।१।६८) तिलोपः । अदादित्वाच्छपो
 लुक् । दादेर्धातोर्घ (८।२।३२) इति घत्वम् । एकाचो बशो (८।२।३७)
 भषित्यादिना भष् धकारः । भलाञ्जशोऽन्त (८।२।३८) इति जश्त्वम् ।
 घकारस्य गकारः । तस्य वावसान इति (८।४।५६) चरत्वं ककारः । प्रत्यय
 इति । वर्त्तमान इति पूर्वसूत्रात् । आप्नीयेति । आडो यमहन (२।३।२८)
 इत्यात्मनेपदम् । गमहनेत्यादिनो पधालोपः (६।४।८८) । हो हस्तेरिति
 (७।३।५४) घः । संग्मीयेति । संपूर्वादु गमेः समो गम (१।३।२१)
 इत्यादिनात्मनेपदम् । इटोऽदित्यदु (३।४।१४६) भावः । बहुलं कन्दसीति
 शपो (२।४।७६) लुक् । पूर्ववदुपधालोपः । अनुनासिकलोपो न भवतीति ।
 अनुदात्तोपदेशेत्यादिना (६।४।३७) । रैकुलमिति । षष्ठीसमासः । गोहित-
 मिति । चतुर्थीत्यादिना । अस्यत्र षष्ठीचतुर्थ्येकवचनयोः प्रत्यययोर्लोपः । किं
 त्वयवादेशयोरचि विधानात् तद्विधा वर्ण आश्रीयते । नतु प्रत्ययः । तेन
 वर्णनिमित्तकौ ता न प्रत्ययनिमित्तकाविति न भवतः । ननु च नात्र
 प्रत्ययस्य लोपः क्रियते । किं तर्हि ? लुक् । नैतदस्ति । लोपशब्दोऽपि
 सामान्येन तद्भावितस्यातद्भावितस्य चाऽदर्शनस्य संज्ञा । तस्मान्ननुगपि लोपो
 भवत्येव ।

६३ । न लुमताङ्गस्य ।

लुमतेति । लुशब्दो यस्मिन्नस्ति स लुमान् । कः पुनरसौ ? लुगित्यादि
 संज्ञाशब्दः । करणे चयं ततोया । हेतो वा । इत्यभूतलक्षणे वा । लुमता
 करणेन लुमे प्रत्यये । तेन हेतुना वा । तदुपलक्षितेन वेत्यर्थः । अथ प्रत्यय
 इत्येतत् कुतो लभ्यते ? प्रत्ययादर्शनस्यैव लुगादिसंज्ञाविधानात् । लुमता-
 शब्देन लुमे प्रत्यये यदङ्गमिति । तत् पुनस्तमेव प्रत्ययं निमित्तमाश्रित्य येनाङ्ग-
 संज्ञा प्रतिलब्धा तद् वेदितव्यम् । तस्य प्रत्ययलक्षणं कार्यं न भवती

त्यविशेषाभिधानेऽपि प्रत्यासत्ते र्य एवासौ लुमता लुमः प्रत्ययोऽङ्गसंज्ञाया
निमित्तं तल्लक्षणमिति गम्यते । गर्गा इति । गर्गादिभ्यो यज् (४।१।१०५) ।
यज्जोञ्चेति (२।४।६४) बहुषु लुक् । अत्र तद्धितेष्वचामादेरिति (७।२।११७)
वृद्धिर्न भवति । मृष्ट इति । मृजेस्तस् । अदादित्वाच्छपो लुक् ।
व्रश्चादिसूत्रेण (८।२।३६) षत्वम् । ष्टत्वम् । मृजेर्हृदिरिति (७।२।११४)
वृद्धिर्न भवति । जुहुत इति तसि परतो जुहोत्यादिभ्यः श्रौ (२।४।७५) कृते
सार्वधातुकलक्षणो गुणो न भवति । सर्वत्र यमेव प्रत्ययमाश्रित्याङ्गसंज्ञा
जाता स एव वृद्धादेः कार्यस्य निमित्तम् । इह च विशेषस्थानाश्रयणान् न
केवलमङ्गाधिकारविहितं कार्यं प्रतिषिध्यते ऽपित्वनङ्गाधिकारविहितमपि ।
तेन गर्गा विदा उद्ग्रीवा इत्यत्र ज्ञित्यादि (६।१।१८७) नित्य-
मित्याद्युदात्तत्वमनङ्गाधिकारविहितमपि न भवति । इह चातय इति
तद्धितस्य कित (६।१।१६५) इत्यन्तोदात्तत्वम् । गर्गा विदा इति यथाक्रमं
गर्गादियज् । अनृत्यानन्तर्यं (४।१।१०४) विदादिभ्योऽजित्यज् । यज्जो-
ञ्चेति (२।४।६४) लुक् । उद्ग्रीवा इति । इवे (५।३।८६) प्रतिकृताविति
विहितस्य कनो देवपथादिभ्यश्चेति (५।३।१००) लुप् । अतय इति ।
अत्रेरपत्यार्थ इतश्चानिज (४।१।१२२) इति विहितस्य ढकोऽतिभृगुकुल-
वशिष्टेत्यादिना (२।४।६५) बहुषु लुक् । पञ्च समेति । षड्भ्यो लुगिति
(७।१।२२) जश्शसो लुक् । पयः सामेति । अत्रापि स्वमोर्नपुंसकादिति
(७।१।२३) । अत्र यद्यपि लुमता लुमः प्रत्यय स्तन्निमित्ता चाङ्गसंज्ञा
तथापि प्रत्ययलक्षणेन सुप्तिङन्तं पदमिति (१।४।१४) पदसंज्ञा भवत्येव ।
यस्मान्नासावङ्गस्य कार्यम् । अपितु सविभक्तिकस्य समुद्रायस्य प्रत्ययस्य हि
पूर्वभागोऽङ्गम् । नचेह तस्य लुमता यो लुमः प्रत्यय स्तन्निमित्ता पदसंज्ञा
प्राप्नोति । स्वादिष्वसर्वनामस्थान (१।४।१७) इति वचनात् । तेन नात्र
यमेव प्रत्ययमाश्रित्याङ्गसंज्ञा भवति तमेवाश्रित्य पदसंज्ञा प्राप्नोति । पद-
संज्ञायाञ्चेह सत्यां पय इत्यत्र ससजुषो (८।२।६६) रुरिति रुत्वम् ।
खरवसानयोर्विसर्जनीयश्च (८।३।१५) पदकार्यं भवति । पञ्च सप्त सामेति ।
अत्रापि नलोपः प्रतिपदिकान्तस्येति (८।२।७) नलोपः पदसंज्ञाकार्यम् ।

कार्यत इति । ख्यन्तात् कर्मणि लकारः । सार्वधातुके (३।१।६७) यक् ।
अत्र न लुमता प्रत्ययो लुमः । किं तर्हि ? णेरनिटौति (६।४।५१) ।
अत्रातो लोप (६।४।४८) इत्यस्माल् लोपग्रहणानुवृत्तेः । तेन प्रत्ययलक्षणा
वृद्धिर्भवत्येव ।

६४ । अचोऽन्त्यादि टि ।

अन्त्यादीति बहुव्रीहिः । अचां मध्ये योऽन्तरो ऽच् स आदिर्यस्य शब्द-
रूपस्य तत् तथोक्तम् । ननु चान्यशब्दोऽत्राचामित्येतदपेक्षत इत्यसामर्थ्यादादि-
शब्देन सह समासो न प्राप्नोति । नैष दोषः । अन्तग्रशब्दो हि सम्बन्धिशब्दः ।
सम्बन्धिशब्दानां नित्यसापेक्षत्वेन गमकत्वात् सापेक्षत्वेऽपि समासो भवति ।
यथा देवदत्तस्य गुरुकुलमिति । निर्धारणे षष्ठीति । यतश्च निर्धारण
(२।३।१४) मित्यनेन । यदि निर्धारणे षष्ठीयमेवं हि सति निर्धारण-
मनेकसन्निपाते भवतीत्यत्र इत्येकवचनं न स्यात् । बहुत्वाद् बहुवचनेन
भवितव्यमित्यत्र आह जातावेकवचनमिति । जातेरेकत्वादिति भावः । अचां
सन्निविष्टानां योऽन्तरोऽजिति । कथं पुनरजित्येष विशेषो लभ्यते ? यावता
नेह द्वितीय मज्जग्रहणम् । नापि प्रकृतम् । एवं मन्यते । समानजातीय-
स्यैव लोके निर्धारणं प्रसिद्धम् । तथाहि कृष्णा गवां सम्पन्नक्षीरत-
मेति द्वितीयं गोशब्दमन्तरेणापि गौरेव प्रतीयते । तस्मादिहापि यद्यपि
द्वितीय मज्जग्रहणं नास्ति तथापि समानजातीयो ऽजेव निर्धार्यमाणोऽव-
सीयत इति । अन्ते भवोऽन्तः । दिगादित्वाद् यत् (४।३।५४) । तदादीति । स
आदि र्यस्येति विग्रहः । इच्छब्द इत्यादीनि रूपोदाहरणानि । कार्यं पुन-
रिच्छब्दस्य टिसंज्ञाया मग्निचितमाचष्ट इति णिचि कृते णाविष्ठवत् प्राति-
पदिकस्येति टिलोपः । अग्निचयतीति । आतामाथामिति । अनयोस्तु
टिसंज्ञाकार्यं टित आत्मनेपदानां टेर (३।४।७९) इति टेरत्वम् । पचेते पचेथे
इति कार्यदाहरणे । अथ वह्निमहिडोरिकारस्य कथं टिसंज्ञा ? यावता न
सोऽस्ति यस्य सोऽन्तः । अजादिरिति व्यपदिश्यते । नैष दोषः । आद्यन्तवदे-
कस्मिन्निति (१।१।२१) व्यपदेशिवद्भावेनादि रन्तग्रइति व्यपदेशो भविष्यति ।

६५ । अलोऽन्तगात् पूर्व उपधा ।

अलोऽन्तगादिति समानाधिकरणे पञ्चम्यौ । धात्वादौ वर्णसमुदाय इति । ननुच नेह वर्णसमुदायग्रहणमस्ति । नापि तत् प्रकृतम् । तत् कथमेषोऽर्थो लभ्यते ? अन्तग्रहणात् समुदायस्यैवान्तरोऽल् भवति । न केवलः । तस्मादन्तग्रहणादेषोऽर्थो लभ्यते । अलेवेति । एवकारकरणादेवाल्समुदायो व्यवच्छिद्यते । ननुच नेह द्वितीय मल्ग्रहणमस्ति तदल्समुदायस्याप्येषा संज्ञा कस्मान्न भवति ? लोकतश्च । लोके ह्यमीषां ब्राह्मणानां मन्तगात् पूर्व आनीयतामित्युक्त एक एवान्तगात् पूर्व आनीयते । न समुदायः । एवमप्यल एव व्यवहितस्य कस्मादेषा संज्ञा न भवति ? व्यवहितेऽपि पूर्वशब्दो वर्त्तत एव । अतएव लौकिकाद् दृष्टान्तात् । लोके ह्यन्तगात् पूर्वमानयेत्युक्ते न कश्चिद् व्यवहित मानयति । अपि त्वनन्तरमेव । यदि ह्यल एवैषा संज्ञा नाल्-समुदायस्य ऋतश्च संयोगादे गुण (७।४।१०) इत्यत्र यद् वक्ष्यति— संयोगादिगुणविधाने संयोगोपधग्रहणं कर्त्तव्यमिति—तद्वाहन्यते । नह्यल एवोपधासंज्ञायामनेकानन्तरहलसमुदायात्मनः संयोगस्थोपधात्वमुपपद्यते । संयोगावयवस्थोपधात्वादवयवधर्मेण समुदायस्य तथा व्यपदेश इत्यविरोधः । भवति ह्यवयवधर्मेण समुदायस्य तथा व्यपदेशः । यथा आढामिदं नगरमिति । अथवा संयोगस्थाल्पूर्वत्वोपलक्षणार्थं तत्रोपधाग्रहणं द्रष्टव्यम् । अकार इत्यादीनि रूपोदाहरणानि । कार्यं त्वकारस्थोपधासंज्ञायां पाचकः पाठक इत्यत्राऽत उपधाया इति (७।२।११६) वृद्धिः । इकारऋकारयोस्तु भेदक ऋदको वर्त्तको वर्त्तक इति । अत्र पुगन्तलघूपधस्येति (७।३।८६) गुणः । शिष्ट इति । शास अनुशिष्टौ । निष्ठा । शास इदङ् हलोरिति (६।४।३४) उपधाया इत्वम् । तत्र ह्यनिदितामित्यादेः (६।४।२४) सूत्रादुपधाग्रहणं मनुवर्त्तते । शासिवसीत्यादिना षत्वम् (८।३।६०) । समुदायादित्यादि । अकारसकारसमुदायात् पूर्वस्य शकारस्थोपधासंज्ञा मा भूदित्यर्थः । यदि हि स्यात् तस्यैवेत्त्वं स्यात् ।

६६ । तस्मिन्निति निर्दिष्टे पूर्वसप्त ।

किमर्थमिदम् ? इको (६।१।७७) यणचौत्वेवमादावचौत्वेवमादेराधारा-

धेयभावः प्रत्यासत्तिनिबन्धनः । यथा गङ्गायां घोषः प्रतिवसतीति । अत्र गङ्गायाः सा च प्रत्यासत्ति र्यथापूर्वमपेक्ष्य भवति तथा परमपि । ततश्च दध्युदकादिषु न ज्ञायते किं पूर्वस्येकः प्रत्यासत्तिभाजो यणादेश उत परस्येति । तत्र संदेहे सति नियमार्थं परिभाषाऽऽभ्यते । यद्येवं सन्देहविषय इयमारभ्यत इति यत्र संदेहः स्तत्रोपतिष्ठते । ततश्च दध्युदकमिति सिद्धं स्यात् । इदन्तु न सिध्यति । दध्यत्वेति । ननु च विनैव परिभाषयैतत् सिद्धम् । नञ्चत सन्देहोऽस्ति । इदं तर्हि न सिध्यति समिदत्वेति । अग्निचिदत्वेति । यदि हि यत्र सन्देहो नास्ति तत्रैषा परिभाषा न स्यादिहानुपस्थानाद् व्यवधानेऽपि यणादेशः स्यादेव । तस्मादसन्देहविषयेऽप्येषा परिभाषा यथा भवति स यत्रः कर्त्तव्यः । एष क्रियते । इह सप्तमीनिर्दिष्टे पूर्वस्येतावत् सूत्रं कर्त्तव्यम् । इयतेवाभिलषितार्थसिद्धेः । तत्राप्ययमर्थः । स्वरूपग्रहणशङ्कां निराकर्त्तुमितिकरणो न कर्त्तव्यो भवति । नहि क्वचिच्छास्ते सप्तमीनिर्दिष्टः शब्दः श्रूयते येन स्वरूपग्रहणमाशङ्केत । सोऽयमल्पेन सूत्रेण सिद्धे यन्महत् सूत्रं करोति तन्महाविषयेयं परिभाषेति सूचनार्थम् । एवञ्च महाविषयेयं भवति यदि सर्वत्र सन्देहविषयेऽन्यत्र च प्रवर्त्तते । स्यादेतत् । सप्तमीनिर्दिष्ट इत्युच्यमाने सप्तम्या यद्यप्यधिकरणं निर्दिश्यते तथापि तस्याधेयप्रधानत्वादिको (६।१।७७) यणचीत्यत्राचि योऽल् व्यवस्थितः स्तस्मिन् यणादेशो विज्ञायते । ततश्चेहैव स्याद् दधि भुङ्क्त इति । इह तु न स्याद् दध्यत्वेति । यथान्यासे त्वेष दोषो नास्ति । तस्मान् महत् सूत्रं प्रणीतमिति । नैतदस्ति । यदयं दाधा घृदाबिति (१।१।३०) निर्देशं करोति तज्ज्ञापयत्यधिकरण एव यणादेशादिकार्यं भवति । नत्वाधेय इति । अपि च यथान्यासेऽप्यधिकरणस्याधेयप्रधानत्वादाधेय एव यणादेशादिकार्यं स्यात् । तस्मात् तत्रापि तदेव ज्ञापकं शरणमाश्रयणीयम् । तदेव महत् सूत्रस्य प्रणयनं परिभाषाया महाविषयत्वसूचनार्थम् । तेन सर्वत्रैषा परिभाषोपतिष्ठत इति सर्वमष्टं सिद्धं भवति । इह स्वं रूपं शब्दस्याशब्दसंज्ञेति (१।१।६८) स्वरूपस्यैव ग्रहणेन भवितव्यम् । ततश्च यत्रैव तस्मिन्नित्येतत् पदसुचार्यते तत्रैवेयं परिभाषा स्यात् तस्मिन्नपि च (४।३।२) युष्माकास्माकाविति ।

अस्ति ह्यत्र तस्याः परिभाषायाः परनिवृत्तिः प्रयोजनम् । यौष्माकीणं युष्मभ्यं देहि । आस्माकीनमस्मभ्यं देहीति । युष्मभ्यं देहि यौष्माकीणम् । अस्मभ्यं देह्यास्माकीनमिति । इको यणचोत्वेवमादौ (६।१।७७) त्वेषा नोपतिष्ठते इत्यत्र आह तस्मिन्निति । समस्यर्थनिर्देश इति । एवं मन्यते । इतिकारणो ह्यत्र कृतः । स च स्वरूपपदार्थकत्वं निरस्यार्थपदार्थकत्वं तस्मिन्नित्यस्य संपादयति । तेनार्थस्यैव ग्रहणं भवति । स त्वर्थोऽवश्यं येन केनचिच्छब्देन निर्देष्टव्य इति । नानार्थकत्वात् सामान्यवाचिना तस्मिन्नित्यनेन पदेन निर्दिष्ट इति । ननु च शब्दस्यार्थेन पौर्वापर्यं न सम्भवतीत्यर्थेनासंभवात् तदवाचिना सम्भवात् तद्वाचिना शब्देन विज्ञास्यत इत्यदोषः । अत्रेदं चोद्यते । अर्थस्य ग्रहणं यथा स्यात् स्वरूपस्य च ग्रहणं मा भूदित्येवमर्थ मितिकरणः क्रियते । तच्च स्वरूपग्रहणं तस्मिन्निति च युष्माकास्माकाविति सूत्रेण (४।३।२) सम्भाव्यते । यदि च स्वरूपग्रहणं स्यात् तत्रैव पूर्वग्रहणं कुर्यात् । न च कृतम् । तस्मादवगम्यते ऽन्तरेणापीतिकरणमर्थस्यैव ग्रहणं भविष्यति । न स्वरूपस्येति नार्थस्तेन । सत्यमेतत् । ये तु मन्दबुद्धय एव प्रतिपत्तुमसमर्थास्तान् प्रति सुखावबोधनार्थमितिकरणः कृतः । निर्दिष्टग्रहणमिदमर्थस्य विशेषणम् । इह च शास्त्र इको (६।१।७७) यणचोत्यादिषु वाक्येषु यत्र समस्यर्थोऽस्ति तत्रासौ निर्दिष्ट एव सर्वत्र । तदपार्थक्यं निर्दिष्टग्रहणविशेषणं व्यभिचाराभावादित्यत्र आह निर्दिष्टग्रहणमित्यादि । आनन्तर्यमव्यवधानमर्था यस्य तत् तथोक्तम् । कथं पुनस्तदानन्तर्यार्थं भवति ? ततस्तत्प्रतीतः । तथाहि दिशिरयमुच्चारणक्रियः । निःशब्दोऽप्ययमिह नैरन्तर्यं द्योतयति । तत्र निरन्तरं दिष्टो निर्दिष्ट इति प्रादिसमासे कृते स्फुटमेवानन्तरमुच्चारितमिति प्रतीयते । किमर्थं पुनरानन्तर्यमाश्रितमित्यत्र आह अग्निचिदत्रेत्यादि । पूर्वशब्दोऽयं व्यवहितेऽपि वर्तते । तत्र यद्यानन्तर्यं नाश्रीयते ततो व्यवहितेऽपि स्यादित्यभिप्रायः । ननु चाचीत्यौपश्लेषिकमधिकरणं विज्ञायते । न च व्यवहितमुपश्लिष्टम् भवति । तत् किमानन्तर्यार्थेन निर्दिष्टग्रहणेन ? असदेतत् । असति हि निर्दिष्टग्रहण औपश्लेषिकमधिकरणमेव न शक्यं विज्ञातुम् ।

यस्मात् पूर्वशब्दो व्यवहितेऽपि वर्त्तमानः परस्मैव निवृत्तिं करोति न व्यवहितपूर्वस्यापि । निर्दिष्टग्रहणे तु सति समस्या औपश्लेषिकाधिकरणाभिधायिन्याः प्रत्यासत्तिरुपादीयते । सा च पूर्वग्रहणेन न निवर्त्यते । परनिवृत्तिरेव क्रियत इत्येषोऽर्थो लभ्यते । तेन व्यवहितस्य कार्यं न भवति । उत्तरार्थश्च निर्दिष्टग्रहणं कर्त्तव्यमेव ।

६७ । तस्मादित्युत्तरस्य ।

किमर्थमिदम् ? तिङ्ङितिङ् (८।१।२८) इति याव पञ्चमी सा तु न कारकविभक्तिः । किं तर्हि ? दिक्शब्दादञ्चूत्तरपदेति (२।३।२८) दिग्योगलक्षणा । दिक्शब्दस्त्वध्याहार्यः । तत्र किं पूर्वशब्दमध्याहृत्यातिङ्ः पूर्वस्य निघातः क्रियत उत परशब्दमध्याहृत्य परस्येति सन्देहे सति परिभाषेयं नियमार्थाऽरभ्यते । निर्दिष्टग्रहणमनुवर्त्तत इति । तेन तस्यानन्तर्यार्थत्वाद्ग्रहणस्य कार्यं न भवतीति भावः । इहापीतिकरणोऽर्थनिर्देशार्थः क्रियते । तेन पञ्चम्यर्थग्रहणं भवति । नतु शब्दस्वरूपस्येत्यभिप्रायेणाह तस्मादिति । पञ्चम्यर्थनिर्देश इति । नतु च पूर्वसूत्रादेवेतिकरणोऽनुवर्त्तयते । तत् किमर्थः पुनरिहैतिकरणः ? अनेन प्रकारेण पूर्वसूत्रादेकदेशोऽनुवर्त्तत इति ज्ञापनार्थः । तेनेति शब्दवन्निर्दिष्टग्रहणमनुवर्त्ततेत्येतदाख्यातं भवति । अन्यस्त्वाह इतिकरणं त्विहावधेरवधिमत्तन्वतां निवर्त्तयति । तेनावधेरवोत्तरस्य विज्ञायते । नावधिमतः । स्वरूपग्रहणनिरासार्थस्त्वितिकरणो न भवति । स्वरूपाभावात् । यदपि तस्माच्छसो नः पुंसीति (६।१।१०३) तत्रापि पूर्वसवर्णदीर्घात् पूर्वः शस् न सम्भवतीति न भवति सन्देहः । तस्मादवधेरवधिमत्तन्वतानिरासार्थ एवेतिशब्द इति । अत्रोच्यते । यद्यवधेरवोत्तरस्य कार्यं यथा स्यादवधिमतो मा भूदित्येवमर्थ इतिकरणोऽवधेरवधिमत्तन्वतामपाकर्त्तुं क्रियते नार्थस्तेन । लोकेत एव तत्सिद्धेः । लोके हि तस्माच्छात्रादुत्तरो भोज्यतामित्युक्तेऽवधेरवोत्तरो भोज्यते । नावधिमतः । तदिहापि विनापीतिकरणेनावधेरवोत्तरस्य कार्यं भविष्यति । नावधिमतः । यदप्युक्तं तस्माच्छसो (६।१।१०३ नः पुंसीत्यत्रापि पूर्वसवर्णदीर्घात् पूर्वः शस् न

संभवतीति तदप्ययुक्तम् । तथा ह्यशब्दादिशब्दाश्च शसि परतः पूर्वसवर्णदीर्घत्वे पूर्वत्र च वृक्षादिशब्दे शसन्ते व्यवस्थापिते गच्छत आन् वृक्षानुपलभते गच्छतो वृक्षानानुपलभत इत्यत्र पूर्वसवर्णदीर्घात् पूर्वं शस् सम्भवत्येव । अथ यत्रोभयनिर्देशस्तत्र कस्य कार्येण भवितव्यम् ? तत्र यानवकाशा सेतरस्याः षष्ठीं प्रकल्पयिष्यति । अतः षष्ठीनिर्दिष्टस्य कार्यं भविष्यति । यथाऽने सुगित्यत्र (७।२।८२) सप्तमी निरवकाशा ऽतो येय (७।२।८०) इत्यत्र इति पञ्चम्याः पूर्वसूत्रे सावकाशायाः षष्ठीत्वं प्रकल्पयिष्यति । तथेदास (७।२।८३) इति पञ्चम्यान इति पूर्वसूत्रे सावकाशायाः सप्तम्याः । यत्रोभे सावकाशे तत्र परत्वात् पञ्चमी सप्तम्याः षष्ठीं प्रकल्पयिष्यति । यथा ऽमि (७।१।५२) सर्वनाम्नः सुङिति । आज्ञसेरसुगित्यत्र (७।१।५०) पञ्चमी सावकाशा । आमीति सप्तम्युत्तरार्था । तत्रादिति पञ्चम्यामीति सप्तम्याः षष्ठीत्वं प्रकल्पयति । तेन सर्वनाम्न उत्तरस्यामः सुङ् भवति । इह तु दीर्घात् पदान्तादेति (६।१।७३) यद्यपि च्छे चेति (६।१।७५) सप्तमी पूर्वसूत्रे सावकाशा तथापि तस्याः स्वरितत्वात् पूर्वयोगादनुवृत्ताया निरवकाशत्वम् । अतः सा च सप्तमी पञ्चम्याः षष्ठीत्वं प्रकल्पयिष्यति । पञ्चमी तु पौर्वापर्यं प्रकल्प्य सावकाशा निवर्त्तते । तेनायं सूत्रार्थो भवति । दीर्घादुत्तरो यञ्छस्त्वस्मिन् परतः पूर्वस्य दीर्घस्यैव तुग् भवतीति । सार्वधातुके यगित्यत्र (७।१।६७) निरवकाशापि सप्तमी धातोरिति पञ्चम्याः सावकाशाया अपि षष्ठीत्वं न प्रकल्पयति । अन्यथा हि धातोरेवादेशा यगादयः सुगः । ततश्च परस्मैत्यस्यानुवृत्तस्य (३।१।२) बाधाद् यगादीनां चानुबन्धकरणस्य वैयर्थ्यं प्रसज्येत । नहि धात्वादेशत्वे सति तेषां परत्वमुपपद्यते । नाप्यनुबन्धानामर्थवत्त्वम् । तस्मात् सार्वधातुक इति सप्तमी यगादीनां प्रत्यासत्तिं गमयति । पराधिकारात् तु ते धातोः परे भवन्ति ।

६८ । स्व रूपं शब्दसंज्ञाशब्दसंज्ञा ।

शास्त्रे स्वमेवेत्यादि । शास्त्रग्रहणं लोकेऽर्थस्यैव ग्राह्यत्वात् । शब्दस्येति कृत्यानां कर्त्तरि वेति (२।३।७१) कर्त्तरि षष्ठी । शब्दः स्वमेव रूपं ग्राहयति बोधयति प्रत्याययतीत्यर्थः । कः पुनः शब्दस्य स्वरूपस्य च भेदः ? येन शब्दस्येति

व्यतिरेकनिबन्धना षष्ठी भवति । परमार्थतो वस्तुगतो नास्त्येव भेदः ।
 तथाहि स्वरूपं शब्दस्य स्वभावः । तच्चेत् ततोऽर्थान्तरं स्याच् शब्दस्य
 वैस्वभाव्यमेव स्यात् । असत्यपि तु वास्तवे भेदे बुद्धिविरचितं भेदमाश्रित्य
 षष्ठी भवति । बुद्धिर्हि स्ववीजपरिपाकवशादाकारविशेषपरिग्रहवतुपजाय-
 माना वस्तुनोऽसत्यपि भेदे भेदमापादयति । यथा राज्ञोः शिरः स्वस्य
 स्वभावइति (A) । न वाह्योऽर्थ इति । एवकारेण यद्वावच्छिन्नं तद्दर्शयति ।
 अतिप्रसक्तस्यापवादमाहाशब्दसंज्ञेत्यादि । किमर्थं पुनरिदमारभ्यत इत्याह
 शब्देनेत्यादि । शब्देनोच्चारितनार्थः कार्योपयोगितया गम्यते । न शब्द-
 स्वरूपम् । तथाहि गौरूपलभ्यतामितुरक्तेऽर्थमेवोपलब्धुमाद्रियते । न शब्दस्व-
 रूपम् । व्याकरणे तु प्रत्ययविधानादिकार्यमर्थस्य न सम्भवति । तेन सह
 शब्दस्य षोर्वापर्याभावात् । नचार्थाद् विहितेन प्रत्ययेन कश्चित् प्रकृतोपयोगः ।
 तेनाग्नेर्दंगितुरक्ते (४।२।३३) नायं संप्रत्ययो भवति । अग्निशब्दस्य योऽर्थः स
 इह कार्यी तस्येदं कार्यं विधीयत इति । ततश्च तस्यार्थस्य ये वाचकाः
 शब्दास्तेषु तत्कार्यसम्भवात् तत् साहचर्याच्च तेषामेव संप्रत्ययः स्यात् ।
 एतेऽत्र कार्यिणः । एतेषामिदं कार्यं विधेयमिति । यथाऽकृतिवादिनां गौर्दुष्ट-
 तामिति शब्देन जाती चोदितायां तत्र तत्कार्यसम्भवात् तदाधारायां व्यक्तौ
 संभवात् तत्साहचर्याच्च तस्यामेव व्यक्तौ संप्रत्ययो भवति न जाती
 तथेहापि तन्मा भूत् तद्वाचिनां संप्रत्यय इत्येवमर्थमिदमारभ्यते । तद्वाचिना-
 मिति कर्मणि षष्ठी । तद्वाचिनो मा विज्ञायीत्येवमर्थमिदमारभ्यत
 इत्यर्थः । तत्र केचिदाहुः । स्वरूपस्य पर्यायाणाञ्च कार्यं प्रसक्ते श्रूयमाण-
 स्यैव तद् यथा स्यात् पर्यायाणां मा भूदिति नियमार्था परिभाषेय-
 मिति । अन्ये तु लिङ्गवती परिभाषा भवति यथेको गुणवृद्धी इति
 गुणवृद्धी लिङ्गम् । विध्यन्तरशेषभूता वा यथा विप्रतिषेधे परं कार्यमिति
 परस्य विध्यन्तरस्य शेषभावमापद्यते । नचास्या लिङ्गं विध्यन्तरशेषभावो
 वा विद्यत इति संज्ञासूत्रमिदमिति प्रतिपन्नाः । यद्यपि वृत्तौ संज्ञाशब्दो
 नोच्चारितस्तथापि स्वमेव रूपं शब्दस्य ग्राह्यमित्येवं ब्रुवता वृत्तिकारेण

(A) स्वस्य स्वरूपमिति दार्णिण्यात्युक्तं पाठः ।

संज्ञैवेत्याख्यातं भवति । अग्निशब्दादौ शब्दान्तरैः साधारणमपि रूपमस्ति शब्दत्वादि । असाधारणमपि अग्निशब्दत्वादि । तत्र साधारणरूपवृद्धासेनासाधारणस्याग्निशब्दत्वादिरूपस्य परिग्रहार्थं स्वग्रहणम् । तद्धि स्वमेव तस्य रूपम् । इतरत् पुनः परस्यापि । प्रतीतिं प्रत्यनुपदेशाच्च शब्दस्य स्वरूपमेवासन्नम् । नार्थः । विपर्ययात् । अहेयत्वाच्च । तन्नित्यसम्बन्धित्वाच्च । नार्थं विपर्ययात् । तथाह्यनुकरणशब्दा ह्यर्थं जहति । नतु स्वरूपम् । असाधारणञ्च रूपम् । अर्थस्तु साधारणः । शब्दान्तरैरपि प्रत्याख्यमानत्वात् । तदेवमासन्नत्वान्नित्यसम्बन्धित्वादसाधारणत्वाच्च रूपमेव शब्दस्य स्वम् । नार्थः । ततश्च स्वग्रहणादेव रूपपरिग्रहे सिद्धे व्याकरणे रूपवदर्थोऽप्यङ्गीक्रियत इति ज्ञापनार्थं रूपग्रहणम् । तेनार्थवदग्रहणेन नानर्थक्येत्ये तदुपपन्नं भवति । शब्दानुशासनप्रस्तावादेव च शब्दस्येति सिद्धे शब्दग्रहणं यत्र शब्दपरो निर्देशस्तत्र स्वरूपं गृह्यते नार्थपरो निर्देश इति ज्ञापनार्थम् । तेन स्वे पुष (३।४।४०) इत्यत्र स्वरूपस्य ग्रहणं न भवति । अर्थपरत्वन्तु निर्देशस्याविच्छिन्नपारम्पर्यादाचार्यापदेशाद् विज्ञायते । आग्नेयमिति । अग्निदेवताऽस्येत्यत्रार्थं ठक् । औदश्विकमिति । अत्राप्युदश्विता संस्कृतमित्यत्रार्थं ठक् । उदश्वितोऽन्यतरस्यामित्यत्र (४।२।१६) दध्न ष्ठगित्यस्यानुवृत्तेः (४।२।१८) । इसुसुक्तान्तात् इति ठकः (७।३।५१) कादेशः । घुग्रहणेष्बित्यादि । यदि घुप्रभृतिरपि संज्ञाशब्दः स्वरूपस्य ग्राहकः स्यादुपसर्गं घोः किरित्यत्र (३।२।६२) यद्यपि धात्वधिकारस्तथापि घुग्रहणाद् घुशब्दात् किप्रत्ययः स्यात् । उपसर्गग्रहणं तु प्राद्युपलक्षणार्थं स्यात् । यथा ऽज् नासिकायाः संज्ञायां (५।४।११८, ११९) नसञ्चास्थूलादुपसर्गाच्चेत्यत्र । कुमारीष इत्यत्र च घइति संज्ञाशब्देन स्वरूपप्रत्यायने सति घरूपकत्वेत्यादिना (६।३।४३) घशब्दे परतो ऋसत्वं प्रसज्येत । नतु च संज्ञाविधानसामर्थ्यात् संज्ञायाः स्वरूपग्रहणं न भवति । संज्ञा हि संज्ञिनः प्रत्यायनार्था क्रियते । यदि संज्ञाशब्दोऽपि स्वरूपं प्रत्याययेत् संज्ञाविधानमनर्थकं स्यात् । नैतदस्ति । संज्ञाविधानसामर्थ्याच्च संज्ञिनं प्रत्याययेत् । परिभाषाविधानसामर्थ्याच्च स्वरूपम् । तस्मात् प्रतिषेधः कर्त्तव्यः । न कर्त्तव्यः । ज्ञापकात् संज्ञाशब्दो रूपस्य ग्राहको न भविष्यति ।

यदयं णान्ता षडिति (१।१।२४) षकारान्तायाः संख्यायाः षट्संज्ञां विदधाति तज्ज्ञापयति संज्ञाशब्दः स्वरूपस्य ग्राहको न भवतीति । अन्यथा हि षड्भ्यो लुगित्यत्र (७।१।२२) षट्शब्देन स्वरूपस्य प्रत्यायितत्वात् ततोऽपि लुग् भवतीति षकारान्तायाः संख्यायाः षडिति संज्ञां न कुर्यात् । षट्शब्दो हि षकारान्ता संख्या । नान्या । सत्यमेतत् । तथापि येषां ज्ञापक-हारेणार्थप्रतिपत्तौ प्रतिषत्तिगौरवं स्यात् तान् प्रति तत्परिहारायाशब्द-संज्ञेति प्रतिषेधः कृतः । शब्दग्रहणं व्याकरणे या संज्ञा तस्या एव प्रतिषेधो न लौकिक्या इति प्रदर्शनार्थम् । सित्तद्विशेषाणामित्यादि । यत्र विशे-षाणां ग्रहणमिष्यते तत्र सकार इत्संज्ञकः कर्त्तव्यः । वृक्षस् मृगस् इति । ततो वक्तव्य इत्यादि । सिन्निर्देशं कृत्वा ततः प्रथमेऽध्यायेऽन्यत्र वा परि-भाषेयं कर्त्तव्या सित्तद्विशेषाणामित्यादि । यस्य सकार इत्संज्ञकः स तद्विशेषाणां वृक्षादिविशेषाणां खदिरादीनां प्रतिपादक इति वक्तव्यम् । एवं पितृपत्न्यायवचनस्य च स्वाद्यर्थमित्यादावपि वेदितव्यम् । न्यायादपि चैतत् प्रतिपाद्योऽर्थः सिध्यति । यथा सिध्यति तथा यथावसरं पुरस्तात् प्रतिपादयि-ष्यामः । सुखावबोधनार्थं तु सित्तद्विशेषाणामित्यादिग्रन्थोपन्यासः ।

६६ । अणुदित् सवर्णस्य चाप्रत्ययः ।

संज्ञासूत्रमिदम् । न परिभाषा । सा हि नियमार्था भवति । न चाणुदितां सवर्णानामन्येषाञ्च ग्रहणं प्राप्तं येन सवर्णानामेव ग्रहणं भवतीति नियमः क्रियते । परेण णकारेण प्रत्याहारग्रहणमिति । तेन ऋकारादयोऽपि सवर्णानां ग्राहकाः सिध्यन्तीत्यभिप्रायः । परेण च णकारेण प्रत्याहारग्रहणम् अइउण् इत्यत्र प्रतिपादितम् । पूर्वसूत्रात् स्वं रूपमित्येतदि-हानुवर्त्तते । तच्चार्थादिभक्तिविपरिणामो भवतीति षष्ठान्तं सम्पद्यते । तेन स्वस्यापि रूपस्याण् गृह्यमाण उदिच्च ग्राहको भवतीति दर्शयन्नाह स्वस्य च रूप-स्येति । आदुगुण (६।१।८७) इत्यादि । यथेह भवति देवेन्द्र इति तथा खद्वेन्द्र इत्यत्राद्यादुगुणो भवति । अस्य चू (७।४।३२) ! यथा पटीभवतीत्यत्रेवं भवति तथा मालीभवतीत्यत्रापि । यस्येति च (६।४।१४८) । यथा दाक्षिरित्यत्र

लोपो भवति तथा चौलिरित्यत्रापि । बाह्यादित्वाच्चूलाशब्दादिञ् । खरातु-
नासिकेत्यादि । उदात्तः सूत्रे गृह्यमाणः खरान्तरभिन्नस्यापि ग्राहको
भवति । एवमनुदात्तः स्वरितश्च । तथा सानुनासिको निरनुनासिकस्य ।
सोऽपि तस्य । दीर्घो न भवतीति । यद्यप्रत्यय इति प्रतिषेधो न स्यात्
प्रत्ययोऽपि सवर्णानां ग्राहकः स्यात् । ततश्च दीर्घोऽपि स्यात् । ननु चात्यल्प-
मिदमुच्यतेऽप्रत्यय इति । अप्रत्ययादेशटित्किन्मित इति वक्तव्यम् । प्रत्यये
प्रत्युदाहृतम् । आदेश इदम इश् (५।३।३) । अस्मात् । इतः । पञ्चम्या-
स्तसिलिति तसिल् (५।३।७) । अस्मिन् । इह । इदमो हः (५।३।११) ।
अत्र हि सवर्णग्रहणे सति यद्यकृते त्यदाद्यत्वं इशभावस्तदान्तरतम्यात् त्रिमात्र
इकारः प्राप्नोति । अथ कृते ऽर्द्धचतुर्थमात्रः । यद्यतो गुणे (६।१।८७) पररूपत्वे
ऽकृते तदापि । अथ कृते ततोऽर्द्धतृतीयमात्रः । अथवाऽर्द्धचतुर्थमात्रोऽर्द्धतृतीय-
मात्रश्च नास्ति ततो द्विमात्रं त्रिमात्रश्च स्यात् । टित् । आर्धधातुकस्येड् वलादेः
(७।२।३५) । लविता । सवर्णग्रहणे सति दीर्घोऽपि स्यात् । कित् । भुवो वुग्
लुङ्लिटोः (६।४।८८) । बभूव । अत्र सानुनासिकोऽपि स्यात् । सन्ति हि यणः
सानुनासिका निरनुनासिकाश्च । मित् । चतुरनुडुहो रामुदात्तः (७।१।८८) ।
अम् सम्बुद्धौ (७।१।८८) । अनडुन् । अत्र दीर्घोऽपि स्यात् । तत् तर्द्ध्वं वक्तव्यम् ।
न वक्तव्यम् । चकारोऽत्र क्रियते । सोऽनुक्तप्रतिषेधसमुच्चयार्थो भविष्यति । तेन
येषामादेशादीनां ग्राहकत्वं नेष्यते ते सवर्णानां ग्राहका न भविष्यन्ति ।
अन्ये त्वाहुः । अप्रत्यय इति । नेह संज्ञाग्रहणम् । किं तर्हि ? अन्वर्थग्रहणम् ।
प्रतीयते विधीयत उत्पाद्यत इति प्रत्ययः । तेनाप्रत्यय इत्यस्यायमर्थो भवति ।
भाव्यमानोऽण् सवर्णान् न गृह्णातीति । इशादयोऽपि भाव्यन्त उत्पाद्यन्त इति
तेऽपि प्रत्ययाः । तेन ते सवर्णानां ग्राहका न भवन्तीति । तं यकारस्य
प्रयोजनं वक्तव्यम् । स्वं रूपमित्यस्यानुकर्षणं तस्य प्रयोजनमिति चेत् ? न ।
चानुकृष्टत्वादुत्तरत्र तदनुवृत्तिर्न स्यात् । न चैतत्प्रयोजनमुपपद्यते ।
स्वरितत्वादेवानुवृत्तिसिद्धेः । अथ मतं प्रथमान्तं स्वमित्येतत्प्रकृतं षष्ठो निर्दिष्टेन
चेहार्थः । तस्माच्चकारे कृते यत्रात् षष्ठान्तता तस्य यथा स्यादित्येवमर्थश्चकार
इति । एतदपि नास्ति । अथादेव हि विभक्तिविपरिणामसिद्धेः ।

७० । तपरस्तत्कालस्य ।

तः परो यस्मात् सोऽयं तपर इति बहुव्रीहिं दर्शयति । तादपि पर स्तपर इति पञ्चमीतत्पुरुषं च । स पुनः पञ्चमीति (२।१।३७) योगविभागात् समास इति वेदितव्यः । कथं पुनरेतत् समासद्वयं लभ्यते ? यावत्तैकस्त-परशब्दः । एकस्याप्यावृत्त्या द्विधा भेदो भविष्यतीत्यदोषः । अत्र हि बहुव्रीहेर्लिङ्गमतो भिस् ऐसिति (७।१।८) तपरकरणम् । नह्यत्र पञ्चमीतत्पुरुष उपपद्यते । अवर्णो ह्यत्र तपरोऽभिमतः । न भिस् । यदि चेह पञ्चमीतत्पुरुषः स्यात् तर्हि भिस् तपरः स्यात् । यतस्तपरो वर्ण इहोच्यते । नचासौ वर्णः । किं तर्हि ? तत्समुदायः । पञ्चमीतत्पुरुषे तु लिङ्गं वृद्धिरादैजिति (१।१।१) तपरकरणम् । नह्यत्र बहुव्रीहिर्युज्यते । यदि बहुव्रीहिः स्यात् तदाकारस्य तपरत्वं स्यात् । नचाकारार्थं तपरकरणम् । अपि त्वैजर्थम् । एतच्च तत्रैव प्रतिपादितम् । सवर्णस्येति वर्त्तते । वर्णस्य च सवर्णो न भवति । ननु वर्णसमुदायस्य । तस्मादविशेषाभिधानेऽपि वर्ण एव तपरो विज्ञायत इत्याह तपरो वर्ण इति । तत्कालस्येति बहुव्रीहिः । स कालोऽस्येति । अयुक्तोऽयं निर्देशः । तथाहि तच्छब्देन तपरः परामृश्यते । तपरश्च वर्णः । कालस्तु क्रियाविशेष इत्यते । तथाहुक्तम्

आदित्यग्रहतारादि (A) परिस्यन्दमथापरे ।

भिन्नमावृत्तिभेदेन कालं कालविदो विदुः ॥ १ ॥ इति

तत् कुतो वर्णक्रियाविशेषाभिधायिनो स्तपरकालशब्दयोः सामानाधिकरण्यम् ? एवं तर्ह्युत्तरपदलोपी समासोऽयं द्रष्टव्यः । यथोद्गस्य मुखमिव मुखमस्योद्गमुख इत्येवं तत्काल इव कालो यस्य स तत्काल इति । अस्मार्थं दर्शयितुमाह आत्मनेत्यादि । यद्यपि तपरकरणसन्निधानादिहात्म-शब्दस्य तत्र वृत्तिर्युक्ता तथापीह साहचर्यात् तत्सहचरितायामुच्चारण-क्रियायां कालाख्यायां स वर्त्तते । कुत एतत् ? तपरेण वर्णेन क्रियाया स्तुल्यत्वानुपपत्तेः । सम्भवति साहचर्यात् ताच्छब्दम् । तदेतदुक्तं भवति । तपरवर्णसहचरिताया क्रियाया तुल्यकालस्येति यादृशी तपरवर्णस्योच्चारणक्रिया

(A) नल्ल Stand for तारादि in the Deccan copy

तादृगुच्चारणक्रिया यस्येति यावत् । गुणान्तरयुक्तस्येति । येन गुणेन धर्माख्येनोदात्तादिना विशिष्ट उच्चारितस्ततोऽन्यैरुदात्तादिभिर्गुणैः सम्बद्ध-
 स्येत्यर्थः । स्वस्य च रूपस्येति । इहापि तदनुवृत्तेः । इहेदं सूत्रं नियमार्थं
 वा स्याद् विध्यर्थं वा ? यद्यग्नित्वनुवर्त्तते ततः पूर्वण्वेव सिद्धे सत्यारम्भो
 नियमार्थो भवति । तपरोऽण् तत्कालस्यैव ग्राहको भवति नान्यस्येति ।
 अग्राणिति निवृत्तं ततो विध्यर्थम् । तत्राप्ये पक्षे विड्वनोरनुनासिक-
 स्यादित्याकारो (६।१।४१ : दीर्घस्तपरो निरनुनासिकः सूत्र उपात्तो भेदका
 गुणा इत्यस्मिन् दर्शने सानुनासिकस्य ग्राहको न स्यात् । अनण्त्वात् । ततश्च
 निरनुनासिक एवादेशः स्यात् । इतरत्र तु पक्षे मत्वपि भेदकत्वे गुणानामेष
 दोषो न भवतीति मन्यमानो द्वितीयं पक्षमाश्रित्याह विध्यर्थमिदमिति ।
 कथं विध्यर्थमित्याह अग्राणिति नानुवर्त्तत इति । अणामन्येषाञ्चेत्यादि ।
 युक्तं यदन्त्येषामेव तपराणां ग्रहणकशास्त्रमिति तेषां पूर्वण ग्रहणस्यासिद्धत्वात् ।
 अणां तु पूर्वण्वेव सिद्धे ग्राहकत्वे कथमित्यत आह अतो भिस (७।१।८)
 ऐसित्यादि स्यादेतत् । इहापि तत् प्रवृत्तमेवानवकाशत्वादित्यत आह अतपरा
 इत्यादि । तस्याद् गुण (१।१।८७ इत्यादावतपरा अणोऽवकाशः । अस्य
 त्वनणस्तपरा दीर्घाः । यथा विड्वनोरनुनासिकस्यादिति (६।१।४१) । ये
 त्वनणस्तपरास्तेषूभयप्राप्ता परत्वादित्दमेव ग्रहणकशास्त्रं प्रवर्त्तत इत्यभिप्रायः ।
 वृत्तैः प्लुतैरिति । तृतीयाबहुवचनं भिम् । अतो भिस (७।१।८) ऐसित्येसा-
 देशः । वृद्धिरेचीति (६।१।८८ : वृद्धिः । अञ्जाः गोजा इति । जनी प्रादुर्भावे ।
 अस्म जायते । गोषु जायत इति । जनसनखनक्रमगमो (३।२।६७) विट् ।
 खट्वाभिरिति । कथं पुनरेतत् प्रत्युदाहरणम् ? यावताऽन्तादिवच्चेत्यन्तादि-
 वद्भावे (६।१।८५) भवितव्यमेवात्रैव भावेन । तपराकरणस्य तु यत्रैकादेशो
 नास्ति तदु व्यवच्छेद्यं भविष्यति । कीलालपाभिः सोमपाभिर्गित्यादि ।
 नैष दोषः । अन्तादिवच्चेत्यत्र ६।१।८५ । वक्ष्यति वर्णाश्रयविधावन्तादि-
 वद्भावो नैष्यत इति । तथाहि खट्वाभिरित्यत्रान्तवद्भावाभावादतो भिस ऐस्
 न भवतीति । अथवा अत इत्यत्राकारद्वयप्रश्लेषः कृतः श्रूयमाणादतो
 यथा स्यात् ।

७१ । आदिरन्त्येन संहिता ।

स्वरूपविधिपरिहारायारम्भः । इदमपि संज्ञासूत्रम् । अनादिभूतं वस्त्वपिच्य तत्पूर्ववस्तुन आदित्वं न भवति । अनन्त्यभूतं वस्त्वपिच्य ततः परस्यान्यत्वम् । नचेद्वाद्यन्तयोः परस्परपिच्ये आद्यन्तत्वे युज्येते । एवं हि सति वस्त्वन्तरस्य संज्ञिनो भावादादिरन्त्येन सहितः स्वस्यैव संज्ञा स्यात् । ततश्च स्वं रूपमित्येतस्येहानुवृत्तयं स्वरितत्वासङ्गो वृथा स्यात् । तस्मादाद्यन्त-
शब्दाभ्यां सामर्थ्यादाद्यन्तव्यतिरेकेण तन्मध्यपाति वस्तु संज्ञित्वेनाक्षिप्तमिति मत्वाह तन्मध्यपतितानामिति । जाताविदं बहुवचनम् । अन्यथा ह्येङ्-
शब्द ओकारस्य संज्ञा न स्यात् । ननु चाद्यन्तशब्दाभ्यां नियतदेशावयवावभि-
धीयेते । अवयवाद्यावयविनः समुदायरूपस्य सम्बन्धिन इति सम्बन्धि-
शब्दत्वादाद्यन्तशब्दाभ्यां तस्यैव संज्ञित्वेनाक्षिपो युक्तः । अत एव वक्तव्यं तन्मध्य-
पतितानां समुदायस्येति । एवं मन्यते । यदयं तस्मादित्युत्तरस्येत्यादौ (१।१।६७)
वर्णानां समुदाये परतो यकारं यणादेशं कृत्वा निर्देशं करोति ततो गम्यते
न वर्णसमुदायः संज्ञीति । किं तर्हि प्रत्येकं वर्णा एवेति । अन्यथा
वर्णसमुदाये संज्ञिनि परतो वर्णमालां यणादेशं कृत्वा निर्देशं कुर्यादिति ।
असम्भवात् स न कृत इति चेत् ? न । वर्णमालात्मन आदेशस्य सम्भवात् ।
तर्हि समुदाये संज्ञिनि कार्यमेव न सम्भवतीति चेद् यदि च समुदाये परतः
कार्यं न सम्भवति वर्णा एव प्रत्येकं सन्तु संज्ञिनः । तत्र कार्यं सम्भवति । किं
समुदायेन ? टा इत्यनेन ग्रहणं माभूदिति । ननु च सोऽपि तावतोऽवधेरन्त
एव । न । तावतोऽवधेरविवक्षितत्वात् । टकारो ह्ययं टाडसिङ्सामिनात्
स्या (७।१।१२) द्वितीयाटोमस्वेन (२।४।३४) इत्यत्र तृतीयैकवचनस्य
विशेषणार्थः । नतु प्रत्याहारार्थः । अथादिग्रहणं किमर्थम् ? अन्त्येन सह
समुदाय एव संज्ञा मा भूदिति । नैतदस्ति । आद्यत्तिधर्माणो हि संज्ञाशब्दा
भवन्ति । आदिरेव प्रदेशवाक्येष्ववर्त्तन्ते । न समुदायः । तस्मादन्तरेणाप्यादिग्रहणं
सामर्थ्यादादेरेवान्त्यसहितस्य संज्ञात्वं विज्ञायते । न समुदायस्य । एवं तर्हि
सामर्थ्यलब्धस्यैवार्थस्य विस्पष्टीकरणार्थमादिग्रहणम् । अथ सहग्रहणं किमर्थम् ?
यावता तृतीययैव सहार्थो गम्यते । यथा ह्येङ् यूनित्यत्र (१।२।६५) ।

नैतदेवम् । इत्यभूतलक्षणेऽपि तृतीयास्ति । तस्याश्च सत्यामादिरैवान्वेनेत् संज्ञकेनोपलक्षितः संज्ञा स्यात् । ततश्च प्रदेशेष्वक इतीक इत्यचीति च समुदायाद् विभक्तिर्न स्यात् । निरर्थकत्वेनाप्रातिपदिकत्वात् । सह ग्रहणात् तु सहभूता संज्ञेति समुदायस्य संज्ञात्वेनार्थवत्त्वात् प्रातिपदिकत्वे सति विभक्तिर्लभ्यते । इदुग्रहणं त्वचीत्यत्रानित्संज्ञकेन चटतव इत्यनेन चकारेण संज्ञा मा भूदित्येवमर्थम् । अन्यत्वं तस्य पूर्ववत् । न समुदायापेक्षया । एवं तर्हि हलन्त्यमितीत्संज्ञा (१।३।३) प्राप्नोति । तदर्थं न विभक्तौ तुष्मा (१।३।४) इत्यत्र नेति योगविभागः कर्त्तव्यः ।

७२ । येन विधिस्तदन्तस्य ।

स्वं रूपं शब्दशैत्यस्यायमपवादः । इदमपि संज्ञासूत्रम् । नतु परिभाषा । नह्यत्र नियमरूपता परिभाषाधर्मा विद्यते । येनेति करणे तृतीया । विधीयतेऽपूर्वं एव क्रियते इति विधिः कर्मसाधन उपसर्गं घोः कि (३।३।८२) रिति किप्रत्ययान्तः । तदन्तस्येति । सोऽन्तो ऽस्येति बहुव्रीहिः । तदित्यनेन स एव करणभूतः शब्दः प्रत्यवसृज्यते । अन्त-शब्दोऽयमवयववाची । अवयवश्च समुदायस्य भवति । अतश्च तस्यैवेयं संज्ञा विज्ञायत इत्याह । समुदायस्य संज्ञा भवतीति । अवश्यलाव्यमिति । अवश्यप्राव्यमिति । लृज् क्तेदने । पूज् पवने । वृद्धो कृतायां वान्तो यि प्रत्यय (६।१।७८) इत्यावादेशः । मयूरव्यंसकादित्वात् समासः । लुम्पेदवश्यमः कृत्य इति मकारलोपः । अथेह कम्पादेजन्तस्य संज्ञा न सम्भवति ? एचोऽयवायाव (६।१।७८) इति । किञ्च स्यात् । चयनं चायको लवनं लावक इत्यत्रा-नेकाल्त्वाद्यादयः सर्वादेशाः सुरः । नैष दोषः । निर्दिश्यमानस्यादेशा भवन्तीत्येव एव भविष्यन्ति । न सर्वस्य तदन्तस्य । अथवा ऽस्य योग-स्यैवंविधो विषय एव न भवति । ततो नायमिह प्रवर्त्तते । तथाहि येनेति करणे तृतीयेत्युक्तम् । न चाकर्त्तृकं करणमस्तीति कर्त्ताप्याश्रितः । स पुनरिहसम्बन्धिगद्वादन्तशब्देनावयववाचिना मन्निधापितः समुदायो विज्ञायते । प्रकृतत्वात् स्वरूपञ्च कर्त्ता च त्रिभिः प्रकारैः सन्निहितो भवति ।

क्वचिन्निर्देशात् । ईदूदेद्विवचनमिति (१।१।११) । अत्र द्विवचनं कर्त्तृभूतं निर्दिष्टम् । तथाहीदादिभिः करणैः प्रगृह्यसंज्ञां विदधाति । क्वचित् प्रकरणाद् यथा एरजिति (३।३।५६) । अत्र धातोरित्यधिकाराद् धातुः प्रकरणात् कर्त्ता सन्निहितः । स इकारेण करणेनाचं विदधाति । क्वचित् सामर्थ्याद् यथे-
को भलिति (१।२।८) । अत्र धातोरेव सन् विधीयते । नान्यस्मादिति सामर्थ्याद् धातुः कर्त्ता सन्निहितः । स इका करणेन सनः कित्त्वं विदधाति । तदेव मीदूदेद्विवचनमित्यादौ (१।१।११) कर्त्तृकरणयोरुभयोरपि विद्यमान-
त्वात् सोऽस्य सूत्रस्य विषय इति तत्र तदन्तविधिर्भवति । एचोऽयवायाव (६।१।७८) इत्यत्र तु न केनचित् कर्त्ता सन्निहितः प्रकारेण । न चाकर्त्तृकं करणं सम्भवति । तस्मात् कर्त्तृकरणयोरुभयोरप्यसन्निहितत्वान् नायमस्य सूत्रस्य विषय इति न सम्भवति तदन्तविधिः । वक्तव्य इति । व्याख्येय इत्यर्थः । तत्रेदं व्याख्यानम् । द्वितीयाश्रित्यादौ (२।१।२४) सुप्ताश्रितादयो विशिष्यन्ते । न अश्रितादिभिः सुप् । विशेषणेन च तदन्तविधिः । न विशेषेण । यस्माद् येनेति करणे तृतीया करणञ्च परतन्त्रं परार्थं भवति न विशेषं तस्माद् विशिष्टैः अश्रितादिभिस्तदन्तविधिर्न भवति । नडादिभ्यः (४।१।८८) फगिति । अत्रापि प्रकृतेन प्रातिपदिकेन नडादयो विशिष्यन्ते । न नडादिभिः प्रातिपदिकम् । अतोऽत्रापि नास्ति तदन्तविधिरिति । उगिहर्ण-
ग्रहणवर्जमिति । उगिता वर्णेन च प्रातिपदिकं विशिष्यते । विशेषणेन च तदन्तविधिर्भवत्येव । यस्मिन् विधिरित्यादि । तदन्तविधी प्राप्ते तदादि-
विधिरुच्यते । यस्मिन्निति सप्तमीनिर्दिष्टे तदादिविधिं दर्शयति । यत्राल्-
ग्रहणे सप्तमीनिर्दिष्टे पूर्वस्य विधिस्तत्र तदादौ वेदितव्यः । अलादावित्यर्थः । यदि तर्हि तत्रापि तदन्तविधिः स्यादिहैव स्याच् श्रियाविति । इह तु न स्याच् श्रिय इति । तदादिविधी तु सतीहापि भवति । स्वस्य च रूपस्येति श्रियावित्यत्रापि भवत्येव ।

७३ । वृद्धिर्यस्याचामादिस्तद्वद्भम् ।

यस्येति समुदाय उच्यत इति । अत्रां मध्ये यस्यादिर्दृढिमञ्जकस्तस्यैव

शब्दरूपस्येयं संज्ञा विधीयते । तच्च नियोगतः समुदायात्मकमेवेति सामर्थ्याद् यस्येति सामान्यपदेनापि समुदाय एवाभिधीयते । संज्ञिनिर्देशार्थं यस्येति वचनम् । अचां मध्ये इत्यादिना वृद्धिसंज्ञिनः समुदायादेकदेशस्य निर्धारणं दर्शयन्नचामित्यस्य निर्धारणषष्ठीत्वं दर्शयति । आदिशब्दस्त्रिहोपक्रमे वर्तते । उपक्रमस्यत इत्युपक्रमः प्रथमत उच्चारित इत्यर्थः । अचामिति बहुवचन-निर्देशाद् यस्य बहूनामचां मध्ये वृद्धिसंज्ञक आदिभूतस्तस्यैव वृद्धसंज्ञया भवितव्यम् । न तु यस्य द्वयोर्मध्य इति चोद्यमपाकर्तुमाह अचामित्यादि । यदि तर्ह्यचामिति निर्धारणषष्ठोय मेवं सति समानजातीयस्यैव निर्धारणं भवतीत्यचां मध्ये वृद्धिसंज्ञकोऽर्जव यथा स्यादित्येषोऽर्थः स्यात् । तथाच सत्याकारो यस्यादिस्तस्य संज्ञा न स्यादाश्वलायन इत्यादेः । न ह्याकारस्य मुख्यमत्त्वमस्ति । अक्षसन्निवेशात् । उपचरितं तु स्यात् । अणुदिसवर्णस्य चाप्रत्यय (१ १।६६) इत्यनेनानचोऽपि सतोऽच्कार्यकरणात् । न च मुख्ये सति गौणस्याश्रयणं युक्तम् । गौणमुख्ययोर्मुख्ये कार्यसंप्रत्ययात् । नैष दोषः । व्याप्तेर्न्यादाकारस्यापि गौणमत्त्वमाश्रित्य भविष्यति । अन्यथा ह्यज्-ग्रहणमेव कुर्यात् । न वृद्धिग्रहणम् । शालीयो मालीय इत्यादि । अत्र वृद्ध-संज्ञायां सत्यां वृद्धाच्छ इति (४।२।११४) च्छो भवति । ननु च शालामाला-शब्दयोः कापटुशब्दस्य च संज्ञया न भवितव्यम् । न ह्येषां वृद्धिसंज्ञक आदिः । किं तर्हि ? हल् । नैतदेवम् । विद्यमानोऽपि ह्यत्र हल् नापेक्ष्यते । अजपेक्षस्यादि-त्वस्याश्रयणात् । एतदेव ह्यजग्रहणस्य प्रयोजनम् । कथं नाम तदपेक्षयादित्वं विज्ञायेतेति ? अन्यथा तन्न कर्त्तव्यमेव स्यात् । अजग्रहणे क्रियमाणे सत्ययमर्थी भवति । अचां मध्ये यस्य यो वृद्धिसंज्ञको ऽर्जवादिभूत इति । अन्येभ्यो ऽज्भ्यो यस्य वृद्धिसंज्ञकः प्रागुच्चार्येत इति यावत् । तेन शाला-शब्दादेरपि संज्ञा सिध्यति । साभासन्नयन इति । अत्र वृद्धिसंज्ञाभावादणव भवति । नतु च्छः । यदि पुनरादिग्रहणं न क्रियेत ततो यस्याप्यचां मध्ये वृद्धिसंज्ञकः कश्चित् सभासन्नयनादे स्तस्याप्येषा संज्ञा स्यात् । अत्र यद्यपि वृद्धिशब्दः श्रूयते तथापि तल्लिङ्गकपरिभाषा नोपतिष्ठते । यस्माद् यत्र नियतस्थानिके गुणवृद्धौ विधीयते तत्र स्थानिनियमार्था मा व्याप्रियते । एतच्च

प्राग्वोक्तम् । न चेह गुणवृद्धोर्विधानम् । अतो नात्र व्यापारस्तस्याः ।
 तेन यस्याप्यनियतस्थानिको वृद्धिसंज्ञक आदिभूतस्तस्यापि संज्ञा सिद्धा भवति ।
 वा नामधेयस्तेत्यादि । ये पुरुषैर्व्यवहाराय संकीर्त्यमानाः शब्दा देवदत्त इत्येव-
 मादयस्तेषां मेषां संज्ञा वेदितव्या । तेष्वेव नामधेयशब्दो रूढः । नतु ये
 जात्यादिनिमित्तका गवादिशब्दा अनादिवावहारान्तःपातिनस्तेषु । ननु च
 काश्यादिपाठात् काश्यादिभ्य (४।२।११६) छञ्जिठाभ्यां भवितव्यम् । तदयुक्तं
 देवदत्तीय इति च्छप्रत्ययान्तस्योदाहरणम् । नैष दोषः । यो हि देवैर्दत्तो
 देवदत्त इति क्रियानिमित्तको देवदत्तशब्दस्तस्यैव तत्र पाठो न संज्ञाशब्दस्य ।
 तेन संज्ञाभूतादेवदत्तशब्दाद् यदा वृद्धसंज्ञा तदा ह्यो भवति । अन्यदा त्वण् ।
 गोत्रान्तादित्यादि । यथा ऽसमस्तात् केवलाद् गोत्रप्रत्ययान्ताद् वृद्धाच्छप्रत्ययो
 भवति तथा समस्तादवृद्धादपि । घृतरौढिरिति । समानाधिकरणाधिकारी
 शाकपार्श्विवादीनामुपसंख्यानमुत्तरपदलोपश्चेति (२।१।६०, वा) समासः ।
 एवमुत्तरत्वापि । रूढस्यापत्यं पाणिनस्यापत्यम् । अत इज् (४।१।८५) ।
 वृद्धाभ्या इति । अत्राप्यभ्यःशब्दाद् बाह्वादिभ्यश्चेतीष् (४।१।८६) । बाह्वादिषु
 सम्भूयोऽभ्यसः सलोपश्चेति पठ्यते । काश्यपशब्दो विदादित्वादजन्तः । जैह्वाकाता
 हरितकाता इति । कात्यशब्दो गर्गादियजन्तः । जिह्वाचपलः कात्यः जिह्वा-
 कात्यः । हरितपन्नः (A) कात्यः हरितकात्यः । ताभ्यामौत्सर्गिक एवाण् ।
 यम्येति चेत्यकारलोपः (६।४।१४८) । आपत्यस्य च तद्धितेऽनातीति (६।४।१५१)
 यकारस्य ।

७४ । त्यदादीनि च ।

उत्तरार्थमिति । उत्तरसूत्रेऽस्य प्रयोजनवत्त्वाद् यद्यनुवर्त्तत एतदर्थमपि
 कस्मान्न भवतीत्याह इह न सम्बध्यत इति । यदीहापि सम्बध्येत तदाय-
 मर्थः स्यात् । त्यदादीनि यस्याचामादिभूतानि तद्वृद्धमिति । ततश्च त्वत्पुत्र
 इत्यादावेव स्यात् केवलानाञ्च त्यदानीनां न स्यादित्यभिप्रायः । ननु च
 त्वत्पुत्रो मत्पुत्र इत्यादावुपसर्जनानि त्यदादीनि । उपसर्जनानाञ्च तेषां
 त्यदादित्वं निर्वर्त्तितम् । तत् कुतोऽयं प्रसङ्गः ? यदि यस्याचामादेरित्येतद्विह

(A) हरितचक्षुः कात्य इति वङ्गोद्यपुस्तके पाठः ।

सम्बध्यते तदा सत्युपसर्जनत्वे वचनात् त्यदादाविव संज्ञा स्यात् । न केवलानामिति मन्यते । कथं पुनरिहानुवर्त्तमानं शक्यमसम्बद्धम् ? स्वसम्बन्धानुवृत्तेः । वृद्धिर्यस्याचामादिस्तद्वृद्धमिति त्यदादीनि च वृद्धिसंज्ञकानि भवन्ति । वृद्धिर्यस्याचामादिस्तद्वृद्धमिति तद्वृद्धम् एङ् प्राचां देशे ' यस्याचामादिग्रहणमनुवर्त्तते । वृद्धिग्रहणं निवृत्तम् । एवं वृद्धिशब्देन सम्बन्धमनुवर्त्तमानं न शक्यते त्यदादिभिः सम्बन्धम् । त्वादायनिः । मादायनिरिति । उदीचां वृद्धादगोत्रादिति (४।१।१५७) फिञ् । प्रत्ययोत्तरपदयोश्चेति (७।२.८७) युष्मदस्मदोस्वामादेशौ । चकारोऽनुक्तसमुच्चयार्थः । तेन वा नामधेयस्येत्यादि वक्तव्यं न भवति ।

७५ । एङ् प्राचां देशे ।

प्राचां देशाभिधान इति । प्राचां सम्बन्धी यो देशस्तदभिधान इत्यर्थः । एतेन प्राचामिति देशविशेषणं न विकल्पार्थमिति दर्शयति । प्राचां मतेनेत्यस्याविवक्षितत्वादित्याख्यातं भवति । एणीपचनीय इत्यादि । एणीपचन इत्यादिभ्यश्चुः । अहिच्छत्र इति । कान्यकुब्ज इति । अहिच्छत्रकन्यकुब्जशब्दाभ्यामणिव भवति । देवदत्त इति । वृद्धाधिकारे विहितो वाहीकग्रामिभ्यश्चेति (४।२।११७) ठञ्जिठौ न भवतः । काश्यादिपाठादपि तौ न भवतः । क्रियानिमित्तको हि देवदत्तशब्दस्तत्र पठ्यते । संज्ञाशब्दस्य चेदं प्रत्युदाहरणम् । एतच्च यदा वा नामधेयस्येति वृद्धसंज्ञा नास्ति तदा वेदितव्यम् । गौमता इति । अत्र सर्वमस्ति न तु देशाभिधानम् । तथाहि गोमती नदी प्राग्देशे । न देशः । नहि नदी देशग्रहणेन गृह्यते । नदीदेशोऽग्राम इत्यत्र (२.४।७) नद्याः पृथग्रहणात् । एङ् प्राचां देश इति । उदीचां (४।१।१५७) वृद्धादगोत्रादित्येवमादिषु प्रागुदञ्चौ श्रूयते । तयोश्च विभागो न विज्ञायते । अतस्तत्परिज्ञानायाश्च प्रागुदञ्चावित्यादि । शरावती नाम नदी । तस्याः पूर्वेण वावस्थितो देशः प्राग्देशः । उत्तरेण वावस्थित उदग्देशः । तौ शरावती विभजते विभागेन वावस्थापयति । तस्यां हि मर्यादायां सत्यां तयोर्विभागः परिज्ञायते । किमर्थं विभजते ? विदुषां शब्दसिद्धयर्थमिति । पण्डितानां वैयाकरणानां शब्द-

व्युत्पत्त्यर्थम् । कथं विभजते ? हंसः क्षीरोदकं यथा । क्षीरोदकमिति जातिरप्राणिनामित्येकवद्भावः (२।४।६) । क्वचित् क्षीरोदके इति पाठः । स सर्वो हन्तो विभाषयैकवद्भवतीति वेदितव्यः । यथा हंसः क्षीरमुदकञ्च मिश्रीभावमुपगतं पृथगसङ्करेण व्यवस्थापयति तथा शरावती प्रागुदक्षी । यत्तदोर्नित्याभिसम्बन्धात् सेतिवचनादनुक्तमपि येत्येतन्नभ्यते । या विभजते सा नो ऽस्मान् पातु रक्षतु । प्रसिद्धस्तु पाठो यत्र श्लोके प्रागुदी-
चाविति । तत्राऽच उद ईदिति (६।४।१३८) भसंज्ञकस्योच्यमानः कथमी-
कारः ? कथञ्चोग्दिवा सर्वनाम स्थानेऽधातोरिति (७।१।७०) नुम् न
भवतीति चिन्त्यम् । अत्र वर्णयन्ति । अच् प्रत्यन्ववपूर्वात् सामलोन् (५।४।७५)
इत्यत्राजिति योगविभागेनाच्प्रत्ययः कृतः । तेनात्राचि परतो भसंज्ञायां
सत्यामीत्वं भवति । नुम् तु न भवति । अत्रा सर्वनामस्थानस्य व्यवहि-
तत्वादिति । अन्ये तु प्रागुदीचमिति समाहारं कुर्वन्ति । तेषां हन्ताच्चुद-
पहान्तात् समाहार इति (५।४।१०६) टचि समासान्ते कृते पूर्ववदीकारो
नुमभावश्च भवति । क्वचित् तु प्रागुदीच इति पाठः । तत्रावयवदेशापेक्षया
बहुवचिविज्ञायां बहुवचनम् । प्राग्देशानुदग्देशांश्च विभजत इत्यर्थः ।

इति श्रीबोधिसत्त्वदेशीयाचार्यजिनेन्द्रबुद्धिपादविरचितायां

काशिकाविवरणपञ्चि (ञ्चि) कायां प्रथमाध्यायस्य

प्रथमः पादः समाप्तः ॥ १ । १ ॥

अथ
न्यासापरनाम्नी
काशिकाविवरणपञ्जिका ।

प्रथमोऽध्यायः ।

द्वितीयः पादः ।

१ । गाङ्कुटादिभ्योऽङ्णिन् ङित् ।

अत्र पक्षत्रयं सम्भाव्यते । इत्संज्ञको वा ङकारोऽनेन भाव्यते । गाङ्कुटादिभ्यः परे येऽङ्णिन्ः प्रत्ययास्ते ङितो भवन्ति । इत्संज्ञको ङकार एषां सम्बन्धी भवतीति यावत् । एवं हि ते ङितो भवन्ति यदि हि तेषां ङकारोऽनुबन्धो विधीयते । नान्यथा । नहि विना चित्रगवीभिर्देवदत्तश्चित्रगुर्भवति । ङिद्वितीयं वा संज्ञानेन क्रियते । गाङ्कुटादिभ्यः परे येऽङ्णिन्ः प्रत्ययास्ते ङितो भवन्ति इत्संज्ञका भवन्तीति यावत् । अतिदेशोऽयं वा स्यात् । गाङ्कुटादिभ्यः परे येऽङ्णिन्ः प्रत्ययास्ते ङितो भवन्ति । ङिद्वद भवन्तीत्यर्थः । तत्राद्ये पक्षे गाङ्कुटादिभ्य इत्यनया पञ्चम्याऽङ्णिदित्यस्याः प्रथमायाः षष्ठ्यां परिकल्पितायां सत्यामादेः परस्वेति (१।१।५४) वचनादादेरलः स्थान आदेश एव ङकारः प्राप्नोति । द्वितीये तु पक्षेऽनिदितां हल उपधायाः (६।४।२४) क्ङितीत्यत्र संज्ञिनः संप्रत्ययो न स्यात् । शब्दभेदात् । अन्यो हि ङिच्छब्दः । अन्यो हि क्ङिच्छब्दः । किञ्च इत्ग्रहणे ग्रन्थादौ (६।१।२६) सूत्र एषामेव संज्ञिनां ग्रहणं प्राप्नोति । न यङादीनाम् । कृत्रिमाकृत्रिमयोः कृत्रिमे कार्यसंप्रत्यय इति वचनात् । अथापि कथञ्चिदेते दोषाः परिहर्तुं शक्वेरन्नाद्ययोः पक्षयोर्यसु तत्परीहारद्वारेण प्रवृत्तौ

साध्यायां प्रतिपत्तिगौरवदोष आपद्यते सोऽपरिहार्थ एव । तृतीये तु पक्षे न कश्चिद् दोष इति मत्वा तमेवाश्रित्याह अतिदेशोऽयमिति । यद्येवं वतिना निर्देशः कर्त्तव्यः । अन्यथा तदर्थो नावगम्येत । नैतदेवम् । परपदार्थेषु हि प्रयुज्यमानाः शब्दा वतिमन्तरेणापि वत्यर्थं गमयन्ति । यथा सिंहो माणवकः । गौर्वाहीकः । गाडितीडादेशो गृह्यते । इडश्च (२।४।४८) गाड् (२।४।४९) लिटि विभाषा लुङ्लङोरिति (२।४।५०) गाडादेशो य इडः स्थाने वच्यते तस्येदं ग्रहणम् । न गाड् गतावित्यस्य । अथ गाड् गतावित्यस्य धातोर्ग्रहणं कस्मान्न भवतीत्याह ङकारस्थेत्यादि । इडादेशस्य यो ङकारस्तस्येदं प्रयोजनम् । इह सूत्रे तस्यैव ग्रहणं यथा स्थानान्यत् किञ्चिदात्मनेपदार्थं स्यादिति चेत् ? न । आत्मनेपदस्य स्थानिवद्भावेनैव सिद्धत्वात् । तस्मादिडादेश एव गृह्यते । अन्यथा ङकारस्य वैयर्थ्यं स्यात् । ननु चोभयोरपि सामान्यग्रहणार्थो ङकारः स्यात् । तत् कुतो वैयर्थ्यम् ? नैतदस्ति । यदि हि तौ समानौ स्यातां तदा स्यात् सामान्यग्रहणार्थता तस्य । नच तौ समानौ । गत्यर्थस्य गाडो ङकारस्यात्मनेपदविधौ चरितार्थत्वात् । इतरस्य तु न कचिच्चरितार्थता । तस्मादसमानार्थत्वादयुक्तं सामान्यग्रहणमिति गाडादेश एव गृह्यते । किमर्थं पुनरिह ङकार उच्चार्यते ? न गा इत्येवोच्येत ? नैवं शक्यम् । एवं हि सति निरनुबन्धकग्रहणेन सानुबन्धकस्येति के गे शब्द इत्यस्यैव ग्रहणं स्यात् । कुटादयो हि कुट कौटिल्य इत्यत आरभ्य कुङ् शब्द इति यावदिति । तदनन्तरं वृत्तकरणात् ततोऽधिकानां कुटादित्वानुपपत्तेः ; अध्यगीष्टेति । सिचो ङित्वे षुमास्यागादिस्त्रेणैत्त्वम् (६।४।६६) । अत्र हि दीङो युङचि (६।४।६३) क्ङितीत्यतः क्ङितीत्यनुवर्त्तते । ईद् यतीत्यतः (६।४।५) ईदिति च । अध्यगीषतेति । आत्मनेपदेष्वनत इत्यदादेशः (७।१।५) । अथ लिटि यो गाडादेशस्तस्य कस्मादुदाहरणं न प्रदर्शितम् ? एवं मन्यते । लुङ् एवायम् । नासाविह लिङ्ग्रहणं प्रयोजयति । असंयोगाल् लिट् किदिति (१।२।५) वच्यमाणेनैव सिद्धत्वात् । उत्कुटितेति । कुट कौटिल्ये । उत्पुटितेति । पुट संश्लेषणे । अर्थहोचुकुटिषतीति सनो ङित्त्वादात्मनेपदं कस्मान्न भवति ? उपदेशाधिकारात् । तत्र ह्युपदेशे ऽजनुनासिक (१।७।२)

इत्यत उपदेशग्रहणमनुवर्त्तते । नचात्रौपदेशिकं ङित्वम् ? किं तर्हि ?
आतिदेशिकम् । व्यचेरित्यादि । व्यच व्याजीकरण इति तुदादौ कुटादिभ्यः
प्राक् पठ्यते । विचिरेति । ङित्वादिह ग्रन्थादिसूत्रेण (६।१।६) संप्रसारणम् ।
लृक्वचा इति । सर्वधातुभ्योऽसुन्नित्यसुन्प्रत्ययः । अत्वसन्तस्य चाधातोरिति
(६।४।१४) दीर्घः ।

२ । विज ड्ट ।

इडादिप्रत्यय इति । इट् आदिर्यस्य ढजादेः स तथोक्तः । अथोक्तम-
पुरुषस्यैकवचनस्येदो ग्रहणं कस्मान्न भवति ? सार्वधातुकमपिदित्यनेनैव (१२।४)
तस्य कित्त्वस्य सिद्धत्वात् । नैतदस्ति । यत्र हि तेन न सिद्ध्यति तत्रोक्तम-
पुरुषस्यैकवचनस्य ङित्वविधानार्थमिदग्रहणं स्यात् । क्व च तेन न सिध्यति ?
आर्द्धधातुक आशिषि लिङ्युद्दिजिषीयेत्यत्र । अतो युक्तञ्चोक्तमपुरुषस्यैक-
वचनस्य ग्रहणम् । नागमस्य । अर्थवद्ग्रहणेनानर्थकस्य प्रत्ययाप्रत्यययोः
प्रत्ययस्यैव ग्रहणमिति परिभाषाद्वयात् । अथापि कथञ्चिदागमस्येदो ग्रहणं
स्यात् ? एवमपि तस्मात्तस्यैव ङित्वं लभ्यते । नतु तदादेः प्रत्ययस्य ।
तत्किमित्याह इडादिप्रत्ययो ङिट् भवतीति । एवं मन्यते । वृद्धिर्यस्याचा-
मादिरित्यत आदिग्रहणमनुवर्त्तते । तेन चेड् विशिष्यते । न चोक्तमपुरुषस्यैक-
वचनस्यादित्वमस्ति । किं तर्हि ? आगमस्यैव । तस्मात् स एव गृह्यते ।
तस्य च केवलस्यादिभूतस्य ङित्वे प्रयोजनं नास्तीति सामर्थ्यादिडादेः प्रत्ययस्य
ङित्वं विज्ञायत इति । उद्दिजितेति । ङित्वात् पुगन्तलघूपधस्येति (७।३।८६)
गुणो न भवति ।

३ । विभाषोर्णीः ।

प्रोर्णुवितेति । ङित्वाद् गुणे प्रतिषिद्धे ऽचि शुधात्वित्यादिनो- (६।४।७७)
वडादेशः ।

४ । सार्वधातुकमपित् ।

अपिदिति । किमयं प्रसज्यप्रतिषेध उत पर्युदासः ? किञ्चात्र ? पूर्वस्मिन्
पक्षे लोटुक्तमपुरुषस्यैकवचनस्याडुक्तमस्य पिषेत्यादि (३।४।८२) पिति कर्तं

तुदानीत्यत्राङ्गविकरणाकारयोः पिदपितोरिकादेशः परं प्रत्यन्तादिवच्चेत्यादि-
 वङ्गावात् (६।१.८५) पिदग्रहणेन गृह्यते इति पित्वम् । पित्वे च सत्य-
 पिदिति ङित्वप्रतिषेधः स्यात् । ततश्च धातोर्गुणः प्रसज्येत । इतरत्र तु पञ्चे
 च्यवन्ते भ्रवन्त इत्यत्र शबन्तादेशाकारयोः पिदपितोर्य एकादेशस्तस्य पितोऽन्य-
 त्वान् ङित्वमापद्येत । ततश्च धातोर्गुणो न प्राप्नोति । पितोऽन्यत्वन्वेकादेशस्य
 परं प्रत्यादिवच्चात् परग्रहणेन ग्रहणाद् । उच्यते । यथेच्छसि तथैवास्तु ।
 उभयथाप्यदोषः । पूर्वत्र तावददोषो यस्मादपितोरेव तुदानीत्यत्रैकादेशः ।
 न पिदपितोः । तथाह्याङुत्तमस्य पित्वेति (३४८२) लोडुत्तमपुरुषस्यैव
 पित्वं विधीयते । न त्वाटः । इतरत्राप्यदोषः । यस्मादपिदित्यनेन
 सार्वधातुकं विशिष्यते पितोऽन्यत् सार्वधातुकमपिदिति । न चान्तशब्दाकारः
 सार्वधातुकम् । किं तर्हि ? तदेकदेशः । यच्चात्र सार्वधातुकं न च तेन
 सहैकादेशः । येन सहैकादेशो न च तत्सार्वधातुकम् । तेन यद्यप्ययमेकादेशः
 पितोऽन्य स्तथापि सार्वधातुकं न भवतीति तत्कुतो ङित्वस्य प्रसङ्गः ?
 अथवा भवतु ङित्वम् । सत्यपि तस्य ङित्वे तस्मिन् नास्ति गुणाभावप्रसङ्गः ।
 यस्माद् वाणादाङ्गं वलीय इति वचनादेकादेशादि प्रागेव च्यवन्ते भ्रवन्त इत्यत्र
 गुणेन भवितव्यम् । कुरुत इति । तसो ङित्वे सति विकरणस्य गुणो न
 भवति । करोतिरस्यातउत् सार्वधातुक (६।४।११०) इत्युत्त्वम् भवति । तत्र
 हि गमहनेत्यादिसूत्रात् (६।४।८८) कङ्ङितीत्यनुवर्त्तते ।

५ । असंयोगाल्लिट् कित् ।

धातोरेव लिङ् विधीयते । नान्यस्मादिति लिटा सामर्थ्याद्वातुः सन्नि-
 धापितः । स चासंयोगग्रहणेन विशिष्यते । विशेषणेन च तदन्तविधिर्भवती-
 त्याह असंयोगान्ताद्वातीरिति । यदि तर्ह्यसंयोगान्ताद्वातोः परस्य लिटः किञ्चं
 विधीयते तदा वृद्धं वृद्ध इति न सिध्यति । परत्वाद् गुणेन भवितव्यम् ।
 किञ्चस्यावकाश ईजतुरोजुरिति । गुणस्यावकाशो वर्त्तिता वर्धित्वेति । वृद्धे
 वृद्ध इत्यादावुभयप्राप्ती परत्वाद् गुण एव स्यात् । नैतदस्ति । इष्टवाचित्वात्पर-
 शब्दस्य । किञ्चमवेष्टम् । किञ्चमेव परमतस्तदेव भविष्यतीत्यदोषः । अत्र

च यद्यसंयोगादिति पर्युदास आश्रीयते तदा संयोगादन्यस्मिन् गृह्यमाणे नञिव्युक्तन्यायेन सदृशस्यैव ग्रहणं स्यात् । संयोगस्य सदृशो योऽन्योऽसहायो हलिति हलन्तादेव कित्त्वं भविष्यति । नाजन्तात् । ततश्चक्रतुश्चक्रुरिति न सिध्यति । तस्मात् प्रसज्यप्रतिषेधोऽयम् । न पर्युदासः । न चेत् संयोगात् परो लिङ् भवतीति । ङित्वे प्रकृते किञ्चनं वच्चादीनां संप्रसारणं यथा स्यादित्येवमर्थम् । तद्धि वचिस्वपियजादीनां (६।१।१५) कित्तीति किति विधीयते । न ङिति । विभिदतुर्विभिदुरिति । कित्त्वात् पुगन्तलघूपधस्येति (७।३।८६) गुणाभावः । सस्त्रंसे दध्वंस इति । कित्त्वाभावादनदितामित्यनुनासिकलोपो (६।४।२४) न भवति । स्त्रन्सु ध्वन्सु अधःपतने । अनुदात्तेत्वादात्मनेपदम् । लिटस्तत्क्रयो-रगिरिजित्वादेशः (३।४।८१) । विभेदिथेति । सिप् । थल् । क्रादिनियमादिट् ।

६ । इन्धिभवतिभ्याञ्च ।

समीध इति । जिह्वस्वी दीप्तौ । पूर्ववदात्मनेपदमेगादेशः । कित्वादनि-दितामित्यादिनानु (६।४।२४) नासिकलोपः । द्विवचनम् । अकः (६।१।१०१) सवर्णे दीर्घत्वञ्च । अथेजादेश गुरुमतोऽनुच्छेदत्वात् (३।१।३६) कस्मान्न भवति ? मन्त्रविषयत्वादस्य । तत्र चामन्त्र इत्यधिकारात् । एवं तर्हि मन्त्रश्छन्द एवेति छन्दस्युभयथेति (३।४।११७) सार्वधातुकत्वम् । ततश्च सार्वधातुकमपिदिति (१।२।४) ङित्वम् । अतएव ङित्त्वादनुनासिकलोपो भविष्यतीति तत् किमर्थमित्येः परस्य लिटः कित्त्वं विधीयते ? ज्ञापनार्थम् । एतदनेन ज्ञाप्यतेऽनित्योऽयमामिति । नित्ये ह्यामि तेन व्यवधानादेवेत्येः परो लिङ् न सम्भवतीति कित्त्वविधानं नोपपद्यते । तस्मादनित्योऽयमामिति । तेन भाषायामपि समीध इति प्रयोग उपपन्नो भवति । बभूव । बभूवि-थेति । कित्त्वाद् यथाक्रमं वृद्धिगुणौ न भवतः । भुवो वुग् लुङ् लिटोरिति वुक् । भवतेर (७।४।७३) इत्यभ्यासस्यात्वम् । ननु च कृतयोरपि गुण-वृद्धोर्वुका भवितव्यमकृतयोरपीति नित्यो वुक् । कृताकृतप्रसङ्गित्वात् । तत्र नित्यत्वाद् वुकि कृते गुणवृद्धोः प्राप्तिरेव नास्ति । भवतेरलघूपधत्वात् । अनजन्तत्वाच्चेति भवतिग्रहणमनर्थकम् । नैतदस्ति । शब्दान्तरस्य प्राप्नुवन्

विधिरनित्यो भवतीति वुगप्यनित्यः । ततश्च परत्वाद् गुणवृद्धोः कृतयोर्वुद्धि-
न स्यात् । तस्माद् भवतिग्रहणं कर्त्तव्यम् । अथ कृतयोरपि गुणवृद्धोरेकदेश-
विकृतमनन्यवद्भवतीति नास्ति शब्दान्तरत्वम् । एवं सति शक्यं भवति ग्रहणम-
कर्त्तुम् । तत् क्रियते विस्पष्टार्थम् । अथ बभूवेत्यत्राचो जृण्वतीति (७।२।११५)
वृद्धेः कथं प्रतिषेधः ? यावत्तक इत्यनुवर्त्तते ? कृडिति चे (१।१।५) त्यने-
नेग्लक्षणा वृद्धिः प्रतिषिध्यते । न चेयमिग्लक्षणा वृद्धिः । निर्दिष्टस्थानिक-
त्वात् । अत्र कित्त्वविधानसामर्थ्यादनिग्लक्षणाया अपि वृद्धेर्भविष्यति
प्रतिषेधः । अन्यथा कित्त्वविधानमनर्थकं स्यादिति चेत् ? न । तस्य
यत्पुत्तमणलि च गुणप्रतिषेधार्थत्वात् । एवं तर्हि डिदृग्रहणमप्यनुवर्त्तते ।
तदनुवर्त्तमाने न विद्यमानमन्यत् प्रयोजनम् । तेनानिग्लक्षणाया अपि
वृद्धेः प्रतिषेधो भविष्यति । इन्धेः संयोगार्थं वचनमिति । तस्य संयोगान्तत्वात्
पूर्वेणासिद्धेः । भवतेऽपिदर्थमिति । नापिदर्थम् । तस्यासंयोगान्तत्वादपिदिति
पूर्वेण सिद्धेः । भवतेरिह श्रुतिपा निर्देशो यङ्लुग्नित्त्वर्थः । यङ्लुगन्तास्त्रिः
कित्त्वं मा भूदिति । बोभावेति । तथाचोक्तम्—

श्रुतिपा शपानुबन्धेन निर्दिष्टं यद् गणेन च ।

यच्चैकाज्यग्रहणं किञ्चित् पञ्चैतानि न यङ्लुकि ॥ १ ॥ इति ।

अन्यग्रन्थीत्यादि । अन्य ग्रन्थ सन्दर्भे । दध् दध्ने । ध्वनृज परिष्वङ्गे ।
एषामपि अन्यग्रन्थप्रभृतीनां लिटः कित्त्वं भवतीत्येतदर्थरूपं व्याख्येय-
मित्यर्थः । तत्रेदं व्याख्यानम् । चकारोऽनुक्तसमुच्चयार्थः क्रियते । तेन अन्य
प्रभृतीनामपि संयोगान्तानां लिटः कित्त्वं भविष्यतीति । श्रेयतुरित्यादि ।
कित्त्वादनिदिता (६।४।२४) मित्यनुनासिकलोपः । तृफलभजत्रपञ्चेति
(६।४।२२) चकारस्यानुक्तसमुच्चयार्थत्वादनैकहल्मध्यस्याप्येवाभ्यासलोपो ।
परिष्वजइति । अनुदात्तेत्वादात्मनेपदम् । पूर्वस्य सकारस्य स्यादिव्यभ्यासेन
(८।३।६४) चाभ्यासस्येति वर्त्तमान उपसर्गात् सुनोतीत्यादिना (८।३।६५)
षत्वम् । परस्य तु सकारस्य सदिस्वञ्जोः परस्य लिटीति (८।३।११८)
षत्वप्रतिषेधः ।

७ । मृड्मृदगुधकुपक्लिशवदवसः क्त्वा ।

मृड् सुखने । मृद चोदे । गुध रोषे । कुप निष्कर्षे । क्लिशू विबाधने । वद व्यक्तायां वाचि । वस निवासि । न क्त्वा सेडिति (११२।१८) कित्त्वप्रतिषेधं वक्ष्यतीति । नन्वेतदेव नियमार्थं भविष्यतीति मृडादिभ्य एव सेट् क्त्वा किदु भवति नान्येभ्य इति । ततश्च सिद्धं देवित्वा सेवित्वेत्यादि । तत् किमर्थं न क्त्वा सेडिति (११२।१८) प्रतिषेधं वक्ष्यति ? विस्मयार्थम् । अन्यथा हि केचिद्विपरीतनियमं सम्भावयेयुः । मृडादिभ्यः क्त्वाप्रत्यय एव किदु भवति नान्य इति । पुरस्तादपकर्ष इत्यादि । अपकर्ष इत्यपवाद इत्यर्थः । क्लिशित्वेति । क्लिशः क्त्वानिष्ठयोरिति (७।२।५०) । उदित्वा उषित्वेति ! वच्चादिसूत्रेण (६।१।१५) संप्रसारणम् । वसतेः शासिवसिघसीनाञ्चेति (८।३।६०) षत्वम् । वसतिचुधोरिति (७।२।५२) ।

८ । रुदविदमुषग्रहस्वपिप्रच्छः संश्च ।

रुदिर् अश्रुविमोचने । विद ज्ञाने । मुष स्तेये । ग्रह उपादाने । जिष्वप् शये । प्रच्छ जीप्सायाम् । ग्रहेर्विध्यर्थमेवेति । न क्त्वा सेडिति (११२।१८) प्रतिषिद्धस्य कित्त्वस्य पुनर्विधिर्यथा स्यात् । स्वपिप्रच्छोरित्यादि । सन्नर्थमिति । अथ क्त्वार्थं वचनं कस्मान्न भवतीत्याह किदेव हि क्तेति । स्वपिप्रच्छो ह्येकाच उपदेशेऽनुदात्तादिति (७।२।१०) प्रतिषेधात् क्त्वा सेड् न भवतीत्यतो न क्त्वा सेडिति (११२।१८) निषेधो न प्रवर्तते । तेन किदेव हि क्तेति । रुदित्वेति । समानकर्तृकयोः पूर्वकाले (३।४।२१) क्तेति क्त्वा । गृहीत्वेति ग्रहोऽलिटि दीर्घः (७।२।३७) । ग्रह्यादिसूत्रेण (६।१।१६) संप्रसारणम् । जिष्ट्वतीति । हो ढ इति (८।२।३१) ढत्वम् । षर्ढः कः (१।२।४१) सीति कत्वम् । एकाचो वशो (८।२।३७) भषित्यादिना गकारस्य घकारः । सनि ग्रहगुहोऽवेतीट् (७।२।१२) प्रतिषेधः । सुषुप्सतीति । वच्चादिसूत्रेण (६।१।१५) संप्रसारणम् । पिष्ट्विच्छतितीति । अत्रापि ग्रह्यादिसूत्रेण (६।१।१७) संप्रसारणम् । क्वे चेति तुक् (६।१।७३) । स्तोथुना श्रुति (८।४।४०) श्रुत्वम् ।

६ । इको भल ।

क्रीति निवृत्तमिति । भलादेः क्ताप्रत्ययस्थीपदेशिकं किञ्चमस्येवेति तदनुवृत्तेरपार्थकत्वात् । सन्ग्रहणन्तु प्रथमान्तमिहानुवर्त्तते । तस्य भलित्व-
नेन सामानाधिकरण्यमुपपन्नम् । अतः सामर्थ्यात् तदादिविधिविज्ञायत
इत्यत आह । भलादिः सन् किद् भवतीति । अथ तदन्तविधिः कस्मान्न
भवति ? भलन्तः सन्निति ? एवं मन्यते । वृहसंज्ञासूत्रा (१।१।७३) दिहादि
ग्रहणमनुवर्त्तते । तेन भल् विशिष्यते । तस्मात् तदादिविधिरिव विज्ञायते न
तदन्तविधिरिति । यदि पुनस्तदन्तविधिः स्यात् तदा किं स्यात् ? यत्रातो
लोपि कृते भलन्तत्वं सनस्तत्वे स्याच् चिकीर्षितेत्यादौ । चिकीर्षतीत्यादौ
तु न स्याददन्तत्वात् । अदन्तत्वन्तु सञ्श्वकारयोर्हयोरिकादेशस्य पूर्वं
प्रत्यन्तवद्भावात् । अधिकइतीक् स्मरणइत्यस्य धातोर्ग्रहणं कस्मान्न भवति ।
भलिति प्रत्याहारसाहचर्यात् । प्रत्याहारस्यैव युक्तत्वात् । किञ्च गर्गादिषु
जिगीषुशब्दपाठाच्च । धातुग्रहणे हि सति जयतेः परस्य सनः किञ्च न
स्यात् । तथाच जिगीषुशब्दो न सिद्ध्येत् । किञ्च धातुग्रहणे हि सती-
को धातोः समीपगतो हल् न सम्भवतीति हलन्ता (१।२।१०) चेत्येतदप्यघटमानं
स्यात् । तस्मात् प्रत्याहारस्यैव ग्रहणं न्याय्यं न धातोः । चिचीषतीति ।
अज्भनगमां सनीति (६।४।१३) दीर्घः । एकाच (७।२।१०) इत्यादिना
पूर्वाक्षेनेट्प्रतिषेधः । उत्तरत्रापि यत्नेट् श्रवणं नास्ति तत्राप्यनेनैव प्रतिषेधो
वेदितव्यः । यत्र तु विशेषोऽस्ति तत्रासौ वक्तव्य एव । तदुपपत्तीति ।
शर्पूर्वाः खय (७।४।६१) इति खयः शेषः । शिशयिषत इति । पूर्ववत्
सन (१।३।६२) इत्यात्मनेपदम् । एवमुत्तरत्रापीच्छासन्नन्तादात्मनेपदमनेनैव
बोद्धव्यम् । किमर्थं पुनरित्यादि । अत्र वक्ष्यमाणोऽभिप्रायः । गुणो मा
भूदिति । यदर्धमिदमुच्यते तदाह । येनाभिप्रायेण पृष्टवां स्तमाबिष्कर्त्तुमाह
अज्भनगमांसनीत्यादि । यदि दीर्घत्वे कृतेऽपि गुणः स्यात् तदा दीर्घत्वस्य
वैयर्थ्यं स्यात् । तस्मान् मा भूत्तस्य वैयर्थ्यमिति दीर्घत्वं तद्गुणस्य बाधकं
भविष्यतीति । अत्र दोषमापादयितुमाह यथैव तर्हीत्यादि । असति
किञ्चेऽनवकाशं दीर्घत्वं यथा गुणस्य बाधकं भवति तथा शिलोपस्थापि

बाधकं स्यात् । ततश्च णिलोपं बाधित्वा दीर्घत्वे सति ज्ञीप्सतीति न सिद्धेऽदित्यभिप्रायेणाह तस्मादित्यादि । यत एवमनारभ्यमाण एतस्मिन्नेष दोषोऽनुषज्येत तस्माद् दीर्घत्वस्यावकाशदानाय किञ्चमिदमारभ्यते । अथारभ्यमाणेऽप्येतस्मिन् कस्मादेष दोषो न भवतीत्यत आह चिचीषतीत्यादि । किञ्चे सति तेनैव गुणस्य बाधितत्वात् । चिचीषति तुष्टूषतीत्यादिषु सावकाशं दीर्घत्वं भवति । तेन च परत्वान्मिलोपो न बाध्यते । नहि किञ्चे सति शक्यमेवं वक्तुं यथा दीर्घत्वं गुणं बाधते तथा णिलोपमपीति । यस्मान्न गुणो दीर्घत्वेन बाध्यते । किं तर्हि ? किञ्चेन । अत्र दीर्घत्वस्यावकाशो दर्शितः । णिलोपस्य त्वेषोऽवकाशः । पाचयतेः पाक्तिः । याजयतेर्याष्टिरित्यादि । ज्ञीप्सतीत्यत्रोभयप्राप्ती दीर्घत्वं बाधित्वा परत्वान् णिलोप एव भवति । ज्ञा अवबोधने । मारणतोषणनिशामनेषु ज्ञा । मिञ्चेति चुरादिपाठाण्यिच् । अर्त्तिङ्गीत्यादिना पुक् (७।३।३६) । मितां ऋस्व (६।४।८२) इति ऋस्वत्वम् । अन्ये तु ज्ञप मारणतोषणनिशामनेष्विति पठन्ति । ततो णिच् । तत इच्छासन् । सनीवन्तर्हेत्यादिना (७।२।४८) पञ्च इङ्भावः । आबृज्जबृधामीदित्त्वम् (७।४।५५) । अत्र लोपोऽभ्यासस्ये (७।४।५८) त्यभ्यासलोपः । णेरनिटीति णिलोपः (६।४।५१) । इकः किञ्चमित्यादि । अथ किमर्थमिक उत्तरस्य सनः किञ्चं विधीयते ? किमथेमिको भल्लिति योगविभागः क्रियते ? नन्वेकमेवेदं सूत्रं पठितव्यम् । इको भल्ल् हलन्ताच्चेति ? प्रयोजनमाह गुणो मा भूदिति । चिचीषतीत्यादौ सार्वधातुकार्द्धधातुकयोरिति (७।३।८४) गुणः प्राप्नोति । स मा भूदित्येवमर्थं किञ्चं विधीयते । नैतदस्ति प्रयोजनम् । यस्मादज्भनग्रमां सनीति (६।४।१६) नाप्राप्ते गुणे दीर्घत्वमारभ्यतेऽतो दीर्घारम्भाद् गुणो न भविष्यतीति । अन्यथा हि दीर्घग्रहणमनर्थकं स्यात् । ननु च चुक्कूपतइत्यत्र दीर्घवचनस्य सार्थकत्वम् । अत्र हि गाङ्कुटादिस्त्वेण (१।२।१) डित्वे सति गुणो न प्रवर्त्तते । नैतदस्ति । नञ्चैकमुदाहरणं प्रतियोगारम्भं प्रयोजयति । यदि कृतत्वं प्रयोजनमभिमतं स्यादुकारमेव गृह्णीयात् । कृते भवेदिति । यदि किञ्चं नोच्येत कृते दीर्घत्वे गुणः स्यात् । अनर्थकमिति । तुशब्दोऽवधारणे ।

यदि दीर्घत्वे कृते गुणः स्यात् तदा दीर्घवचनमनर्थकमेव स्यात् । ननु च शास्त्रमावर्त्यमानमभ्युदयाय भवति यथा मन्त्रजपादयः । तत् कुतस्तस्यानर्थक्यम् ? नैतदस्ति । शास्त्रप्रवृत्तिपूर्वकाङ्क्षि प्रयोगादभ्युदयो भवति । यदि शास्त्रप्रवृत्तौ किञ्चित् प्रयोजनं सम्पद्यते ततः शास्त्रं प्रवर्त्तते । ततः शास्त्रमंस्कृतप्रयोगाहर्मा भवति । ननु शास्त्रप्रवृत्तिमात्रात् । गुणे च कृते दीर्घस्य प्रयोगो नास्तीति दीर्घशास्त्रमनर्थकमापद्यते । तदनर्थकं मा भूदिति गुणो न भविष्यतीति । ऋस्वार्थमिति । चिचौषतीत्यादौ ऋस्वानां दीर्घत्वे कृते दीर्घत्वस्य श्रवणं यथा स्यादित्येवमर्थं दीर्घत्वम् । ततो न तस्यानर्थक्यम् । दीर्घाणान् प्रसज्यत इति । ऋस्वानां दीर्घवचनसामर्थ्यात् गुणो भविष्यति । दीर्घाणान् स्यादेव । नहि तेषां दीर्घत्वमुच्यते यतो दीर्घवचनसामर्थ्याद् गुणो न प्रवर्त्तते । ततश्च निनीषतीत्यादिर्न सिध्येत् । नैतदस्ति । सामर्थ्याङ्घ्रि पुनर्भाष्यमिति । यथैव हि भुक्तवद्भिरपि पुरुषैः सामर्थ्याद् भोजनविशेषात् पुनर्भोजनक्रिया भाव्यते तथा दीर्घाणामपि सामर्थ्यात् पुनर्दीर्घत्वेन भाव्यम् । सामर्थ्यन्तु प्रयोजनम् । तत् पुनर्गुणप्रतिषेधः । तस्माद् दीर्घाणामपि गुणो मा भूदित्येवमर्थं दीर्घत्वं वक्तव्यम् । ततश्च तेषामपि दीर्घवचनसामर्थ्याद् गुणो न भविष्यतीति । यथैव हि गुणो न भवत्येवं चिकीर्षतीत्यादावृत इहातीरितीत्वमपि (७।१।१००) न स्यादित्यत आह ऋदित्त्वं दीर्घसंश्रयमिति । दीर्घः संश्रयो निमित्तं यस्य तत् तथोक्तम् । यं विधिं प्रत्युपदेशोऽनर्थकः स विधिर्बाध्यते । यस्य तु विधेस्तदेव निमित्तं नासौ विधिर्बाध्यते । गुणं प्रति दीर्घत्वस्योपदेशोऽनर्थकः । ऋदित्त्वं तन्निमित्तमेव । नहि करोतर्विना दीर्घत्वेनेत्वस्य प्राप्तिरस्ति । तस्माद् दीर्घत्वेन तेन गुण एव बाध्यते । न ऋदित्त्वम् । स्यादेतत् । ऋस्वानां नाकृते दीर्घत्व ऋदित्त्वं प्राप्नोत्यतस्तेषां मा भूद् दीर्घत्वमृदित्वस्य बाधकम् । दीर्घाणान् तरति-प्रभृतीनां तितीर्षतीत्यादौ बाधकमेव स्यात् । नहि तेषामृदित्त्वं दीर्घविधिमपेक्षत इत्यत आह । दीर्घाणां नाकृते दीर्घ इति । दीर्घाणामपि नाकृते दीर्घ ऋदित्त्वं प्राप्नोति यस्मादित्त्वोच्चाभ्यां गुणवृद्धौ भवतो विप्रतिषेधेनेति वचनात् परत्वाद् दीर्घाणामपि गुणः प्राप्नोति । तद् बाधनार्थं तेषामपि

दीर्घत्वं वक्तव्यमेव । तदेवं सर्वत्र ऋदित्वं दीर्घसंशयमिति कुतस्तद्दीर्घत्वेन न बाध्यते ? तस्मात् सर्वत्र दीर्घेषु ऋस्वेषु च दीर्घवचनसामर्थ्याद् गुणो न भविष्यतीति नार्थ इको भलिति सनः कित्त्वेन । णिलोपसु प्रयोजनमिति । इदं तर्हि प्रयोजनम् । त्रीप्ततीत्यत्र परत्वान् णिलोपो यथा स्यात् । असति हि कित्त्वेऽनवकाशत्वाद्दीर्घत्वेन यथा गुणो बाध्यते तथा णिलोपोऽपि बाध्यते । ततश्च त्रीप्ततीति न सिध्येत् । सति तु कित्त्वे चिचीषतीत्यादिषु यत्र कित्त्वेन गुणो बाध्यते तत्र दीर्घत्वं सावकाशं भवति । तेन तत् सावकाशं दीर्घत्वं बाधित्वा त्रीप्ततीत्यत्र परत्वाणिलोप एव प्रवर्त्तते । ननु चासत्यपि कित्त्वे येन नाप्राप्तित्वायेन गुणएव दीर्घत्वेन बाधितः स्यान्न णिलोपः । नैतदस्ति । यस्माद् दर्शनान्तर इयं परिभाषा यत्र कार्यविशेषचिन्ता तत्र प्रवर्त्तते । यदा तु कार्यसामान्यचिन्ता तदा कार्यमात्रेण सकलो विषयो व्याप्त इति सर्वत्र दीर्घत्वं बाधकं स्यात् । नन्वेवमप्यारभ्यमाणे कित्त्वे पुरस्तादपवादा अनन्तरान् विधीन् बाधन्ते नोत्तरानिति णिलोपमेव दीर्घत्वं बाधेत । न गुणम् । गुणसु स्यादेवेति दोषायैवेदं कित्त्वम् । एतदपि नास्ति । नञ्चेकमुदाहरणं प्रतियोगारम्भं प्रयोजयति । यदि ह्येतावत् प्रयोजनमभिमतं स्यान् णिग्रहणमेव कुर्यात् । समुदायमात्रापेक्षया वा पुरस्तादपवादा इत्यादिका परिभाषा नास्त्येवेति ।

१० । हलन्ताच्च ।

इक इत्यनुवर्त्तते । अत्र यदि चान्तशब्दोऽवयववाची स्यादिको हला सह सम्बन्धो न स्यात् । नहीको हलवयवः सम्भवति । यो हि येनारभ्यतेऽपृथग्देशभूतः स तस्यावयवो भवति । यथा पटस्य तन्तव इति । न च हले गारभ्यते । तस्मान्नायमन्तशब्दोऽवयववाची । अपि तु समीपवचनो युक्त इति मत्वाह समीपवचनोऽयमन्तशब्द इति । ननु च धातुरत्र सामर्थ्यादाक्षिप्तः । अतस्तदपेक्षया हलोऽवयवत्वं भविष्यति । नैतदस्ति । एवं तच्छ्रुतशब्दोऽतिरिच्येत । येन विधिक्षुदन्तस्येत्यनेनैव (१।१।७२) तदन्तविधेर्लभ्यत्वात् । हल् चासावन्त-
श्चेति विग्रहविशेषेण कर्मधारयत्वं दर्शयति । कस्य पुनरसावन्तः ? प्रकृतस्येकः ।

यद्येवं सापेक्षमसमर्थं भवतीतीकमपेक्षमाणस्यान्तशब्दस्य समासो नोप-
पद्यते । नैष दोषः । अन्तशब्दो ह्यत्र प्रधानः । भवति च प्रधानस्य
सापेक्षस्यापि समास इति द्वितीयेऽध्याये ज्ञापयिष्यति । उपमितं व्याघ्रादिभिः
सामान्याप्रयोग (२।१।५६) इत्यत्र सामान्याप्रयोगग्रहणेन । इगन्तादिति । षष्ठी-
समासोऽयम् । ननु चेक इति पञ्चम्यन्तं प्रकृतम् । तत् कथं षष्ठीसमासः ।
नैष दोषः । यद्यपि पञ्चम्यन्तं प्रकृतं तथापीह समीपसमीपिसम्बन्धे सति
विभक्तिविपरिणामेन षष्ठ्यन्ततामनुभवति । इकः समीपगतादिति । इकः
समीपवर्त्तिन इति । बुभुक्षत इति । बुध अवगमने । एकाचो बशो भषित्यादिना
(८।२।३०) भष्भावः । एवमुत्तरत्वापि यत्र भष्भावस्तत्त्वानेनैव बोद्धव्यः ।
खरि चेति चत्वं (८।४।५५) धकारस्य तकारः । यियच्छत इति । यजेर्ब्रश्वादिना
(८।२।३६) षत्वम् । षकारस्य षटोः कः (८।२।४१) सीति कत्वम् ।
किच्चाभावादु वचिस्वपीत्यादिना (६।१।१५) संप्रसारणं न भवति ।
यदि समीपवचनोऽयमन्तशब्दस्तदा दम्भेः परस्य सनः किच्चं न सिध्यति ।
तथाहि तस्य य इकः समीपगतो हल् न तस्मात् परः सन् । यस्मात्
परः सन् नासाविकः समीपगत इत्यत्र आह दम्भेरित्यादि । हलि-
त्यनेन हल्जातिरुच्यते । नतु व्यक्तिः । तेन यदा ता एव व्यक्तयस्त्यक्तभेदा
जातिरिति दर्शनं तदा तासां व्यक्तीनां हल्वेनाश्रितानां नास्ति व्यवधानम् ।
अतो यैव हल्जातिरिक्तः समीपवर्त्तिनी तत एव परः सन्निति दम्भेर्विहितस्य
सनः किच्चं सिद्धमेव । यदाप्यर्थान्तरभूता जातिर्व्यक्तिषु प्रत्येकं परिसमाप्ता
निरवयवैका तदापि नास्ति व्यवधानम् । यस्माद्व्यक्तिर्व्यक्त्यन्तरस्य व्यव-
धायिका भवति । नतु जातेः । तस्या अशरीरिणीत्वात् । तस्मादिहापि
दर्शने यैव हल्जातिरिक्तः समीपगता तत एव परः सन्निति दम्भेः परस्य सनः
किच्चं भवति । तस्यान् व्यक्त्यतिरिक्ताया जातेर्यदिकमपेक्ष्य समीप-
वर्त्तिनीत्वं यच्च तज्जातिमपेक्षमाणस्य सनः परत्वं तदुभयं व्यक्तिद्वारकं
वेदितव्यम् । तत्र नकारव्यक्तिरिक्तः समीपगतेति तदाधारा हल्जातिरपी
कः समीपगतेति भकारस्य व्यक्तेः परः सन्निति तदाधाराभूताया जातेरपि
परः सन् । नतु जातेर्व्यक्तिनिरपेक्षं समीपवर्त्तिनीत्वं सम्भवति । नापि

जात्यपेक्षं सनः परत्वं । जातेरशरीरिणीत्वात् । यदि तर्हि व्यक्तिहारक-
मेतदुभय मेवं तर्हि विपर्ययोऽपि व्यक्तिहारकः स्यात् । भकारव्यक्तिरिक्तः
समीपगता न भवतीति जातिरपि न स्यात् । नकारव्यक्तेः परः सन् न
भवतीति जातिरपि न स्यात् । ततश्च हल्यहणस्य सत्यपि जातिवाचकत्वे
दम्भोः परस्य सनः कित्त्वं न सिध्यत्येव । नैतदस्ति । यद्यपि जातेर्व्यक्ति-
हारकमिकः समीपवर्त्तनीत्वं तद्विपर्ययश्च । सनोऽपि यद्यपि व्यक्तिहारकं
जात्यपेक्षं परत्वं तद्विपर्ययश्च । तथापि यदत्र हलत्वसामान्यस्यैकः समीप-
गतत्वं यदपेक्षञ्च सनः परत्वं तदाश्रयं कित्त्वं भविष्यतीति विपर्ययस्तु
विद्यमानोऽपि नापेक्ष्यत एव । लघ्यानुरोधात् । ननु च हलत्वं नाम जाति-
नास्थ्येव । तथाहि हलिति संज्ञाशब्दः सङ्केतवशादेव प्रवर्त्तते डित्यादिशब्द-
वत् । नहि यथा गवादिषु गोत्वादिकं नाम सामान्यमभिन्नमस्ति तथा
हकारादिषु वर्णेषु हलत्वं नाम सामान्यमभिन्नमस्तीति शक्यमभ्युपगन्तुम् ।
तन्निबन्धनस्याभावात् । ततश्चायुक्तमुक्तं दम्भेर्हल्यहणस्य जातिवाचकत्वात्
मिद्धमिति । नैतदस्ति । जातिपदार्थवादिनां मते येऽपि तावदेकवस्त्वभि-
धायिनः संज्ञाशब्दा देवदत्तादयस्तदर्थानामप्यवस्थाभिदे परिकल्पितनानात्वेन
जातिरभ्युपगम्यते । किम्पुनर्हलित्वेवमादीनामनेकवर्णविषयाणां संज्ञाशब्दा-
नाम् ? अन्यथा ह्यतिव्यापिनी शब्दार्थस्य व्यवस्था स्यात् । इदञ्च तावद्
भवान् प्रष्टव्यः । गवादिषु जातेरस्तित्वस्य किं निबन्धनं येनासौ तत्राभ्युप-
गम्यत इति ? भिन्नेष्वभिन्नाभिधानप्रत्ययाविति चेदेतावितरत्रापि समानौ ।
यथैव हि गवादिषु भिन्नेष्वपि प्राक् सङ्केतादुत्तरकालमनुयायिनौ तौ भवत
स्तथा हकारादिष्वपि । प्राक् सङ्केताद् यथा तेभु तौ न भवतस्तथा
गवादिष्वपि । तस्माद् यौ भिन्नेष्वभिन्नाभिधानप्रत्ययौ जातिसङ्भावसम्-
प्रत्ययहेतुभूतौ हल्वपि स्त इति तत्रापि हलत्वं नाम जातिरभ्युपेया ।
नतु गवादिष्वेव गोत्वादिकमस्तीत्येकान्त एव । क्षिप्ति धीप्तीति ।
सनीवन्तर्धत्वादिना (७।२।४८) यत्र पञ्च इण् नास्ति तत्रेदमुदाहरणम् ।
दम्भ (७।४।५६) इच्छेतीत्वम् । ईत्त्वञ्च । अत्र लोपोऽभ्यासस्ये
(७।४।५८) ल्यभ्यासलोपः । खरि चेति चत्वं (८।४।५५) भकारस्य पकारः ।

किञ्चे सत्यनिदितामिति (६।४।२४) न लोपः । दकारस्य भष्भावेन धकारः ।

११ । लिङ्सिचावात्मनेपदेषु ।

लिङ्सिचावात्मनेपदेषु परत इति । कथं पुनर्लिङ्गात्मनेपदेषु परतो भवति । यावता सिच एवात्मनेपदेषु परत्वं सम्भवति । न लिङः । एवं मन्यते । लिङ्केकदेशे ऽत्र सीयुटि लिङ्शब्दो वर्त्तते यथा न धातुलोप आर्धधातुक इत्यत्र (१।१।४) धात्वेकदेशे धातुशब्दो वर्त्तते । तस्मात् सीयुट एवानेन प्रकारेण किञ्च विधीयते । अथवा यथा हल्ङ्गादिसूत्रे (६।१।६८) ययोरेव दीर्घत्वं सम्भवति तयोरेव ङापो दीर्घादित्येतद् विशेषणं तथेहापि यस्मादात्मनेपदं परं सम्भवति सिचस्तस्यैवैतद् विशेषणम् । आत्मनेपदग्रहणं भवति परस्मैपदव्यवच्छेदार्थम् । भिक्षीष्टेति । आशिषि लिङ्लोटाविति (३।३।१७) लिङ् । स्वरितत्त्वादात्मनेपदम् । एवमुत्तरत्रापि स्वरितजितः कर्त्तर्यात्मनेपदमनेनैव वेदितव्यम् । सुट्तिथोरिति (३।४।१०७) सुट् । कर्त्तरि श्रम् । लिङः सलोपोऽनन्त्यस्येति (७।३।७८) च न भवति । लिङाशिषीत्यार्धधातुकात्वात् (३।१।१०७) । तयोश्च सार्वधातुके विधानात् । भुक्षीष्टेति । बुधेरनुदात्तङिति (१।१।१२) इत्यात्मनेपदं वेदितव्यम् । उत्तरत्राप्यनुदात्तङिद्वयः कर्त्तर्यात्मनेपदमनेनैव वेदितव्यम् । अभिच्तेति । भली भलीति (८।२।२६) सिचो लोपः । अबुहेति । भवस्तथाङाङि (८।२।४०) इति तकारस्य धकारः । भलाञ्जश् भशीति (८।४।५३) पूर्वधकारस्य दकारः । यच्चीष्टेति । स्वरितत्त्वादात्मनेपदम् । पूर्ववत् षत्वं कत्वञ्च । संप्रसारणं हि स्यादिति । वच्चादिसूत्रेण (६।१।१५) । अद्राक्षीदिति । अस्ति सिचोऽप्युक्त (७।३।८६) इतीट् । वदव्रजहलन्तस्याच (७।२।३) इति वृद्धिः । पूर्ववत् षत्वकत्वे ।

१२ । उच्च ।

लिङ्सिचाविहानुवर्त्तमानौ धातुं सन्निधापयतः । तत एव तयोर्विधानात् । स च ऋकारेण विशिष्यते । येन विधिस्तदन्तस्येति ऋकारेण तदन्तविधिर्विशिष्यते इत्याह ऋकारान्तादातोः रित्यादि । अथ ऋ गतावित्यस्य धातो-

ग्रहणं कस्मान्न भवति ? शैलीहेयमाचार्यस्य यत्र यस्य धातोर्यग्रहणमिच्छति तत्र तस्य श्रुतिपा निर्देशं करोति । यथाऽसिर्निपिपत्त्यश्चि (७।४।७७) सिर्त्ति-
शास्त्यसिर्भ्यश्चेति (३।१।५६) । न चेह श्रुतिपा निर्देशः कृतः । तस्माद्वर्णस्यैवेदं
ग्रहणम् । न धातोः । अकृतेति । ऋसादङ्गादिति (८।२।२७) सिचो लोपः ।
वरिषीष्टेति । वृडो वृजो वैकस्य रूपम् । लिङ्सिचोरात्मनेपदेष्वितीद्
(७.२।४२) ।

१३ । वा गमः ।

संगसीष्टेति । समो गमृच्छीत्यादिनात्मनेपदम् (१।३।२६) । समगतेति ।
ऋसादङ्गादिति (८।२।२७) सिचो लोपः ।

१४ । हनः सिच् ।

आहतेति । आडो यमहन (१।२।२७) इत्यात्मनेपदम् । पूर्ववत् सिचो
लोपः । आहसतेति । आत्मनेपदेष्वनत (७।१।५) इत्यादादेशः । अथ सिज्यग्रहणे
प्रकृते पुनः सिज्यग्रहणं किमर्थं क्रियत इत्याह सिज्यग्रहणं लिङ्निवृत्त्यर्थमिति ।
प्रकृतं हि सिज्यग्रहणं लिङा सह सम्बद्धम् । अतस्तदनुवृत्तौ सत्यां तस्याप्यनु-
वृत्तिराशङ्केयत । तस्मात् तान्निराकर्त्तुं सिज्यग्रहणं क्रियते । ननु च हन्ते-
र्लिङि वधादेशेन भवितव्यम् । न च तत्र सत्यपि कित्त्वे किञ्चिदनिष्टमापद्यते
तत् कस्मान्निङ्निवृत्त्यर्थं सिज्यग्रहणं क्रियत इत्यत आह उत्तरत्रेत्यादि । यद्यत्र
लिङ्नुवर्त्तते तत उत्तरत्र तस्यानुवृत्तिः स्यात् । ततश्चोत्तरसूत्रेण तस्यापि
कित्त्वं स्यादित्यभिप्रायः । इह तु वृत्तावात्मनेपदेन सिज् न विगृह्यत
इत्यात्मनेपदं निवृत्तमिति कस्यचिद् भ्रान्तिः स्यादतस्तान्निराकर्त्तुमाह आत्मने-
पदग्रहणमित्यादि । इहापि कस्मान्न भवतीत्यत आह इह त्वित्यादि ।
लुङि चेति । हन्तेः परस्मैपदेषु लुङि वधादेशः क्रियते । स च नित्यः ।
नित्यत्वन्तु तस्यात्मनेपदेष्वन्यतरस्यामित्युत्तरसूत्रे (२।४।४४) ऽन्यतरस्याग्रहणाद् ।
न च नित्ये वधादेशे कित्त्वस्य किञ्चित् प्रयोजनमस्ति । अतो नैहात्मनेपदस्यानु-
वृत्तिरुपपद्यते । अथ किमर्थं हन्तेः परस्य सिचः कित्त्वं विधीयते ? यावता
सार्वधातुकमपिदिति (१।२।४) सिचः परस्य सार्वधातुकस्य ङिष्मस्यैव ।

तत्रानिदितामित्यनुनासिकलोपः (६।४।२४) सिद्धः । सिच इदित्वाङ्ग सिध्य-
तीति चेत् ? न । सिच इकारस्योच्चारणार्थत्वात् । तथाहि च्लेः सिजित्यत्र
(३।१।४४) वक्ष्यति—इकार उच्चारणार्थ इति । एवमपि च्लेरिदित्वात्
सिचोऽपि स्थानिवद्भावेनेदित्वमतो न सिध्यतीति चेत् ? न । च्ले-
रकारस्योच्चारणार्थत्वात् । तथाहि च्लि (३।१।४३) लुङीत्यत्र वक्ष्यति—
इकार उच्चारणार्थ इति । एवं तर्हि सिद्धे डित्वे सति यत् पुनरिह हनः
सिजिति सिचः कित्त्वं विदधाति तज्ज्ञापयति वाङ्मयसार्वधातुकमाश्रित्य
सिजन्तस्थानिदितामित्यनुनासिकलोपो (६।४।२४) न भवतीति । तेनारस्त ।
अमस्त । आयंस्त पादमिति सिद्धं भवति । अन्यथा ह्यनुनासिकलोपे कृत
आयतेत्यनिष्टं रूपं स्यात् ।

१५ । यमो गन्धने ।

ननु च यम उपरम इति पठ्यते । तत् कथमयं गन्धने वर्त्तत इत्यत आह
अनेकार्थत्वादित्यादि । आङो यमहन (१।३।२८) इत्यत्राकर्मका (१।३।२६)
चेत्यतोऽकर्मकग्रहणमनुवर्त्तते । तत् कथमिह सकर्मकत्वे सत्यात्मनेपदमित्यत
आह सकर्मकत्वेऽपीत्यादि । सकर्मकत्वन्तु पादादेः कर्मणोऽत्र विद्यमानत्वात् ।
उदायंस्त पादमिति । आकृष्टवानित्यर्थः ।

१६ । विभाषोपयमने ।

दारकर्मैति । कर्मशब्दः क्रियावाची । दारक्रियेत्यर्थः ।

१७ । स्थाघोरिच्च ।

सिच किद् भवतीति चकारेण कित्त्वं समुच्चीयत इति दर्शयति । किमर्थं
पुनः सिचः कित्त्वं विधीयते । यावता गुणप्रतिषेधस्तस्य फलम् । इकार-
विधानसामर्थ्यादेव गुणो न भविष्यति । अन्यथा ह्येकारमेव विदध्यात् । नैत-
दस्ति । लाघवार्थं ह्रीकारविधानं स्यात् । दीर्घाच्चारणाद्भ्रुस्वोच्चारणं लघु भवति ।
उपास्थिरिति । समवप्रविभ्यःस्य (१।३।२२) इत्यतः स्थग्रहणेऽनुवर्त्तमान उपाश्रित्व-
करण (१।३।२५) इत्यत उपादिति चाकर्मकाच्चेत्यात्मनेपदम् (१।३।२६) ।
पूर्ववत् सिचो लोपः । ननु च सिचमाश्रित्येत्त्वं विधीयते । तेन सन्निपात-

लक्ष्णो विधिरनिमित्तं तद्विघातस्येतीत्वं नोत्सहते सिचं विहन्तुम् । तत् कुतो लोपः ? नैतदस्ति । नहीत्वं मिचीत्युच्यते । किं तर्हि ? इकारश्चान्तादेशो भवति सिचं किद् भवतीति । अथापि सिज्निमित्तकं स्यात् ? एवमप्यदोषः । तस्याः परिभाषायाश्चानित्यत्वात् । अनित्यत्वन्तु सममेऽध्याये ज्ञापयिष्यते । इच्चत्यादि । हेतुशब्दोऽन्ताध्याहार्यः । तेन षष्ठी हेतुप्रयोग इति (२।३।२६) हेतुशब्दप्रयोगे कस्येति षष्ठी भवति । तकार एव इत् तकारेत् । तकार एव वा इद् यस्य स तकारेत् । तकारेतो भावस्तकारित्वम् । इच्चेत्यत्र निर्देशे कस्य हेतोरिकारस्य तकारित्वं क्रियते ? किमर्थमिकारस्तपरः क्रियत इत्यर्थः । शेषलक्षणा वा कार्यसम्बन्धविवक्षायां षष्ठीयम् । कस्य कार्यस्य निष्पत्त्यर्थमिकारस्तपरः क्रियत इति यावत् । दीर्घां मा भूदिति । असति हि तपरत्वेऽण् गृह्यमाणः सवर्णान् गृह्णातीतीकारेण सवर्णानां ग्रहणे सति स्थानेऽन्तरतमपरिभाषयोपास्थितादितेत्यत्र दीर्घस्थाने दीर्घां भवति । स मा भूदिति तपरत्वं क्रियते । ऋतेऽपि स इति । स इत्यनेन दीर्घस्य प्रत्यवसर्गः । ऋतेऽप्यस्मादेव वचनाद् घुमास्थादिसूत्रेण (६।४।६६) दीर्घः सिद्धः । तस्माद् वचनसामर्थ्यादीर्घां न भविष्यतीत्यभिप्रायः । भाव्यमानोऽण् सवर्णान् न गृह्णातीत्यतो दीर्घां न भविष्यतीति । एष तु परीहारो नोक्तः । भाव्यमानेनाप्यणा क्वचित् सवर्णानां ग्रहणात् । तथाहि अदम आप्रत्यये परतस्थदायत्वे वृद्धिरेचीति (६।१।८८) वृद्धौ कृत्यामदसोऽमेर्दादु दी म (८।२।८०) इत्युकारो विधीयमानः सवर्णानां ग्रहणादौकारस्य दीर्घस्य स्थाने दीर्घ एव भवत्यसू इति । इदं तर्हि प्रयोजनम् । अनन्तरे प्लुतो मा भूदिति । अनन्तरार्थे विसदृशार्थ आरम्भे सति । कुत एतत् ? विसदृशस्य आकारस्य स्थाने क्रियमाणो ऋस्रो भवति न पुनः प्लुतः । तस्मात् प्लुतबाधनार्थं तपरत्वं कर्त्तव्यम् । एतदपि नास्ति प्रयोजनम् । प्लुतश्च विषये स्मृत इति । चशब्दो हेर्ता । प्लुतो हि दूराद्भूतादिविषयविशेषः ८।२।८४ उक्त एव । तत्र यद्यनेन प्लुतो विधीयते तदा सर्वत्र दूराद्भूतादिविषयेऽन्यत्र चानेन भवितव्यम् । ततश्च दूराद्भूतादिविषयेऽपि तस्मिन् भवत्युक्तानुवाददोषः स्यात् । तस्य कृतस्य करणात् । तस्मात् पक्ष उक्तानुवाददोषो मा भूदिति ऋश्च एव भविष्यति न

प्लुत इति प्रत्याख्यातं भाष्ये तपरत्वम् । अन्ये तु वर्णयन्ति प्लुतश्च विषये
 स्मृत इति नानेन तपरत्वं प्रत्याख्यायते किन्तर्हि तस्य प्रयोजनमाख्यायते ।
 दूराङ्गतादिविषये प्लुत इष्टोऽभिप्रेतः । स न प्राप्नोति । स्थानेऽन्तरतमपरिभाषया
 दीर्घस्यैव स्थाने दीर्घ एव विधीयते । ननु चोक्तं सिद्ध एव दीर्घ इति ।
 सिद्धस्य पुनर्वचनं प्लुतस्य बाधनार्थं स्यात् । इष्यते च प्लुतो दूराङ्गतादिविषये ।
 तस्मात् तस्य बाधको दीर्घो मा भूदिति तपरत्वं कर्त्तव्यम् । तेन विचार्य-
 माणानामित्याष्टमिको (८।२।६७) भवत्येव प्लुत इति ।

१८ । न क्वा सेट् ।

क्लाप्रत्ययस्योपदेशिकं किञ्चमस्येवेति । तद्विदः क्लाप्रत्ययेन ग्रहणात्
 सेटोऽपि प्राप्नोतीत्यतः प्रतिषेधोऽयमारभ्यते । क्लाप्रत्ययः सेट् किञ्च भवतीति ।
 अथ किं ककारस्येत्संज्ञाप्रतिषेधात् किञ्चन भवति ? किञ्चकार्यस्य
 प्रतिषेधाद्वा ? यदि ह्यत्र ककारस्येत्संज्ञाप्रतिषेधादकिञ्च विधित्सितं
 स्यादित्संज्ञाप्रकरणे लग्नकसेट्क्लातद्धितयोरिति सूत्रं कुर्यात् । एवं हि
 द्विष्प्रतिषेधो न कर्त्तव्यो भवति । तस्मात् किञ्चप्रतिबन्धं यत् कार्यं तत्
 प्रतिषेधादकिञ्च सेटः क्लाप्रत्ययस्थानेन क्रियते । न तु ककारस्येत्संज्ञा-
 प्रतिषेधात् । अथ सानुबन्धकस्य ग्रहणं किमर्थम् ? न त्वेत्येवोच्यते । एवं
 हि लघु सूत्रं भवति । नैतदस्ति । ककारानुच्चारणे हि कश्चिद् द्वेयमपि
 विज्ञानीयात् । सेटः क्लाप्रत्ययस्य ककारानुबन्ध एव नास्ति निरनुबन्धक-
 स्योच्चारणादिति । तदेवं मा विज्ञायीति सानुबन्धकस्योच्चारणम् । कः पुनः
 सेटो निरनुबन्धकत्वे दोषः स्यात् ? क्लातोऽनुकसुन् (१।१।४०) इत्यत्र सेटो ग्रहणं
 न स्यात् । निरनुबन्धकत्वात् अथाव्ययसंज्ञाविधौ निरनुबन्धक उच्चार्यते ।
 एवमपि सेट एव ग्रहणं स्यात् । नान्विदः । सानुबन्धकत्वात् । निगृहीतिरिति ।
 स्त्रियां क्तिन् ३।३।६४ । तितुतवतथेति (७।२।६) ग्रहादीनां प्रतिषेधो वक्तव्य इति
 तितुतवतथेत्यादिनेट्प्रतिषेधो न भवति । उपस्त्रिहिति रिति । स्त्रिह प्रीतौ ।
 निकुचितिरिति । कुन्चु कुन्चु कौटिल्याल्योभावयोः । एषु त्रिषूदाहरणेषु
 यथाक्रमं संप्रसारणगुणप्रतिषेधौ । अनिदितां हल उपधायाः (६।४।२४) क्ङि-

तीत्यनुनासिकलोपश्च कित्वाद् भवति । न सेङित्यादि । न सेङित्येतावता योगिनाकित्त्वे सति सिद्धं देवित्वेत्यादि । क्त्वाग्रहणं तु किमर्थम् ? तेन विना-
 ऽकित्त्वे सति शुभ परिवेष्टने निगुधितो निगुधितवानित्यत्र निष्ठायां प्राप्नोतीति
 चेत् ? नैतदस्ति । निष्ठायामवधारणात् । निष्ठाशीर्ङ्स्विदिमिदी (१२।१८)
 त्यन्नावधारणान्निष्ठायां न भविष्यति । शीङादिभ्य एव निष्ठा सेट् किन्न
 भवति । नान्येभ्यो धातुभ्य इति । शीङादिभ्यो निष्ठैवेति विपरीतनियमस्तु
 नाशङ्कनीयः । नञ्निष्ठार्था शास्त्रे प्रकृतमिति न भविष्यति । लिट्स्त्वर्हि
 कित्त्वस्य प्रतिषेधः स्यात् । ततश्च जग्मिव जग्मिमेत्यत्र गमहनेत्यादि-
 नोपधालोपो (६।४।८८) न स्यादित्यत्र आह ज्ञापकात् परोक्षायामिति ।
 परोक्षे विहितत्वात् लिटः श्रुतिः परोक्षेत्युच्यते । तस्यां कित्त्वप्रतिषेधो न
 भविष्यति । कथम् ? ज्ञापकात् । किं तज् ज्ञापकम् ? इत्याह सनि
 भल्यग्रहणं विदुरिति । यद्यमिको (१२।८) भल्लिति सन्विशेषणं करोति
 ततो ज्ञायत औपदेशिकस्य कित्त्वस्य न सेङिति प्रतिषेधोऽयम् ।
 नातिदेशिकस्येति । भल्यग्रहणं हि शिशयिषत इत्यत्र कित्त्वं मा
 मूदित्वेवमर्थः क्रियते । यदि च न सेङिति प्रतिषेध आतिदेशिकस्यापि
 कित्त्वस्य स्याज् भल्यग्रहणमनर्थकं स्यात् । अस्तुतः कित्त्वम् । तस्य न
 सेङिति प्रतिषेधो भविष्यतीति तस्मादौपदेशिकस्य कित्त्वस्य प्रतिषेधोऽयं
 नातिदेशिकस्येति । अस्यार्थस्य ज्ञापकं भल्यग्रहणं विदन्ति विद्वांसः ।
 आतिदेशिकश्च लिटः कित्त्वमतस्तस्य प्रतिषेधो न भविष्यतीति । ननु
 चोत्तरार्थं भल्यग्रहणं स्यात् । स्थाघोरिच्चेत्यत्र (१२।१७) भलादौ मिचीत्वं यथा
 स्यादजादौ माभूदिति । उपास्यायिषातामिति । अत्र हि स्यमिष्मीयुट्
 तामिष्मित्यादिना (६।४।६२) चिण्वद्भावः प्राप्नोति । इत्त्वञ्च । तत्र परत्वाच्चिण्व-
 वद्भावादिट् । चिण्वद्भावे सत्यातो युक् (७।३।३३) चिण्कृतोरिति युक् ।
 तत्रासति भल्यग्रहण इडादावपीत्वं यकारस्थाने प्राप्नोति । नैतदस्ति यस्मा-
 दित्त्वं कित्सन्नियोगेन विधीयते । कित्त्वं हि प्रधानभूतम् । इत्त्वमन्वाचय-
 शिष्टम् । अतः कित्त्वाभावे तदित्त्वं न भविष्यतीति । अथ स्थाघोरि-
 च्चेत्यत्रापि (१२।१७) कित्त्वं कस्मान्न भवति ? न सेङित्येतावता योगेन

प्रतिषिद्धत्वात् । रेण तुल्यं सुधीवनीति । रेफेण तुल्यमेतदित्त्वम् । क
 चोदाहरणे ? सुधीवनीत्यत्र । शोभना धीवानो यस्यां सा सुधीवा । अनो
 बहुव्रीहेरिति (४।१।१२) डीपोऽत्र प्रतिषेधे कृते यथा वनो र चेति (४।१।७)
 रेफो डीप्सन्नियोगेन विधीयमानस्तदभावे न भवति तथा कित्सन्नियोगेन
 विधीयमानमित्त्वं तदभावे न भविष्यति । किमर्थं तर्हि क्लायग्रहणम् ? कसौ
 कित्सप्रतिषेधो मा भूदित्येवमर्थं क्लायग्रहणं कर्त्तव्यम् । कसौ त्वौपदेशिकं कित्स-
 मस्ति । तस्य न संज्ञित्येतावता योगेन प्रतिषेधः स्यात् । ततश्च जग्मिवा-
 नित्यत्रोपधालोपो न स्यात् । वस्वर्थं किदतिदेशादिति न भविष्यतीत्यध्या-
 हार्यम् । अस्तु कसौतौपदेशिकस्य कित्सस्य प्रतिषेधः । सत्यपि तस्मिन्न
 संयोगाच्चिद् (१।२।५) किदिति यदातिदेशिकं कित्सं तेनोपधालोपो भविष्यति ।
 भल्यग्रहणादातिदेशिकस्य कित्सस्य प्रतिषेधो न भविष्यतीत्युक्तं ह्येतत् ।
 तस्माद् वस्वर्थं क्लायग्रहणं न भविष्यतीति । एवं तर्हि निगृहीतिः प्रयोजनम् ।
 क्तिनि तु प्रतिषेधो मा भूदित्येवमर्थं क्लायग्रहणमित्यर्थः । जग्मिवानित्यत्र विभाषा
 गमहनविदविशामिति (७।२।६८) कसोरिट् । उगिदचामिति (७।१।७०)
 नुम् । हल्ङादि (६।१।६८) संयोगान्तलोपो (८।२।२३) । सान्तमहत्
 (६।४।१०) इत्यादिना दीर्घः ।

१६ । निष्ठा शीङ्सिद्धिमिदित्त्विदिध्रुषः ।

शीङ् स्तप्ते । जिष्विदा गात्रप्रचरणे । जिमिदा स्नेहने । जिच्चिदा स्नेहन-
 मोचनयोः । जिध्रुषा प्रागल्भ्ये । शयितवानिति । अत्वसन्तस्य चाधातो रिति
 (६।४।१४) दीर्घः । शयित इति । गत्यर्थार्कर्मकेत्यादिना (३।४।७२)
 कर्त्तरि क्तः । प्रस्नेदित इत्यादावादिकर्मणि क्तः कर्त्तरि (३।४।७१) चेत्यनेन
 प्रशब्द आदिकर्म प्रारम्भं द्योतयति । प्रधर्षित इति । वैयात्यादन्यत्वेदमुदाह-
 रणम् । तत्र हि ध्रुषिषसी (७।२।१८) वैयात्य इतीट्प्रतिषेधेन भवितव्यम् ।
 प्रकृतिग्रहणे यङ्लुको ग्रहणं स्मरति । अतो यङ्लुको ग्रहणं मा भूदिति
 शीङोऽनुबन्धनिर्देशः । तेन श्रेष्ठितः श्रेष्ठितवानित्यत्र कित्सप्रतिषेधाभावादु
 गुणो न भवति । एरनेकाच (६।४।८२) इत्यादिना यणादेशः ।

२० । सृष्टित्तिज्ञायाम् ।

तित्तिज्ञा क्षमा क्षान्तिरिति । यद्येवं क्षान्तिग्रहणमेव कर्त्तव्यम् । लघु
ह्येवं सूत्रं भवति । सत्यमेतत् । वैचित्र्यार्थं तु न कृतम् । अपसृष्टितमिति ।
अपरासृष्टमित्यर्थः । अनेकार्थत्वाद्भातूनाम् । अनेकार्थत्वन्तु तित्तिज्ञा
ग्रहणाद् विज्ञायते । असति हि तत्र सृष्टित्तिज्ञायामेव पठ्यत इति । तत्र
कुर्यात् । व्यवच्छेद्याभावात् ।

२१ । उदुपधाद् भावादिकर्मणोरन्यतरस्याम् ।

आदिकर्मणि वर्त्तमान इति । आदिभूतक्रियाक्षण आदिकर्म । तस्मिन्
भूतत्वेन विवक्षिते यः क्तो भवति स आदिकर्मणि वर्त्तते । द्योतितमनेन-
द्युतितमनेनेति । द्युत दीप्तौ । नपुंसके भावे क्तप्रत्ययः । एवं मोदित-
मनेन मुदित मनेनेत्यत्रापि मृद हर्ष इत्यस्मात् । प्रद्युतित इत्यादिषु त्वादि-
कर्मणि क्तः कर्त्तरि चेति (३१४।७१) क्तः कर्त्तर्येव विधीयते । न कर्मणि ।
धातोरकर्मकत्वात् । नापि भावे । भावोदाहरणादविशेषप्रसङ्गात् । कर्त्तर्य-
प्युत्पन्नः क्त आदिकर्मसम्बन्धादादिकर्मणीत्युच्यते । आदिकर्मसम्बन्धस्वर्य
हारकः । रुचितमिति । रुच दीप्तौ । अस्याकर्मकत्वाद् गत्यर्थकर्मकेत्यादिना
कर्त्तरि (३१४।७२) क्तः । दीप्तिमत् कार्षापणमित्यर्थः । आदिकर्मात् न विव-
क्षितम् । प्रभुक्त ओदन इति । भुज पालनाभ्यवहारयोः । तयोरेव कृत्यक्तखलर्था
(३१४।७०) इति कर्मणि क्तः । तस्यादिकर्मसम्बन्धादादिकर्मणि वृत्तिः । गुध
परिवेष्टन इति दैवादिकः । निगुधित मिति भावे क्तः । यदि व्यवस्थितविभाषया
शब्दविकरणानामेव भवति सेङ्ग्रहणेन किमर्थमिह निष्ठा विशिष्यते ? अशब्द-
विकरणत्वादेव हि प्रभुक्त इत्यत्र न भवति । नहि भुजिः शब्दविकरणः ।
अपितु अशब्दविकरणः । सत्यमेतत् । उत्तरार्थं सेङ्ग्रहणं मनुवर्त्तनीयम् ।
अतस्तदुत्तरार्थं मनुवर्त्तमानं मिहापि मन्दधियां सुखप्रतिपत्तिर्यथा स्यादि-
त्येवमर्थम् । तकारोऽत्र सुखसुखार्था नतु दीर्घनिवृत्त्यर्थः । अलघूपधत्वा-
देव हि दीर्घोपधानां गुणप्रसङ्गाभावात् ।

२२ । पूङ्गः क्वा च ।

न सेङ्गिति वर्त्तत इत्युक्तम् । न क्वा सेङ्गित्यतः (१।२।१८) । ननुच पूङ्गः परयोः क्त्वानिष्ठयोरिटा न भवितव्यमेव । श्रुतः (७।२।११) कितीति प्रतिषेधात् । तदपार्थिका सेङ्ग्रहणानुवृत्तिरिति यच्चोदयेत् तं प्रत्याह पूङ्गश्चेड् विहित इत्यादि । अथ क्वाप्रत्ययस्योदाहरणं कस्मान्न प्रदर्शितमित्यत आह क्वाप्रत्ययस्येत्यादि । यदि ह्यनेन योगेन क्वाप्रत्ययस्य कित्त्वं प्रतिषिध्येत तदा तस्याप्युदाहरणं प्रदर्श्येत । नचानेन प्रतिषिध्यते । किन्तर्हि ? न क्वा (१।२।१८) सेङ्गित्यनेनैव प्रतिषिद्धत्वात् । तस्मात् तस्योदाहरणं न प्रदर्शितमिति भावः । क्वाप्रत्ययस्य न क्वा सेङ्गित्यनेन (१।२।१८) प्रतिषेध इत्येतदेव द्रष्टव्यमाह तथाचेत्यादि । पूङ्गश्चेत्यत्र सूत्रे द्वयोर्विभाषयोर्मध्ये ये विधयस्ते नित्या भवन्तीति मन्यमानैर् भारद्वाजीर्यदिदमुक्तं नित्यमकिच्चमिडाद्योरिति । तौ पुनरिडादौ क्त्वानिष्ठाप्रत्ययौ । यदि तर्हि नित्यमकिच्चमिडाद्योस्तदा क्वाग्रहणमनर्थकं स्यात् । विकल्पेन ह्यत्राकिच्चसिद्धये तस्य ग्रहणमर्थवद्भवति । नान्यथा नित्यत्वम् । किच्चप्रतिषेधस्य न क्वा सेङ्गित्यनेनैव (१।२।१८) सिद्धत्वादिति चोद्यमाणोदसुक्तं क्वाग्रहणमुत्तरार्थमिति । पूङ्ग इति सानुबन्धकस्योच्चारणं किमर्थम् ? पोपुवितः पोपुवितवान् पोपुवित्वेति यङ्लुगन्तात् किच्चप्रतिषेधो मा भूदिति । पूङ्गनिवृत्त्यर्थं सानुबन्धकस्योच्चारणं नोपपद्यते । श्रुतः किती (७।२।११) तीट्प्रतिषेधात् । पुजः परयोः क्त्वानिष्ठयोः सेटोरभावात् ।

२३ । नोपधात् थफ्रान्ताद्वा ।

निष्ठेति निवृत्तमिति । पूर्वसूत्रे चानुक्कृष्टत्वात् । ग्रथित्वेति । किच्चपक्षेऽनिदितामित्यनुनासिकलोपः (६।४।२४) । गुफित्वेति । गुफ गुन्फ ग्रन्थे । रिफित्वेति । रिफ कत्थनयुञ्जनिन्दाहिंसादानेषु । ननु चैतद्विकल्पाभावेऽपि रलो व्युपधादित्यादिनैवात्र (१।२।२६) विकल्पेन भवितव्यम् । न चानयोर्विकल्पयोः कश्चिद् विशेषोऽप्यस्ति । एवं तर्हि नोपधग्रहणसामर्थ्याद् योगान्तरकृतोऽपि विकल्पोऽनेन बाध्यते । ननु च ऋकारोपधो नोपधग्रहणस्य प्रत्य-

।हरणविषयो भविष्यति । ऋफ ऋन्फ हिंसायाम् । अर्फित्वेति । नैतदस्ति ।
 इहास्माभिरनयोर्धात्वो रूपत्रयं साध्यम् । अर्फित्वा ऋम्फित्वा ऋफित्वेति ।
 एतत् तु सत्यसति वा नोपधग्रहणेऽनेनैव सिद्ध्यत्येव । सति तावन्नोपधग्रहणे
 ऽनोपधस्य ऋफेर्न क्त्वा सेङिति (११२।१८) प्रतिषेधे सत्यर्फित्वेति सिध्यति ।
 नोपधस्य लृम्फेरस्मिन् विकल्पो सत्यृम्फित्वा ऋफित्वेतीदमपरं रूपद्वयं सिद्ध्यति ।
 असत्यपि नोपधग्रहणे सर्वथास्मिन् विकल्पो सतीदं रूपत्रयं सिद्ध्यत्येव ।
 तस्माद् युक्तमुक्तं प्रत्युदाहरणं रेफित्वेति । येन विधिस्तदन्तस्येति तदन्तविधौ
 सिद्धेऽन्तग्रहणमिह क्त्वाप्रत्ययकाण्डे यन्नमन्तरेण तदन्तविधिर्न भवतीति
 ज्ञापनार्थम् । तेनोत्तरसूत्रे ऋत इति धातुः स्वरूपेण गृह्यते । नतु
 तदन्त इति ।

२४ । वञ्चिलुञ्चृतश्च ।

वन्चु प्रलभने । लुन्च अपनयने । ऋत इति सौत्रो धातु र्यत्
 ऋतेरीयङि तीयङ् (३।१।२८) विहितः । ऋतेरीयङ् आर्धधातुके विकल्परत
 इति । आयादय आर्धधातुके (३।१।३१) वेत्यनेन । वचित्वेति । अनिदिता-
 मिति (६।४।२४) नलोपः । वक्तोति । उदितो (७।२।५६) वेतीङ्भावः पक्षे ।
 चकारो वाग्रहणस्य स्वरितत्वविस्पष्टीकरणार्थः । तेनोत्तरसूत्रे काश्यपग्रहणस्य
 पूजार्थता विज्ञायते । अन्यथा हि तस्य विकल्पार्थता विज्ञायते । तथाच
 द्वयोर्विभाषयोर्मध्यवर्त्तित्वान्नित्योऽयं विधिः स्यात् ।

२५ । ढृषिमृषिकृशेः काश्यपस्य ।

जितृषा पिपासायाम् । मृष तितिज्ञायाम् । कृश तनूकरणे । काश्यप-
 ग्रहणं पूजार्थमिति । काश्यपस्यैवैतद्विषयं ज्ञानं नान्येषामित्यसाधारण-
 ज्ञानोद्भावनमेव तस्य पूजा । तत्पूजाद्वारेण शास्त्रस्यापि महार्थतोद्भावन-
 लक्षणा पूजा कृता भवति । एवञ्चाम शास्त्रस्य महार्थत्वं येन तथाविधा सुसुज-
 वोऽप्याद्रियन्त इति । तेन विकल्पार्थं काश्यपग्रहणं कस्मान्न भवतीत्यत आह
 वेत्येव हि वर्त्तत इति ।

२६ । रत्नो व्युपधादलादेः संश्र ।

क्ताप्रत्ययस्य न क्ता सेङिति (१।२।१८) किञ्चे प्रतिषिद्धे सनोऽप्यकिञ्चे स्वभावत एव व्यवस्थित उभयत्रेदं विधिसुखेनैव प्रवर्तत इति पक्षे किञ्चं भवतीति । विद्विद्युतिषत इति । द्युतिस्त्रायोः (७।४।६७) संप्रसारण-मित्यभ्यासस्य संप्रसारणम् । एषिषिषतीति । इषु इच्छायाम् । इङ्गागमे कृतेऽजादेर्द्वितीयस्येति (६।१।२) द्वितीयस्यैकाचो द्विर्वचनम् । बुभुक्षत इति । हलन्ताच्चेति (१।२।८०) नित्यं किञ्चं भवति । लाघवार्थमिणुपधादिति वाच्य इणग्रहणानि सर्वाणि परेण णकारिणेति ज्ञापनार्थं व्युपधादित्युक्तम् । तेन लणित्यत्र यदुक्त मिणग्रहणानि सर्वाणि परेण णकारिणेति तदुपपन्नं भवति ।

२७ । ऊकालोऽज्झस्वदीर्घप्लुतः ।

ऊः कालो यस्याचः स ऊकालः । ननु चायुक्तोऽयं निर्देशः । तथाहि ऊ इति शब्दः । कालस्तु क्रिया । तत् कुतोऽत्र सामानाधिकरण्यम् ? नैष दोषः । यस्माद् इत्येतत्सहचरितायामुच्चारणक्रियायामिह साहचर्याद् इत्येष शब्दो वर्तते । एवमप्ययुक्तम् । यत ऊ इत्येतत्सहचरितं यदुच्चारणं तदूकारस्यैव । नान्यस्याचः । तत् कथं सोऽन्यसम्बन्धिन्या क्रियया ऊकालः स्यात् । नहि यत्तदन्तसम्बन्धिनीभिश्चित्तगवीभिर्देवदत्तश्चित्तगुर्भवति । अयमप्य-दोषः । वल्यर्थस्येह विवक्षितत्वात् । तस्य च विनापि वतिना गम्यमानत्वात् । परपदार्थेषु हि प्रयुज्यमानाः शब्दा वतिमन्तरेणापि वल्यर्थं गमयन्तीत्युक्त-मेतत् । तदेतदुक्तमभवति । ऊ इत्येतत्सहचरितयोच्चारणक्रियया तुल्योच्चारण-क्रिया कालाख्या यस्याचः स ऊकाल इति । ननु च ऊकाल इत्येकः संज्ञी । संज्ञास्तु तिस्रः । ततो वैषम्यात् संख्यातानुदेशो न प्राप्नोतीति यो मन्येत तं प्रत्याह ऊ इति त्रयाणामित्यादि । मात्रिकाणां त्रयाणामेकः सवर्णे (६।१।१०१) दीर्घत्वमेकादेशं कृत्वा ऊ इति निर्देशः कृत इत्यर्थः । कुतः पुनरेतद् विज्ञायते त्रयाणामेकः प्रक्षेपनिर्देश इति ? तिस्रणां संज्ञानां विधानसामर्थ्यात् । नह्येकस्य भिन्नप्रयोजनमन्तरेणानेकसंज्ञाविधान-

मर्थवद्भवति । नचैकस्यानेकसंज्ञाकरणे भिन्नप्रयोजनमस्ति । ऋस्वदीर्घं
 भूत इति यद्येक एवायं शब्दः संज्ञा स्यात् लाघवार्थत्वात् संज्ञाकरणस्य
 मङ्गल्याः संज्ञायाः करणमयुक्तं स्यात् । किञ्चावृत्तिधर्माणः संज्ञाशब्दाः
 प्रदेशेषु भवन्ति । नचायं समुदायः प्रदेशेष्ववर्त्तते । अपितु प्रत्येकं ऋस्वादि-
 शब्दाः । तस्मात् तेषां द्वन्द्वं कृत्वा निर्देश इति मत्वाह ऋस्वदीर्घभूत इत्यादि ।
 द्वन्द्वैकवद्भावस्तु सर्वो द्वन्द्वो विभाषयैकवद्भवतीति वचनात् । ननुच द्वन्द्वैकवद्भावे
 स नपुंसकमिति (२।४।१७) नपुंसकत्वेन भवितव्यम् । तत् कथं पुल्लिङ्गेन
 निर्देशः । सौत्रत्वान्निर्देशस्य । छन्दसि व्यत्ययो (३।१।८५) बहुलमिति लिङ्गव्यत्यय
 उक्तः । छन्दोवत् सूत्राणि भवन्तीत्यविरुद्धास्य पुल्लिङ्गता । उज्ज इति ।
 अनया ऽनुपूर्व्येणां प्रक्षेप इति दर्शयति । कुतः पुनरेष निश्चय एषैवेषा-
 मानुपूर्वीति । एवमन्यतः । विभाषा पृष्ठप्रतिवचने हेरि (८।२।८३)
 त्येकमात्रिकस्य हेः भूतविधानाज् ज्ञायते न मात्रिकोऽन्य इति । अन्यत्वे हि
 सति तस्य भूतसंज्ञा स्यात् । एवञ्च भूतस्य भूतविधानमनर्थकं स्यात् ।
 द्विमात्रिकोऽप्यन्यो न भवति । ओमभ्यादान (८।२।८७) इति द्विमात्रिकस्य
 भूतविधानात् । तस्य चान्यत्वे हि सति यदि भूतसंज्ञा स्यात् तदा च भूतस्य
 भूतविधानमनर्थकं स्यात् । तस्मादन्त एकमात्रिकद्विमात्रिकौ न भवतः ।
 मध्येऽप्येकमात्रिको न भवति । अतो दीर्घां (७।३।१०) यजीति सुपि चेति
 (७।२।१०२) च दीर्घविधानसामर्थ्यात् । यदि मध्य एकमात्रिकः स्यात् तदा
 तस्य दीर्घसंज्ञा स्यात् । दीर्घस्य दीर्घवचनमकिञ्चित्कारं स्यात् । तस्मादादा-
 वेकमात्रिकत्वे हि सति पारिशेष्यान्मध्ये द्विमात्रिकोऽन्ते त्रिमात्रिक इति ; उ
 ज्ज इति । अत्राप्युकारादिसहचरितायामुच्चारणक्रियायामुकारादयो वर्त्तन्ते ।
 एवंकालोऽजिति प्रत्येकमेवाभिसम्बद्धान्तः । एवं शब्दः सादृश्यः । तच्च सादृश्यं क्रिया-
 श्रितत्वादुकारादिसहचरिता योच्चारणक्रिया तदपेक्षं विज्ञायते । तनायमर्थो
 भवति । उकारसहचरितोच्चारणक्रियाया सदृशकालो योऽच् स ऋस्वसंज्ञो
 भवति । जकारसहचरितोच्चारणक्रियाया सदृशकालो योऽच् स दीर्घसंज्ञो
 भवति । जश्कारसहचरितोच्चारणक्रियाया सदृशकालो योऽच् स भूतसंज्ञो
 भवति । दधि मध्विति रूपोदाहरणम् । कार्योदाहरणन्तु दधिच्छत्वम् ।

मधुच्छत्रमिति । ह (६।१।८३) चेति ऋस्वाश्रयसुक् । कुमारी । गौरीति ।
 एतदपि रूपोदाहरणम् । कार्योदाहरणं कुमारीच्छत्रं गौरीच्छत्रमिति ।
 दीर्घात् (६।१।७५) पदान्तादेति (६।१।७६) वा तुक् । देवदत्ताः अत्र
 न्वसीति कार्योदाहरणम् । अनन्त्यस्यापि प्रश्नाख्यानयोरिति (८.२।१०५)
 पुनः । देवदत्तशब्दात् परस्या विभक्तेः सोः ससजुषो (८।२।६६) रुरिति
 रुत्वम् । अतो रोरुपुतादपुनः (६।१।११३) इत्युत्वप्रतिषेधः कार्यः । भोभगो
 अघोअपूर्वस्येति (८।३।१७) यकारः । तस्य लोपः (८।३।१८) शाकल्यस्येति
 यकारस्यलोपः । ननु चोकारोऽयमण् गृह्यमाणः सवर्णान् गृह्णातीति । अतः
 उकारेण दीर्घपुनयोर्ग्रहणे सति तयोरपि ऋस्वसंज्ञा भवतीत्यत आह काल-
 ग्रहणमित्यादि । कालग्रहणे हि येषामेताः संज्ञा विधीयन्ते तेषां यथाक्रम-
 मेकमात्रिकत्वद्विमात्रिकत्वत्रिमात्रिकत्वानि विशेषणानि लभ्यन्ते । तथाहि
 कालग्रहणे सति प्रत्येकं वाक्यपरिसमाप्तौ क्रियमाणायां त्रयो बहुव्रीहयो
 भवन्ति । उः कालो यस्य स उकालः । ऊः कालो यस्य स ऊकालः । ऊ३ः
 कालो यस्य स ऊ३कालः । एषां यथाक्रममेकमात्रिकद्विमात्रिकत्रिमात्रिका
 अचोऽन्यपदार्था यस्मान् मात्रिक एवाच उ इत्येतत्सहचारिण्या उच्चारण-
 क्रियायां सुत्यकालः । एवं द्विमात्रिक एवाच ऊ इत्येतत्सहचारिण्या
 उच्चारणक्रियायां सुत्यकालः । एवं त्रिमात्रिक एवाच ऊ३ इत्येतत्
 सहचारिण्या उच्चारणक्रियायां सुत्यकालः । एवं च सति मात्रापरिमाणस्याचो
 ऋस्वसंज्ञा विधीयमाना सत्यप्युकारेण दीर्घपुनयोर्ग्रहणे तयोर्न भवति । नहि
 तौ मात्रापरिमाणी । तेनालूय परिणीयेत्यत्र ऋस्वाश्रयसुङ् न भवति ।
 प्रतच्य प्ररच्येति । तच्चू त्वच्चू तनूकरणे । रक्ष पालने । कुगतिप्रादय (२।१।१८)
 इति समासे कृते समासेऽनज्पूर्वं क्तो (७।१।३७) ल्यबिति ल्यप् । तत्र परतो
 द्वयोरर्द्धमात्रयोर्हलोः संयोगसंज्ञिनोरुत्कालत्वमस्तीत्यसत्यज्ग्रहणे ऋस्वसंज्ञा
 स्यात् । ततश्च ऋस्वाश्रयसुक् प्रसज्येत । तितउच्छत्रमिति । अत्राकारो-
 कारयोरचोः समुदायस्य ऊकालत्वाद्विमात्रिकत्वमस्तीति दीर्घसंज्ञा स्यात् ।
 ततश्च पदान्तादेति (६।१।७६) विकल्पितसुक् प्रसज्येत । अज्ग्रहणे तु सति
 दीर्घसंज्ञा न भवति । अक्षसमुदायस्याज्ग्रहणेनाग्रहणात् । ननु च सत्यामपि

तस्यां समुदायाश्रयायां दीर्घसंज्ञायामवयवाश्रया ऋस्वसंज्ञा भविष्यति । तदाश्रयसुङ् नित्य एव । नेतदस्ति । परत्वाद् दीर्घाश्रयसुग्विकल्पः प्राप्नोति । नचैवंविधविषये पुनः प्रसङ्गविज्ञानमस्ति । यत्र पूर्वी विधिः प्रवर्त्तमानः परविधिविज्ञानं न बाधते तत्रैतद् भवति पुनः प्रसङ्गविज्ञानात् सिद्धमिति । इह तु नित्यो विधिः परविधिविकल्पविज्ञानं बाधते । नित्यविकल्पयोर्विरोधात् । ततश्च सकृदुपगतौ विप्रतिषेधे यद् बाधितं तद् बाधितमेवेति परिभाषयैव विकल्पः स्यात् । तस्मादजग्रहणं कर्त्तव्यम् ।

२८ । अचश्च ।

परिभाषेयं लिङ्गवती स्थानिनियमार्था प्रदेशेषु ऋस्वो नपुंसके प्रातिपदिक-
स्येते (११२।४७) वमादिषूपतिष्ठते । तदुपस्थाने च षष्ठीद्वयं प्रादुर्भवति । विशेष-
णविशेष्यभावं प्रति कामचारात् । ऋस्वो नपुंसकेति (११२।४७) प्रातिपदिकस्ये-
त्यत्राचा प्रातिपादिकं गृह्यमाणं विशिष्यतेऽजन्तस्य प्रातिपदिकस्येति । नतु
प्रातिपदिकेनाज् विशिष्यते । यदि हि प्रातिपदिकेनाज् विशिष्येत प्रातिपदि-
कस्य योऽजिति तदा मध्यस्थितस्याप्यचो ऋस्वः स्यात् । सुवाग् ब्राह्मण-
कुलमिति । अचा तु प्रातिपदिके विशिष्यमाणे प्रातिपदिकस्यैवेत्येषा स्थान-
षष्ठी भवति । नचावयवषष्ठी । तेनालोऽन्त्यस्यैवाचो ऋस्वो भवति । वाक्यस्य टेः
प्लुत उदात्त (८१।८२) इत्यत्र गृह्यमाणेन टिगन्धेनाज्जिष्यते टेर्योऽजिति ।
तेन टे र्मध्यवर्त्तनोऽप्यचः प्लुतो भवति । यदि त्वचा टिर्विशिष्यतेऽजन्तस्य
टेरिति तदेहैव स्याद् देवदत्ता ३ इति । इह तु न स्यादग्निचिदिति ।
चकारेणाजित्यनुकथ्यते । तस्य प्रयोजनं मिहैव वक्ष्यति । अतिरीत्यादीनुरा-
दाहरणान्यत्र इग् ऋस्वादेश (११२।४८) इत्यत्र व्युत्पादितानि । चीयत
इति कर्मणि लकारः । संज्ञाविधानं नियम इत्यत्र युक्तिमाह । अजिति वर्त्तत
इति । अजग्रहणे ह्यनुवर्त्तमाने ऋस्वादिशब्दा अनुवर्त्तमाना अच एवोपस्थानं
प्रति न व्याप्रियन्ते । तस्य स्वयमेवोपस्थितत्वात् । ततश्च स्वरूपमात्रपदार्थकाः
सन्तो विधीयमानस्याचो विशेषणता मुपयान्ति । तत्रैव अभिमस्यः क्रियते ।

अः स्थानेऽज् भवति ऋस्वदीर्घप्लुत इत्येवं संज्ञया विधीयमान इति । द्यौः

पत्याः स इति । एतानीको (१।१।३) गुणवृद्धी इत्यत्र व्युत्पादितानि ।
 एषु च यथायोजं दिव (७।१।८४) औत् पथिमय्युत्तमात् (७।१।८५) त्वदादी-
 नाम (७।१।१०२) इत्येभि रीकारादयः स्वरूपेण विधीयमाना दीर्घादिसंज्ञया
 न विधीयन्त इति हल एव स्थाने ते भवन्ति । नाचः । द्युभ्यां द्युभि रित्यत्रापि
 दिव (६।१।१३) उदित्युकारो ऋस्वसंज्ञया न विधीयत इति हल एव स्थाने भवति ।
 नाचः । ननु च द्यौरित्यादीनि त्रीण्युदाहरणानीको गुणवृद्धी (१।१।३) ।
 इत्यनेनैव संज्ञाविधाननियमेन सिद्धानि । तत्र हि तस्याप्येतानि प्रत्युदाहर-
 णानि प्रागुपन्यस्तानि । तस्मान्नार्थ एतदर्थेन संज्ञया विधीयमानेन नियमेन ।
 सत्यमेतत् । एवं मन्यते । द्युभ्यां द्युभिरित्येवमर्थं संज्ञाविधाने नियमः
 कर्त्तव्यः । नञ्कारस्य गुणसंज्ञास्ति । नापि वृद्धिसंज्ञा । यतः पूर्वैरेव
 संज्ञाविधाननियमेनैतदपि सिद्ध्यति । तस्मादन्यार्थाऽयं संज्ञाविधाननियमः
 क्रियमाणो येऽपि विस्मरणशीलाः पूर्वस्य नियमस्य प्रयोजनं न स्मरन्ति
 ताननुग्रहीतुं द्याः पत्याः स इत्येवमर्थोऽपि भवति ।

२६ । उच्चैरुदात्तः ।

उदात्तादयो लोकवेदयोः प्रसिद्धाः । तत् किं संज्ञाकरणेनेति यश्चोदयेत्
 तं प्रत्याह उदात्तादिशब्द इत्यादि । आदिशब्देनानुदात्तस्वरितयोः परिग्रहः ।
 एवकारो भिन्नक्रमो वर्णधर्म इत्यस्यानन्तरं द्रष्टव्यः । लोकवेदयोरुदात्तादयः
 शब्दा वर्णानां यो धर्मा गुण स्तत्रैव प्रसिद्धाः । ननु तद्वत्यचि । तस्मादिह
 व्याकरण उदात्तादयो धर्मा यस्याच स्तदगुणेऽचि संज्ञाप्यन्ते परिभाष्यन्ते ।
 अन्यथा प्रदेशेषुदात्तादिशब्दश्रवणाद् वर्णधर्मा एव गृह्येते । न तद्दानजित्य-
 मिप्रायः । उच्चैरिति श्रुतिप्रकर्षोऽस्ति । श्रुतिप्रकर्षवत्युच्चैर्भाषते । उच्चैः
 पठतीति । अस्ति च प्रमाणाधिकरणवाची । उच्चैः स्थितो देवदत्त इति ।
 उच्चैर्नाम प्रमाणम् । तस्य यदधिकरणं तदिहोच्चैःशब्देनोच्यते । तदिह
 द्वितीयस्योच्चैः शब्दस्यार्था गृह्यते । नेतरस्येति दर्शयितुमाह उच्चैरिति ।
 उच्चैर्भाषत इत्येवमादौ तु वाक्ये प्रयुक्तस्योच्चैःशब्दस्य योऽर्थः श्रुतिप्रकर्षः स
 उच्चैरित्यत्र न गृह्यते । यदि गृह्यत उपांशुप्रयोग उदात्तादिसंज्ञा न स्यात् ।

प्रकर्षाभावात् । प्रकर्षस्थानवस्थितत्वादुदात्तादयो न विशिष्येरन् । य एव हि कश्चित् प्रतुष्टैर्भवति स एव हि कश्चित् प्रति नीचैर्भवति । एवञ्च सर्वमुदात्तं स्यात् । अनुदात्ततमोऽपि चेष्टत इत्यभिप्रायः । स्थानकृतमित्यादि । उच्चता नाम प्रमाणविशेषः । तदधिकरणभूतस्थानमुच्चैर्भवति । एवञ्च सर्वमुदात्तं न स्यात् । अनुदात्तमुच्चैरुच्यत इत्यर्थः । भागवत्स्विति । भागा अवयवा येषां तानि भागवन्ति । ते भागा स्ताल्वादिषु स्थानेष्वीक्षराध्वेय्येण व्यवस्थिताः । स्थानमुच्चैः शब्देनोच्यते । तत् कुतः संज्ञिन उच्चैस्त्व' विशेषणम् ? उच्चैःस्थान-निष्पन्नत्वात् । तत्र समाने स्थान उच्चैर्लुङ्भागे यो निष्पन्नः स उदात्तसंज्ञो भवति । यदि स्थाने य ऊर्ध्वभागनिष्पन्नोऽच् स उदात्तसंज्ञो भवतीत्येताव-दुच्यत एवञ्च स एवानवस्थितदोषः । तथाह्यल्पशरीरेषु य एव ताल्वादि-भाग उच्चैर्भवति स एव महाशरीरेषु ताल्वादिभागापेक्षया नीचैर्भवति । अतः समान इत्येतत् स्थानविशेषण मुक्तम् । एतच्च लघुर्धत्वाद् संज्ञा-करणस्यैकाक्षरायां संज्ञायां कर्त्तव्याया मनैकाक्षरसंज्ञाकरणाप्लभ्यते । ग्रन्थाधिकादर्थार्थिकं भवतीति । ननु च ग्रन्थाधिकादत्र कश्चिदाचार्य-स्याधिकोऽर्थोऽभिप्रेत इत्येतावन्मात्रं प्रतीयते । समानत्व मिल्येषोऽर्थविशेषः कुतो लभ्यते ? अविच्छिन्नादुपदेशपारम्पर्यात् । तत् पुनः समानत्वं वक्तुमिद-त्वाद् वेदितव्यम् । ननु ताल्वादिस्थानस्याभिन्नत्वात् । अन्यथा तालव्य-मेवापेक्ष्योदात्तः स्यात् । ननु कण्ठादीन् । वक्तुरभेदात् तद्वहारेण भिन्ना-नामपि ताल्वादीनां समानत्वेऽपि विज्ञायमान एष दोषो न भवति । किंलक्षणः पुनरसावुच्चभागनिष्पन्नोऽजित्याह यस्मिन्नित्यादि । आयाम इत्यस्य विवरणं निग्रह इति । निग्रहः स्तम्भता । संवृतकण्ठता कण्ठविवरस्य संवृतता । अतएव शनैर्निष्क्रामन् वायुर्गलावयवाञ् शोषयति । रुक्षता भवत्यस्त्रिभ्यता । ये ते क इति । यत्तत्किंशब्देभ्य स्त्वदाद्यत्वम् । अतो गुणे (६।१।८७) पररूपत्वम् । जसः शी (७।१।१७) । आदुगुणः (६।१।८७) । अत्र प्रातिपदिकस्वरिण प्रकृति रुदात्ता । अनुदात्तौ सुप्पिता विति (१।१।४) विभक्तिस्वरः । एकादेशस्वेकादेश उदात्तेनोदात्त (८।१।५) इति ।

३० । नीचैरनुदात्तः ।

अन्ववसर्ग इत्यस्य विवरणं मार्दवं मिति । शैथिल्यमित्यर्थः । मृदुतेत्यस्य विवरणं स्निग्धतेति । लघुतेत्यस्यापि महत्तेति । महत्त्वादेव कण्ठविवरस्य पुनः शीघ्रं वायु निर्ध्रामन् गलावयवान् न शोषयतीति । अतः स्वरस्य स्निग्धता भवति । त्वसमसिमनेमेत्यनुच्चानीति सर्वादिष्वेव पठ्यन्ते । अनुच्चानि अनुदात्तानीत्यर्थः । नमस्ते रुद्रेत्यादि । तेशब्दे स्तेमया-वेकवचन (८।१।२२) इत्यनुदात्तं सर्वं (८।१।१८) मपादादावित्यधिकारादनुदात्तः । रुद्रादयोऽप्यामन्वितस्य (८।१।१८) चेत्यनेनाष्टमिकेन सर्वेऽनुदात्ता भवन्तीति ।

३१ । समाहारः स्वरितः ।

उदात्तानुदात्तशब्दावज्ज्विषयोः संज्ञे । संज्ञा हि प्रदेशेषूच्चारिताः संज्ञिनं प्रत्याययन्ति । ताभ्या मिहानुवृत्ताभ्यामुदात्तानुदात्तयोरचो रूपस्थापितयोः प्रत्ययः । तस्मात् समाहारात्मकस्याचः स्वरितसंज्ञा विधीयते । समाहारशब्दश्च समाहरणं समाहार इति भावसाधनोऽयं लोके समुदाये कृद्ः । नचोदात्तानुदात्तात्मकः कश्चिदच् समुदायः सम्भवतीति । ततश्च संज्ञिनोऽसम्भवात् संज्ञापि न सम्भवतीति यद्योदयेत् तं प्रत्याह सामर्थ्याच्चेत्यादि । उच्यते चेदमुदात्तानुदात्तसमाहारः स्वरितसंज्ञो भवतीति । नच पारिभाषिकोदात्तानुदात्तसमाहारात्मनोऽचः सम्भवोऽस्ति । तत्र सामर्थ्याल्लोकवेदप्रसिद्धौ यो धर्मावुदात्तानुदात्तौ तावेव गृह्येते । नाचौ । नन्वेवमपि स एव दोषः । लोके प्रसिद्धोदात्तानुदात्तसमाहारात्मकस्याप्यचोऽसम्भवादित्याह तौ समाह्रियेते यस्मिन्नित्यादि । नहि लोकप्रसिद्धोदात्तानुदात्तात्मनोऽच एषा संज्ञा विधीयते । कस्य तर्हि ? लोकवेदप्रसिद्धावुदात्तानुदात्तौ समाह्रियेते यस्मिन्नचि तस्य । सम्भवति चैकस्मिन्नप्यचि तयोः समाहार इति कुतः संज्ञिनोऽसम्भवः ? समाह्रियेते यस्मिन्निति ब्रुवताऽधिकरणसाधनोऽयं समाहारशब्दो न भावसाधन इति दर्शितम् । समाह्रियेते संह्रियेते सहितानुपलभ्येते इत्यर्थः । शिक्वमिति । पूजो यण् गुण् ऋस्व

(उण् ५।६८३) खेति यदिति वर्त्तमाने अन्सेः शि कुट् किच् (उण् ५।६८४) चेति अंसतेर्यत्प्रत्यये शिशब्दादेशे कुडागमे च कृते रूपम् । तित्त्वात् स्वरितत्वम् । कथ्येति । तित्त्वशिश्वमर्त्यकाश्मर्थधान्यकन्याराजन्य-मनुष्माणामन्त (फिट्, ४।७६) इत्यन्तस्वरितत्वम् । सामन्य इति । सामनि साधुः । तच्च साधुरिति (४।४।८८) यत्प्रत्ययः । कोति । किम्शब्दात् सप्तम्यन्तात् किमोऽदित्यत् (५।३।१२) प्रत्ययः । कातीति (७।२।१०५) कादेशः ।

३२ । तस्यादित उदात्तमर्धऋस्वम् ।

आदावादितः । सप्तम्यर्थे तसिः । अयमेव निर्देशो ज्ञापक आद्यादि-भ्यस्त्वसिर् भवतीत्यत्र । तेन तसिप्रकरण आद्यादिभ्य (५।४।४४, वा) उपसंख्यानमित्येतन्न वक्तव्यं भवति । अर्द्धऋस्वमिति । ऋस्वस्यार्द्धमित्यर्थः । अर्द्धं नपुंसकमिति (२।२।२) समासः । ततश्च परवलिङ्गमित्यादिना (२।४ २६) पुंलिङ्गेन भवितव्यम् । ऋस्वशब्दस्य पुंलिङ्गत्वात् । नैतदस्ति । ऋस्वशब्दो हि प्रमाणविशेषं गुणमुपादाय प्रवृत्तः । गुणवचनानाञ्चाश्रयलिङ्गवचनानि भवन्तीति गुणवचनत्वाच् शुक्लशब्दइव ऋस्वशब्दस्त्रिलिङ्गः । ऋस्व इति मातृकस्य संज्ञा कृता । तस्यैव विभागः स्यात् । नतु दीर्घप्लुतयोरित्याशङ्क्याश्च अर्द्धऋस्वमित्यादि । ऋस्वस्यार्द्धमर्द्धमात्रा भवति । अतोऽर्द्धऋस्वग्रहणेनार्द्ध-मात्रोपलक्ष्यते । तत एव च तस्येतुक्तम् । तयाणां ऋस्वदीर्घप्लुतानां स्वरितानां निर्देशार्थम् । यदि चार्द्धऋस्वग्रहणमर्द्धमात्रोपलक्षणमतस्तयाणां निर्देशोऽर्थवान् भवति । नान्यथा । ऋस्वग्रहणमतन्वमिति । अतन्वमप्रधान-मुपलक्षणार्थत्वात् । यथा काकिभ्यो दधि रक्ष्यतामिह्यत्र काकाः । तेन सर्वेषामेव ऋस्वादीनामेव स्वरविभागो भवति । नन्वेवमप्याष्टमिकस्य स्वरितस्य विभागो न सिध्यति । तस्यासिद्धत्वात् । नैतदेवम् । यस्मात् परविधिः पूर्वविधावसिद्धः । नचायं विधिः । किं तर्हि ? तस्य विहितस्य विभागाख्यानार्थः । अथवा न मु न (८।२।३) इत्यत्र नेति योगविभागात् सिद्धं भवति । एकश्रुतिर्वेति । पूर्वा भागोऽयमुदात्तः पटुतरः । तेनोपर-ज्यमानस्तद्रूपतामिवापन्नः परो भागः स्फटिकमणिरिवोपधानेनोपरक्तः

शुद्धेनोदात्तेन भिन्नश्रुतिकत्वादनोदात्तव्यपदेशं नार्हति । उदात्तव्यपदेशमपि नार्हति । उपरागमात्रत्वात् । तस्मादेकश्रुतिरिति केचित् । अन्ये त्वाहुः । पूर्वैर्ण भागेनानुपजातरूपातिशयेन नोपरज्यते यदोत्तरभागस्तदा स्वेन रूपेण प्रतिभानादनोदात्त इति व्यपदिश्यते । यदा तूपधानेन स्फटिकमणिरिव पूर्वैर्ण भागेन पटीयसोदात्तेनाभिभूयानुरज्यमानस्तद्रूपतामिवोपपद्यते तदैकश्रुतिरिति व्यपदिश्यते । पूर्वभागश्रुतेरभिन्नैका तुल्याकारा श्रुतिर्यस्येति क्त्वा । नहि तदानीं पूर्वोत्तरयोः स्वरितश्रुतिं प्रति कश्चिद् भेदोऽस्ति । हयोरप्युदात्तगुणवत्तया प्रतीयमानत्वादिति ।

३३ । एकश्रुति दूरात् सम्बुद्धौ ।

एकश्रुति वाक्यं भवतीति । वाक्यग्रहणेन पदपदैकदेशयोर्निरासं करोति । तयोः सम्बोधनं प्रत्यसामर्थ्यात् । वाक्यस्य सम्बुद्धौ कर्त्तव्यायां करणभावोपगमादस्ति सामर्थ्यम् । ततस्तस्यैकश्रुत्यं विधीयते । कुतः पुनस्तद्वाक्यमित्याह । दूरात् सम्बोधयति येनेति । एतेन सम्बुद्धिं प्रति वाक्यस्य करणभावो दर्शितो भवति । दूरादिति । दूरान्तिकाद्यर्थे द्वितीया (२।३।३५) चेति पञ्चमी । सम्बोधनं सम्बुद्धिरित्यादिना सम्बुद्धिरित्यन्वर्थग्रहणम् । न पारिभाषिकं सम्बुद्धिग्रहणमिति दर्शयति । यदि पारिभाषिक्याः सम्बुद्धेरङ्गं स्यात् तदा देवा ब्रह्माण इत्यत्रैकश्रुत्यं न स्यात् । पारिभाषिक्याः सम्बुद्धेरसत्त्वात् । अन्वर्थग्रहणे तु भवति । सम्बोधनलक्षणक्रियारूपायाः सम्बुद्धेरिहापि विद्यमानत्वादिति भावः । कुतः पुनरेतदन्वर्थग्रहणं व्यवसितम् ? दूरग्रहणात् । अन्वर्थग्रहणे दूरादित्यनेन सम्बुद्धिरुत्पद्यते । दूरात् सम्बोधने कर्त्तव्य इति । तेनार्थवद् भवति दूरशब्दस्योपादानम् । पारिभाषिक्यास्तु ग्रहणे तदसम्बद्धमेव स्यात् । नह्यामन्वितविभक्तेर्दूरत्वमस्ति । दूरत्वञ्च यद्यप्यनवस्थितं तथापि यत्र प्राकृतप्रयत्नसंस्थापितं वचनं न श्रूयते तदिह दूरं वेदितव्यम् । स्वराणामित्यादि । एकश्रुतिस्वरूपाख्यानमविभाग इति । भेदतिरोधान (A) मित्यनन्तरं विवरणम् । उदात्तादिस्वरविशेषानुपलब्धि

(A) सुद्धितकाशिकायाम् अभेदतिरोधानमिति पाठः । न्यासवत् पदमञ्ज्यामपि भेदतिरोधानमित्येव दृश्यते ।

रकारादिवर्णमात्रावबोध एकश्रुतिरित्युक्तं भवति । आगच्छ भो माणवक
देवदात्ता ३ इति । दूराद्भूते (८।२।२४) चेत्यत्रैवार्थे भूतः । स चोदात्तः ।
वाक्यस्य टेः भूत उदात्त (८।२।८२) इत्यधिकारात् । तस्यैकश्रुत्योदात्तस्य
समावेश इत्यते । भूतनिवृत्त्यर्थम् । यथा चासौ लभ्यते तथा वक्ष्यति ।
प्रत्युदाहरणे तैस्वर्यमेव भवतीति तत्वाकारो निपाता आद्युदात्ता (फिट्,
४।८०) उपसर्गाश्चाभिवर्जमित्युदात्तः । गच्छेत्यस्य तिङ्ङितिङ् (८।१।२८)
इति निघातः । भो इति निपाता आद्युदात्ता इत्युदात्तः । माणवक
देवदत्तशब्दयो रामन्वितस्य चेति (८।१।१८) निघातः ।

३४ । यज्ञकर्मण्यजपन्यूङ्सामसु ।

अग्निमूर्ध्ना दिव इत्यादि । अग्नि रग्नि गत्यर्थाः । वीज्याज्वरिभ्यो (उण्,
४ ४८७) निरिति वर्त्तमाने ऽङ्गे निर् नलोपश्चेति (उण्, ४।४८८) निप्रत्ययः ।
नलोपश्च भवति । अग्निशब्दः प्रत्ययस्वरेणान्तोदात्तः । मुर्वी बन्धने । कनिन्
युवधितक्षिराजिधन्विद्युप्रतिदिवइत्यतः (उण्, १।१५४) कनिन्निति वर्त्तमाने
श्वन्नुत्तन्पूषन्प्लीहन्क्लेदन्स्नेहन्मूर्धन्मज्जन्नर्थ्यमन्विश्वप्सन्परिजम्भन्मातरिश्वन्-
मघवन्निति (उण्, १।१५७) मूर्धन्शब्दः कनिन्प्रत्ययान्तो निपातित
इति निपातनादाद्युदात्तः । वकारस्य धकारोऽत निपातनादेश । दिव्
क्रीडादौ । डिविन् प्रत्ययः । इकार उच्चारणार्थः । डित्यभस्याप्यनुबन्ध-
करणसामर्थ्याद्वेरिति (६।४।१४३) टिलोपः । दिव् इति स्थित जडिदम्
पदाद्यप् पुम् रै द्युभ्य (६।१।१७१) इति विभक्तोरन्तोदात्तत्वम् । ककुच्छब्दः
प्रातिपदिकमन्तोदात्तं (फिट् १।१) भवतीत्यन्तोदात्तः । पतिशब्दः पाते-
र्ङिति रिति (उण्, ४।४८७) ङितिप्रत्ययान्तः प्रत्ययस्वरेणाद्युदात्तः । ततः
ककुदः पतिः ककुत्पतिरिति षष्ठीसमासः । समासस्येत्यन्तोदात्तत्वम्
(६।१।२२७) । प्रथ प्रस्थाने । प्रथेः षिवन् (उण्, १।१४८) संप्रसारणश्च ।
षिट् (४।१।४१) गौरादिभ्यश्चेति पृथिवशब्दान् ङीष् । प्रत्ययस्वरेण धातुप्रत्यय
ङीष् आद्युदात्तोदात्ताः । षष्ठ्यकवचनम् । ङस् । आण् नद्या (७।३।११२)
इत्याद् । आगमा अनुदात्ता भवन्तीत्यनुदात्तत्वम् । विभक्तोरनुदात्तो (३।१।४)

सुपिपातावित्यनुदात्तत्वम् । सर्वर्णदीर्घः । इको (६।१।७७) यणचीति यणादेशः । उदात्तयणो (६।१।१७४) हल्पूर्वादिति विभक्तिकृदात्ता । अयमिति । इदि परमैश्वर्ये । इदितो नुम् (७।१।५८) धातोरिति नुम् । इन्देः कर्मिर्नलोपश्चेति (उण्, ४।५८६) कर्मिप्रत्ययो नलोपश्च । इदम्शब्दः कर्मिप्रत्ययेनान्तोदात्तः । सौ परत इदोऽय् (७।२।१११) पुंसीतीदम् इद्रूपस्यायादेशः । अपामिति । आप् व्याप्तौ । आप्नोतेर्ऋस्वयेति (उण्, १।७४) क्तिप् । ऋस्वश्च । षष्ठीबहुवचनम् । ऊङिदं (६।१।१७१) पदेति विभक्तिकृदात्तत्वम् । तेनापामित्यस्यान्तोदात्तत्वम् । रि गतौ । स्तुरिभ्यां तुट् (उण्, ४।६४१) चेत्यसुनप्रत्ययः । तुङागमः । रीतांसीति नित्स्वरेणाद्युदात्तः । जित्स्वतीति जि जये । लट् । शत्रादेशः । व्यत्ययो बहुलमिति (३।१।८५) व्यत्ययेन शुप्रत्ययः । हुश्रुवोः सार्वधातुक (६।४।८७) इति यणादेशः । उगितश्चेति (४।१।६) डीप् । अस्वार्थनद्योर्ऋस्व (७।३।१०७) इति ऋस्वः । एङ् ऋस्वात् (६।१।६८) सम्बुद्धे रिति सुलोपः । ये यज्ञकर्मणीति (८।२।८८) वर्त्तमाने प्रणवष्टेरिति (८।२।८८) प्रणवादेशः । स च प्लुत उदात्तश्च । वाक्यस्य टेः प्लुत उदात्त (८।२।८२) इत्यधिकारात् । प्रणव इत्योकार मोङ्कारं वाचयति । प्रणवस्योदात्तविधानसामर्थ्यादसिद्धत्वाच्च पदादुत्तरस्यामन्वितस्य (८।१।१८) चेत्यनुदात्तं न भवति । शेषस्य तु भवति । एषु स्वरेषु प्राप्तेष्वेकश्रुतिर्विधीयते । संपाठे मा भूदिति । सम्पाठः स्वाध्यायकालः । ममाग्न इत्यादि । असु त्वेपि । युष्यसिभ्यां (उण्, १।१३६) मदिति मदिक् । अस्यच्छब्दः प्रत्ययस्वरेणान्तोदात्तः । षष्ठ्येकवचनस्य युष्यदस्मद्भ्यां ङसीऽशित्यशादेशः (७।१।२७) । तवममौ (७।२।८६) ङसीत्यस्मदो ममादेशः । स्थानिवद्भावादन्तोदात्तः । अतो गुणे (६।१।८७) पररूपत्वम् । एकादेश (८।२।५) उदात्तेनोदात्तः (B) । अग्निशब्दस्यामन्वित्येति (८।१।१८) निघातः । वर्च दीप्तौ । असुन्निति असुनप्रत्ययः । वर्चः शब्दो नित्स्वरेणाद्युदात्तः । द्वेज् स्पर्शायाम् । द्वः संप्रसारणञ्च न्यभ्यु (३।३।७२) पवित्रित्वप् प्रत्ययः । उपपद मतिङिति (२।२।१८) समासः ।

(B) इदं तु चित्यम् । युष्यदस्मदोङ्सी (६।१।२११) त्याद्युदात्तविधानात् ।

गतिकारकोपपदात् कृदित्युत्तर (६।१।१३८) पदप्रकृतिस्वरत्वे प्राप्ते ऽन्त इत्यनुवर्त्तमाने (६।२।१४३) याथघञ्ज्ञाजवित्काणा (६।१।१४४) मित्यन्तो-
दासत्वम् । सप्तमीबहुवचने बहुवचने (७।३।१०३) भक्त्येदित्येत्वम् । स्थानि-
वद्भावादिकारोऽप्युदात्त एव । अस भुवि । लोट् । तिप् । एरु (३।४।८६)
रित्युत्वम् । अदादित्वाच्छपो लुक् । तिङ्ङितिङ् (८।१।२८) इति निघाते-
नास्तुशब्दोऽनुदात्तः । जपोऽनुकरणमन्त्र इति । जपइतुक्तेरर्थकथन मनुकरण-
मन्त्र इति । अनुकृति रनुकरणम् । सर्वत्र मन्त्रे स्फुट मुच्चारण मित्यनुकरण
मन्त्रः । अतएवाह उपांशुप्रयोग इति । यथा जले निमग्नस्य पाठः । क्वचिद-
करणमन्त्र इति पाठः । तत्रायमर्थः । ईषत् करणमुच्चारणं यस्य सोऽकरणमन्त्र
इति । नञ् ईषदर्थत्वात् । एशब्दो निपातः । निपाता (फिट्, ४।८०)
आद्युदात्ता इत्याद्युदात्तः । विश प्रवेशने । अशुप्रुषिलटिकणिखटिविशिभ्यः
(उण्, १।१४८) कन्निति कन्प्रत्ययान्तत्वाद्विश्वशब्दो नित्स्वरेणाद्युदात्तः । समञ्च
तत् (C) अत्रिणञ्चेति विशेषणसमासः । समासान्तोदात्तत्वम् । दह भस्मीकरणे ।
लोट् । सिप् । मेर्हिंरादेशः । अतो (६।४।१०५) हेरिति हेर्लुक् । तिङ्ङितिङ्
(८।१।२८) इति निघातविधानाद् दहशब्दोऽनुदात्तः । केचिद् दहा ३
इति प्लुतान्तं पठन्ति । तेषां साहसमनिच्छतां सर्वत्र विभाषा प्लुतो वक्तव्य
इत्यतो वचनाद् प्लुतो (D) वक्तव्यः । स चोदात्तः । अन्ये त्वाकारान्तं पठन्ति ।
तेषां छान्दसत्वादाकारः । ऋस्वोऽपि हि वर्णां व्यत्ययेन दीर्घां भवति पूरुषो
नारक इति यथा । वाक्यविशेषस्था गीतय इति । यथोक्तं जैमिनिना
गीतिषु सामाख्येति । गीतिर्ध्वनिविशेषः । अथ कर्मग्रहणं किमर्थम् ?
यज्ञ इत्येवोच्येत । यज्ञमन्त्राणां यज्ञक्रियार्थत्वाद् यज्ञकर्मणि भविष्यति ।
सत्यमेतत् । विस्मयार्थं हि कर्मग्रहणम् । अथवा योऽपि न प्रसिद्धो यज्ञः
पञ्चयजनादि स्तत्रापि यथा स्यादित्येवमर्थम् । अन्यथा यज्ञ इत्युच्यमाने प्रसिद्धो
यो यज्ञो ऽश्वमेधादिस्तत्रैव स्यात् ।

(C) ऋन्ते तु समिति दहतृतीति सन्त्यन्तं व्यवहितार्थेति (१।४।८१) तस्य व्यवहितत्वम् । तथाच
हरदत्तः—“विश्वमविणं पाप्मानं सन्दर्हति सत्त्वम्” इति । भर्तृजगैवम् ।

(D) इदमस्मात्प्रपञ्च परस्य चेत्यत्र (८।२।८२) भाष्यकृताऽन्यर्थायवचनरूपेणोपपन्नम् ।

३५ । उच्चैस्तरां वा वषट्कारः ।

वषट्शब्देनात्र वौषट्शब्दो लक्ष्यत इति । समानार्थत्वादित्यभिप्रायः ।
 हावपि तौ देवानां दानवचनौ । यथा वषट्शब्देन देवानां दानं दीयते तथा
 वौषट्शब्देनापि । तस्मात् समानार्थत्वाद् वषट्शब्दो वौषट्शब्दं लक्षयति ।
 कारशब्दग्रहणमर्थपदार्थकत्वं विज्ञाय शब्दपदार्थकत्वेन दानक्रियायामुपयुज्य-
 मानस्य तस्योदात्ततरत्वं यथा स्यादित्येवमर्थम् । कारग्रहणे शब्दपदार्थता
 दृष्टा यथा एवकार इति । अन्ये कारग्रहणमन्यस्यापि यथा स्यादिति
 वर्णयन्ति । तेनास्तु औषडित्यत्रायमुदात्ततरो भवति । उच्चैस्तरामिति प्रकर्ष-
 प्रत्ययो वौषट्शब्दे ब्रूहिप्रेष्यऔषड् वौषडावहानामादेरिति (८।२।८१) यः पुतो
 विहितस्तदपेक्षया वेदितव्यः । स ह्युदात्तः । अयं तूदात्ततरः । अन्यसदेश
 इत्यस्याः परिभाषायाः समाश्रयणादन्यसदेशस्यानुदात्तस्योदात्ततरो भवति ।
 अन्ये वर्णयन्ति इयोरपि तयोरुदात्ततरो भवति । अन्यसदेशपरिभाषा
 नाश्रीयते । प्रकर्षप्रत्ययस्तु याज्या ऋचः सम्बन्धी वषट्कारः । तस्य याज्यान्त
 (८।२।८०) इत्यनेन य उदात्तः पुतो विहितस्तदपेक्षया प्रकर्षस्य सत्त्वात् ।
 अथवा प्रकर्षप्रत्ययान्तः स्वरूपशब्दान्तरमेवैतदिति । अपरे त्वाहुः । अनुदात्तं
 पदमेकवर्जमिति (६।१।१५८) वचनेन पुतश्चोदात्तः । अन्यस्त्वनुदात्ततर
 इति ।

३६ । विभाषा कृन्दसि ।

इषे त्वेत्यादि । इषु इच्छायाम् । अन्येभ्योऽपि दृश्यत (६।२।१७८) इति
 क्तिप् । इडस्यास्तीति लुगधिकारस्याप्रत्यय (४।४।१२८, वा) इत्यनेनोप-
 संख्यानान्नकारप्रत्ययः । प्रत्ययस्वरेणाद्युदात्तः । इषशब्दात् (E) सप्तम्येक-
 वचनम् । आद्गुणः (६।१८७) । एकादेश (८।२।५) उदात्तेनोदात्तः ।
 शुभच्छब्दस्य द्वितीयान्तस्य त्वामौ द्वितीयायामिति (८।१।२३) त्वामादेशः ।
 स त्वनुदात्तः । अनुदात्तं (८।१।१८) सर्वमपादावित्यधिकारात् । अग्नइति ।

(E) हरदत्तमते चतुर्थ्येकवचनम् । तथाच पदमस्यरी—“इडम् । ऊर्ग्वलम् । चतुर्थ्येकवचनस्य
 सावेका च (६।१।१६८) इत्युदात्तत्वम् ।” — इति ।

आमन्त्रितस्य चेति (६।१।१८८) षाष्ठिकमाद्युदात्तत्वम् । आङ् पूर्वाद या प्रापण इत्यस्मात्तोऽट् । सिप् । सेर्हिरादेशः । आङ् (फिट्, ४।८१) उपसर्गाद्याभिवर्जमित्युदात्तः । तिङ्ङितिङ् (८।१।२८) इति याज्ञीत्यस्य निघातः । वी गत्यादिषु । मन्त्रे वृषेपचेत्यादिना (३।३।८६) क्लिप्नुदात्तः । चतुर्थ्येकवचने प्रत्यये घेर्ङितीति गुणः (७।३।१११) । अयादेशः । हावपि स्थानिवद्भावेनोदात्तौ । शेषमनुदात्तम् । अग्निशब्दः पूर्ववन्निप्रत्ययस्वरिणास्तोदात्तः । द्वितीयैकवचने ऽमि पूर्वत्वम् (६।१।१०७) । एकादेश उदात्तेनोदात्तः (८।२।५) । ईङ् सुतौ । अनुदात्तेत्त्वादात्मनेपदम् । तिङ्ङितिङ् (८।१।२८) इतोऽङ्शब्दस्य निघातः । पुरः पूर्वस्मिन् देश इति विगृह्य पूर्वापराधरावराणामसि (५।३।३८) पुरधवश्चैषामित्यसिप्रत्ययः । पूर्वशब्दस्य पुरादेशः । पुरःशब्दः प्रत्ययस्वरिणास्तोदात्तः । दधातेर्निष्ठायां दधाते (७।४।४२) हिरिति हिरादेशः । पुरोऽव्ययमिति (१।४।६७) गतिसंज्ञायां सत्यां कुगतिप्रादय (२।१।१८) इति समासः । समासस्यान्तोदात्तत्वे प्राप्ते गतिरनन्तर (६।२।४८) इति पूर्वपदप्रकृतिस्वरिण पुरःशब्दोऽन्तोदात्तः । शंशब्दश्चादित्वान्निपातः । निपातस्वरिणाद्युदात्तः । अस्मच्छब्दस्य षष्ठीबहुवचनस्य वसन्साविति (८।१।२१) नसादेशोऽनुदात्तः । अनुदात्ताधिकारात् । दिवः पचाद्यप् । पचादिषु देवङिति पठ्यते । टिङ्ढाणञिति डीप् (४।१।१५) । अनुदात्तः । यस्येति (६।४।१४८) चेत्यकारलोपः । अनुदात्तस्य च यतोदात्तलोप (६।१।१६१) इति डीबुदात्तः । द्वितीयाबहुवचने प्रथमयोः पूर्वसवर्ण (६।१।१०२) इति पूर्वसवर्णदीर्घत्वम् । एकादेश उदात्तेनोदात्तः (८।२।५) । टुञ् सुतौ । अभिपूर्वाट्दोरबित्यप् (३।३।५७) । गुणावादेशौ । वर्णव्यत्ययेन वकारस्य यकारः । गतिकारके (६।२।१३८) तुत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वे प्राप्तेऽन्त इति वर्त्तमाने (६।१।१४३) याथघञ् (६।२।१४४) क्ताजवित्काणामितुत्तरपदात्तोदात्तत्वम् । सप्तम्येकवचनम् । आद्गुणः (६।१।८७) । एकादेश उदात्तेनोदात्तः (८।२।५) । तस्मादभिष्टयशब्दोऽन्तोदात्तः । (F)

(F) इरदन्तमनेऽभिष्टयशब्दस्य चतुर्थ्येकवचनेऽभिष्टय इति । तत्राभिपूर्वादिभिः क्लिप् । शकभ्यादित्वात् परकपत्वम् (६।१।८४, वा) । तादौ च निति कृत्यतात्रिति (६।१।५०) पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वे निपाता आद्युदात्ता (फिट्, ४।८१) उपसर्गाद्याभिवर्जमित्यभिष्टयशब्दस्यान्तोदात्तत्वम् ।

३७ । न सुब्रह्मण्यायां स्वरितस्य तूदात्तः ।

सुब्रह्मण्या नाम निगद इति । अपादबन्धे गदतिर्वर्त्तते । अपादबन्धं हि गद्यमुच्यते । निशब्दः प्रकर्षे । यदुच्चैरविच्छिन्नमपादबन्धं मन्त्रवाक्यं निगद इति तस्य व्यपदेशः । तस्य च सुब्रह्मण्योपलक्षणत्वात् सुब्रह्मण्या इति स्त्रीलिङ्ग-निर्देशः । सुब्रह्मण्योमिति । सुब्रह्मणि साधुः । तत्र साधुरिति यत् (४।४।८८) । तित् स्वरितमिति (६।१।१८५) स्वरितत्वम् । प्रणवट्टेरि (८।२।८८) ल्योङ्कार आदेश इति केचित् । तदयुक्तम् । पादस्य वार्द्धर्चस्य वान्ध्यमच्चरमुपसंहृत्य तदाद्य-च्चरशेषस्य स्थाने त्रिमात्रमोकारमोङ्कारं वा विदधति तं प्रणवमित्याचक्षत (G) इति वक्ष्यति (H) । न च निगदे पादव्यवस्था । नाप्यर्द्धर्चव्यवस्था । तस्मादी-शब्दोऽस्ति निपातोऽनर्थकः । तस्य स्वरितेन सहैकादेशः (I) स्वरितः । आम-न्वितमाद्युदात्तमिति । आमन्वितस्य चेत्यनेन (६।१।१८८) षाष्ठिकेन । तस्या-नेनोदात्तः क्रियत इति । ननु चासिद्धोऽसौ स्वरितः । वचनात् तस्यासिद्धत्वं न भवति । ननु च वचनस्य सुब्रह्मण्योमिति प्रयोजनं वक्तुं शक्यम् । नहि समस्ते निगदे सुब्रह्मण्याशब्देनोपलक्षिते सतीदमेकमुदाहरणं युक्तम् । आकार उदात्त इति । निपातस्वरेण । ततः परोऽनुदात्तः स्वरित इति । तिङ्ङितिङ् इति निघाते (८।१।२८) कृत उदात्तादनुदात्तस्य (८।४।६६) स्वरित इत्यनेन । पश्चिम एक इति । छकाराकारः । चत्वार उदात्ता इति । वकारच्छकाराभ्यामन्ये । हावनुदात्ताविति । वकारच्छकारौ । द्वितीयमच्चर-रमिति । मेधाशब्दाकारः । शेषमनुदात्तमिति । मेधाशब्दे यावचौ ताभ्यामन्यत् । पूर्वेणेति । मेधातिथेर्मपेत्यनेन । तथैव द्वे आद्ये अक्षरे उदात्ते इति । यदि गौरावस्कन्द्विति समस्तमामन्वितमाद्युदात्तमिति । अथापि गौरिति शब्दान्तरमामनन्ति तथापि तस्यापि प्रवेशे कृते सकलस्यामन्वित-

(G) इतिशब्दपरंऽपि प्रणवमिति द्वितीयान्तः पाठो महाभाष्यकाशिकयोरपि स्थितः । निपातेना-भिधाने चेदाद्यहस्तङ्गाद्वारं विदधतीति तं प्रणवमाचक्षत इतीत्यमयं नेयः । त प्रणव इत्याचक्षत इतीदानीं करणं त्वतिमावसाहसमेव ।

(H) प्रणवट्टेरिति (८।२।८८) सव्याख्यायां वृत्तिकार इति शेषः । तेनाप्येतत् सव्याख्यायाद् गृहीतम् ।

(I) एकादिशब्दोमाङ्गोऽेत्यनेन (६।१।१८५) ।

स्याद्युदात्तत्वं उदात्तादनुदात्तस्येत्यादिना (८।४।६६) पूर्वोक्तेन विधिना द्वे उदात्ते भवतः । अहल्यायै जारिति । षष्ठ्यर्थे चतुर्थी बहुलं छन्दसीत्यत्र (२।३।६२) षष्ठ्यर्थे चतुर्थी वक्तव्येत्युपसंख्यानानात् । व्यत्ययो (३।१।८५) बहुलमिति व्यत्ययेन वा । समस्तमामन्वितमाद्युदात्तमिति । कौशिकशब्दस्य परामन्वितानुप्रवेशात् । एवं गौतमब्रुवाण इति । एतदपि कौशिकब्राह्मणेत्यनेन तुल्यमित्यर्थः । द्वावुदात्ताविति । अनन्तरयोक्तदाहरणयोः प्रत्येकमाद्यावित्यर्थः । श्वःशब्द उदात्त इति । प्रातिपदिकस्वरेण । उदात्त इति वर्त्तत इति । मन्वे वृषेत्यादेः (३।३।८६) सूत्रात् । द्वावुदात्ताविति । तौ पुनरादौ आगच्छेत्यत्र दर्शितौ । पदात् परमामन्वितं निह्न्यत इति । आमन्वितस्य (८।१।१८) चेत्यनेन ।

३८ । देवब्रह्मणोरनुदात्तः ।

द्वयोरपि पदयोरामन्विताद्युदात्तत्वे कृत इति । विभाषितं विशेषवचने (८।१।७४) बहुवचनमिति पूर्वस्याविद्यमानत्वादामन्वितस्य (८।१।१८) चेति पदात् परस्यापि निघातो न भवति । तेन द्वयोरपि पृथगैव षाष्ठिकमाद्युदात्तत्वं (६।१।१८८) भवति । शेष निघात इति । अनुदात्तं पदमेकवर्जमित्यनेन (६।१।१५८) ।

३९ । स्वरितात् संहितायामनुदात्तानाम् ।

अनुदात्तानामिति । जातौ बहुवचनम् । तेन द्वयोरपि भवति । इममित्यन्तोदात्तमिति । इदमृशब्दस्य कमिप्रत्ययान्तत्वात् प्रत्ययस्वरेणान्तदात्तत्वम् । तस्य त्यदाद्यत्वे ऽतो गुणे (६।१।८७) पररूपत्वे तस्याप्येकादेश (८।२।५) उदात्तेनोदात्तत्वात् । विधिकाल एवेति । ते मयावेकवचनस्येति (८।१।२२) विधिकाल एव निघातविधानात् । सर्व एत आमन्वितनिघातेनानुदात्ता इति । यद्यप्यामन्वितं पूर्वमविद्यमानवदिति (८।१।७२) तथापि भिन्नशब्दोक्त्या सर्वेषां निघातापत्तेः । प्रथममामन्वितमाद्युदात्तमिति । आमन्वितस्य चेति (६।१।१८८) षाष्ठिकेन । तस्य द्वितीयमन्त्रं स्वरितमिति । उदात्तादनुदात्तस्य (८।४।६६) स्वरित इति । ततः

परिषामनुदात्तानामिति । नामन्विते समानाधिकरणे सामान्यवचन
(८।१।७३) मित्यविद्यमानत्वस्य प्रतिषेधे सति माणवकात् परयोराभ्यन्वितस्य
चेति (८।१।१८) निघातविधानात् परेऽनुदात्ताः । अवग्रहे मा भूदिति ।
अवग्रहोऽसंहितापाठः । ननु च स्वरितादिति पञ्चमी । तेन तस्मादित्युत्तरस्ये
(१।१।६७) त्वत्र निर्दिष्टग्रहणस्यानन्तर्यार्थत्वादवग्रहे प्राप्तिरेव नास्ति ।
यथैव हि वर्णा व्यवधायकस्तथा कालोऽपि । तत् किं संहिताग्रहणम् ?
पञ्चमीनिर्देशकालो न व्यवधायक इति ज्ञापनार्थम् । तेन तिङ्ङितिङ्
(८।१।२८) इत्यत्रावग्रहे ऽतिङन्तात् परं तिङन्तं निह्न्यते ।

४० । उदात्तस्वरितपरस्य सन्नतरः ।

मातर इत्यनुदात्त इति । अनुदात्तत्वं तु विभक्तिस्वरिण । मातर इति माह-
शब्दाज्जस् । ऋतो (७।१।११०) डिः सर्वनामस्थानयोरिति गुणः । जसः सकारस्य
स्त्वम् । तस्याप्यपशब्दे शसन्ते परतोऽतो (६।१।११३) रोरमुतादभुत इत्युत्त्वम् ।
आदुगुणः (६।१।८७) । जङिदमित्यादिना (६।१।१७१) विभक्तेरन्तोदात्तत्वे
ज्ञात एङः (६।१।१७८) पदान्तादतीति य ओकारः सोऽपि स्थानिवद्भावे-
नानुदात्तो भवति । तस्योदात्ते परभूत इति । विभक्त्यकारे । इकारोऽनुदात्त
इति । सरस्वतीतिशब्दसम्बन्धी । आभ्यन्वितस्य चेति (८।१।१८) सरस्वती-
शब्दस्य निघातविधानात् । तस्मान्न निह्न्यत इति । अनुदात्तं (८।१।२८)
सर्वमपादादावित्यत्रापदादाविति निघातप्रतिषेधात् । प्रथममक्षरमिति ।
शकारोकार उदात्तः । आभ्यन्वितस्य चेति (६।१।१८८) पाठिकेन ।

४१ । अपृक्त एकाल् प्रत्ययः ।

ष्टतस्थगिति । किन्प्रत्ययस्य (८।२।६२) कुरिति कुत्वं शकारस्य खकारः ।
तस्य जश्त्वं खकारस्य गकारः । अर्द्धभागिति चोः (८।२।३०) कुरिति जकारस्य
गकारः । उभयत्र वावसान (८।४।५६) इति चत्वं ककारः । तत्रापृक्तसंज्ञायां
सत्यां खेरपृक्तस्येति (६।१।६७) वकारलोपो भवति । प्रत्युदाहरणेषु हि तद-
भावान्न भवति । दर्विरिति दृ विदारणे । वृद्ध्यां विविति (उण, ४।४८२)
बिन् । जागृविरिति । जागृ निद्राक्षये । जृष्टृस्तृजागृभ्यः क्विप्ति (उण,

४।४८३) किन् । सुरा इति । षूञ् अभिषवे । सुरां सुनोतीत्यन्वेभ्योऽपि दृश्यत (३।२।१७८) इति किप् सुरासुत् । ऋस्वस्य तुक् । तमाचष्ट इति णिच् । णाविष्ठवत् कार्यं प्रातिपदिकस्येति टिलोपः । सुरासयतेः पुनः किप् । णिलोपः । प्रथमैकवचनम् । हल्ङ्यादिना (६।१।६८) सुलोपः । रुत्व-विसर्जनीयौ । अत्रापि णिलोपे कृतेऽसति प्रत्ययग्रहणे धातुसकारस्यापृक्तसंज्ञा स्यात् । तस्याञ्च सत्यां हल्ङ्यावभ्य (६।१।६८) इति धातुसकारलोपः स्यात् । ननु चासत्यपि प्रत्ययग्रहणे प्रत्ययाप्रत्ययोः प्रत्ययस्यैव ग्रहणमिति संज्ञा विज्ञास्यते । तत् किमर्थं प्रत्ययग्रहणम् ? तत् क्रियते विस्पष्टार्थम् । अर्थक-ग्रहणं किमर्थम् ? अल्समुदायस्य मा भूदिति । नैतदस्ति । अल्ग्रहण-सामर्थ्यान्न भविष्यति । अन्यथा ह्यल्ग्रहणमनर्थकं स्याद् यदि हल्समुदाय-स्यापि संज्ञा स्यात् । एवं तर्ह्यल्ग्रहणेनात्र जातिग्रहणं भवतीति ज्ञापनार्थमेक-ग्रहणम् । तेन हलन्ताच्चेत्यत्र (१।२।१०) यदुक्तं (J) दम्भेर्हल्ग्रहणस्य जाति-वाचकत्वात् सिद्धमिति तदुपपन्नं भवति ।

४२ । तत्पुरुषः समानाधिकरणः कर्मधारयः ।

तत्पुरुष इति समासविशेषस्याख्या । स च एक एव शब्दः । अनेकस्य च शब्दस्य भिन्नप्रवृत्तिनिमित्तस्यैकस्मिन्नर्थं वृत्तिः सामानाधिकरणम् । ततश्च यत्र बाह्येन पदेन तत्पुरुषस्य सामानाधिकरण्यं तत्रैवेयं संज्ञा स्याद् राजपुरुषः शोभन इत्यादौ । अस्ति ह्यत्र तत्पुरुषस्य सामानाधिकरण्यं शोभन-शब्देन सह । पाचकहन्दारिकेत्यादौ तु न स्यात् । न ह्यत्र तत्पुरुषस्य केनचित् सामानाधिकरण्यमस्ति । शब्दान्तरस्य प्रयोगाभावादिति चोद्यमपाकर्तुमाह सामानाधिकरणपद इति । समानमभिन्नमेकमधिकरणं वाच्यं येषां पदानां तानि सामानाधिकरणानि पदानि । तान्याश्रयभूतानि यस्य तत्पुरुषस्य स सामानाधिकरणपदस्तत्पुरुषः । एतेन तत्पुरुषार्थानां पदानां सामानाधि-करणत्वादुपचारेण तत्पुरुषोऽत्र सूत्रे सामानाधिकरणशब्देनोक्त इति दर्शयति । कथं पुनर्वाह्यान्पदापेक्षया तत्पुरुषस्य मुख्ये सामानाधिकरण्ये सम्भवति सत्युपचारिकस्य ग्रहणमुपपद्यते । कर्मधारय इति महत्याः संज्ञायाः

करणात् । इह हि लाघवार्थत्वात् संज्ञाकरणस्य लघीयस्यां संज्ञायां कर्त्तव्यायां कर्मधारय इति महतीं संज्ञां कुर्वता ऽन्योऽप्यत्र कश्चिद् विपर्ययः संज्ञायामाश्रित इत्येषोऽर्थः सूचितः । तेन गौणमुख्ययोर्मुख्ये कार्य-संप्रत्यय इति मुख्यस्य समानाधिकरणस्य ग्रहणं न (K) विज्ञायते । अन्ये त्वाहुः । तत्पुरुषार्थानि पदानि तत्पुरुषशब्देनोक्तानीति । तेषा-मेवैषा संज्ञेत्युक्तं भवति । एतत्तु वृत्तिकारस्यानभिमतम् । यतस्तत्पुरुष इति समासविशेषस्य यस्य संज्ञां वक्ष्यति स तत्पुरुषः समानाधिकरणपदः कर्मधारयसंज्ञो भवनीत्येवं ब्रुवता वृत्तिकारेण समासस्यैवेयं संज्ञा न तदर्थानां पदानामिति स्फुटमेवाख्यातं भवति । समानाभिधेय इति । तदर्थानां पदानां समानाभिधेयत्वात् तत्पुरुषोऽप्युपचारेण समानाभिधेय इत्युक्तः । परमराज्यमुत्तमराज्यमिति । सन्महदित्यादिना (२।१।६१) समासः । कर्मधारये सत्यकर्मधारये (६।२।१३०) राज्यमित्युत्तरपदाद्युदात्तत्वं न भवति । पाचकवृन्दारिकेति । वृन्दारकनागकुञ्जरैरित्यादिना (२।१।६२) समासः । न कोपधाया इति (६।३।३०) प्रतिषेधे प्राप्ते पुंवत्कर्मधारयेति (६।३।४२) पुंवद्भावः । पाचिकाभार्य इति बहुव्रीहिरयम् । तेनात्र न कोपधाया इति (६।३।३०) प्रतिषेधो भवत्येव । ब्राह्मणराज्यमिति । षष्ठीतत्पुरुषोऽयम् । तेनात्र समासान्तोदात्तत्वमेव न भवति । अपि तूत्तरपदाद्युदात्तत्वम् । (L)

४३ । प्रथमानिर्दिष्ट' समास उपसर्जनम् ।

समास इत्यधिकरणनिर्देशोऽयम् । कष्टश्रितादयः समासाः । तेषु न किञ्चित् प्रथमानिर्दिष्टं शब्दरूपमस्ति । तथाहि समासे कृते तत एव समासाद् विभक्तिरुत्पद्यते । नतु तत्रस्थाच्छब्दात् । नच वाक्यकाले समासार्थात् पदाद् या प्रथमोत्पन्ना तदाश्रयम् प्रथमानिर्दिष्टत्वं समासा-वयवस्य कल्पयितुं युक्तम् । यतः समास इत्यधिकरणनिर्देशोऽयम् । तत्र

(K) मुख्यस्य ग्रहणे प्राप्ते तद्विपरीतस्य ग्रहणं विज्ञायत इति पुनापुनर्ले पाठः ।

(L) अकर्मधारये राज्यमित्यनेन (६।२।१३०) ।

समासे कृते यस्मात् प्रथमोत्पद्यते तदेव समासे प्रथमानिर्दिष्टं भवति । नतु यस्माद् वाक्यकाले विभक्तिरुत्पद्यते । तच्च वाक्य एव प्रथमानिर्दिष्टम् । नतु समासे । प्रागेव समासात् तस्य प्रथमानिर्दिष्टत्वात् । ततश्च समासे कृते प्रथमानिर्दिष्टस्य संज्ञिनोऽसम्भवात् संज्ञा न 'सम्भवतीति' तच्चोद्यमपा-
कर्तुमाह प्रथमया विभक्त्या यन्निर्दिश्यत इति । समासार्थं यच्छास्त्रं तत् समासशास्त्रं गृह्यते । तत्र प्रथमानिर्दिष्टस्य संज्ञा विधीयते । नतु कष्ट-
श्रितादौ । समासे प्रथमानिर्दिष्टस्याविद्यमानत्वात् । विद्यते च समास-
शास्त्रे प्रथमानिर्दिष्टं संज्ञोति कुतः संज्ञाया अप्रसिद्धिः ? कथं पुनः समास-
इत्युच्यमाने समासशास्त्रे यत् प्रथमया निर्दिश्यते तस्य संज्ञित्वं लभ्यत इत्या-
त आह समास इति । समासशास्त्रं गृह्यत इति । कथं पुनः समास-
इत्युच्यमाने समासशास्त्रं ग्रहीतुं शक्यम् ? तादर्थ्यात् तत्र समासशब्दस्य
प्रवृत्तेः । भवति हि तादर्थ्यात् ताच्छब्दम् । यथा प्रदीपार्था मल्लिका प्रदीप
इति । इन्द्रार्था स्थूणा (M) इन्द्र इति । कष्टश्रितादिषूपसर्जनसंज्ञायाः कार्य-
मुपसर्जनं पूर्वमिति (२।२।३०) पूर्वनिपातः । तत्रेदं चोद्यते । राज्ञः कुमारीं पश्य
राजकुमारीं (२।२।३०) पश्येत्यत्र राजन्शब्दः षष्ठीति (२।२।८) समासशास्त्रे
प्रथमानिर्दिष्टः । द्वितीयाश्रितातीतपतितेति (२।२।२४) द्वितीयासमासशास्त्रे
कुमारीशब्दश्च । समासशास्त्रे तत्रोभयोरप्यस्यां संज्ञायां सत्यां पूर्वनिपातानियम
उपसर्जनसंज्ञास्त्वत्वेत्येतद्विषयं प्राप्नोतीति । इह च राज्ञः कुमार्याः स्वं
राजकुमारीस्त्वमिति द्वयोरपि षष्ठान्तयोः समासशास्त्रे प्रथमानिर्दिष्टत्वादु-
भयोरप्युपसर्जनसंज्ञायां सत्यां तदेव दोषद्वयं प्राप्नोति । नैष दोषः । यस्मादुप-
सर्जनमिति महत्याः संज्ञायाः करणस्यैतदेव प्रयोजनमन्वर्थसंज्ञा यथा विज्ञाये-
तति । अप्रधानमुपसर्जनम् प्रधानमनुपसर्जनमिति । अप्रधानञ्च प्रधानमपेक्षते ।
सम्बन्धिशब्दत्वात् । तत्र सम्बन्धादेतदवगन्तव्यं यत् प्रति यदप्रधानं तत् प्रति
तदुपसर्जनमिति । श्रितादींश्चापेक्ष्य द्वितीयान्तमुपसर्जनं भवति । नतु द्वितीया-
न्तमात्रम् । न चेह श्रितादयः सन्ति । राज्ञः कुमार्याः स्वं राजकुमारीस्त्वमित्य-

(M) इन्द्रार्थेति । इन्द्रोत्सवनिमित्ता इन्द्रपूजानिमित्ता वा । अथवा या यज्ञादिकर्मविशेषे कश्चिदिन्द्राय
निवेदिता भवति सा । स्थूणा लम्बविशेषः । स्थूणायसः क्षुता प्रतिमायां गृह्यन्ते इति विश्वः ।

त्राप्येष परीहारः । अत्रापि कुमारीशब्दमपेक्ष्य राजशब्दस्याप्राधान्यम् । नतु राजशब्दमपेक्ष्य कुमारीशब्दस्य । तस्माद् राजशब्दस्योपसर्जनसंज्ञा । नतु कुमारीशब्दस्य । यदि ह्यन्वर्थसंज्ञेयम् पाचकवृन्दारिका पुरुषव्याघ्रोऽर्ह-
पिप्पली पूर्वकाय इत्येतेषु पूर्वपदार्थ एव प्रधानमिति पाचिकादीनामिह प्राधान्यम् । अतो यद्यप्येते वृन्दारकनागकुञ्जरैः (२।१।६२) पूज्यमानम् । उपमितं व्याघ्रादिभिः (२।१।५६) सामान्याप्रयोगे । अर्हं (२।२।२) नपुंसकम् । पूर्वापरधरोत्तरमेकदेशिनैकाधिकरण (२।२।१) इत्येतेषु समासशब्देषु प्रथमानिर्दिष्टास्तथापि तेषामुपसर्जनसंज्ञा न प्राप्नोति । कुतः ? तेषां प्राधान्यात् । एवं तर्ह्युत्तरसूत्रेऽनुक्तसमुच्चयार्थत्वाच्चकारस्य भविष्यतीत्य-
दोषः । अन्यस्त्वेवंमन्यते । पाचकवृन्दारिकित्वेवमादिषु पूर्वोक्तेषु समासेष्वप्यौ विशेषणं विशेष्येण बहुलम् (२।१।५७) उपमानानि (२।१।५५) सामान्य-
वचनैरित्येताभ्यामेव सिद्धौ । शेषौ तु षष्ठी (२।२।८) त्यनेनैव । तस्माद्वृन्दार-
कनागकुञ्जरैः (२।१।६२) रित्यादीनां न तदर्थ आरम्भः । किं तर्हि ? उप-
सर्जनसंज्ञार्थः । तेनासत्यपि पाचिकादीनामप्रधानत्वे तेषामियं संज्ञा भविष्य-
तीति । एतच्चासम्यक् । तथाहि पूज्यमानं सामान्याप्रयोगे नपुंसकमेका-
धिकरणमित्येतान् विशेषान् वक्ष्यामीत्येतदर्थ आरम्भः स्यात् । सति चैतदर्थ
आरम्भेऽत्राऽप्रधानस्योपसर्जनसंज्ञा विधीयमाना प्रधानस्य न स्यात् ।

४४ । एकविभक्ति चापूर्वनिपाते ।

अप्रथमानिर्दिष्टार्थाऽयमारम्भः । विभक्तिशब्दः सुपां वाचकः । विभाग-
वचनो वा । कारकशक्तिर्विभागः । विभज्यते प्रातिपदिकार्थाऽनयेति कृत्वा ।
समासे विधीयमान इति । समासार्थवाक्यकाले । तदा हि तस्य समासस्य
विधीयमानता भवति । एतेन समासग्रहणमनुवर्त्तमानं समासार्थं वाक्ये
वर्त्तते न समासशब्द इति दर्शयति । समासशब्दे हि सर्वमेव शब्दरूप-
मेकविभक्तिकमेव भवतीत्येकविभक्तिग्रहणमनर्थकं स्यादिति भावः । सर्व-
मेव हि प्रातिपदिकं पर्यायेणैकया विभक्त्या प्रयुज्यते । तस्मादेकविभक्तिग्रहण-
सामर्थ्यादवधारणमत्र विज्ञायत इत्यत्र आह यन्नियतविभक्तिकमिति । तदेव

स्यष्टीकुर्वन्नाह द्वितीये सम्बन्धिनीत्यादि । पूर्वपदे नानाविभक्तिकेऽपीति । निष्क्रान्तशब्दः कर्त्तृशक्त्युपसर्जनभूतं द्रव्यमाह । तच्चानेकसाधनशक्त्युपचित-
मिति क्रियान्तरसम्बन्धादनेकसाधनविभक्तिकं भवति । उत्तरपदं तु पञ्चम्यन्त-
मेव भवतीति । निष्क्रमणक्रियापेक्षयाऽविभूतापादानशक्तिकत्वात् । निष्कौ-
शाम्बिरित्यत्रोपसर्जनसंज्ञाकार्यं गोस्त्रियोरुपसर्जनस्येति (११२।४८) ऋस्त्वम् ।
अथ निसोऽत्र केनोपसर्जनसंज्ञा विधीयते यतोऽस्य पूर्वनिपातः ? पूर्वसूत्रेणेति
चेत् ? नैतदस्ति । तेनाप्रधानस्योपसर्जनसंज्ञाविधानात् । निसञ्चात्र प्राधान्यात् ।
एवं तर्हि चकारस्यानुक्तसमुच्चयार्थत्वाद् भविष्यति । अन्ये त्वाहुः । मा भून्निस
उपसर्जनसंज्ञा । असत्यामपि तस्यां तस्यैव पूर्वनिपातो भविष्यति । एकविभक्ति
चापूर्वनिपात इति (१२।४४) वचनादिति । एतच्चायुक्तम् । पूर्वनिपाते हि
कर्त्तव्य एकविभक्तिकस्योपसर्जनसंज्ञा नास्त्येव । तत्र यदि निस उपसर्जनसंज्ञा न
स्यात् तदोदाहरणे द्वयोरप्यसत्यां तस्यां पर्थ्यायेणानियतः पूर्वनिपातः प्रसज्येत ।
अथ कथमर्धपिप्ल्यादीनामुपसर्जनसंज्ञा न भवति ? अत्र च विभाषा च्छन्दसी-
त्यतो (११२।३६) विभाषाग्रहणं मण्डूकमुतिन्यायेनानुवर्त्तते । सा च व्यवस्थित
विभाषा । तेनाहं पिप्ल्या अर्धपिप्ल्योत्यादौ विषये पिप्ल्यादीनामेक-
विभक्तियुक्तानामप्युपसर्जनसंज्ञा न भवति । यदि हि स्यात् तदा ऋस्त्वम्
स्यात् । (N)

४५ । अर्थवदधातुरप्रत्ययः प्रातिपदिकम् ।

अभिधेयवचनोऽयमर्थशब्द इति । एतेन प्रयोजनादिवचनाद्ग्रवच्छिनस्ति ।
अर्थशब्दो हि प्रयोजनवचनोऽप्यस्ति । यथानेनार्थेनागतः । अनेन प्रयोजनेनेति
गम्यते । निवृत्तिवचनोऽप्यस्ति यथा मशकार्थो धूम इति । मशकनिवृत्त्यर्थ इति
गम्यते । धनवचनोऽप्यस्ति । यथार्थवान् देवदत्त इति । धनवानिति गम्यते ।

(N) अत्र तु (११२।४४) वार्तिकम्—एकविभक्ताववचनवचनमिति । भाष्यञ्च—एकविभक्ताववचन-
नानामिति वक्तव्यम् । इह सा भूत् । अर्धं पिप्ल्या अर्धपिप्ल्यौति ।

न्यासकारस्त्वनुत्पन्नपदस्यासौ यतस्ततः ।

कृतेऽत्र समाधामन्यथा वार्तिकं विना ॥ १ ॥

अभिधेयवचनोऽप्यस्ति । यथास्य वचनस्यायमर्थ इति । इदमस्याभिधेयमिति गम्यते । इह त्वभिधेयवचनस्यैव ग्रहणम् । तत् पुनरभिधेयं जातिगुणक्रिया-द्रव्यभेदेन चतुर्विधम् । अतएव चतुष्टयी शब्दानां प्रवृत्तिर्भवति । तत्र जातिशब्दानां जातिरभिधेया गौरिति । गुणशब्दानां गुणः श्रुत इति । क्रियाशब्दानां क्रिया पाचक इति । द्रव्यशब्दानां द्रव्यं दित्य इति । यद्यर्थ-वतः प्रातिपदिकसंज्ञा विधीयते तदाऽभाववचन-शशविषाणादिशब्दानां प्राति-पदिकसंज्ञा नोपपद्यते । अर्थाभावात् । नैतदस्ति । अर्थशब्दोऽभिधेयवचन इत्युक्तम् । अभावोऽप्यभिधेयो भवत्येव । अन्यथा ह्यर्थाभावादितिदं वचनमनु-च्चारणीयं स्यात् । अनर्थकत्वात् । नह्यनर्थकं वचनं प्रयोगमर्हति । तस्माद-भाववचनानामपि प्रातिपदिकसंज्ञा भवत्येव । नान्तस्यावधेर्मा भूदिति । ननु चाधातुरिति प्रतिषेधो भविष्यति । तयाहि वन सम्भक्तौ । धन धान्य इत्येतयोः धात्वोरिति रूपे । नैतदस्ति । अव्युत्पन्नावपि वनधनशब्दौ स्तः । तयोरेवायं प्रयोगः । अत्र यदि नान्तस्यावधेः प्रातिपदिकसंज्ञा स्यात् तदा सुबुत्पत्तिः स्यात् । ततश्च पदसंज्ञायां सत्त्वां नलोपः स्यात् । ननु चाधातुर-प्रत्यय इति पर्युदासावेती । ततो नजिवयुक्तन्यादेनार्थवत स्तत्सदृशस्यैवै-षा संज्ञा भविष्यति । ततो नार्थोऽर्थवदुग्रहणेन । नैतदस्ति । अनर्थक-स्यापि धातोर्विद्यमानत्वात् । यथेङ् अध्ययने । इक् स्मरण इति । एतयोरधिपूर्वयोरेवार्थवत्त्वम् । न केवलयोः । यस्तु गणपाठेऽनयोऽर्थनिर्देशः स समुदायार्थमवयवे ऽध्यारोप्य कृत इति वेदितव्यम् । अध्यारोपितार्थयो-रपि तयोर्गणपाठसामर्थ्याद् धातुसंज्ञा भवत्येव । एवं प्रत्ययोऽप्यनर्थकोऽप्यस्ति । यथा यावादिभ्यः (५।४।२८) कन् । याव एव यावक इति । नह्यत्र प्रत्यय-स्यान्वयव्यतिरेकाभ्यां शक्यते ऽर्थवत्त्वं प्रत्येतुम् । विनापि तेन कन्प्रत्ययेन याव-शब्दादेव तदर्थः प्रतीयते तस्मादर्थेवदिति युक्तमुक्तम् । अहन्निति । अदादि-त्वाच्छपो लुक् । तिपो हल्ङादिना (६।१।६८) लोपः । अट् । स च हन्ति-ग्रहणेन गृह्यत इति कृतेऽपि तस्मिन् हन्तिर्धातुरेव । अत्र विना धातुग्रहणेन प्रागिव प्रत्ययोत्पत्तेः प्रातिपदिकसंज्ञा स्यात् । नलोपस्तु प्रत्ययोत्पत्तौ पदत्वे सतुत्तरकालम् । अथवा प्रतिपदिकसंज्ञापि प्रत्ययोत्पत्तेरुत्तरकालमेव

स्यात् । तस्माद् धातुग्रहणं कर्त्तव्यम् । ननु चात्र प्रत्ययलक्षणेनाप्रत्यय इति प्रतिषेधेन भवितव्यम् । तत् किमधातुग्रहणेन ? नैतदस्ति । प्रातिपदिकसंज्ञायां नलोपः कार्यः । नलोपे च न डिसम्बुद्धोरिति (८।२।८) प्रतिषेधो ज्ञापकः । प्रत्ययलक्षणेनाप्रत्यय इति प्रतिषेधो न प्रवर्त्तत इति । यदि ह्यप्रत्यय इति प्रत्ययलक्षणेन हे राजन्नित्येवमादिषु प्रातिपदिकसंज्ञायाः प्रतिषेधः स्यान् न डिसम्बुद्धोरिति (८।२।८) प्रतिषेधोऽनर्थकः स्यात् प्राप्ताभावात् । अथ भिच्छिल्लूःपूरित्येवमादीनां कथं प्रातिपदिकसंज्ञा ? यावता क्विबन्ता धातुत्वं न जहतीति धातव एवेत इति । अत्राधातुरिति प्रतिषेधेन भवितव्यम् । नैष दोषः । मा भूदनेन । कृदन्तत्वादुत्तरसूत्रेण भविष्यति । नचोत्तरस्याः प्राप्तेरयं बाधकः । वाक्यान्तरस्थत्वात् । मध्येऽपवादाः पूर्वान् विधीन् बाधन्ते नोत्तरानिति वा । काण्डे कुड्रे इति । प्रथमादिवचनान्ते एते रूपे । नपुंसकाच्चेति (७।२।१८) ग्रीभावाः । अत्र च प्रत्ययग्रहणे यस्मात् स विहित स्तदादे स्तदन्तस्येति तदन्तस्य प्रतिषेधो भविष्यति । न प्रत्यय-मात्रस्य । ननु च सुप्तिङन्तं (१।४।१४) पदमित्यत्रान्तग्रहणेनान्यत्र संज्ञाविधी प्रत्ययग्रहणे तदन्तविधिर्नास्तीति ज्ञापितत्वादप्रत्यय इति प्रत्ययान्तस्य प्रति-षेधो न लभ्यते । नैष दोषः । संज्ञाविधौ स प्रतिषेधः । नचायं संज्ञाविधिः । किं तर्हि ? प्रतिषेधविधिः । अथ किमर्थमप्रत्यय इति प्रतिषेध उच्यते ? यावतोत्तरसूत्रे कृततद्धितग्रहणं नियमार्थं भविष्यति कृततद्धितान्तस्यैव प्रातिपदिकसंज्ञा नान्यप्रत्ययान्तस्य काण्डे कुड्रे इत्येवमादेरिति । नैतदस्ति । असत्यस्मिन् प्रतिषेधेऽन्यत्र संज्ञाविधी प्रत्ययग्रहणे तदन्तविधिर्नास्तीति कृततद्धितयोरेव प्रातिपदिकसंज्ञा स्यात् । न तदन्तस्य, तदन्तस्य भविष्यति भिच्छिल्लूःपूरित्येवमादीनां प्रातिपदिकसंज्ञार्थम् । सत्यप्रत्यय इत्येतस्मिन् प्रतिषेधे प्राप्ते यथा कृततद्धितान्तस्य प्रातिपदिकसंज्ञा लभ्यते तथाऽन्तरसूत्रे प्रतिपादयिष्यामः । ननु च काण्डे कुड्रे इत्येतयोः पूर्वमेव प्रकृतं प्रातिपदिक-संज्ञा प्रवृत्ता । विभक्त्या च सहेकादेर्ग कृतेऽन्तादिवद्भावादस्येव प्रातिपदिक-त्वमिति सत्यप्रत्ययग्रहणे ऋस्त्वत्वं प्राप्नोत्येव । नैतदस्ति । अप्रत्ययग्रहण-शामर्थ्यान् भविष्यति । अन्यथा ह्यप्रत्ययग्रहणमनर्थकं स्यात् । अधातुरप्रत्यय

इति द्विप्रतिषेधः षष्ठीतत्पुरुषागङ्गानिरासार्थः । (०) अधातुप्रत्यय इत्युच्यमाने षष्ठीतत्पुरुषो ऽप्यागङ्गेत । धातो र्यः प्रत्ययस्तस्य न भवतीति ।

४६ । कृततद्धितसमासाश्च ।

अत्रान्यत्र संज्ञाविधौ प्रत्ययग्रहणे तदन्तविधिर्नास्तीति तत्रोपतिष्ठते यस्मादप्रत्यय इति प्रतिषेधे प्राप्ते वचनमिदम् । अप्रत्यय इति प्रत्ययान्तस्य प्रतिषेध उक्तः । तेन यत्र संज्ञायाः प्रतिषेधस्तत्रेयमारभ्यमाणा तदन्तस्यैव भवतीत्येतच्चेतसि क्ताह अप्रत्यय इति । पूर्वसूत्रे पर्युदासात् कदन्तस्येत्यादि । अथ समासग्रहणं किमर्थम् ? यावता समासस्यार्थवत्त्वात् पूर्वैरेव संज्ञा सिद्धेत्यत्र आह अर्थवत् समुदायानामित्यादि । निर्धारणषष्ठीयम् । अर्थवन्तो ये समुदाया स्तेषां मध्ये समासस्यार्थवतः समुदायस्य प्रातिपदिकसंज्ञा यथा स्यादिति नियमार्थं समासग्रहणम् । यद्येवं प्रकृतिप्रत्ययसमुदायस्यार्थवतः प्रातिपदिकसंज्ञा न स्यात् । बहुपटव उच्चकैरिति । कोऽत्र दोषः । चित् (६।१।१६३) इत्यस्मिन् सूत्रे चितः सप्रकृतेर्वहुजकार्थमिति वचनादेतद्व्यवस्थाप्यते प्रकृतिमन्तरभाव्य चित्स्वरो विधीयत इति । बहुपटव इत्यत्र बहुचि विहिते यदि प्रातिपदिकसंज्ञा न स्यात् तदा प्रातिपदिकत्वाभावाद् यथा सुबुत् पत्तिर्न स्यात् तथोत्पन्नाया अपि विभक्तेः सुपो (२।४।७१) धातुप्रातिपदिकयोरिति लुका न भवितव्यम् । ततश्च बहुपटव इत्यत्र जस्विभक्ते रकारस्य स्वरः स्यात् । उकारस्य चेष्टति । प्रातिपदिकत्वे तु सति पूर्वोत्पन्नाया विभक्तेर्लुकि कृते यान्या विभक्तिरुत्पद्यते सा बहुजुत्पत्तेरुत्तरकालभाविनीत्वात् प्रकृती नान्तर्भवति । तेन तामुत्सृज्य पूर्वां भागः स्वरभाग भवति । अत उकारस्य स्वरः सिध्यति । उच्चकैरित्यत्र प्रातिपदिकत्वाभावादकञ्चतः समुदायाद्विभक्तिर्न स्यात् । तस्याच्चासत्यां पदत्वं न स्यात् । ततश्चोच्चकैः पठतीति तिङ्ङितिङ इति (८।१।२८) निघातो न स्यात् । तस्मात् प्रकृतिप्रत्ययसमुदायस्य प्रातिपदिकसंज्ञा वक्तव्या । न वक्तव्या । यस्मात् तुल्य-

(०) अधातुप्रत्ययाविति सिद्धे गङ्गयोपादानं स्पष्टार्थमिति मनोरमाशब्दकौस्तुभो भंशजिवाकान्तु न्यासादर्थगमूखकमेव प्रतिभाति । सर्वथा न्यासकारव्याज्यैव साधीयसी ।

जातीयानां नियमः । तेन तुल्यजातीयो नियमेन व्यवच्छिद्यते । तुल्यजातीयश्च समाससुबन्तसमुदायादन्यः वक्ष्यसमुदाय एव । नतु प्रकृतिप्रत्ययसमुदायः । तेनायं तस्य नियमेन व्यवच्छेदो न करण्यः । नैतदस्ति । सुबन्तासुबन्तसमुदायोऽपि समासोऽस्ति यथा प्रकर्त्ता प्रकारक इति । अत्र हि गतिकारकोपपदानां कृद्भिः समासवचनं प्राक् सुबुत्पत्तेरिति कृदन्तेनासुबन्तेन गतिकारकं सुबन्तं समायते । तेन सुबन्तासुबन्तसमुदायोऽयं समास इति तुल्यजातीयस्यापि नियमे विज्ञायमाने बहुपटव उच्चकैरित्यत्र प्रातिपदिकसंज्ञा न स्यात् । एवं तर्ह्याचार्यप्रवृत्तिर्ज्ञापयति—भवति प्रकृतिप्रत्ययसमुदायस्य प्रातिपदिकसंज्ञेति यदयमप्रत्यय इति प्रत्ययान्तस्य प्रतिषेधं शास्ति ।

४७ । ऋसो नपुंसके प्रातिपदिकसप्त ।

नपुंसकलिङ्ग इति । नपुंसकं लिङ्गं यस्येति बहुव्रीहिः । स पुनर्नपुंसकलिङ्गोऽर्था द्रव्यभूतो वेदितव्यः । नपुंसकलिङ्गस्य द्रव्यधर्मत्वात् । अलोऽन्त्यस्येति । अलोऽन्त्यस्येति (१।१।१२) परिभाषया । ग्रामणोरिति । सत्सूद्विषेत्यादिना (३.२।६१) कृप् । अग्रग्रामाभ्यां चेत्युपसंख्यानान्णत्वम् । काण्डे कुडेर इत्यत्राप्यप्रत्यय इति प्रतिषेधात् प्रातिपदिकसंज्ञा नास्ति । तेन ऋस्त्वं न भवति । ननु च प्रातिपदिकाप्रातिपदिकयागिकादेशाऽन्तादिवद्भावात् प्रातिपदिकग्रहणेन गृह्यते । ततश्च क्रियमाणे प्रातिपदिकग्रहणे ऋस्त्वं प्राप्नोतीत्यत आह प्रातिपदिकग्रहणसामर्थ्यादित्यादि । इह यद्यन्तवद्भावः स्यात् प्रातिपदिकग्रहणमनर्थकं स्यात् । व्यवच्छेद्याभावादिति भावः ।

४८ । गोस्त्रियोरुपसर्जनसप्त ।

स्त्रीति स्त्रीप्रत्ययग्रहणमिति । अत्र हेतुमाह स्वरितत्वादिति । स्त्रीग्रहणस्येह स्वरितत्वं क्रियत इति । स्वरितेनाधिकारादवगतिर्भवति । तेन स्त्रियामित्यधिकृत्य ये प्रत्यया विहिताष्टावादयस्तेषां ग्रहणं भवति । न स्त्र्यर्थाभिधायिनः शब्दमात्रस्य । नापि स्त्रीशब्दस्यैव स्वरूपस्य । उपसर्जनग्रहणं द्वयोर्विशेषणमित्यादेः स्पष्टीकरणायाह गोरुपसर्जनस्य स्त्रीप्रत्ययस्योपसर्जनस्येत्यादि । ताभ्यां प्रातिपदिकस्येत्यादेरपि स्फुटीकरणायाह उपसर्जनगोशब्दान्तस्येत्यादि ।

उपसर्जनगोशब्दोऽन्तो यस्येति विग्रहः । एवं गोशब्देनोपसर्जनेन स्त्रीप्रत्ययेन च प्रातिपदिकस्य तदन्तविधौ सति गोः कुलं गोकुलं राज्ञः कुमार्याः पुत्रो राजकुमारोपुत्र इत्यत्र गोशब्दस्य कुमारीशब्दस्य च ऋसत्वं न भवति । अन्यथा इहापि स्यात् । भवति ह्यत्र गोशब्दस्य राजकुमारीशब्दस्य चोपसर्जनचमित्यभिप्रायः । चित्रगुरिति । प्रथमानिर्दिष्टमित्यादिना (१।२।४३) गोशब्दस्योपसर्जनसंज्ञा । निष्कोशाखिरिखादौ त्वेकविभक्ति चापूर्वेत्यादिना (१२।४४) । अतितन्त्रोरित्यादि (७।१।८५) । तत्रि कुटुम्बधारणे । इदितो नुम् । अवितृस्तृन्त्रीभ्य उण्, ३।४०) इतोः । तन्त्रोः । लक्ष दर्शनाङ्गयोः । लक्षेर्मुट् चेति (उण्, ३।४४०) मुट् । ईप्रत्ययश्च । लक्ष्मीः । श्रिज् सेवायाम् । क्तिब् वचिप्रच्छेत्त्यादिना (३।२।१७८, वा) क्तिप् । दीर्घः । श्रीः । अत्यादयः क्ताभ्यादर्थे (२।१।२८, वा) द्वितीययेति प्रादिसमासः । यदि स्त्रीति स्त्वधिकारविहिताः प्रतया गृह्यन्ते ततश्च प्रतयग्रहणे यस्मात् स विहितस्तदादेस्तदन्तस्येति तदन्तग्रहणेऽतिराजकुमारिरित्यत्र ऋसत्वं न सिध्यति । नहि राजकुमारशब्दाद् वयसि प्रथम इति (४।१।२०) ङीप्प्रतयो विहितः । किन्तर्हि ? कुमारशब्दात् । नैष दोषः । एषा परिभाषा यस्मात् प्रतयविधिस्तदादीत्यत्र (१।४।१३) सूत्रे प्रतिपादिता । तत्र च वामीत्यतो (१।४।५) वा ग्रहणमनुवर्त्तते । सा च व्यवस्थितविभाषा विज्ञायते । तेन व्यवस्थितविभाषावतोयं कचिन्नोपतिष्ठत एव । अथवा कृततद्धितसमासाश्चेतत (१।२।४६) श्चकारोऽनुवर्त्तते । स चानुक्तसमुच्चयार्थः । तेनातिराजकुमारिरित्यत्रापि ऋसत्वं भविष्यतीत्यदोषः । ईयसो बहुव्रीहौ प्रतिषेध इति । ईयसन्तादयो विहित स्तोप्रतय स्तदन्तस्य बहुव्रीहौ प्रतिषेध इति । कथं पुनरसौ लभ्यते ? विभाषा ऋन्दसौत्यतो (१।२।३६) विभाषाग्रहणानुवर्त्तते । न चैवं सत्यतिप्रसङ्गः । व्यवस्थितविभाषाविज्ञानात् । बहुश्रेयसीति । अतिशयेन प्रशस्येति द्विवचनविभज्योपपदे (५।३।५७) तरबीयसुनावितीयसुन्प्रत्ययः । प्रशस्यस्य अ इति (५।३।६०) प्रशस्यशब्दस्येयसुनि परतः आदेशो भवति । प्रकृतैरकाजिति (६।४।१६२) प्रकृतिवद्भावः । आद्गुणः (६।१।८७) । उजितचेति ङीप् (४।१।६) । बह्व्यः श्रेयस्यो यस्येति बहुश्रेयसीति ।

नद्युतश्चेति कम् न (५।४।१५३) भवति । ईयसश्चेति (६।४।१५६) कपो निषेधात् ।

४६ । लुक् तद्धितलुकि ।

अदर्शनं (१।१।६०) लुक् । तच्चाभावः । अभावे पौवापर्यन्त्रोपपद्यते । तस्माज्जुकीति सतो सप्तमीयं न परसप्तमीति मत्वाह तद्धितलुकि सतीति । पञ्चेन्द्र इति । तद्धितार्थेत्यादिना (२।१।५१) समासे कृते सास्य (४।२।२४) देवतेत्यण् । तस्य द्विगोर्लुगनपत्य (४।१।८८) इति लुक् । इन्द्रवरुणेत्यादिना (४।१।४८) विहितस्य डीषो ऽनेन लुक् । तस्मिन्निवृत्ते सन्नियोगशिष्टा-
नामैकतरापाय उभयोरप्यपाय इत्यानुको निवृत्तिः । पञ्चशष्कुलिरिति । अर्धपूर्वाद्द्विगोर्लुगसंज्ञायामित्याह्वयस्य (१।१।२८) ठकस्तेन क्रीतार्थे (५।१।३७) विहितस्य लुक् । आमलकमिति । आमलक्याः फलं विकार इति । नित्यं वृद्धशरादिभ्य (४।३।१४४) इति मयट् । तस्यापि फले लुगिति (४।३।१६२) लुक् । वदरं कुवलमिति । विकारार्थेऽनुदात्तादे (४।२।४४) रजित्यञ् । पूर्ववल्लुक् । शष्कुली । वदरी । आमलको । कुवली । गौरादि-
पाठादेर्न डीषन्ताः । गार्गीकुलमिति । गार्ग्यशब्दाद् यञश्चेति (४।१।१६) डीप् । यस्येति (६।४।१४८) चेत्यकारलोपः । हलस्तद्धितस्येति (६।४।१५०) यकारस्य च लोपः । गार्ग्याः कुलमिति षष्ठीसमासः । षष्ठ्या लुक् । गार्गीशब्दस्य समासशब्दे प्रथमानिर्दिष्टत्वाच्छास्त्रोपसर्जनत्वम् । मूलोदा-
हरणेषु विन्द्वाणीप्रभृतोनां लौकिकमात्रोपसर्जनत्वम् । उभयगतिरिह
शब्दे सश्ववतीति लौकिकमप्रधानत्वमुपसर्जनत्वम् । लौकिकमप्रधानत्वमुपसर्जन-
मित्युच्यते । गार्गीत्वमित्यत्रापि गार्गीशब्दस्य लौकिकमेवापसर्जनत्वम् ।
अवन्तो कुन्तो कुरुनिति । अवन्तेरपत्यं गात्रं स्त्री । कुन्तेरपत्यं गात्रं स्त्री ।
वृहेत्कोयलाजादाञ् (४।१।१७१) जगड् । कुरोरपत्यं स्त्री । कुरुनादिभ्यो
(४।१।१७२) ण्य इति ण्यः । (P) स्त्रियामवन्तिकुन्तिकुरुभ्यश्चेति (४।१।१७६)

(P) कचित् कर्वादिभ्यो ण्य इति (४. १. १५१) इत्यनेन (as in my MS. no १३) । अवन्तिकुनि
साहचर्यात् तद्राजसञ्जकस्यैव यद्वयं युक्तमिति कुरुनादिभ्यो ण्य इत्येव (४. १. १७२) पाठः । स एव हि वङ्ग
पुस्तकेषु लभ्यते ।

लुक् । अवन्तिकुन्तिशब्दाभ्यामितो मनुष्यजातेरिति (४।१।६५) ङौष् ।
 कुरुशब्दादूङुत (४।१।६६) इतूङ् । अत्र ङीषोडा च तद्वितार्थो गोत्रापत्वं
 स्त्रीप्रधानमेवाभिधीयत इतूपसर्जनत्वं नास्ति लौकिकम् । शास्त्रोयमपि
 नास्ति । अग्रयमानिर्दिष्टत्वात् समासशास्त्र इति ।

५० । इद् गोण्याः ।

पञ्चगोणिरिति । तद्वितार्थेति (२।१।५१) समासे कृत आर्हीयष्टकम् ।
 तस्य पूर्ववक्तुम् । इदिति योगविभाग इति । एतस्येदग्रहणमेव लिङ्गम् ।
 तथाहि गोणी इत्येतावति सूत्रे ऋस्वग्रहणानुवृत्तौ ऋस्वत्वे कृते पञ्चगोणिरिति
 सिद्धत्वेव । किमिदग्रहणेन ? तदेतदिदग्रहणं क्रियमाणं योगविभागार्थं
 विज्ञायते । ननु चानन्तरसूत्राङ्गक एवानुवृत्तिः स्यान्न ऋस्वस्य । नैतदस्ति ।
 लुगनुवृत्तौ हि सूत्रमिदमनर्थकं स्यात् । लुकोऽनन्तरसूत्रेणैव सिद्धत्वात् ।
 तस्माद्भ्रस्वग्रहणं मेवानुवर्तते । न लुग्ग्रहणम् । पञ्चसूचिरिति । पञ्च-
 गोणिरित्यनेन तुल्यम् । यदि योगविभागः क्रियते तदातिप्रसङ्गः स्यात् ।
 अन्येषामपि प्रसज्यत इत्यत आह स चेत्यादि । यदि सर्व्वेतेष्वं पूर्वयोगेणैव
 स्यात् तदा गोण्या इति वचनमनर्थकम् । तस्माद् गोणीग्रहणादस्यासर्व्व-
 विषयत्वम् । तेन योगविभागः सूचीविषय एव । नान्यविषय इति । तपरकरणं
 दीर्घनिवृत्त्यर्थम् । दीर्घस्य दीर्घकरणमनर्थकं स्यात् । अतो विना तपरकरणेन
 दीर्घो न भविष्यतीति चेत् ? न । लुग्ऋस्वबाधनार्थत्वाद् दीर्घकरणस्य ।
 भाव्यमाणोऽण् सवर्णान् न गृह्णातीति । तस्माद् दीर्घनिवृत्त्यर्थं तपरत्वं नोप-
 पद्यत इति चेत् ? न । तस्याभाव्यमानत्वात् । अपूर्वस्य हि विधानं भाव्य-
 मानत्वम् । नचात्रापूर्वस्य विधानम् । तथाहि लुग्भ्रस्वयोः प्राप्तयोः पुनः
 स एव ईकारः प्रतिप्रसूयते । तस्मात् तपरकरणं कर्त्तव्यम् ।

५१ । लुपि युक्तवद् व्यक्तिवचने ।

अभिधेयस्य लिङ्संख्ययोः प्राप्तयोरयमारम्भः । लुप्तिप्रत्ययस्यादर्शनम् ।
 तच्चाभावात्मकम् । नचाभावे व्यक्तिवचनयोः शक्वतेऽतिदेशः कर्त्तुम् । तस्मा-
 द्गुप्संज्ञया लुप्तस्य प्रत्ययस्यार्थो लुप्छब्देन विवक्षित इति मत्वाह लुपीति ।

लुपसंज्ञयेत्यादि । कथं पुनरेतन्नभ्यते ? यावता प्रत्ययादर्शनस्यैषा संज्ञा । नतु प्रत्ययार्थस्य । साहचर्यात् । साहचर्य्यन्तु यत्र लुप् तत्रावश्यं प्रत्ययार्थस्य सङ्गावात् । युक्तवदिति निष्ठाप्रत्ययेन क्तवतुना प्रकृत्यर्थ उच्यत इति । अत्र कारणमाह स हीत्यादि । युनक्त्यभिसम्बन्धाति विशेषणविशेष्यभावलक्षणसम्बन्धेनात्मसम्बन्धिनं करोतीत्यर्थः । तत्र तस्य निवास इत्यादि । प्रत्ययार्थां विशेष्यः । पञ्चालादिशब्दस्यार्थः प्रकृत्यर्थां विशेषणम् । तेन हि पूर्वं विज्ञातेन स्वाभ्यन्तरव्यवच्छेदेन प्रत्ययार्थां विशिष्यते । अथवेत्यादि । पूर्वं युजिर् योग इत्यस्माद्धातोः क्तवतुप्रत्यये सति युक्तवदित्येतद्रूपं प्रदर्शितम् । इदानीं तस्यैव धातोः क्तप्रत्ययादितिप्रत्यये सति युक्तवदित्येतद्रूपं दर्शयति । यद्यपि द्विष्टत्वात् सम्बन्धस्य यथा प्रत्ययार्थेन प्रकृत्यर्थां युक्तस्तथा प्रकृत्यर्थेनापि प्रत्ययार्थं स्तथापि प्रत्ययार्थसम्बन्धिनोर्व्यक्तिवचनयोः प्रत्ययार्थ एवातिदेशोऽनर्थक इति प्रकृत्यर्थ एवात्र युक्तशब्देन विवक्षित इति मत्वाह युक्तः प्रकृत्यर्थ इति । सप्तम्यर्थे वतिरिति । लुपीति सप्तमीनिर्देशात् । व्यक्तिशब्दः प्रादुर्भावादावप्यर्थे वर्तते । वचनशब्दो हि भाषणादिषु । अतस्तत्संप्रत्ययो मा भूदित्यत आह व्यक्तिवचने इति । किं पुनः कारणं पूर्वाचार्यनिर्देश आश्रीयत इत्यत आह तदोयमित्यादि । कुत एतदित्यत आह तथाचेत्यादि । नहि स्वकीयस्यैव (Q) प्रत्याख्यानं युक्तमिति भावः । पञ्चालाः क्षत्रिया इति । पञ्चालस्यापत्यानि बह्वनीति विवक्षायां जनपदशब्दात् क्षत्रियादञ् (४।१।१६८) । तस्य तद्भाजस्य बहुषु (२।४।६२) तेनैवास्त्रियामिति लुक् । तेषां निवासो जनपद इत्यस्य वक्ष्यमाणेन पञ्चालानामित्यनेन सम्बन्धः । पञ्चालानां निवास जनपद इति । तस्य जनपदे लुबिति ४।२।८१) लुक् । कुरुशब्दादपत्यार्थं कुरुनादिभ्यो (४।१।१७२) ण्य इति ण्यप्रत्ययः । मर्त्यादिशब्देभ्योऽप्यपत्यार्थं द्वाज्मगधेत्यादिनाण् (४।१।१७०) । शेषं पूर्ववत् । लवणः सूप इति । लवणेन संसृष्ट इति प्राग्वहतीय (४।४।२२) षक् । तस्य लवणाङ्गुगिति

(Q) भट्टोजि's reference to—स्वकीय (vide प्रादुर्भावात् under गृह्यसूत्र 4. 2. 138) —“तथाच लुप्तयोगप्रख्यानादित्यत्र नहि स्वकीयस्यैव प्रत्याख्यानमिति न्यामः”—is evidently from memory. It is in लुपिपुक्तवत् (1. 2. 51) and not in लुप्तयोग &c. (1. 2. 54).

(४।४।२४) लुक् । अत्राभिधेयवलिङ्गवचने भवतः । शिरीषाणामदूरभवो ग्राम इति शिरीषाः । अदूरभवश्चेति (४।२।७०) शिरीषशब्दादण् । तस्य वरणादिभ्यश्चेति (४।२।८२) लुप् । एत्वन्न भवतीति व्यक्तिवचनग्रहणस्य फलम् । यदि व्यक्तिवचने इति नोच्चेत तदा शिरीषेषु यदनस्यतित्वं तस्यापि ग्रामेऽतिदेशः स्यात् । एवञ्च शिरीषवनमित्यत्र विभाषीषधिवनस्यतिभ्यश्चेति (८।४।६) णत्वं प्रसज्येत । हरीतक्यः फलानीति । हरीतकीशब्दो गौरादिषु पिप्पल्यादिदर्शनान् ङीषन्तः । ततः फले विकारेऽनुदात्तादेरजितराज् (४।२।४४) । तस्य हरीतक्यादिभ्यश्चेति (४।३।१६७) लुप् । अत्र व्यक्तिरेव युक्तवद्भावेन भवति । वचनत्वभिधेयवदिति । एतच्च विभाषाग्रहणानुवृत्तेर्व्यवस्थितविभाषाविज्ञानाच्च लभ्यते । खलतिकं वनानीति । अदूरभवश्चेतराण् (४।२।७०) । तस्य वरणादिभ्यश्चेति (४।२।८२) लुप् । अत्र वचनमेव युक्तवद्भावेन भवति । व्यक्तिस्त्वभिधेयवदेवेति । एतदपि पूर्ववदेव लभ्यते ।

५२ । विशेषणानाञ्चाजातेः ।

पूर्वं प्रकृतार्थगतयोर्लिङ्गसंख्ययोर्लुबधेऽतिदेशात् तद्विशेषणानामपि रमणीयादीनां व्यक्तिवचनातिदेशः सिद्ध एव । यद्यपि भिन्नं विशेषणानां प्रवृत्तिनिमित्तं तथापि तेन भिन्नेनापि तत्र प्रवर्त्तमानानां स एव लुबधेऽतिदिष्टव्यक्तिवचनस्तोषामभिधेयः । तस्मात् तदुगतेनैव लिङ्गसंख्याभिधाने सिद्धे जातिप्रतिषेधार्थमिदं वचनम् । गोदौ रमणीयाविति । गोदौ नाम ऋदौ । तयोरदूरभवो ग्राम (४।२।७०) इत्यर्थेऽण् । वरणादिभ्यश्चेति (४।२।८२) लुप् । तस्य पञ्चाला जनपदः । गोदौ ग्राम इति । जनपदग्रामशब्दौ जातिवचनौ । ताभ्यां जातिनिमित्ताभ्यां स एव लुबधेऽतिजातिरूपेणोच्यत इति तयोरपि व्यक्तिवचने युक्तवत् स्याताम् । ततो जातिरिति प्रतिषेधः । जात्यर्थस्येतरादि । जातिशब्दस्यार्थो जात्यर्थः । तस्यायमजातेरिति युक्तवद्भावप्रतिषेधो न जातिशब्दस्यैवेत्यर्थः । किमेवं सति सिद्धं भवतीत्यत्र आह तनेतरादि । अर्थस्य युक्तवद्भावप्रतिषेधे सति यथा जातिशब्दस्य तत्रार्थे वर्त्तमानस्य तदौये लिङ्गसंख्ये न भवत स्तथा तद्विशेषणानामपि युक्तवद्भावो न भवति ।

यदि पुनर्जातिशब्दस्यायं प्रतिषेधः स्यात् तदा पञ्चाला जनपदो गोदौ ग्राम इतरत्रैव स्यात् । रमणीयो बह्वन्न इतरादौ न स्यात् । रमणीयादीनाम-जातिशब्दत्वात् । द्वारग्रहणं लुबधे जातिशब्दस्य प्रवृत्तत्वात् लुबधे जाति-विशेषणानां साक्षादप्रवृत्तेः । तानि हि साक्षाज्जातिमेव विशेषयन्ति । तस्यां तु विशेषितायां लुबधोऽपि विशिष्ट एव प्रतीयत इति जातिद्वारेण तस्य तानि विशेषणानि भवन्ति । मनुष्यलुपीति । मनुष्यलक्षणो यो लुप् तस्य विशेषणानां युक्तवद्भावप्रतिषेध इति । स च विभाषाग्रहणानुवृत्तेर्व्यवस्थित-विभाषाविज्ञानात्मक्यते । चञ्चाऽभिरूप इति । चञ्चेव मनुष्य सञ्चा । इवे प्रतिकृतार्वाति (५३८३) कन् । तस्य लुम् मनुष्य (५।३।८८) इति लुप् । अभिरूप इति । विशेषणस्याभिधेयवस्तिङ्गवचनानि भवन्ति । वद्विकेति । पूर्ववत् कलुषौ ।

५३ । तदशिष्यं संज्ञाप्रमाणत्वात् ।

तदशिष्यमिति प्रतिज्ञा । संज्ञाप्रमाणत्वादिति हेतुः । यस्मात् संज्ञा-भूतानां पञ्चालादिशब्दानां प्रमाणत्वं तस्मात् तदशिष्यम् । प्रमाणत्वं पुनः प्रतयलक्षणम् । सर्वेषामेव शब्दानामेवविधे स्तविषये प्रमाणत्वमस्ति । उच्यते चेदम् । तत्र विशेषो विज्ञायते । स पुनरभिधेयगतलिङ्गसंस्थानपक्ष्या भिन्नलिङ्गसंस्थानामपि तेषां स्वार्थे प्रतयकत्वम् । अतएवाह संज्ञाशब्दा हि नानालिङ्गसंस्था इति । प्रमाणमिति । प्रमाणं प्रत्यायका वाचका इत्यर्थः । तत्रैतत् स्यात् । संज्ञाशब्दा एवामी पञ्चालादयो न भवन्ति । किं तर्हि ? योगनिमित्तका इतरत आह पञ्चाला वरणा इतरादि , योगनिमित्तकाः शब्दा योगशब्दाः । नहि पञ्चालादयः शब्दाः क्षत्रियादिसम्बन्धेन जनपदादौ वर्तन्ते । किं तर्हि ? संज्ञा एता जनपदादीनाम् । यदि संज्ञाशब्दा एते ततः किमिति ? तदशिष्यमित्यत आह तत्र लिङ्गं वचनञ्चेतरादि । कुत एतत् ? यत् संज्ञाशब्दानां लिङ्गं वचनञ्च तत्स्वभावमिदमित्यत आह यथेतरादि । एकस्यामपि जलकणिकायां बहुवचनाक्तः स्त्रोलिङ्गोऽप्यशब्दः प्रयुज्यते । एकस्यामपि योषिति दारशब्दः पुलिङ्गो बहुवचनाक्तः । गृहशब्दश्चैकस्मिन्

वेश्मनि बहुवचनान्तः पुलिङ्गश्च । एकस्यामपि वालुकायां बहुवचनान्तः सिकताशब्दः स्त्रीलिङ्गः । वर्षा इति । एकस्मिन् विशिष्टकालेऽपि प्रवर्त्तमानः स्त्रीलिङ्गो बहुवचनान्तश्च वर्त्तते । तस्माद् यथेवैषामपप्रभृतिशब्दानां स्वाभाविकं लिङ्गं वचनं च तथा पञ्चालादिशब्दानामपीति नार्थी युक्तवद्भाववचनेन । यद्येवं कस्मात् पूर्वं तदुक्तम् ? प्रतिषेधविषयोपदर्शनार्थम् । नञ्निर्दिष्टविषयस्य प्रतिषेधः शक्यते कर्तुं ज्ञातुं वा ।

५४ । लुब्धयोगाप्रख्यानात् ।

योगाप्रख्यानादिति । योगो जनपदादेः क्षत्रियादिभिः सह सम्बन्धः । तस्याप्रख्यानादनुपलब्धेरितार्थः । ये हि योगनिमित्तकाः शब्दा योगमभिधाय तद्वति द्रव्ये वस्ते तेभ्यो योग उपलभ्यते यथा दण्डिशब्दादिभ्यः । न च पञ्चालादिशब्देभ्यो दण्ड्यादिशब्दवद् योग उपलभ्यते । तस्मान्नैते योगशब्दा इत्यत आह नहीत्यादि । प्रख्यायते कथ्यते प्रकाशयते बुद्धेर्विषय आपाद्यत इति यावत् । यत एवं पञ्चाला वरणा इति सम्बन्धो न प्रख्यायते ऽतएव नैतदुपलभामहे ह्यचयोगान्नगरे वरणा इति । किं तर्हि ? संज्ञा एता अनपेक्षितप्रवृत्तिनिमित्ताः । यदि संज्ञाशब्दा एते ततः किमित्याह तस्मादत्रेत्यादि । गतार्थम् । ननु च संज्ञाशब्दानामपि व्युत्पत्त्यर्थं तद्वित उत्पद्यत एव । यथा हस्ताज्जातौ (५।२।१३३) हस्तौ । कम्बलाच्च (५।१।३) संज्ञायां कम्बल्यमिति । तत्किमुच्यते तस्मादत्र तस्य निवासो (४।२.६८) ऽदूरभवश्चेति (४।२।७०) तद्वितो नोत्पद्यत इति ? सत्यम् । संज्ञाशब्दव्युत्पत्त्यर्थं तद्वित उत्पद्यते । स च कोत्पद्यते ? यत्र श्रुतिकृतो विशेषो विद्यते । नचेह तद्वितोत्पत्तौ लुपि सति कश्चिद् विशेष इति न तद्वितोत्पत्तिः ।

५५ । योगप्रमाणे च तदभावेऽदर्शनं स्यात् ।

योगप्रमाण इति । योगस्य प्रमाणं योगप्रमाणं येन योगः प्रत्याय्यते । तत् पुनरिह प्रकृतत्वात् पञ्चालादिशब्दः । स हि परमर्तनं पञ्चालादिसम्बन्धं स्वप्रवृत्तिनिमित्तमभिधायैव जनपदादौ वर्त्तते । नानभिधाय । तेन योगस्य प्रमाणं प्रत्यायको वाचक इत्यर्थः । तदभावेऽदर्शनं स्यादिति । यो हि योग-

निमित्तकः स योगाभावे न प्रयुज्यते दण्डादिशब्दवदित्यभिप्रायः । योग-
प्रमाणे हीत्यादि । हिशब्दं हेत्वर्थं प्रयुञ्जानश्चशब्दो हेत्वर्थवृत्तिः सूत्रे उपात्त
इति दर्शयति । स्यादेतत् । भवत्येव योगाभावे पञ्चालादिशब्दस्यादर्शन
मित्यत आह दृश्यते चेत्यादि । गतार्थम् ।

५६ । प्रधानप्रत्ययार्थवचनमर्थसामान्यप्रमाणत्वात् ।

अन्यप्रमाणत्वादिति । अन्यत् प्रमाणमवगतिहेतुर्यस्यार्थाभिधानलक्षणस्य
तदन्यप्रमाणम् । तस्य भावोऽन्यप्रमाणत्वम् । प्रधानं समासे किञ्चित्
पदमिति यथा राजपुरुषशब्दे पुरुष इत्येतत् । प्रधानोपसर्जने इत्यादि ।
राजपुरुष इत्यत्र पूर्वपदमुपसर्जनम् । इतरत् प्रधानम् । ते च प्रधानार्थं सह
ब्रूतः । प्रकृतिप्रत्ययावित्यादि । औपगव इत्यत्रोपगुशब्दः प्रकृतिः । अण्-
प्रत्ययः । तावपत्यलक्षणं प्रत्ययार्थं सह ब्रूतः । अशक्यत्वादिति । अशक्यत्वस्य
नन्तप्रकारत्वात् । तथाहि चित्रगुरिति बहुव्रीहौ कृते गुणगुणभ्यामन्य-
पदार्थ उच्यते । अत्र गुणपदं चित्रशब्दोऽप्रधानम् । विशेषणत्वात् । गुणि-
पदं गोशब्दः प्रधानम् । विशेष्यत्वात् । कचिदुपसर्जनाभ्यामन्योऽर्थो ऽभि-
धीयते । प्रकृत्यगोधाविति । अत्र हि समुदायार्थः प्रधानमुपसर्जनाभ्या-
मभिधीयते । कचित् प्रधानाभ्यां प्रधानार्थयोरेव सहाभिधानम् । प्रकृत्य-
गोधाविति । तथाहि न केवलं प्रकृतिप्रत्ययौ प्रत्ययार्थं सह ब्रूतो ऽपि तु
कचित् प्रकृत्यर्थमपि यथा स्वार्थिकेषु शुक्लतरं शुक्लतममिति । तथा
केचिदाख्यातेषु स्वभावात् प्रधानमाहुः प्रकृत्यर्थं क्रियाप्रधानमाख्यातमिति ।
अन्ये तु मन्यन्त आख्यातेषु प्रधानभूतः प्रत्ययार्थ एव शक्तिरूपणोच्यते । यथा
विभक्तिभिः कचित् प्रत्यये । नतु शक्तिमान् पदार्थो द्रव्यभावमापन्न उच्यते ।
अतः क्रियान्तरेण च सम्बन्धे शक्त्यन्तरमाविर्भवति कर्त्तारं पश्येति । एवमाद्य
नन्तप्रकारमर्थाभिधानमशक्यं सर्वमुपदेष्टुम् । तस्माज्जोक्त एवार्थावगतिः ।
कथं पुनरेतद् विज्ञायत इत्यत आह दैर्गपीत्यादि । सुगमम् ।

५७ । कालोपसर्जने च तुल्यम् ।

अर्थसामान्यप्रमाणत्वादित्युक्तम् । कथं पुनरुत्ताप्ययं हेतुर्लभ्यत इति

प्रश्नावसर इत्याह तुल्यशब्दो हेत्वनुकर्षणार्थ इति । कथं पुनस्तुल्यशब्दो हेत्वनुकर्षणार्थो भवति ? एवं मन्यते । तुल्यमिति प्रत्याख्यानक्रियाविशेषणमेतत् । अनन्तरीक्रेण प्रतयाख्यानेन तुल्यमेतत् प्रत्याख्यानमेवञ्च तुल्यभवति यदि यस्तस्य हेतुः स एवास्यापि भवति । तस्मात् तुल्यग्रहणसामर्थ्यात् पूर्वको हेतुरत्वानुवर्त्तते । तेन तुल्यशब्दो हेत्वनुकर्षणार्थो भवतीति । अन्याध्यादुत्थानादित्यादि । उत्थानं शयनाद्रात्रेः पश्चिमे यामे न्याय्यमुक्तम् । संवेशनं शयनम् । तदपि रजन्याः प्रथमे यामे न्याय्यम् । तदेवं सकलो दिवसः पूर्वस्याश्च रात्रेः पश्चिमो याम आगामिन्याश्च प्रथमो याम इत्येषोऽद्यतनः काल इत्याहुः भवति । अहरुभयतोऽर्द्धरात्र मित्यादि । कृतस्त्रो दिवस उभयतश्चार्द्धरात्रम् । अतिक्रान्तायाश्च रात्रे रागामिन्याश्च रात्रेरद्यतनः काल इत्यपरि ।

५८ । जात्याख्यायामेकस्मिन् बहुवचनमन्यतरस्याम् ।

जातिर्नामायमेकोऽर्थ इत्यादिना सूत्रारम्भस्य प्रयोजनमाह । ननु च जातेः संख्या न विद्यते । तस्या द्रव्यधर्मत्वात् । यद्यपि वैशेषिकसिद्धान्त-प्रसिद्धा गुणपदार्थसंगृहीता या संख्या सा न विद्यते तथापि भेदका गुणा इत्यस्माद् दर्शने भेदमात्रा या संख्या सा विद्यत एवेत्यदोषः । जातेरा-ख्येति । आख्यानमाख्या प्रत्यायनम् । एकस्मिन्नर्थे इति । जात्याख्योऽर्थो जातरर्थो बहुवचनवतीति यावदिति । एतेनैतद्दर्शयति । नहि जातिशब्दाज्जसादिबहुवचनं विधीयते । किन्तर्हि बहुवचनावः । यदि हि जातिशब्दाज्जसादिबहुवचनं विधीयते जातिविशेषणेभ्यः सम्प्रदादिभ्यस्तत्र स्यात् । तेषाम-जातिशब्दत्वादित्यभिप्रायः । कथं पुनर्जातरर्थस्य बहुवचनावो लभ्यते ? अन्वर्थग्रहणात् । बहुवचनमिह न पारिभाषिकं बहुवचनं गृह्यते । किं तर्हि ? अन्वर्थम् । उक्तिर्वचनम् । बहूनां वचनं बहुवचनम् । न चैकस्मिन्नर्थे बहूनां वचनं सम्भवति । अतः सामर्थ्याद् वतरर्थो गम्यते । एकस्मिन्नर्थे बहुवचनमिति । तदनेन प्रकारेण जातरर्थो बहुवचनवति । तेनेत्यादि । यत एव जातरर्थस्य बहुवचनावो विधीयते तेन जातिविशेषणानामजाती वर्त्तमानानां

बहुवचनमुपपद्यते जातिशब्दवत् । देवदत्त इति । देवदत्तशब्दो यदृच्छाशब्दः । नानेनैकं वस्त्रनेकव्यक्त्यनुगतमभिधीयते । अनेकव्यक्त्याधारा हि जातिः । ततो न देवदत्तत्वं नाम जातिरस्तीति न भवत्यत्र बहुवद्भावः । ननु चात्रावस्थाभेदेनानेकाधारं देवदत्तत्वमस्ति । नैतदस्ति । एवं हि जातिग्रहणमनर्थकं स्यात् । सर्वत्र जातेः सम्भवात् । तस्माज् जातिग्रहणसामर्थ्यात् लोके ये जातिशब्दाः प्रतीता स्तदर्थं एवात्र जातिशब्देन विवक्षिता इति विज्ञायते । नच देवदत्तशब्दो लोके जातिशब्दः प्रतीतः । काश्यपप्रतिकृतिः काश्यप इति । काश्यपस्यापत्यं । अनृत्यानन्तर्ये (४११।१०४) विदादिभ्योऽजित्यञ् काश्यप इति । तत इवार्थ इवे प्रतिकृताविति (५१३।८३) कन् । लुम् मनुष्य (५१३।८८) इति लुच् भवति । अयं जातिशब्द इति । गोत्रञ्च चरणैः सहेति (४११।६१, भा) लक्षणात् । तस्य च गोत्रप्रत्ययान्तत्वात् । नत्वयं जातिरूपेणोच्यते । किं तर्हि ? प्रतिकृतिरिति । एवं तर्हि जातिप्रतयायने हि चिकीर्षिते बहुवद्भावेन भवितव्यम् । नचेह जातिप्रतयायनं चिकीर्षितम् । किन्तर्हि ? प्रतिकृतिप्रतयायनम् । ब्रूहि-यवाविति । एकस्मिन्जातार्थे बहुवद्भावोऽनेन विधीयते । इह तु द्वौ जातार्थौ विवक्षितौ । वक्तव्यशब्दस्य व्याख्येय इत्यर्थः । तत्रेदं व्याख्यानम् । अन्यतरस्यामिति व्यवस्थितविभाषेयम् । तेन संख्याप्रयोगे न भविष्यति । अथवै को ब्रूहिः सम्पन्न इत्यत्रैकशब्दः प्रयुज्यमानो जातार्थस्यैकत्वमुद्भावयति । तच्च बहुत्वेन विरुध्यते । तस्मादेकत्वबहुत्वयोर्विरोधाद्बहुवद्भावो नैह भविष्यति ।

५६ । अस्मदो द्वयोश्च ।

अत्राप्यर्थस्य बहुत्वातिदेशः । अस्मदो योऽर्थः स बहुवद्भवतीति । तेन तिङन्तस्यापि तत्र वर्त्तमानस्य बहुवचनान्तत्वमवति । वयं ब्रूम इति । एकत्वे द्वित्वे चेत्यादि । युक्तं यदेकत्वे भवति । द्वित्वे तु कथम् ? नहि द्वित्वमस्मदर्थस्य सम्भवति । अस्मच्छब्दस्यात्मविषयत्वात् । आत्मनस्यैकत्वात् । नैष दोषः । आत्मत्वं परत्र यदोपपत्त्यनेऽयं मे द्वितीय आत्मेति तदा

ऽस्मच्छब्दस्य तत्रापि वृत्तेर्द्वयविषयत्वं सम्भवति । अथवा त्वदादीनां मिथो यद् यत् परं तच्छिथत इत्यस्मच्छब्द एव शिथ्यमाणो युष्मदर्थमप्याहेति द्वयार्थतोपपद्यत इति युज्यते द्वयार्थता । अथ यद्यस्मच्छब्दो बहुवचनान्तः प्रयुज्यते तदैकार्यविषयोऽयं न द्वयविषय इति । अथ द्वयविषयोऽयं नैकार्यविषय इति । कुतस्तस्यैकार्यद्वयविषये वृत्तिरवसीयते ? प्रकरणात् । यथा ऽस्मच्छब्दस्य दूरान्तिकार्थयोर्वृत्तिरिति । अहमिति । डे (७।१।२८) प्रथमयोरमित्यभावः । त्वाहो (७।२।८४) सावित्यहादेशः । वयमिति । जसि मपर्यन्तस्य (७।२।८१) यूयवयो जसीति (७।२।८३) वयादेशः । शेषे (७।२।८०) लोपः । आवामिति । औप्रत्यये परतो युवावो (७।२।८२) द्विवचन इत्यावादेशः । प्रथमायाश्चेत्यादिनात्वम् (७।२।८८) । वक्तव्य इति । व्याख्येय इत्यर्थः । व्याख्यानन्वयतरस्याग्रहणं यदनुवर्तते तस्य व्यवस्थितविभाषात्वमाश्रित्य कतञ्चम् । युष्मदि गुरावेक्षामिति । एतदपि चकारस्यानुक्तसमुच्चयार्थत्वात् सूत्रेणैव संगृहीतम् ।

६० । फलानुनीप्रोष्ठपदानाञ्च नक्षत्रे ।

३

चकारो द्वयोरनुकर्षणार्थ इति । ननु च फलानुनौ नक्षत्रे द्वे एव । तथा प्रोष्ठपदे अपि द्वे । अत्रानयोर्द्वित्वद्वित्व एव बहुवचनम् भविष्यति । तत् किं चकारेण द्वयोरित्यनुकर्षणार्थेन ? एवं तर्ह्येतज्ज्ञापयति । नक्षत्रग्रहणं ज्योतिष उपलक्षणार्थमिति । तेनैतदपि सिद्धं भवति । उदिताः पूर्वाः फलानुन्य उदिने पूर्वं फलान्याविति । यदि नक्षत्रग्रहणं ज्योतिष उपलक्षणार्थमिति न ज्ञाप्यते तदिह तु न स्यात् । यतो ज्योतिषामावस्थिकी नक्षत्रता चन्द्रमसा योगे सति भवति । नान्यदा । अन्यदा तु ज्योतिषमेव । नच नक्षत्राभिधायिन उदिताः पूर्वाः फलानुन्य इत्यत्र फलानुनीशब्दस्य प्रयोगः । किं तर्हि ? ज्योतिर्मात्राभिधायिन इति । अत्र ज्योतिषमेकस्याप्यस्तीति तन्निवृत्त्यर्थं द्वयोरित्यनुकर्षणार्थं चकारकरणं युक्तम् । यदि पुनर् ज्योतिष उपलक्षणार्थं नक्षत्रग्रहणं न स्यात् तदा क्व स्यात् ? तदेवैव स्यात् । अद्य पूर्वाः फलानुन्यः । अद्य पूर्वं फलान्याविति । अस्ति ह्यत्र फलानुनौ नक्षत्रता ।

चन्द्रमसा युक्तत्वात् । तथाहि नक्षत्रेण युक्तः कालः (४।२।३) इत्यण् भवति ।
 श्रवणं तस्य न भवति । लुबविशेष (४।२।४) इति लुप्तत्वात् । फलुन्धो
 माणविके इति । फलुन्धोर्जाति इति । फलुन्धाषाढाभ्यां टानावित्युप-
 संख्यानाद् (४।३।३४ वा) प्रत्ययः । टिड्ढाण (४।१।१५) जिति ङीप् ।

६१ । छन्दसि पुनर्वसोर्नक्षत्रद्वन्द्वं बहुवचनस्य द्विवचनं नित्यम् ।

६२ । विशाखयोश्च ।

६३ । तिथ्यपुनर्वसोर्नक्षत्रद्वन्द्वं बहुवचनस्य द्विवचनं नित्यम् ।

तिथ्यपुनर्वसवो माणवका इति । तिथ्यपुनर्वसुशब्दाभ्यां नक्षत्रेण युक्तः कालः
 इत्यण् (४।२।३) भवति । तस्य लुबविशेष इति (४।२।४) लुप् । ततस्तिथ्ये जातो
 माणवकः पुनर्वसोर्जातौ माणवकाविति सन्धिवेलादिनाऽण् (४।३।१६) । तस्य
 श्रविष्ठाफल्गुन्यनुराधेतयादिना (४।३।३४) लुप् । पर्यायाणामपि यथा स्यादिति ।
 नक्षत्रग्रहणे सतर्थाग्रहणादेतद् भवति । शब्दग्रहणे च स्वं रूपमिति (१।१।६८)
 परिभाषा भवतीत्युक्तमेतत् । तदभावे पर्यायाणामपि भवति । सिद्धपुनर्वसू
 इति । सिद्धशब्दस्तिथ्यपर्यायः । यस्तिथ्य स्तौ पुनर्वसू एषामित्यवयवेन विग्रहं
 दर्शयति । समुदायस्तु समासार्थां वेदितव्यः । अथ तिथ्यपुनर्वसव इति ?
 बहुव्रीहिणा विपर्यस्तमतयः पुरुषा एवैवमुच्यन्ते । ततश्च नक्षत्रसमास
 एवायम् भवति । तत् किमेतन्निवृत्त्यर्थेन द्वन्द्वग्रहणेनेत्येवं यो देशयेत् तं
 प्रत्याह तिथ्यादय एवेत्यादि । स्वदर्शनापराधादन्यथा तिथ्यादीन् दृष्ट्वा
 प्रतिपत्सृभिस्त एव तिथ्यादयो विपर्ययेण दृश्यमाना बहुव्रीहिणैवमुच्यन्ते । नतु
 पुरुषाः । तस्मान्नक्षत्रसमास एवायम् । तिथ्यपुनर्वसुद्वन्द्वमिति । केन
 पुनर्वसोर्नक्षत्रद्वन्द्वः ? जातिरप्राणिनामिति (२।४।६) चेत् ? न । मंज्ञाशब्दत्वात् ।
 देवदत्तादिशब्दवत् । नायं जातिशब्दः । अर्नकाधारा हि जातिर्भवति । न च
 तिथ्यादिस्तथा । किञ्च वक्ष्यति जातिप्रधानपरत्वे च जातिद्रव्याणामयमेक-
 वद्भावो न नियतद्रव्यविवक्षायामिति । नियतद्रव्यविवक्षा चात्र । तस्मान्न
 जातिरप्राणिना (२।४।६) मित्यनेनैकवद्भावोऽप्युच्यते । न चान्यदेकवद्भाव-
 लक्षणमस्ति । तत्र तिथ्यपुनर्वसोर्नक्षत्रे द्वन्द्वसमासे बहुत्वाद् बहुवचनेन

भवितव्यम् । एवञ्च बहुवचनग्रहणमनर्थकमित्यत आह सर्वो इन्द्रो विभाषे-
त्तादि । यद्यमेकवचननिवृत्त्यर्थं बहुवचनग्रहणं करोति ततोऽवसीयते
ऽस्तीयम्परिभाषा सर्वो इन्द्रो विभाषैकवद्भवतीति । तेनेह बहुवचनग्रहण-
मेकवचननिवृत्त्यर्थं कृतमित्यभिप्रायः ।

६४ । सरूपाणामेकशेष एकविभक्तौ ।

सरूपाणामिति बहुव्रीहौ कृते ज्योतिर्जनपदेत्यादिना (६।३।८५) समानस्य
सभावः । रूपशब्दोऽत्र स्वभावे वर्तते । सरूपाणां शब्दानामिति निर्धारणे
षष्ठी । तेन स्वरूपाणां मध्ये समानजातीयो यः सरूपः स एक एव शिष्यते ।
न विरूपः । समानजातीयस्यैव हि निर्धारणं भवति न विजातीयस्य । अथवा
समुदायलक्षणैषा षष्ठी । सरूपसमुदायान्तःपाती च सरूप एव भवति । न
विरूपः । तेन सरूप एव शिष्यते । एकविभक्ताविति । एकशब्दः समानार्थं
एकधनाविति यथा । एका चासौ विभक्तिश्चेति पूर्वकालैकेत्यादिना (२।१।४६)
समासः । एवमेकशेष इत्यत्रापि । अत्र त्वेकशब्दः संख्यावचनः । शेषशब्दोऽयं
निवृत्त्या विशिष्टमवस्थानमाह । नावस्थानमात्रम् । अतएवाह एकः शिष्यते ।
अपरे निवर्त्तन्त इति । वृक्षश्च वृक्षश्च वृक्षावित्यादि । अविभक्तिकानामयमेक-
शेषः । अनैमित्तिकत्वाद्भिभक्तेः । नह्ययं परां विभक्तिमाश्रित्य विधीयते । एक-
विभक्तावितौह सारूप्योपलक्षणमेतत् । न निमित्तनिर्देशः । एकस्यां
विभक्तौ परतो यानि रूपाणि दृष्टानि तेषामनुत्पन्नायामेव विभक्तौ प्राति-
पदिकानामेकशेषो भवति । ततः कृत एकशेषे विभक्तिरुत्पद्यते । अथवा
सविभक्तिकानामेवैकशेषः । कथम् ? विभक्तिशब्देन हि कारकमभिधीयते ।
विभज्यते प्रातिपदिकार्थोऽनयेति कृत्वा । तदेतदुक्तमभवति । एकस्मिन् समाने-
ऽभिन्ने कारके यानि सरूपाणि तेषामेवैककारकाणामेकशेषो भवतीति ।
यद्येवं परत इति वृत्तिग्रन्थो नोपपद्यते । कारकं ह्यर्थसमवायिनी शक्तिः ।
न च तथा शब्दानां पौर्वापर्यं सम्भवति । कथञ्च विभक्तिशब्देन कारकोऽभि-
धीयमाने सविभक्तिकानामेकशेषो लभ्यते ? उच्यते । वृत्तिग्रन्थस्तावदुप-
पद्यते । परशब्दो ह्ययमिष्टवाची । एकविभक्तौ परत एकस्यां विभक्ता-

विष्टायामित्यर्थः । विषयसप्तमी चेयम् । सती सप्तमी वा । एकस्मिन् कारके विषयभूत इष्टे सति चेत्यर्थः । किञ्चेष्टं कारकं भवति ? यद् विवक्षितम् । अतएव विवक्षितत्वात् कारकं स्वनिमित्तां विभक्तिमुत्पादयतीति सविभक्तिकानामेकशेषो लभ्यते । सहभावविवक्षायाश्चायमेकशेषो भवति । यद्येकेन युगपत् सर्वेषामर्थोऽभिधातुमिच्छत एवं सति भवति । नान्यथा । ननु च जातिः पदार्थः । जातिश्चैकैव । तत्रैकत्वाज्जातेर्वर्णानां शब्दानां प्रसङ्ग एव नास्ति । तत्किमेकशेषारम्भेणेति चोद्यावसरे द्रव्यं पदार्थ इत्येतद्दर्शनमाश्रित्याह प्रत्यर्थमित्यादि । प्रत्यर्थमेकैकस्मिन्नर्थे यस्माच्छब्दानां निवेशप्रवृत्तिस्ततोऽनेकेन शब्देनानेकार्थस्याभिधानम् । तत्रैतद्दर्शनेऽनेकेषामर्थाभिधाने प्रत्येकेनैव कर्त्तव्येऽनेकशब्दत्वं प्रसज्यत इति यावन्तस्तेऽर्थास्तावतां शब्दानां प्रयोगः प्राप्नोति । इष्यते चैकशब्दता । तस्मादेकशेष आरभ्यते । रूपग्रहणं किमिति ? एवम्भन्यते । रूपग्रहणे क्रियमाणे पदद्वयसमनुगम्योऽर्थः प्रतिपत्तव्य इति प्रतिपत्तिगौरवं भवति । समानानामित्युच्यमाने सतिरूपदसमनुगम्योऽर्थः प्रतीयत इति प्रतिपत्तिलाघवं भवति । तस्मात् समानग्रहणमेव कर्त्तव्यमिति । भिन्नेऽप्यर्थे यथा स्यादिति रूपग्रहणम् । यदि रूपग्रहणं न क्रियेत तदा विशेषानभिधानाद् यत्र सर्वं समानं शब्दोऽर्थश्च तत्रैव स्याद् वृत्ता इत्यादौ । अत्रा इत्यादौ तु न स्यात् । अर्थभेदात् । तथा ह्यक्षशब्द इन्द्रियाख्ये शकटाङ्गे विभीतकादावर्थे च वर्त्तते । पादशब्दोऽपि कार्षापणश्लोकपादपाणिपादादावर्थे वर्त्तते । माषशब्दोऽपि व्रीह्यादौ । द्विबह्वोः शेषो मा भूदिति ! ननु च शेष इति शकत्वसंख्याविवक्षायां हयोर्वर्णानाञ्च शेषो न भविष्यति । नैतदेवम् । इह विधीयमानत्वाच्छेष एव प्रधानम् । न च प्रधाने संख्या विवक्ष्यते । तथाहि कर्त्तुरीप्सिततमं कर्मेति (१।४।७८) कर्मसंज्ञा । ईप्सिततमस्य प्राधान्यात् । असत्यां संख्याविवक्षायां हयोर्वर्णानाञ्च कर्मसंज्ञा भवति । गुणे तु संख्या विवक्ष्यते । यथा व्याप् प्रातिपदिकादिति (४।१।१) । स्वादयो विधीयमानत्वात् प्रधानम् । व्याप्प्रातिपदिकप्रधानमिति । तत्र संख्या विवक्ष्यते । तेनैकैकस्मादेव स्वादय उपपद्यन्ते । लक्षणानुरोधाद् गुणेऽपि कचित् संख्या न विवक्ष्यते यथैव सरूपाणा-

मिति । तेन द्वयोरपि सरूपयोरकः शिष्यते । आदेशो मा भूदिति । असति शेषग्रहणे सरूपाणामिति स्थानषष्ठीयं स्यात् । ततश्चादेशः स्यात् । एवञ्चाशि-
प्रुषिलटिकणिखटिविशिभ्यः कन्निति (उण, १।१४८) कन्प्रत्ययान्तोऽश्वशब्दो
नित्स्वरादाद्युदात्त इति द्वयोरश्वशब्दयोराद्युदात्तयोः स्थान आद्युदात्तद्वयवाने-
वादेशः स्यात् । आन्तरतम्यात् । पय इत्यादि । एकः पयःशब्दः प्रथमान्तः कर्त्तृ-
पदम् । द्वितीयो द्वितीयान्तः कर्मपदम् । ततो भिन्नविभक्तिकत्वम् । नेक-
विभक्तिपरत्वमितेयकशेषो न भवति । ब्राह्मणाभ्यामिति । प्रथमो ब्राह्मणशब्द-
सृतीयान्तः । द्वितीयस्तु चतुर्थ्यन्तः । तेनात्रापि समानविभक्तिकत्वमस्ति ।

६५ । वृद्धो यूना तल्लक्षणश्चेदेव विशेषः ।

वृद्धशब्दोऽयमस्ति लौकिको यस्वरमे वयसि वर्त्तते । अस्ति च शास्त्रीयः ।
वृद्धिर्यस्याचामादेस्तद्वृद्धमिति (१।१।७३) । अस्ति च पूर्वाचार्यसंज्ञा । अपत्य-
मन्तर्हितं वृद्धमिति । तत्र यदि लौकिको गृह्येत युवशब्दस्यापि तत्साह-
चर्याल्लौकिकस्यैव वयोविशेषवाचिनो ग्रहणं स्यात् । ततश्चाजस्र वर्करश्चेत्येवमादौ
प्रसज्येत । वृद्धावस्थो हि पशुविशेषोऽज इत्युच्यते । युवा तु वर्करः । अथ
शास्त्रीय उपादीयत औपगवश्चौपगविज्ञेत्यादावपि स्यादित्येतदालोच्याह वृद्धशब्द
इत्यादि । एतेन पूर्वाचार्यप्रणीताया संज्ञाया वृद्धस्येदं ग्रहणमिति दर्शयति ।
कथं पुनरेतल्लभ्यते ? उपदेशात् । अथवा एवमन्यते । युवशब्दो यद्यपि लोके
द्वितीये वयसि रूढस्तथापि जीवति तु वंशे युवेति (४।१।१६३) परिभाषा
बलादपत्ये यो वर्त्तते स एव गृह्यते । तेन तत्साहचर्याद् वृद्धशब्दस्यापत्यार्थ-
वृत्तेरेव ग्रहणं युक्तमिति । गोत्रग्रहणन्तु न कृतम् । वैचित्र्यार्थम् । यूना
सह वचन इति सहग्रहणेन यूनेति सहयोग एषा तृतीयेति दर्शयति ।
अतएव सहयोगे तृतीयाविधानादवगम्यते सहभावविवक्षायामेकशेषो भव-
तीति । समानायामित्यादिना यत्र वृद्धयुवनिमित्तमेव वैरूप्यं तद्विषयं
दर्शयति । आकृतिः शब्दस्य प्रवृत्तिनिमित्तं गार्ह्यत्वादि । तस्यां
समानायामभिभाषायां यत्र वृद्धयुवप्रत्ययावेव केवलं भिद्येते नान्यत् प्रकृत्यादिकं
तत्र वृद्धयुवप्रत्ययनिमित्तमेव वैरूप्यं भवतीति भावः । गार्ह्यत्वेत्यादि । गर्ग-

वत्सशब्दाभ्यां गर्गादित्वाद् यच् । गार्ग्यः । वाक्यः । ताभ्यां यून्यपत्ये यञिञो
 ष्वेति (४।१।१०१) फक् । गार्ग्यश्च गार्ग्यायणश्च गार्ग्यौ । वाक्यश्च वाक्यायनश्च
 वाक्यौ । प्रकरणादिनात्र युवार्था गम्यते । गर्गश्चेति । गर्गशब्दोऽयं मूलप्रकृतिः ।
 न वृत्ते वर्तते । नापि यूनि । गार्ग्यवाक्यायनाविति । अत्र न केवलं वृद्ध-
 युवप्रत्ययनिमित्तको विशेषोऽस्त्यपितु प्रकृतिनिमित्तकोऽपि । भागवत्ति-
 शब्दो गोत्रापत्ये भगवत्तशब्दादिजस्तः । भागवत्तिकश्चेति । भागवत्ति-
 शब्दाद् यून्यपत्ये गोत्रस्त्रियाः (४।१।१४७) कुत्सने ण चेत्यतः कुत्सन
 इत्यनुवृत्तौ वृद्धाट् ठक् सौवीरेषु बहुलमिति (४।१।१४८) ठक् ।

६६ । स्त्री पुंवच्च ।

स्वार्थस्य वैरूप्यकारणस्याधिक्यात् पूर्वेण न सिध्यतीति वचनम् ।
 पुंवच्चेति वचनादतिदेशोऽयम् । स्त्रीति स्त्रीप्रत्ययग्रहणं वेदं स्यात् ? स्वार्थ
 वृत्तिशब्दस्य वा ग्रहणम् ? अर्थग्रहणं वा ? यदि स्त्रीप्रत्ययस्य ग्रहणं स्यात्
 ततोऽनेन तस्यैव निवृत्तिः क्रियते । पुंवत् स्त्रीप्रत्ययो भवतीति । नतु
 स्वार्थस्य निवृत्तिः क्रियते । ततो गार्ग्यश्च गार्ग्यायणाश्चेति गर्गा इत्यत्रास्त्रिया-
 मित्यनुवर्त्तमाने यञञोश्चेति (२।४।६४) लुङ् न स्यात् । इह तु गर्गान् पश्यतीति
 तस्माच्छसो नः (६।१।१०३) पुंसीति नत्वं न स्यात् । द्वितीये तु पक्षे स्वार्थवृत्तेः
 शब्दस्थानेन पुंवद्भावः क्रियते । नतु स्त्रीत्वस्य निवृत्तिः । तथापि स
 एव दोषः स्यात् । अर्थग्रहणे तु न कश्चिद् दोष इत्यतः स्वार्थस्येदं ग्रहणमिति
 मत्वाह स्वार्थः पुंवद्भवतीति । कथं पुनरर्थस्येदं ग्रहणं लभ्यते । उच्यते ।
 स्त्रीप्रत्ययानां तावदेतद् ग्रहणं न भवति । अस्वरितत्वात् । स्वार्थवृत्तेरपि
 शब्दस्य ग्रहणं न भवति । अप्राधान्यात् । अप्राधान्यन्तु तस्याभिधेयपार
 तन्त्रात् । अर्थस्य प्राधान्यमपारतन्त्रात् । प्रधानगुणमन्त्रिपार्तं तु प्रधानस्य
 ग्रहणं न्याय्यम् । अतः स्वार्थ एव गृह्यते । गार्गी वात्सी चेति । गार्ग्यवाक्य
 शब्दानां यञश्चेति (४।१।१६) ङीप् । पूर्व्वदकारयकारलोपो । दाक्षी
 इति । पूर्व्वन् ङीप् । दाक्षायणश्चेति । दाक्षेरपत्यमिति यञिञोश्चेति
 (४।१।१०१) फक् ।

६७ । पुमान् स्त्रिया ।

स्त्रीपुंसलक्षणश्चेदेव विशेष इति । यद्येवमिह न स्यात् । गौश्चायं
 गोश्चेयमित्येतौ गावौ तिष्ठत इति । नह्यत्र स्त्रीपुंसकृतः कश्चिद् विशेषोऽस्ति ।
 मा भूदनेन । सरूपाणामित्यादिना (१।२।६४) भविष्यति । नैतदस्ति ।
 यदि हि तेन स्यात् स्त्रीशब्दस्याप्येकशेषः प्रसज्येत । ततश्च स्त्रीलिङ्गतापि
 स्यात् । लिङ्गमशिशं लोकाश्रयत्वात् । स्त्रीलिङ्गस्यैकशेषे कृते पुंस्त्वं
 विवक्षितव्यमित्यदोषः । अथवा पुमानिति योगविभागः क्रियते । तेनेहाप्य
 सत्यपि स्त्रीपुंसकृते विशेषे पुंस एवैकशेषो भवति । न चैवं सत्यतिप्रसङ्गो
 भवति । योगविभागादिष्टसिद्धेरिति । ब्राह्मणी । कुकुटी । मयूरीति ।
 जातेरस्त्रीविषयादयोपधादिति (४।१।६३) डीष् । कुकुटमयूर्याविति ।
 अत्र न केवलं स्त्रीपुंसकृतो विशेषः । किं तर्हि ? आकृतिश्रुतिकृतोऽपि ।
 इन्द्राणीति । इन्द्रवरुणेत्यादिना (४।१।४८) डीष् । आनुगागमश्च । प्राक् च
 प्राचीति । प्राञ्चतीति प्रपूर्वादञ्चतेर् ऋत्वितिगित्यादिना (३।२।५८) क्तिन् । क्तिन्
 प्रत्ययस्य कुरिति (८।२।६२) कुत्वम् । क्तिन्नन्ताद् दिक्छन्देभ्य (५।३।२७)
 इत्यादिना ऽस्तातिप्रत्ययः । तस्याञ्चेषेति (५।३।३०) लुक् । प्राचीति । प्राक्
 छन्दादुगितश्चे (४।१।६) ल्यत्राञ्चतेथोपसंख्यानाद् डीष् । प्रागित्यव्ययमिति ।
 तद्धितश्चासर्वविभक्तिरित्यव्ययत्वम् (१।१।३८) ।

६८ । भ्रातृपुत्रौ स्वसृदुहितभ्याम् ।

६९ । नपुंसकमनपुंसकेनैकवच्चासामान्यतरसाम् ।

अनपुंसकेनेति । किमित्यादि । ननु च विना नपुंसकेनापि सह वचनेन
 सरूपाणामित्यादिनैकशेषो भवत्येव । तत् कोऽत्र विशेषो यस्तेनैकशेषो
 विधीयमानोऽनेनैव चेत्यत्र आह । एकवच्चेति न भवतीति । यद्यनेनैक-
 शेषः स्यात् पक्ष एकवद्भावः स्यात् । तेन त्वेकशेषे सति न भवति ।
 अथास्येति किमर्थं मुच्यते ? यद्यस्येति नोच्येतोत्तरत्वाप्येकवच्चेत्यनुवृत्तिः
 स्यात् । ततश्चोत्तरत्वं तु यस्यैकशेषः करिष्यते तस्यैकवद्भावः प्रसज्येत ।

तस्मादस्यैव नपुंसकस्यैकवङ्गावो यथा स्यात् । उत्तरत्र तु यस्यैकशेषः
करिष्यते तस्य मा भूदित्येवमर्थमस्येति वचनम् । अस्येति हि वचने
सति माभूदस्य वैयर्थ्यमितुत्तरत्राप्येकवच्चेति नानुवर्त्तते । ननु चास्वरि-
तत्वादेव नानुवर्त्तिष्यते । एवं तर्हि तदेवास्वरितत्वं मनेन प्रकारेणा-
ख्यायते विस्पष्टार्थम् । एवकारोऽत्रानुवर्त्तते । तेन हिमञ्च हिमानी च
हिमहिमान्यौ । अरण्यञ्चारण्यानी चारण्यारण्यान्यावित्यत्र न भवति । इन्द्र-
वरुणादिसूत्रेण (४।१।१८६) हिमारण्ययोर्महत्त्वं इति वचना (४।१।१८६ वा ।
अहत्त्वमपरो विशेषः ।

७० । पिता माता ।

पितराविति । ऋतो ङोति (७।३।११०) गुणः । मातापितराविति ।
आनङ्गुतो इन्द्र (६।३।२५) इत्यानङ् । अभ्यर्हितवान् मातुः पूर्वनिपातः ।

७१ । अश्वशुरः अश्वशू ।

श्वशूश्वशुराविति । पूर्ववत् पूर्वनिपातः ।

७२ । तदादीनि सर्वैर्नितम् ।

सर्वग्रहणं साकल्यार्थमिति । विना तेनानपुंसकेनेत्यस्यानुवृत्तिराश-
ङ्क्येत । ततश्च नपुंसकेन सह न स्यात् । अथवा तन्मन्त्रेण श्वेदेव विशेष
इत्येतदिहानुवर्त्तत इत्याशङ्केत । ततश्च यत्र तदादिङ्गत एव विशेषस्तत्रैव
स्यात् । स च यश्च यावित्यादि । इह तु न स्यात् । स च देवदत्तश्च ताविति ।
अतः सर्वग्रहणम् । स च देवदत्तश्च ताविति । यदा विशेषविवक्षा तदैतदुदा-
हरणं । यदा तु सामान्यविवक्षा तदा देवदत्तोऽपि तच्छब्देन सम्बध्यत इति
सरूपाणामित्यनेनैव (१।२।६४) सिध्यति । यद् यत् परमिति । गणपाठापेक्षं
परत्वं वेदितव्यम् ।

७३ । ग्राम्यपशुसङ्घेष्वतरुणेषु स्त्री ।

ग्राम्याणामिति । ग्रामे भवा ग्राम्याः । ग्रामाद् (४।२।८४) यस्त्वजाविति

यः । ननु च सङ्घस्य तरुणत्वं न सम्भवति । नापि तद्द्वयच्छेद्यं तरुणत्वम् ।
 अतोऽ तरुणेष्वित्युक्तं विशेषणमित्याह अतरुणग्रहण मित्यादि । उच्यते
 चेदं विशेषणं । न च सङ्घस्य तत् सम्भवति । तत्र सामर्थ्यादन्येषां संघो
 विज्ञायते । गाव इमा इति । इमा इत्यनुप्रयोगः स्त्रीत्वाभिव्यक्तये ।
 एतौ गावाविति । कथं पुनरिदं प्रत्युदाहरणम् ? यावता द्वाभ्यामपि
 सङ्घो भवत्येव । नैष दोषः । यस्मात् सङ्घग्रहणादिह बह्वयवः संघो
 विवक्षितः । बहूनां यः संघ इति । अन्यथा यदि द्वयवयवस्य ग्रहण-
 मिति मतं स्यात् संघ ग्रहण मनर्थकं स्यात् । व्यवच्छेद्याभावात् । अनेक
 शफेष्वित्यादि । अनेकानि शफानि खुरा येषां तेष्वयमेकशेषो भवतीति-
 तदर्थरूपं व्याख्येयमित्यर्थः । तत्रेदं व्याख्यानम् । अन्यतरस्यांग्रहण-
 मिहानुवर्त्तते । सा च व्यवस्थितविभाषा विज्ञायते । तेनानेकशफेष्वेव भवति ।
 नान्यत्वेति ।

इति श्रीबोधिसत्त्वदेशीयाचार्यश्रीजिनेन्द्रबुद्धिपादविरचितायां
 काशिकाविवरणपञ्जिकायां प्रथमाध्यायस्य
 द्वितीयः पादः समाप्तः ॥१॥२॥

अथ

न्यासापरनाम्नी

काशिकाविवरणपञ्जिका ।

प्रथमाध्यायः ।

द्वतीयः पादः ।

१ । भूवादयो धातवः ।

भूरादियेषां ते भूवादयः । भूवादयो दशगणोपरिपठिता गृह्यन्ते । भवतीत्यादि । अत्र धातुसंज्ञायां सत्यां धातोरित्यनुवर्त्तमाने वर्त्तमाने लङ्गिति (३।२।१२३) लट्प्रत्ययः । भू इत्येवमादयः शब्दा धातुसंज्ञका भवन्तीत्यनेन गणपाठेनैवेयं धातुसंज्ञा विधीयत इति दर्शयति । तेनाणपयति कङ्ङपय-तीत्येवमादीनां धातुसंज्ञा न भवतीत्युक्तं भवति । यद्येवं यावादिव इत्येव-मादीनां सर्वनाम-विकल्प-स्वर्गाभिधायिनां धातुसमानशब्दानामक्रियावचना-नामपि धातुसंज्ञा प्राप्नोतीति कस्यचिद् भ्रान्तिः स्याद् । अतस्तान्निरा-कर्त्तुमाह धातुशब्द इत्यादि । लघ्वर्थं हि संज्ञाकरणमिच्छन्त्याचार्या इत्येका-क्षरायां संज्ञायां कर्त्तव्यायां महत्याः पूर्वाचार्यसंज्ञाया यदाश्रयणं तस्यै-तत्प्रयोजनम् । यथाविधानां ते धातुसंज्ञां कृतवन्तस्तथाविधानामेवैषा संज्ञा यथा स्यादिति । ते च क्रियावचनानामेव धातुसंज्ञां विहितवन्तः । तदि-हापि पूर्वाचार्यसंज्ञाश्रयणात् क्रियावचनानामेव धातुसंज्ञा विधीयते । तेन यावादिव इत्येवमादीनां धातुसमानशब्दानामक्रियावचनानाम् भवतीति भावः । ननु च भूरादियेषामिति बहुव्रीहौ कृत आदिशब्दे परतो यदि

संहितया निर्देशस्तदेको यणचीति (६।१।७७) यणादेशे कृते भवादय इति भवितव्यम् । अथाऽसंहितया निर्देशस्तथा भू आदय इति । तत् कुतोऽयं वकारो यस्मिन् सति भूवादय इति निर्देशो भवतीत्यत आह भूवादीनामित्यादि । भूवादीनां संज्ञिनां निर्देशे ऽयं वकारो मङ्गलार्थः प्रयुज्यते । मङ्गलमर्थः प्रयोजनं यस्य स तथोक्तः । स मङ्गलशब्दो धर्मपर्यायः । धर्मार्थ इति यावत् । यथा वेदे त्रियम्बकं यजामह इत्यत्र यकारस्य दृष्टप्रयोजनं नास्तीत्यदृष्टार्थो धर्मार्थ एव पाठस्तस्य तथेहापि वकारस्य । अथवा ऽपूर्वस्य वस्तुनो लाभो लोके मङ्गलं सम्मतं यथा प्रातर्दध्यादीनाम् । तथेहापि वकारस्यापूर्वस्य लाभो मङ्गलं प्रशस्तम् । प्रशस्तार्थो मङ्गलशब्दः । तथाचोक्तं मङ्गलादीनि मङ्गलमध्यानि मङ्गलान्तानि च शास्त्राणि प्रथन्ते वीरपुरुषाणि भवन्त्यायुष्मत्पुरुषाणि चेति । इह चादौ (१।१।१) वृद्धिशब्दो मङ्गलम् । मध्ये (१।३।१) चायं वकारः । अन्ते (८।४।६७) च स्वरितोदयमित्युदयशब्दः । भुवो वार्थमित्यादि । अथवा भूवादय इत्यत्र निर्देशेनायमादिशब्दस्य प्रयोगः । नापि मङ्गलार्थस्य वकारस्य । किं तर्हि ? वादिशब्दस्यौणादिकस्य । वदन्तीति वादयो वाचका इत्यर्थः । वदेर्धातोर्वसि वपियजिराजिज्रजिसदिहनिवाशिवादिवारिभ्य (उण् ५।५।६३) इजीति कर्त्तरोज्प्रत्ययः । यद्यपि वादीति सूत्रे (उण्, ५।५।६४) श्यन्तस्योपादानं तथापि बहुलवचनादण्यन्तादपि भवति । भवर्था इति । तेषां वादीनामिदं विशेषणं भवनं भूः । सम्प्रदादित्वाद् भावे क्तिप् । भवतेरर्थः क्रियासामान्यम् । भूरर्थो येषां ते भवर्थाः । कस्मात् पुनस्ते भवर्थाः ? भुवो वार्थं वदन्तीति । इतिकरणो हेतौ । यस्माद् भुवो धातोरर्थं वदन्त्यभिदधति तस्मात् ते भवर्थाः । एवंविधा वादयो वाचकाः शब्दा भवत्यर्थाभिधायिन इतीह सूत्रे संज्ञिनः स्मृतार अभिमता अभिप्रेता इत्यर्थः । तदेवं क्रियावचनाः शब्दा भूवादयो धातुसंज्ञा भवन्तीत्युक्तम् भवति । तेन यावादिव्प्रभृतीनां धातुसमानशब्दानामक्रियावचनानां धातुसंज्ञा न भवति । गणपाठसामर्थ्यात् पाठोऽप्यङ्गीक्रियते । तेनाणपयतीत्येवमादीनां क्रियावचनानामपि धातुसंज्ञा न भवतीत्युक्तम् भवति । अस्मिन् व्याख्याने भूवादय इति षष्ठीसमासो वेदितव्यः । भुवो वादयो भूवादय इति । अथवादिशब्दस्यैवात्र वा गतिगन्धनयोरित्यस्मात् परस्य

प्रयोगः । वा आदि येषां ते वादयः । आदिशब्दः प्रकारवाची । वाप्रकारा इत्यर्थः । प्रकारस्तु सादृश्यम् । तत् पुनः क्रियात्मकतया । यदाऽहं भवति इति । भवतिता तु भवोऽर्थं वदतीति हेतोः । एवंविधा वाप्रकारकाः शब्दा इह सूत्रे संज्ञिनः स्मृताः । तदनेन प्रकारेण क्रियावचनानामेव भूवादीनां धातुसंज्ञा भवतीत्युक्तम् । तेन धातुसमानशब्दानां यावादिवप्रभृतीनां धातुसंज्ञा न भवति । नहि ते क्रियावचनाः । निष्पन्नवस्त्वभिधायित्वात् । साध्यमानस्वरूपा हि क्रिया निरवयवा क्वचित् पूर्वापरीभूतावयवाऽनिष्पन्नवस्तुस्मादा । गणपाठस्तु पूर्ववदेवाङ्गीक्रियते । तेनाणपयतीत्येवमादीनां शब्दानां धातुसंज्ञा न भवतीति । अस्मिन्नपि व्याख्यानं भूवादय इति षष्ठीसमासोऽयम् । षष्ठी च वाच्यवाचकसम्बन्धलक्षणा वेदितव्या ।

२ । उपदेशेऽनुनासिक इत् ।

उपदिश्यतेऽर्जनेत्युपदेश इति । अकर्त्तरि च कारके संज्ञायामिति (३।३।११३) करणे घञ् । ननु च संज्ञायामित्युच्यते । नचेयं संज्ञा । नंतदस्ति । कृत्यल्युटो बहुलमिति (३।३।११३) बहुलवचनादसंज्ञायामपि भवतीत्यदोषः । शास्त्रवाक्याणीति । अस्येदं विवरणम् । सूत्रपाठः खिलपाठश्चेति । खिलपाठो धातुपाठः । चकारात् प्रातिपदिकपाठश्च । अथ रगेलगप्रभृतीनां कथमानुनासिक्यम् ? नहि तेषामानुनासिक्यं गणे पठ्यते । अथापरिपठितानामपि भवति तदा भूइत्येवमादीनां कस्मान्न भवतीत्याह प्रतिज्ञानुनासिक्याः पाणिनीया इत्यादि । प्रतिज्ञया ऽनुनासिक्यं येषां ते प्रतिज्ञानुनासिक्याः । यत्तैवानुनासिक्यं पाणिनीयाः प्रतिजानते तत्तैव तदपठ्यमानमपि भवति । नान्यत्र । एतदपि प्रतिज्ञानं नानियमेन भवति । किं तर्हि ? यत्तैवाचार्याः स्मरन्ति तत्तैव तेन भवितव्यम् । यथा स्वरितत्वमनुदात्तत्वञ्च स्मरणेन विज्ञायते तथानुनासिक्यमपि । यदि तर्ह्यानुनासिक्यं प्रतिज्ञामात्रभावि तत् किमर्थं तत् क्वचित् पठ्यते डुपचँष् पाक इत्यादी ? एवंविधोऽर्थो ऽनुनासिकः प्रतिज्ञेय इत्यर्थस्य प्रदर्शनार्थम् । अत्र चां अप इति । अत्रोपदेशात्तत्तत्कालं माङोऽनुनासिकश्चन्दसीत्यनेनानुनासिको

(६।१।१२६) विहितः । तेनेत्संज्ञा न भवति । ननु चानुनासिकविधान-
सामर्थ्यादेव न भविष्यति । तत् किमुपदेशग्रहणेन ? इत्संज्ञायां हि सत्यां
तस्य लोप इति (१।३।८) लोपः स्यात् । ततश्चानुनासिकविधानमनर्थकं
स्यात् । सत्यमेतत् । एवमन्यते । उत्तरार्थमवश्यमुपदेशग्रहणं कर्त्तव्यम् ।
उत्तरार्थं क्रियमाणं मिहापि विस्पष्टार्थं भविष्यति । अथवा प्रत्युदाहरणदिगियं
वृत्तिकृता दर्शिता । इदन्वत् प्रतुपदाहरणम् । अणोऽप्रगृह्यानुनासिकः
(८।४।५७) । दधिं ब्राह्मणकुलम् । यद्यत्वेत्संज्ञा स्यादितिदतो नुम् धातो
(७।१।५८) रिति नुम् स्यात् । ननु च धातोरितुग्रन्थमाने धातोर्नुम्
विधीयते । नचायं धातुः । किं तर्हि प्रातिपदिकम् । तत् कथं नुम् स्यात् ?
नैतदस्ति । किबन्ता धातुत्वं न जहतीति किबन्तत्वाद्धातुत्वं भवति ।
आत्मनो दधीच्छति । सुप आत्मनः (३।१।८) क्वच् । दधीयति । दधीयतेः
क्विप् । दधिं ब्राह्मणकुलमिति । अतो लोप (६।४।४८) इत्यकारलोपः । लोपो
व्योर्बली (६।१।६६) त्यत्रादौ लोपग्रहणात् पूर्वं यकारस्य लोपो भवति ।
वेरपृक्तस्येति लोपाद् पूर्वं वलि लोपो भवति । पञ्चादेरपृक्तस्येति (६।१।६७)
यकारस्य । प्रत्ययलोपलक्षणेनाकृतसर्वधातुकयोरिति (७।४।२५) दीर्घः ।
ऋस्यो नपुंसके प्रातिपदिकस्येति (१।२।४७) ऋस्त्वम् । अणोऽप्रगृह्यस्या-
नुनासिक (८।४।५७) इत्यनुनासिके कृते किबन्ता धातुत्वं न जहतीति नुम्
स्यात् । अश्मा भस्मेति । आतो मनिन्नित्यत्र (३।२।७४) मकारस्येत्
संज्ञा न भवति । यदि हि स्यादन्येभ्योऽपि दृश्यन्त (३।२।७५) इति हलन्तेभ्यो
विधीयमानो मनिन्नचोऽन्यात् परः स्यात् । सर्वस्याचो मा भूदिति । दरिद्रा
प्रभृतिसम्बन्धिनोऽपि ।

३ । हलन्त्यम् ।

अन्ते भवमन्त्यमिति दिगादित्वाद् यत् । अन्तशब्दोऽयं समाप्तौ वर्त्तते ।
यद्यैतदन्तं वन मिति । येन च समाप्यते ससुदायः सोऽन्तः । तत्रान्ते समाप्तौ
भवमन्त्यम् । हलिति हलशब्दस्योभयलिङ्गत्वादन्तमिति नपुंसकेन निर्देशः ।
धात्वादेरित्यादि । आदिशब्देन सूत्रप्रातिपदिकप्रत्ययागमादेशानां ग्रहणम् ।

तत्र धातोर् डुकृञ् इति जकारः । सूत्रस्य अङ्गुष्ठिति (प्र, १) णकारः । प्रातिपदिकस्य नदङिति टकारः । नदङिति पचादिषु पठ्यते । प्रत्ययस्य गुप्तित्ज् किदुभ्यः (३।१।५) सन्निति नकारः । आगमस्य तपुजतुनोः (४।३।१३८) षुगिति ककारः । आदेशस्य च चक्षिङः (२।४।५४) ख्याविति जकारः । अग्निचित् सोमसुदिति । चिनोतेः सुनोतेश्चाग्निं चितवान् सोमं सुतवानिति क्तिप् । तुक् । ननु च हलिति प्रत्याहारपाठे योऽन्व्यो लकार स्तस्येत् संज्ञा न प्राप्नोति । इतरैतराश्रयत्वात् । तथाहीतुसंज्ञायामादिरन्तेन सहेतेति (१।१।७१) हलिति प्रत्याहारग्रहणं भवति । तस्मिंश्च तस्य लकारस्य हलन्तग्रामितीत्संज्ञा । तदिदमितरैतराश्रयत्वं स्फुटतरमेव । इतरैतराश्रयाणि कार्याणि शास्त्रे न प्रकल्प्यन्त इत्यत आह हस्य ल् हलित्यादि । यदेकमाहत्तिभेदमन्तरेणाप्यनेकेषामुपकारं करोति तत् तन्मम् । यथा प्रदीपः सुप्रज्वलितो बहूनां छात्राणामुपकारं करोति । इह तु प्रयत्नविशेषस्तन्मशब्देन विवक्षितः । तेन तन्मेण द्वितीयमत्र हल्ग्रहणं सुपासं परिगृहीतं वेदितव्यम् । यथा श्वेतो धावतीत्येकेन प्रयत्नेन द्वे वाक्ये उच्चारितं भवतस्तपेष्वाप्येकेनैव प्रयत्नेन द्वौ हल्शब्दावुच्चारितावित्यभिप्रायः । हस्य ल् हलिति समीपिसामीप्यसम्बन्धे षष्ठी । तेनेत्यादि । यतस्तन्मेण न्यायेन द्वितीयं हल्ग्रहणं कृतं तेन प्रत्याहारपाठे हलित्यस्य लकारस्य हकारसमीपवर्त्तिनः साक्षादेव संज्ञित्वेनोपास्येत्संज्ञा क्रियते । नतु प्रत्याहारसमाश्रयणेन । एवञ्च सति हलन्त्यमित्यत्र प्रत्याहारपाठ इतरैतराश्रयदोषो न भवति ।

४ । न विभक्तौ तुस्माः ।

वृष्णादित्यत्र तकारस्येत्संज्ञायां सत्यां तित्स्वस्तिमिति (६।१।१८५) स्वरितत्वं स्यात् । अपचताम् । अपचतमिति । पचेर्लङ् । तस्यस्यमिपां तान्तन्ताम इति (३।४।१०१) तान्तामादेशौ भवतः । किमोऽदित्यत्राच्छब्दस्य (५।३।१२) प्राग् दिशो (५।३।१२) विभक्तिरिति विभक्तिसंज्ञा । इटोऽदित्यत्रापि (३।४।१०६) स्थानिवद्भावेन । ततश्चेत्संज्ञाप्रतिषेधः प्राप्नोति । न कस्मान्न भवतीत्याह अनित्यत्वादित्यादि । अनित्यत्वमस्य विधेरिदमस्यमुरित्यस्य (५।३।२४)

मकारस्येत्संज्ञापरित्वाणार्थादुकारानुबन्धाद् विज्ञायते । नित्यत्वे हि सत्येतस्मा-
देव प्रतिषेधान् मकारस्येत्संज्ञा न भविष्यतीत्युकारानुबन्धग्रहणमनर्थकं स्यात् ।

५ । आदिर्जिटुडवः ।

अत्र टुग्रहणेनाणुदित्सवर्णस्य चाप्रत्ययस्येति (१।१।६८) टवर्गस्य ग्रहणं
कस्मान्न भवति ? उकारस्यानुनासिकत्वाप्रतिज्ञानात् । चुटू इत्यत्र (१।३।७)
टुग्रहणाच्च । यद्यत्र टवर्गस्य ग्रहणं स्यात् तदनेनैव प्रत्ययादेरपि सिद्धत्वाद्
टुग्रहणमनर्थकं स्यात् । मित्र इति । जीतः (३।२।१८७, क्तः । आदित-
(७।२।१६) श्वेतीट्प्रतिषेधः । विपथुरिति । द्वितोऽयुच् (२।३।८८) । पक्लिम
मिति । द्वितः क्लिः (३।३।८८) । पाक्लिनिर्वृत्तम् । त्वेर्मम् (४।४।२०) नित्य-
मिति मप् । उमिर्ममिति । वच्चादि (६।१।१५) सूत्रेण संप्रसारणम् । पटूय-
तोति । सुप आत्मनः (३।१।८) क्यच् । अकृतसार्वधातुकयोरिति (७।४।२५)
दीर्घः । कण्डूयतीति । कण्डादिभ्यो (३।१।२७) यक् । कथं पुनरत्रेत्संज्ञा-
प्राप्तिः ? यावता सूत्रे टुडुशब्दो ऋस्वान्ता वुपाप्सौ । दीर्घान्ताविमी । नैतत् ।
यद्यपि दीर्घत्वे कृते दीर्घान्तावेतौ भवतस्तथाप्युपदेशे ऋस्वान्तावेव । उपदेश
इति चेहानुवर्त्तते । तत्र पटुशब्दस्य पृथ्वादिपाठाद् टुशब्दस्योपदेशे ऋस्वान्ता
सिद्धा । कण्डुशब्दस्य कण्डादिभ्यो (३।१।२७) यगित्यत्र पाठाद् टुशब्दस्यापि ।
द्विविधा हि कण्डादयो धातवः प्रातिपदिकानि च । तत्र धातुः कण्डुशब्दो
ऋस्वान्तः । प्रातिपदिकान्तु कण्डूशब्दो दीर्घान्तः । अथवा यद्यप्युपदेशे इति
नानुवर्त्तते तथापि दीर्घत्वे कृतेऽप्येकदेशविकृतस्यानन्यत्वादस्येव प्राप्तिः ।
जिकारीयतीति । पूर्ववत् क्यच् । जिकारशब्दो न क्वचित् पठ्यत इति ।
तेनात्रेत्संज्ञा न भवति । यदि स्यान्नोपि कृते रूपं न सिद्ध्यत् ।

६ । षः प्रत्ययस्य ।

रजकीति । षित्त्वात् षिदुगौरादिभ्यश्चेति (४।१।४१) डीष् । अथ
केनात्रानुनासिकलोपः ? अनदितामिति (६।४।२४) चेत् ? न । तत्र
क्ङित्तीत्युच्यते । न चात्र क्ङित्प्रत्ययोऽस्ति । नैष दोषः । जनीजृप्क्ल-
सुरङ्गोऽमन्ताश्चेति मित्संज्ञाकरणं रश्चेर्ज्ञापकमक्ङित्यपि तस्यानुनासिक-

लोपो भवति । अन्यथा णौ रञ्जेरकारस्यानुपधात्वादत् उपधाया (७।२।११६) इति वृद्ध्या न भवितव्यमिति मित्संज्ञाकरणमनर्थकं स्यादित्येके । घञि च भावकरणयोरित्यत्र (६।४।२७) चकारस्यानुक्तसमुच्चयार्थत्वादक्ङित्यपि क्वचिद् रञ्जेरनुनासिकलोपो भवतीत्यपरे । षोड इति । षट् दन्ता अस्तेति बहुव्रीहिः । वयसि दन्तस्य दद्व (५।४।१४१) इति दत्तादेशः । ऋकार उगित्कार्यार्थः । षष उत्वं दद्वदशधासूत्तरपदादेः टुत्वञ्च (६।३।१०८, वा) षुषोदरादिपाठात् । षषोऽन्त्यस्योच्चमादगुणः (६।१।८७) । उत्तरपदादिष्टुत्वमिति दकारस्य डकारः । षोडत् इति स्थिते षोडन्तमाचष्ट इति तत्करोति तदाचष्ट इति णिच् । णाविष्ठवत् कार्यम् प्रातिपदिकस्येतीष्ठवद्भावाद्दिलोपः षोड्यतीति । ततः पचाद्यच् । णिलोपः । षण्ड इति । षणु दाने । जमन्ताड्डः (उण्, १।१११) । उणादयो बहुलमिति (३।३।१) बहुलवचनाद् धात्वादेः षः म इति (६।१।६४) सत्वं न भवति । अथवा षण्ड इत्येतदव्युत्पन्नं प्रातिपदिकमिति । षड्ङि क इति । षड्ङुलिदत्तशब्दादनुकम्पायां बह्वचोऽमनुष्यनाम्न षज्जेति (५।४।७८) ठच् । ठाजादावृद्धं द्वितीयाटच् इति (५।३।८३) ङुलिदत्तस्य लोपः । ठस्येक (७।३।५०) इतीकादेशः । षड्ङशब्दस्य यस्येति (६।४।१४८) चेत्यकारलोपः । तस्य स्थानिवद्भावे सति व्यवधानात् षट्शब्दस्य यचि (१।४।१८) भमिति भसंज्ञा न भवति । अन्तर्वर्त्तिनीं विभक्तिमाश्रित्य पदत्वाज् भलां जशोऽन्त (८।२।३८) इति जश्वं षकारस्य डकारः । यद्येषां षकारस्येत्संज्ञा स्यात् स्त्रीविवक्षायां षिद्गौरादिभ्यश्चेति (४।१।४१) ङीप् स्यात् । षण्डशब्दोऽयं यद्यपि वलीवर्हे वर्त्तते तथापि स्त्रीगवीष्वपि षण्डधर्मयोगाद् वृत्तिरस्य सम्भवत्येव । यद्यप्येते षोडादयो लाक्षणिका स्तथाप्युपदेशग्रहणेन षकारो विशिष्यत इति भवन्तेऽतानि प्रत्ययग्रहणस्य प्रत्युदाहरणानि । भवति ह्यत्राप्युपदेशे षकारः । अविपो मङ्घिष इति । अव रत्तणे । मङ् पूजायाम् । अविमङ्घोष्टिषच् (उण्, १।४।५) । ननु चोणादयो बहुलमिति (३।३।१) बहुलवचनात् प्रत्ययसंज्ञैवात्र न भवति : सत्यामपि तस्यामित्संज्ञा न भविष्यति । बहुलवचनात् । तत् कस्मादादिग्रहणं मेतदनुवर्त्तते ? एवं मन्यते । उत्तरार्थमवश्यमादिग्रहणमनुवर्त्तनीयम् । उत्तरार्थमनुवर्त्तमानमिहापि स्पष्टार्थं भविष्यति ।

७ । चुटू ।

कौञ्जायन्य इति । च्फजस्ताद् ब्रातच्फओरस्त्रियामिति (५।३।११३)
स्वार्थे अयः । ह्रस्वेयादेशं वक्ष्यतीति । इत्संज्ञापवादम् । श्राण्डिक इति ।
श्राण्डिकादिभ्यो (४।६।८२) अय इति श्राण्डिकोऽभिजनोऽस्येत्यर्थे अयः । तत्र
हि सोऽस्याभिजन इति वर्त्तते । मन्दुरज इति । डग्रापोः संज्ञाच्छन्दसो-
र्वहुलमिति (६।३।६२) मन्दुराशब्दस्य ऋस्त्वम् । अन्नान् णः (४।४।८५) ।
आन्न इति । असं लब्धा इत्यर्थे णः । तत्र हि धनगणं लब्धेत्यतो (४।४।८४)
लब्धेत्यनुवर्त्तते । अथ किमर्थं पृथग्योगः क्रियते ? चुटुषः प्रत्ययस्येत्येक एव
योगः क्रियतामित्यत आह पृथग्योगकरणमित्यादि । तेन वित्त इत्यादिना-
ऽस्य विधेरनित्यत्वज्ञापनस्य प्रयोजनं दर्शयति ।

८ । लशक्वतद्धिते ।

प्रियंवद इति । प्रियवशे वदः (३।२।३८) खच् । अर्द्धिषदजन्तस्येति
(६।३।६७) सुम् । जिष्णुरिति । ग्लाजिस्थश्च क्स्त्रु (३।२।३८) रिति । ये तु
क्स्त्रुप्रत्ययं गितमिच्छन्ति तन्मतेनेदं गकारस्योदाहरणम् । ये तु कित-
मिच्छन्ति तन्मतेनेदमपि ककारस्योदाहरणम् भवति । चूडाल इति । मत्वर्थे
प्राणिस्थादातो लजन्यतरस्यामिति (५।२।८६) लच् प्रत्ययः । ननु च प्रयोजना-
भावादत्वेत्संज्ञा न भविष्यति । लित्प्रत्ययात् पूर्वस्योदात्तत्वं प्रयोजनमिति
चेत् ? न । चित्स्वरस्य हि सर्वस्वरस्यापवादत्वात् प्रत्ययस्वरेण ह्यन्तोदात्तत्वे
सिद्धे चित्करणस्यैतत् प्रयोजनं चित्स्वर एव यथा स्यात् । योऽन्यः स्वरः
प्राप्नोति स मा भूदिति । इदन्तु प्रत्युदाहरणम् । लोमान्यस्य सन्तीति
लोमादिपामादीत्यादिना (५।२।१००) शः । लोमशः । एतदपि नास्ति ।
अत्रापि प्रयोजनाभावादेवेत्संज्ञा न भविष्यति । इदं तर्हि प्रत्युदाहरणम् ।
कर्णललाटात् कन्नलङ्कार (४।३।६५) इति भवार्थे कन् । कर्णिका । यद्यत्रेत्-
संज्ञा स्यात् किति (७।२।११८) चेत्यादिदृष्टिः स्यात् । ततश्च रूपमेव न
सिद्धेत् । यद्येव मिदमेवोपन्यसनीयम् । नेतरे । एवं मन्यते । एतदर्थं मतद्वित

इति क्रियमाणमिहापि मन्दधियां प्रतिपत्तिगौरवं परिहर्तुं चूडालो लोमश
इत्येवमर्थमपि भवितुमर्हतीति ।

६ । तस्य लोपः ।

अथ किमर्थं तस्येत्युच्यते ? यावन्नेतृसंज्ञायाः प्रकृतत्वाद् यस्येतृसंज्ञा
विहिता सामर्थ्यात् तस्यैव लोपो भविष्यतीत्यत आह तस्य ग्रहणमित्यादि ।
कः पुनरितृसंज्ञको योऽलोऽन्त्यस्य निवृत्त्यर्थं तस्य ग्रहणं प्रयोजयतीत्याह
आदिर्जिह्वुडव इति । असति तस्य ग्रहण एषामपि जिप्रभृतीनां मलोऽन्त्य-
स्येति (१।१।५२) वचनादन्त्यस्य लोपः स्यात् । तस्य ग्रहणेन तु प्रकृत इतृसंज्ञके
सन्निधापिते मर्त्यस्य लोपो भवति । नान्त्यस्य । अन्यथा हि तस्य ग्रहणमनर्थकं
स्यात् । यदि तु नानर्थकेऽलोऽन्त्यविधिरित्येषा परिभाषाऽश्रूयते तदा तस्य
ग्रहणमकर्तुं शक्यते । तत् क्रियते विस्मयार्थम् ।

१० । यथासंख्यमनुदेशः समानाम् ।

संख्याशब्देनात्र क्रमो लक्ष्यत इति । यतानेक उद्देशिनोऽनुदेशिनश्च
तवानियमेन सम्बन्धे प्राप्ते नियमार्थं मिदमारभ्यते । यतोद्देशिनोऽनु-
देशिनोऽनेकसंख्या स्तत्रावश्यं संख्याभिदेन भवितव्यम् । यत्र च संख्याभिदेस्तत्र
नियतभावी क्रमः । संख्याभिदेवतां युगपदुच्चारयितुमशक्यत्वात् । अतः
माहचर्यात् संख्याशब्देन क्रमो लक्ष्यते । अर्थधर्मत्वन्तु शब्दे समारोप्य
संख्याशब्देन क्रमो लक्ष्यत इत्युक्तम् । यथाक्रमग्रहणं कथं न कृतम् ? वैचित्वा-
र्थम् । यथासंख्यमिति । यथाऽसादृश्य (२।१।७) इति वीष्णायामव्ययीभावः ।
अनुदिश्यत इत्यनुदेश इति । अकर्त्तरि च कारके संज्ञायामिति (३।३।१८)
घञ् । पश्चादुच्चार्यत इति । अनुशब्दस्य पश्चादर्थवृत्तित्वाद्दिग्योच्चारणक्रियत्वात् ।
समसंख्यानामिति । समसंख्यतया समानत्वं दर्शयति । समगणनपरिपठिता-
नामिति । तमेवायं शब्दान्तरेण व्यक्तीकरोति । उद्देशिनामनुदेशिना-
च्चेति । यथाक्रममिति तदपेक्षया षष्ठी । उद्देशिनो यद्यपि सूत्रे न श्रूयन्ते
तथापि सम्बन्धित्वात् पश्चाद्भावस्यानुदेशग्रहणाद्भवन्ते । यथाक्रममिति ।
पूर्ववद् वीष्णायामव्ययीभावः । तृतीयान्तश्चेतत् । तदयमत्रार्थः । उद्देशिना-

मनुदेशिनाञ्च योऽयं क्रमस्तेन क्रमेणानुदेशिनः सम्बध्यन्त उद्देशिभिः सहेति यद्यप्युद्देशिनामिति षष्ठ्यन्तं प्रकृतं तथाप्यर्थोद्दिभक्तेर्विपरिणामो भविष्यतीति तृतीयान्तं सम्प्रदायते । प्रथमात् प्रथम इत्यादिना यथाक्रमसम्बन्धं दर्शयति आदिशब्दस्तृतीयात् तृतीयश्चतुर्थश्चतुर्थ इत्यादि परिग्रहाय । तौदेय इत्यादौ सोऽस्याभिजन (४।३।८०) इत्यत्रार्थे तद्वितः । इहेत्यादि । वेशोयश (४।४।१३१) आदेर्भगादिति हे प्रकृती । यल्खाविति प्रत्ययावपि हावेव । अतो यथासंख्येन भवितव्यमित्यभिप्रायः । इह केनचिदाचार्येण शिष्याः प्रतिग्राहिता वेशो यश आदेर्भगाद्यल् ख चेत्येको योगः । अन्ये तु हावेतौ योगाविति । वेशोयश आदेर्भगादित्येको (४।४।१३१) योगः । यल् ख चेति द्वितीयः । तत्र य एक एवायं योग इत्येवं शिष्या ग्राहितास्तान् प्रत्ययं प्रश्नः । वृत्तिकारिणापि तन्मतमेवाश्रित्य स्वरितेनेत्यादिना परीहार उक्तः । ये तु हावेतौ योगावित्येवं ग्राहितास्तान् प्रतेष प्रश्नो नास्ति । योगविभागेनैव यथासंख्यस्य निरस्तत्वात् । तथाच तत्र वक्ष्यति । योगविभागो यथासंख्यस्य निरासार्थः । यदि योगविभागे सति यथासंख्यं स्याद् योगविभागकरणमनर्थकं स्यादित्यभिप्रायः । कथं पुनः स्वरितेन लिङ्गेन यथासंख्यं लभ्यते ? यावता नेह स्वरितग्रहणं मस्तीत्याह स्वरितेनाधिकार इत्यादि । स्वरितेनाधिकार इति योगं विभज्य स्वरितेनेतेरको योगः । अधिकार इति द्वितीयः । तत्र प्रथमो योगः पूर्वेणापि यथासंख्यमित्यादिना सम्बध्यते । अपिशब्दात् परेणाप्यधिकार इत्यनेन । यदि तर्हि स्वरितेन लिङ्गेन यथासंख्यम् भवत्येवं हि सति सन्देहः स्यात् । तथाहि यथासंख्यमिति स्वरितेनाधिकारोऽपि । तत्र न ज्ञायते किमधिकारार्थः स्वरितानुषङ्गोऽथवा यथासंख्यार्थ इति । सन्देहमात्रमेतत् । सर्वसन्देहेष्विदमुच्यते । भवति व्याख्यानतो विशेषप्रतिपत्तिर्नहि सन्देहादलक्षणमिति ।

११ । स्वरितेनाधिकारः ।

इत्यन्भूतलक्षणे तृतीयेति । स्वरितेन चिह्नेनाधिकारस्योपलक्षणीयत्वात् । यदि पारिभाषिकस्येह स्वरितस्य ग्रहणं स्याद् रषाभ्यां नो णः समानपद इत्यत्र (८।४।१) णकाराण् णकारस्याधिकारता न स्यात् । पारिभाषिकस्याज्-

धर्मत्वात् । णकारस्यानच्कत्वादिति मत्वा सर्वेषां वर्णानामचां हलाच्च स्वरि-
ताख्यो यो वर्णधर्मो गुणस्तस्येदं ग्रहणं न परिभाषिकस्येति दर्शयन्नाह स्वरितो
नाम स्वरदोषो (A) वर्णधर्म इति । वर्णधर्मस्य तु ग्रहणमधिकारावगमाय । स
इह इत्यपि स्वरितासञ्जनाद् विज्ञायते । अधिकारो विनियोग इति । व्यापार-
करणम् । अधिकृतत्वादुत्तरत्वोपतिष्ठत इति । यथा पुरुषो यत्राधिकृतो नगरादौ
तत्रैवोपतिष्ठते तथा स्वरितगुणयुक्तं शब्दरूपं नियुक्तं सूत्रकारेण तत्र तत्रोप-
तिष्ठते । उत्तरत्वेति वचनमुपलक्षणार्थम् । क्वचित् पूर्वत्राप्युपतिष्ठत एव ।
क्व पुनरस्य सङ्गो भवति ? क्व च वा न भवतीत्याह । प्रतिज्ञास्वरिताः
पाणिनीया इति । प्रतिज्ञया स्वरितो येषां ते तथोक्ताः । तदेतदुक्तं भवति ।
यत्रैव त आचार्याः स्वरितत्वं प्रतिजानते तत्रैवास्य सङ्गो भवति । नान्यत्रेति ।
तदपि प्रतिज्ञानं नानियमेन भवति । किं तर्हि ? यत्राचार्याः स्मरन्ति
तत्रैव भवति । स चायं धर्मः कलाद्युपम इति वेदितव्यः । कार्यार्थ-
मुपादीयते । कृतकार्यस्य निवर्त्तते । नतु प्रयोगसमवायी भवति । प्रत्यय
इत्यादिना येऽधिकाराः स्वरितेनावच्छिद्यन्ते तेषामुदाहरणानि दर्शयति ।
अथ किमर्थोऽयमधिकारः क्रियते ? प्रतियोगं तस्य ग्रहणं माकार्षीदित्येव-
मर्थमिति चेत् ? न । यथा देवदत्ताय गौर्दीयतां कम्बलश्चेतुक्ते न च पुनरुच्यते
देवदत्तायेति । अथ च प्रभुत्वदेवदत्तस्य कम्बलश्चेत्यस्य साकाङ्क्षत्वात् तन्नैव
सम्बन्धो भवति । तथा च स स्थिरे (३।३।१७) भाव (३।३।१८) इत्येवमादीनामपि
वाक्यानां साकाङ्क्षत्वाद् घञादीनाञ्च प्रभुत्वत्वात् तैरेव सम्बन्धो भविष्यति ।
तत् किमधिकारेण ? सत्यमेतत् । यत्रान्यनिर्देशो नास्ति तत्रोपतिष्ठते ।
यत्र त्वन्यनिर्देशस्तत्रासौ प्रकृतस्य निवर्त्तक एव स्यात् । तथाहि गौर्दीयतां

(A) स्वरभेद इत्यर्थः । दोषा स्त्री रजनी प्रोक्ता दोषो दूषणभेदयोरिति । In the printed काशिका
the reading is स्वरितो नाम स्वरविशेषो वर्णधर्मः । (वर्णधर्मो न स्वरधर्म इति क्वचित् पाठः ।) But
the पदमञ्जरी admits क्वचित् तु स्वरितो नाम स्वरदोषो वर्णधर्म इति पाठः । तत्र स्वरदोष उच्चारणदोषः,
though हरदत्त takes the variant स्वरितो नाम वर्णधर्म इति । Says नागेश—“स्वरितत्वभेदं
दोषविशेषरूपमङ्गलसाधारणम् । स्वररूपमधिक्रियमाणपदघटकाङ्गनिष्ठं वा । तच्चानुनासिक्यवत् प्रतिज्ञा
गम्यम् ।” The poona copy has the reading as in the printed काशिका ।

यज्ञदत्ताय कम्बलो विश्वमित्रायेतुगतेऽन्यनिर्देशेन प्रस्तुतो देवदत्तो निवर्त्तते ।
 एवञ्चान्यनिर्देशेनास्य निवर्त्तकत्वे सत्यभिविधौ (३।३।४४) भाव इनुण् णित्यस्ये-
 नुणो निर्देशेन प्रस्तुतस्य घञो निवर्त्तितत्वादाक्रोशेऽवन्दोर्ग्रह (३।३।४५) इत्या-
 नन्तरेणेतुणा सम्बन्धः स्यान्न पुनर्व्यवहितेन घञा । घञ् त्विष्यते । ननु च दृष्टानु-
 वृत्तिसामर्थ्याद् घञेवानुवर्त्तिष्यते । तेनैवाभिसम्बन्धो भविष्यति । तथाच तत्र
 वक्ष्यति दृष्टानुवृत्तिसामर्थ्यात् तत्र घञेवानुवर्त्तते । नानन्तर इनुस्मिति । नैत-
 दस्ति । यदि दृष्टानुवृत्तिसामर्थ्याद् घञ (३।३।५७) एवानुवृत्तिः स्यात् तदा
 ऋदोरबित्यतोत्तरेष्वपि (३।३।५७) योगेषु घञेवानुवर्त्तते । नापप्रत्ययः । यत्
 पुनर्वक्ष्यति दृष्टानुवृत्तिसामर्थ्यादिति तत्र दृष्टानुवृत्तिसामर्थ्यशब्देन स्वरितत्व-
 मेवोक्तं दृष्टमनुवृत्तौ सामर्थ्यमधिकृतस्य शब्दरूपस्य यस्मादिति बहुव्रीहिं कृत्वा ।
 तस्मात् स्वरितत्वादित्यग्रमवार्थः । यद्येषोऽर्थः सूत्रकाराभिमतः स्यात् स्वरि-
 तत्वादिति कस्मान्नोक्तमिति चेत् ? न । स्वच्छन्दतो हि वचसां प्रवृत्तिरर्थस्तु
 परीक्षणीय इत्यचोद्यमेतत् । तदेवं यतोऽन्यनिर्देशः प्रस्तुतस्य निवर्त्तको भवति
 तस्मादधिकारः कर्त्तव्यः । तस्मिंश्च क्रियमाणे तदवगमोपायदर्शनाय स्वरित-
 नाधिकार इति तदपि कर्त्तव्यः ।

१२ । अनुदात्तङित आत्मनेपदम् ।

तत्रायन्नियमः क्रियत इति । विधीयमानत्वात् प्रधानस्य प्रत्ययस्य नतु
 प्रकृतेरिति विज्ञायते । अत एवाह अनुदात्तेतो ये धातवो ङितश्च तेभ्य
 इति । यदि पुनरयं प्रकृतिनियमः स्यात् तदा किं स्यात् ? अनुदात्त-
 ङिद्भ्यः प्रत्ययान्तरं न स्यात् । कामं वचनसामर्थ्यात् प्रत्ययान्तरमपि
 भविष्यतीति दोषः शक्यते परिहर्त्तुम् । यस्तु वचनसामर्थ्यद्वारेणाभीष्टेऽर्थे
 प्रतीयमाने प्रतिपत्तिगौरवदोषः स्यात् सोऽपरिहार्थ एव । यदि तर्हि
 प्रत्ययनियमोऽयं तदा प्रकृतीनामनियतत्वात् ताभ्यः परस्मैपदमपि स्यात् । न
 भविष्यति । शेषात् कर्त्तरि परस्मैपदमिति (१।३।७८) द्वितीयनियमविधानाच्
 शेषादेव परस्मैपदम् । नान्यस्मादिति । आस्त इत्यादि । आस उपवेशने । वस
 आच्छादने । षूङ् प्राणिगर्भविमोचने । शीङ् स्वप्ने । अदादित्वाच्छपो लुक् ।
 शित इति । शीङ् सार्वधातुके गुणः (७।४।२१) ।

१३ । भावकर्मणोः ।

भाव इति धात्वर्थः क्रियात्मक उच्यते । कर्म तु पारिभाषिकमेव । तत्वेदमुच्यते नियमार्थ इति विशेषः । अयमपि पूर्ववत् प्रत्ययनियमः । भावकर्मणोरेवात्मनेपदं भवति । नार्थनियमः । अर्थनियमे सति को भवता दायो दत्तः को भवता लाभो लब्ध इति कर्मणि घञादिर्दुर्लभः स्यात् । सुप्यत इति । ज्विस्प् शये । वच्चादिना (६।२.१५) संप्रसारणम् । क्रियत इति । रिङ्शयग्लिङ्क्ष्विति (७।४।२८) रिङादेशः । लूयते केदारः स्वयमेवेति । कर्मवत् कर्मणा तुल्यक्रिय (३।१।८७) इत्यत्र व्यपदेशातिदेशशास्त्रातिदेश-पक्षयोः कर्मकर्त्तरि परस्मैपदेन परत्वाद् भवितव्यमिति कस्यचिद् भ्रान्तिः स्यात् । अतस्त्रात्रिराकर्त्तुमाह कर्मकर्त्तरीत्यादि । द्वितीयं कर्त्तरि ग्रहणमु-पतिष्ठत इति । कर्त्तरि कर्मव्यतीहार (१।३।१४) इत्यतः । तेन कर्त्तव्यं यः कर्त्ता शुद्धः केवलः कर्मवशावरहितस्तत्र परस्मैपदं भवति । यत्र कर्मवशाव-स्तत्रात्मनेपदं भवति । कार्यातिदेशपक्षे कर्मवत् कर्मणा (३।१.७८) तुल्यक्रिय इत्यनेनैवात्मनेपदं भवति ।

१४ । कर्त्तरि कर्मव्यतीहारे ।

कर्मशब्दः क्रियावाची । एतेन लौकिकमिह कर्म क्रियात्मकं गृह्यते । न पारिभाषिकमिति दर्शयति । कुत एतल्लभ्यते ? प्रत्यासत्तेः । क्रिया हि धातोः प्रत्यासन्ना । तत्र साक्षाद्भूतेः । साक्षाद्भूत्सिन् धातुवाच्यत्वात् क्रियायाः । पारिभाषिके तु साधनात्मके कर्मणि धातुः साक्षान्न वर्त्तते । तस्याधातुवाच्यत्वात् । तस्माद् धातुं प्रति न तस्य प्रत्यासत्तिरिति न गृह्यते । तेन साधनकर्मव्यतीहारे न भवत्यात्मनेपदम् । देवदत्तस्य धान्यं व्यति-लुनन्तीति । लुनातिरुपसंग्रहाय लवने वर्त्तते । देवदत्तेन यद् धान्यं मण्डतीतं पुरस्ताल्लवनेनोपसंगृह्णन्तीत्यर्थः । ततश्चान्यसम्बन्धिनो धान्यस्यान्येन संग्रहणाद् भवति साधनकर्मव्यतीहारः । अन्यसम्बन्धिनोमिति । अन्यस्य कर्त्तुरभीष्टा या क्रियेमां क्रियां करिष्यामीति सेहान्यसम्बन्धिन्यभिप्रेता । अन्यथा यद्यन्येन निष्पादिता या क्रिया सेहान्यसम्बन्धिन्यभिप्रेता स्यात् तदा व्यतीहारो नोप-

पद्येत । नह्यत्येन निष्पादितायाः पुनर्निष्पादनमुपपद्यते । व्यतिलुनत इति । आत्मनेपदेऽनत (७।१।५) इत्यदादेशः । आभ्यस्तयोरात (६।४।११२) इत्याकारलोपः । अथ कर्त्तृग्रहणं किमर्थम् ? भावकर्मनिवृत्त्यर्थमिति चेत् ? न । अभीष्टत्वाद् भावकर्मणोरात्मनेपदम् । व्यतिभूयते मेनया । व्यतिगम्यन्ते ग्रामाः । व्यतिहृत्यन्ते दस्यव इति । भावकर्मणोरित्यनेनैव यथा स्यात् । अनेन मा भूदित्येवमर्थमिति चेत् ? न । विशेषाभावात् । नहि तेनात्मनेपदे सत्यनेन वा कश्चिद् विशेषोऽस्ति । यद्यनेन स्यात् तदा न गतिहिंसार्थेभ्य इति (१।३।१५) प्रतिषेधः स्यात् । तेन चात्मनेपदे विधीयमाने (B) न भवतेऽयं दोष इति चेत् ? सत्यम् । एषोऽस्तु विशेषः । तथापि न कर्त्तृग्रहणं कर्त्तव्यम् । यस्मादनन्तरस्य विधीर्वा भवति प्रतिषेधो वेत्यनन्तरा या प्राप्तिः सा प्रतिषिध्यते । न पूर्वा । तेन भावकर्मणोरात्मनेपदं भविष्यति । अत आह कर्त्तृग्रहणमुत्तरार्थमिति । कः पुनरसावुत्तरो योगो यत्रास्य प्रयोजनमित्याह शेषादित्यादि ।

१५ । न गतिहिंसार्थेभ्यः ।

व्यतिगच्छन्तीति । इषुगमियमाञ्च (७।३।७३) इति च्छत्वम् । ह्ये चेति (६।१।७३) तुक् । व्यतिसर्पन्तीति । गन्तुं सृष्टुं गतौ । लघूपधगुणः । व्यतिहिंसन्तीति । ढहि हिंसि हिंसायाम् । व्यतिघ्नन्तीति । हन हिंसागत्योः । गमहनेतुपधालोपः (६।४।८८) । हो हन्तेर् लृ णिन्नेष्विति (७।३।५४) कुलम् । प्रतिषेध इत्यादि । उपसंख्यानशब्दस्य प्रतिपादनमर्थः । उपसंख्यानशब्दोऽत्रानेकार्थत्वाद्वातूनां प्रतिपादने वर्त्तते । तच्च प्रतिपादनं प्रकृतत्वात् प्रतिषेधस्येति गम्यते । तदयमर्थः । प्रतिषेधे कर्त्तव्ये हसादीनामप्यात्मनेपद-प्रतिषेधस्य प्रतिपादनं कर्त्तव्यमिति । तत्रेदं प्रतिपादनम् । नेति योगविभागः क्रियते । तेन हसादीनामपि भविष्यतीति । ततो गतिहिंसार्थेभ्य इति द्वितीयो योग स्तत्र नेति वर्त्तते । किमर्थं पुनरयम् ? पूर्वयोगस्यासर्वविषयत्वज्ञापनार्थम् । तेन नेति योगविभागेन हसादीनामेव प्रतिषेधो भविष्यति । नान्येषामिति ।

१६। इतरैतरान्योन्योपपदाच्च ।

उपोच्चारितं पदमुपपदम् । इतरैतरान्योन्यशब्दावुपपदे यस्य स तथोक्तः ।
अथोपपदग्रहणं किमर्थम् ? नेतरैतरान्योन्याभ्यामिति उच्यताम् ? अशक्यमेवं
वक्तुम् । एवं ह्युच्यमाने पञ्चमीनिर्देशात् तस्मादितुस्तरस्ये (१।१।६७) तुस्तर-
स्यैव स्यात् । इतरैतरस्य व्यतिलुनन्तीति । इह तु न स्याद् व्यतिलुनन्तीतर-
तरस्येति । परस्परौपपदाच्चेति वक्तव्यमिति । परस्परशब्द उपपदं यस्य
तस्मात् प्रतिषेधो भवतीत्येतदर्थरूपं व्याख्येयमित्यर्थः । तत्रेदं व्याख्यानम् ।
चकारोऽत्र क्रियते । स चानुक्तममुच्चयार्थः । तेन परस्परौपपदादपि प्रति-
षेधो भविष्यतीति ।

१७। नेर्विशः ।

निविशत इति । विश प्रवेशने । तुदादित्वाच्च् । न्यविशतेति । अङ्गा-
गमेन व्यवधानमित्यात्मनेपदेन न भवितव्यमिति कस्यचिद् भ्रान्तिः स्यात् ।
अतस्तान्निराकर्तुमाह अङ्गागम इत्यादि । मधुनि विशन्तीति । अत्र नेः परस्य
विशतेरात्मानेपदं प्राप्नोति । तत् कस्मान्न भवतीत्याह नेरुपसर्गस्येत्यादि ।
मधुशब्दस्य सप्तम्येकवचन इकोऽचि विभक्ताविति (७।१।७३) नुमि कृते मधुनीति
रूपं भवति । तस्य चावयवो निशब्दोऽनर्थकः ।

१८। परिव्यवेभ्यः क्रियः ।

परिक्रीणीत इति । ई हल्यघोरितीत्वम् (६।४।११३) । पर्यादय उपसर्गा
गृह्यन्त इति । कथम् ? क्रिय इति सम्बन्धलक्षणा षष्ठी । न पञ्चमी । क्रियो
ये सम्बन्धिनः पर्यादय इति । अर्थद्वारकय तेषां सम्बन्धो विशेषणविशेष्यभाव-
लक्षणः । स चोपसर्गैरेव पर्यादिभिः सम्भवति । नान्येरिति सामर्थ्यादुपसर्ग-
ग्रहणं भवति । बहुवि क्रीणातीति । बहवो वयो यस्मिन्निति बहुव्रीहिः ।
विशब्दोऽत्र पक्षिणि वर्तते ।

१९। विपराभ्यां जेः ।

साहचर्यादिति । उपसर्गग्रहणे हेतुः । नेर्विश इत्यत्र नेरुपसर्गस्य ग्रहणम् ।

अनन्तरसूत्रेऽपि पर्यादीनामुपसर्गाणामिव ग्रहणम् । अतः प्रकरणसाहचर्याद् विपराशब्दावुपसर्गौ गृह्येते इत्येके । अपरे तु वर्णयन्ति साहचर्यं प्रत्यासत्तु-
पलक्षणम् । येषां साहचर्यं तेषां नियोगतः प्रत्यासत्त्या भवितव्यमिति ।
अतः साहचर्यस्य प्रत्यासत्त्याऽविनाभावित्वात् तेन प्रत्यासत्तिर्लभ्यते । तदेत-
दुक्तं भवति प्रत्यासत्तेर्विपराशब्दावुपसर्गौ गृह्येते इति । प्रत्यासत्तिश्च जयते
विपराशब्दाभ्यामुपसर्गाभ्यामेव । नानुपसर्गाभ्याम् । तथाहि ताभ्यामेव
जयत्यर्थो विशिष्यते । नेतराभ्यामिति ।

२० । आडो दोऽनास्रविहरणे ।

ददातिरेवास्यविहरणे वृत्तिः सम्भवति । नान्येषां दारूपाणां धातूनामिति ।
अतस्तत्प्रतिषेधेन तस्यैव ग्रहणं विज्ञायत इत्यत आह आड्पूर्वादाज इति । आदस्त
इति । पूर्ववदाकारलोपः । खरि चेति (८।४।५५) चर्त्तम् । आस्यविहरणसमान-
क्रियादपि प्रतिषेधो वक्तव्य इत्युपसंख्यानव्याजेनास्यविहरणविषयं दर्शयति ।
कथम् ? विहरणग्रहणं न कर्त्तव्यम् । इहाडो दोऽनास्र इतिग्रतद्वक्तव्यम् । तत्रास्रे
दाजो वृत्तिर्न सम्भवतीति सामर्थ्यादास्यसमवायिन्यां क्रियायां वृत्ति-
र्विज्ञास्यते । तत्रैव प्रतिषेधः । तत् किं विहरणग्रहणेन ? ननु चाडो दोऽनास्र
इतिग्रतावतुग्र्यमाने स्वं मुखमादत्ते देवदत्त इत्यत्रापि प्रतिषेधः स्यात् । नैष
दोषः । या ह्यास्यविषयैव क्रिया तस्यां वर्त्तमानो ददातिरास्यवृत्तिर्भवति ।
विहरणमेवास्यविषयम् । ग्रहणत्वास्यविषयं ग्रहीत्वविषयश्च । तदेवं विहरण-
मन्तरेणापि सिद्धे यदिहरणग्रहणं क्रियते तस्यैतत् प्रयोजनम् । आस्यविहरण-
समानक्रियादपि प्रतिषेधोऽयं यथा स्यादितिप्रवर्तितेके । इतरेतरान्योन्योपपदा-
चेत्यत (१।३।१६) अकारोऽनुवर्त्तते । स चानुक्तसमुच्चयार्थः । तेनास्यविहरण-
समानक्रियादपि प्रतिषेधो भवतीत्यपरे । स्वाङ्गकर्मकाच्चेति । वक्तव्यमिति
शेषः । न चात्राद्रवमूर्त्तिमलक्षणं पारिभाषिकं स्वाङ्गं विवक्षितम् । किं
तर्हि ? स्वमङ्गं स्वाङ्गमिति । तत् कर्म यस्य स स्वाङ्गकर्मकः । तस्मात्
स्वाङ्गकर्मकात् प्रतिषेधो भवतीतिग्रतदर्थरूपं वक्तव्यमित्यर्थः । तेन परसम्बन्धिना
मुखेन यदा सकर्मको भवति तदा भवतेगवात्मनेपदम् । व्याददते पिपीलिकाः

पतङ्गस्य सुखमिति । वक्तव्यशब्दस्य व्याख्येय मित्यर्थः । तत्रेदं व्याख्यानम् ।
कर्त्तरीति वर्त्तते । आस्यमिति च सम्बन्धिशब्दः । तत्रैवं विज्ञायते यस्मिन्
कर्त्तव्यैवात्मनेपदं भवति तस्य चेदास्यमिति । आङ् इति योगविभागः क्रियते ।
आगमयस्व तावन्माणवक आनुते शृगाल आपृच्छते गुरुनितिवमर्थः ।
तेनागमेः क्षमायामित्याङि नुप्रच्छोरिति च (१।३।२१, वा) नोपसंख्येयं भवति ।

२१ । क्रीडोऽनुसंपरिभाश्च ।

समा साहचर्यादिति । यद्यप्यन्वादिरूपसर्गत्वं व्यभिचरति सम्प्रश्नश्च न
व्यभिचरति । अतस्तत्साहचर्यादन्वादिरूपसर्ग एव गृह्यते । माणवकमनुक्रीड-
तीति । माणवकेन सह क्रीडतीत्यर्थः । तृतीयार्थ इत्यनुशब्दस्य (१।४।८५)
कर्मप्रवचनीयसंज्ञा । आगमेरिति । आङ्पूर्वस्य गमेर्ल्यन्तस्य ग्रहणम् । क्षमा
उपेक्षा कालहरणमिति । कालप्रतिपालनं प्रतीक्षणमित्यर्थः । आगमयस्वेति ।
जनीजृष्णसुरज्जोऽमन्ताश्चेति मितुमंज्ञायां मितां ऋषि (६।४।८२) इति ऋषि-
त्वम् । लोण्मध्यमपुरुषेकवचनम् । यासः मे (३।४।८०) । सवाभ्यां (३।४।८१)
वामाविति वादेशः । शिञ्जेरिति । शक्तिः सन्नक्तो गृह्यते । विद्यासु
शिञ्जत इति विद्यां जिज्ञासितुं घटत इत्यर्थः । शक्तेः सन् । मनि मीमांसुर-
भलभेत्यादिनिस् भावः (९।४।५४) । अत्र लोपोऽभ्यासस्ये (७।४।८८) ल्यभ्यासस्य
लोपः । स्तोः संयोगाद्योरन्ते (८।२।२८) चेति सकारलोपः । शिञ्ज इति स्थिते
लट् । यसु शिञ्ज विद्योपादान इति पठ्यते ततोऽनुदात्तेस्त्वादात्मनेपदं सिद्धमेव ।
आशिषि नाथ इति । नाथु नाथु याज्रोपतापैश्वर्याशीःष्वित्यनुदात्तेत् पठ्यते ।
अनुदात्तेस्त्वादात्मनेपदे सिद्ध आशिष्येव नाथतेरात्मनेपदं भवति । याच्ञादिषु
मा भूदिति नियमार्थमेतत् । सर्पिष इति । आशिषि नाथ इति (२।३।५५)
कर्मणि षष्ठी । हरतेर्गतिताच्छील्य इति । गतेस्ताच्छील्यं गतिताच्छील्यम् ।
ताच्छील्यं तत्स्वभावता । पैटकमश्वा अनुहरन्ते मातृकं गावोऽनुहरन्त इति ।
पितृवन् मातृवद् गमनमेषां स्वभाव इत्यर्थः । मातुरनुहरति पितुरनुहरतीति ।
मातुराकारं पितुराकारमनुकरोतीत्यर्थः । मातृमदृशः पितृमदृश इत्यर्थः ।
पैटकमिति । पितुरागतमिति ऋत(४।३।७८, ४९) । इसुसुकृतान्तात् (७।३।५१)

कः । मातुरनुहरतीत्यत्र गतताच्छील्यं न विवक्षितम् । किरतेरित्यादि । कृ
विक्षेपे । अस्य विक्षेप एवार्थः । हर्षादयस्तस्य विषयभूताः । अत्र हर्षो विक्षेपस्य
कारणम् । जीविकाकुलायकरणञ्च तत् फलम् । एतेष्वेवार्थेषु किरते रात्मनेपदं
भवति । अपस्क्रित इति । अपाञ्चतुष्याच्छकुनिष्वालेखने (६।१।१४२) सुट् ।
आनुते इति । नु स्तुती । अदादिः । अयञ्चान्नोत्कण्ठापूर्वकशब्देन वर्त्तते ।
आपृच्छत इति । प्रच्छ ज्ञीसायाम् । तौदादिकः । ग्रह्यादिना (६।१।१६)
संप्रसारणम् । वाचा शरीरस्पर्शनमुपलम्भनमिति । शपथविशेषः । तथाहि
देवदत्तस्य शरीरं स्पृशामीति शपथं कुर्वाणो देवदत्ताय शपत इति प्रयुज्यते ।
श्लघद्गुड्स्थायामित्यादिना (१।४।३४) सम्प्रदानसंज्ञायां देवदत्तायेति सम्प्र-
दाने चतुर्थी । शपतीत्याक्रोशतीत्यर्थः । समोऽकूजन इत्यादिग्रन्थस्य शप
उपलम्भनपर्यन्तस्य योऽर्थः स इह चकारेणानुक्तसमुच्चयार्थेनोपात्तः । तस्यैवा-
र्थस्य चकारोपात्तस्य स्पष्टीकरणायास्य ग्रन्थस्योपन्यासः कृतः ।

२२ । समवप्रविभ्रः स्थः ।

सन्तिष्ठते इति । पात्रादिसूत्रेण (७।३।७८) तिष्ठादेशः । अस्ति सकार-
मातिष्ठत इति । सकारमात्रमस्ति धातुमापिशलिराचार्यः प्रतिजानीते ।
तथाहि न तस्य पाणिनेरिवास भुवीति गणपाठः । किं तर्हि ? स भुवीति
स पठति । आगमौ गुणवृद्धौ आतिष्ठत इति । स त्वागमौ गुणवृद्धौ
आतिष्ठते । एवं हि स (C) प्रतिजानीत इत्यर्थः ।

२३ । प्रकाशनस्थेयाख्ययोश्च ।

तिलन्धस्मिन्निति स्थेय इति । कृत्यलुपटो बहुलमि (३।३।११३) त्यधिकरणे
ऽचो (३।१।८७) यत् । ईदु यतीतीत्वम् (६।४।६५) । गुणः । विवाद इति ।

(C) स इति । आपिशलिरित्यर्थः । आपिशलिमते सकारमावस्थासंघातोः स्तः स्थः सन्तीत्यादौन्युदा-
हरणानि । अस्यासीदित्यादिसिद्धये तु सोऽडाटावागमौ प्रतिजानीते । तावडाटावेव पाणिनीयशब्दे-
काराकारस्वरूपत्वाद् गुण (१।१।१९) वृद्धौ (१।१।१९) इति । अतः स गुणवृद्धौ आगमौ प्रतिजानीत इति न्यास-
कदाशयः । आपिशलि maintains गुणवृद्धौ (अ and आ) as आगम in order to form
the terms अस्ति, अस्तु, आसोत् &.....from his root स (which is अस in the पाणिनीय
धातुपाठ) । and this is referred to by the न्यासकार in explaining the two examples
cited here by the वृत्तिकार to illustrate the वार्त्तिक attached to the Rule १. ३. २२.

सन्देहविषये । निर्णेतैति निश्चेता प्रमाणभूत इत्यर्थः । कथं पुनः स्वेयशब्दात् तस्य प्रतीतिर्भवति ? यावता स्वेयशब्दो भावसाधनोऽप्यस्ति गतिनिवृत्ति-वचन इत्याह तमेत्यादि । यस्य स्वेयइत्याख्या लोके तस्य प्रतीतिर्यथा स्यादित्ये-वमर्थमाख्याग्रहणम् । तेनाख्याग्रहणेन तस्य प्रतीतिर्भवतीति दर्शयितुमाख्या-ग्रहणं कृतम् । तिष्ठते कन्या छात्रेभ्य इति । पूर्ववत् संप्रदानसंज्ञायां सत्यां छात्रेभ्य इति चतुर्थी । प्रकाशयत्यात्मानं मित्यर्थ इति । अनेकार्थत्वाद्वातूनां तिष्ठतिरत्र प्रकाशने वर्त्तते । संश्येति ।

जहातु नैनं कथमर्थसिद्धिः संशय्य कर्णादिषु तिष्ठते यः ।

असाधुयोगा हि जयान्तरायाः प्रमाथिनीनां विपदां पदानि ॥१॥ इति ।

अस्य श्लोकस्यायमेकदेश इहोपन्यस्तः । संश्येति । विवादपदभूते वस्तुनि रंशयितो भूत्वा कर्णादिषु तिष्ठत इति । कर्णशकुनिप्रभृतिषु निर्णेतृत्वेना-भिमतेषु सत्सु पक्षान्तरं परित्यज्य तिष्ठते । तदुपदर्शितस्यैव पक्षस्याश्रयणात् ।

२४ । उदोऽनूङ्गकर्मणि ।

अनूङ्गकर्मणि वर्त्तमानादितुक्ते य शोदयति ननुच तिष्ठतेरकर्मकक्रिया-वचनत्वात् कर्मणि वृत्तिरुपपद्यते । तत् किमुच्यतेऽनूङ्गकर्मणि वर्त्तमाना-दिति तं प्रत्याह क्रियावाचीति । यदुक्तमनूङ्गकर्मणि वर्त्तमानादिति तस्यार्थं विस्पष्टीकर्तुमाह । अनूङ्गकर्मविशिष्टात् क्रियावचनादिति । उद ईहायामिति वक्तव्यमिति । उत्पूर्वात् तिष्ठते रीहायां परिस्पन्दनं वर्त्तमाना-दात्मनेपदं भवतीत्येतदर्थरूपं व्याख्येयमित्यर्थः । तत्रेदं व्याख्यानम् । अन्तरे-णापि कर्मग्रहणं क्रियामात्रवृत्तित्वे तिष्ठतेः सिद्धे यत् कर्मग्रहणं तत् लोके या क्रिया कर्मत्वेन प्रसिद्धा तस्याः प्रतिपत्त्यर्थं कृतम् । सा तु परिस्पन्दनात्मिकैव घटनभ्रमणादिका । तथाहि तां कुर्वाणः सक्रिय इत्युच्यते । स्थानासनादिकां त्वपरिस्पन्दनात्मिकां कुर्वाणोऽपि निष्क्रिय इति । तस्मादात्मनेपदमिदं कर्म-ग्रहणादीहायामेव वर्त्तमानाद् भविष्यति । उद ईहायामितुक्ते ईहाग्रहण-मनूङ्गकर्मणोऽपवाद इति कस्यचिद् भ्रान्तिः स्यात् । अतस्ताद्विराकर्तुमाह ईहाग्रहणमित्यादि । विशेषणं व्यक्तीकरणमिहाभिप्रेतम् । एतदुक्तम् भवति ।

यदिदमुक्तं मुद ईहायामिति वक्तव्यमिति तत्र यदीहाग्रहणं तदनूर्ध्वकर्म्मण एव विशेषणं सूत्रोपासस्य व्यक्तीकरणार्थम् । ईहात्मकमिहानूर्ध्वकर्म विवक्षितमिति प्रतिपादनार्थमित्यर्थः ।

२५ । उपान्मन्त्रकरणे ।

मन्त्रकरण इति । मन्त्रः करणं साधकतमं यस्य धात्वर्थस्य स तथोक्तः । उपादितगादि । अत्र वक्तव्यशब्दस्य व्याख्येय इत्यर्थः । तत्वेदं व्याख्यानम् । उत्तरसूत्रे चकारोऽनुवर्त्तते । स चानुक्तसमुच्चयार्थः । तेन उपपूर्वाक्षिप्ततेर्देव-पूजादिष्वर्थेष्वप्यात्मनेपदं भवति । वा लिप्सायामिति । लब्धुमिच्छा लिप्सा । लिप्सायां गम्यमानायामितेऽर्थोऽर्थो वेदितव्यः । न तु तत्र वर्त्तमानात् तिष्ठते-रिति । न लिप्सा तिष्ठतेरर्थः । तथाहि भिक्षुको ब्राह्मणकुलमुपतिष्ठत इत्यत्र तिष्ठतिरुपसंक्रमणे वर्त्तते । लिप्सा तूपसंक्रमणस्य हेतुभूता गम्यते । लिप्सायां हेतुभूतायां ब्राह्मणकुलमुपसंक्रामतीत्यर्थः ।

२६ । अकर्मकाच्च ।

अकर्मकादिति । नास्य कर्मास्तीति बहुव्रीहिः । उक्तञ्च करणे । अन्येभ्योऽपि दृश्यन्त इति (३।२।७५) मनिन् । धातोर्गुणः । शेषाद् विभाषेति (५।४।१५४) कप् । ननु धातोः क्रियावचनादकर्मकत्वं न सम्भवतीति तस्मादयुक्तमकर्मका-दिति विशेषणं व्यवच्छेद्याभावादित्यत आह अकर्मकक्रियावचनादिति । अकर्मिका चासौ क्रिया चेत्यकर्मकक्रिया । तस्या वचनो यस्तां वक्ति सोऽकर्मकक्रियावचनः । एतेनार्थद्वारकं विशेषणमिदं दर्शयति । अकर्मको यो धात्वर्थस्तत्साहचर्यादभिधेयधर्मस्याभिधान उपचाराद् धातुरकर्मक इति । अर्थस्य च युक्तमेतद् विशेषणम् । तस्य सकर्मकत्वाकर्मकत्वसम्भवात् । यावदुक्त-मिति । यावच्छब्दो निपातोऽव्ययम् । तस्य यथार्थं वीक्षायामव्ययीभावः । सप्तम्यन्तश्चैतत् । अतएवाह भोजने भोजने सन्निधीयत इति । भावे क्त इति । नपुंसके भावे क्त (३।३।११४) इत्यनेन ।

२७ । उद्भिभ्यां तपः ।

स्वाङ्गकर्मकाच्चेति वक्तव्यमिति । स्वाङ्गं कर्म यस्य तस्मात् तपतेरात्मने-

पदं भवतीत्येतदर्थरूपं व्याख्येयमित्यर्थः । तत्रेदं व्याख्यानम् । पूर्वसूत्राच्च-
कारोऽनुवर्तते । तस्यानुक्तसमुच्चयार्थत्वात् स्वाङ्गकर्मकादपि भविष्यति ।
स्वाङ्गश्चेह न पारिभाषिकम् । किं तर्हि ? स्वमङ्गं स्वाङ्गमिति । आत्मीय-
मङ्गमित्यर्थः । निष्टपतीति । निसस्तपतावनासेवन इति (८३।१०२) मूर्धन्यः ।

२८ । आङो यमहनः ।

आहत इति । अनुदात्तोपदेशत्वादिनानुनासिकलोपः (६।४।३७) । आप्नत
इति । गमहनेत्युपधालोपः (६।४।८८) । हो (७।३।५४) हन्तेरित्यादिना कुत्वम् ।
स्वाङ्गकर्मकाच्चेति वक्तव्यमिति । अस्य पूर्ववदर्थः । व्याख्यानमपि पूर्ववदेव ।

२९ । समो गम्यच्छिप्रच्छिखरत्यर्त्तिशुविदिभ्यः ।

संस्वरत इति । सृ शब्दोपतापयोः । समरन्त इति । अर्त्तिः सत्तिशाख्यर्त्तिभ्य-
श्चेत्यत्र (३।१।५६) पुषादिसूत्रात् । ३।१।५५) परस्मैपदग्रहणानुवृत्तेर्गात्मनेपदे-
ष्वडादेशेन न भवितव्यमिति कस्यचिद् भ्रान्तिः स्यात् । अतस्तान्निराकर्तुमाह
तत्र हीत्यादि । संशृणुत इति । श्रु अवणि । श्रुवः श्रु चेति (३।१०४)
श्रुप्रत्ययः श्रुभावश्च । ऋच्छेरनादेशस्य ग्रहणमिति । ऋच्छ गतीन्द्रियप्रलय-
मूर्त्तिभावेऽप्यस्य समृच्छिष्यत इति लट् । स्यप्रत्ययः । यदादेशस्य ग्रहणं
स्यात् तदेतन्न सिध्येत् । पात्रादिसूत्रे (७।३।७८) णार्त्तं ऋच्छादेशस्य शितीत्येवं
विधानात् । अथार्त्तादेशस्यापि ग्रहणं कस्मान्न भवतीत्याह । अर्त्तादेशस्य
अर्त्तित्वेवमित्यादि । अथवा यद्यनादेशस्य ग्रहणं स्यादादेशस्यात्मनेपदं न
सिध्यतीत्यत आह अर्त्तादेशस्य त्वर्त्तित्वेवमित्यादि । स्थानिवद्भावनं त्यभिप्रायः ।
न लाभार्थस्येति । विदुल्ल लाभ इत्यस्य । अथ नतु सप्तार्थस्य नापि विचार-
णार्थस्येत्येवमपि कस्मान्नोक्तम् ? एवं मन्यते । नित्यात्मनेपदित्वादनयोरात्मने-
पदार्थं ग्रहणं नाशङ्केयमेवेति । दृशंथेति वक्तव्यमिति । दृशिर् प्रेक्षण इत्यस्मात्
संपूर्वादात्मनेपदं भवतीत्येतदर्थरूपं व्याख्येयमित्यर्थः । व्याख्यानन्तु पूर्ववदेव ।
संपश्यत इति । पात्रादिना (७।३।७८) पश्यादेशः ।

३० । निसमुपविभगो ह्यः ।

ह्य इति ह्ये स्यर्थायां शब्देन चेत्यस्य कृतात्वस्यातो (६।४।११४) धातो-

रित्याकारलोपं कृत्वा निर्देशः । निह्यत इति । ननु च कृतात्त्वस्य निर्देशा-
दत्रात्मनेपदेन न भवितव्यम् । नहि विकृतिः प्रकृतिं गृह्णाति । अन्यत्वात् ।
नैष दोषः । कचिद्विकृतिरपि प्रकृतिं गृह्णात्येव । कथं ज्ञायते ? यदयं न व्यो
(६।१।४६) लिटीति कृतात्त्वस्य व्यञ्जो निर्देशेनात्त्वप्रतिषेधं शास्ति ततो ज्ञायते
विकृतिरपि प्रकृतिं गृह्णातीति । अन्यथा व्य इति निर्देशेन व्यञ्जो ग्रहणा-
भावात् कस्यायं प्रतिषेधः स्यात् ? उपसर्गादस्यलूङ्घोर्वावचनमिति । वक्तव्य-
मित्यर्थः । असु क्षेपणे । ऊह वितर्के । अस्यतीति श्यना निर्देशाद्वैवादिकस्य
ग्रहणम् । नत्वादादिकस्यास भुवीत्यस्य ।

३१ । स्पर्द्धायामाङः ।

स्पर्द्धायां विषय इति । स्पर्द्धं धात्वर्थस्य विषयोऽभिमतो न धातोः ।
अतएवाह स्पर्द्धा संघर्षः । पराभिभवेच्छेति । स्पर्द्धायाः स्वरूपं दर्शयित्वा
धात्वर्थस्य विषयं दर्शयितुमाह स विषयो धात्वर्थस्येति । कः पुनर्धातो-
रर्थो नाम यस्यैवं विषय इत्याह ? धातुस्तु शब्दक्रिय एवेत्यादि । शब्दनं शब्दः ।
सा क्रिया यस्य स तथोक्तः । शब्दनक्रियावाचीति यावत् । यद्यपि ह्यतिः
स्पर्द्धायामपि पठ्यते तथाप्याङ्पूर्वस्तत्र न वर्त्तते । यथा तिष्ठतिर्गतिनिवृत्तौ
पठ्यते । अथच प्रपूर्वा गतावेव वर्त्तते । न गतिनिवृत्तौ । तथाहि प्रतिष्ठत
इत्युक्ते गच्छतीत्यर्थः । तस्मादाङ्पूर्वस्य ह्यतेः स्पर्द्धायां ह्यभ्याभावात् स्पर्द्धा
धात्वर्थस्य विषयः । धात्वर्थविषयत्वन्तु तच्चेतुभावेन वेदितव्यम् ।

३२ । गन्धनावक्षेपणसेवनसाहसिक्यप्रतियत्नप्रकथनो- पयोगेषु कृञः ।

अपकारप्रयुक्तमिति । तृतीयासमासोऽयम् । अपकारमुद्दिश्य यत् प्रवर्त्तते
तदपकारप्रयुक्तं वेदितव्यम् । हिंसात्मकमिति । हिंसीतीति हिंसः । पचाद्यच् ।
हिंस आत्मा यस्य तत् तथोक्तम् । पीडाकरणमित्यर्थः । सूचनमिति दोषा-
विष्करणम् । कथमेतद् विज्ञायत एवंविधं सूचनं गन्धनमित्याह तथाहीत्यादि ।
वस्तेत्यादिना गन्धयति धातुरर्दयतेरर्थे वर्त्तत इति दर्शयति । अहं हिंसाया-
मित्यादिनाऽर्हयते हिंसात्मकत्वम् । एवञ्च हिंसार्थनार्हयतिना गन्धयतेः

समानार्थतां दर्शयता गन्धनशब्दवाच्यस्यार्थस्य हिंसात्मकत्वं दर्शितम् भवति ।
 भर्त्सनं तिरस्करणम् । अनुवृत्तिः परचित्तावधारणम् । साहसिक्यं साहसं
 कर्म इति । ओजःसहोऽश्वसा (४।४।२७) वर्त्ततइति ठक् साहसिकः । तस्य
 कर्मेति तस्माद् गुणवचनब्राह्मणादित्वात् (५।१।१२४) ष्यञ् साहसिक्यम् ।
 उपयोगो धर्मादिप्रयोजनो विनियोग इति । धर्मादिषु प्रयोजनं यस्य स
 तथोक्तः । आदिशब्दः कामादिपरिग्रहाय । एधोदकस्योपस्कुरुत इति । उपात्
 प्रतियन्त्रवैकृतवाक्याध्याहारेष्विति (६।१।१०८) सुट् । कञः प्रतियन्त्र (२।३।५३)
 इति षष्ठी ।

३३ । अधेः प्रसहने ।

तमधिचक्र इति । कञो लिट् । तस्य चैशादेशः । द्विर्वचनेऽचीति
 (३।१।५८) स्थानिवद्भावाद् द्विर्वचनम् (७।४।६६) । उरदित्यत्वम् (७।४।६६) ।
 रपरत्वञ्च । हलादिः (७।४।६८) शेषः । कुहोऽसुरिति (७।४।६२) चुत्वम् ।

३४ । वेः शब्दकर्मणः ।

कर्त्तरि (१।३।१४) कर्मत्वेवमादौ कचित् कर्मशब्दस्य क्रियावाचिता दृष्टा ।
 इहापि तस्य क्रियावाचिता मा विज्ञायीत्याह कर्मशब्द इह कारकाभिधायीति ।
 अथ क्रियाभिधायी कस्मान्न भवति ? विपूर्वस्य करोतेः शब्दनक्रियायां वृत्त्यसम्भ-
 वात् । शब्दकर्मण इति । धातोरर्थद्वारकं चेदं विशेषणम् । शब्दः कर्मास्येति
 शब्दकर्मा धात्वर्थः । तदर्थस्य शब्दकर्मत्वाद् तद्वारेण धातुरपि शब्दकर्मेति ।
 अन्यथा हि क्रियावाचित्वाद्वातोः कथं शब्दः कर्मास्येति सम्बन्ध उपपद्यते ?

३५ । अकर्मकाञ्च ।

ओदनस्य परिपूर्णा इति । सुहितार्थयोगे षष्ठी । पूरणगुणसुहितार्थ
 (२।२।११) इत्यादिना षष्ठीसमासप्रतिषेधेन ज्ञापितमेतत् सुहितार्थयोगे षष्ठी
 भवतीति । सुहितार्थास्तृप्तार्थाः । पूर्णास्तृप्ता इत्यर्थः ।

३६ । सम्माननोत्सञ्जनाचार्य्यकरणज्ञानभृतिविगणन- व्ययेषु नियः ।

सम्माननादिषु विशेषणेष्विति । किं स्विदत्र विशिष्यते नयत्यर्थोऽनेनेति

- विशेषणम् ? किं स्विन्नयत्यर्थ एव विशेषणम् ? विशिष्यते व्यावर्त्तयतेऽर्थान्तरा-
दिति कृत्वा । तत्र सम्माननमाचार्यकरणं भृतिश्चेति पूर्वैर्णैवार्थेनैतानि विशि-
षणानि । परिशिष्टानि तु नयत्यर्थस्वभावानि द्वितीयेन विशेषणानि । नयते
चार्वा लोकायत इति । अत्र नयतेः प्रापणमर्थो विशेष्यः । शिष्यसम्माननन्तु
तस्य फलभावेन विशेषणम् । तत्सम्बन्धादाचार्योऽपि चार्वात्युच्यत इति । यथा
कुन्तान् प्रवेशयेत्युक्ते कुन्तशब्दः कुन्तसम्बन्धात् पुरुषेष्वपि वर्त्तते तथेहापि
चार्वाशब्दश्चार्वासम्बन्धादाचार्योऽपि । स्थिरीकृत्येति निश्चलीकृत्येत्यर्थः ।
निश्चलत्वन्तु तेषामनन्यार्थभावः । स्थाप्यमाना इति । लोकायते शास्त्रे
पदार्थान् प्रतिपाद्यमाना निश्चाय्यमाना इत्यर्थः । पूजिता भवन्तीति ।
अभिलषितार्थसम्पादनमेव तेषां पूजा । अभिलषितोऽर्थस्तु लोकायते शास्त्रे
पदार्थानां सम्यगवबोधः । उत्त्थिपतीत्यर्थ इति । एतेनोत्सञ्जनं
नयतेरर्था नतु तस्य विशेषणमिति दर्शयति । एवं निश्चिनोतीत्यर्थ
इत्यादिभिरपि ज्ञानादीनां यथासम्भवं नयतार्थतां दर्शयतीति वेदितव्यम् ।
इदृशेनेति । यादृशः शास्त्रोक्तो विधिस्तादृशेनेतरर्थः । अत्राप्याचार्यकरणं
नयत्यर्थस्य फलभावेनैव विशेषणम् । कर्मकरानुपनयत इति । अत्र हि भृति-
हेतुभावेन नयतार्थस्य समीपकरणस्य विशेषणम् । ऋणादेरिति । आदि-
शब्देन करशुल्कदण्डादीनां ग्रहणम् । करो नाम राजग्राह्यो भागः कर्षकं
रत्नार्थपरिकल्पितः । धर्मादिष्विति । आदिशब्देन कामादिष्वपि ।

३७ । कर्त्तृस्थे चाशरीरे कर्मणि ।

नयतेः कर्त्तृति । अर्थद्वारकः सम्बन्धो वेदितव्यः । तदेकदेशोऽपि
शरीरमिति । समुदायेषु हि प्रवृत्ताः शब्दाः कचिदवयवेष्वपि वर्त्तन्त इति
भावः । कथं पुनर्मुग्ये सति गौणस्यापि ग्रहणं लभ्यते ? शरीरग्रहणात् ।
इह लघुत्वात् कायग्रहणे कर्त्तव्ये यच्छरीरग्रहणं करोति तच्छरीरेकदेशोऽपि
शरीरश्रुत्या नाम गृह्यतेत्येवमर्थम् । क्रोधं विनयत इति । अत्र नयतेर्यः
कर्त्ता स हि बुद्धीन्द्रियदेहसमुदायस्वभावो देवदत्तादिः । तत्रैव कर्म क्रोधो
वर्त्तत इति कर्त्तृस्थं कर्माशरीरं भवति । एवं गडुं विनयतीत्यादौ गड्वादेः

शरीरैकदेशस्य कर्मणः कर्तृस्थभावो वेदितव्यः । अत्र च क्रोधाद्यपगमः क्रियाफलं कर्त्तृभिप्राय एवेति स्वरितञितः (११३।७२) कर्त्तृभिप्राय इत्यनेनैव सिद्धे नियमार्थमेतद् वचनं वेदितव्यम् । कर्त्तृस्थे कर्मण्यशरीर एव । नान्यत्वेति ।

३८ । वृत्तिसर्गतायनेषु क्रमः ।

शेषलक्षणेन क्रमेः परस्मैपदे प्राप्त आत्मनेपदं विधीयते । वृत्त्यादयोऽर्था अप्रतिबन्धोत्साहस्फीतासु प्रसिद्धाः ।

३९ । उपपराभ्याम् ।

संक्रामतीति । क्रमः (७।३।३६) परस्मैपदेष्विति दीर्घः ।

४० । आङ उद्गमने ।

आक्रामति माणवकः कुतपमिति । अवष्टम्भातीत्यर्थः । ज्योतिरुद्गमन इति वक्तव्यमिति । ज्योतिषां ग्रहनक्षत्रादीनामुद्गमन एवात्मनेपदं भवतीत्येतदर्थरूपं वराख्यग्रन्थमिति । तत्रेदं व्याख्यानम् । अनुपसर्गाद्वैत्यतो (१।३।४३) वाग्रहणमनुवर्त्तते मिहावलोकितन्यायेन । सा च व्यवस्थित-विभाषा । तेन ज्योतिरुद्गमन एव भविष्यति । नान्यत्वेति । यदि तर्हि वा ग्रहणमनुवर्त्तते उत्तरयोरपि योगयोरनुवर्त्तते । मण्डूकप्रुतिन्यायेन नानुवर्त्तिष्यत इत्यदोषः ।

४१ । वेः पाद्विहरणे ।

विक्रामत्यजिनसन्धिरिति । द्विधा भवति । स्फुटतीत्यर्थः ।

४२ । प्रोपाभ्यां समर्थाभ्याम् ।

प्रक्रमत उपक्रमत इति । आरभत इत्यर्थः ।

४३ । अनुपसर्गाद्वा ।

अप्राप्तविभाषयमिति । वृत्त्यादीनां निवृत्तत्वात् ।

४४ । अपङ्गवे ज्ञः ।

शतमपजानीत इति । ज्ञानोर्जा इति (७।३।७६) जादेशः । आ । पूर्व्वदी हल्यघोरितीत्वम् (६।४।११) ।

४५ । अकर्मकाच्च ।

कथञ्चायमकर्मक इति । एवमन्यते । सर्पिरादि ज्ञेयत्वेन विवक्षितं कर्म । अतस्तेन कर्मणा सकर्मक एवायमित्यभिप्रायः । कथमिति । न कथञ्चिदित्यर्थः । तथाचेत्यादिना नात्र सर्पिरादि कर्मत्वेनापितु करणत्वेन विवक्षितं मित्यत्र युक्तिमाह सर्पिषोपायेनेत्यादि । यस्य सर्पिःष्वभिष्वङ्गो (D) विना तेन भुजिक्रियायामभिलाषो न भवति तस्य भोजने प्रवृत्तिं प्रति सर्पिरुपायभावं प्रतिपद्यत इति तेनोपायेन स प्रवर्त्तत इति । अकर्मकादिति किमिति ? नात्र सर्पिरादि ज्ञेयत्वेन विवक्षितम् । किं तर्हि ? करणत्वेनेति ब्रुवता वृत्तिकृता साक्षाच्छब्दोपासेन करणेन सकरणादात्मनेपदं भवतोक्तं भवति । एवञ्च सकरणादित्येवं वाच्यम् । किमकर्मकग्रहणेनेति भावः । एवमुच्यमाने करणयुक्तात् सकर्मकादपि स्यादिति दर्शयितु माह स्वरेण पुच्छं जानातीति ।

४६ । संप्रतिभ्रामनाधाने ।

उत्कण्ठास्मरणमिति । उत्कण्ठापूर्व्वकस्मरणमिति । मातुरिति । अधी-
गर्थदयेशां कर्मणीति (२।३।५२) षष्ठी ।

४७ । भासनीपसंभाषाज्ञानयत्नविमतुपमन्त्रणेषु वदः ।

भासनादिष्वर्थेषु विशेषणेष्विति । अत्रापि किंस्विद्विशिष्यते वदत्यर्थं ऽनेनेति विशेषणम् ? किंस्विद्वदत्यर्थ एव विशेषणं ह्यर्थान्तराद् विशिष्यते व्यव-
च्छिद्यत इति कृत्वा । ततोपसम्भाषोपसान्वन उपमन्त्रणञ्च द्वितीयेनार्थेन वदत्यर्थ एव विशेषणम् । परिशिष्टानि तु भासनादीनि प्रथमेनार्थेन विशेषणानि । भासमानेत्यादिना भासनं वदत्यर्थस्य लक्षणभावेन हेतुभावेन वा विशेषणमिति दर्शयति । तथाह्यत्र भासमान इति लक्षणहृत्वोः क्रियाया

(D) यस्य सर्पिषो विन्दुमपि विनेति पुनापुस्तके पाठः ।

(३।२।१२६) इत्यनेन ज्ञानजादेशो विहितः । जानातीत्यादिना ज्ञानं वदत्यर्थस्य विषयिभावेन विशेषणमिति दर्शयति । ज्ञानेन ह्यसौ वदितुं जानाति । अत्र येन ज्ञानेन वदनं वदत्यर्थं जानाति तत्र तेनैव विषयेण परिच्छेदेन विषयीभवति । तद्विषय मित्यादिना यत्र आविष्करणस्य वदत्यर्थस्य हेतुभावेन विशेषणमित्याचष्टे । उत्साहो ह्याविष्क्रियमाण आविष्करणक्रियायाः कर्माख्यं साधनं भवति । साधनञ्च हेतुः । कारकाणां क्रियानिमित्तत्वात् । विमति पतिता इत्यादिना विमतिर्भाषणस्य वदत्यर्थस्य हेतुभावेन विशेषणमिति दर्शयति । सत्यां विमतौ विचितं नानाप्रकारं भाषन्ते । यदि ह्यभिन्ना मतिः स्यादभिन्नमेव भाषेरन् । उपच्छन्दयतीति । भद्रे भजस्व मा मिदं ते दास्यामी-
त्येवमादिभिरभीष्टेऽयं प्रवर्त्तयतीत्यर्थः ।

४८ । व्यक्तवाचां समुच्चारणे ।

प्रसिद्धापसंग्रहार्थमिति । यदि तदर्थं व्यक्तवाचामिति नोच्येत वरतनु सम्प्रवदन्ति कुक्कुटाः (E) इत्यत्रापि स्यात् । कुक्कुटा अपि व्यक्तवाच एव । तथाहि

(E) In my second and thirteenth MSS. only this line is given. In the 1st, the stanza is quoted as :—

अयि विजहोहि दृढोपगृह्णं
त्यज नवसङ्गमभीष्टं वल्लभम् ।
अरुणकरोदयस एव वर्त्तते
वरतनु सम्प्रवदन्ति कुक्कुटाः ॥ १ ॥

But हरदत्त in his पदमञ्जरी completes the stanza thus :—

अपनय पादसंज्ञमदतः
शिक्षित्य बाहुलतां गलाहताम् ।
तच्च वदन्शकमाकुलीकृतं
वरतनु सम्प्रवदन्ति कुक्कुटाः ॥ १ ॥

and remarks क्वचित् तु कृतञ्च एव श्लोकः प्रच्यते । हलायुध in his पिङ्गलवृत्तिसञ्जीवनी, गङ्गादास in his छन्दोमञ्जरी and नारायणभट्ट in his उत्तरवाक्यरटीका give it as in my 1st MS. Some assign this stanza (viz : अयि विजहोहि &c.) to भारवि and some including the गणरत्नसौदधिकार, to कुमारदास the author of the poem ज्ञानकोद्धरण । As the last line stands also in the महाभाष्य, neither भारवि nor कुमारदास could obviously be the author of the Stanza, in the form in which it had been before the

कुक्कुटेनापि लपिति विशेषपरिच्छेदादुच्यते कुक्कुटा लपन्तीति । वरतन्विति तनूशब्दस्याम्बार्थनयोर्ऋस (७।३।१०७) इति ऋसः । ऋसवचनसामर्थ्याद् ऋसस्य गुण इति गुणो (७।३।१०८) न भवति । नृणामिति न कृतं वैचित्र्यार्थम् ।

४६ । अनोरकर्मकात् ।

अनुवदतीति । अनुशब्दः पुनरित्यस्यार्थं वर्तते । पुनर्वदतीत्यर्थः । यजुषात्र कर्मणा सकर्मकत्वम् ।

५० । विभाषा विप्रलापे ।

विप्रलापात्मक इति । परस्परप्रतिबन्धेन विरुद्धः प्रलापो विप्रलापः । स यस्यात्मा स्वभावः स तथोक्तः । प्राप्तविभाषेय मिति । व्यक्तवाचां समुच्चारण इत्यस्यानुवृत्तेः ।

५१ । अवाद् यः ।

अवगिरत इति । ऋत (७।१।१००) इद्वातोरिति त्वम् । रपरत्वञ्च ।

५२ । समः प्रतिज्ञाने ।

५३ । उदञ्चरः सकर्मकात् ।

गैहमुच्चरत इति । चरिर्गत्यर्थः । गुरुवचनमुच्चरत इति । अत्रोत्क्रमणात्मिकायां गतौ वर्तमानञ्चरति गुरुवचनेन कर्मणा सकर्मकः । वाच्य उच्चरतीति । उपरिष्ठाद् गच्छतीत्यर्थः । नात्र किञ्चित् कर्म विवक्षितमित्यकर्मकत्वम् ।

५४ । समस्ततृतीयायुक्तात् ।

यद्यत्र तृतीयेति तृतीयार्थो गृह्यते तदेहापि स्यात् । उभौ लोकोः सञ्चरसि इमञ्चामुञ्च देवलेति । (F) अत्रापि तृतीयार्थो गम्यत एव । स तपसा श्रुतेन

महाभाष्यकार । The Deccan MS. also does not give the full stanza in the text, but there is a note in the margin in which a scribe completes it as अथि विजहोहि & c.

(F) नारदेति पाठान्तरम् । देवस्योभयलोकचरणमयुक्तम् पतितत्वादिति नारदेति युक्तः पाठ इति केचित् ।

वा विद्यत एवेत्येतच्चेतसि कृत्वाह तृतीयेति । तृतीयाविभक्ति र्गृह्यत इति । यद्येवं तथा सङ्घ धातोः सम्बन्धो नोपपद्यते । नहि तृतीया धातुवाचेत्याह तदेत्यादि । अर्थो ह्यारं मुखमुपायो यस्य स तथोक्तः । तृतीयार्थेन धात्वर्थस्य युक्तत्वादौपचारिको धातो स्तृतीयार्थेन योग इति दर्शयति । यद्यप्यत्र तदर्थेन योगः सम्भवतीति विना करणेन क्रियानिष्पत्तेरभावात् तथापि न भवति । तृतीया त्वित्यादि । तृतीयायुक्तग्रहणं ह्येवमर्थं क्रियते । श्रूयमाणतृतीया-युक्ताद् यथा स्यादिति । अन्यथा सम इत्येवं वक्तव्यं स्यात् । अनुक्तेऽपि सिद्धत्वात् तृतीयाप्रयोगस्य । नहि तेन विना क्रियानिष्पत्तिरुपपद्यते । तस्माद् यत्र तृतीया श्रूयते तन्मुलादाहरणम् । यत्र तु न श्रूयते तत् प्रत्युदाहरणम् ।

५५ । दाणश्च सा चैतुर्थ्यर्थ ।

कथं पुन स्तृतीया चतुर्थ्यर्थं स्यादिति ? न कथञ्चिदित्यर्थः । तद्विधायिनः शास्त्रस्याभावादिति भावः । वक्तव्यमेतदिति । व्याख्येयमित्यर्थः । तत्रेदं व्याख्यानम् । तदेव संप्रदानं यदा साधकतमत्वेन विवक्ष्यते तदा चतुर्थ्यर्थेऽपि तृतीया भवति विवक्षातः कारकाणि भवन्तीति कृत्वा । नतु स्वभावतः । सा च विवक्षा लौकिकी समाश्रीयते । नतु प्रायोगिकीति । लोके चाग्निष्टव्यवहार एव सा सम्भवति । नान्यत्र । लौकिकविवक्षात्र समाश्रीयत इति । अस्यैवार्थस्य द्योतनाय चेच्छब्दः प्रयुक्तः । दास्या मालां संप्रयच्छत इति । यो हि धर्मशास्त्रविरुद्धां दार्ढीं कामयितुं तस्य मालां ददाति तस्यासावग्निष्टव्यवहारो भवतीत्यस्यैवाग्निष्टव्यवहारः । संप्रयच्छत इति पात्रादिसूत्रेण (७।३।७८) दाणां यच्छादेशः । कथमात्मनपदं भवतीति ? न कथञ्चिदित्यर्थः । तस्मादित्युत्तरस्येत्यत्र (१।१६७) निर्दिष्टग्रहणस्यानन्तर्यार्थत्वादिति । एवं मन्यते । सम इति विशेषणे षष्ठीत्यादि । यदि समइति पञ्चमी स्यान् न षष्ठी तदा प्रश्नत्वेन व्यवधानादात्मनपदं न स्यात् । तस्मान्नेयं पञ्चमी । किं तर्हि ? षष्ठी । समो विशेषणस्य सम्बन्धी यो विशेष्यो दाणिति ततश्च व्यवहितोऽपि विशेषणविशेष्यभावो भवतीति तेन व्यवधानेऽपि भवत्यात्मनपदम् ।

५६ । उपाद् यमः स्वकरणे ।

यदि स्वकरणमात्र आत्मनेपदं भवति शाटकादिस्त्रीकारेऽपि स्यादिति चोद्यमपाकर्तुमाह पाण्यग्रहणमित्यादि । एवं मन्यते । प्रतिनियतविषया हि शब्दशक्तयो भवन्ति यस्मादुपपूर्वा यमिरात्मनेपदान्त एवंविध एव स्त्रीकारे वर्त्तते । नतु सर्वस्मिन् । तस्मात् पाण्यग्रहणात्मकमेव स्त्रीकरणं गृह्यते । उपयच्छत इति पूर्ववद् यच्छादेशः ।

५७ । ज्ञाश्रुस्मृदृशां सनः ।

त्रिभिः सूत्रैरिति । अपङ्गवे ज्ञ इत्यादिभिः । धर्मं जिज्ञासत इति । ज्ञा अवबोधने । सन् । द्विर्वचनम् । अभ्यासस्य ज्ञस्त्वम् । सन्यत (७,४।७८) इतीत्वम् । श्रुश्रूषत इति । श्रु अववणे । इको भलिति (१।२।८) सनः कित्त्वम् । श्रुक् कित्ती (७।२।११) तीट् प्रतिषेधः । अज्भनगमांसनीति (६।४।१६) दीर्घः । सुस्मूर्षत इति । स्मृ आधाने । पूर्ववत् कित्त्वादुदो (७।१।१०२) ष्टपूर्वस्येत्युत्वम् । रपरत्वम् । दिट्क्षत इति । हलन्ताच्चेति (१,२।१०) कित्त्वम् । ततश्च ब्रश्चादिना (८।२।३६) षत्वम् । षटोः कः (८।२।४१) सीति कत्वम् ।

५८ । नानो ज्ञः ।

पूर्वेणेति । अनन्तरसूत्रप्राप्तं यत् तत् प्रतिषिध्यते । अनन्तरस्य विधिवी भवति प्रतिषेधो वेति कृत्वा । तथाचेत्यादि । यस्मादनन्तरसूत्रेणात्मनेपदं यत् प्राप्नोति तस्यायं प्रतिषेधः सम्यद्यत एवं सति सकर्मकस्यैवायं प्रतिषेधः । अनन्तरसूत्रेण सकर्मकादात्मनेपदविधानात् । अकर्मका द्व्यकर्मकाद्येत्यनेन (१।३।४५) प्रागेवात्मनेपदं विहितमिति । अनन्तरातीतो योगः सकर्मकार्थी विज्ञायते । यतश्चैवं तेनाकर्मकात् पूर्ववत् सन (१।३।६२) इत्यात्मनेपदं भवत्येव । औपधस्यानुजिज्ञासत इति ।

५९ । प्रत्याङ्भां श्रुवः ।

उपसर्गग्रहणश्चेदमिति । कथं श्रुव इति ? विशेषणविशेष्यभावसम्बन्धे षष्ठी । तेनायं सम्बन्धो भवति श्रुतेर्यौ विशेषणभूतौ प्रत्याङ्भा तत्-

र्वाच्छ्रुवः सम्बन्धात् सन्नन्तादात्मनेपदं न भवति । उपसर्गादेवार्थहारेण
 शृणोतिर्विशेषणभूताविति सामर्थ्यादुपसर्गयोर्ग्रहणम् । देवदत्तं प्रतिशुश्रूषत
 इति । प्रतिशब्दस्य लक्षणेत्थभूताख्यानेत्यादिना (१।४।८०) लक्षणे
 कर्मप्रवचनीयसंज्ञा । तेन प्रतिना देवदत्त एव सम्बध्यते । न धात्वर्थ इति ।

६० । शदेः शितः ।

यदि शदेः शित इति व्यधिकरणे एते पञ्चम्यावित्यभ्युपगम्यैवं व्याख्या-
 यते शदेः परो यः शित् तस्मादात्मनेपदं भवतीति तदा सार्वधातुकाश्रय-
 त्वाच्छ्रितः प्रागेव तदुत्पत्तेर् धातोः शेषत्वादस्य लावस्थायां परस्मैपदं स्यात् ।
 ततस्तन्निमित्तकः शिद्धिकरणः । तथाच विहितमिदानीं परस्मैपदमशक्यं
 निवर्त्तयितुं मित्यात्मनेपदाभावः स्यादित्यालोच्यान्यथा व्याचिख्यासुराह
 शदर्थः शिदिति । एतेन शदेः शित इति समानाधिकरणे एते पञ्चम्याविति
 दर्शयति । कथं पुनः शदिः शिद्भवति ? यावता विकरणस्य शकार इत्-
 संज्ञक इत्संज्ञामसम्बन्धो नतु शदेरित्यत आह शिद्भावीति । भाविशब्दोऽयं
 भविष्यति (३३३) गम्यादय इति भविष्यत्कालविषयः । शिद्भावीति ।
 यतः शिद् भविष्यति स शिद्भावी । एतदुक्तं भवति । शिन्निमित्तत्वादुप-
 चारेण शदिः शिदित्युक्तमिति । भवति हि कारणे कार्योपचारात् तथा
 वरपदेशः । यथा नडुलोदकं पादरोग इति । शितो वा सम्बन्धीति । एतेन
 शित इत्यस्य षष्ठ्यन्ततां दर्शयति । कः शदेः शित् सम्बन्धी ? यस्तस्य
 प्रकृतिः । प्रागपि शितः शदेस्तत्प्रकृतित्वमस्येवेति शित्प्रकृतः शदेरात्मनेपदं
 भवति । शोयते इति । पात्रादिमूत्रेण (७।३।७८) शीयादेशः ।

६१ । स्त्रियतेर्लुङ्लिङोश्च ।

नियमार्थं वचनमिति । स्त्रियतेर्लुङ्लिङोः शित एव यथा स्यात् । यद्येवं
 डिङ् यङ्ङणं किमर्थम् ? यावतान्यत्रात्मनेपदेन न भवितव्यमिति ? उच्यते ।
 स्वरार्थं मुपदिश्यते । मा हि मृतेति लुङि तास्यानुदात्तेन्डिदुपदेशाच्च
 सार्वधातुकस्यानुदात्तत्वे (६।१।१८६) कृते धातोरन्तोदात्तत्वं भवति ।
 तिङ्ङितिङ (८।१।२८) इति निघातोऽत्र हि चेति (८।१।३४) प्रतिषिध्यते ।

अङ्गागमोऽपि न माङ्योग इति (६।४।७४) । अमृतेति । ऋसादङ्गादिति (८।२।२७) सिचो लोपः । मृषीष्टेति । आशिषि लिङ् । तस्य लिङाशिषी (३।४।११६) तगार्द्धधातुकत्वादिकरणाभावः । सुट् तिथोरिति (३।४।१०७) सुट् । वलि (६।१।६६) यलोपः । म्रियत इति । तुदादित्वाच्छः । रिङ् (७।४।२८) शयग्लिङ्छिति रिङादेशः । अचि श्रुधात्वितगादिने (६।४।७७) यङ् । मरिष्यतीति । ऋडनोः (७।२।७०) स्य इतोद् ।

६२ । पूर्ववत् सनः ।

पूर्ववदिति । तेन तुल्यं क्रिया चेदितिरिति (५।१।११५) वतिः । पूर्वशब्दः सम्बन्धिशब्दत्वादवधिमपेक्षते । स चावधिः श्रुतत्वात् सन्नेव विज्ञायत इत्याह सनः पूर्वा यो धातुरिति । यद्येवमवधिभावोपगम एव सन्ग्रहणस्योपयुक्तत्वात् सन्नन्तादात्मनेपदं भवतीति । न तत्रैतन्नभ्यते । कुतस्तर्हि स्यात् । धातुमात्रात् । नैतदस्ति । एवं ह्यात्मनेपदं परस्मैपदानुक्रमणमनर्थकं स्यात् । अथ प्रत्ययान्तात् स्यात् ? एवमपि मन्ग्रहणमनर्थकं स्यात् । पूर्ववत् प्रत्ययादिति वाच्यं स्यात् । तस्मात् प्रत्यामन्नं सनं त्यक्त्वा न युक्तान्यस्याश्रुतस्य परिकल्पनेति सन्नन्तादेव भवतीति विज्ञायते । येनेतगादिना वतार्थमाचष्टे । तदेव निमित्तमिति । अनुदात्तेत्वं ङित्वञ्च धात्वन्तरावस्थायामपि सन्नन्ताद् वचनसामर्थ्यान् निमित्तम् भवति । आसिप्पत इति । इटि कृते ऽजादेर्हितीयस्येति (६।१।२) शिशब्दस्य द्विवचनम् । निविविक्त इति । विश प्रवेशने । पूर्ववत् किञ्चषत्वकत्वानि । आचिक्रंसत इति । आत्मनेपदनिमित्तत्वात् ऋक्रमोरनात्मनेपदनिमित्त (७।२।३६) इतीण् न भवति । शिशत्सति । सुमूर्षतोति । अत्र सनो यः पूर्वा भागस्तस्यात्मनेपदनिमित्तत्वमस्ति । शीयते म्रियत इत्यात्मनेपददर्शनात् । तत आत्मनेपदेन भवितव्यमिति कस्यचिद् भ्रान्तिः स्यादतस्तां निराकर्तुमाह इह न भवतीत्यादि । किं कारणमित्याह नहीत्यादि । किं तर्हि ? शिदाद्यपीतीति । शिच्छेदेनात्र शिञ्जावित्वं शित्-सम्बन्धित्वञ्चोक्तम् । आदिशब्देन लुङ्लिङोर्यहणम् । तच्चेह नास्तीति न ह्यत्र सनः पूर्वभागस्य शिञ्जावित्वं शित्सम्बन्धित्वं वास्ति । शित्प्रतयस्यास्मिन् विषये ऽतप्रन्तामश्रवात् । नापि म्रियतेः परी लुङ्लिङौ स्तः ।

तस्मान्नेह शदिस्त्रियथोरात्मनेपदनिमित्तत्वमस्तीति न भवत्यात्मनेपदम् । इह तर्हि कस्मान्न भवति ? अनुचिकीर्षति । पराचिकीर्षतीति ? करोतेर्हि गन्धनादिष्वर्थेष्व्वात्मनेपदं विहितम् । अतस्तद्विवक्षायां सन्नन्तादपि तेन भवितव्यमित्याह यस्य चेत्यादि । गन्धनादिष्वर्थेषु पूर्वत्रासन्नन्तावस्थाया-
मनुपराभ्यां कृज (१।३।७६) इत्यनेन परस्मैपदविधानात् करोतेरात्मनेपदाभावः क्रियते । तस्मादाभ्यां सन्नन्तादप्यात्मनेपदनिमित्ताभावाच्च भवति । अथ जुगुप्सते मीमांसत इत्यत्र कथमात्मनेपदम् ? यावता पूर्ववत् सन इत्युच्यते । न च गुपादिषु सनः प्रागेवात्मनेपदं भवतीति । अतः पूर्ववदित्यतिदेशाभावाच्च भवितव्यामात्मनेपदेनेत्यत्र आह इहेत्यादि । जुगुप्सत इति गुप्तिज्किदभ्यः सन्निति (३।१।५) सन् । मीमांसत इति मानवधेत्यादिना (३।१।६) सन् । अभ्यासस्य सन्त्यत (७।४।७६) इतीत्ये दीर्घः । कथं पुनरिहानुदात्तङित (१।३।१२) आत्मनेपदम् ? यावता गुपादाववयवे ऽनुदात्तेत्वं लिङ्गं न जुगुप्सादौ समुदाय इत्यत्र आह अवयवे कृतमित्यादि । यथा गोः कर्णादाववयवे कृतं लि ' समुदायस्य विशेषकं भवति तथा गुपादाववयवे कृतं मनुदात्तेत्वं समुदायस्य जुगुप्स इत्येवमादे विशेषकं भवति । यद्येवं गोपयति तेजयति सङ्केतयतीत्येव-
मादावपि प्राप्नोति । मल्यम् । स्यादेतत् । अवयवे कृतं लिङ्गं तस्य समुदायस्य गोर्विशेषकं भवति यं समुदायं सोऽवयवो न व्यभिचरति । सन्नन्तं पुनर्न व्यभि-
चरति । णिजन्तन्तु व्यभिचरतीत्यतोऽत्रात्मनेपदेन न भवितव्यम् । वार्त्तमेतत् । सन्नन्तमपि व्यभिचरतीति । विनापि तेन गोपयतीत्यादौ सम्भवात् । तस्मात् समुदायं यं गुपादिर्न व्यभिचरति तस्यासम्भवात् सर्वस्य गुपादाववयवे कृतमनु-
दात्तेत्वं लिङ्गं समुदायस्य विशेषकं भविष्यति । ततश्च गोपयतिप्रभृतिभ्यो-
ऽप्यात्मनेपदं प्राप्नोतीत्येव । एवं तर्हि निगरणचलनार्थेभ्यश्चेत्यत्र (१।३।८७) चकारोऽनुक्तसमुच्चयार्थः क्रियते । तेन गुपादिभ्यो ण्यन्तेभ्यः परस्मैपदमात्मने-
पदापवादो भविष्यति ।

६३ । आम्प्रत्ययवत् कृजोऽनुप्रयोगस्य ।

आम्प्रत्ययवदिति । तत्र तस्येवेति (५।१।११६) षड्मीममर्थादिति ।

कजोऽनुप्रयोगस्येति समानाधिकरणे षष्ठ्यौ । ईक्षाञ्चक्र इत्यादि । ईक्ष दर्शने ।
 ईह चेष्टायाम् । ऊह वितर्के । लिट् । इजादेरित्यादिनाम् (३।१।३६) । आम्
 (२।४। १) इति लैर्लुक् । प्रातिपदिकत्वात् सुप् प्राप्तः । सुः । स्वरादित्वा-
 दवायत्वम् । अवायत्वात् सुब्लुक् । कञ्चेत्यादिना (३।१।४०) कजो
 लिट्परस्यानुप्रयोगः । अकर्त्तृभिप्रायार्थोऽयमारम्भ इति ब्रुवता विध्यर्थमेतदि-
 त्युक्तं भवति । तत्रास्मिन् विध्यर्थे यो दोषस्तमुद्भावयितु माह यदीत्यादि ।
 उदुब्जाञ्चकारिति । उब्ज आर्जवे । (३।४।८२) उत्पूर्वाल् लिट् । पूर्ववदाम् ।
 परस्मैपदानामित्यादिना (३।४।८२) तिपो णल् । उदुब्भाञ्चकारिति । उभ
 उन्भ पूरणे । उभयमित्यादिना परिहारः । कथमिति ? एकेन प्रयत्नेनाशक्व-
 मेतदुभयं कर्त्तुमित्यत आह पूर्ववदित्यादि । नैवात्रैको यत्नः । किन्तुहि ?
 द्वौ । आम्प्रत्ययवदित्येको यत्नः । पूर्ववदग्रहणमनुवर्त्तमानं द्वितीयः । तत्र
 पूर्वेण यत्नेन विधिः क्रियते । इतरेण नियमः । यद्यनुप्रयोगस्य कज आत्मनेपदं
 भवति पूर्ववदेव । नान्यथा । तेनोदुब्जाञ्चकारित्वेवमादौ न भवति । नहुज्जा-
 दीनामात्मनेपदं सम्भवति परस्मैपदित्वात् । ईक्षामासेति । आम् । अस्तेरनु-
 प्रयोगः । ईक्षाम्भूवेति । भवतेरः (७।४।७३) । कञ्चेत्यत्र (३।१।४०) करोतेरिव
 ग्रहण मित्यभिप्रायेणाह कथं पुनरित्यादि । कजिति । प्रत्याहारग्रहणमि-
 त्यादि । तत्र प्रत्याहारेऽस्तिभवत्योरपि सन्निवेशः । अतस्तयोरप्यनुप्रयोगो
 भवतीति भावः । यद्येवं सम्प्रदोऽप्यनुप्रयोगः प्राप्नोति । तस्यापि त
 सन्निवेशोऽस्त्येव । अभिविधौ सम्प्रदा चेति (५।४।५७) वचनात् । सत्यपि
 सन्निवेशे नासौ प्रत्याहारग्रहणेन गृह्यत इत्यदोषः । यथा तस्याग्रह
 तथोत्तरत्र प्रस्तावान्तरे प्रतिपादयिष्यामः । अथाम्प्रत्ययवदिति किम्
 असति हि तस्मिन्ननुप्रयोगमात्रस्यात्मनेपदं स्यात् । देवदत्तः करोतीति
 अत्रापि पूर्ववदित्यनुवर्त्तते । तथापीह स्यात् । ईहते । करोतीति
 आम्प्रत्ययवदिहै माने प्रत्यासत्ते राम एवानुप्रयोगस्येति गम्यते । ना
 प्रयोगमात्रे । तेनातिप्रसङ्गो न भवति ।

६४ । प्रोपाभां युजेरयत्नपात्रेषु ।

युज समाधावित्यस्यानुदात्तत्वात् सिद्धमात्मनेपदमित्यत स्तस्येह ग्रहण

युक्तमित्यभिप्रायेणाह युजिर् योग इति । प्रयुङ्क्त इति । रुधादित्वाच् अम् ।
 असोरलोप (६।४।१११) इत्यकारलोपः । चोःकुरिति (८।२।३०) कुत्वं
 जकारस्य गकारः । खरि चेति (८।४।५५) चर्त्वं ककारः । नश्चेत्यादिना-
 ऽनुस्वारः (८।३।२४) । अनुस्वारस्य ययि परसवर्ण इति (८।४।५८)
 डकारः । खराद्यन्तोपसृष्टादिति वक्तव्यमिति । खरोऽज् आदिरन्तो वा
 यस्य स खराद्यन्तः । तदुपसृष्टात् तत्सम्बन्धाद् युजेरात्मनेपदं भवती
 त्येतदर्थरूपं व्याख्येयमित्यर्थः । तत्वेदं व्याख्यानम् । इह सूत्रे प्रशब्दोऽजन्तो-
 पसर्गलक्षणार्थः । उपशब्दोऽजादुपलक्षणार्थः । तेन सदेणाजन्तेनाजादि-
 ना चोपसर्गेण च युक्ताद् युजेरात्मनेपदं भवतीति । खराद्यन्तोपसृष्टादिति
 किम् ? निर्युनक्ति ।

६५ । समः क्षणवः ।

अकर्मकादिति तवानुवर्त्तत इति । सकर्मकादपि क्षणव आत्मनेपदमिष्यत
 इति मन्यते । अतएव सकर्मकस्योदाहरणमुपन्यस्तम् । संक्षुण्णं शस्त्रमिति ।
 अदादित्वाच्छपो लुक् । संक्षुण्णवार्त इति । अचि शुधात्वित्यादिनोवङ्
 (६।४।७७) । संक्षुण्णवत इति । पूर्ववददादेशः ।

६६ । भुजोऽनवने ।

अवनप्रतिषेधेनेत्यादि । अवनं पालनम् । तत्प्रतिषेधेन रौधादिकस्य
 भुजेर्यहणं विज्ञायते । न तौदादिकस्य भुज कौटिल्य इत्यस्य । यथैव हि
 सवत्सा धेनुरानीयतामित्युक्ते यस्या हि वत्सेन सह सम्बन्धः सञ्भवति सैव
 गोधेनुरानीयते न महिष्यादिधेनु स्तर्धहाप्यवनप्रतिषेधेन यस्य भुजोऽनवने
 वृत्तिः सञ्भवति स एव रौधादिकः प्रतीयते । तस्मात् तस्यैव ग्रहणं विज्ञायते ।
 तेन निर्भुजति विभुजतीति तौदादिकस्यात्मनेपदं न भवति ।

६७ । गोरणौ यत् कर्म गौ चेत् स कर्त्ताऽनाधान ।

आरोहन्ति हस्तिनं हस्तिपका इति । अर्णौ कर्मप्रदर्शनार्थमेतदुक्तम् ।
 इदं त्वोदाहरणम् । आरोहयते हस्ती स्वयमेवेति । आरोहन्ति हस्तिनं
 हस्तिपका इत्यत्राङ्पूर्वस्य तु रुह वीजजन्मनि प्रादुर्भाव इत्यस्य हे क्रियं

वाच्ये । न्यग्भवनं न्यग्भावनञ्च । तत्र न्यग्भवनस्य हस्ती कर्त्ता । न्यग्-
 भावनस्य हस्तिपका इति । न्यग्भवन्तं हस्तिनं न्यग् भावयन्तीत्यर्थः । स
 यदा तु सुशिक्षितत्वात् सुविधेयत्वाच्च न्यग्भावनक्रियायामत्यन्तमानुकूल्यं
 प्रतिपद्यते हस्ती स्वयमेव तदासौ हस्ती हस्तिपकान् प्रति प्रयोजकत्वेन
 विवक्ष्यते । हस्तिपकास्तु प्रयोज्यत्वेन । हस्ती हस्तिपकान् प्रयुङ्क्ते मामा-
 रोहतेति ततश्च प्रयोज्यप्रयोजकभावे विवक्षिते हेतुमसिच् । एवमुत्तरत्रापि
 कर्मणः कर्त्तृत्वस्य विवक्षितत्वात् प्रयोजकभावविवक्षायां णिच् विधेयः । तत
 स्तस्मिन्नुत्पन्ने यदा निर्वृत्तस्वरूपत्वाच्चरितार्थत्वात् प्रयोज्या न विवक्ष्यन्ते तदा
 निवृत्तत्वात् प्रयोज्यप्रयोजकभावस्य न्यग्भवनमात्रे रुद्धिर्नते । अत्रेदमुदाहर-
 णमारोहयते हस्ती स्वयमेवेति । तथाहि यदेवाण्यन्ते कर्मासीत् स एव ण्यन्ते
 हस्ती कर्त्ता भवति । न च प्रयोज्यप्रयोजकभावे निवृत्तेऽपि णिचो निवृत्ति
 भवति । निवृत्तिकारणाभावात् । यथैव हि देवदत्तस्य वयापारे निवृत्तेऽपि पचिः
 पाकान्न निवर्त्तते पच्यत ओदनः स्वयमेवेति तथेहापि निवृत्ते प्रयोज्यप्रयोजक-
 वयापारे णिचो निवृत्तिर्न भवतीति वेदितव्यम् । मिञ्चन्तीत्यादि । अत्रापि
 सिच्यमानो हस्ती कर्म यदा सुशिक्षितत्वात् सुविधेयत्वाच्च सेचनक्रियां प्रति
 प्रकृष्टमानुकूल्यं भजते तदा तस्य प्रयोजकत्वे विवक्षिते हस्तिपकानां
 प्रयोज्यत्वे णिच् । तत्र कृते पूर्ववत् प्रयोज्येष्वविवक्षितेषु यदेवाण्यन्ते कर्म स
 एव ण्यन्ते कर्त्ता भवति । पश्यन्तीत्यादि । अत्रापि दृश्यमानस्य राज्ञः दर्शन-
 क्रियाया मतिशयेनानुकूल्यभावोपगमनात् प्रयोजकत्वे विवक्षिते भृत्यानाञ्च
 प्रयोज्यत्वे णिच् । तत्र विहिते पूर्ववत् प्रयोज्याविवक्षायां यदेव दृशेरण्यन्ते
 कर्म राजा स एव ण्यन्ते कर्त्ता । क्रियापि च सर्वेष्वेतेषूदाहरणेषु यैवाण्यन्ताव-
 स्थायां सैव ण्यन्तेऽपि । सत्यपि च णिचि प्रयोज्यप्रयोजकभावस्य निवर्त्तितत्वात्
 क्रियान्तरस्य चानुत्पत्तेः । गणयतीत्यादि । गण संख्यानि चुरादावदन्तः
 पठ्यते । ततो णिच् । अतो लोप (६।४।४८) इत्यकारलोपः । तस्य पूर्वविधौ
 कर्त्तव्ये स्थानिवद्भावादत उपधाया (७।२।११६) इति वृद्धिर्न भवति ।
 गणयति गोगणं गोपालकः । गणयति गणः स्वयमेवेति । अत्र स गण्यमानो
 यदा गणनं प्रत्यानुकूल्यं भजमानः प्रयोजकत्वेन विवक्ष्यते गोपालकस्तु

प्रयोज्यत्वेन तदा हेतुमण्डि । तस्मिन् कृते पूर्ववत् प्रयोज्याविवक्षायां यदेव
 कर्म स एव कर्त्ता भवति । तथाप्यणाविति वचनादात्मनेपदं न भवति ।
 नहि गणः प्रागणी कर्मासीत् । किं तर्हि स्थान्त एव । ननु चाणावकर्म-
 काच्चित्तवत् (१:३, ८८) कर्त्तृकादित्यवाणाविति किम् ? चेतयमानं प्रयोजयति
 चेतयत इति केचित् प्रत्युदाहरन्तीत्युक्ता वृत्तिकारो वक्ष्यति तदयुक्तम् ।
 हेतुमण्डिचो विधिः । प्रतिषेधोऽपि प्रत्यासत्त्या तस्यैव न्याय्य इति । तच्चेत्
 सत्यं । गणयति गोगणं गोपालको गणयति गोगणः स्वयमेवेत्येतदपि
 प्रत्युदाहरणमयुक्तमेव स्यात् । नैतदस्ति । भेदस्याविवक्षितत्वात् । यदि हि
 भेदो विवक्ष्यते तदा हेतुमण्डिचो विधिरिति प्रतिषेधोऽपि प्रत्यासत्ते
 स्तस्यैव स्यात् । नहि विप्रकृष्टस्य चुरादिणिचः । नचेह भेदो विवक्षितः ।
 गेरिति जातिनिर्देशात् । तस्मात् णिज्मात्राद्विधिः । अतः प्रतिषेधोऽपि
 णिज्मात्रस्यैव स्यादिति युक्तमेतत् प्रत्युदाहरणम् । अणावकर्मकादित्यादी
 (१:३, ८८) सूत्रे ऽणाविति हेतुमण्डिच एव ग्रहणम् । अतएव हेतुमण्डिच एव
 विधिरिति प्रत्यासत्तेस्तस्यैव प्रतिषेधो युक्तः । यथा तत्र हेतुमण्डिचो ग्रहणं
 तथा तत्रैव प्रतिपादयिष्यामः । न चात्र तथाविधं किञ्चिद्विषयमस्ति यतो-
 गेरिति हेतुमण्डिच एव ग्रहणं भवसीत्यतः । चौरादिकानामप्यनित्यस्थान्तत्वात् ।
 विभाषितणिचां च केषाञ्चिद् विद्यमानत्वात् । येषामण्यन्तानामिव यत् कर्म
 तेषामिव चुरादिणिज्जन्तानां तस्यैव कर्त्तृत्वसम्भवात् । तस्मादिह गेरिति णिज्-
 मात्रस्य ग्रहणं सूत्रकारस्याभिमतमिति लक्ष्यते । अथ गणयति गोगणः स्वय-
 मेवेत्यत्र कर्मवत् कर्मणा तुल्यक्रिय (३:१, ८७) इत्यतिदेशात् कस्मादात्मनेपदं न
 भवति ? कर्त्तृस्थभावकत्वात् । अत्र हि गणयतिरयं संख्याननिमित्ते परिच्छेदे
 ज्ञानविशेषे वर्त्तते यस्य हि संख्यानमित्याख्या । स च ज्ञानविशेषः कर्त्तरि वर्त्तते ।
 तत्र तस्य समवेतत्वात् । न कर्मणि । तस्मात् कर्त्तृस्थभावकत्वादिहात्मनेपदं
 न भवति । कर्मस्थक्रियानां कर्मस्थभावकानाञ्च कर्मवद्भावानिर्देशेनात्मने-
 पदमिष्यते । नेतरिषाम् । लुनाति दात्रेणेत्यादि । दात्रस्य तीक्ष्णतया करण-
 स्यापि सतो विशिष्टव्यापारभूतत्वाद्भावकपुरुषान् प्रति प्रयोजकत्वविवक्षायां
 णिच् । णी चेद् ग्रहणं मित्यादि । इह णी चेदिति न वक्तव्यम् । गेरणी यत्

कर्म स कर्त्तव्येतावत्युच्यमाने ऽणौ यत् कर्म तस्य सामर्थ्याण् णावेव कर्त्तृत्वं विज्ञायत इति किं णौ चेदित्यनेन ? तदैतस्यौ चेदग्रहणं क्रियमाणं समान-
क्रियार्थं विज्ञायते यदि यैव कर्मावस्थायां क्रिया सैव कर्त्तृवस्थायां भवतीति ।
एतदुक्तं भवति । यस्यैव धात्वर्थस्य यत् कर्म तस्यैव यदि तत् कर्त्तृत्वेन विवक्ष्यत
एवमात्मनेपदं भवति नान्यथेति । तेनारोहन्ति हस्तिनं हस्तिपकाः ।
आरोह्यमाणो हस्ती भीतान् सेचयति मूत्रेणेत्यत्र सेचयते रात्मनेपदं न
भवति । भिन्नत्वात् क्रियायाः तथाहि न्यग्भावनक्रियायां प्राग् घस्ती
कर्मत्वेन विवक्षितः । सेचनक्रियायां तूत्तरकालं कर्त्तृत्वेन । यत्सग्रहणमन-
न्यकर्मार्थमिति । इत्यन्ते यत् कर्म ण्यन्तेऽपि यदि तदेव कर्म कर्त्ता
भवति न कर्मान्तरमेवमात्मनेपदं भवति । नान्यथा । ननु विप्रति-
षिद्धमेतत् । एकस्यैकदा कर्मत्वं कर्त्तृत्वञ्च । नैतद् विप्रतिषिद्धम् । एको हि
वसुधर्म ऽपरश्च विवक्षाधर्मः । स्वातन्त्र्यविवक्षायां कर्त्तृत्वस्य विवक्षाधर्मत्वात् ।
वसुधर्मत्वाच्चारुह्यमाणतया कर्मत्वम् । स्थलमारोहयति मनुष्यानि । अत्र
कर्मान्तरमप्यस्ति । मनुष्यानि न केवलं हस्येवंति न भवत्यात्मने-
पदम् । यस्यैवं भीतान् सेचयति मूत्रेणेत्यत्र कर्मान्तरसद्भावादात्मनेपदं
न भविष्यति । अस्ति ह्यत्रापि कर्मान्तरम् । भीतानिति । अतो न वक्तव्यं
समानक्रियार्थं णौ चेदित्येतत् । नैतदस्ति । नहि भीतानिति सेचयते
कर्म । किं तर्हि ? आरोहयतः । भीतानारोह्यमाणः सन् मूत्रेणात्मानं
सेचयतीत्यर्थः । अयुक्तमेतत् । एवं ह्यारोह्यमाण इत्येवात्मनेपदं शानञ्
न स्यात् । कर्मान्तरसद्भावात् । नैवं तर्हि शानजिवात् विहितः । किं तर्हि ?
ताच्छील्यवयोवचनशक्तिषु (३।२।१२८) चानश्रुप्रत्ययः । तत्र यदि समानक्रियार्थं
णौचेदग्रहणं न क्रियेत तदा यदेवारोहयतेरण्यन्ते कर्म स एव हस्ती सेचयते-
र्यन्ते कर्त्ता भवतीति तदेव कर्म स एव कर्त्तेति स्यादेवात्मनेपदम् । तस्मात्
णौ चेद् ग्रहणं समानक्रियार्थं कर्त्तव्यम् । कर्त्तेति किमिति ? कर्त्तव्येवात्मने-
पदमनेन विधीयते । भावकर्मणोस्तु भावकर्मणोरित्यनेनैव सिद्धत्वात् ।
तस्मात् सामर्थ्यलब्धः कर्त्तव्यभिप्रायः । कर्त्तृग्रहणं यदेवाण्यन्ते कर्म तस्मिन्ने-
व ण्यन्ते कर्त्तृत्वेन विवक्षितं सत्येवात्मनेपदं भवति नान्यथेत्येवमर्थं क्रियत

इति दर्शयितुमाह आरोहन्ति हस्तिनं हस्तिपकाः । तानारोहयति महामात्र इति । अत्र यदेवाण्यन्ते हस्ती कर्म न तदेव ण्यन्ते कर्त्तृत्वेन विवक्षितम् । किं तर्हि महामात्रः । तेनात्मनेपदं न भवति । एतच्च कर्त्तृग्रहणाल् लभ्यते । तस्यानन्यार्थत्वात् । ननु च यत्सग्रहणमनन्यकर्मार्थमित्युक्तम् । इहच कर्मान्तरं हस्तिपकाख्यमस्यतो यत्सग्रहणादेव न भविष्यति तत् किमेतन्निवृत्त्यर्थेन कर्त्तृग्रहणेन ? नैतदस्ति । एवं सति हि कर्त्तृग्रहणे ऽणौ यत् कर्म णौ चेत् स कर्त्ता तदेव कर्म कर्त्ता भवतीत्यस्यार्थस्य च प्रतिपादनाय क्रियमाणं यत्सग्रहणमर्थवद् भवतीति । असति तु कर्त्तृग्रहणे तत्र कर्त्तव्यमिव स्यादिति कुतः समानकर्मता प्रतीयते ? स्मरति वनगुल्मस्येति । अणौ कर्मप्रदर्शनार्थमेतत् । कर्मविषयेण शेषत्वेन विषयिणा विषयं दर्शयितुमुक्तम् । नन्वत्र न कर्मास्ति तस्य शेषत्वेन विवक्षितत्वात् । तथाहि शेष इत्यनुवर्त्तमाने ऽधीगर्थ्यादिना (२।३।५२ कर्मणि शेषत्वेन विवक्षिते षष्ठीयं विहिता । तस्मादेवं दर्शयितव्यं स्मरति वनगुल्ममिति । अथवा यद्यपि तच्छेषत्वेन विवक्षितं तथापि स्मर्यमाणत्वात् तस्य कर्मत्वं वस्तुतोऽस्येवेति । स्मरयतीति । स्मृ आश्रयते । वनगुल्मस्य प्रयोजकत्वे विवक्षिते णिच् । घटादित्वान्मित्संज्ञा । मितां ऋस्व ६।४।२२ इति ऋस्वत्वम् । एनमिति । गतिबुद्धिप्रत्यवसानार्थेत्यादिना (१।४।५२ कर्मसंज्ञायां सत्यां द्वितीया (२।४।३४) टोस्वेनित्येनादेशः । ननुच यत् सग्रहण मनन्यकर्मार्थमिह च कर्मान्तरमस्ति कीकिलः ततश्च कर्मान्तरसङ्गादात्मनेपदं न भविष्यतीति किमेतन्निवृत्त्यर्थेनाध्यानग्रहणेन ? नैतदस्ति । आध्यानमात्रं विवक्षितत्वेदं प्रत्युदाहरणमुपन्यस्तम् । एनमिति तु वचनं वनगुल्मः कर्त्ता न कीकिल इत्यर्थापदर्शनपरं, वेदितव्यम् । अथवैनमित्यनेन स एव वनगुल्मः परासृश्यते । यदेव कर्म स एव कर्त्तृत्वार्थस्य प्रदर्शनार्थमेनमित्युक्तम् । एनं वनगुल्मं वनगुल्मां स्मरयति । आत्मानमात्मना स्मरयतीत्यर्थः । णिच्युत्पन्ने कीकिलस्य प्रयोज्यस्य विवक्षितत्वात् 'नष्टे प्रयोज्यप्रयोजकभावे स्मरयते'त्यनेन प्रकृत एवार्था भवति । ननुच स्मरणं चेतनावतां धर्मः । वनगुल्मश्चाचेतनः । तत् कथमस्मरेत् ? नैतदस्ति । अचेतनस्यपि चेतनावद्दर्शनापचारो यथा नदीकूलं पिपतिपतीति । रुद्धिः कर्त्तृस्थितिः

इति । तदर्थस्य न्यग्भावनात्मनो हस्तिपक्षेषु समवेतत्वात् । दृशिश्च कर्तृस्य भावक इति । तदर्थस्य दर्शनस्य कर्तृषु मृत्येषु व्यवस्थितत्वात् ।

६८ । भीरुस्योर्हेतुभये ।

हेतुभय इति । हेतोर्भयं हेतुभयमिति । पञ्चमी भयेनेति (२।१।३७) समासः । भीतिर्भयं त्रासः । अनिष्टापाताग्रङ्गा । ततश्चेद् भयं भवति । यदि ततो हेतुसंज्ञकात् प्रयोजकाद् भयं भवतेवमात्मनेपदं भवति । नान्यथेति । यद्येवं स्मयत्यर्थो न विशेषितः स्यात् । यस्माद् भयं विभेतेरेवार्थो न स्मयतेः । ततश्च रूपेण विस्माययतीत्येवमादावप्यात्मनेपदं स्यात् । मुण्डो विस्मापयत इत्यादौ न स्यादित्यत आह भयग्रहणमित्यादि । भयग्रहणं हि धात्वर्थोपलक्षणार्थम् । धात्वर्थश्चेद् प्रयोजकाद् भवतोत्पद्यमर्था विवक्षितः । तेन विस्मयोऽपि यदि तत एव हेतोर् भवति । यद्येषोऽर्थो लभ्यत इति स्मयतरर्थोऽपि विशेषित एव । विस्मय आश्चर्यम् । मुण्ड इति मुण्डगुणोपेतत्वान् मुण्डः । भीषयते इति । जिभी भये । विभाषा लीयतेरित्यतो (६।१।५१) विभाषाग्रहणानुवृत्ते विभेतेर्हेतुभय (६।१।५६) इति पक्ष आत्वम् । भियो हेतुभये (७।३।४०) षुगिति षुक् । विस्मापयत इति । स्मिञ् ईषद्वसनं । नित्यं (६।१।५७) स्मयतेरित्यात्वम् । अर्त्तिञ्जीतयादिना (७।३।३६) पुक् । कुञ्चिकयैर्न भाययतीति । करणादत्र भयम् । न हेतोः प्रयोजकात् । तेनात्मनेपदञ्च भवति । षुगप्यत्र न भवति । स हीकारान्तस्यैवेत्यते । भियो-हेतुभये (७।३।४०) षुगितयत्र भीई इतीकारप्रसङ्गविर्देशात् । रूपेण विस्माययतीति । अत्र करणादेव विस्मयः । न हेतोः ।

६९ । गृध्रिवञ्चोः प्रलम्भने ।

७० । लियः सम्माननशालीनौकरणाद्योश्च ।

विशेषाभावादिति । कथं पुनर्विशेषाभावः ? यावता निरनुबन्धकत्वं सानुबन्धकत्वञ्चानयोर्विशेषोऽस्त्येव । ततश्च निरनुबन्धकग्रहणे न सानुबन्धकस्येत्यनया परिभाषया न लीडो ग्रहणेन भवितव्यम् । तदयुक्तं मुक्तं विशेषाभावाद् द्वयोरपि ग्रहणमिति । नैष दोषः । उत्सृष्टानुबन्धको हि लीड्

ल्यन्तो भवति । उत्पद्ये चानुबन्धे द्वयमेवाभेदकं भवति । अर्थः शब्दान्तरत्वञ्च । तत्त्वार्थं स्तावदनयोरिक एव । शब्दान्तरत्वमपि नास्ति । शब्दान्तरत्वञ्च प्रकृतिभेदविकरणभेदाभ्यां भवति । नचानयोर्ल्यन्तयोः प्रकृतिभेदः । नापि विकरणभेदोऽस्ति । शब्दविकरणत्वात् । यदपि विभाषा लीयते (६।१।५१) रित्यात्वं तदप्युभयो भवति । तथाच वक्ष्यति किमिदं लीयते रिति ? लीनातिलीयत्योरागन्तुकेन यका निर्देश इति । व्यग्भावनमिति । अभिभवन्मित्यर्थः । जटाभिरिति । हेतौ ततोया । जटा हि पूजावधि-गमहेतुभूताः । तथाहि यस्य जटाः सन्ति लोके महानयं तपस्वीत्युपजात-संप्रत्ययेः पूज्यते ।

७१ । मिथ्योपपदात् कृजोऽभ्यासे ।

मिथ्योपपदादिति । उपोच्चारितं पदमुपपदं मिथ्याशब्द उपपदं यस्य स तथोक्तः । पदं मिथ्या कारयत इति । अत्रात्मनेपदेनाभ्यासस्य व्याति-तत्वान्नित्यवीप्सयोरिति (८।१।४) द्विवचनं न भवति । सापचारमिति । सदोषम् । अनेन मिथ्याशब्दस्यार्थमाचष्टे । स्वरादिदुष्टमिति । पूर्वस्यैवार्थं व्यक्तोक्तोक्ति । आदिग्रन्थेन रूपस्य परिग्रहः । असकृदिति । अभ्यास-शब्दार्थमुदाहरणेन दर्शयति ।

७२ । स्वरितञितः कर्त्तृभिप्राये क्रियाफले ।

कर्त्तृभिप्राय इति । कर्त्तारमभिप्रेतोति कर्त्तृभ्यश्च (३।२।१) । यदि सामान्येन यत्र क्रियाफलं कर्त्तारमभिप्रेति तत्रात्मनेपदं तदेहापि स्यात् पचन्ति पाचका यजन्ति याजका इति । तथाञ्च क्रियाफलं दक्षिणा याजकान् कर्त्तृन्भिप्रेति । श्रुतिश्च पाचकानित्यत्र आह क्रियायाः फलमित्यादि । प्रधानभूतं यत् फलं क्रियाया स्तदिह गृह्यते । न च दक्षिणादिकं क्रियाफलं प्रधानभूतम् । ततो न भवत्यतिप्रसङ्गः । किं पुनस्तत्प्रधान-भूतमित्यत्र आह यदर्शमित्यादि । एतेन यदुद्दिष्ट्यामां यागादिक्रियाभ्यां तत् प्रधानभूतमिति दर्शयति । तत् पुनः स्वर्गादि । नतु दक्षिणादि । तथाहि

स्वर्गाद्यर्थं यागादिक्रियारभ्यते । न तु दक्षिणाद्यर्थम् । यदर्थमिति । क्रिया-
विशेषणमेतत् । यच्छब्देन क्रियायाः प्रधानभूतं फलं निर्दिश्यते । यदर्थः
प्रयोजनं यस्य क्रियारभ्यस्य तत् तथोक्तम् । कथं पुनः सामान्योक्तो प्रधानस्य
क्रियाफलस्य ग्रहणं शक्यते विज्ञातुम् ? फलग्रहणात् । यदीह फलमात्रस्य
ग्रहणमभिप्रेतं स्यात् तदा फलग्रहणमनर्थकं स्यात् । व्यवच्छेद्याभावात् ।
नास्त्येव हि स विषयो यत्र क्रियाफलं कर्त्तारं नाभिप्रेति । ततश्च कर्त्तृभिप्राये
क्रियाया इत्येवं ब्रूयात् । एवमप्युक्ते षड्धा क्रियायाः सम्बन्धिनि कर्त्तृभि-
प्राये प्रत्यायिने सामर्थ्यात् फलमेव क्रियायाः कर्त्तृभिप्रायं गम्यते । नहि
फलादन्यत् क्रियासम्बन्धि कर्त्तारमभिप्रेति । तस्मात् फलग्रहणसामर्थ्यात्
प्रधानं फलं गृह्यते । अथवा प्रधानत्वादेव प्रधानं फलं गृह्यते । तथाचोक्तं
प्रधाने कार्यसंप्रत्ययात् सिद्धमिति । अस्मिन् व्याख्याने फलग्रहणं स्पष्टार्थम् ।
कर्त्तृव्यात्मनेपदविधानात् । प्रत्यासत्तेर्यस्तस्य वाच्यः कर्त्ता यदि तस्यैव तत्
फलं भवतीति विज्ञायत इत्याह तच्चेत्यादि । गतार्थम् । स्वर्गादीति ।
आदिशब्देनौदनादिकमपि गृह्यते । तथापीत्यादिना दक्षिणादेः फलस्या-
प्राधान्यं दर्शयति । यदर्थं सा क्रियारभ्यते तत्प्रधानमिहोपात्तं फलम् ।
स्वर्गाद्यर्थञ्च यागादिक्रियारभ्यते । न दक्षिणाद्यर्थम् । अतोऽप्रयोजकत्वात्
तदप्रधानम् । तेन यद्यपि तत् कर्त्तारमभिप्रेति तथाप्यात्मनेपदं न भवति ।
अथाभिप्रग्रहणं किमर्थम् ? विप्रकृष्टेऽपि फले यथा स्यात् । द्विविधं हि
क्रियाफलम् । आसन्नं विप्रकृष्टञ्च । तत्रासन्नं यस्य व्यापारानन्तरमेव
निष्पत्तिः । विप्रकृष्टन्तूपरतेषु व्यापारेषु यन्निमित्तान्तरमपेक्ष्य काल-
विप्रकर्षकृतं संस्कारपरिपाकाच्चिराद् भवति । तत्राद्यमासन्नत्वाद् दृष्टत्वा-
दुत्पत्तिं प्रत्यव्यभिचाराच्च प्रधानम् । इतरत् पुनर्विप्रकृष्टत्वादनुमेयत्वात्
सम्भवव्यभिचाराच्चाप्रधानम् । सम्भवति हि विप्रकृष्टस्य कालान्तरसम्बन्धिनः
फलस्य सहकारिवैकल्याद् विरुद्धप्रत्ययोपनिपाताच्चोत्पत्तिं प्रति व्यभिचारः ।
यद्यपि तदुद्दिश्य क्रियारम्भात् तदपि प्रधानं तथाप्यविप्रकृष्टफलापेक्षया
तस्याप्राधान्यमस्त्येव । तत्र यद्यभिप्रग्रहणं न क्रियेत तदा लुनीत पुनीत
इत्यादाविव स्याद् यत्राविप्रकृष्टं क्रियाफलम् । यजत इत्यादौ तु न स्याद्

यत्र विप्रकृष्टं स्वर्गादिवः क्रियाफलम् । प्रधाने कार्यसंप्रत्ययात् । अभिप्र-
ग्रहणे तु न दोषः । यस्मादभिराभिमुख्ये वर्त्तते । प्रशब्दस्वारम्भे । तेन
प्रारम्भमात्रस्याभिमुख्ये फलनिष्पत्तौ बुद्धावाञ्चीयमाणायां सर्वत्र सिद्धं
भवति । ननु चासत्यभिप्रग्रहणे प्रकृतीनां यजिप्रभृतीनामनुबन्धविशेषा-
सञ्जनादेव विप्रकृष्टेऽपि फले भविष्यति । अन्यथा हि तस्य वैयर्थ्यं स्यात् ।
न । अभिचारादौ यत्राविप्रकृष्टं फलं दृष्टमस्ति तत्र तस्य सार्थक-
त्वात् । तस्माद् विप्रकृष्टेऽप्यप्रधाने फले यथा स्यादित्येवमर्थमभिप्रग्रहणं
कर्त्तव्यमेव ।

७३ । अपाददः ।

न्यायापवादेनेत्यादिना येनाभिप्रायेण धनकामो न्यायमपवदते तं
दर्शयति ।

७४ । गिचश्च ।

७५ । समुदाङ्भो यमोऽग्रन्ये ।

उदयच्छतीति । चिकित्सां वैद्य इति । चिकित्साशास्त्रमधिगन्तुमुद्यमं
करोतीत्यर्थः ।

७६ । अनुपसर्गाज्ज्ञः ।

नास्योपसर्गाः सन्तीति बहुव्रीहिः । सकर्मकार्थञ्चेदम् । अन्यत्राकर्म-
काच्चेत्येवं (११३।४५) सिद्धत्वात् ।

७७ । विभाषोपपदेन प्रतीयमाने ।

तत्र स्वरितञित (११३।७२) इत्यादीनि पञ्च सूत्राण्यनुवर्त्तन्ते । कर्त्तृभि-
प्राये क्रियाफले द्योत्य इति । केन द्योत्ये ? प्रकृतत्वादात्मनेपदेनेति विज्ञेयम् ।
तदुपपदेन द्योतिते न प्राप्नोतीति । उक्तार्थानामप्रयोगात् । एतेनाप्राप्त-
विभाषेयमिति दर्शयति । ननु च स्वं यज्ञं यजत इत्यत्र स्वशब्दस्योपपद-

स्वर्गाद्यर्थं यागादिक्रियारभ्यते । न तु दक्षिणाद्यर्थम् । यदर्थमिति । क्रिया-
विशेषणमेतत् । यच्छब्देन क्रियायाः प्रधानभूतं फलं निर्दिश्यते । यदर्थः
प्रयोजनं यस्य क्रियारभ्यते तत् तथोक्तम् । कथं पुनः सामान्योक्तौ प्रधानस्य
क्रियाफलस्य ग्रहणं शक्यते विज्ञातुम् ? फलग्रहणात् । यदीह फलमात्रस्य
ग्रहणमभिप्रेतं स्यात् तदा फलग्रहणमनर्थकं स्यात् । व्यवच्छेद्याभावात् ।
नास्त्येव हि स विषयो यत्र क्रियाफलं कर्त्तारं नाभिप्रेति । ततश्च कर्त्तृभिप्राये
क्रियाया इत्येवं ब्रूयात् । एवमप्युक्ते षड्धा क्रियायाः सम्बन्धिनि कर्त्तृभि-
प्राये प्रत्यायिते सामर्थ्यात् फलमेव क्रियायाः कर्त्तृभिप्रायं गम्यते । नहि
फलद्वयत्वं क्रियासम्बन्धि कर्त्तारमभिप्रेति । तस्मात् फलग्रहणसामर्थ्यात्
प्रधानं फलं गृह्यते । अथवा प्रधानत्वादेव प्रधानं फलं गृह्यते । तथाचोक्तं
प्रधाने कार्यसंप्रत्ययात् सिद्धमिति । अस्मिन् व्याख्यानं फलग्रहणं स्पष्टार्थम् ।
कर्त्तृव्यात्मनेपदविधानात् । प्रत्यासत्तेर्यस्तस्य वाच्यः कर्त्ता यदि तस्यैव तत्
फलं भवतीति विज्ञायत इत्याह तच्चेत्यादि । गतार्थम् । स्वर्गादीति ।
आदिशब्देनौदनादिकमपि गृह्यते । तथापीत्यादिना दक्षिणादेः फलस्या-
प्राधान्यं दर्शयति । यदर्थं सा क्रियारभ्यते तत्प्रधानमिहोपात्तं फलम् ।
स्वर्गाद्यर्थञ्च यागादिक्रियारभ्यते । न दक्षिणाद्यर्थम् । अतोऽप्रयोजकत्वात्
तदप्रधानम् । तेन यद्यपि तत् कर्त्तारमभिप्रेति तथाप्यात्मनेपदं न भवति ।
अथाभिप्रग्रहणं किमर्थम् ? विप्रकृष्टेऽपि फले यथा स्यात् । द्विविधं हि
क्रियाफलम् । आसन्नं विप्रकृष्टञ्च । तत्रासन्नं यस्य व्यापारानन्तरमेव
निष्पत्तिः । विप्रकृष्टन्तूपरतेषु व्यापारेषु यन्निमित्तान्तरमपेक्ष्य काल-
विप्रकर्षकृतं संस्कारपरिपाकाच्चिराद् भवति । तत्राद्यभासन्नत्वाद् दृष्टत्वा-
दुत्पत्तिं प्रत्यव्यभिचाराच्च प्रधानम् । इतरत् पुनर्विप्रकृष्टत्वाद् अनुमेयत्वात्
सम्भवव्यभिचाराच्चाप्रधानम् । सम्भवति हि विप्रकृष्टस्य कालान्तरसम्बन्धिनः
फलस्य सहकारिवैकल्याद् विरुद्धप्रत्ययोपनिपाताच्चोत्पत्तिं प्रति व्यभिचारः ।
यद्यपि तदुद्दिश्य क्रियारभ्यात् तदपि प्रधानं तथाप्यविप्रकृष्टफलापेक्षया
तस्याप्राधान्यमस्त्येव । तत्र यद्यभिप्रग्रहणं न क्रियेत तदा लुनीत पुनीत
इत्यादाविव स्याद् यत्राविप्रकृष्टं क्रियाफलम् । यजत इत्यादौ तु न स्याद्

यत्र विप्रकष्टं स्वर्गादिवं क्रियाफलम् । प्रधाने कार्यसंप्रत्ययात् । अभिप्र-
ग्रहणे तु न दोषः । यस्मादभिराभिमुख्ये वर्त्तते । प्रशब्दस्वारम्भे । तेन
प्रारम्भमात्रस्याभिमुख्ये फलनिष्पत्तौ बुद्धावाश्रीयमाणायां सर्वत्र सिद्धं
भवति । ननु चासत्यभिप्रग्रहणे प्रकृतीनां यजिप्रभृतीनामनुबन्धविशेषा-
सञ्चनादेव विप्रकष्टेऽपि फले भविष्यति । अन्यथा हि तस्य वैयर्थ्यं स्यात् ।
न । अभिचारादौ यत्राविप्रकष्टं फलं दृष्टमस्ति तत्र तस्य सार्थक-
त्वात् । तस्माद् विप्रकष्टेऽप्यप्रधाने फले यथा स्यादित्येवमर्थमभिप्रग्रहणं
कर्त्तव्यमेव ।

७३ । अपादः ।

न्यायापवादेन्यादिना येनाभिप्रायेण धनकामो न्यायमपवदते तं
दर्शयति ।

७४ । णिचक्ष ।

७५ । समुदाङ्भो यमोऽग्रन्थे ।

उदयच्छतीति । चिकित्सां वैद्य इति । चिकित्साशास्त्रमधिगन्तुमुद्यमं
करोतीत्यर्थः ।

७६ । अनुपसर्गाज्ज्ञः ।

नास्योपसर्गाः सन्तीति बहुव्रीहिः । सकर्मकार्थश्चेदम् । अन्यत्राकर्म-
काश्लेखं (११३४५) सिद्धत्वात् ।

७७ । विभाषोपपदेन प्रतीयमाने ।

तत्र स्वरितजित (११३७२) इत्यादीनि पञ्च सूत्राण्यनुवर्त्तन्ते । कर्त्तृभि-
प्राये क्रियाफले द्योत्य इति । केन द्योत्ये ? प्रकृतत्वादात्मनेपदेनेति विज्ञेयम् ।
तदुपपदेन द्योतिते न प्राप्नोतीति । उक्तार्थानामप्रयोगात् । एतेनाप्राप्त-
विभाषेयमिति दर्शयति । ननु च खं यज्ञं यजत इत्यत्र स्वशब्दस्योपपद-

त्ववोपपद्यते ? यतस्तत्वोपपदं सप्तमीस्थमिति (३।१।८२) द्वितीयधात्वधिकारे यत् सप्तमीनिर्दिष्टं तदुपपदसंज्ञं भवति । न च स्वशब्द एवंविध इत्याह सप्तमीपे श्रूयमाणमित्यादि । एतेनोपोच्चारितं पदमुपपदमित्यन्वर्थस्योपपदस्य ग्रहणं न पारिभाषिकस्येति दर्शयति । एतच्च पारिभाषिकस्यासम्भवात्तदभ्यति । स्वं यन्मिल्यादिना पञ्चसूत्रां यदाद्यं सूत्रं तत्रोदाहरति । स्वं पुत्रमित्यादिना यद् द्वितीयं तत्र । एवं पञ्चसूत्रांमुदाहार्यमिति । अन्यत्रापीति शेषः । पञ्चसूत्रान्तर्गतं सूत्रे यदुदाहृतं ततोऽन्यत्राप्युदाहार्यमित्यर्थः । स्वं कटं कारयतं कारयति वा । स्वं ब्रीहिं संयच्छते संयच्छति वा । स्वं भारमुदयच्छत्युदयच्छते वा । स्वं वस्त्रमायच्छत आयच्छति वा । स्वं गां जानीते जानाति वेति । एतानि णिचञ्चेत्यादिषु (१३।७४) सूत्रेषु यथायोगमुदाहरणानि ।

७८ । शेषात् कर्त्तरि परस्मैपदम् ।

पूर्वेणेति । अनुदात्तङित (१।३।१२) इत्यादिना सर्वत्र प्राप्नोतीति । अशेषेभ्योऽपि । तदर्थमिदं मुच्यत इति । सर्वत्र परस्मैपदे प्रसक्ते तन्निवृत्त्यर्थम् । अर्थशब्दस्य निवृत्तिवचनत्वात् । यथा मशकार्था धूम इति । तदेतन्नैतन् नियमार्थं मिल्युक्तं भवति । येभ्यो धातुभ्य इत्यादिना शेषत्वं दर्शयति । येन विशेषणेनेति । अनुबन्धादिना । याति वातीत्यनुबन्धशेषस्योदाहरणम् । आविशति प्रविशतीत्युपसर्गशेषस्यार्थशेषस्यापि । एवं गन्धनादिभ्योऽन्यत्र करोतीत्येवमादिकमुदाहरणं वेदितव्यम् । ननु शेषादित्यनेन पञ्चम्यस्तेन धातुसमानाधिकरणेन धातुरेव विशिष्यते । नार्थः । ततश्चाशेषेषु गन्धनादिष्वर्थेषु परस्मैपदं प्राप्नोति । नैतदस्ति । गन्धनादयो हि प्रकृतेरिवार्थाः । तत्रासौ शेषग्रहणाद्विवर्त्तमानस्तानपि निवर्त्तयति । पच्यतं गम्यत इति । ननु च यद्यत्र परस्मैपदं स्यात् तदा भावकर्मणोरिति (१।३।१३) वचनं मनर्थकं स्यात् । अनवकाशत्वात् । नैतदस्ति । अस्ति हि तस्यावकाशः । कः पुनरसौ ? यो न शेषः । आस्यते शय्यते क्रियत इति । अनुदात्तत्वं ङित्वञ्चाशेषः । शेषात् कर्त्तरीत्यत्र कर्त्तृग्रहणं सामान्यमुपात्तमिति यो देशयेत् तं प्रत्याह कर्मकर्त्तरोत्यादि । कर्त्तरि कर्मव्यतीहार (१।३।१४)

इत्यादिना परिहरति । कर्त्तव्यं यः कर्त्तुंति । शुद्धो यः कर्त्ता । कर्मवद्भाव-
रहितो यः कर्त्तृत्वर्थः ।

७६ । अनुपराभ्यां कृजः ।

८० । अभिप्रत्यतिभः क्षिपः ।

अभिक्षिपतीति । तुदादित्वाच्छः ।

८१ । प्राद्वहः ।

८२ । परिर्मृषः ।

परिमृष्यतीति । दिवादित्वाच्छन् ।

८३ । व्याङ्परिभग्नो रमः ।

८४ । उपाच्च ।

उपाच्चेति । चकारः पूर्वापेक्षया समुच्चयार्थः । उपरमति देवदत्तमिति ।
ननु चोपपूर्वा रमिरकर्मक एव भवति । तथाह्युपपूर्वस्यास्य विनाशोऽर्थो भवति
यथोपरतानि धनानि । नष्टानीति गम्यते । निवृत्तिर्वा भवति स्वाध्याया-
दुपरमते । निवर्त्तत इति गम्यते । न चास्मिन्नर्थे वर्त्तमानस्य सकर्मकत्व-
मुपपद्यते । तत् कथं सकर्मकस्योदाहरणं युज्यत इत्याह उपरमयतीति
यावदिति । एतेन स्मर्यवृत्तिता मुपरमते दर्शयन् सकर्मकतामुपपादयतीति ।
अकर्मको हि धातुर्ण्यर्थे वर्त्तमानः सकर्मको भवति । अथ पुनरस्मिन्तस्य
स्मर्यवृत्तितोपपद्यते कथम् ? अत आह अन्तर्भावितस्मर्यो रमिरित्यादि ।
अन्तर्भावितो बुद्धानुवेशितो स्मर्यः प्रयोज्यप्रयोजकभावो यस्य स तथोक्तः । एवं
विधस्य तस्य प्रयोज्येन कर्मणा सकर्मकत्वमुपपद्यत एव । अथ किमर्थं
पृथग् योगः क्रियते ? न व्याङ्पर्युपेभ्यो रम इत्येक एव योगः क्रियतामि-
त्याह पृथग्योगकरणमित्यादि । गतार्थम् ।

८५ । विभाषाऽकर्मकात् ।

यावद्भुक्तमिति । यावदवधारण (२।१।८) इत्यव्ययीभावः । भुक्तमिति नपुंसके भावे क्त इति (३।३।११४) क्तप्रत्ययः । यावन्ति भोजनानि तावद्भुक्तो निवर्त्तत इत्यर्थः । अथवा यावद्भुक्तमिति यथार्थे वीष्णाया मव्ययीभावः । भोजनाद् भोजनाद् निवर्त्तत इत्यर्थः ।

८६ । बुधयुधनशजनेङ्प्रुद्रुसुभयो णेः ।

बुध अवगमने । युध संप्रहारे । शश अदर्शने । जनी प्रादुर्भावे । इङ् अध्ययने । चुङ् कुरुङ् ज्युङ् भ्युङ् प्रुङ् म्रुङ् गतौ । दु द्रु गतौ । सु स्तु गतौ । जनयतीति । जनीजृषित्यादिना (गणसूत्र १८८) मित्संज्ञा । मितां (६।४।८२) ऋस्वत्वम् । अध्यापयतीति । क्रीङ्जीनाम्नावित्यात्वम् (६।१।४८) । पूर्ववत् पुक् । एतद्विषयास्त्युदाहरणानीति । प्राप्तिविलयनस्यन्दनविषयाण्येतानि प्रावयतीत्याद्युदाहरणानि यथाक्रममित्यर्थः । स्यन्दनं चलनमिति लोके प्रसिद्धम् । ततोऽन्यत्र स्यन्दयतीति बोद्धव्यम् । प्रावयति प्रापयति । द्रावयति विलापयति । स्त्रावयति स्यन्दयतीत्यर्थः ।

८७ । निगरणचलनार्थभ्रश्च ।

निगारयतीति । गृ निगरणे । आशयतीति । अश भोजने । भोजयतीति । भुज पालनाभ्यवहारयोः । चलतीति । चल कम्पने । घटादित्वा-न्निस्त्वम् । पूर्ववद्भ्रश्चः । चोपयतीति । चुप मन्दायां गतौ । कम्पयतीति । कपि चलने । अयमपि योगः सकर्मकार्थः । अचित्सवत्कर्त्तृकार्थश्चेति । तद्विपरीतेभ्योऽणावकर्मकाच्चित्सवत् (१।३।८८) कर्त्तृकादित्यनेनैव सिद्धत्वात् । तत्र शेषामुदाहरणान्युपन्यस्तानि तेषु चलिक्म्प्यौ अकर्मकौ द्वौ । तयोरचित्सवत्कर्त्तृकार्थोऽयं योगः । शेषाणाम्नु सकर्मकार्थः । वक्तव्य इति व्याख्येय इत्यर्थः । तत्रेदं व्याख्यानम् । विभाषाऽकर्मकादित्यतो (१।३।८५) विभाषा-ग्रहणं मण्डूकमुत्यानुवर्त्तते । सा च व्यवस्थितविभाषा विज्ञायते । तेनादेरन्त्येभ्यो नित्यं परस्मैपदम् । अदेस्तु न भवत्येव । आदयते देवदत्तेनेति । अत्र

गतिबुद्धीत्यादिना (१४।५२) कर्ममंज्रा न भवति । आदिखादिनीवङ्गीनां प्रतिषेध (१४।५२, वा) इति वचनात् ।

८८ । अणावकर्मकाच्चित्तवत्कर्तृकात् ।

चेतयमानमिति । चित्ती संज्ञाने । चौरादिकः । अयञ्चाकर्मकश्चित्त-
वत्कर्तृकश्च । हेतुमस्मिचो विधिरिति । बुधादेः (१।३।८६) सूत्रादिह
णिज्ज्यहण मनुवर्त्तते । स च हेतुमस्मिजेव । बुधादिभ्योऽन्यस्य णिचो-
ऽसम्भवात् । यतश्च हेतुमस्मिचो विधिः प्रत्यासत्तेस्तस्यैव प्रतिषेधो युक्तः ।
यथाभूत एव विधिभाक् तथाभूतैव प्रतिषेधभाजा भवितव्यम् । प्रत्यासत्तेः ।
तथाहि ब्राह्मणाः प्रवेश्यन्तामन्यत्रानधीयानेभ्य इत्युक्ते यथाजातीयकानां
प्रवेशो विहितः स्थाजातीयकानामिव प्रत्यासत्तेः पर्युदासो विज्ञायते ।
आरोह्यमाण इति णेरणादिसूत्रे (१।३।६७) णात्मनेपदम् । यद्यप्यत्र
हस्तिपकान् प्रति हस्तिनः प्रयोजकत्वे विवक्षिते णिज् विहितः स्थापि
ण्यन्तावस्थायां हस्तिपकाः प्रयोज्यत्वेन न विवक्ष्यन्ते । अन्यथा ह्यणौ यत्
कर्म तदेव णौ कर्त्ता न स्यात् । तत्र प्रयोज्यत्वाविवक्षायामारोह्यमाण इत्यस्य
स्वयमेवारोह्यतीत्येषोऽर्थो भवति । तमारोह्यमाणं यदान्यः प्रयुङ्क्ते तदा
द्वितीयो हेतुमस्मिच् । तदन्ताग्निच (१।७.७४) श्वेत्यात्मनेपदं भवति ।
तेनारोहयत इति युक्तमेव प्रत्युदाहरणम् ।

८९ । न पादम्याड्यमाड्यसपरिमुहकचिन्तितवद्वसः ।

पा इति । लुग्विकरणानुग्विकरणयोरलुग्विकरणस्यैव ग्रहणमित्यनेन
पा पान इत्यस्यैव ग्रहणम् । न पा रक्षण इत्येतस्य । दसु उपशमे । यम
उपरमे । यसु प्रयत्ने । आङ् पूर्ववर्त्तौ । मुह वैचित्ते । परिपूर्वः ।
रुच दीप्तौ । नृती गात्रविक्षेपे । वद व्यक्तायां वाचि । वस निवामे ।
आच्छादनार्थस्य वसेर्ग्रहणं पूर्वाक्तादेव हेतोर्न भवति । पूर्वेण योगद्वयेनेति ।
अनन्तरित्वेऽर्थः । नृति श्रलनार्थाऽपीति । अपिशब्दाच्चित्तवत्कर्तृकार्थश्च ।
पाययत इति । आच्छासाङ्गाव्यावर्पां (५।३।२७) युक् । पातस्त्वकर्मकत्व-

विवक्षायां परस्मैपदं भवति । पालयतीति । पातेर्लुग् (७।१।३७, वा)
 वक्तव्यइत्युपसंख्यानानुगागमः । दमयत इति । पूर्ववन् मितां ऋस्वः । आया
 मयत इति । ननु चात्रापि मित्वे सति ऋस्वेन भवितव्यमित्यत आह
 यमोऽपरिवेषण इति । तत्र हि न कस्यमिचमामित्यतो (गणसूत्र १८१)
 नेत्यनुवर्त्तते । आङिति । डिद्विशिष्टस्याकारस्योपादानमुपसर्गप्रतिपत्त्यर्थम् ।
 तेनोपसर्गप्रतिरूपको य आकार स्तस्य ग्रहणं न भवति । पादिषु धेट
 ङपसंख्यानमिति । पादिष्विति विषयसप्तमी । उपसंख्यानशब्दस्य प्रतिपाद-
 नमर्थः । धेटः पादिविषयस्य परस्मैपदप्रतिषेधस्य प्रतिपादनं कर्त्तव्यम् ।
 योऽयं पादिविषयः परस्मैपदप्रतिषेधः स धेटोऽपि भवतीत्यर्थः । तत्रेदं
 प्रतिपादनम् । नेति योगविभागः क्रियते । तेन धेटोऽपि प्रतिषेधो
 भविष्यति । यद्येवं नेत्यनेनैव सिद्धत्वात् पादीनां ग्रहणमनर्थकम् । नानर्थकम् ।
 पूर्वयोगस्यासर्वविषयत्वज्ञापनार्थत्वात् । धापयेते इति । धेट् पाने । आदेच
 (६।१४५) इत्यादिनात्वम् । पूर्ववत् पुक् । शिशुमिति । गतिबुद्धीत्यादिना
 (१।४।५२) कर्मसंज्ञायां द्वितीया ।

६० । वा क्यषः ।

लोहितायतीति । अलोहितो लोहितो भवतीत्यत्रार्थं लोहितादि
 डाजृभ्यः (३।१।१३) क्यषिति क्यप् । अकृतसार्वधातुकयोरिति (७।४।२५)
 दीर्घः । पटपटायतीति । पटच्छब्दस्य डाचि विषयभूते डाचि बहुलं हे
 (८।१।१२, वा) इत्युपसंख्यानानुविर्चनम् । अव्यक्तानुकरणेत्यादिना (५।४।५७)
 डाच् । नित्यमात्रेङिति डाचीति (६।१।१००) पटच्छब्दस्य योऽन्त्य-
 स्तकारो यश्च तस्माद् परः पकार स्तयोः पूर्वपरयोः पररूपत्वमेकादेशः ।
 कथमिति । न. कथञ्चिदित्यर्थः । किं कारणं न लभ्यत इत्यत आह
 यावतेत्यादि । आत्मनेपदं ह्यनुदात्तङित इत्यादि (१।३।१२) नियतम् । अतो
 न शक्यते क्यप्ताद् विज्ञातुमिति । एवं तर्हीत्यादिना परिहरति ।
 विकल्पित मिति । विभाषितं पाक्षिक मित्यर्थः । ननु चात्मनेपदं परस्मैपदेन
 व्यवच्छिन्नम् । अतोऽसञ्चितत्वात् शक्यते विज्ञातु मित्याह तच्चेत्यादि ।

कर्त्तृभिर्प्राये क्रियाफलं विवक्षित आत्मनेपदे प्राप्ते तदपवादोऽणावकर्मकादि-
त्यादिना (११३।८८) योगद्वयेन परस्मैपदं विहितम् । तस्यापवादस्यानन्तर-
सूत्रेण यः प्रतिषेधो विहितः स्तेनापवादेन परस्मैपद मपनयतात्मनेपदं
सन्निधापितम् । अपवादे ह्यपनीते नियोगत एवोत्सर्गण भवितव्यम् ।
तदेवं प्रतिषेधेन सन्निधापित मिहात्मनेपदं सम्बध्यते । यदित् तर्ह्यनेन
कर्त्तृयात्मनेपदमेव विकल्पेन विधीयते पक्षे परस्मैपदं कथं लभ्यत इत्याह
तर्नेत्यादि ।

६१ । द्युद्भगो लुङि ।

ननु च द्युरेकत्वाद् बहुवचननिर्देशो नोपपद्यत इत्याह तत्साहचर्यादि-
त्यादि । यथैकेन ह्यत्रिणा साहचर्यादन्येऽपि तत्सहचारिणः श्वत्रिण इत्युच्यन्ते
ह्यत्रिणो गच्छन्तीति तथेहापि द्युतिना साहचर्याच् श्वितादयोऽपि द्युत
इति व्यपदिश्यन्ते । कथं पुनरेकस्य व्यपदेशे सत्ययमभिप्रेतोऽर्थः सम्पद्यत
इत्याह बहुवचननिर्देशादित्यादि । एवं हि विनाप्यादिशब्देन तदर्थो लभ्यत
इत्येवोऽर्थः सम्पद्यत इति दर्शयति । कृपूपर्यन्ता इति । अनेन कृपः परं
ये पठ्यन्ते ते द्युतादयो न भवन्तीत्याचष्टे । एतच्च तदनन्तरं वृत्तकरणाद्
गणपरिममातेर्लिङ्गाद् विज्ञायते । व्यद्युतदिति । पृषादित्वादङ् । यद्येवं
तत एवाङ्विधानात् परस्मैपदं तभ्यो भविष्यति । किमनेन योगिन ?
नैतदस्ति । ज्ञापकाच्च नित्यं लुङि परस्मैपदं विज्ञायते । किञ्च लुङोऽन्यता-
त्मनेपदं न भवतीति सम्भाव्येत । ननु चानुदात्तेत्करणसामर्थ्यादन्यत्र न
भविष्यति । नैतत् । अनुदात्तेत्करणमनुदात्तेनश्च हलादेरिति (११२।१४८)
युजर्थं स्यात् । तस्मात् कर्त्तृव्याऽयं योगः । अलुठत् । कृठ लुठ प्रतीघाते ।

६२ । वृद्भगः स्यसनोः ।

स्यसनोरिति । सती सप्तमीयम् । वर्त्स्यतीत्यादां सेऽसिचीत्यादेः
(७।१।५७) सूत्रादसिचि स इत्यनुवर्त्तमाने गमेरिट् परस्मैपदेऽप्यित्यतः (७।२।५८)
परस्मैपदे च न वृद्भ्यश्चतुर्थ्यं (१।२।५८) इतीट्प्रतिषेधः । आत्मनेपदेऽप्यिङ्
भवत्येव । विवृत्तवतीति । ह्यनन्ताच्चेति (१।२।१०) कित्वाद् गुणाभावः ।

८३ । लुटि च कृपः ।

चकारस्तर्हीत्यादि । स्यसनोर्हतादित्वादेव सिद्धे विकल्प इत्यभिप्रायः ।
एवं तर्हीत्यादिना विशेषविधानं सामान्यविधानस्य बाधकं भवतीति विज्ञायते ।
ननु च यदीयं प्राप्तिः कृपेः पूर्वां प्राप्तिं बाधते द्युतादिषु पाठस्य तस्यानर्थक्यं
प्रसज्येत । नैतदस्ति । अडर्थत्वात् । ननु च स्यसनोरिति स्वरितत्वमिष्यते ।
तेन तस्य बाधा न भविष्यतीति । सत्यमेतत् । सूत्रकारस्तु चकारं
वैचित्र्यार्थं चकार । न स्वरितत्वार्थम् । कल्मेति । पूर्ववदधिकार-
द्वयानुवृत्तौ सत्यां तासि च कृप इतीट्प्रतिषेधः (७।२।६०) । लुटः प्रथमस्य
डादोरस (२।४।८५) इति डादेशः । कृपो रो ल (८।२।१८) इति लत्वम् ।
चिक्लृप्सतीति । पूर्ववत् कित्वाद् गुणाभावः ।

इति श्रीबोधिसत्त्वदेशीयाचार्यश्रीजिनेन्द्रबुद्धिपादविरचितायां
काशिकाविवरणपञ्जिकायां प्रथमस्याध्यायस्य
तृतीयः पादः समाप्तः ॥ १ ॥ ३ ॥

अथ

न्यासापरनाम्नी

काशिकाविवरणपञ्चिका ।

प्रथमाध्यायस्य ।

चतुर्थः पादः ।

१ । आ कङ्गाराटेका संज्ञा ।

या परेति । यत्र विप्रतिषेधस्तत्र विप्रतिषेधे परमिति (१।४।२) वचनात् परा भवति । अनवकाशा च येति । यस्याः संज्ञायाः क्वचिदवकाशो नास्ति साध्यपवादभूतत्वात् संज्ञान्तर्गं बाधित्वा प्रवर्तते । यद्येव मत एव संज्ञा समावेशो न भविष्यति । तत् किमेकसंज्ञाधिकारेण ? नैतदस्ति । विरोधे हि सत्यपवादभूतत्वं भवति । विप्रतिषेधस्तु विरोध एव । स च विरोध एकसंज्ञाधिकारे सति भवति । नासति । तथाहि यत्रैकसंज्ञाधिकारो नास्ति तत्र विप्रतिषेधो नास्त्येव । यथा प्रत्ययादीनां संज्ञानाम् । तस्मादस्मिन्नधिकारे सति विरोधो भवति । तस्मिंश्च सति विरोधे परमिति वचनात् परा भवति । अपवादभूतत्वादनवकाशा च । तस्मात् कर्तव्योऽयमधिकारः । यद्येव मङ्गसंज्ञायां भेदसंज्ञयोः समावेशो वक्तव्यः । बाभ्रव्यो धानुष्क इति । बभ्रुशब्दान्मधुबभ्रुर्बाभ्रव्यकोशिकयोरिति (४।१।१६०) यच् । तत्र भत्वादोर्गुणः (६।४।१४६) । अङ्गत्वादादिद्विः । तत्र वान्तो यि (६।१।७६) प्रत्यय इत्यवादेशः । धनुःशब्दाच्च धनुः प्रहरणमस्य तदस्य प्रहरणमिति

(४।४।५७) ठक् । इसुसुक्तान्तात्क (७।३।५१) इति कादेशः । अत्र पदत्वादिणः ष इति (८।३।३८) षत्वम् । अङ्गत्वादादिदृष्टिर्न वक्तव्यः । वा कष इत्यतो (१।३।८०) वाग्रहणमनुवर्त्तते । सा च वावस्थितविभाषा । तेन कचित् संज्ञासमावेशो भविष्यतीति । अन्यत्रेति । लोके च शास्त्रे च । लोके ताव दिन्द्रः शक्रः पुरन्दर इति संज्ञायाः समावेशो दृष्टः । शास्त्रेऽपि प्रत्ययः कृत् कृत्यप्रत्ययः । एव मन्यत्र संज्ञासमावेशादिहापि स्यात् । अतएवैका संज्ञा यथा स्यादिति नियमार्थमेतत् । भिन्दिच्छिदिरिति । लघुसंज्ञाया अवकाशः । प्रयोजनन्तु भेत्ता क्लेप्तेति । पुगन्तलघूपधस्येति (७।३।८६) गुणः । शिञि-भिञ्जिरिति गुरुसंज्ञाया अवकाशः । प्रयोजनन्तु शिञा भिञ्जेति गुरोश्च हल (३।३।१०३) इत्यकारप्रत्ययः । लघुसंज्ञा त्वत् प्रयोजनाभावात् भवति । इहोभयं प्राप्नोति । अततत्तत् । अररत्तदिति । परत्वाद गुरुसंज्ञैव भवति । तच्च त्वच्च तनूकरणे । रक्ष पालने । हेतुमणिच् । लुङ् । च्चैश्चङ् । णिलोपः । चङीति (६।१।१२) द्विवचनम् । यद्यत्र लघुसंज्ञा स्यात् सन्वत्तलघुनीत्यादिना (७।४।८३) सन्वद्भावादित्वं स्यात् । तदभावात् भवतीत्याह सन्वत्तलघुनीत्यादि । एष विधिरिति : सन्वद्भावविधिः । परस्या इदमुदाहरणमुक्तम् । अनवकाशाया-स्तूच्यते । अयस्ते योनिर्ऋत्विय इति । ऋतुः प्राप्तोऽस्येति ऋतोरण (५।१।१०५) । छन्दसि घसिति (५।१।१०६) घञ् । तस्येयादेशे कृते मिति चेति (१।४।१६) पदसंज्ञा प्राप्नोति । यचि भमिति (१।४।१८) भसंज्ञा च । अनवकाशत्वात् पदसंज्ञैव भवति । यदि भसंज्ञा स्यात् तदीर्गण (६।४।१४६) इति गुणः स्यात् । भसंज्ञायास्त्वौपगवादिष्ववकाशः । आ कङारदितोयतोऽवधेर्ग्रहणं वैचित्र्यार्थम् । अन्यथा ह्या इन्दादित्वेवं ब्रूयात् । नहि इन्द्रसंशब्दनात् परेणा कङारादेकसंज्ञाविधानस्य प्रयोजनमस्ति यत एतावतोऽवधेर्ग्रहणमर्थवद् भवति ।

२ । विप्रतिषेधे परं कार्यम् ।

विरोधो विप्रतिषेध इति । विप्रतिषेधशब्दस्य लोके विरोधवाचित्वेन प्रसिद्ध-त्वात् । तथाहि विरुद्धेऽभिहिते षक्तारो वदन्ति विप्रतिषिद्धमिदमुच्यत इति । विरुद्धमिति गम्यते । तस्य विप्रतिषेधस्य विषयं दर्शयितु माह यत्रेत्यादि ।

प्रसज्येते विधीयते इति प्रसङ्गौ विधौ । अन्यार्थाविति । अन्यत्र विषयेऽर्थः प्रयोजनं ययो स्तौ तथोक्तौ । अन्यत्र विषयान्तरे कृतार्थावित्यर्थः । एकस्मिन्निति । अभिज्ञे । युगपदेककालम् । स इत्यस्य विप्रतिषेध इत्यनेन सम्बन्धः । स विप्रतिषेधो विप्रतिषिद्धो विप्रतिषेधस्य विषय इत्यर्थः । विप्रतिषेधविषयत्वाद्विप्रतिषेधविषयो ह्यत्र विप्रतिषेधशब्देनोक्तः । विषयिणा विषयं दर्शयितुम् । यस्मान्न प्रसङ्गो विप्रतिषेध उपपद्यते नापि तदाधारः । तुल्यबलविरोध इति । तुल्यबलयोर्विरोधोऽस्मिन्निति बहुव्रीहिः । इदं जातिपक्षमाश्रित्य विवरणं कृतम् । द्रव्यपदार्थपक्षे त्वयं विशेषः । अन्यो भिन्नोऽर्थः प्रयोजनं ययोस्तावन्यार्थाविति । शेषं समानम् । विप्रतिषेध इति च सती समसीयम् । उत्सर्गापवाद इत्यादि । विप्रतिषेधो यत्रास्ति सोऽस्य योगस्यावकाशः । विप्रतिषेधश्च तुल्यबलयोरेव भवतीति नातुल्यबलयोः । एतत् तु यत्र द्वौ प्रसङ्गावन्यार्थावित्यादिग्रन्थेन तस्य विषयं दर्शयता व्याख्यातम् । नचोत्सर्गापवादादिषु तुल्यबलतास्तीति । ततो नासावुत्सर्गापवादादिरस्य योगस्य विषयः । तेन बलवानेव तत्र भवति । तत्र सामान्येनोत्सर्गः प्रवर्त्तते । यथाऽर्द्धधातुकस्येड् वलादेरिति (७।२ ३५) वलादिसामान्यस्येड् विधानात् । विशेषोऽपवादः । यथा नेङ् वशि कृती (७।२।८) तीट्प्रतिषेधस्य वलादिविशेषे वशादौ कृति विधानात् । यस्य च विशेषे विधिः स बलवान् भवति । तथाहि ब्राह्मणेभ्यो दधि दीयतां तक्रं कौण्डिन्यायेति विशेषविहितं तक्रदानं सामान्यविहितस्य दधिदानस्यैव बाधकं भविष्यति । तस्माद् वशादौ कृति परेऽपीडागमो न भवति । प्रतिषेध एव भवति । श्लेशभासपिमकसो वरच् ३।२।१७५ । ईश्वर इति । नित्यानित्ययोर्नित्यं बलवत् । यथा भिम् (७।१।८) ऐसित्यैस्त्वम् । तच्च बहुवचने भर्त्सित्येत्त्वे (७।१।१) कृते प्राप्नोति । अकृतोऽपि । भूतपूर्वगत्याश्रयणादकारान्तादङ्गादिम् ऐस् विहित इति कृत्वा । यच्च कृताकृतप्रसङ्गो विधिः स नित्य इति । तथाच तत्र (७।१।८) वक्ष्यति

एत्वं भिसि परत्वाच्चेदत् ऐस् क भविष्यति ।

कृतोऽप्येत्त्वे भौतपूर्वार्थादेषु नित्यस्तथा मति ॥१॥ इति ।

स नित्यः । ऐस्त्वे कृत एवं न प्राप्नोति । निमित्तस्य भूतादेर्विहितत्वात् ।
 वृक्षेष्वित्यादावेत्स्वस्यावकाशः । अस्मिंश्च सति भूतपूर्वगत्याश्रयणस्यायुक्त-
 त्वात् तस्मात् तदनित्यम् । यच्चानित्यं तत् परस्य भावाभावमपेक्षत इति
 दुर्बलम् । विपर्ययात् तु नित्यं बलवत् । तेन वृक्षैरिति परमप्येत्त्वं न
 भवति । ऐस्भाव एव तु भवति । अन्तरङ्गवह्निरङ्गयोरन्तरङ्गं बलवदिति ।
 लोकोत एव दृष्टत्वात् । लोको हि प्रातरुत्यायान्तरङ्गाणि मुखप्रक्षालनादीनि
 कार्याणि करोति । पश्चाद्वह्निरङ्गाणि राजगृहगमनादीनि कार्याणि कर्तुमार-
 भते । शास्त्रेऽप्येवं वेदितव्यम् । दिवि कामोऽस्य द्युकामः । तस्यापत्यमतदङ्ग
 (४।१।१५) द्यौकामिः । यद्यपि द्युकामशब्दादिज् विहित स्तथाप्यकृतव्यूहाः
 पाणिनीयाः कृतमपि शास्त्रं निवर्त्तयन्तीति प्रविभज्यान्वाख्यानं दिव् काम
 इति स्थिते दिव उदि (६।१।१३१) त्युत्वे कृते यणादेशः प्राप्नोति । तद्धिते-
 ष्वचामादेरिति (७।२।११७) परत्वादृद्धिः प्राप्नोतु । अन्तरङ्गत्वाद् यणादेशः
 पूर्वं विधिः क्रियते । पश्चादृद्धिकारस्य । अन्तरङ्गत्वन्तु यणादेशस्य वर्णाश्रय-
 त्वात् । वृक्षेण वाह्यतद्विज्ञानायाद् वह्निरङ्गत्वम् । वर्णाटाङ्गं बलीय इत्येतदिह
 न प्रवर्त्तते । व्याश्रयत्वात् । अप्रवृत्तावित्यादि । यदाकृतिः पदार्थ इत्येष पक्ष
 स्तदान्यत्र कृतार्थत्वाच्छास्त्रयोर्विप्रतिषेधे सति परस्परप्रतिबन्धादप्रवृत्तिरेव
 प्राप्नोति । यथा यदिह द्वयोस्तुल्यबलयोरिकः प्रैथो भवति तौ च युगपत्
 प्रेषयतः । नानादिस्तु च तयोः कार्यं भवतः । ततो यद्यसावविरोधार्थी
 भवति तदोभयोरपि कार्यं न प्रवर्त्तते । द्रव्ये पदार्थं तु प्रतिव्यक्ति लक्षणं
 प्रवर्त्तत इत्यकृतार्थत्वात् लक्षणयोः पर्यायेण प्रवृत्तिः प्राप्नोति । यथा
 ब्राह्मणक्षत्रियादीनामसहभुजामेकस्मिन् भाजने भुजिक्रियायां पर्यायः स्यात् ।
 तत्र जातौ पदार्थं कृतार्थत्वाद् वृत्तौ प्राप्तायां विध्यर्थं मिदमारभ्यते
 विप्रतिषेधे सति परं कार्यं भवतीति । तत्र कृते यदि पूर्वमपि प्राप्नोति
 तदपि भवत्येव । तत्रेदं मुच्यते पुनः प्रसङ्गविज्ञानात् सिद्धमिति । व्यक्ती
 तु पदार्थेऽकृतार्थत्वात् शास्त्रयोः पर्यायेण प्रवृत्तौ प्राप्तायां नियमार्थमिदम् ।
 विप्रतिषेधे परमेव भवति न पूर्वमिति । तत्रेदमुच्यते । सक्तदृगतौ विप्रतिषेधे
 यद् बाधितं तद् बाधितमेवेति ।

३ । यू स्त्रास्थी नदी ।

ई च ऊ च यू इति । ननु च दीर्घाञ्जसि (६।१।१०५) चेति प्रथमयोः पूर्वसवर्णे दीर्घत्वप्रतिषिद्धे यणादेशे सति याविति भवितव्यम् । तत् कथं यू इति निर्देश इत्यत आह आवभक्तिकोऽयं निर्देश इति । सुपां सुलुगिति (७।१।३८) विभक्ते लुप्तत्वात् । नास्माद्विभक्तिर्विद्यत इत्यविभक्तिकः । स्त्रियमाचक्षते स्त्रास्थाविति । ननु च कर्मण्यसित्यणि (३।२।१) कृत आतो युक् चिण् (७।३।३३) कृतोरिति युकि च स्त्रास्थायाविति भवितव्यम् । तत् कथं स्त्रास्थाविति । आतोऽनुपसर्गं क इति (३।२।३) कप्रत्यये कृत एतद्रूपमिति चेत् ? न । चक्षिडोऽत्र सोपसर्गत्वादित्यत आह । मूलविभुजादिदर्शनादिति । मूलविभुजादिष्वपि कप्रत्यय इत्यतः । तथाच वक्ष्यति तृतीयेऽध्याये कप्रकरणे मूलविभुजादिभ्य (३।२।५, वा) उपसंख्यानमिति । तेन स्त्रास्थाविति शब्दस्य मूलविभुजादिषु दर्शनात् कप्रत्ययः । ईहदूतोरिवेयं संज्ञा विधीयते तदन्तयोर्वा ? तत्र यद्याद्यः पक्ष आश्रीयेत कृत्स्त्रियां न स्यात् । हे लक्ष्मि हे यवाग्विति । समुदायां ह्यत्र स्त्रास्थी । न त्वीदूताविति । इममाद्ये पक्षे दोषं दृष्ट्वा द्वितीयं पक्षमाश्रित्याह । ईकारान्तमूकारान्तमित्यादि । ननु च सुप्तिङन्तं (१।४।१४) पदमित्यत्रान्तग्रहणान्तरं संज्ञाविधौ प्रत्ययग्रहणे तदन्तविधिने लभ्यते । नैष दोषः । यदयं नयडुवङ्स्थानाविति (१।४।४) प्रतिषेधं शास्ति तज्ज्ञापयति भवतीह प्रकरणे तदन्तविधिरिति । अन्यथा प्रतिषेधोऽनर्थकः स्यात् । नहीकारोकारमात्रं स्त्रास्थमियडुवङ्स्थानमस्ति । किं तर्हि ? तदन्तम् । कुमारीति । वयसि प्रथम (४।१।२०) इति ङीष् । गोरीति । शिदुगौरादिभ्यश्चेति (४।१।४१) ङीष् । शार्ङ्गरवीति । शार्ङ्गरवादु यञो (४।१।७३) ङीन् । लक्ष्मीरिति । लक्ष् दर्शनाङ्गयोः । अचितृस्तृतन्त्रिभ्य (उण् ४३८) ईरित्यनुवर्त्तमानं लक्ष्मेष्ट (उण् ४४०) च । चकारादीकारश्च । ब्रह्मबन्धुरिति । जडुत (४।१।६६) इत्यङ्प्रत्ययः । ङकारो नोङ्धात्वोरिति (६।१।१७५) विशेषणार्थः । यवागूरिति । यु मिश्रणे । स्रयवचिभ्योऽन्युजागूजक्तुजि (उण् ३३१) त्यागूच्

प्रत्ययः । रूपोदाहरणान्येतानि । कार्यस्वस्वार्थनद्योर्ऋस्व (७।३।१०७) इत्येवमादिः । मात्रे दुहित इत्यत्र नदीसंज्ञाया अभावादाण् नद्या (७।३।११२) इत्याण् न भवति । ग्रामणोः । खलपूरिति । पुंस्त्वेतौ वस्ते । तेन नदीसंज्ञाया अभावादस्वार्थनद्योर्ऋस्व (७।३।१०७) इति ऋस्वो न भवति । ग्रामं नयतीति सत्सु द्विषेत्यादिना (३।२।६१) क्तिप् । अग्रग्रामाभ्याञ्चेति णत्वम् । खलं पुनातीत्यन्येभ्योऽपि दृश्यत इति (३।२।१७८) क्तिप् । ग्रामस्थे स्त्रिया इति । एरनेकाचोऽसंयोगपूर्वस्थेति (६।४।८२) यणादेशः । खलपु- स्त्रियं । अत्राद्योः (६।४।८३) सुपीति । अत्र स्त्रीशब्देन पदान्तरेण स्त्रीत्वं द्योत्यत इति नदीसंज्ञा न भवति । तेनाण् न भवति । इष्वग्रनिप्रभृतो- नाम्भूभयलिङ्गानां शब्दार्थ एव स्त्रीत्व मिति भवत्येव नदीसंज्ञा । इष्वै । अग्रन्या इति । यदि पदान्तरद्योत्ये स्त्रीत्वे नदीसंज्ञा न भवतीह पटुं स्त्रिया इति पटुशब्दस्य पुरुषेऽपि दृष्टत्वात् पदान्तरद्योत्यमत्र स्त्रीत्वमिति नदीसंज्ञा न स्यात् । नैतदस्ति । पदान्तरं हि द्विविधम् । क्वचित् सामान्येन प्रवृत्ति- माशङ्कमानस्य शब्दस्य सामान्यस्याभिधेयान्तरं व्यवच्छिनत्ति । यथा गोशब्दस्य गवादिषु गौर्वागिति । क्वचित् प्रवृत्तिमेव करोति । यथा वाहीकादौ गौर्वाहीक इति । अत्र यत् सामान्यस्य शब्दस्य पटुदेः पदान्तरसम्बन्धेन विशेषेऽवस्थानं तत् पदेऽन्तर्भूतमेवेत्याख्याग्रहणेन नापनीयते । ग्रामणीशब्दस्य तु स्त्रीत्वप्रवृत्तिः पदान्तरेण क्रियते । नतु व्यवच्छिद्यते । तेनासावाख्या- ग्रहणेनापसार्थ्यते । एतयोस्तु क्रियाशब्दत्वेन रूढः पुंसि मुख्या वृत्तिः । पटुशब्दस्य पाटवोपादायिनः परत्र मुख्येऽपीत्यस्ति भेदः ।

४ । नेयडुवड्स्थानावस्त्री ।

इयडुवड्स्थानौ यौ यू तौ नदीसंज्ञकौ न भवत इति । यूहारेण युन्तस्यायं प्रतिषेधो विज्ञायते । न केवलयोः । प्राप्तप्रभावात् । नहि यू केवलावियडुवड्स्थानौ स्त्रगाख्या विद्येते । हे श्रीः । हे भूरिति । अत्र नदीसं- ज्ञाया अभावात् तन्निबन्धनोऽस्वार्थनद्योर्ऋस्व (७।३।१०७) इति ऋस्वो न भवति । त्रिज् सेवायाम् । किञ्चिप्रच्छिन्नस्त्वुद्गुप्त्वां दीर्घाऽसंप्रसारणञ्चेति

(३।२।१७८) किपि दीर्घत्वे कृते श्रीरिति भवति । अमु अनवस्थान इत्यस्माद्
 अमेडूरिति (उण्, २२६) डूप्रत्यये टिलोपे भूरिति भवति । उभयोर-
 विश्रुधात्वित्यादिने (६।४।७७) यडुवडोर्विधानादियडुवड्स्थानी यू भवतः ।
 हे स्त्रि इति । ऐय स्त्रिय शब्दसंघातयोः । आदेच उपदेशेऽश्रित्यात्वम्
 (६।१।४५) । स्थायते ईट् । टेरिति (६।४।१५५) टिभागलोपः । लोपो
 व्योर्बलोति (६।१।६६) यकारस्य लोपः । टिड्ठादिना (४।१।१५) डीप् । अत्र
 नदीसंज्ञायाः प्रतिषेधाभावाद ऋस्त्वत्वं भवत्येव । स्त्रीशब्दस्य स्त्रिया इतीयड्
 (६।४।७८) विधानादियड्स्थान ईकारः । अथ स्थानग्रहणं किमर्थम् ?
 इयडुवड्स्थानयोः प्रतिषेधो यथा स्यादिति चेत् ? न । यद्येतत् प्रयोजन
 मभिमतं स्यादियडुवडोरित्येवं वाच्यम् । एवमप्ययमेवार्थ इयडुवडोः
 सम्बन्धिनी यौ यू तयोर्नदीसंज्ञा न भवतीति । कौ च तयोः सम्बन्धिनी
 यू ? यौ तयोः प्रकृतिभूतावियडुवड्स्थानावित्यन्तरेणापि स्थानग्रहणं मियडु-
 वड्स्थानयोः प्रतिषेधो विज्ञास्यते । इदं तर्हि स्थानग्रहणस्य प्रयोजनम् ।
 यत्वेयडुवडोः स्थिति रभिनिर्वृत्तिस्तत्र प्रतिषेधो यथा स्यात् । यत्र
 त्वपवादेन तयोर्बाधा तत्र मा भूदिति । आर्ध्वं वर्षाभवा इति । ध्वं
 चिन्तायाम् । अन्येभ्योऽपि दृश्यते (३।२।१७८) इति किप् । सम्प्रसारणञ्च ।
 सम्प्रसारणन्तु दृशिग्रहणात्प्रत्यये । तथाहि तत्रैव (३।२।१७८) दृशिग्रहणं
 विध्यन्तरोपसंग्रहार्थम् । क्वचिद्दीर्घः क्वचिद्विर्वचनमित्युक्ता ध्यायतेः संप्रसारण-
 चेति वक्ष्यति । कृतसम्प्रसारणस्यैव चतुर्थ्यकवचन एरनेकाच (६।४।८२)
 इत्यादिना यणादेशः । वर्षाभूशब्दस्यापि वर्षाभवचेति (६।४।८४) ।

५ । वाऽमि ।

संहितासाम्येऽपि षष्ठीवहुवचनस्यामो ग्रहणम् । न तु द्वितीयैकवचनस्य ।
 तत्र नदीसंज्ञाकार्याभावात् । नापि समस्यादेशस्यामो ग्रहणम् । तस्य
 नदीसंज्ञोत्तरकालं डेराम्नयाम्नीभ्य (७।३।११६) इत्याम्विधानात् ।
 श्रीणामिति नदीसंज्ञापत्ते ऋस्वनद्यापो नुङिति (७।१।५४) नुट् । इह
 त्रास्याविति वर्त्तते । विभक्तिसम्बन्धेन चेयं नदीसंज्ञा विधीयत इति ।
 विभक्तिसम्बन्धिन एव शब्दरूपस्य स्त्रास्यस्य नदीसंज्ञा युक्ता । तेन यत्रावयव-

स्व्याख्यस्तत्र नदीसंज्ञा न भवति । अतिश्रियां ब्राह्मणानाम् । अतिभ्रूवां ब्राह्मणानामिति ।

६ । ङिति ऋस्वश्च ।

यद्यत्र ऋस्वविशेषणार्थं यू इति नानुवर्त्तते तदेहापि स्यान् मात्रे दुहित इति । तस्मात् तदिहानुवर्त्तते । अनुवर्त्तमानमपि यदि प्रथमान्तमनुवर्त्तते तदा प्रथमान्तयोर्ऋस्वत्वं प्रति विशेषणविशेष्यभावो नोपपद्यते । तस्मात् तदिहार्थात् षष्ठान्तमुपजायत इत्यत्र आह ऋस्वश्च खोः सम्बन्धीति । कः पुनस्तयोः सम्बन्धी ऋस्वः ? यस्तयोर्ऋस्वः सवर्णः । तेन सामर्थ्यादिकारोकारयोर्यहणम् । नहि ताभ्यामन्यो ऋस्व ईदूतोः सवर्णः सम्भवति । कृत्वे कृतय इति । यदा नदीसंज्ञा तदा पूर्ववदाट् । अन्यदा तु शेषो घ्यसखिरिति (१।४।७) घिसंज्ञकत्वाद् घेर्ङिति गुणः (७।३।१११) । अत्रापि यत्र विभक्तिसम्बन्धिनः शब्दरूपस्यावयवः स्व्याख्यस्तत्र पूर्वाक्त्या रीत्या नदीसंज्ञा न प्राप्नोति । अतिक्ततये ब्राह्मणाय । अतिश्रिये ब्राह्मणयेति ।

७ । शेषो घ्यसखि ।

सख्येति । घिसंज्ञाया अभावादाडो नास्त्रियामिति (७।३।१२०) नाभावो न भवति । सख्ये सख्युरित्यत्रापि घेर्ङिति (७।३।१११) न गुणः । सख्यावित्यत्राच्च (७।३।११८) घेरित्यत्वन्न भवति । इदुदुभ्यामौदित्यौत्त्व (७।३।११८) भवति । सख्युरित्यत्रापि ख्यत्वात् परस्येलुत्त्वम् (६।१।११२) । इह शोभनः सखा ऽस्येति सुसखिरिति । सुसखेरागच्छतीत्यत्र तदन्तविधिना प्रतिषेधः प्राप्नोति । स च ग्रहणवता प्रातिपदिकेन तदन्तविधिर्नास्तीति प्रतिषेधान्न भवति । इह द्विविधा घिसंज्ञा । अथवाश्रया समुदायाश्रया च । तत्र याऽवयवाश्रया सा प्रतिषिध्यते । या पुनः समुदायाश्रया सा च भवतीत्यत्र । तस्या अप्रतिषेधात् ।

८ । पतिः समास एव ।

पतिशब्दस्य सिद्धायां घिसंज्ञायामिति । अनन्तरसूत्रेणैवेति शेषः ।

प्रजापतिनेति षष्ठीसमासः । यदि सिद्धायां घिसंज्ञायामिदमारभ्यते तदा सिद्धे सत्यारम्भो नियमार्थ इति विनाप्येवकारेण लभ्यत एव नियमः । तत् किमर्थमेवकारकरणमित्यत आह एवकारकरणमित्यादि । विना ह्येवकारेण विपरीतमप्याशङ्केत । पतिरेव समास इति । ततश्च दृढमुष्टिनेत्यादौ न स्यात् । एवकारे तु सति भवतीति । तथाह्यत्र समासशब्दादनन्तरं प्रयुज्यमानं यत् एवकारकरणं ततोऽन्यत्रावधारणमिति पतिशब्द एव नियम्यते । न समासः ।

८ । षष्ठीयुक्तशब्दसि वा ।

अत्र यदि पतिशब्दः षष्ठीविभक्त्यन्तो घिसंज्ञो भवतीत्येषोऽर्थोऽभिमतः स्यात् तदा युक्तग्रहणमनर्थकं स्यात् । षष्ठीतेषां ब्रूयात् । तस्माद् युक्तग्रहणे सति षष्ठ्यन्तशब्दान्तरेण युक्त इतेऽप्योऽर्थो विज्ञायत इत्यत आह षष्ठ्यन्तेनेत्यादि । यदि पुनः पतिशब्दस्य षष्ठ्यन्तस्य घिसंज्ञा स्यात् तदा किं स्यात् ? पतुर्गित्यत्रैव स्यात् । इह तु न स्यात् । क्रुञ्चानाम्पत्ये नम इति । मया पतेरिति । तृतीयायुक्तोऽत्र पतिशब्दः । अस्मदो मपर्यन्तस्य (७।२।८१) । त्वमावेकवचन (७।२।८७) इति मादेशः । योऽचीति (७।२।८८) यकारः ।

१० । ऋस्वं लघु ।

भेत्तेति । पुगन्तलघूपधस्य (७।३।८६) चेति गुणः । अचीकरदिति कञो णिच् । लुङ् । अङागमः । चेशङ् । णिलोपः । णो चङुपधाया इति (७।४।१) ऋस्वः । ओः पुयण्ज्यपर (७।४।८०) इति वचनं ज्ञापकं णो कृतं स्थानिवद् भवतीति । चङीति (६।१।११) कृशब्दो द्विकथ्यते । उरदित्यत्वम् (७।४।६६) । रपरत्वम् । मन्वन्नवनीति (७।४।८३) लघुसंज्ञायां सत्यां सन्वन्नावादित्वम् । दीर्घां लघोरिति (७।४।८४) दीर्घत्वम् ।

११ । संयोगे गुरु ।

कुण्डा । हुण्डा । कुडि दाहं । हुडि सङ्घातं । नुम्विधावुपदेशिवद्-वचनादुपदेशावस्थायामेव नुम् । शिञ्जा भिद्येति । शिञ्ज विद्योपादानं ।

भिन्न याच्ञायाम् । तयोर्गुरुसंज्ञायां सत्यां गुरोश्च हल (३।३।१०३)
इत्यकारप्रत्ययः । अजाद्यतष्टाप् (४।१।४) ।

१२ । दीर्घञ्च ।

ईहाञ्चक जहाञ्चक इति । आम्प्रत्ययवदित्यादौ सूत्र (१।३।६३) एतं
व्युत्पादिते । गुरुसंज्ञायान्वत्तव कार्यमिजादेशे गुरुमतोऽनृच्छ (३।१।३६)
इत्याम्प्रतयः ।

१३ । यस्मात् प्रत्ययविधिरतदादि प्रत्ययेऽङ्गम् ।

कर्त्तेति लुट् । करिष्यति । अकरिष्यदिति । लट् लुङ् । अङ्गसंज्ञायाः कार्य-
मतं सार्वधातुकार्द्धधातुकयोरिति (७।४।८४) गुणः । ऋह्नोः स्यद्वितीयागमं
(७।२।७०) यथायोगम् । यस्मादिति संज्ञिनिर्देशार्थमिति संज्ञिनो निर्देशः ।
संज्ञिनिर्देशः सोऽर्थः प्रयोजनं यस्य तत् तथोक्तम् । ननुच तदादीत्यनेनात्र
संज्ञी निर्दिष्टः । तत् कथं संज्ञिनिर्देशार्थमिति पर्यनुयोगमाशङ्क्य येन हेतुना
यस्मादित्यस्य संज्ञिनिर्देशार्थत्वं भवति तं दर्शयितुमाह तदादिसम्बन्धादिति ।
यस्मादित्येतस्मिन् सत्यनेन प्रकृतेन तदादीत्यस्य सम्बन्धो भवति । यस्मात्
प्रत्ययो विधीयते स आदिर्यस्य तत् तदादीति । अनुच्यमाने ह्येतस्मिंस्तदित्यनेन
सर्वनाम्ना प्रकृतप्रत्ययमर्शिना किं सम्बन्धेत ? नह्यत्र किञ्चित् प्रकृतम-
स्तीत्यसम्बन्धमेव तदादीति । असम्बन्धे कथं शक्यते संज्ञी निर्देशुम् ? स्यादे-
तत् । स प्रत्यय विधिरेव तदादीत्यनेन सम्बन्धेत्यसदेतत् । एवं हि सति
प्रत्ययादेः प्रत्यये परतोऽङ्गसंज्ञा स्यात् । ततश्च करिष्यावः करिष्याम इत्यत्र
धातोर्गुणो न स्यात् । तस्माद्विशिष्टस्य संज्ञिनो निर्देशार्थं यस्मादिति वक्तव्यम् ।
अनेन हि सम्बन्धे सति तदादीत्यनेन योऽत्र विशिष्टः संज्ञी विवक्षितः स शक्यते
निर्देशुम् । नान्यथा । नेर्विश (१।३।१७) इत्युपसर्गाद्विधिरस्तीति नियमस्य ।
नतु प्रत्ययस्य । तस्य लक्षणान्तरेण विहितत्वात् । नेर्विश (१।३।१७) इत्युप-
लक्षणमात्रम् । परिव्यवेभ्यःक्रिय (१।३।१८) इत्येतदपीहोपात्तं द्रष्टव्यम् । तदा-
देरङ्गसंज्ञा स्यात् । ततश्चोपसर्गात् प्रागङ्गागमः स्यादिति भावः । स्त्री इत्यतीति ।
इदं परिमाणमस्या इति किमिदंभ्यां वो (५।२।४०) घ इति वतुप् । वक्ष्य च

वत्वम् । इयादेशः । इदम्किमोरोङ्की (६।३।८०) इतीदम् ईश् । यस्येति
 ६।४।१४८) चेतीकारलोपः । उगितश्चेति (४।१।६) डीप् । इयती ।
 स्त्रीशब्दात् सुः । तस्य हल्ङ्यादिना ६।१।६८) लोपः । स्त्री इयती इति
 स्थिते यदि विधियङ्गणं न क्रियेत तदेयच्छब्दे प्रत्यये परतः स्त्रीशब्दस्याङ्गसंज्ञा
 स्यात् । ततश्च यस्येति (६।४।१४८) चेतीकारलोपः प्रसज्येत । ननु
 चासिद्धवदत्ता (६।४।२२) भादित्यसिद्धत्वादीकारलोप एवासिद्धः । तत् कुतोऽयं
 लोपप्रसङ्गः ? प्राग् भाधिकारादमिद्धत्वमित्यभिप्रायः । नैषोऽस्यभिप्रायः ।
 वक्ष्यति हि तत्र (६।४।२२) वृत्तिकारोऽसिद्धवदित्यधिकारोऽयं यदित जड्मनु-
 क्रमिष्याम आ ऽध्यायपरिममामे स्तदसिद्धवद्भवतीति । तथाह्वा भादित्यभि-
 विधावाङ् । तेन भाधिकारोऽप्यसिद्धत्वमभवतीति । एवं तर्हि विधियङ्गणेनैतज-
 ज्ञाप्यते भाधिकारीयमसिद्धत्वमनित्यमिति । तेन वुग्युटावुवङ्यणोः सिद्धौ
 (६।४।२२, वा । वाच्यावित्येतन्न वक्तव्यं भवतीति । वुक् । बभूव । युद् ।
 उपदिदीय इति । नन्वेवमचः परस्मिन् (१।१।५७) पूर्वविधावित्तीकार-
 लोपस्य स्थानिवत्त्वात् स्त्रीशब्देकारलोपाप्रसङ्ग एव । नेतदस्ति । यो
 ह्यनादिष्टादचः पूर्वस्तस्य विधिं प्रति स्थानिवद्भवतोत्पादिष्टादचः पूर्वः
 स्त्रीशब्देकारः प्राक् संस्कृतस्य सत इयतीशब्दस्योत्तरकालं स्त्रीशब्देन
 सम्बध्यते । अथ क्रियमाणेऽपि विधियङ्गणे कस्मादेवाङ्गसंज्ञा न भवति
 यावता स्त्रीशब्दाद् विभक्तेः प्रतायस्य विधिरस्तोव ? प्रतायोऽपि चास्मात्
 पर इयच्छब्दो विद्यत एव । नैष दोषः । विधियङ्गणे सति यस्मात् प्रतायो
 विधीयते प्रत्यासत्ते स्तस्मिन् परतोऽङ्गसंज्ञा विधीयते । इह तु यः स्त्रीशब्दाद्वि-
 हितः प्रतायो नासौ परो लुप्तत्वात् । यश्च पर इयच्छब्दो विहितो नासौ ततो
 विहितः । अथ तदादिग्रहणं किमर्थम् ? यावता विनापि तेन यस्मात्
 प्रत्ययविधिः प्रत्ययेऽङ्गमित्येतावत्युच्यमाने यत्तदोर्नित्याभिसम्बन्धाद् यस्मात्
 प्रत्ययो विधीयते तत् प्रत्यये परतोऽङ्गसंज्ञा भवतीत्येषोऽर्थो लभ्यत इत्यत
 आह तदादिवचनमित्यादि । अस्मिन् तदादीत्येतस्मिन् यस्मादेव प्रत्ययो
 विधीयते तस्मैवाङ्गत्वं स्यात् । नतु सर्वस्य सहस्यदेः । नापि मनुमुक्स्य
 समुदायस्य । ततः प्रत्ययस्याविहितत्वात् । तदादिग्रहणं सति यस्मात्

प्रत्ययो विधीयते स आदिर्यस्य शब्दरूपस्य तत् तदादीति बहुव्रीहिराश्रितो भवति । तेन सर्वस्य सस्यादेः सनुम्कस्य समुदायस्याङ्गसंज्ञा सिध्यतीति तदादिवचनं स्यादिनुमर्थम् । आदिग्रहणेन प्रकृतिप्रत्ययस्य मध्यवर्तिनां प्रत्ययागमानां ग्रहणम् । नुम आगमोपलक्षणत्वात् । करिष्याव इत्यत्र यस्मात् प्रत्ययो विहितस्तदादेः सहस्यप्रत्ययस्य समुदायस्याङ्गसंज्ञायां सत्यामतो दीर्घो यजीति (७।३।१०१) दीर्घत्वं भवति । अन्यथा क्व तर्हि स्यात् । वावावो वावाम इत्यादौ । अय वय मय पय तय चय णय गतौ । यङ्लुक् । अभ्यासस्य दीर्घोऽङ्कित इति (७।४।८३) दीर्घत्वम् । वसमसोर्लोपो व्योर्वलोति (६।१।६६) यलोपः । इह विना विकरणेन धातोर्दीर्घत्वम् । विकरणस्य शपोऽदिप्रभृतिभ्यः शप (२।४।७२) इति लुप्तत्वात् । अदादित्वं चर्करीतञ्चेत्यदादिषु पाठात् । चर्करीतमिति यङ्लुक्ः पूर्वार्थसंज्ञा । कुण्डानीति । जसि जशसोः शिरिति (७।१।२०) शिभावः । नपुंसकस्य भलच (७।१।७२) इति नुम् । यदायं नुम् परादिरिति पक्षस्तदा सुपि चेति (७।३।१०२) दीर्घत्वं विनापि सनुम्कस्याङ्गसंज्ञया सिद्धम् । यदापि पूर्वान्तस्तदाप्यङ्गैकदेशत्वान्नोपधाया (६।४।७) इत्यनुवर्त्तमाने सर्वनामस्थाने (६।४।८) चासम्बुद्धाविति दीर्घत्वं सिद्धम् । यदात्वभक्तस्तदाङ्गस्थानिकदेशत्वान् न सिध्यति । अभक्त्यायं नुमिति सूत्रकारस्य पक्षः । तेन नुमर्थमपि तदादिवचनं कृतम् । अर्थम् । भूयर्थमिति । अय इदं भुव इदमिति चतुर्थी तदर्थार्थेत्यादिना (२।१।३६) समासः । अस्य च चतुर्थ्येकवचनस्य विधिरिति । असति हि पुनः प्रत्यय-ग्रहणे श्रीभूशब्दयोरर्थशब्दे परतोऽङ्गसंज्ञा स्यात् । ततश्चेयङुवडौ स्याताम् । सममीनिर्दिष्टे तु पुनः प्रत्ययग्रहणे सति न दोष इति । तथाहि ततो विहितं प्रत्यये परत इत्येवं विज्ञायते । यथातो विहितः प्रत्ययः स लुमः । यद्यपि लुमेऽपि तस्मिन् प्रत्ययलक्षणेनाङ्गसंज्ञा लभ्यते कार्यं तु न लभ्यते । न लुमताङ्गस्येति (१।१।६३) प्रत्ययलक्षणप्रतिषेधात् ।

१४ । सुप्रतिङन्तं पदम् ।

सुप् तिङिति प्रत्याहारग्रहणमिति । युक्तं हि तिङिति प्रत्याहार-ग्रहणम् । अन्यस्य तिङ् शब्दस्याभावात् । कथं सुबिति प्रत्याहारग्रहणम् ?

सप्तमीबहुवचनस्य विद्यमानत्वात् । तस्य ग्रहणं कस्मान्न भवतीति ? नैष दोषः । न ङिसम्बुद्धोरिति (८।२।८) प्रतिषेधात् । सप्तमीबहुवचनस्य सुपो ग्रहणे ङिसम्बुद्धोः पदत्वाभावाद्गोपस्य प्राप्तिरेव नास्तीति प्रतिषेधोऽनर्थकः स्यात् । ब्राह्मण इति पदत्वे च सति सप्तजुषो रुः (८।२।६६) । खरवसानयोर्विसर्जनीयः (८।३।१५) । पठन्तीति । अत्र पदत्वे सति तिङ्ङितिङ् इति (८।१।२८) निघातः । ननु च प्रत्ययग्रहणे यस्मात् स विहितस्तदादेस्तदन्तस्येत्यनेन येन विधिस्तदन्तस्येत्यनेन वा ऽन्तरेणाप्यन्तग्रहणं तदन्तस्यैव संज्ञा भविष्यति । तत् किमर्थं मन्तग्रहणमित्यत आह पदसंज्ञाया मित्यादि । यदीहान्तग्रहणेनाप्यन्यत्र संज्ञाविधौ तदन्तविधिर्नास्तीत्येषोऽर्थो न ज्ञाप्यते तदा तरप्तमपो (१।१।२२) घ इत्यत्र तरवन्तस्य घसंज्ञा स्यात् । न प्रत्ययमात्रस्य । तस्मादत्रास्मिन्नर्थेऽन्तग्रहणेन ज्ञाप्यते ऽन्यत्र संज्ञाविधौ प्रत्ययग्रहणे तदन्तविधिप्रतिषेधो यथा स्यादित्येवमर्थं मन्तग्रहणम् । तेन तरप्तमपो रेव घसंज्ञा भवति । नतु तदन्तस्य । गौरी ब्राह्मणितरेति । अत्र गौरीशब्दस्य तरवन्ते ब्राह्मणितराशब्दे परतो घरूपकल्पेत्यादिना (६।३।४३) ऋस्वो न भवति । तरवन्तस्याघसंज्ञकत्वात् । प्रत्ययमात्रस्य घसंज्ञायां तत्र परतो ब्राह्मणीशब्दस्य ऋस्वो भवत्येव ।

१५ । नः क्ये ।

राजीयतीति । आत्मनो राजान मिच्छतीति सुप आत्मनः (३।१।८) क्यच् । क्यचि (७।४।३३) चेतीत्त्वम् । राजायत इति । राजेवाचरतीति कर्त्तुः क्यङ् सलोपश्चेति (३।१।११) क्यङ् । अकृतसार्वधातुकयोरिति (७।४।२५) दीर्घः । वर्मायत इति । अवर्म वर्म भवतीति लोहितादिडाज्भ्यः (३।१।१३) क्यषिति क्यष्प्रत्ययः । वा क्यष (१।३।८०) इत्यात्मनेपदम् । पदसंज्ञाया मिह नलोपः कार्यः । ननु चेति क्यजादयः सुबन्तादेव विधीयन्ते । प्रत्ययलुक्क्षणेन ततश्च सुप्तिङन्तं (१।४।१४) पदमित्यनेनैवात्र पदसंज्ञा सिद्धा । तत् किमर्थोऽयमारम्भ इत्यत आह सिद्धे सत्यारम्भो नियमार्थः । सिद्ध इति सिद्धावित्यर्थः । नपुंसके भावे क्तः (३।३।१०४) । सिद्धत्वन्तु प्रकृतत्वात् पदसंज्ञाया एव

विज्ञायते । अथवा सिद्ध इत्यकर्मकत्वात् कर्त्तरि क्तप्रत्ययः । सिद्धे निष्पन्ने पदसंज्ञाकार्यं इत्यर्थः । नान्तमेवेति नियमस्य स्वरूपं दर्शयति । नान्तं क्व एवेत्येष विपरीतनियमो नाशङ्कनीयः । न ङिसम्बुद्धो (८।२।८) रिति प्रतिषेधात् । विपरीतनियमे हि सति ङिसम्बुद्धोः पदसंज्ञाया अभावान् नलोपो न भविष्यतीति किं तत्प्रतिषेधेन ? वाच्यतीति । सुप (३।१।८) आत्मनः क्वच् । क्वचि पदत्वाभावाच् चोः कुरिति (८।२।३०) कुत्वं न भवति ।

१६ । सिति च ।

भवदीय इत्यादि । तत्र जात (४।३।२५) इत्यादौ शैषिकेऽर्थे तद्धितः । पदत्वाज् भलाञ्जशोऽन्त (८।२।३८) इति जश्त्वम् । ऊर्णायुरिति । ऊर्णाया युसिति (५।२।१२३) युसि कृते पदसंज्ञया भसंज्ञायां निरस्तायां यस्येति (६।४।१४८) चेत्याकारलोपो न भवति । ऋत्विय इति । ऋतुः प्राप्तोऽस्येति ऋतोरण् (५।१।१०५) । छन्दसि (५।१।१०६) घम् । ऋत्वियः । पदत्वाद् भत्वाभावे तदाश्रय ओर्गुणो (६।४।१४६) न भवति ।

१७ । स्वादिष्वसर्व्वनामस्थाने ।

अत्र यदि सप्तमीबहुवचनादारभ्य आ कपः प्रत्यया गृह्येरं स्तदा ऽसर्व्वनामस्थान इति प्रतिषेधं न कुर्यात् । प्राप्तभावात् । कृतश्चासाव-तोऽवसीयते प्रथमैकवचनादारभ्या कपः प्रत्ययाः स्वादयो गृह्यन्त इत्यत्र आह स्वादिष्विति । सुशब्दादेकवचनादारभ्य इति । राजत्वं राजता इति । तस्य भाव (५।१।११८) स्वतलौ । राजतर इति । द्विवचनविभक्त्योपपदे तरबोयसुनाविति (५।६।५८) तरप् । राजतम इति । अतिशायन (५।३।५५) इत्यादिना तमप् । राजानौ राजान इति । अत्र पदसंज्ञाया अभावान्नलोपो न भवति । यद्येवं राजेत्यत्रापि न स्यात् । प्रत्ययलक्षणेनासर्व्वनामस्थान इति पद-संज्ञाया अभावात् । नैष दोषः । आचार्यप्रवृत्तिर्ज्ञापयति । भवति सौ परतः पदसंज्ञेति यदयं न ङिसम्बुद्धोरिति (८।२।८) प्रतिषेधं शास्ति । अत्र सम्बुद्धि-शब्दोऽनर्थकः स्यात् । तत्र पदत्वाभावादेव नलोपस्याप्राप्तेः । अथवा

सर्वनामस्थान इति पर्युदासोऽयम् । न प्रसज्यप्रतिषेधः । तेन सर्वनाम-
स्थानादन्यत्र पदसंज्ञा विधीयते । नतु सर्वनामस्थानं प्रतिषिध्यते । तेन तत्र
पूर्वसूत्रेण सौ परे पदसंज्ञा भविष्यति । अथवा प्रसज्यप्रतिषेधेऽपि न दोषः ।
यस्मादनन्तरस्य विधिर्वा प्रतिषेधो वेदानन्तरा या प्राप्तिः सा प्रतिषिध्यते ।
न व्यवहृता । तेन सुप्तिङन्तं पदमित्यनेन (११४।१४) सौ भवत्येव पदसंज्ञेति ।

१८ । यच्च भम् ।

यचीति वर्णग्रहणं सप्तमीनिर्दिष्टम् । अतो यस्मिन् विधिस्तदादावल्यग्रहण
इति तदादिविधिनात्र भवितव्यमित्यत्र आह यकारादावित्यादि । गार्ग्य
इत्यादौ भसंज्ञायां सत्यां यस्येति (६।४।१४८) चेत्यकारलोपः । नभोङ्गिरोमनुषां
वतुरपसंख्यानं कर्त्तव्यमिति । भसंज्ञाया स्त्वत्र पदसंज्ञाबाधः फलम् । नभ इवेति
तुल्यार्थतोपदर्शनमेतत् । नतु प्रथमासमर्थादिति । स तु नभसा तुल्यं वर्त्तत
इति तेन तुल्यमित्यादिना (५।१।११५) तृतीयासमर्थादिति । नभस्त्वदिति
भसंज्ञाया पदसंज्ञायां निरस्तायां तन्निबन्धनं कृत्वं न भवति । अङ्गिरस्त्वदिति ।
पूर्वेण तुल्यम् । मनुष्वदिति । जनेरुसिरित्यत्र (उण्, २७२) बहुलग्रहणानुवृत्तेर्मन
ज्ञान इत्येतस्मादुसिप्रत्ययः । आदेशप्रत्यययोरिति (८।३।५८) षत्वम् । मनुष्व इति
स्थिते पूर्ववदिति । मनुष्वदिति । यद्यत्र पदसंज्ञा स्यात् तदा षत्वस्यासिद्धत्वादिह
कृत्वं स्यात् । ततश्च मनुर्वदित्यनिष्टं रूपं स्यात् । उपसंख्यानशब्दस्य चेह प्रति-
पादनमर्थः । तत्रेदं प्रतिपादनम् । सिति (१।४।१६) चेत्यतश्चकारोऽनुवर्त्तते ।
स चानुक्तसमुच्चयार्थः । तेन नभोङ्गिरोमनुषां वतौ भसंज्ञा भविष्यति । वृषण-
स्त्वयोरिति । अन्तर्वर्त्तिनीं विभक्तिमाश्रित्य पदसंज्ञायां प्राप्तायां भसंज्ञा
विधीयते । तस्याश्च विधियकारानुवृत्तेरेव लभ्यते । वृषणो वसुः वृषणसुः ।
वृषणोऽश्वः वृषणश्वः । अत्र भत्वे मति यद्यपि णत्वस्यासिद्धत्वं तथापि नलोपः
पदनिबन्धनो न भवति । पदान्तस्येति (८।४।३७) णत्वप्रतिषेधश्च ।

१९ । तसौ मत्वर्थः ।

तसाविति वर्णग्रहणम् । न च वर्णमात्राश्रित्यर्थः सम्भवति । अतः
सामर्थ्यात् तदन्तर्विधिविज्ञायत इत्याह तकारान्तमित्यादि । मत्वर्थे प्रत्यय

इति व्यधिकरणे पदे षष्ठौसमासः । मतोरर्थो मत्वर्थ इति । तत्र यो वर्त्तते प्रत्ययस्त्वस्मिन्नित्यर्थः । अथवा समानाधिकरणे पदे । मतुशब्देन साहचर्यान् मतुपसहचरितार्थ उच्यते । मतुवर्थो यस्य तस्मिन् । नतु मतोरर्थो यस्मिन्निति मत्वर्थे प्रत्यय इति । अर्थग्रहणं मतुपोऽन्यत्रापि यथा स्यात् । इतरथा हि मतावितुच्यमाने मतावेव स्यात् । नान्येषु । मत्वर्थग्रहणे क्रियमाणे मतुपि न स्यात् । तस्यार्थविशेषणत्वात् । विशेषणस्य च कार्येण सम्बन्धानुपपत्तेः । नहि चित्रगुरानीयतामितुक्ते विशेषणभूता गावोऽप्यानीयन्ते । नैष दोषः । विशेषणमपि क्वचित् कार्यं विशिष्यते । तथाहि देवदत्तशालायां ब्राह्मणा आनीयन्तामितुक्ते देवदत्तः शालायां विशेषणभूतो यदि ब्राह्मणो भवति तदा सोऽप्यानीयत एव । उदश्चित्वानिति । भत्वात् पदसंज्ञाभावे जशत्वं न भवति । भय इति (८।२।१०) वत्वम् । उगिदचामिति (७।१।७०) नुम् । अत्वसन्तस्य (६।४।१४) चाधातोरिति दीर्घः । पयस्वी यशस्वीति । अस्मायामेधास्त्रजो विनिः (५।२।१२१) । भत्वादुत्वं न भवति । इन्हन्पूर्वार्थ्यम्णां (६।४।१२) शावितानुवर्त्तमाने सौ (६।४।१३) चेत्यनेन दीर्घः ।

२० । अयस्मयादीनि च्छन्दसि ।

यद्यत्र भसंज्ञा विधीयेत तदा पदसंज्ञा न स्यात् । अथ यदि पदसंज्ञा विधीयेत तदात्र भसंज्ञा न स्यात् । तदा भपदसंज्ञयोः समावेशो न स्यात् । एकसंज्ञाधिकारात् । साधुत्वविधाने त्वेष दोषो न भवति । तद्धि केषाञ्चिद्वसंज्ञा विधीयते पदसंज्ञकानां केषाञ्चिदुभयसंज्ञकानाम् । तस्मात् साधुत्वमेव विधातुं युक्तमित्यत्र आह अयस्मयादीनीत्यादि । कथं पुनरेषां साधुत्वं विधीयत इत्याह भपदसंज्ञाधिकार इत्यादि । द्वारं मुखसुपाय इत्यनर्थान्तरम् । अयस्मयमिति । अयसो विकारो मयङ्वैतयो भाषायामिति (४।३।१४३) मयट् । यद्यपि तत्र (४।३।१४३) भाषाग्रहणं मस्ति तथाप्ययस्मयशब्दस्यास्मादेव साधुत्वविधानाच्छन्दस्यपि मयङ् भवतीति । भत्वादुत्वं न भवति । स ऋकतेति । ऋचोऽस्य सन्तीति मतुप् । पदत्वाच्चोः कुरिति

(८।२।३०) कुत्वम् । भत्वाज् भलां (८।२।३८) जशोऽन्त इति जश्त्वन् भवति ।
आकृतिगणोऽयमिति । आदिशब्दस्य प्रकारवाचित्वात् ।

२१ । बहुषु बहुवचनम् ।

तस्यानेन बहुत्वसंख्या वाच्यत्वेन विधीयत इति । एतेन विध्यर्थतामस्य
योगस्य दर्शयति । इह केषाञ्चित् स्वार्थद्रव्यलिङ्गसंख्याकर्मात्मकः पञ्चकः
प्रातिपदिकार्थ इति दर्शनम् । केषाञ्चित् स्वार्थद्रव्यलिङ्गात्मकस्त्रिकः
प्रातिपदिकार्थ इति । तत्र स्वार्था विशेषणं स्वरूपजातिगुणद्रव्याणि ।
द्रव्यन्तु विशेष्यम् । तत् पुनर्जातिगुणद्रव्याणि । तत्र यदा शब्दस्वरूपेण
विशिष्टा जातिरभिधीयते गौरिति तदा शब्दस्वरूपं विशेषणत्वात् स्वार्था
भवति । जातिस्तु विशेष्यत्वाद् द्रव्यम् । यदा तु जात्या विशिष्टो गुणोऽभिधीयते
पटस्य शुक्लो गुण इति तदा जातिविशेषणत्वात् स्वार्था भवति । गुणस्तु
विशेष्यत्वाद् द्रव्यम् । यदा तु गुणैर्विशिष्टं पटादिकं द्रव्यं मुच्यते शुक्तः पट
इति तदा विशेषणभूतो गुणः स्वार्था भवति । विशेष्यभूतं पटादिकं
द्रव्यमेव । यदा पुनर्द्रव्यमपि द्रव्यान्तरस्य विशेषणभूतं भवति यष्टीः
प्रवेशय कुन्तान् प्रवेशयेत्यादौ तदा यष्ट्यादिकं द्रव्यं विशेषणभावापन्नं
स्वार्थः । द्रव्यान्तरं विशेष्यभावापन्नं पुरुषादिकं द्रव्यमेव । क्वचित् सम्बन्धोऽपि
स्वार्था भवति यत्र सम्बन्धनिमित्तकः प्रत्यय उत्पद्यते यथा दण्डी
विषाणीति । अत्र दण्डपुरुषसम्बन्धो विशेषणम् । दण्डीति द्रव्यम् । क्वचित्
क्रियापि स्वार्था भवति यत्र क्रियानिमित्तकः प्रत्यय उत्पद्यते यथा पाचकः
पाठक इति । क्रियाकारकसम्बन्धोऽत्र स्वार्थ इत्यपरे । लिङ्गं स्त्रीत्वादि ।
संख्येकत्वादि । कर्मादयो वक्ष्यमाणाः कारकविशेषाः । तत्र पूर्वोक्तयो-
र्दर्शनयोर्द्वितीयं यद्दर्शनं तदिह वृत्तिकारेणाश्रितम् । धातोर्न क्रियैव वाच्ये-
त्यत्राचार्याणामविवाद एव । तत्र प्रातिपदिकस्य पूर्वोक्ते त्रिकैश्वर्यं सति
धातोश्च क्रियात्मकत्वे यदीदं सूत्रं नोच्येत ततोऽनिर्दिष्टार्थाः प्रत्ययाः स्वार्थं
भवन्तीति प्रातिपदिकाज्जसादिबहुवचनं विधीयमानं त्रिक एवार्थं स्यात् । न
बहुत्वसंख्यायाम् । धातोरपि भिन्नप्रभृति बहुवचनं विधीयमानं क्रियायामेव

स्यात् । नतु बहुत्वसंख्यायाम् । तस्मादनेनैव तस्य बहुत्वसंख्या वाच्यत्वेन विधीयत
इति विध्यर्थमेतद् भवति । यथा चानेन योगेन बहुत्वसंख्या बहुवचनस्य वाच्य-
त्वेन विधीयते तथा कर्मणि (२।३।२) द्वितीयेत्येवमादिभिर्योगैर्द्वितीयादीनां
कर्मादि च । लः कर्मणि च । भावे चाकर्म्मकेभ्य (३।४।६८) इत्यनेनापि
लकाराणां कर्माद्येव । तस्मादेतेऽपि योगा विध्यर्था एव वेदितव्याः । येषाञ्च
पञ्चकः प्रातिपदिकार्थ इति मतं तेषां प्रातिपदिकस्यैव पञ्चाप्यर्था वाच्यः ।
विभक्तयश्च तदुद्योतिका भवन्ति । तत्रानिर्दिष्टार्थाः प्रत्ययाः स्वार्थे भवन्तीति
विनापि वचनेनानेन प्रातिपदिकाद् बहुवचनं जसादि बहुत्वे सिद्धमेव । तत्र
त्वनियमेनान्यत्राप्येकत्वादौ प्राप्तमनेन नियम्यत इति नियमार्थमेतद्
भवति । कस्मात् पुनर्हस्तिकारेण त्रिकः प्रातिपदिकार्थ इति दर्शनमाश्रितम् ?
युक्तत्वात् । तथाहि वृत्तं पश्येत्यादौ नहि विना विभक्तिभिः संख्याकर्मा-
दयश्चार्थाः प्रतीयन्ते । यद्यपि पयः पयो जरयतीत्यादौ विनापि विभक्त्या संख्या-
कर्मादेरर्थस्य प्रतीतिर्भवतीति तथापि पयसी पयांसि पयसेत्येवमादौ संख्या-
कर्मादिप्रतीत्यर्थं नियोगतो विभक्तिरपेक्ष्यत एव । नहि यथा गर्गा इत्यत्र
बहुवचनेन यज्प्रत्ययमन्तरेणापत्यार्थः प्रतीयते तथा गार्ग्य इत्यत्र प्रकृतिरेवा-
पत्यार्थमभिधत्त इति शक्यते वक्तुम् । अपिच पयः पयो जरयतीत्येवमादौ
विभक्तिविशेषोत्पत्तिसामर्थ्यादेव संख्याकर्माद्यर्थस्य प्रतीतिर्भवति । तथाहि
यतः स विभक्तिविशेष उत्पन्नस्तत एवासावर्थविशेषः प्रतीयते । नान्यस्मादिति
त्रिक एव प्रातिपदिकार्थो युक्तः । यदि तर्हि बहुत्वसंख्या बहुवचनस्य वाच्य-
त्वेन विधीयते तदा सूत्रे भावप्रत्ययेन बहुत्वनिर्देशः कर्त्तव्यः । अन्यथा बहुत्व-
संख्या न प्रतीयेत । न कर्त्तव्यः । अन्तरेणापि भावप्रत्ययं भावप्रधानो निर्देशो
भविष्यतीति यथा पटस्य शृङ्ग इति । नन्वेवमपि भावस्यैकत्वाद् बहुष्विति
बहुवचनं नोपपद्यते । नैष दोषः । यस्माद् बहुत्वसंख्याधारस्य द्रव्यस्य
यो भेद स्तं बहुत्वे गुणेऽध्यारोप्य बहुष्विति बहुवचनेन निर्देशः कृतः (A) ।
संख्यावाच्यं बहुशब्दो न वैपुल्यवाचीति ज्ञापनार्थश्च । तेन वैपुल्यं बहु-

(A) एतेनारोपितबहुत्वसंख्याका आपो दारा इत्यादौ च बहुत्वं भवतीत्यत्र कश्चिदधिकः पाठः ।

वचनस्य वाच्यं न भवतीति बहुरोदनो बहुः सूप इति वैपुल्यवाचिनो बहुशब्दादेकवचनमेव भवति । न बहुवचनम् । यदि बहुत्वसंख्या बहुवचनस्य वाच्यत्वेन विधीयत इह वृत्तं पश्येत्यत्र बहुवचनं प्राप्नोति । हे ह्यत्र संख्ये । समुदायसंख्या चैकत्वम् । अवयवसंख्या च फलमूलशाखाद्यवयवसमवेता बहुत्वम् । अस्यापि प्रातिपदिकार्थेनैकार्थसमवायलक्षणः सम्बन्धोऽस्त्येव । तथाहि येष्ववयवेषु समवेता बहुत्वसंख्या प्रातिपदिकार्थोऽपि समुदायः स्तत्रैव समवेतः । ततश्च तस्माद्बहुवचनं प्राप्नोतीत्यत्र आह कर्मादय इत्यादि । कर्मादयो ह्येकविभक्तिशब्दवाच्यत्वात् प्रत्यासन्ना बहुत्वसंख्यायाः । ततः प्रत्यासत्ते स्तदीय एव बहुत्वे बहुवचनं भवति । समुदाय एव हि वृत्तं पश्येत्यत्र दृशिक्रियया व्याप्तिमिष्टतम इति स एव कर्मभावमापद्यते । नावयवाः । तत् कुतो बहुवचनस्य प्रसङ्गः ? कर्मादिष्वित्यादि । कर्मादयो बहुवचनस्य वाच्याः । तदीयं बहुत्वं बहुष्वेव कर्मादिषु सम्भवति । अतः सामर्थ्यात् कर्मादिषु बहुष्वित्येषोऽर्थः सम्पद्यते । यदि तर्हि विभक्तीनां बहुवचनस्य बहुत्वसंख्या वाच्यत्वेन विधीयते तदा निःसंख्येभ्योऽव्ययेभ्यः स्वादयो न स्युः । ततश्च पदसंज्ञा तेषां न स्वादित्याह यत्र चेत्त्यादि । ननु स्वादिविधानसूत्रे (४।१।२) संख्याकर्मादयः स्वादीनामर्थाः शास्त्रान्तरेण विहितः । तेन महास्यैकवाक्यतेति वक्ष्यति । तत् कुतः स्वादीनां सामान्यविहितत्वम् ? नहि बहुषु बहुवचनं कर्मणि (१।२।२) द्वितोयेत्यादिना शास्त्रान्तरेण स्वीजसादेः (४।१।२) सूत्रस्यैकवाक्यतायां स्वादीनां सामान्यविहितत्वमुपपद्यते । एवं तर्हि ज्ञापकेन । अव्ययेभ्यः सामान्येन स्वाद्युत्पत्तेर्ज्ञापितत्वात् सामान्यविहिता इत्युक्तमित्यदोषः । किं पुनस्तज् ज्ञापकम् ? अव्ययादाप्सुप (२।४।८२) इत्यव्ययादुत्पन्नानां सुपां लुग्वचनम् । न ह्यनुत्पन्नानां लुगुपपद्यते ।

२२ । द्वैकयोर्द्विवचनैकवचने ।

द्वैकयोरित्ययमपि भावप्रधानो निर्देशः । अन्यथा हि बहुत्वाद् बहुवचनं स्यात् । भावप्रधाने तु निर्देशे द्वित्वमेकत्वञ्च द्वैवातावर्थाविति युक्तं

द्विवचनम् । एतदपीत्यादिनाऽस्यापि योगस्य विध्यर्थतां दर्शयति ।
अर्थाभिधानमिति । अर्था वाच्योऽभिधीयते येन तदर्थाभिधानम् ।

२३ । कारके ।

कारक इति विशेषणमपादानादिसंज्ञाविषयमिति । अपादानादयः
संज्ञाविषयो यस्य तत् तथोक्तम् । आदिशब्देन सम्प्रदानादीनां ग्रहणम् ।
अथ वक्ष्यमाणानां ध्रुवादीनामियं संज्ञा कस्मान्न भवति ? एवं मन्यते ।
यदीयं ध्रुवादीनां संज्ञा स्यात् तदा कारकशब्दः प्रथमान्त एव निर्दिश्येत
यथान्ये प्रत्यय (३।१।१) इत्येवमादयः संज्ञाशब्दा निर्दिश्यन्ते । अयन्तु सप्तम्या
निर्दिष्टः । तस्मान्नेयं ध्रुवादीनां संज्ञेति । कारक इति निर्धारणे सप्तमी ।
निर्धारणं तु बहूनां सम्भवति । तत् कथमेकवचनेन निर्देशः ? सामान्या-
पेक्षया त्वेकवचनम् । अथवा छन्दोवत् सूत्राणि भवन्ति । ततो व्यत्ययो बहुल-
मिति (३।१।८५) बहुवचने प्राप्त एकवचनम् । कारकेषु मध्ये यद् ध्रुवं कारकं
तदपादानसंज्ञं भवति । एवमन्यत्रापि वेदितव्यमिति । कारकशब्दोऽय-
मस्येव व्युत्पन्नो ण्वुलन्तः कर्त्तृपर्याय इति । अस्ति च संज्ञाशब्दोऽव्युत्पन्नो
निमित्तपर्याय इति । तत्रेह यदि पूर्वाक्तस्य ग्रहणं स्यात् तदापादानादिषु
कारकशब्दो न वर्त्तत । यथा कर्त्तृशब्दो ण्वुलत्त्वाविति (३।१।२३३) कर्त्तरि
व्युत्पादितस्तथा कारकशब्दोऽपि । कर्त्ता च स्वतन्त्रः । अपादानादयश्चास्व-
तन्त्राः । तत् कथं तेषु कारकव्यपदेशः स्यात् ? असति हि कारकव्यपदेशे
कारकसंज्ञद्वयेषु तेषां ग्रहणं न स्यात् । अथ तेषामपि कथञ्चित् स्वतन्त्रताभ्यु-
पेयेतैवञ्च तत्र कर्त्तृसंज्ञा प्रसज्येत । ततश्च ग्रामादागच्छत्युपाध्यायय गां
ददातीत्यादौ ग्रामादिभ्यस्तृतीया प्रसज्येत । इतरतराश्रयश्चापि दोषः स्यात् ।
तथाहि कर्त्तृसंज्ञोच्चरकालं कारकशब्दस्य व्युत्पत्तिस्तस्यां सत्यां कारक-
शब्दोपक्रमेण कर्त्तृसंज्ञा स्यात् । बन्नेवं प्रतिविधेयं स्यात् । प्रतिविधाने च
प्रतिपत्तिगौरवं स्यात् । निमित्तपर्यायस्य तु कारकशब्दस्य ग्रहणे न
दोषः स्यात् । ततः स एव गृह्यत इति मत्वाह कारकशब्दोऽयं निमित्त-
पर्याय इति । ग्रामादागच्छतीति । ग्रामस्य ध्रुवस्यागमनक्रियां प्रति

निमित्तभावोऽस्ति । यदीह ग्रामोऽवधिभावेन नावतिष्ठेत तत आगमनं न निष्यद्येत । तस्माद् ग्रामः कारकम् । वृक्षस्य पर्णं पततीति । वृक्षः सम्बन्धित्वेनात्र विवक्षितः । न तु निमित्तत्वेन । अपायस्य कारकग्रहणान् निमित्तत्वेनाविवक्षितस्यापादानसंज्ञा न भवति । नैतत् कारकग्रहणस्य प्रत्युदाहरणं युक्तम् । ध्रुवग्रहणेनैवात्रापादानसंज्ञाया निवर्त्तितत्वात् । ध्रुवं हि तद् यदवधिभूतमपाये साध्ये । तथाहि वृत्तिकारो वक्ष्यति अपाये साध्ये यदवधिभूतमिति । न चेह वृक्षोऽवधित्वेन विवक्षितः । किं तर्हि सम्बन्धित्वेन । नैतदस्ति । विवक्षितावधिभावस्यैव वृक्षस्य सम्बन्धिभावेन विवक्षितत्वात् । अवधिभूतस्य वृक्षस्य सम्बन्धिनः पर्णं पततीत्यर्थः । नहि सम्बन्धित्वेन विवक्षा ऽवधिभावविवक्षया विरुध्यते । तस्माद्विवक्षितावधिभावस्यैव वृक्षस्य सम्बन्धित्वमात्रं विवक्षितम् । नतु विद्यमानमप्यपायं प्रति निमित्तत्वमिति कात्रायुक्तता ? माणवकस्य पितरं पत्न्यां पृच्छतीति । अकथितश्चे(११४।५१)त्यकथितस्य कर्मसंज्ञा विधीयमाना कारक इत्येतस्मिन् सति माणवकस्यापि स्यात् । कथम् ? अकथितशब्दोऽयमकीर्त्तितपर्यायः । स च कस्यचिद् विशेषस्याप्रकृतत्वाद् विशेषानुपादाने सति प्रयुज्यमानः सर्वत्रा-विशेषणाकीर्त्तितमात्रे स्यात् । ततश्चाकथितमित्युच्यमाने कारकञ्चाकारकश्च सर्वमकथितमिति गम्यते । यथा पिताऽपादानादिभिर्विशेषकथाभिर्न कथितं स्तथा माणवकोऽपि । अतस्तस्यापि कर्मसंज्ञा स्यात् । कारक-इत्यस्मिन् सति प्रश्नक्रियानिमित्तस्य पितुरेव भवति । नतु माणवकस्य । नह्यसौ प्रश्नक्रियां प्रति निमित्तभावेन विवक्षितः । किं तर्हि ? पितुः सम्बन्धित्वेन । यदि विशेषणमिदं ध्रुवादोनां—न संज्ञा—ततश्च कारकाहस्त-युतयोरेवाशिषीत्येवमादिषु (६।२।१४८) प्रदेशेषु यत्र कारकशब्दः संग्रह्यते तदा तत्रापादानादीनां कारकग्रहणेन ग्रहणं न स्यात् । संज्ञापत्रे तु न दोषः । संज्ञा ह्यावर्त्तमाना संज्ञिनं प्रत्याययतीत्यत आह कारकसंग्रह्दनेत्यादि । यत्र कारकशब्दस्य संग्रह्दनं तत्राप्यनेनैव विशेषणेन विवक्षितार्थप्रत्यायन-लक्षणो व्यवहारोऽयं विज्ञायते । प्रदेशान्तरेऽपि कारकशब्दस्य निमित्तपर्याय-स्यैवोपादानात् । तच्च निमित्तमपादानाद्येव । नहि ततोऽन्यत् क्रिया-

निमित्तं भवति । तस्मात् कारकग्रहणेनापादानादीनां ग्रहणं भवति । अन्ये त्वाहुः । साहचर्यात् कारकविशेषणसहचरिता अपादानादयः कारकशब्देनोच्यन्ते इति तदग्रहणेनैव तेषां ग्रहणम् । कारकग्रहणं वा स्वरयितव्यम् । तेन स्वरितेनाधिकार (११४।११) इत्येष विधिर्भवति । तस्मात् कारकग्रहणेनापादानादीनां ग्रहणं भविष्यति ।

२४ । ध्रुवमपायेऽपादानम् ।

अपायो विश्लेषो विभाग इत्यर्थः । तस्य च हिष्ठत्वाद् यथा तेन विभागेन योऽपैति सोऽपाययुक्तस्तथा यतोऽपैति सोऽप्यपाययुक्तः । तस्मादुभयत्र पञ्चम्या भवितव्यमित्यतएवाह एवं यदपाययुक्तमिति । अपाये साध्य इति । विषयसप्तमीयम् । अपायस्य साध्यत्वेन विषयभूत इत्यर्थः । यद्यपि ध्रुवशब्दो लोक एकरूपतामाचष्टे ध्रुवस्य शीलं ध्रुवस्य रूपमिति तथाप्यपाये साध्ये ऽभिहितया तथा न कश्चिदर्थः सम्पद्यत इति नात्र ध्रुवता ऽपायं प्रत्युपयुज्यते । सैवोपादीयते । सा चावधिभाव एव । तस्मादपायशब्दस्य सन्निधौ ध्रुवशब्दः सम्बन्धात् संश्लेषलक्षणात् प्रच्यवमानस्यावधिभावमाचष्टे इत्यत आह अवधिभूतमिति । अतएवापाये साध्येऽवधिभूतं यत् तदिह ध्रुवशब्देनोच्यते । तेन धावतोऽश्वात् पतित इत्येवमादावप्यपादानसंज्ञाश्वादेः सिद्धा भवति । अस्ति ह्यत्रापि सत्यपि चलत्वे ऽश्वादेरप्यपायेऽवधिभावः । अथेह कथमपादानसंज्ञा ? अधर्माज्जुगुप्सते । अधर्मादिरमति । धर्मात् प्रमाद्यतीति । न ह्यत्रापायोऽस्ति । कथम् ? कायसम्प्राप्तिपूर्वको ह्यपायो भवति । नचेह कायसंप्राप्ति रस्तीत्यत आह जुगुप्सेत्यादि । जुगुप्साद्यर्थानां धातूनां प्रयोगेऽपादानसंज्ञाया उपसंख्यानं प्रतिपादनं कर्त्तव्यमित्यर्थः । तत्रेदं प्रतिपादनम् । अपादानमिति महती संज्ञा क्रियते महाविषयेयं संज्ञेति सूचनार्थम् । एवञ्च महाविषया भवतीयं यदि सूत्रोपात्तात् संज्ञिनोऽन्योऽप्यस्या विषयो भवति । नान्यथा । तेन जुगुप्सादीनां प्रयोगेऽसत्यप्यपायेऽपादानसंज्ञा भविष्यतीति । अथवाक्येवात्रापायः । नहि कायसंप्राप्तिपूर्वक एवापायो भवतीति । किं तर्हि ? चित्तसंप्राप्तिपूर्वकोऽपि भवति । इह

तावदधर्माज्जगुसते ऽधर्माद्विरमतीति य एव मनुष्यः प्रेक्षापूर्वकारी भवति स एवं पश्यति दुःखहेतुरयमधर्मी नाम । अतो नार्हत्येनं सचेताः कर्त्तुमिति । एवं विचारयंस्तं बुद्ध्या प्राप्नोति । प्राप्य च ततो निवर्त्तते । तत्र ध्रुवमपायेऽपादानमित्येवमपादानमिति संज्ञा सिद्धा भवति । धर्मात् प्रमाद्यतीत्यत्रापि यो नास्तिकः पुरुषो भवति स एवं पश्यति । नास्माद्धर्मात् किञ्चिदिष्टं सम्पद्यते । दुःखमेव केवलं तदारम्भनिमित्तकं भवति । स एवं विचारयं स्तं बुद्ध्या प्राप्नोति । प्राप्य च ततो निवर्त्तते । तथाच ध्रुवमपायेऽपादानमित्येवं सिद्धम् । प्रमाद्यतीति । मदी इषे । शमामष्टानां दीर्घः श्यनीति (७।३।७४) दीर्घः । अथेह कथमपादानसंज्ञा ग्रामान्नागच्छतीति ? कथञ्च न स्यात् ? ग्रामस्यापायेनायुक्तत्वात् । यस्यां सत्यामपायो भवति सा प्रतिषिध्यते चापादानसाधनागमनक्रिया । तदसत्यां तस्यां कुतोऽपायः । नैष दोषः । अत्र ह्यपादानसंज्ञायां समुपजातायां पश्चात् प्रतिषेधेन सम्बन्धः क्रियते । अन्यथा हि प्रतिषेधस्य विषयो न दर्शितः स्यात् । तथाह्यपादानसाधनागमनक्रिया प्रतिषेधुमिष्टा । तत्र यदि चादावेव निषेधः स्यादपायाभावात् तदसम्बन्धस्य ग्रामस्यापादानसंज्ञा सिद्धा न स्यात् । ततश्च या प्रतिषेध्यापादानसाधनागमनक्रिया प्रतिषेधस्य विषयभूता सा न शक्यते प्रदर्शयितुम् । न चात्राप्रदर्शितविषये प्रतिषेधः शक्यते वक्तुम् । तस्मात् पूर्वमपादानसंज्ञा भवति । पश्चात् प्रतिषेधेन योग इत्येष क्रमः ।

२५ । भीतार्थानां भयहेतुः ।

भीति भीः । त्राणं त्राः । सम्पदादित्वात् क्तिप् । भीश्च त्राश्च भीत्रौ । भीत्रावर्थौ येषां ते भीतार्थाः । बिभेत्यर्थानामित्यादि । बिभेतित्रायति-शब्दाविह साहचर्याद् बिभेतित्रायत्यर्थयोर्वर्त्तते । बिभेतिरर्थौ येषां ते बिभेत्यर्थाः । त्रायतिरर्थौ येषां ते त्रायत्यर्थाः । बिभेतीति । जिभी भये । जौहोत्यादिकः । उडिजत इति । ओविजौ भयचलनयोः । तौदादिकोऽनुदासेत् । त्रायत इति । त्रैङ् पालने भीवादिकः । अरस्ये बिभेतीति । नावारण्यान्नयम् । किं तर्हि । तत्रस्येभ्य श्रीरादिभ्यः । ननु चात्राधिकरण-

संज्ञा परत्वाद् बाधिका भविष्यति । अपि च ध्रुवमित्यनुवर्त्तते । ध्रुवश्चावधि-
भूतमित्युक्तम् । न चारण्यमवधिभावेन विवक्षितम् । तत् किमेतद्विद्वत्पर्येण
भयहेतुग्रहणेन ? एवमर्हति पूर्वस्यायं प्रपञ्चः । नहि कायसम्प्राप्तिपूर्वक
एवापायो भवति । किमर्हति ? बुद्धिसंम्प्राप्तिपूर्वकोऽपि । अस्ति चेह बुद्धि-
संप्राप्तिपूर्वकोऽप्यपायः । तथाहि चौरैर्यो विभेतीत्यत्र यस्तावत् पुरुषः
प्रेक्षावान् भवति स एवं पश्यति । यदि मां चौराः पश्येयुर्ध्रुवं मे
मृत्युरिति विचारयं स्तान् बुद्ध्या प्राप्नोति । प्राप्य च ततो निवर्त्तते । तत्र
ध्रुवमित्यादिनैव सिद्धम् । तस्मात् पूर्वस्यायं प्रपञ्चः । नच प्रपञ्चे गुरुलाघवं
चिन्त्यते । एवमुक्तरेऽपि योगाः पूर्वस्यैव प्रपञ्चा वेदितव्याः । तदुदाहरणा-
नामध्ययनात् पराजयत इत्येवमादीनां पूर्वैर्णैव सिद्धत्वात् । यथाच तेषां
सिद्धत्वं तथा भाष्य एव प्रतिपादितम् । तस्मात् तत्रापि गुरुलाघवं न
चिन्तनीयम् ।

२६ । पराजीरसोदः ।

सोदुं न शक्यत इति । अभिभवितुं न शक्यत इत्यर्थः । अध्ययनात्
पराजयत इत्यध्ययनमभिभवितुं न शक्नोति न पारयतीत्यर्थः । विप-
राभ्याञ्चेरित्यात्मनेपदम् (१।३।१८) । यत्नून् पराजयत इत्यभिभवतीत्यर्थः ।
ननु च परत्वात् कर्मसंज्ञयेवात्र बाधितत्वादपादानसंज्ञा न भविष्यति । तत्
किमेतद्विद्वत्पर्येणासोदुग्रहणेन ? सत्यमेतत् । प्रपञ्चे गुरुलाघवं नहि
चिन्त्यते । प्रपञ्चश्चायम् । अस्ति ह्यत्राध्ययनाद् बुद्धिसंसर्गपूर्वकोऽपायः ।
तथाहि य एव पुरुषो ऽलसो भवति स एवं मन्यते दुःखायैवैतदध्ययन-
मिति । पश्यन् बुद्ध्या तत् प्राप्नोति । प्राप्य च ततो निवर्त्तते । तस्मात्
पूर्वैर्णैव सिद्धम् ।

२७ । वारणार्थानामीक्षितः ।

वारणमर्थो येषां ते वारणार्थाः । यवेभ्यो गा वारयतीति । गा इति गवा
मीक्षिततमत्वेन विवक्षितत्वात् कर्मसंज्ञा । गोशब्दाच्छस् । भीतोम् (६।१।८३)
शसोरित्याश्वम् । रत्वे कृते भोभगोभघोषपूर्वस्येति (८।३।१७) यत्वम् । इति

सर्वेषामिति (८।३।२२) यलोपः । वारयतीति । वृष् आवरणे । चुरादिषिप् । निवर्त्तयतीति । वृत्त वर्त्तने । हेतुमणिप् । यवेभ्यो गा वारयति क्षेत्रे । अत्र क्षेत्रस्यानीप्सितस्य न भवति संज्ञा । ईप्सितग्रहणात् । ननु चात्र परत्वादधिकरणसंज्ञयैव बाधितत्वादपादानसंज्ञायाः क्षेत्रस्यापादानसंज्ञा न भविष्यतीत्यतो न कर्त्तव्यमोप्सितग्रहणमित्येतन्नाशङ्कनीयम् । उक्तोत्तरत्वात् ।

२८ । अन्तर्द्वा येनादर्शनमिच्छति ।

अन्तर्द्वाविति निमित्तसप्तमीयम् । निमित्तात् कर्मसंयोग इति (२।३।३६, वा) सप्तमी यथा चर्मणि द्वीपिनं हन्तीति । एतदेव ज्ञापकं निमित्तात् कर्मसंयोगेऽस्ति सप्तमीति । अस्ति ह्यत्रादर्शनेन कर्मणा संयोगः । येनेति कर्त्तरि तृतीया । ननु च कर्त्तृकर्मणोः (२।३।६५) कृतीति षष्ठ्या भवितव्यमिति ? नैतदस्ति । उभयप्राप्तौ कर्मणीति (२।३।६६) नियमात् कर्मण्येव । न कर्त्तरि । कर्म त्वत्रादर्शनस्यात्मा । तस्यान्तरङ्गत्वात् स एव कर्म विज्ञायते । तत् कारकमिति । यद्यप्यत्र सूत्रे तच्छब्दे नोपात्तस्तथापि स यत्तदोर्नित्याभिसम्बन्धात् भ्यते । उपाध्यायादन्तर्धत्त इत्यत्रोपाध्यायेन कर्त्ता शिष्य आत्मनः कर्मभूतस्यादर्शनमिच्छति । अन्तर्द्दिनिमित्तम् । अन्तर्धत्त इति । दधातेर्लट् । स्वरितङितेत्यात्मनेपदम् (१।३।७२) । शपः झुः । ज्ञाविति (६।१।१०) द्विर्वचनम् । आभ्यस्तयोरात् (६।४।११२) इत्याकारलोपः । अभ्यासस्य जश्त्वम् । दधस्तथोद्येति (८।२।३८) दकारस्य धकारः । परस्य धकारस्य स्वरि चेति (८।४।५५) चत्वं तकारः । निलीयत इति । लीङ् श्लेषे । दैवादिकः । चौराक्ष दिदृक्षत इति । अथ यक्षोरान् न दिदृक्षत इति स तैरात्मनोऽदर्शनमिच्छति । न त्वन्तर्द्दिनिमित्तम् । किन्तूपघातनिवृत्त्यर्थम् । विष्यष्टार्थश्चान्तर्द्दिग्रहणम् । परत्वात् कर्मसंज्ञयैव बाधितत्वाच्चौराणामिहापादानसंज्ञा न भविष्यति । प्रपञ्चाद्यौऽयं योगः । न च प्रपञ्चे गुरुलाघवं चिन्त्यत इत्युक्तम् । दिदृक्षत इति । ज्ञाञ्जुस्मृष्ट्यां (१।३।५७) सन इत्यत्र व्युत्पादितम् । अथ येनेति किमर्थम् ? उपाध्यायादन्तर्धत्ते शिष्य इति शिष्यस्यान्तर्द्वातुर्मा भूत् । नैतदस्ति । ध्रुवमित्यनुवर्त्तते । ध्रुवश्चावधिभूतमित्युक्तम् । न चान्तर्द्वातावधिभूतः । एवं तर्द्वासति

येनेत्येतस्मिन् वचने सत्यामपि ध्रुवमित्यस्यानुवृत्तौ सूत्रस्यावाचकत्वं स्यात् ।
अतस्तस्मा भूदिति येनेत्युक्तम् ।

२८ । आख्यातोपयोगे ।

नियमपूर्वकं विद्याग्रहणमिति । विद्याग्रहणार्थं शिष्य(B)प्रवृत्तिर्नियमः ।
स पूर्वं यस्य तत् तथोक्तम् । शेषादिभावेति (५।४।१५४) कप् । नटस्य गाथां
शृणोतीति । सम्बन्धलक्षणा षष्ठी । नियमपूर्वकमिह विद्याग्रहणं नास्ति ।

३० । जनिकर्तुः प्रकृतिः ।

जनिशब्दोऽत्र साहचर्याज्जन्यर्थे वर्त्तते । अतएवाह जन्यर्थस्येति जन्म
इति । एतेन जन्यर्थं दर्शयति । तथाहि जनी प्रादुर्भाव इति पठ्यते ।
प्रादुर्भावो जन्म एव । कः पुनस्तस्य कर्त्तव्यत आह जायमान इति ।
आजनोर्जा इति (७।३।७१) जादेशः । अथ प्रकृतिग्रहणं किमर्थम् ? यावता ध्रुव
मित्यनुवर्त्तते । ध्रुवश्चावधिमूतमित्युक्तम् । जनिकर्त्तुश्चावधिः कारणमेव भवति ।
तत्रान्तरेणापि प्रकृतिग्रहणं प्रकृतेरेव भविष्यति । नैतदस्ति । पुच्छात्
प्रमोदो जायत इत्यादौ पुच्छादेरप्युपादानसंज्ञा यथा स्यादित्येवमर्थं प्रकृति-
ग्रहणम् । द्विविधं हि कारणम् । उपादानकारणं सहकारिकारणञ्च । तत्र
यत् कार्येणाभिन्नदेशं तदुपादानकारणम् । यथा घटस्य मृत्पिण्डः ।
सहकारिकारणं यत् कार्येण भिन्नदेशम् । यथा तस्मैव दण्डचक्रादि ।
तत्रासति प्रकृतिग्रहणे प्रत्यासत्तेरुपादानकारणस्यैव स्यात् । नेतरस्य । प्रकृति-
ग्रहणे तु सति सर्वस्यैव कारणमात्रस्य भवति ।

३१ । भुवः प्रभवः ।

भवनं भूरिति सम्प्रदादित्वात् क्षिप् । प्रभवत्यस्मादिति प्रभव इत्युपादान
ऋदोरित्यप् (३।३।५७) । ननु च हिमवतो गङ्गा प्रभवतीत्येतत् पूर्वैणैव सिद्धम् ।
तथा ह्ययं मतार्थो हिमवतो गङ्गा जायत इति । तत् किमर्थमिदं मारभ्यत
इत्याह प्रथमत उपलभ्यत इति । एष चार्थोऽनेकार्थत्वाद्वातूनां वेदितव्यः ।

जन्यर्थस्त्वत्र न सम्भवत्येव । नहि हिमवान् गङ्गायाः कारणम् । सा ह्यन्येभ्य एव कारणेभ्य उत्पन्ना । हिमवति तु केवलं प्रथमत उपलभ्यत इति ।

३२ । कर्मणा यमभिप्रैति स सम्प्रदानम् ।

कर्मणा करणभूतेनेति । ननु च कथं कर्म करणं भवति ? क्रियाभेद-
सम्बन्धात् । तथाहि ददातिक्रिययाऽमुमिष्टतमत्वात् तस्याः कर्मत्वम् ।
अभिप्रायणक्रियां प्रति तस्य साधकतमत्वात् करणत्वम् । अभिप्रैतीति ।
अभिसम्बन्धातीत्यर्थः । यदि कर्मणा यमभिप्रैति स सम्प्रदानसंज्ञो भव-
त्येवमजां नयति ग्राममित्यजादिभिर्नयनक्रियाकर्मभिः सम्बध्यमानस्य ग्रामस्य
सम्प्रदानसंज्ञा प्रसज्येत्यत्र आह अन्वर्थसंज्ञाविज्ञानादित्यादि । सम्प्रदान-
मिति महत्याः संज्ञायाः करणस्यैतत् प्रयोजनमन्वर्थसंज्ञा यथा विज्ञायेत
सम्यक् प्रकर्षेण दीयते यस्यैतत् सम्प्रदानमिति । तेन ददातिः कर्मणा
यमभिप्रैति तत् सम्प्रदानमिति विज्ञायते । नन्वेवमपि रजकस्य वस्त्रं ददाति
घ्नतः पृष्ठं ददातीत्यत्र प्राप्नोति । नैतदस्ति । दानं हि नाम पूजानुग्रह-
काम्यया स्वकीयद्रव्यपरित्यागः परस्वत्वापत्तिः । तच्चेह नास्ति । अतो न
भविष्यति । कर्मणेति किमर्थम् ? यमभिप्रैति स सम्प्रदानमित्युच्यमाने
यमभिप्रैति तस्य कर्मण एव सम्प्रदानसंज्ञा स्यात् । कर्मसंज्ञायामु ददातिकर्म-
णोऽन्यत्वावकाशः स्यादोदनं पचतीति । यंसग्रहणं किमर्थम् ? कर्मणाभिप्रैति
संप्रदानमित्युच्यमाने योऽभिप्रैति तस्य संप्रदानसंज्ञा स्यात् । ततश्च कर्तुः
संप्रदानसंज्ञा स्यात् । कर्तृसंज्ञायाम् यत्र कर्मसम्बन्धो नास्ति सोऽवकाशः
स्यादास्ते शेत इति । अथाभिप्रग्रहणं किमर्थम् ? कर्मणा यमेति स सम्प्रदान-
मित्युच्यमाने कालविशेषविवक्षा स्यात् । वर्त्तमान एव स्यात् । ततश्चो-
पाध्यायाय गामदादुपाध्यायाय गां दास्यतीत्यत्र न स्यात् । अभिप्रग्रहणे तु
सति भवति । अभिराभिमुख्ये वर्त्तते । तच्चाप्यतीतेऽप्यस्ति । प्रग्रह्णादि
कर्मणि प्रारम्भे । स चासन्निहितायां भाविन्यामपि क्रियायां सम्भवतीति
सर्वत्र संज्ञा सिद्धा भवति । नैतदभिग्रहणस्य प्रयोजनमुपपद्यते । यथैव
कर्मणैस्त्वत्कत्वसंख्याया विवक्षा न भवति यथाच यं स इत्यत्र सिद्ध-

संख्योर्विवक्षा न भवति तथा कालस्यापि न भविष्यति । किं कारणम् ? उपलक्ष्यार्थत्वात् । यथा सोऽर्थो योऽनर्थं बाधत इत्युक्ते योऽपि बाधितवान् योऽपि बाधियते सोऽप्यर्थ एव । एवमर्हि ग्रन्थाधिव्यादर्थ्याधिक्यं यथा स्वादित्वेवमर्थमभिप्रयच्छन्म् । एतेन क्रिययापि यमभिप्रैति तस्यापि सम्प्रदानसंज्ञा सिद्धा भवति । अन्यथा हि यद्यापि क्रिया प्रार्थनाध्यवसानाभ्यां व्यासृमिष्टतमत्वात् कर्म तथापि ददातिकर्मसम्बन्धाभावात् सिद्धेत् । कथं पुनरेतदवसितं क्रियया यमभिप्रैति स सम्प्रदानमित्ययमर्थोऽत्र प्रतिपादयितुमिष्टतम इति ? अभिप्रयच्छणात् । अस्ति ह्यत्राचार्यस्य कश्चिदर्थोऽधिकोऽभिमतो यस्यावभासनायाधिकं शब्दान्तरं प्रयुक्तमिति गम्यते । नत्वर्थविशेषः । नहि तत् तस्य वाचकम् । यद्यप्यवाचकं स्यात् तथापि लक्ष्यदर्शनवशादविच्छिन्नाचार्यपारम्पर्योपदेशाच्च विशेषावगतिर्भविष्यतीत्यद्वैतेतत् । क्रियाग्रहणमपि कर्त्तव्यमिति । क्रियाया ग्रहणं क्रियाग्रहणम् । येन क्रिया गृह्यते । तद्व्याख्यानं कर्त्तव्यम् । किं पुनस्तद्व्याख्यानम् ? तच्चात्माभिरभिप्रयच्छन्स्य प्रयोजनं वर्णयद्भिः कृतमेव । का पुनरिह क्रिया ययाभिप्रेयमाणस्य सम्प्रदानसंज्ञोच्यते ? सा विवक्षिता । अत आह क्रियया यमभिप्रैतीत्यादि । निगच्छते इति । गर्ह गच्छ कुत्सायामनुदासेत् । युद्धाय सन्नद्धत इति । नह बन्धने दिवादी स्वरितेत् । स चेह निश्चये वर्त्तते । युद्धे निश्चयं करोतीत्यर्थः । पत्ये शेत इति । शीङ्गलोपसर्पणपूर्वके शयने वर्त्तते । पतिसुपष्टप्य (८) शेत इत्यर्थः । कर्मणः कारणसंज्ञेत्यादि । एतत् पशुना रुद्रं यजत इत्येतद्विषयमेव वेदितव्यम् । यजिः स्वरितेत् । एतच्च व्यत्ययो (११।८५) बहुलमिति सुव्यत्ययेन सिद्धमेवेति न वक्तव्यम् ।

३३ । रुच्यर्थानां प्रीयमाणः ।

रुचिना समानार्था रुच्यर्था इति । रुच्यर्थानामित्यन्नादेव निपातनान् मयूरव्यसकादित्वान् मध्यपदलोपी समासः । समानार्था इति । एकार्था

इत्यर्थः । यद्यपि रुचिर्हीनो पच्यते तथापीडाभिलाषे वर्तते । अनेकार्थ-
त्वाद्वातूनाम् । तत्रैव प्रीयमाणार्थस्य सम्भवात् । यस्य ह्यभिलाषः स प्रीय-
माणः । यस्यभिलषति स प्रीणाति । प्रीयमाण इति लब्धमात्र इत्यर्थः ।
प्रीञ् तर्पण इत्येतस्मात् कर्मणि विहितस्य लस्य शानच् । अन्यकर्तृक
इत्यादिना तमभिलाषविशेषं दर्शयन् रुचिशब्दस्यार्थमाचष्टे । प्रीयमाणपेक्षया
ऽन्योऽर्थो वेदितव्यः । प्रीयमाणादन्यः कर्त्ता यस्य सोऽन्यकर्तृकः ।
रोचते खदत इति । रुच दोतो । खद आखादने । अनुदासेतो । देवदत्तस्य-
त्यादिना ऽन्यकर्तृकतामभिलाषस्य दर्शयति । देवदत्ताय रोचते मोदकः
पथीति । प्रीयमाणग्रहणादिहाधिकरणस्य पथः सम्प्रदानसंज्ञा न भवति । अथ
देवदत्तो मोदकमभिलषतीत्यत्र देवदत्तस्य सम्प्रदानसंज्ञा कस्माच्च भवति ?
रुचर्याभावात् । अन्यकर्तृको ह्यभिलाषो रुचिरित्युक्तम् । न चेहान्य-
कर्तृकोऽभिलाषः । किं तर्हि ? प्रीयमाणो देवदत्तो यस्तत्रस्थोऽभिलाषस्त-
कर्तृकः ।

३४ । श्लाघकृङ्स्थाशपां ज्ञीष्मप्रमानः ।

ज्ञीष्मप्रमान इति । मारणतोषणनिशामनेषु ज्ञा इति घटादिषु पच्यते ।
तस्मान् निशामने ज्ञाने वर्त्तमानाद् हेतुमन्निच् । अथवा ज्ञप मिषेति पुरादौ
पच्यते । तस्मात्पुरादिणिच् । मिच्चाद् ऋस्त्वम् । सन् । द्विर्वचनम् ।
आञ्जपृथामिदितीत्वम् (७।४।५५) । अत्र (७।४।५८) लोपोभ्यासस्येत्यभ्यास-
लोपः । कर्मणि लकारः । शानच् । यक् । अतो (६।४।४८) लोपः ।
श्लाघत इति । श्लाघ कतृथने ऽनुदासेत् । अपकृत इति । कृङ् अपनये ।
आदादिकः । तिष्ठत इति । प्रकाशनस्येयाख्ययोषेति (१।३।२७) तङ् । शपत
इति । शप उपलभन (१।३।२१, वा) इत्यनेनोपसंस्थानेन तङ् ।

३५ । धारेरुत्तमर्णः ।

उत्तमर्ण इति । ऋणे उत्तम उत्तमर्णः । अतएव निपातनात् समासः ।
सप्तमीसमासे ऋणस्य पूर्वनिपातात् । ननु चोत्तमर्णे ऋणशब्देन न भवि-
तव्यम् । ऋणमाधमर्ण्यं (८ २।६०) इत्याधमर्ण्यं तस्य निपातनात् । नैतदस्ति ।

कालान्तरे देयनियमोपलक्षणार्थं हि तत्राधमर्त्यग्रहणम् । अतः उत्तमर्णेऽपि भवत्येव । शतं धारयतीति । धृङ् भवस्थाने । शतं प्रियते स्वरूपेणावतिष्ठते । स्वभावाच्च प्रश्रवते । तदन्यः प्रयुङ्क्त इति हेतुमति (३।१।२६) चेति णिच् । श्याम इति श्यामस्याधिकरणस्यानुत्तमर्णस्य न भवति ।

३६ । स्पृहरीप्सितः ।

स्पृहयतीति । अतो (६।४।४८) लोपस्याचः परस्मिन् (१।१।५७) पूर्वविधाविति स्थानिवद्भावाद गुणो न भवति । यदा तु पुष्पादीनामीप्सिततमत्वं विवक्ष्यते तदा परत्वात् कर्मसंज्ञैव भवति । पुष्पाणि स्पृहयतीति ।

३७ । क्रुधद्रुहेर्ध्यासूयार्थानां यं प्रति कोपः ।

क्रुधद्रुहावकर्त्तव्यौ । तत्र षष्ठ्यां प्राप्तायामयमारम्भः । इतरौ सकर्त्तव्यौ । तत्र द्वितीयायां प्राप्तायाम् । कथं पुनरेषां भिन्नार्थत्वे सति यं प्रति कोप इति सामान्येन तद्विशेषणमुपपद्यत इत्याह । क्रोधस्तावदित्यादि । सुगमम् । क्रुध्यति द्रुह्यतीति । क्रुध कोपे । द्रुह जिघांसायाम् । देवादिकौ । ईर्ष्यतीति । ईर्ष्यं सूक्ष्मं ईर्ष्यं ईर्ष्याः । असूयतीति । असूयशब्दः कण्ठ्वादियगन्तः । भार्यामीर्ष्यतीति । अस्ति भार्यायामीर्ष्या । न तु तां प्रति कोपः । केवलं परैर्दृश्यमानां तां न क्षमते । अथास्मान् हेष्टीत्यत्र कथं न भवति सम्प्रदान-संज्ञा ? द्विषेरक्रोधाद्यर्थत्वात् । अप्रीतीं ह्येनं क्षरन्ति । तथाचाचेतनेष्वपि प्रयुज्यते । औषधं हेष्टीति । नाभिनन्दतीति गम्यते ।

३८ । क्रुधद्रुहो रुपस्पृष्टयोः कर्म ।

३९ । राधौच्योर्यस्य विप्रश्नः ।

राध्यतीति । राध साध संसिद्धौ । देवादिकः । देवमिति शुभाशुभं कर्म । यस्येति ग्रहणं विस्मयार्थम् । तथाहि यं प्रतीत्यनुवर्त्तते । तत्र यं प्रति विप्रश्न इति यमसिद्ध्यर्थे क्रियमाणे यस्मैत्यस्यार्थोऽप्रयुज्यमानस्यापि गम्यत एव ।

४० । प्रत्याङ्भ्यां श्रुवः पूर्वस्य कर्त्ता ।

परिणेत्यादि । अन्येन केनचिदिदं मे क्रियतामिति प्रयुक्तो व्यापारितः सन् प्रतिजानीते । अतः प्रतिज्ञातुरन्येन प्रयुक्तस्याभ्युपगमो भवति । प्रयोक्तेति व्यापारयिता । सूत्रे पूर्वस्येत्यर्थापेक्षया पुल्लिङ्गेन निर्देशः । स त्वर्थी विचार्यमाणः क्रियैव भवति । यस्मात् कर्त्तेति क्रियाया एव भवति नान्यस्यार्थस्येतराह पूर्वस्याः क्रियाया इति । यस्मात् पूर्वस्याः क्रियायाः कर्त्ता भवति स प्रतिज्ञातुः प्रयोजको भवतीति हेतुसंज्ञायां प्राप्तायामिदं वचनम् । देवदत्ताय गां प्रतिशृणोति । अत्र पूर्वस्या याचनक्रियाया देवदत्तः कर्त्ता । देवदत्तेन हि मञ्चं गां देहीति याचितः स यदा ददामीति प्रतिजानीते तदेवं प्रयुज्यते देवदत्ताय गां प्रतिशृणोतीति । पूर्वस्य कर्त्तेति किम् ? विना तेन गवादेरभ्युपेयमानस्य कर्मण एव स्यात् । ननु च परत्वात् कर्मसंज्ञा तस्य बाधिका भविष्यति । नैतदस्ति । नाप्राप्ते हि संज्ञान्तर इदमारभ्यत इति । इहापि च देवदत्ताय गामाशृणोतीति देवदत्तस्य हेतुसंज्ञा प्राप्नोति । तत्र पूर्वस्य कर्त्तेत्यस्मिन्नमति यथा देवदत्तस्य हेतुसंज्ञा बाधते तथा कर्मसंज्ञामपि बाधते । अथवा पुरस्तादपवादा अनन्तरान् विधीन् बाधन्ते नास्तरानिति कर्मसंज्ञामेव बाधते । पूर्वस्य कर्त्तेत्यस्मिन्नु सति हेतुसंज्ञामेव बाधते । न कर्मसंज्ञाम् ।

४१ । अनुप्रतिगृणाश्च ।

अनुप्रतिगृण इति आप्रत्ययेन निर्देशात् क्रादिपठितस्य गृ शब्द इत्यस्य ग्रहणम् । न गृ निगरण इत्यस्य तादादिकस्य । होता प्रथमं शंसतीति । एतेन स्तुतिक्रियायाः पूर्वस्या होता कर्त्तेति दर्शयति । प्रोत्साहयतीत्यनेनानुगृणातिप्रतिगृणातिशब्दयोरर्थमाचष्टे । कथं पुनर्ज्ञायते ऽनुपूर्वः प्रतिपूर्वश्च शंसितुगृणातिः प्रोत्साहने वर्त्तत इत्याह अनुगरः प्रतिगर इति । अनुगीर्यते होता प्रथमं प्रशस्यते येन शब्देन सोऽयमनुगरः । एवं प्रतिगीर्यते येन स प्रतिगरः । पूर्वस्य कर्त्तेत्येव । होताऽनुगृणाति सदसीत्यधिकरणस्य सा भूत् ।

४२ । साधकतमं करणम् ।

ननु च सामग्र्यधीना हि क्रियासिद्धि रिकस्याप्यभावेन न भवति । तत् कस्यात्र प्रकर्षो यत्परिग्रहाय साधकतमशब्दस्य ग्रहणमिति यद्योदयेत् तं प्रत्याह क्रियासिद्धावित्यादि । प्रकष्टमत्यन्तमुपकारकम् । अथवा प्रकर्षः प्रकष्टम् । नपुंसके भावे (३।३।११४) क्तः । प्रकष्टेन प्रकर्षेणोपकारकं प्रकष्टोपकारकम् । यत् क्रियासिद्धिविषये प्रकर्षेणोपकारकं विवक्षितं तत् साधकतमम् । विवक्षितग्रहणं यदा प्रकष्टोपकारकत्वेन विवक्ष्यते तदा साधकतमव्यवहारो विज्ञायते नान्यदेति ज्ञापनार्थम् । तथाहि विवक्षावशाद् यदेव कदाचित् करणभवति धनुषा विध्यतीति तदेव कदाचित् स्वातन्त्र्याविवक्षायां कर्तृत्वमनुभवति धनुर्विध्यतीति । लुनातीति पृादीनां ऋस्वः (७।३।६०) । तमब् ग्रहणं किम् ? गङ्गायां घोष इति । यदि तमब्ग्रहणं न क्रियेत ततोऽत्राधिकरणसंज्ञा न स्यात् । इह हि द्विविध आधारः । गौणो मुख्यश्च । तत्र मुख्यो य आधेयेन व्याप्यते यथा तिलेषु तैलमस्ति । अत्र तैलेनाधेयेनाधारभूता स्तिला व्याप्ताः । अव्याप्तौ गौणो यथा गङ्गायां घोष इति । अत्र हि सामीप्याद् गङ्गाया आधारत्वमुपचरितम् । न मुख्यम् । व्याप्तभावात् । तत्रासति तमब्ग्रहणे गौणमुख्ययोर्मुख्ये कार्यसंप्रत्यय इति मुख्यस्यैवाधिकरणसंज्ञा स्यात् । नेतरस्य । तमब्ग्रहणात् तस्यापि भवति । तथापीह तमब्ग्रहणं न कर्तव्यम् । कथम् ? विनापि तेन प्रकर्षावगतेः । यथैव ह्यनभिरूपाय कन्यादानस्य प्रवृत्तिर्नास्तीत्यभिरूपाय कन्या देयेत्युक्ते विनापि प्रकर्षप्रत्ययेनाभिरूपतमायेति गम्यते तथैवापि कारकाधिकारादसाधके संज्ञायाः प्रवृत्तिर्नास्तीति साधकं करणमित्युक्तेऽन्तरेणापि तमब्ग्रहणं साधकतममिति गम्यते । तत् किं तमब्ग्रहणेन ? तदेतत् तमब्ग्रहणं ज्ञापनार्थं कृतम् । एतदनेन^१ ज्ञाप्यत इह कारकाधिकार इतः सूत्रादन्यत्र विना तमब्ग्रहणेन प्रकर्षो नाश्रीयता इति । तेनाधारोऽधिकरणमित्यनेन गङ्गायां घोष इत्यादावमुख्यस्यापि गङ्गादेराधारस्याधिकरणसंज्ञा सिद्धा भवति

४३ । दिवः कर्षं च ।

दीव्यतीति । हलि (८।२।७७) चेति दीर्घः ।

४४ । परिक्रयणे संप्रदानमन्यतरस्याम् ।

परिक्रीतिः परिक्रयणम् । नियतकालमिति । नात्यन्तिकम् । वेतना-
दिनेति । आदिशब्देन बन्धकादीनां ग्रहणम् । नात्यन्तिकः क्रय एवेति
नियतकालत्वं स्पष्टीकरोति । परिशब्दोऽत्र प्रत्यासत्तिं द्योतयति । क्रयो हि
नामात्यन्तिकः । वेतनादिना केवलं यत्तु नियतकालं तदात्यन्तिकस्य क्रयस्य
समीपमिति परिशब्देनाख्यायते ।

४५ । आधारेऽधिकरणम् ।

आध्रियन्ते क्रियागुणा अस्मिन्नित्याधार इति । अध्यायन्यायोदयावेत्यादिना-
(३१३।१२२) ऽधारशब्दोऽधिकरणे घञन्तो व्युत्पादितः । क्रियापेक्षत्वात्
कारकत्वेति क्रियाग्रहणम् । यद्याध्रियन्ते क्रिया यस्मिन् स आधार इत्येवं हि
सति कर्तृकर्मणो रेवाधिकरणसंज्ञा प्रसज्येत । तयोरेव हि क्रिया आध्रियन्ते ।
तथाहि कर्तृस्था वा क्रिया भवति कर्मस्था वा । अनवकाशत्वात् कर्तृकर्मणोः
संज्ञा न भविष्यत्येष दोषप्रसङ्ग इति । एतच्चानुत्तरम् । सत्यपि ह्यनवकाशत्वे
तयोः पर्यायः स्यात् । एकदाधिकरणसंज्ञा । अन्यदा कर्मसंज्ञा कर्तृसंज्ञेति
यद्योदयेत् तं प्रत्याह कर्तृकर्मणोरित्यादि । एतेन यादृशस्याधारस्याधिकरण-
संज्ञया भवितव्यं तन्दर्शयति । प्रतिराभिमुख्ये । क्रियां प्रति य आधार इति ।
क्रियाया अभिमुखो य आधार इत्यर्थः । यद्य क्रियां धारयति स क्रियाया अभि-
मुखो भवति । क्रियायाम्नु धारणं साक्षाद्भवधानेन वा । कर्तृकर्मणोः क्रिया-
श्रययोर्धारणात् । तत्र पूर्वस्य व्यवच्छेदार्थं कर्तृकर्मणोरित्युक्तम् । तदेतदुक्तं
भवति । कर्तृकर्मणोः क्रियाधारभूतयोर्धारणात् क्रियाया अभिमुखो य
आधारस्तस्याधिकरणसंज्ञा भवतीति । तदेवं क्रियाधारभूतकर्तृकर्मधारण-
हारेण क्रियाया अभिमुखो य आधारस्तस्याधिकरणसंज्ञा यतोऽनेन विधीयते
ततो न भवति पूर्वस्य दोषस्य प्रसङ्गः । नहि कर्तृकर्मणोरनेन प्रकारेण क्रियां
प्रत्याधारत्वम् । अपितु साक्षादेव क्रियाधारणात् । नन्वेवमपि कर्तृकर्मणो-
र्मुख्यं क्रियाधारत्वं साक्षादेव क्रियाधारणात् । कर्तृकर्माधारस्य तु कटादे-
र्गोष्ठत्वं क्रियाश्रयभूतकर्तृकर्मधारणहारेण क्रियाधारणात् । तत्र मुख्य

आधारे सति गौणस्याधिकरणसंज्ञा न प्राप्नोतीति स दोष स्तदवस्थ एव ।
 नैतदस्ति । तमव्यहणेन ज्ञापित मेतत् । गौणस्याप्याधारस्याधिकरण-
 संज्ञा भवतीति । भवतु गौणस्याधिकरणसंज्ञा । मुख्यस्यापि कर्तुः कर्मणश्च
 कस्मान्न भवतीति चेत् ? न । परत्वादनवकाशत्वाच्च कर्तृकर्मसंज्ञाभ्यां
 बाध्यमानत्वात् । अधिकरणसंज्ञा हि पूर्वा गौण आधारे सावकाशा ।
 तद्विपरीते तु कर्तृकर्मसंज्ञे इति ताभ्यां बाध्यमाना नोत्सहते तयोर्विषय
 मवगाहितुम् । कट आस्ते इति । कर्तृस्था क्रिया यत्र पूर्वेण प्रकारेणाध्रियते
 तस्योदाहरण मासनक्रियायाः कर्तृस्थत्वात् । स्थात्यां पचतीति । कर्मस्था
 क्रिया यत्राध्रियते तस्योदाहरणं विक्लेदनक्रियायाः कर्मस्थत्वात् । तत्
 पुनरधिकरणं त्रिप्रकारम् । औपश्लेषिकं वैषयिकमभिव्यापकञ्च । तत्राद्ये
 कट आस्ते स्थात्याम्पचतीति कटादे रप्याधारस्य ह्याधेयेन सहोपश्लेषः
 संयोगलक्षणोऽस्तीत्यौपश्लेषिकं तद् भवति । वैषयिकं गुरौ वसति गङ्गायां
 घोष इति । प्रतिवसतीति । विषयो ह्यनन्यत्वभावः । यथा चक्षुष्मृतीनां
 रूपादिभ्योऽनन्यत्वभावाच्च चक्षुरादीनां रूपादयो विषया इत्युच्यन्ते एवं
 शिष्यादीनां गुर्वादिभ्योऽनन्यत्वभावादेषां ते विषया इति । ननु चाधारोऽ-
 धिकरण मितुक्तम् । आधारश्च को भवति ? य आश्रयः । आश्रयः संयो-
 गतः समवायतो वा भवति । न च शिष्यादीनां गुरुप्रभृतिभिः सह संयोगः
 समवायो वा ऽस्ति । तदयुक्तं तेषामधिकरणत्वम् । नैतदस्ति । यदायत्ता
 हि यस्य स्थितिः स विनापि संयोगसमवायाभ्यां तस्याश्रयो भवति
 यथा राजायत्तस्थितित्वात् पुरुषस्य राजेति । न च राज्ञा सह पुरुषस्य
 संयोगसमवायो स्तः । तथाहि तदधीनस्थितित्वाद् राजाश्रयः पुरुष इति
 लोके व्यपदिश्यते । तथा शिष्यादीनां गुर्वाद्यायत्ता स्थितिरिति युक्तस्तान्
 प्रति गुरुप्रभृतीनामाश्रयभावः । अभिव्यापकं यथा तिलेषु तैलं दधि
 सर्पिरिति । तिलादिकं तैलादिकमाधेयं वग्राप्यावतिष्ठत इति तिलादि-
 कमभिव्यापकमधिकरणम् । यद्यप्यत्र तिलादीनां तैलादिभिः सह संयोगो-
 ऽस्ति तथापि देशविभागाभावादत्र संश्लेषवग्रहणो नास्तीत्यौपश्लेषिकात्
 तत् पृथगेवपस्थाप्यते ।

४६ । अधिशौङ्स्थासां कर्म ।

अध्यास्तइति । आस उपवेशने । अदादिरनुदासेत् ।

४७ । अभिनिविशश्च ।

४८ । उपान्वध्याङ्वसः ।

लुग्विकरणलुग्विकरणपरिभाषया वस निवास इत्यस्य भौवादिकस्य ग्रहणम् । न वस आच्छादन इत्यस्यादादिकस्य । वसेरश्रयस्थेत्यादि । उपोथ्य रजनीमेकामिति त्रिरात्रमुपवसतीत्यत्र च कालाध्वनोरिति (२।३।५) द्वितीया । अथवा कालभावाध्वगन्तवेति (१।४।५, वा) कर्मत्वे । अत्रार्थशब्दो निवृत्तिवचन इति भोजननिवृत्तिवाचिन इत्यर्थः । वक्तव्यमिति वग्राख्येयमित्यर्थः । तत्रेदं वग्राख्यानम् । इहाप्यन्यतरस्याग्रहणमनुवर्त्तते । सा च व्यवस्थितविभाषा विज्ञायते । तेन वसेरश्रयस्थस्य प्रतिषेधो भविष्यति ।

४९ । कर्तृगौप्सिततमं कर्म ।

कर्तुः क्रियेति । एतेन कर्तुरिति नेप्सिततमापेक्षया क्तस्य च (२।३।६७) वर्त्तमान इत्यनेनेयं षष्ठी । अपितु क्रियापेक्षया शेषलक्षणंवेति दर्शयति । ननु च नेह क्रियोपात्ता । तत् कथं तदपेक्षया षष्ठी प्रयुज्यते ? यद्यपि नोपात्ता तथापि कर्तुः क्रियापेक्षत्वात् कर्तृशब्दोऽयं सम्बन्धिः इति कर्तृसम्बन्धिनीं क्रियामुपस्थापयतीत्यदोषः । ईप्सितशब्दो अस्ति रुढ़िशब्द ईप्सितोऽभिप्रेत इति । अस्ति च क्रियाशब्द आमुमिष्ट ईप्सित इति । तत्रेह क्रियाशब्दो गृह्यते । नेतरः । नहि रुढ़िशब्दस्य क्रियया कर्तृसाध्यया सम्बन्ध उपपद्यते । ईप्सित इति आमु व्याप्नोति । सन् । द्विवचनम् । आब् ज्ञप्युधामीदितित्वम् (७।४।५५) । अत्र (७।४।५८) लोपोऽभ्यासस्येत्यभ्यासलोपः । ईप्स इति स्थितं क्तप्रत्यये क्त इति चातो लोप (६।४।४८) इत्यकारलोपे चेप्सितशब्दः सम्पद्यते । तेनार्थद्वयमिहोपात्तम् । प्रकृत्यर्थः प्रत्ययार्थश्च । तत्रासुमित्यनेन प्रकृत्यर्थं दर्शयति । इष्टतममित्यनेन प्रत्ययार्थम् । कर्मण इति । अश्वस्य । तस्य बन्धनक्रियया

आप्तुमिष्टतमत्वात् कर्मत्वम् । स हि भक्षणक्रियया माधानाप्तुमिच्छति । पयसौदनं भुङ्क्त इति । असति हि तमवग्रहणे पयसोऽपि स्यात् । तदपि कर्त्तुर्भुजिक्रियया व्याप्तुमिष्टश्रवति । तमवग्रहणे तु सति न भवत्यतिप्रसङ्गः । प्राधान्यादौदनस्यैवेप्सिततमत्वात् । प्राधान्यं त्वौदनस्य संस्कार्यत्वात् । पयसस्त्वप्राधान्यं संस्कारकत्वात् । कर्मइत्यनुवर्त्तमान इति । अधिशीङ्स्थासां कर्मेत्यतः (१।४।४६) । पुनरित्यादि । पूर्वं कर्मग्रहणं माधारेण सम्बद्धम् । अतस्तदनुवृत्तौ तस्यानुवृत्तिः स्यादत आधारेणित्यर्थं पुनः कर्मग्रहणं क्रियते । यदि पुन राधारोऽनुवर्त्तते ततः किं स्यादित्यत्राह आधारस्यैव हि स्यादिति । हिशब्दो यस्मादर्थः । यस्मादाधारस्यानुवृत्तौ तस्यैव स्यात् तस्मात् तन्निवृत्त्यर्थं पुनः कर्मग्रहणमिति सम्बन्धः । क्व पुनराधारस्यैव स्यादित्याह गेहमित्यादि । आधारेणानुवृत्तौ तु यत्र न भवति तद्दर्शयितुमाह ओदनं पचतीत्यादि । आदि-शब्देनौदनं भुङ्क्त इत्येवमादे र्ग्रहणम् । अथ नदी कूलं कर्षतीत्यादौ कथं कर्मसंज्ञा ? कथञ्च न स्यात् ? नद्यादेरचेतनत्वात् । अचेतनानामीषाया अभवत् । नैतदस्ति । अत्र नदीति पदान्तरसम्बन्धादीपाया अभवोऽचेतनस्यापि भावः प्रतीयते । नच पदसंस्कारे पदान्तरसम्बन्धगम्योऽर्थ उपयुज्यते । तेन कूलं कर्षतीत्यादाविच्छामात्रमाश्रिता व्याप्तिः । कर्म च संस्क्रियते । यद्यपि पञ्चान्नद्या सह सम्बन्धादचेतनत्वमिच्छाया अभवश्च प्रतीयते तथापि च तद्वहिरङ्गत्वादनन्तरङ्गसंज्ञाकार्यं न शक्नोति निवर्त्तयितुम् । अनेनैव न्यायेन यत्र वामिर्नास्तीच्छामात्रञ्च केवलं तत्रापि कर्मसंज्ञा भवति यथा ग्रामं गन्तुमिच्छामि नच मे गमनशक्तिरस्तीति । तच्च कर्म त्रिविधम् । निर्वर्त्यं विकार्यं प्राप्यञ्च । तत्र निर्वर्त्यं यदसदेवोत्पाद्यते । यस्य जन्म क्रियते तन्निर्वर्त्यम् । यथा कटं करोति । कटो ह्यसन्नेव क्रियते । विकार्यं यत्तत्त्वसत्त्वाक-मवस्थान्तरमापाद्यते यथा काष्ठानि भस्मीकरोति । नात्र काष्ठान्यसन्नेव जन्त्यन्ते कारणान्तरेभ्यः प्रागेवोत्पन्नत्वात् । उत्पन्नानि तु केवलं भस्माख्या मवस्थामापाद्यन्ते । प्राप्यं यत्र व्याप्तिव्यतिरेकेण क्रियाकृता विशेषा न विभाव्यन्ते यथाऽदित्यं पश्यतीति । नहि दृशिक्रियया व्याप्यमानस्य सवितुः प्राप्तेरन्यः क्रियाकृतविशेष उपलभ्यत इति प्राप्यमेतत् कर्म ।

५० । तथा युक्तज्ञानीप्सितम् ।

चकारोऽवधारणे । अतएव वृत्तावाह तेनैवेति । अनीप्सितमिति यद्य-
प्ययं प्रसज्यप्रतिषेधः स्यात् तदा ग्रामं गच्छन् वृक्षमूलान्युपसर्पतीत्यादौ
वृक्षमूलादीनां कर्मसंज्ञा न स्यात् । तथाहि प्रसज्यप्रतिषेधे सत्यनेन
योगेनानीप्सितस्यैव कर्मसंज्ञा विधीयते । वृक्षमूलानि च न तावदीप्सितानि ।
पूर्वं मनभिसन्धाय प्रवृत्तेः । नाप्यनीप्सितानि । अप्रतिकूलत्वात् । ततश्चानी-
प्सितस्य कर्मसंज्ञा विधीयमाना तेषामीप्सितादन्यत्वेनानीप्सितानाम् स्यात् ।
पर्युदासे तु सत्यनेन योगेनेप्सितादन्यस्य कर्मसंज्ञा विधीयते । भवन्ति च
यथोक्तप्रकाराणि वृक्षमूलानीप्सितादन्यानि । अतस्तेषामपि कर्मसंज्ञा सिध्यती-
त्येतदालोच्य पर्युदासोऽयमिति दर्शयितुं माह ईप्सितादन्यदित्यादि । किं
पुनस्तदित्यादि । हेयमित्यादि । हेयं' प्रतिकूलं यथा विषचौरादि ।
इतरदप्रतिकूलं यथोक्तप्रकाराणि वृक्षमूलानि । भक्षयतीति । भक्ष अदने ।
चौरादिकः ।

५१ । अकथितञ्च ।

अपादानादिभिर्विशेषकथाभिरिति । कारकसामान्यकथाया व्यवच्छेदार्थ-
मेतत् । यदि हि केनाप्यकथितस्य कर्मसंज्ञा स्यात् तदा माणवकस्य
पितरं पत्न्यां पृच्छतीत्यत्राकारकस्यापि माणवकस्य कर्मसंज्ञा स्यात् ।
परिगणनमिति । अन्यधातुव्यवच्छेदार्थमेतत् । तेन दुह प्रपूरण इत्येवमादी-
नामेव धातूनां प्रयोगेऽकथितस्य कर्मसंज्ञा विधीयते । नान्येषाम् । उपयुज्यत
इत्युपयोग इति कर्मसाधनो घञन्तः । उपयुज्यत इति । इष्टार्थसिद्धौ
व्यापार्यत इत्यर्थः । पयःप्रभृतीति । प्रभृतिशब्देन भिक्षादीनां ग्रहणम् ।
तस्य निमित्तं गवादीति । अत्राप्यादिशब्देन पौरवादे ग्रहणम् । तस्योपयु-
ज्यमानपयःप्रभृतिनिमित्तस्येति । उपयुज्यमानञ्च तत् पयःप्रभृति चेति
विशेषणसमासं कृत्योपयुज्यमानपयःप्रभृते निमित्त मिति षष्ठीसमासः ।
गवादेरिति । आदिशब्देन पौरवादे ग्रहणम् । ननुच पाण्यादिकम्
प्युपयोगनिमित्त मिति । तेन विनोपयोगस्य पयसोऽसम्भवात् । आदि-

शब्देन कांस्यपात्रादे ग्रहणम् । विहितात्र करणादिसंज्ञेति । आदिशब्देनाधि-
 करणसंज्ञाया ग्रहणम् । तदर्थमिति । करणादेः कर्मसंज्ञानिवृत्त्यर्थ-
 मित्यर्थः । अर्थशब्दस्य निवृत्तिवचनत्वात् । अपूर्वविधाविति । पूर्वग्रहण-
 मत्रान्यविधे रूपलक्षणार्थम् । एतदुक्तं भवति यस्यान्यो विधिर्नीतः सस्य
 कर्मसंज्ञेति । तेन यत्रापि वक्ष्यमाणे हेतुकर्तृसंज्ञे इति तत्राप्येषा संज्ञा न
 भवतीति दोग्धाप्युपयोगस्य निमित्तं तस्य कर्मसंज्ञा न भवति । सूत्रेऽप्य-
 कथित मिति कथननिवृत्तिपरायां चोदनायां भूतकालो न विवक्ष्यते ।
 उपलक्षणत्वात् । तेन योऽपि कथयिष्यमाणो हेतुकर्तृसंज्ञाभ्यां तस्यापि
 कर्मसंज्ञा न भवतीत्युक्तं भवति । त्रविशासिगुणेनेति । कः पुनर्गुण-
 इत्याह साधनमिति । साधनं हि क्रियाया उपकारकम् । यच्चोपकारकं
 तदुपकार्यम् प्रधानमपेक्ष्य गुणो भवति । कतरत् पुनः साधन मित्याह ।
 प्रधानं कर्मिति । किं पुनस्तदित्याह । धर्मादिकमिति । आदिशब्देन
 पथादे ग्रहणम् । प्रधानत्वन्तु धर्मादे स्तदर्थत्वाच् शिथ्यादिप्रवृत्तेः । सम्ब-
 द्ध्यत इति सचत इत्यस्यार्थकथनम् । तथाहि षच समवाय इति पठ्यते ।
 समवायश्च सम्बन्ध एव । सचते तेन गुणेन सम्बन्धमुपैति । यच्च येन सम्बन्ध-
 मुपैति तत् तेन सम्बध्यते । उक्त मित्याचरित मित्यस्य विवरणम् । सूत्रकारिणो-
 ल्येतदपि कविनेत्यस्य । गां दोग्धि पय इति । दुह प्रपूरणे । आदादिकः ।
 दादेर्धातोर्घः (८।२।३२) । भवस्तथो (८।४।४०) धाधिः । भलाञ्जश् भशीति
 (३।४।४३) जश्त्वम् । ननुचात्र विहिता ऽपादानसंज्ञा । अस्ति ह्यत्रा-
 पायो गोः । दुहेः क्षरणार्थत्वात् । क्षरति गौः क्षीरम् । तद् गोर्दोग्धा
 क्षारयति । एवञ्च तत् क्षार्यमाणं ततोऽपक्रामतीति स्पष्ट एवापायः ।
 ततो नेदमुदाहरणमुपपद्यते । नैतदेवम् । सत्यपि ह्यपाये नात्र गोरवधित्वं
 विवक्षितम् । किं तर्हि ? क्षीरं प्रति निमित्तभावमात्रम् । यद्येवं गोः
 कारकत्वं न स्याद् यथा वृक्षस्य पर्णं पततीत्यत्र वृक्षस्य न । क्षरणक्रियां
 प्रति निमित्तभावेनाविवक्षितत्वात् । नैतत् । अवधित्वं ह्यत्र गोर्न विवक्षि-
 तम् । क्षरणं प्रति निमित्तभावस्तु विवक्षित एव । वृक्षस्य पर्णं पततीत्यत्र
 तु पतनं प्रति वृक्षस्य निमित्तभावमात्रमपि न विवक्षितं न केवलमवधिभाव

इत्यसमानम् । पौरवं गां याचत इति । ननु चात्र कथितापादानादिसंज्ञा ह्यसौ पौरवाद् गामादत्त इति । अल्पेवापायः । नैतदस्ति । नहि याचनादेवापायो भवति । किन्तर्हि याचितो ऽसौ यदि ददाति तदापायेन युज्यते । गामवक्त्रादि व्रजमिति । ननु च कथितात्र व्रजस्य कर्मसंज्ञा ऽधिकरणसंज्ञा वा । यदा प्रवेशयतीत्यर्थस्तदा कर्मसंज्ञा विहिता । अथ स्थापयतीत्यर्थस्तदाधिकरणसंज्ञा प्रसज्येत । सत्यमेतद् यदा व्रजस्य कर्मत्वमधिकरणत्वं वा विवक्ष्यते । न चैतदिह विवक्षितम् । किं तर्हि ? अवरोधनक्रियां प्रति निमित्तभावमात्रम् । अस्याच्चावस्थायां कर्माधिकरणसंज्ञे निरवतारि । व्रजन हेतुना गामवस्थापयत्ययमत्रार्थो वेदितव्यः । न तु क्वावस्थापयतीत्येतदिह चिन्त्यत एव । माणवकं पन्थानं पृच्छतोति । प्रच्छन्नीष्वायां तुदादिः । ग्रहज्यादिस्त्रेण (६।१।१६) सम्प्रसारणम् । ननु च कथितात्वापादानसंज्ञा । अस्ति ह्यत्रापायः । स हि तस्मादुपदेशमादित्यते । नैतदस्ति । नहि प्रश्नमात्रेणापायो भवति । किं तर्हि ? पृष्ठः सन् यद्यसावाचष्टे तदापायेन युज्यते । सत्यप्यपाये नात्र माणवकोऽवधिभावेन विवक्षितः । किं तर्हि ? प्रश्नक्रियां प्रति निमित्तभावमात्रेण । पौरवं गां भिन्नत इति । भिन्न याच्ञायामनुदासेत् । अथ किमर्थं याचिभिन्नोद्देश्योरुपादानम् ? यावताऽनयोरर्थभेदो नास्ति । न चेयं संज्ञा शब्दाश्रया । किं तर्हि ? अर्थाश्रया । तथाहि याचिना समानार्थस्यान्यस्यापि ग्रहणं भवति । देवदत्तं शतं प्रार्थयते देवदत्तं शतं मृगयत इति । तस्मात् सत्यपि शब्दभेदे न युक्तं तयोः पृथग् ग्रहणम् । एवं तर्हि याचिरत्वानुनये वर्त्तते । तेन क्रुद्धं याचतेऽविनीतं याचत इति । तदर्थं पृथग् ग्रहणं स्यात् । वृक्षमवचिनोति फलानीति । ननु चात्र विहितापादानसंज्ञा । तथाहि वृक्षात् फलान्यादत्त इत्यपायोऽत्रार्थः । नैतदस्ति । नह्यत्र वृक्षोऽवधित्वेन विवक्षितः । किन्तर्हि फलावचयनस्य हेतुभावमात्रेण । वृक्षेण हेतुना फलावचयनं करोतीत्यर्थः । तस्य वृक्षस्य हेतुभावः किमवधिभूतस्याधिकरणभूतस्य वेत्येवमादिका चिन्ता न कृता । एवं माणवकं धर्मं ब्रूते । माणवकं धर्ममनुशास्तीति । ब्रूञ् वक्त्रायां वाचि । शासु अनुशिष्टौ । अदादी । ननु च कथितात्र सम्प्रदान-

संज्ञा । अस्ति ह्यत्र सम्प्रदानत्वम् । संप्रदेयेन धर्मेणाभिप्रेयमाणत्वात् । नैतदस्ति । ददातिकर्मणाभिप्रेयमाणस्य संप्रदानसंज्ञा विहिता । न चात्र धर्मी ददातिकर्म । ब्रूविशास्योरदानार्थत्वात् । अथापि दानार्थता स्याद् ? एवमपि माणवकेन निमित्तेन धर्मं ददातीत्ययमर्थः स्यात् । माणवकस्य सम्प्रदानत्वेनाविवक्षितत्वात् । धर्मदाननिमित्तत्वेन विवक्षितत्वात् । ब्रूविशासिगुणेन चेति चकारोऽनुक्तसमुच्चयार्थः । तेन नयतिप्रभृतीनां प्रयोगेऽप्य कथितस्य कर्मसंज्ञेभ्यते । तथाचोक्तं—

जीवह्योर्हरतेष्वैव गत्यर्थानां तथैव च ।

द्विकर्मकेषु ग्रहणं द्रष्टव्यमिति निश्चयः ॥१॥ इति । (D)

अत्रापि श्लोके चकारो जयतिप्रभृतीनां प्रयोगेऽकथितस्य समुच्चयार्थः । किमुदाहरणम् ? अजां नयति ग्रामं देवदत्तः । अजां वहति ग्रामं देवदत्तः । अजां हरति ग्रामं देवदत्तः । शतं जयति देवदत्तं यत्नदत्तः । शतं गर्गम् दण्डयतीति । ननु चोभयेषामपि कर्तुरीप्सिततमं कर्मेत्यनेनैव (१।४।४८) कर्मसंज्ञा सिद्धा । यदि तर्ह्यजादीनाप्सिततमत्वं विवक्ष्यते न ग्रामादीनां तदा कथं कर्मसंज्ञा ? तथापि तथायुक्तमित्यनेन (१।४।५०) सिद्धा । यदा तर्हि ग्रामादीनामीप्सितत्वं प्रकर्षरहितं विवक्ष्यते तदा न सिध्यति । अकर्मणाञ्च धातूनां कालभावाध्वगन्तव्यदेशानां कर्मसंज्ञेभ्यते । तथाचोक्तं—

कालभावाध्वगन्तव्याः कर्मसंज्ञा ह्यकर्मणाम् ।

देशाश्चाकर्मकाणाञ्च कर्मसंज्ञा भवन्ति च ॥१॥ (E) इति वक्तव्यम् ।

इति । तस्मात् तदर्थोऽनुक्तसमुच्चयार्थश्चकारः कृतः । कालो—मास मास्ते मासं स्वपितीति । भावो—गोदोहमास्ते गोदोहं स्वपितीति । अध्वा गन्तव्यः—क्रोशमास्ते क्रोशं स्वपितीति । अध्वा चासौ गन्तव्यश्चेति

(D) इदमकथितञ्चेति (१।४।५१) सूत्रस्य श्लोकवार्तिकम् ।

(E) इदमव्यकथितञ्चेति (१।४।५१) सूत्रस्य वार्तिकम् । इदानीन्तनपुस्तकेषु तस्य शेषांशो देशाकर्मणां कर्मसंज्ञा भवतीति वक्तव्यमित्येवं दृश्यते ।

विशेषणसमासः । कङ्काराः कर्मधारय इति (२।२।३८) विशेष्यस्य पूर्वनिपातः ।
देशः—कुरुनास्ते कुरुन् स्वपितीति । सर्व एते कालादयोऽकथिताः । पूर्वविधेः
कस्यचिदग्रहस्तत्वात् ।

५२ । गतिबुद्धिप्रत्यवसानार्थशब्दकर्मकार्मकाणामणि
कर्त्ता स णौ ।

यापयतीति । अर्त्तिस्त्रीत्यादिना (७।३।३६) पुक् । वक्तव्य इति वग्राख्येय
इत्यर्थः । तत्रेदं व्याख्यानम् । उत्तरसूत्रेऽन्यतरस्याग्रहणमुभयोर्यागयोः शेषभूतो
विज्ञायते । सा च व्यवस्थितविभाषा । तेन नीवद्धौ न भविष्यति । वहिरित्यादि ।
नियच्छति विशिष्टे विषयेऽवस्थापयतीति नियन्ता सारथिः । अविद्यमानो
नियन्ता कर्त्ता यस्य स तथोक्तः । तस्य । नीवद्धोः प्रतिषेधो वक्तव्य इति
योऽनन्तरोक्तः स वहिरनियन्तृकर्त्तृकस्य भवतीत्येतदर्थरूपं वग्राख्यमित्यर्थः ।
तत्रेदं व्याख्यानम् । तस्यैवान्यतरस्याग्रहणस्य व्यवस्थितविभाषात्वान्
नियन्तृकर्त्तृकस्य वहिः कर्मसंज्ञा भविष्यतीति । आदिखाद्योरित्यादि ।
अत्रापि वक्तव्यशब्दस्य पूर्ववदेवार्थः । व्याख्यानमपि पूर्ववदेव कर्त्तव्यम् ।
भक्षयति पिण्डं देवदत्त इति । चुरादिणिच् । भक्षयति पिण्डं देवदत्तेनेति
हेतुमष्टिच् । भक्षयति बलीवर्द्वाज् शस्यमिति । भक्षिरत्त हिंमार्थः ।
सर्वे सचेतना भावा इत्यस्मिन् दर्शने हिंमितं शस्यमिति शस्यस्य भक्षणेन
देवदत्तो हिंमितो भवति । यस्य हि तच् शस्यं तस्य हिंसा गम्यते ।
शब्दकर्मणामिति । शब्दग्रहणेनेह पारिभाषिकं कर्म गृह्यते । नतु
क्रिया । क्रियाग्रहणे हि कर्मग्रहणमनर्थकं स्यात् । कारकाधिकारादेव कार-
कस्य क्रियापेक्षत्वाच् शब्दात्क्रियायां क्रियायां वर्त्तमाना धातवो ग्रहीयन्त
इति । तत् किं कर्मग्रहणेन ? यदि तर्हि पारिभाषिकं कर्म गृह्यते
जल्पति देवदत्तो जल्पयति देवदत्तम् । विलापति देवदत्तो विलापयति
देवदत्तम् । आभाषते देवदत्त आभाषयति देवदत्तम् । पश्यति देवदत्तः
कार्षापणम् । दर्शयते देवदत्तं कार्षापणमित्यत्र न प्राप्नोति । शब्दादन्यस्य
पारिभाषिकस्य कर्मणो विवक्षितत्वात् । नैष दोषः । बुद्धयर्थत्वाद् भविष्यति ।

अत्र हि जल्पतिप्रभृतयस्तयस्तावच् शब्दसाधने बोधने वर्त्तन्ते । जल्पति देवदत्त इति । वचनेन बोधयतीत्यर्थः । एवमन्यत्रापि । पश्यति कार्षापणमित्यत्र दृशि चक्षुःसाधने ज्ञाने वर्त्तते । चक्षुषा जानीत इत्यर्थः । तस्माद् बुद्ध्यर्थत्वात् सिद्धम् । अध्यापयतीति । क्रौड् जीनां (६।१।४८) णावित्यात्वम् । अर्त्तिङ्गोत्यादिना (७।३।३६) पुक् । किमर्थं पुनरिदं सूत्रम् ? यावता ण्यन्ते धातौ प्रयोजक-व्यापारेण प्रेषणाध्येषणाख्येन व्याप्तुमिष्टतमत्वात् प्रयोज्यस्य कर्त्तुरीप्सित-तमं कर्मत्यनेनैव (१।४।४८) कर्मसंज्ञा सिद्धा । सत्यम् । नियमार्थं वचनम् । प्रयोजकव्यापारेण व्याप्यमानस्य यदा कर्मसंज्ञा तदा गत्यर्थादीनामेव । नान्येषामिति ।

५३ । हृक्रोग्न्यतरस्थाम् ।

गत्यर्थादयो निवृत्ताः । तेनोभयत्र विभाषेयम् । यदा हरतिर्गतौ वर्त्तते ऽभ्यवहारे वा करोतिश्चाकर्मको भवति तदा प्राप्ते । यदा तु हरति स्तेयादौ वर्त्तते करोतिश्च सकर्मको भवति तदा ऽप्राप्ते । उपसंख्यान-मिति । प्रतिपादनमित्यर्थः । एतच्च प्रकृतत्वात् कर्मसंज्ञायाः । तत्रेदं प्रतिपादनम् । अकथितञ्चेत्यतः (१।४।५१) अकारोऽनुवर्त्तते । स चानुक्तसमुच्च-यार्थः । तेनाभिवादितृशोरप्यात्मनेपदे कर्मसंज्ञा भविष्यतीति । अभिवादयत इति । णिचञ्चे (१।३।३४) त्यात्मनेपदम् । दर्शयत इति । अत्रापि णेरणावित्या-दिना (१।३।६७) ।

५४ । स्वतन्त्रः कर्त्ता ।

अस्थयं स्वतन्त्रशब्दो बहुव्रीहिः । स्वं तन्त्रं यस्य स स्वतन्त्रः । अस्ति च समासप्रतिरूपको रूढिशब्दः प्रधानार्थवृत्तिर्यथा स्वतन्त्रोऽयमिह देवदत्त इति । प्रधानभूत इति गम्यते । तत्र यदि पूर्वं गृह्येत तदा तन्तुवायस्यैव स्यात् । विस्तृता हि तन्त्रव स्तन्त्रम् । तच्च तन्तुवायस्यैवास्ति । देवदत्तः पचतीत्यादौ न स्यात् । इतरस्य तु ग्रहणे सर्वत्र भवति । तस्माद् व्याप्तेर्न्यायात् सण्व गृह्यत इति मत्वाह स्वतन्त्र इति प्रधानभूत इति । यद्येवमप्रधान-मपेक्ष्य प्रधान मुच्यत इति यत्राधिकरणादीन्यपराण्यप्रधानानि कारकाणि

सन्ति देवदत्तः काष्ठैरग्निनोदनं खाल्यां पचतीत्यादौ तत्रैव स्यात् । यत्र तु तेषामविवक्षा ऽस्ते देवदत्तः श्वेते देवदत्त इत्यादौ तत्र न स्यादिति यो देशयेत् तं प्रत्याह अगुणभूत इति । एवं मन्यते । प्रधानेनागुणभाव उपलब्धते । गुणभावो यत्र नास्ति स कर्त्तेति । कारकान्तराविवक्षाग्रामप्यगुणभावोऽ-
स्त्वेवेति सर्वत्र भवति । ननु च सामग्र्यधीना हि क्रियासिद्धिरेकस्याप्यभावे न सिध्यति । तत् कस्यात्र प्राधान्यं यत्परिग्रहाय स्वतन्त्रग्रहणं क्रियत इत्याह । यः क्रियासिद्धावित्यादि । यद्यपि क्रियासिद्धौ सर्वेषां व्यापार-
स्तथापि स्वातन्त्र्यं यस्य विवक्ष्यते स एव स्वतन्त्र इत्युच्यते । नान्य इति ।
देवदत्तः पचतीत्यत्र देवदत्तः कर्त्तृसंज्ञकत्वात् कर्त्तृप्रत्ययेनोच्यते लकारेण ।

५५ । तत्प्रयोजको हेतुश्च ।

तस्य प्रयोजकस्तत्प्रयोजक इति । ननु च कर्त्तरि चेत्यनेन (२।२।१६)
षष्ठीसमासप्रतिषेधेनात्र भवितव्यमित्याह निपातनात् समास इति । प्रयोजक
इति । प्रेरक उपदेशको व्यापारक इत्यर्थः । न चान्येन प्रयुज्यमानस्य स्वव्यापारे
स्वातन्त्र्यं हीयते । अन्यथा ह्यकुर्वत्यपि कारयतीति स्यात् । प्रयोजकत्वं
द्विविधम् । मुख्यमितरच्च । देवदत्तः कटं कारयतीत्यत्र देवदत्तस्य मुख्यम् ।
भिक्षा वासयतीत्यत्र भिक्षाणां वासहेतुत्वात् प्रयोजकत्वमुपचरितम् । न
मुख्यम् । नहि भिक्षा यूयं वसथेत्येवं प्रयुञ्जते । इह च कारकाधिकारे तमव-
ग्रहणव्यतिरेकेणातिशयो न विवक्षित इति साधकतमं (१।४।४२) कारणमित्यत्र
तमवग्रहणेन ज्ञापितमेतत् । तेन यस्यापि प्रयोजकत्वमुपचरितं—न मुख्यं—
तस्यापि हेतुसंज्ञा भवत्येव । संज्ञासमावेगार्थश्चकार इति । असति तन्मि-
श्रकसंज्ञाधिकारादत्र कर्त्तृसंज्ञा न स्यात् । अतः संज्ञासमावेगार्थश्चकारः
क्रियते । हेतुत्वादित्यादिना संज्ञाद्वयस्य प्रयोजनं दर्शयति । प्रयोजकव्यापारे
हि हेतुमति चेति (३।१।२६) णिञ् विधीयते । तस्य हेतुत्वं प्रयोजकस्य हेतुत्वे
सत्युपपद्यते । हेतुत्वात् प्रयोजको णिञो निमित्तं भवति । कर्त्तृप्रत्ययेन च
लकारेणाभिधानं कर्त्तृसंज्ञायां सत्यां भवतीति कर्त्तृत्वात् कर्त्तृप्रत्ययेन लकारे-
णोच्यत इति ।

५६ । प्रागीश्वरान्निपाताः ।

च वा ह अह इत्यत्र निपातसंज्ञायां सत्यां स्वरादिनिपातमवगम्यमित्यवगम्य संज्ञा (१।१।३७) भवति । निपाता आद्युदात्ता भवन्तीत्याद्युदात्तत्वञ्च । अथ किमर्थं प्राग्ग्रहणम् ? यावता पञ्चम्युच्चारणसामर्थ्यादेव प्रागित्यस्य दिक्कृद्-स्याध्याहारो भविष्यति । न च परागित्ययमपि दिक्शब्दोऽस्ति । अतो नास्याध्याहार आशङ्कनीयः । तदध्याहारि हि चादयोऽसत्त्व (१।४।५७) इत्येवमादयो योगा निपातसंज्ञासम्बन्धाभावादसम्बन्धाः स्युः । तस्मात् प्रागित्येतदेवाध्याहारिष्यते । तत् किं प्राग्वचनेनेत्याह प्राग्वचनमित्यादि । एका संज्ञेत्यनुवर्त्तते । निपातसंज्ञा चादिषु प्रादिषु वा क्रियायोगे चरितार्था । तत्रासति प्राग्वचने निपातसंज्ञाया उपसर्गादिसंज्ञाभिरनवकाशाभिर्बाध्यमानत्वात् ताभिः सह तस्याः समावेशो न स्यात् । इष्यते चात्र तदर्थं प्राग्वचनम् । तस्मिन् सत्येवं सम्बन्धः क्रियते । रीश्वराद् यावन्तः प्राग् व्यवस्थिता स्ते सर्वे निपातसंज्ञका भवन्ति । निपाताश्च सन्त उपसर्गादिसंज्ञका इति । तेन निमित्तमेव निपातसंज्ञोपसर्गसंज्ञानां भवति । न च निमित्तिना निमित्तं व्याहृत्यते । अन्यथाहि तस्य निमित्तत्वमेव न स्यात् । अध्याहृते तु प्राक्शब्दे रीश्वराद्ये प्राग् व्यवस्थितास्ते सर्वे निपातसंज्ञका भवन्त्येषोऽर्थोऽभिमतः स्यात् । नतु निपाताः सन्त उपसर्गादिसंज्ञका इत्येषोऽप्यर्थो लभ्यते । सूत्रोपासे तु प्राक् शब्द एषोऽर्थो लभ्यत एव । अन्यथा तस्य वैयर्थ्यं स्यात् । अथ किमर्थं रीफादिक ईश्वरशब्दो गृह्यते प्रागीश्वरादिति । न च प्रागीश्वरादित्येवोच्येत । प्रत्यासत्तेरनन्तर एव हीश्वरशब्दो गृहीयत इत्यत आह रीश्वराहीश्वरान्माभूदिति । रीफसहित ईश्वरो रीश्वरः । शाकपार्थिवादित्वान् मयूरवंसकादित्वाद्वा समासः । रीश्वरादित्युच्यमाने वीश्वरान् मा भूत् । अधिरीश्वर (१।४।६७) इत्यस्यैवैश्वरशब्दस्य ग्रहणं यथा स्यात् । ईश्वरे तोसुन्कसुनावित्यत्र (३।४।१३) यो वीश्वरशब्दस्तस्य ग्रहणं मा भूत् । तस्य ग्रहणे बहूनां संज्ञा भवत्यतो व्यामेत्यादयश्चैव ग्रहणं स्यात् । ननु च वकारस्तत्र नास्त्येव । तत् किमुच्यते वीश्वरान् मा भूदिति ? एवं मन्यते । यदा सूत्राणि संज्ञितया पठ्यन्ते शकि णमुल्कमुलावीश्वरे (३।४।१२) तोसुन्कसुनाविति (३।४।१३) तदा लौशब्दस्य

य औकारस्तस्यावादेशे कृत ईश्वरशब्दो वकारसङ्घितो भवतीति । नैतदस्ति ।
 रेफाधिकस्येश्वरशब्दस्य ग्रहणे न प्रयोजनम् । यद्यपि परस्येश्वरशब्दस्य ग्रहणे
 तन्निबन्धना वगाप्तिरस्ति तथाप्यनन्तरस्यैवेश्वरशब्दस्य ग्रहणं भविष्यति । न
 परस्य । कथम् ? ज्ञापकात् । यदयं कन्मेजन्त इति (१११३८) कृतो मात्त-
 स्यैजन्तस्याव्ययसंज्ञां शास्ति तज्ज्ञापयत्यनन्तरस्येश्वरशब्दस्य ग्रहणम् । नेतर-
 स्येति । अन्यथा हि गमुलादीनां निपातत्वादेवाव्ययसंज्ञा सिद्धेति कन्मेजन्त
 इति वचन (१११३८) मनर्थकं स्यात् । नैतदस्ति ज्ञापकम् । यस्मादीश्वरे
 तोमुक्तसुनावित्यस्मात् (३४११३) परोऽपि कृदेजन्तो मात्तश्चास्ति । कृत्याथे
 तवैकेनूक्त्यन्त (३४११४) आभीक्ष्णे गमुल् (३४१२२) चेत्येवमादिः । तत्
 कथं कन्मेजन्त इत्येतज् ज्ञापकं स्यात् ? एवं तर्हि यदयमव्ययीभावस्याव्ययीभा-
 (१११४१)वशेत्यव्ययसंज्ञां शास्ति तज् ज्ञापयत्यनन्तरो य ईश्वरशब्दस्तस्य ग्रहण-
 मिति । अन्यथा ह्यव्ययीभावश्चेत्येत (१११४१) दपार्थकं स्यात् । निपात-
 त्वादेवाव्ययीभावस्याव्ययसंज्ञायाः सिद्धत्वात् । अस्यापि ज्ञापकता मपाकर्तु-
 माह समासेष्वव्ययीभाव इति । सर्वेषां समासानां निपातत्वादव्ययसंज्ञायां
 प्राप्तायामव्ययीभावश्चेतेत्यतद्वचनं (१११४१) नियमार्थं स्यात् । समासेषु
 तत्पुरुषादिषु मध्ये ऽव्ययीभाव एवाव्ययसंज्ञो भवति । नान्य इति ।
 एवं तर्हि लौकिकन्यायादनन्तरस्यैवेश्वरशब्दस्य ग्रहणं भविष्यति । लोके
 ह्योदकान्तं प्रियं प्रोथ (F) मनुव्रजेदिति य एवानन्तर उदकान्त स्तमेव गत्वा
 तत एव बान्धवा निवर्त्तन्ते । न व्यवहृतात् । तस्मादिहाप्यनेनैव न्यायेना-
 नन्तरादेवेश्वरशब्दाभिपातसंज्ञा निवर्त्तिष्यत इत्यत आह लौकिकं चातिवर्त्तत
 इति । लौकिकमपि न्यायं लोकोऽतिक्रम्य वर्त्तते यस्माद् द्वितीयमप्युद-
 कान्तं स्नेहात् कथाप्रसङ्गाद् वा गत्वा निवर्त्तन्ते बान्धवाः । तदेवं रेफाधिक
 ईश्वरशब्द उच्चार्यते । तेन वीश्वरान् मा भूदिति स्थितमेतत् ।

५७ । चादयोऽसत्त्वे ।

असत्त्वं इति पर्युदासोऽयं वा स्यात् प्रमज्जप्रतिषेधो वा ? तत्र यद्ययं

(F) प्रोथं पर्याप्तमित्यर्थः । प्रोथु पर्याप्तमित्यस्मात् पचायच् । क्रियाविशेषणत्वात्तपु राक्षम् ।

पर्युदासः स्यात् तदा सत्त्वादन्वयं वर्त्तमानाश्चादयो निपातसंज्ञका भवन्ती-
 त्वेषः सूत्रार्थः स्यात् । ततश्च पशुशब्दस्य चादिपरिपठितस्य जातिव्यवच्छिन्ने
 द्रव्ये वर्त्तमानस्य निपातसंज्ञा स्यात् । यो हि जातिविशिष्टे द्रव्ये वर्त्तते स
 जातिद्रव्यसमुदायात्मकमर्थमाह । यच्चैवंविधोऽर्थः स द्रव्यात् केवलादन्यो
 भवति । निपातसंज्ञायां सत्यां पशुरिति सविभक्तिकस्य अवयवं न स्यात् ।
 प्रसज्यप्रतिषेधे त्वेष दोषो न भवति । तत्र हि यत्र द्रव्यगन्धोऽप्यस्ति तत्र सर्वत्र
 प्रतिषेधेन भवितव्यम् । अस्ति चेह द्रव्यगन्धः । पशुत्वजात्याश्रितस्य द्रव्यस्यापि
 पशुशब्देनाभिधानात् । तस्मात् प्रसज्यप्रतिषेध एवायं युक्त इत्यालोच्य
 प्रसज्यप्रतिषेधोऽयमिति । क्व तर्हि वर्त्तमानः पशुशब्दोऽसत्त्ववचनो भवति ?
 यत्र वृत्तौ निपातसंज्ञां लभते दृश्ये यथा लोधं नयन्ति पशु (G)
 मन्यमाना इति । अत्र दृश्येन पशुशब्देन मननं विशिष्यते । दर्शनमेतन्
 मननं सम्यग् ज्ञानमित्यर्थः । सत्त्वशब्दोऽयमिह सत्तायां वर्त्तत इति कस्यचिद्
 भ्रान्तिः स्यात् । अतस्तान्निराकर्तुमाह सत्त्वमिति च द्रव्यमुच्यत इति ।
 चशब्दोऽवधारणे । द्रव्यमेव न सत्त्वमित्यर्थः । यदि ह्यत्र सत्त्वशब्देन सत्त्वोच्यते
 प्रतिषेधोऽनर्थकः स्यात् । नहि चादिषु मध्ये शब्दः सत्तावाची कश्चिदस्ति ।
 तस्माद् द्रव्यमेवोच्यते । इदं तर्हि सर्वनामप्रत्यवमर्शयोग्यो योऽर्थस्तद्भवमिति ।
 तथाचोक्तं—

वस्तूपलक्षणं यत्र सर्वनाम प्रयुज्यते ।

द्रवमिति उच्यते सोऽर्थो भेदत्वेन विवक्षितः ॥१॥ इति ।

भेदत्वेन विशेष्यत्वेनेत्यर्थः । अत एवावसीदति यत्र गुणो विशेषणभावेनेति
 सत्त्वं तद्भवमुच्यते । चणिति पठ्यते । तस्य णकारो विशेषणार्थो निपातैर्यद्
 यदिहन्तकुविन्नेच्छेण्कश्चिदयत्रयुक्तमिति (८।१।३०) । स तु चेच्छब्दस्यार्थं
 वर्त्तते । यत्रेति पठ्यते । तस्य तद्धित (१।१।३८) आसर्वविभक्तिरित्यवयवसंज्ञा
 सिद्धेव । निपातैर्यदयदिहन्त इति (८।१।३०) विशेषणार्थं निपातसंज्ञोच्यते ।

(G) पशु सम्यगित्यर्थः । लोधमनवगतम् । पशु मन्यमानाः सम्यग् ज्ञातेत्यर्थः । निहन्ते तु लुब्धकृषिं
 नयन्ति पशुं मन्यमाना इति मानस्वारपाठात् पशुशब्दः सत्त्ववाची ।

असति निपातत्वे त्रैङ् पालने यं त्रायत इति यच्च इत्यस्यातोऽनुपसर्गे (३।२।३) क इति कप्रत्ययान्तस्य ग्रहणं स्यात् । नञिति पठ्यते । नञो अकारो नलोपो (६।३।७३) नञ इति विशेषणार्थः । नलोपो नस्येतुग्रन्थमाने पामनपुच्छ इत्यत्रापि स्याद् यदि तत्रालुगुत्तरपद (६।३।१) इतुग्रत्तरपदग्रहणसामर्थ्यलक्ष्यं पूर्वपदं नशब्देन विशिष्यते नान्तस्य पूर्वपदस्येति । अथ तु पूर्वपदे न नशब्दो विशिष्यते पूर्वपदस्य नस्येत्यतोऽसत्यपि अकारे न भवति पामनपुच्छ इत्यत्र नलोप इति । नञि तर्हि नशब्दः पूर्वपदं किं तर्हि पामनशब्दः । अथ क्रियमाणेऽपि अकारेऽनुबन्धे स्त्रैणपुच्छ इत्यत्र कस्मान्न भवति ? अकारस्य वृद्धौ प्रत्ययसम्बन्धिनश्चरितार्थत्वात् । निपातसम्बन्धिनस्तु न कचिच्चरितार्थत्वम् । अतस्तेन प्रत्यय सम्बन्धिना अकारेण तु तुल्यमाख्यातुं न शक्यत इति न भवति । तथेति । यः प्राग्दिशो (५।३।१) विभक्तिरिति विभक्तिसंज्ञकस्यालुप्रत्ययान्तस्याथाशब्दो नेह तस्येदं ग्रहणम् । तस्य तद्धितश्च (१।१।३८) त्यनेनैवाव्ययसंज्ञायाः सिद्धत्वात् । आद्युदात्तत्वञ्च लिट्स्वरेण । कस्य तर्हि ग्रहणम् ? तत्सदृशस्यानुग्रत्पत्रस्य । ननु च तस्यापि विभक्तिस्वरप्रतिरूपकाद्येत्यनेनैव सिद्धं निपातत्वम् । मत्वमेतत् । तस्यैवायं प्रपञ्चः । यथातथाशब्दस्य ग्रहणं तस्यैव प्रपञ्चः । अथ वेलायां मात्रायां यथाऽस्ति कथं कुत इत्येतेषामपि ग्रहणं तस्यैव प्रपञ्चः । विभक्तिप्रतिरूपकत्वात् । मन्ये ब्रूहीति । आद्युदात्तार्थं सुभयोः पाठः । मन्य इति दिवादिः कर्मण्यात्मनेपदम् । अन्तोदान्तः प्राप्तो यक्स्वरेण । ब्रूहीति च प्रत्ययस्वरेण । विभक्तिप्रतिरूपकाच्च निपाता उपाजेऽन्वाजे इतिवमादयः । स्वरप्रतिरूपका अचो ये न भवन्त्यप्सदृशाः । तथाच वक्ष्यति ऋति ऋर्वा ऋचनं कर्त्तव्यम् । ऋति ऋर्वा वचनमिति (६।१।१०१, वा) । एवञ्चातीयकानां नेपातसंज्ञाद्वारेण सत्त्वमेवाख्यायते । पशुर्वे पुरुषः पशुः पुरोडाश इति । अत्र पशुशब्दः पुरुषे पुरोडाशे च सत्त्वे वर्त्तत इति न भवत्येव निपातसंज्ञा ।

५८ । प्रादयः ।

अथ किमर्थं पृथग्योगकरणम् ? न चादिष्वेव प्रादयः पठेरन्वित्याह पृथग्योगकरणमित्यादि । उत्तरसंज्ञोत्तरसूत्रे कृता संज्ञोपसर्गसंज्ञा ।

तस्या विशेषणं वावच्छेदः प्रादिभ्योऽन्यस्माद्वावर्त्तनमुत्तरसंज्ञाविशेषणम् । तदर्थः प्रयोजनं यस्य तदुत्तरसंज्ञाविशेषणार्थम् । एतदेव स्पष्टीकर्तुमाह चादीनामुपसर्गसंज्ञा मा भूदिति । एकयोगे हि सति यथा प्रादीनामुपसर्गसंज्ञा भवति तथा चादीनामपि स्यात् । अतः प्रादीनामिवोपसर्गसंज्ञा यथा स्याच्चादीनां मा भूदित्येवमर्थं पृथग् योगः क्रियते । पराः सेना इति । सेनाया द्रव्यत्वात् तत्र वर्त्तमानस्य पराशब्दस्येह ग्रहणं न भवति । परा उत्कृष्टाः परदेशस्थिता वा । यत्र त्वेकवचनं पठ्यते परा सेनेति तत्र रूपोदाहरणं वेदितव्यम् । द्विवचनबहुवचनयोस्तु निपातत्वादवयवसंज्ञायां सत्यां विभक्तेर्लुक् स्यात् ।

५६ । उपसर्गाः क्रियायोगे ।

प्रणयतीति । प्रशब्दस्योपसर्गत्वादुपसर्गादसमासेऽपि (८।४।१४) णोपदेशस्येति णत्वम् । प्रनायको देश इति । अत्र नयनक्रियया प्रशब्दस्य योगो नास्तीत्युपसर्गसंज्ञा न भवति । ननु चात्रापि गमिक्रियया योगोऽस्त्येवेति स्यादेव तस्योपसर्गसंज्ञा । नैतदस्ति । क्रियायोगग्रहणं ह्येव मनर्थकं स्यात् । कथम् ? प्रादीनां क्रियायोगावगमिचारात् । तस्मात् क्रियायोगग्रहणसामर्थ्याद् यं प्रति क्रियायुक्ताः प्रादय स्तं प्रति गत्युपसर्गसंज्ञका भवन्ति । नान्यं प्रति । नचेह नयनक्रियया युक्तः प्रशब्दः । किन्तर्हि ? गमिक्रिययेति नयतिं प्रतुपसर्गसंज्ञको न भवति । मरुच्छब्दस्योपसंख्यानमिति । तत्त्वविधाविति शेषः । अन्यथा हि निपाता आद्युदात्ता (फिट्, ८०) उपसर्गाद्याभिवर्जमित्याद्युदात्तत्वमपि स्यात् । अन्तोदात्तश्चेत्यतः मरुच्छब्दः । उपसंख्यानशब्दस्य प्रतिपादनमर्थः । मरुच्छब्दस्योपसर्गसंज्ञायाः प्रतिपादनं कर्त्तव्यमित्यर्थः । तत्वेदं प्रतिपादनम् । उपसर्ग इति योगविभागः क्रियते । अत्र च प्रादय इति नाभिसम्बध्यते । तेन मरुच्छब्दस्य तत्त्वविधायुपसर्गसंज्ञा भवतीति । अतएव योगविभागाच्चाच्छब्दस्याङ्गविधान्तःशब्दस्याङ्गिकविधिणत्वेऽप्युपसर्गसंज्ञा भवतीति वेदितव्यम् । योगविभागस्येदं लिङ्गम् प्रश्नाश्रयार्थादितिभ्यो (५।२।१०१) णः । तिरोऽन्तर्भाविति (१।४।७१) च निर्देशः । ततः क्रियायोग इति द्वितीयो योगः । अत्र च प्रादय

इति सम्बध्यते । किमर्थमिदम् ? पूर्वैर्नैव सिद्धमिति पूर्वयोगस्यासर्वविषयत्व-
ज्ञापनार्थम् । तेन नातिप्रसङ्गः । प्रादीनामक्रियायोग उपसर्गसंज्ञा मा
भूदित्येवमर्थञ्च । मरुत्त इति । अच उपसर्गात् त इति (७.४।४७)
ज्ञप्रत्यये कृते द्वितकारनिर्देशाद्दत्तेः सर्वादेशः । ननु च सत्यामुपसर्गसंज्ञायां
मरुच्छब्दस्थानजन्तत्वात् तत्वेन न भवितव्यमित्यत आह संज्ञाविधानसामर्थ्या-
दित्यादि । यथा ह्युपसरज इत्यत्र डित्करणसामर्थ्यादभस्यापि टिलोपो
भवति तथेहाप्यनजन्तादपि तत्वं भविष्यति । अन्यथा ह्रीदं वचन मपार्थकं
स्यात् । मरुच्छब्दस्योपसर्गसंज्ञाया अन्यकार्याभावादिति भावः । अच्छब्द-
स्योपसंख्यानमिति । अत्राप्युपसंख्यानशब्दस्य स एवार्थः । प्रतिपादनमपि
तदेव । ननु च भिदादिपाठादेव हि अहेति सिद्धम् । तत् कथं तत्सिद्धये
अच्छब्दस्योपसर्गसंज्ञा क्रियते ? एवमन्यते । अनार्थस्तत्र पाठ इति ।

६० । गतिश्च ।

प्रकृत्येति । गतिसंज्ञायां सत्यां कुगतिप्रादय (२।२।१८) इति समासः ।
समासेऽनञ्पूर्वे क्लो ल्यबिति (७।१।३७) ल्यप् । प्रकृतमिति । तौ चेत्यनु-
वर्तमाने (६।२।४५) गतिरनन्तर (६।२।४८) इति प्रकृतिस्वरणाद्युदात्तः
प्रशब्दः । यत् प्रकरोतीति । प्रशब्दादनन्तरस्य तिङ्ङितिङ्ङ इति (८।१।२८)
निघाते प्राप्ते निपातैर्यद्यदीत्यादिना (८।१।३०) प्रतिषेधे तिषः पिच्चादनु-
दात्तत्वम् । सति शिष्टस्वरस्य बलीयस्त्वमन्यत्र विकरणस्वरस्य इति
६।१।१५८, वा) विकरणस्वरस्य प्रत्ययाद्युदात्तत्वं न भवति । करोतिरेव तु
भवति धातोरिति (६।१।१६२) । शेषमनुदात्तं भवति । प्रशब्दस्योपसर्गाद्याभि-
र्वजमित्याद्युदात्तत्वे प्राप्ते गतिर्गताविति (८।१।७०) निघातेऽनुवर्त्तमाने तिङि
चोदात्तवतीति (८।१।७१) करोतिशब्दे तिङन्त उदात्तवति परतोऽनुदात्तत्वं
भवति । तत्र हि पूजनात् पूजितमनुदात्तं (८।१।६७) काष्ठादिभ्य
इत्यतोऽनुदात्तमिति वर्त्तते । एतच्च प्रयोजनत्रयमुत्तरञ्च गतिसंज्ञाया वेदि-
तव्यम् । अथ किमर्थं योगविभागः ? न गतिग्रहणं पूर्वयोग एव क्रियत
इत्यत आह ! योगविभाग उत्तरार्थ इति । उत्तरत्वेत्यादिना योगविभाग-

स्योत्तरार्थतां दर्शयति । यद्युत्तरत्राप्युपसर्गसंज्ञा स्यात् तदा किं स्यादित्यत आह जरौस्यादित्यत्रेत्यादि । चकारः संज्ञासमावेशार्थ इति । असति चकार एकसंज्ञाधिकारादेकत्र संज्ञाद्वयस्य विधानात् पर्यायः स्यात् । न समावेशः । प्रणीतमित्यादिना संज्ञासमावेशस्य फलं दर्शयति । गतिरनन्तर इति (६।२।४८) स्वर इति । उदाहरणद्वयेऽप्युपसर्गादिति (८।४।१४, ८।३।६५) णत्वषत्वे भवत इति । प्रणीतमिति । उपसर्गादसमावेशेऽपि णोपदेशस्येति (८।४।१४) णत्वम् । अभिधत्तमिति । उपसर्गात् सुनोतीत्यादिना (८।३।६५) धत्वम् । कारिकेत्यादि । धात्वर्थनिर्देश एतदुपसंख्यानं कर्त्तव्यम् । योऽन्यः कर्त्तरि कारिकाशब्दो ण्वुलन्तस्तस्य कारिकां कृत्वेत्येवं भवति । उपसंख्यानशब्दस्य प्रतिपादनमर्थः । तत्रेदं प्रतिपादनम् । उत्तरसूत्रे चकारस्यानुक्तसमुच्चयार्थत्वात् कारिकाशब्दस्य गतिसंज्ञा भवतीति । पुनश्चनसा-
वित्यादि । पुनश्चनःशब्दो ह्यसि विषये गतिसंज्ञकौ च भवत इत्येतदर्थरूपं व्याख्येयमित्यर्थः । व्याख्यानन्तूत्तरसूत्रे चकारस्यानुक्तसमुच्चयार्थतामात्रित्य कर्त्तव्यम् । पुनरुक्त्युतमिति । सिवु तन्तुसन्ताने । निष्ठा । उदित्त्वादुदितो वेति (७।२।५६) विभाषेत्त्वाद् यस्य विभाषेतीदृप्रतिषेधः (७।२।१५) । च्छोः शृङ्गुनासिके चेति (६।४।१८) वकारस्योद् । यणादेशः । चनोहितमिति । दधाते हिरिति (७।४।४२) हिरादेशः । गतिरनन्तर इति (६।२।४८) प्रकृतिस्वरिणाद्युदात्तत्वम् । चनःशब्दो हि निपाता आद्युदात्ता (फिट्, ८० भवन्तीत्याद्युदात्ताः ।

६१ । जय्यादिचिड्वाचश्च ।

च्युन्ता डाजन्ताच्चेति । ननु च पदसंज्ञायामन्तग्रहणेन ज्ञापितमन्यत्र संज्ञाविधौ प्रत्ययग्रहणे तदन्तविधिर्नास्तीति । अतश्चिड्वाचोरेव गतिसंज्ञया भवितव्यम् । तत् किमुच्यते च्युन्ता डाजन्ताच्चेति ? एवमन्यत्र । क्रियायोग इति वर्त्तते । न च प्रत्ययमात्रस्य क्रियायोगः सम्भवति । तस्मात् क्रियायोगानुवृत्तिसामर्थ्यात् तदन्तस्यैव संज्ञा विज्ञायत इति भवत्येव तदन्तस्य संज्ञा । सा तु विशेषानुपादनाद् धातुमात्रेण योगे प्राप्नोतीत्यत आह चिड्वाचोरित्यादि ।

अभूततद्भावे कृत्वस्तियोगे (५।४।५०) पृथिविहितः । अव्यक्तानुकरणादित्यादावपि (५।४।५७) सूत्रे कृत्वस्तियोगस्यानुवृत्तेर्डाजपि तत्रैव विहितः । तेन पृष्ठो-
चोक्तावद् धात्वन्तरिण योगसम्भवात् कृत्वस्तियोगे गतिसंज्ञाविधानम् ।
अतस्तत्साहचर्यादूर्ध्वादीनामपि तैरेव योगे विधीयते । जर्थादिभ्यश्चार्थस्या-
प्रतीतेर्न शक्यन्ते ते चूर्णता इति विज्ञातुम् । अतस्तेषां पृथग् ग्रहणम् ।
तामेव च तेभ्यश्चार्थस्याप्रतीतिमर्थान्तरप्रदर्शनेन प्रतिपादयितुमाह उर-
उररीत्यादि । श्रौषडादीनां स्वधापर्यन्तानां चादिषु पाठादक्रियायोगेऽपि
निपातसंज्ञा भवति । आविःशब्दः साक्षात्प्रभृतिषु पठ्यते । तेन तस्य
विभाषा (१।४।७२) कृञीति करोतियोगे विभाषा गतिसंज्ञा । शुक्लीकृत्येति ।
अस्य (७।४।३२) च्वावितीत्वम् । पटपटाकृत्येति । वा कष (१।१।८०) इत्यत्र
पटपटाशब्दो व्युत्पादितः ।

६२ । अनुकरणं चानितिपरम् ।

अनितिपरमिति । अत्रेतिपरशब्द इति पर इति पञ्चमीति (२।१।३७)
योगविभागात् तत्पुरुषो वा स्याद् ? इति परो यस्मादिति बहुव्रीहिर्वा ?
तत्र यद्याद्यः पञ्च आश्रीयेत तदेतिखाट्कृत्येत्यत्र प्रतिषेधः स्यात् ।
इह तु न स्यात् । खाड्गिति कृत्वा आगत इति । अनिष्टकृत्येति । द्वितीये तु
पञ्च एष दोषो न भवति । अतस्तमेवात्रित्याह इति परो यस्मादि-
त्यादि । निरुद्धीवदिति । छिबु निरसने । सुवधातुछिबुष्वकृतीनां प्रति-
षेधो वक्तव्य इति (६।१।६४, वा) प्रतिषेधाच्चात्वादेः षः सः इति (६।१।६४) सत्त्वं
न भवति । छिबुक्लसुचमां शितोति (७।३।७५) दीर्घत्वम् ।

६३ । आदरानादरयोः सदसती ।

प्रीतिसम्भ्रम आदर इति । प्रीत्या सम्भ्रमः प्रीतिसम्भ्रमः प्रीतिपूर्विका
प्रत्युत्थानासनादिदानक्रियेत्यर्थः । परिभवौदासीन्यमिति । परिभवोऽवज्ञा ।
तिरस्कार औदासीन्यम् । कर्त्तव्यं प्रत्युत्थानासनादिदानं प्रत्युपेक्षा ।
परिभवेणौदासीन्यं परिभवौदासीन्य मिति । द्वितीयेति (२।१।३०) योग-
विभागात् समासः । अथवा परिभवौदासीन्यञ्च परिभवौदासीन्यम् ।

अथ किमर्थमनादरग्रहणं मसदग्रहणञ्च क्रियते ? नादरे सदित्येवोच्यते ?
 अथ कथमिदानीमनादरेऽसच्छब्दस्याव्ययसंज्ञा स्यात् ? कथञ्च समासादि
 कार्यम् ? तदन्तविधिनासच्छब्दस्यापि निपातसंज्ञायां गतिसंज्ञायाञ्च सत्यां
 सच्छब्दस्य निपातस्याव्ययसंज्ञा विधीयमाना ऽव्ययसंज्ञायां तदन्तविधेरूप-
 संस्थानादसच्छब्दस्याप्यव्ययसंज्ञा भविष्यति । कुगतिप्रादय इत्यत्र (२।२।१८)
 च सुबन्तस्य प्रकृतत्वाद् गत्यन्तस्य सुबन्तस्य समासो विधीयमानोऽसच्छब्द-
 स्यापि भविष्यति । गतिरनन्तर (६।२।४८) इत्यत्रापि पूर्वपदमित्यनु-
 वर्तते । गतिर्गतावित्यत्रापि (८।१।८०) पदस्येति । तेन गत्यन्तस्य पूर्व-
 पदस्य प्रकृतिस्वरो विधीयमानस्तथा गत्यन्तस्य पदस्यानुदात्तो विधीयमानो-
 ऽसच्छब्दस्यापि भविष्यति । तस्यापि गत्यन्तत्वात् । भवतु तदन्तविधिना यथोक्तं
 कार्यम् । अनादरावगतिस्तु कथं स्याद् ? असत्यनादरग्रहणे न सदसदिति
 नञाऽदरप्रतिषेधात् । आदरश्चेत् प्रतिषिद्धः किमन्यदनादरात् स्यात् ।
 नैतद् युक्तमुच्यते । नञ्समासो हि तत्पुरुषः सदृशमेव कार्यं प्रतिपादयति
 यथा ऽनाङ्गणमानयेति । तत्रेह यद्यनादरग्रहणं न क्रियेत तदा सत्
 सदृशं यत् तदसद् यत्रादरप्रसङ्गस्तत्रैव स्यात् । गुरु मसत्कृत्य गतः ।
 यत्र त्वप्रसक्त एवादरस्तत्र न स्यात् । भृत्यमसत्कृत्य गतः । अनादरग्रहणे
 तु सति बहुव्रीहिर्विज्ञायते । अविद्यमान आदरो यस्मिन्नित्यनादर
 इति । बहुव्रीहिश्चात्यन्ताभावे प्रसक्त्यभावे च भवतीति सर्वत्र संज्ञा सिध्यति ।
 तस्मादनादरग्रहणं कर्त्तव्यम् । तस्मिंश्च क्रियमाणे सत्यसदग्रहणमपि कर्त्तव्य-
 मेव । अन्यथा हि किमनादरग्रहणेन विशिष्येत यस्यानादरे वर्त्तमानस्य
 गतिसंज्ञा विधीयते ? नहि सच्छब्दस्यानादरे वृत्तिः सम्भवति । यद्यपि तस्य
 न सम्भवति तदन्तस्यासच्छब्दस्य सम्भवतीति चेत् सत्यं सम्भवति । नतु तस्य
 गतिसंज्ञा लभ्यते । तदन्तविधेरभावात् । प्रकृते नहि तदन्तविधिर्भवति ।
 नचेह किञ्चित् प्रकृतं मस्ति । तस्मादसच्छब्दार्थं मनादरग्रहणम् । यदि तु यथा
 गोषदं (६।१।१४५) सेवितासेवितप्रमाणेष्वित्यत्रासेविते गोषदशब्दो न सम्भव-
 तीत्यगोषदशब्दार्थमसेवितग्रहणं विज्ञायते तथेहापि सच्छब्दोऽनादरे न
 सम्भवतीत्यसच्छब्दार्थमनादरग्रहणं विज्ञायेत तदा शक्यमसच्छब्दस्य ग्रहण-

मकर्त्तुम् । असदुग्रहणं तु क्रियते तदा विस्पष्टार्थम् । सत्कृत्वा ऽसत्-
कृत्वेति । शोभनाशोभनार्थाविह सदसच्छब्दौ । विद्यमानाविद्यमानार्थौ वा ।

६४ । भूषणेऽलम् ।

अलं कृत्वेति । पर्याप्ताविहालं शब्दो वर्त्तते ।

६५ । अन्तरपरिग्रहे ।

अन्तःशब्दोऽयम् मध्येऽधिकरणभूते वर्त्तते । परिग्रहे च । तत्र परि-
ग्रहप्रतिषेधादितरत्र संज्ञा विधीयते । यस्त्वस्य स्वरादिषु पाठः स परिग्रहे-
ऽप्यव्ययसंज्ञार्थः । अन्तर्ह्येति । मध्ये ह्येत्यर्थः । वा (६।४।३८) ल्यपीत्यनु-
नासिकलोपः । वक्तव्य इति व्याख्येय इत्यर्थः । व्याख्यानन्तु पूर्वमेव कृतम् ।
अन्तर्धेति । आतश्चोपसर्ग (३।३।१०६) इत्यङ् । अन्तर्धिरिति । उपसर्गे घोः
(३।३।८२) किरिति किप्रत्ययः । अन्तर्णयतीति । उपसर्गादसमासेऽपीति
(८।४।१४) णत्वम् ।

६६ । कणेमनसी श्रद्धाप्रतीघाते ।

कणेशब्दः समस्यन्तप्रतिरूपको निपातः । स चेष्टाभिलाषातिशये
वर्त्तमानो गृह्यते । तस्य हि श्रद्धाप्रतीघात इत्युपाधिः सम्भवति । मनः-
शब्दोऽपि तत्साहचर्यादभिलाषवृत्तिरेव विज्ञायते । कणे हत्वा मनो ह्येति ।
अत्र कणेशब्दः सूक्ष्मे तण्डुलावयवे वर्त्ततेऽधिकरणभूते । मनश्शब्दश्चेतसि ।

६७ । पुरोऽव्ययम् ।

पुरस्कृतेति । पूर्वस्माद् देशादागत इत्यस्मिन्नर्थे पूर्वाधरावराणामसि
(५।३।३८) पुरधवश्चैषामित्यसिप्रत्ययः पूर्वशब्दस्य च पुरादेशः । तद्विज्ञासर्व-
विभक्तिरित्यव्ययसंज्ञा (१।१।३८) । विसर्जनीयस्थानिकस्य सकारस्योपचार
इत्येषा संज्ञा पूर्वाचार्यप्रणीता । नमस्युरसोर्गन्थोरिति (८।३।४०) सकारः ।
पूः पुरौ पुरः कृत्वा गत इति । पुरः कृत्वेतीदं प्रत्युदाहरणम् । पूः पुरा-
वित्येतयोस्तूपन्यासस्तत्साहचर्येण पुरःशब्दस्यानव्ययत्वप्रदर्शनार्थः । पू पालन-

पूरणयोः । भ्राजभ्रासेत्यादिना (३।३।१७७) क्तिप् । उदोष्ठापूर्वस्येत्युत्त्वम् (७।१।१०२) । रपरत्वञ्च । गतिसंज्ञाया अभावादिह समासादि कार्यं न भवति । नमस्युरसोर्गत्योरिति (८।३।४०) विसर्जनौयस्य सकारोऽपि न भवति । ननु च यद्यत्र गतिसंज्ञा स्याद् गतिसमासे कृते सुपो निवृत्त्या भवितव्यम् । तदा पुर इति रूपं न स्यात् । असति तस्मिन् संज्ञापि निवर्त्तते । नैतदस्ति । यद्यपि विभक्तौ निवृत्तायां पुर इति रूपं न स्यात् तथापि नैवं संज्ञा निवर्त्तते । एकदेशविकृतस्यानग्नत्वात् ।

६८ । अस्तं च ।

अस्तंशब्दो मकारान्तोऽव्ययमिति । अव्ययमित्यत एव विशेषणोपादान-सामर्थ्यादव्ययत्वं विज्ञेयम् । चादेराकृतिगणत्वाद्वा । अस्तं कृत्वा काण्डं गत इति । असु क्षेपणे । निष्ठा । पूर्ववदिदं प्रतिषेधः । चकारोऽव्ययमित्य-स्यानुकर्षणार्थः । यद्येवं चानुकृष्टत्वादुत्तरत्र तस्यानुवृत्तिर्न स्यात् । उत्तर-त्रापि चकारस्तदनुकर्षणार्थोऽनुवर्त्तिष्यत इत्यदोषः ।

६९ । अच्छ गत्यर्थवदेषु ।

अच्छशब्दोऽव्यय मभिगच्छस्यार्थ इति । अभिराभिमुख्ये । अच्छोद्येति । यजादित्वाद्वाद्यादिसूत्रेण (६।१।१५) संप्रसारणम् । अच्छमित्यकलुषमित्यर्थः ।

७० । अदोऽनुपदेशे ।

उपदेशः परस्वार्थकथनम् । तच्च परस्य प्रत्यायनार्थं भवतीत्याह उपदेशः परार्थ इति । अदः कृत्वेति । एतत् कृत्वेत्यर्थः ।

७१ । तिरोऽन्तर्द्धौ ।

तिरोभूत्वा स्थित इति । अन्तर्द्धूत्वा । वा पार्श्वतोभूत्वेत्यर्थः ।

७२ । विभाषा कृञि ।

तिरस्कृत्येति । तिरसोऽन्यतरस्यामिति (८।३।४२) विसर्जनौयस्य सत्वम् ।

७३ । उपाजेऽन्वाजे ।

७४ । साक्षात्प्रभृतीनि च ।

साक्षात्प्रभृतिषु चार्थवचनमिति । चार्थ उच्यते कथ्यते येन तच् चार्थ वचनम् । चार्थव्याख्यानम् । एतेनैतदुक्तम् भवति साक्षात्प्रभृतीनां चार्थो येन प्रतिपाद्यते ऽस्मिन् संज्ञाविधौ तच् चार्थवचनं कर्त्तव्यमित्यर्थः । किमर्थम् ? असाक्षाद्भूतं यदा साक्षात् क्रियते तदा गतिसंज्ञा यथा स्यात् । यदा त्वसाक्षाद्भावो न क्रियते किंतु साक्षाद्भूतस्य प्रत्यक्षभावमुपगतस्यैव सतो योऽन्यो विशेषः कश्चित् क्रियते तदा मा भूदिति । एवं मिथ्याप्रभृतीनाम् । अमिथ्याभूतानां मिथ्याभावो यदा क्रियते तदा यथा स्यात् । अन्यदा मा भूत् । तदेवं व्याख्यानम् । ऊर्थादिचिड्वाचश्चेत्यत्र (११४।६१) चिग्रहणमच्छगत्यर्थ-वदेष्वित्यत्र (११४।६८) श्वार्थग्रहणमिह मण्डूकमुत्तिन्यायेनानुवर्त्तते । तेन चार्थे वर्त्तमानानां साक्षात्प्रभृतीनां गतिसंज्ञा विधीयत इति । व्यवस्थित-विभाषाविज्ञानाद्वा चार्थ एव वर्त्तमानानां तेषां संज्ञा भविष्यतीति । चार्थता चोभयथा सम्भवति । चार्त्तानामचार्त्तानाञ्च । तत्र यदा चार्त्तता भवति तदोर्थादिचिड्वाचश्चेति (११४।६१) नित्यं संज्ञा भवति । अनया त्वनेन गतिसंज्ञा विभाषा भवति । व्यवस्थितविभाषया चास्य सूत्रस्य चार्थेष्वेव प्रवृत्तेः । मकारान्तत्वनिपातनमपि लवणादीनामचार्त्तानां न भवति । विभाषितगतिसंज्ञायाः सन्नियोगेन हि तेषां मकारान्तत्वनिपातनम् । अग्नौवशेप्रभृतयो विभक्तिप्रतिरूपकनिपाता द्रष्टव्याः । प्रादुराविःशब्दावूर्त्यादिषु पठ्येते । तयोः करोतियोगे विभाषार्थ इह पाठः ।

७५ । अनत्याधान उरसिमनसौ ।

उरसिमनसिशब्दौ विभक्तिप्रतिरूपकौ निपातौ । उरसिक्त्व्येति । अभ्युप-गम्येत्यर्थः । मनसिक्त्व्येति । निश्चित्येत्यर्थः ।

७६ । मध्येपदेनिवचने च ।

मध्येपद इति सप्तम्यन्तप्रतिरूपकौ निपातौ । निवचन इति । अर्था-

भावेऽवयवीभावो नित्यं निवसमिति यथा । निवचनेकत्येति । उच्चारण-
सामर्थ्यात् सप्तम्याः समासेऽप्यलुग् भवति । एवमुत्तरत्र ।

७७ । नित्यं हस्तेपाणावुपयमने ।

हस्तेकृत्य पाणौकृत्येति । सप्तम्याः पूर्ववदलुक् । दारकमेति । भार्याकरणम् ।

७८ । प्राध्वम् बन्धने ।

बन्धन इति निमित्तसप्तमीयम् । प्राध्वंशब्दस्यानुकूल्यवृत्तिवाद् बन्धन
इत्यस्य विशेषणं नोपपद्यत इति सामर्थ्यात् तदर्थस्य विशेषणं विज्ञायत इत्यत
आह तदानुकूल्यमित्यादि । बन्धनं हेतु र्यस्य तत् तथोक्तम् । प्राध्वंकृत्येति ।
बन्धनेन निमित्तेनानुकूल्यं कृत्येत्यर्थः । प्राध्वं कृत्येति । समर्थमध्वगमने
शकटमध्वाभिमुखं कृत्येति गम्यते । उपसर्गादध्वन (५।४।८५) इत्यच्
समासान्तः । नस्तद्धित इति (६।४।१४४) टिलोपः । प्रगतमध्वानमिति
प्रादिसमासः । लक्षणप्रतिपदोक्तपरिभाषयैवात्र प्राप्तौ सिद्धायां लाक्षणिकोऽपि
प्राध्वंशब्दो यच्च बन्धनेनाभिसम्बध्यते तच्चापि गतिमञ्जरा भवतीति ज्ञापनार्थं
बन्धनग्रहणम् । तेन यदा बन्धनेनैव शकटस्याध्वनि सामर्थ्यादध्वाभिमुखता
विवक्ष्यते तदा प्राध्वंकृत्य शकटं गतमित्येतदपि सिद्धमभवति ।

७९ । जीविकोपनिषदावौपम्ये ।

औपम्यविषय इति । उपमीयतेऽनयेत्युपमा । आतश्चोपसर्ग (३।३।१०६)
इत्यङ् । तस्या भाव औपम्यम् । अथ् । तत् पुनः क्रियाकारकसम्बन्धः ।
समासकृतत्वज्ञितेषु सम्बन्धाभिधानमनन्तरं रूढाभिन्नरूपावगमिचरितसम्बन्धेभ्य
इति वचनात् । विषयग्रहणेनौपम्य इति सप्तम्या विषयसप्तमीत्वं दर्शयति ।
सम्भवति च जीविकोपनिषदावुपमाभूते प्रत्यौपम्यविषयभावः । तेन विनोप-
माया अभावात् । जीविकाकृतेऽपरादि । जीविकामिव कृत्वा । उपनिषदमिव
कृत्येत्यर्थः । जीविका जीवनोपायः । उपनिषद्रहस्यं हेतुश्च । यत् तत्-
सदृशं तज् जीविकेव जीविका । उपनिषदिवोपनिषदिति जीविकोपनिषद्भा-
मुपमीयते ।

८० । ते प्राग् धातोः ।

नियमार्थमेतत् । नियमः पुनः संज्ञानियमो वा स्यात् ते प्रादयो यदा धातोः प्राक् प्रयुज्यन्ते तदैव गतुपसर्गसंज्ञका भवन्तीति ? प्रयोगनियमो वा ? ते प्रादयो गतुपसर्गसंज्ञकाः सन्तो धातोः प्राक् प्रयोक्तव्या इति ? तत्र यदि पूर्वको नियम आश्रीयेत तदा संज्ञावाक्यानामयमेकदेशो विज्ञायेत ते प्रादयो धातोः प्राक् प्रयुज्यमाना गतुपसर्गसंज्ञका भवन्तीति । तथाच गतुपसर्गसंज्ञयोरनभिनिर्हत्तत्वात् ते गतुपसर्गसंज्ञका इति प्रत्यवमर्शं न युज्यते । निपातसंज्ञायाश्चाभिनिर्हत्तत्वात् त इत्यनेन निपाता एव प्रत्यवमृश्येरन् । ततश्च निपातसंज्ञाया नियमः स्यात् । इतरत्र तु नियमेनायं योगो गतुपसर्गसंज्ञावाक्यानामेकदेशभूतो भवतीति न भवतेष दोषप्रसङ्गः । संज्ञानियमस्य चाप्राक्प्रयुज्यमानानां संज्ञानिवृत्तिः फलं स्यात् । तच्चायुक्तम् । नञ्प्राक्प्रयुज्यमानानां सतग्रामपि संज्ञायां किञ्चिदनिष्टमापद्यते । इतरस्य तु नियमस्याप्राक्प्रयोगाभावः फलम् । तच्च युक्तम् । नहि गतुपसर्गसंज्ञकानामप्राक्प्रयोग इत्यर्थः । तस्मात् प्रयोगनियम एव नग्राह्य इति तमाश्रित्याह ते गत्युपसर्गसंज्ञका इति । तथाचेत्यादि । यादृशो नियमः कृतस्तदनुरूपं तत्सदृशमेवेत्यर्थः । ननु च नेव कश्चित् प्रपठतीति प्रयोक्तव्ये पठति प्रेति प्रयुङ्क्ते । ततोऽनिष्टादर्शनादपार्थक्यमेतत् । नैतदस्ति । यद्यपि भाषायां धातोः परेण प्रयुज्यमानास्ते गतुपसर्गसंज्ञका न दृश्यन्ते छन्दसि तु दृश्यन्ते । तत्र य एव मन्दबुद्धिः प्रतिपत्ता तेषां छन्दसि धातोः परे प्रयोगं दृष्ट्वा यथैव ते छन्दसि विषये धातोः परेण प्रयुज्यन्ते तथा भाषायामपि प्रयोक्तव्या इति मन्यते तं प्रति बुद्ध्यादनार्थत्वान् नास्ति 'वैयर्थ्यप्रसङ्गः । अथ किमर्थं तेग्रहणम् ? यावता प्रकृतत्वादेव गतुपसर्गसंज्ञकानां प्राक् प्रयोगेण सम्बन्धो विज्ञास्यत इत्याह तेग्रहणमित्यादि । असति तेग्रहणे गति-संज्ञकानामनन्तरत्वात् त एव प्राक्प्रयोगेण सम्बन्धेरन् । तेग्रहणे तूपसर्गसंज्ञा अपि निर्दिश्यन्ते इति तेषामपि सम्बन्ध उपपद्यते । तस्मादुपसर्गाणामपि प्राक् प्रयोगनियमो यथा स्यादित्यवमर्शं तेग्रहणम् । ननु च यं प्रति

क्रियायुक्ताः प्रादयस्तु प्रति गतुरपसर्गसंज्ञका भवन्तीत्यन्तरेणापि धातु-
ग्रहणं धातोरेव प्राक् प्रयोगो विज्ञास्यते । नहि धातोरनग्रतः क्रियास्ति ।
तत् कथं धातोरितुग्यते ? नैतदस्ति । प्रकर्तुमिच्छति प्रचिकीर्षतीत्यत्रापि
धातोश्च प्राक् प्रयोगो यथा स्यात् । अत्र सनः सम्बन्धिन्यैषणक्रियया युक्तः
प्रशब्द इति सनं प्रति गतुरपसर्गसंज्ञा यथा स्यात् । ततश्चासति धातुग्रहणे
तत एव प्राक् प्रयुज्येत । धातुग्रहणे तु चिकीर्षतेर्धातोः प्राक् प्रयुज्यते ।
न सनः ।

८१ । छन्दसि परेऽपि ।

८२ । व्यवहिताश्च ।

छन्दसि व्यवहितानां प्रयोगवचनाद् भाषायां व्यवहितानां प्रयोगो न
भवतीत्युक्तं भवति । यद्येवं गतिव्यवधानेऽपि प्राक् प्रयोगो न प्राप्नोति
समाहरतीत्यादौ । नैष दोषः । नहि तुल्यजातीयको व्यवधायको भवति ।
गतुरपसर्गजातेराश्रयणान् नास्ति व्यवधानम् । आ मन्दैरित्यादि । अत्राडो
मन्दैरित्यादिभिः पदैर्व्यवधानेऽपि यातेर्धातोः प्राक् प्रयोगः । आयाहीति ।
एतेनाडो याहीत्यनेन सम्बन्धं दर्शयति ।

८३ । कर्मप्रवचनीयाः ।

कर्मप्रवचनीया इति वक्ष्यमाणानां संज्ञानां बहुत्वादु बहुवचनेन निर्देशः ।
महत्याः संज्ञायाः करणस्थैतत् प्रयोजनमन्वर्थसंज्ञा यथा विज्ञायेत कर्म प्रोक्तवन्तः
कर्मप्रवचनीया इति । भूते कृत्यलुटो (३।३।११३) बहुलमिति कर्त्तर्यनीयम् ।
कर्मशब्दः क्रियावचनः । के च कर्म प्रोक्तवन्तः ? ये संप्रति क्रियां न त्वाहुः ।
तदेव मन्वर्थसंज्ञाकरणद्वारेण ये क्रियां द्योतितवन्तो नतु संप्रति द्योतयन्ति
ते कर्मप्रवचनीयसंज्ञा भवन्तीत्युक्तं भवति । यदि सम्प्रति न क्रियां द्योतयन्ति
किन्तर्हि द्योतयन्ति ? सम्बन्धविशेषम् । यथा शाकल्यस्य संहितामनु प्रावर्ष-
दित्यत्र हि निशमनक्रियया संहिताप्रवर्षणयो र्यः सम्बन्ध उपजनितो हेतुहेतु-
मग्नावलक्षणस्तमनुशब्दो द्योतयति । कर्मप्रवचनीयसंज्ञायां सत्यां कर्मप्रवचनीय-
युक्ते (२।३.८) द्वितीयेति द्वितीया भवति ।

८४ । अनुर्लक्षणे ।

लक्षणशब्दोऽत्र चिह्ने वर्त्तत इति मत्वा कश्चिच्चोदयति किमर्थमित्यादि । इतरस्तु लक्षणेत्यन्भूतास्थानभागवीप्सास्वित्यादौ सूत्रे । तत्र चिह्ने ज्ञापके वर्त्तमानस्य लक्षणशब्दस्य ग्रहणम् । इह तु कारके हेतौ । अतस्तेन न सिध्यतीत्यनेनाभिप्रायेण तं प्रत्याह हेत्वर्थन्तु वचनमित्यादि । तु शब्दोऽवधारणे हेत्वर्थमेवेति । हेतुशब्दोऽत्र कारकहेतुवचनो न ज्ञापकहेतुवचनः । अन्यथा ह्यपरिहार एवायं स्यात् । हेतुरर्थां यस्य तत् तथोक्तम् । हेतौ वर्त्तमानस्थानोः कर्मप्रवचनीयसंज्ञा यथा स्यादित्येवमर्थमिदं वचनमित्यर्थः । किमर्थं पुनर्हेतौ वर्त्तमानस्य तस्येयं संज्ञा विधीयत इत्याह हेतौ तृतीयाया मित्यादि । संहिता हि वर्षणस्य हेतुः । अनुदुद्यज्ञः सेकस्य । तथाहि संहितामनुनिशम्य शुत्वा प्रावर्षत् । अनुदुद्यज्ञश्चानुनिशम्यासिञ्चत् । तत्र यदि हेतावनोरेषा संज्ञा नोचेत शाकल्यस्य संहितामनु प्रावर्षदित्यादौ हेताविति (२।३।२३) तृतीया स्यात् । तस्मात् तां बाधित्वा द्वितीयैव यथा स्यादित्येवमर्थं हेतावियं संज्ञा ऽनो विधीयते ।

८५ । तृतीयार्थे ।

नदीमन्ववसितेति । सद्धार्याऽत्र तृतीयार्थः । सहयुक्तेऽप्रधान इति (२।३।१८) सद्धार्ययोगे तृतीयाविधानात् । अन्ववसितेति । पिब वन्धन इत्यस्य निष्ठायां रूपम् ।

८६ । हीने ।

अनु शाकटायनं वैयाकरणा इति । शाकटायनमपेक्षान्ये वैयाकरणा हीना इति । अपेक्षयात्र जनितो यः सम्बन्धस्तेन ध्यतिरिच्यते शाकटायन इति । ततः षष्ठ्यां प्राप्तायां तदपवादेन द्वितीया विधीयते । एकयैव विभक्त्योभयस्योऽपि सम्बन्धो द्योतित इति । तेन सम्बन्धन्तरवाचिनो वैयाकरणशब्दादपरा सम्बन्धविभक्तिर्न भवति ।

८७ । उपोऽधिके च ।

अधिकमध्याह्नमुच्यते । नचानधिकेन विनाधिकं सम्भवति । तेनाधि-

के सम्बन्धे ऽध्याख्यक्रियाजनिते संज्ञेयं विज्ञायते । चकाराक्षीने च । उप-
ख्यायां द्रोण इति । खार्या द्रोणोऽधिक इत्यर्थः । यस्मादधिक (२।३।८)
मित्यादिना सप्तमी । तथैव सम्बन्धस्याभिहितत्वाद् द्रोणशब्दात् कर्मप्रवचनीय-
युक्ते द्वितीयेति (२.८।८) द्वितीया न भवति ।

८८ । अपपरो वर्जने ।

प्रकृतेन सम्बन्धिनेति । वर्षादिना । कस्यचिदिति । त्रिगर्त्तादेः । अप
त्रिगर्त्तेभ्य इति । पञ्चम्यपाङ्परिभिरिति (२।३।१०) पञ्चमी । परि परि
त्रिगर्त्तेभ्य इति । परेर्वर्जन इति (८।१।५) द्विर्वचनम् । ओदनं परिधिञ्च-
तीति । सर्वतः सिञ्चतीत्यर्थः । शे मुचादीनामिति (७।१।५८) तुम् ।
कर्मप्रवचनीयसंज्ञाया अभावादुपसर्गसंज्ञैव भवति । तेनोपसर्गात् सुनोती-
त्यादिना (८।३।६५) षत्वं भवति ।

८९ । आङ् मर्यादावचने ।

यत्राङो मर्यादायामभिविधौ च कार्यमिच्छति तत्रोभयोरपि ग्रहणं
करोति यथाङ् (२।१।१३) मर्यादाभिविध्योरित्यादि । इह तु मर्यादाग्रहणमेव
कृतं नाभिविधिग्रहणम् । अतोऽभिविधावनया संज्ञया न भवितव्यमिति
कस्यचिद् भ्रान्तिः स्यात् । अतस्तां निराकर्तुमाह वचनग्रहणादित्यादि । वचन-
ग्रहणे हि सति बहुव्रीहिर्लभ्यते । मर्यादेत्येतद्वचनं यत्र सूत्रे तन्मर्यादावचनम् ।
तत्रायमर्थो भवति । यत्र मर्यादाग्रहणं मस्ति सूत्रे तत्र य आङ् स कर्मप्रवच-
नीयसंज्ञो भवति । तत् पुनः सूत्रमाङ् मर्यादाभिविध्योरित्येतत् (२।१।१३) ।
तत्र चाङ् मर्यादाभिविध्योर्वर्त्तमान उपात्त इतुभयत्रापि भवति । अनेन
त्वाङ् । मर्यादाविशेषो ह्यभिविधिः । सैव हि मर्यादा यदा कार्येणाभिसम्बध्यते
तदाभिविधिरितुगच्छते । यदा तु नाभिसम्बध्यते तदा मर्यादेति । तत्रेह
वचनग्रहणाद् विशेषो नास्तीयते । तेन मर्यादा वचनमात्र उक्तिमात्रे भवति ।
अन्यथा हि मर्यादायामितेयं वाच्यं स्यात् । किं वचनग्रहणेनेति ? यदि तर्हि
मर्यादाविशेष एवाभिविधिरिति तर्ह्यङ् मर्यादाभिविध्योरी (२।१।१३) ।

षदर्थे क्रियायोगे मर्यादाभिविधौ च य (H) इत्यत्राभिविधियहणं किमर्थम् ? मर्यादासामान्यस्यैव प्रपञ्चार्थम् । मर्यादासामान्यस्यैवायं भेद इति प्रदर्शनार्थ-
मित्यर्थः । आ पाटलिपुत्रादृष्टो देव इति । पूर्ववत् पञ्चमी । आ मथुराया इति ।
वृष्टो देव इत्यपेक्षते । एकतोदाहरणे वर्जनक्रियाजनितमवध्यवधिमज्ञावलक्षणं
सम्बन्धमाह द्योतयति । अपरत्र ग्रामिक्रियाजनितम् । कः पुनर्वर्जनस्य
मर्यादायाश्च विशेषो येन पूर्वसूत्रे वर्जनमभिधायेह मर्यादाग्रहणं करोति ?
अयमस्ति विशेषः । वर्जने हि तत्परित्यागेनान्यत्र सामान्येन वर्षणादिना
सम्बन्धो गम्यते यथा आ त्रिगर्सेभ्यो वृष्टो देव इति । अत्र हि यस्यां दिशि
व्यवस्थितो वक्त्रेदं वाक्यं प्रयुङ्क्ते तस्यां दिशि यो देशो य स्तथान्यासु दिक्षु
तत्र सर्वत्रैव त्रिगर्सान् वर्जयित्वा वृष्ट इति गम्यते । मर्यादायान्विदं वाक्यं
प्रयुङ्क्त आ पाटलिपुत्रादृष्टो देव इति । तत्सम्बन्धिन्यामेव दिशि यो व्यव-
स्थितो देशस्तस्य देशस्य वर्षणेन सम्बन्धः प्रतीयत इत्येव विशेषः । ईषदर्थे
क्रियायोगे मा भूदिति । ईषदर्थ आकङ्कार इति । क्रियायोगे समाहरतीति ।
पूर्वत्र संज्ञाया अभावात् पञ्चमी न भवति । इतरत्र गतिगताविति (८।१।७०)
निघातो भवति । यस्तु वाक्यस्मरणयोराकारो वर्जने तस्याङित्वादिह उकारो-
च्चारणादेव संज्ञाया अप्रसक्तिः ।

८० । लक्षणेत्यभूताख्यानभागवोपसासु प्रतिपर्यन्तवः ।

लक्षणं ज्ञापको हेतुश्चिह्नमिहाभिप्रेतम् । लक्ष्यते चिह्नार्थे येन तल्लक्षणम् ।
कश्चित्प्रकारमापन्नमित्यभूतम् । तस्याख्यानमित्यभूताख्यानम् । भू प्राप्तावाक्य-
नेपदी । तस्मादा (गणसूत्र २०२) धृषाद्वेति विभाषितणिचो यदा चुरादिणिज्
नास्ति तदा क्तान्तस्य भूत इति रूपभवति । स्त्रीक्रियमाणोऽग्रे भागः ।
यस्त्वस्त्रीक्रियमाणेऽग्रे भागशब्दः प्रयुज्यते प्रियङ्गोर्भागो नगरस्य भाग इति स
स्त्रीक्रियमाणशब्दादृष्ट्यात् । पदार्थान् व्यामुमिच्छा वीक्षा । एते च लक्षणादयः
प्रत्यादीनां न द्योत्याः । किं तर्हि ? विषयभूताः । अतएवाह विषयभूता-
यामिति । एतच्चाभिधेयवस्तिङ्गवन्नानि भवन्तीति लिङ्गविपरिणामं क्त्वा

लक्षणादिभिः सम्बध्यते । यदि लक्षणादयः प्रत्यादीनां न द्योत्या स्तर्हि किं ते द्योतयन्ति ? सम्बन्धविशेषम् । वृत्तं प्रति विद्योतते विद्युदिति । अत्र वृत्तो लक्षणम् । विद्योतमाना विद्युलक्ष्या । सा हि वृत्तं प्राप्य विद्योतत इति तयोः प्राप्तिक्रियाजनितोऽत्र लक्ष्यलक्षणभावः सम्बन्धः प्रतिशब्देन द्योत्यते । साधुर्देवदत्तो मातरं प्रतीति । प्रतिना देवदत्तस्य मातृविषया साधुभावापत्तिराख्यायते । अत्रापि मातरं प्राप्य साधुभावापत्तिरिति प्राप्ति क्रियाजनित एव मातुः साधुभावापत्तेश्च विषयविषयिभावलक्षणः सम्बन्धः प्रतिनाऽख्यायते । यदत्र मामित्यादि । यो भागो मामभिभजते स दीयतामित्यर्थः । अत्रापि विभजनक्रियाजनितः स्वीकारक्रियाजनितो वा स्वस्वामिभावः सम्बन्धः । मामिति । अस्मच्छब्दस्य त्वमावेकवचन (७।२।८७) इति मादेशः । द्वितीयायाञ्चेत्यात्वम् (७।२।८७) । वृत्तं वृत्तं प्रति सिञ्चतीति । अत्र वीक्षा द्विवचनेनैव द्योत्यते । प्रतिशब्दस्य तु सेकक्रियाजनितो वृत्ताणां यः सम्बन्धः साध्यसाधनभावलक्षणः स एव द्योत्यः । वृत्तादिनिमित्तं साधनम् । सेकः साध्यः । द्वितीया चेह सकर्मकत्वात् सिचेः सेकेन व्यामुमिष्टतमानां वृत्ताणां कर्मत्वे सति कर्मणि (२।३।२) द्वितीयेत्यनेनैव सिद्धा । कर्मप्रवचनीयसंज्ञयोपसर्गसंज्ञाया निवर्त्तितत्वादुपसर्गात् सुनोतीत्यादिना (८।३।६५) षत्वं न भवति । परिषिञ्चतीति । सर्वतः सिञ्चतीत्यर्थः । अथेत्यादि चोद्यम् । वर्जनेत्यादि परीहारः । अपशब्दसाहचर्यादित्यत्रैवोपपत्तिः । तत्र हि कर्मप्रवचनीयाधिकाराद् वर्जनार्थस्यापशब्दस्य ग्रहणं वर्जन एव । तस्यापपरी वर्जन (१।४।८८) इति कर्मप्रवचनीयसंज्ञा विहिता । तस्मात् तेन साहचर्याद् वर्जनार्थस्य परे ग्रहणम् । अतस्तेनापि योगे वर्जन एव विषय इयं पञ्चमी विधीयते । न लक्षणादिषु ।

८१ । अभिरभागे ।

यदत्र मामभित्यादिति । असोरङ्गोप (६।४।१११) इत्यकारलोपः । कर्मप्रवचनीयसंज्ञाया अभावादुपसर्गत्वमस्येव । तेनोपसर्गप्रादुर्भ्यामस्त्यर्यच्पर (८।७।८७) इति षत्वम् । मामिति । यद्यप्यस्तिरकर्मकस्तथाप्यकर्मका अपि

धातवः सोपसर्गाः सकर्मका भवन्तीति कर्मणि द्वितीया । ननु चाभिशब्दो भागसम्बन्धस्य द्योतक इति तेनास्तेः सम्बन्धो नास्ति । तत् कथं सकर्मकता ? नैतदस्ति । अस्तिसम्बन्धद्वारेण ह्यभिशब्दो भागसम्बन्धं द्योतयति । अन्यथा हि यदि तस्यास्तिना योगो न स्यात् तदोपसर्गसंज्ञापि न स्यात् । ततः सोप-सर्गसंज्ञानिबन्धनमभिध्यादिति षत्वमपि न स्यात् ।

६२ । प्रतिः प्रतिनिधिप्रतिदानयोः ।

अभिमनुरर्जुनतः प्रतीति । अर्जुनो मुख्यः । तत्सदृशोऽभिमनुरः । सोऽर्जुनमनुकरोतीत्यत्रानुकरणक्रियाजनितः सम्बन्धविशेषोऽनुकार्यानुकरण-भावः प्रतिना द्योत्यते । प्रतिनिधिप्रतिदाने च (२।३।११) यस्मादिति पञ्चमी । प्रतियोगे पञ्चम्यास्तसिः । माषानस्मै तिलेभ्य इति । तिलानां पूर्वदत्तानां माषाणां प्रतिदानमिह निर्यातनम् । तिलान् गृहीत्वा माषान् ददाती-त्यर्थः । दानग्रहणक्रियाजनितोऽतः सम्बन्ध उत्तमर्णाधमर्णभावलक्षणः ।

६३ । अधिपरी अनर्थकौ ।

अनर्थान्तरवाचिनाविति । एतेनानर्थान्तरवाचित्वादनर्थकावित्युक्तम् । न त्वर्थाभावादिति दर्शयति । यदि ह्यविद्यमानार्थत्वादनर्थकौ स्यातां निरर्थकमिदं सूत्रं स्यात् । तथाहि कर्मप्रवचनीयसंज्ञा गतुपसर्गसंज्ञा-बाधनार्थाऽनेन विधीयते । न चानर्थकयोरधिपर्व्यागगतुपसर्गसंज्ञाप्राप्तिरस्ति । यं प्रति क्रियायुक्ताः प्रादय स्तं प्रति गतुपसर्गसंज्ञाविधानात् । अनर्थकयोश्च क्रियायोगासम्भवात् । कुतोऽध्यागच्छतीत्यादि । कुत इत्यपादाने (२।३।२८) पञ्चमी । कर्मप्रवचनीयेति (२।३।८) द्वितीया न भवति । उपपदविभक्तेः कारकविभक्तिर्वलीयसीति (परिभाषा, १०३ । वचनात् । सूत्रारम्भस्य तु प्रयोजनमाख्यातमेव । कुत इति । किंशब्दात् पञ्चम्यास्तसिलिति (५।३।७) तसिल् । कु तिहोरिति (७।२।१०४) कुभावः । कर्मप्रवचनीय-संज्ञया गत्युपसर्गसंज्ञयोर्बाधितत्वाद् गतिर्गताविति (८।१।७०) निघातो न भवति । ननु चागच्छतीतुक्त आगमनं विशिष्टं प्रतीयते । अध्यागच्छति पर्यागच्छतीति । अधिपरियोगे त्वागमनस्योपरिभावः सर्वतोभावश्चावगम्यत

इत्यपरो विशेषः । तत् कथमनर्थान्तरवाचित्वमनयोः ? नैतदस्ति । यदा तयोरप्यर्थयोः प्रकरणादेः कुतश्चिदवगतयोरधिपरी प्रयुज्येते तदा तयोरनर्था-
न्तरवाचित्वं वेदितव्यम् । कथं पुनरवगतार्थयोः प्रयोग उक्तार्थानामप्रयोग
इति वचनात् ? सत्यम् । अवगतार्थस्यापि प्रयोगो दृश्यते यथा ब्राह्मणौ वा
विति । लोकस्य प्रयोगे गुरुलाघवं प्रत्यनादरात् ।

६४ । सुः पूजायाम् ।

सुषिक्तं भवतेति । भवच्छब्दात् कर्त्तरि तृतीया । द्वितीया तु पूर्ववदेव
न भवति । धात्वर्थः स्तूयत इति । शोभनोद्भावनं सुतिः । सैव तस्य पूजा ।
उपसर्गाश्रयं षत्वं न भवतीति । कर्मप्रवचनीयसंज्ञयोपसर्गसंज्ञाया बाधित-
त्वादिति भावः । सुषिक्तं किं तवात्वेति । ज्ञेयोऽयं न पूजा ।

६५ । अतिरतिक्रमणे च ।

अतिस्तुतमेव भवतेति । निष्पन्नेऽपि फले सुतिः प्रवृत्तैत्यर्थः । शोभनं
कृतमित्यर्थ इति । पूजामाविष्करोति ।

६६ । अपिः पदार्थसम्भावनान्ववसर्गगर्हासमुच्चयेषु ।

पदार्थ इति । अन्यस्य पदस्यार्थं लक्ष्यते । न स्वार्थं नापि
स्वसम्बन्धिनः पदस्यार्थः पदार्थः । स्वपदार्थग्रहणे स्वसम्बन्धिपदार्थग्रहणे वा
पदार्थग्रहणमनर्थकं स्यात् । अपिशब्दस्य हि योऽर्थो यस्यापिशब्द-
सम्बन्धिनः स्यादित्यादेः पदस्य स पदार्थ एवेति किं पदार्थग्रहणेन ?
तस्मात् पदार्थग्रहणसामर्थ्याद् विशिष्टपदस्यार्थो विज्ञायतइत्याह पदान्तरस्ये-
त्यादि । सर्पिणोऽपि स्यादिति । कर्मप्रवचनीयसंज्ञयोपसर्गसंज्ञाया निवर्त्ति-
तत्वादुपसर्गप्रादुर्भ्यामस्तियच्पर इति षत्वं (८।३।८७) न भवति । अथ सर्पिः
शब्दाद् द्वितीया कथं न भवति ? अपिशब्देन तस्य योगाऽसम्भवात् ।
सर्पिणो हि या मात्रा सापिशब्देन युक्ता न सर्पिः । मात्राशब्दात् तर्हि
कस्माच्च भवति ? तस्य प्रयोगाभावात् । यदा तु प्रयुज्यते तदा कर्मप्रवचनीय
संज्ञैव नास्ति । अप्रयुज्यमानस्य पदान्तरस्यार्थं तद्विधानात् । अधिकार्य-
वचनेनेति । अधिकार्यो मूलकसहस्रसेकादिः । तस्य वचनेन सेकादावर्थः

क्रियायां यच्छेत्तेरप्रतिघातस्याविष्करणं प्रकाशनं तत् सम्भावनम् । अपि सिद्धेन मूलकसङ्गत्तम् । अपि सुयाद्राजानमिति । तस्य सेवे सुती च सामर्थ्यं न विहन्यत इत्यर्थः । सम्भावनोऽलमिति चेत् सिद्धाप्रयोग (३।३।१५४) इति लिङ् । कामाचाराभ्यनुज्ञानमिति । कामचार इच्छया प्रवृत्तिः । तस्याभ्यनुज्ञानं कामाचाराभ्यनुज्ञानम् । अपि सिद्ध अपि सुहीति । सिद्ध वा सुहि वा यथेष्टमभ्यनुज्ञातोऽसीत्यर्थः । धिग् जाण्यं देवदत्तमिति ।

उभसर्वतसोः कार्य्या धिगुपर्यादिषु त्रिषु ।

द्वितीयान्नेङितास्तेषु ततोऽन्यत्रापि दृश्यते ॥१॥

इत्युपसंख्यानद्वितीया (२।३।२, वा) । अपि सिद्धेत् पलाण्डुमिति । अहं कृत्यत्तचचेति (३।३।१६८) लिङ् । पलाण्डुमिति कर्मणि द्वितीया । अपि सिद्ध अपि सुहीति । एकस्मिन् कर्त्तरि सुतिसेकक्रिययोश्चीयमानता । अत्र समुच्चयः । सिद्ध च सुहि चेति प्रसिद्धसमुच्चयार्थस्य चशब्दस्य प्रयोगेण तमेव समुच्चय सुदाहरणे व्यक्तीकरोति ।

६७ । अधिरीश्वरे ।

तदयं स्वस्वामिकसम्बन्ध इति । परिपालनादिक्रियाजनितोऽत्र सम्बन्धः । तत्रेत्यादि । सम्बन्धे हि सम्बन्धे किञ्चिदनूद्यते किञ्चिदाख्यायते । यत् प्रसिद्धं तदनूद्यते । यदप्रसिद्धं तदाख्यायते विधीयते ज्ञाप्यते यथा यः कुण्डली स देवदत्त इति । कुण्डलित्वानुवादेन देवदत्तत्वं विधीयते । यच्च विधीयते तत् प्रधानम् । इतरदप्रधानं विशेषणम् । तत्र यदा स्व मप्रसिद्धत्वाद्बिधीयते तदा स्वामी प्रधानत्वाद् व्यतिरेकमापद्यत इति तत एव कर्मप्रवचनीयसंज्ञा-युक्तत्वाद् व्यतिरेकनिबन्धनविभक्तौ षष्ठ्यां प्राप्तायां तदपवादो यस्मादधिकं यस्य चेश्वरवचनं तत्र (२।३।८) सप्तमीति सप्तमी भवति । तथैव सम्बन्धस्य व्योतितत्वात् स्वात् प्रथमैव भवति । न सप्तमी । यदा तु स्वाम्यप्रसिद्धत्वाद् विधीयते तदा विपर्ययो वेदितव्यः ।

६८ । विभाषा कृञि ।

अधिरीश्वर इति वर्त्तते । तेन प्राप्ते विभाषेयम् । अधिपूर्वः करोति-

विनियोगे वर्त्तते । विनियुक्तस्यैवैश्वर्यं सम्पद्यते । यदत्र मामधिकरिष्यतीति । मामिति कर्मणि द्वितीया । अधिकरिष्यतीति । अत्र निपातैर्यदयदीत्यादिना (८।१।३०) निघाते प्रतिषिद्धे ऽस्य प्रकृतिस्वरिणाद्युदात्तत्वं भवति ।

६६ । लः परस्मैपदम् ।

ल इति प्रथमा वा स्यात् षष्ठी वा ? तत्र यदि प्रथमा स्यात्कारस्यैव परस्मैपदसंज्ञा स्यात् । न तदादेशानां तिबादीनाम् । कामं तेषामपि स्थानिवद्भावेन स्यात् । तडानावात्मनेपदमित्यत्र (१।४।१००) तु ल इत्यनेन तडानयोः सम्बन्धो नोपपद्येत । नहि तडानी लौ भवतः । अत्र तडानभावी लकार एव तडानावित्येवमभिहितः । साहचर्याद्वा लादेशौ तडानावेव । ल इत्युक्ताविति व्याख्येयम् । तथाच व्याख्यानद्वारेणैष्टार्थप्रतिपत्तौ साध्यायां प्रतिपत्तिगौरवं स्यात् । षष्ठीपक्षे त्वेष दोषो नास्ति । अतस्तमाश्रित्याह लइति षष्ठीत्यादि । नन्वयमपि पक्षो दोषवानेव । लादेशस्य हि परस्मैपदसंज्ञा विधीयमाना तिङां न स्यात् । तेषां परत्वात् तिङस्त्रीणि त्रीणीत्यादिना (१।४।१०१) प्रथमपुरुषादिसंज्ञया भवितव्यम् । परस्मैपदसंज्ञायास्तु शट्कस्त्रोच्चारकाशः । नैष दोषः । यदयं सिचि वृद्धिः (७।२।१) परस्मैपदेष्टवित्याह तज् ज्ञापयति भवति च तिङां परस्मैपदसंज्ञेति । स हि परस्मैपदे परे सिचि विधीयते । नहि सिज्विषये शट्कस्त्रं सम्भवतः । तिप्तस्भीत्यादि रूपोदाहरणमात्रम् ।

१०० । तडानावात्मनेपदम् ।

कतीह निघ्नाना इति । निपूर्वाहन्तेस्ताच्छीत्यवयोवचनशक्तिषु चानश् इति (३।२।१२८) चानश्प्रत्ययः । गमहनेत्यादिनोपभालोपः (६।४।८८) । होहन्तेर्ज्णिक्त्विति (७।३।५३) कुत्वम् । यद्यनादेशोऽपि चानशात्मनेपदसंज्ञकः स्यात् परस्मैपदिनो हन्तेर्न स्यात् ।

१०१ । तिङ स्त्रीणित्रीणि प्रथममध्यमोत्तमाः ।

तिङ इति प्रथमावहुवचनम् । तिङः संज्ञिनः किम्भूताः ? त्रीणि त्रीणीत्येवम्भूता इत्यर्थः । वचनापेक्षया नपुंसकलिङ्गेन निर्देशः । वीष्मायाश्चैतद्

द्विवचनम् । यदि तिङ्स्त्रीणि त्रीणि वचनानि प्रथममध्यमोत्तमपुरुष-
संज्ञकानि भवन्त्येवं सति षट् तिकाः संज्ञिनः संज्ञास्तिस्त्र इति यथारंध्यं न
प्राप्नोति । वैषम्यात् । तत्र यद्येकस्थानिकसंज्ञाविधानवैयर्थ्यादेका संज्ञा भवेन्
न त्वेकैकस्य तिस्रं स्थापि सैवैकैका भवन्तीत्यव्यवस्था वा स्यात् । नैष
दोषः । इह हि परस्मैपदग्रहणमात्मनेपदग्रहणञ्चानुवर्त्तते । तदनुवर्त्तते
च द्वौ राशी भवतः । नवानां तिङां परस्मैपदसंज्ञकानामेको राशिः ।
तथा नवानामात्मनेपदसंज्ञकानां द्वितीयः । तत्र प्रथमे राशी ये त्रयस्त्रिका
ये च द्वितीये राशी त्रयस्त्रिका स्तैरिदं सूत्रं प्रत्येकमभिसम्बध्यते । परस्मै-
पदेषु तिङ्स्त्रीणि त्रीणि प्रथममध्यमोत्तमास्तथात्मनेपदेषु तिङ्स्त्रीणि त्रीणि
प्रथममध्यमोत्तमा इति । एवं हि सति न भवति संख्यातानुदेशाभावप्रसङ्गः ।
तमेवार्थं दर्शयितुमाह तिङोऽष्टादश प्रत्यया इति । नवेत्यादिना राशि-
द्वयं दर्शयति । तत्रेत्यादिना प्रथमे राशी ये त्रयस्त्रिका स्तैरस्य सूत्रस्य सम्बन्धं
करोति । आत्मनेपदेष्वेत्यादिनापि द्वितीये राशी ये त्रयस्त्रिकास्तेषु ।

१०२ । तानेकवचनद्विवचनबहुवचनानेकशः ।

तानीति बहुवचनं संज्ञासमावेशार्थम् । अन्यथा ह्येकसंज्ञाधिकारे सति
वचनप्रामाण्यात् पुरुषवचनसंज्ञाः पर्यायेण प्रवर्त्तेरन् । एवञ्च तत्राहुस्त-
मस्य पित्रेत्यादिना (३१४।८२) विधीयमानमाङ्गादिकार्यं पाक्षिकं स्यात् । अस्मिन्
सति भवति संज्ञासमावेशः । तच्छब्देन हि त्रीणि त्रीणि लभ्यपुरुषसंज्ञकानि
तान्येकैकवचनादिसंज्ञकानि भवन्तीति प्रत्यवमृश्यन्ते । तेन यानि लभ्य-
प्रथमपुरुषादिसंज्ञकानि तान्येकैकवचनादिसंज्ञकानि भवन्ति । ननु च
विकाणां प्रथमादिसंज्ञैकैकस्य चैकवचनादिसंज्ञा । तत्र विषयभेदादेक-
संज्ञाधिकारेऽपि विरोधो नास्त्येवेति । नैष दोषः । तदस्ति पुरुषादि-
संज्ञापि हि प्रत्येकमेव । नहि समुदायो नामान्यस्त्रिकेभ्योऽस्ति । तस्मात्
तिबादय स्त्रिका एव संज्ञिनः । त्रिग्रहणन्तु मर्यादार्थम् । त्रित्वसंख्या-
परिच्छिन्नास्तिङः प्रत्येकं पुरुषसंज्ञाः प्रतिपद्यन्ते । तस्मात् प्रथमादि-
संज्ञानामेकवचनादिसंज्ञानास्त्रैकविषयतैवेति संज्ञासमावेशार्थं तानीत्युक्तम् ।

१०३ । सुपः ।

सुबिति प्रत्याहारग्रहणम् । प्रथमैकवचनात् सुशब्दादारभ्य सप्तमीबहु-
वचनस्य सुपः पकारेण । अथ कपः पकारेणायं प्रत्याहारः कस्मान्न विज्ञायते ?
सप्तमीबहुवचनस्य पकारस्य वैयर्थ्यप्रसङ्गात् । स ह्यनुदात्तार्थः स्यात् । प्रत्या-
हारार्थो वा । तत्रानुदात्तार्थो न भवति । अनुदात्तस्य सुप्त्वादेव सिद्ध-
त्वात् । तत्र यदि प्रत्याहारार्थोऽपि न स्यात् तदास्यापार्थक्यमेव स्यात् ।
तस्मात् तेनैवायं प्रत्याहारो विज्ञायते । न तु कपः पकारेण । स्वरविधौ तस्य
चरितार्थत्वात् ।

१०४ । विभक्तिश्च ।

चकारः पुरुषादिसंज्ञासमावेशार्थः । विना तेनैकसंज्ञाधिकारे वचन-
प्रामाण्यात् पर्यायः स्यात् । तिङो विभक्तित्वे प्रयोजनं न विभक्तौ तुस्मा
(१।३।४) इतीत्संज्ञाप्रतिषेधः । सुपस्त्वेतच्चान्यच्च त्वदाद्यत्वादि ।

१०५ । युष्मदुपपदे समानाधिकरणे स्थानिन्यपि मध्यमः ।

नियमार्थमेतदिति दर्शयितुं माह लस्येत्यधिकृत्येत्यादि । एतच्च
नियमार्थत्वे कारणम् । सिद्धे सत्यारम्भो नियमार्थो भवति । नासिद्धे । म
पुनरयं नियम उपपदार्थनियमो वा स्यात् तिङो युष्मदुपपदे मध्यम
एव ? पुरुषनियमो वा स्याद् युष्मद्वोपपदे मध्यम इति वा ? तत्र यदि
प्रथमो नियम आश्रीयते त्वया कुर्वता त्वया कुर्वाणेनेति युष्मदुपपदे
लस्य शब्दशानजादेशौ न भवतः । तस्मात् तदर्थं यन्नान्तरमाख्येयम् ।
इतरत्र तु न किञ्चिद् यन्नसाध्यमतो द्वितीयपक्षमाश्रित्याह तेषा-
मनेनेत्यादि । व्यवहिते चाव्यवहिते चेति । ननु च परस्परं सन्निकृष्टं
यत्पदं तदुपपदसुच्यत उपोच्चारितं पदमुपपदमिति कृत्वा । यच्च व्यवहितं
तदव्यवहितापेक्षया विप्रकृष्टमतो व्यवहितेन भवितव्यम् । नैष दोषः ।
यस्मात् सन्निकृष्टं विप्रकृष्टमित्यव्यवस्थितमेतदुभयग्रहणम् । सापेक्षत्वाद
परापरवत् । तत्र यद्यव्यवहितमपेक्ष्य व्यवहितं विप्रकृष्टं भवति तथाप्यन्यद्
विप्रकृष्टतरमपेक्ष्य सन्निकृष्टं भवतीतीतरत्र व्यवहितेनापि भवितव्यम् ।

यद्येवमुपपदग्रहणं किमर्थम् ? पूर्वभूतेऽपि यथा स्यादित्येवमर्थं कृतम् । अन्यथा युष्मदीत्येतावत्युच्यमाने तस्मिन्निति निर्दिष्टे पूर्वस्येति (१११-६६) परभूत एव युष्मदि पूर्वस्य मध्यमः स्यात् । नतु पूर्वभूते परस्य । उपपदग्रहणादत्रापि भवति । पूर्वेण परेणापि प्रयुज्यमानमुपपदं भवत्येव । समानाधिकरण इत्यनेन समानाभिधेय इति व्याचक्षाणोऽयमधिकरणशब्दोऽभिधेयवचनः सूत्र उपात्त इति दर्शयति । तत् पुनरभिधेयं यत्र लकार उत्पद्यते कर्त्तरि कर्मणि वा कारके प्रत्यासत्तेस्तदेव विज्ञायत इत्याह तुल्यकारक इत्यादि । तुल्यं कारकं यस्य तत् तथोक्तम् । तुल्यशब्देन समानशब्दस्यार्थो दर्शितः । प्रयुज्यमानेऽप्रयुज्यमानेऽपीति । अनेन स्थानिन्यपीत्यस्यार्थमाचष्टे । स्थानशब्दः प्रसङ्गवाची । स्थानमस्यास्तीति स्थानी । कस्य च स्थानम् ? तस्यैव स्थानमस्ति यस्यार्थो गम्यते शब्दो न प्रयुज्यते । तदेतदुक्तमभवति । अप्रयुज्यमानेऽपि युष्मदि । अपिशब्दात् प्रयुज्यमानेऽपि । समानाधिकरणग्रहणं किम् ? त्वया पच्यत इत्यत्र मा भूत् । भिन्नं ह्यत्राधिकरणम् । तथाहि त्वयेत्येतत् कर्त्तृवाचि । कर्त्तरि तृतीयाविधानात् । पच्यत इति कर्मवाचि । कर्मणि लकारविधानात् ।

१०६ । प्रहासे च मन्योपपदे मन्यतेरुत्तम एकवच ।

प्रहासे गम्यमान इति । यत्र भूतार्थाभावाद् वञ्चनैव केवलं तत्र वक्तुरभि-
प्रायाविष्करणेन प्रहासो गम्यते । मन्योपपद इति । मन्यतिरुपपदमुपोच्चारितं
पदं यस्य स तथोक्तः । मध्यमस्य धातोर्विधानाद् धातुरन्यपदार्थां विज्ञायत
इत्याह धातोरिति । स चेकवदिति । यत्र द्वौ मन्तारौ बहवो वा तत्राय-
मेकवद्भावो विधीयते । अन्यत्र तु मन्तुरेकत्वादेवैकवचनं सिद्धम् । मध्यमोत्त-
मयोरिति । यथाक्रमं युष्मदस्मदोरुपपदयोः समानाधिकरणयोरप्रयुज्यमान-
योरप्यर्थस्य विद्यमानत्वात् । यथा प्रत्युदाहरणे पूर्वकमुपपदग्रहणं युष्मच्छब्दे-
नाभिसम्बन्धमिहानुवर्त्ततेति तन्नन्यतिनाऽशक्यमभिसम्बन्धमिति पुनरुपपद-
ग्रहणं क्रियते । मन्यतेरिति श्रुत्या निर्देशो मन ज्ञान इत्यस्य देवादिकस्य ग्रहणं
यथा स्थान् मनु अवबोधन इत्यस्य तानादिकस्य ग्रहणं मा भूदित्येवमर्थः ।

तेनेह न भवति । एहि मनुषे रथेन यास्यामि नहि यास्यसि यातस्तेन ते पितेति । एवं हि मनोतेर्भवति ।

१०७ । अस्मदुत्तमः ।

यदा युष्मदस्मदी वे अध्येते उपपदे स्त स्तदा कथं भवितव्यम् ? यदि कर्तृशक्ती आधारप्रतिनियते अपेक्ष्येते तदाऽख्यातमपि पृथगेव प्रयुज्यते । पचसि पचामि चेति । अथाविरोधाच्छक्तिद्वयेऽपि लकार उत्पद्यते तदा विप्रतिषेधादुत्तम एव भवति त्वञ्चाहञ्च पचाव इति । यद्यपि त्वदादीनां यद् यत् परं तच्छिष्यत (I) इत्यस्मच्छब्दस्य शेषो भवति तथापि स्थानिन्यपीति मध्यमस्य प्राप्तौ सत्यां परत्वादुत्तम एव भवति । आवां पचाव इत्यत्र ह्यस्मच्छब्दस्य युष्मदर्थोऽपि वाच्यः । अन्यथा हि द्विवचनं न स्यात् । न ह्यस्मच्छब्दस्यैव द्वित्वमुपपद्यते ।

१०८ । शेषे प्रथमः ।

१०९ । परः सन्निकर्षः संहिता ।

परशब्दोऽतिशये वर्त्तत इति । यथा परं सुखं परं दुःखमिति । एतेन यद्यपि परशब्दो दिगादिष्वप्यर्थेषु वर्त्तते तथापीहातिशये वर्त्तमानस्य तस्य ग्रहणमिति दर्शयति । सन्निकर्षः प्रत्यासत्तिः संश्लेषश्च । तत्रेह प्रत्यासत्ति-गृह्यत इति दर्शयन्नाह सन्निकर्षः प्रत्यासत्तिरिति । संश्लेषस्तु न गृह्यते । तस्य वर्णेष्वसम्भवात् । संश्लेषो ह्येककालानां भवति । न च वर्णानामेककाल-तास्ति । क्रमेणोच्चारितत्वादुच्चारितप्रध्वंसितत्वात् । सत्यामपि चैककाल-तायां न सम्भवत्येव वर्णानां संश्लेषः । तथाहि संश्लेषः संयोगतो वा स्यात् समवायतो वा । तत्र पूर्वको द्रव्यस्यैव स्यात् । न तु शब्दस्य निर्गुणा गुणा इति कृत्वा । इतरोऽपि नैव शब्दस्य सम्भवति । नहि वर्णां वर्णे समवैति । शब्द-स्याकाशसमवायित्वात् । न च संयोगसमवाययोरतिशयः सम्भवति । सर्व-त्वेकरूपत्वात् । तथाच पर इति विशेषणं नोपपद्यते । प्रत्यासत्ति स्वपेक्षा-

(I) इदं त्वदादीनि सर्वे नित्य (१।२।७२) मिति सव्यवसायिकातुवादमूलक इति ज्ञातव्यम् । दीजितेना पीदं गृहीतम् ।

कृतमेदात् प्रकर्षाप्रकर्षाभ्यां प्रयुज्यमानापरग्रहणेन विशिष्यत इति युक्तं
तस्य विशेषणत्वम् । कः पुनरसौ परः सन्निकर्ष इत्याह अर्द्धमात्रेत्यादि । अर्द्धं
मात्राया इत्यर्द्धं नपुंसकमिति (२।२.२) समासः । अर्द्धमात्रायाः कालोऽर्द्धमात्रा-
कालः । यावता कालेनार्द्धमात्रोच्चार्यते सोऽर्द्धमात्राकालः । अतिशयेन
सन्निकृष्टान् वर्णानुच्चारयति वक्त्ररि पूर्वस्य वर्णस्य ये निष्पादका स्ताल्पादयस्तेषां
व्यापारोपरतौ वर्णान्तरस्य च ये निष्पादका स्ताल्पादयस्तेषां व्यापारोपवेशन-
मर्द्धमात्राकालमाहुः । स वर्णानां व्यवधानो व्यवधायको यस्मिन् सोऽर्द्धमात्रा-
कालव्यवधानः सन्निकर्षः । यदि वर्णानामर्द्धमात्राकालव्यवधानः सन्निकर्षः
कथं तर्हि दध्यतेत्यादौ व्यवधायककालो नोपलभ्यते ? वर्णाः संज्ञिष्टा
एवोपलभ्यन्ते ? नैतत् । तस्य कालस्य सूक्ष्मतयोपलभ्युमशक्यत्वान्निरन्तरा
वर्णास्तावोपलभ्यन्ते । नतु व्यवधायकस्य कालस्याभावात् । किमर्थं पुनरेतदा-
रभ्यते । यावता परमेव सन्निकर्षं संहितेति वदन्त्याचार्याः । तथाहि संहिता-
मधीवेत्युक्ते परं सन्निकर्षमेवाधीते शिष्यः । नैतदेवम् । पदस्य पदान्तरेण
यदानन्तर्यं सा संहितेति लोकेऽभिधीयते । तथाच वक्त्रारो वदन्ति संहिता-
मधीते न पदानि । पदान्यधीते न संहितामिति । तथाचैकपदे हि
संहिताकार्यं न स्यादिको यणचीति (६।१।७७) कुमार्यौ कुमार्य इति । सति
ह्यस्मिन् वर्णानां सन्निकर्षविशेषस्थानेन संहितासंज्ञा विधीयत इति सर्वत्रैव
भवति ।

११० । विरामोऽवसानम् ।

विरतिर्विराम इति भावे घञ् । विरामो वर्णाच्चारणाभावोऽवसानमंज्ञो
भवति । विरम्यतेऽनेनेति विराम इति विरामशब्दस्य द्वितीयमर्थं दर्शयति ।
कृत्यत्युटो (३।३।११३) बहुलमिति बहुलवचनादसंज्ञाया मपि हलधेति
(३।३।१२१) घञ् । अत्र पक्षे येनान्धेन वर्णेन विरम्यते सोऽवसानमंज्ञो
भवति । तच्च पूर्वस्मिन् पक्षेऽभावे पौर्वापर्याभावात् खरवसानयो (८।३।१५)
रित्यावसानापेक्षया विषयसप्तमीयं विज्ञायते । न परसप्तमी । खरपेक्षया तु
परसप्तमोऽयम् । अन्ये तु यद्यभावे पौर्वापर्यं न सम्भवतोऽवसानापेक्षया

खरवसानयोरिति (८।३।१५) परसप्तमी नोपपद्यते तदेको यस्त्वचौ-(६।१।७७) त्यादावपि परसप्तमी नोपपद्यते । कथम् ? वर्णानां क्रमभावित्वात् । उच्चरित-
 प्रध्वंसितत्वाच्च । यदेगस्ति तदाज् नास्ति यदा त्वजस्ति तदेग् नास्ति । अथात्र
 बुद्धिप्रकल्पितं पौर्वापर्यं माश्रित्य परसप्तमीष्यते तदा खरवसानयो (८।३।१५)
 रित्यत्रापि तथैवैष्टव्येति मन्यमाना अवसानापेक्षयापि परसप्तमीमिच्छन्ति ।
 अपरे त्वन्त्यस्य तु वर्णस्यावसानसंज्ञायां सत्यां खरवसानयोरिति (८।३।१५) षष्ठी
 विज्ञायते । अत्रावसानापेक्षया स्थानषष्ठी । रेफस्यावसानस्य विसर्जनीय इति
 खरपेक्षया त्वानन्त्यैक्यक्षणा षष्ठीति वदन्ति । तस्मिन् स्थानषष्ठ्यां हि रो रीत्यतो
 (८।३।१४) रेफस्यानुवृत्तस्य यत् स्थानित्वं तद् विरुध्यते । तदेवमेकापि विभक्ति-
 र्यथायोगं विभज्यते । ननु चाभावपक्षेऽपि पूर्वस्मिन्नपि भागेऽनुच्चारणमस्ति ।
 तत्रापि विसर्जनीयः प्राप्नोति रथ इति । अस्ति ह्यत्रापि रेफात् प्रागुच्चारणम् ।
 नैष दोषः । तत्र हि प्रकृतं पदग्रहणं रेफेण विशिष्यते रेफान्तस्य पदस्येति ।
 नच पूर्वेषु रेफेण रेफान्तं पदं भवति । नन्वेवमप्यर्थस्यैषा संज्ञा स्यादिति खरव-
 सानयोरित्यत्र (८।३।१५) तस्मिन्निति निर्दिष्टे पूर्वस्येति (१।१।६६) परिभाषा
 नोपतिष्ठते । शब्दे हि सप्तमीनिर्दिष्टे सतीयमुपतिष्ठते । नार्थः । तदनुपस्थाने
 च परेण रेफेण रेफान्तस्य रथ इत्येतस्य पदस्य पूर्वा यो रेफस्तस्य व्यवहितस्यापि
 विसर्जनीयः स्यात् । नैष दोषः । ज्ञापकान्न भविष्यति । यदयमुरण् रपर इति
 (१।१।५१) व्यवहितस्य रेफस्य विसर्जनीयमकृत्वा निर्देशं करोति तज् ज्ञापयति
 व्यवहितस्य रेफस्य विसर्जनीयो न भवतीति । नन्वत्र लोके प्रसिद्धेरेवान्धे वर्णे
 ऽवसानशब्दस्य संप्रत्ययो भविष्यति । प्रसिद्धो हि लोकेऽन्धे वर्णे ऽवस्यतेः
 प्रयोगः । तथाहि केनावस्यतीत्युक्ते वक्तारो वदन्तीकारिणोकारेण वेति ।
 इकारादिवर्णेनावसानं करोतीत्यर्थः । ततः प्रदेश एवावसानग्रहणं कर्तव्य-
 मिति नार्थः संज्ञासंज्ञिप्रणयनेन । नैतदस्ति । अवपूर्वां हि स्यतिः परि-
 समाप्तावपि वर्त्तते ऽवसितो वाद इति । अवगमेऽपि वर्त्तते ऽवसितोऽर्थः
 इति । पराभवेऽपि वर्त्तते हयोर्विवादे ऽवसितो देवदत्त इति । तत्र
 यदीयं नारभ्यते तदावसानग्रहणे सन्देहः स्यात् किमभिधानावसानशब्दस्य
 ग्रहणमिति । विरामोऽवसानमिति तु संज्ञासंज्ञिसम्बन्धे क्रियमाणे परि-

समाप्तादिरर्थो निवर्त्तितो भवति । एवमपि नार्थः संज्ञासंज्ञिसम्बन्धेन ।
प्रदेश एव ह्यन्तग्रहणं कर्त्तव्यं खरन्धयोरिति । एतदपि नास्ति ।
एवं हि सन्देहः स्यात् किमन्धस्य वर्णस्योत पदस्याहोस्विद् वाक्यस्येति ।
तत्रान्धस्य विशेषणार्थं वर्णग्रहणं कर्त्तव्यं स्यात् । तस्मात् संज्ञासंज्ञिसम्बन्धः
कर्त्तव्यः । वृत्तः प्लुत इति । खरवसानयोर्विसर्जनीयः (८३।१) ।(I)

(I) The Editor had at his disposal chiefly the following MSS.—(क), ('ख'),
(ग), (घ) & (ङ) as detailed below,—to collate and prepare the press copy of the
first *Adhyaya* of the *KasikaVivaranaPanyaka*.

(क) The contents of this MS, all in Bengali characters, are :—काशिका १।१.
न्यास—१।१, १।२, १।३, २।१, २।२, २।३, & २।४. We have called it the बङ्गोयपुस्तक
or the Bengal MS.. At the end of the न्यास १।१, there is the following entry
in it :—

“प्रणम्य दुर्गां जयदां सदाशिवः पुरोगपादानुगपञ्चकामिमाम् ।
रसाङ्गतकन्दुयुते शकंलिखच्छुचौ गुरावज्ज च पूर्णमातिथौ ॥”

Which gives 1696 Saka i. e. 1774 A.D. and at the end of the न्यास २।४, it
also contains :

श्रीवार्धकपपाटपञ्चमत्तल वन्द्यं सूर्योर्गिर्गिभ-
नैत्वा श्रीलसदाशिवोऽलिखदिस न्यासाव्याययं दिन ।
शकं वाणनवाङ्गचन्द्रमिलिते मासे त्विष्यं ज्ञेयं
व्याकाराव्युधिसारणालिममितं पंच च भूते तिथौ ॥

Which gives the date 1695 Saka i. e. 1773 A.D. It has been got from a
village in District Rajshahi. The scribe betrays often carelessness and commits
awful misspellings.

(ख) This MS. is marked No 34 of 1881—82 and it belongs to the Library
of the Deccan college, Poona. Professor V. S. Ghatge of this college was
extremely kind to the editor in lending him the copy when the latter
approached him with his prayer and for this favour the editor shall
ever be grateful to him. Its contents are the न्यास १।१, १।२, १।३, १।४, २।१, २।२
(with some omissions in the middle), २।३, २।४, ३।१, ३।२, ३।३ & ३।४. Further
accounts of this MS. will be supplied in the Introduction. It was copied in

दधिं मधुं इति । अणोऽप्रगृह्यस्यानुनासिक (८।४ ५७) इति । अत्र हि वावसान (८।४।५६) इत्यतोऽवसानग्रहणमनुवर्तते ।

इति बोधिसत्त्वदेशीयाचार्यश्रीजिनेन्द्रबुद्धिपादविरचितायां

काशिकाविवरणपञ्जिकायां प्रथमाध्यायस्य चतुर्थः

पादः समाप्तः ॥ १ । ४ ॥

समाप्तञ्चायं प्रथमाध्याय इति ॥ १ ॥

संवत् १६८२-८४ वर्षे च i. e. 1625-27 A.D. We have called it the पुनापुस्तक or the Deccan MS.. It is in the Debanagar characters.

(ग) The contents of this MS. are the न्यास १।२, १।३, १।४, २।१, २।२, २।३ & २।४. At the end of २।४ is the stanza.—

वागीशायप्रणतचरणश्रीलविश्वेश्वरोमा
पादाभोजद्वयगतियुतश्रीलदेवेन्द्रनामा ।
पुत्नीमितामलिखदहनि क्षीणीमनोः शक्राब्दे
वर्जितक्षीजलधिधरणीसंख्याकेऽतिप्रमोदात् ॥

Which gives its date 1713 Saka i. e. 1791 A.D. This MS. was kindly lent to the editor by Pundit Girish Chandra BedantaBhushon of the Rajshahi H. K. Sanskrit College, for which he is immensely thankful to the Pundit. It is a tolerably fair copy.

(घ) This MS. belongs to the Rajshahi Government College Library and its contents are the न्यास १।४, २।१, २।२, २।३, २।४ (incomplete), ३।२ & ८।१ (also incomplete). A good copy.

(ङ) Its contents are १।४ न्यास only. It comes from a village Halsia in Rajshahi from the house of Pundit Kalisarana Smrititirtha. It is also a good copy.

The MSS. (ग), (घ) & (ङ) are all in Bengali characters

अथ

काशिकाविवरणप्रज्ञिका ।

द्वितीयाध्यायस्य

प्रथमः पादः ।

१ । समर्थः पदविधिः ।

परिभाषेयमिति । परितो व्यापृता भाषा परिभाषा । तथाचोक्तं (A)
परिभाषा पुनरेकदेशस्था सर्वं शास्त्रमभिज्वलयति यथा वेश्म प्रदीपः । कुतः
पुनरेतद् विज्ञायते परिभाषेयं नाधिकार इति ? पदविधिग्रहणास्तिङ्गात् ।
उत्तरत्र हि सर्वः पराङ्गवद्भावादिरनुक्रंस्यमानः पदविधिरेव । तत्र यद्यय-
मधिकारः स्यात् पदविधिग्रहणमनर्थकं स्यात् । व्यावर्त्त्याभावात् । परि-
भाषायान्त्वस्यां परिभाषा ह्येकदेशस्थापि सर्वत्र शास्त्रे व्याप्रियत इत्यसति
पदविधिग्रहणे वर्णविधायप्युपतिष्ठेत् । ततो वर्णविधिनिरासार्थं क्रियमाणं
पदविधिग्रहणमर्थवद्भवति । तस्मात् पदविधिग्रहणास्तिङ्गात् परिभाषेयं नाधि-
कार इत्यवसीयते । यद्येवमिमुषोः सामर्थ्यं (८।३।४४) न च बाह्यैवयुक्तं
(८।१।२४) इत्येवमादिषु योगेषु सामर्थ्यग्रहणं युक्तग्रहणञ्च किमर्थं क्रियते ?
यावता पदस्येति तत्रानुवर्त्तते । तत्र पदविधित्वादेवासामर्थ्यं न भविष्यति ।
सत्यमेतत् । यदर्थं तु क्रियते तत् तत्रैव प्रतिपादयिष्यामः । विधिगच्छोऽयमस्येव
भावसाधनो विधानं विधिरिति । अस्ति च कर्मसाधनो विधीयत इति विधिः ।
तत्र भावसाधने विधिगच्छ आश्रीयमाणे पदानामपरिनिष्पन्नानां परिनिष्पादनं
पदविधिरिति पदेषु कर्मणि कर्तृयोगलक्षणा षष्ठी । तेषां विधिना सम्बन्धात् ।

(A) अर्थेन (२।१।१) सत्यं भाष्यं भाष्यकर्तृति शेषः ।

कर्मसाधने तु परिनिष्पन्नानां व्यवस्थितानामेव पदानां यत् समासादि कार्यं विधीयते स पदविधिः । तत्र पदेषु च शेषलक्षणा षष्ठी भवति । विधीयमानस्य कार्यस्य पदसम्बन्धित्वेनोपादानात् । तत्र यदीह भावसाधनो विधिग्रन्थ आशीयेत तदा विभक्तिविधानमेव संगृहीतं स्यात् । समास-पराङ्मवज्ञाव-तद्धितवृत्त्यादिकं न संगृह्येत । नहि तत्र पदानामसतां विधानम् । किं तर्हि ? व्यवस्थितानामेव पदानां समासादि कार्यं विधीयते । इतरत्र तु विधिग्रन्थ आशीयमाणे तेषुपि संगृहीता भवन्तीति मन्यमानः कर्मसाधनं विधिग्रन्थमाश्रित्याह विधीयत इति विधिरिति । ननु चात्रापि पक्षे विभक्ति-विधानं न संगृह्येत । नहि कर्मणि (२।३।२) द्वितोयेत्येवमादिशास्त्रेण व्यवस्थितानां पदानां किञ्चित् कार्यं विधीयते । अपि तु पदान्येव विधीयन्ते । यदि न संगृहीतं स्यात् न नाम । न च तदसंग्रहे किञ्चिदनिष्ट मापद्यत इत्युत्तरत्र प्रतिपादयिष्यामः । समासादिरिति । आदिशब्देन तद्धित-वृत्त्यादीनां ग्रहणम् । समर्थः शक्त इति । स्वकार्यनिर्धत्तनक्षम इत्यर्थः । स हि लोके समर्थ इत्युच्यते । स्वार्थप्रतिपादनमेव शब्दानां स्वकार्यम् । ये चेह लौकिका वैदिकाश्च शब्दा अधिकृता स्ते सर्वेऽपि स्वकार्यप्रतिपादनं प्रति समर्थाः । तस्मात् समर्थ इति विशेषणोपादानसामर्थ्याद्विशेषः कश्चिदाशी-यते । स च विशेषो वृत्त्यर्थं यद्वाक्यमुपादीयते । प्रत्यासत्ते स्तदर्थप्रतिपादने या शक्तता तल्लक्षणो विज्ञायत इत्याह विग्रहवाक्यार्थाभिधान इत्यादि । विशेषेण गृह्यते विज्ञायतेऽर्जनेति विग्रहः । विग्रहश्च तद्वाक्यञ्चेति विग्रहवाक्यम् । अथवा विशेषेण ग्रहणं विग्रहः । विग्रहार्थं यद्वाक्यं तद् विग्रहवाक्यम् । शाकपार्थिवादित्वान् मध्यपदलोपी समासः । विग्रहवाक्यस्थार्थो विग्रह-वाक्यार्थः । तदभिधाने तत्प्रत्यायने यः शक्तः स समर्थो वेदितव्यः । यथा राजपुरुष इत्ययं समासः । एतदर्थं यद्वाक्यं राज्ञः पुरुष इति तस्य योऽर्थः स्तदभिधाने राजपुरुष इत्ययं शब्दः शक्तः । ततोऽपि तदर्थस्य प्रतीतिः । स पुनरर्थः संसर्गः । भेदश्च । भेदसंसर्गौ वा । तत्र स्वविशेषस्य स्वामिविशेषेण स्वामिविशेषस्य च स्वविशेषेण यः सम्बन्धः स संसर्ग आख्यायते । स्वान्तरस्य स्वाम्यन्तरेभ्यः स्वाम्यन्तरस्य स्वान्तरेभ्यश्च व्यावृत्तिर्भेद आख्यायते । तत्र

संसर्गवादिनो मते संसर्ग एव शब्दार्था व्यावृत्ति स्वर्थसंगृहीता । न ह्यव्या-
वर्त्यमानयोः स्वस्वामिनोः सम्बन्धन्तरेभ्यः संसर्ग उपपद्यते । भेदवादिन
स्तु व्यावृत्तिरेव शब्दार्थः । संसर्गोऽर्थसंगृहीतः । नहि व्यावर्त्यमानस्य
सम्बन्धन्तरेणासम्बन्धस्य स्वाभ्यादे रवस्थानमस्ति । उभयवादिनस्तु उभय
एव शब्दार्थः । यदि विग्रहवाक्यार्थाभिधाने यः शक्तः स समर्था विज्ञायत
एवं सति समासतद्धितविषयमेव सामर्थ्यमिति पराङ्गवद्भावविभक्तिविधान-
योरियं परिभाषा नोपतिष्ठेत । नहि तत्र विग्रहवाक्यार्थाभिधानमस्ति ।
यदि नोपतिष्ठेत न नाम । न च तदनुपस्थाने किञ्चिदनिष्टमापद्येत ।
तथाहि पराङ्गवदभावे तावन् निमित्तग्रहणं देशयिष्यति भाष्यकारः । तत्र च
निमित्तस्य निमित्तिना सामर्थ्यमस्येव मद्राणां राजन् परशुना हृष्यन्निति ।
विभक्तिविधानेऽपि या स्तावत् कारकविभक्तय स्ता येष्वेव कारकेषु कर्मादिषु
विधीयन्ते तेषां क्रियया सम्बन्धोऽस्त्येव । उपपदविभक्तिष्वपि मह्युक्ते प्रधान
(२।३।१६) इत्येव मादिषु युक्तग्रहणादीनि सन्ति । तत्रापि सामर्थ्यमस्तेष्वेव ।
तत्रैवं सम्बन्धे सति विभक्तय इष्यन्ते । नतु विग्रहवाक्यार्थाभिधानलक्षणसामर्थ्यं ।
एवं तावन्मुख्यार्थवृत्तिः समर्थगच्छो दर्शितः । इदानीं मुपचरितवृत्तिं दर्शयितु
माह अथवेत्यादि । समर्थानि पदान्याश्रयो यस्य स समर्थपदाः यः । तद्भावः
समर्थपदाश्रयत्वम् । ततो हेतोः समासादिः समर्थ उच्यते । आश्रयस्य
समर्थत्वादुपचारेणाश्रितोऽपि तथेति व्यपदिश्यते । कारणधर्मस्य कार्यं
उपचारात् । यथा नडुलोदकं पादरोगः । समर्थानामित्यनेन वाक्ये व्यपेक्षाल-
क्षणं सामर्थ्यमाह । तथाहि राज्ञः पुरुष इत्यत्र वाक्ये राजा पुरुष मपेक्षते
समायमिति । पुरुषोऽपि राजान मपेक्षते ऽहमस्येति । सृष्टष्टार्थानामित्यनेन
समासे पदानां मेकार्थीभावलक्षणं सामर्थ्यं दर्शयति । एकार्थीभावश्च
पृथगवस्थितानां भिन्नार्थानां पदानां समासे साधारणार्थता नामावस्था-
विशेषः । वाक्ये हि साधारणार्थता नास्ति । भिन्नार्थत्वात् । अतएव
तत्र भेदनिबन्धना षष्ठ्युपजायते राज्ञः पुरुष इति । तस्मै तूभयपदव्यव-
च्छिन्नार्थाभिधानात् साधारणार्थता भवति । एतेनैतदुक्तं भवति समासे हि
विशेषणं विशेष्य मनुप्रविशत्येकार्थीभवति विशेष्येण सह । वाक्ये हि

विशेषणं विशेष्यात् पृथग्वतिष्ठत इति । यस्मिन्नसति वाक्ये राज्ञो गौशाश्वश्च पुरुषश्चेति भेदनिबन्धनसमुच्चयप्रतिपादनाय चशब्दः प्रयुज्यते । समासे तु यस्मिन् सति स निवर्त्तते राज्ञो गवाश्वपुरुषा इत्ययमेकार्थीभावो वेदितव्यः । पश्य देवदत्त कष्टं श्रितो विष्णुमित्रो गुरुकुलमिति । अत्र कष्टशब्दस्य पश्येत्यनेन सम्बन्धो न तु श्रितशब्देन । तेन सामर्थ्याभावात् समासो न भवति । ननु च श्रितादीनां श्रुतत्वात् तैरेव द्वितीयां विशेषयिष्यामः श्रितादीनां सम्बन्धिनी या द्वितीयेति । का च श्रितादीनां द्वितीया ? या श्रितादिनिमित्ता । न चेह श्रितादिनिमित्ता द्वितीया । किं तर्हि ? पश्यतिक्रियानिमित्ता । तत् किमेतन्निवृत्त्यर्थेन समर्थग्रहणेन ? नैतदस्ति । समर्थग्रहणे सति श्रितादीनां द्वितीयेति शक्येन व्यपदेष्टुम् । असति तु तस्मिन् द्वितीया मात्रं श्रितादिभिः समस्यत इति विज्ञायते । एवं सापेक्षस्यापि समासः स्यादेव महत् कष्टं श्रित इति । भवति ह्यत्र श्रितादिनिमित्ता द्वितीया । तस्मात् समर्थग्रहणं कर्त्तव्यम् । किं त्वं करिष्यसि शङ्कुलया खण्डो देवदत्त उपलेनेति । अत्रोपलेन तृतीयान्तेन कृतं खण्डनम् । अतस्तत्कृतत्वमस्तीति प्राप्नोति समासः । समर्थग्रहणान्न भवति । समर्थग्रहणे तु सत्ययमर्थो भवति यस्यैव तृतीयान्तस्य समासस्तेनैव यदि कृतं खण्डनमिति । न चेह तत्कृतं खण्डनमतो न भवति समासः । एवमन्यत्राप्यसामर्थ्यादसमासो वेदितव्यः । यणादेशो नित्यश्च तुग् भवतीति । द्वावप्येतौ वर्णविधी । तेनासामर्थ्येऽपि भवतः । नित्यश्च तुग् भवति दीर्घादित्यनेन (६।१।७५) । यस्तु पदान्ता (६।१।७६) हेत्यनेन विकल्पितस्तुग् विधीयते स पदविधिरतोऽसामर्थ्यं न भवति । अन्ये तु यणादेशोऽनित्यश्च तुग् भवतीत्यकारप्रसङ्गे वर्णयन्ति । एवञ्चाहुः—पदान्ताहेत्यनेन (६।१।७६) विकल्पितस्तुग् भवतीति । पदान्ताहेत्यत्र (६।१।७६) ह्यन्तग्रहणस्यैतदेव प्रयोजनं पदान्तभक्तस्तुगागमो यथा स्यात् । पदभक्तो मा भूदिति । तेन विकल्पितो यस्तुग् विधीयते स पदविधिर्न भवति । तेनासामर्थ्येऽपि भवति ।

२ । सुबामन्विते पराङ्गवत् स्वरे ।

पराङ्गवदिति । अत्राङ्गशब्दोऽवयववचनः । परस्याङ्गवत् परैकदेशवद्भवति ।

तदग्रहणेन गृह्यत इत्यर्थः । एवं तादात्म्यातिदेशोऽयं विज्ञायत इत्याह तादात्म्यातिदेशोऽयमिति । तादात्म्यं तत्स्वभावत्वम् । सुबन्तमित्यादिना तमेव तादात्म्यातिदेशं स्पष्टीकरोति । सुबन्तमामन्वितमनुप्रविशतीति । तत्रान्तर्भवतीत्यर्थः । कुण्डेनाटन्निति । अत्र कुण्डशब्दोकार आमन्वित-स्वरः । एवमन्यत्रापि ससुप्कस्यामन्वितस्य स्वरौ वेदितव्यः । पीड्ये पीड्यमानेति । हे पीड्यमान त्वदीयया पीड्याहं पीड्ये बाध्येऽहमित्यर्थः । पीड्य अवगाहने । चुरादिणिच् । उभयत्र कर्मण्यात्मनेपदम् । एकत्रोत्तम-पुरुषैकवचनमिट् । अन्यत्र गानच् । सार्वधातुके यक् । णिलोपः । तास्यनु-दात्तेन्डिदुपदेशात्सार्वधातुकमनुदात्तमङ्गिडोरि (६।१।१८६) तीटोऽनु-दात्तत्वम् । यकः प्रत्ययस्वरेणाद्युदात्तत्वम् । एकादेश उदात्तेनोदात्त (८।२।५) इत्येकार उदात्तः । पीड्यमानेत्यस्य तु पीड्य इत्यस्मात् पदादुत्तरस्या-मन्वितस्य चेति (८।१।१८) निघातः । गेहे गार्ग्य इति । गेहशब्द उज्झादिपाठा-दन्तोदात्तः । सप्तम्येकादेशः पूर्ववदुदात्तः । गार्ग्य इति जित्स्वरेणाद्युदात्तः । पृथक् स्वर एवात्र भवति । देवदत्त कुण्डेनाटन्निति । यदि परग्रहणं न क्रियेत तदा देवदत्तशब्दं पूर्वमप्यामन्वितं प्रति सुबन्तस्यानुप्रवेशः स्यात् । ततश्च देवदत्त-शब्दात् पदात् परस्याटन्नित्येतस्यामन्वितस्य चेति (८।१।१८) निघातः स्यात् । ननु च परग्रहणे क्रियमाणे कुण्डशब्दस्य पराङ्गवद्भावे सत्याद्युदात्तत्वे षाष्ठिके कृते देवदत्तशब्दात् पदात् परस्याटन्नित्येतस्य निघातेन भवितव्यमेव । नैतदस्ति । अपादादौ हि स निघातः । पादादित्वञ्चेह विवक्षितम् । तत्र च देवदत्ते त्यामन्वितस्वरेणा (६।१।१८८) द्युदात्तः । एवं कुण्डेनाटन्नित्यपि । आमन्वित-निघातोऽत्र न भवति । पादादित्वात् । यथा मृत्पिण्डीभूतः स्वरं लभेतेति । कथं नाम सुबन्तसमुदायो मृत्पिण्ड इवैकीभूत एकरूपतामिवापन्नः स्वरं लभेतेत्येव-मर्थमङ्गग्रहणम् । किमर्थं पुनरेकीभूतस्य स्वरप्राप्तये यत्नः क्रियत इत्यत आह उभयोरित्यादि । यद्यङ्गग्रहणं न क्रियेत ततश्च कार्यातिदेशशास्त्रातिदेश-व्यपदेशातिदेशानामन्यतमः स्यात् । तथाच मति यथा परस्य कार्यमाद्यु-दात्तत्वमामन्वितव्यपदेश आद्युदात्तगास्त्रं च तथा सुबन्तस्य पूर्वस्यापि स्यादिति । ततश्चोभयोरप्याद्युदात्तत्वं स्यात् । अङ्गग्रहणे तु सति तादात्म्याति-

देशोऽयं भवति । तेन सृत्पिण्डीभूतः सुबन्तसमुदाय आमन्त्रिताद्युदात्तरूपं स्वरं लभत इति न भवतुभयोराद्युदात्तत्वप्रसङ्गः । स्वाश्रयमपि कार्यं यथा स्यात् । आं कुण्डेनाटन्नित्यत्राटन्नितेयस्य पदात् परस्यामन्त्रितस्येति (८।१।१८) निघाते प्राप्ते न लुङित्यतो (८।१।२८) नेत्यनुवर्त्तमान आम एकान्तरमामन्त्रितमनन्तिक इत्यनेन (८।१।५५) विधीयमानो निघातप्रतिषेधोऽसति वत्कारणे न प्राप्नोति । एकान्तरताया अभावात् । परमेव हि स्यात् सुबन्त मसति वत्कारणे । न च तथाभूतेनेकान्तरतायुक्ता । वत्कारणे तु सति भवति कदाचित् स्वाश्रयमप्यनङ्गत्वमित्युपपद्यत एकान्तरता । तेन निघातप्रतिषेधः सिध्यति । तत्रायं स्वरविभागः । आमित्यस्य निपातस्वरेणाद्युदात्तत्वम् । कुण्डशब्दस्यापि पराङ्गवद्भावे सत्यामन्त्रितस्वरेणाद्युदात्तत्वम् । तथा निघातप्रतिषेधे सत्यटन्नितेयस्यापि षाष्ठिकेनाद्युदात्तेन भवितव्यम् । कूपे शिञ्जन्निति । अत्र पराङ्गवद्भावो नास्तीति पदादित्वं सकारस्य भवति । तेन सात्पदाद्योरिति (८।३।१११) षत्वप्रतिषेधः स्यात् । चर्मं नमन्निति । अत्रापि पराङ्गवद्भावभावात् समानपदस्यो निमित्तनिमित्तिनौ न भवत इति समानपदाश्रयं ण्वं न भवति । सुबन्तस्य पराङ्गवद्भावे समानाधिकरणस्येत्यादि । किं पुनः कारणं समानाधिकरणस्य न प्राप्नोति यत इदं सुपसंख्यानं क्रियत इत्याह अननन्तरत्वादिति । तस्मिन्निति निर्दिष्टे (१।१।६६) पूर्वस्येत्यत्र निर्दिष्टग्रहणस्यानन्तर्यार्थत्वाद् व्यवहिते न प्राप्नोतीत्युपसंख्यायते । तीक्ष्णया सूया सीव्यन्नित्यत्र सीव्यन्नित्येतस्मिन् परतस्तीक्ष्णयेत्यस्य व्यवहितस्यापि पराङ्गवद्भावादाद्युदात्तत्वं भवति । उच्चैरधीयानेति । उच्चैः शब्दस्य पराङ्गवद्भावभावादामन्त्रितनिबन्धनमाद्युदात्तत्वं न भवति । तस्मिन्नसति तत्रास्तोदात्तत्वमेव भवति । खरादिष्वन्तोदात्तस्य पाठात् । तथाहि तत्रैव (१।१।३७) सन्नतर उच्चैस्नीचैरित्येवमादीनि पृथक्पर्यन्तान्युपदिश्येते सन्नतरप्रभृतयोऽन्तोदात्ताः पठ्यन्त इत्युक्तम् । अधीयानेत्यस्य यदा पादादित्वं विवक्ष्यते तदाद्युदात्तत्वमन्यत्रामन्त्रितस्य चेति (८।१।१८) निघातः ।

३ । प्राक् कङारात् समासः ।

यथावद्वमिति । अत्र समाससंज्ञायां सत्यां कृततद्धितसमासाश्चे (१।२।४६)

त्वमादिकार्यं भवति । अथ किमर्थं प्राग्वचनम् ? यावता पञ्चमीनिर्देशादेव प्रागित्यस्याध्याहारो भविष्यति । न च परागित्ययमपि दिक्छब्दोऽस्ति । अतस्तस्याध्याहारः स्यादित्याशङ्कनीयम् । तदध्याहारे कङारसंशब्दनात् परे येऽनुक्रंस्वन्ते तेषां समाससंज्ञा स्यात् । तथाच कङारसंशब्दनादनन्तरमेव समासाधिकारं कुर्यात् । इह तु कृतः । तस्मादिह करणसामर्थ्यात् समासाधिकारस्य प्रागित्यस्याध्याहारो भविष्यति । ततो नार्थः प्राग्वचनेनेत्याह प्राग्वचनमित्यादि । उत्तरत्वाऽव्ययीभावादिसंज्ञाभिः सह समाससंज्ञायाः समावेशो यथा स्यादित्येवमर्थं प्राग्वचनम् । असति तु तस्मिं स्थाभिरनवकाशाभिरियं संज्ञा बाध्येत । अस्यास्तु समाससंज्ञायाः सह (२।१।४) सुपेत्यत्र सहेति योगविभागेन यः समासः क्रियते सोऽवकाशः स्यात् । अनुप्रावर्षत् । अनुव्यचलदिति । तिङन्तेनात्र समासः । असत्यपि सावकाशल्व एकसंज्ञाधिकारे वचनप्रामाण्यात् पर्यायेण वृत्तिः स्यात् । नतु समावेशः । साक्षात् सूत्रेणोपात्ते तु प्राग्वचने सति भवति समावेशः । कथम् ? एवं हि सम्बन्धः क्रियते । कङारात् प्राग् यावन्तो व्यवस्थिताः सर्वे ते समाससंज्ञका भवन्ति । समाससंज्ञकाः सन्तोऽव्ययीभावादिसंज्ञां लभन्त इति । तेन निमित्तमेव समाससंज्ञाऽव्ययीभावादिसंज्ञानाम् । न च निमित्तिना निमित्तं विहन्यते । अन्यथा तस्य निमित्तत्वमेव न स्यादिति युक्तः सूत्रोपात्तेन प्राग्वचनेन समावेशः । अध्याहृते तु तस्मिन् कङारसंशब्दनात् प्राग् यावन्तो व्यवस्थिताः सर्वे ते समाससंज्ञका भवन्तीत्येषोऽर्थो लभ्यते । न तु समाससंज्ञकाः सन्तोऽव्ययीभावादिसंज्ञका इत्येषोऽपि । साक्षात् सूत्रोपात्ते तु तस्मिन्नेषोऽपि लभ्यते । अन्यथा तस्य सूत्रे साक्षादुपादानमनर्थकं स्यात् ।

४ । सह सुपा ।

सहग्रहणं योगविभागार्थमिति । ननु चासति तस्मिन्नेकैकस्य संज्ञा स्यात् । ततश्च ऋक्पाद इत्यत्र ऋक्पूर्वधूः पथामानश्च (५।४।७४) इत्यत्राकारः समासान्तः स्यात् । इह च राजाश्च इत्यत्र समासश्चेति (६।१।२२३) द्वौ स्वरौ स्याताम् । तस्मात् सहभूतयो (B) रिव समाससंज्ञा यथा स्यादेकैकस्य मा

(B) एकौभूतयोः पदयोः समाससंज्ञेति पुनापुनके पाठान्तरम् ।

भूदित्येवमर्थं सहग्रहणं कस्मान्न विज्ञायते ? एवमन्यते । सुपेति तृतीयेव सहायं गमयति यथा वृद्धो (१।२।६५) यूनेति । समास इति च महती संज्ञा क्रियते ऽन्वर्थसंज्ञा यथा विज्ञायेतेति । कथं नामान्वर्थसंज्ञा क्रियते ? समसनं समासः संक्षेप इत्यर्थः । संक्षेपश्चानेकवस्तुविषयः । तेनासत्यपि सहेत्यस्मिन् सङ्गमृतयोरेव समाससंज्ञा भविष्यति । न प्रत्येकमिति । अनुव्यचलदिति । तिङन्तेनात्र समासः । अत्र तिङ्ङतिङ् इति (८.१।२८) निघाते कृते समाससंज्ञायां सत्यां तन्निबन्धनमन्तोदात्तत्वं भवति ।

५ । अव्ययीभावः ।

यथावृद्धमित्यत्राव्ययीभावत्वे सत्यव्ययीभावश्चेति (२।४।१८) नपुंसकत्वे नाव्ययीभावादतोऽम् (२।४।८३) त्वपञ्चम्या इत्येष विधिर्भवति । अन्वर्थसंज्ञा चेयमिति । अनव्ययमव्ययं भवतीत्यव्ययीभावः । पूर्वपदार्थप्राधान्यमित्यादिना ऽन्वर्थसंज्ञायाः फलमाह । प्रायेण ह्यव्ययीभावे पूर्वपदमव्ययं परपदमव्ययं समुदायो नाव्ययम् । स यदि पूर्वपदवशेन तस्य पूर्वपदस्य यो धर्मोऽव्ययत्वं तत् प्रतिपद्यते ततोऽनव्ययस्वभावः सन्नव्ययस्वभावो भवति । एवञ्च पूर्वपदवशेन तद्धर्मं प्रतिपद्यते यदि पूर्वपदं प्रधानं भवति । नान्यथा । प्रधानवशेन हि वस्तुनः स्वधर्मपरित्यागेन धर्मान्तरापत्तिर्युक्ता । तथाहि प्रधाने राजनि हसति तदभृत्या अपि हसन्ति । तस्मिन् रुदति तेऽपि रुदन्ति । नत्वप्रधाने चेटीपुत्तादौ । तदेवमन्वर्थसंज्ञेयं भवन्ती पूर्वपदार्थप्राधान्यमव्ययीभावस्य दर्शयति । तेन यदा पूर्वपदार्थस्य प्राधान्यं भवति तदाव्ययीभावो भवति । नान्यथेत्युक्तमभवति ।

६ । अव्ययं विभक्तिसमीपसमृद्धिवृद्ध्यर्थभावात्ययासंप्रति शब्दप्रादुर्भावपश्चाद्यथानुपूर्व्ययोगपद्यसादृश्यसम्पत्तिसाकल्यान्तवचनेषु ।

स्त्रोष्वधिकृत्य कथा प्रवर्त्तते ऽधिस्त्रीति । अनभिहित इति सूत्रे (२।३।१) तिङ्ङत्तत्तद्वितसमासैः परिसंख्यानं (२।३।१, वा) मिति परिगणनं कृतम् (C) ।

तेनाधिगच्छेन द्योतितेऽपि समस्यर्थे स्त्रीशब्दात् सप्तमी भवति । तेन तदस्त
 एव समस्यते । अधिगच्छेस्तु प्रथमान्तः । अव्ययीभावश्चेति (२।४।१८) नपुंसक-
 त्वम् । ऋत्वो नपुंसक इति ऋत्वः (१।२।४७) । विभक्तिगच्छेनेह कारकमुच्यते
 विभज्यते प्रातिपदिकार्थाऽनयेति कृत्वा । तच्चेहाधिकरणं विवक्षितमित्याह
 सप्तम्यर्थेऽव्ययमिति । उपकुम्भमिति । समीपार्थेनोपशब्देनोपजनिते व्यतिरेके
 कुम्भशब्दात् षष्ठी भवतीति षष्ठान्त एव समस्यते । सुमद्रमिति । यदा
 मद्रैर्विशिष्यमाणत्वात् समृद्धेः प्राधान्यं भवति तदायं समासः । मद्राणामा-
 धिक्त्वेन ऋद्धिर्वर्त्तत इत्यर्थः । यदा तु मद्राः समृद्धा विशिष्यमाणाः
 प्रधानभावमनुभवन्ति तदा कुगतिप्रादय (२।२।१८) इति तत्पुरुषो भवति
 सुमद्रा इति । समृद्धिमन्तो मद्रा इत्यर्थः । दुर्गवदिकमिति । गवदिका-
 नामृद्धिविगमो वर्त्तत इत्यर्थः । ननु चार्थाभाव इत्यनेनैव तत्सिद्धम् ।
 तथाह्यार्थाभावो वस्त्वभावः । ऋद्धिविगमोऽपि वस्त्वभावो भवत्येव । तत् कोऽत्र
 विशेषो येनार्थाभावाद् ऋद्धिविगमस्य पृथगभिधानं क्रियते ? अयमस्ति
 विशेषः । उत्तरपदार्थाभावो हि द्रव्याभावो यथा निर्मलिकमिति । मलिका-
 णामभाव उच्यते । ननु दुर्गवदिकमित्यत्र गवदिकानामभावः । किं तर्हि ?
 तदीयाया ऋद्धेर्विगमः । अर्थाभाव इति । अथार्थग्रहणं किमर्थम् ? धर्माभावे
 प्रसज्यप्रतिषेधो मा भूद् यथा न भवति ब्राह्मणोऽब्राह्मण इति । ब्राह्मणत्वं
 धर्माऽत्र प्रतिषिध्यते । ननु वस्त्वभावः । किञ्चेतरेतराभावे च मा भूद् ।
 गौरश्चो न भवतीति । अत्राप्यर्थान्तरत्वं प्रतिषिध्यते । ननु वस्त्वभावः ।
 अत्ययोऽभूतत्वमिति । अस्यैव पर्यायोऽतिक्रमः । अतिक्रम इत्युत्पत्त्यभावः
 प्रध्वंसाभाव इत्यर्थः । अर्थाभावस्तु कचिद्देशे सर्वदैव वस्तुनोऽभावो ननुत्पन्नस्य
 पञ्चादभाव इत्यत्ययोऽर्थाभावाद् भिद्यते । उपभोगस्यैत्यादिनाऽर्थाभावाद्
 भेदं दर्शयति । अर्थाभावो हि कचिद्देशे कालत्रयेऽप्यभावः । अमम्यति
 पुनरुपभोगस्य यो वर्त्तमानः कालस्तस्यैव प्रतिषेध इति भिद्यते । संस्रव्यर्था-
 भावात् । अतितैश्चकमिति । तिसृका नाम ग्रामः । तत्र (४।३।५३) भवस्तत्र
 (४।३।७४) आगत इति वाण् । तैश्चकम् । न तैश्चकस्य वर्त्तमानः काल
 उपभोगस्येत्यर्थेऽतितैश्चकमिति भवति । अनुरूपमित्यत्र योग्यतायामनु-

शब्दः । योग्यं रूपं वक्ष्यतीत्यर्थः । प्रत्यर्थमिति । प्रतिशब्दोऽव्ययमत-
वीप्सायाम् । अर्थमर्थमिति प्रत्यर्थम् । ननु चात्र नित्यसमासत्वाद् वाक्येन
न भवितव्यम् ? नैतदस्ति । प्रतिशब्दस्य वीप्सायामर्थे कर्मप्रवचनीयसंज्ञा
विहिता तदुद्योगे द्वितीया यथा स्यादित्येवमर्थम् । तस्याश्च वाक्य एव
प्रयोगो नान्यत्रेति तेन सत्यपि नित्यसमासत्वे वाक्यमपि भवति । यथा-
शक्नोति । पदार्थानतिवृत्तौ यथाशब्दः । पदमत्र शक्तिशब्दस्तस्यार्थः शक्ति-
रेव । तस्या अनतिवृत्तिरनतिक्रमः । यथाशक्ति करोतीति शक्त्यनतिक्रमेण
करोतीत्यर्थः । ज्येष्ठानुपूर्व्येणेति । ज्येष्ठानुक्रमेणेत्यर्थः । सचक्रमिति । अथ्ययो-
भावे (६।३।८१) चाकाल इति सहशब्दस्य सभावः । एवं सकिखीत्यादावपि
सभावो वेदितव्यः । गुणभूतेऽपीत्यादि । यदि सादृश्य इति नोच्येत तदा
पूर्वपदार्थप्रधानोऽव्ययीभाव इति यदा सादृश्यं विशेष्यत्वात् प्रधानं भवति
तदैव स्यात् । सादृश्यं किख्याः सकिखीति गुणभूते तु न स्यात् । अस्माद्
वचनाद् भवति । सदृशः किख्येति । सादृश्यवतः प्राधान्यप्रदर्शनं
सादृश्यस्य गुणभावं प्रदर्शयितुं सदृशः किख्या इत्युक्तम् । सादृश्यप्राधान्ये
विवक्षिते हि सादृश्यमिति भावप्रत्ययेन युक्तो निर्देशः स्यात् । सकिखीति ।
पूर्ववद् ऋत्स्नः । ननु च सम्पत्तिः समृद्धिरेव । तत् कथं पृथगुच्यत इत्यत
आह सम्पत्तिरनुरूपमित्यादि । सन्नद्धा बाभ्रवाणामिति । तेषां मनु-
रूपमात्मभाव इत्यर्थः । अधिकार्यवचनेनेति । तृणानामभ्यवहारोऽधिकार्य-
स्तद्वचनेन । न किञ्चिदित्यादिना वाक्येनाधिकार्यतां दर्शयति । यो हि
तृणान्यभ्यवहरति स कथमन्यदभ्यवहार्यं परित्यजति ? ननु चान्तशब्दः
परिसमाप्तीं वर्त्तते । तत्र च साकल्यमस्येव । तत् कथमन्तवचनं साकल्यात्
पृथगुच्यत इत्यत आह अन्तशब्द इत्यादि । यावतोऽध्ययनस्य परिग्रह—एताव-
न्मयाध्येतव्यमिति—तदपेक्षया या समाप्तिः सोऽन्तः । स चासाकल्येऽध्य-
ध्ययनस्य भवतीति साकल्यात् पृथगुच्यते । सामान्यधीत इति । अग्नि-
पर्यन्तमधीत इत्यर्थः । अन्यर्थी अन्यस्तादर्थ्यादग्निशब्देनोच्यते । यावतो-
ऽध्ययनस्य परिग्रहस्तस्याग्निरन्तः । ननु ततः परेणाध्ययनमेव नास्तीति । तत्तु
नाधीयत इत्यसाकल्यमत्रेत्याह इयमित्यादि । सुबोधम् ।

७ । यथाऽसादृश्ये ।

ये ये वृक्षा इत्यनेन यथावृक्षमित्यत्र यथाशब्दो वीक्षायां वर्तते इत्याचष्टे यथा देवदत्तस्तथा यज्ञदत्त इति । देवदत्तसदृशो यज्ञदत्त इत्यर्थः । ननु च यथाशब्दोऽयमुपमानं यज्ञदत्त इत्युपमेयमपेक्षते । तत्र सापेक्षमसमर्थं भवतीत्यसामर्थ्यादेव समासो न भविष्यति । तत् किमर्थमसादृश्य इति प्रतिषेधेन ? नैतदस्ति । नञ्चत्त यथाशब्द उपमानम् । किं तर्हि ? यथा देवदत्त इत्येष समुदायः । तस्मात् तस्यैवोपमेयापेक्षयाऽसामर्थ्यम् । ननु यथाशब्दस्य ।

८ । यावदवधारणे ।

इयत्तापरिच्छेद इति । इयतो भाव इयत्ता परिमाणं तस्याः परिच्छेदो निश्चयः । यावन्ति पात्राणीत्यादिना तमेवैयत्तापरिच्छेदं विस्पष्टीकरोति । नावधारयामीत्यादिनेयत्तापरिच्छेदाभावं दर्शयति ।

९ । सुप् प्रतिना मात्रार्थे ।

वृत्तं प्रतीत्यत्र लक्षणे प्रतिशब्दो वर्तते । न मात्रार्थे । ननु परं सुब्-ग्रहणं किमर्थम् ? यावता सुबामन्वित (२।१।२) इत्यतः सुब्ग्रहणमनुवर्तिष्यत इत्यत आह सुब्ग्रहणमित्यादि । सुब्ग्रहणं पूर्वं ह्यव्ययेन सम्बन्धम् । अतस्तदनुवृत्तौ तस्याप्यनुवृत्तिः स्यात् । तस्मादव्ययनिवृत्त्यर्थमिदमन्यत् सुब्-ग्रहणं क्रियते ।

१० । अक्षशलाकासंख्याः परिणा ।

कितव्यव्यवहार इत्यादि । कथं पुनः कितव्यव्यवहार इत्यमाणोऽपि तत्र लभ्यते ? स्वभावत एव समासस्य तत्र वृत्तेः । नञ्चार्था अप्तिदिश्यन्ते । लौकिकत्वात् तेषाम् । तस्येत्यादि । तस्य पातयितुस्तस्य च विघात इत्यनेन सम्बन्धः । विघातः पराजयः । एतस्येति । अन्नादेरेव प्रत्यवमर्गः । अभेदविवक्षायामेकवचनम् । एतस्यान्यथा पात इत्यनेन सम्बन्धः । अन्यथेति । जये य उक्तः पातप्रकारस्तदपेक्षयाऽन्यथात्वं विवक्षितम् । पञ्चस्वेकरूपासु

जय एव भवतीति पञ्च परीति समासो न भवतीति भावः । जये हि यदक्षा-
दीनां वृत्तं तदपेक्ष्यान्यथापातत्वे सति समासेन भवितव्यम् । न च पञ्च-
स्वेकरूपास्वन्यथात्वं सम्भवति । अतएव जयस्तदा भवति यदा पञ्चाप्येकरूपा
भवन्ति । उत्ताना अवाञ्चो वा । एतेन प्रकारेण परेण (D) चतुष्परीत्यत्रोप-
पत्तिर्दर्शिता । परिणेतुः । अतिशयेनेत्यर्थः । अक्षादयस्तृतीयान्ता इत्यादि ।
अन्यथा वृत्तावयं समास इष्यते । तत्र चाक्षादीनामन्यथावृत्तौ कर्तृत्वं
करणत्वं वा भवति । अतस्तृतीयया भवितव्यमिति तदन्ता एव समस्यन्ते ।
पूर्वाक्तस्येति । अक्षादेरित्यर्थः । कुत एतत् ? अक्षादयस्तृतीयान्ता इति
पूर्वमक्षादेरेवोक्तत्वाद् । अभेदविवक्षाधामेकवचनम् । षष्ठी चैवं शेषविवक्षायां
वृत्तशब्दपेक्षया सम्बन्धलक्षणा । वृत्तशब्दस्त्वध्याहर्तव्यः । यथा न तदिति ।
अक्षादेः पूर्वाक्तस्य यथा वृत्तमभूत् पूर्वं जये तथा वृत्तं यदि संप्रति न भव-
त्येवं समासो भवति । नान्यथा । पूर्ववृत्तस्यान्यथात्वद्योतने समासोऽयम् ।
तच्चैकेनापि क्रियते । ततो द्विवचनाद्यपेक्षया निष्प्रयोजनमित्याह एकत्वे-
ऽक्षशलाकयोरिति । अक्षशलाकयोरिकवचनान्तयोरित्यर्थः । ततोऽयं न्याय-
सिद्ध एवार्थः श्लोकेन संगृहीतः । अथवोत्तरं विभाषाग्रहणमिहापि सिंहाव-
लोकितन्यायेन सम्बध्यते । सा च व्यवस्थितविभाषा । तेन वचनसिद्ध-
एवायमर्थो वेदितव्यः । अक्षादय इति किम् ? पाशकेनेदं न तथा वृत्तं
यथा पूर्वं जये । परिणेतुः किम् ? सुवन्तमात्रेण सह समासो मा भूत् ।
कितवव्यवहार इति किम् ? अक्षेणेदं न तथा वृत्तं यथा पूर्वं शकटेन । एकत्व
इति किम् ? अक्षाभ्यामक्षैर्वा न तथा वृत्तं यथा पूर्वं जये ।

११ । विभाषा ।

१२ । अपपरिवहिरञ्चवः पञ्चम्या ।

ननु बहिःशब्दयोगे न केनचित् पञ्चमी विधीयते । तत् कथं तदन्तेन
समास इत्याह बहिःशब्दयोग इत्यादि । यदेतत् पञ्चम्यन्तेन सह बहिःशब्दस्य
समासविधानं तज्ज्ञापयति भवति हि बहिःशब्दयोगे पञ्चमीति । अथो-

(D) परमेषेति सुदृढकाशिकायां पाठः । न्यासकारमते तु परमेषेति । अतिशयेनेत्यस्यार्थः ।

पादानसामर्थ्याद् बहिःशब्दयोगे पञ्चमी न सम्भवतीत्यपञ्चम्यन्तेनैव सुवन्त-
मात्रेण समास इत्येवं कस्मान्न विज्ञायते ? अशक्यमेतद् विज्ञातुम् । पञ्चमी-
ग्रहणस्य वैयर्थ्यप्रसङ्गात् । तथाह्यपपरी वर्जन (१।४।८८) इत्येवमपपर्योः कर्म-
प्रवचनीयसंज्ञायां सत्यां ताभ्यां योगे पञ्चम्यपाङ्परिभिरिति (२।३।१०) पञ्चम्यैव
भवितव्यम् । नान्यथा विभक्त्या । अङ्कुशब्देनापि योगे ऽन्यारादित्यादिना
(२।३।२८) पञ्चम्येव भवितव्यमित्यपार्थकं पञ्चमीग्रहणं स्यात् । ननु चाकर्म-
प्रवचनीयौ यावपपरी तयोरपञ्चम्यन्तेन समासो मा भूदित्येवमर्थं पञ्चमीग्रहणं
स्यात् परिगतोऽपगत इति ? नैतदस्ति । परत्वाद् तयोः कुगतिप्रादय
(२।२।१८) इति तत्पुरुषेण भवितव्यम् । ननु च नाप्राप्ते ह्येतस्मिन्नय-
भारभ्यमाणो बाधको भवति ? नैतदस्ति । कर्मप्रवचनीयौ यावपपरी
तत्रावकाशः स्यात् । तत्र हि कर्मप्रवचनीयानां प्रतिषेधं वक्ष्यति । तस्माद्
बहिःशब्दस्य पञ्चम्यन्तेनैव समासविधानम् । नान्येन । अन्यथा पञ्चमीग्रहण-
मनर्थकं स्यात् । तस्मात् साधुक्तं बहिःशब्दयोगे पञ्चमीभावस्यैतदेव
ज्ञापकमिति ।

१३ । आङ् मर्यादाभिविधयोः ।

अथ मर्यादाभिविधिग्रहणं किमर्थम् ? यावता पञ्चमीत्यनुवर्त्तते ।
आङा च कर्मप्रवचनीयेनैव योगे पञ्चमी विधीयते । एतयोरेवार्थयोराङ्-
मर्यादावचन इत्याङः कर्मप्रवचनीयसंज्ञा । नान्यत्र । तत्रान्तरेणापि
मर्यादाभिविधिग्रहणं तयोरेवार्थयोः समासो भविष्यति । नान्यत्रेति ।
मल्यमेतत् । तथापि मन्ध्रिणां सुखावबोधनार्थम् मर्यादाभिविधिग्रहणम् ।

१४ । लक्षणेनाभिप्रती अभिमुख्ये ।

अभ्यग्निं प्रत्यग्नीति । अग्निमभि । अग्निं प्रतीति विग्रहः । कर्मप्रवचनीययुक्ते
द्वितीया (२।३।८) । कर्मप्रवचनीयसंज्ञा त्वेकस्याभिरभाग (१।४।८२) इत्यनेन ।
अपरस्य लक्षणेत्थम्भूताख्यानेत्यादिना (१।४।८०) । अत्र चाग्निं लक्षणम् । तेन
शलभपातो लक्ष्यते । अत्राभिमुख्ये चाभिप्रती वर्त्तते । तथाह्यग्निरभिमुखमेव
शलभाः पतन्ति नापि पार्श्वतो नापि पृष्ठत इत्यर्थोऽवगम्यते । स्तुत्रं प्रतिगत

इति । सुन्नान् मथुरां प्रस्थितो दिङ्मोहात् सुन्न मेव प्रतिनिवृत्त इति नात्र सुन्नो लक्षणं । यदुद्दिश्य हि गच्छति तल्लक्षणं भवति । यदा तु दिङ्मोहाद्यत एव प्रस्थित स्तमेव प्रतिगच्छति तदा तदप्रतीतं कथं लक्षणम् भवति ? सुन्नमिति । तथा युक्तञ्चानीप्सितमिति (१।४।५०) कर्मसंज्ञायां सत्यां कर्मणि द्वितीया । येनाग्निस्तेनागत इति भवत्यत्राग्निर्लक्षणं माभिमुख्यमप्यस्ति । अभिप्रती तु न स्त इति । तेन येनतेनशब्दाभ्यां सह समासो न भवति । अभ्यङ्गा गावः प्रत्यङ्गा गाव इति । अभिनवः प्रतिनवो ऽङ्ग आसामिति बहुव्रीहिः । अभिशब्दोऽत्राभिनवार्थे वर्त्तते । प्रतिशब्दश्च प्रतिनवार्थे । अङ्गोऽत्र भवति गवां लक्षणम् । आभिमुख्यन्तु नास्ति । ननु चात्र परत्वादु बहुव्रीहिणा भवितव्यम् ? अतः स बाधको भविष्यति किमाभिमुख्यग्रहणेन ? नैवम् । असत्याभिमुख्यग्रहणे ऽशेषत्वात् कुतो बहुव्रीहिर्भवति ? अथवैतज्ज्ञापयति बहुव्रीहिरव्ययीभावेन बाध्यत इति । तेन द्वौ मुनी व्याकरणस्य वंश्यौ द्विमुनि व्याकरणमिति सिद्ध्यति । अन्यथाहि स्वपदार्थं चरितार्थाऽव्ययीभावो द्विमुनि व्याकरणमित्यत्रान्यपदार्थं परत्वादु बहुव्रीहिणा बाध्येत ।

१५ । अनु र्यत्समया ।

यस्य समया यत्समयेति षष्ठीसमासोऽयम् । ननु च समयाशब्दयोगेऽभिमतः परितः समयानिकषेत्याद्युपसंख्यानादु (२।३।२, वा) द्वितीयया भवितव्यम् । अतः षष्ठेयव तावन्न सम्भवति । कुतः पुनस्तस्याः समासः ? अथापि कथञ्चित् षष्ठी स्यात् तथापि समयाशब्दस्याव्ययत्वात् पूरणगुणेत्यादिना (२।२।११) षष्ठीसमासप्रतिषेधेन भवितव्यम् । नैष दोषः । योगग्रहणादिह समयाशब्दार्थेन योगे द्वितीया विज्ञायते । स चार्थो मुख्य एव गृह्यते । न गौणः । स पुनर्मुख्योऽर्थः समीपम् । नचेह समयाशब्दस्य मुख्योऽर्थोऽस्ति । किमर्थं ? गौणोऽर्थः । अनुरेव समयाशब्देनोच्यते । तस्माच्छेषलक्षणा षष्ठेयव न्याय्या । अतएव द्रव्यवाचित्वादव्ययसंज्ञाया अभावात् पूरणगुणेति (२।३।११) प्रतिषेधो नोपपद्यते । अनुर्यत्समयेति । एतेनानु

शब्दार्थे समयशब्दो वर्तत इति दर्शयति । ननुच समयशब्दस्य समीप
मर्थं स्तत् कथमनुशब्दः समयशब्देनोच्यत इत्याह यस्य समीपवाचीति ।
एतेन समयशब्दार्थाभिधायित्वादनुशब्दः समयशब्देनोपचाराद्व्यपदिष्ट
इत्याचष्टे । भवत्युपचारेण हि तदर्थाभिधायिनि तद्व्यपदेशो यथा सीता-
हरणं काव्य मिति । तेनेत्यनेन यस्यानुशब्दः समयावाची स परामृश्यते ।
ननुच सोऽर्थं स्तत् कृतं स्तेन समासः ? अर्थे कार्यासम्भवात् तद्वाचिनि
शब्दे कार्यं विज्ञायते । तथाच तेनेत्यस्य तद्वाचिना शब्देनेत्ययमर्थोऽत्र-
गम्यते । अनुवनमिति । तेनेत्यनेन यत् षष्ठ्यन्तं तेन वनशब्देन समासः ।
वनस्यान्विति समीपसमीपिसम्बन्धे षष्ठ्येव युक्ता । वनं समयेति पूर्वोक्ते-
नोपसंख्यानान्न वनशब्दाद् द्वितीया । वृक्षमनु विद्योतते विद्युदिति । अत्र
कर्मप्रवचनीयलक्षणा द्वितीया । अनुशब्दोऽत्र लक्षणे वर्तते । न सामीप्ये ।

१६ । यस्य चायामः ।

अत्राप्युपचारेणायामवाचित्वादनुरेवायामशब्देनोक्तः । अनुगङ्गा वाराण-
सीति । यद्यपि गङ्गावाराणस्यावुभे अप्यायामवत्वी तथाप्यायामवत्तया
गङ्गायाः प्रसिद्धत्वाद् गङ्गैवात्र लक्षणम् । न वाराणसी । प्रसिद्धं हि लक्षणं
भवति । नाप्रसिद्धम् । तस्माद् गङ्गयैवात्र समासो भवति । न वाराणस्या ।
यमुनायामेन मथुरायामो लक्ष्यत इति । यमुनया तद्वत्या लक्षणभूतयेति
वेदितव्यम् । यस्माद् यस्यायामवाच्यनुशब्दं स्तेन लक्षणभूतेन सुबन्तेन समस्यते ।
यमुनायाश्चायामवाच्यनुशब्दो न यमुनायामस्य । नञ्चायामस्यापर आयामोऽस्ति
तस्माद् यमुनायामेनेति हेतावियं तृतीया । यमुनायामेन हेतुना तद्वत्या
यमुनया लक्षणभूतया करणभावमापन्नया वा मथुरायामो लक्ष्यत इत्ययं मर्थो
वेदितव्यः ।

१७ । तिष्ठद्गुप्रभृतीनि च ।

तिष्ठद्गुप्रभृतीनां गणपाठादेव कृतसाधुत्वानां मिह प्रकरणे संकीर्तनं
मव्ययीभावसंज्ञार्थम् । नतु सुबन्तेन समासार्थम् । अतएवाह समुदाया
एव निपात्यन्त इति । तथाभूतानां पाठ एवैषां निपातनम् । अव्ययीभाव

संक्रान्तिं भवन्तीति । अनेन संज्ञामात्रं विधीयते । नत्वेषां सुवन्तेन समास इति दर्शयति । तिष्ठद्गु वहद्गु इति । पूर्वपदस्य शत्रादेशो निपात्यते । गोस्त्रियोरुपसर्जनस्येति (१।२।४८) ऋस्वः । तिष्ठन्ति गावो यस्मिन् काले स तिष्ठद्गु कालः । वहन्ति गावो यस्मिन् काले स वहद्गु कालः । चकारोऽवधारणार्थ इति । असति तस्मिन् परमतिष्ठद्गुविति सन्महदित्यादिना (२।१।६१) परमशब्देन समासः स्यात् । अवधारणार्थं तु तस्मिन् स्तिष्ठद्गुप्रभृतीनीत्येवभूतान्येवावतिष्ठन्ते । आयतीगव मिति । पुंवङ्गावाभावः समासान्तश्च भवति । आयत्यो गावो यस्मिन् काले स आयतीगवम् । खलेयवम् । खलेवुसमिति । समभ्या अलुग् निपात्यते । लूयमानयवमिति । शानज् निपात्यते । तथा पूयमानयव मित्यत्रापि । एते कालशब्दा इति । तिष्ठद्गुप्रभृतयः संस्क्रियमाणवुसपर्थ्यन्ताः । समभूमि समपदातीति । समत्वं भूमेः समत्वं पदाते रिति पूर्वपदार्थप्राधान्येऽव्ययीभावः । उत्तरपदार्थप्राधान्यविवक्षायान्तु समपदातिः समभूमि रिति विशेषणसमास स्तत्पुरुषो भवति । अन्ये मकारान्तं समशब्दं पठन्ति । समभूमि समपदातीति । सुषमं विषमं दुःषम मपरसममिति समशब्देनेति । सुषमादयश्चैते पूर्वपदार्थप्राधान्ये समासाः । अत्र शोभनत्वं समस्येत्येवमादि वाक्यं द्रष्टव्यम् । उत्तरपदार्थप्राधान्ये तु प्रादिसमासो विशेषणसमासश्च यथायोगं कर्त्तव्यः । आयतीसममिति । समाशब्दः संवत्सरवाची । तेन समासः । आयती समा आयतीसमम् । एवं पापा समा पापसमम् । पुण्या समा पुण्यसमम् । अन्ये तु तृतीयासमासं वर्णयन्ति । आयत्या समा आयतीसमम् । एवमन्यत्रापि । प्रगतत्वमङ्गः प्राह्वम् । अयमपि पूर्वपदार्थप्रधानः । उत्तरपदार्थप्राधान्ये तु तत्पुरुष एव भवति । प्राह्वे कल्याणनामानावेतौ तिथ्यपुनर्वसू इति । एवं प्ररथं प्रदक्षिणं प्रमृग मपरदक्षिणं संप्रत्यसम्प्रति । इच् (५।४।१२०) कर्मव्यतीहार इतीचोऽव्ययीभावत्वे प्रयोजन मव्ययसंज्ञा नपुंसकत्वञ्च । दण्डे च दण्डे च प्रह्वत्वेदं युक्तं वृत्तमिति । तत्र तेनेदमिति सरूप इति (२।२।२०) समासः । इच् कर्मव्यतीहार (५।४।१२०) इतीच् समासान्तः । अन्येषामपि दृश्यत (६।३।१३०) इति दीर्घः । दण्डादण्णीति ।

१८ । पारे मध्ये षष्ठ्या वा ।

ननुच प्रकृतैव महाविभाषा । तथैव विकल्पो भविष्यति । तत् किं वा-
ग्रहणेनेत्याह वाच्यनादित्यादि । गतार्थम् । यदि तर्हि वाच्यनात् पक्षे
षष्ठीसमासो भवति महाविभाषया किं क्रियत इत्याह महाविभाषयेत्यादि ।

१९ । संख्या वंश्येन ।

एकलक्षण इति । एकस्वभावः । सन्तानः प्रबन्धः । सन्तानिनामेक-
लक्षणत्वात् सन्तानोऽप्येकलक्षणो भवति । तत्र विद्ययैकलक्षणो वैयाकरणवंश
उपाध्यायवंश इति । जन्मना ब्राह्मणवंशः क्षत्रियवंश इति । तत्र भवो (४।३।५३)
वंश इति दिगादित्वाद् (४।३।५४) यत् । द्वौ मुनी इति पाणिनिकात्यायनी ।
व्याकरणस्येति सम्बन्धलक्षणा षष्ठी । त्रिमुनि व्याकरणस्येति । पूर्वौ द्वौ
भाष्यकारस्तृतीयः । विद्ययेति व्याकरणाख्यया । तद्वतामिति । पाणिनि-
प्रभृतीनाम् । अभेदविवचेति । यौ तौ द्वौ मुनी तावैव व्याकरणमित्यति-
शयेन विद्यया योगं तयोराख्यातुमभेदविवक्षा यदा क्रियत तदा सामानाधि-
करणं भवति । द्विमुनि व्याकरणमिति ।

२० । नदीभिश्च ।

चकारेण संख्येत्यनुक्त्यते । बहुवचननिर्देशेनार्थस्येदं ग्रहणं न स्वरूपस्य ।
नापि संज्ञायाः । तेन सर्वैर्नदीवाचिभिः समासो विज्ञायत इत्याह
नदीवचनैरित्यादि । समाहारे चायमिष्यत इति । चकारोऽवधारणे ।
समाहार एव नान्यत्रेति । यद्येवं समाहारग्रहणं कर्त्तव्यम् ? न कर्त्तव्यम् ।
यत एव हेतोरज्ञादीनां परिणा सह कितव्यव्यङ्ग्य एव समासो भवति
तत एव हेतोरयमपि समाहार एव भविष्यति । सप्त गङ्गाः समाहृताः
सप्तगङ्गमिति । पूर्ववद् ऋस्वः । अन्यपदार्थं तु न भवति । (E) द्वीरावतीको
देश इति । पञ्चनदम् । सप्तगोदावरमिति ।

(E) द्विशरावतीक इति पाठान्तरम् । It is in the पुना MS. as well as in my 2nd
and 13th MSS.

कृष्णोदकपाण्डुपूर्वाया भूमिरक्षप्रत्ययः स्मृतः ।

गोदावर्याश्च नद्याश्च संख्याया उत्तरे यदि ॥ १ ॥

इति वचनादच् समासान्तः ।

२१ । अन्यपदार्थे च संज्ञायाम् ।

कृष्णवेष्टेति । कृष्णा चासौ वेष्टा चेति विशेषणसमासः । श्रीघ्नगङ्गा-
इति बहुव्रीहिः ।

२२ । तत्पुरुषः ।

कष्टश्चित इति । तत्पुरुषसंज्ञायां सत्यां तत्पुरुषे (६।२।२) तुल्यार्थेत्यादिना
पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । अथ किमर्थमित्यन्वहती संज्ञा विधीयत इत्याह
पूर्वाचार्यसंज्ञा चेयमिति । तदङ्गीकरणं किमर्थमित्याह तदङ्गीकरण-
मित्यादि । उपाधिर्विशेषणम् । कः पुनरसौ तदीय उपाधिरित्याह उत्तर-
पदार्थप्रधानस्तत्पुरुष इति ।

२३ । द्विगुश्च ।

समासान्ताः प्रयोजनमिति । तत्पुरुषस्याङ्गुलीः (५।४।८६) संख्याव्य-
यादेरित्यत स्तत्पुरुष इत्यनुवर्त्तमाने राजाहःसखिभ्यष्टच् (५।४।८१)
गोरतद्धितलुकीति (५।४।८२) च द्विगोरपि यथा स्यात् । पञ्चराजीति ।
पञ्चानां राज्ञां समाहार इति तद्वितार्थोत्तरपदसमाहारे चेति (२।१।५१)
समासः । संख्यापूर्वी द्विगुरिति (२।१।५२) द्विगुसंज्ञा । टच् । न स्तद्धित
इति (६।४।१४४) टिलोपः । अकारान्तोत्तरपदो द्विगुः स्त्रियां भाष्यत
इति (२।४।३०, वा) स्त्रीलिङ्गता । द्विगुरिति (४।१।२१) ङीप् । द्वह स्त्रह
इति ; अङ्गष्टखोरेवेति (६।४।१४५) टिलोपः । राजाङ्गाङ्गाः (२।४।२८)
पुंसीति पुंस्त्वम् । पञ्चगवमिति । स नपुंसकमिति (२।४।१७) नपुंसकत्वम् ।
सत्यप्यकारान्तत्वे स्त्रीत्वं न भवति । पात्रादीनां प्रतिषेधो वक्तव्य
(२।४।३०, वा) इति वचनात् ।

२४ । द्वितीया श्रितातीतपतितगतात्यस्तप्राप्तापन्नैः ।

श्रितादिष्वित्यादि । श्रितादिषु समासकारणत्वेनोपासेषु सत्सु गमि-

गम्यादीनां समासस्योपसंख्यानं प्रतिपादनं कर्त्तव्यमित्यर्थः । एतैरपि समासः प्रतिपादयितव्यः । तत्रेदं प्रतिपादनम् । द्वितीयेति योगविभागः क्रियते । तेन गमिगामिप्रभृतिभिरपि समासो भवति । न चैवं श्रितादिग्रहणमनर्थकम् । पूर्वविषयस्यासर्वविषयत्वज्ञापनार्थत्वात् । आदि-शब्दः प्रकारवाची । गमिगामिशब्दयोरैकतरोपादानेनैव सिद्धे द्वयोरुपादान-मुणादीनामन्येषाञ्च यथा स्यात् । अन्यथा यदि गमिग्रहणमेव क्रियेत तदाऽदिशब्दस्य प्रकारवाचित्वाद् गमिप्रकाराणामुणादीनामेव ग्रहणं स्यात् । अथ गामिग्रहणमेव क्रियेत तदा गामिप्रकाराणामनुणादीनां स्यात् । तस्माद् द्वयोरपि ग्रहणं कर्त्तव्यम् । ग्रामं गमीति । गमेरिनि(उण्, ४।४४६)रिती-निप्रत्ययः । स च भविष्यत्काले । भविष्यति गम्यादय (३।३।३) इति वचनात् । ग्रामङ्गामीति । आवश्यकधाधमर्ण्ययो (३।३।१००) रित्यावश्यकै णिनिः । अकेनोर्भविष्यदाधमर्ण्ययोरिति (२।३।७०) षष्ठीप्रतिषेधः । ओदनं बुभुक्षुरिति । भुजेः सन्नतात् सनाशं मभिच (३।२।१६८) उरित्युप्रत्ययः । न लोकेत्यादिना (२।३।६८) षष्ठीप्रतिषेधः । कष्टं श्रित इत्यादावप्यनेनैव षष्ठीप्रतिषेधः ।

२५ । स्वयं तेन ।

तस्य द्वितीयया सह सम्बन्धो नोपपद्यत इति । द्वितीयार्थासम्भवात् । इतिशब्दो हेतोः । यतस्तस्य द्वितीयया सह सम्बन्धोऽनुपपन्नस्तस्माद् द्वितीयाग्रहणमुत्तरार्थं मनुवर्त्तते । नत्वेतदर्थम् । स्वयंघोतौ पादाविति । धावु गतिश्चङ्गोः । अस्थोदित्वाद् विभाषितेद् । यस्य (७।२।१५) विभाषेतीट्प्रतिषेधः । च्छोः (६।४।१८) शूङनुनासिके चेत्यूट् । एत्येधेत्यूट् स्विति (६।१।१५) वृद्धिः । स्वयंविलीनमान्यमिति । लीड् श्लेषे । स्वादय ओदिङ् इत्योदित्वादोदित (८।२।४५) श्वेति नत्वम् । कृद्ग्रहणे गतिकारकपूर्वस्यापि (प, २८) ग्रहणमिति गतिपूर्वस्यापि समासो भवति । कः पुनरत्र समासे सति विशेषो यावता विनापि तेनैतद्रूपं सिध्यतीत्याह ऐकपथमित्यादि ।

२६ । खट्वा ज्ञेये ।

स चेत्यादि । एवकारेण वाक्यार्थतां ज्ञेयस्य निरस्यति । स्यादेतत् ।

वाक्यार्थोऽपि क्षेपः । तेन वाक्यमपि भविष्यतीत्याह नहीत्यादि । वाक्येन हि क्रियाकारकसम्बन्धमात्रं गम्यते । नतु क्षेपः । खट्वारोहणश्चेत्यादि । विरुहो मार्गो विमार्गः । तेन प्रस्थानं गमनम् । अधीत्य ज्ञात्वा गुरुणाभ्यनुज्ञातेन खट्वा रोढव्या । यत् त्वन्यथा खट्वारोहणं तद् विमार्गप्रस्थानम् । नतु खट्वारोहणमेव । इह च खट्वारूढ इत्यादौ खट्वारोहणं विमार्गप्रस्थानस्योपलक्षणं वेदितव्यम् । किं पुनः कारणमेवं विज्ञायत इत्याह सर्व एवेत्यादि । आरूढ इत्याहुर्पूर्वस्य रुहेः क्तप्रत्यये ढत्वधत्वष्ट्वढलोपदीर्घेषु कृतेषु रूपम् । जाल्म इत्ययुक्तकारौत्थर्थः ।

२७ । सामि ।

असत्त्ववाचित्वादिति । द्रव्याधारा हि कर्मशक्तिः । अतो द्रव्यवाचिन एव द्वितीयया सम्बन्धो भवति । नासत्त्ववाचिनः ।

२८ । कालाः ।

चराचरा इति । अनत्यन्तसंयोगप्रतिपादनार्थम् । चरन्ति भ्रमन्तीति चराचरा अनवस्थिता इत्यर्थः । वा चरिचलिपतिवदीनामच्याक्चाभ्यासस्येति (६।१।१२, वा) चरेः पचाद्यचि द्विर्वचनमभ्यासस्याक्चागमश्च । कदाचिदहर्गच्छन्तीत्युत्तरायणे । कदाचिद्वात्रिमिति दक्षिणायने । एतेन तदेवानवस्थितत्वं व्यक्तीकुर्वन्नङ्गो रात्रेश्च तैर्मङ्गलैरनत्यन्तसंयोगमाचष्टे । अहरतिसृता इति । रोऽसुपीत्य ङ्गो (८।२।६६) नकारस्य रेफः । अहःसंक्रान्ता इति । क्रमु पादविक्षेपे । पूर्ववदिदं प्रतिषेधः । अनुनासिकस्य (६।४।११) क्तिब्भलोरिति दीर्घः । मासप्रमित इति । माङ् माने । आदिकर्मणि कर्त्तरि (२।४।७१) चेति कर्त्तरि निष्ठा । अतिस्थतीत्यादिनेत्वम् (७।४।४०) । मासं प्रमातुमारब्ध इति मासस्यैकदेशस्य प्रतिपदश्चन्द्रमसा योगं दर्शयन् मासस्य तेनानत्यन्तसंयोगमाचष्टे । कालस्य हि कृत्स्नस्य स्वेन सम्बन्धिना व्याप्तिरत्यन्तसंयोगः । नच प्रतिपदश्चन्द्रमसा मासस्येह व्याप्तिः संयोगोऽस्तीति नेहात्यन्तसंयोगः ।

२९ । अत्यन्तसंयोगे च ।

कृत्स्नसंयोग इति । कृत्स्नस्य सकलस्य संयोगः कृत्स्नसंयोगः । कृत्स्नस्य

कालस्य मुहूर्त्तदिः स्वेन सम्बन्धिना सुखादिना संयोगः सम्बन्धोऽत्यन्तसंयोगः ।
एतदेव स्पष्टीकर्तुमाह कालस्येत्यादि । मुहूर्त्तं सुखमिति । कालाध्वनोरत्यन्त-
संयोग (२।३।५) इति द्वितीया । अत्र मुहूर्त्तस्य कालस्य स्वेन सम्बन्धिना
सुखेन व्याप्तिः ।

३० । तृतीया तत्कृतार्थेन गुणवचनेन ।

तत्कृतत्वेतदर्थशब्देनासमस्तमेव । अविभक्तिकञ्च । तृतीयाविभक्तेः सुपां
सुलुगिति (७।१।३८) लुप्तत्वात् । एतच्च गुणवचनेनेत्यस्य समानाधिकरणं
विशेषणम् । अतएव कीदृशेनेति स्पष्टः सद्भाह । तत्कृतनेनेति । तदिति सर्वनाम्ना
प्रकृतस्य तृतीयान्तस्य प्रत्यवमर्थ इति तृतीयान्तकृतनेनेति दर्शयति ।
तृतीयान्तेन गुणवचनस्य कारणत्वं न सम्भवतीत्यतः सामर्थ्यात् तदर्थकृतनेनेति
विज्ञायत इत्यत आह तृतीयान्तार्थकृतनेनेति यावदिति । अर्थद्वारेण चेदं
गुणवचनस्य विशेषणं वेदितव्यम् । तृतीयान्तार्थकृतो गुणवचनार्थ इति । सोऽपि
तथोच्यते । एतदुक्तं भवति । तृतीयान्तार्थकृतेन गुणवचनार्थेनेति । अर्थ एव
हि तृतीयान्तार्थेन क्रियते । नच गुणवचनशब्दः । गुणमुक्तवान् गुणवचनः ।
कृत्यल्युटो बहुलमिति (३।३।११३) कर्त्तरि ल्युट् । अथवा करणे । गुण उक्तोऽनेनेति
गुणवचनः । यद्य पूर्वं गुणे वर्त्तिता पश्चात् तद्वति द्रव्ये वर्त्तते स गुणवचनः ।
गुणेनेत्युच्यमाने घृतेन पाटवमित्यादौ प्रसङ्गः । अतस्तन्निष्ठत्वं वचनग्रहणम् ।
तन्मिथ्य सति गुणे वर्त्तिता तद्वति द्रव्ये यो वर्त्तते तेनैव समासो भवति ।
नतु गुण एव यो वर्त्तते तेन सह । नच पाटवादयः शब्दाः पूर्वं गुणे वर्त्तिता
पश्चात् तद्वति द्रव्ये वर्त्तन्ते । अपि तु गुण एव । वचनग्रहणात् तैः सह
समासो न भवति । शङ्खलाखण्डो गिरिकाण इति । खण्डकाणशब्दावत्र
खण्डेन निमीलने च क्रियारूपापक्षे गुणे वर्त्तिता पश्चात्तुल्योपादभेदोप-
चाराद् वा तद्वति द्रव्ये वर्त्तते इति गुणवचनी भवतः । धान्यार्थ इति ।
भवत्ययमर्थशब्दस्तत्कृतो नतु गुणवचन इति पृथगस्योपादानं क्रियते ।
अर्थशब्दश्चायं प्रयोजनवाची यथा किमर्थमागतोऽसीत्यभिहिते केन प्रयोजने-
नेत्यवगम्यते । अभिधेयवचन इत्यन्ये । सर्वत्र करणे तृतीया । अस्या काण
इति । अङ्गविकारलक्षणे येनाङ्गविकार (२।३।२०) इति तृतीया । नात्र

तृतीयास्तेनाद्या देवदत्तस्य काण्वं कृतम् । किं तर्हि ? अन्येन केनापि ।
अद्या तु केवलं काण्वयुक्तो देवदत्तो लक्ष्यते । गोभिवपावानिति । वपा
अस्य सन्तीति वपावान् । भवति वपावान् देवदत्तस्तृतीयास्तार्थकृत स्तथाहि
स गोभिर्वपावान् कृतः । नतु वपावानित्ययं शब्दो गुणमुक्तवानिति न
गुणवचनः । ततस्तेन सह समासो न भवति ।

३१ । पूर्वसदृशसमोनार्थकलहनिपुणमिश्रश्लक्ष्णैः ।

युक्तः समसदृशशब्दाभ्यां समासो यावता ताभ्यां योगे तुल्यार्थैरतुलोपमाभ्या-
मिति (२।३।७२) तृतीयाविधानम् । इतरैस्तु पूर्वादिभिः कथं तृतीयासमास
उपपद्यते ? नहि तदुयोगे केनचित् तृतीया विहितेत्याह अस्मादेवेत्यादि
सुबोधम् । पूर्वादिश्वरस्योपसंख्यानमिति । पूर्वादिषु समासकारणत्वेनो-
पात्तेषु सत्स्ववरशब्दस्योपसंख्यानं प्रतिपादनं कर्त्तव्यमित्यर्थः । अवरशब्दे-
नापि तृतीयासमासः प्रतिपाद्यत इत्यर्थः । तत्रेदं प्रतिपादनम् । उत्तरसूत्रे
बहुलग्रहणं क्रियते । तेनावरशब्देनापि समासो भवति ।

३२ । कर्त्तृकरणे कृता बहुलम् ।

भिच्चाभिरुषित इति । हेतौ (२।३।२३) तृतीया विहिता । वसेर्व्यादि-
सूत्रेण (६।१।१५) संप्रसारणम् । शासिवसिषसीनाञ्चेति (८।३।६०) षत्वम् ।
वसतिक्षुधोरितीद् (७।२।५२) । दात्रेण धान्यं लूनवानिति । स्वादिभ्यश्चेति
(८।२।४४) निष्ठानत्वम् । पादहारक इति । पादाभ्यां क्रियत इति
पादहारकः । पादाभ्यामिति पञ्चमी चतुर्थी वा । हारक इति कृत्यल्युटो
बहुलमिति (३।३।११३) कर्मणि णुल् । गलेचोपक इति गले चुप्यत इति ।
चुप मन्दायां गता वित्यस्मात् पूर्ववदेव णुल् । तत्पुरुषे कृति बहुलमित्यलुक्
(६।३।१४) ।

३३ । कृत्यैरधिकार्थवचने ।

सुतिनिन्दाप्रयुक्तमिति । सुत्या निन्दया वा यत् प्रयुक्तं प्रवर्तितं तत्
सुतिनिन्दाप्रयुक्तम् । तदर्थमुच्चारितमित्यर्थः । अध्यारोपितार्थवचनमिति ।

अध्यारोपितोऽर्थोऽसन्नेव बुद्ध्या समारोपित स्तस्य वचनमिति षष्ठीसमासः ।
 कर्तृकरण इति । अर्थे कार्यासम्भवात् तदभिधायिनि सुबन्ते कार्यं विज्ञायते ।
 काकपेयेति । पा पान इत्यचो (३।१।८७) यत् ईदृ ६।४।६५ यतीत्वम् ।
 अत्र सम्पूर्णतोयत्वोद्भावनं नद्याः स्तुतिः । अध्यारोपितः पुनरन्वर्थः काकपेय-
 त्वम् । एवं नाम सम्पूर्णतोया नदी यत् तटस्थैरपि काकैः शक्या पातुम् ।
 श्वलेष्टः कूप इति । ऋह्लोर्ण्यत् (३।१।११४) । अत्राप्यासन्नोदकत्वोद्भावनं
 कूपस्य स्तुतिः । अध्यारोपितः पुनरन्वर्थः श्वलेष्टत्वम् । एवं नामासन्नोदकः
 कूपो यतः श्वभिरपि लिङ्गते । वाष्पच्छेद्यानि लणानीति । अत्र मार्दवातिशयो-
 द्भावनं लणानां स्तुतिः । अध्यारोपितः पुनरन्वर्थो वाष्पच्छेद्यता । एवं नाम
 मृदूनि लणानि यद्वाष्पेणापि शक्यानि च्छेत्तुम् । कण्टकसञ्ज्ञेय ओदन इति ।
 अत्रापि वैषद्यातिशयोद्भावनं विकृतिवतोद्भावनञ्चोदनस्य स्तुतिः । अध्यारोपितः
 पुनरन्वर्थः कण्टकसञ्ज्ञेयत्वम् । एवं नामोदनस्य विषदतातिशयो विक्लेदश्च
 यत् कण्टकेनापि शक्यः सञ्ज्ञेत्तुम् । एवं तावत् स्तुतिप्रयुक्तोऽधिकार्थवचन
 उदाहरणानि । निन्दाप्रयुक्तोऽधिकार्थवचन एतावन्त्येव द्रष्टव्यानि । तथाहि
 काकपेया नदीत्यत्राप्यतोयत्वोद्भावनं नद्या निन्दा । अध्यारोपितः पुनरन्वर्थस्त-
 देव पूर्वाक्तं काकपेयत्वम् । एवं श्वलेष्ट्यादावपि पूर्वाक्त एवाध्यारोपितोऽर्थः
 द्रष्टव्यः । एवं नामास्यतोया नदी यत् काकैरपि शक्यं पातुमिति ।
 श्वलेष्टः कूप इत्यत्राप्यशुद्धतोयत्वोद्भावनं निन्दा । एवं नामाशुचिः कूप
 यत् श्वभिरपि लिङ्गते इति । वाष्पच्छेद्यानि लणानीति । कथितत्वोद्भावनं
 निन्दा । एवं नाम कथितानि लणानि यद् वाष्पेणापि च्छेद्यन्ते । कण्टक-
 सञ्ज्ञेय ओदन इति । अल्पतोद्भावनं निन्दा । एवं नामास्य ओदनो यत्
 कण्टकैरपि चीयते इति । ननु च बहुलवचनादधिकार्थोऽपि पूर्वणैव सिद्धः
 समासः । तत् किमर्थमिदमित्याह पूर्वस्थेत्यादि । ते वै विधयः सुसंगृहीता
 येषां लक्षणं प्रपञ्चेति । सुसंगृहीतं यथा स्यादिति पूर्वस्थायां प्रपञ्चः क्रियते ।

३४ । अन्नेन व्यञ्जनम् ।

दध्योदन इति । ननुच क्रियाकृतः कारकाणां सम्बन्धो ननु स्वतः ।
 नच वृत्ताविह काचन क्रिया श्रूयते इति सामर्थ्याभावः । अस्मिन् च सामर्थ्यं

समासाभावः । अथासत्यपि सामर्थ्यं वचनसामर्थ्यात् समासो भवतीति चेदास्यतां दध्ना । ओदनो भुज्यतां देवदत्तेनेत्यत्रापि स्यादित्यत आह वृत्तावित्यादि । नह्यसत्यामुपसेचनक्रियायां संस्कारार्थं संस्कारकं वा सम्भवति । अस्ति चेह तदुभयमित्यतस्तद्भावादेव समासान्तर्भूता क्रिया गम्यते । तद्द्वारकश्चान्नव्यञ्जनयोः सम्बन्ध इति विद्यत एव सामर्थ्यम् ।

३५ । भक्ष्येण मिश्रीकरणम् ।

मिश्रीकरणमिति । अमिश्रं मिश्रं क्रियतेऽनेनेति मिश्रीकरणम् । खरविशदमभ्यवहार्यं भक्ष्यमिति । तत्रैव भक्ष्यशब्दस्य रुढत्वात् ।

३६ । चतुर्थी तदर्थार्थवलिहितमुखरक्षितैः ।

तदर्थेनेत्यादि । यदि तादर्थ्यमात्रे समासः स्याद् बलिरक्षितग्रहण-मनर्थकं स्यात् । तथाहि कुवेरवलि गौरक्षितमित्यत्रापि तादर्थ्यं गम्यत एव । तस्माद् बलिरक्षितग्रहणास्तिङ्गात् तादर्थ्यं प्रकृतिविकारभावे समासो भवतीति विज्ञायते । ननु च सम्प्रदाने चतुर्थर्थं बलिरक्षितग्रहणं स्यात् । नैतदस्ति । ददातिकर्म्मणा ह्यभिप्रेयमाणस्य क्रियया वा सम्प्रदानसंज्ञेयते । न चेह ददातिकर्म्मणा क्रियया वा ऽभिप्रेयमाणास्ति । तत् कुतः सम्प्रदानं चतुर्थी ? केन पुनस्तादर्थ्यं चतुर्थी भवतीत्याह अस्मादेवेत्यादि । यदि तादर्थ्यं चतुर्थी न स्यात् तदा तदर्थग्रहणमनर्थकं स्यात् । तस्माद् यदेतत् तदर्थेन चतुर्थ्यन्तस्य समासविधानं तदेव ज्ञापकं तादर्थ्यं चतुर्थी भवतीति । अर्थेनेत्यादि । कर्त्तव्यमिति शेषः । नित्यसमास उच्यते कथ्यते प्रत्याख्यते येन तन्नित्यसमासवचनं व्याख्यातव्यम् । एतदुक्तं भवति । येनार्थशब्देन नित्यसमासः प्रत्याख्यते तद्व्याख्यानं कर्त्तव्यमिति । तत्रेदं व्याख्यानम् । विभाषाग्रहणमनुवर्त्तते । सा च व्यवस्थितविभाषा विज्ञायते । तेनार्थशब्देन नित्यसमासो भविष्यति । सर्वलिङ्गता चेति । परवल्लिङ्गं (२।४।३६) इन्द्रतत्पुरुषयोरिति परवल्लिङ्गतायां प्राप्तायां सर्वलिङ्गता विधीयते । एषा तु लोकाश्रयत्वास्तिङ्गस्येति सिद्धा । अथवा बहुलग्रहणानुवृत्तेः सर्वमेतत्

सिद्धम् । गोहितं गोमुखमिति चतुर्थी चाशिष्यायुषेत्यादिना (२।३।७३)
चतुर्थी । हितयोगे त्वनाशिष्यपि चतुर्थी भवति । तथाहि वक्ष्यति हितयोगे
चतुर्थी वक्तव्येति (२।३।१३, वा) ।

३७ । पञ्चमी भयेन ।

भयभीतभीतिभीभिरिति वक्तव्यमिति । एवं हि त्रिभिरपि भीतादिभिः
समासो भवतीत्येतदर्थरूपं व्याख्येयमित्यर्थः । स्वयमेव व्याख्यातु माह पूर्व-
स्येत्यादि । यथैव हि कर्त्तृकरणे कृता (२।१।३२) बहुलमिति तृतीयान्तस्य
समासो विधीयमानो बहुलग्रहणस्य सर्वोपाधिव्यभिचारार्थत्वादव्यविभक्त्यन्त-
स्यापि समासो भवति पादहारको गलेचोपक इति तथा वृकभीत इत्यादावपि
समासो भविष्यति । तस्मात् पूर्वकस्य बहुलग्रहणस्यैवोदाहरणप्रदर्शनार्थाऽयं
योगः प्रपञ्चार्थं वेदितव्यः । तथा चेत्यादि । यस्मात् पूर्वकेणैव बहुल-
ग्रहणेन सिद्धं तस्यैवायमपञ्चः । तस्मात् तत एव बहुलग्रहणाद् ग्रामनिर्गत
इत्याद्यपि सिद्धं भवति । आदिशब्देन वृकभीतादेर्ग्रहणम् ।

३८ । अपेतापोढमुक्तपतितापवस्तौरल्पशः ।

अल्पश इति । बहुलार्थाच्छस् कारकादन्यतरस्यामिति (५।४।४२) शस् ।
अल्पा पञ्चमी समस्यत इति । अल्पेभ्यः प्रातिपदिकेभ्य उत्पन्ना या पञ्चमी
सा समस्यते । नतु सर्वेभ्यः प्रातिपदिकेभ्य इत्यर्थः ।

३९ । स्तोकान्तिकदूरार्थकृच्छ्राणि क्तेन ।

स्तोकाभ्युक्तः । कृच्छ्राभ्युक्त इति । करणे (२।३।३३) स्तोकाभ्युक्तच्छ्रेत्यादिना
पञ्चमी । अन्तिकादागतः । दूरादागत इति । दूरान्तिकार्थेभ्यो (२।३।३५)
द्वितीया चेत्यनेन ।

४० । सप्तमी शौण्डेः ।

शौण्डेरिति । बहुवचननिर्देशादायर्थो गम्यत इत्याह शौण्डादिभिरिति ।
क्तेन पुनर्विहितायां सप्तम्यां तदन्तस्य शौण्डादिभिः समासो विधीयते ? सप्तम्य-
धिकरणे (२।३।३६) चेत्यनेनिति चेद् वार्त्तमेतत् । तथाह्यधिकरणं कारकम् ।

तच्च क्रियापेक्षम् । नचाक्षशीण्ड इत्यादौ वृत्तौ काचन क्रिया श्रूयते । तत् कुतोऽधिकरणस्येह सश्रवः ? नच शक्यते वक्तुमस्मादेव वचनाच्छीण्डादिभि-
र्योगे सप्तमी भविष्यतीति । देवदत्तः शीण्ड इत्यत्रापि प्रसङ्गः स्यादित्यत
आह वृत्तावित्यादि । अस्येवात्र प्रसत्तिक्रिया । सा तु समासार्थ एवान्त-
भूतेति गम्यमानत्वाद् वृत्तौ क्रियापदं न प्रयुज्यते । तस्या यत् साधनमधि-
करणं तत्र सप्तमीत्यदोषः । अन्तः शब्दस्त्वत्राधिकरणप्रधान एव पठ्यते । तस्य
प्रयोगे तत्सामानाधिकरणमेव सप्तम्याः कारणम् । वनेऽन्तर्वनान्तर्वसतीति ।
पूर्वपदार्थप्राधान्ये तु विभक्त्यर्थे यदव्ययमित्यव्ययीभावः (२।१।६) एव भवति ।
अन्तर्वणमिति । अधिशब्दोऽत्र पठ्यते । तस्याधिकरणप्राधान्ये सत्यव्ययीभावः ।
अधिस्ति । आधेयप्राधान्ये तु तत्पुरुषो ब्राह्मणेष्वधि ब्राह्मणाधीन इति ।
ब्राह्मणाधिशब्दः केवलो न प्रयुज्यते । अपङ्गच्छाशितेत्यादिना (५।४।७)
ऽध्युत्तरपदात् स्वार्थिकस्य नित्यस्य खस्य विधानात् ।

४१ । सिद्धशुष्कपक्ववन्धैश्च ।

४२ । ध्वाङ्गेण क्षेपे ।

ध्वाङ्गेणेत्यर्थग्रहणमिति । अर्थप्रधानत्वान्निर्देशस्य । यत्र हि शब्दप्रधानो
निर्देश स्तत्र स्वग्रहणं भवति । अन्यत्र त्वर्थग्रहणमेवेति प्रतिपादितमेतत्
प्राक् । अर्थप्रधानत्वन्तु निर्देशस्याविच्छिन्नाचार्यपारम्पर्यापदेशाद् विज्ञायते ।
बहुलग्रहणानुवृत्तेरर्थस्येदं ग्रहणं वा । अपिच क्षेप इत्युच्यते । क्षेपश्चार्थ-
कारित एवेत्यर्थग्रहणमेव युक्तम् । अर्थग्रहणे च सति ध्वाङ्गपर्यायैरपि समासो
भवति । अत आह ध्वाङ्गवाचिनेत्यादि । तीर्थं ध्वाङ्ग इवेति । उपमान-
भावे सति ध्वाङ्गस्य क्षेपो गम्यते नान्यथेति दर्शयितुमिवशब्दः प्रयुक्तः ।
समासे तु समास एवोपमानार्थस्यान्तर्भूतत्वादिवशब्दो गतार्थो न प्रयुज्यते ।
यथैव हि तीर्थध्वाङ्गाच्चिरं स्यातारो न भवन्ति तद्वदन्योऽपि यः कार्यं प्रत्यनव-
स्थितः स तीर्थध्वाङ्ग इत्युच्यते । यदाह अनवस्थित इत्यर्थः । कार्यं प्रत्य-
नवस्थितत्वमेव क्षेपः ।

४३ । कृत्यैर्ऋणे ।

यत्प्रत्ययान्तेनैव समास इष्यत इति । कथं पुनर्यत्प्रत्ययेनैव लभ्यते ?
 अल्पश्च इत्यनुवृत्तेः । मासदेयमिति । पूर्ववद् यदीत्वञ्च । सप्तमी ह्यत्रौपश्लेषिके-
 ऽधिकरणे वेदितव्या । मासे ह्यतीते योऽनन्तरो दिवसः स मासं प्रत्युपश्लिष्टो
 भवति । यस्य च भावेन (२।३।३७) भावलक्षणमित्यनेन वा । मासातिक्रमणभावेन
 हि ऋणदानभावो लक्ष्यते । अथ ऋण इत्युच्यते । तत्रेदं न सिध्यति । पूर्वाह्ने-
 गेयं साम प्रातरध्येयोऽनुवाक इत्यत आह ऋणमित्यादि । ऋणं हि नियोगतो
 निर्यातयितव्यमिति नियोगसङ्घचरितम् । अतः माहचर्यात् तेन नियोगो-
 ऽवश्यभाव उपलक्ष्यते । एतच्च कृत्यैरिति बहुवचननिर्देशात्किङ्गाद् गम्यते ।
 कथम् ? कृत्यैरिति बहुवचनमत्र विवक्षितम् । तच्च ऋणग्रहणस्य नियोगोप-
 लक्षणार्थत्वे (F) प्रकृतिभेदेन भिद्यमाने कृत्ये सति प्रसज्यते । नत्वन्यथा ।
 यत्प्रत्ययस्यैकत्वात् तेनैव समासस्येष्टत्वात् ।

४४ । संज्ञायाम् ।

समुदायोपाधिरिति । संज्ञायामिति । नेदं पूर्वपदस्योत्तरपदस्य वा
 विशेषणम् । किन्तर्हि ? समुदायस्य । समुदायेन चेत् संज्ञा गम्यत इति । किमेवं
 सति सिध्यतीत्यत आह तेनेत्यादि । अत्रैवोपपत्तिमाह नङ्गीत्यादि ।

४५ । तोनाहोरात्रावयवाः ।

एतत् (G) तु ते दिवावृत्तं रात्रौ वृत्तञ्च द्रव्यसीत्यादि । नात्राहवयवाः
 रात्रावयवाश्च सन्ति । किन्तर्हि ? कृतस्ममेवाहः कृतस्मा च रात्रि रिति ।
 तेनेह समासो न भवति ।

४६ । तत्र ।

तत्रेतत् सप्तम्यन्तमिति । सप्तमीसाधर्म्यात् । तत्प्रत्यय एवात्र सप्तमी
 शब्देनोक्तः । भवति हि तादृश्यात् ताच्छब्दं यथा गौर्वाहीक इति । सप्तमी

(F) नियोगोपलक्षणार्थत्वात् प्रकृतिभेदेन भिद्यमाने सति युज्यते is in the 2nd MS. & in the Poona Book.

(G) उत्पल्लवै राभ्रवैः पिशाचो यदभावतेति शोकस्य प्रवृत्तिः ।

साधर्म्यं पुनस्तलोऽधिकरणार्थत्वात् । यथैव ह्यधिकरणप्रत्यायनाय सप्तमी प्रयुज्यते तथा त्वलपि । अथ मुख्यैव सप्तमीविभक्तिः कस्मान्न विज्ञायते ? तस्यास्तत्र शब्देऽसम्भवात् । असम्भवस्तु त्वलैव तदर्थस्य द्योतितत्वात् । अन्यस्वाह यदा विभक्त्यादेशास्तत्तादयस्तदा स्थानिवद्भावेनैवैतत् सप्तम्यन्तं भवति । आदेशपक्षस्तु तत्र वृत्तिकृता नाश्रित इत्यसम्यगेतत् । अन्तःशब्द-
श्चात्रावयववचनः । सप्तमीत्वप्रत्ययोऽन्तोऽवयवो यस्य तत् तथोक्तम् ।

४७ । चेपे ।

अवतप्तेनकुलस्थितमिति । तत्पुरुषे कृति बहुलमिति (६।३।१४) सप्तम्या अलुक् । कः पुनरत्र चेपः ? कार्येष्वनवस्थितता । यदाह एतच्चापलमित्यादि । यथा ऽवतप्ते देशे नकुला न चिरं स्थातारो भवन्ति तद्वदन्योऽपि योऽर्थानारभ्य न चिरं तेष्ववतिष्ठते तं प्रतीदमुच्यते ऽवतप्तेनकुलस्थितमिति । उदके विशीर्णमित्यादा वप्यारभस्य निष्फलता चेपः । अतथेवाह निष्फलं यत् क्रियते तदेव मुच्यते इति । प्रवाहेमूत्रितमिति । मूत्र प्रस्रवणे चुरादिः ।

४८ । पात्रेसमितादयश्च ।

युक्तारोह्यादिपरिग्रहार्थ इति । युक्तारोह्यादिषु युक्तारोह्यादिभिर्वा परिग्रहोऽर्थः प्रयोजनं यस्य पाठस्य स तथोक्तः । किमर्थं पुनर्युक्तारोह्यादिषु परिग्रहस्तेषामिष्यत इत्याह पूर्वपदाद्युदात्तत्वं यथा स्यादिति । युक्तारोह्यादीनां हि युक्तारोह्यादयश्चेत्यनेन (६।२।८१) पूर्वपदाद्युदात्तत्वं विधीयते । तत्र यदि ये ज्ञान्ता स्ते न पठ्येरं स्तदा तेषामाद्युदात्तत्वं न स्यात् । कथं पुनः पात्रेसमितादयो युक्तारोह्यादिग्रहणेन गृह्यन्ते ? यतस्तेषां विधीयमान-
माद्युदात्तत्वं पात्रेसमितादीनामपि भवतीत्याह युक्तारोह्यादिषु हीत्यादि । उदुम्बरमशकादिषूपमया चेप इति । यस्तत्रैवात्रुद्धो न कचिद् गच्छति तमेव विशिष्टं मन्यते नास्मात् परमस्तीति सोऽदृष्टविस्तार उच्यते उदुम्बर-
मशक इति । एवमन्यताप्युपमानात् चेपः । प्रतिषिद्धसेवनेनेति । यः कश्चित् प्रतिषिद्धमाचरति स मातरिपुरुष इत्युच्यते । निरीहृतयेति ।

यो न किञ्चित् कर्तुं समर्थः स पिण्डीशूर इत्येवमादिभिः पदैरभिधीयते ।
चकारोऽवधारणार्थ इति । पात्रेसमितादय एव यथा स्युः । यदन्यत् समासान्तं
तेषां प्राप्नोति तस्मा भूदिति । तेन परमपात्रेसमिता इति सन्महदित्यादिना
(२।१।६१) समासान्तरं न भवति ।

४६ । पूर्वकालैकसर्वजरत्पुराणनवकीवलाः समानाधि-
करणेन ।

भिन्नप्रवृत्तिनिमित्तप्रयुक्तस्येत्यादि । भिन्नप्रवृत्तिनिमित्तग्रहणं पर्याय-
निवृत्त्यर्थम् । एकग्रहणं गौरश्व इत्यादिनिवृत्त्यर्थम् । पूर्वकाल इत्यर्थनिर्देश
इति । अर्थप्रधानत्वान्निर्देशस्य । तेन स्वरूपग्रहणं न भवतीति भावः ।
परिशिष्टानां स्वरूपग्रहणमिति । शब्दप्रधानत्वान्निर्देशस्य । पूर्वकालोऽपर-
कालेनेति । कुतः पुनरनुक्तोऽप्येषोऽर्थविशिषो लभ्यते । सम्बन्धिशब्दत्वात्
पूर्वकालस्य ? नह्यनपेक्ष्यापरकालं पूर्वकालः सम्भवति । अतः पूर्वकाल-
परिग्रहे कृते सत्यपरकालस्यापि परिग्रहः कृत एव । स्नातानुलिप्त इति ।
पूर्वं स्नातः पश्चादनुलिप्त इत्यत्र स्नातशब्दः स्नानेन निमित्तेन प्रयुक्तः ।
अनुलिप्तशब्दोऽनुलिपनेन । तयोर्थैकत्वार्थं वृत्तिरित्यस्ति सामानाधिकरण्यम् ।
एकशाटीति । एका चामी शाटी चेति । पुंवत् (६।३।४२) कर्मधारयेत्यादिना
पुंवद्भावः ।

५० । दिक्संख्ये संज्ञायाम् ।

पूर्वेषुकामशमीत्यादि ग्रामाणां संज्ञा । पूर्वा चामाविषुकामशमी चेति
पूर्वेषुकामशमी । मन्दधियां पूर्वोत्तरपदविभागमात्रप्रदर्शनार्थं वाक्यं कृतम् ।
नह्यत्र वाक्येन भवितव्यम् । नहि वाक्येन संज्ञा गम्यते ।

५१ । तद्धितार्थोत्तरपदसमाहारे च ।

एकस्या अपि सप्तम्या विषयभेदेन भेदं दर्शयितुमाह तद्धितार्थविषय
इत्यादि । यदि तद्धितार्थोऽभिधेय इत्येवं विज्ञायेत तदा पाञ्चनापिति रित्यादौ
तद्धितो दुर्लभः स्यात् । तदर्थम्य समामेनैवोक्तत्वादित्येतन् मनसि कृत्वा

तद्वितार्थापेक्षया विषयसप्तमीयमिति दर्शयितुं तद्वितार्थे विषय इत्युक्तम् । तद्विता अणादय स्तेषामर्थोऽपत्यादिः । तस्मिन् विषये । अनन्यत्रभावो विषयशब्दस्यार्थः । यथा मत्स्यानां जलं विषय इति । पौर्वशाल इति । पूर्वस्यां शालायां भव इति तद्वितार्थे विषयभूते प्राक् समासः । ततः सुब्लुक् । तत स्तद्धितः । पूर्वशालाप्रिय इति । पूर्वा शाला प्रिया ऽस्येति पूर्वं पदानां त्रयाणां बहुव्रीहिः । पश्चात् प्रियशब्द उत्तरपदे परतः पूर्वयोः पदयोस्तत्-पुरुषः । तस्मिन् सति समामान्तोदात्तत्वं भवति शालेत्यत्र । समाहारे दिङ् न सम्भवतीति । समाहारो हि समूहः । स च भिन्नार्थानामेवैककालानां भवति । बुद्ध्या युगपदर्थानां परिग्रहादेककालत्वम् । नत्वभिन्नवस्तुनः । संख्येव च भेदमाचष्टे । तस्या भिन्नार्थाभिधायित्वात् । नतु दिक्शब्दः । तस्य प्रतिनियतविषयत्वात् । तस्मात् समाहारे दिक्शब्दो न सम्भवतीति न न तत्र समस्यते । पाञ्चनापितिरिति । पञ्चानां नापितानामपत्यमिति तद्वितार्थे विषयभूते प्राक् समासः । पश्चादत (४।१।६५) इञ् । पञ्चकपाल इति । पञ्चसु कपालेषु संस्कृत इति तद्वितार्थे विषयभूते पूर्वं समासः । पश्चादण् । तस्य द्विगोर्लुगनपत्य (४।१।८८) इति लुक् । पञ्चगवधनमिति । पञ्च गावो धनमस्येति प्राक् त्रयाणां पदानां बहुव्रीहिः । उत्तरकालं धनशब्द उत्तरपदे परतः पूर्वयोः पदयो स्तत्पुरुषः । तस्मिन् सति गोरतद्धित लुकीति (५।४।८२) टच् समा-सान्तः । तत्र हि तत्पुरुषस्याङ्गुलेरित्यत (५।४।८६) स्तत्पुरुषग्रहणमनुवर्त्तते । पञ्चपूलीति । पञ्चानां पूलानां समाहार इति विग्रहः । द्विगु(२।४।१) रेकवचनमित्येकवक्त्रावः । अकारान्तोत्तरपदो द्विगुः स्त्रियां भाष्यत(२।४।३०, वा) इति स्त्रीलिङ्गता । द्विगोरिति (४।१।२१) ङीप् । ननु समाहारः समूहः । समूहश्च तद्वितार्थो भवतीत्यपार्थक्यं समाहारग्रहणम् ? तद्वितार्थ इत्येव सिद्धत्वात् । नैतदस्ति । पञ्चकुमारीत्यत्र हि समूहप्रत्ययस्य द्विगोर्लुगनपत्य (४।१। ८) इति लुकि कृते लुक् (१।२।४८) तद्धितलुकीति स्त्रीप्रत्ययस्यापि लुक् स्यात् । समाहारे तु पृथक् गृहीते तद्वितानुत्पत्तिरेवात्र विषये समाख्यायते । ततो न भवत्येष दोषः । पञ्चानां कुमारीणां समाहारः पञ्चकुमारि । एक-विभक्ति चापूर्वनिपात (१।२।४४) इत्युपसर्जनसंज्ञायां गोस्त्रियोरुपसर्जनस्येति

(१।२।४८) ङस्त्वम् । कथं पुनरत्रैकविभक्तित्वम् ? षष्ठैरवैकया योगात् ।
तथाहि समाहारः समूहः । तेन च तत्सम्बन्धे षष्ठैव भवितव्यम् । अतः
समाहारः कुमारीणाम् । समाहारं कुमारीणां पश्य । समाहारेण कुमारी-
णामितेयमादिभिरनेकाभिर्विभक्तिभिर्युज्यमानेऽपि समाहारशब्दे कुमारीशब्दः
षष्ठैरवैकया युज्यत इत्येकविभक्तिकत्वम् ।

५२ । संख्यापूर्वी द्विगुः ।

समासात्तो भवतीति । टच् । राजाहः (५।४।८१) सखिभ्यष्टजित्यनुवृत्तेः ।

५३ । कुत्सितानि कुत्सनैः ।

कुत्सितशब्दोऽयमिह रुद्धिमाचष्टे । तथाच निष्ठा भूतकालं नोपादत्ते ।
कुत्सनशब्देन च कुत्साहेतुर्धर्मा गृह्यते । कुल्यते गर्ह्यतेऽनेनेति क्त्वा ।
बहुवचननिर्देशस्तु स्वरूपविधेर्निरासार्थः । तेन कुत्सितवाचिनां कुत्सनवचनैः
मह समासो विज्ञायते । नतु कुत्सितशब्दस्य कुत्सनशब्देन । अत आह
कुत्सितवाचीनीत्यादि । शब्दप्रवृत्तिनिमित्तकुत्सायामयं समासो वेदितव्यः ।
कुतः पुनरेतन्नभ्यते ? प्रत्यासत्तेः । शब्दस्य हि प्रवृत्तिनिमित्तं प्रत्यासन्नम् ।
अतस्तत्कुत्सायामेव समासेन भवितुं युक्तम् । वैयाकरणखसूचि रिति ।
वैयाकरणश्चासौ खसूचिश्चेति विग्रहः । यः पृष्टः सन् व्याकरणे खमाकाशं
सूचयतीति निरीक्षते निष्प्रतिभो भवति स एवमुच्यते । अत्र हि वैयाकरणत्वं
वैयाकरणशब्दस्य प्रवृत्तिनिमित्तं तत् कुत्स्यते । तत् पुनः व्याकरणा-
ध्येतसम्बन्धो व्याकरणवेदितसम्बन्धो वा । तेन हि निमित्तेन वैयाकरण-
शब्दः पुरुषे वर्तते । एवमन्यत्रापि शब्दप्रवृत्तिनिमित्तकुत्सायां समासो
वेदितव्यः । याज्ञिककितव इति । कितव इव कितवः । यथाहि कितवः किं
तवास्तीति धनवत्तामात्रमपेक्षमाणो द्यूतं प्रवर्त्तते नतु तस्य जात्यादिक
मपेक्षते तथा याज्ञिकोऽपि याजने प्रवर्त्तमानो यस्तृणया ऽयाज्यस्य धनवत्ता-
मात्र मपेक्षते नतु तस्य यागार्हतां स याज्ञिककितव इत्युच्यते । अत आह
अयाज्ययाजनदृष्ट्यापर उच्यत इति । मीमांसक दुर्दुरुद इति । मीमांसको
मीमांसाध्ययनफल मनवाप्य नास्ति को जात इति प्रतीयते । वैयाकरण-

चौर इति । ननु चौरत्वेन गर्ह्यमाणो वैयाकरणः कुत्सितो भवत्येव । तद-
भिधायी च वैयाकरणशब्दः । तत् कथमिदं प्रत्युदाहरणं मुपपद्यत इत्याह
नञ्ज्ञात्वेत्यादि । प्रत्यासत्तेर्हि शब्दप्रवृत्तिनिमित्तस्य कुत्सायां समासेन
भवितव्यम् । नचेह वैयाकरणशब्दस्य प्रवृत्तिनिमित्तं कुत्स्यते । यस्माच्चौ-
रोऽपि सम्यग् व्याकरणं द्रव्यधीते वा । तस्मान्नात्र शब्दप्रवृत्तिनिमित्तं
कुत्स्यते । किं तर्हि ? यत्र तद् वैयाकरणत्वं वर्तते स कुत्स्यते । वैया-
करणत्वन्तु तस्योपलक्षणमेव केवलं योऽसौ वैयाकरणः स चौरः । यथा यः
कम्पते सोऽश्वत्य इति । अत्र कम्पनं मश्वत्यस्योपलक्षणम् । कुत्सितो ब्राह्मण
इति । भवत्यत्र कुत्सितशब्दः कुत्सिताभिधायी । नतु ब्राह्मणशब्दः
कुत्सनवचनः ।

५४ । पापाणके कुत्सितैः ।

पापाणकशब्दौ कुत्सनाभिधायिनावित्युक्तम् । यद्येवमतं पूर्वैरेव सिद्धः
समासः । किमर्थमिदं मुच्यत इत्याशङ्क्याह तयोरित्यादि । यदि पूर्वेण स्यात्
समासस्ततः कुत्सितशब्दस्य प्रथमानिर्दिष्टत्वात् पूर्वनिपातः स्यात् । पापा-
णकशब्दयोस्तु परनिपातः । तस्मात् तयोः पूर्वनिपातार्थमिदमारभ्यते ।
कुत्सितग्रहणं विस्मयार्थम् । अन्यथा पूर्वयोगादेव कुत्सित इत्यनुवर्तिष्यत
इति तत्र कर्त्तव्यमेव स्यात् ।

५५ । उपमानानि सामान्यवचनैः ।

उपमीयतेऽनेनेत्युपमानमिति । सादृश्येन येन परिच्छिद्यते तदुपमानं
मित्यर्थः । यथा गौरिव गवय इत्यत्र गौरुपमानम् । तेन हि सादृश्येन गवयः
परिच्छिद्यते । यादृशो गौस्तदृशो गवय इत्यर्थः प्रतीयते । सामान्य
मनेकसाधारणं भवति । इह चोपमानस्य श्रुतत्वात् तस्य चोपमेयापेक्षत्वादु-
पमानोपमेययोरेव साधारणो धर्मः सामान्यं विज्ञायत इत्याह उपमानोप-
मेययोरित्यादि । तद्विशिष्टोपमेयवचनैरयं समास इति । तेन सामान्येन
धर्म्येण विशिष्टं यदुपमेयं तद्वचनैरयं समासो भवति । कुतः पुनः सामान्य-
वचनै रित्युक्ते सत्पक्षे विशेषो लभ्यते । न्यायात् । तथाहि सामान्यं मुक्तवन्तः

सामान्यवचना यथा गुणमुक्तवन्तो गुणवचना इति । कदा च ते सामान्य-
वचना भवन्ति ? यदा सामान्य मभिधाय सामान्यविशिष्टे तद्वति द्रव्ये
वर्तन्ते । तच्च सामान्यवदुपमानस्य सम्बन्धिशब्दत्वादुपमेयमेव विज्ञायत
इति न्यायप्राप्त एवार्थो वृत्तिकृता दर्शितः । शस्त्रीश्यामा देवदत्तेति ।
अत्रोपमानं शस्त्री । उपमेया देवदत्ता । प्रसिद्धं ह्युपमानं भवति । नाप्रसिद्धम् ।
शस्त्रेव श्यामगुणत्वेन प्रसिद्धा । न देवदत्ता । तयोः सामान्यं साधारणो धर्मः
श्यामत्वम् । तच्च श्यामत्वं मुक्ता श्यामशब्दो देवदत्तायामभेदोपचारान् मनुष्य-
लोपादा वर्त्तत इति सामान्यवचनो भवति । ननु च समानाधिकरणेनेत्यनुव-
र्त्तते ? इह च शस्त्रीशब्दस्य शस्त्रां वृत्तिः । श्यामाशब्दस्य देवदत्तायाम् । अतो
वैयधिकरण्यात् समासेन न भवितव्यम् । नैतदस्ति । सर्वत्र ह्युपमानोपमेययो-
र्भेदात् तद्वाचिनोवैयधिकरणमेव । उच्यते चेदं वचनम् । अतो वैयधि-
करणेऽपि वचनसामर्थ्यात् समासो भविष्यति । अथवा शस्त्रीशब्दोऽप्यत्र देव-
दत्तायां वर्त्तते । तेन सामानाधिकरण्य एवायं समासः । शस्त्री चासौ
श्यामा चेति शस्त्रोश्यामा । ननु च शस्त्रीशब्दोऽयं जातिवचनः शस्त्रीत्वं
प्रवृत्तिनिमित्तमुपादाय तद्वति वर्त्तते । नच तच्च शस्त्रीत्वं देवदत्तायामस्ति ।
तत् कथं तत्र वर्त्तते ? नैष दोषः । सर्व एवामी शब्दा गुणमुपादाय तद्वति
द्रव्ये वर्त्तन्ते इत्यपि दर्शन मस्ति । तत्र श्यामत्वं गुणमुपादाय शस्त्रीशब्दो
देवदत्तायां वर्त्तिष्यते । तादृश्यादा देवदत्ता शस्त्रीशब्देनाभिधास्यते ।
भवति हि तादृश्यात् ताच्छब्दमित्युक्तं प्राक् । तादृश्यं पुनः श्यामगुणत्वम् ।
फाला इव तण्डुला इति । भवन्ति हि फाला उपमानम् । तथाहि तैर्दीर्घ-
त्वादिना सादृश्येन तण्डुला उपमेयन्ते । तण्डुलशब्दो सामान्यवचनो न
भवति । ननु च तण्डुलशब्दोऽपि तण्डुलत्वं सामान्यमुपादाय तद्वति द्रव्ये
वर्त्तत इति भवत्येव सामान्यवचनः । तदयुक्तमिदं प्रतुष्टाहरणम् । नैतदस्ति ।
तथाह्युपमानोपमेययोः साधारणो धर्मः सामान्यमित्युक्तम् । नच तण्डुलत्वं
फालानामस्ति । किं तर्हि ? तण्डुलानामेव ।

५६ । उपमितं व्याघ्रादिभिः सामान्याप्रयोगे ।

सामर्थ्यादुपमानवचनैरिति । यद्यप्युपमानवचनैरिति सूत्रे नोपात्तं तथा-

प्युपमेयमुपमानापेक्षमित्युपमितशब्दः सार्थान्वयशब्दत्वादुपमानत्वं व्याघ्रादीनां गमयति । तेन विशेषानभिधानेऽपि सामर्थ्यादुपमानवचनं स्तैः समासो विज्ञायते । नचेत् सामान्यवाची शब्दः प्रयुज्यत इति । उपमानोपमेययोः साधारणो धर्मः शौर्यादि सामान्यम् । यदि तद्वाची शब्दो न प्रयुज्यत एवं सति समासो भवति । नान्यथा । ननु च सामान्यस्य समासेऽन्तर्भूतत्वात् तद्वाचिनां शब्दानां प्रयोगो नास्ति । तत् किं प्रतिषेधेन ? नैतदस्ति । साधारणधर्मः सामान्यं हि समासेऽन्तर्भूतम् । नतु तद्विशेषः । तत्रासति प्रतिषेधे विशिष्टसाधारणधर्मवाचिनः प्रयोगः स्यादेवेति कर्त्तव्यः प्रतिषेधः । न कर्त्तव्यः । कथम् ? सामान्यशब्दप्रयोगे हि सति तदपेक्षत्वेन सापेक्षमसमर्थं भवतीत्यसामर्थ्यादेव समासो न भविष्यति । एवं तर्ह्येतज्ज्ञापयति । भवति हि प्रधानस्य सापेक्षस्यापि समास इति । पुरुषश्चातोपमेयत्वात् प्रधानः । उपमानन्तु व्याघ्रादि तदर्थत्वादप्रधानम् । किमेतेन ज्ञापकेन प्रयोजनम् ? राजपुरुषः शोभन इत्येवमादि सिद्धं भवति । विशेषणं विशेष्येणेति प्राप्त इति । ननु च विशेषणस्य विशेष्येण समानाधिकरणेन समासं वक्ष्यति । उपमानोपमेययोश्च भेदाद्वैयधिकरणम् । तत् कुतो विशेषणं विशेष्येणेति प्राप्तिः ? एवमन्यते । पुरुषादावुपमेये वर्त्तमानैर्व्याघ्रादिभिरुपमानशब्दैरयं समासो भवति । यथा चोपमानशब्दानामुपमेयवृत्तित्वे सामानाधिकरण्यं तथा पूर्वसूत्र एव व्याख्यातम् ।

५७ । विशेषणं विशेष्येण बहुलम् ।

भेदकं विशेषणमिति । शिष्यः विशरण इत्यस्माद् धातोर्विपूर्वात् करणे ल्युट् । विशिष्यतेऽनेनेति विशेषणम् । तस्येदं लक्षणं भेदकमिति । यत् सामान्याकारेण प्रवृत्तमनेकप्रकारवद् वस्तु प्रकारान्तरेभ्यो व्यवच्छिद्यैकत्र प्रकारे व्यवस्थापयति तद् भेदकं विशेषणमिति । भेद्यं विशेष्यमिति । विशेषणीयं विशेष्यम् । विपूर्वात् तस्माद्वातोर् ऋहलोर्ष्यदिति (३।१।१२४) कर्मणि ल्युट् । तस्येदं लक्षणं भेद्यमिति । यदनेकप्रकारवद् वस्तु प्रकारान्तरेभ्यो व्यवच्छिद्यैकत्र प्रकारे व्यवस्थापयति तद् भेद्यं विशेष्यमिति । अथ किमर्थं विशेषण

विशेष्योरुभयोरुपादानं क्रियते ? न । अन्यतरस्यैव क्रियेत ? सम्बन्धिषब्द-
 त्वाद्वा तयोरन्यतरोपादानेनैवेतरस्याप्यवगतिर्भवत्येव । सत्यमेतत् । यत्
 पूर्वोत्तरपदे प्रत्येकं विशेषणविशेष्यभूते भवत स्तत्रैव समासो भवतीति
 ज्ञापनार्थमुभयोरुपादानम् । यथा नीलोत्पलमिति । अत्र नीलार्थो भ्रमरा-
 दिभ्यो व्यावर्त्योत्पलार्थेनोत्पले व्यवस्थाप्यते । उत्पलार्थोऽपि रक्तोत्पलादिभ्यो
 व्यावर्त्य नीलार्थेन नीले व्यवस्थाप्यत इत्यस्ति प्रत्येकं विशेषणविशेष्यभावः ।
 स यत् नास्ति तत्र तु न समासः । यथा वृक्षः शिंशपेति । वृक्षो हि
 शिंशपात्वं व्यभिचरति । शिंशपा तु न वृक्षत्वम् । अतस्तत्प्रकारान्तरभ्यः
 पलाशादिभ्य स्तुं व्यवच्छिन्नस्तीति शिंशपा तस्य विशेषणं भवति ।
 न तु विशेष्यम् । वृक्षस्तु विशेष्यः । शिंशपार्थस्तु वृक्षत्वं न व्यभिचरतीति
 न तस्यासौ विशेषणं भवति । अथ किं न भवितव्यमेव शिंशपावृक्ष आम्ब-
 वृक्ष इति ? विशेषणसमासेन भवितव्यं यदा शिंशपादिशब्दानां विशेषे वृक्ष-
 नावधार्यते । तथाहि शिंशपादिशब्दाः फलस्य वृक्षस्य मूलस्य च वाचकाः
 सामान्यशब्दा इति तदर्थानां वृक्षत्वव्यभिचाराद्विशेष्यभावो वृक्षश्च विशेषणं
 भवति । यदा तु कुतश्चित् प्रकरणादर्थान्ता वृक्षाद्यर्था एवावसितवृक्षयो
 भवन्ति तदा न भवितव्यम् । ननु च वृक्षार्थावमितवृक्षित्वावृक्षशब्दस्य तदा
 प्रयोग एव नोपपद्यते । उक्तार्थत्वात् । उक्तार्थानामप्रयोग इति वचनात् ।
 ततश्च समासस्याप्रसङ्ग एव । तत् किं तन्निवृत्त्यर्थेनोभयग्रहणेन ? नैतदेवम् ।
 क्वचिदुक्तार्थानामपि लोके प्रयोगो दृश्यते यथा ऽपूर्णा हावानयेति । यदि
 तर्हि यत्रोभयोः प्रत्येकं विशेषणविशेष्यभावः स्तत्र समासेन भवितव्यमेवं सति
 प्रत्येकमुपसर्जनत्वं स्यात् । उभयोरपि विशेषणत्वात् । विशेषणस्येह सूत्रे
 प्रथमानिर्दिष्टत्वात् । ततश्चोत्पलनीलमित्यपि स्यात् । नीलोत्पलमिति
 तु सर्वदैवेत्येत । नैष दोषः । यस्मादेकतरम् प्रधानमितरदप्रधानम् । द्वयोः
 प्राधान्ये परस्परानुपकारित्वादसम्बन्धयोरैकत्र प्रयोगो न स्यात् । अप्राधान्ये-
 ऽपि द्वयोः प्रधानापेक्षावतोर्नास्ति परस्परौपकारित्वमिति न स्यादेवैकत्र
 प्रयोगः । तस्मादेकमत्र प्रधानमपरं त्वप्रधानम् । यच्चाप्रधानं तदेवोपसर्जन-
 मञ्चं भवति । नेतरत् । अन्वर्थत्वादुपसर्जनसंज्ञाया उप समीपे विशेष्ये

स्वार्थं सृजति क्षिपतीति । नीलशब्दश्चाप्रधानम् । तदर्थस्य गुणस्याप्राधान्यात् । उत्पलशब्दस्तु प्रधानम् । तदर्थस्य द्रव्यस्य प्राधान्यात् । तस्मान्नीलशब्द एवोपसर्जनम् । नोत्पलशब्द इति न भवति पूर्वोक्तदोषावसरप्रसङ्गः । यत्रोभावापि गुणशब्दौ तत्र पर्यायेणोपसर्जनभावः । यथा कुञ्जखञ्जः खञ्ज-कुञ्ज इति । अथ कुतोऽत्र द्रव्यस्य प्राधान्यमवसितम् ? उच्यते । यथा श्वेतं छागमालभेतित्यस्यां देशनायां श्वेतगुणस्याभावे ऽन्यवर्णस्यापि छागस्यालम्बना-च्छागाभावे श्वेतगुणस्यान्यद्रव्यस्यानालम्बनाच्च । नहि छागाभावे पिष्टक-पिण्डीमालभ्य याज्ञिकः कृती भवति । यदि च प्रधानं गुणः स्यात् तदा यथा छागाभावे पिष्टकपिण्डी नालभ्यते तथा श्वेतगुणाभावे ऽन्यगुणोऽपि छागो नालभ्यते । न च स नालभ्यते । तस्माद् द्रव्यमेव प्रधानम् । न गुण इति । ननु चोत्पलशब्दोऽपि नैव द्रव्यशब्दो जातिनिमित्तत्वात् । तत् कथमस्य प्राधान्यम् ? अथ जातिमतो द्रव्यस्याभिधानाज् जातिशब्दोऽपि द्रव्यशब्दोऽयमिति व्यवस्थाप्यते । एवं नीलशब्दोऽप्यतिप्रसङ्गः । सोऽपि हि गुणनिमित्तो नीलगुण द्रव्यस्याभिधानाद् द्रव्यशब्दः स्यात् । नैष दोषः । जातिर्हि द्रव्यस्योत्पत्तेः प्रभृत्या विनाशात् स्वाधारं द्रव्यं नैव जहाति । अतो द्रव्यात्मभूतत्वाज्जाति-स्तन्निमित्तकः शब्दो द्रव्यशब्दो व्यवस्थाप्यते । गुणाः पुनरपायिनोऽनपायिनो वा मल्येतस्मिन् द्रव्ये वर्तन्ते निवर्तन्ते च । तस्मान्नैतं द्रव्यात्मभूता इति न तन्निमित्तशब्दो द्रव्यशब्दो व्यवस्थाप्यत इत्यलमतिप्रसङ्गेन । तत्तकः सर्प इति । ननु च तत्तकः सर्पस्य विशेषणं भवत्येव । तथाहि सर्प इतुक्ते सर्प-सामान्यं प्रतीयते । न सर्पविशेषः । तत्तकः सर्प इतुक्ते सर्पविशेषोऽतत्तकाद् व्यावृत्तोऽवसीयते । तदयुक्तं प्रतुगदाहरणं मेतत् । नैतदस्ति । उक्तं ह्येतत् । यत्रैकैकस्थोभयत्र भावस्तत्र समास इति । ननु कदाचित् सर्पार्थस्य तत्तको विशेष्यो भवति । कथं न भवति ? तत्तकस्य सर्पत्वाव्यभिचारात् । ननु च तत्तकशब्दोऽस्ति नामधेयशब्दः । अस्ति च क्रियाशब्दस्तत्त्वोतीति तत्तक इति । उभयोर्भिन्न एवार्थः । तत्र तत्तकशब्दस्यानेकप्रकारत्वेन प्रकारान्तर-निवृत्तये युज्यत एव सर्पस्य तत्तकोऽपि विशेष्यः । नैतदस्ति । न नामधेयस्य क्रियाशब्देन तुल्यमर्थाभिधानसामर्थ्यम् । अवयवार्थानुसारेण हि क्रियाशब्दोऽर्थ

बोधयति । समुदायरूपेण तु नामधेयम् । अवयवप्रसिद्धेः समुदायप्रसिद्धि-
र्वलीयसीति तस्यां सत्यां क्रियाशब्दार्थविषयापेक्षा नोपजायत एव । लोहित-
स्तत्त्वक इति । भवति लोहितो विशेषणम् । नतु तत्त्वको विशेष्यम् । तस्य
लोहितत्वाव्यभिचारात् । यदि तर्हि तत्त्वको न विशेष्या लोहितोऽपि विशेषणं
न स्यात् । विशेषणस्य विशेष्यापेक्षत्वात् । नच शक्यं तत्त्वकाद् यदर्थान्तरं
पटादिकं विशेष्यं तदपेक्षया लोहितस्य विशेषणत्वं परिकल्पयितुम् । एवं हि
लोहिताद् यदर्थान्तरं तीव्रविषादिकं विशेषणं तदपेक्षं तत्त्वकस्यापि विशेष्यत्वं
प्रसज्येत । तस्माद् विस्पष्टार्थमुभयोर्यङ्गमिदमपरि ।

५८ । पूर्वापरप्रथमचरमजघन्यसमानमध्यमध्यमवीराश्च ।

पूर्वस्यैवायं प्रपञ्च इति । तेनैव सिद्धत्वात् । अस्ति ह्यत्रापि प्रत्येकं
पूर्वाक्षरपदयोर्विशेषणविशेष्यभावः ।

५९ । श्रेण्यादयः कृतादिभिः ।

श्रेण्यादिषु च्युर्थवचनमिति । अभूततद्भावे वर्त्तमानानां समासो यथा
स्यात् । यदा हि श्रेण्यादिशब्दानामर्था अपरिनिष्पन्ना एव निष्पाद्यन्ते तदा
समाम इष्यते । यदा तु निष्पन्ना एव ते रूपान्तरेण क्रियन्ते तदा श्रेणयः कृता
दण्डिताः सत्कृता वित्येवमाद्यर्थविवक्षायां नेष्यते । कृतशब्दस्य दण्डितादि-
शब्दानामर्थेषु हस्तिर्न सम्भवतीत्येतच्च नाशङ्कनीयम् । करोतेः क्रियासामान्य-
वाचित्वात् । अनेकार्थत्वाद्वा धातूनाम् । श्रेण्यादिषु च्युर्थवचन मित्यस्यायमर्थः ।
च्युर्थ उच्यते प्रत्याययते येन तच्च्युर्थवचनम् । कर्त्तव्यमिति । येन श्रेण्यादिषु
समासकारणत्वेनोपास्तेषु च्युर्थता प्रतिपद्यते तद्वाक्यान् कर्त्तव्यमित्यर्थः ।
तत्वेदं वाक्यम् । बहुलग्रहणमिहानुवर्त्तते । तेन च्युर्थानामेव समासो
भवतीति नाच्युर्थानाम् । च्युन्तानामित्यादि । च्युर्विकल्पेन विधानाद् द्विविधा
च्युर्थाः । च्युन्ता अच्युन्ताश्च । तत्र ये श्रेण्यादयो ऽच्युन्तास्तेषामनेन समासः ।
च्युन्तानां तूर्यादिष्विडाचयेति (१४१६१) गतिमन्त्रायां सत्यां परत्वात्
कुगतिप्रादय (२१२१८) इति समासो भविष्यतीति ।

६० । क्तेन नञ्विशिष्टेनानञ् ।

अयं विशिष्टशब्दोऽस्त्येव सावधारण आधिक्ये वर्त्तमानो यथा देवदत्त-

यज्ञदत्तावाढ्यावभिरूपी प्रेक्षावन्तौ । देवदत्तसु यज्ञदत्तात् स्वाध्यायेन विशिष्टः । स्वाध्यायेनैवाधिक इति गम्यते । अन्ये तु गुणाः समाना एव भवन्ति । अस्ति च निरवधारण आधिक्ये वर्त्तमानो यथा देवदत्तयज्ञदत्तावाढ्यावभिरूपी प्रेक्षावन्तौ । देवदत्तसु यज्ञदत्तात् स्वाध्यायेन विशिष्टः । स्वाध्यायेनाधिक इति गम्यते । अन्ये तु गुणाः समाना भूयांसो वा । ते न विवक्षिता भवन्ति । यद्यपि चाभिन्नरूपमेव वाक्यद्वयमेतत् तथापि प्रकरणादेः कुतश्चिदर्थभेदो गम्यते यथाराच्छब्दे दूरान्तिकार्थभेदः । तत्र यदि निरवधारण आधिक्ये वर्त्तमानो विशिष्टशब्दो गृह्येत तदा सिद्धञ्च तदभुक्तञ्चेत्यापि स्यात् । अस्यत्र नञाधिकं ज्ञान्तम् । तस्मात् सावधारण आधिक्ये वर्त्तमानं विशिष्टशब्दं परिगृह्णाह नञेव विशेषो यस्येत्यादि । प्रकृत्यादिकमिति । आदिशब्देन प्रत्ययोपसर्गयोः परिग्रहः । अनञिति । अविद्यमानो नञ् यस्मिन् ज्ञान्ते तदनञ् । कृतञ्च तदकृतञ्चेति । कथं पुनरेकमेव वस्तु कृतं स्यादकृतञ्च ? अवयवधर्मेण समुदायस्य तथा व्यपदेशाददोषः । कृतभागसम्बन्धात् कृतम् । अकृतभागसम्बन्धात् तदेवाकृतं मित्युच्यते । अथवा यदर्थे कृतं तत्रासामर्थ्यादकृतं यथा पुत्रकार्यासामर्थ्यात् पुत्रोऽप्यपुत्र इति । यदि नञेव विशेषो यस्य सर्वमन्यत् प्रकृत्यादिकं तुल्यं तेन समास एवं सति यस्य नुङ्प्यधिक इडागमो वा तेन सह समासो न भवतीत्याह नुङ्गिटावित्यादि । यस्तु नञ्विशिष्टं ज्ञान्तं तदभङ्गौ नुङ्गिटी । अतस्तदग्रहणेन गृह्येते । अतो नास्य भेदकौ तौ । अभेदकावित्यर्थः । तेन तदधिकमपि नञ्विशिष्टमेव भवतीति तेन समासो भवत्येव । अशितानशितेनेति । तस्मान्नुङ्गुचीति (६।३।७४) नुट् । क्लिष्टाक्लिशितेनेति । क्लिशः क्लानिष्ठयोरिति (७।२।५०) पञ्च इट् । अनञिति शक्यमकर्तुम् । यदि स नञ् समस्येत तदा नञ्विशिष्टता नोपपद्यते । द्वयोरपि नञ्सम्बन्धात् । तस्माद् नञ्विशिष्टग्रहणादेवानञ् समस्यत इत्येषोऽर्थो लभ्यत इत्यनञग्रहणमनर्थकम् । तत् क्रियते विस्पष्टार्थम् । कृतापकृतादीनामित्यादि । कृतापकृतप्रभृतीनामुपसंख्यानं प्रतिपादनं कर्त्तव्यम् । तत्रेदं प्रतिपादनम् । बहुलग्रहणमिहानुवर्त्तते । तेन कृतापकृतादीनामपि समासो भवतीति । कृताप-

कृतमिति । तदेकदेशस्थेष्टस्य कारणात् कृतम् । अपकृतञ्च तदेकदेश-
स्थानभिमतस्य कारणात् । भुक्तविभुक्तमिति । भुक्तत्वभ्यवहृतत्वाद् विभुक्त-
श्चाशोभनत्वात् । विशब्देऽत्राशोभनत्वं प्रतिपादयति विरूपवत् । अथवा
भुक्तञ्च तदेकदेशस्थाभ्यवहृतत्वाद् विभुक्तञ्च विशेषेणाभ्यवहृतत्वाद् भुक्त-
विभुक्तम् । एवं पीतविपीतम् । गतञ्च तत् प्रत्यागतञ्चेति गतप्रत्यागतम् ।
यातञ्च तत् पूर्वमनुयातञ्च पश्चाद् यातानुयातम् । क्रयाक्रयिकेति । महान्
क्रयः क्रयशब्देनोच्यते । अल्पस्तु क्रयिकाशब्देन । क्रयावयवसम्बन्धात् क्रयः ।
क्रयिकावयवसम्बन्धात् क्रयिका । क्रयश्चासौ क्रयिका चेति क्रयाक्रयिका ।
अन्येषामपि दृश्यत इति (६।३।१३७) दीर्घः । एवं पुटश्चासौ पुटिका चेति
पुटापुटिका । फलञ्च तत् फलिका चेति फलाफलिका । मानञ्च तद्मानिका
चेति मानोमानिका । समानाधिकरणाधिकार इत्यादि । अत्राप्युपसंख्यान-
शब्दस्य प्रतिपादनमर्थः । प्रतिपादनन्तु पूर्ववदेव ।

६१ । सन्महत्परमोत्तमोत्कृष्टाः पूज्यमानैः ।

पूज्यमानवचनैरिति वचनादित्यादि । पूज्यमानत्वं ह्येवमुत्तरपदस्य
भवति यदि सदादयः पूजावचना भवन्ति । नान्यथा । तस्मात् पूज्यमान-
यङणात् सदादयः पूजावचना विज्ञायन्ते । अतएव सच्छब्देन गृह्यज्ञानचो-
र्यङ्गं न भवति । नहि तौ पूजामाहृतुः । उत्कृष्टा गोः कर्हमादिति ।
उद्धृत्यर्थः । अथ कथं महाद्रुमो महोदधिरिति समासः ? नह्यत्र पूजा
गम्यते । किन्तुर्हि ? प्रमाणातिरेक उत्तरपदार्थस्य । यद्यप्येवं तथापि
बहुलग्रहणानुवृत्तेर्भविष्यति ।

६२ । हन्दारकनागकुञ्जरैः पूज्यमानम् ।

हन्दारकादयो जातिशब्दाः । तं चोपमानत्वे सति पूजावचना भवन्ति ।
तत्र व्याघ्रादेशाकृतिगणचादुपमितं व्याघ्रादिभिरित्येवं (२।१।५६) सिद्धे
सामान्यप्रयोगेऽपि यथा स्यादित्येवमर्थाऽयमावस्था । पूज्यमानमिति वचनाद्
हन्दारकादयः पूजावचना गृह्यन्ते इति । न ह्यन्यथा पूज्यमानत्वमुपपद्यत
इति भावः । सुसीमो नाग इति ; ननु च विशेषणं विशेष्येति वर्त्तते । नच

नागादन्यः सुसीमोऽस्ति । संज्ञा ह्येषा नागस्यैव । एवं तर्हि प्रत्युदाहरणदिगियं
हस्तिकृता दर्शिता । इदत्त्वत् प्रतुदाहरणम् । देवदत्तो नागो यस्मान्
मूर्ख इति ।

६३ । कतरकतमौ जातिपरिप्रश्ने ।

जातिपरिप्रश्न एव व्युत्पाद्यते इति । किंयत्तदोर्निर्द्धारण (५।३।८२)
इत्यनुवर्त्तमाने वा बह्वनामित्यादिना (५।३।८३) । स्यादेतत् । कतरशब्द-
विशेषणार्थं जातिपरिप्रश्नग्रहणमित्याह कतरशब्दोऽपीत्यादि । तदेव ज्ञापय-
तीति । यदि तर्हि कतमशब्दो जातिपरिप्रश्न एव वर्त्तमानो गृह्यते
जातिपरिप्रश्नग्रहणमनर्थकं स्यात् । विनापि तेन यथोक्तया नीत्वा कतरकतम-
शब्दो जातिपरिप्रश्न एव वर्त्तमानो गृहीष्येते । तथाचेत्यादि । यतएव
कतमशब्दस्य जातिपरिप्रश्नादन्यत्वापि हस्ति रेवञ्च कृत्वा भवतां देवदत्तः कतम
इति प्रतुदाहरणमुपपद्यते । अन्यथा तन्नोपपद्येत । तस्य जातिपरिप्रश्नाद-
न्यत्वाप्रवृत्तेः ।

६४ । किं ज्ञेये ।

किंज्ञेयेति । अनङ् सा (७।१।८३) वित्यनङादेशः । अथ किंराजेत्यादौ
राजाहःसखिभ्यष्टञ् (५।४।८१) गोरतडितलुकीति (५।४।८२) टच् समासान्तः
कस्मान्न भवतीत्याह किमः ज्ञेय इत्यादि । अत्र न (५।४।५८) पूजनादित्यतो
नेत्यनुवर्त्तते ।

६५ । पोटायुवतिस्तोककतिपयगृष्टिधेनुवशावेहट्वष्कय- णीप्रवक्तृश्रोत्रियाध्यापकधूर्त्तर्जातिः ।

विशेषणमित्यादिना समासे प्राप्ते वचनमिदं परिनिपातार्थम् । गुणशब्दा
ज्ञेते । तत्र यदि तेन समासः स्यात् तदैषां पूर्वनिपातः प्रसज्येत । अथ
धूर्त्तग्रहणं किमर्थम् ? यावता कुत्सनशब्दोऽयम् । कुत्सितानि कुत्सनैरितिर्गं
(२।१।५१) समासः सिद्ध इत्याह धूर्त्तग्रहणमकुत्सार्थमिति । शब्दप्रवृत्तिनिमित्त-
कुत्सायां कुत्सितानि कुत्सनैरिति (२।१।५३) समासो विहितः । अयन्तु जातेः
स्वयमकुत्सिताया धूर्त्तसम्बन्धे विवक्षिते समासो विज्ञायते । न कुत्सायाम् ।

६६ । प्रशंसावचनेश्च ।

रुद्धिशब्दाः प्रशंसावचना गृह्यन्ते इति । त्रिप्रकारा हि प्रशंसाशब्दाः ।
 केचिज्जातिशब्दाः परार्थे प्रयुज्यमानाः प्रशंसामाचक्षते यथा सिंहो देवदत्त
 इति । केचिद् गुणशब्दा गुणगुणिसम्बन्धेन प्रशंसावचना भवन्ति यथा रमणीयो
 ग्रामः शोभनः पाचक इति । केचिद्रुद्धिशब्दा मतल्लिकादयः । तेषां प्रशंसैव
 शब्दार्थः । तदिह वचनग्रहणात् प्रशंसायामेव ये वर्तन्ते ते गृह्यन्ते रुद्धि-
 शब्दाः । गोप्रकाण्डमिति । शोभनः प्रशस्तो गौरित्यर्थः । योगविभागो-
 ऽसन्देहार्थः । यदि पूर्वयोग एव प्रशंसावचना गृह्येरं स्तदा सन्देहः स्यात्
 किं पोटादिभिः प्रत्येकं वचनमभिसम्बध्यते ऽथ प्रशंसयेति । पोटादिभिः
 सम्बन्धे तत्पर्यायैरपि समासः स्यात् ।

६७ । युवा खलतिपलितवलिनजरतीभिः ।

खलत्यादिभिः समानाधिकरणैरित्यादि । यद्येवं किमर्थं जरतीभिरिति
 स्त्रीलिङ्गेन निर्देशः । जरङ्गिरित्येवं नाम निर्देशः कर्त्तव्यः स्यात् । नहि
 जरतीशब्देन स्त्रीलिङ्गेन युवशब्दस्य पुलिङ्गस्य सामानाधिकरण्यमुपपद्यत
 इत्याह जरतीभिरिति स्त्रीलिङ्गेन निर्देश इत्यादि । कथं पुनरनेन निर्देशनेषा
 परिभाषा शक्यते ज्ञापयितुम् ? यद्येषा परिभाषा न स्यात् तदा
 जरतीभिरित्येवं निर्देशोऽनर्थकः स्यात् । तथाच समानाधिकरणाधिकारात्
 समानाधिकरणेन जरतीशब्देनायं समामो विज्ञायते । नच तेन स्त्रीलिङ्गेन
 पुंसि वर्त्तमानस्य युवशब्दस्य सामानाधिकरण्यं भवति । तदेव निर्देशः कथ-
 मर्थवान् भवति ? यद्येषा परिभाषाऽवतिष्ठते । तस्यां हि मत्यां युवशब्दस्य
 ग्रहणे युवतिशब्दस्य ग्रहणं भवतीतु उपपद्यते । युवतिजरतीशब्दयोः सामाना-
 धिकरण्यम् । तस्मिंश्च सति तयोः समासः । तदेवं जरतीभिरिति निर्देशो
 ज्ञापयत्येषा परिभाषास्तीति । नन्वेवमपि जरत्या समास उच्यमाने जरता-
 न प्राप्नोति युवजरन्निति । नैष दोषः । वृत्त्यन्तरे हि जरङ्गिरिति पठ्यते ।
 उभयथाप्याचार्येण शिष्याः प्रतिपादिता इत्युभयं मिथ्यति ।

६८ । कृत्यतुल्याख्या अजात्या ।

तुल्यपर्यायाश्चेति । अथ स्वरूपग्रहणं कस्मान्न विज्ञायते ? एवमन्यते ।

कृत्यइत्यर्थग्रहणम् । अतः स्तत्साहचर्यात् तुल्य इत्यर्थस्यैव ग्रहणं युक्तम् । तत्रार्थे कार्यासम्भवात् तद्वाचिनां समासो विज्ञायत इत्याख्याग्रहणं तुल्यनामधेयपरिग्रहार्थम् । अन्यथा गौर्वाहीक इत्यत्रापि स्यात् । गोशब्दस्येह सादृश्यार्थत्वात् । सर्व एव हि शब्दाः परपदार्थं प्रयुज्यमानाः सादृश्यं गमयन्ति । आख्याग्रहणे तु क्रियमाणे गोशब्दोऽत्र तुल्यनामधेयं न भवतीति समासाभावः । भोज्योष्णमित्यादावुष्णादयः शब्दा गुणवचनाः । तत्रासत्त्वस्मिन् योगे विशेषणसमासे सति तेषां पूर्वनिपातः स्यात् । अतः परनिपातार्थं आरम्भः । तुल्यमहानिति । यद्यप्यत्र सन्नहदित्यादिना (२।१।६१) समासः प्राप्नोति तथापि परत्वादनेनैव भवति । तुल्याख्यस्यावकाशः तुल्यत्वेत इति । तस्य चातुल्याख्यायामवकाशो महापुरुष इति । भोज्य ओदन इति । ओदन शब्दोऽत्र जातिवचनः ।

६६ । वर्णो वर्णेन ।

विशेषणं विशेष्येणेति वर्त्तते । तत्र यदि द्वयोरपि वर्णशब्दयोः स्वरूपग्रहणमिह स्याद् विशेषणविशेष्यभावो नोपपद्येत । अभिन्नार्थत्वात् । नहि तदेव देवदत्तस्य विशेषणत्वं विशेष्यत्वञ्चोपपद्येत । अथाप्येकस्य स्वरूपग्रहणं स्यादपरस्वार्थग्रहणम् ? एवमप्येकः सामान्यवाची स्याद् वर्णशब्दः । द्वितीयम् विशेषवाची कृष्णादिशब्दः । ततश्च प्रत्येकं विशेषणत्वं विशेष्यत्वञ्च न स्यात् । यत्र च तदुभयमस्ति तत्र समास इति प्रागुभयग्रहणस्य प्रयोजनमुक्तम् । तस्मादुभयत्राप्यर्थग्रहणं विज्ञायत इत्याह वर्णविशेषवाचीत्यादि । कृष्णसारङ्गो लोहितसारङ्ग इति । ननु च कृष्णशब्दो लोहितशब्दश्चावयवे वर्त्तते । सारङ्गशब्दस्तु समुदाये यथा श्वलशब्दः । तत् कथमवयववहसिः कृष्णादिशब्दस्य समुदायवृत्तिना सारङ्गादिशब्देन सामानाधिकरण्यामित्याह अवयववहारेणेत्यादि । कृष्णशब्द उपलक्षणम् । लोहितशब्दोऽप्येवमेव सामानाधिकरणो भवति । कृष्णावयवसम्बन्धात् समुदाय एव कृष्ण इत्युच्यते । लोहितावयवसम्बन्धलोहित इति । अतएव गौणत्वादत्र सामानाधिकरणस्य विशेषणं विशेष्येणेत्यादिना (२।१।५७) समासो न प्राप्नोतीतीदमारभ्यते । अथ सारङ्गशब्दस्यापि पक्षे पूर्वनिपातः कस्मान्न भवति ? अनुपसर्जनत्वात् । उक्तं ह्येतदुपसर्जनमिति

महत्याः संज्ञायाः करण मन्वर्थसंज्ञा यथा विज्ञायेतेति । तेनाप्रधानमुप-
सर्जनमिति नचात्र समुदायोऽप्रधानम् । किं तर्हि ? प्रधानमेव । अवयवानान्तु
तदर्थत्वादप्रधानम् । अतोऽवयववचनस्यैव कृष्णशब्दादेरुपसर्जनत्वम् । न
समुदायवचनस्य सारङ्गादिशब्दस्य ।

७० । कुमारः श्रमणादिभिः ।

तैः सह स्त्रीलिङ्ग एव कुमारीशब्दः समस्यत इति । नतु पुंलिङ्ग इत्य-
वधारणेन दर्शयति । नहि पुंलिङ्गस्य स्त्रीलिङ्गेन मामानाधिकरणमुपपद्यत
इति भावः । तैरुभयथेति । स्त्रीलिङ्गः पुंलिङ्गश्च । कथं पुनः पुंलिङ्गैः
समास उच्यमानः स्त्रीलिङ्गैः स्यादित्यत आह प्रातिपदिकग्रहण इति ।
गतायेम् ।

७१ । चतुष्पादो गर्भिण्या ।

चतुष्पाद इति चत्वारः पादा यामां ताश्चतुष्पादः । पादस्य लोपोऽह-
स्यादिभ्य ५।४ १३८ इत्यन्तस्य लोपः । चतुष्पाज्जातिरिति वक्तव्यमिति ।
चतुष्पादो जातिवचना एव गर्भिण्या समस्यन्त इत्येतदर्थरूपं व्याख्येयमित्यर्थः ।
तत्वेदं व्याख्यानम् । षोडशि (२।१।६५) सूत्रादिह जातिग्रहणमनुवर्त्तते । तेन
चतुष्पाज्जातिवाच्चेव गर्भिण्या समस्यते । नान्यदिति ।

७२ । मयूरव्यंसकादयश्च ।

मयूरव्यंसक इति । मयूरश्चासौ व्यंसकश्चेति मयूरव्यंसकः । व्यंसकशब्दस्य
पूर्वेनिपाते प्राप्ते परनिपातार्थः पाठः । एवं चात्र मयूर व्यंसकादीनां यवनमुण्ड-
पर्यान्तानाम् । छन्दसि हस्तेष्टस्तेत्यादि । समासेऽनञ्पूर्वे (७।१।३।७) ज्ञो ल्यप् ।
भाषायान्तु हस्तेष्टस्तेत्यादि पुनर्दत्तेत्येवं भवति । एहीङ्गादयोऽन्यपदार्थ इति ।
एहि ईङ् इति यत्र कर्मणि वर्त्तते तदुच्यत एहीङ्गमिति । एवमेहि यवमिति ।
एहि वाणिजेति यस्यां क्रियायां सा एहिवाणिजा । एवमपेहिवाणिजा
प्रेहिवाणिजा । एहि स्वागतमिति यस्यां क्रियायां सा एहिस्वागता । एवमपेहि
स्वागता । प्रोह कटमिति यस्यां सा प्रोहकटा । एवं प्रोहकर्दमादय आहवस-
नाम्नाः । कन्धि विचक्षणेति यस्यां क्रियायां सा कन्धिविचक्षणा । उहरोत्-

सृजेति । तिङन्तयोः समासः । आख्यातमाख्यातेन क्रियासातत्य इत्येवं सिद्धे ऽसातत्यार्थं वचनम् । उद्धरोत्सृजेति यस्यां क्रियायां सा उद्धरोत्सृजा । क्रियाप्रधानश्चायं समासः । उत्पत्तिनिपता । उत्सृजविषमा । एवमुद्धरोत्सृजेत्यादिकमसातत्यविषयमेव । उच्चावचमिति निपात्यते । उदक् चावाक् चेति विगृह्य । उच्चैश्च नीचैश्चेति विगृह्योच्चनीचमिति निपात्यते । आचितञ्चोपचितञ्चेति विगृह्याचोपचम् । आचितञ्च पराचितञ्चेत्याचपराचम् । निश्चितञ्च प्रचितञ्चेति निश्चप्रचम् । न किञ्चन अकिञ्चनम् । क्वात्वाकालकः । पीत्वास्थिरकः । भुक्त्वासृजित इत्येतेषामन्तोदात्तार्थः पाठः । ल्यब्भावश्च निपात्यते । प्रोषपापीयानिति । ऐकपद्यमैकस्वर्थश्च समासाद् भवति । एवमुत्पत्यपाकलादीनाम् । निपत्यरोहिणी । निषण्श्यामा । अपेहिप्रसवा । इहपञ्चमी । इहद्वितीयेति । ऐकपद्यमैकस्वर्थश्च समासे भवति । जहिकर्मणा बहुलमाभीक्ष्णे कर्त्तारञ्चाभिदधातीति । जह्नीति लोष्मध्यमपुरुषैकवचनम् । तदन्तं कर्मणा च बहुलं समस्यत आभीक्ष्णे गम्यमाने समासेन चेत् कर्त्ता चाभिधीयते । जहि जोङ्मित्याभीक्ष्णं य आह स उच्यते जहिजोङ् इति । जहिस्तृण इति । लोट् । सिप् । हन्तेर्ज (६।४।३६) इति जादेशः । जोङादेरत कर्मभावः । आख्यातमित्यादि । तिङन्तं तिङन्तेन सह समस्यते क्रियासातत्ये गम्यमाने । अश्लीत पिवतेत्यसङ्गदयत्रोच्यते तत्राश्लीतपिवतेति प्रयुज्यते । क्रियाप्रधानश्चायं समासः । एवं पचतभृज्जतेत्येवमादयो वेदितव्याः । भिन्धि लवणं भिन्धि लवणमिति यत्राभिधीयते सा भिन्धिलवणा । एवं पचलवणेति ।

इति बोधिसत्त्वदेशीयाचार्यश्रीजिनेन्द्रबुद्धिपादविरचितायां

काशिकाविवरणपञ्जिकायां द्वितीयाध्यायश्च

प्रथमः पादः ॥ २।१॥

अथ

काशिकाविवरणपञ्जिका ।

द्वितीयाध्यायस्य

द्वितीयः पादः ।

१ । पूर्वापराधरोत्तरमेकदेशिनैकाधिकरणे ।

सामर्थ्यादेकदेशवचना इति । यदि हि पूर्वादयः शब्दा एकदेशवचना न स्युस्तदोत्तरपदस्यैकदेशित्वं न गम्येत । एकदेशिन एकदेशापेक्षत्वात् । तस्मात् सामान्योक्ता अपि पूर्वादयः शब्दाः सामर्थ्यादेकदेशवचनाः समस्यन्त इति विज्ञायते । एकाधिकरणग्रहणमेकदेशिनो विशेषणमित्यस्यार्थं विस्मृष्टी-कर्तुमाह एकश्चेत्यादि । एकमित्येकसंख्याविशिष्टं द्रव्यमित्यर्थः । एक-द्रव्यमित्यनेनाधिकरणशब्दोऽत्र द्रव्ये वर्तमान उपास्य इति दर्शयति । नन्वेक-देशिनेति तृतीयान्तमेतत् । एकाधिकरण इत्येतत् समस्यन्तम् । तत् कथं तयो भिन्नविभक्तिकयोः सामानाधिकरण्येन विशेषणविशेष्यभाव उपपद्यते ? कथञ्च न स्यात् । भिन्नार्थत्वात् । नैतदस्ति । छन्दोवत् सूत्राणि भवन्तीत्यतो व्यत्ययो (३।१।८५) बहुलमिति बहुलवचनात् । एकाधिकरण इत्यत्र तृतीयार्थ एवेवा सममी । न समस्यधिकरणे (२।३।३६) चेत्यनेन । अतो नास्ति भिन्नार्थत्वमित्यदोषः । षष्ठीसमासापवादोऽयं योग इति । एकदेशिनेति वचनात् पूर्वादयः शब्दा एकदेशवचना आश्रीयन्ते । सम्बन्धिश्च हि नियतमेव प्रतियोगिनमुपस्थापयन्ति । तत्रावयवावयविसम्बन्धे सत्येकदेशिनः षष्ठामुपजनितायां षष्ठीति (२।२।८) समासः प्राप्नोति । अतस्तदपवादोऽयं योग इति । पूर्वकाय इत्यत्र काय एकदेशी । एकद्रव्यञ्च । एकसंख्यायुक्तत्वात् । पूर्वं नाभेः कायस्येति । नाभेरिति दिग्योगलक्षणा पञ्चमी । नाभेरपरिष्ठाद् यत् पूर्वं तत् कायस्येत्येषोऽर्था विवक्षितः । तेनात्र नाभिरैकदेशिनी न

भवति । किं तर्हि ? अवधिभूता । तद्वाची नाभिश्चन्द्रः पञ्चभ्यन्तो न समस्यते । यत्त्वेकदेशो कायस्तद्वाचिनः कायश्चन्द्रस्य भवत्येव समासः । सत्यपि पूर्वश्चन्द्रस्य सापेक्षत्वे कायस्य प्रधान्यात् प्रधानस्य च सापेक्षस्यापि समासो भवतीति ज्ञापितमेतदुपमितं व्याघ्रादिभिः (२।१।५६) सामान्याप्रयोग इत्यत्र । पूर्वञ्छात्राणामामन्त्रयस्वेति । अत्र बहुत्वसंख्याविशिष्टैकदेशिनञ्छात्रा इति न भवति समासः । ननु चात्र परत्वान्न निर्धारण इति (२।२।१०) षष्ठीसमासनिषेधो भविष्यति । तत् किमेवाधिकरणग्रहणेन ? नैतदस्ति । यदि तद्व्यामन्त्रयस्वेत्यत्रापि च्यते तदा पूर्वञ्छात्राणामित्येतावदाक्यं परिसमाप्यते । तदा निर्धारणाभावादु नायं तस्य प्रतिषेधस्य विषय इत्यसत्येकाधिकरणे ऽनैकसंख्येनाप्येकदेशिना समासः स्यात् । अथ सर्वं हि वाक्यं क्रियया परिसमाप्यत इति पूर्वं छात्राणामित्यत्र यां काञ्चित् क्रिया मध्याह्न्य निर्धारणं परिकल्प्येतैवं पूर्वं कायस्येत्यत्रापि निर्धारणं स्यात् । अस्ति ह्यत्राप्यपकर्षण-क्रिया निर्धारणहेतुः । तथाच तस्यैव योगस्य विषये किलारभ्यमाणोऽयं योगस्तदपवादः स्यात् । नचोत्सर्गापवादयोर्विप्रतिषेध उपपद्यते । तत् कथं परत्वान्न निर्धारण (२।२।१०) इति प्रतिषेधः प्रवर्त्तते ? संख्याविषयपूर्वस्येत्यादि । यदयं संख्याविषय (६।३।११०) पूर्वस्याङ्गस्येत्याह ततो ज्ञापकादवसीयते सर्वैकदेशिनाऽङ्गः समासो भवतीति । अन्यथा हि मायपूर्वत्वमङ्गश्चन्द्रस्य नोपपद्यत इत्ययुक्तमेतदु वचनं स्यात् ।

२ । अर्द्धं नपुंसकम् ।

समप्रविभागे त्वर्द्धश्चन्द्रो नपुंसकमाविष्टलिङ्गस्तस्येदं ग्रहणमिति । यद्येवं समग्रग्रहणमेव कर्त्तव्यम् । नैवं शक्यमनैकार्थत्वात् समग्रश्चन्द्रस्य । तथाहि स निम्नोन्नतादिरहितोऽपि देशे वर्त्तते यथा समे देशे यजेतेति । निम्नोन्नतादिरहिते देशे यजेतित्यर्थः । अथापि समप्रविभाग इत्युच्यत एवमपि गुरुत्वं स्यात् । तस्मान् नपुंसकग्रहणं कर्त्तव्यम् । न कर्त्तव्यम् । अर्द्धमिति नपुंसकलिङ्गेन निर्देशादेव हि नपुंसकस्य ग्रहणं भविष्यति । नैतदस्ति । असति हि नपुंसकग्रहणे शब्दरूपापेक्षया नपुंसकनिर्देश इति विज्ञायेत यथा स्वमन्नातिधना-

ख्यायाम् (१।१।३५) । बभ्रुनि (६।१।१४) बहुव्रीह्याविति च । ततश्चाईशब्दस्य नपुंसकलिङ्गताऽनाश्रिता स्यात् । एवमनपुंसकलिङ्गोऽपि समस्येत । तस्मा-
दर्हशब्दस्य नपुंसकलिङ्गत्वमाश्रयितुं नपुंसकमिति वक्तव्यम् । अर्हपिप्यलीति ।
परवलिङ्गमिति (२।४।२६) स्त्रीलिङ्गता । अथात्र गोस्त्रियोरुपसर्जनस्येति
(१।२।४८) ऋस्वत्वं कस्मान्न भवति ? अनुपसर्जनत्वात् । उपसर्जनत्वत्वेक-
विभक्ति (१।२।४४) चेति । अत्र विभाषा कृन्दसीत्यतो (१।२।३६) विभाषा-
ग्रहणमनुवर्त्तते । सा च व्यवस्थितविभाषा प्रतिपादिता । ग्रामार्ह इति
ग्रामस्यैकदेश इत्यर्थः । अर्हं पशोर्देवदत्तस्येति । देवदत्तशब्देन सह समासो
न भवति । अनेकदेशित्वाद् देवदत्तस्य । नञ्सावेकदेशी । किन्तर्हि ?
स्वामी । यस्त्वेकदेशो पशुशब्द स्तेन सह भवत्येव समासः । सत्यपि पशुशब्दस्य
मापिचत्वे पशोः प्राधान्यात् समासो भवत्येव । अर्हपशुर्देवदत्तस्येति ।

३ । द्वितीयतृतीयचतुर्थतुर्याण्यन्यतरस्याम् ।

अन्यतरस्याग्रहणात् सोऽपि षष्ठीसमासो भवतीति । ननु च पूरण-
प्रत्ययान्ता एते द्वितीयादयः शब्दाः । तत्र पूरणेत्यादिना (२।२।११) समास-
निषेधेन भवितव्यम् । तत् कथं सोऽपि भवतीत्याह । पूरणेत्यादि । यद्यत्र
षष्ठीसमासस्य प्रतिषेधः स्यात् तदान्यतरस्याग्रहणमनर्थकं स्यात् । वाक्यस्य तु
महाविभाषयैव सिद्धत्वादिति भावः । द्वितीयं भिक्षाया इति । भिक्षाया द्वितीयो
भाग इत्यर्थः । द्वितीयं भिक्षाया भिक्षुकस्येति । भिक्षुकेण सहात्र समासो न
भवति । नञ्सावेकदेशी । किं तर्हि ? स्वामी । तुर्यशब्दश्चतुरश्रयता-
वाद्यक्षरलोपयेति (५।२।५१, वा) यत्प्रत्ययान्तः पूरणार्थस्य प्रतिपादकः ।

४ । प्राप्तापन्ने च द्वितीयया ।

द्वितीयासमासे प्राप्त इति द्वितीयाश्रितेत्यादिना (२।१।२४) समासविधा-
नात् सोऽपि भवतीति । अपिशब्दादयमपि भवति । प्राप्तजीविक इति । एक-
विभक्ति (१।२।४४) चेत्यादिनोपसर्जनत्वम् । ऋस्वत्वन्तु गोस्त्रियोरुपसर्जनस्येति
(१।२।४८) । अत्र च परवलिङ्गमित्यादिना (२।४।२६) जीविकाया यज्ञिङ्गं
तत् समुदायस्य कस्मान्न भवति ? द्विगुप्राप्तापन्नानां पूर्वगतिसमासेषु प्रतिषेधो

वक्तव्य (२।४।२६, वा) इति वचनात् । तेन प्राप्तापन्नयोर्यल्लिङ्गं तत् समुदायस्य भवति । अथ यदा प्राप्ता जीविकामिति विगृह्य समासः क्रियते तदा किमुदाहरणम् ? प्राप्तजीविकेति । टापः श्रवणं (A) कस्मान्न भवति ? स्त्रियाः पुंवदिति (६।३।३४) योगविभागात् पुंवद्भावेन टापो निवर्त्तितत्वात् ।

५ । कालाः परिमाणिना ।

सामर्थ्यात् परिमाणवचना इति । एवं ह्युत्तरपदस्य परिमाणावाचित्वं गम्यते यदि कालशब्दाः परिमाणवचना भवन्ति । नान्यथा । तस्मात् काला इत्यविशेषाभिधानेऽपि सामर्थ्यात् परिमाणवचनाः कालशब्दाः समस्यन्त इति विज्ञायते । ननु च कालः परिमाणमेव न भवति । अनवधित्वात् । तत् कथं तदभिधायिनः शब्दाः परिमाणवचना भवन्ति ? नैष दोषः । यद्यपि मुख्यस्य परिमाणस्य वाचका न भवन्ति गौणस्य तु भवन्त्येव । इह हि मुख्यं परिमाणत्वं कालस्य मासादेर्न भवतीति सामर्थ्यात् परिच्छेदहेतुमात्रम् परिमाणसाधर्म्यमुपादायोपचारेण कालाः परिमाणत्वेनाभिमतः । मासादयो ऽपि हि जातादेः सम्बन्धिनीरादित्यगतीर्गमयन्ति । अतो भवन्ति परिच्छेद-हेतवः । षष्ठीसमासविषये योगारम्भ इति । परिमाणपरिमाणिसम्बन्धे हि परिमाणावाचिनः षष्ठ्या भवितव्यम् । यत्र च षष्ठी भवति स षष्ठी-समासस्य विषयः । तेनायं षष्ठीसमासस्य विषये योग आरभ्यते । मासजात इत्यत्र जातः परिमाणी । तस्य परिमाणं मासः । द्वादशजात इति द्वयोर्द्वयोः समाहार इति द्वादशः । राजाहःसखिभ्यष्टच् (५।४।८१) । अष्टष्टखोरेवेति (६।४।१४५) टिलोपः । न संख्यादेः समाहार (५।४।८८) इत्यङ्गादेशप्रतिषेधः । द्वादशो जातस्य द्वादशजातः । अथ काला इति बहुवचननिर्देशः किमर्थः ? स्वरूपविधिनिरासार्थं इति चेत् ? नैतदस्ति । नहि स्वरूपग्रहणे सत्युत्तर-

(A) एतच्च भाष्यानुक्तम् । तत्र चकारेण अकारप्रत्ययेऽनङ्गितः । तथाहि “नायमनुक्तं भाष्यकारः । किं तर्हि ? अल्पसंज्ञेन विधीयते &c. =” (२. २. ४. भाष्यम्) । द्वितीययाश्च इति भङ्गाज्जिते च्छेदः कैयटसत्तासारी नामोजिस्तु प्राप्तापन्ने इत्युत्तरमकारप्रत्यये इत्याह । “सौत्वलाच्च निर्देशस्य प्रकृतिभावे प्रत्यङ्गाश्रयो न भवतीति वैयटः ।

पदस्य परिमाणवाचित्वं गम्यते । कालशब्दस्यापरिमाणवाचित्वात् । तस्मात् परिमाणग्रहणादेव कालविशेषवाचिनां मासादीनां ग्रहणं भविष्यति । एवन्तर्हि बहुवचननिर्देशोऽयं मात्राधिक्येन सूत्रप्रबन्धस्यार्थाधिक्यसूचनार्थः । तथाचोक्तम् । इङ्गितेनोन्मिश्रितेन महता सूत्रप्रबन्धेनाचार्याणामभिप्राया लक्ष्यन्त इति । तेन संख्यापूर्वपदस्त्रिपदोऽप्ययं परिमाणिना तत्पुरुषसमासो भवतीत्येषोऽर्थो लभ्यते । तेन द्वाङ्गजात इत्येवमादि सिद्धं भवति । हे अङ्गनी जातस्येति विगृह्य त्रिपदे तत्पुरुषे कृते जातशब्द उत्तरपदे परतः पूर्वयोः पदयोः स्तुतिार्थात्तरपदमहाहारे (२।१।५१) चेति द्वावयवस्तत्पुरुषो भवति । पूर्ववट् टच् । अङ्गोऽङ्ग एतभ्य (५।४।८८) इत्यङ्गादेशः ।

६ । नञ् ।

नञो अकारो नलोपो नञ इति (६।३।७३) विशेषणार्थः । पामनपुत्रादिषु सा भूत् । लोमादिपामादिपिच्छादिभ्यः शनेलचः (५।२।१००) । अथाब्राह्मण इति किंप्रधानोऽयं समासः ? उत्तरपदार्थप्रधानस्तत्पुरुषो यथा राजपुरुष इति । पूर्वपदार्थप्रधानोऽव्ययीभावो यथा ऽमत्तिकमिति । अन्यपदार्थप्रधानो बहुव्रीहि र्यथाऽब्राह्मणको देश इति । यद्येव मब्राह्मणमानयेत्युक्ते ब्राह्मण-मात्रस्यानयनं प्राप्नोति । अथ निवृत्तिपदार्थकोऽयं ब्राह्मणशब्दः । सा च निवृत्तिः स्वाभाविकी नञा द्यात्यत इति मतम् । एवं च सत्यभाववा-स्यार्थ इत्यब्राह्मणमानयेत्युक्ते न कस्यचिदानयनं प्राप्नोति । नैष दोषः । सर्वं हि पदं स्वार्थं प्रयुज्यमानं प्रयोगप्रतिज्ञानमपेक्षते ।

तथाचोक्तम्—

“आत्मा बुद्ध्या समेत्यर्थान् मनो युङ्क्ते विवक्षया” । इति ।

तच्च द्विविधं ज्ञानम् । सम्यक् मिथ्या चेति । उभयमध्येतद् ब्राह्मणशब्दः प्रवर्त्तयति । तच्च सम्यग् ज्ञानपूर्वके ब्राह्मणशब्दप्रयोगे नास्ति नञो व्यापारः । नहि तत्र नञा किञ्चित् क्रियते । मिथ्याज्ञानपूर्वके तु विद्यत एव तस्य व्यापारः । तत्र हि तेन मिथ्याज्ञानप्रभवतापरस्थाख्यायते । मिथ्याज्ञानं च दुष्टेन्द्रियहेतुकम् । तच्च सादृश्यादृतं न सम्भवतीति प्रतिषेधं सत्युत्तरपदार्थ-

सदृशः समासार्थो जायते । तथाचोक्तम् । नञिव युक्तमन्यसदृशाधिकरणे
तथाङ्गार्थगतिरिति (प, ७५) । तस्मादब्राह्मणमानयेत्युक्ते ब्राह्मणसदृशे
क्षत्रियादौ प्रतीतिर्भवतीति न भवति पूर्वोक्तदोषावसरप्रसङ्गः ।

७ । ईषदकृता ।

ईषद् गुणवचनेनेति वक्तव्यमिति । ईषदित्येतदव्ययं गुणवचनेन समस्यते ।
न सर्वेणाहुतदन्तेनेत्येतद्रूपं व्याख्येयमित्यर्थः । तत्वेदं व्याख्यानम् । विभाषे-
त्येवुवर्त्तते । सा च व्यवस्थितविभाषा विज्ञायते । तेन गुणवचनेनैव समासो
भविष्यति । नान्येन । ईषद् गार्ग्य इति गार्ग्यशब्दोऽयं जातिवचनो न
गुणवचनः । नन्वुक्ततेत्युच्यते । तत्र ईषत्पीत ईषदुन्नत इत्यादि न सिध्यति ।
पीतादिशब्दस्य कृदन्तत्वात् । नैष दोषः । अव्युत्पन्ना ह्येत पीतादिशब्दा
वेदितव्याः । नतु कृदन्ताः ।

८ । षष्ठी ।

कृदयोगा चेत्यादि । कृदयोगलक्षणा षष्ठी समस्यत इति व्याख्येयम् ।
तत्वेदं व्याख्यानम् । यदयं क्लेन च पूजाया मधिकरणवाचिना च कर्मणि च
तृजकाभ्यां कर्त्तरि कर्त्तरि चेति (२।२।१२-१६) निषेधमारभते तज्ज्ञापयति
कृदयोगा या षष्ठी सा समस्यत इति । अन्यथा प्रतिषेधारम्भोऽनर्थकः स्यात् ।
प्राप्त्यभावात् । इक्षत्रश्चन इति । करणे ल्युट् । कृत्यल्युटो बहुलमिति
(३।३।११३) कर्त्तरि वा । कर्त्तृकर्मणोः (२।३।६५) कृतीति कर्मणि षष्ठी ।
पलाशशातन इति । शदर्ष्टन्तस्य शदेरगतौ त (७।३।४२) इति दकारस्य
तकारः । पूर्ववङ्गुट् । षष्ठी च । किमर्थमित्युच्यते । यावता षष्ठीत्यनेनैव
कृदयोगलक्षणाया अपि षष्ठ्याः समासः सिद्ध एवेत्यत आह प्रतिपदविधाना
चेत्यादि । सुबोधम् ।

९ । याजकादिभिश्च ।

चकारोऽनुक्तसमुच्चयार्थः । तेन तत्स्थैश्च गुणैः षष्ठी समस्यत इति वक्तव्यं
न वक्तव्यम् भवति । अनेनैव सिद्धत्वात् । तस्मिन् स्थिता स्तत्स्थाः ।
प्रकृतस्यान्यस्याभावात् तदित्यनेन गुणा एव प्रत्यवसृज्यन्ते । तेन गुणात्मन्येव

ये गुणा वर्त्तन्ते न कदाचिद् द्रव्यात्मनि तैः षष्ठी समस्यते । यद्यपि नास्त्येव हि स गुणो यो द्रव्ये न वर्त्तते सर्वस्य गुणस्य द्रव्याश्रितत्वात् तथापि गुणशब्दास्तु केचित् मतुब्लोपादभेदोपचाराद्वा तद्वति द्रव्ये वर्त्तमाना गुणमाधारानुगतं गमयन्ति यथा शुक्लः पटो लोहितः कम्बल इति । अपरे त्वाश्रयाद् विभक्तं द्रव्यं प्रत्यनुपसर्जनीभूतं गुणमाहु र्यथा चन्दनस्य गन्धः कपित्थस्य रस इति । तस्मादभिधानशक्तिव्यापारापेक्षया तत्स्थेरिति विशेषणं युक्तम् । तदेतदुक्तं भवति । ये गुणाः स्वशब्दैर्द्रव्यं प्रत्यनुपसर्जनभावापन्ना एव प्रत्याख्यन्ते तैः सह षष्ठी समस्यत इति चन्दनस्य गन्धश्चन्दनगन्धः कपित्थस्य रसः कपित्थरसः । गन्धादयो हि स्वशब्दैराधारविभक्ता एव प्रत्याख्यन्ते । नतु कदाचिदाश्रयानुगता द्रव्यं प्रति विशेषणीभूताः ।

१० । न निर्धारणे ।

मनुष्याणां क्षत्रियः शूरतम इति । यतश्च (२।३।४१) निर्धारणमिति षष्ठी । प्रतिपदविधाना चेत्यादि । षष्ठी शेष २।३।५०) इति सामान्यलक्षण-विहितां षष्ठीं त्यक्त्वा याऽन्या विशेषलक्षणविहिता षष्ठी सा प्रतिपदविधाना । सा च षष्ठी न समस्यत इत्येतद्रूपं व्याख्येयमित्यर्थः । तत्वेदं व्याख्यानम् । नेति योगविभागः क्रियते । तेन प्रतिपदविधाना षष्ठी न समस्यत इति । यद्येवं कथं गृहस्वामी विद्यादायादः पृथ्वीश्वर इति । प्रतिपदविधाना श्लेषा षष्ठी । स्वामीश्वराधिपतिदायादेत्यादिना (२।३।३८) विशेषलक्षणेन तस्या विधानात् । नैष दोषः । शेषलक्षणैव ह्यत्र षष्ठी । नहि स्वाम्यादिस्त्रेण (२।३।२८) षष्ठी विधीयते । किं तर्हि ? सममी । सा तु सममी षष्ठी बाधित्यत इति चकारेण पुनः षष्ठीप्रतिप्रसवः क्रियते । नह्येवंविधा षष्ठी प्रतिपदविधाना भवति । अतएव न निर्धारण इति निषेधो विधीयते । यतश्च निर्धारणमित्यत्रापि (२।३।४१) चकारेण सैव शेषलक्षणा षष्ठी प्रतिप्रसूयते । अन्यथा हीयमपि प्रतिपदविधानैव षष्ठीति समासो न स्यात् । ततश्च न निर्धारण इति प्रतिषेधोऽनर्थकः स्यात् । सर्पिषो ज्ञानमिति । ज्ञोऽविदर्थस्येति (२।३।५३) करणे षष्ठी ।

११ । पूरणगुणसुहितार्थसद्व्ययतव्यसमानाधिकरणेन ।

छात्राणां पञ्चम इति । तस्य पूरणे (५।२।४८) डट् । नान्ताद-
 संख्यादेर्मट् (५।२।४८) । समुदायसमुदायिसम्बन्धे शेषलक्षणा षष्ठी ।
 एवं वलाकायाः शौक्ला काकस्य कार्ण्य मित्यत्र गुणगुणिसम्बन्धे
 शेषलक्षणैव षष्ठी वेदितव्या । ब्राह्मणस्य कर्त्तव्यमित्यत्र कृत्यानां कर्त्तरि
 (२।३।७१) वेति षष्ठी । अथ कथं गोविंशतिरिति षष्ठीसमासः ?
 यावता संख्याया गुणत्वात् प्रतिषेधेन भवितव्यम् । नैष दोषः । यदयं
 शतसहस्रान्ताच्च (५।२।११८) निष्कादित्याह तज् ज्ञापयति संख्यायाः
 समासो भवतीति । नहि तेन विना शतसहस्रान्तता निष्कस्य
 प्रातिपदिकस्य सम्भवति । तव्यता सानुबन्धकेन समासो भवत्येवेति ।
 निरनुबन्धकपरिभाषया तस्याग्रहणात् । ब्राह्मणकर्त्तव्य मिति । गतिकारको-
 पपदात् कृदिति (६।२।१३८) प्रकृतिस्वरिणान्तस्वरित मुत्तरपदं भवति । यदि
 तर्हि निरनुबन्धकेनापि समासः स्यात् प्रकृतिस्वरे कृते प्रत्ययस्वरिण मध्योदात्तः
 स्यात् । स चानिष्टः । अतो निरनुबन्धकेन समासः प्रतिषिध्यते । नतु
 सानुबन्धकेन । किञ्च स्यादिति । एवं मन्यते । क्रियमाणेऽप्येतस्मिन् प्रतिषेधे
 विशेषणसमासेनात्र भवितव्यमेव । तदवश्यम्भाविनि समासे यदि षष्ठी
 समासः स्यात् तदा को दोषः स्यात् ? यत्परिहृतयेऽयं षष्ठीसमासः
 प्रतिषिध्यत इति ? पूर्वनिपातानियम इत्यादिना दोषमाह । यदि षष्ठी
 समासः स्यात् तदा द्वयोरपि पदयोः प्रथमानिर्दिष्टत्वादुपसर्जने सति पक्षे
 विशेषणस्यापि पूर्वनिपातः स्यात् । स च नेष्यते । विशेषणसमासे सति
 विशेषणस्यैव समासशब्दे प्रथमानिर्दिष्टत्वात् पूर्वनिपातो भवतीति न भवत्येष
 दोषप्रसङ्गः ।

१२ । क्तेन च पूजायाम् ।

मतिबुद्धिपूजार्थेभ्यश्चेति (३।२।१८८) वक्ष्यतीति । क्लमिति वाक्यशेषः ।
 तस्येदं ग्रहणमिति । एतेन मतिबुद्धीत्यादिना (३।२।१८८) सूत्रेण यो विहितः
 क्लमस्तस्य पूजाया मन्यत्र च सर्वस्य विहितस्येदं ग्रहणम् । न केवलं पूजायां

यो विहित स्तस्यैवेत्यत इत्यभिप्रायः । अतएवाह पूजाग्रहणमुपलक्षणार्थ-
मिति । कस्योपलक्षणार्थम् ? मतिबुद्धीत्यादौ सूत्रे (३।२।१८८) निर्दिष्टार्थस्य
यः क्तो विधीयते तस्य मत्यादेः । तेन न केवलं पूजायां यः क्तो विहित
स्तेन षष्ठीसमासप्रतिषेधो भवत्यपितु मतिबुद्धोरपि यो विहितस्तेनापि
राज्ञां मत इति । क्तस्य च वर्त्तमान इति (२।३।६७) षष्ठी । पूजायां किम् ?
क्तावस्य हसितं क्तावहसितम् । नपुंसके भावे (३।३।११४) क्तः । शेषलक्षणा
षष्ठी ।

१३ । अधिकरणवाचिना च ।

इदमेवामामितमिति । आस्यतेऽस्मिन्नित्यधिकरणे क्तः । अधिकरण-
वाचिन्येति २।३।६८) षष्ठी । एवं पीनमित्यादावपि । अधिकरणवाचिनेति
किम् ? क्तावस्य हसितं क्तावहसितमिति ।

१४ । कर्मणि च ।

उभयप्राप्तौ कर्मणीत्यस्याः (२।३।६६) षष्ठ्या इदं ग्रहणमिति । एतच्च पुनः
कर्त्तरि चेति (२।२।१६) प्रतिषेधाद् विज्ञायते । यदि हि कर्मणि या काचित्
पठौ तस्याः सर्वस्या इदं ग्रहणं स्यात् तदा कर्त्तरि चेति (२।२।१६) पुनः •
प्रतिषेधं न कुर्यात् । अनेनैव सिद्धत्वात् । यत्र हि कर्त्तरि तज्जकौ विहितौ तत्र
नियोगतः कर्मणि षष्ठ्या भवितव्यम् । तस्मात् कर्त्तरि (२।२।१६) चेति पुनः
प्रतिषेधवचनादुभयप्राप्तौ कर्मणि या पठौ विहिता तस्या अत्र ग्रहणमवसीयते ।
उभयप्राप्तौ कर्मणीति (२।३।६६) षष्ठ्या इह ग्रहणादिधात्वचनः पलायशतन
इच्छुभक्तिकां मे धारयसीति समासनिषेधो न भवति ।

१५ । तज्जकाभ्यां कर्त्तरि ।

भवतः शायिकेत्यादौ भावे पर्यायार्हणोत्पत्तिषु (३।३।१११) ष्वञ्
भवतीति कर्त्तृकर्मणोः कृतीति (२।३।६५) कर्त्तरि षष्ठी । तज्जा योगि कर्त्तरि
पठौ नास्ति । तेनैव कर्त्तुरभिहितत्वात् । तर्हि किमर्थं तज्जो ग्रहणमित्याह
तस्मादित्यादि । इच्छुभक्तिकां मे धारयसीति पूर्ववत् ष्वञ् । अत्रेच्छुगब्दात्
कृदयोगि कर्मणि षष्ठी । म इति कर्त्तरि पठौ कृदयोगैव । उभयप्राप्तौ

(२।३।६६) कर्मणीत्यत्र न प्रवर्त्तते । अकार्योः प्रतिषेध इति
(२।३।६६, वा) वचनात् ।

१६ । कर्त्तरि च ।

इतरत्र व्यभिचाराभावादिति । त्वचि । सामर्थ्यादकस्येदं विशेषणम् ।
कर्त्तृग्रहणमित्यत्र हेतुः । सम्भवव्यभिचारे हि विशेषणविशेषभावो भवति ।
नहि त्वच् कर्त्तारं व्यभिचरति । तस्य कर्त्तृत्वेव विधानात् । अकसु
व्यभिचरति । तस्य भावेऽपि विधानात् । अतः सामर्थ्यादेकस्यैव विशेषणं
कर्त्तृग्रहणम् । न त्वचः । अपां स्त्रष्टेति । अपामिति कर्मणि षष्ठी । स्त्रष्टेति
त्वच् । ब्रह्मादिना (८।२।३६) षत्वम् । सृजिदृशो (६।१।५८) भूत्यमकितोत्यमा
गमः । ननु चेत्यादि । याजकादिपाठाद् भवितव्यमेवात्र समासेनेत्यभिप्रायः ।
सम्बन्धिगच्छेत्यादिना परीहारः । होतृगच्छेन सम्बन्धिगच्छेन साहचर्याद्
भर्त्तृगच्छेऽपि सम्बन्धिगच्छेस्तत्र गृह्यते । अयन्तु क्रियागच्छो विभर्त्तीति भर्त्ता ।
सक्तूनां पायक इत्यातो युक् (७।२।३३) चिण्क्तोरिति युक् । अथ किमर्थं
त्वचः सानुबन्धकस्योच्चारणम् ? तृणो निवृत्त्यर्थमिति चेन् नैतदस्ति । तदयोगे
नलोकाव्यग्रनिष्ठेत्यादिना (२।३।६८) षष्ठीप्रतिषेधात् । एवं तद्धेतुदेव ज्ञापकं
तदयोगेऽपि क्वचित् षष्ठी भवतीति । तेन भीष्मः कुरुणां भयशोकहर्षेत्यादि
सिद्धं भवति । (B)

१७ । नित्यं क्रीडाजीविकयोः ।

उद्दालकपुष्पभञ्जिकेति । रोगाख्यायां ण्वल् (३।३।१०८) बहुलमित्यनु-
वर्त्तमाने संज्ञायामिति (३।३।१०८) ण्वल् । उद्दालकपुष्पादिषु कर्मणि षष्ठी ।
दन्तलेखको नखलेखक इति । ण्वल्त्वचाविति (३।३।१३३) ण्वल् । क्रीडायां
विषये षष्ठीति सूत्रेण (२।२।८) महाविभाषया विकल्पेन समासे प्राप्ते जीविका-
याञ्च कर्त्तरि चेति (२।२।१६) निषेधे प्राप्ते ऽयमारम्भः । तत्र नित्यग्रहणं
किमर्थम् ? जीविकार्थम् । इतरत्र त्वारम्भसामर्थ्यान्नित्योऽयं भविष्यति ।

जीविकायान्वसति नित्यग्रहणे महाविभाषाधिकाराद् विकल्पेन समासः
स्यादिति तदर्थं नित्यग्रहणं कृतमुत्तरार्थञ्च ।

१८ । कुगतिप्रादयः ।

कुशब्दोऽव्ययं परिगृह्यत इति । अलिङ्गसंस्थत्वादव्ययत्वम् । नतु निपातेषु
पाठात् । नञ्चयं तत्र पठ्यते । न द्रव्यवचन इति । पृथिव्यादौ यो द्रव्ये
वर्त्तते तस्यात्र ग्रहणन्न भवति । कुत एतदित्याह गत्यादिभिः साहचर्या-
दिति । गतार्थम् । कोष्णमिति । ईषदर्थं चेति कोः (६।३।१०५) कादेशः ।
कवोष्णमिति । कवञ्चोष्ण (६।३।१०७) इति कवादेशः । कदुष्णमिति ।
कोः कत् (६।३।१०१) तत्पुरुषे ऽचीति कत् । कुपुरुष इति पापार्थं ।
दुष्कृतमिति । दुस् कृच्छार्थं वर्त्तते । इदुपधस्य (८।३।४१) चाप्रत्ययस्येति
षत्वम् । सुस्तुतमिति सुशब्दोऽतिशये वर्त्तते । अतिस्तुतमिति अतिरतिक्रमणे ।
आविहमिति । आङ् क्रियायोगे मर्यादायां वा । पर्यादयो ग्लानाद्यर्थ इति
पर्यादिराकृतिगणः । पर्यध्ययन इति परिग्लानोऽध्ययनायेत्यर्थः । वाससी
इवेत्यादि । सर्वधातुभ्योऽसुन्नित्यनु (उण् ; ४।६२८) वर्त्तमाने वसेर्णिञ्चेत्यनु
(उण्, ४।६५७) प्रत्ययान्तो वासःशब्दो व्युत्पादितः । वस्तुशब्दोऽप्यौणादि-
कङ्घनप्रत्ययान्तः । तेन हावप्येतौ ज्नित्यादिर्नित्यमित्या (६।१।१८७)
द्युदास्तौ । प्रादिप्रसङ्ग इत्यादि । प्रादिग्रहणे यः प्रसङ्गः समासशास्त्रस्य
तत्र कर्मप्रवचनीयानां प्रतिषेधो वक्तव्यः । व्याख्येय इत्यर्थः । तत्रेदं
व्याख्यानम् । लक्षणादिष्वर्थेषु कर्मप्रवचनीयसंज्ञा भवति । नच ते ऽर्थाः
समासेन गम्यन्ते इत्यनभिधानात् कर्मप्रवचनीयानां समासो न भवति ।
यत्र ते ऽर्था गम्यन्ते तत्र भवत्येव समासः । अतिस्तुतमिति ।

१९ । उपपदमतिङ् ।

एधानाहारको व्रजतीति । तुमुन्ण्वुलौ (३।३।१०) क्रियायां क्रियार्थाया-
मिति ण्वुल् । एतयोर्योगयोः सुप्सुपेति नाभिसम्बध्यत इति । ननु
चास्मिन्नेव योगे तदनभिसम्बन्धो युक्तो यत्रातिङ्ग्रहणमस्ति । नतु पूर्वसूत्रेण ।
नहि तत्रातिङित्येतदस्ति । एवं मन्यते । अतिङिति योगविभागः क्रियते ।

स च पूर्वसूत्रस्यापि शेषभूतो विज्ञायते । नन्वेवमप्यतिङिति प्रथमान्तेन निर्देशात् प्रथमान्तस्यैव सुबित्यस्य निर्वाचयुक्ता । न तृतीयान्तस्य सुपेत्यस्य । नैतदस्ति । सामान्येन सुबधिकारनिवृत्त्युपलक्षणार्थत्वाद् युक्ता द्वयोरपि निवृत्तिः । तेनेत्यादिना ज्ञापकस्य प्रयोजनं दर्शयति । पूर्वयोगेऽप्यतिङ्यहणाद् गत्युपसर्गसंज्ञकानां कृद्भिः सह प्राक् सुबुत्पत्तेः समासो भविष्यतीत्येतदुपपन्नं भवति । तथाहि तत्र गतयः कृद्भिः सह समस्यन्ते । अस्मिंस्तु योगेऽतिङ्यहणात् कारकोपपदानां कृद्भिः समासः सुबुत्पत्तेः प्रागुपपन्नो भवति । तथाह्यत्र कारकं कृद्भिः सह समस्यन्ते प्राक् सुबुत्पत्तेः । समासे सति यदिष्टं सिध्यति तद्दर्शयन्नाह अश्वक्रीतीति । अत्राश्वः करणं कारकम् । तद्वाचिनोऽश्वशब्दस्य कर्तृकरणे कृता (२।२।३२) बहुलमिति समासः । सुबुत्पत्त्यां सत्यां यदि स समासः स्यात् तदा प्रागन्तरङ्गत्वाद्वाप्य स्यात् । ततः सुप् । पश्चात् समासः । ततश्च क्रीतात् करणपूर्वादिति (४।१।५०) ङीष् न स्यात् । अत इत्यधिकारात् । ङीष्स्त्वकाशो धनेन क्रीतं क्रयणं यस्याः । प्राक् सुबुत्पत्तेः समासे सति टाम् न क्रियते । प्रथमतः समास एव भवति । तेनादन्तत्वाद् ङीष् सिद्धो भवति । कथं पुनरश्वदेरुपपदत्वम् ? यावता द्वितीयधात्वधिकारे सप्तम्या निर्देशः कृतः । नैष दोषः । नहि द्वितीयधात्वधिकारे यत् सप्तम्या निर्दिष्टं तदेवोपपदसंज्ञं भवति । अपितु यदप्युपोच्चारितम्यदं तदप्युपपदं भवत्येव । तदपि शास्त्रे इतरतरान्योन्योपपदाच्चेत्यादौ सूत्रे (१।३।१६) कचिदाश्रीयत एव । तस्मादश्वदिकमप्युपोच्चारितपदत्वादुपपदमिह विवक्षितम् । पदत्वं पुनस्तस्य पदार्थं गम्यतेऽनेनार्थ इति कृत्वा । नतु सुबन्तत्वात् । इह सुपोऽसम्भवात् । सुबुत्पत्तेः प्राक् समासाद् । यदि तर्हि यदुपोच्चारितं पदं तदपीहोपपदं गृह्यते तदातिप्रसङ्गः स्यात् । राजश्रितमित्यत्रापि प्राक् सुबुत्पत्तेः समासप्रसङ्गात् । ततश्च पदत्वाभावात्तलोपो न भवति । असर्वविषयत्वादस्य ज्ञापकस्येत्यदोषः । न ह्यनेन सर्वत्रगतिकारकोपपदानां कृद्भिः प्राक् सुबुत्पत्तेः समासो भवतीति ज्ञाप्यते । किं तर्हि ? कचिदेवेष्टविषये । कथमेतज् ज्ञायते ? तत्पुरुषे कृति बहुलमिति (६।३।१४) कृदन्त उत्तरपदे सप्तम्या अलुग्विधानात् । यदि तर्हि सर्वत्रैव गतिकारकोपपदानां कृद्भिः समासवचनं प्राक् सुबुत्पत्तेः स्यात्

तदा सप्तम्याः कृदन्तउत्तरपदेऽलुग्विधानं नोपपद्यते विलेशय इत्यादौ । सप्तम्या
असम्भवात् । तस्मात् कचिदेव प्राक् सुबुत्पत्तेः समासो न सर्वत्रेति । एवञ्च
कृत्वा सा हि तस्य धनक्रीता प्राणिभ्योऽपि गरीयसीत्यादौ टावन्तेन समास
उपपन्नो भवति ।

२० । अमैवाव्ययेन ।

स्वादुङ्कारं भुङ्क्त इति । स्वादुमीति (३।४।२६) णमुल् । स्वादुमीत्येतस्मादेव
मान्तनिर्देशादुपपदस्य मकारान्तत्वं निपात्यते । यदि पूर्वैर्णैव समासे सिद्धे
नियमाथं वचन मेवञ्च सति सिद्धे विधिरारभ्यमाणोऽन्तरेणाप्येवकार-
करणं नियमार्थं भविष्यति । तत् किमर्थं मेवकारकरणं मित्याह एवकारकरण
मित्यादि । किमर्थं पुन स्तदुपपदविशेषणार्थं क्रियत इत्यत आह अमैव
तुल्यविधानं मित्यादि । येन वाक्येनामेव प्रत्ययो विधीयते नतु प्रत्ययान्तरं
तेन यदुपपदं निर्दिश्यते तदमेव तुल्यविधानम् । तस्यैव समासो यथा
स्यादित्येवमर्थमेवकारकरणं सुपपदविशेषणार्थं क्रियते । स च समासः
प्रत्यासत्तेरमैव भवति न प्रत्ययान्तरेणेति विज्ञायते । अथे भुक्ता । अथे भोज-
मिति । अत्राग्रेणोपपदं विभाषाग्रेप्रथमपूर्वेष्वित्यमा (३।४।२४) ज्ञाप्रत्ययेन
च तुल्यविधानमिति न समस्यते । अव्ययग्रहणं स्पष्टार्थम् । नञ्जनव्यय
मन्तमस्ति यन्निवृत्त्यर्थमव्ययग्रहणं मर्थवद्भवति ।

२१ । तृतीयाप्रभृत्यन्यतरस्याम् ।

पर्याप्तो भोक्तुमिति । पर्याप्ति (३।४।६६) वचनेष्वलमर्थेष्वित्यत्र शकष्टप
ज्ञान्नाघटरभलमेत्यादेः (३।४।६५) स्रवात् तुमुन्यग्रणानुवृत्तेः नमुनप्रत्ययः ।

२२ । क्वा च ।

अलं कृत्वा खलु कृत्वेति । अलंखल्वाः प्रतिषेधयोः (३।४।१८) प्राचां ज्ञा
म च तृतीयाप्रभृतिभ्यः पूर्वः ।

२३ । शेषो बहुव्रीहिः ।

उपयुक्ताद् योऽन्य इति । अभिहितादन्य इत्यर्थः । यत्रान्यः समासो
नोक्त इति । यत्रान्या समाससंज्ञा न विहितेत्यर्थः । चित्गुरिति । अत्र

बहुव्रीहिवे सति बहुव्रीहौ प्रकृत्या पूर्वपदमित्येष (६।२।१) विधिर्भवति उक्तसंग्रहमिति । अन्यपदार्थे च (२।१।२१) संज्ञाया मित्यव्ययीभावः । असति हि शेषग्रहण इहापि बहुव्रीहिः स्यात् । ननुच बहुव्रीहौ प्राप्ते ऽव्ययीभावस्त्वारभ्यमाणस्तस्यैव बाधको भविष्यति । तत् कुतो बहुव्रीहि-प्रसङ्गः ? प्राक् कङारात् परं कार्यमित्यस्मिन् पक्षे इदं प्रत्युदाहरणमुपन्यस्तम् । तत्र हि पक्षे यदि शेषग्रहणं न क्रियेत ततोऽन्यपदार्थे च (२।१।२१) संज्ञायामिति वचनप्रामाण्यादव्ययीभावः स्यात् । परत्वाद्बहुव्रीहिरित्येके । अयन्तु पक्षो वृत्तिकारेण नाश्रित इत्ययुक्तमेतत् । तस्मादाकङारादेका (१।४।१) संज्ञेत्यस्मिन् पक्षे व्यक्तिः पदार्थ इत्येतद्दर्शनमाश्रित्येदं प्रत्युदाहरणमुपन्यस्तम् । व्यक्ती हि पदार्थे प्रतिबन्धे लक्षणं प्रवर्त्तते । अत्रासति शेषग्रहणे यदेतद्दिष्यं लक्षणं तदङ्गतार्थमित्यवश्यं तेन प्रवर्त्तितव्यम् । एकसंज्ञाधिकाराच्च यौगपद्यं न सम्भवतीति वचनप्रामाण्यादुभयप्रसङ्ग उभे अपि पर्यायेण स्यातामित्यपरे ।

२४ । अनेकमन्यपदार्थे ।

अनेकग्रहणं सुवित्यनेन सम्बध्यते । प्रथमान्तत्वात् । न सुपेति तृतीया-न्तेन । प्राप्तोदको ग्राम इत्यादीनि द्वितीयादिविभक्त्यर्थेषु यथाक्रमं बहुव्रीहेरुदाहरणानि । प्रथमार्थे तु न भवतीति । अनभिधानात् । नहि वृष्टे देवे गत इति वाक्याद् योऽर्थः प्रतीयते स वृष्टदेवशब्दात् प्रतीयते । अनेकग्रहणं किमिति । एवं मन्यते । अनेकग्रहणमित्येकस्य मा भूदित्येवमर्थं स्यात् । एतच्चायुक्तम् । यथैव हि सुप्सुपेत्यधिकारात् समर्थपरिभाषोपस्थानाच्च तत्पुरुष एकस्य न सम्भवति तथा बहुव्रीहिरपि न भविष्यतीति किमर्थमनेकग्रहणमित्याह बहुनामपि यथा स्यादिति । सुप्सुपेत्यधिकारात् समर्थपरिभाषोपस्थानाच्चानेकस्यैव समासे लब्धे सत्यनेकग्रहणं प्रचुरतरार्थं विज्ञायते । तेन बहुनामपि भवति । चित्रत्वादेः सकाशात् सुसूक्ष्मजटकेषादिषु प्रचुराणि पदानि भवन्ति । अथान्यपदार्थग्रहणं किमर्थम् । बहुव्रीहितत्पुरुषयोर्विषयविभागार्थम् । अविशेषेण तत्पुरुष उच्यमानोऽ-

नन्यपदार्थे कृतावकाशो ऽन्यपदार्थे परत्वाद्बहुव्रीहिणा यथा बाधेत
वीरपुरुषको ग्रामश्चित्तगुर्देवदत्त इति । बहुव्रीहिः समानाधिकरणानामि-
त्यादि । समानाधिकरणानां पदानां बहुव्रीहिर्भवत्येतदर्थरूपं
व्याख्येयमित्यर्थः । किमर्थमिदमित्याह । व्यधिकरणानां मा भूदिति ।
तत्रेदं व्याख्यानम् । अभिधानलक्षणा हि कृततद्धितसमासा भवन्ति । नच
व्यधिकरणानां बहुव्रीहौ कृते विवक्षितार्थाभिधानमस्ति । नहि पञ्चभि-
र्भुक्तमस्येति वाक्याद् योऽर्थः प्रतीयते स पञ्चभुक्तशब्दात् । तस्मादनभिधानाद्
व्यधिकरणानां बहुव्रीहिर्न भविष्यति । यत्र त्वभिधानमस्ति तत्र वैयधि-
करण्येऽपि भवत्येव समासः कण्ठेकाल इति । अव्ययानाच्चेति । बहुव्रीहि-
र्भवतीति मन्वन्धीयम् । चकारादनव्ययानाञ्च क्वचित् । असमानाधि-
करणार्थमिदम् । उच्चैर्मुखमिति । उच्चैःशब्दस्याव्ययस्यासत्त्ववाचित्वात्
सत्त्ववाचिना मुखशब्देन नास्ति सामानाधिकरण्यम् । तथापि गमकत्वात्
समासो भवत्येव । अनव्ययानामुदाहरणं कण्ठे स्थितः कालो यस्येति स
कण्ठेकाल इत्येवमादि । कथं पुनस्तुल्येऽपि वैयधिकरण्ये पदानां क्वचिद्बहुव्रीहि-
र्गमकत्वं भवति ? क्वचिन्न भवतीति ? शब्दशक्तिस्वभावात् । शब्दशक्त्ययं प्रति-
नियताश्रयाः क्वचिदेव प्रवर्तन्ते । न सर्वत्र । सप्तम्युपमानपूर्वपदस्योत्तरपदलोप-
श्चेति । सप्तम्यन्तं पूर्वपदं यस्योत्तरपदस्य तत् सप्तमीपूर्वपदम् । तस्य परेण
पदान्तरेण समासो भवति । तस्य च सप्तम्यन्तपूर्वपदस्योत्तरपदलोपो भवति ।
कण्ठेस्थित इति विगृह्य सप्तमीति (२।१।४०) योगविभागात् समासः । तत्पुरुषे
(६।३।१४) कृति बहुलमित्यलुक् । कण्ठेस्थितः कालोऽस्येति कण्ठेकालः । अत्र
सप्तम्यन्तपूर्वपदस्य समानाधिकरणत्वात् सिद्ध एव बहुव्रीहिः । उत्तरपदलोपस्य
विधीयते । एवमन्यत्रापि विदितव्यम् । उपमानं पूर्वपदं यस्योत्तरपदस्य
तत् पदान्तरेण समस्यते । तस्योपमानपूर्वपदस्योत्तरपदलोपो विधीयते ।
उद्गमुखमिव मुखमस्योद्गमुखः । खरमुखः । अत्रोद्ग उपमानं पूर्वपदं
मुखस्य । ननु चोद्गमुखमुपमानं देवदत्तमुखस्य । नतूद्गः । उपमानावयवत्वा-
दुद्गोऽप्युपमानमुच्यत इत्यदोषः । समुदायविकारषष्ठ्याच्चेति । उत्तरपद-
लोपश्चेत्यनुवर्तते । समुदायषष्ठ्यान्ताद् विकारषष्ठ्यान्ताच्च पूर्वपदात् परं

यदुत्तरपदं तत् पदं पदान्तरेण समस्यते । तस्य च समुदायविकार-
 षष्ठान्तपूर्वपदस्योत्तरपदस्य लोपो भवति । केशानां सङ्घातः केशसङ्घातः ।
 स पृष्ठास्येति केशचूड इत्यत्र समुदायसमुदायिसम्बन्धे षष्ठी । सुवर्णस्य
 विकारोऽलङ्कारोऽस्येत्यत्र विकारविकारिसम्बन्धे षष्ठी । प्रादिभ्य इत्यादि ।
 उत्तरपदलोपश्चेत्यनुवर्तते । धातोर्जातं निष्पन्नं धातुजम् । प्रादिभ्यः पूर्वपदेभ्यः
 परं यद्वातुजमुत्तरपदं पतितशब्दादि तदन्तस्य बहुव्रीहिर्भवति । तस्य
 चोत्तरपदस्य वा लोपः । नञोऽस्त्यर्थानामित्यादि । नञ उत्तरेशां
 विद्यमानादीनामित्यर्थः । इह सुबिति वर्तते । अस्तिशब्दश्चायं तिङन्तः ।
 अस्तिच्चीरेत्येवमादि न सिध्यतीति यो मन्येत तं प्रत्याह सुबधिकार इति ।
 अस्तिच्चीरादेः समास उच्यते प्रतिपद्यते येन तदस्तिच्चीरादेर्वचनम् ।
 व्याख्यानं कर्त्तव्यमित्यर्थः । तत्रेदं व्याख्यानम् । उपसर्गविभक्तिस्वरप्रति-
 रूपकाश्च निपाता भवन्तीति विभक्तिप्रतिरूपकोऽयमस्तिशब्दो निपातो न
 तिङन्तः । तेनास्तिच्चीरा ब्राह्मणीत्यादि सिद्धमभवति ।

२५ । संख्ययाऽव्ययासन्नादूराधिकसंख्याः संख्येये ।

उपदशा इति । बहुव्रीहौ संख्येये (५।४।७३) उजबहुगणादिति उच्
 समासान्तः । टिलोपश्च । दशानां समीपे ये वर्तन्ते ते तथोच्यन्ते । ते
 पुनर्नवैकादश वा । पूर्वपदार्थप्रधानोऽयं समासः । यद्येवं कस्त्वेत्यर्थ-
 भावस्यास्य च विषयविभागः । सोऽप्यव्ययीभावोऽव्ययस्य समीपे वर्त्तमान-
 स्याव्ययं (२।१।६) विभक्तीत्यादिना पूर्वपदार्थप्रधान एव विधीयते । उच्यते
 यदा समीपिनः प्राधान्यं तदा बहुव्रीहिः । यदा तु समीपस्य प्राधान्यं
 तदाव्ययीभाव इत्येष विषयविभागः । उपविंशा इति । पूर्ववद् डच् । ति
 विंशतेर्ङितीति (६।४।१४२) टिलोपः । आसन्नदशा इति । दशानामासन्ना
 आसन्नदशाः । ते च पूर्ववन्नवैकादश वा । अदूरदशा इति । दशानामदूरा
 ये ते पुनः पूर्वोक्ता एव । अधिकदशा इति । दशानामधिकास्ते पुनरेकाद-
 शादयः । द्वित्रा इति । द्वौ वा त्रयो वेति विग्रहः । वार्थं चायं समासः ।
 वार्थश्चायं संग्रहः । न विकल्पः । यदि वार्थ इह विकल्प आश्रीयते

ततो यदा द्वौ भवत स्तदा बहुवचनं न स्यात् । तस्मात् संशयोऽत्र वार्थः । संशयिते वार्थे बहुवचनं भवति यथा कति भवतः पुत्राः । उक्तञ्च भाष्ये विज्ञातेऽर्थे बहुवचनं प्रयोक्तव्यमिति । तत् कथम् ? संशयज्ञानस्थोभय पक्षपरामर्शित्वेन बहुवचनविषयत्वात् । उभयपक्षापरामर्शित्वेन संशय एव न स्यात् । अथवा पक्षैवात्र सदा भवन्ति । न कदाचित् द्वौ त्रयो वेति । तथाच द्वित्रा इतुक्ते पक्षैवेति गम्यते । सैषा पञ्चाधिष्ठाना वागिति ततो युक्तं बहुवचनम् । यदि तर्हि वार्थेऽयं समास स्तस्यार्थस्यान्यपदार्थत्वात् पूर्वणोव सिद्धः समासः । न सिध्यति । मत्वर्थे हि पूर्वयोगः । अमत्वर्थार्थाऽयं योगः । अथवा प्रथमार्थं वर्जयित्वा ऽन्यत्र विभक्त्यर्थं पूर्वेण समासः । प्रथमार्थमिदं वचनम् । त्रिचतुरा इति । चतुरोऽक्षप्रकरणे चतुरस्तुपाभ्यामुप संख्यानमित्यच् (५।४।७७, वा) समासान्तः । द्विदशा इति । द्विदशति विग्रहः । सुजर्थेऽयं समासः । दशसम्बन्धिनी याऽवृत्तिर्दशशब्देन लक्ष्यमाणा सा द्विशब्देनाख्यायते । सुजर्थश्च प्रत्ययार्थो नान्यपदार्थ इति पूर्वेण न सिध्यति । अथवा प्रथमार्थेऽपि चायम् । अमत्वर्थेऽपि । अतः पूर्वेण न सिध्यति । समास एव सुजर्थं गमयितुं समर्थ इति वृत्तौ सुज् न प्रयुज्यते । अधिका विंशतिर्गवामिति । विंशतिशब्दोऽत्र संख्यान एव वर्त्तते । न तु संख्येये द्रव्ये ।

२६ । दिङ्नामान्यन्तराले ।

दक्षिणपूर्वेति । प्रथमार्थेऽप्ययं समास इत्यते । अमत्वर्थेऽपि । तत्पूर्वेण न सिध्यतीत्ययममत्वर्थ आरम्भः । प्रतिपदविधानार्थश्च । विभाषा दिक् समास (१।१।२८) इत्यत्र दिशां यः समासः प्रतिपदविहितस्तस्य ग्रहणमिष्यते । प्रतिपदविहितश्च समासो दिशामेव भवति यद्ययं योग आरम्भ्यते । नान्यथा । सर्वनाम्नो वृत्तिमाले पुंवद्भाव इति । स पुनः स्त्रियाः पुंवदिति (६।३।३४) योगविभागेन सिध्यतीति वेदितव्यम् । नामग्रहणं रुढार्थमिति । लोके ये रुढा दिक्शब्दास्तत्परिग्रहार्थमित्यर्थः । ऐन्द्राश्च कोविद्याथेति । नेमौ रुदिशब्दो । किं तर्हि ? यौगिकौ । इन्द्रस्येयमैन्द्री । कुवेरस्येयं कौवेरी । तस्येदमित्यण् (४।३।१२०) ।

२७ । तत्र तेनेदमिति सरूपे ।

इतिकरणेत्यादि । तत इति । समासादभिमतेश्च यदि लौकिकी विवक्षा भवत्येवं समासोऽयमिष्यते । तस्माद्विवक्षार्थमितिकरणोऽत्र क्रियते । विवक्षार्थ इतिकरणो यमर्थं प्रतिपादयति तं दर्शयितुं माह लौकिकमर्थमनुसारयतीति । अनुगमयति प्रबोधयतीति यावत् । स पुनर्लौकिकोऽर्थो ग्रहणादिरिति दर्शयन्माह तत इत्यादि । यस्मादितिकरणो लौकिकमर्थमनुसारयति ततो हेतोर्यहणादिरिति सर्वं लभ्यते । यत् तत्रेत्यादिनाऽनन्तरोक्तमर्थं विस्पष्टीकरोति । गृह्यतेऽस्मिन्निति ग्रहणं केशादि । प्रहरन्त्यस्मिन्निति प्रहरणं सुसलादि । कर्मव्यतीहार इति परस्परग्रहणम् । परस्परप्रहरणञ्चेतिकरणादेव लभ्यत इति वेदितव्यम् । स्वरूपविधितेतिकरणादेव न भवतीति वेदितव्यम् । दण्डेय दण्डेयेति करणे तृतीया । स चाव्ययमिति । तिष्ठद्गुप्रभृतिषु पाठादव्ययीभावः । अव्ययीभाव- (१।२।४१) श्वेत्यव्ययसंज्ञाविधानात् । सरूपमिति । समानस्य ज्योतिर्जनपदेत्यादिना (६।३।८५) सभावः ।

२८ । तेन सहेति तुल्ययोगे ।

तुल्ययोगे वर्त्तमानमित्यादि । तुल्ययोगः समानसम्बन्धः । तं यदा सहशब्दो द्योतयति तदासौ तत्र वर्त्तते । सपुत्र इति । सह पुत्रेणेति विग्रहः कर्त्तव्यः । सहयुक्तेऽप्रधान इति (२।३।१८) तृतीया । वोपसर्जनस्येति (६।३।८२) सहस्य सभावः । अत्र सपुत्र आगतो देवदत्त इति देवदत्तस्य पुत्रस्य चागमनेन तुल्यसम्बन्धः सहशब्देन द्योत्यते । अथ कथं पुनः सकर्मक इत्यादौ स्यात् । कथञ्च न स्यादित्याह न ह्यत्रेत्यादि । प्रायिकमिति । असर्वविषयमित्यर्थः । कुतः पुनः प्रायिकत्वमस्य लभ्यते ? इतिकरणात् । ननु चान्यदितिकरणस्य प्रयोजनमस्ति । किं तत् ? सहशब्दः स्वरूपपदार्थको यथा गम्येत । अन्यथा ह्यर्थनिर्देशोऽयं विज्ञायेत । ततश्च साकं सार्द्धमित्यादयोऽपि समस्येरन् । नैवं ब्रूम इह सूत्रे य इतिकरणस्ततो लभ्यत इति । किं तर्हि ? पूर्वसूत्राद् योऽनुवर्त्तते तत इति ।

२६ । चार्थे इन्द्रः ।

कः पुनरयं चार्थो नामित्याह समुच्चयोऽन्वाचय इत्यादि । समुच्चितिः समुच्चयः । साधनमेकं क्रियां वा प्रति क्रियासाधनानामात्मरूपभेदेन चीयमानताऽनकत्वमिति यावत् । स पुनस्तुल्यबलानामनियतक्रमयौगपद्यानामेव भवति यथा गामश्वं पुरुषं पशुञ्जाहरहर्नयमानो वैवस्वतस्तृप्तिं नोपयातीति । अन्वाचयोऽपि यत्रैकस्य प्राधान्यम् । इतरदप्रधानम् । तदनुरोधेनान्वाचीयमानता । यथा भो वटा भिक्षामट गाञ्चानयेति । इतरेतरयोगः समाहारश्च समुच्चयस्यैव प्रभेदः । स एव हि परस्परपेक्षाणामवयवभेदानुगत इतरेतरयोगः । यथा देवदत्तयज्ञदत्ताभ्यामिदं कार्यं कर्त्तव्यम् । उभावपि तत्कार्यं प्रति परस्परपेक्षौ । तथाहि तदेकस्याप्यभावे न क्रियते । अवयवप्रधानश्चायमिति द्वित्वाद्विवचनम् भवति । परस्परपेक्षाणामेव तिरोहितावयवभेदः संहतिप्रधानः समाहारो यथा कृतोपानहमिति । अत्रापि कस्याञ्चित् क्रियायां कृतादेः परस्परपेक्षत्वम् । संहतिप्रधानत्वाच्चैकवचनम् । यदि तर्हि समुच्चयान्वाचयावपि चार्थौ तदा तयोरपि समासः प्राप्नोतीत्यत आह तत्रेत्यादि । समुच्चये तावत् परस्परानभिसम्बन्धा एव गवादयो नयनादिभिः सम्बध्यमानाः समुच्चोयन्त इत्यसामर्थ्यात् सत्यपि चार्थं तस्मिन् न भवति समासः । अन्वाचयेऽप्येकं सापेक्षं नेतरत् । यथा पूर्वाङ्क उदाहरणे । तत्र हि गवानयनं भिक्षाटनमपेक्षते । नतु भिक्षाटनं गवानयनम् । विनापि तेन तदनुष्ठानात् । स यदि गां पश्यति तदा तामप्यानयति । नचेत् भिक्षामिवाटतीत्यन्यतरापेक्षारहितं चार्थं न भवति समासः । इतरेतरयोगे समाहारे च विधीयत इति । तत्र सर्वेषां सामर्थ्यस्य विद्यमानत्वात् । वाक्त्वचम् । वाग्दृष्टमिति । इन्द्राच्चुदपहन्तात् समाहार इति ५।४।१०६ टच् समासान्तः । जातिरप्राणिनामित्येकवङ्गावः (२।४।६) ।

३० । उपसर्जनं पूर्वम् ।

पूर्ववचनं परप्रयोगनिवृत्त्यर्थमिति । ननु च परप्रयोगविपर्ययो लोके न दृष्ट एव । तत् कथं परप्रयोगनिवृत्त्यर्थं न पूर्वग्रहणेनेत्यत आह अनियमो हि

स्यादिति । सम्भावनायां लिङ् । एवं मन्यते । यद्यपि परप्रयोगविपर्ययो न दृष्टस्तथाप्यसति नियामके वाक्ये पुरुषापराधाद् विपरीतप्रयोगोऽपि सम्भाव्येत । येषाञ्च वाक्यमेव समासीभवतीति दर्शनं तेषां वाक्यस्थानियत-क्रमत्वात् तद्विकारोपि समासोऽनियतक्रमः स्यादिति सूत्रारम्भः ।

३१ । राजदन्तादिषु परम् ।

पूर्वस्य परनिपात इति लिप्तवासिताद्युपगमादुपर्थ्यन्तेषु । उदूखलमुसलादयो ये इन्हा स्तत्र कचिदल्पाक्षरत्वात् पूर्वनिपातः प्राप्नोति कचिद् व्यन्तत्वात् पूर्वनिपातः कचिदजायदन्तत्वात् । कचित् तुल्यत्वादनियमः । दृषदुपलमिति प्रमादाच्चायं पाठो लक्ष्यते । अल्पाक्षरत्वाद् दृषच्छब्दस्य पूर्वनिपातः सिद्धः । अक्षिभ्रुवं दारगवमिति । अचतुरादि सूत्रेणाच् समासान्तः । स्थूलपूलास-मिति । प्रमादपाठोऽयं लक्ष्यते । पूर्वोक्तादेव कारणात् ।

३२ । इन्द्रे घि ।

उपसर्जनमित्यन्वर्थसंज्ञाविज्ञानादप्रधानस्योपसर्जनसंज्ञा विहिता । इन्द्रे च सर्वेषां पदानां प्राधान्यम् । न कस्यचिदप्राधान्यमित्युपसर्जनसंज्ञाया अभिवाद-नियमे प्राप्ते वचनमिदम् । अथ यत् बहूनां पूर्वनिपातप्रसङ्गस्तत्र किमेकस्या-नियमो भविष्यत्युत सर्वेषामित्याह अनेकप्राप्तावेकस्येत्यादि । एष चार्थां जातिपदार्थस्याश्रयणात्प्रभ्यते । व्यक्ती तु पदार्थे प्रतिव्यक्ति शास्त्रप्रवृत्त्या भवितव्यम् । ततः सर्वेषां नियमः स्यात् । आकृतौ तु पदार्थे लक्ष्य एकं लक्षणं सकृदेव प्रवर्तते । तेन चैकस्य पूर्वनिपाते जातिः कृतार्थेति शेषाणामनियमो भवति । एवमुत्तरवाप्येकस्य नियमः शेषाणामनियम इति वेदितव्यम् । विस्पष्टपटुरिति । विस्पष्टः पटुः । मयूरव्यंसकादित्वात् समासः ।

३३ । अजायदन्तम् ।

इन्द्रे व्यन्तादजायदन्तं विप्रतिषेधेनेति । इन्द्रे घीति (२।२।३२ । तस्मादजायदन्तमित्येतद् भवति विप्रतिषेधेन ; इन्द्रे घीत्यस्यावकाशः पटुशुक्ला

पटुशुभौ । अजाद्यदन्तमित्यस्यावकाश उद्देशशाबुद्धिखरौ । इन्द्राग्नी इत्यत्रोभयं प्राप्नोति । अजाद्यदन्तं भवति विप्रतिषेधेन ।

३४ । अल्पाचत्तरम् ।

ऋतुनक्षत्राणामित्यादि । ऋतूनामानुपूर्व्यं प्रादुर्भावकृतम् । नक्षत्राणामुदयकृतम् । ऋतुनक्षत्राणामित्यत्रैव वर्णग्रहणं कस्मान्न कृतमिति पर्यनुयोगदोषमाशङ्क्याह समाचाराणामित्यादि । असमानाचाराणामपि वर्णानामानुपूर्व्येण पूर्वनिपात इत्थत इति पृथग्वचनम् । आनुपूर्व्यञ्च वर्णानां जन्मकृतमिति लोकव्यवहारे प्रसिद्धम् । प्रसिद्धञ्च श्रुतिकृता । श्रुतौ हि पथतो मुखतो ब्राह्मणमसृजत् । बाहुभ्यां राजन्यम् । ऊरुभ्यां वैश्यम् । पद्भ्यां शूद्रमिति । संख्याया अल्पीयस्या इति द्वन्द्वे चाद्वन्द्वे चेति वक्तव्यम् । द्वित्राः । त्रिचतुरा इति बहुव्रीहिः । नवतिशतमिति द्वन्द्वः ।

३५ । सममौविशेषणे बहुव्रीहौ ।

सर्वनामसंख्ययोरिति । यत् गुणवचनेन सह समासः सोऽस्य विषयः । यत् तु द्रव्यवाचिना तत्र सर्वनामसंख्ययोर्विशेषणत्वादेव पूर्वनिपातः सिद्धः । समस्याः पूर्वनिपात इत्यादि । समस्यन्तस्य पूर्वनिपाते प्राप्ते गङ्गादिभ्यः परवचनं कर्त्तव्यमिति । समस्यन्तं परमुच्यते कथ्यते येन व्याख्यानं तत् परवचनम् । तत्रेदं व्याख्यानम् । आहितादेराकृतिगणत्वाद् गङ्गकण्ठप्रभृतयस्तत्रैव द्रष्टव्याः । तेन गङ्गादिभ्यः परं समस्यन्तं भविष्यति । कथं वङ्गे गङ्गुरिति । यदि गङ्गादिभ्यः समस्याः परवचनमिति भावः प्राप्तस्य च बाधा व्याख्येयेति । तत्रेदं व्याख्यानम् । आहिताग्न्यादिष्वित्यतो (२।२।३७) वाग्रहणं क्रियते । सा च व्यवस्थितविभाषा विज्ञायते । तेन प्राप्तस्य परनिपातस्य बाधनं भविष्यति ।

३६ । निष्ठा ।

ननु विशेषणमेवात्र निष्ठेति । कृतशब्दः क्रियाशब्दः । कटशब्दो द्रव्यवचनः । तत्र यथा गुणो द्रव्यस्य विशेषणं तथा क्रियापि । तथासति निष्ठान्तस्य विशेषणत्वात् पूर्वणैव पूर्वनिपातः सिद्धः । कटे कृतमनेनेत्यादिना

विग्रहभेदेन निष्ठाया विशेषणत्वाभावं दर्शयति । अत्र हि विग्रहे सप्तम्यन्त-
मेव विशेषणम् । निष्ठान्तं विशेष्यम् । सामानाधिकरण्ये हि क्रियागुणौ
विशेषणविशेष्यभावौ नियमेनानुभवतः । नहि वैयधिकरण्ये । तथाहि
पटस्य शुक्लः काकस्य गतिरित्यत्र गुणादेर्विशेष्यत्वम् । व्यवच्छेद्यत्वात् ।
द्रव्यस्य तु विशेषणत्वं व्यवच्छेदकत्वात् । निष्ठायाः पूर्वनिपात इत्यादि ।
जात्यादिभ्यो निष्ठान्तं परमुच्यते । तेन तद्व्याख्यानं कर्तव्यम् । तत्रेदं
व्याख्यानम् । सारङ्गजग्धीमासजातासुखजातादयः शब्दा आहितादेराकृति-
गणत्वात् तदन्तःपातिनः । तेन जातिकालसुखादिभ्यो निष्ठान्तं परं भवतीति ।
सारङ्गजग्धीति । सारङ्गशब्दो जातिवचनः । ततः क्तादन्त्याख्यायामित्यनु-
वर्त्तमाने (४।१।५२) ऽस्वाङ्गपूर्वपदादेति (४।१।५३) ङीष् । कथं कृतकट इति
कटशब्दस्य जातिवाचित्वादिति प्रश्नः । प्राप्तस्य चाबाधा व्याख्येयेति ।
तेन कृतकट इत्यत्रापि भविष्यतीति भावः । सा पुनरप्राप्तस्य चाबाधा
पूर्ववदेव व्याख्येया । एवमुत्तरत्रापि व्याख्येया । प्रहरणार्थेभ्य इत्यादि ।
प्रहरणमर्थी येषां ते तथोक्ताः । तभ्यः परे निष्ठासप्तम्यौ भवत इत्येतदर्थरूपं
व्याख्येयमित्यर्थः । तत्रेदं व्याख्यानम् । अस्युद्यतो दण्डपाणिरित्येवमादीनां
शब्दानामाहिताग्न्यादिषु पाठात् परे निष्ठासप्तम्यौ भवत इति ।

३७ । वाऽहिताग्न्यादिषु ।

३८ । कङ्काराः कर्मधारये ।

कङ्कारादयो ये गुणशब्दास्तेषां विशेषणत्वं भवतीत्याह गुणशब्दानामि-
त्यादि । गतार्थम् ।

इति बोधिसत्त्वदेशीयाचार्यश्रीजिनेन्द्रबुद्धिपादविरचितायां

काशिकाविवरणपञ्जिकायां द्वितीयाध्यायस्य

द्वितीयः पादः समाप्तः ॥२॥२॥

अथ

काशिकाविवरणपञ्जिका ।

द्वितीयोऽध्यायः ।

तृतीयः पादः ।

१ । अनभिहिते ।

टधार्तर्हिर्नोर्तर्वा ऽनभिहित इत्यस्य रूपम् । समानत्वात् । अनेकार्थ-
त्वाच्च धातूनाम् । न ज्ञायते किमर्थस्यानभिहितशब्दस्य ग्रहणमिति सन्देहः
स्यात् । अतस्तं निराकर्तुमाह अनभिहिते ऽनुक्त इत्यादि । यद्यनभिहिते
कश्चादो द्वितीयादयो विभक्तयो भवन्तीति सामान्येनोच्येत ततो यथा कृतः
कट इत्यत्र क्तप्रत्ययेन कर्मणोऽभिहितत्वात् कटशब्दाद् द्वितीया न भवति
तथा कटं करोति भीष्ममुदारं शोभनं दर्शनीयमित्यत्र कटशब्दादुत्पद्य-
मानया द्वितीयया भीष्मादिगतस्य कर्मणोऽभिहितत्वाद् भीष्मादिभ्यो
द्वितीया न प्राप्नोति । तस्मात् कश्चिद् विगेषोऽत्राभिमत इति मत्वा तं विगेषं
पृच्छति केनानभिहित इति ? इतरा विदिताभिप्राय आह तिङ्कृततद्धित
ममासंरित्यादि । क्रियत इति कर्मणि लकारः । सार्वधातुके (३।१।६७) यक् ।
रिङ् शयग्लिङ्छिति (७।४।२८) रिडादेशः । शत्यः शतिक इति । शताश्च
ठन् यतावशत इति (५।१।२१) ठन्यतो भवतः । बहुषु (१।४।२१) बहुवचन-
मित्यादि । तत्रेदमुक्तं कर्मादयोऽप्यपरे विभक्तीनां वाच्या । अतस्तदीये
बहुवचने बहुवचनम् भवतीति । एवञ्च ब्रुवता वृत्तिकृता कश्चाद्याश्रितायां
संख्यायां द्वितीयादयो विभक्तयो भवन्तीत्येतदुक्तं भवति । नच तत्र कश्चिद्
विगेष उपास्तः । सन्ति च कश्चादयो ऽभिहिता अनभिहिताश्च । तत्र
विगेषानुपादानाद् यथा ऽनभिहितकश्चाद्याश्रयेष्वेकत्वादिषु द्वितीयादयो

विभक्तयो भवन्ति तथाऽभिहितकर्मणाद्याश्रयेष्वपि स्युः । अतोऽनभिहिता ये कर्मणादयस्तदाश्रयेष्वेकत्वादिषु यथा विभक्तयो स्युरन्यत्र मा भूवन्नित्यनभिहित इत्येतद् विशेषण मारभ्यते । अनभिहितकर्मणाद्याश्रयेष्विति । अनभिहिताः कर्मणादय आश्रया येषामिति बहुव्रीहिः । एतेन बहुषु बहुवचन (१।४।२१) मित्यादेः शास्त्रस्यानभिहित इत्येतस्य च कर्मणि (२।३।२) द्वितोयेत्येवमादिभिः सङ्केतवाक्यतां दर्शयति । अनभिहिते कर्मणि द्वितीया बहुषु बहुवचनमिति । एव मन्यत्राप्येकवाक्यता वेदितव्या । एकवाक्यता च गुणप्रधानभावमन्तरेण न सम्भवतीत्येकस्य गुणभावेन भवितव्यम् । अपरस्य प्रधानभावेन । तत्र विशेषणत्वादनभिहित इत्यस्य कर्मणाद्यपेक्षया गुणभावः । कर्मणादीनां तु विशिष्टत्वात् प्राधान्यम् । एकत्वाद्यपेक्षया कर्मणादीनान्तु विशेषणत्वादप्राधान्यम् । एकत्वादीनां विशिष्टत्वात् प्रधानभावः । अथ कथं कटशब्दादुत्पद्यमाना द्वितीया भीष्मादिपदानुगतं कर्मणाभिदधाति यथा निष्ठेति चेत् ? स्यादेतत् । यथा कटः कृतो भीष्म उदारः शोभनो दर्शनोय इत्यत्र करोतिः कर्मण्युत्पद्यमाना निष्ठा सर्वे भीष्मादिकमपि कर्मणाभिदधाति तथा कटशब्दादुत्पद्यमाना द्वितीयेति । वार्त्तमेतत् । कृत इति क्रियाकारकसम्बन्धनिमित्तमभिधानम् । क्रिया चोत्पद्यमाना सामर्थ्यात् सर्वाणि कारकद्रव्याण्युत्पत्ति । ततः कृत उत्पद्यमानः क्तः साधारणतया यावत् कारतरूपयानि कर्मतां तावत् सर्वमेवाभिदधातीति युक्तम् । भीष्मादिगताया अपि कर्मतायाः क्तप्रत्ययेनाभिधानम् । कटस्तु विशिष्टद्रव्यवचनः । तत् उत्पद्यमाना द्वितीया तदुगतमेव कर्म शक्नोत्यभिधातुम् । नान्यगतं किञ्चित् । तत् कथं तथा भीष्मादिगतमपि कर्मणाभिधीयते ? तथाच निरर्थकं परिगणनम् । तस्मात् तिङ्कृततद्वत् समासेरेवाभिधानं सम्भवतीति सम्भवदुदाहरणप्रदर्शनपरमेतत् परिसंख्यानं वेदितव्यम् । न परिगणनम् ।

२ । कर्मणि द्वितीया ।

द्वितीया तिङ्विभक्तिरप्यंस्तीति तस्या अप्यत्र ग्रहणमिति कस्यचिदाशङ्का स्यात् । अतस्तान्निराकर्तुमाह द्वितीयादयः शब्दा इत्यादि । कर्मशब्देनेह

साधनं कर्म गृह्यते । नतु क्रियाकर्म । तथाहि ये विभक्त्यर्था एकत्वादयस्तेषां विशेषणत्वेनैव कर्मादयोऽनुक्रांस्यन्ते । नच क्रियाकर्मणि द्वित्वबहुत्वे स्तः । साधनकर्मणि तु विद्येते । तस्मात् तस्यैव ग्रहणं युक्तम् । नेतरस्य । उभसर्वतसोरित्यादि । उभसर्वशब्दयोस्तसिप्रत्ययान्तयोः प्रयोगे द्वितीयाविभक्तिः कार्य्या । शेषलक्षणायां षष्ठ्यां प्राप्तायामयमारम्भः । उभसर्वतसोरित्यत्र यद्यप्युभशब्दः पठितस्तथापि सामर्थ्यादुभयशब्दो गृह्यते । साधर्म्यात् । नहुभशब्दस्तसिप्रत्ययान्तोऽस्ति । तस्य नित्यद्विवचनटान्विषयत्वात् । तथावोक्तम् । अन्याभावो नित्यद्विवचनटान्विषयत्वादुभयोऽन्यत्रेति (१।१।२७, वा) । उभयतः सर्वत इति पञ्चम्यास्तसिल् । भिक्षशब्दयोगेऽपि द्वितीया कार्य्या । तथोपपत्त्यादिषु त्रिषु योगे द्वितीया कार्य्या । आम्नेडितान्तेष्विति । कृतद्विवचनेष्वित्यर्थः । उपर्युपरि ग्राममित्यादावुपर्यध्वसः सामीप्य (८।१।७) इति द्विवचनम् । ततोऽन्यत्रापि दृश्यत इति । यथोक्तादन्यत्रापि दृश्यते द्वितीयेति सम्बन्धः । कचान्यत्र दृश्यत इत्यत्र आह अभित इत्यादि । पर्यभिभ्याञ्चेति (५।३।८) तमिः । अपिशब्दो विकल्पार्थः । अपि दृश्यते ऽपि न दृश्यते च । तेन हा तात हा मातरित्यादि सिध्यति ।

३ । तृतीया च होष्कन्दसि ।

यवाग्वा ऽग्निहोत्रं जुहोतीति । यद्यप्यत्र सुपां सुपो भवन्तीति (७।१।३८, वा) द्वितीयास्थाने तृतीयादेशविधानेऽप्येतत् सिध्यति तथापि पयसा जुहोत्याज्येन जुहोतीत्येवमादि न सिध्यति । तथाहि स्थानिवद्भावात् स्वमोर्नपुंसकादित्येकस्य (७।१।२३) लुक् प्राप्नोति । अपरस्यातोऽमित्यन्भावः (७।१।२४) ।

४ । अन्तरान्तरेण युक्ते ।

अन्तरान्तरेणशब्दो निपातौ साहचर्याद् गृह्यते इति । अयमन्तराशब्दो यद्यपि स्त्रीप्रत्ययान्तोऽस्ति तथा ऽस्त्रीप्रत्ययान्तोऽपि । अन्तरेणशब्दस्त्वस्त्रीप्रत्ययान्त एव । तस्मादन्तरेणशब्देनास्त्रीप्रत्ययान्तेन साहचर्यादन्तराशब्दोऽप्यस्त्रीप्रत्ययान्तो गृह्यते । यद्यस्त्रीप्रत्ययान्तोऽन्तराशब्दः स निपात एवेत्य-

न्तराशब्दस्य तावन् निपातस्य ग्रहणम् । अतस्तेन निपातेन साहचर्यादन्तरेण शब्दस्यापि तस्यैव ग्रहणम् । तेनानिपातो यस्तृतीयान्तोऽन्तरेणशब्दे यश्च टाबन्तोऽन्तराशब्दस्ताभ्यां योगे द्वितीया न भवति । किं ते बाभ्रावणां शालङ्कायनानाञ्चान्तरेण गतेन ? ग्रामयोरन्तरायां पुरि वसतीत्यन्तरशब्दोऽत्र- विशेषवचनः । गभिरपि ज्ञानवचनः । किं ते विशेषेण ज्ञानेनेत्यर्थः । षष्ठ्यपवादोऽयं योग इति । शेषलक्षणायां षष्ठ्यां प्राप्तायामस्यारम्भात् । षष्ठ्यपवादत्वमस्य योगस्यान्तरान्तरेणशब्दार्थप्रदर्शनद्वारेण विस्पष्टीकर्तुमाह तत्वेत्यादि । मध्यं हि सम्बन्धिशब्दत्वादमध्यभूतं द्वितीयं सम्बन्धिन मपेक्ष्य भवति । तत्र यदपेक्षं मध्यत्वं ततो मध्येन व्यतिरेके समुपजनिते षष्ठी प्राप्नोति । विनार्थोऽपि शेष एव । अत्रापि षष्ठेयव प्राप्नोति । अन्तरा त्वाच्च माच्च कमण्डलु- रिति । तव मम मध्ये कमण्डलुरित्वर्थः । अथ कमण्डलुशब्दाद् द्वितीया कस्मान्न भवति ? सत्यप्यन्तरान्तरेणयोगे तस्य प्राधान्यात् । तथाहि कम- ण्डलोः स्वार्था प्रवृत्तिः । युष्मदस्मदोस्तु परार्था । कमण्डलुविशेषणत्वेन तयोः प्रवृत्तत्वात् । तत्र कमण्डलोः स्वार्थं वर्त्तमानात् प्राधान्येनावस्थितत्वात् प्रातिपदिकार्थादप्रच्युतत्वात् परत्वात् प्रथमेव भवति । द्वितीयायास्त्वप्रधानं युष्मदस्मच्छब्दे ऽवकाश इति ताभ्यां तेनैव प्रथमान्तेन कमण्डलुनोपजनिं व्यतिरेके षष्ठ्यां प्राप्तायां द्वितीया विधीयते । अन्तरेण पुरुषकार इति । विना पुरुषकारेणेत्यर्थः । अन्तरा तच्चगिलां पाठलिपुत्रञ्च स्तुघ्नस्य प्राकार इति । अत्र स्तुघ्नः प्राकारविशेषणत्वेनोपचीणसामर्थ्य इति न भवति तस्यान्त- राशब्देन योगः ।

५ । कालाध्वनोरत्यन्तसंयोगे ।

कालाध्वनोरित्यर्थग्रहणम् । अत आह कालशब्देभ्योऽध्वशब्देभ्यश्चेत्यादि । मासस्य हिरधीते । क्रोशस्यैकदेशे पर्वतः । योजनस्यैकदेशे पर्वत इति । नात्र कालाध्वनोरत्यन्तसंयोग इति द्वितीया न भवति ।

६ । अपवर्गे तृतीया ।

अपवर्ग इति । अत्यन्तसंयोगस्य फलरूप मेतद् विशेषणमुपात्तम् ।

तच्च क्रियात्यन्तसंयोगस्यैव सम्भवति । नान्यस्येति सामर्थ्यादत्र क्रियात्यन्त-
संयोग एव गृह्यते । सर्वस्याश्च क्रियायाः परिसमाप्तिरस्ति । तस्माद्
विशेषणोपादानसामर्थ्यात् फलप्राप्तौ सत्यां क्रियायाः परिसमाप्तिरिहा-
पवर्गा विज्ञायत इत्यत आह फलप्राप्तावित्यादि । कर्तृव्यावृत्ताविति । नहि
मास मधीतोऽनुवाको न चानेन गृहीत इत्युक्तेऽपवर्गा गम्यते । किं तर्हि ?
कर्तृशक्तिमात्रम् । न च तत्रापवर्गव्यपदेशः ।

७ । सप्तमीपञ्चम्यौ कारकमध्ये ।

अथ भुक्ता देवदत्तो द्राह्मं भोक्ता द्राहाद् भोक्तेति । ननु चात्र देवदत्त
एक एव कर्त्ता । कारकभेदे सति तन्निबन्धनो मध्यव्यपदेशो भवति । तत्
कथमसति कारकभेदे कारकयोर्मध्ये कालो भवतीत्यत आह कर्त्तृशक्त्यो-
रित्यादि । नहि द्वयं कारकम् । किं तर्हि ? शक्तिः । सा चेह भिद्यते ।
तथाहि देवदत्ते हे शक्ती व्यवस्थिते । एकाव्य भुजेः साधनम् । अपरा द्राह्मेऽतीत
इति कर्त्तृशक्तिभेदे सति युक्तो मध्यव्यपदेशः । कर्त्तृकर्मणोरित्यादि । इष्वासः
कर्त्ता लक्षणं कर्म । कर्मापादानयोरिति । कर्म तदेव । अपादानं यतः
परो निर्याति । कर्माधिकरणयोर्वेति । इहैत्यनेन यन्निर्दिश्यते तदधिकरणम् ।
कर्म च तदेव । तयोर्मध्ये क्रोश इति । क्रोशस्येहापादानाधिकरणत्वा-
भावात् सप्तमीपञ्चम्यौ न भवतः । नहि क्रोशाच्छरोऽपेति । किन्तर्हि ?
तदेकदेशात् । नापि क्रोश व्यवस्थितं लक्षणम् । किं तर्हि ? तदेकदेश एव ।
तस्मात् क्रोशस्य शेषत्वात् पष्ठ्यां प्राप्तायां सप्तमीपञ्चम्यौ विधीयेत । अथात्र
संख्यातानुदेशः कस्मान्न भवति ? यावता कालाध्वनौ हि द्वौ । सप्तमी-
पञ्चम्यावपि द्वे । अतएव साम्यात् संख्यातानुदेशेन भवितव्यम् । कालात्
सप्तमी । अध्वनः पञ्चमीत्यत आह संख्यातानुदेश इत्यादि । स्वरितनाधिकार
(२।३।११) इत्यत्र स्वरितेनेति योगविभागः कृतः । तत् पूर्वणापि सम्बध्यते ।
यत्र स्वरितत्वं प्रतिज्ञायते तत्र यथासंख्यं यथा स्यात् । इह तु स्वरितत्वं
नारूप्यतां न भवति संख्यातानुदेशः ।

८ । कर्मप्रवचनीययुक्ते द्वितीया ।

शाकल्यस्य संहितामनुप्रावर्षदिति । अनुर्लक्षण इति (१।४।८४) कर्मप्रवचनीयसंज्ञा ।

९ । यस्मादधिकं यस्य चेश्वरवचनं तत्र सप्तमी ।

उपस्थार्यां द्रोण इति । खार्या अधिको द्रोण इत्यर्थः । उपोधिके (१।४।८७) चेतुःपदस्य कर्मप्रवचनीयसंज्ञा । यस्य चेश्वरवचनमिति । यस्येश्वरव्यपदेश इत्यर्थः । ईश्वरव्यपदेशस्तु स्वामिन एव सम्भवति । तत्रैव सप्तम्या भवितव्यमिति कस्यचिद् भ्रान्तिः स्यादतस्तान्निराकर्तुमाह यस्य चेश्वरवचनमित्यादि । यस्य चेश्वरवचनमित्यनेन द्वयोरपि स्वस्वामिनोः पर्यायेण सप्तमी भवतीति । कथम् ? यावता ऽधिरेश्वर (१।४।८७) इत्यनेनाधिशब्दस्य कर्मप्रवचनीयसंज्ञा विहिता । ईश्वरस्तु स्वामी । स च स्वमपेक्ष्य भवति । स्वस्वामिसम्बन्धेऽधिशब्दः कर्मप्रवचनीयसंज्ञो भवति । तत्र कदाचित् स्वामी कर्मप्रवचनीयविभक्त्या युज्यते । कदाचित् स्वमित्येतत् प्रतिपादितं प्रागेव । कथं पुनर्यस्य चेश्वरवचनमित्युच्यमाने स्वमपि कर्मप्रवचनीयविभक्त्या युज्यते ? नहि तस्येश्वरव्यपदेशोऽस्ति ? एवं तर्ह्यनुक्तसमुच्चयार्थश्चकारः क्रियते ! तेन यस्येश्वरव्यपदेशो नास्ति तत्रापि सप्तमी विज्ञायत इत्यदोषः ।

१० । पञ्चम्यपाङ्परिभिः ।

अपपरिशब्दयोरपपरी वर्जन (१।४।८८) इत्यनेन कर्मप्रवचनीयसंज्ञा विहिता । आङ्ग्याङ्मर्यादावचन (१।४।८९) इत्यनेन । वृत्तं परि विद्योतत इति । परिर्लक्षणेऽभ्यूताख्यानेत्यादिना (१।४।९०) ।

११ । प्रतिनिधिप्रतिदाने च यस्मात् ।

मुख्यसदृशः प्रतिनिधिरिति । मुख्यो यः कश्चित् कार्यं कुरुः समर्थः प्रसिद्धः प्रधानभूतस्तेन सदृशो यस्तदभावे तस्य कार्यस्य सिद्ध्यर्थमुपादीयते स प्रतिनिधिः । अभिमन्युरर्जुनतः प्रतीति । यतो मुख्यादर्जुनादभिमन्युः प्रतिनिधिस्ततः पञ्चमीविभक्तिर्भवति । प्रतियोगे पञ्चम्यास्तसिः । माषा-

नक्तं तिलेभ्यः प्रतियच्छतीति । ये तिलाः पूर्वं दत्तास्तेभ्यो माषाणां प्रति-
दानम् । तिलेभ्य इति पञ्चमी भवति । तिलान् गृहीत्वा माषान् ददाती-
त्यर्थः । ननु च प्रतिः प्रतिनिधिप्रतिदानयोरिति (११४।८२) प्रतेः प्रतिनिधि-
प्रतिदानयोरेवार्थयोः कर्मप्रवचनीयसंज्ञा । तयोरेव प्रतिना योग उपपद्यते ।
न तु यतस्ते तस्येति मन्यमान आह ननु चेत्यादि । सम्बन्धसम्बन्धादिति ।
सम्बध्यत इति सम्बन्धः प्रतिनिधिः । प्रतिदानञ्च । तदुभयमपि कर्म-
प्रवचनीयेन प्रतिना युज्यते । तेन सम्बन्धेन यः सम्बन्धः स सम्बन्धसम्बन्धः ।
कस्य पुनस्तेन सम्बन्धः ? यतः प्रतिनिधिः प्रतिदानञ्च तस्य । सम्बन्धिशब्दौ
हि प्रतिनिधिप्रतिदानशब्दौ । तां च नास्ति पूर्वविज्ञाते मुख्ये पूर्वदत्ते च
भवत इति प्रतिनिधिप्रतिदानाभ्यां यस्य सम्बन्धस्तस्य ताभ्यां सम्बन्धोऽस्तीति
तं अपि कर्मप्रवचनीयेर्युक्ते भवत इति । क्वचित् सम्बन्धिसम्बन्धादिति पाठः ।
तत्रापि प्रतिनिधिः प्रतिदानञ्च सम्बन्धिशब्देनोच्यते । तदुभयस्यापि कर्म-
प्रवचनीयेन सम्बन्धात् । तेन सम्बन्धिना यः सम्बन्धः स सम्बन्धिसम्बन्ध-
इति स एवार्थः ;

१२ । गत्यर्थकर्मणि द्वितीयाचतुर्थ्यौ चेटायामनध्वनि ।

यदि क्रियामात्रमिह चेटाशब्देनोच्यते तदा चेटाग्रहणमपार्थक्यम् ।
सर्वा हि धातुः क्रियावचनः । तस्माद् विशेषणोपादानसामर्थ्यात् परिस्पन्द
वचनोऽयं चेटाशब्दो विज्ञायते इत्याह परिस्पन्दक्रियाणामिति । परिस्पन्दः
गरीरव्यापारः । सा क्रिया देपां तं तथोक्ताः । अध्वनीत्यर्थग्रहणमिति । अर्थ-
प्रधानत्वान्निर्देशस्य । सममीनिर्देशाच्च । यदीह स्वरूपग्रहणं स्यादनध्वन
इति कुर्व्यात् । आस्थितप्रतिषेधशायं विज्ञायते । देन देशविशेषेण प्राप्यं
यामादिकं प्राप्यते स देशविशेषो लोकेऽध्वेति रुढः । केन च प्राप्यं प्राप्यते ?
यः पन्था आक्रान्त स्तेन । तस्मात् तस्यैवायं प्रतिषेधः । यदा तु स एवो-
त्पत्तेन प्राप्यते तदा तस्य पथोऽध्वव्यपदेशो न भवतीति भवत्येव तत्र
चतुर्थी । द्वितीयाग्रहणं किमिति ? कर्मणि कारके चतुर्थ्यां विकल्पितायां
पक्षे न्यायप्राप्तैव द्वितीयेति भावः । तत् क्रियते बाधकबाधनार्थम् ।

अपवादविषयेऽपि यथा स्यात् । अथार्थग्रहणं किमर्थम् ? न गतिकर्मणीत्वे-
 वोचेत । यावता गतिरर्थ एव । नैतदस्ति । या गतिर्गमिनैव शब्दान्तर-
 सन्निधानाद्यनपेक्षयोच्यते तत्र यथा स्यात् । पादविहरणात्मिका च या गतिः
 प्रधानभूता तस्या एव ग्रहणं यथा स्यादित्येवमर्थम् । तेनेह न भवति । स्त्रियं
 गच्छति । अजां ग्रामं नयति । अत्र हि गमेर्मथुनमर्थः स्त्रीशब्दसन्निधानाद्
 गम्यते । न तु गमेः केवलात् । नयतिश्च प्रापणमेवार्थः प्रधानभूतः ।
 तद्विशेषणन्तु पादविहरणमप्रधानम् । यद्येवं ग्रामं गमयति ग्रामाय गमय-
 तीति श्यन्ते गुणभूतत्वाद् गमेर्न सिद्धयति । गमे रत्र प्रेषणाच्चेष्टादिको
 ह्यर्थः प्राधान्यमनुगच्छति । नैष दोषः । नञ्चत्र ग्रामो श्यन्तस्य कर्म । किं
 तर्हि ? गमेरेव ।

१३ । चतुर्थी संप्रदाने ।

देवदत्ताय रोचत इति । रुच्यर्थानां प्रीयमाण इति (१।४।३३) सम्प्रदान-
 संज्ञा । पुष्येभ्यः सृह्यतीति । अत्र सृहेरीप्सित (१।४।३६) इत्यनेन । तादर्थ्य
 उपसंख्यानमिति । तच्छब्देन चतुर्थ्यन्तस्यार्था निर्दिश्यते । तस्मा इदं तदर्थम् ।
 तस्य भावस्तादर्थ्यम् । तत्र चतुर्थ्या उपसंख्यानं प्रतिपादनं कर्त्तव्यमित्यर्थः ।
 तत्रेदं प्रतिपादनम् । चतुर्थीति योगविभागः क्रियते । तेन तादर्थ्यं चतुर्थी
 भवतीति । अथवा चतुर्थी तदर्थार्थवलिहितसुखरक्षितैरिति (२।१।३६)
 तादर्थ्यं चतुर्थ्याः समासवचनं ज्ञापकं भवति तादर्थ्यं चतुर्थीति । कृपि
 सम्प्रदायमान इत्यादि । कृपार्थानां धातूनां प्रयोगे सम्प्रदायमाने कर्त्तरि
 सम्प्रदानक्रियाविशिष्टे चतुर्थी वक्तव्या व्याख्येदेत्यर्थः । व्याख्यानन्तु तमेव
 योगविभागमाश्रित्य । तथोक्त्यातेन ज्ञाप्यमान इत्यादावपि । सूत्राय कल्पते
 यवागूरिति । यवागूर्मूत्रविकाररूपेण भवतीत्यर्थः । विकाररूपापत्ता
 चतुर्थी विज्ञेया । तेनेह न भवति । देवदत्तस्य शालयः सम्प्रदायन्त इति ।
 यदा चाभेदविवक्षा तदा परत्वात् प्रथमैव भवति । न चतुर्थी । मूत्रमिदं
 सम्प्रदायते यवागूरिति । उच्चारोऽयं संपद्यते यवौदन इति । यदा तु
 जनिकर्त्तुः प्रकृतिरिति (१।४।३०) प्रकृतेरुपादानत्वं विवक्ष्यते तदा यवाग्वा इति

पञ्चम्येव स्यात् । मूलं सम्पद्यते यवाग्वा इति । वाताय कपिला विद्युदिति ।
अत्र कपिला विद्युदुत्पातो वातस्य लक्षणम् । तेन ज्ञाप्यमाने वाते चतुर्थी
भवति । अरोचकिन इति । अत इनिठनावितीनिः (५।२।११५) ।

१४ । क्रियार्थोपपदस्य च कर्मणि स्थानिनः ।

क्रियार्था क्रियोपपदं यस्येत्यादि । कथं पुनरयमर्थो लभ्यते ? यावता नेह
सूत्रे द्वितीयं क्रियाग्रहणमुपात्तं मस्तीत्याह तुमुन्णवुलावित्यादि । ततोपपदं
सप्तमीस्थमिति (३।१।८२) पारिभाषिकमुपपदं गृह्यते । तच्च तुमुन्णवुली
क्रियायां क्रियार्थायामित्यस्मिन् (३।३।१०) विषये क्रियार्थोपपदं सम्भवतीति
क्रियार्थोपपदग्रहणेनायं विषयो लभ्यते । तत्र विषये क्रियार्थेव क्रियोपपदं
सम्भवतीत्यस्यपि द्वितीये क्रियाग्रहणे यदत्र क्रियार्थोपपदं तत् क्रियेवेति
गम्यते । स्थानिन इति । शब्दा स्तिष्ठन्त्यस्मिन्निति स्थानम् । तदस्यास्तीति
स्थानी । एतदुक्तं भवति यस्यार्थः प्रतीयते नतु प्रयोगोऽस्ति स स्थानोत्युच्यते
इति । णधेभ्यो व्रजतीति । आङ्पूर्वा हरतिरत्र स्थानी । तत्कर्म
त्वेषाः । एधानाहर्त्तुं व्रजतीत्यर्थः । ननु चात्र तादर्थ्यमस्ति । अतस्तादर्थ्य
इत्येवं सिद्धा चतुर्थी । तत् किमर्थमिदं वचनम् ? नियमार्थम् । स्थानिनो-
ऽप्रयुज्यमानस्यैव कर्मणि यथा स्यात् । प्रयुज्यमानस्य मा भूत् । भञ्जितर
स्थानीति । प्रविश गृहं पिण्डं भञ्जयेति गम्यमानत्वात् । प्रविश तर्पण-
मित्यत्रापि पिवतिः स्थानी (१) । नतु क्रियार्थोपपद इति । तुमुन्नादि-
विशिष्टप्रत्ययान्तो हि क्रियार्थोपपदो भवति । अयन्तु लोडन्तः । नच
लोट् क्रियार्थोपपदे विधीयते इति न भवति भञ्जितर क्रियार्थोपपदः ।

१५ । तुमर्थाच्च भाववचनात् ।

तुमुना समानार्थ इति त्वर्त्ता गम्यमानत्वात् समानशब्दो न प्रयुक्तः ।
तुमर्थभाववचनप्रत्ययान्तादिति । तुमर्था भाववचनप्रत्ययोऽन्तो यस्य स
तथोक्तः । भाववचनाच्चेति (३।३।११) वक्ष्यति । तस्येदं ग्रहणमिति । स एव हि

(१) प्रविश जलम् । तर्पणं पिवेति वाक्यम् । करोतिः स्थानंति च कथञ्चित् पुनरेष पाठः । तत्र
प्रविश जलं तर्पणं कुर्यादिति वाक्यम् ।

तुमर्थो भाववचनः सम्भवति । नान्यः । पाकाय व्रजतीति । यद्यप्यत्र तादर्थ्यं गम्यते तथापि चतुर्थी न भवति । तस्मिन्नेव तादर्थ्यं विहितेन भावप्रत्ययेन तस्योक्तत्वात् । यथा पाचको व्रजतीत्यत्र न भवति । तेन चतुर्थीविधानार्थमिदमारब्धम् । अथवा भाववचनादेव यथा स्यादिह सा भूत् पाचको व्रजतीति नियमार्थमेतत् । पाकस्यागो राग इति भावे घञ् । ननु च क्रियार्थोपपदग्रहणमनुवर्त्तिष्यते । तदर्थोद्भिक्तेर्विपरिणामं क्लृप्तं वमभिसम्बन्धः करिष्यते क्रियार्थोपपदाद्भाववचनादिति । यस्तु क्रियार्थोपपदो भाववचनः स तुमर्थ एवेति किं तुमर्थग्रहणेन ? नेतदस्ति । नहि क्रियार्थोपपदग्रहणं भाववचनस्य विशेषणं सम्भवति । किं तर्हि ? धातोरेव । तस्मात् तुमर्थग्रहणं कर्त्तव्यमेव । कारको व्रजतीति । तुमुन्श्वुनाविति (३।३।१०) ण्वुल् । भवत्ययं तुमर्थो नतु भाववचनः । किं तर्हि ? कर्त्तृवचनः । तेन तदन्तान्न भवति ।

१६ । नमःस्तस्मिन्स्वाहास्वधालंवषड्योगाच्च ।

अलमिति पर्याप्तार्थस्य ग्रहणमिति । तस्मै प्रभवति सन्तापादिभ्यः (५।१।१०) इत्यलंशब्दसमानाश्रयेन प्रभवतिशब्देन योगं चतुर्थीनिर्देशान्निष्ठात् । ननु चास्मा-
 क्लिङ्गादर्थस्येदं ग्रहणं नतु शब्दस्येत्येषोऽर्थः प्रतीयते । न तु पर्याप्तार्थस्येत्येषोऽर्थः ।
 तथाच भूषणप्रतिषेधयोरपि ग्रहणं स्यात् । एवञ्च कन्यामलंकुरुते । अलं बाले
 रोदनेनेत्यादावपि चतुर्थी स्यात् । नैष दोषः । सामर्थ्यात् पर्याप्तार्थस्यैव
 ग्रहणं भविष्यति । कथम् ? कन्यामलंकुरुते इत्यत्रोपपदविभक्तेः कारकविभक्ति-
 र्बलीयसीति (प, १०३) कर्मणि द्वितीयेति (२।३।१२) द्वितीययैव भवितव्यम् ।
 अलं बाले रोदनेनेत्यादावप्यतएव हेतोः कारणे तृतीययैव । अत्र हि रोदनं
 कारणभावमापन्नमेव प्रतिषेधेन सम्बध्यते इति सामर्थ्यात् पर्याप्तार्थस्य ग्रहणं
 सम्प्रपद्यते । चकारः पुनरस्यैव समुच्चयार्थ इति । यदेतन्नमःप्रभृतियोगे चतुर्थी-
 विधानं तत्समुच्चयार्थश्चकारः । तेन पुनर्विधानाच्चतुर्थी (२।३।१३) चाग्निषाद्युषे-
 त्यादिनाशीर्विवक्षायां पक्षे या षष्ठी विधीयते तामपि बाधित्वा चतुर्थ्यैव
 भवति । यद्येवं कारकविभक्तिमपि बाधित्वा कन्यामलंकुरुते इत्यादौ

चतुर्थेऽव स्यात् । ततश्च यदुक्तं सामर्थ्यात् पर्याप्तार्थस्यैव ग्रहणं भविष्यतीति तन्नोपपद्यते । नैष दोषः । कारकविभक्तौर्बलीयस्त्वात् पुनर्विधानस्य चान्यत्र चरितार्थत्वात् । अथवा वक्ष्यमाणा विभाषा सिंहावलोकितन्यायेनेहाप्युप-
तिष्ठते । तेन कन्यामलङ्कृत इत्यादौ चतुर्थी न भवति ।

१७ । मन्यकर्मण्यनादरे विभाषाऽप्राणिषु ।

अनादरस्तिरस्कार इति । अत्रैवानादरशब्दस्य रूढत्वात् । तिरस्कारः परिभवोऽवज्ञानमित्यर्थः । न त्वा तृणाय मन्य इति । तृणादपि निक्षुब्धतरं त्वामहं मन्य इत्यर्थः । विकरणनिर्देशः किमर्थ इति । मनिकर्मणीति कस्मान्नोक्तम् । एवं हि लघु सूत्रं भवतीति । मन ज्ञान इत्यस्य देवादि-
कस्य ग्रहणं यथा स्यात् । मनु बोधन इत्यस्य तानादिकस्य ग्रहणं मा भृदित्येवमर्थो विकरणनिर्देश इति दर्शयितुमाह न त्वां तृणं मन्य इति । अस्मानं दृषदं मन्य इत्यादौ यथाव्यवस्थितस्य वस्तुनः स्वरूपमाविष्कृत्यत इत्यत्रानादरो न गम्यते । यदेतदप्राणिष्विति तदनावादिष्विति वक्तव्यमिति । अप्राणिग्रहणमपनीयानावादिग्रहणं कर्त्तव्यमित्यर्थः । यथान्यासे हि न त्वा नावमन्य इत्यत्र चतुर्थी स्यात् । न त्वा शुने मन्य इत्यत्र चतुर्थी न स्या-
दित्यभिप्रायः ।

१८ । कर्त्तृकरणयोस्तृतीया ।

तृतीयाविधाने प्रकृत्यादिभ्य उपसंख्यानमिति । किं पुनः कारणं न सिद्धति ? कर्त्तृकरणयोरभावात् । तयोस्त्वभावः प्रकृत्याभिरूप इत्यादौ क्रियाया अविद्यमानत्वादित्यभिप्रायः । प्रातिपदिकेनात्र सम्बन्धमात्रं प्रतीयते । नतु काचन क्रिया । नच तया विना कर्त्तृकरणे सम्भवतः । तयोः क्रियापेक्षत्वात् । ततश्च सम्बन्धलक्षणा षष्ठी स्यात् । प्रकृतेरभिरूपः । प्रायस्य याज्ञिकः । गोत्रस्य गार्ग्य इति । समेन धावति विषमण धावतीति । यद्यप्यत्र क्रियाप्यस्ति तथापि नात्र समविषमशब्दौ करणत्वेन विवक्षितौ । किन्तर्हि ? कर्मत्वेन । ततश्च द्वितीया स्यात् । द्विद्गोणेन धान्यं क्रीणाती-
त्यादावपि द्विद्गोणादीनां कर्मत्वेन विवक्षितत्वाद् द्वितीयेव स्यात् । द्विद्गोणेन

धान्यं क्रीणातीति द्वौ द्वौ द्रोणी कृत्वा धान्यं क्रीणातीत्येषोऽर्थो विवक्षितः । पञ्चकेन पशून् क्रीणातीति । पञ्च परिमाणस्य पशुसङ्ख्यस्य पञ्चकः संघः । पञ्चकं संघं कृत्वा पशून् क्रीणातीत्यर्थः । एवं साहस्रेणाश्वान् क्रीणातीति साहस्रं संघं कृत्वा । सहस्रं सहस्रं कृत्वेत्यर्थः । उपसंख्यानशब्दस्य प्रतिपादनमर्थः । तत्रेदं प्रतिपादनम् । प्रतीयमानापि क्रिया कारकाणां निमित्तं भवत्येव । इह च प्रकृत्याभिरूप इत्यत्र करोत्यर्थः प्रतीयते । प्रकृत्या कृतोऽभिरूप इति । एवं प्रायेण याज्ञिकः प्रायेण वैयाकरण इत्यत्रापि करोत्यर्थो भवत्यर्थो वा गम्यते । गार्ग्योऽस्मि गोत्रेणेत्यत्रापि ज्ञाने भवने वा गम्यमाने गोत्रस्य करणत्वं प्रतीयते । समेन धावतीत्यादौ समेन विषमेण वा पथा करणेनेति गम्यते । हिद्रोणेनेत्यत्रापि तृतीया न कर्मत्वं बोधयति । किं तर्हि ? करणत्वम् । अत्र हि हिद्रोणाद्यर्थं हिरण्यादिकं मूल्यभूतं तादर्थ्याद् हिद्रोणादिशब्देनोक्तम् । तस्यापि करणत्वमस्येवेति करण इत्येवं सर्वत्र तृतीया सिद्धयति ।

१६ । सहयुक्तेऽप्रधाने ।

क्रियागुणद्रव्यसम्बन्धे हि सति सहयोगो भवति । अतः पुत्रेण सहागत इत्यादीनि क्रियादिसम्बन्धे यथाक्रममुदाहरणानि वृत्तिकृतोपन्यस्तानि । सर्वत्र च पुत्रस्यात्राप्रधान्यमिति ततस्तृतीया भवति । ननु चोभयोरपि पितापुत्रयोः क्रियादिसम्बन्धः प्रतीयते । तत् कुतः पुत्रस्याप्रधान्यमितरस्य प्रधानभाव इत्याह पितुरत्रेत्यादि । यद्युभयगतः क्रियादिसम्बन्धः प्रतीयते तथाप्युपाप्तशब्दव्यापारापेक्षया प्रधानाप्रधानव्यवस्था । शब्देन यस्य क्रियादिसम्बन्धः प्रत्याय्यते तत् प्रधानमितरदप्रधानमिति । इह तु पितुरेव क्रियादिसम्बन्धः प्रत्याय्यते शब्देन । ननु पुत्रस्य । कुत एतत् ? शब्दशक्तिसामाख्यात् । तथाविधा हि शब्दशक्त्येतः पितुरेवात्र क्रियादिसम्बन्धं शक्नोति प्रतिपादयितुम् । न पुत्रस्येति । एवञ्चागत इत्यादा वेकवचनमुपपद्यते । अन्यथा हि द्वित्वाङ्गवचनं स्याद् यथा पितापुत्रावागताविति । पुत्रस्य तु प्रतीयमानत्वादप्रधान्यमिति । अर्थात् स

पुनरर्थः सहार्थयोगः । स च भेदाभिधानत्वात् पुत्रस्य क्रियादिसम्बन्धमन्तरेण न सम्भवतीति सम्बन्धस्य नान्तरीयकत्वात् पुत्रस्यापि क्रियादिसम्बन्धं प्रत्याययति । सहार्थेन योगे तृतीयाविधानादिति । कुतः पुनरितदवगतं सहार्थेन योगे तृतीयाविधानमिति ? युक्तग्रहणात् । तस्य चैतदेव प्रयोजनम् । सहार्थेन योगे तृतीया यथा स्यात् । नान्यत् । शिष्येण सहोपाध्यायस्य गौरिति । अत्र द्रव्यसम्बन्धः षष्ठ्यवोपाध्यायस्योच्यत इत्यस्य प्राधान्यम् । तत्रासत्यप्रधानग्रहणे प्रधानेऽपुत्रोपाध्याये स्यात् । ननु च परत्वात् षष्ठी भविष्यति । न भविष्यति । अशेषत्वात् । सति त्वप्रधानग्रहणे शेषोऽयं सम्पद्यत इति षष्ठी ।

२० । येनाङ्गविकारः ।

अयमङ्गशब्दोऽवयवे प्रसिद्धः । स यदि तत्रैव वर्त्तमान इह गृह्यते तदा-
 त्वं स्यात् । अस्मिन् काणमस्येति । अत्र ह्यङ्गः शरीरावयवस्य विकारः
 काणेन गुणेन द्योत्यत इति । इह तु न स्यादङ्गो काण इति । न ह्यत्रावय-
 वस्याङ्गो विकारो लक्ष्यते । किन्तुर्हि ? अङ्गिनः समुदायस्येत्यत आह अङ्गशब्दो-
 ऽत्रेत्यादि । अङ्गमस्यास्तीत्यङ्गः । अर्थ (५।२।१२७) आदित्वादच्प्रत्ययाङ्गो-
 ऽङ्गशब्द उपास्य इति दर्शयति । अङ्गिनोऽङ्गापेक्षत्वात् । यदपेक्षयाऽङ्गिनो-
 ऽङ्गित्वं तदेव येनेत्यनेन निर्दिश्यत इति दर्शयितुं माह येनेत्यादि ।
 विकृतेनेति सामर्थ्याल्लक्ष्यमर्थं दर्शयति । न ह्यविकृतेनाङ्गिनोऽङ्गेन विकारो
 लक्ष्यते । लक्ष्यत इति । द्योत्यत इत्यर्थः । अत्राङ्गावयवेन
 विकृतेनाङ्गिनो देवदत्तस्य विकारो लक्ष्यत इति तत्तत्सूतीया विभक्तिर्भवति ।
 कथं पुनरवयवेन विकृतेन समुदायस्तथा व्यपदिश्यत इत्याह अवयवधर्मणो-
 त्यादि । यथाटामिदं नगरमित्यवयवधर्मणाटालेनात्र समुदायो व्यपदिश्यते
 तथैवावयवेन विकृतेन समुदायो व्यपदिश्यत इति । कथं पुनरत्रा-
 ङ्गिशब्दस्य प्रयोगः क्रियते ? यावता विनापि तेन काणत्वं गुणः समुदायस्य
 प्रतीयत एव । सत्यमेतत् । लौकिके शब्दप्रयोगे गुरुलाघवं प्रत्यनादरात् । यस्तु
 तदाद्रियते सोऽङ्गिशब्दं न प्रयुङ्क्त एव । अस्मिन् काणमस्येति । अत्रासत्यङ्ग-

ग्रहणे काणशब्दात् तृतीया स्यात् । लक्ष्यते हि काणत्वेन गुणेनात्मो
विकारः समुदायस्यावयवस्य ।

२१ । इत्यम्भूतलक्षणे ।

कश्चित् प्रकारमित्यनेन इत्यमित्यस्यार्थमाचष्टे । तथाहि प्रकारवचन
इदमस्थमुरिति (५।३।२४) यमुप्रत्यये विहित इत्यमित्येतद्रूपं भवति । सामान्यस्य
भेदको विशेषः प्रकार उच्यते । आपन्न इत्यनेन भूतशब्दस्यार्थमाचष्टे । तथाहि
भू प्राप्तावात्मनेपदीत्यस्य चौरादिकस्याधृषादेति (ग, २०२) यदा णिञ् नास्ति
तदा क्तप्रत्यये भूत इति रूपं भवति । तस्येतीत्यभूतस्य । लक्षणमिति ।
लक्ष्यते चिह्नयतेऽनेनेति लक्षणं चिह्नम् । अपि भवान् कमण्डलुना छात्र-
मद्राक्षीदिति । अत्र मनुष्यत्वं सामान्यम् । तस्य छात्रत्वं प्रकारः ।
तं प्राप्तस्य छात्रस्य कमण्डलुर्लक्षणम् । छात्रेणोपाध्यायमिति । मनुष्यत्वं
सामान्यम् । तस्योपाध्यायत्वं प्रकारः । तं प्राप्तस्योपाध्यायस्य लक्षणं
छात्रः । शिष्या परिब्राजकमिति । मनुष्यत्वं सामान्यम् । परिब्राजकत्वं
प्रकारः । तं प्राप्तस्य परिब्राजकस्य लक्षणं शिष्या । लक्षणस्य समाने
ऽन्तर्भूतत्वादिति । एकार्थीभावादु बहुव्रीह्यर्थेन लक्षणार्थस्यापृथग्भाव-
दित्यर्थः । बहुव्रीहावेव वाच्यत्वेनान्तर्भावो लक्षणस्येति गतार्थत्वात्
तृतीया न भवति । इत्यभूतलक्षण इति किं ? वृत्तं परि विद्योतते विद्युत् ।
नात्र विद्योतनत्वप्राप्तस्य कस्यचिद् वृत्तेण लक्षणम् । किं तर्हि ? विद्योतनस्यैव ।

२२ । संज्ञोऽन्यतरस्यां कर्मणि ।

मात्रा संजानीत इति । ज्ञानोर्जा (७।३।७८) इति जादेशः । ई ह-
ल्यघोरितीत्वम् (६।४।१३) । संप्रतिभ्यामनाध्यान (१।३।४६) इत्यात्मनेपदम् ।
आध्याने त्वधोगर्थद्वयेण (२।३।५२) कर्मणीति परत्वात् षष्ठी भवति ।
मातुः सञ्ज्ञानातीति । कृतप्रयोगे चानाध्यानेऽपि कर्तृकर्मणोः (२।३।६५)
कृतीति परत्वात् षष्ठेऽपि भवति । मातुः संज्ञातेति ।

२३ । हेतौ ।

हेतुर्द्विविधः शास्त्रीयो लौकिकश्च । तत्र शास्त्रीयस्तत्प्रयोजको (१।४।५५)

हेतुः । लौकिकः फलसाधनयोग्यः पदार्थः । तत्र शास्त्रीये हेतौ कर्तृकरणयो-
(२।३।१८) स्तृतीयेत्येवं सिद्धा तृतीया । तस्माल्लौकिकस्य हेतोरिदं ग्रहणमित्यत
आह फलसाधनयोग्य इत्यादि । अनिष्पादयन्नपि फलं तत्साधनयोग्यः पदार्थो
लोके हेतुरित्युच्यत इति योग्यग्रहणम् । धनेन कुलमित्यादौ कुलादीन्य
कुर्वन्तपि धनादीनि तत्करणयोग्यतया लोके हेतुव्यपदेशमासादयन्तीति
तैभ्यस्तृतीया । इह दूपाय दार्विति सदपि दारुणो हेतुत्वं न विवक्षितम् ।
किं तर्हि ? कारणस्यान्यथात्वम् । तेन तादर्थ्यं चतुर्थी भवति ।

२४ । अकर्त्तर्युणे पञ्चमी ।

शतेन बन्धित इति । बन्धेर्ण्यन्तस्य निष्ठायामेतद्रूपम् । शतमृणञ्च
भवतीति । उक्तमर्णाय देयत्वात् । प्रयोजकत्वात् कर्त्तृसंज्ञेति । तत् प्रयोजको
हेतुश्चेति (१।४।५५) चकारात् कर्त्तृसंज्ञाविधानात् । ननु लौकिको हेतुः
पूर्वसूत्रे गृहीतः । स चेहानुवर्त्तत इति तत्र एव पञ्चमी विधीयते । न
चात्र लौकिको हेतुः । किं तर्हि ? पारिभाषिक इति प्राप्त्यभावादकर्त्तरीति
प्रतिषेधोऽनर्थकः । नैतदस्ति । तत्र हि शास्त्रीये हेतौ तृतीया सिद्धेति
लौकिकस्य हेतोर्यहणम् । इह तु पञ्चमी विधीयते । न चात्रासौ शास्त्रीये
हेतौ केनचित् सिध्यति । द्वावपीह हेतू गृह्येते । अथवा शास्त्रीयस्यापि
हेतौलौकिकं हेतुत्वमविरुद्धमेव । यो हि बन्धने प्रयुङ्क्तो स तत्साधनयोग्यो
भवत्येवेति ।

२५ । विभाषा गुणोऽस्त्रियाम् ।

धनेन कुलमिति । धनं द्रव्यम् । न गुणः । द्रव्याश्रितो हि गुणो
भवति । न द्रव्यमेव । गुणशब्देन चात्र सम्बन्धमात्रं परार्थरूपापन्नमुच्यते ।
तेनाग्निरत्र धूमादित्याद्यपि सिंहं भवति । ननु चास्त्रियामित्युच्यते ।
तेन नास्तीह घटोऽनुपलब्धेरित्यादि न सिद्ध्यति । नैतदस्ति । विभाषा
गुण इति योगविभागः कर्त्तव्यः । तेन यत्नेष्यते तत्र योगविभागादिष्टसिद्धि-
रिति स्त्रियामपि भवत्येव ।

२६ । षष्ठी हेतुप्रयोगे ।

प्रयोगस्य शब्दधर्मत्वाद् हेतुरित्यनेन हेतुशब्द एव विज्ञायत इत्यत आह हेतुशब्दप्रयोग इति । एवञ्च हेतुशब्दस्य स्वरूपग्रहणे सति तत्पर्यायाणां निमित्तकारणादीनां प्रयोगे षष्ठी न भवतीति किमर्थं पुनरिदमुच्यते ? यावता शेषविवक्षयैवात्राध्ययनादिभ्यः षष्ठी भविष्यति । तत्सामानाधिक-
रण्याच्च हेतुशब्दादपि । एवं तर्हि सैव शेषविवक्षा ऽस्मिन् विषये वचनेना-
ख्यायते मन्द्बधियामनुग्रहाय ।

२७ । सर्वनामस्तृतीया च ।

निमित्तकारणहेतुषु सर्वासां विभक्तीनां प्रायदर्शनमिति । एतच्चकार-
स्यानुक्तसमुच्चयार्थत्वात् लभ्यत इति वेदितव्यम् । यद्यर्थग्रहणमेतत् कस्मात्
पर्यायोपादानं कृतमित्याह पर्यायोपादानमित्यादि । असति पर्यायग्रहण
एतत् स्वरूपग्रहणमिति कस्यचिद् भ्रान्तिः स्यात् । अतस्तान्निराकर्तुं
पर्यायग्रहणम् ।

२८ । अपादाने पञ्चमी ।

वृक्केभ्यो विभेतीति । भीतार्थानां (१।४।२५) भयहेतुरित्यपादानत्वम् ।
अध्ययनात् पराजयत इत्यत्र पराजेरसोढ (१।४।२७) इत्यपादानत्वम् ।
विपराभ्याञ्चे (१।३।१८) रित्यात्मनेपदम् । पञ्चमीविधान इत्यादि । यदेतत्
पञ्चमीविधानमत्र ल्यब्लोपे कर्मणि पञ्चमी स्यादित्युपसंख्यानं व्याख्यानं
कर्त्तव्यमित्यर्थः । तत्रेदं व्याख्यानम् । इह पूर्वसूत्राच्चकारोऽनुवर्त्तते । स
चानुक्तसमुच्चयार्थः । तेन ल्यब्लोपे कर्मणि पञ्चमी भविष्यति । अधिकरणे
चोपसंख्यानमित्यादि । अत्राप्युपसंख्यानशब्दस्य प्रतिपादनमर्थः । प्रतिपादनत्वं
पूर्ववच्चकारानुक्तसमुच्चयार्थत्वमाश्रित्य कर्त्तव्यम् । प्रश्नाख्यानयोश्चेत्यादि । वक्त-
व्येति व्याख्यातव्येत्यर्थः । व्याख्यानन्तु तामेव चकारानुवृत्तिमाश्रित्य कर्त्तव्यम् ।
अथवात्रापादान इत्येवं सिद्धा पञ्चमी । तथाहि कुतो भवानित्यत्रागच्छ-
तीति प्रतीयते । पाटलिपुत्रादित्यत्राप्यगच्छामीति । अतः स्फुटमेवापादान-

त्वम् । यतश्चाध्वकालेत्यादि । यतः प्रभृत्यध्वनः कालस्य निर्माण (B) मियत्तापरिच्छेदस्तत्र पञ्चमी वक्तव्या । एतदुक्तं भवति । अध्वनि काले च निर्मीयमाणे यदवधिभूतत्वेन विवक्ष्यते तत्र पञ्चमी वक्तव्या व्याख्येया । व्याख्यानन्तु पूर्ववच्चकारानुवृत्तिमाश्रित्य कर्त्तव्यम् । अथवाध्वनि निर्मीयमाणे ऽपादान इत्येवं सिद्धा पञ्चमी । तथाहि गवीधुमतः साङ्काश्यं चत्वारि योजनानीत्यत्र निःसृत्येति क्रिया गम्यते । अतो युक्तमेवापादानत्वम् । कार्त्तिक्या आग्रहायणी मास इत्यत्रापि परेणेति शब्दो गम्यते । तत्रोत्तर-सूत्रेण दिग्योगलक्षणा पञ्चमी भविष्यति । तदयुक्तात् काल इत्यादौ तदित्यनेन पञ्चमी सम्बध्यते । पञ्चमीयुक्तात् परो यः कालस्तत्र सप्तमी वक्तव्या व्याख्येया । व्याख्यानन्तु कार्त्तिक्या आग्रहायणी मास इत्यत्र यस्य च भावेन भावलक्षणमित्यनेन (२।३।३७) सप्तमी सिद्धा । कार्त्तिक्याः परो यो मासस्तत्सर्त्तया ऽग्रहायण्या भावो लक्ष्यते । अध्वनः प्रथमेत्यादि । तद-युक्तादिति वर्त्तते । तत्र यदा साङ्काश्यस्य योजनादभेदो विवक्ष्यते तदा प्रथमा । गवीधुमतः साङ्काश्यं चत्वारि योजनानीति । भेदविवक्षायास्तु यस्य च भावेन भावलक्षणमिति (२।३।७३) सप्तमी । तथाहि गवीधुमतः सांकाश्यं चतुर्षु योजनेषु गतेषु सत्सु भवतीत्येषोऽर्थः प्रतीयते । तत्र योजनस्य सम्बन्धि गमनं साङ्काश्यभावस्य लक्षणम् भवति ।

२६ । अन्यारादितरर्त्तदिकशब्दाच्चूत्तरपदाजहियुक्ते ।

अन्य इत्यर्थग्रहणमिति । अर्थद्वारक एव हि शब्दस्य शब्दान्तरेण योगो भवति । तस्मादर्थस्येदं ग्रहणं विज्ञायते । तेनेत्यादिना ऽर्थग्रहणस्य फलं दर्शयति । अथान्यो देवदत्ताद् यज्ञदत्त इति यज्ञर्दत्तशब्दादपि पञ्चमी कस्मान्न भवति ? देवदत्तादुत्पन्नया पञ्चम्योभयगतस्याप्यन्यत्वस्य प्रतिपादितत्वात् तद्विशिष्टमन्यत्वमेकत एवोत्पाद्यमानया पञ्चम्या शब्दं प्रतिपादयितुमिति द्वितीयसम्बन्धिनः पञ्चमी न भवति । इतर इति निर्दिश्यमानस्य प्रतियोगी पदार्थ उच्यत इति । यथा क्वचित् प्रकरणे द्वौ प्रकृतौ देवदत्ता

(B) निमानमिति वङ्गीयपुस्तकेषु पाठः ।

ऽन्यश्च कश्चित् । तत्रैकस्तावन्निर्दिश्यते देवदत्तः शूर इति । तस्य निर्दिश्य-
मानस्य योऽसौ द्वितीयः सम्बन्धी प्रतियोगी स इतरशब्देनोच्यते यथेतरः
कातर इति । शब्दग्रहणमित्यादि । शब्दग्रहणे सति दिशि दृष्टः शब्दो
दिक्शब्द इत्येषोऽर्थो लभ्यते । तेन योऽपि संप्रति दिक्शब्दो देशे काले
च वर्त्तते सोऽपि दिशि दृष्ट इति तदुयोगे पञ्चमी भवति । तत्र देशवृत्तिना
योगे पञ्चमी पूर्वा ग्रामात् पर्वत इति । कालवृत्तिनापि पूर्वा ग्रीष्मादिसत्ता
इति । इतरथा हि दिग्वृत्तिनैव योगे स्यादिति । तत्रैव दिक्शब्दस्य
मुख्यत्वात् । प्राग् ग्रामादिति । प्रपूर्वादञ्चते ऋत्विगादिस्मृत्येण (३।२।५६)
क्विन्प्रत्ययः । तदन्ताद् यदा दिक्शब्देभ्यः सप्तमीपञ्चमीप्रथमाभ्यो दिग्-
देशकाल (५।२।२७) इत्यादिना विहितस्यास्तातेरच्चे (५।२।३०) लुगिति लुग्
लुकि कृते तदेदमुदाहरणम् । दक्षिणा ग्रामादुत्तरा ग्रामाद् । दक्षिणाहि
ग्रामादुत्तराहि ग्रामादिति । दक्षिणादाच् (५।२।३६) । आहि च दूरे
(५।२।३७) । उत्तराच्चे (५।२।३८) त्याजाही प्रत्ययौ ।

३० । षष्ठ्यतसर्थप्रत्ययेन ।

अतसर्थाः प्रत्यया दिक्शब्देभ्यः स्वार्थेव भवन्तीति तदन्तस्य दिक्-
शब्दत्वात् पूर्वेण पञ्चम्यां प्राप्तायां वचनमिदम् । पुरो ग्रामस्येति । पूर्वाधरावर-
णामसि (५।२।३६) पुरधवश्चैषामित्यादिनाऽसिप्रत्ययः । पूर्वशब्दस्य पुरादेशश्च ।
पुरस्तादित्यत्रापि दिक्शब्देभ्यः (५।२।२७) सप्तमीत्यादिनाऽस्तातिप्रत्ययः ।
अस्ताति चेति पुरादेशः (५।२।४०) । उपरि ग्रामस्य । उपरिष्ठाद् ग्रामस्येति ।
उपर्युपरिष्ठा (५।२।३१) दित्युर्ध्वशब्दस्योप इत्यादेशो रिलरिष्ठातिर्लो च
प्रत्ययौ भवतः ।

३१ । एनपा द्वितीया ।

पूर्वेण षष्ठ्यां प्राप्तायां वचनमिदमिति । एनपोऽतसर्थत्वात् । तदर्थो
योगविभागः कर्त्तव्य इति । एनपेति पृथग्योगः कर्त्तव्य एनपायोगे षष्ठी
यथा स्यात् । अन्यथा हि द्वितीययासौ बाध्येत । ततो द्वितीयेति द्वितीयो
योगः । अत्र चैनपेति वर्त्तते ।

३२ । पृथग्विनानानाभिस्तृतीयाऽन्यतरस्याम् ।

पञ्चमीग्रहणमनुवर्त्तत इति । स्वरितत्वात् । इमे सर्वे पृथगादयोऽसहायेऽर्थे वर्त्तन्ते । भेदेनोपादानन्तु पर्यायान्तरनिवृत्त्यर्थम् । इह तृतीया-
पञ्चम्यौ मा भूताम् । हिरुग् देवदत्तस्य । विश्वग् देवदत्तस्येति । तत्रासत्यां
पञ्चमीग्रहणानुवृत्तौ यथा हिरुगित्यादिना पर्यायान्तरेण योगे षष्ठी भवति
तथा पृथगादिभिर्योगे पक्षे षष्ठी स्यान्न पञ्चमी । तस्मात् पञ्चमीग्रहणमनुवर्त्त-
नीयम् । यद्येवमनुवृत्तेरेव पक्षे भविष्यति । तत् किमर्थमन्यतरस्यांग्रहणम् ?
सत्यम् । तत् कृतञ्च तस्या एवानुवृत्तेः सूचनार्थमुत्तरार्थञ्च ।

३३ । कारणे च स्तोकाल्पकृच्छ्रकतिपयस्यासत्त्ववचनस्य ।

यदा तु धर्ममात्रमित्यादि । यद्योगाद् द्रव्यं स्तोकादिव्यपदेशमासा-
दयति ते गुणा धर्मशब्देनोच्यन्ते । तन्मात्रं स्तोकादिभिः शब्दैरभिधीयमानं
करणत्वेन यदा विवक्ष्यते नतु द्रव्यं तदा स्तोकादिशब्दानामसत्त्ववचनता ।
यदा तु सोऽयमित्यभेदात् तद्वति द्रव्ये वर्त्तन्ते तदा तेषां सत्त्ववचनता भवति ।
क्रियाविशेषणे मा भूदिति । क्रियायाः साध्यत्वात् कर्मत्वम् । तद्विशेषण-
मपि कर्म भवति । तच्चासत्त्वं भवति । क्रियैव हि तावद् द्रव्यं न भवति ।
कुतः पुनस्तद्विशेषणं द्रव्यं भविष्यति ? एकार्थत्वेऽपि स्तोकादीनां भेदेनो-
पादानं पर्यायान्तरनिवृत्त्यर्थम् । इह मा भूत् । मात्रया मुक्त इति ।

३४ । दूरान्तिकार्थैः षष्ठ्यन्यतरस्याम् ।

विकल्पेन पञ्चम्यां विहितायां पक्षे शेषत्वादेव यद्यपि षष्ठी मिहप्रति
तथापि यदिह षष्ठीग्रहणं कृतं तच्चतुर्थी (२।३।७३) चाशिष्येत्यादिना ऽशिषि या
चतुर्थी विधीयते तामपि बाधित्वा षष्ठेऽप्य यथा स्यादित्येवमर्थम् । दूरं
हितं ग्रामस्य । अन्तिकं हितं ग्रामस्येति । ननु चान्यतरस्यांग्रहणे प्रकृते
पुनरन्यतरस्यांग्रहणं किमर्थं मित्याह अन्यतरस्यांग्रहणमित्यादि । यदीहान्य-
तरस्यांग्रहणं न क्रियेत तदा पक्षे तृतीया स्यात् । तस्या एवानन्तरसूत्रे
युतत्वात् । पुनरन्यतरस्यांग्रहणं क्रियमाणं पञ्चमीविधानार्थं विज्ञायते ।

४० । आयुक्तकुशलाभ्याञ्चासेवायाम् ।

आयुक्तता निपुणता च कटादिकरणविषयैवेति सप्तम्यामेव प्राप्तायां पक्षे षष्ठीविधानार्थं वचनम् । आसेवायामिति किम् ? आयुक्तो गोः शक्तेः ईषद् युक्त इत्यर्थः ।

४१ । यतश्च निर्धारणम् ।

किमर्थं पुनरिदम् ? यावता निर्धार्यमाणोऽवयवः समुदायान्तर्भूतः । तत्र यदा समुदायस्याधिकरणत्वं विवक्ष्यते तदा सप्तमी सिद्धेवेति यथा वृक्षे शाखेति । यदा त्ववयवावयविसम्बन्धस्तदा षष्ठी यथा वृक्षस्तथा शाखेति । सत्यमेतत् । प्रपञ्चार्थं वचनम् ।

४२ । पञ्चमी विभक्तेः ।

विभागो विभक्तमिति नपुंसके भावे (३।३।११४) क्तः । यस्मिन्निर्धारणाश्रय इति । यतो निर्धार्यते स इह निर्धारणाश्रय इति सर्वस्मिन्नेव निर्धारणाश्रये विभागोऽस्तीति विशेषणोपादानसामर्थ्याद् विभाग एव यत्र स निर्धारणाश्रयो विज्ञायते । तेन कृष्णा गवां सम्पन्नक्षीरतमेत्यत्र न भवति । तथाहि गोषु निर्धार्यमाण एकदेशो यस्माद् गोत्वेनान्तर्भूतः प्रतीयते तस्मान्नास्ति विभागः । यदा तु कृष्णेन गुणेन पृथग्भूतः प्रतीयते तदास्ति विभाग इति । नात्र निर्धारणाश्रयो विभाग एव । इह पुनर्माथुराः पाटलिपुत्रकेभ्य आढ्यातरा इति न केनचित् प्रकारेण माथुराणां पाटलिपुत्रकेभ्यन्तर्भावः । अपि च विभाग एव । तथाहि न पाटलिपुत्रकेषु माथुरत्वेन नाप्याढ्यातरत्वेन माथुराणामन्तर्भावः । तस्मादत्र विभाग एवेत्ययमस्य योगस्य विषयः । अन्ये त्वाहुः । यत्र राशीकृतस्य पृथक्करणं स पूर्वस्य योगस्य विषयः । यत्र तु पृथग्भूतस्यैव गुणान्तराविष्करणं सोऽस्य तत्र द्वयोरप्यवस्थयोर्विभाग एवेति क्त्वा । अयमपि योगः प्रपञ्चार्थ एव । विभागो हि सम्बन्धात् प्रच्युतिः । पाटलिपुत्रकाश्च सम्बन्धात् प्रच्यवमानानां माथुराणां सम्बन्धे प्रच्युतेरवधिभावमुपयान्तीत्युपादान इत्येवं पञ्चमी सिद्धा ।

४३ । साधुनिपुणाभ्यामर्चायां सप्तम्यप्रतेः ।

अप्रत्यादेरिति वक्तव्यमिति । के पुनः प्रत्यादयः ? येषां लक्षणेऽभूता-
ख्यानेत्यादिना (१।४।८०) कर्मप्रवचनीयसंज्ञा विहिता ते प्रतिपर्थनवः
प्रत्यादयः ।

४४ । प्रसितोत्सुकाभ्यां तृतीया च ।

प्रसितशब्दोऽयं गुणवचनोऽप्यस्ति । प्रकटः सितः प्रसितः । क्रियाशब्दोऽ-
प्यस्ति यः पिब् बन्धन इत्यस्य प्रपूर्वस्य निष्ठायां व्युत्पाद्यते । तत्रेहोत्-
सुकशब्देन क्रियाशब्देन साहचर्यात् क्रियाशब्दो विज्ञायत इत्यत आह
प्रसितः प्रसक्त इति । यस्तत्र नित्यमेवाबद्धः स प्रसितशब्देनोच्यत इति ।
आबद्ध इवाबद्धः । यो हि यत्र प्रसक्तः स तत्राबद्ध इव भवति । केशैः प्रसितः
केशेषु प्रसित इत्यादि । प्रसितत्वमुत्सुकत्वञ्च केशविषयमिति सप्तम्यधिकरण
(१।३।३६) इत्येव सिद्धा सप्तमी । पक्षे तृतीयाविधानार्थं वचनम् ।

४५ । नक्षत्रे च लुपि ।

नक्षत्रे च लुपीति । सुव्यत्ययेन पञ्चम्यर्थे सप्तमीविधानम् । अतएवाह
लुबन्तान्नक्षत्रशब्दादित्यादि । पुष्येणेत्यादि । नक्षत्रेण युक्तः (४।२।३) काल
इति विहितस्याणो लुबविशेष इति (४।२।४) लुप् । पञ्चालेषु वसनीत्यत्रापि
तस्य निवास इति (४।२।६८) विहितस्याणो जनपदे (४।२।८१) लुबिति लुप् ।
मघासु ग्रह इति । सामीप्येऽधिकरण एव सप्तमी । अत्र नक्षत्रेण युक्तः
(४।२।३) काल इत्यस्यार्थस्याविवक्षितत्वादण् न भवति । अथ पुष्य इति ।
पूर्ववदण् । लुप् । अधिकरण इत्यनुवर्तते । न चेद्वाधिकरणत्वं विवक्षित-
मिति भावः ।

४६ । प्रातिपदिकार्थलिङ्गपरिमाणवचनमात्रे प्रथमा ।

प्रातिपदिकार्थः सत्तेति । यदि जातिस्तदा देवदत्तादौ न स्यात् । अथ
सतो भावः सत्ता तदाकाशकुसुमादौ न स्यादित्याह प्रातिपदिकार्थः
सत्तेति । यतार्थान्तरनिरपेक्षा शब्दस्य प्रवृत्तिः स सर्वः प्रातिपदिकार्थः ।
सत्ताग्रहणं तूपलक्षणार्थम् । उच्चैर्नीचैरिति । अत्रोच्चैःशब्दस्य स्वार्थं जात्याद्य-

र्थान्तरनिरपेक्षा वृत्तिः । अत्र च प्रथमायाः प्रयोजनं सपूर्वायाः प्रथमायाः (८।१।२६) विभाषेति विकल्पेन तेमयादि विधिर्यथा स्यात् । ग्राम उच्चैस्ते स्वम् । ग्राम उच्चैस्तव स्वमिति । पदसंज्ञा तु षष्ठ्याऽपि स्यादेव । कुमारी वृत्तः कुण्डमिति । ननु चात्रापि प्रातिपदिकार्थ इत्येवंसिद्धा प्रथमा । लिङ्गमपि प्रातिपदिकार्थ एव भवति । तथाच वक्ष्यति (D) स्त्रियामित्यत्र (४।१।३) सिद्धास्तु स्त्रियाः प्रातिपदिकविशेषणत्वात् स्वार्थे टावादय इति । नैतदस्ति । इदमपि हि तत्र वक्ष्यति (E) । अथवा पुनरिदमस्तु । स्त्रियामभिधेयामिति । किञ्च स्त्रीत्वं प्रत्येषा गतिः स्यात् । पुंनपुंसके तु नियोगतो विभक्तिवाच्ये एव । तथाहि विना विभक्त्या तटशब्दः प्रयुज्यमानः किं पुंस्त्वमाचष्ट उत नपुंसकत्वमिति सन्देहः स्यात् । तत्र यथा राज्ञः पुरुष इत्यत्र प्रातिपदिकार्थेनानुपात्ते स्वस्वामिकसम्बन्धे तस्य चाभिधाने विभक्त्यपेक्षया षष्ठी भवति तथा पुंनपुंसकयोरपि षष्ठी स्यात् । तस्मान्निङ्गग्रहणं कर्त्तव्यम् । द्रोणः । खारी । आढकमिति । ननु चात्रापि प्रातिपदिकार्थत्वादेव सिध्यति प्रथमा । तथाहि द्रोणादयः शब्दाः परिमाणे लौहे दारुमये वा ऽर्थान्तरनिरपेक्षा एव वर्त्तन्ते । सत्यम् । सिध्यति तदा यदा परिमाण एव वर्त्तन्ते । यदा तु पुनः परिमेये वर्त्तन्ते तदा न सिध्यति । तथाहि द्रोणादयः शब्दा द्रोणादिकं परिमाणमर्थान्तरं प्रवृत्तिनिमित्तमुपादाय ब्रीह्यादेः परिमेये वर्त्तन्ते । कथं पुनस्ते तत्र वर्त्तन्ते ? सोऽयमित्यभेदसम्बन्धात् । द्रोणपरिमितो ब्रीहिद्रोण इति । यद्येवं निमित्तरूपेण निमित्तिनोऽभिधानादव्यतिरिक्त एव प्रातिपदिकार्थ इति प्रातिपदिकार्थ इत्येव सिद्धा प्रथमा । न सिध्यति । नहि मुख्ये सति गौणस्याश्रयणं युक्तम् । नन्वेवमपि लिङ्गग्रहणादेवात्र प्रथमा भविष्यति । तत् किं परिमाणग्रहणेन ? नैतदस्ति । तस्य हि यत्र परिमाणं नास्ति सोऽवकाश इति । अत्र परिमाणाधिक्ये षष्ठेय स्यात् । तस्मात् परिमाणग्रहणं कर्त्तव्यम् । परिमाणग्रहणञ्च यत्र निमित्तादर्थान्तरे सोऽयमित्यभेदसम्बन्धाच् शब्दः प्रवर्त्तते

(D) वार्तिककार इति शेषः ।

(E) भाष्यकार इति शेषः । काशिकायान्तर्गते वाक्ये स्त्रियामिति (४।१।३) सप्तव्याख्यायां न स. ।

तदुपलक्षणार्थं वेदितव्यम् । तेन परिमाणवदर्थान्तरभूतेष्वप्युक्तानादिषु प्रथमा भवति । घृतम् । पलम् । दीर्घं काष्ठम् । शृङ्गः पटः । हस्तो मुष्टिर्वितस्तिरित्येवमादि सिद्धं भवति । कुत एतत् ? मात्रशब्दात् । स ह्यत्र व्याप्तिवचनो गृह्यते यथा कन्यामात्रं वरयति ब्राह्मणमात्रं भोजयतीति । तेन परिमाणग्रहणस्यैवोपलक्षणार्थता विज्ञायते । यदि तु यथा पयोमात्रं भुङ्क्त इत्यत्र मात्रशब्दो नियमार्थं स्तथेहापि नियमार्थ एव स्यात् ततश्चोक्तानादिषु प्रथमा न स्यात् । तस्य परिमाणादन्यत्वात् । उक्तेष्वप्येकत्वादेषु प्रथमा यथा स्यादिति । वचनग्रहणे त्वसत्युक्तेष्वेकत्वादेषु प्रथमा न स्यात् । अनभिहित (२।३।१) इत्यधिकारात् । ननु च परिगणनं तत्र कृतम् । तत् कुतोऽयं प्रसङ्गः ? नैतदस्ति । प्रत्याख्यातं हि तत्र परिगणनम् । तथाहि कटः कर्म । भीष्मादयोऽपि कर्मणि । तत्र कर्मणीत्येव द्वितीया सिद्धा । कटशब्दादुत्पद्यमानया द्वितीया सामान्यकर्मोक्तम् । न विशेषकम् । तत्रावश्यं विशेषो वक्तव्य इति भीष्मादिभ्योऽपि विशेषाभिधानार्थं द्वितीया भविष्यति । अथवा कट एव कर्म । तस्मात्सामानाधिकरण्याद् भीष्मादिभ्योऽपि द्वितीया भविष्यति । नार्थः परिगणनेन । यत् पुनरिदं तिङ्-कृततद्धितसमासैः (२।३।१, वा) परिसंख्यानमिति वृत्तावुपन्यस्तं तदेभिरेवाभिधानं सम्भवतीति सम्भवप्रदर्शनार्थपरं वेदितव्यम् । यद्यप्येकादिभिरपि संख्या-शब्देरेकत्वादीनामभिधानं सम्भवति तथाप्यभिहितेऽपि तैरेकत्वादावर्थे वचन-ग्रहणाद् यत्राद् भवितव्यं विभक्तेरिति । तैरप्यभिधानस्य सम्भवप्रदर्शनार्थं यत्रः कृतः । निपातस्थानर्थकस्येत्यादि । अथार्थविशेषणार्थं प्रातिपदिकग्रहणं कस्मान्न विज्ञायते ? असति हि तस्मिन् न ज्ञायते कस्यार्थ इति । तथा-चार्यमात्रे प्रथमा स्यात् । नैतदस्ति । प्रातिपदिकार्थं प्रथमा विधीयते । तत्रासति प्रातिपदिकग्रहणे प्रातिपदिकार्थ एव भवतीति विज्ञायते । तस्माद् वृत्तिकारोक्तमेव प्रातिपदिकग्रहणस्य प्रयोजनं न्याय्यम् ।

४७ । सम्बोधने च ।

सम्बोधनमभिमुखीकरणम् । तदधिके प्रातिपदिकार्थं इत्यभिमुखी

करणस्य क्रियापरत्वात् प्रातिपदिकार्थे तस्यान्तर्भावो नास्ति । तस्मात् तदात्मकात्वात् । तस्मात् तेनाधिकः प्रातिपदिकार्थो भवति । अथ कथमिह प्रथमा ? हे पचन् हे पचमानेति ? कथञ्च न स्यात् ? शब्द-
ज्ञानज्भ्यामुक्तत्वात् सम्बोधनस्य । एतावपि सम्बोधने चेति सम्बोधन एव
वक्ष्यति । मा भूदनेन । पूर्वसूत्रेण भविष्यति । सम्बोधनार्थस्येह कृत-
तद्धितसमासाच्चेत्यनेन (१।२।४६) प्रातिपदिकार्थत्वात् । योगविभाग उत्तरार्थः ।

४८ । सामन्वितम् ।

तदन्तं शब्दरूपमिति । ननु च संज्ञाविधौ प्रत्ययग्रहणे तदन्तविधिर्ना-
स्तीति ज्ञापितमेतत् सुप्तिङन्तं (१।४।१४) पदमित्यत्रान्तग्रहणेन । इह च
संज्ञाविधौ प्रत्ययग्रहणम् । तत् कथं तदन्तस्य संज्ञा विधीयते ? नैतदस्ति ।
यद्यपि संज्ञाविधौ प्रत्ययग्रहणमिह तथापि तदन्तस्यैवेयं संज्ञा विधीयते ।
यदीह प्रत्ययमात्रस्य संज्ञाग्रहणं स्यात् तदा प्रदेशेषु तस्यैव ग्रहणं स्यात् ।
तथाच संज्ञाकरणमनर्थकं स्यात् । प्रदेशेषु सम्बोधन इत्येवं ब्रूयात् । एवमपि
प्रत्ययमात्रस्य ग्रहणं लभ्यत एव । तस्यैव सम्बोधने विहितत्वात् । तस्मात्
संज्ञाकरणादेव तदन्तस्य संज्ञा लभ्यते । सेति वचनं पूर्वसूत्रेणापि सम्बोधनं
या विहिता तस्या अपीयं संज्ञा यथा स्यात् । हे पचन् हे पचमानेत्यत्र ।
असति त्वस्मिन्नन्तरस्य विधिर्वा भवति प्रतिषेधो वेति पूर्वसूत्रेणैव या विहिता
तस्या एव स्यात् सेत्येतदुच्यमानं सर्वनामपदं सामान्येन प्रवर्त्तत इति
कृत्वा । अतः सम्बोधनमात्रे या प्रथमा तां प्रतिपादयति । तेन सर्वत्र
संज्ञा सिद्धा भवति । आमन्वितसंज्ञायां सत्यां हे देवदत्त इत्यादावा-
मन्वितस्येत्याद्युदात्तत्वं (६।१।१८८) भवति । आमन्वितमिति महत्याः
संज्ञायाः करणं वैचित्त्यार्थम् ।

४९ । एकवचनं सम्बुद्धिः ।

हे पटो हे देवदत्त इति । अत्र सम्बुद्धिसंज्ञायां सत्यां सम्बुद्धौ (७।३।१०६)
चेत्प्रथमायाः ऋक्स्य गुण (७।३।१०८) इति गुण एङ् ऋखात् (६।१।६८)
सम्बुद्धेरिति सो लोपो यथायोगं भवति । अथ सुयङ्गमेव कस्मान्न कृतम् ।

न च सप्तमीबहुवचनस्य प्रसङ्गः । सम्बोधनप्रथमाधिकारात् । सतयम् ।
किन्तु नैतदस्ति । प्रतयमात्रस्य संज्ञाविधानार्थमेकवचनग्रहणं कृतम् । हे
पचन् हे पचमानेति । अन्यथा हि पूर्व्वेण यथा तदन्तस्य संज्ञा विहिता
तथैवापि स्यात् । नचेहासंज्ञिनः कश्चिद् विशेषोऽङ्गीक्रियत इति सुशब्देन
तदन्तमेव लक्ष्यते । ततश्च तदन्तस्यैव संज्ञा स्यात् । तथाचैङ्ङस्वात्
(६।१।६६) सम्बुद्धेरिति सोर्लोपो विधीयमान आदेः (१।१।५४) परस्वेत्यादेरेव
स्यात् । प्रत्ययमात्रस्य न स्यात् । तस्मात् प्रत्ययमात्रस्यैव संज्ञा यथा स्यादि-
त्येवमर्थमेकवचनग्रहणम् ।

५० । षष्ठी शेषे ।

कर्मादीनां प्रकृतत्वात् तदपेक्षया शेषत्वं विज्ञायत इत्याह कर्मादिभ्यो
योऽन्य इति १ कर्मादयः कारकविशेषा स्तस्य सम्बन्धस्य हेतुभूताः । स तु
फलभूतः । हेतुफलयोश्च प्रसिद्धमन्यत्वमिति तेभ्योऽन्यो भवति । प्राति-
पदिकार्थव्यतिरेक इति । व्यतिरेक आधिक्यम् । अथवा येन प्राति-
पदिकार्थो व्यतिरिच्यते व्यतिरेकीक्रियते स व्यतिरेकः । प्रातिपदिकार्थस्य
व्यतिरेकः प्रातिपदिकार्थव्यतिरेकः । स शेषः । कः पुनरसावित्याह
स्वस्वामिकसम्बन्धादिरिति । आदिशब्देनावयवावयविप्रभृतेः सम्बन्धस्य
ग्रहणम् । सम्बन्धश्च यद्यपि द्विष्टस्तथापि तस्यैकत्वादेकत एव सम्बन्धिन
उत्पद्यमानया षष्ठ्या विभक्त्या ऽभिहितत्वाद् द्वितीयसम्बन्धिनः षष्ठी न
भवति । एकस्मादुत्पद्यमानापि षष्ठी विशेषणादेव भवति । न विशेष्यात् ।
विशेष्यास्तु प्रथमैव भवति । यस्माच्छेषशब्दोऽयं यथा प्रकृतादन्यविशेषण
माचष्टे तथा परार्थमपि । एवं ह्यभियुक्ताः पुरुषा उपदिशन्ति शेषः परार्थ
इति । राज्ञः पुरुष इति स्वस्वामिकसम्बन्धस्योदाहरणम् । अत्र पुरुषस्य
प्राधान्यं विशेष्यत्वात् । राज्ञोऽप्राधान्यं विशेषणत्वात् । विशेषणस्य परार्थत्वाच्
शेषभाव इति ततः षष्ठी भवति । यदा तु हावपि विशेषणभूतौ द्वितीये
सम्बन्धिन्यपेक्षितौ भवत स्तदा हाभ्यामपि षष्ठी भवति । राज्ञः पुरुषस्य
गृहमिति । पशोः पाद इति । अत्रावयवावयविसम्बन्धे षष्ठी । पितुः

पुत्र इत्यत्र जन्यजनकसम्बन्धे षष्ठी । अथ शेषग्रहणं किमर्थम् ? यावता कर्मणि (२।३।२) द्वितीयेत्येवमादौ प्रत्ययनियमोऽर्थनियमश्चेति द्वावपि षष्ठी । तत्र प्रत्ययनियमपक्षे यदि शेषग्रहणं न क्रियेत तदा कर्मण्येव द्वितीयेति कर्मानियतम् । द्वितीया तु नियता । अतस्तत्रापि षष्ठी स्यादिति शेष-
ग्रहणं कर्त्तव्यम् । शेष एव यथा स्यादन्यत्र मा भूदिति । अर्थनियम-
पक्षे तु शेषग्रहणं शक्यमकर्त्तुम् । यावता कर्मणि द्वितीयेवेति कर्म नियतम् ।
द्वितीया त्वनियता । तस्यामन्यत्रापि प्राप्तायां षष्ठीत्युच्यमानं सूत्रमिदं
नियमार्थं भविष्यति । यत्र षष्ठी चान्या च प्राप्नोति तत्र षष्ठेऽपि भवति ।
एवमन्यत्रापि वेदितव्यम् ।

५१ । ज्ञोऽविदर्थस्य करणे ।

यद्यपि बह्वो विदयः सन्ति तथापि यस्यार्थे जानातेर्हृत्तिः सम्भवति
तस्यैव विदेः प्रतिषेधकरणं युक्तम् । विद ज्ञान इत्यस्यैवार्थे जानातेर्हृत्तिः
सम्भवति । तस्मादविदर्थस्येत्यनेन ज्ञानार्थस्यैव प्रतिषेधो विज्ञायत इत्याह
अज्ञानार्थस्येत्यादि । सर्पिषो जानीते मधुनो जानीत इति । अपङ्गवे प्र
(१।३।४) इत्यनुवर्त्तमाने ऽकर्मकाच्चेत्यात्मनेपदम् (१।३।४५) । मधुन इति ।
इकोऽचि (७।१।७३) विभक्ताविति लुम् । सर्पिषा करणभूतेन प्रवर्त्तत इत्यर्थः ।
यस्य प्रियतमं सर्पिस्तस्य प्रहृत्तिं प्रति सर्पिषः करणभूतत्वात् । धातूनामनेका-
र्थत्वाज्जानातिरिह प्रहृत्त्यर्थः । सर्पिषि रक्तः प्रतिहतो वेति । सर्पिषि रक्तत्वं
प्रतिहतत्वञ्च चित्तभ्रान्तेः कारणमाह । यदि सर्वमेव ग्राह्यं तदात्मना
सर्पिःस्वभाषतया प्रतिपद्यते । एवं सत्यविदर्थता नोपपद्यते । ज्ञानार्थ-
त्वादित्यत आह । मिथ्याज्ञानमज्ञानमेवेति । ज्ञानकार्य्याकरणादिति भावः ।
अविपरीतविषयपरिच्छेदो हि ज्ञानकार्य्यं तच्च मिथ्याज्ञानेन न क्रियत इति
मिथ्याज्ञानमज्ञानमुच्यते । यथा पुत्रकार्य्याकरणात् पुत्रोऽप्यपुत्र इति ।

५२ । अधीगर्थदयेषां कर्मणि ।

अधीगिति । इक् स्मरणे इत्यस्याधिपूर्वस्य ग्रहणम् । अधीगित्यनेन
समानार्था अधीगर्थाः । ककारानुबन्धकरणमस्य धातोर्नैव सृत्वे विशेषणार्थम् ।

अध्ययनार्थानामित्युच्यमाने सन्देहः स्यात् कोऽयं धातुरिति । अधिपूर्वस्यो-
च्चारणेनाधिपूर्वस्यैवास्य प्रयोग इति दर्शयति । कर्मणि कारक इत्यादि ।
यदा तदेव कर्म शेषकार्यत्वाच्चेष्टत्वेन विवक्ष्यते न कर्मत्वेन तदा तत्र षष्ठी
भवति । अध्येतीति । अदादित्वाच्चेष्टो लुक् । एवमीष्ट इति । ब्रह्मादि-
सूत्रेण (८।२।३६) षत्वम् । मातुर्गुणैः स्मरतीति । अत्र कर्मग्रहणाद् गुणानां
करणभूतानां शेषविवक्षायामपि षष्ठी न भवति ।

५३ । कृजः प्रतियत्ने ।

एधो दकस्योपस्कुरुत इति गन्धनादिसूत्रेणात्मनेपदम् (१।१।३२) । उपात्
प्रतियत्नेत्यादिना (६।१।१२८) सुट् ।

५४ । रुजार्थानां भाववचनानामज्वरेः ।

रजेति केचिद्भिदादिषु पठन्ति । ये न पठन्ति तेऽपि चिन्तिपूजिक
यिकुम्बिचञ्चयेति (३।३।१०५) चकारस्यानुक्तसमुच्चयार्थत्वादस्मादेव निपातनाद्वा
रुजाशब्दस्य साधुत्वं वर्णयन्ति । रुजा ऽर्थो येषां ते रुजार्थाः । भाववचना-
नामिति । यदि भावार्थाभिधायिनां रुजार्थानामित्येषोऽर्थो विवक्षितः स्यात्
तदा ऽनर्थकमिदं वचनं स्यात् । सर्वएव हि रुजार्था भाववचनाः । तस्मा-
न्नात्र धातुवाच्यो भावो विवक्षितः । किं तर्हि ? प्रत्ययवाच्यो यत्र भाव इति
(३।३।१८) घञ् विधीयते । वचनशब्दोऽयं कर्तृसाधनः । वक्षतीति वचनः । कृत्य-
लुपटो बहुलमिति (३।३।११३) कर्त्तरि लुपट् । नच रुजार्थानां यो भावस्तस्य
वचनक्रियां प्रति कर्त्तृत्वं सम्भवतीति सामर्थ्याद्वचनशब्देन प्रकृत्यर्थं परित्यज्य
प्रत्ययार्थां विवक्षित इति प्रतीयते । स पुनः कर्त्तृशक्तिः । भाववचनानामिति
बहुव्रीहिः । भावो वचनः कर्त्ता येषां ते भाववचनाः । भावकर्त्तृका इत्यर्थः ।
एतत् सर्वं चेतसि कृत्वाह भावकर्त्तृकाणामिति । भावकर्त्तृकाणामित्येवं
नोक्तं वैचित्र्यार्थम् । चौरस्य रुजतीति । रुजो भङ्गे । तौदादिकः । अत्र
रोगो भावः कर्त्ता । चौरस्यामयतीत्यत्राप्यामयः । अम रोगः । चौरादिकः ।
एति जीवन्तमानन्दो नरं वर्षशतादपीति । अस्थ्यात्रानन्दो भावः कर्त्ता ।
नत्वेति धातू रुजार्थः । किं तर्हि ? गत्यर्थः । नदी कूलानि रुजतीति ।

रुजिरत्र द्रव्यकर्तृको न भावकर्तृकः । नद्या द्रव्यत्वात् । नैतद् युक्तं प्रत्यु-
दाहरणम् । रुजाशब्दो हि रुदिशब्दत्वाद् व्याधिमेवाचष्टे । नचात्र व्याधि-
वचनः । किं तर्हि ? भङ्गवचनो रुजिः । एवं तर्हि प्रत्युदाहरणदिग्यं
दर्शिता वृत्तिकृता । इदन्त्वन प्रत्युदाहरणम् । श्लेष्मा पुरुषं रुजतीति ।
व्याधिना ग्राह्यतीत्यर्थः । ज्वरयतीति । ज्वर रोगे । हेतुमण्डि-
घटादित्वात्त्वम् । मितां ऋस्व (६।४।८२) इति ऋस्वः । सन्तापयतीति ।
तप सन्तापे । हेतुमण्डि । सन्तापोऽत्र भावः कर्त्ता ।

५५ । आशिषि नाथः ।

सर्पिषो नाथत इति । सर्पिष्यस्य नाथ्यतोऽर्थित्वादाशास्ते स सर्पिषं
भूयादिति । आशिषि नाथ (१।३।२१, वा) इत्युपसंख्यानान्तात्मनेपदम् ।
माणवकमुपनाथतीति । याचत इत्यर्थः ।

५६ । जासिनिप्रहणनाटक्राथपिषां हिंसायाम् ।

न देवादिकस्येति । हिंसायामिति वचनात् । अस्य च तत्राप्रवृत्तेः ।
अतएव हि ख्यन्तस्यैव ग्रहणम् भविष्यति । तत् किमर्थं ख्यन्तस्य निर्देश
इति ? कः पुनराह ख्यन्तस्य निर्देश इति ? अत्र हीकारोऽयं धातु-
निर्देशार्थं कृतः । इक्षतिपौ धातुनिर्देश (३।३।१०४, वा) इति । यदेवं
जासीत्याकारः कथं श्रूयते ? उच्यते । आकारमुच्चार्य विज्ञतनिर्देशः कृतः ।
विज्ञतनिर्देशस्तु यत्रास्यैतद्रूपं भवति तत्रैव यथा स्यादिह मा भूद् दस्युमजी-
जसदिति । लुङ् । णिञ्सीत्यादिना (३।१।४८) चैश्चङ् । णी चङुपधाया
(७।४।१) ऋस्वः । चङीति (६।१।११) द्विर्वचनम् । सन्वल्गुनीत्यादिना सन्-
ज्ञावः (७।४।८३) । सन्वत (७।४।७८) इतीत्वम् । दीर्घां लघोरिति (७।४।८४)
दीर्घः । नाटक्राथयोरपि विज्ञतनिर्देशस्यैतदेव प्रयोजनम् । इह मा भूत् ।
दस्युमनीनटदिति । दस्युमचिक्रथदिति । क्रथेर्वृद्धिश्च प्रयोजनम् । एतच्च
निपातनाद्बुद्धिरिति ब्रुवता वृत्तिकारेण दर्शितम् । निग्रहन्निति । धातु-
पसर्गनिर्देशमात्रमिह तन्त्रम् । नतूपसर्गयोः सङ्घातो नाप्यानुपूर्वी । तयोरवि-
वक्षितत्वात् । तेन निग्रहशब्दयोर्व्यस्तसमस्तयोर्विपरीतानुपूर्वीकयोश्च ग्रहणं

विज्ञायत इत्याह सङ्घातविग्रहीतविपर्यस्तस्य ग्रहणमिति । चौरस्य प्रणिहन्तीति । नेर्गदनदेत्यादिना (८।४।१७) णत्वम् । चौरस्योच्चाटयतीति । नट अवस्कन्दने । चुरादि णिच् । चौरस्योत्क्राथयतीति पूर्ववक्षिच् । ननु च णिचि कृते ऽत उपधाया (७।२।११६) इति वृद्धिः सिद्धा । तत्किमर्थमुच्यते निपातनाद्वृद्धिरिति । अत आह अयं हीत्यादि । ऋस्वत्वं स्यादिति । मितां ऋस्व (६।४।८२) इत्यनेन । चौरस्य पिनष्टीति । पिष्ल सञ्चूर्णने । रुधादित्वाच् ग्रम् । धानाः पिनष्टीति । अत्र हिंसा नास्ति । तस्याः प्राणिधर्मत्वात् । इदञ्चाभावकर्तृकाणामपि यथा स्यादित्येवमर्थमारब्धम् । चौरस्योच्चासयति देवदत्तः ।

५७ । व्यवहृपणोः समर्थयोः ।

शतस्य व्यवहरतीति । शतं क्रयविक्रयेण विनियुङ्क्ते दीव्यतीति वेत्यर्थः । शतस्य पणत इत्यत्रापि स एवार्थः । अनुदात्तेत्त्वादात्मनेपदम् । आयप्रत्ययः कम्भान् भवतीति ? गुपूधुपेत्यादिना (३।१।२८) प्राप्नोतीति भावः । सुत्यर्थ-स्येत्यादि । यद्यपि पण व्यवहारे स्तुती चेति स्तुतिव्यवहारयोः पणिः पठ्यते तथापि सुत्यर्थस्यैव पणतेरायप्रत्यय इष्यते । न व्यवहारार्थस्य । तत्र वृत्तिकारः स्वयमेव युक्तिं वक्ष्यति । सुत्यर्थेन पणिना साहचर्यात् तदर्थ एव पणिराय-मुत्पादयति । न व्यवहारार्थ इति शलाकां व्यवहरतीति । परिगणयतीत्यर्थः । अत्र व्यवहारार्थे पणिर्न वर्तते इत्यसमानार्थत्वम् । ब्राह्मणान् पणायतीति । स्तौतीत्यर्थः । पणायतीत्यस्यार्थे व्यवहरते वृत्तिर्नास्तीत्यसमानार्थता ।

५८ । दिवस्तदर्थस्य ।

ब्राह्मणान् दीव्यतीति । स्तौतीत्यर्थः । हलि चेति (८।२।७७) दीर्घः । यदि तदर्थस्यैव भविष्यति पूर्वयोग एव दिवो ग्रहणं कर्त्तुं युक्तं स्यात् । तत् किमर्थो योगविभाग इत्यत आह योगविभाग उत्तरार्थः ।

५९ । विभाषोपसर्गे ।

शलाकां प्रति दीव्यतीति । अत्रार्थान्तरे क्रीडादौ दीव्यतिर्वर्त्तते ।

६० । द्वितीया ब्राह्मणे ।

ब्राह्मण इति । ब्राह्मणशब्दः शतपथस्याख्या । गामस्येति शेषषष्ठी । सभायामित्येतदपेक्षया । तदहरित्येतदुदाहरणम् । स्वमोर्नपुंसकादित्यमो (७।१।२३) लुक् । अहन्नित्यनुवर्त्तमाने (८।२।६८) रोऽसुपीति (८।३।१६) नकारस्य रेफः । विसर्जनीयः । दीव्येयुरिति लिङ् । भोजुस् । अतो येय (७।२।८०) इतीयादेशः । लिङः (७।२।७८) सलोपोऽनन्त्यस्येति सलोपः । सोपसर्गस्य विभाषया षष्ठ्यां प्राप्तायां नित्यं द्वितीयाविधानार्थं वचनं कस्माच्च भवतीत्याह सोपसर्गस्येति । विभाषोपसर्ग (२।३।५८) इत्यनेन व्यवस्थितविभाषयापि च्छन्दसि नित्यं द्वितीया भविष्यतीति तदर्थकमिदं वचनं नोपपद्यते ।

६१ । प्रेष्यब्रूवोर्हविषो देवतासम्प्रदाने ।

इत्येतेर्देवादिकस्येति । इष गतावित्यस्य श्यना निर्देश इत्यन्तराणां निवृत्त्यर्थः । लोण्मध्यमपुरुषैकवचनेन निर्देशस्तु लकारान्तरस्य पुरुषान्तरस्य वचनान्तरस्य च निवृत्त्यर्थः । तद्विषय एवेति । लोण्मध्यमपुरुषैकवचनविषय एव । अग्नये ह्यग्नयेत्यादि । ह्यग्नये विकारश्चाग्नयः । तच्चान्निर्देवता सम्प्रदानम् । ह्यग्नयविकारो वपादि सम्प्रदेयं हविः कर्म । अनुप्रेष्येति । अतो (६।४।१०५) हेरिति हेर्लुक् । अनुब्रूहीति सेर्ह्यपिषेति (३।४।८७) हिरादेशः । अदादित्वाच्छपो लुक् । भाषाविषयेऽप्ययं योगः । उत्तरसूत्रे छन्दोग्रहणात् जुहुवीति । जुह्वन्त्यो (६।४।१०१) हेर्धिर्निति धिभावः । अग्नये गोमयानि प्रेष्येति । ननु च गोमयानि हवींषि भवन्त्येव । तत् कथं प्रत्युदाहरणम् ? नैवम् । देवतासम्प्रदानग्रहणादेव सम्बन्धिष्यत्वाद्दिविर्ग्रहणे सिद्धे पुनर्हविर्ग्रहणादभ्यवहार्यस्य हविषो ग्रहणं विज्ञायते । नच गोमयान्यभ्यवहार्याणि भवन्तीति युक्तं प्रत्युदाहरणम् । हविषः प्रस्थितस्येत्यादि । प्रस्थितशब्देन यद्विशिष्यते हविस्तत् प्रस्थितम् । तस्य षष्ठ्याः प्रतिषेधो वक्तव्यः । व्याख्येय इत्यर्थः । तत्रेदं व्याख्यानम् । विभाषोपसर्ग (२।३।५८) इत्यतो विभाषाग्रहणमनुवर्त्तते । सा च व्यवस्थितविभाषा । तेन हविषः प्रस्थितस्य न भवति ।

६२ । चतुर्थ्यर्थे बहुलं छन्दसि ।

बहुलग्रहणं किमिति । विभाषाग्रहणानुवृत्तेरेव सिध्यतीति मन्यमानस्य प्रश्नः । कण्ठो रात्रौ हिमवतो हस्तीति । अत्र बहुलग्रहणात् सप्तम्यर्थेऽपि चतुर्थी भवति । वक्तव्येति व्याख्यातवेत्यर्थः । तत्रेदं प्रतिपादनम् । बहुलग्रहणमिह क्रियते । तेन कचित् षष्ठ्यर्थेऽपि चतुर्थी भवति । कचिदन्यदेवेत्येवोऽपि बहुलग्रहणस्वार्थोऽभिमत एव ।

६३ । यजिश्च कारणे ।

घृतस्य यजत इति । यजिरत्र देवपूजायां वर्त्तते । तत्र च घृतस्य कारणभावः ।

६४ । कृत्वोऽर्थप्रयोगे कालेऽधिकरणे ।

पञ्चकत्व इति । संख्यायाः क्रियाभ्यावृत्तिगणने (५।४।१७) कत्वमुच् । द्विरङ्ग इति । द्वित्रि (५।४।१८) चतुर्थ्यः मुच् । गम्यते हि द्विस्त्रिचतुर्वन्ति । प्रकरणादेरिति भावः । ननु च वह्निरङ्गः प्रकरणाद्यर्थ इति पञ्चकत्व इत्यन्यत्र च वचनस्य चरितार्थत्वादिह न भविष्यति । एवं तद्धेतुज्ज्ञापयति प्रकरणाद्यर्थोऽपि विभक्तोनां निमित्तमिति । तेन वृद्धो (१।२।६५) यूनेति मङ्गयुक्तेऽप्रधान (२।३।१८) इति सहाय्यं गम्यमाने तृतीया भवतीति ।

६५ । कर्त्तृकर्मणोः कृति ।

आसिकेति । भावे पर्यायार्हणोत्पत्तिषु (३।३।१११) षुच् । स्त्रष्टेति । सृजेस्तृच् । सृजिदृशोर्भूत्यमकित्यम् (६।१।५८) । ब्रश्वादिना (८।२।३६) पत्वम् । तद्धितप्रयोगे मा भूदिति । अथ तिङ्प्रयोगे मा भूदित्येवमर्थमपि कृद्यग्रहणं कस्मान्न भवति ? तत्र न लोकाव्ययनिष्ठेत्यनेन (२।३।६८) पठ्यप्रतिषेधात् । कृतपूर्वी कटमिति । पूर्वादिनिरित्यत्र (५।२।८६) अनिरित्यनुवर्त्तमाने सपूर्वाच्चेतीतिप्रत्ययः (५।२।८७) । अत्र कर्त्ता तद्धितनैवोक्त इत्यत्र षष्ठ्याः प्रसङ्गो नास्ति । कर्म तु तेनानभिहितमित्यमिति कृद्यग्रहणे कटादेः कर्मणः पठ्यी स्यात् । ननु चात्र वाक्यमेवैतन्नोपपद्यते । तथाहि कर्मणो निष्ठयाभिहितत्वाद् द्वितीययाच न भवितव्यम् । नापि

तद्धितेन । असामर्थ्यात् । तत् पुनरसामर्थ्यं सापेक्षत्वात् । तथाहि कृतः पूर्वमनेनेति कृतशब्दः कृतमपेक्षते । नैवम् । धातोरुत्पद्यमाननिष्ठा कथं कृतशब्दस्य कर्मतामभिदध्यात् ? तस्या हि कर्मसामान्यमेवाभिधातुं सामर्थ्यं न कर्मविशेषम् । वाक्ये तर्हि कथं तथा कृतशब्दस्य कर्मत्वमभिधीयते । तत्र युक्तमभिधानम् । कृत इत्यनेन सामानाधिकरण्यात् । तद्धिते तूत्पन्न एकार्थीभावात् सामानाधिकरण्यं निवृत्तमिति केन कटादेः कर्मभावोऽभिधीयते ? क्रिया तु प्रकृत्यर्थत्वाद् यथा वाक्ये गुणीभूता साधनसम्बन्धमनुभवति तथा वृत्तावपीति करोत्यर्थापेक्षं कृतशब्दस्य कर्मत्वमुपपद्यते । तस्माद् भवितव्यमेव द्वितीयया । किञ्च वृत्तिसमानार्थेन वाक्येन भवितव्यम् । नच वृत्तौ वाङ्मयं कटादिकं कर्म गम्यते येन प्रत्यय उत्पादयिष्यते । वाक्ये कटादिकर्मापेक्षा निष्प्रयोजनेति गम्यते । तस्मादेवं विग्रहः कर्त्तव्यः । कृतं पूर्वमनेनेति । ततश्च नास्ति सापेक्षत्वमिति भवत्येव तद्धितः । इतरथा हीति । यदि शेषग्रहणमनुवर्त्तत इत्यर्थः । कर्त्तरि च कृतीत्येवं ब्रूयादिति । एवमपि ह्युच्यमाने शेष इत्यनुवृत्तौ चकारकरणत्वं कर्मणीत्येतन्नभ्यत एव । किं कर्मग्रहणेन ? तस्मात् पुनः कर्मग्रहणं शेषाधिकारनिवृत्त्यर्थम् । पुनः कर्मग्रहणेन हि पूर्वस्य कर्मग्रहणस्य निवृत्तिराख्यायते । तन्निवृत्तौ तत्सम्बन्धमनुवृत्तमपि शेषग्रहणं निवर्त्तते ।

६६ । उभयप्राप्तौ कर्मणि ।

उभयप्राप्ताविति बहुव्रीहिरिति । तेन तत्पुरुषशङ्कां निरस्यति । बहुव्रीहिराश्रयणस्य प्रयोजनं वक्ष्यति । उभयग्रहणेन प्रकृतत्वात् कर्त्तृकर्मणो सम्बन्धेते । उभयोः प्राप्त्यर्थेऽस्मिन् कृतीत्यनेनैकस्मिन्नेवेत्यभिप्रायः । कर्मस्थेति नियमस्य स्वरूपं दर्शयति । उभयप्राप्तावेव कर्मणीत्येष तु विपरीतनियमो न भवति । सा भूत् पूर्वसूत्रेण कर्मणि षष्ठीविधानस्य वैयर्थ्यमिति आश्चर्यां गवां दोहोऽगोपालकेनेति । दुहेर्भावे घञ् । तत्रोभयप्राप्तौ कर्मस्थेव गोषु षष्ठी भवति । नाऽगोपालके कर्त्तरि । अत्र च कृत्योऽर्थप्रयोगः (२।३।६४) इत्यतः प्रयोगग्रहणं नानुवर्त्तते । तेन गम्यमानेऽपि कर्मणि षष्ठे

भवति यथा ऽन्तर्बौ (१।४।२८) येनादर्शनमिच्छतीत्यत्र ह्यप्रयुज्यमानस्यात्मनः
 कर्मत्वं गम्यते । पानमिति । ल्युट् चेति (३।३।११५) भावे ल्युट् । इह तु न
 भवति । आश्चर्यमिदं मोदनस्य च पाको ब्राह्मणानाञ्च प्रादुर्भाव इति ।
 तद्वैकस्मिन् कृत्यभयोः प्राप्तिः । तथा ह्योदनस्य पाक इत्यत्र कर्मण्येवोदने
 प्राप्तिः । नतु ब्राह्मणेषु कर्तृषु । नहि पाकस्य कर्तृत्वेन विवक्षिता ब्राह्मणाः ।
 किन्तर्हि ? प्रादुर्भावस्य कर्तृत्वेन । ब्राह्मणानां च प्रादुर्भाव इत्यत्रापि प्रादुर्भाव
 इत्येतस्मिन् कृति कर्तृत्वेव ब्राह्मणेषु प्राप्तिः । न कर्मण्योदने । नहि प्रादुर्भा-
 वस्योदनः कर्म । भवतेरकर्मकत्वात् । पाकस्यैव त्वोदनः कर्मत्वेन विष-
 क्षितः । अकाकारयोरित्यादि । नियमस्यायं प्रतिषेधः । अकाकारयोः
 प्रयोगे नियमो न भवतीत्येतदर्थरूपं व्याख्येयमित्यर्थः । तत्रेदं व्याख्यानम् ।
 चतुर्थर्थं बहुलं छन्दसीत्यतो (२।३।६२) बहुलग्रहणमनुवर्त्तते । तेनाकाकारयोः
 प्रयोगे नियमो न भविष्यतीति । शेषे विभाषेत्यस्याप्यर्थो बहुलग्रहणसमा-
 श्रयणेन व्याख्यातव्यः । भेदिकेति । पूर्ववद्भावे श्वच् । चिकीर्षेति । अ प्रत्यया-
 दित्यकारप्रत्ययः (३।३।१०२) ।

६७ । क्तस्य च वर्त्तमाने ।

राज्ञां मत इति । मतिबुद्धीत्यादिना (३।२।१८८) क्तः । राज्ञामिति कर्त्तरि
 षष्ठी । कर्म्म तु निष्ठयाभिहितम् । अथेह कस्मान्न भवति ? शीलितो देवदत्तेन ।
 रक्षितो देवदत्तेनेत्यादि ? शीलितादिष्वपि मतिबुद्धिपूजार्थंभ्यश्चेति (३।२।१८८)
 चकारस्यानुक्तसमुच्चयार्थत्वाद् वर्त्तमान एव क्तो विधीयते । यद्यप्येवं तथापि
 बहुलग्रहणानुवृत्तेरिह न भविष्यतीत्यदोषः । अथवा प्रकरणदेवात् वर्त्तमान-
 कालता गम्यते । पदार्थस्तु भूतत्वमेव प्रतिपादयति । न वर्त्तमानताम् ।
 यस्य तु पदार्था वर्त्तमान स्तत्प्रयोगे भवत्येव षष्ठी यथा कास्तो हरिश्चन्द्र इव
 प्रजानामिति । शेषविज्ञानात् मिहमिति । उपसंख्यानं प्रत्याचष्टे तथाचे-
 त्यादिना । यस्तूपसंख्यानं मारभते तस्य कर्त्तृत्वविवक्षायांमपि षष्ठेऽयं
 भवति न तृतीयेति दर्शयति ।

६८ । अधिकरणवाचिनश्च ।

तस्य प्रयोगे षष्ठी विभक्तिर्भवतीति । यथासम्भवं यत्र कर्त्तव्यं सम्भवति तत्र कर्त्तरि भवति यथेदमेषामासितमिति । अत्रासेरकर्मकत्वात् कर्त्तव्यं सम्भवति । न कर्म । यत्र तु कर्म कर्त्तापि सम्भवति तत्रोभयत्रापि यथेदमेषां भुक्तभोदनस्येति । भुजेः सकर्मकत्वात् कर्माप्यस्येवौदनः । उभयप्राप्तौ कर्मणीति (२।३।६६) नियमः कस्मान्न भवति ? कर्त्तृकर्मणोः कृतीत्यस्याः (२।३।६५) षष्ठ्याः प्राप्तेरेव नियमो विज्ञायते । अनन्तरस्य विधिव्वा भवति प्रतिषेधो वेति (प, ६२) । मध्येऽपवादाः पूर्वान् विधीन् बाधन्ते नोत्तरानिति वा (प, ६१) । अधिकरणे चेति वक्तव्ये वाचिग्रहणमधिकरणतोऽपलक्षणं मा विज्ञायीत्येवमर्थम् । उपलक्षणार्थत्वे हि तस्यार्थान्तरग्रहणेऽपि ध्रौव्यगतिप्रत्यवसानार्थं उत्पन्नस्य क्तस्य प्रयोगे षष्ठी स्यात् । वाचिग्रहणे तु यदा भावे क्तप्रत्यये भवति तदा षष्ठी न भवति । तदा कर्त्तरि तृतीयैव भवति । इहानेनासितमिति । नञ्वाधिकरणवाची क्तः । क्तोऽधिकरणे ध्रौव्यगतिप्रत्यवसानार्थं भ्यस्येति (३।४।६६) चकारादु यथाप्राप्तञ्चेति भावे कर्त्तरि च विधानात् । यदा तु कर्त्तरि क्तो भवति तदा तेनैवाभिहितत्वात् तत्र षष्ठी न भवति । इहं आसिता इति चकारः पूर्वापेक्षया समुच्चयार्थः ।

६९ । न लोकाव्ययनिष्ठाखलर्थद्वयम् ।

किंकिनी च गृह्यते इति । यद्यपि किंकिनोरलादेशत्वात् स्थानिवद्भावेन लग्नग्रहणेन तयो ग्रहणं नास्ति तथापि लिट् (३।२।१७१) चेत्यतिदेशेन भवितव्यम् । विशेषातिदेशे हि नान्तरीयकः सामान्यातिदेश इति । विशेषस्य सामान्येनाविनाभावादिति । तेन सामान्यनिबन्धनः प्रतिषेधः किंकिनोरपि सिध्यतीति युक्तं तयोरपि ग्रहणम् । पचमान इति शानच् । स्वरितेत्त्वादात्मनेपदम् । पेचान इति । लिट्ः कानञ् वेति (३।२।१०६) वचनात् कानच् द्विवचनम् । अतः (६।४।१२०) एकेत्यादिनैत्त्वाभ्यासलोपो । पेचिवानिति कसुषेति (३।२।१०७) कसुः । एत्वाभ्यासलोपयोः कृतयोर्वस्त्रेकाजाद्वयसामितीदं (७।२।३७) । उगिदचामिति (७।१।७०) नुम् । सान्तमहेत्यादिन

(६।४।१०) दीर्घः । ददिः । पपिरिति । आह्वगमहनजनः किकिनौ लिट् चेति
 (३।२।१७१) किकिनोरन्यतरः । लिट् चेत्यतिदेशाद्विवचनम् । आतो लोप
 इटि (६।४।६३) चेत्याकारलोपः । चिकीर्षुरिति । सनाशंसभिन्न उः (३।२।१६८) ।
 अनंकरिणुरिति । अलं कजित्यादिने णुच् (३।२।१०६) । आगामुक इति ।
 लघपतित्यादिनोकञ् (३।२।१५४) । उक् प्रतिषेध इत्यादि । प्रतिपाद्यत इति
 शेषः । प्रतिपादनन्तु बहुलग्रहणानुवृत्तिमाश्रित्य कर्त्तव्यम् । कृत्वेति ।
 समानकर्त्तृकयोरिति (३।४।२१) क्ता । अव्ययप्रतिषेधइत्यादि । अत्रापि
 पूर्ववद्वाक्यशेषो वेदितव्यः । प्रतिपादनञ्च पूर्ववदेव । अथवा ऽव्ययीभावश्चेत्यत्र
 (१।१।४२) सर्वमिदं काण्डं स्वरादिषु पठ्यत इत्यादिना वृत्तिकारिण प्रतिपादनं
 कृतम् । संज्ञापूर्वको विधि रनित्य इति (प, ८४) वा । उदेतोरिति । उत्-
 पूर्वादितो भावलक्षणे स्थेण कञ्चद्विचरीत्यादिना (३।४।२६) तोसुन् । विस्मय
 इति । स्मृपितदोःकसुन् (३।४।१७) । ईषत्कर इति । ईषदित्यादिना
 (१।३।२६) खल् । ईषत्पान इति । आतो (३।३।२८) युप् । आहनो
 नकारादिति । ताच्छीलिकस्य लणः सम्बन्धिनो नकारादित्यर्थः । पवमान
 इति । पूङ् पवने । पूङ्यजोः (३।२।२८) गानन् । नडमाग्नान इति ।
 ताच्छील्यवयोवचनशक्तिषु (३।२।२८) चानश् । गमहनेत्यादिनोपधालोपः
 (६।४।८८) । हो हन्तेरित्यादिना (७।३।५४) कुत्वम् । अधीयन्निति ।
 इड्धार्याः (३।२।१३०) शत्रकृच्छिणीति शत्रादेशः । इयडादेशः । उपसर्गेण
 सह दीर्घः । कर्त्तेति । आ क्ते (३।२।१३४) स्ताच्छील्येत्यादिना हन् ।
 द्विषः शत्रुर्वा वचनमिति । द्विषः परो यः शत्रुप्रत्यय स्तस्य प्रयोगं वावचनं
 कर्त्तव्यम् । अभिधानाभिधेययोरभेदोपचारात् । वेत्यनेन वार्थ उक्तः ।
 शत्रांऽपि विकल्पः । विकल्प उच्यते प्रत्याव्यते येन तद्वावचनम् । तस्य व्याख्यानं
 कर्त्तव्यमित्यर्थः । तत्रेदं व्याख्यानम् । बहुलग्रहणमिहानुवर्त्तते । तेन
 द्विषः शत्रुर्विकल्पेन प्रतिषेधो भविष्यति । द्विषन्निति । द्विषोऽमित इति
 (३।२।१३१) शत्रुप्रत्ययः ।

७० । अकीनोर्भविष्यदाधमर्णयोः ।

अकस्य भविष्यत्काल इति । नाधमर्ण्ये । तस्य तत्तासम्भवात् । इनसु

भविष्यदाधमर्ष्योरिति । तस्योभयोरपि सम्भवात् । ननु च साम्यादि
संख्यातानुदेशेन भवितव्यम् । नैतदस्ति । स्वरितेन हि संख्यातानुदेशो
भवति । नचेह तदर्थं स्वरितत्वं प्रतिज्ञायते । कटं कारको व्रजतीति ।
तुमुण् (३।३।१०) ण्वुलावित्यादिना ण्वुल् । ग्रामं गमीति । गमेरिनिः । स च
भविष्यति गम्यादय इति (३।३।३) वचनाद् भविष्यत्कालविषयः । शतं दायीति ।
आवश्यकाधमर्ष्यो (३।३।१७०) णिनिः । यवानां लावक इति । ण्वुल्
(३।१।१३३) ढचाविति ण्वुल् । अवश्यंकारीति । आवश्यके णिनिः । वर्षशतस्र
पूरक इति । पूरी आप्यायने । चौरादिकः । तस्माण्ण्वुल्ढचाविति
(३।१।१३३) भविष्यत्काले ण्वुल् । सहि त्रिषु कालेषु भवति । भविष्यदधि-
कारविहितस्याकस्येदं ग्रहणमिति । इह हि भविष्यदिति स्वर्थेति । स्वरिते-
नाधिकारावगतिर्भवति । तेन भविष्यदधिकारविहितस्येदमकस्य ग्रहणम् ।
न सर्वस्य ।

७१ । कृत्यानां कर्त्तरि वा ।

गेयो माणवकः सान्नामिति । भव्यगेयेत्यादिना (३।४।६८) कर्त्तरि गेयशब्दो
व्युत्पादितः । गायतीति गेयः । सान्नामिति कर्मणि षष्ठी नित्यमेव भवति ।
वक्तव्य इति व्याख्येय इत्यर्थः । तत्रेदं व्याख्यानम् । न लोकाव्ययनिष्ठेत्यत्र
(२।३।६८) नेति योगविभागः कर्त्तव्यः । तेनोभयप्राप्तौ कृत्ये षष्ठ्याः प्रतिषेधो
भविष्यति । अथवा कृत्यानामिति योगविभागाश्रयणात् । अत्र च नित्यनुवृत्तेः ।
वेति व्यवस्थितविभाषाविज्ञानाद्वा । उभयप्राप्तौ कृत्ये षष्ठीप्रतिषेधो भविष्यति ।
तेन क्रष्टव्या शाखां ग्रामं देवदत्तेनेति । कृषेरनुदात्तस्य (६।१।५८) चर्दुप-
धस्यान्यतरस्यामित्यमागमो भवति । अत्र देवदत्ते कर्त्तरि षष्ठी मा भूदिति ।
एवमुभयप्राप्तौ कृत्ये षष्ठ्याः प्रतिषेधो वक्तव्य इतुराक्तम् । कर्मणि तु शाखायां
कृतेनाभिहितत्वादेव षष्ठी न भविष्यति । ग्रामस्याप्रधानत्वादेव यथैव हि
कृत्याः प्रधाने कर्मणि भवन्ति नाप्रधाने तथा षष्ठ्यपि । नचेह ग्रामः
प्रधानं कर्म । किं तर्हि ? शाखेति ।

७२ । तुल्यार्थैरतुलोपमाभ्यां तृतीयाऽन्यतरस्याम् ।

तुल्यार्थैः सदृशार्थैरित्यर्थः । अर्थग्रहणं पदान्तरनिरपेक्षया ये तुल्यार्थता-
माहुस्तत्परिग्रहार्थम् । तेन पदान्तरसामिधेयेन द्योतका इवादयो निवर्त्तिता
भवन्ति गौरिव गवय इति । यथा गौ स्तथा गवय इति । स्वरूप-
निवृत्त्यर्थन्वर्थग्रहणं न भवति । बहुवचननिर्देशादेव स्वरूपविधेर्निरस्तत्वात् ।
इहापि पितृसुख्यः प्रज्ञयेति प्रज्ञाशब्दात् षष्ठी न भवति । हेतुत्वेन कारणत्वेन
वा प्रज्ञाया विवक्षितत्वात् । इतरथाहि तृतीयानुक्त्येतति । तस्या अनन्तर-
सूत्रे श्रुतत्वात् । अन्यतरस्याग्रहणस्य त्वेतदेव प्रयोजनमिति । तदेव
चकारेणानुक्त्यत इति ।

७३ । चतुर्थी चाशिष्यायुष्यमद्रभद्रकुशलसुखार्थहितैः ।

तृतीयानिर्देशादेवार्थग्रहणे सिद्ध्यर्थग्रहणादर्थशब्दः पृथगेव निमित्तं विज्ञा-
यते । कथं पुनस्तृतीयाग्रहणादर्थग्रहणं सिध्यति ? अपरिसमाप्तत्वादस्य वाक्यस्य
योग इत्यध्याह्नियते । स चार्थैरेव सम्भवति । न शब्दैरिति सामर्थ्यादर्थ-
ग्रहणं सिध्यति ।

इति बोधिसत्त्वदेशीयाचार्यश्रीजिनेन्द्रबुद्धिपादविरचितायां

काशिकाविवरणपञ्जिकायां द्वितीयाध्यायस्य

तृतीयः पादः समाप्तः ॥२।३॥

अथ

काशिकाविवरणपञ्जिका ।

—◇४३-४३७३◇—

द्वितीयोऽध्यायः ।

चतुर्थः पादः ।

१ । द्विगुरेकवचनम् ।

अत्र यदि पारिभाषिकमेकवचनं गृह्येत तदानुप्रयोग एकवचनं न स्यात् पञ्चपूर्वीयं शोभनेति । अनुप्रयोगस्याद्विगुत्वात् । यदि पारिभाषिकमेकवचनमिहाभिप्रेतं स्यात् तदा द्विगुरेकवचनमित्येवं ब्रूयात् । तस्मादन्वर्थस्यैकवचनस्येदं ग्रहणं न पारिभाषिकस्येति मनसि कृत्वाह एकस्य वचनमेकवचनमिति । एतेनैकवचनशब्दस्य षष्ठीसमासतां दर्शयन्नन्वर्थतां दर्शयति । एकस्य वचनं वाचक मेकवचनमिति । वक्तुमिति वचनम् । कृत्यल्युटो बहुलमिति कर्त्तरि (३।३।११३) लुगट् । एकवचनस्यैवार्थं पर्यायान्तरेण स्पष्टीकर्त्तुमाह एकार्थस्येत्यादि । ननु चैकवचनमिति पुल्लिङ्गेन भवितव्यम् ? कथम् । द्विगोः पुल्लिङ्गत्वात् । न । लिङ्गसामान्यस्य विवक्षितत्वान्नपुंसकलिङ्गेनैव सामान्येन निर्देशः कृत इत्यदोषः । तदनेन प्रकारेणेति । अन्वर्थस्यैकवचनशब्दग्रहणात्मकेनेत्यर्थः । न चानेकार्थाभिधायिनः शब्दस्य वचनशतैरप्येकार्थाभिधायित्वं शक्यते कर्त्तुम् । शब्दानामर्थाभिधायित्वस्य स्वाभाविकत्वात् । उच्यते चेदं वचनम् । ततः सामर्थ्यादतिदेशोऽयं विज्ञायत इत्यत आह द्विग्वर्थस्यैकवक्त्रावो विधीयत इति । अस्यैवार्थं स्पष्टीकर्त्तुमाह द्विग्वर्थ एकवक्त्रवतीति । यद्येवं तद्वितार्थं यो द्विगुस्तस्याप्येकवक्त्रावः प्राप्नोति । पञ्चसु कपालेषु संस्कृता संस्कृता वा पञ्चकपालौ पञ्चकपाला इत्यत आह समाहारे द्विगोश्चेत्यादि । चकारोऽवधारणे । समाहारद्विगोरेवेति यावत् । कथं पुनः समाहारद्विगोरेव ग्रहणं लभ्यते ?

एवं मन्यते । इन्द्रश्चेत्यत्र (२।४।२) चकारेण द्विगुरनुक्त्यते । यस्मिन्नर्थे इन्द्र
 एकार्थी भवति तस्मिन्नेवार्थे द्विगोरप्येकवद्भावो यथा स्यादिति । इन्द्रश्च समाहार
 एकार्थी भवति । नान्यत्र । तस्माद् द्विगोरप्येकवद्भावस्तत्रैव भवति ।
 अतः समाहारे द्विगोरेवेदं ग्रहणं युक्तमभवति । यदि तर्हि समाहारद्विगोरेवेदं
 ग्रहणं तदा निष्प्रयोजनोऽतिदेशः । तथाहि समाहारो द्विगोरर्थः ।
 समाहारश्च भावसाधनः । समाहरणं समाहारः समुदायः । स चैक एव ।
 तत्र न्यायप्राप्तमेवैकवचनमिति निष्फलः सूत्रारम्भः । नैतदस्ति । यतः
 समुदायिभ्योऽन्यः समुदाय इत्यस्मिन् दर्शने ऽनेकद्रव्यात्मकत्वात् समुदाय-
 स्यैकवचनं न सिध्यतीतीदमारब्धम् । तथाचोक्तं भाष्ये प्रत्यधिकरणं वचनोत्-
 पत्तेः संख्यासामानाधिकरण्याच्च द्विगोरेकवचनविधानमिति । प्रत्यधिकरणं
 प्रतिद्रव्यम् । वचनस्योत्पत्तौ प्रत्यभिधेयद्रव्यसमवायिनी संख्या विभक्तेः
 प्रयोजिकोत्पद्यते । द्विगोश्च योऽर्थः सोऽनेकद्रव्यात्मकः । तथाहि पञ्चपूनाः
 समाहृताः । समाक्रियमाणानां पूलानां पञ्चसंख्यावच्छिन्नत्वात् संख्या-
 सामानाधिकरण्याच्च पञ्चैतानि द्रव्याणीति कृत्वा समुदायस्यैकवचनं न
 मिह्यति । तत्रासत्यस्मिन् वचने बहुत्वाद् बहुवचनं स्यात् । अत एकवद्भावो
 विधीयत इति वाक्यार्थः । समुदायिभ्योऽन्यः समुदाय इत्यस्मिन् दर्शने
 सूत्रमिदं प्रत्याख्यातव्यमेव । तथाचोक्तम् भाष्ये नवा समाहारैकत्वा-
 दिति । नवा योगारम्भेणैवार्थः । यस्मादेकोऽयमर्थः समाहारो नाम ।
 तत्रैकत्वादेकवचनं भविष्यतीति वाक्यार्थः । पञ्चपूनीति । अकारान्तोत्तर-
 पदो द्विगुः स्त्रियां भाष्यत इति (२।४।३०, वा) स्त्रीत्वे सति द्विगोरिति
 (४।१।२२) ङीप् । अर्थस्यैकत्वादित्यादिना ऽर्थातिदेशस्य फलं दर्शयति ।

२ । इन्द्रश्च प्राणितूर्यसेनाज्ञानाम् ।

अत्राङ्गशब्दः समुदाये परिसमाप्यते प्रत्येकं परिसमाप्यते वा ? तत्र
 यदि समुदाये परिसमाप्यते तदैकमेवेदं वाक्यं स्यात् । तथाच व्यतिकरः
 प्रसज्येत । प्राणितूर्यसेनाज्ञानां परस्परसञ्चितानां यो इन्द्रो व्यतिकीर्णा-
 वयवस्तस्यैकवद्भावः स्यात् । प्रत्येकं परिसमाप्तौ त्वेष दोषो न भवति ।

तत्र हि प्राण्यङ्गानां इन्द्र एकवद्भवतीत्येवमादीनि त्रीणि वाक्यानि सम्प्रत्यन्ते । स्वविषये यत्र बहुवचनान्तं वाक्यं क्रियते तत्र प्रथमेन वाक्येन प्राण्यङ्गानां प्राण्यङ्गैरेव यः समासस्तस्यैकवद्भावो विधीयते । द्वितीयेन वाक्येन तूर्याङ्गानां तूर्याङ्गैः । तृतीयेन सेनाङ्गानां सेनाङ्गैरिति न भवति सङ्करप्रसङ्गः । नहि चतुर्थं वाक्यमस्ति येन व्यतिकीर्णवयवस्य इन्द्रस्यैकार्थता स्यादिति मन्यमानः प्रत्येकं वाक्यपरिसमाप्तिपक्षमाश्रित्याह अङ्गशब्दस्येत्यादि । तथा तूर्याङ्गानामिति इन्द्र एकवद्भवतीत्यपेक्ष्यते । एवं सेनाङ्गानाञ्चेत्यत्रापि । पाणिपाद मिति । अत्र यदि प्राण्यङ्गमपि प्राण्यङ्गणेन गृह्यते तदा जातिर (२।४।६) प्राणिनामिति प्रतिषेधे प्राप्ते वचनमिदम् । अथ न गृह्यते तदा जातित्वादेव सिद्धे व्यतिकरनिरासार्थम् । मार्दङ्गिकपाणविकमिति । इहाप्यप्राणिना (२।४।६) मिति प्रतिषेधे प्राप्ते वचनमिदम् । अप्राणिनान्तु जातिर (२।४।६) प्राणिनामित्येवं सिद्धं यथा पणवस्तदङ्ग मिति । रथिकाश्चारोहमिति । रथिकाश्चारोहाश्चेति वृत्तिपदार्थस्य बहुत्वं दर्शयितव्यम् । यस्माद् बहुत्वमेव सेनाङ्गत्वे कारणम् । बहुत्वाभावे सेनाङ्गत्वनास्तीति रथिकाश्चारोहाविति भवितव्यम् । हस्त्यश्वादिषु परत्वात् पशुइन्द्रविभाषयैव भवितव्य मिति । विभाषा (२।४।१२) वृक्षस्तृगीत्यादिना । इतरतरयोग इत्यादिना इन्द्रप्रकरणस्य प्रयोजनं दर्शयति । प्राण्यङ्गादीनां समाहार एवेत्यादिना विषयविभागार्थतां स्पष्टीकरोति ।

३ । अनुवादे चरणानाम् ।

चरणशब्द इत्यादिना सूत्रस्य विषयं दर्शयति । तथाहि यो हि कठादिप्रोक्ताध्ययनविशेषः शाखा तत्र यदा चरणशब्दो वर्त्तते तदा जातिरप्राणिनामित्येव (२।४।६) सिद्धम् । यदा तु शाखानिमित्तकः पुरुषेषु वर्त्तते तदाप्राणिनामिति प्रतिषेधान्न सिद्धप्रतीतीदमारभ्यते । शाखानिमित्तक इति । शाखानिमित्तमस्येति बहुव्रीहिः । प्रमाणान्तरावगतस्येति । शब्दात् प्रमाणाद् यदन्यत् प्रमाणं तत् प्रमाणान्तरम् । तत् पुनः प्रत्यक्षादि । तेनावगतस्य परिच्छिन्नस्य शब्देन संकीर्त्तनमात्रमिति मात्रशब्दोऽर्थावगतित्युदासार्थः । उदगात् प्रत्यक्षादिति । उत्पूर्वादिणः प्रतिपूर्वात् तिष्ठते लुङ् । इणो गा (२।४।४५)

लुङीति गादेशः । गातिस्थेति सिचो (२।४।७७) लुक् । कठकालापमिति । कठेन प्राक्तमधीयत इति कठाः । कठशब्दात् प्रोक्तार्थं कलापिवैशम्पायनान्तेवासिभ्य-
 वेति (४।३।१०४) णिनिः । तस्य कठचरकालुक् (४।३।१०७) । तत स्तदधीते
 ४२।५८) तद्देतग्रन् । तस्य प्रोक्तालुक् (४२।६४) । छन्दोब्राह्मणानि च
 तद्विषयाणीति (४।२।६६) तद्विषयता । कलापिना प्रोक्तमधीयत इति
 कालापाः । प्रोक्तार्थं कलापिनोऽण् । इनखनपतर इति (६।४।१६४) प्रकृति-
 भावे प्रामे सन्नञ्चचारिपीठसर्पिकलापिकुथुमितैतिलिजाजलिलाङ्गलिशिलालि
 गिलिङ्गिङ्गकरसन्नसुपर्वणामुपसंख्यानमिति (६४।१४४, वा) टिलोपः । ततस्त-
 दधीते (४।२।५८) तद्देतग्रन् । तस्य प्रोक्तालुगिति (४।२।६४) लुक् । पूर्व्ववत्
 तद्विषयता च । कठाश्च कालापाश्च कठकालापम् । यदा तु प्रथमत एव
 उपदेश इति । अनवगतस्यैव प्राक् प्रमाणान्तरेण शब्देनाद्यं प्रतरायन मर्थस्य
 प्रथे प्रतिवचने वोपदेशः स यदा भवति तदात्र प्रतुरदाहरणम् । उदगुरिति ।
 घात इति ३४।११० भेजुस् । उखपदन्तादिति (६।१।८६) पररूपत्वम् ।
 स्थेणोरयतन्याञ्चेति वक्तव्य मिति व्याख्येयमित्यर्थः । तत्रेदं व्याख्यानं ।
 तुल्याधेरतुलोपमाभ्यामित्यतः (२।३।७२) सूत्रादन्यतरस्यामित्यनुवर्त्तते ।
 सा च व्यवस्थितविभाषा विज्ञायते । तेन स्थेणोरयतन्यामनुवादे चरणानामे-
 कवद्भावो भविष्यति । नान्यत्रेति । अयतनीति । लुङः पूर्वाचार्य्यप्रणीतैषा
 मंत्रा । अनन्दिषुरिति । टुनदि समृद्धौ । सिजभ्यस्तविदिभ्यश्चेति (३४।१०८)
 भेजुस् । उदयन्तीति । इणो यमिति (६।४।८१) यणादेशः ।

४ । अध्वर्युक्रतुरनपुंसकम् ।

अध्वर्युवेद इति । एतेनाध्वर्युशब्देनात्र यजुर्वेदो लक्ष्यत इति दर्शयति ।
 अथाध्वर्यो ऋत्विग्विशेषस्य यः क्रतुरिति क्रतुविशेषणमेवाध्वर्युग्रहणं कस्माच्च
 विज्ञायते ? अमभवात् । को हि तस्य क्रतुर्भवति ? अपितु धनव्ययशीलस्य ।
 यदपि तस्य क्रतो कर्त्तृत्वमस्ति तदपि ऋत्विगन्तरेण साधारणमित्यध्वर्युणै-
 केन तस्य विशेषणमयुक्तम् । ननु चाथर्ववेदविहितो यः क्रतु स्तत्रि-
 षत्यथमध्वर्युकेन कथं विशेषणं न स्यात् ? नहि तत्राध्वर्यवः सन्ति ।

नैतदस्ति । यदि ह्येतावत् प्रयोजनमभिमतं स्यात् तदाऽनथर्वण इति प्रतिषेधमेव कुर्यात् । लघीयसी हि साक्षात् प्रतिषेधे प्रतीतिर्भवति । तयीग्रहणं वा कुर्यात् । यदि चाध्वर्युणा क्रतुर्विशिष्येत तदेषुवज्रावित्यत्रापि स्यात् । इषुवज्रावपि ह्यध्वर्याः क्रतू भवतः । तयोरपि तत्कर्त्तृकत्वात् । तस्मादध्वर्युणां यजुर्वेदविदां यो वेदः सोऽध्वर्युशब्देनोपलक्ष्यते । स पुनर्यजुर्वेदः । तत्राध्वर्युवेदे यस्य क्रतोर्विधानं सोऽध्वर्युः क्रतुरिति । इतिकर्त्तव्यतोपदेशः प्रयोगश्चानुष्ठानात्मको विधानशब्देनोक्तः । यदि तर्ह्यध्वर्युक्रतुवाचिना मनपुंसकलिङ्गानां इन्द्र एकवद्भवतीति सूत्रात् । सदा सूत्रेऽध्वर्युक्रतुशब्दस्यानपुंसकमित्यस्य च इन्द्र इत्यनेन प्रकृतं सामानाधिकरण्येन निर्देशो नोपपद्यते । अतोऽध्वर्युक्रतुवाचिनामनपुंसकलिङ्गानामिति वक्तव्यं स्यादित्यत्र आह अध्वर्युक्रतुरनपुंसकमिति । गौणोऽयं निर्देश इति । गौण इत्यमुख्य औपचारिक इत्यर्थः । अध्वर्युक्रतवयवो इन्द्र उपचारिणाध्वर्युक्रतुरित्युक्तः । स एवानपुंसकलिङ्गावयवोऽनपुंसकमिति । गौणनिर्देशस्तु लाघवायां वेदितव्यः । यदि पुनरनपुंसकमित्यनेन मुख्यया वृत्त्या इन्द्र एवोच्येत तदा स नपुंसकमित्यस्यापवादोऽयं विज्ञायेत । अर्काश्वमेधमित्यादि । अर्कथाश्वमेधश्चेत्यर्काश्वमेधम् । सायाङ्गश्चातिरावयेति सायाङ्गातिरावम् । इषुवज्रावित्यादि । इषुवज्रप्रभृतयोऽध्वर्युक्रतवो न सञ्भवन्ति । नहि तेषामध्वर्युवेदे विधानम् । किन्तर्हि ? सामवेदे । राजसूयवाजपेये इति । एतो राजसूयवाजपेयशब्दो पुलङ्गावपि स्तः । तत्र यदा नपुंसकलिङ्गौ प्रयुज्येते तत्वेदं प्रत्युदाहरणम् । सोमयागेऽस्त्विति । यत्र यत्र सोमपानं विहितं ते सोमयागाः । तेष्वेव क्रतुशब्दो रूढः । न च दर्शपीणं मासौ सोमयागौ । अनपुंसकमित्युपादानात् स्वरूपग्रहणमिह न भवति । नहि क्रतुसामान्यो नपुंसकलिङ्गो भवति ।

५ । अध्ययनतोऽविप्रकृष्टाख्यानाम् ।

अधीतिरध्ययनमिति भावसाधनोऽध्ययनशब्दः । कर्मसाधनो वा । अधीयत इत्यध्ययनमिति । अध्ययनत इति । आद्यादिभ्यस्तस्युपसंभ्यात्

मिति (५।४।४४,वा) हेतुद्वितीयान्तात् तसिः । अत आह अध्ययनेन निमित्ते-
नेति । अविप्रकृष्टेति । अविप्रकृष्टाऽख्या येषां ते ऽविप्रकृष्टाख्याः । निमित्तस्य
साधारणत्वादविप्रकृष्टता । तत् पुनर्निमित्तं सूत्रोपात्तमेवाध्ययनमाख्यानाम-
धेयम् । पदकक्रमकमिति । पदमधीतं क्रममधीत इति क्रमादिभ्यो वुन्
(४।२।६१) । क्रमकवार्तिकमिति । वृत्तिमधीत इति वार्तिकः । क्रतूक्यादि-
सूत्रान्ताद् (४।२।६०) ठक् । कथं पुनः पदस्याध्येतुः क्रमस्य चाध्ययनेन
निमित्तेनाविप्रकृष्टता भवतीत्याह सम्पाठ इत्यादि । यस्मात् पदानां क्रमस्य
च यः पाठः स नातिभिन्नः । अन्योऽपि तादृश एव । अतः प्रत्यामन्नः ।
यतश्च पदान्यधीत्य क्रमोऽध्येतव्यस्ततोऽपि संपाठस्तयोः प्रत्यामन्नः । ततश्च
तेन सम्पाठेनाध्ययनेन निमित्तेन पदक इति क्रमक इति च या ऽध्येतुराख्या
मापि प्रत्यासन्ना भवतीत्यभिप्रायः । पितापुत्राविति । आनङ् नृतो
(६।२।२५) इह्व इत्यनङादेशः । तत्र हि पुत्रेऽन्यतरस्यामित्यतः (६।१।२२)
पुत्र इत्यनुवर्त्तते । अत्रापि पितेति पुत्र इति चाख्ये प्रत्यासन्ने ।
साधारणत्वान्निमित्तस्य । तथाहि जन्यजनकभावो द्वयोरपि तयोर्निमित्तम् ।
याज्ञिकवैयाकरणमिति । यज्ञमधीतं याज्ञिकः । क्रतूक्यादिना (४।२।६०)
ठक् । व्याकरणमधीतं वैयाकरणः । तदधीतं (४।२।४८) तद्देदित् ।
अस्यैवाध्ययननिमित्तत्वमनयोराख्ययोः । न तु प्रत्यासत्तिः । नहि
यज्ञाध्ययनेन व्याकरणाध्ययनेन वा तयोः क्रियाप्रत्यासत्तिर्नापि यन्त्र-
प्रत्यासत्तिः ।

६ । जातिरप्राणिनाम् ।

अयमपि गौण्या ह्युच्यते जातिर्हन्व इति सामानाधिकरण्येन निर्देशः कृतः ।
जातिवाच्यवयवो हन्वो जातिरित्युक्तः । जातश्च स्वरूपग्रहणं न भवति ।
अप्राणिनामिति प्रतिषेधात् । आरागस्तीति । ऋसो नपुंसके (१।२।४७)
प्रातिपदिकस्येति ऋरुः । नन्दकपाञ्चजन्याविति । संज्ञाशब्दयोरेव हन्वोऽयम् ।
न जातिशब्दयोः । अनेनाप्राणिनामित्यस्य पर्युदासतां दर्शयति । तेनायमर्थो
भवतीत्याह नञिवयुक्तेत्यादि । रूपरसगन्धस्पर्शा इत्यादि गुणजातिः । गमना-

कुञ्चनप्रसारणानीति क्रियाजातिः । जातिपरत्वे चेति । यदा जातेः प्राधान्येन विवक्षा तदा जातेः परत्वे प्रधानत्वे सति जातिशब्दानामयमेकवङ्गावो भवति । न नियतद्रव्यविवक्षायामिति । यदा क्वचिद् देशादौ नियतानां द्रव्यविशेषाणां विवक्षा भवति तदा जातिशब्दस्य प्रयोगेऽप्येकवङ्गावो न भवति । कुत एतत् ? जातिरित्यभिधानान् मुख्या जातिराश्रीयते । न गौणी । एतच्च प्रधाने कार्यसंप्रतयान्नभ्यते । एतदुक्तमभवति । यदा जातिरेव व्यक्तिविशेषमाश्रित्य प्रयुज्यते तदा नैकवङ्गावः । यदा तु व्यक्तिविशेषमनाश्रित्य प्रयुज्यते तदैकवङ्गाव इति । वदरामलकानीति । अत्र वदरामलकानाञ्च व्यक्तिप्रयुक्तानां प्रतीतिः । न जातिशब्दानाम् । अतएव व्यक्त्याश्रयं बहुवचनम् । अन्यथा जातेर्हित्वाद्बिवचनमेव स्यात् । न बहुवचनम् । अप्राणिनामिति पर्युदासोऽयम् । तेनायमर्थो लभ्यते । नञ्प्रयुक्तन्यायेन रूपरसस्पर्शादीनाञ्चैकवङ्गाव इति । अप्राणिनामिति प्रतिषेधे बहुत्वं श्रूयमाणं विधवापि बहुत्वं गमयति । तेन बहुप्रकृतेरेव द्वन्द्व एकवद् भवति । न द्विप्रकृतेः । आराशस्त्राविति ।

७ । विशिष्टलिङ्गो नदी देशोऽग्रामाः ।

विशिष्टशब्दोऽयं भेदवचनः । योऽपि क्तेन (२।१।६०) नञ्विशिष्टेनानञ् इत्यत्र सावधारणाधिक्ये विशिष्टशब्दो व्याख्यातः सोऽपि भेदहारेणैव प्रतिपत्तव्यः । तेनैह वृत्तिकारोऽपि भिन्नलिङ्गानामपीत्याह । अग्रामा इति प्रतिषेधादनयोः स्वरूपग्रहणञ् भवतीत्याह नदीवाचिनामित्यादि । यदि नदीवाचिनां द्वन्द्वो देशवाचिनाञ्चैकवद् भवतीत्ययमत्र सूत्रार्थोऽभिमतस्तत् कथं नदीदेश इत्ययं द्वन्द्व इत्यनेन प्रकृतं सामानाधिकरत्येन निर्देश इत्याह नद्यवयवो द्वन्द्वो नदीतुगच्यत इत्यादि । एतेन गौणः सूत्रे निर्देश इति दर्शयति । नदीदेश इत्ययं यदि द्वन्द्वसमासस्तदा व्यतिकीर्णवयवो द्वन्द्वो यस्य कश्चिदवयवो नदी कश्चिद्देशस्तस्यैकवङ्गावः स्यात् । किञ्च द्वन्द्वो भवन्नेष समाहारे वा स्यादितरेतरयोगे वा ? तत्र पूर्वस्मिन् पक्षे स नपुंसकमिति (२ ४।१७ नपुंसकत्वं स्यात् । इतरत्र तु द्विवचनमितीमं दापं

दृष्ट्वाह नदीदेश इति । असमास एवायं निर्देश इति । मद्रकेकया इति । मद्राश्च
 केकयाश्च मद्रकेकयाः । अथ नदीग्रहणं कस्मात् क्रियते ? न देशग्रहणादेव
 नदीग्रहणं सिद्धमित्यत आह नदीग्रहणमदेशत्वादिति । कस्मात् पुनर्नदी
 देशो न भवतीत्याह जनपदो हि देश इति । तत्रैव देशशब्दस्य रूढत्वात् ।
 यत् पुनर्नदीदेश इत्युच्यते तत् तात्स्थ्यात् । भवति हि तात्स्थ्यात्
 ताच्छब्दं यथा मञ्चा क्रोशन्तीति । तथाचेत्यादि । तस्माज्जनपद
 एव देशो नान्यः पर्वतादिः । एवञ्च कृत्वा देशग्रहणेन पर्वतादीनां ग्रहणं
 न भवति । अग्रामा इत्येतेत्यादि । लोके हि ग्रामग्रहणेन नगरग्रहणं
 भवति । तथाह्यभ्युग्राम्यशूकर इत्युक्ते नागरोऽपि न भवति । ततश्चेहा-
 ग्रामा इति प्रतिषेधः क्रियमाणो नगराणामपि प्राप्नोति । तस्मादग्रामा
 इति प्रतिषेधे नगरप्रतिषेधो वक्तव्यः । अग्रामा इत्यनेन नगराणां यः प्रतिषेधः
 प्राप्नोति तस्य प्रतिषेधस्य प्रतिषेधो वक्तव्यो व्याख्येय इत्यर्थः । तेन नगराणां
 विधिरेव भवति । तत्रेदं व्याख्यानम् । यदयं प्राचां (७।३ १८) ग्रामनगराणा-
 मित्यत्र ग्रामनगरयोर्भेदोपादानं करोति तज्ज्ञापयतीह शास्त्रे ग्रामग्रहणेन
 नगराणां ग्रहणं न भवतीति । तेनाग्रामा इति प्रतिषेधो नगराणां न
 भवति । उभयतश्चेत्यादि उभयस्मिन्नित्यर्थ उभयतः । यत्र कश्चिदवयवो
 ग्रामः कश्चिन्नगरं तत्र ग्रामाणां यः प्रतिषेध उच्यते स एव वक्तव्यो व्याख्येय
 इत्यर्थः । तत्रेदं व्याख्यानम् । अग्रामा इति प्रसज्यप्रतिषेधोऽयं विज्ञेयः ।
 न चेद्दृष्ट्वाह ग्रामा विद्यन्ते इति । तेन यत्र ग्रामग्रन्थोऽप्यस्ति तत्राप्येक-
 वक्तावो न भवतीति ।

८ । क्षुद्रजन्तवः ।

क्षुद्रशब्दोऽयमस्त्वेष यः कार्पण्यवति पुरुषे वर्तते यथा क्षुद्रो देवदत्त इति ।
 क्षण इति गम्यते । अस्ति च शीलहीनो ऽङ्गहीनश्च यथा क्षुद्राभ्यो
 (४।१ १३१) वेति । अत्र ह्यनियतपुंस्का विकलाङ्गाश्च स्त्रियः क्षुद्राग्रहणेन
 गृह्यन्ते । अस्ति च परिमाणापचये यथा क्षुद्रास्तण्डुला इति । इह तु
 जन्तुशब्दसन्निधानात् प्राणिशरीरस्याल्पतामाचष्टे । तेन परिमाणापचये

वर्तमानस्य क्षुद्रशब्दस्य ग्रहणं विज्ञायत इत्याह अपचितपरिमाणः क्षुद्र इति । अल्पशरीर इत्यर्थः । अपचितपरिमाणा चापेक्षाभेदादनवस्थितेति । अस्थिरेत्यर्थः । क्षुद्रजन्तुशब्दस्याभिधेयं प्रति स्मृतीरूपन्यस्यति क्षुद्रजन्तुरनस्थिः स्यादिति । क्षुदिर् संपेषणे । क्षुद्यत इति क्षुद्रः । औणादिकः स्फापीतञ्जीत्यादिना (उण्, २।१७०) रक् । क्षुद्रश्चासौ जन्तुश्चेति क्षुद्रजन्तुः । अनस्थिरिति । यस्यास्थीनि न विद्यन्ते । केवलं यस्य चर्मशोणितमांसमस्ति स क्षुद्रजन्तुः । अथवा क्षुद्रएव य इति । स्मृत्यन्तरमाह क्षोदयितुं यः शक्यते स क्षुद्रजन्तुः । शब्दार्थवशात् प्रसिद्ध एव लोके क्षुद्रजन्तुर्ग्राह्यः । स पुनर्मशकादिरङ्गे यस्यात्मीयं शोणितं नास्ति । येषां वा गोचर्ममात्रं राशिं हत्वापि नरः पतितो न भवति ते प्रसिद्धाः क्षुद्रजन्तव उच्यन्ते । शतं वा प्रसृतौ येषामिति । अपरा स्मृतिः । प्रसृतौऽञ्जली बद्धं येषां प्राणिनां शतं प्रसृतिर्भवति शतेन वा प्रसृतिः पूर्यते ते क्षुद्रजन्तवः । केचिदा नकुलादपीति । केचिद्वर्णयन्ति नकुलपथ्यन्ताः क्षुद्रजन्तव इति । इयमेव स्मृतिः प्रमाणमिति । अस्याः सर्वस्मृत्यनुग्राहिणीत्वात् । तथा ह्येतदुपलक्षितेषु क्षुद्रजन्तुषु स्मृत्यन्तरदर्शिता अपि क्षुद्रजन्तवोऽन्तर्भवन्ति । इतरा अपि स्मृतयः प्रमाणं कस्मान्न भवन्तीतग्राह इतरामामितग्रादि । अनस्थ्यादीनां स्मृतीनामा नकुलादपीति स्मृत्या विरोधः । तस्मान् नैताः प्रामाण्येनाभ्युपगम्यन्ते । तेन सर्वत्रेदं सिद्धं भवति । क्षुद्रजन्तव इति बहुवचननिर्देशाद्बहुप्रकृतेरेवैकवङ्गावो यथा स्यात् । तेनेह न भवति यूकालिप्ते दंशमशकाविति । अयच्च प्राणिजातार्थं आरम्भः । क्षुद्रजन्तव इति किमिति ? ननु च सूत्रस्याभावे किं प्रतुगदाहरणं स्यात् ? एवं मन्यते । अन्यथा हि जन्तव इति सूत्रं कर्त्तव्यम् । ततश्चातिप्रसङ्गः स्यादिति ।

६ । येषां च विरोधः शाश्वतिकः ।

प्रतिपक्षभावमात्रं लोके विरोधशब्देनोच्यते । तस्येह ग्रहणे सति छायातपावग्निजले इत्यत्रापि स्यादिति मत्वा वैरमिह विरोधीऽभिमत इति दर्शयितुमाह विरोधो वैरमिति । एवं मन्यते । क्षुद्रजन्तव इत्यतो जन्त-

ग्रहणमनुवर्त्तते । तेन जन्तूनां यो विरोधस्तस्येह ग्रहणं विज्ञायते । स च वैरस्वभाव एवेति । शाश्वतिको नित्य इति । शश्वदिति त्रैकाल्यमुच्यते । तत्र भवः शाश्वतिकः । कालाट् (४।३।११) ठञ् । अस्मादेव निपातनात् तान्तादपि को न भवति । यश्च त्रैकाल्ये भवति स नित्यः । गौपालिशालङ्कायना इति । गौपालयश्च शालङ्कायनाश्च गौपालिशालङ्कायनाः । नात्र शाश्वतिको विरोध इत्येकवद्भावो न भवति । चकारः पुनरस्यैव समुच्चयार्थं इति । प्रकृतस्यान्यस्य समुच्चेतव्यस्याभावादस्यैकवद्भावस्य समुच्चयार्थश्चकारो विज्ञायते । तेन किमभवतीत्याह तेन पशुशकुनीत्यादि । पशुशकुनिविभाषाया (२।४।१२) अवकाशो महाजोरभ्रम् महाजोरभ्राः । हंसवक्रवाकं हंसचक्रवाका इति । नित्यविरोधिनामेकवद्भावस्यावकाशो ब्राह्मणनास्तिकमिति (A) । श्वशृगालम् । अश्वमहिषम् । काकोलूकमित्यत्रोभयप्राप्ते परत्वात् पशुशकुनिविभाषा (२।४।१२) स्यात् । चकारस्य पुनरस्यैव समुच्चयार्थत्वाद्नेन नित्यमेकवद् भवति ।

१० । शूद्राणामनिरवसितानाम् ।

यद्यपि विष् बन्धन इति मिनोतिर्वन्धने वर्त्तते तथापि निरवपूर्वा वहिष्करणे वर्त्तते इत्याह निरवसानं वहिष्करणम् । दैर्भुक्ते पात्रं संस्कारिणापि न शुद्ध्यति तस्मात् ते ततो वहिष्कृताः पृथक् कृताः । न लभन्ते तत्र भोक्तृमित्यर्थः ।

११ । गवाश्वप्रभृतीनि च ।

गवाश्वादीनि कर्तृकवद्भावानि गणे पठ्यन्ते । तेषामनेन साधुत्वमात्रं विधीयते । नत्वेकवद्भाव इति दर्शयन्त्याह गवाश्वादीनीति । गवाश्वमित्यत्रमादीनामजैड्कपर्थ्यन्तानां पशुहन्धविकल्पे वचनमिदम् । कुजवामनप्रभृतीनां तयाणामप्राप्ते । श्वचाण्डालमित्यत्रविरोधार्थम् । विरोधे हि येषाञ्च विरोध (२।४।८) इत्येवं सिद्धम् । कदा च श्वचाण्डालस्याविरोधः ? यदा विरोधं हन्तो

नाचष्टे केवलञ्चार्थमात्रे वर्त्तते तदा खचाण्डालमिहास्तीति । स्त्रीकुमारं दासो-
माणवकमित्यप्राप्ते वचनम् । शटीपिच्छकमिति जातिरप्राणिनामिति (२।४६)
सिद्धे ऽबहुप्रकृत्यर्थः पाठः । उद्धखरमुद्गशमिति । पशुद्वन्द्वविभाषाप्राप्तौ
नित्यार्थम् । सूत्रशकदादीनां मांसशोणितपर्यन्तानामप्राणिजातीनामबहु-
प्रकृत्यर्थः पाठः । दर्भशरप्रभृतीनां तृणोलपपर्यन्तानां तृणद्वन्द्वविभाषायां
प्राप्तायां वचनम् । दासोदासादीनां त्रयाणामप्राप्ते । पुमान् (१।२।६७) स्त्रिये-
त्येकशेषो न भवत्यस्मादेव निपातनात् । गवाश्वप्रभृतिषु यथोच्चारितं द्वन्द्ववृत्त-
मिति । कथम् ? तथा रूपस्याश्रयणात् । गणपाठे हि यदेषां शब्दानां रूपं
तदाश्रितम् । तेन यथोच्चारितानामेकवद्भावलक्षणं द्वन्द्ववृत्तं भवति । रूपान्तरे
तु नायं विधिरिति । यदा ऽवङ् (६।१।१२३) स्फोटायनस्येत्यवङ् नास्ति
तदा रूपान्तरे जाते ऽनेन सूत्रेण यो विधिः क्रियते स न भवति । पशुद्वन्द्व-
विभाषैव प्रवर्त्तते ।

१२ । विभाषा वृक्षमृगतृणधान्यव्यञ्जनपशुशकुन्यश्ववडव-
पूर्वापराधरोत्तराणाम् ।

वृक्षादियग्रहणेनेह वृक्षादिविशेषवाचिनां ग्रहणम् । कथम् ? यस्मादन
हि वृक्षादिभिर्द्वन्द्वः प्रत्येकं विशिष्यते । तेनैषा विभाषा तुल्यजातीयेष्वेवा-
वतिष्ठते । विरूपेषु तुल्यजातीयेष्वपि । न स्वरूपेषु । तेषां द्वन्द्वो नास्ति ।
एकशेषविधानात् । विरूपेष्वपि न पर्यायेषु । तेषां द्वन्द्वाभावात् । द्वन्द्वा-
भावश्च युगपत्प्रयोगाभावात् । युक्तार्थाभावाच्च । चार्थाभावस्त्वर्थभेदाभावात् ।
भिन्नाधिष्ठाना हि चार्थता । न च पर्यायाणां भिन्नार्थता सम्भवति । तस्माद्
विरूपेष्वेव वृक्षादिविशेषवाचिष्वस्या विभाषाया उपस्थानम् । तेन विशेष-
ग्रहणं वृक्षादिषु विज्ञायते । न स्वरूपग्रहणम् । नापि पर्यायग्रहणम् ।
अथ सामान्यविशेषवाचिनां ग्रहणं कस्मान्न विज्ञायते । सम्भवति हि सामान्य
विशेषवाचिनां द्वन्द्वो यथा गोवलीवर्द्धमिति । न । अनभिधानात् । नहि
वृक्षध्वमिदं लोकेऽभिधानमस्ति । धवशब्दादेव तदर्थमभिधायिनो वृक्षशब्द-
स्यार्थस्वावगतत्वात् । धवादिशब्दप्रयोगे वृक्षादिशब्दस्य प्रयोगानर्हत्वात् ।

गोवलीवहमिष्यत्तु वलीवहसन्निधाने गोशब्दस्य स्त्रीगवीष्वेव वृत्तेर्हावपि
विशेषवाचिनाविति युक्तो हन्तः । येऽत्राग्राणिवाचिनस्तेषां जातिरग्राणिना-
मित्येकवङ्गावे (२।४।६) नित्ये प्राप्ते वचनमिदं विभाषार्थम् । परिशिष्टानामप्राप्ते ।
पशुग्रहणेनैव मृगादिग्रहणे सिद्धे पुनर्मृगादिग्रहणं किमर्थम् ? तुल्यजातीयानां
हन्तोऽयमेकवङ्गवतीतुक्तम् । अत्र पशुग्रहणेनैव सिद्धे मृगादिग्रहणे सत्यपि
पश्वन्तरेणैषां परस्पररेण वा हन्तो मा भूदित्येवमर्थम् । पशुहन्त इत्येवं सिद्धे
ऽश्ववङ्गग्रहणं नियमार्थम् । योऽन्य एतयोः पर्यायस्तत्र मा भूद् हयवङ्गवे
इति । बहुप्रकृतिरिति । बह्वर्था बहुवचनान्ता वा प्रकृतिर्यस्य स बहुप्रकृतिः ।
बह्वर्थानां फलादीना मेषां बहुवचनान्तानां वा हन्त एकवद् भवतीत्यर्थः ।

१३ । विप्रतिषिद्धज्ञानधिकरणवाचि ।

अद्रव्यवाचिनामिति । एतेनाधिकरणशब्दोऽत्र द्रव्ये वर्तते नाधार
इति दर्शयति । नहि विप्रतिषिद्धवाचिनां शब्दानामाधारे वृत्तिरस्ति ।
विभक्त्यर्थत्वादाधारशक्तेः । शीतोष्णे इति । शीतोष्णयोः सहानवस्थान-
नक्षणेनैव विरोधेन विरुद्धत्वाद्विप्रतिषिद्धवाचित्वम् । तथा सुखदुःखयोरपि ।
कामक्रोधाविति । क्रुद्धोऽपि काममाचरतीति नानयोर्विप्रतिषिद्धत्वम् ।

१४ । न दधिपयश्चादीनि ।

यथायथमिति । यथास्त्वं यस्य यदात्मीयं लक्षणं तेनेत्यर्थः तत्र दधि-
पयमी इत्यादीनां चयाणां व्यञ्जनवाचित्वाद् विभाषैकवङ्गावप्राप्तिः । ननु च
सर्पिर्धूनी मधुसर्पिणी इति राजदस्तादिष्वनयोर्निपातनादेवैकवङ्गावो न
भविष्यति । नैतदस्ति । पाक्षिको हि व्यञ्जनैकवङ्गावः ।, तत्र यस्मिन्
पक्षे स नास्ति तस्मिन्निपातनं पूर्वनिपातव्यभिचारार्थं स्यात् । इतरस्मिन्नपि
पक्षे एकवङ्गावनिषेधार्थोऽत्र पाठः । यद्येवमनेनैव सिद्धत्वाद्राजदस्तादिषु
पाठोऽनर्थकः स्यात् । नानर्थकः । बहुवचनार्थत्वात् । सर्पिर्धूनी ।
मधुसर्पिणीति । ननु तत्रापि द्विवचनान्तावेव पठ्येते ? यद्यप्येवं तथापि
शब्दाश्रयत्वात् परनिपातस्यार्थधर्मत्वाद् द्वित्वं नापेक्ष्यते । अर्थाश्रयस्त्वेकवङ्गाव
इति तत्प्रतिषेधे युज्यते संख्या विवक्षितम् । ब्रह्मप्रजापती इत्यादीनां

पञ्चानां समाहारैकत्वात् प्राप्तिः । शुक्लकृष्णाविति । विप्रतिषिद्धमित्यादिना (२।४।१३) । इध्वावर्हिषी इत्यादीनां समाहारैकत्वात् प्राप्तिः ।

१५ । अधिकरणैतावत्त्वे च ।

अधिकरणं वर्त्तिपदार्थ इति । वर्त्तिनं वर्त्तः समासः । भावे घञ् । वर्त्तोऽस्यास्तीति वर्त्ति समासावयवभूतम् । वर्त्ति च तत् पदञ्चेति वर्त्तिपदं तस्य पदस्यार्थोऽधिकरणमित्युच्यते । कथं पुनस्तस्याधिकरणत्वमित्यत आह सङ्गीत्यादि । आधारी ह्यधिकरणम् । वर्त्तिपदार्थश्च समासार्थस्याधारी भवति । तत्र तस्य समवायात् । वर्त्तिपदार्थोऽवयववैरवयवी समासार्थ आरभ्यते । अवयवी चावयवेषु समवैति । तस्येति । वर्त्तिपदार्थस्य । दश इमे दन्तीष्ठा इति । इन्द्रश्चेत्यादिना (२।४।२) प्राप्तिः ।

१६ । विभाषा समीपे ।

अधिकरणैतावत्त्वस्य प्रकृतत्वात् तदपेक्षयैव समीपत्वं विज्ञायत इत्यत्र आह अधिकरणैतावत्त्वस्य समीप इति । उपदशं दन्तीष्ठमिति । अत्राधिकरणैतावत्त्वं दशसंख्या । तत्समीपं नवैकादश वा । तत्र दशशब्द एतावत्त्वमाचष्टे । उपशब्दः सामीप्यम् । कथं पुनर्इन्द्रैकवद्भावो विकल्पमानोऽनुप्रयोगस्य लभ्यत इत्यत आह अव्ययस्येत्यादि । यद्यप्यर्थातिदेशादनुप्रयोगस्यापि विकल्पो लभ्यते तथापि परीक्षारान्तरमप्यस्तीति दर्शनार्थमस्योपन्यासः । तत्राव्ययस्य संख्याया अव्ययीभावो विहितोऽव्ययं (२।१।६) विभक्तौत्यादिना । बहुव्रीहिरपि विहितः संख्याव्ययासम्भे (२।२।२५) त्यादिना । अत्रैकवद्भावपत्र एकार्थस्य इन्द्रस्यैकार्थ एवाव्ययीभावोऽनुप्रयुज्यते । एकार्थत्वं पुनस्तस्य सामीप्यप्रधानत्वात् । यद्यप्यव्ययीभावोऽव्ययं तथाप्यभेदैकत्वं भेदाभावलक्षणं तस्यास्येव सामानाधिकरण्यम् । इतरत्र तु बहुर्थस्य इन्द्रस्य बहुर्थ एव बहुव्रीहिरनुप्रयुज्यते । बहुर्थं पुनर्बहुव्रीहेः समीपिनः प्राधान्यात् । बहुव्रीहि हिं समीपी प्रधानत्वाद् भेदसंख्यामुपादत्त इति बहुर्थी भवति । उपदशमिति । अव्ययीभावे शरत्प्रवृत्तिभ्य (५।४।१०७) इत्यनुवर्त्तमानं

ऽनञ्चेति (५।४।१०८) टच् समासान्तः । नस्तद्धित (६।४।१४४) इति टिलोपः ।
उपदशा इति बहुव्रीहौ संख्येये डजबहुगणादिति (५।४।७३) उच् ।

१७ । स नपुंसकम् ।

पञ्चगवमिति । गोरतद्धितलुकीति (५।४।८२) टच् । सग्रहणं द्विगोरपि
यथा स्यादित्येवमर्थम् । इतरथा ह्यनन्तरस्य विधिर्वा भवति प्रतिषेधो
(प, ६२) वेत्यनन्तरस्यैव द्वन्द्वस्य स्यात् व्यवहितस्य द्विगोः । नैतदस्ति । एकव-
चनमित्यनुवर्तते । तस्य नपुंसकमित्यनेन सम्बन्धे सति कुतो व्यवधानम् ?
नञ्चैकवचनेन विशेषो द्वन्द्वोऽनेनापेक्ष्यते । किं तर्हि ? एकवचनमात्रम् ।
प्रसिद्धापसंग्रहार्थं तर्हि सग्रहणम् । स इत्येतदनुवादो भविष्यति । अनुवादश्च
प्रसिद्धस्यैव भवति । तथाच यथादर्शनमियं लिङ्गव्यवस्था ऽख्यायत इति ।
तत्र द्वन्द्वैकवचनावे नित्यं नपुंसकत्वं विज्ञायते । द्विगोश्चानियता । तेना-
कारान्तोत्तरपदो द्विगुः स्त्रियां भाष्यत इत्येतदुपपन्नं भवति । पञ्चपूलीति ।
द्विगोरिति (४।१।२१) ङीप् । एतदेव द्विगोः स्त्रीप्रकरणे ङीष्विधानं ज्ञापकं
कचित् स्त्रियां द्विगुर्भाष्यत इति । पञ्चखट्वं पञ्चखट्वीति । उपसर्जनञ्चस्त्व-
कृतं पञ्चे ङीप् । पञ्चतच्चं पञ्चतच्चीति । नलोपे कृते पञ्चे ङीप् ।

१८ । अव्ययीभावश्च ।

अधिस्त्रीति । अव्ययं (२।१।६) विभक्तीत्यादिनाव्ययीभावः । ऋस्त्रो (१।२।४७)
नपुंसके प्रातिपदिकस्येति ऋस्त्वम् । उन्मत्तगङ्गं लोहितगङ्गमिति । अन्यपदार्थं
च संज्ञायामिति (२।१।२१) समासः । पूर्ववद्भस्त्वम् । पूर्वपदार्थप्रधानस्या-
लिङ्गत्वैव प्राप्तेति । अधिस्त्रीत्यादौ पूर्वपदस्यालिङ्गत्वात् । अन्यपदार्थप्रधान-
स्याभिधेयलिङ्गतेति । उन्मत्तगङ्गमित्यादौ देशोऽभिधेयः । स च पुंलिङ्ग-
इति पुंलिङ्गत्वं प्राप्तम् । पुण्याहमिति । कर्मधारयः । राजाहः सखिभ्यष्टजिति
(५।४।८१) टच् समासान्तः । रात्राह्नाहः (२।४।२८) पुंस्तीति पुंलिङ्गतायां
वचनम् । विषयमिति । पथः संख्याव्ययादेरिति (२।४।३०, वा) परवर्जितायां
प्राप्तायां वचनम् । कुगतिप्रादय इति (२।२।१८) समासः । चतुष्पथमिति

षष्ठीसमासः । समाहारद्विगी तु पूर्वैरेव सिद्धम् । ऋक् पूरबधूःपथामानश्च
इत्यकारः (५।४।७४) समासान्तः ।

१६ । तत्पुरुषोऽनञ्कर्मधारयः ।

नञ्मात्रस्य तत्पुरुषस्याभावान्नजात्र नञ्समासो लक्ष्यत इत्याह नञ्-
समासमिति । वक्ष्यति विभाषासेनासुराच्छायेति (२।४।३५) । अनन्तरयोगिष-
स्याधिकारस्य प्रयोजनं नास्तीत्यतस्तानुक्तद्वयं व्यवहितस्य विभाषासेनासुरेत्यादि
(२।४।३५) योगस्योपन्यासः । इत उत्तरेष्वनन्तरेषु योगेष्वस्य प्रयोजनाभावः ।
नहि संज्ञायां कन्योशीनरेषु (२।४।३०) तत्पुरुषो नञ्समासः । कर्मधारयो वा-
ऽस्तीत्यादिना भाष्ये प्रतिपादितः । दृढमेव इति बहुव्रीहिः । अथानञ्कर्म-
धारय इति कोऽयमिदंशः ? यदि ह्यत्र नञ्कर्मधारययोर्द्वन्द्वं स्तदा समाहारो
वा स्यादितरितरयोगे वा ? तत्र पूर्वस्मिन् पक्षे नपुंसकत्वं प्रसज्येत ।
इतरत्र तु द्विवचनम् । निर्देशस्य सौत्रत्वादुभयथाप्यदोषः । तथाहि
च्छन्दोवत् सूत्राणि भवन्तीति । छन्दसि च लिङ्गवचनव्यत्ययं तृतीयेऽध्याये
वक्ष्यति ।

२० । संज्ञायां कन्योशीनरेषु ।

प्रकृते न तदन्तविधिरिति प्रकृतस्य तत्पुरुषस्य कन्यया तदन्तविधि-
विज्ञायत इत्याह कन्यान्तस्तत्पुरुष इति । सौशमिकन्यमिति । सौशमीनां
कन्या इति षष्ठीसमासः । दान्तिकन्येति । अस्तीयं ग्रामस्य संज्ञा ।
नतूशीनरेषु । किं तर्हि ? ततोऽन्यत्वेति ।

२१ । उपज्ञोपक्रमं तदाद्याचिख्यासायाम् ।

उपज्ञायत इत्युपज्ञेति । आतञ्चोपसर्ग इति (३।३।१०६) कर्मण्यङ् ।
उपक्रम्यत इत्युपक्रमः । अत्राकर्त्तरि च कारके संज्ञायामिति (३।३।१८)
कर्मणि घञ् । नोदात्तोपदेशस्येत्यादिना (७।३।३४) वृद्धिनिषेधः । यद्यप्यु-
पज्ञेयस्योपक्रमस्य चेत्यादि । उपज्ञेयः परिज्ञेयः । उपक्रम्य उपक्रमितव्यः ।
आदिः प्राथम्यम् । पाणिन्युपज्ञमिति षष्ठीसमासः । तेन तत् प्रथमतः
प्रणीतम् । अकालकमिति । स स्वस्मिन् व्याकरणे कालाधिकारं न कृतवान् ।

व्याङ्गपत्रं दशङ्कुरणमिति । व्याङ्गिरप्यत्र युगपत्कालभाविनां विधीनां मध्ये दशङ्कुरणानि कृत्वा परिभाषितवान् पूर्वं पूर्वं कालमिति (B) । वाङ्मूर्तिः श्लोका वाङ्मूर्तिश्लोका इति षष्ठीसमासः ।

२२ । क्वाया बाहुल्ये ।

पूर्वपदार्थधर्मां बाहुल्यमिति । अत्र हेतुमाह शलभादीनामित्यादि । शलभादीनां बाहुल्यं शलभच्छायमित्यादौ हि गम्यते । नहि तेन विना क्वाया सम्भवति । अतः पूर्वपदार्थस्य शलभादेर्बाहुल्यं धर्मः ।

२३ । सभा राजाऽमनुष्यपूर्वा ।

इह कस्मान्न भवति राजसभेतीति । स्वं रूपं (१।१।६८) शब्दस्याशब्दसंज्ञेति वचनादिहैव युक्तम् भवितु मित्यभिप्रायः । तदुक्तमित्यादि । एतेन पर्याय-वचनस्यैवेत्यत्र इत्येतदामवचनेन द्रढयति । यतः पर्यायवचनस्यैवेत्यत्र तस्मा-देव हेतोरिदमुक्तम् । जित्पर्यायवचनस्यैवेत्यादि । कथं पुनः पर्याय-वचनस्यैव भवतीत्येषोऽर्थो लभ्यते ? यावता नेह सूत्रे तथाविधं वचनमस्ति । एवं मन्यते । ननु च पूर्वग्रहणमस्ति । अतः पूर्वग्रहणादेषोऽर्थो लभ्यते । कथम् ? यदि स्वरूपग्रहणं स्याद् राजाऽमनुष्यादित्येवं ब्रूयात् । पञ्चम्येव हि दिक्छब्दमध्याहारयिष्यति । न च सभान्तस्य तत्पुरुषस्य पूर्वशब्दादन्यो दिक्छब्दोऽप्याहर्तुं शक्यत इति किं पूर्वग्रहणेन ? तत् क्रियते ऽर्थग्रहणं यथा स्यात् । अर्थग्रहणे च सत्यराजा ऽमनुष्यपूर्वा इति द्विष्यतिषेधो वर्ण्यते

(B) In the printed edition of the काशिका, it is व्याङ्गपत्रं दुष्करणम् । On this the पदमञ्जरी says दुषिति सङ्गतशब्दो यथावत् दुष्करणम् । The हस्तिकार again cites this example in मातृपञ्चपञ्चमकार्यं नपुंसके (६।१।१४) । But दशङ्कुरण occurs in my 1st, 3rd, & 13th. MSS. as well as in the Poona one. The explanation supplied by the व्यासकार is perhaps not clear enough for those who are not acquainted with व्याङ्ग's work. मैत्रेयविरचित Explaining the Rule (2. 4. 21) in his तन्त्रादीप, says :—“पूर्वं पूर्वं कालमिति । पूर्वं प्रथमं पूर्वं भूतायाः कालं परिभाषितवान् । पश्चाद् वर्तमानादिकमित्यर्थः । अथवा पूर्वं पूर्वंमिति । प्रथमतःमित्यर्थः । पूर्वप्रथमयोर्यातिशयविशेषायां द्विवचनमिति (८।१।१९, वार्त्तिक) विशेचनम् । अस्य दशङ्कुरणानीत्यनेन सम्बन्धः । तदयमर्थः । प्रथमतः दशङ्कुरणानि कृत्वा कालमयतनादिकं परिभाषितवान् ।”

ऽराजपूर्वा ऽमनुष्यपूर्वेति । तदनेन नञिव्युक्तन्यायेन तत्सदृशा राजपर्याया गृह्यन्ते । नतु तद्विशेषाश्चन्द्रगुप्तादयः । नहि ते राजार्थस्य वाचका इति । अथवार्थग्रहणेऽस्मिन् विभाषा समीप (२।४।१६) इत्यतो विभाषाग्रहण-मनुवर्त्तते मण्डूकप्रुतिन्यायेन । सा च व्यवस्थितविभाषा विज्ञायते । तेनेह पर्यायवचनस्यैवैश्वरादेर्ग्रहणम् भविष्यति । नान्यस्य । अमनुष्यशब्दो हि रुद्धिरूपेण रत्नःपिशाचादिषु वर्त्तत इति । यद्येवममनुष्यकर्त्तृके (३।२।५३) चेत्त्यत्र यदुदाहरिष्यति जायापन्नस्त्रिलकालकः पतिव्री पाणिरखा श्लेष्मन्नं मधु पित्तन्नं घृतमिति तद्व्याहृत्यते । नैष दोषः । अत्र हि चकारः क्रियते । तस्यैव विधेः समुच्चयार्थः । तेन पुनर्विधानात् कृत्यलुगटो (३।३।११३) बहुलमिति वचनाद्वा रत्नःपिशाचादिभ्योऽन्यत्रापि भविष्यति । अथवा ऽमनुष्यशब्दोऽयं द्विविधः । अस्त्रेवायमव्युत्पन्नो रुद्धिशब्दो यो रत्नःपिशाचादिषु वर्त्तते । अस्ति च व्युत्पन्नो नञ्समासः । तत्रेहाव्युत्पन्नस्य रुद्धिशब्दस्य ग्रहणम् । अमनुष्यकर्त्तृके चेत्त्यत्र (३।२।५३) व्युत्पन्नस्यारुद्धिशब्दस्य ग्रहणमित्यविरोधः । देवदत्तसमेति । देवदत्तशब्दो न राजपर्यायः । नाप्यमनुष्यवचनः ।

२४ । अशाला च ।

सभाशब्दोऽयमस्येव कुटीवचनः । दीर्घा सभा ऋक्षा समेति । अस्ति च सङ्घातवचनो यथा ब्राह्मणानां सभा स्त्रोणां समेति । इह चाशालेति कुटीवचनप्रतिषेधादितरो गृह्यत इत्यत्र आह सङ्घातवचन इत्यादि ।

२५ । विभाषा सेनासुराष्ट्रायाशालानिशानाम् ।

श्वनिशमिति । यस्यां निशायां श्वानो मत्ता विहरन्ति (C) सा श्वनिशं श्वनिशेति चोच्यत इति ।

२६ । परवस्त्रिङ्गं द्वन्द्वतत्पुरुषयोः ।

किमर्थमिदम् ? इहायं द्वन्द्वः सर्वपदार्थप्रधानः । स यदा भिन्नलिङ्गा-

(C) स्वरनीति पाठान्तरम् । स्वरानि शब्दायने भवन्तीत्यर्थः । स्तु शब्दोपतापयोः । हरदत्त स्त्राह यस्या निशायां श्वान उपवसन्ति सा श्वनिशं नियुच्यते । सा पुनः कृष्णचतुर्दशी । तस्यां हि श्वान उपवसन्तीति प्रसिद्धं रिति । श्वनिशा कृष्णचतुर्दशीत्याहुरिति च भट्टोजिः । श्वनचतुर्दश्यामुपवसतः पश्याम इति शबरभाष्ये ।

वयवो भवति तदा पूर्वोत्तरयोः पदयोर्भिन्नलिङ्गयोरनुशाहकमेकं लिङ्गं नास्ति
 द्वेन समुदायो व्यपदिश्यते । उभाभ्याञ्च युगपदसम्भवादशक्यो व्यपदेशः कर्तुम् ।
 अतः पर्यायः स्यादिति इन्द्रेणियमार्थं वचनम् । तत्पुरुषोऽपि द्विविधः ।
 पूर्वपदार्थप्रधान उत्तरपदार्थप्रधानश्चेति । ततो य उत्तरपदार्थप्रधानस्तत्-
 पुरुषस्तस्य प्रधानत्वादेव परस्य यलिङ्गं तत्समुदायस्य भविष्यतीति तं प्रत्य-
 नर्थकं वचनम् । यस्तु पूर्वपदार्थप्रधानस्तस्य पूर्वपदस्य यलिङ्गं तस्मिन् प्रसक्त
 उत्तरपदस्य यलिङ्गं तद्विधीयत इति तत्र विध्यर्थमेतद् भवति । इन्द्रस्य
 तत्पुरुषस्य चेति । एतेन इन्द्रतत्पुरुषयोरिति षष्ठीयमिति दर्शयति । न
 मममी । यदीयं मममी स्यात् तदा इन्द्रे तत्पुरुषे च यत् परं तदीयं लिङ्गं
 पूर्वपदस्याप्येतत् । परशब्दस्य सम्बन्धिः शब्दत्वात् । तथाच मयूरीकुण्डावित्यत्र
 पूर्वपदस्य स्त्रीप्रत्ययो निवर्तते । तत्पुरुषेऽप्यर्धपिप्पलीत्याद्यं पूर्वपदस्यापि
 स्त्रीप्रत्ययः स्यात् । तस्मात् षष्ठीयम् । तथाच सति समासार्थस्यायमितिदेशो
 विज्ञायते । पूर्वपदस्य न प्रतिषिध्यते । नापि विधीयत इति न
 भवति पूर्वोक्तदोषावसरप्रसङ्गः । समासार्थस्य लिङ्गातिदेशादनुप्रयोगोऽपि
 समासार्थस्यैव विशेषणमिति तल्लिङ्गमेव भवति । कुण्डमयूर्याविमे इति ।
 उपसर्जनसंज्ञत्वं न भवति । उपसर्जनसंज्ञाया अभावात् । उक्तं ह्येतत्
 प्राक् । उपसर्जनमिति महत्याः संज्ञायाः प्रयोजनं मन्वर्थसंज्ञा यथा
 विज्ञायेत । अप्रधानमुपसर्जनमिति । इन्द्रश्च सर्वपदार्थप्रधान इति नाख्युप-
 सर्जनसंज्ञा । अर्धपिप्पलीत्यादावपि सत्येकविभक्तियोगे यथा पिप्पल्यादेरुप-
 सर्जनसंज्ञा न भवति तथोपसर्जनसंज्ञाविधावेव तत्प्रतिपादितम् । वक्तव्य इति ।
 व्याख्येय इत्यर्थः । तत्रेदं व्याख्यानम् । तत्पुरुष इत्यनुवर्तमाने पुनस्तत्-
 पुरुषग्रहणस्येतत् प्रयोजनं तत्पुरुषविशेषस्य परवलिङ्गता यथा स्यादिति ।
 तेन द्विगुप्राप्तापदानां पूर्वगतिसमासेषु परवलिङ्गता न भवति । अन्यथा यदि
 सर्वस्येयं तत्पुरुषस्य परवलिङ्गता स्यात् तदा परवलिङ्गं इन्द्रस्य चेत्येवं ब्रूयात् ।
 चकाराच्च प्रकृतस्य तत्पुरुषस्येति विज्ञास्यत एवेति । पञ्चकपाल इति
 तद्विधायं द्विगुः । संस्कृतार्थं उत्पन्नस्याणो द्विगोर्लुगनपत्य (४।१।८८) इति
 लुक् । प्राप्ताजीविक इति । प्राप्तापदे च द्वितीययेति (२।२।४) समासः ।

अलङ्घीविक इति । पर्यादयो ग्लानाद्यर्थे (२।२।१८, वा) चतुर्थेति समासः ।
निष्कौशाभिरिति । निरादयःक्रान्ताद्यर्थे (२।२।१८, वा) पञ्चम्येति ।

२७ । पूर्ववदश्ववड्वौ ।

अश्ववड्वयोर्विभाषैकवङ्गावो विहित इति । विभाषा (२।४।१२) वृक्ष-
मृग्यादिना । अर्थातिदेशश्चायम् । न निपातनमिति । निपातने हि
पूर्ववदिति वचनमनर्थकं स्यात् । अश्ववड्वावित्येवं ब्रूयात् । तेन द्विवचन-
मतन्त्रमित्यादिना ऽर्थातिदेशस्य फलं दर्शयति । निपातने हि वचनान्तरं
पूर्ववत्प्रकृता न स्यात् ।

२८ । हेमन्तशिशिरावहोरात्रे च क्न्दसि ।

परवत्प्रकृतापवादोऽयं योग इति हेमन्तशिशिरावित्यत्र नपुंसकत्वापवादः ।
परस्य शिशिरशब्दस्य नपुंसकत्वात् । अहोरात्रे इति । पुंलिङ्गत्वापवादोऽयम् ।
रात्राक्काहाः पुंसीति (२।४।२८) पुंलिङ्गत्वे प्राप्ते क्न्दसि लिङ्गव्यत्यय उक्त इति ।
व्यत्ययो बहुलमित्यनेन (३।१।८५) ।

२९ । रात्राक्काहाः पुंसि ।

परवत्प्रकृतया स्त्रीनपुंसकयोः प्राप्तयोरिति । रात्रिशब्दस्य स्त्रीलिङ्गत्वा-
दहःशब्दस्य च नपुंसकत्वात् । द्विरात्र इति । द्वयो रात्रयोः समाहारः ।
तद्वितार्थेत्यादिना (२।१।५१) समाहारे द्विगुः । अहः सर्वैकदेशसंख्यातपुण्याश्च
(५।४।४८) रात्रेरित्यच् समासान्तः । अत्र ह्यच् प्रत्यनुपूर्वात् सामलोक्
(५।४।७५) इत्यतोऽजित्यनुवर्त्तते । पूर्वाह्न इति । अह्नः पूर्वमिति विगृह्य
पूर्वापरेत्यादिना (२।२।१) समासः । रात्राहःसखिभ्यष्टजिति (५।४।८१)
टच् । अह्नोऽह्न एतेभ्य (५।४।८८) इत्यह्नादेशः । अह्नोऽदन्तादिति (८।४।७)
णत्वम् । द्विरह इति । पूर्ववत् समाहारे द्विगुः । पूर्ववट् टच् । न संख्यादेः
समाहार इति (५।४।८८) प्रतिषेधादह्नादेशो न भवति । अह्नष्टलोरेवे-
ति (६।४।१४५) टिलोपः । अनुवाकादय इति । केचिदाहुर्वहुव्रीहिरयम् ।
अनुक्रान्तो वाकोऽनयाऽनेन वा ऽनुवाकः । स्त्रीलिङ्गे नपुंसकलिङ्गे च प्राप्ते

वचनम् । अन्ये च मन्थन्ते योऽयं भावे घञ् स सामर्थ्यात् पुंलिङ्गः । तच्च हि नपुंसके भावे क्लोऽपवादः । स्त्रियाश्च क्तिन् । तेनासौ सामर्थ्यात् पुंस्त्रेवावतिष्ठते । यस्त्वकर्त्तरि कारके विधीयते स पुंसि नपुंसके च वर्त्तते । बाधकाभावात् । स्त्रियान्तु न भवति । यतः स्त्रियां क्तिन्प्रत्ययकर्त्तरि च कारके विधीयते । स विशेषविहितो घञं बाधते । इह च वचनकर्त्तरि च कारके (३।३।१८) संज्ञायामिति घञ् विहितः । अनूच्यते यत् पदं तदनुवाकः । कुगतिप्रादय इति (२।२।१८) समासः । अस्मिन् पक्षे नपुंसके प्राप्ते वचनम् ।

३० । अपथं नपुंसकम् ।

अपथमिति । पथो '५।४।७२) विभाषेति यदा समासान्तप्रतिषेधो नास्ति तददर्कपूर्वधूः (५।४।७४) पथामानच्च इत्यकारः समासान्तः । समासान्तनिर्देशाद् यदा समासान्तो नास्ति तदा पुंलिङ्गतैव भवति । अपन्था इति ।

३१ । अर्द्धर्चाः पुंसि च ।

अर्द्धर्चा इति । बहुवचननिर्देशादाद्यर्थं गम्यत इत्याह अर्द्धर्चादय इत्यादि । शब्दरूपाश्रया चेयमिति । शब्दरूपमाश्रयो यस्याः सा तथोक्ता । शब्दरूपमाश्रित्यार्थमनपेक्ष्य हिलिङ्गतेयं विधीयत इत्यर्थः । क्रियाशब्दस्याभिधेयवलिङ्गमिति भूतं कुण्डम् । भूता शाटी । भूतो घट इति । यौगिकस्याभिधेयवलिङ्गमिति लवणं शाकम् । लवणा यवागूः । लवणः सूप इति । लवणेन संसृष्टमिति संसृष्ट इति ठक् (४।४।२२) । तस्य लवणा-कुगिति (४।४।२४) लुक् । अतएव तद्वितार्थयोगे भूतत्वाद् यौगिकोऽत्र लवण-शब्दः । सारशब्द उक्तर्धे पुंलिङ्ग इति । यथा चन्दनसार इति । अपूर्व इति । अपूर्वशब्दोऽयं धर्माधर्मयोर्वर्त्तते तत्साधन इति । अष्टष्टोपार्जनं प्रति यस्याङ्गभावः स तत्साधनमित्यर्थः । स पुनर्यागादिः । कर्मशब्दो नकारान्त एवोभयलिङ्ग इति कर्म कर्मा चेति । (D)

(D) धर्मशब्दो नकारान्त एवोभयलिङ्गः । धर्मं धर्मां चेति कश्चित् पाठान्तरम् ।

३२ । इदमोऽन्वादेशेऽनुदात्तसृतीयदौ ।

आदेशः कथनमिति । प्रथमतः प्रतिपादनम् । शब्देनान्वादेशोऽनुकथन-
मिति । पश्चात् प्रतिपादनम् । तच्च यादृगमिहाभिप्रेतं तादृशं पश्चाद् वक्ष्यति ।
आभ्यां ह्रात्राभ्यामित्यादि । आदेश एषः । अथो आभ्यामित्याद्यन्वादेश एषः ।
अथोशब्देनात्रान्वादेश उच्यते ! ननु च त्यदाद्यत्वे कृते हलि लोपे (७।२।१०)
चाथो आभ्यामित्यादिरूपं सिध्यत्येव । तस्मादनुदात्तमेव केवलं विधेयम् ।
आदेशवचनन्वनर्थकमित्यत आह आदेशवचनमित्यादि । अव्ययसर्वनाम्नामकश्च
प्राक् टेरित्यकच् (५।३।७१) प्रत्यये कृते सत्यप्यनाप्यक (७।२।११२) इत्यधि-
कारादिद्रूपस्य लोपो नास्तीत्यसत्यादेशवचने रूपं न सिध्यति । ननु च
हलि लोप (७।२।११३) इत्यनेन हलादाविद्रूपस्य लोपेऽनेनाजादौ यथा
स्यादित्येवमर्थं कस्मात् भवति ? नैतदस्ति । सामर्थ्याद्वा हलादावेव
भवितव्यम् । तत्र स्मैभावादिषु कृतेषु । तस्मात् साकच्कार्यमादेशवचनम् ।
साकच्कार्ये चास्मिन्नारब्धे शित्करणं सर्वादेशार्थम् । अन्यथा ह्रालोऽन्यस्य
स्यात् । प्रयोजनाभावान्न भविष्यतीति चेत् ? न । अकारस्य त्वकारवचनं
दीर्घादेशनिवृत्त्यर्थं विज्ञायते । अथानुदात्तवचनं किमर्थम् ? यावतोऽिदं
(६।१।१७१) पदाद्यप्पुमुरैद्युभ्य इति विभक्तैरुदात्तत्वे कृतेऽनुदात्तं पदमेक-
वर्जमिति (६।१।१५८) प्रकृतेरनुदात्तत्वं भविष्यति । नैतदस्ति । सविभक्त्यर्थ-
मनुदात्तवचनम् । सविभक्तिकस्यानुदात्तत्वं यथा स्यात् । तेन सर्वानुदात्त-
मेवाभ्यामिति पदमन्वादेशे भवति । यदि पश्चादुच्चारणमात्रमन्वादेशस्तदेह
कस्मात् भवति ? देवदत्तं भोजयेमञ्च यज्ञदत्तमिति । अस्ति ह्रात्राप्यन्वा-
देशः । ततश्च द्वितीयाटोसूत्रेन (२।४।३४) इत्येनादेशः प्राप्नोतीत्यत
आह नेह पश्चादुच्चारणमात्रमित्यादि । तेनेह न भवतीति । नह्यत्रै-
कस्याभिधेयस्य पूर्वे शब्देन प्रतिपादितस्य द्वितीयं प्रतिपादनम् । किं तर्हि ?
अभिधेयान्तरस्य । तथाहि पूर्वं देवदत्तस्य प्रतिपादनम् । उत्तरकालं यज्ञ-
दत्तस्य । कथं पुनरयं विशेषो लभ्यते ? यावता पश्चादुच्चारणमात्रे ऽन्वादेश-
शब्दः प्रसिद्धः । न च सामान्यशब्दः शब्दान्तरसन्निधानादिकमन्तरेण विशेषे-
ऽवतिष्ठते । नैव दोषः । यस्माद्विभाषा खेनेत्यतो (२।४।२५) विभाषायदृष्टमनु-

वर्तते । सा च व्यवस्थितविभाषा विज्ञायते । तेनैवविधिविषय एवाव्यादेशोऽच
ग्रहीतव्यो नाव्यादेशमात्रम् । तस्माद्विशिष्टस्याव्यादेशस्य ग्रहणं युक्तमिति
भावः । यदपि च वक्ष्यति तत्र (२१४।३४) यत्र किञ्चिद्विधायित्वादि तदपीममेव
न्यायं हृदि कृत्वेति बोधव्यम् ।

३३ । एतदस्त्वतसो स्त्वतसौ चानुदात्तौ ।

अथो अत्रेति । सप्तम्यास्त्वल् (५।३।१०) । अथो अत इति । पञ्चम्या-
स्तसिल् (५।३।७) । पुनर्वचनमनुदात्तार्थमिति । एतदोऽशिति (५।३।५) यः
पाञ्चमिकोऽव्यादेशः स उदात्तः स्यात् । अनुदात्तश्चेत्यत इत्यनुदात्तार्थं वचनम् ।
अथ त्वतसोरिति किमर्थम् ? यावता त्वतसौ चानुदात्ताविति वचनात् तयोरिव
निमित्तभावो विज्ञास्यते ? नैतदस्ति । अन्वाचयोऽपि विज्ञायेत यथा कर्तुः क्यङ्
मलोपधेति (३।१।११) । अत्राविशेषेण क्यङ् भवति । तथात्राविशेषेण तावद-
शादेशो भवति । यत्र तु त्वतसौ दृश्येते तत्र तावनुदात्तौ भवतः । तस्मात्
तावन्निमित्तभावाद्यं त्वतसोरिति वक्तव्यम् । अथ त्वतसोरनुदात्तत्वं किमर्थम् ?
यावता लित्स्वर एव तयोरनुदात्तत्वं करिष्यति । नैतदस्ति । न ह्यत्र
लित्स्वरोऽस्ति । अनुदात्तस्यादेशस्य विधानात् । ननु च लित्स्वरे कृत
आदेशस्वरः क्रियते । यद्येवं लित्स्वरापवाद आदेशस्वरो विज्ञायेत ।
न चापवादविषयमुक्तर्गाऽभिनिविशते । तस्माद् यथा गोष्पदप्रमित्यत्र लिति
पूर्वमनुदात्तभावी नास्तीति प्रत्ययस्वर एव भवति तथेहापि स्यादिति त्वत-
सोरनुदात्तार्थं वचनम् । ततश्चैतदपि सर्वमनुदात्तं पदं भवति । ताविति वक्तव्ये
त्वतसोरिति वचनं स्पष्टार्थम् । गोष्पदप्रमिति । यावति विन्दजीवोः (३।४।३०) ।
चर्मोदरयोः पूरेः (३।४।३१) । वर्षप्रमाणं जलोपस्थान्यतरस्यामिति (३।४।३२)
णमुल् । जलोपस्थ ।

३४ । द्वितौयाटौस्सेनः ।

इदमेतदोरित्यादि । ननु चानन्तरत्वादेतद एवात्रानुवृत्तिः प्राप्नोति ।
नैतदसौ व्यवहितत्वादित्यत आह मण्डूकमुतिन्यायेनेत्यादि । एकमेवेदं विधान-
मिति । अयं दण्ड इत्यनेन दण्डस्य सप्तोपलक्षणमात्रं कृत्वा हरानेनेत्यने-

नैव हरणक्रियां प्रति दण्डस्य करणभावो निर्दिश्यत इत्येकं विधानम् ।
एतमात्रं डितं विद्यादित्यत्रापीषदर्थे क्रियायोगे मर्यादाभिविधौ च य इती-
(E) षदाद्यर्थस्याकारस्य निर्देशमात्रं कृत्वैतमात्रं डितं विद्यादित्यनेन वेदन-
क्रियां प्रत्याकारमात्रस्य कर्मभाव एव विधीयत इत्येकमेव विधानम् ।

३५ । आर्द्धधातुके ।

वधादिति । आशिषि लिङ् । लिङाशिषीत्यार्द्धधातुक (३।४।११६)
संज्ञा । इत्यादिति विधिनमन्त्रणेत्यादिना (३।२।१६१) लिङ् । विषयसप्तमी
चेयमिति । यदि परसप्तमी स्यात् तदा भव्यमित्यादि न सिध्यति ।
तथाहि हलन्तत्वादस्त्रादीनामृदलोर्ण्यदिति (३।१।१२४) श्यति कृते तस्मिन्
परतोऽस्तेर्भू (२।४।५२) रज्येयञजपो (२।४।५६) श्चिडिः (२।४।५४) ख्याजित्येत
आदेशाः सुप्रः । तत्र द्वयोर्द्वौ कृतायां तृतीयस्य युकि कृते भाव्यं प्रवेयमा-
ख्याय्य मित्यनिष्टं रूपं स्यात् । विषयसप्तम्यां त्वस्यामार्द्धधातुकत्वे विवर्चितं
प्रागेव प्रत्ययोत्पत्तेरादेशाः सुप्रः । ततोऽजन्तत्वादचो यदिति (३।१।८७) यतीद
यतीतीत्वे (६।४।६५) कृते सञ्ज्ञेषां गुणेऽस्त्रादेशस्य धातोस्तन्निमित्तस्यैवेत्यवादेशे
(६।१।८०) च भव्यं प्रवेयमाख्येयमिति सिध्यति । तस्माद् विषयसप्तमीयम् ।
न परसप्तमी । कथं पुनर्विषयसप्तमीयं लभ्यते । यावता तस्मिन्निति निर्दिष्टे
पूर्वस्थेति (१।१।६६) परिभाषोपस्थानात् परसप्तम्येव न्याय्या । न विषयसप्तमी ।
नैतदस्ति । आर्द्धधातुक इति सामान्यनिर्देशात् । न च सामान्ये पौर्वापर्य-
मस्ति । बुद्ध्या पौर्वापर्यमस्तीति चेत् ? नैवम् । एवं हि गौरवं स्यात् ।
अथवाचो यदित्यज्यङ्गणं (३।१।८७) ज्ञापकं विषयसप्तमीयमिति । पश्चाद्
यथा प्राप्तमित्यादि । आदेशेषु कृतेषूत्तरकालं यो यतः प्राप्नोति स ततो
भवतीत्यर्थः ।

३६ । अदो जग्धि ल्यप् ति किति ।

प्रजग्धेति । समानकर्तृकयोः पूर्वकाल (३।४।२१) इति ज्ञा । कुमति-
प्रादय इति (२।२।१८) समासः । समासेऽनञ्पूर्वे क्त्वा ल्यप् (३।१।३७) ।

(E) अयं भाष्यकारीयः श्लोकांशः । निपात (१।१।१४) एकाजगोडित्यत्र भाष्ये च स श्लोकः पठितः ।

जग्ध इति । भक्षस्तथोद्धोऽध इति (८।२।४०) तकारस्य धकारः । भक्षां जग्ध भक्षीति (८।४।५३) जग्धत्वम् । धकारस्य दकारः । भरो भरि सवर्ण इति (८।४।६५) लोपः । अथेहेदितो नुम् धातोरिति (७।१।५८) नुम् कस्माच्च भवतीत्यत आह इकार उच्चारणार्थ इति । यथा ऽद भक्षण इत्यत्राकार उच्चारणार्थ स्तथेहापीकारो वेदितव्यः । अथ ल्यबग्रहणं किमर्थम् ? ति कितीत्येव सिद्धम् । न सिध्यति । यस्मात् क्ताप्रत्ययस्य परत्वात्त्रावादेशः प्राप्नोति । नैतदस्ति । अन्तरङ्गत्वाज्जग्धादेशेन भवितव्यम् । अन्तरङ्गत्वन्तु तस्यैकपदाश्रयत्वात् । ल्यवादेशस्य तु वहिरङ्गत्वं समासाश्रयत्वात् । समासस्य चानेकपदाश्रयत्वात् । एवं तर्हि

जग्धो सिद्धेऽन्तरङ्गत्वात् ति किति यल्लग्न्युच्यते ।

तज्—आपयत्यन्तरङ्गाणां ल्यपा भवति बाधनम् ॥ इति

तेन दधाते जहातेश्च संपूर्वादिपूर्वाच्च क्ताप्रत्यये कृते यतिस्यतिमास्या-
मिति कितीत्यत (७।४।४०) स्ति कितीत्यनुवर्त्तमाने दधातेर्हि (७।४।४२) जहा-
तेश्च क्तीति (७।४।४३) हिरादेशो ल्यवादेशं बाधित्वा प्राप्तः । अस्मादेव
आपकात्त्रापा बाधितत्वाच्च भवति संघाय विहायेति । एवं . निर्दाय
दुर्दायेति दो ददु घोरिति (७।४।४४) ददादेशो न भवति । प्रस्थायेत्यत्र
यतिस्यतिमास्यामिति कितीतीत्वं (७।४।४०) न भवति । प्रखन्य प्रखायेति ।
जनसनखनां सज्भूलोरिति (६।४।४२) नित्यमात्त्वं न भवति । ये विभाषेति
(६।४।४३) विभाषैव भवति । तत्र हि विड्वनोरनुनासिकस्यादित्यत
(६।४।४१) आद्यग्रहणमनुवर्त्तते । प्रक्रम्य इति । क्रमश्च क्तीति (६।४।१८)
दीर्घत्व' न भवति । तत्र हि द्रलोपे पूर्वस्य दीर्घाऽण इत्यतो (६।१।१११)
दीर्घग्रहणमनुनासिकस्य क्तिभूलोः क्ङितीत्यतो (६।४।१५) भल्यग्रहणं
क्ङिति चानुवर्त्तते । आपृच्छेति । च्छीः शूङनुनासिके चेति (६।४।१८)
गकारो न भवति । प्रदीव्येत्यत्रानेनैव सूत्रेणोङ् न भवति । हलि (८।२।७७)
चेति दीर्घत्वम् । प्रपठेत्यत्रार्द्धधातुकस्येतीङ् (७।१।३५) न भवति ।

३७ । लुङ्सनो घञ् ।

अथसदिति । लुङिस्त्वात् पुषादिस्त्रेण (३।४।५५) षुरेडादेशः । जिघत्-

सतीति । सः स्याद्धातुक (७।४।४८) इति सकारस्य तकारः । घञ्भवेऽप्युप-
संख्यानमिति । घञ्भवे कर्त्तव्ये ऽचि तस्योपसंख्यानं प्रतिपादनं कर्त्तव्यं
मित्यर्थः । तत्रेदं प्रतिपादनम् । उत्तरसूत्रे चकारोऽनुक्तसमुच्चयार्थं स्तेन
घञ्भवोऽपि भवति । प्रघस इति । पचाद्यच् (३।१।१३४) ।

३८ । घञपोश्च ।

घास इति भावे घच् । प्रघस इति । उपसर्गेऽद (३।३।५८) इत्यप् । लङ्-
सन्घञषु घसृष्ट इत्येकयोगे कर्त्तव्ये योगविभागो वैचित्त्यार्थः ।

३९ । बहुलं छन्दसि ।

घस्तामिति ! लङ् । तसस्ताम् । आदादिकत्वाच्छपो लुक् । बहुल-
च्छन्दसमाङ्गयोगे (६।४।७५) ऽपीत्यङ्गमाभावः । अथवा लङ्गुदाहरणमेतत् ।
मन्त्रे छन्दस्त्वरेत्यादिना (२।४।८०) चूर्लुक् । सन्धिरिति । स्त्रियां क्तिन् ।
घसिभसोर्हलि चेत्युपधालोपः (६।४।१००) । भक्तो (८।२।२६) भक्तीति
सकारलोपः । अथ तु सिचोऽनेन लोपो विधीयते तदा च्छान्दसो वर्णलोपो
द्रष्टव्यो यथेष्कर्त्तारमध्वर इति । पूर्ववत् तकारस्य धकारः । घकारस्य जश्त्वम् ।
समाना सन्धिरिति (F) पूर्वापरप्रथमेत्यादिना (२।१।५८) समासः । समानस्य
च्छन्दस्यमूर्ध्वप्रभृत्युदकोऽस्ति (८।३।८४) सभावः । अत्तामिति । भक्तो भक्तीति
(८।२।२६) सिचो लोपः । तसस्ताम् । खरि चेति (८।४।५५) दकारस्य तकारः ।
अथवा लङ्गुदाहरणमेतत् । अथ बहुलग्रहणं किमर्थम् ? अन्यतरस्यांग्रहणमेव
कस्मान्न क्रियत इत्युक्ते कः पुनरेवं सति गुणो भवतीति पर्यनुयोगमाश-
ङ्गाच्च तदेवोत्तरार्थमपि भविष्यतीति । एतेनेहान्यतरस्यांग्रहणे सत्युत्तरसूत्रे-
ऽन्यतरस्यांग्रहणं न कर्त्तव्यं भवतीतीमं गुणं दर्शयति । तर्हीहैवान्यतरस्यां
ग्रहणमुत्तरसूत्रेऽनुवर्त्तिष्यते । यदि पुनरुत्तरसूत्रे बहुलग्रहणमनुवर्त्तेत तदा
किं स्यात् ? अन्यदपि किञ्चित् कार्यं भवतीत्याशङ्केत । कचिदन्वदेवे-
त्येषोऽप्यर्थो हि बहुलग्रहणस्याभीष्ट एव । घस्तामित्यत्रोपधालोपो न भवतीति ।
घसिभसोर्हलि चेति (६।४।१००) प्राप्तः । स बहुलग्रहणाच्च भवति ।

४० । लिट्यन्यतरस्याम् ।

लिटि परत इति । ननु चार्धधातुक (२३१३५) इति वर्त्तते । आर्धधातुक इति च विषयसप्तमीयमित्युक्तम् । तदयुक्तं लिटि परत इति वचनम् । नेदम-युक्तम् । आर्धधातुकशब्दस्यार्धधातुकत्वमनेकप्रत्ययसाधारणं सामान्यमर्थः । तेन च पौर्वापर्यं न सम्भवति । तच्च देशतो वा भवति कालतो वा । सामान्यस्य चादेशत्वात् कालत्वान्नित्यत्वाच्च तेन सह देशकृतं कालकृतञ्च पौर्वापर्यं नोपपद्यते । अतो युक्ता ऽर्धधातुक इति (२१४१३५) विषयसप्तमी । इह तु लिटी-त्यार्धधातुक उपासतः । सम्भवति चानेन पौर्वापर्यम् । किञ्च लिटि परभूते घञ्चुआदेशे विधीयमाने न किञ्चिदनिष्टमापद्यते । तस्मात् परसप्तम्यैषा युक्ता । जञ्चतुरिति । गमहनेत्यादिनोपधालोपः (६१४१८८) । शासिवसिघसी-नाञ्चेति (८१३१६०) षत्वम् । खरि चेति (८१४१५५) चत्वम् । आद । आदतुरा-दुरिति । अत आदेरित्यभ्यासस्य (७१४१७०) दीर्घः । ननु च घञ्चु अदन इत्येतस्य जघास जञ्चतु जञ्चुरिति भविष्यति । अद भक्षण इत्यस्यादादतु-रादुरिति । अस्ति घसिः प्रकृत्यन्तरम् । सृघस्यदः क्वरजिति (३१२१६०) क्वरज्विधानात् । तत् कथमिह लिटि विकल्पविधानम् । घसेः प्रकृत्यन्तरस्या-सर्वविषयत्वज्ञापनार्थम् । तेन तस्य सार्वधातुक आर्धधातुके च यत् लिङ्गं नास्ति वचनञ्च तत्र प्रयोगो न भवति ।

४१ । वेञो वयिः ।

इकार उच्चारणार्थ इति । नानुबन्धः । तेन नुम् न भवतीति भावः । उवायेति । लिट्यभ्यासस्योभयेषामिति (६१११७) संप्रसारणम् । जयतुरुयु-रित्यत्रापि ग्रन्थादिसूत्रेण (६१११६) संप्रसारणम् । अथ यकारस्य संप्रसारणं कस्मान्न भवतीत्याह लिटि वयो य इत्यादि । वेञ इति संप्रसारणं न भवतीति । वच्चादिसूत्रेण (६१११५) प्राप्तम् । वेञ इति (६१११४०) । तिषेधान्न भवति । तच्च हि न संप्रसारणे संप्रसारणमित्यतो (६१११७) नेति र्त्तते । उवायेत्यादि रूपं वये रात्मनेपदित्वान्न सिध्यतीति सूत्रारम्भः ।

४२ । हनो वध लिङि ।

अकारान्तश्चायमादेश इति । कुत एतत् । शैलीयमाचार्यस्य यत्रेह प्रकरणे व्यञ्जनान्त आदेश स्तत्रोच्चारणार्थमिकारं करोति यथा जग्धिरित्यादौ । तस्मादिकारान्ताकरणादकारान्तोऽयमादेश इति विज्ञायते । हलन्तलक्षणेति । वदन्नजहलन्तस्याध (७।२।३) इत्यनेन या वृद्धिर्विधीयते सा हलन्तलक्षणा ।

४३ । लुङि च ।

आत्मनेपदेषु लुङि विकल्पो यथा स्यान्नलिङि मा भूदिति । अनेन योग-विभागस्योत्तरार्थतां दर्शयति । एकयोगे हि सति लिङोऽप्युत्तरत्रानु-वृत्तेस्तत्राप्यात्मनेपदेषु विकल्पः स्यात् ।

४४ । आत्मनेपदेष्वन्यतरस्याम् ।

आवधिष्टेति । आङो यमहन (१।३।२८) इत्यात्मनेपदम् । आवधिषतेति । आत्मनेपदेष्वनत (७।१।५) इत्यदादेशः । आहतेति । हनः सिजिति (१।२।१४) क्तिञ्चम् । अनुदात्तोपदेशेत्यादिना (६।४।३७) ऽनुनासिकलोपः । ऋसादङ्गादिति (८।३।२७) सिचो लोपः ।

४५ । वृणो गा लुङि ।

अगादिति । गातिस्थेत्यादिना (२।४।७७) सिचो लुक् । अगुरिति । आत इति (३।४।११०) भेर्जुम् । उख्यपदान्तादिति (६।१।८६) पररूपत्वम् । लुङीति वर्त्तमान इत्यादि । लुङि चेत्यतो (२।४।४३) लुङ्यङ्घणेऽनुवर्त्तमाने यत् पुनर्लुङ्यङ्घणं कृतं तस्मैतत् प्रयोजनम् परस्मैपदेष्वपि यथा स्यात् । नित्यश्चात्मनेपदेषु । एतेनैतद् दर्शयति । पूर्वकं हि लुङ्यङ्घण मात्मनेपद-ग्रहणेनान्यतरस्याग्रहणेन च सम्बद्धम् । अतस्तदनुवृत्तौ तयोरप्यनुवृत्तिः स्यात् । तथाचात्मनेपदेष्वेव विकल्पेनादेशः स्यात् । तस्मादविशेषेण नित्यञ्च यथा स्यादित्येवमर्थं पुनर्लुङ्यङ्घणं क्रियते । अगायीति । चिण् भावकर्त्तारोरिति (३।१।६३) चिण् । आतो युक् चिण्कृतोरिति (७।३।३३) युक् । चिणो (६।४।१०४) लुगिति तकारस्य लुक् । इण्वदिक इति वक्तव्यमिति । यथेषो

गादेशो लुङि भवति तथेक् स्मरण इत्यस्यापि भवतीत्येतदर्थरूपं व्याख्येय-
मित्यर्थः । तत्रेदं व्याख्यानम् । बहुलञ्छन्दसीत्यतो (२।४।३८) बहुलप्रकृष
मनुवर्त्तते मण्डूकप्रुतिन्यायेन । तेनेकोऽपि लुङि गादेशो भविष्यतीति ।

४६ । णौ गमिरबोधने ।

गमयतीति । जनीजृष्णसुरञ्जोऽमन्ताद्येति (ग,सु,१८८) मित्वाङ्मुखत्वम् ।

४७ । सनि च ।

जिगमिषतीति । गमेरिट् परस्मैपदेष्वितीट् (७।२।५८) । प्रतीषिषतीति ।
अजादे द्वितीयस्थेति (६।१।२) सन्यङोरित्यनेन (६।१।८) स इत्यस्य द्विर्वचनम् ।
सन्यत (७।४।७८) इतीत्वम् । उपसर्गकारस्य धातोरिकारिण सङ्गाकः सवर्णे
(६।१।१०१) दीर्घः । इडश्चेत्यादिना (२।४।४८) योगविभागस्योत्तरार्धतां
दर्शयति । एकयोगे हि षेरप्युत्तरत्वानुवृत्तिः स्यात् । ततश्च तत्राप्यय मादेशः
प्रसज्येत ।

४८ । इडश्च ।

अधिजिगांसत इति । पूर्व्ववत् सन (१।३।६२) इत्यात्मनेपदम् । * अज्जान-
गमां (६।४।१६) सनीति दीर्घः ।

४९ । गाङ् लिटि ।

अधिजग इति । लिट स्तम्भयोरेशिरिजित्येष् (३।४।८१) । आतो लोप
इटि (६।४।६४) चेत्याकारलोपः । गा इत्येतस्य द्विर्वचनम् । ननु लिटि
परभूते तशब्दस्य परत्वात् प्राग्वैशादेशेन भवितव्यम् । पश्चाद् गाङादेशेन ।
ततश्च द्विर्वचने निमित्तेऽप्ययं गाङादेश इति द्विर्वचनेऽचीति (१।१।५८)
स्थानिवक्त्रावादिवर्णस्य द्विर्वचनं प्राप्नोति । तत् कार्यं गा इत्येतस्य द्विर्वचनम् ?
नैतदस्ति । यस्मात् लिङ्मात्रापेक्षत्वाद् गाङादेशोऽन्तरङ्गः । लिङादेश-
विशेषाश्रयत्वाद्देशादेशो वहिरङ्गः । तस्मादन्तरङ्गत्वाद्देशादेशात् प्राग्व
गाङादेशेन भवितव्यम् । ततश्च द्विर्वचननिमित्तेनायमप्यजादेश इति
स्थानिवक्त्रावो न भवति । तत् कुत इवर्णस्य द्विर्वचनप्रसङ्गः ? गाङोऽनुबन्ध-

करणं विशेषणार्थमिति । गाङ्कुटादिसूत्रे (१।२।१) गाङ्कुटादित्थ इत्युच्यमाने कै गै शब्द इत्यस्यापि ग्रहणं स्यात् । ततश्चागासीन्नट इत्यत्र शुभादि (६।४।६६) सूत्रेणैवं प्रसज्येत । अथ क्रियमाणेऽपि ङकारे गाङ् गतावित्यस्य ग्रहणं कस्मान्न भवति ? येन हेतुना न भवति स हेतु गाङ् कुटादिसूत्रे (१।२।१) एव दर्शितः । ननु चेडो डित स्तत्र स्थानिवद्भावे-
नैव ग्रहणं भविष्यति । तत् किं ङकारेणेत्यत आह नहीत्यादि । तत्र हि गाङ्गित्येतस्य स्वरूपस्य ग्रहणम् । न च तत् स्थानिवद्भावेन लभ्यते । किं तर्हि ? कार्यम् । यस्मात् स्थानिवदादेश इति कार्यातिदेशोऽयम् । न
रूपातिदेशः ।

५० । विभाषा लुङ्खण्डोः ।

अथैष्टेति । आङ्गादीना (६।४।७२) मित्याद् । आटश्चेति (६।१।८०)
वृद्धिः ।

५१ । शौ च संखण्डोः ।

णावितीडपेक्षयेत्यादि । णावितीयं या परसप्तमीडपेक्षया सा । संख-
ण्डोरितीयं या परसप्तमी सा खपेक्षयेत्यर्थः । अधिजिगापयिषतीति । णिच् ।
अर्त्तिङ्गीत्यादीनां (७।३।३६) पुक् । सन् । इट् । गुणायादेशौ । अध्यापि-
पयिषतीति । क्रीङ्जीनास्तावित्यात्त्वम् (६।१।४८) । पुक् । अजादेर्द्वितीय-
स्येति (६।१।२) पा इत्यस्य द्विवचनम् । अध्यजीगपदिति । णिच् । शौ च
(३।१।४८) चङ् । शौ चङ्गुपधाया ऋस्वः (७।४।१) । सन्बल्लघुनीति
(७।४।८३) सन्वद्भावात् सन्धत (७।४।७८) इतीत्त्वम् । दीर्घो लघो-
(७।४।८४) रिति दीर्घः ।

५२ । अस्तेर्भूः ।

ईहामासेति । ईहतेरिजादेश गुरुमतोऽनृच्छ (३।१।२६) इत्याम् ।
आम (२।४।८२) इति लेर्लुक् । कञ्चानुप्रयुज्यते (३।१।४०) लिटील-
स्तेर्लिट्परस्यानुप्रयोगः । प्रत्याहारग्रहणेनास्तेर्ग्रहणसामर्थ्यादिति । कञ्चाव-

प्रयुज्यते लिटीत्यत्र (३११४०) कञिति प्रत्याहारग्रहणम् । अभूततद्भावे कभवस्त्रियोगे सम्प्रत्यक्षकर्तरीति (५१४५०) कञ्शब्दादारभ्य कञो द्वितीय-
द्वतीयशब्दवीजात् कषा (५१४५८) वित्या कञो अकारात् । तेन च प्रत्याहार-
ग्रहणेनास्तेरपि ग्रहणम् । तस्यैतदेव प्रयोजनम् । आसेत्येतदनुप्रयोगे रूपं
यथा स्यादिति । यदि चास्तेरनुप्रयोगेऽपि भूभावः स्यात् तदासेत्येतदनुप्रयोगे
रूपं न स्यादिति प्रत्याहारग्रहणमनर्थकम् । ततश्च कभूनुप्रयुज्यते लिटीत्येवं
ब्रूयात् । तत्राप्ययमर्थः । किमिदं प्रत्याहारग्रहणमुत करोतेरित्येव
सन्देहः परिहृतो भवति । कृतञ्च प्रत्याहारग्रहणम् । तस्मात्
प्रत्याहारग्रहणसामर्थ्यादनुप्रयोगेऽपि भूभावोऽस्तेर्न भवति । तथाचोच्यत
इत्यादिना ऽनन्तरोक्तमेवार्थमाप्तवचनेन (१) द्रढयति । भूरिति दीर्घोच्चारणं
निष्ठायां ऋस्त्ववर्णं मा भूद् भूतो भूतवानिति । अस्तेरिति श्रुतिपा
निर्देशोऽस्तेर्मा भूत् । नैतदस्ति । निरनुबन्धकपरिभाषयैवास्तेर्न भविष्यति ।
तस्य ऋकारोऽनुबन्ध उदितो वेति (७१२५६) विशेषणार्थः कृतः । अस्तेस्त्वकार
उच्चारणार्थो नानुबन्धः । एवं तर्हि श्रुतिपा निर्देशो वैचित्र्यार्थ इत्येके ।
निरनुबन्धकपरिभाषायाः प्रत्ययविधिविषयत्वादित्यपरे ।

५३ । ब्रूवो वचिः ।

वक्तेति । चोः कुरिति (८१२३०) कुत्वम् । ऊच इति । वच्चादिसूत्रेण
(६१११५) संप्रसारणम् ।

५४ । चक्षिङः ख्याञ् ।

नित्यमात्मनेपदं न भवतीति । यदि हि स्यान् अकारानुबन्धकरण-

(G) आप्तवचनेनेति । श्लोकवार्त्तिककारवचनेनेत्यर्थः । तथाचात्र श्लोकः—

स्वर्सा विज्ञायाभ्यधितेष कृष्णपदं यज्ञोत्तुक्कामस्त्रितयं तदेव हि ।

अनुप्रयोगे तु भुवाभ्यधितं स्वरानि कर्तुं वैचनान् मनीषिणः ॥१॥ इति ।

अनुप्रयोगविषये भुवा भुमावेनास्ते रवाधममिति मनीषिणः स्वरानि । कर्तुः सुवकारस्य वचनान् ।

मनीषिणः कर्तुं निति वेति पर्यायार्थः । सुद्रितकामिकायां कर्तुंवचन मिति पाठः ।

Though the latter half of this Stanza is undoubtedly by कात्यायन or the
श्लोकवार्त्तिककार, as it is read as a वार्त्तिक in 6. 4. 110, the first half is considered
by some, as अनाद्य and recently composed to make up the Stanza.

मनर्थकं स्यात् । तस्मात् कर्त्तृभिप्राये क्रियाफले विवक्षित आत्मनेपदं स्यात्-
न्यत्र । क्शादिरपीति (H) । ककारशकारयोरकार उच्चारणार्थः । क्श्
स्थानित्येवंरूप आदेशो वक्तव्यः । कथं पुनरिच्छमानोऽप्येवंविध आदेशो
लभ्यते । पूर्वोक्तस्य बहुलग्रहणस्यानुवृत्तेः । अतएव बहुलग्रहणस्यानुवृत्तेर्वर्ज-
नेऽसनयोच्चादेशप्रतिषेधो भवतीति व्याख्यानं कर्त्तव्यम् । संचय्या इति ।
कृदलोर्ध्वत् (३।१।१२४) । कृचच्चा इति । सर्वधातुभ्योऽसुन् (उण्, ४।६२८) ।
अत्वसन्तस्य पाधातोरिति (६।४।१४) दीर्घः । विचक्षण इति । कृत्यल्युटो
बहुलमिति (३।३।११) कर्त्तरि ल्युट् । बहुलमित्यादि । संज्ञायां कृन्दि
च जग्ध्रादेशादिकार्यं बहुलं न भवतीत्येतदर्थरूपं व्याख्येयमित्यर्थः ।
किमर्थम् ? अन्वाद्यर्थम् । अन्वादयः शब्दाः साधवो यथा स्युः । व्याख्यानन्तु
तदेव बहुलग्रहणमाश्रित्य कर्त्तव्यम् । अत्रमिति । अदो जग्धिरादेशो न
भवति । बहुलग्रहणस्य सिंहावलोकितन्यायेनानुवृत्तेः । वधक इति । हनो
वध इत्यादिना (२।४।४२) वधादेशो लिङुग्रह्यमानो हन्तेर्गुल्प्रत्यये कृतेऽपि
भवति । गात्रमिति । औणादिकद्वन् । इणो गा लुङीति (२।४।४२)
लुङुग्रह्यमानो गादेशोऽत्रापि भवति । विचक्षण इति । चक्षिङः ख्याजादेशो
न भवति ल्युटि । अजिरशब्दस्त्वजिरशिशिरशिशिरेति किरच्प्रत्ययान्त
(उण्, १।५३) औणादिको निपातितः । तस्यातएव निपातनादजे-
र्व्यञ्जपोरिति (२।४।५६) विधीयमानो वीभावो न भवति । आदिशब्देन
प्रचस इत्यादेर्ग्रहणम् ।

५५ । वा लिटि ।

५६ । अजेर्व्यञ्जपः ।

प्रवायक इति । ण्वुल् । प्रवयणीयमिति । अनीयर् । कृत्यच इति
(८।४।२८) णत्वम् । व्यञ्जपोः प्रतिषेधे क्वप उपसंख्यानं कर्त्तव्यमिति । व्यञ्जपोः
प्रतिषेधे कर्त्तव्ये क्वपः प्रतिषेधस्योपसंख्यानं प्रतिपादनं कर्त्तव्यमित्यर्थः ।

(H) There are some वाचिक्स, in the Rule 2. 4. 54, about this ख्याजादेश viz :
चक्षिङः क्शाज्ख्याजी, क्शादिवां &c.... ।

क्षपः प्रतिषेधनिमित्तत्वेन प्रतिषेधं प्रति सम्बन्धित्वेन विवक्षितत्वात् क्षप इति षष्ठी । तत्रेदं प्रतिपादनम् । संज्ञायां समजनिपतमनविदेत्यादिना (३।३।८८) संज्ञायां गम्यमानायामञीः क्वप् विधास्यते । नियतवर्णानुपूर्वीका च संज्ञा भवति । न चादेशे कृते संज्ञा गम्यते । तस्मात् संज्ञायां विधानात् क्वपि वीभावो न भवति । वलादावार्द्धधातुके विकल्प इच्छत इति । कथं पुनरिच्छमाणोऽपि लभ्यते ? अजेरुदात्तत्वात् । स ह्यौङ्घ्र्यो धातुषूदात्तः पठ्यते । यदि चास्य नित्यं वीभावः स्यात् तदा तस्योदात्तपाठोऽनर्थकः स्यात् । नहि वीभावे विहित इट् प्राप्नोति । तस्यानुदात्तत्वात् ।

५७ । वा यौ ।

यु इति ल्युटो ग्रहणमिति । अन्यस्यासम्भवात् । प्रवयषो दण्ड इति । प्राप्यतेऽनेनेति करणे ल्युट् । पूर्ववक्षत्वम् ।

५८ । य्यञ्चक्षियार्पञ्जितो यूनि लुगणिञोः ।

एषादयो गोत्रप्रत्यया इति । गोत्राद् यून्यस्त्रियामिति (४।१।८४) गोत्र-प्रत्ययान्तादेव युवप्रत्ययविधानात् । तस्माद् यूनौञिति । अत (४।१।८५) इजि-त्यनेन । कौरव्यशब्दस्त्रिकादिषु पठ्यत इति । औरसशब्दादनन्तरम् । क्षत्रिय-गोत्रस्य तत्र ग्रहणमिति । औरसशब्देन क्षत्रियगोत्रप्रत्ययान्तेन साहचर्यात् । औरसशब्दो हि जनपदशब्दात् क्षत्रियादञिति (४।१।१६८) क्षत्रियगोत्रप्रत्य-यान्तः । ऋष्यण इति । ऋष्यन्यकट्टणिङ्गुरुभ्य (४।१।११४) सेत्यनेन । कुर्वादिभ्यो ष्य इति । वामरथ्यशब्दं व्युत्पादयति । तस्मात् कण्वादिभ्यो गोत्र (४।२।१११) इति शेषिकोऽस्ति । ननु च वामरथ्यशब्दः कुर्वादिषु पठ्यते । न कण्वादिषु । तत् कथमेवमुक्तम् ? यद्यपि न पठ्यते तथापि कुर्वादिषु वामरथ्यस्य कण्वादिवत् स्वरवर्जमिति पाठात् कणादिवद्भावोऽस्ति । अत एवमुक्तमित्यदोषः । दाक्षायण इति । यजिञोश्चेति (४।१।१०१) फक् । भ्राक्षणगोत्रमात्रादिति । इह कैचिदुक्तमणिञो लुकि क्षत्रियगोत्रमात्राद् युवप्रत्ययस्योपसंख्यानमिति । तेषां वैश्यगोत्राच्च प्राप्नोति । तस्माद्

वैश्यगोत्रादपि यथा स्यादित्येवमर्थं मातृग्रहणम् । ब्राह्मणक्षत्रियवैश्यानां हि गोत्राणि सम्भवन्ति । तत्र ब्राह्मणगोत्रं वर्जयित्वा अन्यतः सर्वस्माद्भवति । पूर्वके तु वाक्ये तद्राजादपि क्षत्रियगोत्राद् यथा स्यादित्येवमर्थं मातृग्रहणम् । तथाह्यणिजो ह्युक्तिं तद्राजाद् युवप्रत्ययस्योपसंख्यानमिति कैश्चिदुक्तम् । तन्मतनिरासार्थमेतद्वाक्यमुपन्यस्तम् । बोधिः पितृत्वेवमादिना क्षत्रियगोत्रोदाहरणानि दर्शयति । भाण्डीजङ्घ्रित्वेवमादिना वैश्यगोत्रोदाहरणम् । ब्राह्मणगोत्रप्रतिषेधादिह न भवति दाक्षायण इति । शास्त्रावयवलक्षण इति । क्षत्रियगोत्रमधिकृत्येदमुक्तम् । भाण्डीजङ्घ्रित्वत्वेव वैश्यगोत्रेऽत (४।१।८५) इजित्यनेनेजेव भवतीति वेदितव्यम् । पैलादिदर्शनात् सिद्धमिति । पैलादेराकृतिगणत्वात् तत्रैते द्रष्टव्या इति दर्शयति ।

५६ । पैलादिभ्यश्च ।

पैलाया (४।१।११८) वेत्यणिति । तत्र हि शिवादिभ्यो (४।१।११२) ऽणित्यतोऽणग्रहणानुवृत्तेः । अन्ये पैलादय इजन्ता इति । अत्रौदश्चिशब्दो बाह्वादि-त्वादिकन्तः । बाह्वादिषु ह्युदश्चुशब्दः पठ्यते । उकारोच्चारणमतन्त्रम् । धातुप्रदर्शनार्थत्वात् । उदश्चतीति ऋत्विगित्यादिना (३।२।५८) सूत्रेण किन् । उदचोऽपत्यमौदश्चः । निपातनादनिदितामित्यादिना (६।४।२४) नलोपो न भवति । अत्र (६।४।१३८) इत्यकारलोपश्च । भौलिङ्गिशब्दः शास्त्रावयव इजन्तः । शेषास्त्वत (४।१।८५) इजितीजन्ता वेदितव्याः । शालङ्घ्रिरिति पठ्यते । स कथम् ? यावता नडादिषु शलङ्कु शलङ्कुश्चेति पाठाच्च शालङ्कायन इति भवितव्यम् ? प्रकृत्यन्तरं शलङ्कुशब्दोऽस्ति । ततोऽयमिच्छ विहित इत्येके । अस्मादेव निपातनाच्छलङ्कुशब्दादिजिति विज्ञायते । तत्सन्निधौ च शलङ्कादेश इत्यपरे । तद्राजाज्ञाण इति । तद्राजसंज्ञकाज्ञाण उत्तरस्य युवप्रत्ययस्य लुग् भवति । अङ्गस्यापत्यमिति ह्यङ्गमगधेत्यादिनाऽण् (४।१।१७०) । आङ्गः । तस्यापत्यं युवा । आङ्ग एव । अणो ह्यत्र (४।१।१५६) इति फिङ् । तस्यानेन लुक् ।

६० । इजः प्राचाम् ।

अन्यत्र प्राग्यहणं विकल्पार्थे दृष्टम् । अत इहापि विकल्पो मा विज्ञायी-
त्याह गोत्रविशेषणमित्यादि ।

६१ । न तौल्यलिभ्यः ।

तौल्यत्वादिष्वान्तरहातिशब्दः पौष्करसादिशब्दश्च बाह्यादी इजन्तो ।
बाह्यादिषु ह्यन्तरह्यच्छब्दः पुष्करसच्छब्दश्च पठ्येते । अत्रोभयपदद्वयस्यानु-
श्रुतिकादित्वात् । शेषास्त्वत (४।१।८५) इजितीजन्ताः ।

६२ । तद्राजस्य बहुषु तेनैवास्त्रियाम् ।

बहुषु वर्त्तमानस्येति । बहुष्वर्थेषु वर्त्तमानस्येत्यर्थः । अथ बहुवचने
परत इत्येवं कस्मान्न व्याख्यायते ? अशक्यमेवं वक्तुम् । यतः संख्यावाची
बहुशब्दो न बहुवचनवाची । यदि तु बहुवचने परत इत्ययमर्थोऽत्राभिमतः
स्यादस्त्रियामिति प्रतिषेधं न कुर्यात् । प्राप्यभावात् । न हि तद्राजान्ता-
दुत्पन्नेन स्त्रीप्रत्ययेन व्यवहिते बहुवचने परतो लुक् प्राप्तिरस्ति । किञ्चा-
त्रय इत्यत्र बहुवचने परतो लुकि विधीयमान उदात्तनिवृत्तिस्वरः प्रसज्येत ।
कथम् ? अत्रेवपत्यानि वङ्गनीतीतश्चानिज (४।१।१२२) इति ठकि
तस्य तद्धितस्य कित (६।१।१६१) इत्यन्तोदात्तत्वे कृते बहुवचने जसि
परतोऽतिभृगुकुत्सवसिष्ठेत्यादिना (२।४।६५) लुकि कृते ऽनुदात्तस्य च
यतोदात्तलोप (३।१।१६१) इति विभक्तोरुदात्तत्वं प्राप्नोति । तस्माद् बहुषु
वर्त्तमानस्येत्ययमेवार्थः । बहुष्विति च तद्राजान्तस्य विशेषणम् । न
तद्राजस्य । अन्यथा हि इन्द्रे दोषः प्रसज्येत । आङ्गश्च वाङ्गश्च सौङ्गश्चा-
ऽङ्गवङ्गसुङ्गा इत्यत्र लुङ् न स्यात् । नञ्चात्र तद्राजो बहुषु वर्त्तते । तदन्तस्य
वर्त्तते युगपदधिकरणवचनो हि इन्द्र इति कृत्वा । तस्मात् तद्राजान्तस्यैव-
दं विशेषणम् । न तद्राजस्य । तद्राजसंज्ञकस्य प्रत्ययस्य बहुषु वर्त्तमान-
स्यास्त्रीलिङ्गस्य लुग् भवतीत्ययं तु वृत्तियस्य एवमुच्चेयः । बहुषु वर्त्तमान-
स्यास्त्रीलिङ्गस्य तद्राजान्तस्य यः सम्बन्धी तद्राजसंज्ञकः प्रत्ययस्तस्य तद्राज-

संज्ञकस्य प्रत्ययस्य लुग् भवतीति । कथम् ? तद्राजान्तस्यैवैतत् सामर्थ्य-
लब्धम् । न ह्यतद्राजान्तस्य तद्राजसंज्ञकः प्रत्ययः सम्बन्धी भवति । सूत्रेऽप्यन्त-
ग्रहणं न कृतम् । प्रत्ययग्रहणपरिभाषयैव तदन्तस्य लब्धत्वात् । तथापि
प्रत्ययान्तस्य लुगुच्यमानः प्रत्ययमात्रस्यैव विज्ञायते । प्रत्ययस्य लुक्सुलुप इति
(१।१।६१) प्रत्ययादर्शनस्यैव लुक्संज्ञाविधानात् । तेनैव चेदिति । तद्राज-
प्रत्ययान्तेनैवेत्यर्थः । अङ्गा वङ्गाः सुङ्गा इति । अङ्गस्यापत्यानि बह्विनि ।
द्वज्जम्गधेत्यादिनाऽण् (४।१।१७०) । तस्य लुक् । लोहध्वजा व्रीहिमन्त इति ।
पूगाञ् अगोऽग्रामणौपूर्वादिति (५।३।११२) अग्रप्रत्ययः । तस्य लुक् । औपगवा
इति । प्राग्दीव्यतोऽण् । प्रियवाङ्गा इति । बहुव्रीहिः । नात्र तद्राजप्रत्ययेन
बहुत्वं कृतम् । किं तर्हि ? समासेन । नचासौ तद्राजप्रत्ययान्तः । ततस्त-
द्राजस्याविहितत्वात् । यद्येवं हन्तोऽपि तद्राजप्रत्ययान्तो न भवतीति तत्रापि
लुग् न स्यात् ? नेतत् । यदि हन्तोऽपि तद्राजप्रत्ययान्तो न भवति तथापि
प्रत्येकं हन्तावयवास्तद्राजप्रत्ययान्ता बह्वर्थाश्चेति तत्र भवत्येव लुक् । ननु च
बहुष्वित्यर्थग्रहणम् । यच्च बह्वर्थस्तत्रावश्यमेव तत्कृतेन बहुत्वेन भवितव्यम् ।
तत् किं तेनैवेत्यनेन ? एवमन्यते । अन्तरङ्गत्वात् तद्राजप्रत्ययोत्पत्तिवेलायां
यद्बहुत्वमुपजायते तदेव यदि गृह्येत—नतु यत्पदान्तरापेक्षं—ततश्च हन्तेषु लुग्
न स्यात् । तेनैव ग्रहणं तु द्वितीयोऽयं यत्र इति । यः प्रत्ययान्तस्य बहुत्वं
तेनैव क्रियते । यच्च पदान्तरापेक्षेणापि तत्र सर्वत्र भवतीति । यद्येव-
मिहापि प्राप्नोति प्रियवाङ्गा इति । नैष दोषः । एवकारो ह्यत्र क्रियते ।
स तुल्यजातीयापेक्षयैव नियमं करोति लोपिभिरेव यत् कृतं बहुत्वमिति ।
न च प्रियवाङ्गा इत्यत्र लोपिभिरेव कृतं बहुत्वम् । यस्मादत्र किञ्चिन्नोपि
पदं किञ्चिदलोपि । एवञ्च नियमे सति हन्तोऽपि यच्च लोप्यलोपिनां तत्रापि
न भवति गार्ग्यकाश्यपगालवानामिति (८।४।६७) । अत्र गार्ग्यकाश्यपयोर्य-
जिजोश्चेति (४।१।१०१) लोपः प्राप्नोति । गालवस्य तु ऋष्यणन्तत्वाच्चास्ति
लुकः प्राप्तिः । आञ्च इति । टिड्ढाणञिति (४।१।१५) ङीप् ।

६३ । यस्कादिभ्यो.गोत्रे ।

अपत्यं-पौत्रप्रभृति गोत्रमिति (४।१।१६२) पारिभाषिकमेवेदं गोत्रं गृह्यते

न लौकिक मिति कस्यचिद् भ्रान्तिः स्यात् । अतस्मां निराकर्तुमाह प्रत्यय-
विधेयान्यत्रेत्यादि । एतच्चोभयगतिरिह शास्त्रे सम्भवतीति लभ्यते । लौकिके
गोत्रे गृह्यमाणे शास्त्रीयमपि तत्रान्तर्भवति । प्रत्ययविधौ तु लौकिकगोत्रस्य
ग्रहणम् भवतीति ज्ञापकात् । यदयं गोत्रोक्तोद्गोरभ्राजराजन्यराजपुत्रवत्स-
मनुष्याजादु वुञ्जित्यत्र (४।२।८) गोत्रग्रहणं कृत्वा राजन्यग्रहणं करोति
तज् ज्ञापयति प्रत्ययविधौ लौकिकगोत्रग्रहणम् भवतीति । यास्काभ्यात्रा
इति । तस्येदमित्यण् (४।३।१३०) । पुष्करसच्छब्दोऽप्यत्र पठ्यते । स किमर्थः ?
यावता बह्वच इज् प्राच्यभरतेष्वित्येवं (२।४।६६) सिध्यति । न सिध्यति । न
गोपवनादिभ्य इति (२।४।६७) प्रतिषेधः प्राप्नोति । गोपवनादिषु हि
कैश्चित् तौल्यत्वादयथेति (२।४।६१) पठ्यते । तौल्यत्वादिषु पुष्करसच्छब्दः
पठ्यते । तौल्यत्वादीनाञ्च गोपवनादिषु पाठोऽस्तीत्यमेव यस्मादिषु
पुष्करसच्छब्दपाठो ज्ञापयति ।

६४ । यजञोश्च ।

गार्ग्य इति । यजञेति (४।१।१६) ङीप् । यस्येति चेत्यकारलोपः
(६।४।१४=) । हलस्तद्धितस्येति यकारस्य (६।४।१५०) च । तच्च हि
सूर्यतिथ्यागस्त्यमन्त्र्यानां य उपधाया (६।४।१४८) इत्यतो य इत्यनुवर्तते ।
अत्रोपोऽन (६।४।१३४) इत्यतो लोप इति च । वैद्य इति । शार्ङ्गरवाच्य-
ञो (४।१।७३) ङीन् । द्वेप्या ओत्सा इति । जातादौ श्रेष्ठिकेऽयं यजञौ ।
यजादीनामित्यादि । यजादीनां बहुषु लुगुच्यमान एकत्वे द्वित्वे च प्राप्नोतीति
वचनम् । एकद्वयोरिति च संख्याप्रधानोऽयं निर्देशो यथा द्वेयकार्योर्विवचनै-
कवचने (१।४।२२) इति । एकत्वद्वित्वयोरिति यावत् । अन्यथा हि बहुत्वाद्बहु-
वचनं स्यात् । आदिशब्देनाजादीनां बहुषु लोपिनां ग्रहणम् । व्यवस्थायाश्चादि-
गम्भः । उपसंख्यानशब्दस्य प्रतिपादनं मर्थः । कर्त्तव्यमित्यध्याहार्यम् । तत्रेदं
प्रतिपादनम् । वा यावित्यतो (२।४।५७) मण्डूकप्रुतिन्यायेन वाग्रहणं मनुवर्तते ।
चकारो वात्रानुक्तसमुच्चयार्थः क्रियते । तेन यजादीनामेकद्वयो वा तत्पुरुषे
षष्ठा लुग् भवतीति । यदि वेत्यनुवर्तते तदा बहुष्वपि विकल्पः स्यात् ।

व्यवस्थितविभाषाविज्ञानान्न भविष्यतीत्यदोषः । आङ्गकुलमिति । अत्राङ्ग-
शब्दात् तद्भाजसंज्ञकोऽण् । स च यथादिर्न भवति । तस्यैह प्रकारेण यजादिभ्यः
प्राङ् निर्देशात् । उपगार्ग्यमिति । अव्ययं विभक्तीत्यादिनाव्ययीभावः (२।१।६) ।
परमगार्ग्य इति । सम्बन्धित्यादिना (२।१।६१) प्रथमान्तयोस्तत्पुरुषः ।

६५ । अविभृगुकृत्सवसिष्ठगोतमाङ्गिरोभ्यश्च ।

आत्रेय्य इति । टिड्ढाणञिति डीप् (४।२।१५) ।

६६ । बह्वच द्रुजः प्राच्यभरतेषु ।

भरता इति । येषां भरत आद्यः संज्ञाकारी ते भरताः । पात्राणां
इत्यादिषूदाहरणेऽन्त इज् (४।१।८५) । तस्य लुक् । बालाकय इति । बाह्वादि-
त्वादिज् । हास्तिदासय इति । अतइज् (४।१।८५) । आर्जुनायन इति
यञिञोश्चेति (४।१।१०१) फक् ।

६७ । न गोपवनादिभ्यः ।

विदाद्यन्तर्गणोऽयमिति लुक्प्राप्तिं दर्शयति । शैशवा इति । ओर्गुण-
(६।४।१४६) । ननु चान्येऽपि हरितादयोऽत्र पठ्यन्ते । तत् किमित्यवधार्य-
एतावन्त एव इत्यत आह परिशिष्टानामित्यादि । प्रमादपाठ इति । अना-
पाठ इत्यर्थः । यदि तेषां प्रमादपाठ एवं तर्ह्यविदादित्वादज्येभ्यो न प्राप्तिं
तीत्यत आह ते ह्यीत्यादि । ते हि चतुर्थेऽध्याये विदादिषु गोपवनादिभ्यः प-
ठ्यन्त इति न भवत्येष दोषप्रसङ्गः । यस्त्वैह गोपवनादिभ्योऽष्टभ्यः पर ए-
पाठः स प्रमादपाठ इत्युच्यते ।

६८ । तिककितवादिभ्यो ङन्ट् ।

किमर्थं पुनस्तिककितवाभ्यां हाभ्यां गण उपलक्ष्यते । नैकेनैवोप-
लक्ष्येत ? नैतत् । कार्यिणा हि गण उपलक्षयितुं युक्तः । ङन्ट्वाच कार्यी-
तेनैवोपलक्षयितुं युक्तः ।

६९ । उपकादिभ्योऽन्यतरस्यामङ्गन्ट् ।

यदि ङन्ट् चाङ्गन्ट् च भवत्यङ्गन्ट्ग्रहणं तर्हि किमर्थमित्याह अङ्ग-
ग्रहणमित्यादि । ङन्ट्ग्रहणे नात्र ङन्टाधिकारः सम्बध्यते । ङन्ट् ङन्टापि

कार इति । तस्य नञा सम्बन्धे च इन्द्राधिकारनिवृत्तिः प्रतीयते । अथ विषयोपग्रहणार्थमद्वन्द्वग्रहणं कस्मान्न विज्ञायते ? अद्वन्द्वे ऽद्वन्द्वविषय इति । यद्ययमर्थोऽभीष्टः स्यादद्वन्द्वग्रहणं न कुर्यात् । विनापि तेनार्थस्य प्रतीतिः । कथम् ? तिककितवाद्योऽपीह त्रयः पठ्यन्ते । उपकलमका अष्टक-
कपिष्ठलाः कृष्णाजिनकृष्णसुन्दरा इति । तेषाञ्चाद्वन्द्व एव ग्रहणं प्रयो-
जयति न द्वन्द्वः । पूर्वैर्णैव सिद्धत्वादिति । तेषां तावन्नियमेनाद्वन्द्वार्थं ग्रहणम् ।
तत् साहचर्यादितरेषामप्यद्वन्द्वार्थं ग्रहणं युक्तमिति निष्फलमेवाद्वन्द्वग्रहणं
स्यात् । तस्माद्वन्द्वधिकारनिवृत्त्यर्थमेतद् युक्तमिति । तेषां पूर्वेण नित्यमेव
लुग् भवतीति । अन्यथा हि तिककितवादिषु तेषां पाठोऽनर्थकः स्यात् ।
अद्वन्द्वे त्वेन विकल्प इति । प्रकृतत्वानुको विज्ञेयः । तत्रोपकलमकशब्दाभ्यां
नडादिफग्विधानात् तस्य लुग्विकल्पः । ततः परेभ्यः प्राक् कपिष्ठलशब्दादत
इजः । कपिष्ठलमयूरकर्ण इत्येतेभ्यः शिवादिभ्योऽणः । खारीजङ्गादिभ्यः प्राक्
कठेरणिशब्दादत इजः । कठेरणिशब्दादौत्सर्गिकस्याणः । कुषीतकादिभ्यः
कृष्णपिङ्गलपथ्यन्तेभ्योऽतइजः । अनुलोमशब्दाद् बाह्वादीजः । बाह्वादिषु
हि लोमशब्दः पठ्यते । स च तदन्तविधिं प्रयोजयति । अनुगतानि लोमान्य-
स्येनूलोमा । तस्यापत्यान्यानूलोमयो (L) ऽनुलोमान इति । शेषाणामत
इजः ।

७० । आगस्त्यकौण्डिन्ययोरगस्तिकुण्डिनच ।

यद्यपि प्रत्ययान्तात् षष्ठ्यञ्चारिता तथापि प्रत्ययस्यैव लुग् विज्ञायते ।
न तदन्तस्य । यस्मात् प्रत्ययादर्शनस्य लुगित्येषा संज्ञा विहिता । न तदन्त-
स्येत्यालोच्याह आगस्त्यकौण्डिन्ययोर्गात्रप्रत्यययोरिति । व्यधिकरणे षष्ठ्यौ ।
आगस्त्यकौण्डिन्ययोर्याववयवौ गोत्रप्रत्ययौ तयोरित्यर्थः । तावैव प्रत्ययौ
स्वरूपेण दर्शयन्नाह अणो यजश्चेति । यजो यद्यपि लुक् सिंहस्तथापि
पुनर्विधीयते । कुण्डिनजादेशेन तस्य बाधा मा विज्ञायीति । मध्योदात्तो

(I) आनुलोमय इतीदं तु चिन्त्यम् । द्वित्यदित्यादि (४१।८५) मत्वस्येन लोकांऽपत्यं वङ्गिति वार्तिके-
नाय सापभाषपके वङ्गस्वकारप्रत्ययप्रसङ्गात् । कथं पठेऽनुलोमा इति न स्यात् ?

हि कुण्डिनीशब्द इति । कुण्डिमस्यास्तीत्यतः (५।२।११५) इति नानावृत्तिः प्रत्यये कृते प्रत्ययस्वरूपेण । तदादेशोऽपि तथा स्यादिति । स्थानिवद्भावेन मध्योदात्तः स्यात् । चिक्करणाभ्योदात्तत्वं न भवति । किमर्थं पुनः प्रत्ययान्तयोरेवायमादेशो न क्रियत इत्याह तयोरित्यादि । यदि प्रत्ययान्तयोरेवायमादेशः स्याद् गोत्रेऽलुगचीति (४।१।८८) प्रतिषेधो न स्यात् । यस्मात्कुःऽसौ प्रतिषेधो नादेशस्येति स्यादेवात्रादेशः । ततश्चावृत्तादणोऽयं स्यात् । एवञ्चागस्ता इत्यनिष्टं रूपं स्यात् । यद्यपि वृद्धस्यादेशः स्थानिवद्भावाद्वृद्धग्रहणेन गृह्यते तथाप्यगस्तीया इति स्यात् । आगस्तीया इति न सिध्यति । न च स्थानिवद्भावो लभ्यते । वृद्धसंज्ञाया अल्विधित्वात् । इह प्रत्ययस्य तु लुकि परिशिष्टस्यादेशे विहिते गोत्रेऽलुगचीति (४।१।८८) लुकि च प्रतिषेधे वृद्धाच्छः (४।२।११४) सिद्धो भवति । तत्र विशेषो नास्तीति । सत्यामपि वृद्धसंज्ञायां कण्वादिभ्यो गोत्र इति (४।२।१११) च्छापवादेनाणैव भवितव्यम् । तस्मादिह यदि प्रत्ययान्तस्यादेशोऽथापि प्रकृतिमात्रस्योभयथापि कौण्डिना इति भवितव्यमिति नास्ति कौण्डिन्ये विशेषः ।

७१ । सुपो धातुप्रातिपदिकयोः ।

धातुप्रातिपदिकयोरिति । यदीयं सप्तमी स्यात् तदा ऽयमर्थो विज्ञयेत धातौ च प्रातिपदिके च या सन्निकृष्टा विभक्तिस्तस्या लुग् भवतीति । सन्निकृष्टत्वञ्चोपश्लेषमन्तरेण न सम्भवतीतीहापि स्याद् वृत्तः प्लुत इति । अस्ति ह्यत्रापि प्रातिपदिकेन विभक्तेरुपश्लेषः । तस्मात् षष्ठीयं युक्तेति मत्वा सुपो विभक्तेर्धातुसंज्ञाया इत्यादि । कथं पुनर्विभक्तेर्धातुसंज्ञा प्रातिपदिकसंज्ञा च भवतीत्यत आह तदन्तर्गता इत्यादि । नन्वेवमपि धातुप्रातिपदिकयोरिकदेशोऽमूता विभक्तयः स्युर्न धातुसंज्ञका नापि प्रातिपदिकसंज्ञकाः । समुदायेषु हि प्रवृत्ताः शब्दा अवयवेष्वपि वर्त्तन्त इत्यदोषः । पुत्रीयतीति । आत्मनः पुत्रमिच्छतीति सुप आत्मनः क्वप् (३।१।८) । क्वचि (७।४।३१) चेतीत्यम् । सनाद्यन्ता धातव इति (३।१।३२) धातुसंज्ञा । सा च सुबन्तात् क्वञ् विहित इति ससुप्कस्यैव भवतीति । तेनात्र विभक्तिर्धात्वन्तर्गता

भवति । कष्टञ्चित इति । कष्टं चित इति द्वितीया चितेत्यादिना (२।१।२४)
समासः । कृततद्धितसमासाच्चेति (१।२।४६) प्रातिपदिकसंज्ञा । सापि
सुवन्तानां समासो भवतीति ससुप्कस्यैव भवति । तेनात्रापि विभक्तिः
प्रातिपदिकान्तर्गता भवति । वृक्षः प्लक्ष इत्यत्राप्यप्रत्यय इति (१।२।४५)
प्रातिपदिकसंज्ञा प्रतिषेधात् सविभक्तिकस्य प्रातिपदिकसंज्ञा नास्तीति नास्ति
विभक्तेः प्रातिपदिकान्तर्भावः ।

७२ । अदिप्रभृतिभ्यः शपः ।

७३ । बहुलं कृन्दसि ।

त्राध्वमिति । त्रैङ् पालने । भौवादिकः । लोट् । ध्वमादेशः । टेरे-
त्वम् । सवाभ्यां (३।४।८१) वामावित्यमादेशः ।

७४ । यङोऽचि च ।

अचि प्रत्यये परत इति । प्रत्ययग्रहणं मचीति न प्रत्याहारग्रहणमिति
प्रदर्शनार्थम् । यदि हि प्रत्याहारग्रहणमभिमतं स्यात् तदाऽणीति णकारेणैव
कुर्यात् । नहि यङ्मत्तादणोऽन्येऽचः परे सम्भवन्तीत्यभिप्रायः । इदमेवाज्यग्रहणं
ज्ञापकं सर्वे धातवः पचाद्यन्तःपातिन इति । लोलुव इति । धातोरेकाचो
हलादेः क्रियासमभिहार इति (१।१।२२) यङ् । द्विर्वचनं सन्यङोरित्यनेन
(६।१।८) । गुणो यङ्लुकोरिति (७।४।८२) गुणः । लोलू य इति स्थितं पचा-
द्यच् । यङो लुक् । न धातुलोप इत्यादिना (१।१।४) गुणप्रतिषेधः । अचि श्रु-
धात्वित्यादिनोवङ् (६।४।७७) । सनीस्त्रंसः । दनीध्वंस इति । स्त्रन्सु ध्वन्सु अव-
स्त्रंसने । पूर्ववद् यङादिकार्यम् । न लुमताङ्गस्येति (१।१।६३) प्रतिषेधात्
प्रत्ययलक्षणेनानिदितामित्यादिना (६।४।२४) ऽनुनासिकलोपो न भवति ।
नीग्वञ्चित्यादिनाभ्यासस्य (७।४।८४) नीगागमः । लालपीति वावदोतीति ।
लपर्वदेश्च दीर्घोऽङ्कित (७।४।८३) इत्यभ्यासस्य दीर्घः । यङो वेतीद् (७।३।८४) ।

७५ । जुहोत्यादिभ्यः झुः ।

शबनुवर्त्तते । न यङिति । शप एव स्वरितत्वप्रतिज्ञानात् । जुहोतीति ।

ज्ञाविति (६।१।१०) द्विर्वचनम् । विभक्तीति । उरदित्यस्त्वम् (७।४।६६) ।
रपरत्वम् । भृजामिदित्यस्त्वम् (७।४।७६) । नेनेक्तीति । णिजिर् शौचपो-
षणयोः । निजां त्रयाणां गुणः (७।४।७५) । ज्ञाविति (६।१।१०) द्विर्वचनम् ।

७६ । बहुलं कृन्दसि ।

दाति धातीति । ददातिदधात्योः पूर्वसूत्रेण स्त्री प्राप्ते बहुलं प्रतिषिध्यते ।
शपो लुक् । विवष्टीति । वश कान्तौ । अदादित्वाच्छपो लुकि प्राप्ते स्तुः ।
ज्ञाविति (६।१।१०) द्विर्वचनम् । भृजामिदित्यनुवर्त्तमाने (७।४।७६) बहुलं
कृन्दसीतीत्यम् (७।४।७८) । व्रश्चादिसूत्रेण (८।२।३६) षत्वम् । टुना टुरिति
(८।४।४१) टुत्वम् । विभक्तीति । भज सेवायाम् । भौवादिकः । शपः स्तुः ।
पूर्ववदित्वम् । चोः कुरिति (८।२।३०) कृत्वम् । विवक्तीति क्वचित् पाठः ।
स च वच भाषण इत्येतस्यादादिकस्य वेदितव्यः ।

७७ । गातिस्थाघुपाभूभ्यः सिचः परस्मैपदेषु ।

अगादिति । इणो गा लुङीति (२।४।४५) गादेशः । अपादिति । पा
पाने । अभूदिति । भूसुवो स्तिङीति (७।३।८८) गुणप्रतिषेधः । गापाग्रहण
इण्पिबत्योर्ग्रहणमिति । इणादेशस्य ग्रहणं तावद् गातीत्यत एव श्तिपा
निर्देशाद् विज्ञायते । श्तिपा हि विकरणशून्य एवमर्थो निर्देशः क्रियते
लुग्विकरणस्यैव ग्रहणं यथा स्यादिति । अन्यथा हि यदि गायतेर्ग्रहणमिष्टं
स्यात् तदा गा इति त्रयं ब्रूयात् । एवं तर्हि गामादाग्रहणेष्वविशेष (प, ११५)
इतुभयोरपि ग्रहणं भविष्यति । किं श्तिपा निर्देशेन ? तस्मादयमेव श्तिपा
निर्देशो ज्ञापयतीत्यादेशस्यैवेदं ग्रहणं न गायतेरिति । पाग्रहणे पिबतेरेव
ग्रहणमित्येतदपि लुग्विकरणालुग्विकरणयोरलुग्विकरणस्यैव (प, ८१)
ग्रहणमित्यनया परिभाषया विज्ञायते । अगासीदिति । कै गे शब्दे ।
यमरमनमातां (७।२।७३) सक् चेति सगागमः । सिच् । इट् च । अस्ति-
सिचोऽपृक्त (७।३।८६) इतीट् । इट् (८।२।२८) ईटीति सिचो लोपः ।
अपासीदिति । पा रक्षणे । पूर्ववत् सगादिकार्यम् । अगासातामिति कर्म-
स्वात्मनेपदम् । आताम् । किमर्थं पुनः सिचो लुगुच्यते ? न क्षेतिरेवोच्यते ?

अत्राप्ययमर्थः सम्भाव्यते । उत्तरसूत्रे लिख्यहणं न कर्तव्यं भवति । नैतदस्ति ।
इह लेहिं लुकि विज्ञायमाने मा हि गातामित्यादिः (६।१।१८७) सिचो-
ऽन्यतरस्यामित्यादिः स्वरो (६।१।१८७) न सिच्येत् । स पुनरुदात्तः ।
अगुरित्यत्राप्यात इति (३।४।११०) सिजभ्यस्तविदिभ्यश्चेति (३।४।१०८) भेर्जुस्
भावो न सिध्यति । तस्मात् सिच एव लुग् वक्तव्यः ।

७८ । विभाषा घ्राघेट्शाच्छासः ।

घ्रा गन्धोपादाने । घेट् पाने । शो तनूकरणे । छो छेदने । षोऽन्तकर्मणि ।
घेट् पूर्वेषु नित्ये प्राप्त इति । घुसंज्ञकत्वात् । अलुक्पक्षे पूर्ववत् सगादि-
कार्यम् । घेट्ः सानुबन्धकस्य निर्देशो धाज्परोच्चारार्थः । यदि कृतास्त्रो
निर्दिश्येत तदा धाजोऽपि ग्रहणं स्यात् । अत्रासातामिति । कर्मस्थान्त्रने-
पदम् ।

७९ । तनादिभ्यस्तथासोः ।

अतर्तेति । स्वरितजित (१।३।७२) इत्यात्मनेपदम् । अनुदासोपदेश
(३।४।३७) इत्यादिनाऽनुनासिकलोपः । अतनिष्ठ यूयमिति । मध्यमपुरुषबहु-
वचनान्तमेतत् ।

८० । मन्वे घस-ह्रर-णश-वृ-दहाद्-वृच्-कृगमिजनिभ्यो लेः ।

सिच इत्यनुवर्त्तमाने पुनर्लिख्यहणमादिः (६।१।१८७) सिचोऽन्यतरस्या-
मित्यादेः सिच्कार्यस्य निवृत्त्यर्थम् । उत्तरार्थश्च । अन्नमिति । अद भक्षणे ।
लुङ् । लुङ् सनोर्घञ् इति (२।४।३७) घञ्ज्ञादेशः । ततश्चि लुङीति (३।१।४३)
चिः । तस्यानेन लुक् । भेरन्तादेशः । इतथेतीकारलोपः (३।४।१००) ।
संयोगान्तश्चेति (८।२।२३) तकारलोपः । गमहने (६।४।८८) त्यादिनोपधालोपः ।
शासिवसिघसीनाच्चेति (८।३।६०) षत्वम् । भ्रलाञ्छश्च (८।३।५३) भ्रशीति
जश्त्वम् । खरि चेति (८।४।५५) चर्त्वम् । ह्ररेत्यागन्तुकेनाकारेण निर्देशः ।
मा ह्ररिति । लुङ् । तिबृगुणरपरत्वानि । इल्त्यादिलोपः (६।१।६८) ।
न माङ्योग (६।४।७४) इत्यङ्गागमाभावः । प्राणङिति । अश अदर्शने ।

पूर्ववङ्गुडादिकार्यम् । ब्रश्चादिसूत्रेण (८।२।३६) षत्वम् । भलाञ्जशोऽन्त
(८।२।३६) इति जश्त्वम् । षकारस्य डकारः । तस्य वावसान इति (८।४।५६)
चत्वं टकारः । उपसर्गादसमासेऽपीति (८।४।१४) (J) णत्वम् । क्वचित्
प्राणगिति पाठः । तत्र क्तिन्प्रत्ययस्य कुरित्यतः (८।२।६२) कुरित्यनुवर्त्तमाने
नशेवेति (८।२।६३) कुत्वम् । आवरिति । वृजस्तिप् । गुणो रपरत्वम् ।
हल्ङ्यादिना (६।१।६८) सिपो लोपः । धगिति । दह भस्मीकरणे । सिप् ।
हल्ङ्यादिना (६।१।६८) सिपो लोपः । दादेर्धातोर्ध इति (८।२।३२) हस्य
वः । एकाचो वशो (८।२।३७) भषित्यादिना दकारस्य धकारः । धकारस्य
जश्त्वं गकारः । तस्य चत्वं ककारः । अङ्गागमस्य बहुलं छन्दस्यमाङ्
योगेऽपीति (६।४।७५) निषेधः । आप्रादिति । प्रा पूरण इत्यस्मात् तिप् ।
परावर्गिति । वृजेस्तिप् । लघूपधगुणः । हल्ङ्यादिना (६।१।६८) लोपः ।
रात् सस्येति (८।२।२४) नियमात् संयोगान्तलोपाभावः । जकारस्य पूर्ववत्
कुत्वं गकारः । तस्य चत्वं ककारः । अक्रन्निति । कञो भेरन्तादेशः ।
संयोगान्तलोपः । यणादेशः (६।१।७७) । प्रग्नन्निति । गमेभंः पूर्ववदन्तादेशः ।
गमहनेत्युपधालोपः (६।४।८८) । अन्नतेति । जनेर्भस्यात्मनेपदेष्वनत (७।१।५)
इत्यदादेशः । पूर्ववदुपधालोपः । स्तोः शुना क्षुरिति (८।४।४०) शुत्वम् ।
क्वचिदन्नन्निति पाठः । तत्र भिः । ततः परस्मैपदं विधेयम् । ब्राह्मणे
प्रयोगेऽयमिति । योऽयमनन्तरं मन्त्रे जनेरुक्तः स ब्राह्मणो मन्त्रव्याख्यान-
यन्त्रः । मन्त्रे जनेर्लुग् न दृश्यत इति तद्विषयमुदाहरणं नोपन्यस्तम् । यदि
तर्ह्यमन्त्रे लुग् भवति मन्त्रग्रहणं किमर्थं मित्याह मन्त्रग्रहणमित्यादि ।

८१ । आमः ।

ईहाञ्चक्र इति । ईह चेष्टायाम् । लिट् । इजादेष्टेत्यादिना (३।१।३६) ऽम् ।
तस्य कृत्वे मकारान्तस्य कृदन्तत्वात् प्रातिपदिकसंज्ञा । सुः । आमः

(J) णत्वस्य कथम् ? नशेः शान्त्येति (८।४।१६) प्रतिषेधात् । न्यासव्याख्याने तन्त्रप्रदीपे ईहेय
स्वाह नशेः शान्त्येति (८।४।१६) न भवति णत्वप्रतिषेधः । छान्दसत्वादिति । एतच्च वङ्गयुतेः सुधीर्निर्वाच्यम् ।

स्वरादिपाठादव्ययत्वम् । अव्ययादाप्सुप इति (२।४।८२) सुलोपः । कञ्चेत्यादिना (३।१।४०) लिट्परस्य कञोऽनुप्रयोगः । आम्प्रत्ययवदित्यादिना (१।३।६३) ऽत्मनेपदम् । तत एशादेशः । द्विवचनम् । अभ्यासकार्यम् । आम्भो मकारस्यानुस्वारः । अनुस्वारस्य ययि (८।४।५८) परसवर्णः । अथैह कस्मान्न भवति जगाम ग्रशमेति ? अर्थवदामो ग्रहणाद् । अस्य चानर्थकत्वात् । प्रत्ययस्वनिर्दिष्टार्थाः प्रत्ययाः स्वार्थे भवन्तीत्यर्थवान् । इह तर्हि कस्मान्न भवत्यम रोग इति ? अमेति । लक्षणप्रतिपदोक्तयोः प्रतिपदोक्तस्यैव (प, १।१४) ग्रहणम् । अस्य तु लाक्षणिकत्वात् ।

८२ । अव्ययादाप्सुपः ।

तत्र शालायामिति । तच्छब्दात् सप्तम्यास्त्रल् । तस्य प्राग् दिशो विभक्तिरिति (५।३।१) विभक्ति संज्ञा । तदाद्यत्वम् । टाप् । तसिलादिष्वाकत्वसुच इति (६।३।३५) पुंवङ्गावः । तद्धितश्चासर्वविभक्तिरिति (१।१।३८) ञलोऽव्ययत्वम् । तत उत्पन्नस्य टापो लुक् । केन पुनरव्ययादनुत्पद्यते ? अजाद्यतष्टात्रिति (४।१।४) चेत् । न । स्त्रियां टापो विधानात् । अव्ययस्य चालिङ्गत्वात् । तस्मादव्ययाद्यापः सम्भव एव नास्तीत्यव्ययादपार्थक्यं टापो लुग्वचनम् । नापार्थक्यम् । स्त्रियामिति (४।१।३) गुणिप्रधाननिर्देशः । स्त्रीत्ववति पदार्थं टाबादय इति । स्त्रीत्ववति च तस्यां शालायामित्येतस्मिन् पदार्थे तत्रेतत्तदव्ययं वर्त्तते । यद्यपि वाक्यार्थाऽत्र स्त्रीत्वं तथापि वाक्यार्थतयैव तस्य स्त्रीप्रत्ययो द्योत्यते । सति च स्त्रीप्रत्यये पदार्थ एव स्त्रीत्वं भवति । ततष्टापो लुग् वक्तव्यः । कृत्वा ह्रस्वेति । ज्ञातोऽनुक्कसुन इति (१।१।४०) ज्ञाप्रत्ययस्याव्ययत्वम् । तत उत्पन्नस्य सुपो लुक् । केन पुनरव्ययात् सुवृत्तिः । स्वादिसूत्रेणेति (४।१।२) चेत् ? न । तत्र बहुषु बहुवचनमित्यादिना (१।४।२१) शास्त्राक्षरेण संख्याविशेषेषु स्वादीनां नियतत्वाद् । अव्ययानाञ्चसंख्यत्वात् । स्यादेतत् । यत्र संख्यास्ति तत्र बहुषु बहुवचनमित्येवमादिना (१।४।२१) स्वादिनियमः कृतः । अव्ययेभ्यस्तु निःसंख्येभ्यः सामान्यविहिताः स्वादयो विद्यन्ते एवेति । वार्त्तमेतत् । स्वादिसूत्रेण (४।१।२) हि बहुषु

बहुवचनमित्यादिना (१।१।२) शास्त्रान्तरेणैकवाक्यतायां स्वादीनां विधानात् । तथाहि तत्रोक्तं संख्याकर्माद्यश्च स्वादीनामर्थाः शास्त्रान्तरेण विहिताः । तेन सहास्यैकवाक्यतेति । एकवाक्यतायाच्च कुतः स्वादीनां सामान्येन विधानम् । न ह्यपरं लक्षणमस्ति येन स्वादयः सामान्येन विहिताः । एवं तद्धेतुदेवाव्ययादुत्पन्नस्य सुपो लुग्वचनं ज्ञापकं भवन्त्यव्ययात् स्वादय इति । न ह्यनुत्पन्नस्य लुगुपपद्यते । एतदेव ज्ञापकं हृदि कृत्वोक्तमव्ययेभ्यस्तु निःसंख्येभ्यः सामान्यविहिताः स्वादयो विद्यन्त एवेति ।

८३ । नाव्ययीभावादतोम् त्वपञ्चम्याः ।

एतस्मिन् प्रतिषिद्धे पञ्चम्याः श्रवणमेव भवतीति । कथम् ? इह द्वयो-
रर्थयोर्विधानात् । विधायके च वाक्ये द्वे एव । तत्र नाव्ययीभावादत
इत्येतत् प्रतिषेधस्य विधायकमेकं वाक्यम् । अम् त्वपञ्चम्या इत्येतदमो
विधायकं द्वितीयं वाक्यम् । तत्र चात इत्येतदपेक्षते । अतएव वृत्तौ
वाक्यद्वयमुपन्यस्तम् । अदन्तादव्ययीभावादुत्तरस्य सुपो न लुग् भवतीत्येकं
वाक्यम् । अमादेशस्तु तस्य भवत्यपञ्चम्या इति द्वितीयम् । तत्रापञ्चम्या
इत्यनेनानन्तरस्य विधिर्वा भवति प्रतिषेधो वेति (प, ६२) पञ्चम्या अमादेश एव
प्रतिषिध्यते । नत्वलुक् पूर्ववाक्येन विहितः । अतएवालुकि सति पञ्चम्याः
श्रवणमेव भवति । एकवाक्यतायां हि सत्यां कार्यद्वयस्यैकया पाठप्रवृत्त्या
विधीयमानत्वात् कार्यद्वयस्यापञ्चम्या इति प्रतिषेधः स्यात् । पञ्चमीं
वर्जयित्वैतत् कार्यद्वयं वेदितव्यम् । वाक्यभेदे त्वपञ्चम्या इत्येतत् प्रत्यासन्न
ममादेशमपेक्षते । नतु वाक्यान्तरविहितमलुकम् । तेनापञ्चम्या इत्यनेन
सम्बध्यमानः सामान्येन विधीयमानः सन्नलुक् पञ्चमीमप्यवगाहते । तस्मात्
पञ्चम्याः श्रवणमेव युक्तम् । तुशब्देनाप्ययमर्थो लभ्यते । ननु च क्रियायाः
कारकाणि भवन्ति । पूर्वपदार्थप्रधानश्चाव्ययीभाव उक्तः । पूर्वपदार्थस्य
चासत्त्वभूतत्वात् क्रियामन्तरेण सम्बन्धाभावादपादानादिभावो नास्ति ।
तत् कुतोऽव्ययीभावात् पञ्चम्यादयो विभक्तयो भवेयुः । नैतदस्ति । पूर्व-

पदार्थप्राधान्येऽपि गुणभूतोत्तरपदार्थापेक्षः क्रियायोग उपपद्यते यथा पञ्चपूली-
मानयेति । तत्र भावप्राधान्येऽपि गुणभूतद्रव्यापेक्षः क्रियासम्बन्धः ।

८४ । तृतीयासप्तम्योर्बहुलम् ।

सुमद्रमिति । अव्ययं विभक्तीत्यादिना (२।१।६) समृद्धावव्ययीभावः ।
उत्सृजगङ्गमिति । अन्यपदार्थे च संज्ञायामित्यनेन (२।१।२१) । एकविंशति-
भारद्वाजमिति । संख्या (२।१।१८) वंशेनेति ।

८५ । लुटः प्रथमस्य डारौरसः ।

परस्मैपदस्यात्मनेपदस्य च यथाक्रमं डारौरस इत्येत आदेशा भवन्तीति ।
यद्येवं परस्मैपदेषु तिप् तस् भीतीततत् प्रत्येकं प्रथमपुरुषसंज्ञा । आत्मने-
पदेष्वपि त आतां भू इति । तत्र स्थानिनः षट् । त्रय आदेशा इति
वैषम्यात् संख्यातानुदेशाभावादकैकस्य पर्यायेण सर्व आदेशाः स्युः । नैष
दोषः । आनन्तर्यतो हि व्यवस्था भविष्यति । तच्चार्थकृतमानन्तर्यम् ।
एकार्थस्यैकार्थः । द्वर्थस्य द्वर्थः । बहुर्थस्य बहुर्थ इति । कर्त्तेति । अनद्य-
तन (३।३।१५) लुट् । तिप् । तस्यानेकाल्त्वाङ् डा इत्ययं सर्वादेशः । ननु
च नानुबन्धकृतमनेकाल्त्वम् । डकारश्चानुबन्धः । तत् कुतोऽनेकाल्त्वं
यतः सर्वादेशः स्यात् ? नैष दोषः । नञ्चकृते सर्वादेशे चुटू (१।३।७) इतीत्संज्ञा
भवति । इत्संज्ञाया अभावे चानुबन्धो न भवतीत्यनेकाल्त्वात् सर्वादेशो
भवति । डित्यभस्यापि टेरिति (६।४।१४३) टिलोपः । कर्त्तारौ कर्त्तार
इति । रि (७।४।५१) चेति सकारलोपः । एवमध्येतत्वेवमादीनि रूपाणीङ्
अध्ययन इत्येतस्य । अत्र परमपि टेरित्वं बाधित्वा ऽन्तरङ्गत्वाद् डादय आदेशा
भवन्ति । अन्तरङ्गत्वं पुनस्तेषां स्थानिमात्रापेक्षत्वात् । टेरित्वन्तु वद्विरङ्गम् ।
तद्दि धातुमप्यपेक्षते । न केवलं स्थानिनम् । (K) आ तृतीयाध्यायपरिसमाप्ते-

(K) In addition to the MSS (क), (ग) and (घ) as detailed in P. 331, at the
end of the first Adhyaya, the Editor had the following MSS. at his disposal to
prepare the press copy of the Second Adhyaya of the Kasika Vivarana
Panchika :—

धर्मांतरित्व (३/१७) स्याधिकृतत्वात् । न्यासः स इति (३/४/८०) ज्ञापकं
तिङादेशस्य टेरेत्वं न भवतीति । तेन कृतेष्वपि डारौरसूत्रेण भवति ।
कर्त्तासीति । तासस्योर्लोप इति (७/४/५०) सकारलोपः ।

इति बोधिसत्त्वदेशीयाचार्यश्रीजिनेन्द्रबुद्धिपादविरचितायां

काशिकाविवरणपञ्जिकायां द्वितीयाध्यायस्य

चतुर्थः पादः ॥२४॥

समाप्तश्च द्वितीयोऽध्यायः ॥२॥

(च) This MS containing न्यास २/१, २/२, २/३ & २/४ only, is marked No ३३ of १८८१-८२ belonging to the Deccan college, Poona and was kindly lent by Professor V. S. Ghate. It is a modern copy ending thus :—श्रीसर्वेश्वरजगन्निवासार्पणमस्तु
शके १७८८ फाल्गुने i.e. in १८६७ A.D. It is in the Debanagar letters.

(छ) Its contents are न्यास २/१, २/२, २/३, ४/१ (Incomplete), ७/१, ७/३ & ८/१. It belongs to the Varendra Research Society, Rajshahi and is written in Bengali character. At the end of its २/१, is the Stanza :—

वागेन्दुर्गैलेन्दुमिति शकाष्टे

प्रणम्य गौविन्दपदारविन्दम् ।

समर्थपादस्य च टिप्पणीं तां

लिखितं वै गोकुलकृष्णशर्मा ॥१॥

which gives शक १७९५ or १७९३ A. D. as its date.

अथ

काशिकाविवरणप्रज्ञिका ।

तृतीयोऽध्यायः ।

प्रथमः पादः ।

१ । प्रत्ययः ।

प्रत्ययशब्दः संज्ञात्वेनाधिक्रियत इति । शास्त्रस्य लाघवार्थम् । यदि सन् प्रत्ययः क्वच्प्रत्ययः क्वङ्प्रत्यय इत्येवमेकैकं संज्ञिनमुपादायानेकेषां भिन्नैर्वाक्यैः प्रत्ययसंज्ञा विधीयेत तदा शास्त्रस्य गौरवं स्यात् । संज्ञिनां बहुत्वात् । नहि तेषां तथाविधं सामान्यं मभिन्नं मस्ति यदुपादायैकेन वाक्येनानेकेषां संज्ञा विधीयेत यथा वृद्धिर्यस्याचामादिस्तद् वृद्धमिति (१।१।७३) । ननु चेदमस्ति सामान्यं सविति । एवञ्च सूत्रं करिष्यते सप् प्रत्यय इति । सविति प्रत्याहारग्रहणं च सनः सकारादारभ्य कपः पकारेण । नैतदस्ति । अन्येऽपि बहवः पकाराः सन्ति । सिक्बहुलं लेटि (३।१।३) । वदः सुपि कप् (३।१।१०६) चेत्येवमादयः । तत्र यदि प्रत्यासत्ति माश्रित्यानन्तरः पकारः प्रत्याहारार्थं गृह्येत तदा सिपः पकारेणैव प्रत्याहारग्रहणं विज्ञायेत । अथ व्याप्ति गृह्यते तदा तप्तनप्तनयनाच्चेति (७।१।४५) तनपः पकारेणैव स्यात् । स्यादेतत् । व्याप्ते रेव न्याय आश्रयितव्यः । नच तनपः पकारेण प्रत्याहारग्रहणं भविष्यति । अपि तु कप एव । इच एकाचोऽम्प्रत्ययवच्चेति (६।३।६८) वचनाज्ज्ञापकात् । अन्यथा षष्ठेऽपि प्रत्ययसंज्ञाव्यापारादपार्थक्यमिदं स्यात् । नैतदस्ति । असति हि प्रयोजने ज्ञापकं भवति । अस्ति ह्यस्य प्रयोजनम् । किं तत् ? अम्प्रत्यय-प्रतिबहं विशिष्टमेव कार्यं यथा स्यात् । प्रत्ययमात्रप्रतिबहं मा भूदिति

नियमार्थं मेतत् स्यात् । तत् कुतो वैयर्थ्यम् ? अथापि कथञ्चित् कपः पकारिणैव प्रत्याहारो लभ्येतैवमपि प्रतिपत्तिगौरवं स्यात् । अतो लाघवार्थ-मधिकारिणैवेयं संज्ञा विधातुं युक्तेति मत्वाह प्रत्ययशब्दः संज्ञात्वेनाधिक्रियत इति । यद्येवं प्रतियोगं तेनोपस्थातव्यम् । तत्रासावुपस्थितः सन्नादिभिरेव सम्बध्यते न प्रकृत्यादिभिरिति नियमहेतुर्नास्ति । अतः प्रकृतुरपपदोपाधिविकारागमानामप्येषा संज्ञा स्यात् । तत्र प्रकृतिर्गुपतिज्जिदभ्यः (३।१।५) सन् । उपपदं स्तम्बकर्णयो रमिजपोः (३।२।१३) । उपाधिर्हरतेर्हृति-नाथयोः (३।२।२५) पशौ । यद्यपि पञ्चर्थस्य संज्ञायाः प्रयोजनं नास्ति तथापि तद्वाचिनोऽस्तीति तस्य स्यादेव । विकारो हनस्तु (३।१।१०८) च । आगमस्तपुजतुनोः (४।३।१३८) शुक् । प्रत्ययसंज्ञायाञ्चैषां परत्वमाद्युदात्त-त्वञ्च स्यात् । यद्यपि युगपद गुपादीनां परस्परापेक्षया सन्नादीनाञ्च परत्वं न सम्भवति तथापि पर्यायेण स्यात् । कदाचिद् गुपादयः परे स्युः कदाचिद् सन्नादयः । अन्यतो वा कुतश्चिद् गुपादयः परे भवेयुरित्यत आह प्रकृतुरपपद इत्यादि । एतच्च न्यायप्राप्तमेवोक्तम् । कथम् ? प्रकृतुरप-पदोपाधयस्तावत् परकार्यसिद्धये भूतविभक्त्या पञ्चम्यादिकया निर्दिश्यन्त इति तेषां पञ्चम्यादिविभक्त्यन्तं शब्दरूपं संज्ञासंज्ञिसम्बन्धं प्रतिपत्तुमयोग्यम् । तथाहि प्रथमान्तस्य वा सामानाधिकरण्येन संज्ञासंज्ञिसम्बन्धो भवति यत्र बुद्ध्याहितसंज्ञारूपः सोऽयमित्यभेदसम्बन्धमुपगतः संज्ञी संज्ञया सह निर्दिश्यते यथा वृद्धिरादैजिति (१।१।१२) । षष्ठ्यन्तस्य वा यत्र संज्ञासंज्ञिनोर्भेदविवक्षायां संज्ञाशब्देन स्वरूपपदालम्बेनोपादीयमानेनोपजनितव्यतिरेकः षष्ठ्या संज्ञी निर्दिश्यते यथा स्वं रूपं (१।१।६८) शब्दस्याशब्दसंज्ञेति । प्रकृत्यादयस्तु परोपकारयोग्यं विभक्तिविशेषमुपादाय वर्तन्त इत्यशक्य एषां संज्ञासम्बन्धः कर्तुम् । न च संज्ञासंज्ञिसम्बन्धयोग्यविभक्त्यध्याहारे सत्येषां संज्ञा भविष्यतीति युक्तं परिकल्पयितुम् । असति हि वचनस्यावकाशेऽध्याहारो युक्तो न तु सति । अस्ति चावकाशः सन्नादिः । अप्राधान्याच्च प्रकृत्यादीनामयुक्ता संज्ञा । प्रधाने हि कार्यसम्प्रत्ययो लोके दृष्टः । यथा बहुषु गच्छत्सु कश्चित् कञ्चित् पृच्छति कोऽयं याति । स आह राजति । तत्र यः पृच्छति यश्चाचष्टे तयोरुभयोरपि

प्रधाने राजनि सम्प्रत्ययो भवति । तस्मादिहापि प्रधाने सन्नादौ कार्य-
सम्प्रत्ययात् तस्यैव संज्ञा भविष्यति । प्राधान्यं पुनस्तस्यापूर्वस्य विधानात् ।
प्रकृत्यादीनां धात्वादिपाठे निर्ज्ञातस्वरूपाणां सन्नाद्यर्थोपादानादप्राधान्यम् ।
तत् कुतस्तेषां संज्ञा ? आगमविकारयोर्यद्यपि संज्ञासंज्ञिसम्बन्धयोग्यतया
प्रथमया निर्देशो विधेयत्वाच्च प्राधान्यं तथापि न भवति संज्ञा । यस्मात्प्रत्यय
इति महती संज्ञा क्रियते । तस्या एतत्प्रयोजनमन्वर्थसंज्ञा यथा स्यात् ।
प्रतियन्त्यनेनेनार्थानिति प्रत्ययः । नच विकारागमाभ्यां कञ्चनार्थं प्रतियन्ति ।
यदि तर्ह्यन्वर्थसंज्ञेयमवेः को (५।४।२८) यावादिभ्यः (५।४।२९) कन्नितेऽवसा-
दीनां प्रत्ययसंज्ञा न प्राप्नोति । अर्थाभावात् । द्विविधो ह्यर्थः । लौकिकः
शास्त्रीयश्च । तत्र पूर्वः पदेनैव प्रतीयते । द्वितीयस्त्वन्वयव्यतिरेकाभ्याम् ।
स च तेषां नास्ति । विना प्रत्ययैः प्रकृतेरेव तदर्थस्य प्रतीतेः । नैष दोषः ।
यद्यपि तेषामन्वयव्यतिरेकाभ्यामर्थां न समधिगम्यते तथाप्यनिर्दिष्टार्थाः
प्रत्ययाः स्वार्थं भवन्तीत्यस्मादेवाप्तवचनात् समधिगम्यते । तस्मात् तैरपि स्वार्थं
प्रतियन्तीति तेऽपि प्रत्यया इत्यलमतिप्रसङ्गेनेति स्थितमेतत् प्रकृत्यादीनां
प्रत्ययसंज्ञा न भवतीति । कर्त्तव्यं करणीयमिति । तव्यदादेः प्रत्ययसंज्ञायां
यस्मात् प्रत्ययविधिरिति तस्मिन् परतोऽङ्गसंज्ञा भवति । अथ कथं तदनन्तरं
सन्नादिमतिक्रम्य व्यवहित एव तव्यदादि रुदाहृतः ? तन्नाद्युदात्तादेरपि
प्रत्ययसंज्ञाकार्यस्य सम्भवात् । सन्नादौ तु तन्न सम्भवति । धातुस्वरणैव
बाधितत्वात् ।

२ । परञ्च ।

अयमप्यधिकार इति । न केवलं प्रत्यय इत्यपिशब्दार्थः । योगे योग
उपतिष्ठत इति । परिभाषाया अधिकारस्य भेदं दर्शयति । परिभाषा ह्येकदेश-
स्यैव सर्वत्र शास्त्रे व्याप्रियते नतु प्रतियोग मुपतिष्ठते । परिभाषा वेति ।
पञ्चाक्षरं दर्शयति । एकदेशस्यैव सर्वत्र शास्त्रे व्याप्रियत इत्येष परिभाषा-
धर्मो वृत्तौ न दर्शितः । अधिकारधर्मप्रदर्शनद्वारेणावगम्यमानत्वात् । यदि
हि प्रतियोगमुपतिष्ठमाना परिभाषा कार्यसिद्धौ व्याप्रियेत तदाधिकारपरि-

भाषयोर्भेदो न स्यात् । तथाच तयोरिह भेदेनोपन्यासो निष्फलः स्यात् । लिङ्गवती चेयं परिभाषा । लिङ्गश्चास्याः प्रत्ययसंज्ञैव । धातोर्वेति क्रिया-
वाचिन्याः प्रकृतेरिदमुपलक्षणम् । तेन तिङन्तमपि गृह्यते । तदपि क्रिया-
प्रधानत्वात् क्रियावाचीति शक्यते व्यपदेशम् । प्रधानेन हि व्यपदेशा भवन्ति
यथा राजधानीति । प्रातिपदिकादिति । अक्रियाभिधायिन्याः प्रकृतेरिद-
मुपलक्षणम् । तेन व्यापावपि गृह्यते । तैत्तिरीयमिति । प्रोक्तार्थे तिसि-
वरतन्तु (४।३।१०२) खण्डिकोखाच्छसिति च्छण् । तदन्तादधीति तद्दे-
त्यण् (४।२।५८) । तस्य प्रोक्ताङ्गुगिति (४।२।६४) लुक् । अथ चकारः
किमर्थः ? यावता नाम किञ्चित् प्रकृतमस्ति यच्चकारेण समुच्चीयत इत्याह
चकारः पुनरित्यादि । अन्यस्य समुच्चेतव्यस्याभावादस्यैव समुच्चयार्थश्चकारो
विज्ञायते । तेन बहुलाधिकारेऽपि ये प्रत्यया विधीयन्ते तेष्वाप्युणादिषु परत्वं
न विकल्प्यते । किमर्थं पुनरिदमुच्यते ? परो यथा स्यात् पूर्वा मा
भूदिति । नैतदस्ति प्रयोजनम् । तथाहि यमिच्छति पूर्वं तमाह विभाषा
सुपो बहुच् पुरस्तात् (४।३।६८) त्विति । मध्ये तर्हि मा भूदिति ।
न । मध्ये यमिच्छति तमाह अव्ययसर्वनाम्नामकच् (४।३।७१) प्राक्
टेरिति । य इदानीमतोऽन्यः प्रत्ययः सोऽन्तरेणापि वचनं पर एव भविष्यति ।
नैतदस्ति । येषामेव हि प्रत्ययानां देशो नियम्यते त एव नियतदेशाः स्युः ।
य इदानीमतोऽन्योऽनियतदेशः स कदाचित् परे कदाचित् पूर्वं कदाचिन्मध्ये
स्यात् । तस्मात् परश्चेति वक्तव्यम् । न वक्तव्यम् । यस्माद् धातोः प्राति-
पदिकादिति च दिग्योगलक्षणाय पञ्चमी । अन्यस्यापादानादेः पञ्चमी-
निमित्तस्याभावात् । तस्मादेषैव परदिक्छब्दाध्याहारं करिष्यति । नैतदस्ति ।
पूर्वदिक्छब्दाध्याहारः स्यात् । तथाच पूर्वोऽपि कदाचित् सन्नादयः स्युः ।
तस्मादित्युत्तरस्थेत्यनया (१।१।६७) परिभाषया तर्हि व्यवस्था भविष्यति ।
नैतदस्ति । यत्र पञ्चमीनिर्दिष्टात् परस्य षष्ठीनिर्देशस्य कार्यं विधीयते सोऽस्य
विषयः । न च सन्नादयः षष्ठ्या निर्दिश्यन्ते नापि तेषां सम्बन्धि कार्यं
विधीयते । तेषामेव भाव्यमानत्वात् । ननु च प्रत्ययसंज्ञाकार्यं विधीयते ।
नैवम् । कथं पुनरसतां तेषां शक्यं संज्ञाकार्यं विधातुम् ? किञ्च येषां

प्रत्ययसंज्ञैव न विधीयते कण्ठः (उण्, १।१०३) शमेर्ढे (उण्, १।८८) इत्येवमादीनां तत्र का गतिः स्यात् ? न ह्येषां प्रत्ययसंज्ञेष्वते । तथाहि कण्ठः शृण्व इत्यत्र प्रत्ययस्योच्यमानमिकादेशादिकार्यं न भवति । यद्येवं प्रत्ययस्योच्यमानं परत्वमपि न स्यात् । परस्वेत्यधिकारसामर्थ्याद् भविष्यति । अमति हेतुतस्मिन् वचने सत्यपि तस्याः परिभाषाया उपस्थाने बहुलाधिकारे विधीयमानत्वादुणादिषु परत्वं विकल्पेयम् । तस्मात् कर्त्तव्यमेतत् ।

३ । आद्युदात्तस्य ।

अनियतस्वरप्रत्ययप्रसङ्ग इत्यादिना सूत्रारम्भस्य प्रयोजनं दर्शयति । अनियतोऽव्यवस्थितः स्वरो यस्य स तथा । स चासौ प्रत्ययश्चेति कर्मधारयः । तस्य प्रसङ्गशब्देन षष्ठीसमासः । अनियतस्वरो यः प्रत्ययस्तस्य प्रसङ्गे सति वचनमिदमादेशुदात्तार्थम् । अनियतस्वरप्रसङ्ग इति क्वचित् पाठः । तत्रानियतशब्दस्य स्वरशब्देन विशेषणसमासं कृत्वा प्रसङ्गशब्देन षष्ठीसमासः । अनियतानामुदात्तादीनां स्वराणां प्रसङ्गे सत्यादेशुदात्तार्थं वचनम् । अनेकास्तु चेत्यादि । अनेकेऽचो येषां तेऽनेकाचः । तेष्वनेकास्तु प्रत्ययेषु देशस्थानियमे मति वचनमादेशुदात्तार्थम् । आदेशोदात्तत्वं यथा स्यात् । मध्येऽन्ते च मा भूदिति । ये ह्येकाचः प्रत्ययास्तत्र देशस्थाभावादसत्यप्यादिग्रहणे देशस्थानियमो न सम्भवति । अतोऽनेकास्तु चेत्युक्तम् । अनेकाचां ह्यसत्यादिग्रहण आदिमध्यान्तानामनियमेन स्वरः प्रसज्येत्यनेकाचः प्रत्ययादेर्यथाशुदात्तार्थं वचनं नार्थ एतेन । यस्मादादेशुदात्तादीनां मध्यान्तयोश्चोदात्तस्य प्रसङ्ग एव नास्ति । तथाहि यमनुदात्तमिच्छति करोति तत्र प्रकारमनुबन्धम् । आह चानुदात्तो सुप्पिताविति (३।१।४) । स्वरितमपि यमिच्छति करोति तत्र तकारमनुबन्धम् । आह च तित् (६।१।१८५) स्वरितमिति । एकश्रुतिं यमिच्छति तत्रैकश्रुतिग्रहणं करोति । आह चैकश्रुतिर्दूरात् (१।२।१३) मन्वुहाविति । अन्तोदात्तमपि यमिच्छति करोति तत्र चकारमनुबन्धम् । आह च चितोऽन्त उदात्तो (६।१।१६३) भवतीति । मध्योदात्तमपि

यमिच्छति करोति तत्र रेफमनुबन्धम् । आह चोपोत्तमं (६।१।२१७) रितीति । य इदानीमतोऽन्यः प्रत्ययः सोऽन्तरेणापि वचनमाद्युदात्त एव भविष्यति । नैतदस्ति । येषामेव हि स्वरः नियम्यते त एव नियतस्वराः स्युः । यस्त्वनियतस्वरः प्रत्ययस्तस्यानियमेनैव स्वरः प्रसज्येत । कदाचिदुदात्तः कदाचित् स्वरान्तरम् । उदात्तोऽपि भवन् कदाचिदादौ कदाचिन्मध्ये कदाचिदन्ते स्यात् । तस्मात् कर्तव्यमेतत् ।

४ । अनुदात्तौ सुपपितौ ।

पूर्वस्यायमपवाद इति । नाप्राप्ते तस्मिन्नस्यारम्भात् । सुषिति प्रत्याहारस्य ग्रहणम् । न सप्तमीबहुवचनस्य । तस्य पिप्वादेवानुदात्तस्य सिद्धत्वात् । अतएव वृत्तौ सुप इति बहुवचनेन निर्देशः कृतः । प्रत्याहारग्रहणश्चेदं सुप एव प्रकारेण । नान्येन । तस्यानन्यार्थत्वात् । पचति पठतीति । शबलोदाहरणम् । न तिप् । तस्य तास्यनुदात्तेत्यादिनैव (६।१।१८६) सिद्धत्वात् ।

५ । गुपतिज्किद्भ्यः सन् ।

प्रत्ययसंज्ञा चाधिकृतैवेति । विस्मयार्थमेतत् । प्रत्ययशब्दः संज्ञात्वेनाधिक्रियते । आ पञ्चमाध्यायपरिसमाप्तेरित्यतो वचनादेव प्रतिपाद्यस्यावगतत्वात् । ननु च सत्यपि प्रत्ययसंज्ञाया इहोपस्थाने नैव तथा सनो भवितव्यम् । यतः प्रत्यय इत्यन्वर्थसंज्ञेयम् । प्रतियन्त्यनैनार्थानिति प्रत्ययः । नच सना कञ्चनार्थं प्रतियन्ति । तस्यानर्थकत्वात् । नहीह सनः कञ्चनार्थं निर्दिश्यते । नचानिर्दिष्टार्थाः प्रत्ययाः स्वार्थं भविष्यन्तीति स्वार्थ एव सन् भविष्यतीति युक्तं परिकल्पयितुम् । गोपनादेः स्वार्थस्य सन्नस्तादप्रतीतिः । अथानर्थकस्यापि प्रत्ययाधिकारे विधानसामर्थ्यात् संज्ञा भविष्यतीति चेत् ? न । एवञ्च इनस्त च (३।१।१०८) त्रपुजतुभोः पुगिति (४।३।१३८) विकारगमयोरपि स्यात् । नैष दोषः । अस्थेव सनोऽर्थः । कः पुनरसौ ? निन्दादिः । यदाह निन्दाक्षमाव्याधिप्रतीकारेषु सन्निध्यत इति । कुतः पुनरेतदवसितं सनोऽर्था निन्दादय इति ? अन्यव्यतिरेकाभ्याम् । सति हि

सनि जुगुप्सत इत्यादौ तेऽर्थाः प्रतीयन्ते । असति तु सनि सत्स्वपि गुपादिषु गोपयतीत्यादौ ते न प्रतीयन्ते । तस्मादर्थवानेव सन्निति भवत्येव प्रत्यय-संज्ञा । जुगुप्सत इत्यार्द्धधातुकत्वाभावादिण् न भवति । आर्द्धधातुकत्वाभावस्तु सनो धातोरित्यविधानात् । कुङ्क्षो श्रुरिति (७।४।६२) चुत्वं जकारः । तितित्तत इति । जकारस्य चोः कुरिति (८।२।३०) कुत्वं गकारः । तस्य खरि चेति (८।४।५५) चत्वं ककारः । निन्दाक्षमेत्यादि । कथं पुनर्निन्दादिष्विष्यमाणो लभ्यते । वक्ष्यमाणं वाग्रहणं सर्वस्य शेषो विज्ञायते । सा च व्यवस्थितविभाषा । तेन निन्दादिषु नित्यं सन् भवति । अन्यत्र न भवति । प्रायिकञ्चेतद् व्याधिप्रतीकारग्रहणम् । क्वचिदन्यत्रापि दर्शनात् । तथाहि क्षेत्रियच् परक्षेत्रे चिकित्स्य (५।२।८२) इति चिकित्स्यशब्दस्यार्थमन्यथा व्याख्यास्यति । अथवा क्षेत्रियाणि च तृणानि गस्यार्थे क्षेत्रे जातानि चिकित्स्यानि विनाशयितव्यानि । अथवा क्षेत्रियः पारदारिकः । परदाराः परक्षेत्रम् । तत्र चिकित्स्यो निग्रहीतव्य इत्यर्थः । संग्रहेऽपि दृश्यते विचिकित्सति मे मन इति । यद्यप्यतोपसर्गसम्बन्धात् संग्रहः प्रतीयते तथापि धातोरेव वाच्य इत्यते । उपसर्गस्य तु द्योत्यः । तस्मात् प्रायिकं व्याधिप्रतीकारग्रहणम् । प्रायेण हि लोके व्याधिप्रतीकारे चिकित्सतीति प्रशुच्यते । अन्यत्रेति । गोपनादौ । गोपयतीति हेतुमन्विच् । तेजयति सङ्केतयतीति । हेतुमन्विच् । चुरादिणिज् वा । भवादौ चुरादौ चानयोः पाठात् । अथ जुगुप्सत इत्यादौ कथमात्मनेपदं सन्नन्ताद्विधीयते ? नच गुपादिभ्यः प्राक् सन आत्मनेपदं पश्याम इत्याह गुपादिष्वनुबन्धकरण-मित्यादि । आत्मनेपदं यथा स्यादिति । गुपादिष्वनुबन्धोऽनुदात्तार्थः कृतः । तस्मादनुदात्तञ्जित (१।३।१२) इत्यात्मनेपदं भवतीति भावः । ननु च कृत-ऽप्यनुबन्धे न भवितव्यमेव तेभ्य आत्मनेपदेन । सना व्यवहितत्वात् । नैतदस्ति । अनुबन्धकरणसामर्थ्याद् भविष्यति । अथवाऽवयवे कृतं लिङ्गं समुदायस्य विशेषकं भवतीति जुगुप्सादय एव समुदाया अनुदात्तेतः । तेनाव्यवधानेनैव तेभ्य आत्मनेपदं भविष्यति । एवं स्थिते यदत्र हेष्मपाप्यते तत् पूर्ववत् सन (१।३।६२) इत्यतोपन्यस्तमपास्तश्च । अथ किमर्थं सनोऽकार उपदिश्यते ? यावता तस्मादर्द्धधातुकेऽतो लोप इति (६।४।४८) लोपेन भवितव्यम् । सार्धधातुके

ऽपि शपा सहैकादेशेन । तत्र सत्यसति वाऽकारोपदेशे नास्ति कश्चिद् विशेषः ।
नैतदस्ति । इह प्रतीषिषतीति प्रपूर्वादिषः सति विहिते यद्यकारोपदेशो
न स्यादजादेर्द्वितीयस्येति (६।१।२) द्वितीयस्यैकाचो द्विर्वचनं विधीयमानं स
इत्यस्य न स्यात् । अनच्कत्वात् अनः । अकारोपदेशे सति स इत्यस्य
द्वितीयस्यैकाचो भवति । तदर्थोऽकारोपदेशः ।

६ । मानूबधदाज्ञान्म्यो दीर्घस्याभ्यासस्य ।

मानूबधी अनुदासेतो । शेषो खरितेतौ । इह दीर्घग्रहणादचक्षेति (१।२।३८)
परिभाषोपस्थानादचाऽभ्यासो विशिष्यत इत्यजन्तस्याभ्यासस्य दीर्घां विधीय-
मानो नियतं ह्लादिशेषमपेक्षते । विना तेनाजन्तत्वाभावात् । तस्मिंस्तु सति न
किञ्चित् प्रतीक्षणीयमिति तत् समनन्तरमेव दीर्घेण भवितव्यम् । ततश्चा-
भ्यासस्यावर्णस्य स्थाने भवन् बधेरित्वस्य बाधकः स्यात् । शेषाणान्तु ऋस्य ।
ततश्चानिष्टं रूपं स्यादिति यो मन्येत तं प्रत्याह अभ्यासस्येकारस्य दीर्घां
भवतीति । कथं पुनरिकारस्य दीर्घां लभ्यते ? यावता विशेषविधिः
सामान्यविधेर्बाधको भवति । विशेषविहितश्च दीर्घः । ततोऽयं सामान्य-
विहितमिच्छं बाधित्वाऽकारस्यैव प्राप्नोति । अत एव मन्यते । दीर्घांऽकित
(७।४।८३) इत्यत्र ज्ञापितमेतत् स्यात् । अभ्यासविकारेष्वपवादा नोत्सर्गान्
विधीन् बाधन्त इत्यकिदग्रहणस्यैतत् प्रयोजनम् । इह मा भूद् यंयम्यते रंरम्यत
इति । यदि चाभ्यासविकारेष्वपवादैरुत्सर्गा बाध्येरन्नेवं सत्यपवादत्वाच्चकिं
कृतेऽनजन्तत्वादेव दीर्घां न भविष्यति । किमकित इत्यनेन ? कृतञ्चातस्ततो
ज्ञापयति नाभ्यासविकारेषु बाध्यबाधकभाव इति । बीभक्षत इति । एकाचो
बधो भविति (८।२।३७) बकारस्य भकारः । धकारस्य खरि चेति (८।४।५५)
तकारः । उत्तरसूत्र इत्यादि । अत्र हि सनो विधिमात्रमपेक्ष्यते वावचनेन ।
नखनन्तर एव विधिः । तेन त्रयाणामपि योगानां शेषो विज्ञायते । सर्वग्रहण
गुणादिसूत्रस्यापि शेषो विज्ञायत इति ज्ञापनार्थम् । अन्यथा ज्ञानन्तरस्यैव
सूत्रस्य शेषो विज्ञायेत । मानयतीति हेतुमण्डिच् । चुरादिणिज् वा । चुरादा
वप्यस्य पाठात् । निशानमिति । पचाद्यच् ।

७ । धातोः कर्मणः समानकर्तृकादिच्छायां वा ।

कर्तुः क्रियाया व्याप्तुमिष्टतमस्य कर्मभाव उपपद्यते । नान्यथेत्यवश्यं या-
काचित् क्रियाऽपेक्षितम्येति । इह चान्या न श्रूयते । प्रत्ययार्थत्वेन चेच्छा-
सन्निधापिता । अतः सैवापेक्षितं युक्ता । प्रत्यासत्तेर्न्यायात् । तस्मात्
तथैव व्याप्यमानस्य कर्मभावो विज्ञायत इत्याह इषिकर्मेत्यादि । इषेः
कर्मैति षष्ठीसमासः । प्रतियोग्यपेक्षत्वात् समानत्वस्य नियोगतः प्रतियो-
ग्यपेक्षितव्यः । न च सूत्रे प्रतियोगी श्रूयते । तत्र पूर्वोक्तन्यायेन-
धरेव प्रतियोगित्वं विज्ञायत इत्याह इषिणैवेत्यादि । समान एकः कर्त्ता-
स्येति बहुव्रीहिः । एककर्तृक इत्यर्थः । ननु च धातोः कर्मत्वं नोपपद्यते ।
तस्यार्थधर्मत्वात् । धातोश्च शब्दात्मकत्वात् । अथ करोति धातुमिच्छती-
त्यादौ प्रयोगे धातोेरपि कर्मता दृष्टेति चेत् ? न ब्रूमः सर्वथा धातोः कर्मत्वं
न भवतीति । किं तर्हि ? य इह सन्नुपस्थितिनिमित्तभावेनोपासः समान-
कर्तृकस्तस्य न सम्भवतीति ब्रूमः । यस्मात् समानकर्तृकत्वं साध्यमानस्यार्थस्य
भवति । कर्मत्वं तु सिद्धस्वभावस्य । अङ्गीकृत्य च समानकर्तृकत्वं धातोः
कर्मत्वे दोष उक्तः । इदानीं तदपि न सम्भवत्येव । तथाहि धातुः शब्दः
क्रियायाश्च कर्त्ता भवति । न शब्दस्येत्यत आह कर्मत्वमित्यादि । अर्थद्वारक-
मिति । अर्था द्वारमुपायो यस्य तदर्थद्वारकमिति । अर्थस्य कर्मत्वात्
समानकर्तृकत्वाच्च तद्वचनोऽपि धातुरर्थधर्मणोपचारात् कर्मसमानकर्तृकश्चो-
च्यते । यथा इन्द्रश्च (२।४।२) प्राणितूर्य्यत्वार्थस्य प्राण्यङ्गत्वात् तद्वचनोऽपि
प्राण्यङ्गमित्युच्यत इति भावः । चिकीर्षतोत्यत च करोतेरर्थ इच्छया व्याप्यमान-
त्वात् समानत्वात् कर्मसमानकर्तृकश्चेति । यस्माद् य एवेपेः कर्त्ता स एव
तस्यापि । अतस्तद्वारेण करोतिरपि कर्मसमानकर्तृकश्चेति भावः । ततः
सन् । इको भलिति (१।२।८) सनः कित्वाद् गुणाभावः । अज्भनगमां
(६।१।१६) सनीति दीर्घः । ऋत (७।१।१००) इहातोः रितौत्वम् । रपरत्वम् ।
हलि चेति (८।२।७७) दीर्घः । इण्कोरि (८।३।५७) त्यनुवर्त्तमान आदेशप्रत्यय-
योरिति (८।३।५८) षत्वम् । द्विर्वचनम् । अभ्यासकार्यम् । धातुग्रहणं
किमिति ? धातुग्रहणं ह्येवमर्थं क्रियते । गमनमिच्छतीति शुश्रूषान् मा

भूदिति । ननु चासत्यपि धातुग्रहणे ततः सन् भवितुं नोक्तहते । सुप्र
 आत्मनः (३।१।८) क्वजित्यपवादेन बाधितत्वात् । तस्मात् पारिशेष्यादिनापि
 धातुग्रहणेन धातोरेव भविष्यतीत्यभिप्रायेणाह सोपसर्गादुत्पत्तिर्मा भूदिति ।
 यदोपसर्गविशिष्टो धात्वर्थ इषिणा व्याप्यते तदासावुपसर्गविशिष्ट एव कर्मत्व
 मनुभवतीति तद्वारेणासौ सोपसर्ग एव धातुः । कर्मेति सोपसर्गादुत्पत्तिः
 स्यात् । ततश्च प्राचिकीर्षदित्यत्र द्विर्वचनं क्रियमाणं सन्नन्तस्यैकाचः प्रथमस्य
 द्विर्वचनं भवतीति सन्यङ्कोरिति (६।१।८) समुदायादेः प्रशब्दस्य स्यात् । लङि
 च सोपसर्गस्याङ्गसंज्ञायां ततः प्रागङ्गागमः स्यात् । यदि तर्हि सोपसर्गः
 कर्मधातोर्दुत्पत्तिर्न स्यात् । तस्याकर्मकत्वात् । नैतदस्ति । समुदायस्य
 हि कर्मत्वेऽवयवा अपि कर्मत्वमनुभवन्ति । अवयवात्मकत्वात् समुदायस्य ।
 अभ्युपाय एव ह्यवयवकर्म्मता समुदायकर्मतायाः । अन्यथा यदि समुदाये
 कर्मत्ववयवाः कर्मभावापन्ना न भवेयुस्तदा महान्तं पुत्रमिच्छतीत्यत्र
 कर्मलक्षणवयवा द्वितीया न स्यात् । गमनेनेच्छतीति । करणत्वप्रदर्शनार्थं
 लुङ्नोपन्यासः । धातोरेव हि सनोऽनुत्पत्तिः प्रत्युदाहरणम् । अस्यत्र
 समानकर्तृकत्वम् । तथाहि य एवेषः कर्त्ता स एव गमनस्य । स ह्यात्मीयिन
 गमनेन करणभावमापन्नेन किमपि वस्त्विच्छति । कर्मत्वन्तु गमेरर्थद्वारकं
 नास्तीति न भवत्यतः सन् । देवदत्तस्य भोजनमिच्छतीति । देवदत्तस्येति
 कर्त्तृकर्मणोः कृतीति (२।३।६५) कर्त्तरि षष्ठी । अत्र हि भोजनस्य देवदत्तः
 कर्त्ता । इषेस्तु यज्ञदत्त इति समानकर्त्तृकत्वं नास्ति । कर्त्तुं जानातीति । इच्छा-
 ग्रहणादिह ज्ञानेऽर्थे सन्न भवति । ननु चेष्टिकर्मा यो धातु रिषिणैव समान
 कर्त्तृकस्तत इच्छाया वा सन् भवतीत्युक्तम् । इह च यथेच्छा प्रत्ययार्थी नास्ति
 तथा धातोरिष्टिकर्मत्वमपि । इषिणा समानकर्त्तृकत्वञ्च । तदयुक्तं प्रत्युदाह-
 रणम् । अङ्गवयवैकत्वात् । नैतदस्ति । सति हीच्छाग्रहणे तद्विशेषणद्वयं
 प्रत्यासत्तेर्लभ्यते । असति तु तस्मिन् यां काञ्चित् क्रियां प्रति धातोः कर्मत्वं
 विज्ञायते । प्रतियोगिमात्रापेक्षया च समानकर्त्तृकत्वमिति कात्रायुक्तता ?
 वाचननाङ्गाद्यमपि भवतीत्युत्तरसूत्र इति शेषः । इह तु समानकर्त्तृकेषु
 तुमुन्नित्यत (३।१।५८) एकविधानात् कर्त्तुमिच्छतीति वाक्यं भविष्यति ।

नित्यत्वे हि सन् स्तस्य वचनस्थानर्थकं स्यात् । अन्यदपि वाचनप्रयोजनं
 मुक्तमेव । तस्यैव समुच्चयार्थो ऽपिशब्दः । धातोरिति विधानादित्यादि । आर्ध-
 धातुकं शेष इत्यनेन (३।४।११४) धातोरित्येवं धातुशब्द मुच्चार्थं विहितस्य
 प्रत्ययस्यार्धधातुकसंज्ञाविधानात् । इह धातोरित्येव सन् विधानं मित्यार्धधातु-
 कसंज्ञा भवति । न पूर्वत्वेति । गुपादिसूत्रे (३।१।५) मानवधादिसूत्रे (३।१।६)
 च सन् आर्धधातुकसंज्ञा न भवति । नहि तस्य तथा विधानमस्ति । आश-
 ङ्गायामुपसंख्यानमिति । आशङ्गा सम्भावना । सा च प्रयोक्तृधर्मः । नदीकूलं
 पिपतिपतीत्येतेनत्वात् कूलस्येच्छा न सम्भवतीति न प्राप्नोति । आशङ्के
 कूलं पतिष्यतीत्यस्मिन् विषय एवं प्रयोगः । श्वा समूर्ध्वतीति । पूर्ववत् किञ्च-
 दीर्घत्वे । उदोष्ठापूर्वस्येतुत्त्वम् (४।१।१०२) । रपरत्वञ्च । अत्र सत्यपि चेतनत्वे
 जीवनस्य प्रियत्वाच्छूनो मर्तुमिच्छा न सम्भवतीति न प्राप्नोति । एष च प्रयोगोऽ-
 ङ्गमाशङ्के मरिष्यति श्वेत्यत्रार्थं वेदितव्यः । उपसंख्यानशब्दस्य प्रतिपादनमर्थः ।
 कर्त्तव्य इत्यध्याहार्यम् । प्रतिपादनन्तु धातोरिति योगविभागः कर्त्तव्यः ।
 तेनाशङ्गायामपि सन् भविष्यति । इच्छासनन्तादित्यादि । इच्छायामर्थे यो
 विहितः सन् तदन्तात् सन्ः प्रतिषेधो व्याख्येयः । व्याख्यानन्तूत्तरत्वं करिष्यामः ।
 स्वार्थं यः सन् तदन्तात् सन्निष्यत एवेतीच्छाविशेषणं कृतम् । जुगुप्सिषत
 इति । अतो लोप (६।४।४८) इत्यकारलोपः । शैषिकादित्यादि । अश्वपत्यादि-
 भ्योऽर्थेभ्योऽदूरभव (४।२।७०) इत्येतत्पर्यन्तेभ्योऽन्यो योऽर्थः स शेषः । तत्र
 भवः शैषिकः । अध्यात्मादिभ्यष्ठञ् (४।३।६०, वा) । तस्माच्छैषिकाच्छैषिकः सरूपः
 प्रत्ययो नेष्टः । शालायाश्च इति लडाच्छः (४।२।११४) शालीयः । शालीये
 भव इति पुनश्चो न भवति । विरूपस्तु भवतेऽयम् । अहिच्छत्वे भव आहिच्छत्वं ।
 प्राग्दीव्यतोऽण् (४।१।८५) । अहिच्छत्वे भव आहिच्छत्वीयः । अश्वन्तादृडाच्छो
 (४।२।११४) भवति । मतुवर्थे भवः प्रत्ययो मतुवर्थीयः । गहादिभ्यसेति
 (४।२।१३८) च्छः । मतुवर्थोऽस्यास्तीति मतुवर्थिकः प्रत्ययः । अत इनि
 ठनाविति ठन् (५।२।११५) । मतुवर्थीयात् प्रत्ययान् मतुवर्थिकः सरूपः
 प्रत्ययो नेष्टः । दण्डोऽस्यास्तीति दण्डिकः । पूर्ववत् ठन् । दण्डिकोऽस्यास्तीति
 पुनष्ठन् न भवति । विरूपस्तु भवत्येव । दण्डोऽस्यास्तीति दण्डी । दण्डि-

नोऽस्यां शालायां सृजतीति दण्डिमती शाला । इत्यन्तात्मतुषु भवति । सन्नन्तात्र सनिष्ठत इति । सन्नरूप इति सम्बध्यते । तत्र यद्यपि सनो रूपसारूप्यभित्तरो नास्ति तथापि विशेषणसामर्थ्यादर्थसारूप्यमाश्रीयते । तेनेच्छासन्नतादिति गम्यते । पूर्वमिच्छासन्नतात् प्रतिषेधो वक्तव्य इत्यभिधानाच्च । यस्तु निष्ठादिषु गुणादिभ्यः संस्तत इच्छासन् भवत्येव । तथाचैवं वृत्तावुदाहृतम् । एतत् सर्वं न्यायप्राप्तमेवोदाहृतम् । कथम् ? निष्पन्ना हि प्रकृतिः प्रत्ययविधेर्निमित्तं भवति । न च सरूपशैषिकप्रत्ययविधानकाले तथाविधप्रत्ययान्ता निष्पन्ना प्रकृतिरस्ति । नापि सरूपमनुबर्धिकप्रत्ययविधानकाले तथाविधप्रत्ययान्ता निष्पन्ना प्रकृतिः । नापीच्छासनि विधीयमान इच्छासन्नतात् प्रकृतिर्लम्ब-
सत्ताकास्ति । इदानीमेव हि तत्र भव (४।३।५३) इत्यादिभिर्लक्ष्यैः सरूपाणां शैषिकादीनां भाव्यमानत्वात् । तस्मादविद्यमानप्रकृतिकत्वात् ते यथोक्त-
प्रकारायाः प्रकृतेर्न सम्भवन्तीति ।

८ । सुप्त आत्मनः कथञ् ।

आत्मशब्दः परस्य व्यावृत्तिं कुर्वाणो यस्तत्प्रतियोगिनमर्थमाचष्टे स इह परिगृह्यते । नतु योऽन्तर्व्यापारवर्ति पुरुषे भोक्तरि वर्त्तते । स इह गृह्यमाणोऽ-
किञ्चित्कारः स्यात् । तथाहि तेनेच्छा विशिष्येत सुवन्तं वा । तत्रेच्छा
तावदात्मनः । अन्यस्य न सम्भवत्येवेति तद्विशेषणता तस्यायुक्ता । सुवन्त-
मप्येषित्वाऽन्येन वा सम्बध्यमानमात्मसम्बद्धमेव भवति । उभयोरपि तयो-
रात्मसम्बन्धित्वात् । तस्मात् सुवन्तविशेषणत्वमपि तस्यायुक्तमिति परप्रति-
योगिवचन एव गृह्यते । एवं हि परनिवृत्तिः शक्यते कर्त्तुम् । नान्यथा ।
अत्रापीच्छायाः सन्निधानात् तथैव व्याप्यमानस्य कर्मत्वं विज्ञायत इत्याह
इषिकर्मण इति । आत्मग्रहणेन यदीच्छा विशिष्येत तदेहापि स्याद् राज्ञः
पुत्रमिच्छतीति । राज्ञोऽपि पुत्र इत्यभाषे सत्यात्मन एवैषितुरिच्छा भवति ।
तस्मात् सुवन्तमेवात्मग्रहणेन विशेषयितुं युक्तमिति मत्वाह एषितुरात्मसम्बन्धिन
इति । आत्मसम्बन्धित्वं तु सुवन्तस्यार्थद्वारकं वेदितव्यम् । अषेपितुरेवेतत्
कुतो लभ्यते ? इच्छया सन्निधीयमानयेषितुः सन्निधत्तपितत्वात् । एतदपि

कुतः ? तेन विना तदभावात् । पुञ्जीयतीति । क्वचि (७।४।३३) चेतीत्त्वम् ।
 सुव्यग्रहणमिह प्रातिपदिकनिवृत्त्यर्थं वा स्याद् धातुनिवृत्त्यर्थं वा ? तत्र
 प्रातिपदिकनिवृत्त्यर्थं तावन्नोपपद्यते । नहि सुबन्तात् प्रत्ययोत्पत्तौ प्राति-
 पदिकाद्वा कश्चिद् विशेषोऽस्ति । धातुनिवृत्त्यर्थमपि न युज्यते ।
 ततो विहितस्य सनो बाधकत्वादित्यभिप्रायेणाह सुव्यग्रहणं किमिति ?
 वाक्यान्मा भूदिति । सुव्यग्रहणप्रयोजनमाह । असति सुव्यग्रहणे वाक्यादपि
 स्यात् । अत स्तन्ननिवृत्त्यर्थं कृतं सुव्यग्रहणम् । अथ किमिदानीं न भवितव्य-
 मेव महापुत्रीयतीति ? भवितव्यं यदा समासे कृत एतद् वाक्यं भवति
 महापुत्र मिच्छतीति । यदा त्वेतद्वाक्यं भवति महान्तं पुत्र मिच्छतीति तदा
 न भवितव्यम् । पदसमुदायोपलक्षणञ्च वाक्यग्रहणं वेदितव्यम् । तस्मान्
 महान्तं पुत्रमित्यतः समुदायात् प्राप्तिराशङ्क्यते । नचैतद् वाक्यम् । अपरि-
 समाप्तार्थत्वात् । किञ्च स्याद् ? यद्यतः स्यात् प्रत्ययार्थं गुणीभूतयोर्महत्-
 पुत्रशब्दयोरसत्येकार्थीभावलक्षणेऽसामर्थ्यं समासो न स्यात् । ततश्चोत्तरपदे
 विधीयमानमाम्नाहतः (६।३।४६) समानाधिकरणजातीययोरित्याह्वं न स्यात् ।
 अथवा प्रत्ययार्थं गुणीभूतस्य पुत्रशब्दस्य पूज्यमानताविशिष्टं न स्यादिति
 मन्त्रहदित्यादिना (२।१।६१) समासो न स्यात् । तदभावादात्वमपि न स्यात् ।
 अथ क्रियमाणे सुव्यग्रहणे कस्मादेवात्र न भवति ? सुबन्तं ह्येतत् । नैतत् ।
 प्रत्ययग्रहणपरिभाषया । यतः सुबुत्पन्नः सुव्यग्रहणे सति तदादेरेव ग्रहणं
 भवति । नचेह वाक्यात् सुबुत्पन्नः । किं तर्हि ? अवयवात् । तेन
 वाक्यादुत्पत्तिर्न भवति । अवयवात् तर्हि पुत्रशब्दात् कस्माच्च भवति ?
 अगमकत्वात् । वृत्तिसमानार्थेन हि वाक्येन प्रत्ययान्तेन भवितव्यम् । यद्येह
 महान्तं पुत्रमिच्छतीति वाक्येनार्थः प्रतीयते नामौ प्रत्ययान्तेन । तथाहि
 महान्तं पुत्रीयतीत्युक्ते महान्तं कश्चित् पुत्रमिवाचरतीत्येषोऽर्थो वाक्यार्थाद्
 भिन्नजातीय एव गम्यते । राज्ञः पुत्रमिच्छतीति । ननु च सापेक्षत्वादसामर्थ्यं
 सति न भविष्यति । किमात्मग्रहणेन ? कथमसामर्थ्यम् ? सापेक्ष
 मसमर्थं भवतीति वचनात् । नैतत् । यदा तर्ह्यर्थात् प्रकरणाद्वाऽनपेक्षं
 निर्णयितं भवति तदा प्राप्नोति । इह च प्राप्नोति पापमिच्छति । अथ-

मिच्छतीति । अत्र हि तृतीयस्य परपदस्य प्रयोगमन्तरेणापि परस्येति गम्यते । नहि कश्चिदन्तः पापमिच्छति । ककार इत्यादि । असति ककारेऽस्य ग्रहणं न स्यात् । न क्व इत्यत्र (१।४।१५) ककारानुबन्धवतो ग्रहणात् । चकारस्तद्विधातार्थः । असति चकारेऽस्यैव ग्रहणं स्याद् यस्य ककार एते-
कोऽनुबन्धः । क्वङ्क्वषोस्तु द्वानुबन्धकयो रेकानुबन्धक इति ग्रहणं न स्यात् । चकारे तु सति क्वङ्क्वषो द्वानुबन्धका भवन्तीति सामान्यग्रहणस्य विधातो न भवति । अन्तोदात्तार्थस्तु चकारो न भवति । धातोरेति (६।१।१६२) तस्य सिद्धत्वात् । वक्तव्य इति व्याख्येय इत्यर्थः । व्याख्यानन्तु वेत्यनुवर्त्तमानस्य व्यवस्थितविभाषात्वमाश्रित्य कर्त्तव्यम् । तेन मान्ताव्ययेभ्यः क्वञ् न भवति । छन्दसीत्यादि । छन्दसि परेच्छायामपि क्वञ् भवतीत्येतदर्थं रूपं व्याख्येय मित्यर्थः । व्याख्यानं पुनर्यदयं क्वचि कृते ऽश्वाघसादितीत्वबाधनार्थं (७।४।३७) मघशब्दस्यात्वं शास्ति तज् ज्ञापयति च्छन्दमि-
* परेच्छायामपि क्वञ् भवति । नहि कश्चिदात्मनोऽघ मिच्छति । अघायव इति । ज्ञापकसूत्रेणात्त्वम् । क्वाच्छन्दसीत्युप्रत्ययः (३।२।१७०) । जसि चेति (७।३।१०८) गुणः । अवादेशः ।

८ । काम्यच ।

ननु च हावप्येतौ क्वचुकाम्यचौ सुबन्तात् कर्मण आत्मेच्छायां विधीयते । तदेकयोग एव कथं न कृत इत्याह योगविभाग इत्यादि । सुप आत्मनः क्वचुकाम्यचावित्येकयोगे सत्युत्तरत्र द्वयोरप्यनुवृत्तिः स्यात् । ननु च योगविभागेऽप्यानन्तर्यात् काम्यच एवानुवृत्तिः स्यात् । न क्वचः । नैष दोषः । चकारोऽत्र क्रियते क्वचोऽनुकर्षणार्थः । तदनुकर्षणस्यैतत् प्रयोजनम् । उत्तरसूत्रेऽनुवृत्तिर्यथा स्यात् । इह प्रयोजनाभावात् । काम्यजपि कस्मान्नानुवर्त्तन इति चेत् ? न । योगविभागसामर्थ्यात् । अथ लशक्तवृत्ति (१।३८) इति ककारस्येत्संज्ञा कस्मात् भवतीत्याह ककारस्येत्संज्ञेत्यादि । ननु च लोप एव कार्यम् । न कार्यम् । लोप इह हि वर्णस्य कार्यार्थो भवत्युपदेशः । अवणार्थो वा । कार्यं तावदिह नास्ति । तत्र यदि अवणार्थो

न स्यादुपदेशोऽनर्थकः स्यात् । इदं तर्हि कार्यम् । अग्निकाम्यतीति गुणप्रतिषेधो यथा स्यात् । नैतत् प्रयोजनम् । सार्वधातुकार्धधातुकयो रङ्गस्य गुण उच्यते । धातोर्विहितस्य प्रत्ययः शेष आर्धधातुकसंज्ञो भवति । नचायं धातोर्विधीयते । किं तर्हि ? सुबन्तात् । इदं तर्हि प्रयोजनम् । उप-यट्काम्यतीति । वच्चादिना (६।१।१५) संप्रसारणं यथा स्यात् । नैतदपि । यस्मात् तत्र यजादिभिः किद् विगिष्यते । यजादीनां यः किदिति । कश्च यजादीनां कित् ? यो यजादिभ्यो विहितः । नचायं तथा विहितः । अभ्युप-गम्यापि प्रयोजनं परीक्षारान्तरमाह चकारादित्वाद्देति । एवं मन्यते । क्रियतं विन्यास एवम् । द्विचकारो निर्देशः । सुप आत्मनः क्यञ्चकाम्यच्चेति । स इत् संज्ञकश्चकारः ककारस्येत्संज्ञापरिचाणार्थो भविष्यतीति । अथ द्वितीयश्चकारः किमर्थः ? यावता धातोरित्येवमन्तोदात्तत्वं (६।१।१६२) सिद्धम् । इह पुत्रकाम्यिष्यतीति सतिशिष्टस्वरमपि बाधित्वा चित्करणसामर्थ्यात् काम्यश्च एव स्वरो यथा स्यात् । उपयट्काम्यतीति । विजुपे ष्छन्दसीति (३।२।७३) चित् । उपयजमिच्छतीति काम्यच् । ब्रश्चादिना (८।२।३६) षत्वम् । तस्य जश्त्वं डकारः । तस्यापि वावसान (८।४।५६) इति चरत्वं टकारः । (A)

१० । उपमानादाचारे ।

कजनुवर्त्तते । न काम्यजिति । अत्र च कारणं पूर्वमुक्तम् । आचार-क्रियायाः प्रत्ययार्थत्वात् तदपेक्षयैवोपमानस्य कर्मता । पूर्ववत् प्रत्यासत्तेः । अधिकरणाच्चेत्यादि । अधिकरणादाचारे क्यञ् भवतीत्येतदर्थरूपं व्याख्येय-मित्यर्थः । व्याख्यानन्तु पूर्व्ववच्चकारकरणमनुवर्त्य तस्यानुक्तसमुच्चयार्थत्वं माश्रित्य कर्त्तव्यम् ।

११ । कर्त्तुः क्यङ् सलोपश्च ।

सलोपसन्नियोगिन चायं क्यङ् विधीयते । तेन यत्रैव सलोपस्तत्रैव स्यात् प्रयायत इत्यादौ । इह तु न स्यात् काकः श्येनायत इत्यादौ । एकं

(A) इदमुच्यते । अग्निकाम्यत्वात् पदे डकारग्रहणप्रसङ्गाच्च । छति चेति चर (८।४।५६) त्वेनाव टकार

ह्रीदं वाक्यम् । चकारश्च समुच्चये । तेनैतदुक्तं भवति क्वङ्सलोपो भवत इति ।
 तथाच युगपदनयोर्विधानात् सलोपाभावे क्वङा न भवितव्यम् । युगपद-
 विधाने हि नान्यतराभावे कार्यमुपयुज्यते यथा स्थाघोरिच्छेत्यतः (१।२।१०
 आह अन्वाचयश्चिष्ट इत्यादि । एतदनेन हि । नायं समुच्चये चकारः । किं
 तर्हि ? अन्वाचये । तत्र हे वाक्ये भवतः । कर्त्तुः क्वङ् भवति सर्वत्र । यत्र
 त्वस्ति सकारस्तत्र तस्यापि लोपः । तत्राद्येन वाक्येन सलोपमनपेक्ष
 प्राधान्येन विधीयमानः क्वङ् सलोपाभावेऽपि प्रवर्त्तते । श्येनायत इति ।
 अकृतसार्वधातुकयोरिति (७।४।२५) दीर्घः । सलोपविधावपि वाग्रहणं सम्बध्यत
 इति । अन्यथा पयस्यत इति न सिध्येत् । सा च व्यवस्थितविभाषेति ।
 अन्यथीजसोऽप्सरसोरपि विभाषा सलोपः स्यात् । ओजसोप्सरसोर्नित्यं पयसम्
 विभाषयेति यदुक्तं सा च व्यवस्थितविभाषा भवतीति । तदनेन विसर्गो-
 करोति । अथ हंसायते सारसायत इत्यत्र सलोपः कस्मान्न भवतीत्याह
 सलोपविधौ चेत्वादि । यदि सलोपविधावपि कर्त्तुरित्येषा पञ्चमी स्यात्
 तदाऽलोऽन्त्यस्ये (१।१।५२) त्यस्यानुपस्थानाद् यत्रतत्रस्य सलोपो भवन्निहापि
 स्यात् । न च सलोपविधौ कर्त्तुरित्येषा पञ्चमी । किं तर्हि ? षष्ठी ।
 यस्मादर्थाद् विभक्तिविपरिणामो भवतीति स्थानषष्ठी सम्पद्यते । स्थान-
 षष्ठ्याञ्चालोऽन्त्यस्येत्यनुपस्थाने (१।१।५२)ऽन्त्यस्यैव लोपेन भवितव्यम् । तेन हंसायत
 इत्यादी न भवति लोपः । आचार इत्यादि । क्वङ् विषयोपलक्षणार्थम् । तेन
 क्वङपवादः क्तिब् विधीयते । अत्र चावगल्भादीनामनुदात्तमकारमनुबन्ध-
 मासन्त्य निर्देशादवगल्भत इत्यात्मनेपदं भवति । किमर्थं पुनरवगल्भा-
 द्विभ्यो विकल्पेन क्तिब् विधीयते ? यावतावगल्भ आधृष्टे क्लीष्ट मदे ऋडृ-
 गतावित्यात्मनेपदिनः । तत्रैतैश्चो यदा लकारस्तदावगल्भत इत्यादि भवि-
 ष्यति । यदा तु कृतमुत्पाद्याचं प्रातिपदिकानि कृत्वा क्वङुत्पाद्यते तदा-
 वगल्भायत इति भविष्यति । इदं प्रयोजनं विकल्पेन क्तिब् विधानस्य ।
 अवगल्भाश्चक्र इति । कास्प्रत्ययादामन्त्र (३।१।३५) इत्याम् यथा स्यात्
 अन्यथा ह्यप्रत्ययाक्तात् प्रत्ययान्ताश्चातोरासुच्यमानो न स्यात् । सर्वप्रातिपदिकेभ्य
 इति । तैरप्यवगल्भाद्यनुकर्षणं कर्त्तव्यम् । अनुबन्धासङ्गनार्थम् । इह

चाचारि क्तिब् वेत्यपेक्ष्यते । तेन सर्वप्रातिपदिकेभ्य आचार एव क्तिब् भवतीति वाक्यं निष्पद्यते । अथ किमर्थं ककारपकारौ क्तिपोऽनुबन्धावासज्येते ? यावता ककारस्य गुणप्रतिषेधः प्रयोजनम् । नचेह गुणप्राप्तिरस्ति । क्तिपो धातोरित्यविधानात् सार्वधातुकत्वाभावात् । सार्वधातुकार्द्धधातुकयोर्हि गुण उच्यते । पकारस्य चानुदासत्वं प्रयोजनम् तच्च क्तिपो न सम्भवति । अनच्कत्वात् । सर्वलोपित्वाच्च वरपृक्तस्येति (६।१।६७) । तर्हि हावेतौ सामान्य-ग्रहणाविधातार्थौ । न । अन्यतरेणैव सामान्यग्रहणाविधातस्य सिद्धत्वात् । अन्यथा विज्विटरपि तदर्थोऽनुबन्धः कर्त्तव्यः स्यादिति चिन्त्यमेतत् ।

१२ । भृशादिभ्यो भुव्यच्चेर्लोपश्च हलः ।

भुवोति । भवनं भूः । सम्प्रदादित्वाद् भावे क्तिप् । इह हल्ग्रहणेन यथासम्भवं भृशादयो विशिष्यन्ते । विशेषणेन च तदन्तविधिर्भवतीत्याह हलन्तानाञ्चेत्यादि । इहापि पूर्ववदन्वाचयशिष्टो हलो लोपः । तेन तद-भावेऽपि क्यङ् भवत्येव । हलो लोपविधौ भृशादिभ्य इति स्थानषष्ठी सम्पद्यते । अर्थाद् विभक्तिविपरिणामात् । तत्रालोऽन्यस्येति (१।१।५२) नियमे सति भृशायत इत्यादावहलन्त्यस्य हलो लोपो न भवति । ननु च भृशादीनां बहुत्वात् तत्सम्बन्धेनाच्चिभ्य इति बहुवचनेन भवितव्यम् ? तत्कथमङ्गेरितेक-वचनेन निर्देश इत्याह अच्चेरित्यादि । भृशादच्चेः शीघ्रादच्चेरिति प्रत्येक-मभिसम्बध्यते । तस्मादेकवचनं न्याय्यम् । किमर्थं पुनरित्यादि । अच्चे-रित्यधिकृत्य प्रश्नः । कस्मान्न कर्त्तव्यमित्याह यावतेत्यादि । अभूततद्भाव इत्यादिना भवतिप्रयोगे चिर्दिधीयते । तच्च तेनैवोक्तार्थत्वाच्च्युन्तेभ्यः क्यङ् न भविष्यति । उक्तार्थानामप्रयोग इति कृत्वा । ननु चानुप्रयोगं बाधित्वा क्यङेव स्यात् । नैतदस्ति । अनवकाशा हि विधयो बाधका भवन्ति । सावकाशश्च क्यङ् । क ? अच्युन्ता ये भृशादयस्तत्र । अच्युन्ताच्-चेर्विकल्पेन विधानात् । तत्राच्चेरित्यनुवर्त्तमाने च्युन्तेपृभयप्रसङ्गे परत्वादन-प्रयोगेणैव भवितव्यम् । अतएवाह तत्सदृशेत्यादि । नजिवयुक्तमन्यत्सदृशाधि-करणे (प, ७५) । तथाह्यर्थ इति च्युन्तसदृशा भृशादयः कथं नाम प्रतीयेरन्नित्येव-

मर्थोऽचुरिति प्रतिषेधः । तस्मादृश्यं च्युतस्याभूततद्भावविषयत्वात् । अर्थकृत-
मेवाश्रीयते । न शब्दादिकृतमित्याह अभूततद्भावविषयेभ्य इत्यादि । इह
भृशादिषु कैश्चिन्ननस्पृहतयः सोपसर्गाः पठ्यन्ते । तेभ्यः सोपसर्गंभ्य एव
प्रतयः स्यात् । ततश्चोदमनायतेति सोपसर्गस्याङ्गसंज्ञात्वादुपसर्गात् प्रागङ्गा-
गमः स्यात् । सुमनाय गत इतरत्र सोपसर्गस्य क्तान्तेऽनुप्रवेशात् तद्व्यतिरिक्त
उपसर्गा नास्तीति समासो न स्यात् । ततश्च ल्यम् न स्यात् । नैतदस्ति ।
यथैव हि प्रकर्तुमैच्छदिति सोपसर्गस्यापि कर्मत्वे धातुग्रहणेनोपसर्गान्निष्कृष्य
धातुमात्रात् प्रत्ययो भवति तथेहापि भविष्यति । ननु तत्र धातुग्रहण
मस्तीति चेत् ? इहापि सुब्यग्रहण मनुवर्त्तत इति हेतुः । सुमनस
इत्यादीनि सुबन्तसमुदायानि । तेन सुबन्तसमुदायात् क्यङ् । लङ्
कस्मान्न भवति ? उच्यते । लङ्बिधावपि धातुग्रहण मनुवर्त्तत ।
अथ लोप इत्यनुवर्त्तमाने पुनर्लोपग्रहणं किमर्थम् ? सकारनिवृत्त्यर्थम् ।
पूर्वकं हि लोपग्रहणं सकारेण सम्बद्धम् । अतस्तदनुवृत्तौ तस्याप्यनुवृत्तिः
स्यात् । ततश्च तस्यानन्तस्यापि लोपः प्रसज्येत । इतरथा हि तदनुवृत्ति
रपार्थिका स्यात् ।

१३ । लोहितादिडाज्भ्यः क्यष् ।

लोहितायत इति । वा क्यष (१।३।८०) इत्यात्मनेपदम् । पटपटायत
इति । पटच्छब्दादव्यक्तानुकरणादिति (५।४।५७) डाच् । डाचि बहुलं द्वे
इति (८।१।१२, वा) द्विर्वचनं डाचः प्रागेव भवति । डाचीत्यस्य हि
विषयसप्तमीत्वात् । डाचि कृते टिलोपः । द्विर्वचने योच्छब्दस्तद-
वयवस्य तकारस्य नित्यमात्रेणिति डाचीति (६।१।१००) पररूपम्
पकारः । लोहितडाज्भ्यः क्यष्वचन मित्यादि । लोहितादिसूत्रेण
यदेतत् क्यषो विधानं तत् लोहिताङ् डाजन्तेभ्यश्चेत्यर्थः । ननु चान्यान्यपि
नीलादिशब्दरूपाणि लोहितादिषु पठ्यन्ते । अतस्तेभ्योपि क्यषा भवितव्यः
मित्याह भृशादिष्वित्यादि । लोहितशब्दादितराणि यानि तानि भृशादिषु
द्रष्टव्यानि । यस्त्वेव तेषां पाठः स प्रमादतः । अर्वाक्कालभावित्वादनार्थं

इत्यभिप्रायः । यदि तर्हि भृशादिष्वितराणि पठ्यन्ते एवमादिशब्दस्यानर्थक्यम् । नहि किञ्चिदस्ति यत् तेनोपादोयेत । अत आह यानीत्यादि । यानि प्रमादाज्जोहितादिषु पठ्यन्ते तेषां भृशादिषु पाठो वेदितव्यः । नत्वपरिपठितानां वर्मादीनाम् । अतस्तेषामादियङ्गणेन ग्रहणे सति क्वषेव भवति वर्मायत इति । नलोपः प्रातिपदिकान्तस्येति (८।२।७) नलोपः । अकृतसार्वधातुकयोरिति (७।४।२५) दीर्घः । निद्रादयोऽत्रशब्दाः पठ्यन्ते । ते यद्यपि धर्मात्तवचनास्तथापि क्वष्वत्तिविषये तदति द्रव्ये वर्त्तन्ते । शब्दशक्तिस्वभाव्यात् । निद्रायत इति । अनिद्रावान् निद्रावान् भवतीत्यर्थः । कथं पुनरपरिपठितानां लोहितादित्वं भवतीत्याह आकृतिगणधायमिति । कथमेतज्ज्ञायत इत्याह तथाचेत्यादि । क्वेति सामान्यग्रहणार्थमित्याह नःक्व (१।४।२५) इति । तत्रैतत् स्यात् । परिपठितानां मध्ये यो नकारान्तस्तस्य पदसंज्ञार्थः ककारोऽनुबन्धत इत्याह नहीत्यादि । कथं पुनः क्वषा योगे डाज् भवति ? यावता कृभ्वस्तिर्योग इत्यनुवृत्तेः करोत्यादियोगे डाज् विधीयते । न क्वषा इत्याह कृभ्वस्तिभिरेवेत्यादि । यदेतद् डाजन्तेभ्यः क्वषो विधानमेतदेव ज्ञापयति यथा कृभ्वस्तिभि र्यांगे डाज् भवति तथा क्वषापीति । अन्यथा डाज्यङ्गण मनर्थकं यदि क्वषा योगे डाज् न स्यात् । ननु च यदा भवतियोगे डाज् भवति तदा तदन्तात् क्वष् भविष्यति । तत्कृत आनर्थक्यम् ? नैतत् । नहीदानीं क्वष् भवितुं मर्हति । भुवो भवति नैवोक्तार्थत्वात् । अच्चेरित्यनुवृत्तेरभूततद्भावे विज्ञायत इति । नजिवयुक्तन्यायेनेति भावः । यथैव हि पूर्वसूत्रे ऽच्चेरिति प्रतिषेधादसुना न्यायेनाभूततद्भावविषये क्वङ् विधीयते तथेहापि क्वषिति ।

१४ । कष्टाय क्रमणे ।

क्वङनुवर्त्तते । न क्वषिति । क्वङ एव स्वरितत्वात् । चतुर्थीसमर्थादिति कष्टायेति निर्देशादेव चतुर्थी समर्थविभक्तिर्लभ्यते । अतस्तत्समर्थात् प्रत्ययो विज्ञायते । क्रमणशब्दोऽयमस्ति पादविहरणे । अस्ति चानार्जवे । तत्र क्रमण इत्यविशेषाभिधाने पादविहरणे प्रत्ययो मा विज्ञायीति विशेषण-

मुपासत्म् । जिह्मं पापमनार्जवमित्यनर्थान्तरम् । ततोऽनार्जव इत्यनेन क्रमेण विशेषिते सत्यनार्जवलक्षणं यत् क्रमणं तत्रैव प्रत्ययो विज्ञायते । न क्रमणमात्रे । एतच्च धातोः कर्मण इत्यादेः (३.१।७) सूत्राद्वाग्रहणस्यानुवर्त्तमानस्य व्यवस्थितविभाषात्वात्प्रसज्यते । कष्टाय क्रमण इति तादर्थ्यं चतुर्थी । कष्टायत इति । कष्टाय क्रमणमनार्जवं करोतीत्यर्थः । अत्यल्पमिदमुच्यत इति । सर्वलक्ष्यासंग्रहात् । कथन्तर्हि वक्तव्यमित्याह सत्कक्षेत्यादि । अस्मिन् न्यासान्तरे यद्यपि समर्थविभक्तिनिर्देशो नास्ति तथापि सुबधिकारात् तत् समर्थयोग्या विभक्तिरध्याहर्त्सव्या । सत्त्रं त्रिकीर्षतीति सत्रायते पापं कर्त्तुमिच्छतीत्यर्थः । अजः कष्टं कामतीति । क्रमिरत्र पादविहरणे । कष्टमिति कर्मपदमेतत् । कष्टं देशं गहनं कामतीत्यर्थः । अथवा कष्टमिति क्रियाविशेषणमेतत् । अजः कष्टं यथा भवति तथा सञ्चरतीत्यर्थः । क्रियाविशेषणपक्षेऽपि कष्टमिति द्वितीयान्तमेतत् । प्रतिपादितं हि करणे च स्तोकाख्येत्यादौ (२।३।३३) सूत्रे क्रियाविशेषणानां कर्मवैति । तेनात्र सूत्रे प्रत्युदाहरणे द्वितीयान्तस्य कष्टशब्दस्य निर्देशः । मूलोदाहरणेष्वपि द्वितीया समर्थविभक्तिरध्याहर्त्सव्येति विज्ञायते ।

१५ । कर्मणो रोमन्यतपोभ्यां वर्त्तिचरोः ।

कर्मण इति पञ्चमो । रोमन्यतपोभ्यां पञ्चम्यन्ताभ्यां सामानाधिकरण्यात् । सत्यपि ताभ्यां सामानाधिकरण्ये द्विवचनं न भवति । प्रत्येकं वाक्यपरिसमाप्तेः । वर्त्तिचरोरिति । वर्त्तनं वर्त्तिः । ख्यन्तात् स्त्रियां क्तिन् । ननु च क्तिना न भवितव्यम् । ख्यासशब्दो युजिति (३।३।१०७) युचा बाधितत्वात् । अस्मादेव निपातनात् क्तिन् भविष्यतीत्यदोषः । चरणं चरिति सम्प्रदादित्वात् क्तिप् । हनुचलन इत्यादि । अभ्यवहृतस्य यत् पुनरुद्गीर्थं चर्वणं तद् हनुचलनम् । अत्रार्थं रोमन्यशब्दात् क्यङ् भवतीत्येतदर्थरूपं व्याख्येयम् । व्याख्यानन्तु वाग्रहणमनुवर्त्य तद्व्यवस्थितविभाषात्वमाश्रित्य कर्त्तव्यम् । वाग्रहणं त्ववश्यमनुवर्त्तयितव्यम् । रोमन्यं वर्त्तयतीति वाक्यं यथा स्यात् । कीटो रोमन्यं वर्त्तयतीति । उद्गीर्णं वहि-

निर्गन्तव्यगीर्णं वा पृष्ठान्तेन निर्गतं रोमन्याख्यं द्रव्यं वर्त्तयति । गुटिकां करोतीत्यर्थः । तेनात्र हनुचलनं न विद्यते । मूलोदाहरणे तु विद्यत एव । तथाहि रोमन्यायत इति । अभ्यवहृतं पुनराकृत्य चर्वयतीत्यर्थः । तच्चर्वणं हनुचलनात्मकमेव । अन्ये तु हनुचलने प्रतयमन्यथा प्रतिपादयन्ति । अस्ति चायं रोमन्यशब्दः क्रियापदार्थको यो रोमन्यशब्दात् प्रातिपदिकात्त्वार्थ इत्यादिना णिच्सुत्पाद्य घञन्तो व्युत्पाद्यते । स ह्यभ्यवहृतस्य द्रव्यस्य पुनराकृत्य यच्चर्वणं तत्र वर्त्तते । अस्ति च द्रव्यवचनोऽयं य उद्गौर्णमवगीर्णं वा रोमन्यक्रियाविशिष्टं द्रव्यमाह । तत्र यः क्रियावचनस्त्येदं ग्रहणम् । यतो द्रव्येऽयं वर्त्तमानः क्रियाहारिणैव वर्त्तते । अतो द्रव्ये गौणः क्रियायां मुख्यः । गौणमुख्ययोर्मध्ये कार्यसंप्रत्ययः (प, १६) । तेन क्रियावचनादेव भवति । न द्रव्यवचनादिति । तपसः परस्मैपदश्चेति । वक्तव्यमित्यपेक्षते । ङित्वादात्मनेपदे प्राप्ते परस्मैपदं वक्तव्यं व्याख्येयम् । व्याख्यानन्वनुदात्तङिति इति (१।१।१२) सूत्रे नपुंसकमनपुंसकेनेत्यादेः (१।२।६८) सूत्रान् मण्डकश्रुतिन्यायेनानुवर्त्तमानस्यान्यतरस्यां ग्रहणस्य व्यवस्थितविभाषात्वमाश्रित्य कर्त्तव्यम् । तेन तपसः क्यङन्तादात्मनेपदं न भवति । तदभावाच्छेषात् कर्त्तरि परस्मैपदमिति (१।१।७८) परस्मैपदमेव भवति ।

१६ । वाष्प्येषभ्यामुद्धमने ।

फेनाच्चेति (B) वक्तव्यमिति । फेनशब्दाद्धमनेऽर्थे वर्त्तमानात् क्यङ् भवतीत्येतदर्थरूपं व्याख्येयम् । व्याख्यानन्तु भृशादिभ्य इत्यतः (१।१।१२) सूत्राच्चकारमनुक्तसमुच्चयार्थमनुवर्त्य कर्त्तव्यम् ।

१७ । शब्दवैरकलहाभकारवमेधेभ्यः कारणे ।

कारणशब्देनात्र क्रियोच्यते । न साधकतमम् । यस्मात् कर्मण (१।१।१५) इत्यधिकाराच्छब्दादिभ्यः कर्मभ्य एव प्रत्ययेन भवितव्यम् । तत्र यदि साधकतमे प्रत्ययः स्यात् प्रकृतिप्रत्ययावसम्बद्धौ स्याताम् । क्रियापेक्षत्वाच्च कर्मत्वस्य

(B) फेनशब्दे नकारो दन्त्यः । फेनमानाविति दन्त्यं निर्देशात् । समुद्र इव कफेनाक्रान्त इति पाठः ।

क्रियाया अभावे कर्मत्वं न स्यात् । तस्मात् क्रियावचन एव करणशब्दं निश्चित्याह करणे करोत्यर्थ इति । सुदिनेत्यादि । सुदिनादिभ्यः कर्मभ्यः करणे करोत्यर्थे क्वङ्प्रत्ययो भवतीत्येतदर्थरूपं व्याख्येयम् । व्याख्यानं त्विहापि तमेवानुक्तसमुच्चयार्थं चकारमनुवर्त्य कर्त्तव्यम् । अत एवानुक्तसमुच्चयार्थाच्चकारादटादीनामपि ग्रहणम् । तेनाटायत इत्याद्यपि सिद्धं भवति । अटाद्रेत्यादि । अटादीनां ग्रहणमुपादानमित्यर्थः । अयञ्च तत्करोतीति णिचि प्राप्त आरम्भः । सोऽपीष्यते । शब्दयति । वैरयतीति । तस्मादेतदर्थोपि चकारानुवृत्तिर्येदित्यथा ।

१८ । सुखादिभ्यः कर्त्तृवेदनायाम् ।

वेदनायामर्थेऽनुभव इति । प्रत्यक्षेण वस्तुन उपलब्धिरनुभवः । ननु च वेदनाशब्द उपलब्धिमात्रवचनो लोके दृष्टः । तत्कथमेष विशेषो लभ्यते ? यथा लभ्यते तथोत्तरसूत्रे प्रतिपादयिष्यामः । कर्त्ता कारकम् । कारकश्च क्रियापेक्षं क्रियाया एव भवति । वेदना चेह क्रिया श्रूयते । नान्या । तस्मात् तस्या एव कर्त्ता विज्ञायते । तस्याश्च यो वेदयिता स एव विज्ञायते । तस्माद्विशेषाभिधानेऽपि वेदयितरि कर्त्तारि वर्त्तमानः कर्त्तृशब्दो गृह्यत इति । वेदयितुश्चेत् कर्त्तुरित्यादि । एतेन कर्त्तृग्रहणेन सुखादयो विशिष्यन्ते । ननु वेदनेति दर्शयति । यदि कर्त्तृग्रहणेन वेदना विशिष्येत कर्त्तुः सम्बन्धिनी चेद्देदना भवतीति तदेहापि स्याद् देवदत्तस्य सुखं वेदयति प्रसाधक इति । प्रसाधकस्यापि सम्बन्धिनी वेदना भवत्येव । तथाहि सोऽपि तस्याः कर्त्ता । यथैव हि प्रसाध्यः सुखं वेदयते तथा प्रसाधकोऽपि । एतावांस्तु विशेषः । एकः प्रत्यक्षेण वेदयते । अपरश्चानुमानेन । सर्वथा हि तदकर्त्तृकत्वे वेदयत इत्येतन्न स्यात् । न ह्यकर्त्ता वेदयत इत्युच्यते । तस्मात् सुखादीनामेव कर्त्तृग्रहणं विशेषणं युक्तमिति भावः । ननु च सुखादिविशेषणत्वेऽपि स एव दोषः । यस्मात् प्रसाधकस्यापि जन्यजनकभावलक्षणेन सम्बन्धेन सुखादयो सम्बन्धिनो भवन्ति । नैतत् । सर्वत्रैव हि कर्त्तृसम्बन्धिनः सुखादयः । क्रियते चेदं कर्त्तृग्रहणम् । अतः कर्त्तृग्रहणसामर्थ्याद् विशिष्टो यः कर्त्ता सुखादीना-

माश्रयः समवायिकारणं स एव गृह्यते । तेनाश्रयाश्रयिभावेन सम्बन्धेन कर्तृसम्बन्धिभ्यः सुखादिभ्यः प्रत्ययो विज्ञायते । न च प्रसाधकः सुखादीनां समवायिकारणम् । किं तर्हि ? निमित्तकारणम् । सुखादिसमवायि कारणस्य कर्तुर्ये सुखादय आश्रयाश्रयिभावेन सम्बन्धिन स्ते प्रत्यक्षेणोपलभ्यन्ते । तेन तदुपलब्धिरनुभवस्वभावा भवतीति युक्तमुक्तं वेदनायामर्थेऽनुभव इति । यदि तर्हि कर्तृग्रहणेन सुखादयो विशिष्यन्ते न वेदना ततश्च कर्तृवेदनायामिति षष्ठीसमासो न प्राप्नोति । असामर्थ्यात् । सौत्रत्वान् निर्देशस्य सत्यसामर्थ्यं समासो भविष्यतीत्यदोषः । अथवा ऽसमास एव । षष्ठ्यास्त्वश्रवणम् । सुपां सुलुगिति (७।१।३८) लुप्तत्वात् ।

१८ । नमोवरिवस्त्रितङ्कः क्यच् ।

करणविशेषे पूजादाविति । आदिशब्देन परिचर्याश्चर्ययोग्रहणम् । नमस इत्यादिनाऽनन्तरस्योक्तार्थस्य विषयविभागं दर्शयति । एष चार्थो यद्यपि करण इति करणसामान्यमनुवर्त्तते तथाप्यभिधानशक्तिस्वाभाव्यालभ्यते विनापि वचनेन यथा पवादीनां विल्लेदादिषु तृप्तिर्वहुव्रीहेश्च मत्वर्थे । नमस्यति देवानिति । ननु च नमस्यतिशब्दे नमःशब्दोऽस्ति । अतस्तदयोगे नमः स्वस्तीत्यादिना (२।३।१६) चतुर्थ्या भवितव्यम् । नैतदस्ति । अर्थवद्ग्रहणेनानर्थक्ये (प.१५) त्यर्थवतो नमःशब्दस्य तत्र ग्रहणात् । इह च तस्यानर्थकत्वात् । सत्यपि चार्थवत्त्वे प्रत्ययार्थे गुणीभूतस्य पदान्तरेण सम्बन्धस्य कर्तुमशक्यत्वात् । अथवोपपदविभक्तेः कारकविभक्तिर्वलीयसीति (प.१०३) द्वितीयैव भवति । उपपदसम्बन्धनिरपेक्षत्वात् कारकविभक्तेर्वलीयस्त्वम् । उपपदविभक्तेस्तु पदान्तरसापेक्षत्वादुर्बलत्वम् । नमस्यतीति । नमस्कारं करोतीत्यर्थः । वरिवस्यतीति । परिचरतीत्यर्थः । चित्रीयत इति । विष्मापयत इत्यर्थः ।

२० । पुच्छभाण्डचीवरामिङ् ।

पुच्छादित्यादि । उदसन मूर्ध्वक्षेपणम् । पर्थ्यसनं परितः क्षेपणम् । यदोदसने प्रत्ययस्तदा तस्य द्योतनार्थं उच्छब्दः प्रयुज्यत उत्पुच्छयत इति । यदा पर्थ्यसने प्रत्ययस्तदा परिशब्दः परिपुच्छयत इति । नाविष्ठवत्

कार्यम् प्रातिपदिकस्ये (६।४।१५५, वा) तीष्ठवद्वाट् टिलोपः । समाचयनं
राशीकरणम् । अर्जनमलम्बस्य लाभः । परिधानमाच्छादनम् ।

२१ । मुण्डमिश्रञ्जलवणव्रतवस्त्रहलकलकृतस्तूस्तेभ्यो णिच् ।

प्रातिपदिकाद्वात्यर्थे बहुलमिष्ठवच्चे (गृ १८६) ल्यनेन मुण्डादिभ्यः सिद्धो
णिच् । अयञ्च तस्यैव प्रपञ्चः । यद्यपि तस्य तत्करोतीत्यादिः प्रपञ्च उक्त
स्तथापीह मन्दबुद्धीनामनुग्रहाय पुनरुच्यते । तन्निवृत्तौ वेति । भोजननिवृत्तौ ।
पयो व्रतयतीति । पयो भुङ्क्त इत्यर्थः । वृषलाञ्चं व्रतयतीति । वृषलाञ्चं न
भुङ्क्त इत्यर्थः । हलिं गृह्णाति हलयति कलिं गृह्णाति कलयतीति ।
ननु चेह हलकलशब्दयोः सूत्र उपादानम् । तत् किं हलिकलिशब्दाभ्यां वाक्यं
क्रियत इति यो देशयेत् तं प्रत्याह हलिकल्यो रित्यादि । एतेनैतद्दर्शयति ।
सूत्रेऽपि हलिकल्योरेव ग्रहणम् । तयोस्त्वन्निपातनं कृतम् । सन्वङ्गघुनी-
त्यादिना (७।४।८३) सन्वङ्गावो मा भूदिति । अतो युक्तं हलिकल्यो ग्रहणम् ।
तथाहि नात्र णिज् दुर्लभः । गणसूत्रेणैव सिद्धत्वात् । केवलं प्रपञ्चार्यमिदमुच्यते ।
सच प्रपञ्चो हलिकल्यो रपि ग्रहण उपपद्यत एव । अयन्तु विशेषः । अकार-
न्तयोर्ग्रहणे सतीकारान्ताभ्यामपि गणसूत्रेणैव णिच् प्राप्नोति । तत्र कृते सतीठ-
वद्भावेन टिलोपः प्राप्नोति । अचो ञ्णितीति (७।३।११६) वृद्धिश्च । उभयो
रपि तयो रनित्यत्वम् । तथाहि टिलोपस्य सत्यपि कृताकृतप्रसङ्गित्वे शब्दान्तर-
प्राप्तगाऽनित्यत्वम् । तथाहि कृतायां वृद्धावेकारस्य प्राप्नोति । अकृतायान्वि-
कारस्य । वृद्धे सु टिलोपे सत्यप्राप्तगाऽनित्यत्वम् । अप्राप्ति स्वनजन्तत्वात् ।
उभयो रनित्ययोः परत्वादृष्टिः । तस्यां कृतायां टिलोपः । तत्राप्यग्लोप्यङ्गं
न भवति । तथाच सति सन्वङ्गघुनीति (७।४।८३) सन्वङ्गावेऽभ्यासस्येत्वे दीर्घा-
लघोरिति (७।४।८४) दीर्घत्वे चाचीकलदजीहलदित्यनिष्टं रूपं प्रसज्येत ।
हलिकलिशब्दयोः सु कृतात्त्वयोर्ग्रहणे सति यद्यपि परत्वाद् वृद्धिर्भवति तथापि
सत्यामपि तस्यामगेव लुप्यत इत्यग्लोप्यङ्गं भवति । ततश्च सन्वङ्गावाभावादच-
कलदजहलदित्तीष्टं रूपं सिध्यति । तत्र ययोर्ग्रहणे सतीष्टं सिध्यति तयो
रेव ग्रहणं । ननु ययोर्ग्रहणेऽनिष्टं प्राप्नोति । नञ्निष्ठार्था शास्त्रे प्रकृतमिदं ।

२२ । धातो रेकाचो हलादेः क्रियासमभिहारे यङ् ।

एकाजिति । बहुव्रीहिरयं न तत्पुरुषः । हलादे रिति विशेषणात् । क्रियासमभिहारे वर्त्तत इति । एतेन क्रियासमभिहारस्य प्रकृतिविशेषणत्वं दर्शयति । तस्माद् यङ्प्रत्ययो भवतीति । क्व ? अनिर्दिष्टार्थाः प्रत्ययाः स्वायं भवन्तीति तत्रैव क्रियासमभिहारे । विप्रकीर्णानामेकत्र राशीकरणं समुदायभावापत्तिर्मुख्यः समभिहारः । स च क्रियाणामुत्पन्नापवर्गिणीनां सहानवस्थानादेकेन च धातुनाऽनेकस्याः क्रियाया युगपदनभिधानात् सम्भवतीति गौणं समभिहारं दर्शयितुं माह पौनःपुन्यं मित्यादि । उभयमपि ह्येतत् समभिहारसादृश्यादुपचारेण समभिहारे व्यपदेशमासादयति । यथा द्रव्याणां समाहृतानां द्रव्यान्तरैरव्यपेतानां समाहारो भवति तथा क्रियाणामपि क्रियान्तरैरव्यपेतानामेतदुभयं भवतीति सादृश्यम् । क्रिया च द्विप्रकारा । प्रधानाऽप्रधाना च । तत्र प्रधानक्रिया विल्लेदनादिः । गुणक्रिया चाधि-
श्रयणादिः । तत्र यः फलान्तं पाकमवसाय्य क्रियान्तरमनारभ्य पुनः पाक-
मेवारभते स प्रधानक्रियां समभिहरति । तासां पौनःपुन्यं समभिहारः । यस्वधिश्रयणादीरेव क्रियाः क्रियान्तरैरव्यपेताः साकल्येन करोति स गुण-
क्रियाः समभिहरति । तासां भृगार्थता समभिहारः । फलातिरेको वा भृगार्थता । तथाहि यो ज्वलनफलमवाप्य ज्वलति दीप्यते वा साज्ज्वल्यते देदीप्यत इति चोच्यते । पापच्यत इति । सनूयङोरिति (६।१।८) द्विर्वचनम् । दीर्घोऽकित इति (७।४।८३) दीर्घः । अत्र क्रियासमभिहारे दे भवत इति (८।१।१२, वा) द्वित्वं न भवति । क्रियासमभिहारे विधीयमानस्य यङ् स्वयमेव तदभिव्यक्तौ सामर्थ्यात् । यस्तु क्रियासमभिहारे लोङ् लोटो हिस्वी वा च तद्धमोरिति (३।४।२) लोङ् वक्ष्यते स क्रियासमभिहारव्यक्तौ स्वयमशक्त इत्यपेक्षते द्विर्वचनम् । न ह्यसौ क्रियासमभिहारे विधीयते । किं तर्हि ? कर्मादिषु । लः कर्मणि च भावे चाकर्मकेभ्य इति (३।४।६८) वचनात् । तेन तस्य प्रयोगे द्विर्वचनं भवत्येव । लुनीहि लुनीहीत्येवायं लुनाति । देदीप्यत इति । गुणो यङ्लुकोरिति (७।४।८२) गुणः । भृगं प्राटतीति । षसति धातुग्रहण एकाज् यः शब्दो हलादिः क्रियासमभिहारे वर्त्तते

तस्माद् यङ्प्रत्ययो भवतीत्येष सूत्रार्थः स्यात् । ततश्च प्रपूर्वादृतेर्यङ् प्रसज्येत । प्रपूर्वस्याटतेर्यः समुदायस्तस्य यथोक्तविशेषणविशिष्टत्वात् । धातु-
ग्रहणे सत्येष प्रसङ्गो न भवति । न ह्ययं धातुः । किं तर्हि ? धातूपसर्ग-
समुदायः । जागर्त्तीति । अदादिवाच्छपो लुक् । अथ क्रियाग्रहणं
किमर्थम् ? न समभिहार इत्येवोच्येत । नेवम् । साधनसमभिहारेऽपि
स्यात् । नैतदस्ति । प्रकृतिविशेषणं ह्येतत् । न च प्रकृतेः साधनसमभि-
हारे वृत्तिः सम्भवति । अपिच करण इति वर्त्तते । तेन समभिहारे
विशेषयिष्यते । करणसम्बन्धी चेत् समभिहारः । तत् कुतः साधनसमभिहारे
प्रसङ्गः ? इदं तर्हि प्रयोजनम् । क्रियामात्रसमभिहारे यथा स्यात् । अन्यथा
प्रधाने कार्यसंप्रत्ययात् प्रधानक्रियासमभिहार एव स्यात् । न गुणक्रिया-
समभिहारे । सूचीत्यादि । सूच पैशुन्ये । सूत्र अवमोचने । मूत्र प्रस्रवणे ।
अट गतौ । ऋ गतौ । अग्र भोजने । ऊर्णुङ् आच्छादने । आसां प्रकृतीनां
यङ्विधौ ग्रहणं कर्त्तव्यम् । तच्च पूर्वस्यैव चकारस्यानुक्तसमुच्चयार्थत्वात्प्रभ्यते ।
किमर्थं पुनरासां प्रकृतीनां ग्रहणमित्याह अनेकाजहलाद्यर्थमिति । अनेकाज्
अहलादिरर्थः प्रयोजनं यस्य तत् तथोक्तम् । सूच्यादीनां तिसृणां चुरादिणि-
जन्तानामनेकाजर्थं ग्रहणम् । ऊर्णति स्वनेकाजर्थमहलाद्यर्थश्च । शेषाणान्
अहलाद्यर्थमेव । सोसूच्यत इति । णेरनिटीति (६।४।५१) णिलोपः ।
पूर्ववदभ्यासस्य गुणः । अटाव्यत इति । अजादेर्द्वितीयस्येति (६।१।२)
व्यशब्दस्य द्विवचनम् । हलादिः शेषः । दीर्घश्च । अरार्थ्यत इति । यङि
चेति (७।४।३०) गुणः । द्वितीयस्यैकाचो व्यशब्दस्य द्विवचनम् । न द्वाः
संयोगादय (६।१।३) इति तु नास्ति । यकारपरस्य रेफस्य प्रतिषेध इति
वचनात् । अशाश्वत इति । द्वितीयस्यैकाचः श्य इत्यस्य द्विवचनम् ।
प्रोर्णुनूयत इति । अत्रापि नुशब्दस्य द्विवचनम् । रेफसु न द्विरुच्यते । तथैव
प्रतिषेधात् । भृशं रोचते भृशं शोभत इति । अत्र नेष्यत इति । तदर्थं
वेत्यनुवृत्तस्य व्यवस्थितविभाषात् व्याख्येयम् ।

२३ । नित्यं कौटिल्ये गतौ ।

धातोरित्येव । गताविति प्रकृतिविशेषणमेतत् । गतौ वर्त्तमानाद्वातो-

रित्यर्थः । अमुमेवार्थं पर्यायात्तरणाचष्टे गतिवचनाद्वातोरिति । चक्रम्यते
दंद्रम्यत इति । क्रमु पादविचेपे । द्रम हन्म मीम् गतौ । नुगतोऽनुनासि-
काम्त्येति (७।४।८५) नुगागमः । योऽप्यीयस्त्वन्नि गतागतानि करोति स
कुटिलं गतिं सम्पादयं चक्रम्यते दंद्रम्यत इति चोच्यते । अथ नित्यग्रहणं
किमर्थम् ? यावत्तऽनभिधानादेवात्र वाक्यं न भविष्यति ? नहि चङ्-
क्रम्यत इति वृत्तेरर्थं कुटिलं क्रामतीति वाक्यं शक्नोति गमयितुम् । तथाहि
कुटिलं क्रामतीति वाक्यात् संशयो भवति किं गतिकौटिल्यमुत मनःकौटिल्य-
मिति । चक्रम्यत इति वृत्तौ त्वसंशयं गतिकौटिल्यमेव गम्यत इत्याह
नित्यग्रहणमित्यादि । गतिकौटिल्यं विषयः । तत्र यङो नियमोऽर्थः
प्रयोजनं यस्य तत् तथोक्तम् । गतिवचनादित्यादिना नियमस्य प्रयोजनं
दर्शयति । न त्वित्यादिना तदव्यवच्छेद्यम् । नित्यं सर्वकालं गतिवचनात्
कौटिल्य एव भवति । नतु कदाचित् क्रियासमभिहारे । तेन भृशं
क्रामतीति क्रियासमभिहारे पूर्वेण प्राप्तो यङ् न भवति ।

२४ । लुपसदचरजपजभदृदृशगृभ्यो भावगर्हायाम् ।

लुप् छेदने । षट् लृ विशरणगत्यवसादनेषु । अभ्र वभ्र चर गत्यर्थाः । जप-
जल्प व्यक्तायां वाचि । जभ जृभी गात्रविनामे । दृह भस्मीकरणे । दन्श दंशने ।
गृ निगरणे । धात्वर्थगर्हायामित्यनेन भावगर्हायामित्यस्यार्थमाह । गर्हितं
लुप्यतीति । गर्हितमिति क्रियाविशेषणमेतत् । तेन भावगर्हात् गम्यते ।
गर्हितत्वं छेदनस्य निरर्थकत्वात् । दोषदुष्टत्वाच्च । एवमुत्तरत्रापि गर्हितत्वं
वेदितव्यम् । चक्षूर्यत इति । चरफलोच्चेति (७।४।८७) नुक् । उत्परस्यात
(७।४।८८) इत्युत्त्वम् । हलि चेति (८।२।७७) दीर्घः । जञ्जप्यत इति ।
जपजभेत्यादिना (७।४।८६) नुक् । दंशेरनुनासिकलोपं कृत्वा निर्देशो ज्ञापयति
यङ्लुक्छेद्यनुनासिकलोपो भवतीति । दंदशोति । निजेगित्यत इति । ऋत
(७।१।१००) इहातोरिति त्वम् । रपरत्वम् । द्विर्वचनम् । गिर्या शब्दस्य
रेफ्यकारयोस्तु हलादिशेषेण निवृत्तिः । पूर्ववद् गुणः । यो यङ्गीति (८।२।२०)
लत्वम् । साधु जपतीति । नात्र धात्वर्थस्य गर्हा । किं तर्हि ? प्रशंसा ।

मन्त्रं जपति वृषल इति । अत्र साधनस्य वृषलस्य गर्हा गम्यते । वृषलस्य
शूद्रस्य वैदिकमन्त्रजाप्यं प्रत्यनधिकारात् । (C)

२५ । सत्यापपाशरूपबीणातूलश्लोकसेनालोमत्वचवर्म्मवर्ण-
चूर्णचुरादिभ्यो णिच् ।

चुरादिभ्योऽन्येषामिह ग्रहणं प्रपञ्चार्यम् । प्रातिपदिकाद्वात्वर्थे बहुलमिष्ट-
वञ्चेति सिद्धत्वात् । अर्थवेदेत्यादि । वक्तव्यशब्दस्य व्याख्येय मित्यर्थः ।
व्याख्यानन्तु प्रातिपदिकाद्वात्वर्थे बहुलमिति कार्यान्तरविधानार्थाद् बहुल
ग्रहणादेषां णिच्सन्नियोगेनापुग् भवतीति । सत्यशब्दस्य तु सत्याप इत्यत एव
निपातनादापुग् भवतीति वेदितव्यम् । विपाशयतीति । पाशं विमोचय-
तीत्यर्थः । निरूपयतीति । रूपं पश्यतीत्यर्थः । अभिविणयतीति । उपसर्गादि-
त्यादिना (८.३।६५) षत्वम् । त्वचयतीति । ननु च त्वच्शब्दो हलन्तः । तस्मा-
न्णिचि णाविष्ठवदितोष्ठवङ्गावाट्टिलोपे प्राप्तः तत्र प्रकृत्यैकाजिति (६।४.१६३)
प्रकृतिवङ्गावे कृतेऽत (७.३।११६) उपधाया इति वृद्धिः प्राप्नोति । तत् कथं
त्वचयतीति हि भवितव्यमित्याह अकारान्तोऽयं त्वचशब्द इति । शब्दान्तर-
मेवेदमकारान्तं त्वच्शब्दसमानार्थम् । अतएव त्वच इत्यकारान्तस्य सूत्रे
निर्देशः । तस्याकारस्य लोपे कृते स्थानिवङ्गावाट्टिर्न भवति । चुरादिभ्यः स्तार्थं
इति । स्तोयादौ । ननु च नेह सूत्र आख्यानादयोऽर्था उपान्ताः । तत्
कथं ते लभ्यन्ते ? अलम्बाश्च कथं निर्दिश्यन्त इत्याह स्वाभाविकत्वादित्यादि ।
शब्दानामर्थाभिधानं स्वाभाविकम् । नतु वाचनिकम् । तस्याशङ्कत्वादिति
प्रागेवोक्तम् । तस्मात् स्वभावत एव यो यस्यार्थस्याभिधायकः स सूत्रानुपात्तो-
ऽप्यर्थो युक्त एव निर्देष्टुम् । यथायथमिति । यो यस्यान्तोऽय इत्यर्थः ।

२६ । हेतुमति च ।

फलसाधनयोग्यः पदार्थो लोके हेतुरित्युच्यत इति । तस्य यदीह ग्रहणं

(C) अत्र तन्त्रप्रदोपे रचितः—‘अत्र जाप्यशब्दो बहुलवचनात् सिध्यति । पोरदुपधादिति (१।१।२८)
यत्पत्त्ययः सम्भवति । अत्रापि जपो नास्ति । व्यधजपोरनुपसर्गं (१।३।६१) इत्यपो धजपवादत्वात् । तेन शूद्रस्य
जापं प्रत्यनधिकारादिति पाठोऽपि न सुकर इति । जपं प्रतीति कश्चित् पाठान्तरमिति । कैषिज् जाप्यं प्रतीति
च पठन्ति ।

स्यादिहापि णिच् स्यादध्ययनेन वसतीति । तस्मात् परिभाषिकस्य हेतोरग्रहण-
मिति दर्शयितुमाह हेतुः स्वतन्त्रस्य प्रयोजक इति । स पुनर्यस्य तत्प्रयोजको
हेतुश्चेति (११४१५५) हेतुसंज्ञा विहिता । कुतः पुनरेतदवगम्यते हेतुमद्-
ग्रहणात् । पूर्वसूत्रे चुरादिग्रहणाच्च । इह हि कारण इति वर्तते । धात्व-
धिकाराच्च धातोः करणे क्रियायां णिच्प्रत्ययेन भवितव्यम् । यदि च
लौकिकस्य हेतोरग्रहणं स्याद् हेतुमतीति कारणविशेषणं न कुर्यात् । व्यावर्त्या
भावात् । सर्वेव हि क्रिया हेतुमतीति । पूर्वसूत्रे च चुरादिग्रहणं न कुर्यात् ।
चुरादयोऽपि धातव एव । तदर्थश्च क्रियालक्षण एव । सत्यापपाशरूपवीणा-
तूलश्लोकसेनालोमत्वचवर्मवर्णचूर्णेभ्यश्च णिजित्येकयोगं कुर्यात् । एवं हि
चकाराहातोः प्रकृतत्वात् करणे प्रत्ययो भविष्यतीति विज्ञास्यते । सोऽय-
मेकयोगेनैव सिद्धे यत् पृथग्योगमारभते पूर्वसूत्रे च चुरादिग्रहणं करोति
ततोऽवसीयते पारिभाषिकस्य हेतोरग्रहणमिति । तदीय इति । तत्सम्बन्धी
क्रियात्मको व्यापारः । कः पुनरभावित्यत आह प्रेषणेत्यादि । भृत्यादेर्निष्कृष्टस्य
क्वचिदर्थे नियोजनमादेशः प्रेषणम् । गुर्वादेराराध्यस्य सत्कारपूर्वव्यापारण-
मध्येषणम् । आदिशब्देन तत्समर्थाचरणस्य । एतत् प्रेषणादिकं लक्षणं स्वभावो
यस्य स तथोक्तः । ननु च चत्वारोऽत्र हेतुमन्तः सम्भवन्ति । प्रयोज्यः
प्रयोज्यव्यापारोऽधिश्चयणादिः सर्वसाधनसाध्यश्च प्रधानक्रिया विज्ञेदादिः प्रयो-
जकव्यापारश्च प्रेषणाध्येषणादिः । चतुर्णामपि ह्येषां हेतुना सह सम्बन्धो-
ऽस्ति । तत्र प्रथमस्य तदधिष्ठितस्य प्रवर्त्तनात् तदभिप्रायसम्पादनाच्च ।
द्वितीयस्य सम्बन्धाय हेतोः प्रवृत्तेः । तृतीयस्य तत्प्रवर्त्तितेन प्रयोज्येनाधि-
श्चयणादिक्रियां कुर्वाणेन साधनात् । चतुर्थस्य तु तन्निर्वर्त्तितत्वात् तत्र च
समवायात् । तत्र कारण इत्यधिकारादयुक्तं प्रयोज्यस्य ग्रहणम् । इतरेषामेव
ग्रहणं क्रियात्मकत्वात् सर्वेषां न्याय्यम् । तत् कस्मात् प्रयोजकव्यापार एव
गृह्यते ? सत्यपि सर्वेषां क्रियात्मकत्वे तदग्रहणस्यैव न्याय्यत्वात् । तथाहि
हेतुरिति कारकविशेषस्यैषा संज्ञा । कारकञ्च क्रियानिमित्तम् । तच्च तस्य
निमित्तं भवति यद् यस्मिन् सत्येव भवति । असति तु तस्मिन् न भवत्येव ।
न च प्रयोज्यव्यापारः प्रयोजके सत्येव भवति । विनापि तेनार्थित्वादेव

प्रयोज्यस्याधिश्रयणादिव्यापारस्य सम्भवात् । सत्यपि च तस्मिन् प्रयुक्तस्यापि
स्वार्थमपश्यतः प्रयोज्यस्याप्रवृत्तेः । तस्मात् प्रयोज्यस्य व्यापारं प्रति प्रयोजकस्य
कारकत्वाभावाद्हेतुत्वं नास्तीति न स हेतुमान् । एतेन विक्लेदनादिरपि
प्रधानक्रियाविशेषो हेतुमान्न भवतीति वेदितव्यम् । भवतु नाम तौ प्रति
क्रयश्चित् तस्य हेतुत्वम् । तथापि न तयोर्हेतुमत्त्वं युक्तम् । यस्माद्

भूमनिन्दाप्रशंसासु नित्ययोगोऽतिशायने ।

संसर्गोऽस्ति विवक्षायां भवन्ति मतुवादयः ॥ १ ॥

इति वचनाद् (५।२।८४, वा) सूमादिविशिष्टस्यार्थस्य सत्तायां मतुवादयः
प्रत्यया विधीयन्ते । इह च नित्ययोगादन्ये भूमादयोऽर्था न सम्भवन्ति । अप्रतीतेः ।
नहि यथा गोमानित्यत्र बहुत्वं प्रतीयते यथा च ककुदावर्त्तित्यत्र च निन्दा
यथा च रूपवानित्यत्र प्रशंसा यथा चोदरिणी कन्धेत्यत्रातिशयस्तथा हेतुमती-
त्यत्र । संसर्गोऽपीह न सम्भाव्यते । संसर्गो हि संयोगः । स च द्रव्ययोरेव
परस्परं सम्भवति । यथा दण्डीत्यत्र दण्डपुरुषयोः । न च व्यापारो द्रव्यम् ।
अतो नास्ति केनचित् संसर्गः । तस्मान्नित्ययोगे एवायं मत्वर्थीयो यथा
क्षीरिणो वृक्षा इति । न च प्रयोज्यव्यापारस्याधिश्रयणादेर्विक्लेदादेश्च हेतुना
नित्ययोगोऽस्ति । उपरतेऽपि तस्मिन् प्रयोक्तारि तयोः सम्भवात् । सत्यपि
तस्मिन् विरोधिसन्निधानादसम्भवाच्च । न चान्यतरासन्निधाने सम्बन्धो
युज्यते । तस्य द्विष्टत्वादिति । न तौ हेतुमन्तौ । प्रेषणादेस्तु प्रयोजको
भवति निमित्तम् । तेन विना तदसम्भवात् । सति च तस्मिन् सत्
सम्भवात् । अतस्तं प्रति कारकत्वं तस्योपपद्यते । तेन तस्य हेतुसंज्ञा ।
नित्ययोगोऽपि मतुपो निमित्तमस्यैव । उत्पत्तेः प्रवृत्त्या विनाशात् । प्रेषणादे-
र्व्यापारस्य हेतौ समवायात् । तस्मात् स एव हेतुमानिति तस्यैव ग्रहणं
न्याय्यम् । तस्मिन्नभिधेय इति । प्रत्ययेन वाच्ये । एतेन प्रत्ययार्थविशेषणं
हेतुमदग्रहणं न प्रकृत्यर्थविशेषणमिति दर्शयति । तेन प्रकृत्यर्थविशेषण-
पक्षे ये दोषा स्ते तत्पक्षानङ्गीकारेणैव निरस्ताः । येऽपि प्रत्ययार्थविशेषणपक्षे
दोषाः सम्भाव्यन्ते ते भाष्य एवोक्ताविताः परिहृताश्च । इह त्वतिग्रन्थविस्तर-
भयाच्च लिखिताः । अथेह कथं णिज् भवति ? भिक्षा वासयति । कारी-

षोऽग्निरध्यापयतीति ? कथञ्च न स्यात् ? अचेतनत्वात् । चेतनावतो
 ह्येतद् भवति प्रेषणमप्येषणं वा । नैष दोषः । उक्तं ह्येतत् । आदिग्रहणेन
 तत्समर्थाचरणस्य ग्रहणमिति । तच्छब्देन यत्र वसनादौ प्रयोज्यो नियुज्यते
 तत्सम्बध्यते तत्र वासादौ । ये समर्था योऽस्या अनुकूलास्तृप्तिविशेषादयस्तेषा-
 माचरणं सम्पादनं तत्समर्थाचरणम् । तदपि प्रयोजकव्यापार एव । भिक्षा
 हि प्रचुरतरव्यञ्जनवत्यो लभ्यमाना रसनानुकूलं तृप्तिविशेषमुपजनयन्त्येव ।
 कारीषोऽग्निरपि निर्वातप्रदेशेषु सुप्रज्वलितोऽध्ययनविरोधिनं शीतादिकृत-
 मुपद्रवमुपशमयन्नध्ययनानुकूलं सामर्थ्यमादधाति । अतस्तयोरपि युक्तं प्रयो-
 जकत्वम् । तत्करोतीत्यादि । तदिति कर्मपदम् । एतत् करोतीत्यर्थनिर्देशः ।
 तदिति कर्मणः प्रातिपदिकात् करोतीत्यस्मिन्नर्थे णिच् उपसंख्यानं
 प्रतिपादनं कर्त्तर्यमित्यर्थः । किमर्थमित्याह सूत्रयतीत्याद्यर्थमिति । तत्वेदं
 प्रतिपादनम् । चुरादौ प्रातिपदिकाद्वात्वर्थं इत्यस्य तत्करोतीत्यर्थं प्रपञ्चः
 पठ्यते । तेन सूत्रादिभ्यः प्रातिपदिकेभ्यः कर्मभ्यः करोत्यर्थे णिज् भवतीति ।
 आख्यानात् कृत इत्यादिकं वाक्यमाख्यानात् कृदन्तादित्यादिना व्याचष्टे ।
 आख्यायत इत्याख्यानम् । यत् किञ्चिदाख्यायते तत् सर्वं राजागमनादिक-
 मपीहाख्यानमभिप्रेतम् । नतु संज्ञाभूतमेव कंसवधादिकम् । तस्य यो वाचकः
 शब्दः सोऽप्यभिधाने ऽभिधेयोपचारादाख्यानमित्युच्यते । कृदिति प्रत्ययग्रह-
 णम् । प्रत्ययग्रहणे च तदन्तविधिर्भवतीत्याह कृदन्तादित्यादि । वक्तव्य
 इति । व्याख्येय इत्यर्थः । तदिति कर्मपदमेतत् । आचष्ट इति प्रत्ययार्थः ।
 क्लृप्तिगिति । येन कृता तदन्तमाख्यानमुच्यते तस्य लुग् भवतीत्यनेन वक्ष्य-
 माणेन सम्बन्धः । प्रकृतिप्रत्यापत्तिरिति । यासौ प्रकृतिः प्रत्ययमुत्पादित-
 वती साऽविकृतायैवैव रूपेणावतिष्ठत इत्यर्थः । प्रकृतिवच्च कारकमिति ।
 चकारो भिन्नक्रमः कारकस्यानन्तरं द्रष्टव्यः । कार्यशब्दश्चात्राध्याहार्यः ।
 तेनायमर्थो भवति । कृतो या प्रकृति र्हन्यादि स्तस्या यथा कार्यमङ्गाग-
 मादि तथा स्थन्ताया अपि भवतीति । किञ्च कारकञ्च प्रकृतिवद्भवतीति ।
 कृतः प्रकृतेर्यादृशं कारकमभूण् स्थन्ताया अपि प्रकृतेस्तादृशमेव भवतीति ।
 तत्वेदं व्याख्यानम् । चुरादौ प्रातिपदिकाद्वात्वर्थं बहुलमिष्टवचेति पठ्यते । तत्

करोतीत्यादिकञ्च तस्यैव प्रपञ्चः । बहुलं तत्राधिकविधानार्थमिति सर्वमेतद्
यथोक्तं भविष्यतीति । एवमुत्तरत्रापि व्याख्यानं कर्तव्यम् । किमर्थं पुनः
कार्यशब्दमध्याहृत्य कार्यातिदेशो वर्ण्यते । आख्यानावयवभूतायाः प्रकृते-
रङ्गागमादिकार्यं यथा स्यात् । अन्यथा हि यदि प्रकृतिवच्च कारकं भवतीति
कारकातिदेश एव क्रियेत तदा कृद्ग्रहणेन गतिकारकपूर्वस्यापि (प, २८)
ग्रहणमिति कंसवधादिभ्यो णिचि कृते ऽङ्गसंज्ञा नामधातुत्वञ्च तेषामिव स्यात् ।
ततश्चाङ्घ्रिर्वचने तेषामिव स्याताम् । किञ्च धातोः स्वरूपग्रहणे तत्प्रत्यये तत्
कार्यं विज्ञायेत । कंसवधशब्दाच्च णिचि विहिते तत्त्वकुत्वेन स्याताम् । ततश्च
कंसमघातयद् राजान मजीगमदित्यादि न सिध्येत् । कार्यातिदेशे
यद्यपि समुदायेभ्यः कंसवधादिभ्यो णिञ् विहित स्तथापि कृतो या प्रकृति
ह्रन्वादि स्तस्याः केवलाया अकृदन्ताया यथा ऽङ्गागमादिकार्यं भवति तथा
कृदन्ताया अपि णिचि विहिते भवतीति न भवत्येष दोषः । तस्मात् कार्यमति-
दिश्यते । कंसं घातयतीति । हन्तेर्भावे हनश्च (३।३।७६) वधइत्यप्प्रत्ययः । तत्
सन्नियोगेन वधादेशः । हननं वधः । कंसस्य वध इति षष्ठीसमासः । कंस-
वधशब्दाश्चि । अपो लुक् । प्रकृतेः प्रत्यापत्तिः । वधादेशपरित्यागेन हन्तेः
स्वरूपेणावस्थानम् । अत उपधाया (७।३।११६) इति वृद्धिः । हो हन्तेर्जृणिने-
ष्विति (७।३।५४) हकारस्य घकारः । हनस्तोऽचिण्णलोरिति (७।३।३२) तत्वम् ।
कारकञ्च कंसवध इत्यस्याः प्रकृतेर्यादृशमासीत् तादृशमेव भवति । कर्म च
कारकं कंस आसीत् । तथाच कृद्योगलक्षणायाः कर्मषष्ठ्याः कंसवध इति
समासः । स कंस आख्यानक्रियायामप्यतिदेशात् कर्मैव भवति । असत्यतिदेश
आख्यानक्रियायाः कंसवधशब्द स्तदर्थो वा कर्म स्यात् । तयोरेव तथा व्याप्य-
मानत्वात् । कंसस्वाख्यानक्रियायामुज्झितव्यापार एवेति कर्मभावं न
प्रतिपद्येत । तस्मात् कारकातिदेशः । वलं बन्धयतीति । बन्धनं बन्धः ।
भावे घञ् । शेषं समासादिकं पूर्ववद् यथायोगम् । राजानमागमयतीति ।
आगतिरागमनम् । भावे ल्युट् । राज्ञ आगमनमिति कर्त्तरि कृद्योग-
लक्षणायाः षष्ठ्याः समासः । शेषं कृत्तुगादिकं यथायोगं पूर्ववत् । अथ
राजानमिति कथं द्वितीया ? यावता राजागमनमित्यस्याः कृदन्तायाः प्रकृते

राजा कर्त्तामीत् । तत्र प्रकृतिवच्च कारकमित्यतिदेशात् णिचि विहिते कर्त्तृत्वे-
 नेव भवितव्यम् । ततश्च ल्युटो लुकि कृते प्रत्ययलक्षणेन कर्त्तृकर्मणोः कृतीति
 (२।३।६५) षष्ठैव भवितव्यम् । अथ न लोकाव्ययेति (२।३।६८) षष्ठीनिषेधः ?
 एवं तर्हि तृतीया प्राप्नोति । नैष दोषः । गतिबुद्धीत्यादिना (१।४।५२)
 गन्नेर्गत्वार्थत्वाद्वाञ्छोऽत्र कर्मसंज्ञा । तेन द्वितीयैव न्याय्या । अन्ये त्वस्यैव चो-
 द्यस्य परिहाराय कारकातिदेशमन्यथा वर्णयन्ति । नैवं विज्ञायते प्रकृतेरिव
 प्रकृतिवत् प्रकृतेर्यत् कार्यमिष्टं तत् णिजन्तस्यैव भवतीति । नञ्च तत्र
 तस्येवेति (५।१।११६) वतिः । किं तर्हि ? तेन तुल्यमित्यादिना (५।१।१२५) ।
 तस्मादेवं विज्ञायते प्रकृत्या तुल्यं वर्त्तत इति प्रकृतिवदिति । प्रकृतिशब्देनेह
 णिचो या प्रकृतिः कंसवध इत्यादिः सा विवक्षिता । तस्याद्याख्यानक्रियया
 व्याप्यमानत्वात् कर्मत्वम् । अतः प्रकृतिवच्च कारकं भवतीत्यस्यायमर्थः ।
 यथा णिचप्रकृतेराख्यानभूतायाः कर्मत्वं तथा कारकस्यापीति । तेन कर्त्तुः
 कर्मत्वं सिद्धं भवति । यद्येवं पुण्ययोगं जानाति पुण्येण योजयतीत्यत्रापि
 कर्मत्वं पुण्यस्य स्यात् । नैतदस्ति । यतः प्रकृतिवच्च कारकं भवतीत्युच्यते ।
 न च पुण्यस्य कारकत्वं भवति । सहयोगे तृतीयाविधानात् । पुण्येण सह
 चन्द्रमसो यो योगस्तु जानाति पुण्येण योजयतीति । आङ्लोपश्चेत्यादि ।
 मर्यादावाची य आङ् तस्य लोपो वक्तव्यः । चकारात् पूर्वाक्षेपे णिजादि-
 कार्यम् । कालात्यन्तसंयोग इति । कृतस्त्रस्य कालस्य व्याप्तिः काला-
 त्यन्तसंयोगः । तस्मिन् गम्यमाने । आरात्रिविवास (D) माचष्ट इति ।
 विवसनं विवासः । भावे घञ् । रात्रेर्विवास इति षष्ठीसमासः । पञ्चादाङ्-
 मर्यादाभिविध्यो (२।१।१३) रित्यव्ययीभावसमासः । रात्रिशब्दश्चेह रात्रि-
 सहचरितासु क्रियासु वर्त्तते । वसिरपि (E) विपूर्वाऽतिश्रमे । तन्नायमर्थो
 भवति । अस्तमयनात् प्रभृति याः प्रभृताः क्रियास्ता यावदतिक्रान्ता रात्रिः
 साकल्येन कथयतीति । प्रकृतिवच्च कारकमित्यतिदेशात् कृत्तृकर्मणां

(D) आरात्रिविराममाचष्ट इति । विरमणं विरामः । भावे घञ् । रात्रेर्विराम इति षष्ठीसमास इति पाठान्तरम् ।

(E) रमिरपीति पाठान्तरम् ।

कर्त्तरि षष्ठ्यां प्राप्तायां रात्रौ कर्मणि द्वितीया भवति । अतिक्रमणे हि रात्रिः कर्त्तरी । कर्मत्वञ्च तस्याः पूर्ववद् गत्यादिमूत्रेण (१।४।५२) । चित्रीकरणे प्राप्नोति । चित्रीकरणमाश्चर्यम् । प्राप्नोति सप्तम्या धात्वर्थो निर्दिश्यते । प्राप्त्यर्थविषयं यच्चित्रीकरणं तत् प्राप्तिकृतमित्यर्थः । तस्मिन् गम्यमाने णिच् । कल्लुगादिकञ्च पूर्ववत् । उज्जयिन्या माहिषती विदूरदेश इति तावतो देशस्याल्पकालेनातिक्रमणमाश्चर्यम् । सूर्योद्गमनमिति । कर्त्तरि कृद्-योगलक्षणायाः षष्ठ्याः समासः । सूर्य उद्गमने कर्त्ता । सम्भावयत इति । प्राप्नोतीत्यर्थः । भू प्राप्तावात्मनेपदी चुरादौ पठ्यते । तस्येदं रूपम् । सूर्य-सुद्गमयतीति । सूर्योद्गमनशब्दाश्चिच् । ल्युटो लुक् । प्रकृतिवच्च कारकमित्यतिदेशात् पूर्ववत् कर्त्तरि षष्ठ्यां प्राप्तायां तस्य कर्मसंज्ञकत्वाद्वितीया । कर्मसंज्ञा तु पूर्ववत् । नक्षत्रयोगे ज्ञीति । नक्षत्रयोगे यत् प्रातिपदिकं वर्त्तते तस्मान्नक्षत्रयोगवाचिनो णिच् । कल्लुगादिकं यथायोगं पूर्ववत् । ज्ञीति सप्तम्या धात्वर्थो निर्दिश्यते । तेन जानात्यर्थे णिज् भवति । पुष्येण करणभूतेन चन्द्रमसो योगः पुष्ययोगस्तस्माश्चिच् । घञ् । कृतो लुक् । प्रकृति-प्रत्यापत्तिः । प्रकृतिवच्च कारकमित्यतिदेशाज् ज्ञानक्रियायामकारकस्यापि पुष्यस्य करणत्वमिति करणे तृतीया । यदा तु पुष्येण सह चन्द्रमसो योग इत्यर्थो विवक्ष्यते तदा कारकातिदेशस्य विषयो न भवति । पुष्यस्याकारकत्वात् । पुष्येणेति तृतीया सहाय्य एव वेदितव्या ।

२७ । कण्डूादिभ्यो यक् ।

किं पुनरिमे कण्डूादयो धातव उत प्रातिपदिकानि ? तत्र यदि धातवो यकि कृते कण्डूरिति न सिध्यति । कण्डूयेति प्राप्नोति । ननु च वेत्यनुवर्त्त-
यते । तत्र यदा यङ् नास्ति तदा कण्डूरिति भविष्यति । नैतदस्ति । नहि धातोः सुबुभक्तिरुत्पत्तुमुत्सहते । तस्याः प्रातिपदिकाद् विधानात् । स्यादे-
तत् । यगन्तादन्येभ्योऽपीति (३.२।१७८) क्षिपि कृते ऽतो (६।४।४८) लोपे
वलि यकारलोपे (६।१।६६) च कण्डूरिति भविष्यति । असदेतत् । कर्त्तरि
क्षिप् विधीयते । कण्डूरिति च वेदनामात्रमुच्यते । न कर्त्ता । तथापि

सम्पदादेराकृतिगणत्वाद् भावे क्तिप् विधाय कण्डूरिति व्युत्पाद्यते । एवमपि मन्तुर्वलुरिति न सिध्येत् । यदि तावदेतन्नुवृत्त्या मन्तुवल्गुशब्दाभ्यां पक्षे यग् न भवति तदा विभक्तिस्त्राभ्यां नोपपद्येत । तथाच मन्तु वल्गु इत्यविभक्तिकं रूपं स्यात् । अथापि ताभ्यां यकं विधाय क्तिप् क्रियते ? एवमपि मन्तुर्वल्गूरित्यनिष्टं रूपं स्यात् । अवश्यं हि यकि कृते ऽकृतसार्वधातुकयोरिति (७।४।२५) दीर्घत्वेन भवितव्यम् । अथ प्रातिपदिकानि कण्डादयस्तदा यकः ककारोऽनर्थकः स्यात् । स हि सार्वधातुकार्धधातुकयोरिति (७।४।८४) प्राप्तस्य गुणस्य कृडिति चेति (१।१।५) प्रतिषेधो यथा स्यादित्येवमर्थं क्रियते । प्रातिपदिकत्वे तेषामेतत् प्रयोजनं नोपपद्यते । न हि प्रातिपदिकादिहितः प्रत्यय सार्वधातुकसंज्ञां लभत इति यो देशयेत् तं प्रत्याह द्विविधा इत्यादि । तत्रेति निर्धारणे सप्तमी । तेषु धातुप्रातिपदिकेषु मध्ये ये धातवः कण्डादयस्तेभ्यो यक् । धात्वधिकारादित्यत्रैवोपपत्तिः । एतमेवार्थं द्रष्टव्यतुमाह तथाचेत्यादि । यत एवं धातुभ्यः प्रत्ययो विधीयते धात्वधिकारात् । न प्रातिपदिकेभ्यः । एवञ्च कृत्वा यकः ककारोऽनुबध्यते गुणप्रतिषेधार्थम् । यदि तु प्रातिपदिकेभ्यो यक् स्यात् तस्यानार्हधातुकत्वाद् गुणस्य प्राप्तिरेव नास्ति । तत्प्रतिषेधार्थं ककारानुबन्धकरणमनर्थकं स्यात् । धातुप्रकरणाद्वातुरिति । प्रत्ययमुत्पादयतीति शेषः । धातोरिकाच (३।१।२२) इत्यतो धातुग्रहणमनुवर्त्तते । तेन धातुरेव कण्डादिशब्दः प्रत्ययमुत्पादयति । न प्रातिपदिकम् । कस्येत्यादि । यच्चैदं ककारानुबन्धासञ्जनमतोऽपि हेतोरेव धातुः प्रत्ययमुत्पादयति । अन्यथा ककारानुबन्धकरणं पूर्वाक्त्या रीत्या निरर्थकमेव स्यात् । अतएव धातुभूतेभ्यः कण्डादिभ्यो यग्विधानात् ककारानुबन्धासञ्जनाच्च तेषां धातुत्वं विज्ञायते । नन्वाधातुभूतेभ्यो यग्विधानमुपपद्यते । नापि ककारानुबन्धकरणम् । प्रयोजनाभावात् । अथ प्रातिपदिकत्वं कण्डादीनां कथमवसीयत इत्याह आह चायमित्यादि । चकारो हेतौ । यद्येते धातव एव स्युस्ततो यकि कृते ऽकृदिति (७।४।२५) दीर्घत्वस्य सिद्धत्वात् कण्डूष् ण्णोङ् महीडिति दीर्घं नोच्चारयेत् । उच्चारयति च दीर्घम् । अतोऽवसीयते धातुर्विभाषित इति । धातुत्वमेषां विकल्पित मित्यर्थः । ननु च

पक्षे यत्र यङ् नास्ति तत्रायगन्तेभ्यः क्तिबादौ प्रत्यय उत्पन्ने कण्डूः कण्डूतिः कण्डूतः कण्डूतवानिति दीर्घस्य श्रवणं यथा स्यादित्येवमर्थे दीर्घोच्चारणं स्यात् । तत् कुतस्तस्यानर्थक्यम् । कथं पुनरयगन्तेभ्यः क्तिबादयो भवन्ति ? यक् पाक्षिकत्वात् । तदपि कुतः ? वेत्यनुवृत्तेः । नैतत् । नित्यत्वादस्य विधेः । नित्यत्वन्तु वाग्रहणस्य निवर्त्तितत्वात् । कुतः पुनस्तन्निवृत्तिरवसीयते ? आयादय इत्यादेः (३।१।३१) सूत्रारम्भात् । यद्यत्र वेत्यनुवृत्तिस्तदोत्तरत्वाप्यनुवर्त्तनादायादयो वा भविष्यन्तीत्येतन्नारभेत । न च तदनारम्भे सार्वधातुकेऽप्यायादयो विकल्पेन प्राप्नुवन्ति । वाग्रहणस्य व्यवस्थितविभाषात्वात् । तस्मादायादय इत्यादेरारम्भाद्वाग्रहणनिवृत्तिरवसीयत इति नित्यं यक् भवितव्यम् । ततश्च यद्येषां पक्षे प्रातिपदिकत्वं न स्याद् दीर्घोच्चारणं मनर्थकं स्यात् । तस्माद् दीर्घोच्चारणसामर्थ्यात् प्रातिपदिकत्वं मेषामस्तीत्येकान एव पक्षः । तत्र धातुपक्षे कण्डूयत इत्यादयः सिध्यन्ति । प्रातिपदिकपक्षे त्वसति यकि कण्डूर्मेन्तुर्वलुरित्यादयः । मगध इत्यादयो येऽकारान्ताः कण्डूदिषु पठ्यन्ते तेषामतो लोप (६।४।४८) इत्यकारलोपः । मगध्यति । सुव्यति । दुःस्यति । लेट्लोटौ शब्दौ पठ्यते । तयोः स्वरूपेणैव ग्रहणम् । नतु प्रत्ययत्वेन । कण्डूदिभिः स्वरूपशब्दैः साहचर्यात् ।

२८ । गुपूधूपविच्छिपणिपनिभ्य आयः ।

स्तुत्यर्थेनेत्यादि । पण व्यवहारे स्तुतौ च पन चेत्यनया ऽनुपूर्व्या गणे पाठः । तत्र पन चेत्यत्र स्तुतावित्यनुवर्त्तते । न व्यवहारार्थः । तेन पणि व्यवहारार्थः स्तुत्यर्थश्च । पनिः स्तुत्यर्थ एव । तदिह स्तुत्यर्थेन पणिना साहचर्यात् पणेरपि स्तुत्यर्थ एव गृह्यते । तेनासौ स्तुतावेव वर्त्तमानः प्रत्ययमुत्पादयति । नतु व्यवहारे । शतस्येति । व्यवहृत्पणोः समर्थयोरिति (२।३।५७) कर्मणि षष्ठी । अत्र पणायतीत्यत्रात्मनेपदं कस्मान्न भवति ? यावता पणिरयमनुदात्तेत् पठ्यते ? तत्रानुदात्तङित (१।१।१२) इति यथा केवलात्मनेपदं भवति तथायप्रत्ययान्तादपि । तेन भवितव्यमित्यत आह नुबन्ध इत्यादि । यो हि तस्यानुबन्धः स आयप्रत्ययरहिते पणती

चर्तितार्थः कृतात्मनेपदकार्थः । तेनायप्रत्ययान्तादात्मनेपदं न भवति । तस्य धात्वन्तरत्वात् ।

२६ । ऋतरीयङ् ।

सौत्र इति । सूत्रे परिपठितत्वात् । सूत्रे भवः सौत्रः । घृणायां वर्तत इति । घृणा जुगुप्सा । तस्यामयं स्वभावत एव वर्तते । अथ कस्मादीयङ्मुच्यते ? न च्छडित्येवोच्यते ? तस्येयादेश ऋतीयत इति सिध्यति । न सिध्यति । परत्वादिङागमे कृते सत्यप्रत्ययादित्वादीयादेशो न स्यात् । ननु चान्तरङ्गत्वादीयादेश एव भविष्यति । अन्तरङ्गत्वान्तु तस्यायन्नादिषूप-
देशिवद्बचनमिष्टस्वरसिद्ध्यर्थमिति (७।१।१, वा) वचनात् । एवं तन्मूर्तज्ज्ञापयति धातुप्रत्ययानामायन्नादयो न भवन्तीति । तेन ग्रमे ढप्रत्यये कृते शण्ड इत्येवमादयः सिद्धा भवन्ति । अथवा स्वरविधायुपदेशिवद्भावः स्वर-
सिद्ध्यर्थमिति वचनात् । तेन नास्त्यन्तरङ्गतेति परत्वादिङागमः स्यात् । तस्मादीयङ् विधीयते ।

३० । कमेर्णिङ् ।

णकारो वृद्धार्थ इति । अत उपधाया इति (७।१।११६) वृद्धिर्यथा स्यात् । यदेवं किमर्थं न कस्यमिचमामिति (ग, सू, १८१) कमेर्मित्स्त्रा प्रतिषिध्यते ? मितं ऋस्व इति (६।४।८२) ऋस्वो मा भूदिति । नैतदस्ति । णित्करण-
सामर्थ्यादेव तन्न भविष्यति । अन्यथा णित्करणमनर्थकं स्यात् । नानर्थकम् । णेरनिटीति (६।४।५१) सामान्यग्रहणार्थत्वात् । यदा चायादय आर्धधातुके वेति । (३।१।३१) णिङ् नास्ति तदा हेतुमन्मिचि ऋस्वत्वं मा भूदिति मित्स्त्रा प्रतिषिध्यते ।

३१ । आयादय आर्धधातुके वा ।

आर्धधातुकविषय इत्येतेनार्धधातुक इत्यस्य विषयसप्तमीत्वं दर्शयति । आर्धधातुकविषयत्वान्तु तद्विवक्षायां सत्यां बुद्धिस्थे तस्मिन् सम्भवति । नान्यथे-
त्याह आर्धधातुकविवक्षायामिति । केन पुनरभिमत्यना विषयसप्तमीत्वमा-
यीयत इति ? एवं मन्यते । परमसम्यामुत्पत्तिर्वा विकल्पाते निवृत्तिर्वा ।

यद्युत्पत्तिस्तदा गुपेः स्त्रियां क्तिनि विहिते तत्र यदायप्रत्ययो नोत्पद्यते तदा कामं गुप्तिरितीष्टं सिध्यति । यदा तूत्पद्यते तदातो लोपे (६।४।४८) वलि लोपे (६।१।६६) च कृते गोपातिरित्यनिष्टमापद्येत । गोपायेतीष्टं न सिध्यति । अथ निवृत्तिस्तदा गुपेरायप्रत्ययान्ताद् प्रत्ययादित्यकारे (३।३।१०२) कृते तत्र परतो यदा निवृत्तिर्न भवति तदा कामं गोपायेतीष्टं सिध्यति । यदा तु भवति तदा गोपेत्यनिष्टं प्राप्नोति । गुप्तिरिति सत्यामसत्यां वा निवृत्ताविष्टं न सिध्यति । विषयसमस्यां तूत्पत्तौ विकल्पितायामुत्पत्त्यर्हः । आर्धधातुकमिति । आर्धधातुकविवक्षायामादाविव विकल्पः । तत्रानुत्पत्तिपक्षे स्त्रियां क्तिनि विहिते गुप्तिरिति सिध्यति । उत्पत्तिपक्षे गोपायेति । न च गोपातिरित्यनिष्टमपि । आयप्रत्ययान्तात् क्तिनोऽभावात् । नापि गोपेत्यनिष्टमापद्येत । आयप्रत्ययस्यानुत्पत्तेः । नित्यप्रत्ययप्रसङ्ग इति । पूर्वैर्केस्त्रिभिः सूत्रैर्नित्यमायादिषु प्राप्तेष्वित्यर्थः । तदुत्पत्तावित्यादि । तेषामायादीनां माधे धातुकविषय उत्पत्तिर्विकल्प्यते । नतूत्पन्नानां निवृत्तिः । यदि हि निवृत्तिर्विकल्प्येत तदार्धधातुके विषयभूते सत्यायप्रत्यये निवृत्ते प्रत्ययनक्षणेना प्रत्ययादि (३।३।१०२) त्यकारप्रत्यये विहिते विषयसमस्यामपि गोपेत्यनिष्टं स्यादित्यभिप्रायः । यथायथमिति । यो यतः प्राप्नोति स पश्चादुत्पत्तिविकल्पादुत्तरकालं ततो भवतीत्यर्थः ।

३२ । सनाद्यन्ता धातवः ।

सनादयोऽन्ते येषामिति वाक्यविशेषेण बहुव्रीहिं दर्शयति । गमकत्वेन हि व्यधिकरणानामपि बहुव्रीहिर्भवत्येव यथा कण्ठेकाल उरसिलोमिति । आदिशब्देन क्यजादीनां णिङ्पर्यन्तानां ग्रहणम् । समुदाया इति । प्रकृतिप्रत्ययसमुदायाः । एतेन तद्गुणसंविज्ञानबहुव्रीहिं दर्शयति । अन्यथा सनाद्युपलक्षितानां प्रकृतीनामेव धातुसंज्ञा विधीयेत । धातुसंज्ञका इति । धातुः संज्ञा येषां ते धातुसंज्ञकाः । धातुशब्दश्चात्र स्वरूपपदार्थको न भूवादपदार्थकः । अन्यथा भूवादयः सनाद्यन्तानां संज्ञाः स्युः । तच्चायुक्तम् । नहि तावतीनां संज्ञानां करणे किञ्चित् प्रयोजनमस्ति । आवर्त्तिन्यथ संज्ञा

भवन्ति । नहि भूवादीनामिव सर्वेषामावृत्तिः क्वचिच्छास्त्रेऽस्तीति न तत्-
 पदार्थको धातुशब्दः । इह हि संज्ञाविधौ सनादीनां प्रत्ययानां ग्रहणम् ।
 सुप्तिङन्तं (१।४। ४) पदमित्यत्र चान्तग्रहणेन ज्ञापितमेतत् प्रत्ययग्रहणे यस्माद्
 स विहितस्तदादे (प, २४) स्तदन्तस्येति । एषा परिभाषा संज्ञाविधौ प्रत्ययग्रहणे
 प्रतिषिद्धा । तत्रासत्यन्तग्रहणे तदन्तविधिर्न स्यात् । इत्थं चातस्तदर्थमन्त-
 ग्रहणं कृतम् । तवानेनान्तग्रहणेनापूर्वं एव तदन्तविधिः क्रियत इति
 मन्यमानो यो देशयेत् तं प्रत्याह यदि तर्हि सनाद्यन्तानामियं संज्ञा विधीयते
 तदा देवदत्तः प्राचिकीर्षदित्यत्र देवदत्तस्य सोपसर्गस्य च संज्ञा प्रसज्येतति ।
 अत आह प्रतयग्रहणपरिभाषयेवेत्यादि । नह्यनेनान्तग्रहणेनापूर्वं एव तदन्त-
 विधिः क्रियते । किं तर्हि ? पदसंज्ञाविधावन्तग्रहणेन प्रतिषिद्धा सती प्रतय-
 ग्रहणपरिभाषयैव पुनरिह प्रतिप्रसूयते । कृतप्रवृत्तिविधाता सती पुनः प्रवर्त्तत
 इत्यर्थः । ततश्च यतः सन्नादयो विहितास्तदादेरेव समुदायस्य संज्ञा भवति ।
 न शब्दान्तरादरिति भावः । अथ भूवादयो धातव (१।३।१) इत्यस्या-
 नन्तरं सनाद्यन्तायेति कस्मान्नोक्तम् ? एवं हि धातुग्रहणं द्विर्न कर्त्तव्यं
 भवति । नैवं शक्यम् । एवं हि क्रियमाणे सनादीनामियत्तापरिच्छेदो
 न स्यात् । इह तु क्रियमाणे णिङ्पर्थ्यन्तानां ग्रहणं विज्ञायते । तर्हि
 सनाद्यन्ता धातव इत्यस्यानन्तरं भूवादययेति कस्मान्नोक्तम् ? एतदपि न । एवं
 हि क्रियमाणे सनाद्यन्तस्यानुक्रान्तापेक्षित्वाद् भूवादीनामप्यनुक्रान्तापेक्षित्वं
 स्यात् । ततश्चानुक्रान्तानामिव गुपादीनां धातुसंज्ञा स्यात् । नान्येषां
 भूवादीनाम् । अथ भूवादीनामनुक्रान्तापेक्षा न भवति सनादीनामपि न
 स्यात् । ततश्च सनादयः कप्पर्थ्यन्ता गृह्येरन्निति सन्देहः स्यात् । तस्माद्
 यथान्यासमेव न्याय्यम् ।

३३ । स्यतासी लृलृटोः ।

इह द्वे लृरूपे । एकं लृटः सम्बन्धि । द्वितीयं लृङः । द्वयोरपि
 तयोर्ग्रहणम् । इष्टत्वात् । विशेषानुपादानाच्च । ततश्चैतं द्वे लृतीयञ्च लुङ्गिति
 त्रीणि निमित्तानि भवन्ति । निमित्तिनो तु द्वौ स्यतासी इति वैषम्यम् ।

अतः संख्यातानुदेशो न स्यादिति यो देशयेत् तं प्रत्याह लृरूपमित्यादि ।
 टकारङकारयोरनुबन्धयोः परित्यागेन तत्कृतस्य भेदस्याभावात् लृरूपं लृङ्-
 लृटोः सामान्यमेकमेवेति निमित्तयोरपि द्वित्वम् । तेन संख्यातानुदेशो न
 विरुध्यत इत्यभिप्रायः । अत एवाह यथासंख्यमिति । करिष्यतीति । लृट् कृषे
 (३।३।३१) चेति लृट् । ऋब्रनोः (७।२।७०) स्य इतीट् । अकरिष्यदिति । लृङ् ।
 अङागमः । इतश्चेतीकारलोपः (३।४।१८०) । कर्त्तेति । अनद्यतने लुट्
 (३।३।१५) । लुटः प्रथमस्येतादिना (१।४।८५) तिपो डादेशः । टिलोपः ।
 इदित्करणमित्यादि । इच्चासावित् इत्संज्ञकश्चेतीदित् । तस्य करणमिदित्
 करणम् । इकारस्येत्संज्ञकस्य करणमित्यर्थः । अथवा इदिद् यस्य तासिः
 स इदित् तासि स्तस्य करणमिदित्करणमित्संज्ञकेकारस्य तासिः करण-
 मित्यर्थः । अनुनासिकलोपप्रतिबन्धार्थमिति । असति तु तस्मिन्ननिदितामिता-
 नुनासिकलोपः (६।४।२४) स्यात् । अतस्तस्य प्रतिबन्धः प्रवृत्तिविघातो यथा
 स्यादित्येवमर्थमिदित्करणम् । मन्तेति । मन ज्ञाने । मनु अवबोधन इति
 वा । अनुदात्तङित (१।३।१२) इतयात्मनेपदम् । संगन्तेति । अत्रापि संपूर्वाङ्-
 गमेः संमो गम्यादिना (१।३।२८) । अत्रोभयत्रापि टिलोपे कृते ङित्वादा-
 त्मनेपदमाश्रितयानुनासिकलोपः प्राप्नोति । स इदित्करणेन प्रतिषिध्यते ।
 यदि तर्हि तासेरिदित्करणमनुनासिकलोपप्रतिबन्धार्थं भवं सतीदितो नुम्
 (७।१।५८) धातोरित्यत्र यद्वक्ष्यति तासिसिचोरिदित्कार्यं नास्तीत्युच्चारणार्थां
 निरनुनासिक इकारः पठ्यत इति तद्विरुध्यते । नास्ति विरोधः । भिन्न-
 कर्त्तृकत्वात् । इदं हि जयादित्यवचनम् । तत् पुनर्वाचनस्य । वामनवृत्तो
 तु तासिसिचोरिकार उच्चारणार्थां नानुबन्धः पठ्यते । तेन विरोधो
 नाशङ्कनीयः । केन पुनरभिसन्धिना जयादित्यस्तासेरिकारस्यानुनासिकलोप-
 प्रतिबन्धार्थतां कृतवान् ? वामन स्तूच्चारणार्थताम् ? येनाभिसन्धिना स
 तावच्छ्रूयताम् । आभाच्छास्त्रीयमसिद्धत्वमनित्यम् । अनित्यत्वन्तु तस्य तत्रैव
 प्रतिपादयिष्यते जयादित्येन । आभाच्छास्त्रीयस्य टिलोपस्यासिद्धत्वमिह
 नास्ति । अनित्यत्वादित्यभिप्रेत्य तासेरिकारस्यानुनासिकलोपे प्रतिबन्धार्थ-
 तोक्ता । वामनेन त्वसिद्धत्वमिहास्त्येवेति मन्यमानेनोच्चारणार्थतोक्ता । नहि

टिलोपस्यासिद्धत्वे सतः अनुनासिकलोपः प्राप्नोति । तदयुक्ता तत्प्रतिबन्धार्थ-
तत्कारणम् । यथैव हि गोनर्दीय आचार्यः (F) सन्निपातलक्षणपरिभाषाया
उपस्थानमाश्रित्यातिजरं ब्राह्मणकुलं तिष्ठति । अतिजरैर्ब्राह्मणकुलेरिति
भवितव्यमितग्राह्यान् त्वनितग्राह्याः परिभाषाया अनुपस्थानमाश्रित्याति-
जरसं ब्राह्मणकुलमतिजरसैरिति भवितव्यमितग्राह्यं स्तथेदमपि प्रयोजनद्वयमा-
भाच्छास्त्रीयस्यास्तित्वमनस्तित्वश्चाश्रित्य वृत्तिकारावृत्तवन्ताविति (G) वेदित-
व्यम् । अन्ये चाचक्षते प्राग् भादसिद्धाधिकार इतीमं पक्षमाश्रित्येकार-
स्यानुनासिकलोपप्रतिबन्धार्थतोक्ता । सह तेनासिद्धाधिकार इत्याश्रित्योच्चार-
णार्थेति । एतच्चाश्रयं विज्ञातुम् । प्राग् भादसिद्धाधिकार इत्यस्य पक्षस्य
जयादितयामनाभ्यामनाश्रितत्वात् । अनाश्रितत्वं तु तत्रैव वृत्तावभिव्यक्तमिति
तत एवावगन्तव्यम् । एवं च स्यादयो येन नाप्राप्तिन्यायेनान्तरङ्गत्वाच्च सर्वेषां
यगादीनामपवादाः । अन्तरङ्गत्वं तु तेषां लावण्यायामेव विधानात् ।

३४ । सिन् बहुलं लेटि ।

जोषिषदिति । जुषी प्रीतिसेवनयोः । लिङ्यं लेट् । सिप इकार
उच्चारणार्थः । पकारः स्वरार्थः । लेटोऽडा (३।४।८४) टावित् । इतश्च लोपः

(F) From certain reference in कैयट, गोनर्दीय is taken as the भाष्यकार himself. But in the काशिका, व्यास and पदमञ्जरी, the name गोनर्दीय is given uniformly in 7 2. 103 and in the other places, without any indication that he is the भाष्यकार । Kaiots' reference or statement is in the Rule आद्यन्तवदेकस्मिन् (1. 1 21)—
भाष्यकारय गोनर्देन्द्रोद्भव इति केचित् । आद्यन्तवदेकस्मिन्निव (१।१।२१) गोनर्दीयस्त्विति भाष्यव्या-
ख्यायां कैयटेन भाष्यकारस्त्वङ्गीकृत्वा । Others maintain that this may as well indicate that भाष्यकार is here stating the गोनर्दीयमत to support his own opinion which is the same with गोनर्दीय's. The गोनर्दी country is identified with modern Gonda in Oude. एङ् प्राचां देश इत्यत्र (१।१।७३) काशिकाया गोनर्दीय इत्युदाहृतत्वाद् गोनर्दीदेशः प्राग्देशविशेषः ।

(G) So, this is the distinct declaration by the व्यासकार that the महावृत्ति, वा सङ्गति (i.e. the काशिका वृत्ति) was the joint work by वामन and जयादित्य । हरदत्त, भट्टोजि and हरिदत्तित also say the same. सङ्गतिरित्यत्र भाष्यपद्यम्—

अनुसुचपदव्यासा सङ्गतिः सन्निवन्ना ।

शब्दविशेष नी भाति राजर्षातिरपम्यशा ॥ १ ॥ ३१ ।

(३४।८७) परस्मैपदेष्वितीकारलोपः । आर्धधातुकस्येड् (७।२।३५) वलादेशेति-
 तीट् । लघूपधगुणः । आदेशप्रत्यययोरिति (८३।५८) षत्वम् । तारिषदिति ।
 तृ प्लवनतरणयोः । सार्वधातुकार्धधातुकयोरिति (७।३।८४) गुणः । व्यतयो
 बहुलमिति (३।१।८५) वर्णव्यत्ययेन धात्वकारस्याकारः । शेषं पूर्ववत् । मन्दिष-
 दिति । मदि स्तुतिमोदनस्वप्नगतिषु । इदितो नुम् धातोरिति (७।१।५८
 नुम् । पदातीति । (II) पद गतौ । दिवादिरनुदात्तेत् । व्यत्ययेन
 परस्मैपदम् । शप् प्रत्ययश्च । अटा सह सवर्णदीर्घत्वम् । तिप् इकारलोपोऽत्र
 न भवति । तद्विधौ वैतोऽन्यत्रेत्यतो (३।४।८६) वेतानुवृत्तेः । च्यावयातीति ।
 च्युङ् क्युङ् ज्युङ् भ्युङ् प्रुङ् पुङ् गतौ । हेतुमन्निच् । सिपः पितृकरणं
 वोभूयिषाता (I) यित्यतोदात्तनिवृत्तिस्वरणोदात्तत्वे प्राप्तेऽनुदात्तार्थम् ।
 यङन्ताद् वोभूयश्च्युङ् आत्मनेपदम् । त । टेरेत्वम् । एत ऐ (३।४।८३) ।
 लोटोऽडाटावित्याट् (३।४।८४) । तास्यनुदात्तेन् डिददुपदेशात्सार्वधातुकमनु-
 दात्तमङ्गिडोरिति (६।१।८६) सार्वधातुकस्यानुदात्तत्वं पितृकरणसामर्थ्या-
 दन्तरङ्गोऽपि सिपस्त्वं प्रतीक्षते । तेन कृते तस्मिन् सिप इडागमः । स
 चागमानुदात्तत्वेनानुदात्तः । अतो लोप इति (६।४।८८) यङोऽकारस्योदा-
 त्तस्य लोपः । उदात्तत्वन्तु तस्य धातुस्वरणं च । अनुदात्तस्य च (६।१।१६१)
 यत्रोदात्तलोप इत्युदात्तत्वे प्राप्ते पितृकरणादनुदात्तत्वमिदो भवति ।

३५ । कासप्रत्ययादाममन्ते लिटि ।

प्रत्ययग्रहणेनेह सन्नादीनां प्रत्ययानां ग्रहणम् । तत्र प्रत्ययग्रहणे यस्मा-
 दिति (प, २४) परिभाषया येन विधिस्तदन्तस्थेति (१।१।७२) वा तदन्तविधि-
 र्विज्ञायते । धात्वधिकाराच्च प्रत्ययग्रहणेनेह धातवो विशिष्यन्त इत्यत्र प्रत्यया-
 न्तेभ्यो धातुभ्य इति । आम् प्रत्ययो भवतीति हलन्तपक्षमाश्रित्योक्तम् । अदन्त-
 पक्षे ल्तामः प्रत्ययो भवतीत्येवं वक्तव्यम् । तच्च नोक्तम् । वक्ष्यमाणादामोऽस्मिन्-
 मदन्तत्वादित्यत एवावगम्यमानत्वात् । अमन्त्व इति विषयसप्तमीयम् । न
 परसप्तमी । तेन मन्त्रप्रतिषेधाद् भाषायां ब्राह्मणे च विषयेऽयं विधिर्विज्ञायते ।

(H) पदातीति सुद्विप्रसक्तं पाठः । तत्र पत्तु गतावित्यादि ।

(I) इष्टानुविधिर्दन्तमिति वोभूयिषातादित्यस्य प्रयोगो विशदितुं पुनरनुदात्तत्वम् ।

ब्राह्मणो नाम मन्त्राणामिव व्याख्यानग्रन्थः । ननु च नञिव्युक्त्यायेन ब्राह्मण
एव भवितव्यं न भाषायाम् ? नैतत् । यदि भाषायामपि न स्याद् ब्राह्मण
इत्येवं ब्रूयात् । कासाञ्चक्र इति । आम इति (२।४।८१) लेर्लुक् । लिट् । कृत्वाङ्गुमे
तस्मिन् कृततद्धितसमासाच्चेति (१।२।४६) प्रत्ययलक्षणेन प्रातिपदिकसंज्ञा । सुः ।
स्वरादिपाठात् तद्धितस्यासर्वविभक्तिरित्यत्र (१।१।३८) चकारस्यानुक्तसमुच्चयार्थ-
त्वाद्वाऽव्ययसंज्ञायां सोर्लुक् । अथ हल्ङात्रभ्य (६।१।६) इतरनेनात् सोर्लांपो
भवित्यति । किमत्र व्ययसंज्ञया ? लोलूयाञ्चक्र इति । लोलूयशब्दाद् यङन्तादाम् ।
नोनावेति । णु ऋतो । णो न इति (६।१।५) नत्वम् । यङ् । नोनूयत् इति
स्थितं यङोऽचि चेति (२।४।७४) यङो लुक् । लिट् । तिप् । परस्मैपदानामिति
(३।४।८२) णल् । वृद्धिः । अत्र प्रत्ययलक्षणेन प्रत्ययान्तादाम् स्यात् । अमन्त्र
इति वचनान्न भवति । कास्यनेकाच् इत्यादि । प्रत्ययग्रहणमपनीयानेकाज्-
ग्रहणं कर्त्तव्यमित्यर्थः । किमर्थमित्याह । चुलुम्पाद्यर्थमिति । यथा-
न्यामे हि क इत्यस्मात् प्रजापतिवाचिनो विष्णुवाचिनो ऽशब्दादाचारक्रिपि
तदन्तादप्याम् प्रसज्येत । चकास्त्वभृतिभ्योऽप्रत्ययान्तेभ्यश्च न स्यात् । तस्मा-
दिदं न्यामान्तरं द्रष्टव्यम् । अन्ये तु प्रत्ययग्रहणस्यानेकाजुपलक्षणान्न कर्त्तव्य-
मेतदिति मन्यन्ते । एतच्चायुक्तम् । नहि प्रत्ययग्रहणमनेकाजुपलक्षणार्थमुप-
पद्यते । एकाचामपि प्रत्ययान्तानां धातूनां विद्यमानत्वात् । यथा त्वेत्स्या-
मान्तरं प्रत्याख्येयं भवेत् तथोत्तरत्र दर्शयिष्यामः । चकामाञ्चकार दरिद्राञ्च-
कारेति । चकास्त्व दीप्तौ । दरिद्रा दुर्गता । चुलुम्पाञ्चकारेति । चुलुम्पते धातु-
ष्वपरिपठितस्यापि कास्यनेकाज्ग्रहणं चुलुम्पाद्यर्थमिति (१) कात्यायनवचन-
प्रामाण्याद् धातुत्वं वेदितव्यम् । अथामो मकारस्य हलन्तामितीत् (१।३।३)
संज्ञा कस्मान्न भवतीत्याह आमोऽमित्वमित्यादि । मकार इदं यस्य सोऽयं मित् ।
न मिदमित् । तस्य भावोऽमित्वम् । कथममित्वमित्याह अदन्तत्वादित्यादि ।
मकारान्तत्वे हि मति मकारस्येत्संज्ञा स्यात् । न चास्य मकारान्तत्वम् । किं
तर्हि ? अदन्तत्वम् । तेनाकार एवोपदेशेऽजनुनासिक (१।३।२) इदित्येत्संज्ञा-
मनुभवन् मकारस्येत्संज्ञां प्रतिबध्नाति । यथा चामोऽमित्व मदन्तत्वादगुणत्वं

(1) It is a वाचिक belonging to this Rule 3. 1. 35.

विदेस्तथा । गुणाभावोऽपि हि विदेर्विदाच्चकारित्वाकारान्तत्वादेव भवति । अथाकारान्तत्वे सत्यतो लोपे (६।४।४८) तस्याचः परस्मिन् (१।१।५७) पूर्वविधा-
विति स्थानिवद्भावादिकार उपधा न भवति । तेन लघूपधगुणो न भवति । अह-
न्तत्वं तु विदेरुषविदजागृभ्योऽन्यतरस्या (३।१।३८) मित्यनेनामप्रत्ययसन्नि-
योगेनाकारान्तत्वनिपातनात् । अभ्युपेत्यामो मकारान्तत्वमभित्वं प्रतिपादयितु
माह आश्वकासोर्विधानाच्चेति (K) । आमोऽभित्वमिति प्रकृतेन सम्बन्धः ।
दयायासञ्चेत्यास (३।१।३७) आमो विधानात् । कास्यनेकाजग्रहणं चुलुम्पाद्यर्थ
मित्युपसंख्यानान्चकारेः । आदिग्रहणेन हि चकारेणैव ग्रहणम् । मकारस्येत्
संज्ञयैतत् प्रयोजनमचोऽन्यात् परो यथा स्यादिति । यदि चामोऽभित्वं
स्यात् तदा ऽश्वकासोरामो विधानमनर्थकं स्यात् । नहि तयोरचोऽन्यात् पर
आमि भवत्यभवति वा कश्चिद् विशेषः । उभयथा ह्यकः सवर्ण इति
(६।१।१०१) दीर्घत्वे तदेव रूपं स्यात् । तदेतदाश्वकासो रामो विधानं कथमर्थ-
वद्भवति यद्यभित्वमामो भवति ? नान्यथा । नह्यन्यत् किञ्चित् प्रयोजन-
मस्तीति प्रयोजनाभावादितुसंज्ञा न भविष्यति । आश्वकासोर्विधानसामर्थ्यात्
सवर्णदीर्घत्वमिह न भविष्यति । मिदचोऽन्यात् पर इति (१।१।४७) परिभाषा
वा नोपस्थास्यत इत्येतच्च नाशङ्कनीयं लक्ष्यविरोधमनिच्छता । एवं ह्यनिष्टं
रूपं स्यात् । न चानिष्टार्था शास्त्रे प्रकृत्युक्ता । यदि तद्ध्यामोऽदन्तत्वमेवं
सत्याममन्त्र इति निर्देशो नोपपद्यते । सवर्णदीर्घत्व आमामन्त्र इति भवि-
तव्यमित्याह पररूपं कतन्तवदिति । यथा सर्वत्र लोहितादिकतन्तेभ्य
(४।१।१८) इत्यत्र पररूपं तथेहापीति न भवति निर्देशानुपपत्तिः ।

३६ । इजादेश्च गुरुमतोऽनृच्छः ।

इजादेरिति । इच् आदिर्यस्येति बहुव्रीहिः । इजिति प्रत्याहारग्रहणम् ।
गुरुरस्यास्तीति गुरुमान् । नृच्छतिवर्जितः नृच्छिना त्यक्तः । तद्रूपरहित
इत्यर्थः । इहाञ्चक्र इति । ईह चेष्टायाम् । जहाञ्चक्र इति । जह वितकं ।
ततश्च रश्चेति । तच्च त्वच्च तनूकरणे । रञ्ज पालने । इयज । उपपेति । यजि-

(K) आसकासोरामविधानाच्चेति मुद्रितकाशिकायां पाठः । आसः कासोर्विधानाच्चेति च कश्चित्
पाठः ।

वयोरुक्तम् णलि णलुसमोवेति (७।१।८१) णिस्वाभावपक्षे वृद्धभावाद गुरु-
मत्ताभावः । केचिदियेषोवोषेति प्रत्युदाहरन्ति । इषु इच्छायाम् । उष दाहे ।
णलि लघूपधगुणः । द्विर्वचनम् । अभ्यासस्यासवर्ण (६।४।७८) इतीयडुवडौ । ननु
च गुणे कृत एतावपि गुरुमत्तौ भवत इति भवितव्यमेवामात्र ? न भवितव्यम् ।
सन्निपातलक्षणो विधिरनिमित्तं तद्विघातस्येति (प, ८६) लिट्सन्निपातो
गुरुमत्ताया हेतुः । गुरुमत्ता चाम इति (२।४।८१) लिटमेव विहन्ति । अथवा
गुरुमत इति नित्ययोगे मतुप् । तेन नित्यं यस्य गुरुणा सह योगस्ततो भवित-
व्यम् । न चेपेरुपेक्ष नित्यं गुरुणा सह योगः । यद्येव मुक्तो विपाशे । उच्छाञ्च-
कारित्यत्र तुकि कृते न प्राप्नोति । नैष दोषः । ऋच्छप्रतिषेधो हि ज्ञापय-
त्यागमनिमित्ता गुरुमत्ता यस्य ततोऽपि भवतीति । आनर्हन्ति । ऋच्छ गती-
न्द्रियप्रलयसूक्ष्मभावेषु । के चेति (६।१।७३) तुक् । ऋच्छत्युतामिति (७।४।११)
गुणः । द्विर्वचनं हलादिशेषः । अत आदेरिति (७।४।१०) दीर्घः । तस्मान्मुड्
(७।४।७१) द्विहल इति नुट् । ननु च ऋच्छतृतामिति (७।४।११) ऋच्छते-
रनन्तरं लिटि गुणवचनं ज्ञापकमृच्छेराम् न भवति । सति हि तस्मिन् लिटि
आनन्तर्यं विहन्येत । तदपार्थक्यः प्रतिषेधः । नैतदस्ति । वचनसामर्थ्याद्
व्यवधानेऽपि गुणः स्यात् । असति च तस्मिन्नागमनिमित्ता गुरुमत्ता यस्य
ततोऽपि भवतीत्येतज् ज्ञापितं न स्यात् । तस्मादृच्छ इति प्रतिषेधः कर्त्तव्यः ।
ऊर्णतिरित्यादि । इजादिवाद् गुरुमत्ताच्च प्राप्नोत्याम् । तस्मात् प्रतिषेधो
वक्तव्यो व्याख्येय इत्यर्थः । व्याख्यानन्तु वक्ष्यमानस्यान्यतरस्याग्रहणस्य सिंहा-
वलोकितन्यायेनानुवर्त्तितस्य व्यवस्थितविभाषात्वविज्ञानात् कर्त्तव्यम् । प्रोर्णना-
वेति । अजादेर्द्वितीयस्येति (६।१।२) नु इत्यस्य द्विर्वचनम् । रेफान् न हिरुच्यते ।
नन्दाः भयोगादय (६।१।३) इति प्रतिषेधात् । अथवेत्यादि । णु मूर्तो । तेन
तुभ्यं वसते इति नुवत् । तस्य भावो नुवद्भाव इति । नातिना तुभ्यं वर्सते
इत्यर्थः । किं पुनस्तस्य प्रयोजनम् ? येनामौ तथा वाच्य इत्याह यङ्प्रसिद्धिः
प्रयोजनमिति । नुवद्भावे सति यथा नातिर्धार्तारेकाच (३।१।२२) इति यङ्
भवति नोर्णत इत्येवमूर्णानिरपि प्रोर्णानृयत इति । आमय प्रतिषेधार्थमिति
नुवद्भावो वाच्य इत्यपेक्ष्यते । तस्मिन् सति यथा नाति रनजादिवाद् गुरुमत्ता-

भावाच्चाम् न भवति तथोर्णातिरपि प्रोर्णुनाविति । एकाचखेडुपग्रहादिति ।
 नुवज्ञावो वाच्य इति सम्बध्यते । कर्मणि ल्यब्लोप इति पञ्चमी यथा प्रासादात्
 प्रेक्षते । आसनात् प्रेक्षत इति । इडुपग्रह इति । इट्प्रतिषेधः । एतदुक्तं भवति ।
 एकाच इत्यनुवर्त्तमाने (७।२।१०) श्रुतः कितौति (७।२।११) य इडुपग्रहः
 कियते तदुद्दिश्य प्रयोजन मूर्णोतिर्नुवज्ञावो वाच्य इति । तेन यथा नौतेः
 श्रुतः (७।२।११) कितौतीट् प्रतिषेधो नुतो नुतवानिति तथोर्णातिरपि
 प्रोर्णुतः प्रोर्णुतवानिति । अथखेडुपग्रहादिति हेतावियं पञ्चमी यथा
 तदग्निथं (१।२।५३) संज्ञाप्रमाणत्वादिति । एकाचो यत इडुपग्रहो विधीयते
 तस्मात् प्रयोजनाहेतो र्णोतिर्नुवज्ञावो वाच्य इत्यर्थः । अथेजादेशेति किमर्थश्च-
 कारः ? अनुक्तसमुच्चयार्थः । तेन कास्यनेकाच इति वक्तव्यं न भवति ।
 यथान्यासेऽपि चकारेण चकासाश्चकारेत्यादेः सिद्धत्वात् । ननु च यदीदं नोचेत
 तदा प्रत्ययान्तोऽपि यो धातु रेकाच् ततोऽपि प्रसज्येत । यदि नेष्यते तदा
 वक्ष्यमाण मन्यतरस्याग्रहण मनुवर्त्तय व्यवस्थितविभाषात् मङ्गीकर्त्तव्यम् ।

३७ । दयायासश्च ।

पलायाश्च इति । परापूर्वस्यायते रुपसर्गस्यायताविति (८, २।१८) लत्वम् ।

३८ । उषविदजागृभ्योऽन्यतरस्याम् ।

उषजागृभ्यां परस्मैपदिभ्यां साहचर्याद् विदेरपि परस्मैपदिनो ज्ञानार्थस्य
 ग्रहणम् । ननु सप्ताविचारणार्थयोरारम्भनेपदिनोः । नापि लाभार्थस्योभय-
 पदिनः । जागर्त्तिनादादिकेन वा साहचर्याद्विदेरादादिकस्यैव ग्रहणमित्याह
 विद ज्ञान इति । विवेदेत्यत्रादन्तत्वाभावाद् गुणो भवत्येव । आम्सवि-
 योगेन विदेरदन्तत्वं विज्ञायते । तेन तत्रैव गुणाभावो नान्यत्रेति । अत आह
 विदेरदन्तत्वप्रतिज्ञानादामि गुणो न भवतीति ।

३९ । भीक्रीभृहुवां सुवच्च ।

भीक्रीभृहुवामिति पञ्चम्यर्थे षष्ठी । सुपां सुपो भवन्तीति (७।२।३८) ।
 सुवदिति । आविष्य सुवत् । तत्र तस्येवेति (५।१।११६) सप्तमीसमर्थान्विति ।

कार्यातिदेशश्चायम् । अतएवाह श्रुवच्चास्मिन् कार्यं भवतीति । द्वित्वमित्त्व-
चेति । ज्ञाविति (६।१।१०) द्विर्वचनम् । भृजामिदितौत्त्वम् (७।४।७४) । असति
ह्यतिदेशे लिङ्मात्रयं द्विर्वचनमामा व्यवधाने न स्याद् । इत्त्वमपि नैव स्यात् ।
तद्विधौ हि निजां त्रयाणां गुणः (७।४।७५) ज्ञावित्यतः ज्ञावित्यनुवर्त्तते ।
तस्मात् तस्योभयस्य सिद्धये श्रुवच्चेत्यतिदेशः ।

४० । कञ्चानुप्रयुज्यते लिटि ।

अनुप्रयुज्यते इति । अनुप्रशब्दौ प्रत्येकं प्रथमान्ते पदे । युज्यते इत्यात्मने-
पदे प्रथमपुरुषैकवचनान्तम् पदम् । आम्प्रत्ययस्येति । आम् प्रत्ययो
यस्मादिति बहुव्रीहिः । पश्चादित्यनेनानुशब्दस्यार्थमाचक्षाणः प्राक् प्रयोगं
निराकरोति । सावधारणफलत्वाच्च सर्ववाक्यानामाम्प्रत्ययस्यैव पश्चात्
कञ् प्रयुज्यते इत्यवधारणमिहाश्रितम् । तेन व्यवधाने प्रयोगो निराकृतो
भवति । नहि व्यवधाने कञ्चानुप्रयुज्यमान आम्प्रत्ययस्यैवानुप्रयुक्तो भवति ।
अपि तु शब्दान्तरस्यापि । लिटि परत इत्यनेन प्रत्ययान्तरे परे प्रयोगाभाव-
माह । ननु चाम इति (२।४।८१) लिटो लुका भवितव्यम् । तत् कथं लिटि
परतः कञ्चानुप्रयुज्यते ? नैव दोषः । न ह्ययमत्रार्थो लक्षणान्तरेण यो विहितो
लिट् तत्र परतोऽनुप्रयुज्यते कञ्जिति । किं तर्हि ? अनेनैव सूत्रेण विधीयमाने
लिटि परतः कञ्चानुप्रयुज्यते इति । लिट्परः कञ्चानुप्रयुज्यते इति यावत् ।
ननु च कञ्जित्युच्यते । पाचयाम्बभूव पाचयामामेति भवतेरस्तेष्वानुप्रयोगो न
मिध्यतीत्याह कञ्जिति प्रत्याहारिणेत्यादि । प्रभूततद्भावे (५।४।५०) कञ्भस्तिर्योग
इतीमं कश्चब्दं गृहीत्वा कञो द्वितीयतृतीयशब्दवीजात् (५।४।५८) कषाविति
जकारेण प्रत्याहारग्रहणमेतत् । तेन प्रत्याहारग्रहणेन कञ्भस्तिर्यस्यो गृह्यन्ते ।
तत्र च त्रयाणामप्यन्तर्भावादित्यदोषः । एवमप्यस्तेरनुप्रयोगो न मिध्यति ।
यस्मादस्तेर्भूरिति (२।४।५२) भूभावेन भवितव्यमित्याह तत्सामर्थ्यादिति ।
प्रत्याहारिण कञ्भस्तीनां ग्रहणसामर्थ्यादस्तेर्भूभावो न भवति । तेषां प्रत्याहार-
ग्रहणस्यैतत् प्रयोजनं मस्तेरनुप्रयोगो यथा स्यात् । यद्यस्तेरनुप्रयोगस्य भूभावः
स्यान्विफलं प्रत्याहारग्रहणं स्यात् । कञ्चानुप्रयुज्यते लिटौत्येवं ब्रूयात् ।

तत्राप्ययमर्थः । किमिदं करोतिर्ग्रहणमुत प्रत्याहारस्येति सन्देहः परिहृतो भवति । यदि तर्हि कृजिति प्रत्याहारग्रहणमेवं सत्यमिविधौ सम्पदा चेति (५।४।५३) सम्पदानुप्रयोगः प्राप्नोति । तस्य प्रत्याहारोऽन्तर्भूतत्वात् । नैष दोषः । सनाद्यन्ता धातव (३।१।३२) इत्यतो धातुग्रहणमनुवर्त्तते । तेन च कृञ् विशिष्यते । कृञ् यो धातुरिति । न च सम्पदेत्ययं धातुः । किं तर्हि ? धातूपसर्गसमुदायः । तस्मान्नानुप्रयुज्यते । पाचयास्वभूवेति । पचेर्ष्यन्तादाम् । अयामन्तात्वाद्येत्विषुष्विति (६।४।५५) णेरयादेशः । भवतेर (७।४।७३) इत्यभ्यासस्यात्वम् । भुवो वुग् लुङ्लिटोरिति (६।४।८८) वुगागमः । किमर्थं पुनरिदमुच्यते ? यावता ऽमन्तमिदम् । अनभिव्यक्तक्रियापदार्थकम् । अतो हि क्रियाकालमात्रस्याभिव्यक्तिर्भवति । न साधनपुरुषसंस्थानाम् । नहि विना तिङन्तपदेन तासामभिव्यक्तिर्भवति । तस्मादपरिसमाप्त्यर्थादेवामन्तस्यानुप्रयोगो भविष्यति । कृत्वस्तीनामनुप्रयोगो यथा स्यात् पचादीनां मा भूत् । पचादीनामिति चेन्न । पचादीनां विशेषवाचित्वादानुप्रयोगस्यानुपपत्तेः । विशेषवाची ह्यनुप्रयुज्यमानः सामान्यवाचिनो ह्यामन्तस्यानुप्रयुज्यते । विशेषवाचिनो वा । तत्र न तावत् सामान्यवाचिन आमन्तस्य विशेषवाच्यनुप्रयोगमर्हति । तस्यासम्भवात् । कृत्वस्तयो हि सामान्यवाचिनः । न च तेभ्यः केनचिदाम् विहितः । विशेषवाचिनोऽप्यामन्तस्य विशेषवाची समानार्थाऽनुप्रयुज्येत । भिन्नार्था वा । तत्र समानार्थस्तावन्नानुप्रयुज्यते । उक्तार्थत्वात् । तस्मिंश्चानुप्रयोक्तुमिष्ट आमन्तस्य सकलक्रियाकालाद्यर्थाभिव्यक्तिर्भवति । सामर्थ्यात् स एवानुप्रयोक्तव्यो यत्र सर्वाभिव्यक्तिर्भवति । तत्र किमामन्तेन समानार्थेन पूर्वेण ? भिन्नार्थाऽपि नानुप्रयोगमर्हति । तदर्थानभिव्यक्तेः । अनुप्रयोगो ह्यामन्तस्यार्थस्याभिव्यक्तये क्रियते । न चाल्पलभिन्नार्थेनामन्तवाच्यस्यार्थस्य सम्बन्धिनः साधनादयः शक्यन्तेऽभिव्यङ्क्तुम् । सामान्यवाचिना तु शक्यन्तेऽभिव्यङ्क्तुम् । विशेषसन्निधौ हि सामान्यशब्दस्य विशेषेऽवस्थानादामन्तस्य सन्निधौ सामान्यशब्दाः कृत्वस्तयोऽनुप्रयुज्यमानास्तद्वाच्य एवार्थविशेषे वर्त्तन्ते । तस्मादेषामेव कृत्वस्तीनामनुप्रयोगो भविष्यतीति नारय्यमिदम् । नैतदस्ति । यथैव हि कृत्वस्तयः क्रियासामान्य

वचना एवं विद्यतिरपीति तस्याप्यनुप्रयोगः स्यात् । तस्मात् तन्नि-
वृत्त्यर्थमिदमारब्धम् । व्यवहितप्रयोगनिवृत्त्यर्थश्च पाचयां देवदत्तश्चकारेति
मा भूत् व्यवहितप्रयोगनिवृत्तिस्त्वधारणविशेषाल्लभ्यते । अवधारणन्तु सर्व-
वाक्यानां व्यवच्छेदफलत्वात् सावधारणफलत्वाच्चकारस्यानुक्तसमुच्चयार्थत्वाद्वा
लभ्यते । विपर्ययनिवृत्त्यर्थश्चारब्धव्यः । विपर्ययनिवृत्तिस्त्वनोः पश्चादर्थ-
त्वान्नभ्यते ।

४१ । विदाङ्कुर्वन्त्वित्यन्यतरस्याम् ।

विदेर्लोऽयाम्प्रत्यय इति । विदेर्लित्याम् विहितो लोटि न प्राप्नोती-
त्यन्तोऽपि निपात्यते । आसमाश्रित्य लघूपधगुणः प्राप्नोतीति तदभावश्च । आस
इति (२।४ = १) लेर्लुग् विधोयमानो लोटो न सिध्यतीत्यतो लोटो लुक् । लिट्-
परस्य कृजोऽनुप्रयोग उक्तो लोटपरस्य न प्राप्नोति । सोऽपि निपात्यत इति
सर्वत्र सम्बन्धनीयम् । कुर्वन्त्विति । बहुवचनम् । भेरस्तादेशः । एरुः
(३।४।८६) । विकरणमाश्रित्य धातोर्गुणः । अत उत् सार्द्धधातुक (६।४।११०)
इत्युत्वम् । विकरणस्य यणादेशः । इतिकरणमित्यादि । लोटवचनाना-
मुपलक्षणार्थत्वे सतीतिकरणस्य यदिष्टं तद्दर्शयितुमाह न केवलमित्यादि ।
कुरुतामिति । तस्येत्यादिना (३।४।१०१) तसस्ताम् । कुर्विति । मे
र्द्यपिचेति (३।४।८७) हिः । उतथ प्रत्ययादित्यादिना (६।४।१०७) ह्रैलुक् ।
कुरुतामिति । तसस्ताम् ।

४२ । अभ्युत्सादयांप्रजनयांचिकथारमयामकः पावयां- क्रियाद्विदामक्रान्ति च्छन्दसि ।

अभ्युत्सादयामिति । कुगतिप्राटय इति (२।२।१८) समामे कृत एकमेवेदं
प्रथमान्तम् । एवं प्रजनयामित्येतदपि । शेषाण्यप्यामन्तानि प्रथमान्तान्येव ।
अकरिति । करोते लुङ् । प्रथमपुरुषैकवचनान्तम् । अक्रान्ति । प्रथमपुरुष
बहुवचनान्तम् । सद्विजनिरमीणामिति । षट् लृट् विग्रहणगत्यवसादनेषु ।
जनी प्रादुर्भावे । रमु क्रीडायाम् । ख्यन्तानामिति । हेतुमन्निजन्तानाम् ।
पवतेरिति । पूङ् पवने । पुनातेरिति । पूङ् पवने । लिङ्याम् निपात्यत

इति । लिटि विहितत्वान्निङि न प्राप्नोति । ततो निपात्यते । अस्तेति पुनर्नते,
 पवतेर्वा ष्यन्तस्य । लुङ्याम् निपात्यत इति । पूर्ववन्न प्राप्नोतीति क्त्वा ।
 विदेरपि गुणाभावश्चेति । पुगन्तलघूपधस्येति गुणः (७:१।८६) प्राप्नोति ।
 अतस्तदभावो निपात्यते । अभ्युत्सादयामिति । पूर्ववत्खेयादेशः । लुङो
 लुक् । अकरिति । करोतेर्लुङ् । अङागमः । च्छिः । तस्य मन्त्रे घसङ्घरेति
 (२।४।८०) लुक् । तिप् । गुप् । रपरत्वम् । हल्ङ्याबुध्य इति (६।१।६८)
 तिलोपः । रेफस्य विसर्जनीयः । अभ्युदसीषददिति । णिञ्चित्यादिना
 (३।१।४८) चङ् । णौ चङुपधाया (७।४।११) इति ऋस्वः । चङीति
 (६।१।११) द्विर्वचनम् । हलादिशेषः । सन्वल्गुनीति (७।४।८३) सन्वहावे
 सतीच्चम् । दीर्घो लघोरिति (७।४।८४) दीर्घः । एषा प्रक्रिया यथायोग-
 सुस्तरत्वापि वेदितव्या । प्रजनयामिति । जनीचृष्णसुरञ्जोऽमन्ताश्चेति
 (ग, सू, १८८) मित्वाद् ऋस्वत्वम् । चिकयामिति । ककारोऽप्यत्र
 निपात्यते । गुणायादेशौ । अचैषीदिति । अस्तिसिचोऽपृक्त (७।३।८६)
 इतीट् । सिचि वृद्धिः । रमयामिति । मितां (६।४।८२) ऋस्वः । पावया-
 मिति । आम इति (२।४।८१) लिङो लुक् । क्रियादिति । क्त्वा
 आशिषि लिङ् । तिप् । इतश्चेतीकारलोपः (३।४।१००) । यासुट् ।
 रिङ् शयग्लिङ्क्षति (७।४।२८) रिङादेशः । स्तोः संयोगाद्योरन्ते
 (८।२।२८) चेति सलोपः । पाव्यादिति । पूर्ववल्लिङ् । लिङाशिषीत्यार्ह-
 धातुकत्वा (३।४।११६) च्छपोऽभावः । णेरनिटीति (६।४।५१) णिलोपः ।
 विदामिति । विदेर्लुङ् । आम् । गुणाभावः । लुङो लुक् । अक्रन्निति ।
 क्त्वा लुङ् । च्छिः । भेरन्तादेशः । इतश्चेतीकारलोपः (३।४।१००) ।
 संयोगान्तलोपः । ऋ मन्त्रे घसङ्घरेति (२।४।८०) लुक् । अट् । यणादेशः ।
 अवेदिषुरिति । सिच इट् । सिजभ्यस्तुविदिभ्यश्चेति (३।४।१०८) भेर्जुम् ।
 इतिकरणः प्रयोगदर्शनार्थ इति । अन्ये ऽप्येवंजातीयाश्छन्दसि वेदितव्या
 इत्यर्थः ।

४३ । च्छि लुङि ।

इकार उच्चारणार्थ इति । उच्चारणभेदास्वार्थानां नान्यत् किञ्चित् प्रयोजन-

मित्यर्थः । एतेनेत्संज्ञाकार्यं न भवतीति दर्शयति । चकारः स्वरार्थ इति ।
 चित (६।१।१६३) इत्यन्तोदात्तत्वं यथा स्यात् । अथ मन्त्रे घसङ्करण-
 शब्दद्वयवृत्तगमिजनिभ्यो लेरित्यत्वेकारः (२।४।८०) सामान्यग्रहणार्थः ।
 चकारस्तदविघातार्थः कस्मान्न विज्ञायते ? एवं मन्यते । मन्त्रे घसादिभ्यो
 नैवान्यो लिरस्ति यस्य सामान्यग्रहणार्थोऽयमिकारः स्यात् । तस्मिंश्चासति
 सामान्यग्रहणार्थे तदविघातार्थतापि चकारस्य नोपपद्यते । आम् इत्यत्र
 (२।४।८२) तर्हीकारचकारौ कस्मान्न सामान्यग्रहणाविघातार्थौ भवतः ?
 तत्र हि मन्त्रे घसादि (२।४।८०) सूत्रालेरित्यनुवर्त्तते । तत्वेकार-
 चकारयोरभावे निरनुबन्धकग्रहणे न सानुबन्धकस्येति (प, ८२) तस्यैव
 ग्रहणं स्यात् । न लिङ्लिटोः । नैतदस्ति । अत्र मा भूत्तिग्रहणानुवृत्तिः ।
 अविशेषेणापि प्रत्ययमात्रस्य लुग् भविष्यति । नैवं सति किञ्चिदनिष्ट-
 मापद्यते । नहि सोऽस्ति प्रत्ययो यस्य लुकि सति किञ्चिदनिष्टं भवेत् ।
 सत्यामपि लिग्रहणानुवृत्तौ न दोषः । अनेकस्मिन् याज्ञे सति सामान्यग्रहणं
 भवति । न चामः परस्मानेकं याज्ञमस्ति । नहि क्वचिदामः परो लिटो
 ऽन्यः प्रयोगोऽस्ति । तस्मादन्याभावाज्जि एव ग्रहणम् । तत्र नार्थः सामान्यग्रह-
 णार्थनिकारेण । नापि तदविघातार्थं न चकारेण । ननु च पावयाङ्क्रियादित्य-
 त्रान्योऽपि लिरस्ति । नैतदस्ति । निपातनादेव तत् सिद्धम् । तच्चावश्यं निपा-
 तनमाश्रयितव्यम् । अन्यथा क्रियमाणेऽपीकारे तदविघातार्थं च चकारे
 ऽभ्युत्सादयामिति न सिद्धेयत् । तस्मात् पूर्वाक्तमेव प्रयोजनं न्याय्यम् ।
 यथोत्तरार्थं चकार स्तथोत्तरतः प्रतिपादयिष्यामः । अथ किमर्थं चिप्रत्यय-
 मामज्य तस्य सिजादय आदिश्यन्ते । न सिचमेवोत्सर्गे विधाय तस्य क्सादय
 आदेशा विधीयेरन्निति ? नैवं शक्यम् । एवं हि 'शल इगुपधादनितः
 क् (३।१।४५) इत्यत्र चुरभावादनिङ्ग्रहणं धातो विशिष्यणं विज्ञायेत धातोर-
 नित इति । तथाच गुह्येन सिध्देदवुक्तदिति । तस्य ह्यादिस्वात् स्वरत्वादिना
 ७।२।४४) विकल्पेनेङ्विधानान्नास्त्यनित्वम् । चो सत्यनिङ्ग्रहणेन स एव
 विशिष्यते चुरनित इति । गुह्ये परस्य चो विभाषितेत्वाद् यदेण नास्ति
 तदा चो रनित्वात् क्ः सिद्धो भवति ।

४४ । चूः सिच ।

इकार उच्चारणार्थ इति । एतेनेहोच्चारणादन्यप्रयोजनं नास्तीति दर्शयन्नित्संज्ञाया अभावमाह । ननु चासतोकारेऽनुबन्धेऽनिदिता (६।४। ४ मित्यनेनामंस्तेत्यत्रानुनासिकलोपः प्राप्नोति । ततस्तत्प्रतिषेधार्थाऽयमित्संज्ञकः कस्मान्न भवति ? एवं मन्यते । असत्यपीकारेऽनुबन्धेनैव सिजन्तस्यानुनासिकलोपेन भवितव्यम् । हनः सिजिति (१।२।१४) कित्करणज्ञापकात् । तथाहि हन्तेः कित्करणस्यैतत् प्रयोजनमाहतेत्यत्रानुनासिकलोपो यथा स्याद् । यदि सिजन्तस्यानुनासिकलोपः स्याद् हन्तेः सिचः कित्करणमनर्थकं स्यात् । चकारः स्वरार्थ इति । अन्तोदात्तार्थः । ननु च सिचोऽनच्क्वाच्चकारस्य स्वरार्थता नोपपद्यते । इटि कृते साचो भवतीत्यदोषः । नन्वेवमपि लुङ्यत्राङागमस्योदात्तत्वे सतिशिष्टस्वरेणाद्युदात्तत्वेन भवितव्यम् । किमर्थश्चकारः ? यत्र तर्हि न माङ्योगः (६।४।७४) इत्यङागमः प्रतिषिध्यते तत्र चकारस्य स्वरार्थता भविष्यति । ननु तत्रापि तिङ्ङितिङ् (८।१।२८) इति निघातेन भवितव्यम् । तर्हि यत्र हि चेति (८।१।३४) निघातः प्रतिषिध्यते मा हि लावीदित्यादौ तत्र स्वरार्थं भविष्यति । ननु च चूस्त्व स्थानिवद्भावादेव चित्स्वरो भविष्यतीति किमादेशे चकारोऽनुबध्यत इत्याह आगमानुदात्तत्वं हीत्यादि । यासुट उदात्तवचनेनागमानुदात्तत्वं ज्ञापयिष्यते । तच्च नाप्राप्ते स्वरान्तरे विधीयते । तथाहि ये प्रकृतिभक्ता आगमा अडानुक्प्रभृतय स्तेषां प्रकृतिस्वरः प्राप्नोति । ये च प्रत्ययभक्ता इडादयस्तेषां प्रत्ययस्वरः । तस्मादागमानुदात्तत्वं सर्वस्य स्वरान्तरस्य बाधकम् । ततश्चैव तद् यथा प्रत्ययस्वरं बाधते तथा चित्स्वरमपि स्थानिवद्भावाकृतं बाधते । तस्मादादेशेऽपि चकारोऽनुबध्यते । द्विशब्दो यस्मादर्थः । इतिशब्दस्तस्मादर्थः । यस्मादेवं चित्स्वरमपि बाधेत तस्मात् स्थानिन्यादेशेऽपि द्विशकारोऽनुबध्यते । ननु च मा हि लावीदित्यादावागमानुदात्तत्वं यदि स्यात् चैश्चित्करणमनर्थकं स्यात् । प्रयोजनाभावात् । तस्माच्च चैश्चित्करणसामर्थ्यादागमानुदात्तत्वेन चित्स्वरो न बाधित इत्यपार्थकं सिचश्चित्करणम् । नापार्थकम् । पक्षे

सार्थकत्वात् । कथम् ? इह हि यथा व्यक्तिपदार्थपक्षमाश्रित्य सरूपाणामेकशेष इत्येतत्(१।२।६४) सूत्रमारब्धं तथा व्यक्तिपदार्थपक्षमाश्रित्य द्विचकारोऽनुबध्यते । व्यक्ती हि पदार्थे यथा चित्स्वरलक्षणं प्रतिलब्धं प्रवर्त्तते तथागमानुदात्तत्व-
ज्ञापकमपि यासुट उदात्तवचनम् । ततश्च मा हि लावीदित्यत्रागमानु-
दात्तत्वं तेन ज्ञापितमेव । तथाच यथेह चित्स्वरो भवति तथागमानु-
दात्तत्वेनापि भवितव्यम् । अन्यथा ह्येतद्विषयस्य ज्ञापकस्य वैयर्थ्यं स्यात् ।
न च द्वयोरप्यनुदात्तयोर्योगपद्यं सम्भवतीति पर्यायः स्यात् । तत्र पक्षे
स्थानिनश्चकारस्य सार्थकत्वात् कुतो वैयर्थ्यप्रसङ्गः ? तस्माद् द्विचकारोऽनु-
बद्धः । अन्यथा ह्येकस्मिन् पक्षे सावकाशश्चित्स्वरः पक्षान्तर आगमानुदात्त-
त्वेन बाध्यते । द्विरनुबध्यमाने तु चकारे यद्यपि पक्षेऽनुदात्तोऽभिनिर्वर्त्तते
तथाप्यभिनिर्वर्त्तते तस्मिन् द्विचकारानुबन्धकरणसामर्थ्यात् पुनश्चित्स्वरोऽभि-
निर्वर्त्तते । अतो न दोषः । सृशसृशेत्यादि । सृशिसृशिकृपिभ्यः शल इगुप-
धादनटः क्स(३।१।४५) इति क्से प्राप्ते ढपिटपिभ्यां पुषादित्वादङि प्राप्ते
मिच्चा वक्तव्यो व्याख्येयः । तत्रेदं व्याख्यानम् । क्मविधौ विदां कुर्वन्वित्यन्य-
तरस्यामित्यतो (३।१।४१) मण्डूकप्रुतिन्यायेनान्यतरस्याग्रहणमनुवर्त्तते । पुषादि-
मृत्वे ऽप्यात्मनेपदेऽन्वित्यतः (३।१।५४) । सा च व्यवस्थितविभाषितोभयत एव
विज्ञायते । तेन सृशिसृशिकृपिभ्यो विकल्पेन क्से भविष्यति । अन्येभ्यस्तु
नित्यम् । ढपिटपिभ्यामन्यतरस्यामङ् च भविष्यति । अन्येभ्यस्तु पुषादिभ्यो
नित्यमेव । तेन यस्मिन् पक्षे क्साडोरभावः स्तस्मिन् पक्षे सामान्यविहितः
मिजेव भवति । असृक्षदिति । सृश संस्पर्शः । क्सः । ब्रथादिना (८।२।३६)
पत्वम् । षटोः कः सीति (८।२।४१) कत्वम् । आदेशप्रत्यययोरिति (८।३।५८)
पत्वम् । अस्माक्षीदिति । अनुदात्तस्य (६।१।५८) चर्दुपधस्यान्यतरस्यामित्य-
मागमः । वदब्रजेत्यादिना (७।२।१) वृद्धिः । ऋकारस्य यणादेशः । अस्मार्ची-
दिति । सिप् । यदाऽमागमो नास्ति तदा ऋकारस्यैव वृद्धिः । एवं सृश
ग्रामर्शने । कष विलेखन इत्येतयोरपि रूपद्वयं वेदितव्यम् । अष्टपदिति ।
तप प्रीणने । अत्राप्सीदताप्सीदिति । पूर्व्ववत् । एवं टप ऋर्षणमोचनयोरित्य-
स्यापि रूपद्वयं वेदितव्यम् ।

४५ । शल इगुपधादनिटः कसः ।

अधुच्चदिति । दुश् प्रपूर्णे । दादेर्धातोर्घः (८।२।३२) । एकाचो (८।२।३०) वयो भषित्यनेन दकारस्य भष्भावेन धकारः । घकारस्य खरि चेति (८।४।५५) चत्वं ककारः । अलिच्चदिति । लिङ् आस्वादेन । हो ढ इति (८।२।३१) ढत्वम् । पूर्ववत् षत्वकत्वे । अधाचीदिति । दह भस्मीकरणे । पूर्ववद् ढत्वकत्वषत्वभष्भावचत्वादिनि । अकोषीदिति । कुष निष्कर्षे । लघूपधगुणः ।

४६ । श्लिष आलिङ्गने ।

अत्रेति । आलिङ्गने नियमार्थमेतदिति । पूर्वेण सिद्धे सत्यारम्भात् । अश्लिच्चदिति पूर्ववत् कत्वम् । समाश्लिषज्जतु काष्ठमिति । पुषादिवाटङ् । प्रत्यासत्तिरत्र नैरन्तर्यलक्षणा श्लिषेरर्थी न त्वालिङ्गनम् । यद्ययं पुषादो पठ्यते कथमिदं नियमार्थम् ? सिद्धे सत्यारम्भो नियमाय भवति । न च पूर्वेण कसः सिद्धोऽङ्गा बाधितत्वात् । एवं मन्यते । श्लिष इति योगविभागः कर्त्तव्यः । किमर्थम् ? अङ्गबाधनार्थम् । कस एव भवति । नाङ् । तत् आलिङ्गन इति किमर्थम् ? नियमार्थम् । आलिङ्गन एव कसो भवति । अन्यत्राडेवेति । यद्येवं श्लिष इत्येवं योगविभागो यथाङ् बाधते तथा चिण् भावकर्मणोरिति (३।१।६७) चिणमपि बाधते । उपाश्लेषि कन्या देवदत्तेनेति । नैतदस्ति । पुरस्तादपवादा अनन्तरान् विधीन् बाधन्ते नोत्तरानि (प, ६०) त्ययमङ् बाधते न चिणम् । अथवा चिण्भावकर्मणोरित्यत्र (३।१।६६) चिण् ते पद (३।१।६०) इत्यतश्चिणित्यनुवर्त्तमाने पुनश्चिणग्रहणस्य तत्प्रयोजनं चिणैव यथा स्यात् । यदन्यत् प्राप्नोति तन्मा भूदिति । अथ श्लिषु श्लिषु प्रुषु प्रुषु दाह इत्येतस्य श्लिषो ग्रहणं कस्मान्न भवति । आलिङ्गने तस्य वृत्त्यसम्भवात् । अनिट इत्यधिकाराच्च । अस्य सेट्त्वात् ।

४७ । न दृशः ।

अदर्शदिति । अङ् । ऋदृशोरङि गुण (७।४।१६) इति गुणः । अद्राक्षीदिति । ऋजिदृशोर्भक्ष्यमकित्तीत्यमागमः (६।१.५८) । वदव्रजेत्यादिना वृद्धिः (७।२।३) । पूर्ववत् षत्वकत्वे ।

४८ । णिश्रिदुसुभ्यः कर्त्तरि चङ् ।

चकारो विशेषणार्थ इति । चङी (६।१।११) त्यत्राङीत्युच्यमाने ऽस्यति-
वक्तिख्यातिभ्योऽङित्यनेनापि (३।१।५२) विहितेऽङि द्विवचनं स्यात् ।
अचोकरदजीहरदिति । चङीति (६।१।११) द्विवचनं कृत्तृशब्दयोः । उरत्त्वम् ।
रपरत्वम् । कुहोश्चुरिति (७।४।६२) चुत्वम् । ककारस्य चकारः । हकारस्यापि
भकारः । अभ्यासे चर्च इति (८।४।५४) भकारस्य जकारः । शेषमभ्युदसीषद-
दित्यनुसारेण वेदितव्यम् । अशिश्रियदित्यादि । श्रिच् सेवायाम् । दु द्व
गतां । सु गतौ । अचि श्रुधात्वित्यादिना (६।४.७७) यथायोगमियङ्चुवङी ।
अकारयिषातामिति । कर्मणि द्विवचनमाताम् । इङ्गुणायादेशषत्वानि ।
कमेरुपसंख्यानमिति । ननु कमेर्णिङिति (३।१।३०) णिङि कृते ख्यत्वादेव
कमेरुङ् सिद्धः । तत् कथमुपसंख्यायत इत्याह आयादय इत्यादि । अचक-
मतेति । अनुदात्तेत्त्वादात्मनेपदम् । पूर्ववदभ्यासस्य चुत्वम् । णिङ्भावपक्षे
मन्वङ्गाव इति । नत्वणिङ्पक्ष इति दर्शयति । यस्मात् मन्वङ्गघुनि चङ्पर
७।४।८३ इत्यस्य चङ् परो यस्मात्तेः स चङ्परो णिः । तस्मिन् परतो यदङ्
तस्याभ्यासस्य मन्वत् कार्यं भवतीत्येषोऽर्थः । न चायमर्थो णिङ्भावपक्षे
मभवति ।

४९ । विभाषा धेट्प्रवोः ।

अटधदिति । आतो लोप इटि (६।४।६४) चेत्याकारलोपः । पूर्ववदभ्या-
सस्य जश्त्व' दकारः । अधासीदिति । लुङ् । सिच् । यमरमनमातां
७।२।७३ मक् चेतीट् । प्रकृतश्च सगागमः । अस्तिमिचोऽपृक्त (७।३।८६)
इतीट् । इट इटीति (८।२।२८) मिचो लोपः । अशिश्रियदिति । पूर्ववदि-
यङ् । अटप्यत्र विकल्पात् इति । जृम्तश्चित्यादि (३।१।५८) सूत्रेण ।
अश्वदिति । श्वयतेर' ७।४।१८ इत्यत्वम् । अतो गुणे पररूपत्वम् । अश्वयीदिति ।
अनन्तचणश्चमेत्यादिना (७।२.५) वृद्धिप्रतिषेधे कृते गुणोऽयादेशः । अधिषा-
तामिति । कर्मणि द्विवचनमाताम् । स्थाघोरिच्चेति (१।२।१७) किञ्चमिस्त्वञ्च ।

५० । गुपेऽकृन्दसि ।

यत्रायप्रत्ययो नास्ति तत्रायं विधिरिति । अनायप्रत्ययान्तस्योपादानात् । आयप्रत्ययान्तस्य धात्वन्तरत्वात् । अजूगुपतमिति । गुपू रक्षणे । लुङ् । द्विवचनम् । थस् । तस्य तस्येत्यादिना (३।४।१०१) तम् । तुजादीनां दीर्घाऽभ्यासस्येति (६।१।७) दीर्घः । अगौप्तमिति । भूलो भलीति सिचो (८।२।२६) लोपः । तस्यासिद्धत्वाद् वदव्रजेत्यादिना (७।२।३) वृद्धिः । अगोपिष्टमिति । जदिच्चात् स्वरतीत्यादिना (७।२।४४) पक्ष इट् । नेटीति (७।२।४) वृद्धौ प्रतिषिद्धायां लघूपधगुणः । अगोपायिष्टमिति । आयप्रत्ययान्तात् सिच् । इट् । अतो लोपः (६।४।४८) । रूपत्रयमिति । पाश्चात्यम् ।

५१ । नोनयतिध्वनयत्येलयत्यर्दयतिभ्यः ।

एभ्यो ण्यन्तेभ्य इति । जनयत्येलयतिभ्यां चुरादिष्णन्ताभ्याम् । पूर्वणेति । णित्रीत्यादिना (३।१।४८) । औनयीदिति । तिप् । सिच् । इट् ईटोति (८।२।२८) सिचो लोपः । तस्यासिद्धत्वाद् वृद्धौ प्राप्तायां ह्यन्तच्छणेति (७।२।५) प्रतिषेधः । गुणायादेशौ । अङ्जादीनामित्याट् (६।४।७२) । आटवेति (६।१।८०) वृद्धिः । औनिनदिति । अजादेर्द्वितीयस्येति (६।१।२) द्विवचनम् । णिलोपः । ध्वनयीदिति । ध्वनयीदित्येतदेव निपातनाददन्तत्वम् । अतो लोपः (६।४।४८) । तस्य स्थानिवद्भावादत उपधाया (७।३।११६) इति वृद्धिर्न भवति । बहुलं कृन्दस्यमाङ् योगेऽपीत्यङ् (६।४।७५) निषेधः । अदिध्वनदिति । सन्वद्भावादित्त्वम् । ऐलिलदिति । अजादेर्द्वितीयस्येति (६।१।२) लिशब्दस्य द्विवचनम् । पूर्ववदाट् । आर्दिददिति । इहापि द्वितीयस्यैकाचो द्विवचनम् पूर्ववत् । रिक्तु न द्विरुच्यते । नन्दाः संयोगादय (६।१।३) इति प्रतिषेधात् । आट् । वृद्धिः ।

५२ । अस्यतिवक्तिख्यातिभ्योऽङ् ।

ब्रूजादेशो वेति । ब्रूवो वचिरिति (२।४।५३) । चक्षिडादेशो वेति । चक्षिङः ख्याजिति (२।४।५४) । पर्यास्यतेति । उपसर्गादस्यत्यूचो वा

(१।३।२८, वा) वचनमित्युपसंख्यानानात्मनेपदम् । अस्यति (७।४।१७) स्युक् ।
अवोचदिति । वचउम् (७।४।२०) । आख्यदिति । पूर्ववदाकारलोपः ।

५३ । लिपिसिचिह्नश्च ।

अहदिति । पूर्ववदाकारलोपः । अथ किमर्थी योगविभागः ? ना-
स्यतिवक्तित्यातिलिपिसिचिह्नस्येत्येक एव योगः क्रियतामित्याह पृथ-
गित्यादि । उत्तरसूत्रे लिपिप्रभृतिभ्य एवात्मनेपदेष्वङ्विकृत्यो यथा स्या-
दित्येवमर्थी योगविभागः । एकयोगे ह्यस्यत्यादीनामप्युत्तरत्वानुवृत्तिः स्यात् ।
तथाच तेभ्योऽपि विकल्पेनाङ् प्रसज्येत ।

५४ । आत्मनेपदेष्वन्यतरस्याम् ।

स्वरितञित इत्यात्मनेपदमिति । लिपिसिच्योः स्वरितेत्त्वात् । ह्यतः सु
जिच्चात् । अलिप्त । असित्तेति । भूलो भलीति (८।२।२६) सिचो लोपः ।
तस्या (८।२।२६) सिहत्वाल्लघूपधगुणः प्राप्तः । स लिङ्सिचावात्मनेपदेष्विति
(१।२।११) किच्चात्र भवति । चोः कुरिति (८।२।३०) कुत्वम् ।

५५ । पुषादियुताद्यलृदितः परस्मैपदेषु ।

लृकार इदं येषां तं लृदितः । पुषादिरस्त्येव भ्वाद्यन्तर्गणः । पुष पुष्टौ ।
यिषु श्लिषु पुषु पुषु ढाह इत्येवमादिः । अस्ति च दिवाद्यन्तर्गणः । पुष-
पुष्टौ । शुष शोषण इत्येवमादिः । अस्ति च क्राद्यान्तर्गणः । पुष पुष्टौ ।
मुष स्तेय इत्येवमादिः । तदिह कस्य ग्रहणमित्याह पुषादिदिवाद्यन्तर्गण
इत्यादि । यदि भ्वाद्यन्तर्गणो गृह्येत पुषाद्यन्तरं युतादीनां पाठात्
प्रथमं ग्रहणं न कुर्यात् । पुषादिग्रहणेनैव गृहीतत्वात् । तस्मात् स तावन्न
गृह्यते । क्राद्यान्तर्गणोऽपि नैव गृह्यते । तत्र हि चत्वार एव पठ्यन्ते
धातवः । पूर्वोक्तौ द्वौ खच भूतप्रादुर्भावे ग्रह उपादान इत्येतौ । यदि
चेन जिष्टक्षिताः स्युर्लृदित एवैतान् कुर्यात् । एवं पुषादिग्रहणं न कर्तव्यं
भवति । तस्मात् पारिशेष्याद् दिवाद्यन्तर्गणानां पुषादीनां ग्रहणं विज्ञायते ।
अथ पुषादय लृदितः कस्मात् कृताः ? न । नहि ते लृदितः शक्यन्ते

कर्त्तुम् । लृदिच्चे हि तेषां य उदित आदितश्च पठ्यन्ते तेषामुदितो वा (७।२।२६) ऽदितश्चेत्येतयोः (७।२।२६) कार्ययोरभावः स्यात् । अथ व्युतादयः कस्माद् लृदितो न कृताः । यत एव हेतोः पुषादय लृदितो न कृतस्त एव व्युतादयश्च । तेष्वपि हि केचिदुदित आदितश्च पठ्यन्ते । तत्र पुषादय आ दिवादि-परिसमाप्तेः । यत्तु णिह प्रीतावित्यनन्तरं वृद्धिर्न हत्करणं तद् रधादीनां परिसमाप्त्यर्थम् । न पुषादीनामित्याचार्याणां स्मृतिः । व्युतादयस्तु कृपूंसामर्थ इत्येवंपर्यन्ताः । तदनन्तरं वृत् । घट चेष्टायामिति हत्करणात् । व्यद्युतदिति । व्युद्भ्यो लुङीति (१।३।८१) पक्षे परस्मैपदम् । अश्वितदिति । श्विता वर्णे । अगमदशकदिति । गन्तु गतौ । शक्नु शक्तौ । व्यद्योतिष्ठेति । अनुदास्तेत्त्वादात्मनेपदम् । अलोटिष्ठेति । रुट लुट प्रतीघातौ ।

५६ । सर्त्तिशास्त्वर्त्तिभ्यश्च ।

असरदिति । ऋट्शोरङि (७।४।१६) गुणः । अशिषदिति । शाम (६।४।३४) इदङ्हलोरितीत्वम् । शासिवसीति (८।३।६०) षत्वम् । आरदिति । पूर्ववद् गुणः । अजादित्वादाद् । सवर्णदीर्घः । पृथगित्यादि । यदि पुषादिव्युतादयलृदित्सर्त्तिशास्त्वर्त्तिभ्यश्चेत्येकयोग एव क्रियेत सर्त्तिप्रभृतिभ्यः परस्मैपद एव स्यात् । नात्मनेपदे । तस्मादेश्च एवात्मनेपदेऽपि यथा स्यादित्येवमर्थं पृथग्योगकरणम् । समरन्तेति । सम्पूर्वादसंः समां (१।३।२८)गम्यादिनात्मनेपदम् । बहुलं छन्दस्यमाङ्गयोगोऽपीत्य(६।४।७५) डागमाभावः । छान्दसत्वादस्य प्रयोगस्य । ननु च यद्यात्मनेपदेष्वङ् भवत्येव तत् किं परस्मैपदेष्वित्यनुकर्षणार्थं चकारिणेत्याह तच्चेत्यादि । तदिति परस्मैपदेष्वित्येतदपेक्षते । उत्तरत्रोपयोगं यास्यतीति । न त्विहैवोपयोगं याति । अन्यथा पृथग्योगकरण मनर्थकं स्यात् ।

५७ । इरितो वा ।

इश्च रश्च इरी । ती इती यस्य स इरित् । तत्तेकारस्योपदेशेऽजन्त- (१।३।२) नासिक इदित्तीत्संज्ञा । रेफस्य हलन्त्यमिति (१।३।३) । अथवा इरिद् यस्यैव समुदायस्य तस्येत्संज्ञा । न प्रत्येकमवयवस्य । इरित्ययं समुदाय

पदमध्यमपुरुषबहुवचनं यस्यस्य स्थाने विधीयते । तत्रास्य धातोरात्म-
नेपदित्वात् परस्मैपदबहुवचनं न सम्भवति । अतः पारिशेष्यादात्मनेपदैक-
वचनस्य ग्रहणम् । इयमेव च पारिशेष्यसिद्धिः सामर्थ्यम् । उदपादीति ।
चिणो लुगिति (६।४।१०४) तशब्दस्य लुक् । उदपत्सातामिति । आताम् ।
खरि (८।४।५५) चेति चत्वम् । उदपत्सतेति । भ आत्मनेपदेष्वनत (७।१।५
इत्यदादेशः । इह वेति निवृत्तम् । उत्तरत्रान्यतरस्याग्रहणात् ।

६१ । दीपजनबुधपूरितायिप्यायिभ्योऽन्यतरस्याम् ।

जनी प्रादुर्भावे । बुध अवगमन इति । एतेन जन जनने बुध बोधन
इत्यनयोः परस्मैपदिनोरिहाग्रहणमिति दर्शयति । दीप्यादिभिरात्मनेपदिभिः
साहचर्याज्जनबुधोरात्मनेपदिनोरेव ग्रहणं न्याय्यमित्यभिप्रायः । अजनीति ।
जनिवध्योश्चेति (७।३।३५) वृद्धिप्रतिषेधः । अबोधीति । लघूपधगुणः ।
अबुद्धेति । पूर्ववत् सिचो लोपः । भ्रष्टस्तथोर्द्धोऽध (८।२।४०) इति धकारः ।
भलाङ्गश्च (८।२।३८) भ्रशीति धातुधकारस्य दकारः । सर्वत्रानुदात्तेत्वा-
दात्मनेपदम् । इह णिञ्श्रीत्यादेः (३।१।४८) सूत्रात् कर्त्तरीत्यनुवृत्तेः कर्त्तृत्वेव
विभाषा । भावकर्मणोस्तु चिण् भावकर्मणोरिति (३।१।६६) नित्यमेव चिण्
भवति ।

६२ । अचः कर्मकर्त्तरि ।

कर्म चासौ कर्त्ता चेति कर्मकर्त्ता । यदा तदेव कर्म सौकर्यात् कर्त्तृत्वेन
विवक्ष्यते तदा तस्य कर्त्तृत्वं भवति । एतच्च तशब्दस्य विशेषणम् । य-
स्तशब्द इति । प्राप्तविभाषेयमिति । कर्मवदित्यतिदेशा (३।१।८७) च्छिणादेशस्य
प्राप्तत्वात् । अकारीति । अचो ज्ञप्तितीति (७।३।११५) वृद्धिः । अकर्त्तरिति ।
ऋसादङ्गादिति सिचो (८।२।२७) लोपः । तस्यासिद्धत्वाद् गुणः प्राप्त उच्येति
(१।२।१३) किच्चात्र भवति । अमेदीति । अत्रातिदेशान्नित्यमेव भवति ।
अकारि कटो देवदत्तेनेति । अत्र शुद्धे कर्मणि तशब्दः । तेन चिण्
भावकर्मणोरिति (३।१।६६) नित्यमेव चिण् भवति । एतच्च कर्त्तरीत्येतदिह
निवृत्तमित्यपेक्ष प्रतुष्टाद्वृत्तमिति वेदितव्यम् ।

६३ । दुहश्च ।

न दुहस्त्रुनमां यक्चिणविति (३।१।८८) प्रतिषेधे प्राप्ते वचनम् । दुह्यग्रहणं तत्र यक्प्रतिषेधार्थम् । अदुग्धेति । शल इगुपधादनिटः (३।१।४५) कस इति क्स् । तस्य कस्स्याची (७।३।७२) त्यतः कस्स्येत्यनुवर्त्तमाने लुक्वा दुहदिहेति (७।३।७३) लुक् । दादिर्धातोर्घः (८।२।७२) । पूर्ववज्जशत्वम् । अदोहीति । शुभे कर्मणि तशब्दः । तेनात्र नित्यं चिण् भवति ।

६४ । न रुधः ।

कर्मवदित्यतिदेशे प्राप्तस्य चिणोऽयं प्रतिषेधः । अरुधेति । भ्रूलो (८।२।२६) भ्रूनीति मिचो लोपः । तस्याभिहत्वाद्घूपधगुणः प्राप्नो लिङ (१।२।११) मिचावात्मनेपदेष्विति कित्त्वान्न भवति । पूर्ववद् धत्वजशत्वे ।

६५ । तपोऽनुतापे च ।

तपस्तपःकर्मकस्येत्यति (३।१।८८) देशाच्चिण् भावकर्मणोरिति (३।१।६६) प्राप्तस्य चिणोऽयं प्रतिषेधः । अतम तपस्तापम इति । उपशामादिलक्षणं तपस्तापमं तपति दुःखयतीत्यर्थः । तपसोऽत्र कर्तृत्वम् । तापमस्य तु कर्मेत्वम् । यदा तु स तापमस्त्वगस्थीभूतः स्वर्गाय तपस्तप्यते तदायं प्रयोगोऽतम तपस्तापम इति । इदानीं तपसः कर्मत्वं तापसस्य कर्तृत्वम् । तपःशब्दश्चेह ज्ञानविशिषे स्वर्गाद्यवाप्तिहेतौ वर्त्तते । तपिरप्यर्जने । अर्जितवाञ् ज्ञानविशिषे तापस इत्यर्थः । अन्ववातम पापिन कर्मणेति । यत् पूर्वं पापकर्म कृतं तेन पश्चात् तप्तोऽभ्याहत इत्यर्थः । कर्मण्यत्र लकारः ।

६६ । चिण् भावकर्मणोः ।

भावकर्मणोरर्थयोरिति । तशब्दस्येदं विशेषणम् । भावकर्मणोर्यं स्तशब्द इति । अयं चिण्प्रहणं किमर्थम् ? यावता चिण् ते पठ (३।१।६०) इत्यत-
विण्यग्रहणमनुवर्त्तते एव । स्यादेतत् । दीपजने (३।१।६१) त्यन्यतरस्यांप्रहणेन न रुध इति (३।१।६४) निषेधेन च सम्बद्धं तत् । अतो यदि तदनुवर्त्तते तत्-
सम्बन्धमेवानुवर्त्ततेति । एतच्च नास्ति । अन्यतरस्यांप्रहणस्य पूर्वयोरेव

योगयोर्निवर्त्तितत्वात् । प्राप्तिपूर्वकत्वाच्च निषेधस्य । यदि भावकर्मणो चिणः प्राप्तिः स्यात् तदा तत्प्रतिषेधार्थं नेत्यस्यानुवृत्तिः स्यात् । न च तयो स्तस्य केनचित् प्राप्तिः । चिण्विधौ सर्वत्र कर्त्तरीत्यनुवृत्तेः । तदपार्थक्यम् पुनश्चिणः ग्रहणमित्याह चिणग्रहणं विस्पष्टार्थमिति । असति चिणग्रहणे मन्दधियः प्रतिपत्तिगौरवं स्यात् । अतस्तमनुग्रहीतुं न्यायप्राप्त्यैवार्थस्य स्पष्टीकरणाय पुनश्चिणग्रहणम् ।

६७ । सार्वधातुके यक् ।

भावकर्मणोरित्यनुवर्त्तते । तच्चेह सार्वधातुकस्य विशेषणमिति दर्शयन्नाह भावकर्मवाचिनीत्यादि । भावकर्मणोरर्थयोर्वर्त्तते यत् सार्वधातुकं तद् भावकर्मवाचि । ताच्छीत्य आवश्यक्ये णिनिः । अथैवं कस्मान्न भवति भावकर्मणोरभिधेययोः सार्वधातुके परतो यग् भवतीति ? अशक्यमेवं वक्तुम् । सार्वधातुकाव्यत्वेन भावकर्मणोः शास्त्रे प्रतिज्ञानात् । कुत एतदिति चेत् ? लः कर्मणि च भावे चाकर्मकेभ्य (३।४ ६८) इति वचनात् । ननु चाकारि कटो भवता । अशायि भवता । अविभर्भवानित्यादौ सार्वधातुकाभावेऽपि कर्मादीनां प्रतीयमानत्वात् सार्वधातुकार्थता नोपपद्यते । नहि यो यदभावे प्रतीयते स तस्यार्थं युज्यते । अन्यव्यतिरेकसमधिगम्यत्वादर्थस्य । नैष दोषः । नह्ययं नियमोऽन्यव्यतिरेकसमधिगम्यतयैवार्थवत्तया भवितव्यमिति । किं तर्हि ? प्रतिज्ञा प्रापिता च सा भवति यथा किबादीनाम् । अस्ति च सार्वधातुकस्तेति यत् किञ्चिदेतत् । शय्यत इति । अयङ् यि (७।४।२२) किङ्तीत्ययडादेशः । यग् विधान इत्यादि । ननु च कर्मवदित्यतिदेशादेव यग् भविष्यतीति किमुपसंख्यानं नेत्यत आह विप्रतिषेधादौत्यादि । कर्त्तरि (३।१।६८) शब्दित्यस्यावकाशः शुभः कर्त्ता भवतीति । सार्वधातुके यगित्यस्यावकाशः शुभं कर्म पच्यत ओदन इति । पच्यत ओदनः स्वयमेवेत्यत्र कर्मवद्भावाद यक् प्राप्नोति । वत्करणात् स्वाययमपि यथा स्यादिति कर्त्तृत्वस्य सम्भवाच्छेदपि । तत्र परत्वाच्छेदो वे स्यात् । शप्शास्त्रं यक्शास्त्रात् परं भवति । तस्मात् कर्मकर्त्तरि यक् उपसंख्यानं प्रतिपादनं कर्त्तव्यम् । प्रतिपादनं त्विदम् । ज्ञापकात् कर्म कर्त्तव्यमपि यग्भविष्यतीति ।

किं तज्ज्ञापकम् । न दुहस्त्रुनमां यक्चिणाविति (३।१।८६) प्रतिषेधः । यदि हि कर्मकर्त्तरि यश्च न स्यात् प्रतिषेधोऽनर्थकः स्यात् । विप्रतिषेधाद्वा शपो बलीयस्त्व' शास्त्रातिदेशत्वमभ्युपेत्योक्तम् । नत्वसौ शास्त्रातिदेशः । किं तर्हि ? कार्यातिदेशः । कार्यातिदेशसूत्रमेव स्वतन्त्रं यगादेः कार्यस्य विधायकम् । तच्च परम् । अतो विप्रतिषेधाद् यक एव बलीयस्त्वम् ।

६८ । कर्त्तरि शप् ।

पकारः स्वरार्थ इति । अनुदात्तौ (३।१।४) सुपपितावित्यनुदात्तत्वं यथा स्यात् । शकारः सार्वधातुकसंज्ञार्थ इति । तिङ्शित् (३।४।११३) सार्वधातुकमिति सार्वधातुकत्वं यथा स्यात् । श्यन्प्रभृतीनामपि शकारस्यैतत् प्रयोजनं वेदितव्यम् ।

६९ । दिवादिभ्यः श्यन् ।

शपोऽपवाद इति । तत्प्राप्तावेवास्यारम्भात् । नकारः स्वरार्थ इति । ज्ञित्यादिर्नित्यमिति (६।१।१८७) पदस्याद्युदात्तत्वं यथा स्यात् । दीव्यतीति । हलि चेति (८।२।७७) दीर्घः ।

७० । वा भाशभ्लाशभ्सुक्रमुक्लमुवसिदुटिलषः ।

उभयत्र विभाषेयमिति । भ्रमेरनवस्थानार्थस्य क्लमित्यस्योच्च देवादि-
कत्वात् प्राप्ते तुटे स्तौदादिकत्वाद् भाशप्रभृतीनां भीवादिकत्वादप्राप्ते । द्वयो-
रपि ग्रहणमिति । विशेषानुपादानात् । अर्थभेदाच्च । अन्यो हि चलनार्थः ।
अन्यथानवस्थानार्थः । तथाहि चलनपि कार्येषु स्थिरारम्भो स्थिर इत्युच्यते ।
अचलनपि कार्येष्वस्थिरारम्भास्थिर इत्युच्यते । तत्रार्थद्वयेऽपि प्रत्ययद्वयं
यथा स्यादिति द्वयोरपि ग्रहणम् । रूपभेदोऽप्यस्येव । चलनार्थस्य श्यनि विहितं
दीर्घत्वञ्च भवति । अशमादित्वात् । अपि तु द्वयोरपि तुल्यम् । तेन त्रीणि
रूपाणि भवन्ति भ्रम्यति भ्रमति भ्राम्यतीति । भाशयत इति । अनुदात्तेत्वादा-
त्मनपदम् । क्लामतीति । क्लमः परस्मैपदेष्विति (७।३।७६) दीर्घः । क्लाम-
तीति । छिबुक्लमुचमां शितीति (७।३।७५) दीर्घः । क्लाम्यतीति । शमा-
मशानां दीर्घः श्यनीति (७।३।७४) दीर्घः ।

७१ । यसोऽनुपसर्गात् ।

अनुपसर्गादिति किम् ? आरयस्यतीति । सोपसर्गान्नित्यमेव श्यन् भवति । ननु च संयसञ्चे(३।१।७२)त्येतन्नियमार्थं भविष्यति । सम एवोपसर्गान्ना-
स्मादिति । तत् किमनुपसर्गग्रहणेन ? नैतदस्ति । तुल्यजातीयानां हि नियमो
विज्ञायते । एवञ्च समित्येवं हलन्तोऽन्यहलन्तानामेव निवृत्तिं कुर्यात् ।
नाजन्तानाम् । लङ्घ्यानुरोधेनोपसर्गमात्रापेक्षया नियमो विज्ञास्यते । ततश्चा-
जन्तानामपि निवृत्तिं करिष्यतीति चेत् ? एवमपि प्रतिपत्तिगौरवं स्यात् ।

७२ । संयसञ्च ।

चकारो वेल्यनुकर्षणार्थः । अथ यसिग्रहणं किमर्थम् ? न सम इत्ये-
वोच्यते ? पूर्वसूत्राद् यसिरनुवर्त्तिष्यते । नैतद् । एवं सम इत्येतावति
वक्तव्ये सम एव वैकृत्य इत्यस्येदं ग्रहणमित्याशङ्कमानो यमिग्रहणमिह निवृत्त-
मिति कश्चित् सम्भावयेत् । यसिग्रहणे तु धात्वन्तराशङ्का न भवति ।

७३ । स्वादिभ्यः श्रुः ।

सुनोतीति । सार्वधातुकमपिदिति (१।२।४) डित्वाद् गुणाभावः ।

७४ । श्रुवः श्रु च ।

श्रु श्रवण इति म्वादी पठ्यते । ततः श्रपि प्राप्ते श्रुर्विधीयते । श्रुव इति
प्रत्ययविधौ पञ्चमी यदा त्वादेशेन सह सम्बध्यते तदार्थतः षष्ठी सम्पद्यते ।
तत्सन्नियोगेनेति । एतेन प्रत्ययान्तरे श्रुभावस्याभावं दर्शयति । श्रुवन्तीति ।
ह्रश्रुवोः सार्वधातुक (६।४।८७) इति यणादेशः ।

७५ । अक्षोऽन्यतरस्याम् ।

भौवादिक इति । अनेनाप्राप्तविभाषेयमिति दर्शयति ।

७६ । तनूकरणे तच्चः ।

तनूकरणेऽर्थे वर्त्तमानादिति । ननु चायं धातुर्भादौ तनूकरण एव
पठ्यते । तत् कस्मादस्य विशेषणस्योपादानमित्याह अनेकार्थत्वादित्यादि ।
सन्तक्षति वाग्भिरिति । निर्भत् सयत इत्यर्थः ।

७७ । तुदादिभ्यः शः ।

७८ । रुधादिभ्यः श्मम् ।

श्मप्रत्ययो भवतीति । शपोऽपवादः । कथं पुनर्भिन्नदेशेन श्मा
 शब् बाध्यते ? नैतत् । नाभिन्नदेशतैव बाधायाः कारणम् । अपि त्वेक-
 प्रयोजनर्तति । विकरणो हि सार्वधातुकस्य धातोश्चार्थाभिधाने सहायतां
 प्रतिपद्येत्येवमर्थं विधीयते । सा च श्मैव प्रतिपद्येति शपा न भवितव्यम् ।
 देशविध्यर्थ इति । विशिष्टे देशे विधानार्थ इत्यर्थः । स पुनर्देशोऽचोऽस्यात्
 परः । शकारः श्मन्लोपः (६।४।२३) इति विशेषणार्थ इति । श्मन्लोप
 इत्युच्यमाने यज्ञानां यज्ञानामित्यत्रापि नलोपः स्यात् । नामीति (६।४।३)
 दीर्घत्वे कृते नादिति व्यपदेशाभावात् भविष्यतीति । नैतदस्ति । लोपेनैव
 हि प्राग् भवितव्यम् । तस्य परत्वादतो दीर्घां यञि (७।३।१०१) सुपि चेति
 (७।३।१०२) दीर्घत्वं यद्यपि लोपात् परं तथापि तेनेह न भवितव्यम् ।
 सन्निपातलक्षणो विधिरनिमित्तं तद्विधातस्येति (प, ८६) वचनात् ।
 अकारान्तसन्निपातेन हि नुङ् विधीयमानो नोत्सहतेऽकारान्ततां विहन्तुम् ।
 इहापि तर्हि दीर्घत्वं न स्याद् वृत्तायेति । डेर्य (७।१।१३) इति यादेश-
 स्याप्यकारान्तसन्निपातेन विधानात् । नैष दोषः । कष्टाय क्रमण (३।१४)
 इति निर्देशो ज्ञापयत्येषा परिभाषा न प्रवर्त्तत इति । षष्ठीबहुवचने
 ज्ञापकाभावात् प्रवर्त्तत एव । अथाप्यनित्यत्वान्न प्रवर्त्तत । एवमप्यसति
 शकारे सुपि चेति (७।३।१०३) परत्वात् कृते दीर्घत्वे स्थानिवद्भावात् न
 लोपः स्यात् । एतच्च वृत्तिकारः स्वयमेव वक्ष्यति । विश्रानाम् प्रश-
 नामित्यत्र यद्यपि शकारवान् नशब्दस्तथापि तस्य न भवति । लान्नणिक-
 त्वात् । लक्षणप्रतिपदोक्तयोः प्रतिपदोक्तस्यैव ग्रहणम् (प, ११४) । न तु
 लान्नणिकस्येति । लान्नणिकत्वन्तु विच्छिप्रच्छिभ्यां यजयाचयतविच्छप्रच्छो
 नडिति (३।३।८०) नडि कृते च्छोः शृङ्गुनासिक्ते चेति (६।४।१८) शकारे
 कृते श्मशब्दस्याभिनिर्वृत्तत्वात् । रुण्हीति । पूर्ववद्वत्त्वज्जत्वे । रपाभ्यामिति
 (८।४।१) णत्वम् ।

७६ । तनादिकृज्भ्य उः ।

सनोति क्षणोतीति । षणु दानि । क्षणु हिंसायाम् । नियमार्थमिति । एतदेव तनादिकार्यं यथा स्यादित्येष नियमो यथा स्यात् । अन्यत् तनादिकार्यं मा भूदित्यनेन नियमस्य व्यवच्छेद्यं दर्शयति । तनादिभ्य (२।४।७८) इत्यादिना यदन्यत् तनादिकार्यं तदभावम् । असति हि नियमार्थं यथान्येभ्य स्तनादिभ्यो विभाषा सिचस्तथासो लुङ् भवति—अतत अतथाः अतनिष्ट अतनिष्ठा—स्तथा करोतेरपि स्यात् । अस्मिंस्तु सति न भवति । तदभावे च ऋस्वादङ्गा(८।२।२७)दित्याष्टमिक एव लोपो भवति । अकृत । अकृथाः । ननु सत्यपि तस्मिंस्तनादिकार्यं नैव किञ्चिदनिष्टमापद्यते । अलुक्पक्षेऽपि ऋस्वादिति (८।२।२७) लोपप्रवृत्तेः । नैतत् । नाप्राप्ते सिचो लोपे लुगारभ्यमाणस्तस्य बाधकः स्यात् । पूर्वत्वासिद्धि(८।२।१)मित्यसिद्धत्वादयुक्ता लोपबाधेत्येतन्नाशङ्कनीयम् । यस्माद् वक्ष्यत्येतद् नास्त्यपवादेष्वसिद्धत्वम् । अपवादवचनप्राप्ताख्यादिति । यदि तर्हि करोतेरन्यत् तनादिकार्यं नेष्यते कस्मात् तर्हि भ्वादावेव न पठितः । कः पुनरेवं लाघवकृतो विशेषः ? भ्वादावपि पाठे नियोगतोऽस्य विकरणविधौ ग्रहणं कर्त्तव्यमित्यदेश्यमेतत् ।

८० । धिन्विकृण्वोर च ।

भ्वादित्वाच्छपि प्राप्ते वचनम् । अकारादेशो भवतीति । अलोऽन्य (१।१।५२) परिभाषया । धिनोतीति । अतो (६।४।४०) लोपः । अथ लघूपधगुणोऽत्र कस्मान्न भवतीत्याह अलोपस्येत्यादि । अचः परस्मिन् (१।१।५७) पूर्वविधावित्यलोपस्य स्थानिवद्भावादनुपधत्वादिकारस्य गुणो न भवति । लाघवार्थं धिविकृण्वोरिति वक्तव्ये नुमनुपधत्तयोर्यहणं कृतमुपदेशावस्थायामेव नुभवतीति ज्ञापनार्थम् । तेन नुमविधावुपदेशिवद्वचनमिष्टस्वसिद्धार्थमिति न वक्तव्यं भवति ।

८१ । क्रादिभ्यः श्रा ।

८२ । स्तम्भस्तुम्भस्कुम्भस्कुज्भ्यः श्रुश्च ।

चकारः श्रानुकर्षणार्थः । स्तम्भातीति । आदावनिदितामित्यनुनासिक-

लोपः (६।४।२४) । शुश्राभ्यां सह निर्देशात् तद्विषयतेवेषां धातूनामिति कस्यचिद् भ्रान्तिः स्यात् । अतः स्तान्निराकर्तुमाह उदित्वप्रतिज्ञानादित्यादि । एषां ह्युकार इत्संज्ञकः प्रतिज्ञायते । तस्य क्ताप्रत्यय इङ्विकल्पः फलम् । यदि त एतद्विकरणविषयाः स्युः रुदित्करणमनर्थकं स्यात् । तस्मादुदित्करणप्रतिज्ञानात् सर्वार्थत्वमेषामवसीयते । अर्थशब्दोऽयं विषयवाची । सर्वविषयत्वमित्यर्थः ।

८३ । हलः अः शानञ् भौ ।

पुषाण सुषाणेति । विध्यादौ लोट् । सेह्वपिच (३।४।८७) । क्रागदित्वाच् । तस्यानेन शानच् । चकारोऽन्तोदात्तार्थः । अतो हे रिति (६।४।१०५) हेर्लुक् । क्रीणीहीति । ई हल्यघोरितौत्वम् (६।४।११३) । ननु च आप्रत्ययस्य प्रकृतत्वात् स एवेह स्थानित्वेन विज्ञास्यते, तत् किमर्थः अ इति निर्देश इत्याह अ इति स्थानिनिर्देश इत्यादि । शानच्शब्दोऽयमादेश इत्येष संप्रत्ययो यथा स्यादित्येवमर्थः अ इति निर्देशः । किं पुनः कारणमसति तस्मिन्नेष संप्रत्ययो न स्यादित्यत आह प्रत्ययास्तरं हीत्यादि । सर्वे धातवोऽन्यगणपठिता अपि विषयो यस्य तत् तथोक्तम् । अ इत्यस्मिन् ह्यसति स्थानिनिर्देशे आप्रत्ययस्यानुवृत्तिर्न ज्ञायेत । ततश्च सर्वेभ्यो धातुभ्यो हलन्तेभ्यः शानजपवादः प्रत्ययो विज्ञायेत । अ इत्यस्मिन् सति आदेशोऽयं विज्ञायेतेति न भवत्येष दोषः । स्थानिवद्भाविनेवादेशस्य शित्त्वे सिद्धे पुनः शित्करणं जिमिदा स्नेहन इत्यस्माद्व्यत्ययेन यदा आप्रत्ययो भवति तस्य च शानजादेशस्तदा मिर्देशुणो मा भूत् । इतरथा ह्ययं गुणः प्रतिषेधविषय आरभ्यमाणो यथैक भवति मेद्यतीति तथेहापि स्थान् मिदान इति । पुनः शित्करणे तु सार्वधातुकमपिदिति (१।२।४) डित्त्वमपि पुनः प्रवर्त्तते । तेन मिदेः प्रतिषेधविषयेऽपि गुण आरभ्यमाण इह न भवति ।

८४ । कृन्दसि शायजपि ।

अत्रापि चिच्शित्करणयोः पूर्वाक्तमेव प्रयोजनम् । गृह्णाणेति । अह-उपादाने लोट् । सिप् । हिः । ततः आ । तस्य शानच् । (६।४।१०५) हेर्लुक् ।

ग्रन्थादिना (६।१।१६) संप्रसारणम् । गृभायेति क्वचित् पाठः । तत्र कृषक्षो
भञ्जन्दसीति (८।२।३२ वा) भत्वम् । बधानेति । बभ्य बभ्यने । अनदितामिति
(६।४।२४) न लोपः । शेषं पूर्ववत् ।

८५ । व्यत्ययो बहुलम् ।

यथायथमिति । यो यस्यात्मीयो विषयो यथायथम् । यस्मिन् यस्मिन्
विषय इत्यर्थः । किं पुनरयं व्यत्ययो नामेत्याह व्यतिगमनं व्यत्यय इति ।
तमेव व्यत्ययं स्पष्टीकर्तुमाह व्यतिकर इत्यादि । क्वचिदित्यादिना व्यत्ययस्य
प्रकारान्तरं दर्शयति । भेदतीति । अमो विषये शपो विधानम् । मरती-
त्यत्रापि शविषये शप् परस्मैपदञ्च । व्यत्ययेनैव । स्त्रियत इति । पूर्वव
द्रिङ् । तस्येयङ् । निषत्विति । नयते लोट् । तिप् । एकः (३।४।८६) । सिप् ।
तस्मात् परः शप् । धातोर्गुणः । सिपः षत्वम् । त्रिविकरणतायास्तूटाहरणं
तत्क्षेम दृषदमिति । तरतेराशिषि लिङ् । मम् । नित्यं ङित (३।४।९८)
इति वस्मसोः सलोपः । यासुट् । कृन्दस्युभयथेति (३।४।११७) मावं-
धातुक्त्वाल् लिङ् उप्रत्ययः । तस्मात् परः सिप् । तस्मादपि परोऽङ् ।
धातोर्गुणः । सिपः षत्वम् । अतो येय (०।२।८०) इतीयादेशः । अडा
सहादगुणः (६।१।८७) । लिङ् : सलोपोऽनन्तस्येति (७।२।७८) सलोपः । लोपो
व्योर्वलीति (६।१।६६) यलोपः । अथ व्यत्यय इत्येतावत् कथं नोक्तम् ? किं
बहुलग्रहणेन ? पूर्वसूत्रादपि शब्दस्यानुवृत्तौ सत्यां कृन्दसि व्यत्ययो
भवति । अपिशब्दाद् यथाप्राप्तञ्चेति । एवमभिसम्बन्धे क्रियमाणेऽन्तरेणापि
बहुलग्रहणं सर्वमिष्टं सिध्यत्येवेत्यत आह बहुलग्रहणमित्यादि । सर्वस्य
प्रकृतस्याप्रकृतस्य विधेर्व्यभिचारो व्यत्ययलक्षणो यथा स्यादतिशयमर्थं
बहुलम् । इतरथा ह्यसति बहुलग्रहणे प्रकृतानामेव स्यादोनां गानच्
पर्यन्तानां स्यान्नानेषां श्रमप्रभृतीनाम् । इत्यतः च तेषामपि । स बहुल-
ग्रहण एव सति लभ्यते । एतमेवार्थं दर्शयितुमाह सुप्तिङुपग्रहेत्यादि ।
तत्र सुपां व्यत्ययो धुरि दक्षिणाया इति । धुरि दक्षिणायामिति प्राप्ते समस्या
विषये षष्ठी । तिङाम् । ये यूपाय तच्चति । तच्चन्तीति प्राप्ते । लादेश-

व्यञ्जक्रियाविशेषो मुख्य उपग्रहः । इह तु तद्व्यक्तिनिमित्तत्वात् परस्मै-
पदात्मनेपदयोरुपग्रहशब्दो वर्त्तते । एतदुक्तं भवत्यात्मनेपदपरस्मैपदयो-
र्व्यत्यय इति । स ब्रह्मचारिणमिच्छते । प्रतीतमन्यदग्निं युध्यति ।
इच्छति युध्यत इति प्राप्ते । लिङ्गस्य । मधो स्तूमा इवासत इति । मधुन
इति प्राप्ते । नरस्य प्रथमपुरुषादेः । अथोपचारैर्दशभिर्विभूया इति ।
विभूयादिति प्रथमपुरुषविषये मध्यमपुरुषः । यु मिश्रणे । विपूर्वादाशिषि
लिङ् । सिप् । यासुट् । अकृतसार्वधातुकयोरिति (७।४।२४) दीर्घः । स्तोः
संयोगादोरक्ते (८।२।२६) चेति सलोपः । कालस्य । सोऽग्नीनाधास्यमानेन ।
लुटी विषये लृट् । कालशब्दोऽत्र कालविषयत्वामुङादिप्रत्ययेषु वर्त्तते ।
नहि मुख्यकालस्य व्यत्ययः शक्यते कर्तुम् । हलाम् । शुफितं मुखवीजम् ।
शुभितमिति प्राप्ते । शुभ शुभ शोभार्थे । निष्ठा । इट् । भकारस्य फकारः ।
अचाम् । उपगायन्तु मां पत्नयो गर्भिण्यः । पत्नयो गर्भिण्य इति प्राप्ते ।
ईकारस्य इकारः । खराणाम् । अक्तोऽवत्या (६।१।२२०) इत्यक्तोदात्तत्वं यथेह
भवत्यश्ववतीं सोमवतीं प्रजावतीं सूर्यवतीं दृषदमिति तथेहापि स्यादश्ववती
सोमवती प्रजावती । व्यत्यये तु सत्यश्वशब्दस्य प्रकृतिस्वर एव भवति । कः
पुनः प्रकृतिस्वरः ? आद्युदात्तत्वम् । तथाहि डीपोऽनुदात्तत्वं पित्वात् ।
मनुपोऽप्यत एव । अशूप्रपिलटिकणिवटिविशिभ्यः क्वन्निति (उण्, १।१४८)
क्वन्प्रत्ययान्तत्वाद् नित्स्वरेणाद्युदात्तोऽश्वशब्दः । कर्त्तृग्रहणं कारकोपलक्षणा-
र्थम् । कारकाणां व्यत्यय इत्यर्थः । आमाटयङ्गिरुभयोर्वेदाः । आसादयङ्ग इति
प्राप्ते संप्रदानस्य करणत्वम् । यङिति प्रत्याहारग्रहणम् । सार्वधातुके यगिति
(३।१।६७) यक आरभ्य लिङ्याशिष्यङित्यतो (३।१।८६) ऊकारेण । यगादीनां
प्रत्ययानामङ्पर्थ्यन्तानां व्यत्यय इत्यर्थः । मुण्डा शुभस्य भेदतीति । अमि
प्राप्ते शप् । एषां शप्प्रभृतीनां व्यत्ययमिच्छति । शास्त्रकृत् पाणिनिः ।
मोऽपि च सिध्यति बाहुलकेन । अपिशब्दात् स्यादिव्यत्ययः । बहुलस्य भावो
बाहुलकम् । इन्द्रमनोज्ञादित्वाद् (५।१।२३३) वृज् । चशब्दा हेतोः ।
यस्मादेवं प्रकृतानामप्रकृतानाञ्च बाहुलकेन व्यत्ययः सिध्यति तस्माद् बहुल-
ग्रहणं कृतमिति ।

मुनीन्द्रः, मुनीन्द्रः, मुनीन्द्रः

८६ । लिङ्गशिष्यङ् ।

शपोऽपवाद इति । ननु चाशिषि यो लिङ् विहितस्तस्य लिङ्गशिषोः (३।४।११६) त्वार्द्धधातुकसंज्ञा । सार्वधातुके च शब् विहितः । तत् कथं शपोऽपवाद इत्याह ऋत्स्नभयथेत्यादि । स्यादिभ्य एवाङ् दृश्यते । नान्तेभ्य इत्यभिप्रायेणाह स्यागागमोत्यादि । उपस्थेयमिति । उपपूर्वात् तिष्ठते राशिषि लिङ् । मिप् । तस्य तस्थेत्यादिनाऽमादेशः (३।४।०१) । यासुट् । उभयसंज्ञात्वेन सार्वधातुकत्वाज्जिङः सलोपोऽनन्तस्येति (७।२।७८) सलोपः । अतो येय (७।२।८०) इतीयादेशः । आद् गुणः (६।१।८७) । आतो लोप इटि चेत्याकारलोपः (६।४।६४) । कचिदुपस्थेषमिति पाठः । तत्रार्द्धधातुकत्वात् सलोपाभावः । वलि यलोपः । उपगीयमिति । गै शब्दे । आदेच (६।१।४५) उपदेशेऽशित्तीत्यात्वम् । शेषं पूर्ववत् । गमेम इति । गमेः परस्य लिङो मस् । नित्यं ङित इति (३।४।८८) सलोपः । यासुडादि सर्वं पूर्ववत् । वोचेयमिति । वच भाषणे । सिप् । तस्याम् । अङ् । अङि परतो वच उम् (७।४।२०) । य इत्यस्य इय् । उभयत्राद् गुणः (६।१।८७) । विदेयमिति । विद ज्ञाने (६।१।८७) शक्यमिति । शक् शक्तौ । आरुहेयमिति । रुह जन्मनि । इयादेशादि मवं पूर्ववत् । दृशेर्ग वक्तव्य इति । अङि हि सति ऋट्गो रङि गुण इति (७।४।१६) गुणः स्यात् । तथाच दृशेयमिति न सिध्येत् । अकि तु सति कित्त्वाद् गुणाभावो भवति । तस्मादग् वक्तव्यो व्याख्येयः । व्याख्यानन्तु बहुवचनप्रहणानुवृत्तेर्वक्तव्यम् ।

८७ । कर्मवत् कर्मणा तुल्यक्रियः ।

कर्मवदिति । तेन तुल्यं क्रिया चेद् वतिः (५।१।११५) । ननु तत्र तस्येवेति (५।१।११६) । तुल्यक्रिय इति प्रथमानिर्देशात् । अन्यथा तुल्यक्रिये तुल्यक्रियस्येति सप्तम्या षष्ठ्या वा निर्देशं कुर्यात् । तुल्या क्रियाऽस्येति तुल्यक्रियः । केन तुल्यक्रियः ? कर्मणा । सापेक्षत्वेऽपि गमकत्वात् समासः । तुल्यशब्दोऽयं सदृशवचनः । न च साधनस्य कर्मणः क्रियया सादृश्यमुपपद्यते । अत्यन्तभेदात् । तथाहि कर्मद्रव्यं परिनिष्पन्नम् । तद्विपरीतस्वभावा क्रिया ।

तस्मात् कर्मणेति कर्मशब्दोऽयं गौणस्तात्पर्यादुपचारेण कर्मस्थायां क्रियायां वर्तते यथा मन्त्राः क्रोशन्तीति । अत्र मन्त्रशब्दः पुरुषेषु । उपचारस्तु कर्मस्थ-
भावकानां कर्मस्थक्रियाणाञ्च कर्मवद्भावो यथा स्यात् । कर्तृस्थभावकानां
कर्तृस्थक्रियाणाञ्च भा भूदित्येवमर्थः । एतत् सर्वं चेतसि कृत्वाह कर्मणि क्रिया-
कर्मिति । एतेन कर्मशब्दोऽयं कर्मस्थक्रियावाचीत्याचष्टे । कर्मस्थक्रियावाचिनि
च कर्मशब्दे यः सूत्रार्थः सम्पद्यते तं दर्शयितुमाह कर्मस्थयेत्यादि । एवं
स्मिन् सूत्रार्थे तुल्यशब्दोऽयं साधारणवचन इति मन्यमानो यो देशयेद् यदि
कर्मस्थया क्रियया तुल्यक्रियः साधारणक्रियः कर्त्ता कर्मवद्भवति तदा
पचत्योदनं देवदत्त इत्यादि स्यात् । यस्मादिहापि यासौ प्रधानक्रिया
तामुद्दिश्य सर्वाणि कारकद्रव्याणि प्रवर्तन्ते । तथा कर्मस्थया साधारणक्रियः
कर्त्ता भवति । यथैव ह्यसावन्धेषां कारकाणां सम्बन्धिनी तथा कर्त्तुरपीति
तं प्रत्याह यस्मिन् कर्मणीत्यादि । तद्वद् यथाशब्दौ सादृश्यार्थौ प्रयुज्जानः सदृश-
वचनोऽयं तुल्यशब्दो न साधारणवचन इत्याचष्टे यस्मिन् कर्मणि कर्त्तृभूतेऽपि-
कर्मवस्थायां प्रतिपन्नेऽपि तादृशी क्रिया लब्धते यादृशी कर्मावस्थायां स
कर्त्ता कर्मवद्भवति । सादृश्यञ्च किञ्चिद् भेदाधिष्ठानमित्यसाधारण एवा-
धिययणादिलक्षणः कर्त्तृव्यापारो गृह्यते । नतु साधारणो विज्ञेयत्वादि
लक्षणः । स साधारणः पचत्योदनं देवदत्त इत्यत्र कारकान्तरव्यापारविसदृशो
देवदत्तस्य कर्त्तृव्यापार इति न भवति कर्मवद्भावः । अथवा कर्मस्थया क्रियया
तुल्यक्रियः कर्त्ता कर्मवद्भवतीत्युक्ते सदृशवचन तुल्यशब्द इति मन्यमानो यो
देशयेद् यद्येवं भिद्यमानः कुसूलः पात्राणि भिनत्तीत्यत्रापि प्राप्नोति ।
तथाहि यादृशी पात्रेष्ववयवविभागात्मिका क्रिया तादृश्येव कुसूले कर्त्तरि लब्धते
इत्यस्मिन् पूर्वपक्ष इदमाह यस्मिन् कर्मणीत्यादि । स ह्यनेन यस्मिन्नित्यनेन
योऽंशो निर्दिष्टः स एव प्रत्यवगृह्यते । एतेनैकद्रव्याधारयैव कर्मस्थया
क्रियया तुल्यक्रियः कर्त्ता कर्मवद्भवतीति दर्शयन् पूर्वपक्षं प्रतिक्षिपति ।
एतच्च प्रत्यासत्तेर्न्यायात्प्रसिध्यते । एकद्रव्यसमवायिनो हि क्रिया प्रत्यासन्ना ।
द्रव्यान्तरसमवेता तु विप्रकृष्टा । ननु च शक्तिः कारकमिति दर्शनम् ।
न च कर्मशक्तिः कदापि कर्त्तृभावमापद्यते । तदयुक्तं मुक्तं यस्मिन् कर्मणि

कर्तृभूतेऽपीति । शक्तिशक्तिमतोर्भेदस्याविवक्षायां शक्त्याधारं द्रव्यमेवैतदुक्त-
मित्यदोषः । इदं तर्ह्ययुक्तमुक्तम् । तद्वत् क्रिया लक्ष्यते यथा कर्मणीति ।
यस्माद् य एव कर्मावस्थायां व्यापारः स एव कर्तृवस्थायामपीति
सादृश्यं नोपपद्यते । तस्य भेदाधिष्ठाने सति सत्त्वात् । नैष दोषः ।
अवस्थाभेदेन क्रियाभेदाद् यद्यप्यवस्थावद् द्रव्यमभिन्नं तथाप्यवस्थाभेदोऽस्ति ।
अन्यैव हि कर्तृवस्था । अन्या च कर्मावस्था । अवस्थाभेदेन क्रियाभेद इति
तदधिष्ठानं सादृश्यं भवति । इहातिदेशो निमित्तव्यपदेशशास्त्रकार्यभेदा-
दनेकविधः । तत्रेह निमित्तातिदेशो न भवति । नहि कर्मणो यन्
निमित्तं कर्तुरीक्षिततमत्वं तत् कर्त्तर्यतिदेष्टुं शक्यते । वस्त्वन्तरधर्माणां
वस्त्वन्तरेण विरुद्धधर्मिणा सम्बन्धाभावात् । व्यपदेशातिदेशस्तु संज्ञापज्ञाव
भिद्यते । संज्ञापज्ञे तु वक्ष्यमाणो दोषः । वतिग्रहणञ्चानर्थकं स्यात् ।
शास्त्रातिदेशपक्षे तु शास्त्रमतिदिश्यते । तस्मिन्नतिदिष्टे तैरेव शास्त्रैर्यगादयः
प्राप्यन्ते । ततश्च यद्ययं शास्त्रातिदेशः स्यात् कर्मकर्त्तरि परत्वाच्छवादयो
बाधकाः स्युः । तत्र प्रतिविधेयं स्यात् । कार्यातिदेशे त्वनेनैव यगादयो
विधीयन्ते । तेन येन कर्त्ताश्रयाः कर्मकर्त्तरि शवादयः प्राप्नुवन्ति तं
परत्वाद् यगादिभिर्बाध्यन्त इति न किञ्चित् प्रतिविधातव्यम् । प्रधानत्वं
कार्यातिदेशः । तदर्थत्वाद्तिदेशशास्त्राणाम् । अतः कार्यातिदेशतामस्य
दर्शयन्नाह कर्माश्रयाणीत्यादि । ननु च तुल्यक्रिय इति प्रथमानिर्देशात्
तदन्तस्य कर्त्तुरतिदेशो विज्ञायते । न च सूत्रे कर्त्तृग्रहणमस्ति । यदपि
च प्रकृतं तदपि समस्यन्तम् । प्रथमानिर्दिष्टेन चेहार्थः । तत् कथं प्रथमान्त-
कर्त्तृग्रहणमन्तरेण शक्यतेऽतिदेशः कर्त्तुमित्याह कर्त्तरीत्यादि । किं पुनर-
स्यातिदेशस्य प्रयोजनमित्याह यगात्मनेपदेत्यादि । भिद्यत इति एक
सदाहरणम् । अभेदीति चिणः । कारिष्यत इति चिण्डुभावस्य । कर्मणि
हि स्यसिप्सीयुङित्यादिना (६।४।६२) चिण्वद्भावो विहितः । आत्मनेपदस्य
तु सर्वाण्येवैतान्युदाहरणानि । स्वाश्रयमपीत्यादि । यद्विनाप्यतिदेशो
न भवति तत् स्वाश्रयम् । तद् यथा स्यादित्येवमर्थं वत्करणम् । असति
हि तस्मिन् संज्ञासूत्रमिदं स्यात् । ततश्च कर्मणा तुल्यक्रियः कर्त्ता कर्म-

संज्ञकः स्याद् । एवञ्च सति सकर्मकत्वाद्वाः कर्मणि च भावे चाकर्मकेभ्य इति (३।४।६८) भावे लकारो न स्यात् । वत्करणे तु सत्यतिदेशो भवति । तेन चाप्राप्तमेव कर्तुः कर्म कार्यं भवति न स्वाश्रयं कर्तृत्वम् । अकर्मक-स्वभावत्वमपनीयते । तत्र तस्या व्यापारात् । एतेनाकर्मकाणां भावे नः सिद्धो भवति भिद्यते कुसूलेनेति । अथ भिद्यते कुसूलः स्वयमेवेत्यत्र कस्मात् कुसूलशब्दाद् द्वितीया न भवति ? एतदपि कर्म कार्यं भवत्यत आह लिङ्याशिष्यङ्ङितीत्यादि । द्वौ लकारौ यस्मिन् स द्विलकारको निर्देशः । यदि द्विलकारको निर्देशस्तदा किमित्याह तत्रेत्यादि । कार्यं प्रतीत्यध्याहार्यम् । द्विलकारनिर्देशे सति लिङ्याशिष्यङ्ङित्यतो (३।१।८६) लानुवृत्तेर्लान्तस्यैव कार्यं प्रति कर्त्ता कर्मवद्भवति । ननु प्रातिपदिकस्य । इति-करणो हेतौ । यत एवं तस्मात् कुसूलाद् द्वितीया न भवति । करणाधिकरणाभ्यामिति । कर्मणेत्यसत्यस्मिन् करणाधिकरणस्थयापि क्रियया तुल्यक्रियः कर्त्ता कर्मवत् स्यात् । अस्मिंस्तु सति न भवति । साध्वसिञ्चि-नसीति । करणस्य कर्त्तृत्वविवक्षायां करणस्थयापि क्रियया छेद्यद्रव्यान्तः-प्रवृत्तलक्षणा तुल्यक्रियोऽत्रासिः कर्त्ता । साधु स्थाली पचतीति । अत्राधिकरणस्य कर्त्तृत्वविवक्षायामधिकरणस्थया क्रियया सम्भवति धारणात्मिकया तुल्यक्रियः कर्त्ता । अथेह कस्मान्न भवति । पचत्योदनं देवदत्तः । राध्यत्योदनः स्वयमेवेति । भवति ह्यत्रापि कर्मस्थया क्रियया तुल्यक्रियः कर्त्ता । तथाहि यादृश्योदने कर्मभूते क्रिया विक्लेदनलक्षणा लक्ष्यते तादृश्येव कर्त्तृभूतेऽपि । पचतिराध्यत्योरेकार्थत्वादित्याह धात्वधिकारादित्यादि । समानशब्दोऽयमेकपर्थ्यायो यथा देवदत्तयज्ञदत्तयोः समाना मार्तति । एका मार्तति गम्यते । धातोरेकाच इत्यतो (३।१।२२) 'धातुयङ्गमनुवर्त्तते । कर्मादिशब्दाश्च सम्बन्धिशब्दाः । ये च सम्बन्धिशब्दा स्ते प्रकृत्यैव नियतरूपं सम्बन्धिनमुपस्थापयन्ति । तथाहि मातरि भक्त्या प्रवर्त्तितव्यमित्युक्तेऽन्तरे-णापि स्वस्यामिति वचनं स्वस्यां मातरीति गम्यते । तेन यं धातुमपेक्ष्य तस्य कर्मणः कर्त्तृत्वं तमेव धातुं मन्निधापयति । नान्यम् । ततश्च धातु-यङ्गानुवर्त्तमाने सत्ययमर्थो लभ्यते । यस्मिन् धातो कर्मणोपस्थापितं यत्

कर्म्म तस्मिन्नेव धातौ स यदि कर्त्ता भवत्येवं सत्यमतिदेशः । नान्यथा ।
 तेन पचत्योदनं देवदत्तो राध्यत्योदनः स्वयमेवेत्यत्र न भवति । भिद्यो-
 र्धात्वो रोदनस्य कर्म्मकर्त्तृत्वासम्भवात् । अथवा धातोरिति येमेका
 संख्या सा विवक्षिता । तेनैकस्मिन्नेव धातौ कर्मवद्भावो भवति । कर्मस्य-
 भावकानामित्यादिना न्यायप्राप्तमेवार्थं दर्शयति । तथाहि कर्मस्थया क्रियाया
 तुल्यक्रियस्य कर्त्तुः कर्मवद्भावो भवति । नच कर्त्तृस्थभावकानां कर्त्तृस्थक्रियाणां
 कर्त्ता तथाविधोऽस्ति । यद्यपि क्रियाभावशब्दयोगेक एवार्थः प्रतीयते तथाहि
 यस्य च भावेन (२।३।३७) भावलक्षणमित्यत्र क्रियाप्युपादीयते । लक्षणहेत्वोः
 क्रियाया (३।२।२२६) इत्यत्र च भावोऽपि परिगृह्यते । तथापीह
 द्वयोरुपादानसामर्थ्यादर्थभेदो द्रष्टव्यः । स परिस्पन्दनसाधनसाध्या क्रिया
 क्रियाशब्देनोच्यते । अपरिस्पन्दनसाधनसाध्या तु भावशब्देन । येषां कर्मस्थो
 भावः कर्मस्था च क्रिया येषां कर्त्तृस्थो भावः कर्त्तृस्था च क्रिया तेषामु-
 दाहरणं दर्शयितुमाह कर्मस्थः पचते भाव इति । पचते घटः स्वयमेवेत्यत्र
 यदा तद्देशस्थघटकर्मकपाको निष्पद्यते तदाऽपरिस्पन्दनसाधनसाध्यस्वभावः
 पाकः कर्त्तृस्थो भवति । यदा तु देशान्तरं गच्छतः पाकद्रव्यस्य पाकाभि-
 निर्वृत्तिर्भवति तदा कर्मस्थेव पचेः क्रिया यथा पचत ओदन
 इत्यत्रोदाहरणे । कर्मस्था च भिदेः क्रियेति । भिद्यते कुसूलः स्वयमेवेति ।
 अवयवविभागलक्षणा हि भिदेः क्रिया । सा च देशान्तरप्राप्तौ सत्यां
 भवतीति भिद्यते परिस्पन्दः । तेन कर्मस्था क्रिया भवति । मासासि
 भावः कर्त्तृस्थ इति । आसि धातोर्भाव आसिभावः । आसनं हि भावः । तस्याः
 परिस्पन्दनसाधनसाध्यत्वात् । तथाहि व्यापारोपरतावास्त इति प्रयुज्यते ।
 माससहचरित आसिभावः । शाकपार्थिवादित्वात् समासः । मासासिभावः ।
 कदा स माससहचरित आसिभावो भवति ? यदा मासमास्त इति
 प्रयुज्यते । मासमिति कर्मणि द्वितीया । कर्मसंज्ञा तु कालभावाध्वगन्तव्याः
 कर्मसंज्ञा ह्यकर्मणामिति (१।४।५१, वा) वचनात् । मासासिभावः
 कर्त्तृस्थो भवति । आसितरि समवायात् । तेनास्यते मासः स्वयमेवेति न
 भवति । कर्त्तृस्था च गमेः क्रियेति । गमनं पादविहरणात्कम् ।

तच्च परिस्पन्दनसाधनसाध्यत्वाच्च क्रिया । सा च गन्तरि देवदत्तादौ समवेता । न कर्मणि ग्रामादौ । तेन कर्मस्थक्रियाभावादु गम्यते ग्रामः स्वयमेवेति न भवति ।

८८ । तपस्तपःकर्मकस्यैव ।

तपःकर्मकस्यैवेति । एवकार विस्पष्टार्थः । व्यवच्छेदफलत्वात् । सर्व-
वाञ्छानामित्येवं तदर्थस्य लभ्यत्वात् । यदि ह्यतपः कर्मकस्यापि स्यात् तपः-
कर्मग्रहणमनर्थकं स्यात् । नान्यकर्मकस्येत्यवधारणेन यद्वावच्छिन्नं तद्दर्श-
यति । क्रियाभेदादिति । क्रियाविमट्टशत्वादित्यर्थः । पूर्वं हि क्रियासादृश्ये
कर्मवद्भावो विहित इति वैसदृश्येन प्राप्नोति । अतो विध्यर्थमेतत् । अतएव
कर्मस्थया क्रियया तुल्यत्वं न सम्भवतीति कर्मणा तुल्यक्रिय (३११८७)
इत्येतन्नानुवर्त्तते । उपवासादानीत्यादिना तमेव क्रियाभेदं दर्शयति ।
उपवासादिशब्देन तपःशब्दस्यार्थमाचष्टे । दुःखयत्नीत्यर्थ इत्यनेन तापसस्य
कर्मावस्थायां तपे दुःखन मर्थ इति दर्शयति । स्वर्गाय तपस्तप्यत इति ।
तपः शब्दोऽत्र ज्ञानविशेषे स्वर्गाद्यवामिहेतौ वर्त्तते । अर्जयतीत्यर्थ इत्यनेन
तापसस्य कर्तृवस्थायां तपिरर्जने वर्त्तत इति दर्शयति । निवर्त्तयतीत्यर्थ
इति । न दुःखयतीति । तपसोऽचेतनत्वाद् दुःखासम्भवात् । उत्तपति
सुवर्णमित्यादौ सुवर्णकर्मकत्वात् तपेः कर्मवद्भावो न भवति ।

८९ । न दुहस्तुनमां यक्चिणौ ।

कर्मकर्त्तरि यक्चिणादुपदिष्टौ न भवत इति । कर्मकर्त्तरौति
विशेषणम् । कर्मवत् कर्मणा तुल्यक्रिय इति (३११८७), प्राप्तयो र्यक्चिणोरयं
प्रतिषेधो नतु चिणुद्भावकर्मणोः । मार्वधातुके यगिति (३११६७) च । शुद्धे
कर्मणि यौ प्राप्नौ तयोरपीति दर्शनार्थम् । एतच्चानन्तरस्य विधिर्वा भवति
प्रतिषेधो वेति परिभाषया (प, ६२) लभ्यते । दुग्ध इति । यकि प्रतिषिद्धे
गप् । तस्यादादित्वाङ्गुक् । पूर्ववद् घत्वधत्वजश्त्वानि । अदुग्धेति । लुङ् ।
चिणि प्रतिषिद्धे क्तः । तस्य लुग्वेत्यादिना (७।३।७३) लुक् । प्रस्रुत इति ।
सु प्रस्रवणे । पूर्ववच्छपो लुक् । प्रास्त्रोष्टेति । लुङ् । नमत इति । नम

प्रह्वत्वे शब्दे । अन्तर्भावितख्यार्थाऽत्र नमिः कर्मणि वर्त्तत इति वेदि-
तव्यम् । एवं हि कर्मस्थक्रियो भवति । अन्यथा कर्तृस्थक्रियत्वात् प्राप्ताना-
ख्येवेति प्रतिषेधोऽनर्थकः स्यात् । अन्तर्भावितख्यार्थसु कर्मस्थक्रियो भवति ।
नमति दण्डं देवदत्तः । नमते दण्डः स्वयमेवेति । यथा ख्यन्तावस्थायाम् ।
यक्चिणोः प्रतिषेध इत्यादि । यक्चिणोः प्रतिषेधे कर्त्तव्ये अन्त्यादीनामपि
तस्य प्रतिषेधस्योपसंख्यानं प्रतिपादनं कर्त्तव्यमित्यर्थः । प्रतिपादनन्तु नति
योगविभागादिष्टसिद्धार्थात् कर्त्तव्यम् । णीति हेतुमसिच इतरस्य च
गेर्ग्रहणम् । हेतुमसिच् । कारयति कटं देवदत्तः । कारयते कटः स्वयमेवेति ।
यकि प्रतिषेधे शप् । अचीकरत कटः स्वयमेवेति । चिणि प्रतिषेधे णिञ्-
त्यादिना (३।१।४८) चङ् । णी (७।४।१) चङुपाधाया ऋस्व इति ऋस्वः ।
चङीति (६।१।११) द्विर्वचनम् । अभ्यासकार्यम् । इतरो णिः । पुच्छभाण्ड-
चीवरासिङ् (१।१।२०) । उत्पुच्छयते गां गोपः । उत्पुच्छयते गौः स्वयमेव ।
यकि प्रतिषेधे शप् । एवमुत्तरत्वापि वेदितव्यम् । उदपुच्छत गौः
स्वयमेवेति । चिणि प्रतिषेधे पूर्ववच्चङ् । एवमुत्तरत्वापि वेदितव्यम् । अन्य
ग्रन्थ सन्दर्भे । चुरादौ ग्रन्थिग्रन्थी पठ्यते । आधृषादेति (ग,सु, २०२)
विभाषाणिचौ । तयोर्यदा णिज् नास्ति तदोदाहरणे । अन्यथा णीत्येवं
सिद्धिः । ग्रन्थति ग्रन्थं देवदत्तः । ग्रन्थते ग्रन्थः स्वयमेव । अग्रन्थिष्ट
ग्रन्थः स्वयमेव । ग्रन्थति मेखलां देवदत्तः । ग्रन्थते मेखला स्वयमेव ।
ग्रन्थ ग्रन्थ सन्दर्भे इति क्रादावपि पठ्यते । तयोरप्ययं प्रतिषेधः । अग्र्यीते
मेखलां देवदत्तः । अग्र्यीते मेखला स्वयमेव । ई ह्रस्वघोरितीच्चम् (६।४।११३) ।
अग्रन्थिष्ट मेखला स्वयमेव । अग्र्यीते ग्रन्थं देवदत्तः । अग्र्यीते ग्रन्थः स्वयमेव ।
अग्रन्थिष्ट ग्रन्थः स्वयमेव । ब्रूते कथां देवदत्तः । ब्रूते कथा स्वयमेव । पूर्ववच्छपा-
लुक् । अवोचत कथां देवदत्तः । अवोचत कथा स्वयमेव । ब्रूवो (२।४।५३)
वचिरिति वचिरादेशः । अस्यतिवक्तिव्यातिभ्योऽ (३।१।५२) डित्यडादेशः ।
वच (७।४।२०) उम् । अन्तर्भावितख्यत्वात् कर्मस्थक्रियात्वं वेदितव्यम् ।
आत्मनेपदाकर्मकाणामिति । आत्मनेपदविधावकर्मका ये धातवो गृह्यन्ते त
आत्मनेपदाकर्मकाः । विकुर्वते सेन्धवाः स्वयमेवेति । आत्मनेपदेष्वनत

७।१।५) इत्यदादेशः । व्यकृषत सैम्भवाः स्वयमेवेत्यत्रापि कृजो विपूर्वाद-
कर्मकाश्चेत्या(१।३।३५)त्मनेपदविधानादात्मनेपदाकर्मकत्वम् । अत्रापि वल्गने
वर्तमानः करोतिरन्तर्भावित्वर्थः कर्मस्थक्रियो भवति ।

६० । कुषिरजोः प्राचां श्यन् परस्मैपदश्च ।

रञ्जेः कृतानुनासिकलोपनिर्देशो लाघवार्थः । यगात्मनेपदयोरपवादा-
विति । श्यन् यकोऽपवादः । परस्मैपदत्वात्मनेपदस्य । रज्यतीति । अनिदिता-
मित्यनुनासिकलोपः (६।४।२४) । प्राग्यहणं विकल्पार्थमिति । एतेन
पूजार्थतामपनयति । पूजार्थं तस्मिन् विकल्पो न लभ्येत । कुष्यत इत्यादिना
विकल्पार्थं प्राग्यहणे यदिष्टं सिध्यति तद्दर्शयति । स्यादिविषये चेत्यादि ।
आदिशब्देन तासिप्रभृतोनां ग्रहणम् । चुकुषे ररञ्ज इति लिट् । आत्मने-
पदम् । तत्प्रत्ययः । तस्यैशादेशः । कोषिषीष्टेत्याशिषि लिङ् । सीयुट् । सुट्
तिथोरिति (३।४।१०७) सुट् । लघूपधगुणः । पत्वम् । ण्वुच्च । रङ्गोष्टेति ।
एकाच इतीट् प्रतिषेधः (७।२।१०) । चोः कुरिति (८।२।३०) कुत्वं गकारः ।
खरि चेति (८।४।५५) चत्वं ककारः । अकोषि । अरञ्जीति ।
लुङ् । चिण् ।

६१ । धातोः ।

यङ्विधौ धातोरित्यधिकारादिति । धातोरैकाच (३।१।२२) इति यङ्विधौ
यद् धातुग्रहणं तस्यैहाधिकारादित्यर्थः । इयञ्च धातुग्रहणस्यानर्थकत्वे युक्तिः ।
कदुपपदसंज्ञार्थन्विति । आनर्थक्यमपाकरोति । ननु च पूर्वणापि धातु-
ग्रहणेन कदुपपदसंज्ञे सिध्यत एव । किं पुनर्धातुग्रहणेनेत्यत आह अस्मिन्नि-
त्यादि । अस्मिन्नेवेत्यवधारणं द्रष्टव्यम् । यदि पूर्वत्रापि धात्वधिकारे कदुपपदे
स्यातामिह करिष्यतीति स्वप्रत्ययस्य कदतिङिति (३।१।६२) कृतसंज्ञा स्यात् ।
ततश्च कृततदितममासाश्चेति (१।२।४६) प्रातिपदिकसंज्ञा प्रसज्येत । तस्याश्च
मत्यां सुनुत्यप्तिः । चि लुङोक्त्यत (३।१।४३) च तत्रोपपद(३।१।६२)मिति
लुङोऽप्युपपदसंज्ञा स्यात् । ततश्च लुङ्युपपदे चिरित्ययमर्थश्च सम्भाव्येत ।
तस्मादिह धात्वधिकारे कदुपपदसंज्ञे यथा स्यातां पूर्वत मा भूतामिति

पुनर्धातुग्रहणम् । अथाधिकारिणेति संज्ञे विधास्येति प्रत्ययसंज्ञावत् । तेन पूर्वत्र न भविष्यतीति चेत् ? नहि । सिंहावलोकितन्यायोऽप्यस्ति । अधिकारेण विधाने पूर्वत्रापि सम्भाव्येयाताम् । तत्र व्याख्यानं कर्त्तव्यम् भवेत् । व्याख्यानाच्च लघु धातुग्रहणं भवति । अवश्यञ्चान्यार्थं धातुग्रहणं कर्त्तव्यम् । तदन्यार्थं क्रियमाणं क्तदुपपदसंज्ञाविधावपि विस्पष्टार्थं भविष्यति । तस्मै चान्यार्थतां दर्शयितुमाह आर्धधातुकसंज्ञार्थमित्यादि । चशब्दाद्वासरूपविधानार्थञ्चेत्ययमत्रार्थो वेदितव्यः । वाऽसरूपोऽस्त्रियामित्यस्मिन् (३।१।८४) धात्वधिकारेऽसरूपोऽपवादो बाधको यथा स्यात् । पूर्वत्र मा भूत् । तेन क्सादिभिः सिचः समावेशो न भवति । ननु च पूर्वेणापि धातुग्रहणेनार्द्धधातुकसंज्ञा सत्स्यति । किं द्वितीयधातुग्रहणेनेत्यत आह धातोरित्येवमित्यादि । धातोरित्येवं धातुशब्दमुच्चार्य विहितस्यार्धधातुकसंज्ञा यथा स्यादित्येवमर्थं पुनर्धातुग्रहणमित्यर्थः । किमर्थं पुनर्धातोरित्येवं विहितस्यार्धधातुकसंज्ञोच्यत इत्याह इह मा भूदिति । असति द्वितीये धातुग्रहणे लूभां लूभिरित्यत्रार्धधातुकसंज्ञा स्यात् । भवति ह्यत्र धातोः परः प्रत्ययः क्तिवन्ता धातुत्वं न जहतीति क्त्वा । आर्धधातुकत्वे सत्यार्धधातुकलक्षण इदं प्रसज्येत । द्वितीयं तु धातुग्रहणं क्रियमाणं सामर्थ्याच्छब्दपदात्मकं भवति । तेनायमर्थो लभ्यते । धातोरित्येवं धातुसंशब्दनेन यो विहितः स आर्धधातुकसंज्ञो भवतीति । तेन लूभ्यामित्यादावार्धधातुकत्वं न भवति । नहीह धातोरित्येवं प्रत्ययो विहितः । किं तर्हि ? प्रातिपदिकादित्येवम् (४।१।१)।

६२ । तत्रोपपदं सप्तमीस्थम् ।

सप्तम्या निर्दिष्टमित्यनेन सप्तमीस्थमित्यस्यार्थमाचष्टे । शब्दस्य हीयं संज्ञा विधीयते । स च कः सप्तमीस्थो भवति ? यस्याः सप्तम्या निर्देशः । कुश्चका इत्युपपदसंज्ञायामुपपदमतिङिति (२।२।१८) समासः । गतिकारकोपपदात् क्तदित्युत्तरपदस्य (६।२।१३८) प्रकृतिस्वरत्वं भवति । स्थग्रहणमित्यादि । निर्दिश्यतेऽनेनेति निर्देशः । सप्तमी निर्देशो यस्य स सप्तमौ निर्देशः । तत्प्रतिपत्त्यर्थं स्थग्रहणम् । एतदुक्तं भवति । सूत्रे यत् सप्तम्या निर्दिष्टं तत्

संज्ञित्वेन प्रतिपत्तिर्यथा स्यादित्येवमर्थं स्थग्रहणम् । यदि पुनः स्थग्रहणं न क्रियेत ततः किं स्यादित्यत आह इतरथा हीतग्रादि । इतरथा ह्यक्रियमाणे स्थग्रहणे संज्ञाविधौ प्रत्ययग्रहणे तदन्तविधिर्नास्तीति सेव सप्तम्युपपदसंज्ञां प्रतिपद्येत । नचासतः संज्ञिनः संज्ञा युक्तेति यत्र श्रूयते सप्तमी स्तम्बेरम इत्यादौ तत्रैव स्यात् । स्यादेतत् । नैतत् प्रत्ययग्रहणम् । किं तर्हि ? सप्तमीशब्दस्य स्वरूपस्य ग्रहणमित्याह यत्नेत्यादि । गतार्थम् । स्थग्रहणात् वित्यादि । स्थग्रहणे तु क्रियमाणे ग्रन्थाधिकत्वात् सूत्रे यस्य सप्तम्या निर्देश-स्तत् संज्ञित्वेन निर्दिश्यते । तेन सर्वं सिद्धं भवति । येषामियं संज्ञेयते तेषां सर्वेषामेव सूत्रे सप्तमीनिर्देशात् । तथाहि स्तम्बकर्णयोरित्यत्र (३१।१३) स्तम्बकर्णशब्दौ सूत्रे सप्तम्या निर्दिष्टौ । सप्तम्यां जनेर्ड (३२।८७) इत्यत्राप्युपसरादयः । कर्मण्यस्त्वित्यापि (३२।१) कर्माभिधायिनः कुम्भप्रभृतयः । ननु च लाघवाय संज्ञाकरणम् । तत् किमर्थं गुर्वी संज्ञा क्रियत इत्याह गुरुसंज्ञाकरणमित्यादि । उपशब्दः सामीप्ये । उपोच्चारितं पदमुपपदमित्यन्वर्थसंज्ञाविज्ञाने सति समर्थपरिभाषाव्यापारी यथा स्यादित्येवमर्थं गुरुसंज्ञाकरणम् । समर्थपरिभाषोपस्थाने सति यदिष्टं सम्पद्यते तद्दर्शयितुमाह पश्य कुम्भमित्यादि । अन्वर्थसंज्ञायां हि सत्थामुप-पदाश्रयः प्रत्ययः पदविधिर्भवति । यत्र च पदगन्धोऽप्यस्ति तत्र समर्थपरि-भाषोपतिष्ठते । तेन पश्य कुम्भं करोति कटमित्यत्र कर्मण्यन् न (३१।१) भवति । नहीह कुम्भस्य करोतिना सामर्थ्यम् । किं तर्हि ? पश्येत्यनेन । पदशब्दोऽप्यत्रान्वर्थ एव । न पारिभाषिकः । तथाहि सुबन्तस्य पदसंज्ञा चोपपद-संज्ञाविधानकाले सुबन्ततयास्ति । यस्मादुपपदसंज्ञायां विहिततायामुपपदा-श्रयेऽपि प्रत्यय उपपदसमासोऽपि गतिकारकोपपदानां कृद्भिः समासवचनं प्राक् सुवृत्तत्तेरिति (प, ७६) सुवृत्तपत्त्या भवितव्यम् । तस्मादन्वर्थोऽयं पदशब्दः । पद्यतं गम्यतेऽर्था येन तत् पदमिति । तत्रग्रहणं सप्तमीस्थस्य प्रत्ययोत्पत्तिं प्रति निमित्तभावे सत्युपपदसंज्ञा यथा स्यादित्येवमर्थम् । असति हि तत्रग्रहणे कर्मण्युपपदेऽनुपपदेऽपि प्रत्ययः स्यात् । यस्तु कर्मणीति सप्तम्या निर्देशः स यदा सप्तम्यन्तः सन्नवति तदा तस्योपपदसंज्ञार्थः स्यात् । ननु तस्मिन् सत्येव

प्रत्ययेन भवितव्यमित्येषोऽर्थो लभ्यते । तस्माद् यथोक्तप्रयोजनार्थं तत्र ग्रहणम् । ननु चानन्तरस्य धात्वधिकारस्य निर्देशार्थं तत्रग्रहणं कस्माद् भवति ? तत्रैतस्मिन् धात्वधिकारेऽनन्तर उपपदसंज्ञा यथा स्यादिति नैतदस्ति । अधिकारादप्येतत् सिद्धम् । उपपदसंज्ञाधिकारिण्यते । तेन वक्ष्यमाणेषु संज्ञेषु संज्ञा भविष्यतीति नार्थ एतदर्थेन तत्रग्रहणेन । तत्रैतस्मिन्नित्यादिस्तु वृत्तिग्रन्थ एव सुवीर्यते । एतस्मिन् धात्वधिकारे यत् सप्तम्या निर्दिष्टं तदुपपदसंज्ञं भवति । तत्र च निमित्ते प्रत्यय इत्येषोऽर्थः सोपस्कारत्वाद् वृत्तिग्रन्थस्य लभ्यते ।

८३ । कृदतिङ् ।

कर्त्तव्यमिति । कृत्संज्ञायां सत्यां कृत्तद्धितसमासाश्चेति (१.२।४६) प्रातिपदिकसंज्ञा । चीयादिति । आशिषि लिङ् । लिङाशिषीत्याह्वधातुकसंज्ञा (३।४।११६) । अतिङिति यदि नोच्येत तिङोऽपि कृत्संज्ञा स्यात् । ततश्च कृत्सार्वधातुकयोरिति (७।४।२५) दीर्घत्वं न भवेत् । अतिङिति तु सत्यकृदयकारत्वाद् भवति ।

८४ । वाऽसरूपोऽस्त्रियाम् ।

अपवादविषयमुत्सर्गं नाभिनिविशत इत्येष उत्सर्गधर्मः । कृताञ्च केषाञ्चिदुत्सर्गाणामपवादविषये प्रवृत्तिरिच्छते । सा च वचनमन्तरेण न सिध्यतीति तदर्थमिदम् । ननु चारभ्यमाणेऽप्येतस्मिन् नैवायमर्थः सम्पद्यते । तथाह्यस्योत्सर्गेण वा सम्बन्धः स्यादपवादेन वा । उभाभ्यां वा । तत्र यदि पूर्वकल्प आश्रयेत तदा वाशब्देन विकल्पार्थेनोपस्थापितयोर्भावाभावयोरस्यायमर्थः स्यात् । उत्सर्गोऽसरूपोऽस्त्रियां पक्षे भवतीति पक्षे न भवतीति । तथा चापवादस्य स्वस्मिन् विषये नित्याप्राप्तिः स्यात् । नह्यनेनापवादस्य किञ्चित् कृतम् । तेन सहास्यासम्बन्धात् । न च बाधकेऽपवादेऽविकल्पा प्रवृत्ति मनुभवति सति तत्रोत्सर्गः प्रवृत्तितु मुल्लङ्घत इति स्वविषय एव विकल्पः प्रवर्त्तते । अथ द्वितीयस्तदायमर्थः स्यात् । असरूपोऽपवादोऽस्त्रियां विकल्पेन भवतीति । एवमपि नैवोत्सर्गस्यापवादविषये प्रवृत्तिर्लभ्यते ।

उत्सर्गोऽपवादविषयं परिहरति । तदपवादस्य बाधकत्वात् । तच्च बाधकत्व-
 मस्मिन्नपि पक्षे तदवस्थमेव । न ह्यनेन तदपनीतम् । किं तर्हि ? स्वस्मिन्
 विषये तस्य भावाभावौ प्रतिपादितौ । पक्षे भवति पक्षे न भवति । नचान्य-
 द्द्वचनमस्ति यतोऽपवादविषयमुत्सर्गोऽध्यास्ते । अपवादस्याभावपक्षे प्राप-
 कवचनमन्तरिणापि उत्सर्गो भविष्यति । प्रतिबन्धाभावादिति चेत् ? सत्यमेतत्
 कार्यबाधायाम् । शास्त्रबाधायाम् यत् कार्यस्य विधायकं तदपवादेन
 बाध्यमानं तद्विषयपरीहारिणैव प्रवर्त्तत । तस्मिन् प्रवृत्ते पश्चादपवादे
 विकल्पेन प्रवृत्तिमनुभवत्यपि तद्विषय उत्सर्गप्रवृत्तिर्न सम्भवति । सामान्य-
 शास्त्रस्यातद्विषयत्वात् । अस्तु कार्यबाधापक्ष इति चेत् ? न । अयुक्त-
 त्वात् । न ह्यबाधिते विधायके शास्त्रे तत्कार्यबाधा युज्यते । निदानो-
 च्छेदेन हि निदानिन उच्छेदः शक्यते कर्तुम् । नान्यथा । नहि प्रदीपे
 ऽनुच्छिन्ने तत्प्रभोच्छिद्यते । तस्मादपवादः शास्त्रमेव बाधते । तस्मिंश्च
 बाधिते सत्यपवादाभावपक्षेऽपि नैवोत्सर्गस्यापवादविषये प्रवृत्तिः स्यात् ।
 अथ तृतीयः पक्षस्तदायमर्थः स्यात् । उत्सर्गोऽसरूपोऽस्त्रिया वा भवति ।
 अपवादोऽपीति । एवमपि तयोः स्वस्मिन् विषये विकल्पोन प्रवृत्तिः स्यात् ।
 नतूत्सर्गस्यापवादविषये । पूर्वोक्तादेव हेतोः । तस्मात् क्रियमाणेऽप्येतस्मिन्
 नैवाभिमतोऽर्थः सम्पद्यत इति यो देशयेत् तं प्रत्याह असरूपोऽपवाद-
 प्रत्ययो वा बाधको भवतीति । एतेनापवादस्यानेन सम्बन्धौ नतु भावा-
 भावौ विकल्पेते । किं तर्हि ? पक्षे बाधकत्वमिति दर्शयति । एवञ्च
 यस्मिन् पक्षेऽपवादो बाधको न भवति तस्मिन् विषये प्रतिबन्धाभावादुत्सर्गः
 प्रवर्त्तत इति सिध्यति समावेशः । स्वराधिकारविहितं प्रत्ययं वर्जयित्वेति । कथं
 पुनरस्त्रियामिति वचनादेशोऽर्थो लभ्यते ? एवमन्यते । 'स्त्रीग्रहणमिह स्त्र्यर्थे ।
 स्त्रितेन चाधिकारावगतिर्भवति (१।३।११) । तेन स्वराधिकारविहितमाश्रित्य
 यावत्सर्गोपवादी विहितौ तद्विषये प्रतिषेधो विज्ञायत इति । अथैवं कस्मान्न
 विज्ञायते स्त्रियामभिधेयायामसरूपोऽपवादो बाधको वा न भवतीति ?
 एवमशक्यं विज्ञातुम् । एवं हि विज्ञायमाने लब्धा लवितव्येति यद्विषये
 तयो न स्यात् । एवं तर्हि कस्मान्न विज्ञायते ? स्त्रियामित्येवं स्त्रीशब्द-

संशब्देन न्यायः प्रत्ययो विहितः स इह स्त्रीशब्देनोक्तः । तत्र स्त्रियामित्येवं विहितेऽसरूपोऽपवादो बाधको वा न भवतीति ? एवमशक्यं विज्ञातुम् । एवं हि विज्ञायमाने व्यावक्रोशी व्यावक्रुष्टिरिति णचो विषये क्तिनः प्रवृत्तिर्न स्यात् । यस्मात् कर्मव्यतीहारे णच् स्त्रियामिति (३।३।४३) णच् विहितः । स्त्रियां क्तिन्नपि । तस्मात् पूर्वोक्त एवार्थः । यद्येवं क्त्वुत्तुमुन्खलर्थेऽपि (प, ६८) परिभाषा न प्राप्नोति । तेषामस्त्राधिकारविहितत्वात् । नपुंसके भावे क्तः (३।३।११४) । क्त्वुत् च (३।३।११५) । हसितं हसनम् । तयोर्विषये भाव इति (३।३।१८) घञपि प्राप्नोति । समानकर्तृकेषु (३।३।१५८) तुमुन् । इच्छति भोक्तुम् । तस्य विषय इच्छार्थेषु लिङ्लोटोऽपि (३।३।१५७) प्राप्नोतः । आतो (३।३।१२८) युच् । ईषत्पानम् । तस्य विषय ईषद्दुःसुषु क्च्छा-क्च्छार्थेषु (३।३।१२६) खलति खलपि प्राप्नोति । वावचनस्य व्यवस्थित-विभाषात्वात् न भवतीत्यदोषः । ण्वुल् (३।३।१०३) ढच् आवित्युत्सर्गाविति । सामान्य-विहितत्वात् । इगुपधञ्जाप्रोक्तिरः (३।३।१३५) क इत्यपवादः । विशेषविहित-त्वात् । कर्मण्यस्त्युत्सर्गः (३।३।१३१) । आतश्चोपसर्ग इति (३।३।१३६) कप्रत्ययो-ऽपवादः । ननु चानुबन्धकतेनासारूप्येण सोऽप्यसरूप इत्याह । नानुबन्धकत इत्यादि । अत्र ददातिदधाल्योर्विभाषेति (३।३।१३८) विभाषाग्रहणं ज्ञापकम् । यदि ह्यनुबन्धकतमसारूप्यं स्याद् विभाषाग्रहणमनर्थकं स्यात् । अनुबन्ध-कतादसारूप्यादेव हि श्लाघाधेत्यादि (३।३।१४१) सूत्रेण पक्षे णो भविष्यति ।

८५ । कृत्याः प्राङ् ण्वुल्ः (M) ।

कृत्या इति बहुवचनेन निर्देशो बहुत्वात् संज्ञिनाम् । अथवा ऽनुक्तकृत-प्रत्ययसंग्रहार्थं बहुवचनम् । तेन केलिमर उपसंख्यानमित्येतत् कर्तव्यम् भवति । ण्वुल् ढच् आविति वक्ष्यतीति । अथ रोगाख्यायां ण्वुल् बहुलमित्यस्य (३।३।१०८) ण्वुलोऽवधित्वं कस्मान्न विज्ञायते ? ज्ञापकात् । यदय महं कृत्यढचञ्चेति (३।३।१६८) कृत्यग्रहणं कृत्वा ढज्यग्रहणं करोति ततो ज्ञायते

(M) The real Rule is कृत्याः । The portion प्राङ् ण्वुल्ः is inserted by the इति-कार । Says हरदत्तमिश्र “कृत्या इत्येताददेव सूत्रं पठितं सूत्रकारेण । इति कारस्तु भाष्ये पूर्वपक्षरूपेण पठितं सूत्रं प्रविशेत् । विचिता हि इति कृतिर्इति कारेण ।” भट्टोजि too supports हरदत्त ।

नास्त्रावधिलमिति । अन्यथा त्वचोऽपि कृत्यत्वाद् भेदेनोपादात्मनर्थकं स्यात् । यद्येवं प्राग्वचनमनर्थकं स्यात् । अतएव ज्ञापकात् त्वच इयं संज्ञा न भविष्यति । नैतदस्ति । असति ह्येतस्मिन् ज्ञापकात् त्वच एव न स्यात् । शुलस्तु स्यादेव । स्यादेतत् । योगापेक्षं ज्ञापकम् । एतस्मिन् योगे कृत्यसंज्ञा भवतेऽर्थोऽर्थस्तृज्ग्रहणेन ज्ञाप्यते । तेन शुलोऽपि न भविष्यतीति । एवमन्येषामजादीनां स्यात् । प्रतिपत्तिगौरवञ्च स्यात् । योगापेक्षस्य ज्ञापकस्य दुर्विज्ञानत्वात् ।

६६ । तव्यत्तव्यानीयरः ।

तकाररेफौ स्वरार्थाविति । तकारस्तित् (६।१।१८५) स्वरितमिति स्वरितार्थः । रेफ उपोक्तमं रित्तीति (६।२।२१७) मध्योदात्तार्थः । वसे स्तव्यत् कर्त्तरि णिच्चेति । वस निवास इत्यस्मात् कर्त्तरि तव्यत्प्रत्ययो भवति । स च णिद् भवतीति । नच्चेतद् वक्तव्यम् । कृत्यल्युटो (३।३।११३) बहुलमिति भिन्नत्वात् । वसतीति वास्तव्यः । णित्वाट्टिः । केलिमर उपसंख्यानमिति । उपसंख्यानशब्दस्य प्रतिपादनमर्थः । प्रतिपादनन्तु प्रागेव कृतम् । पुनरपि क्रियते । कृत्यलुटो बहुलमिति (३।३।११३) बहुलवचनात् केलिमरप्रत्ययोऽपि कृत्यो भविष्यति । ककारः कित्कार्यार्थः । रेफः स्वरार्थः । स्वयमेव पच्यन्ते पचेलिमा भाषाः । शब्दगतिस्वाभाव्यादत एव बहुलवचनाच्च कर्म-कर्त्तर्येव भवति । नान्यत्र ।

६७ । अचो यत् ।

तकारो यतोऽनाव इति (६।१।२१३) विशेषणार्थ इति । आद्युदात्तार्थः । गेयमिति कै गे शब्दे । आदेव (६।१।४५) उपदेशेऽगितीत्यात्तम् । ईद् (६।४।६५) यतीत्त्वम् । गुणः । यावतेत्यादि । इह द्विविधा धातवः । हलन्ता भजन्ताश्च । तत्र ऋहलोर्ण्यदिति (३।४।६५) ख्यतं हलन्ताद्व्यति । अतः पारिशेष्यादेवाज्ग्रहणमन्तरेणाप्यजन्तादेव यद् भविष्यतीत्यतोऽज्ग्रहणमपार्थ-कमित्यभिप्रायः । अजन्तभूतपूर्वादिति । अजन्तस्यमौ भूतपूर्वश्चेति कर्म-धारयः । यः प्रागजन्त आसीत् संप्रति तु हलन्त स्ततोऽपि यथा स्वादित्ये-

वमर्थमज्जगृहणम् । दित्थम् । धित्थम् । दाजो धाजञ्च सन् । द्विर्वचनम् ।
 सनि (७।४।५४) मीमेतीस् । अत्र लोपोऽभ्यासस्येत्यभ्यासलोपः (७।४।५८) ।
 सः (७।४।४८) स्यार्धधातुक इति तत्त्वम् । अनुत्पन्न एवार्धधातुके विषयभावेन
 विवक्षिते ऽतो लोप (६।४।४८) इत्यकारलोपः । अस्यामवस्थायामसत्यज्जगृहे
 न स्यात् । अनजन्तत्वात् । तस्मिंस्तु सति भूतपूर्वमजन्तत्वमाश्रित्य
 भवति । पालिकश्चेतत् प्रयोजनं वेदितव्यम् । क्व तस्मिन् पक्षे ? यदार्धधातुके
 विषयभावेन विवक्षिते ऽतो लोपो (६।४।४८) विधीयते । यदार्धधातुकस्तदा
 नेदं प्रयोजनम् । विस्मयार्थन्त्वज्जगृहणं वेदितव्यम् । तकिशसीत्यादि । तक्
 सहने । शसु हिंसायाम् । चते चदे याचने । यती प्रयत्ने । जनी
 प्रादुर्भावे । एषां यत्प्रत्ययस्योपसंख्यानं प्रतिपादनं कर्त्तव्यम् । प्रतिपादनम्
 बहुलजगृहणमाश्रित्य कर्त्तव्यम् । हनो वा वध चेति । हन्तेर्धातोर्यत्प्रत्ययो
 भवति । ण्यतोऽपवादः । वाचयनात् पक्षे ण्यद् भवतीति । यत्प्रत्ययम्
 तत एव बहुलवचनात्तदभ्यते । यदा यद् भवति तदा हन्तेर्वधादेशः ।
 सोऽपि हनो (२।४।४२) वध लिङीतत्र बहुलं (२।४।३८) कन्दसीतप्रतो
 बहुलजगृहणानुवृत्तेर्लभ्यते । घातय इति । हनस्त इति (७।३।३८) तत्त्वम् । हो
 हन्तेरिति (७।३।५४) कुत्वम् ।

६८ । पोरदुपधात् ।

पाक्यम् । वाक्यमिति । चजोरिति (७।३।५४) कुत्वम् । कोप्यम् । गोष्य-
 मिति । कुप क्रोधे । गुप गोपनकुत्सनयोः । गुप व्याकुलीकरणे । आष्य-
 मिति । आश्रु व्याप्ती ।

६९ । शकिसहोश्च ।

१०० । गदमदचरयमश्चानुपसर्गे ।

अनुपसर्ग इति । सुव्यत्ययेन पञ्चम्यर्थे समी । अतएवाह अनुप-
 सर्गेभ्य इति । अविद्यमानोपसर्गेभ्य इत्यर्थः । अथैवं कस्मान्न विज्ञायत
 उपसर्गादन्यो ऽनुपसर्ग इति । अशक्यमेवं विज्ञातम् । एवं हि विज्ञायमाने
 केवलेभ्यो न स्यात् । नजिवयुक्तन्यायेनोपसर्गसदृशस्य सुबन्तस्य गृहणे सति

वदः सुपि क्वप् चेत्यत्र (३।१।१०६) पुनः सुब्रह्मणमनर्थकं स्यात् । अस्यै-
वानुपसर्गस्य तत्रानुवृत्तेः । तस्मात् पूर्वोक्त एवार्थो युक्तः । नियमार्थमिति ।
अनुपसर्गादेव यथा स्यात् । सोपसर्गात्मा भूदिति । चरेरित्यादि । सोपसर्गार्थ-
मिदम् । चरेर्धातोराडि चोपपदे यङ्भवतीति । अगुरावभिधेये । स तु
ज्ञापकादेव सिध्यतीति नोपसंख्येयः । यदयमाश्चर्यमनिते (६।१।१४७)
सम्माननोत्सृजनाचार्य्यकरणेत्यादि (१।३।३६) करोति ततो ज्ञायते
चरेराडि चागुरौ यद् भवतीति । आचर्य्यं देश इति । गन्तव्य इत्यर्थः ।
गुरुपनेता ।

१०१ । अवद्यपण्यवर्ग्या गृह्यपणितव्यानिरोधेषु ।

अवद्यमिति । वदेर्नञ्चापपदे वदः सुपि क्वप् चेति (३।१।१०६) यत्क्वप्पोः
प्राप्तयोर्यदेव निपातयते । अनुद्यमिति । यजादित्वात् संप्रसारणम् । नलोपो
(६।३।७३) नञः । तस्मान्नुडचीति (६।३।७४) नृट् । पण्यमिति । पण्ये-
वकारार्थस्य ण्यति प्राप्ते यन्निपातयते । पाण्यमिति । स्तोतव्यमित्यर्थः ।
वर्त्येति । वृडो ण्यति प्राप्ते यन्निपातयते । स्त्रियामित्यनेन सूत्रे लिङ्गनिर्देशस्य
तन्मतां दर्शयति । अप्रतिबन्ध इति । अनेनानिरोधशब्दस्यार्थमाचष्टे ।
अप्रतिबन्धः प्रसराविघात इत्यर्थः । इत्येति निरोधनीया । प्रसरविघातोऽस्याः
कर्त्तव्य इत्यर्थः । एतच्च वृज एतिमुगास्विति (३।१।१०८) क्वपि कृते
ङ्गस्वस्य पिति कृतीति (६।१।७१) तुक् च रूपम् । वार्या ऋतिज इति ।
वृड एतद् रूपम् । ऋत्विजो हि धनेन संविभक्तव्या इत्यस्यनिरोधः ।
स्त्रीलिङ्गता तु नास्तीति । ण्यदेव भवति । नन्वेतिमुगास्विति (३।१।१०८)
क्वपा भवितव्यम् । नैतदस्ति । वृजो हि तत्र ग्रहणम् । वृडश्चात्रोदाहरणम् ।

१०२ । वहां करणम् ।

१०३ । अर्थ्यः स्वामिवैश्ययोः ।

वक्तव्यमिति । व्याख्येयमित्यर्थः । तत्रेदं व्याख्यानम् । तन्त्रेणेह
वाच्यशब्दावुच्चारितौ । तत्रैक आद्युदात्तः । अपरोऽन्तोदात्तः । य आद्युदात्तः
म वैश्ये निपातयते । इतरस्व स्वामिनीति ।

१०४ । उपसर्ग्या काल्या प्रजने ।

प्राप्तकाला काल्येति । तदस्य प्राप्तमितानुवर्त्तमाने (५।१।१०४) कालाद्
(५।१।१०७) यदिदित् यत् । प्रजननं प्रजनः । भावे घञ् । जनिवध्योश्चेति
(७।३।३५) वृद्धिप्रतिषेधः । उपसर्ग्येति । उपसंक्रमणीयेत्यर्थः ।

१०५ । अजर्य्यं सङ्गतम् ।

जीर्य्यतेरिति । जृष् भृष् वयोहानौ । सङ्गमन इति । सङ्गमनं सङ्गतिः ।
ल्युट् चेति (३।३।११५) ल्युट् । एतेन सङ्गतमित्यत्र नपुंसके भावे क्त (३।३।११४)
इति दर्शयति । कर्त्तरि यत्प्रत्ययो निपात्यत इति । वृजादीनामपवादः ।
अजरितेति वृच् ।

१०६ । वदः सुपि क्यप् च ।

अनुपसर्ग इति वर्त्तत इति । ननु च सत्सृष्टिष्वेत्यादौ (३।३।६१) सूत्रे
वक्ष्यतेऽतदुपसर्गग्रहणं ज्ञापनार्थम् । अन्यत्र सुव्यग्रहण उपसर्गग्रहणं न भव-
तीति । एवञ्च ततएव ज्ञापकादुपसर्गे न भविष्यतीति किमिहानुपसर्गग्रहणानु-
वृत्त्या ? विस्मयार्थमित्येके । तत्र वाज्ञापनार्थमुपसर्गग्रहणं कर्त्तव्यम् ।
इह वानुपसर्गमनुवर्त्यमिति विकल्पदर्शनार्थमित्यपरे । ब्रह्मोद्यमिति ।
ब्रह्मणो वदनमित्यर्थः । भावे क्यप् । पूर्ववत् संप्रसारणम् । आद्
गुणः (६।१।८७) । उपपदसमासः ।

१०७ । भुवो भावे ।

यत् तु नानुवर्त्तत इति । पूर्वसूत्रे चानुकृष्टत्वात् । ब्रह्मभूयं गत इति ।
ब्रह्मत्वं प्राप्त इत्यर्थः । ननु च तयोरेव कृत्यक्तखलर्था (३।४।७०) इति भाव-
कर्मणोः कृत्या विधीयन्ते । अनुपसर्ग इति चानुवर्त्तते । अनुपसर्गश्च भवति
रक्तश्लेक इति सामर्थ्याद् भाव एव भविष्यति । न कर्मणि । किं भावग्रहणेन-
त्याह भावग्रहणमुत्तरार्थमिति । एतेन हनस्त (३।१।१०८) चेत्यत्रोपयोगमाह
तत्र भाव एव यथा स्यात् । भव्यमिति । अचो (३।१।१०९) यत् । धातोर्भुणः ।
धातो (६।१।८८) स्तन्निमित्तस्यैवेत्यवादेशः ।

१०८ । हनस्त च ।

ब्रह्मइत्येति । ब्रह्मणो हननमित्यर्थः । घात इति । पूर्ववत् तत्त्व-
कुत्वे । किमर्थं पुनर्घञ् प्रत्युदाङ्गियते ? न खदित्याह खत्वित्यादि ।
तत्रैव युक्तिमाह अनभिधानादिति । अभिधानलक्षणा हि कृततद्धितसमासा
भवन्ति । नच हन्तेर्विहितेन ख्यता भावः शक्यतेऽभिधातुम् । तथाहि घात्य
इत्युक्ते कर्मव प्रतीयते । न भावः ।

१०९ । एतिसुशास्वृदजुषः क्यप् ।

शिश्व इति । शास् अनुशिष्टौ । शास् इदङ् (६।४।३४) हलोरिति च्वम् ।
शासिक्सीति (८।३।६०) षत्वम् । आट्य इति । टङ् आदरे । आङ्पूर्वः ।
जुष इति । जुषी प्रीतिसेवनयोः । अथ किमर्थं क्यङ्ग्रहणम् ?
यावता वदः (३।१।१०६) सुपि क्यप् चेत्यतः क्यङ्ग्रहणं मनुवर्त्तत
एवेत्यत आह क्यविति वर्त्तमान इत्यादि । बाधकबाधनार्थमिति ।
एतद् विभ्रष्टीकर्त्तुमाह ओरावश्यक (३।१।२५) इति । मृगहणस्यावकाशो
यत्नावश्यकं न विवक्ष्यते नित्य इति । ओरावश्यक (३।१।२५) इत्य-
स्यावकाशोऽन्यो धातुः । अवश्यलाभ्यमिति । इहोभयं प्राप्नोति । अवश्य-
नित्य इति । परत्वाद् बाधको ण्यत् स्यात् । पुनः क्यङ्ग्रहणात् तमपि
बाधित्वा क्यप् भवति । ह्यङ्ग्रहेण ह्यञो ग्रहणमिष्यते । न टङ् इति । तत्
कथम् ? कुषिरजो रित्यादेः (३।१।८०) सूत्रादिह परस्मैपदग्रहणमनुवर्त्तते । तेन
ह्यङ्ग्रहो विशिष्यते । परस्मैपदस्य यो ह्यङ्ग्रह इति । कथं परस्मैपदस्य ह्यङ्ग्रहः ?
यस्य परस्मैपदं प्रति निमित्तभावो दृष्टः । ह्यञ एवोभयपदिनः स दृष्टः । न
टङ् । तस्य नित्यात्मनेपदित्वात् । तेन ह्यञ एव ग्रहणं भवति । न टङ् ।
शंसिदुहीत्यादि । एभ्यः शंसिप्रभृतिभ्यो वा क्यप् भवतीति तदर्थरूपं
व्याख्येयमित्यर्थः । व्याख्यानन्तु तदेव बहुलग्रहणमाश्रित्य कर्त्तव्यम् ।
शस्यमिति । शन्सु स्तुतौ । अनिदितामिति (६।४।२४) न लोपः । शुद्धमिति ।
गृह संवरणे । आङ्पूर्वादङ्गेरित्यादि । उपसंस्थानशब्दस्य प्रतिपादनमर्थः ।
तच्च पूर्ववत् । अञ्चू व्यक्तिसंज्ञकान्तिगतिषु । पूर्ववत्तलोपः । इयञ्च सर्पिषः

संज्ञा । कथमुपेयमिति ? इण एतद्रूपमिति मन्यमानस्य प्रश्नः । ईङ् एतद्रूपमिति । ईङ् गतावित्यस्याचो यदिति (३।१।८७) यति सत्येतद्रूपम् । नत्विणः । तस्य हि क्वपि सत्युपेत्यमिति भवितव्यम् ।

११० । ऋदुपधाच्चाकृपिचृतेः ।

कृपिचृती वर्जयित्वेति । कृप् सामर्थ्ये चृती हिंसाग्रन्थनयो रित्येतौ त्यक्ता । कृपे लैत्वस्यासिद्धत्वाद्दुपधत्वम् । कल्पमिति । लत्वस्या-
सिद्धत्वाद्कारस्यैवाकारो गुणः । ण्यदेव भवति । कीर्त्त्यमिति । आर्ध-
धातुकविवक्षायां चुरादिणिचो णेरनिटीति (६।४।५१) णिलोपे कृतं
हलन्ततोपजायत इति कृत्वा ऋहलोर्ण्यदिति (३।१।१२४) ण्यदेव भवति ।
हलि चेति (८।२।७७) दीर्घः । ननु चाचो (३।१।८७) यदित्यत्राजग्रहणस्य
प्रयोजनमुक्तम् । अजन्तभूतपूर्वादपि यथा स्यात् । दिव्यम् । धिव्यमिति ।
एवञ्चेन्नापि णिचि लुप्ते यतैव भवितव्यम् । एवं तर्ह्यनित्यस्यन्ताद्युरादय
इतग्रन्थान्तादेवात्र ण्यद् भवतीत्यदोषः । वक्तव्य इति । व्याख्येय इत्यर्थः ।
व्याख्यानन्तु पूर्ववत् । पाणिभ्यां स्रष्टव्या पाणिसर्ग्या रज्जुः । उपपद-
मतिङिति (२।१।१८) समासः । समवपूर्वाच्चेति । सृजेर्ण्यद् भवतीति
सम्बध्यते । चकारः समुच्चये । न केवलं पाणावुपपदे ण्यहक्तव्योऽपि तु
समवपूर्वाच्च ।

१११ । ई च खनः ।

खेयमिति । खनु अवदारणे । नकारस्य ईकारः । आद् (६।१।८७) गुणः ।
अथ किमर्थं दीर्घ आदिश्यते ? यावता ऋस्वेऽपि कृते आद् गुणेन भवितव्यम् ।
न च ऋस्वस्याद् गुणे कृते कश्चिद् विशेषः । स्यादेतत् । एकादेशस्तु तुग्-
विधावसिद्धौ वक्तव्यः । तत्र यदि ऋस्व आदिश्यते तदा ऋस्वस्याद् गुणे कृते
तुग्विधावसिद्धत्वाद् ऋस्वाग्रयसुक् स्यात् । दीर्घादेशे तु न भवति । अतो
दीर्घादेशो वक्तव्य इति । एतच्च नास्ति । यस्मात् पदान्तपदाद्यो र्य एका-
देशः स तुग्विधावसिद्धौ वक्तव्यः । न सर्वत्रेत्याह दीर्घनिर्देश इत्यादि ।
अकः (६।१।१०१) सवर्णदीर्घत्वेन द्वयो रिवर्णयोः प्रश्लेषो यथा स्यादित्येवमर्थो

दीर्घनिर्देशः । किमर्थं पुनर्द्वितीय इवर्णः ? यावत्तैकेनैव खेयमिति रूपं सिध्यतीत्यत आह तत्रेत्यादि । द्वयोरिकारयोः प्रश्नेषनिर्देशः । तत्र यो द्वितीय इवर्णः स ये (६।४।४३) चेत्याच्चबाधा यथा स्यादित्येवमर्थः । ये (६।४।४३) विभाषेत्यस्यावकाशः खायते खन्यत इति । अस्यादेशस्यावकाशो यस्मिन् पक्ष आत्वं नास्ति । आत्त्वपक्षे तूभयं प्राप्नोति । उभयप्राप्तावसतीकारे परत्वादन्तरङ्गत्वान्नात्वं स्यात् । अस्मिंश्च सत्यात्वं बाधित्वेकार एव भवति । अन्तरङ्गत्वं पुनरात्त्वस्य यकारसामान्यमाश्रित्य विधानात् । इत्वस्य वहिरङ्गत्वम् । क्वक्-विशेषमाश्रित्य विधानात् ।

११२ । भृजोऽसंज्ञायाम् ।

भर्त्सव्या इत्यर्थ इति । एतेन क्रियाशब्दत्वं भृत्यशब्दस्य दर्शयन् संज्ञाशब्दत्वमपाकरोति । संपूर्वादिभाषेति । असंज्ञायामेवायं क्वपो नित्यं प्रसक्तस्य विकल्पः । एतद् वक्ष्यमाणस्य विभाषाग्रहणस्योभयोरपि योगयोः शेषभूतत्वाद्व्यवस्थितविभाषाविज्ञानाच्च लभ्यते । संज्ञायां पुंसीत्यादि । असंज्ञायामित्यस्य प्रतिषेधस्येति शेषः । एतेन पुंसि प्रतिषेधस्य चरितार्थतामाह यत एवं पुंसि चरितार्थः प्रतिषेधस्ततो न ते भार्या प्रसिध्यति । भार्याशब्दस्तव सूत्रकारस्य मते न प्रसिध्यतीत्यर्थः । पुंसि प्रतिषेधे हि चरितार्थे स्त्रियां क्वपा भवितव्यम् । ननु चासंज्ञायामित्युच्यते । संज्ञाशब्दश्च भार्याशब्दः । तथाहि अविभक्त्यपि देवदत्ते तस्य पत्नी भार्येत्युच्यते । तत् कुतः क्वप्प्रसङ्गः ? न ब्रूमोऽनेन सूत्रेण क्वपा भवितव्यमिति । किं तर्हि ? संज्ञायां समजनिषदेत्यनेन (३।३।८८) । तत्र उत्तरमाह, स्त्रियां भावाधिकारोऽस्तीति । भावाधिकारशब्देनात्र भावस्याभिधेयभावोपगमलक्षणो व्यापारो विवक्षितः । नतु शास्त्रीयोऽधिकारः । स्त्रियां स्त्रीप्रकरणे संज्ञायां समजनिषदेत्यादिना (३।३।८८) क्वपि विधीयमानं भावस्याधिकारः । शब्दशक्तिस्त्राभाव्यात् । तत्र क्वक् विधीयमानो भाव एव भवति । न कर्मणि । तेन भार्या प्रसिध्यतीति । कर्मणीत्यभिप्रायः । यस्मात् स्त्रियां भावाधिकारोऽस्ति । भाव एव वाच्यत्वेन व्याप्रियते । न कर्म । तेन कर्मणि भार्याशब्दः

प्रसिध्यति । स्त्रियां भावाधिकारे हि भाव एव क्यप् भवितव्यम् । कर्मणि तु ण्यतैव ।

११३ । मृजेर्विभाषा ।

ऋदुपधत्वात् प्राप्तविभाषेयम् । ऋदुपधाच्चाकृपिचृतेरिति (३।१।११०) क्यपो विधानात् । परिमाण्यं इति । पूर्ववत् कुत्वम् । मृजेर्हृद्विः (७।२।११४) ।

११४ । राजसूयसूर्यमृषोदयरुच्यकुप्यकृष्टपच्याव्यध्याः ।

राज्ञा सोतव्य इति । वाक्यविशेषेण राजनि तृतीयात् उपपदे कर्मणि निपातनमिति दर्शयति । राजा वेह स्यूत इत्यनेनापि राजनि प्रथमान् उपपदेऽधिकरणे निपातनमिति । षुज् अभिषव इत्यस्मात् क्यप् । तत्र चास्य तुगभावो दीर्घत्वञ्च निपात्यते । सूसर्त्तिभ्यामिति । षू प्रेरणे सृ गतौ । आभ्यां यथाक्रममचो (३।१।६७) यदिति यति प्राप्त ऋहलोर्ष-दिति (३।१।११४) च क्यब् निपातयते । सुवतीति । कर्मणि । काथं लोकान् प्रेरयतीति । तस्मिन् ह्युदिते लोकस्य क्रियाप्रवृत्तिः । पचे यति प्राप्त इति । वदः सुपि (३।१।१०६) क्यप् चेत्यनेन । मृषावदनं मृषोदयम् । क्यप् । संप्रसारणम् । आद् गुणः (६।१।८७) । उपपदसमासः । रोचतेऽसाविति कर्त्तृप्रत्ययान्तेनार्थमुपदर्शयन् कर्त्तरि निपातनं दर्शयति । तृजादौ प्राप्ते क्यम् निपातयते । गुपेरिति । गुप गोपने । गुप् रक्षण इत्यस्य वा । अव्यय्य इति । व्यय भयचलनयोः । अस्मात् कर्त्तरि तृजपवादः क्यम् निपातयते ।

११५ । भिद्योद्धौ नदे ।

उज्जेधेति । उज्ज उज्जगे । कर्त्तरि क्यब् निपात्यत इति । तृजादेरपवादः ।

११६ । पुष्यसिद्धौ नक्षत्रे ।

पुषेः सिधेधेति । पुष पुष्टौ । सिधु संराष्टौ । अधिकरणे क्यब् निपातयति । सुष्टोऽपवादः ।

११७ । विपूयविनीयजित्या मुञ्जकल्कहलिषु ।

विपूर्वात् पवतेरिति । पूङ् पवने । नयतेश्चेति । विपूर्वादित्य-
पेक्षते । यति प्राप्त इति । त्रयाणामप्यजन्तत्वात् । विपूयते विपूयः ।
विनीयते सिद्धत्वं प्राप्यते विनीयः । तैलेन घृतेन वा त्रिफलादिद्रव्य-
समवेतेन साध्यः कश्चिदौषधविशेषः कल्क इत्युच्यते । जेतव्यो जित्यः ।
वृद्धहलं हलिः ।

११८ । प्रत्यपिभ्यां ग्रह्येच्छन्दसि ।

प्रतिगृह्यमिति । ग्रह्येत्यादिना (६।१।१६) संप्रसारणम् । कुगतिप्रादय
(२।२।८) इति समासः ।

११९ । पदास्वैरिवाह्यापद्येषु च ।

अस्वैरीति । ईर गतौ । स्वेन स्वयमीरितुं गन्तुं शीलमस्वेति ताच्छी-
लिको णिनिः । निपातनाहुद्धिः । स्वैरी स्वतन्त्रः । अस्वैरी परतन्त्र
उच्यते । बाह्यायामिति वह्निर्भूतायामित्यर्थः । वह्निषष्टिलोपद्येत्युपसं-
ख्यानाद् (४।१।८५, वा) यञ् । तत्र च टिलोपः । पक्षे चार्थ इति । पक्षशब्दो
वर्गमाचष्टे । पक्षे भवः पक्ष इति दिगादित्वाद् (४।३।५४) यत् । प्रगृह्यत इति
प्रगृह्यं पदम् । असन्निकर्षोऽत्र गृह्यतार्थः । स्वरा हि तत्र न सन्निकष्यन्ते
सन्निधीयन्त इत्यसन्निकर्षः । अवगृह्यत इत्यवगृह्यम् । यस्यावयवः क्रियत
इति । तत्र समुदायपदे ऽवयवपदानि विविधान्यवगृह्य विच्छिद्या-
ख्यायन्ते । तेनावयवानामवगृह्यत्वादवगृह्य मितुञ्च्यते । गृह्यका इति ।
अनुकम्पयामिति (५।३।६७) कन् । गृह्यीतका इति, संयताः परतन्त्रीकृता
इति यावत् । अन्यत्रेति पुंसि नपुंसके च । वासुदेवगृह्या इति । षष्ठीसमासः ।

१२० । विभाषा कृष्टषोः ।

वृषेश्चेति । वृषु वृषु मृषु सेचने ।

१२१ । युग्यञ्च पत्रे ।

पतन्त्यनेनेति पत्रमिति । दाम्नीशसेतयादिना इन् (३।२।१८२) ;

युग्यमिति । युजिर् योगे । योजनीये । युज्यते वाहनेन गमनमिति युग्यम् ।

१२२ । अभावस्यदन्यतरस्याम् ।

अभावस्यदिति । ण्यत्प्रत्ययान्तमेतन्निपातनम् । न क्वप्प्रत्ययान्तमिति ज्ञापनार्थं तकारानुबन्धोच्चारणम् । अन्यथा क्वपः प्रकृतत्वात् क्वप्प्रत्ययान्तमेतदिति सम्भाव्येत । स चापि तित्प्रत्ययो ण्यदिङ्भाभिप्रेतः । न यत् । अन्यथा हि निपातनमनर्थकं स्यात् । यत्प्रकरणे ऽभावस्यदन्यतरस्यामित्येव ब्रूयात् । दोषवत्त्वाच्च यत्प्रत्ययान्तनिपातस्य । दोषः स्तुत्तरत्वाविष्करोष्यते । यश्च यत्प्रत्ययान्तनिपातने दोषः स क्वबन्तेऽपि । संस्मरणभावाच्च निपातयितव्यतामापद्येत । तस्माच्छ्रुत्प्रत्ययान्तमेतन्निपातनमिति मत्वाह कालेऽधिकरणे ण्यत्प्रत्ययो भवतीति । एकदेशविकृतत्वादिना ण्यत्प्रत्ययान्तनिपातनस्य गुणं दर्शयति । वृद्धभावो हि ण्यति निपातितोऽभावस्याशब्द एव । अभावास्याशब्दे नात्रोपतिष्ठते वृद्धभावपक्षे । ततश्चैकदेशविकृतमनन्यवद्भवती(प, ३८) तत्रमावस्याशब्दे गृह्यमाणे ऽभावास्याशब्दस्यापि ग्रहणं भवति । तेन पूर्वाह्लापराल्लाद्रांमूलप्रदोषावस्कराहुन्नित्य (४।३।२८) नुवर्त्तमाने ऽभावास्याया वेतर (४।३।३०) भावास्याशब्दे वुन्नणौ विधीयमानवभावस्याशब्दस्यापि सिध्यतः । अभावस्येरित्यादि । एकस्या अपि प्रकृते र्द्विभाक्त्वाद्द्विभाक्त्वधर्मभेदेन भेदस्य विवक्षितत्वाद् द्विवचने निर्देशः । अहमित्यात्मानं व्यपदेशयन्नपरेऽन्यथा कुर्वन्तीति सूचयति । ण्यतोरिति । ण्यत्प्रत्ययान्तयो रित्यर्थः । निपातयाम्यवृद्धितामिति । अन्यतरस्यामिति शेषः । तेन किं सिध्यतीत्याह तथैकवृत्तिता तयो रिति । प्रसिध्यतीति वक्ष्यमाणेन सम्बन्धः । क्वचित् तथैकवृत्तिता मिति पाठः । तत्र निपातयामीति प्रकृतेन सम्बन्धः । निपातयामीत्यस्य च साधयामीत्येषोऽर्थः । तयोरिति । अभावास्याऽभावस्ययोः प्रत्यवमर्श । वृत्तिः पुनर्वृत्तणोः प्रत्यययोरुत्पत्तिः । एका तुल्या ययोर्वृत्तिस्तावेकवृत्ती । तन्नाव एकवृत्तिता । सा ण्यत्प्रत्ययसुत्पाद्य तत्र वृद्धभावननिपातनेन सिध्यतीति । एकदेशविकृतस्यानन्यत्वात् ।

स्वरश्च मे प्रसिध्यतीति । तित् स्वरितमिति (६।१।१८५) । अन्तस्वरितत्वञ्चेष्टम् । सिध्यतीति । ये त्वमापूर्वस्य वसेर्यमं निपातयन्ति । अन्यतरस्याग्रहणाच्च पक्षे ण्यतमिच्छन्ति तेषां यद्यप्यभावस्येति रूपं सिध्यति तथापि यत्प्रत्ययपक्षे स्वरो न सिध्यति । यतोऽनाव (६।१।२१३) इति स्वरितत्वापवाद आद्युदात्तत्वं वस्था-
शब्दस्य प्राप्नोति । अमाशब्देनापि समासे कृते गतिकारकोपपदात् (६।२।१०८) कृदिति कृदन्तस्योत्तरपदस्य प्रकृतिस्वरे कृते वस्थाशब्द एवाद्युदात्तः स्यात् । अन्तस्वरितश्चेत्यते । एकवृत्तितापि पूर्वाक्ता न सिध्यति । शब्दान्तरत्वात् । एको हि यत्प्रत्ययान्तः । अपरश्च ण्यत्प्रत्ययान्त इति ण्यति वृद्धभावा-
निपात्यते ।

१२३ । कृन्दसि निष्टक्यदेवहूयप्रणीयोन्नौयोच्छिष्यमर्थ-
स्तर्थाध्वर्यखन्यखान्यदेवयज्यापृच्छप्रतिषौव्यब्रह्मवाद्यभाव्यस्ता-
व्योपचाय्यपृष्ठानि ।

क्यपि प्राप्त इति । ऋदुपधत्वात् । आद्यन्तविपर्यय इति । ककार-
सादेरन्तत्वं निपात्यते । तकारस्यान्तस्यादित्वम् । ह्रयते रित्यादि । यदा
ह्वेज् स्रज्जायामित्यस्मात् क्यप् तदा यजादित्वात् (६।१।१५) संप्रसारणम् ।
हल (६।४।२) इति दीर्घः । यदा तु हु दान इत्यस्मात् तदा तुगभावो
निपात्यते । दीर्घत्वञ्च । देवा ह्रयन्तेऽस्मिन्निति देवहूयः । उच्छिष्य इति ।
शिण्ड विशरणे । शृच्छोऽटीति (८।४।६३) च्छकारः । स्तोः शुना
श्रुरिति (८।४।४०) श्रुत्वम् । आभ्यां यत्प्रत्यय इति । ऋकारान्तत्वान्मृति
प्राप्ते । स्त्रियामेव निपातनमिति । अन्यथा स्तर्ह्येति स्त्रीलिङ्गनिर्देशो-
ऽपार्थकः स्यात् । आपृच्छ इति । गृह्यादिना (६।१।१६) संप्रसारणम् ।
प्रतिषौव्य इति । हलि (८।२।७७) चेति दीर्घः । वदेर्येदिति । वदः सुपि
क्यप् चेति (३।१।१०६) क्यपि यति च प्राप्ते । भाव्य स्ताव्य इति । भवतेः
स्तौतेश्च यदपवादो ण्यत् । निष्टक्य इत्यादि । सुखोपग्रहणार्थं संग्रह-
श्लोकी । व्यत्ययमिति । आद्यन्तविपर्ययमित्यर्थः । ण्यदेकस्मादिति ।
कर्मणि ण्यब्लोप एषा पञ्चमी । एकं निष्टक्यशब्दमुद्दिश्य ण्यद् भवति ।

एकं शब्दं साधयितुं ण्यद् भवतीति यावत् । चतुर्थः क्वचित् । तादर्थ्ये
 एषा चतुर्थी । ये देवङ्ग्यादयोऽनन्तराश्चत्वारस्तदर्थं तत्सिद्ध्यर्थं क्व भव-
 तीति । चतुर्थश्च यतो विधिरिति । एषापि तादर्थ्य एव चतुर्थी । तदनन्तरा
 ये चत्वारो मर्यादयः खान्यपर्यन्ता स्तदर्थं तत्सिद्ध्यर्थं यतो विधिर्भवति ।
 ण्यदेकस्मादिति । एषापि ल्यब्लोपे कर्मणि पञ्चमी । खान्यमेव शब्द-
 मुद्दिश्य ण्यद् भवति । खान्यशब्दं साधयितुमित्यर्थः । यशब्दश्चेति । एक-
 स्मादित्यनुकर्षणार्थः । देवयज्याशब्दमुद्दिश्य यशब्दो भवति । द्वौ क्वपा-
 विति । आपृच्छप्रतिषीव्यशब्दयोः सिद्ध्ये द्वौ क्वपौ भवतः । ण्यद्विधि-
 चतुरिति । चतुरो वारान् ण्यद् भवतीत्यर्थः । स पुनः परिशिष्टेषु ब्रह्म-
 वाद्यादिषु । अथवा ण्यदेकस्मादित्येकस्माद् धातोरित्यर्थः । चतुर्थः
 क्वचित् । चतुर्थी धातुभ्यः क्व भवतीति । ननु च नयति रेक एव
 धातुः । तत् कथं चतुर्थी धातुभ्य इत्युच्यते ? उपसर्गभेदादेकस्यापि
 भेदो विवक्षित इत्यदोषः । चतुर्थश्च यतो विधिरिति । तदनन्तरं चतुर्थी
 धातुभ्यो यतो विधिरित्यर्थः । ण्यदेकस्मादिति । खन एकस्माद्धातोर्ण्यद्वि-
 दिधिः । यशब्दश्चेति । देवयज्याशब्द एकस्माद्धातोर्यशब्दो भवति । द्वौ
 क्वपाविति । आपृच्छप्रतिषीव्यशब्दयोः सिद्ध्य आपृच्छप्रतिसिवशब्दाभ्यां द्वौ
 क्वपौ भवतः ।

१२४ । ऋहलो र्ण्यत् ।

पञ्चम्यर्थे षष्ठीति । व्यत्ययो (३।१।८५) बहुलमित्यनेन । कस्याः पुनः
 पञ्चम्या अर्थे षष्ठी ? दिग्योगलक्षणायाः । प्रत्ययविधौ हि परश्चेति (३।१।२)
 सम्बन्धात् पञ्चम्या भाव्यम् ।

१२५ । ओरावश्यके ।

अवश्यभाव आवश्यकमिति । मनोज्ञादित्वाद् वुञ् । एतदेव ज्ञापक-
 मव्ययानां भमात्रे टिलोपो भवतीति । अत्र द्वयं सम्भाव्यते । उपपदत्वम् ।
 आवश्यक उपपद इति । उपाधिकत्वञ्च । आवश्यकं द्योत्य इति । तत्र
 यद्येवं ज्ञायत आवश्यक उपपद इति तदोपपदरहितादावश्यकं द्योत्ये न

स्यात् । लाव्यं पाव्यमिति । आवश्यके द्योत्य इत्येवं विज्ञायत इत्याह आवश्यके द्योत्य इति । एतच्च प्रतयासत्त्वा लभ्यते । उपाधि र्हि प्रतयास्तद्योतप्रत्वाद्गन्त-
रङ्गः । उपपदेन च सम्बन्धो वहिरङ्गः । तदर्थस्य पदान्तरवाच्यत्वात् ।
स्वरसमासानुपपत्तिरिति । उपपदे ह्यावश्यके विज्ञायमान उपपदमतिङिति
(२।२।१८) समासो भवति । तस्मिंश्च सति गतिकारकोपपदात् (६।२।१३८)
कृदित्युपपदाश्रय उत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वम् । न तित्स्वरो भवति । द्योतप्रपक्षे
तु समासो न स्यात् । लक्षणाभावात् । अथापि कथञ्चिदुपपदसमासादन्यः
समासः स्यात् ? एवमप्युपपदसमासाश्रयः स्वरो न स्यात् । ततश्च तित्स्वरो न
लभ्येत । समासान्तोदात्तत्वं हि स्यात् । अवश्यलाव्यमिति । लुम्पेदवश्यमः
कृत्य इति मलोपः । मयूरव्यंसकादित्वादित्यादि । मयूरव्यंसकादेराकृति-
गणत्वादवश्यलाव्यप्रभृतयस्तत्र द्रष्टव्या इति दर्शयति । स्वरः कथमित्याह
उत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वे चेत्यादि । तत्रायं यत्नः । गतिकारकोपपदात् कृदित्यत्र
(६।२।१३८) षट् च काण्डादीनीत्यतः (६।२।१३५) शकारोऽनुवर्त्तिष्यते । स
चानुक्तसमुच्चयार्थः । तेनावश्यलाव्यमित्यादावपि प्रकृतिस्वरो भवतीति ।

१२६ । आसुयुवपिरपिलपितपिचमश्च ।

यतोऽपवाद इति । शुञ् अभिषवे । यु मिश्रणे । अनयोरजन्तत्वात् ।
डुवप् वीजतन्तुसन्ताने । रप् लप व्यक्तायां वाचि । त्रपष् लज्जायाम् । चमु
शदने । एषामदुपपत्त्वात् पवर्गान्तत्वात् । दाभ्यमिति । दभिर्धातुष्वपठित
एव प्रकृत्यन्तरमस्ति चुलुम्पवत् ।

१२७ । आनायरोऽनित्ये ।

अन्निपात्यत इति । यति प्राप्ते । यद्यनित्ये निपात्यते घटादिष्वप्यति-
प्रसङ्गस्तेषामनित्यत्वादित्याह रुद्धिरित्यादि । सत्यपि प्रवृत्तिनिमित्तत्वे रुद्ध्या
नियतविषयत्वाच् शब्दा विशिष्ट एवार्थं वर्त्तन्ते । नाविशिष्टे । मयूरादि-
शब्दवत् । नहि मद्भां रौतीति सर्वा मयूर इत्युच्यते । नापि गच्छतीति
सर्वा गौरित्युच्यते । किं तर्हि ? विशिष्ट एव प्राणी । तस्माद्रूढिशब्दाद्
दक्षिणाभ्यावेव वर्त्तन्ते । न घटादिषु । नित्यमजागरणादिति । सतत-

मज्जलनादित्यर्थः । ज्वलनमेव हि तस्य जागरणम् । दक्षिणाग्नावपि विशिष्ट एवावतिष्ठते न सर्व्वत्रेति दर्शयितुमाह यद्येत्यादि । किं पुनस्तस्य योनिविकल्पोऽस्ति येनैवं विशिष्यत इत्याह तस्य हीत्यादि । योनिः कारणमित्यर्थः । वैश्यकुलादित्यादिना योनिविकल्पं दर्शयति । आनाथोऽनित्य इति चेदिति । घटादिष्वपि प्राप्नोतीति शेषः । दक्षिणाग्नी कृतं भवेदिति । आनाथ इत्येतस्मिन्निपातनं दक्षिणाग्नावेव विशिष्टे कृतं भवेत् । नान्यत्र । लिङ् सम्भावनायाम् । एतत् सम्भाव्यते । नान्यथेत्यर्थः । एकयोनी च तं विद्यादिति । तमानाथशब्दमाहवनीयेन य एकयोनिर्दक्षिणाग्निस्तत्र विद्याज्जानीयादित्यर्थः । चशब्दोऽवधारणे । एकयोनावेव । आनीयो ह्यन्यथा भवेदिति । घटादावनितेऽदक्षिणाग्नी चाहवनीयेन भिन्नयोना वचो यदिति (३।१।६७) यति कृत आनीय इत्येवं भवति ।

१२८ । प्रणायगोऽसम्मतौ ।

अविद्यमाना सम्मतिरित्यनेन वाक्यविशेषेण बहुव्रीहिं दर्शयं स्तत्पुरुषाशङ्कां निराकरोति । सम्मतिः सम्मततेति । सम्मत इति पूजित इत्युच्यते । सम्मतस्य भावः सम्मतता । एतेन सम्मतिशब्देनेह पूजिताभिधेयतेति दर्शयति । यद्येवमित्यादि । अविद्यमानपूजे चौरादौ प्रणायशब्दस्यान्तेवासिनि प्रयोगो नोपपद्यते । नहि पूजा ऽन्तेवासिनि न विद्यत इत्यभिप्रायः । ब्रह्मप्रब्रूयादिति ब्रह्मशब्देनात्र वेद उच्यते । सम्मतिरभिलाषोऽप्युच्यते इति । न केवलं पूजेत्यपिशब्देन दर्शयति । तदभावेनेति । अभिलाषाभावेन । निष्कामतयेति । भवभोगाभिलाषरहिततथेत्यर्थः ।

१२९ । पायप्रसान्नायग्रनिकायग्रधायग्रा मानहविर्निवाससामिधेनीषु ।

पाय इति । आतो (७।३।३३) युक् । हविर्विशेषेष्ववतिष्ठत इति । यत्रैवायं रुद्धस्तत्रैवावतिष्ठते । न हविर्मात्रे । धायेति । पूर्व्ववद् युक् । ऋग्-विशेषस्य वाचक इति । सर्वा ऋचो न सामिधेनीशब्देनोच्यन्ते । किं तर्हि ?

समिदाधानमन्त्रः । तथाहि समिदाधानमन्त्रे सामिधेनीशब्दो व्युत्पाद्यते । सामिधेन्यपि न सर्वा ऋग्भिधीयते । किं तर्हि ? काचिदेवेति दर्शयन्नाह तत्रेत्यादि । कथं पुनः सामान्येन निपातनं क्रियमाणं विशेषविषयं लभत इत्याह रुद्रिशब्दो ह्ययमिति । धायाशब्दो रुद्रिशब्द ऋग्विशेषस्य वाचकः । सैवानेनीच्यते । नान्या । कथं पुनर्ज्ञायते रुद्रिशब्दोऽयमित्याह तथा चेत्यादि । यदि रुद्रिशब्दोऽयं न स्यात् सामिधेन्यां निपातितत्वाद् धायाः शंसतीत्यत्र ऋग्विशेषे न दृश्येत । दृश्यते चासौ । तस्माद् रुद्रिशब्दोऽयमित्यवसीयते । यदि तर्ह्यसामिधेन्यामपि दृश्यते सामिधेनीग्रहण-मनर्थकं स्यात् । नानर्थकम् । रुद्रिविशेषोपलक्षणार्थत्वात् ।

१३० । क्रतौ कुण्डपायसञ्चायौ ।

पिवतेरिति । पा पाने । अधिकरणे यत्प्रत्यय इति । लुटि प्राप्ते । किं पुनः कारणं श्यतं त्यक्त्वा यत्प्रत्ययान्तः कुण्डपायसशब्दो निपात्यते ? अत आह यतोऽनाव इति (६।१।२१३) स्वर इति । यत्प्रत्ययान्तत्वे ह्युत्तर-पदाद्युदात्तत्वं भवति । श्यत्प्रत्ययान्तत्वेऽन्तस्वरितत्वं स्यात् । कुण्डपान-मिति । क्रतोरन्यत्र लुटि भवति ।

१३१ । अग्नौ परिचायप्रोपचायासमूह्याः ।

संपूर्वाद्द्वेहिरित्यादि । हलन्तत्वात्स्यत् सिद्ध एव । तस्मिंस्तु सति संप्रसारणं न प्राप्नोति । अकिञ्चात् । श्यतः कृतेऽपि संप्रसारणे हल इति (६।४।२) दीर्घत्वं न प्राप्नोति । यस्मादङ्गावयवाहल उत्तरं यत् संप्रसारणं तदन्तस्याङ्गस्य दीर्घत्वं विधीयते । न चायमेवंकारोऽस्ति । अत उभयं निपात्यते । न संपूर्वाद्वेहः सामान्यविहितेन श्यतैव सिध्यति । अग्नौवैव द्वेहः संपूर्वात्स्यत् यथा स्यात् । इह मा भूत् । संवोद्व्यो ब्राह्मण इति ।

१३२ । चित्याग्निचित्ये च ।

तेनान्तोदात्तत्वं भवतीति । यप्रत्ययान्तनिपातने हि प्रत्ययस्वरिणान्तो-

दास्यत्वं पदस्य भवति । ण्यति तु सति तित्स्वरितत्वं भवति । तस्मात् प्रकृतं त्यक्त्वा यप्रतयो निपात्यत इति भावः ।

१३३ । गवुल्लचौ ।

चकारः सामान्यग्रहणार्थं इत्यादि । लृच्त्वोः सामान्यग्रहणं यथा स्यादिति । असति तु तस्मिन् निरनुबन्धकग्रहणे न सा अनुबन्धकस्येति (प, ८२) लृणो ग्रहणं न स्यात् । अयान्तोदात्तार्थः कस्मान्न भवति ? तस्य प्रत्यय-स्वरणैव सिद्धत्वात् ।

१३४ । नन्दिग्रहिपचादिभ्यो ल्युणिन्यचः ।

प्रत्यासत्त्या पचिनैवादिशब्दस्य सम्बन्धो मा विज्ञायीत इति आह प्रत्येक-मित्यादि । नन्दिवाशीत्यादि । टुनटि समृद्धौ । वायु शब्दे । मदी हर्षे । दुष वैकृत्ये । राध साध संसिद्धौ । शुभ शुभ शोभायाम् । रुच दीप्तौ । एभ्यो धातुभ्यो ण्यन्तेभ्यः संज्ञायां लुगर्भवति । नन्दयतीति नन्दनमित्येवमाद्यु-दाहरणम् । दूषणमिति । दीषो (६।४।८०) णावित्युत्त्वम् । अण्यन्तानान्तेषाम-संज्ञायां संज्ञायां च 'लृजादय एव भवन्ति । ग्रह्यादीनां नन्द्यादीनाञ्च गणे पाठस्वेदमेव प्रयोजनम् । संज्ञाविशिष्टविषये तेषां साधुत्वं यथा स्यात् । अन्यथा हि प्रकृतीरेव गणे पठित्वेह चादिशब्देन ता उपलक्ष्य प्रत्ययं विदध्यात् । सहितपीत्यादि । षह मर्षणे । तप सन्तापे । दसु उपशमे । एभ्यः संज्ञायामण्यन्तेभ्यो लुगः । जल्पन इत्यादि । जप जल्प व्यक्तायां वाचि । रसु क्रीडायाम् । दृप हर्षणमोचनयोः । कदि क्रदि आह्वाने रोदने च । कष विलेखने । हृषु अलीके । अई हिंसायाम् । जनमईयतीति जनार्दनः । कर्मण्यणि प्राप्ते लुगः । यु मिश्रणे । घूद क्षरणे । मधुं सूदयतीति मधु-सूदनः । अत्रापि कर्मण्यणि प्राप्ते लुगः । जिभी भये । विपूर्वाहेतुमति चेति (३।१।२६) णिच् । भियो हेतुभये (७।३।४०) षुक् । लवण इति । लूष् छेदने । निपातनाण्यत्वमिति । कृतणत्वस्य गणे पाठो निपातनम् । णश्च अदर्शने विपूर्वः । दसु उपशमे । हावप्येती हेतुमण्यजन्तौ । वित्तं विनाशयतीति वित्त-विनाशनः । कुलं दमयतीति कुलदमनः । मितां ऋस्य (६।४।८२) इति ऋस्यः ।

कर्मस्थानि प्राप्ते सुखः । यद् इत्यादि । यद् उपादाने । यद् मर्षणे । उत्-
 पूर्वः । तसु क्षेपणे । दसु च । दसिवत् पूर्वः । भस भर्त्सनदीत्योः । उत्-
 पूर्वः । हा गतिनिवृत्तौ । आतो (७।३।७७) युक् । स्थायी । मत्ति गुप्तभाषणे ।
 चुरादिणिजन्तः । रुद क्षोदे संपूर्वः । संसृज्जातीति संपूर्वादेव यथा स्यात् ।
 रक्षयुवसवपशां नाविति । रक्ष पालने । यु अवणे । डुवप वीजतन्तुसन्ताने ।
 शो तनूकरणे । एषां निशब्द उपपदे णिनिः । निशायीति पूर्ववद् युक् ।
 याचीत्यादि । टुयाचृ याच्चायाम् । ह्रज् हरणे व्याङ्पूर्वः । पुनः स एव
 संपूर्वः । वज व्रज गतौ । वद व्यक्तायां वाचि । वस निवासे । एषां प्रति-
 षिद्धानां णिनिर्भवति । प्रतिषिद्धानामिति । प्रतिषिद्धानां नित्यर्थः ।
 प्रतिषिद्धार्यता च नञ्पूर्वाणामेव भवतीति नञ्पूर्वेभ्यो णिनिर्विज्ञायते । कथं
 पुनः प्रतिषिद्धानां प्रयोगः ? उपचारसत्तायामप्रतिषेधाददोषः । नहि
 मुख्यैव पदार्थानां सत्ता । किन्तूपचरितापि यथोक्तमर्थद्वारेण पदार्थाना-
 मन्या सत्तौपचारिकीति । तत्र मुख्या या सत्ता तस्या एव प्रतिषेधो नतु
 बुद्धिस्थायी औपचारिकत्वा इति तन्निबन्धनप्रयोगो न विरुध्यते । अचा-
 मित्यादि । अजन्तानां धातूनामचित्कर्तृकाणां प्रतिषिद्धानां णिनिर्भवति ।
 अविद्यमानं चित्तमस्येति अचित्तः । स कर्त्ता येषां ते तथोक्ताः । अर्थद्वार-
 कर्षेदं विशेषणम् । अर्थस्य ह्यचित्तकर्तृकत्वात् तदभिधायिनो धातव उप-
 चारेण तथोच्यन्ते । विषयी विषयी देश इति । विषयविषयिष्यद्भौ
 देशेऽभिधेये णिनिप्रत्ययान्तौ साधु भवतः । शीङ् स्वप्ने । षिज् बन्धने ।
 एतयोर्विपूर्वयो णिनिः । वृद्धभावश्च निपातनात् । अभिभावी भूत इति ।
 अभिभावशब्दो भूतकाले णिनिप्रत्ययान्तः साधुर्भवति । भवनेरभिपूर्वा-
 णिनिः । अभिभूतवानित्यभिभावी । अपराधी । उपरोधीति । राध साध
 संसिद्धौ । रुधिर् आवरणे । आभ्यामपोपपूर्वाभ्यां णिनिः । परिभवी
 परिभावी । भवतेः परिपूर्वस्य । पन्ने वृद्धभावः । पचेत्यादि । डुपचप्
 पाने । वच परिभाषणे । डुवप वीजतन्तुसन्ताने । वद व्यक्तायां वाचि ।
 चल कम्पने । शल गतौ । पत्ल गतौ । नदडिति । नद अव्यक्तो शब्दे ।
 टकारानुबन्धो ङीबर्थः । भसडिति । भस भर्त्सनदीत्योः । रुस्य च

टकारो ङीबर्थः । झुङ् गतौ । चर गतौ । टकारो ङीबर्थः । गृ निगरणे ।
 मिष स्पर्शायाम् । कुप क्रोधे । मिह सेचने । तृ भ्रवनतरणयोः । चुर स्तेये ।
 गाङ्ग विलोङ्गने । जृष् भृष् वयोहानौ । मृङ् प्राणत्यागे । क्षमू सहने ।
 तुद व्यथने । मृद चोदे । दिवु क्रोडादौ । नृती गात्रविक्षेपे । व्रण गात्र-
 विक्षूर्णने । चुरादिः । दृशिर् प्रेक्षणे । डुभृज् धारणपोषणयोः । अस्माज्जार
 शब्द उपपदेऽच् । जारं विभर्तीति जारभरः । पचेः शुन्युपपदे कर्मण्यस्य-
 वादोऽच् । श्वानं पचतीति श्वपचः । आकृतिगण इति । पचादि-
 सम्बन्धिन आदिशब्दस्य प्रकारार्थत्वात् । आकृतिगणत्वे चास्य चक्रधरादयः
 सिद्धा भवन्ति ।

१३५ । इगुपधञ्जाप्रीकिरः कः ।

विक्षिप इति । किच्चाद् गुणाभावः । ज्ञ इति । आतो लोप इति
 (६।४।६४) चेत्वाकारलोपः । प्रिय इति । प्रीज् तर्पणे । इयङ् । किर इति ।
 कृ विक्षेपे । ऋत इजातो (७।१।१००) रितीत्त्वम् । रपरत्वम् । अथ कथं देवा-
 दयः सिध्यन्ति ? यावता दिवादीनामिगुपधत्वात् के कृते दिवः सिव
 इत्येवमादिना रूपेण भवितव्यम् । अत आह देवसेवेत्यादि । आदि-
 शब्दः प्रकारे ।

१३६ । आतश्चोपसर्गे ।

णप्रत्ययस्यापवाद इति । श्याद्धेत्यादिना (३।१।१४१) प्राप्तस्य । सुग्ल
 इति । ग्लै ग्लै हर्षक्षये ।

१३७ । पाप्नाधाघेट्शः शः ।

पा पाने । पा गन्धोपादाने । धा शब्दाग्निसंयोगयोः । घेट् पाने ।
 एषामाकारान्तलक्षणे के के प्राप्ते शो विधीयते । यद्युपसर्ग इत्यनुवर्त्तते तदा
 के । अथ निवृत्तं सोपसर्गेभ्यः के प्राप्त इत्यनुपसर्गेभ्यो के । दृशे स्विगुपध-
 लक्षणे के । उत्पिब इत्यादिषु प्रत्ययस्य शित्वात् सार्वधातुकसंज्ञायां कर्त्तरि
 (३।१।६८) शप् । पाप्नादिना (७।३।७८) ग्रथायोगं पिबादयः । संज्ञायां प्रतिषेध

इति । प्रकृतत्वाच्छप्रत्ययस्य । तस्य प्रतिषेधस्य व्याघ्रादिभिरिति (३१।५६)
वचनं लिङ्गम् ।

१३८ । अनुपसर्गास्त्रिम्पविन्दधारिपारिवेद्युदेजिचेतिसाति
साहिभ्यश्च ।

अनुपसर्गादिति । सुव्यत्ययेन बहुवचनस्य स्थान एकवचनम् । लिम्पो
विन्द इत्यादि । लिप उपदाहे । विदल् लाभे । सनुमकयोर्ग्रहणमुपदेशावस्थाया-
मेव नुम् भवतीति ज्ञापनार्थम् । धृज् धारणे । हेतुमसिजन्तः । पारय
इति । पार तीर कर्मसमाप्तौ चुरादिः । अथवा पृ पालनपूरणयोरिति
हेतुमसिजन्तः । विद वेदनाख्याननिवासेषु । चुरादिष्यन्तः । अथवा
ज्ञानाद्यर्थानां विदीनामन्यतमो हेतुमस्यन्तः । एजृ कम्पने । हेतुमसिजन्तः ।
चिती संज्ञाने । चुरादिष्यन्तः । षड् मर्षणे । हेतुमस्यन्तः । चुरादिष्यन्तो
वा । लिम्पो विन्द इति । तुदादिभ्यः (३१।७७) शः । शे मुचादीना
(७।१।५८) मिति नुम् । प्रलिपः प्रविद इति । इगुपधलक्षणः क एव । नौ
निम्पेरित्यादि । निशब्द उपपदे लिम्पेर्धातोः शप्रत्ययो भवतीत्येतदर्थरूपं
व्याख्येयमित्यर्थः । व्याख्यानस्त्वत्स्य चकारस्यानुक्तसमुच्चयार्थत्वात् कर्त्तव्यम् ।
गवादिष्वित्यादि । गवादिषूपपदेषु संज्ञायां विषये विन्देः शो भवति ।
कर्मण्यणोऽपवादः । स च चकारस्यानुक्तसमुच्चयार्थत्वात्कर्मण्ये ।

१३९ । ददातिदधात्योर्विभाषा ।

णस्यापवाद इति । श्याद्वधेत्यादिना (३१।१४१) प्राप्तस्य । कस्य
त्वपवादो न भवति । अनुपसर्गादित्यनुवृत्तेः । ददो दध इति । शे कृते शप् ।
तस्य जुहोत्यादित्वाच् झुः । श्राविति (६।१।१०) द्विर्वचनम् । श्राभ्यस्तयोरान्त
६।४।११२ इत्यकारलोपः । दाय इति । आतो (७।३।३३) युक् । प्रद
इति । आतश्चोपसर्ग (३।१।१३६) इति कः । ननु च दद दाने दध धारण
इत्येताभ्यामचि कृते ददो दध इति । दाधा इत्येताभ्यामपि णे कृते दायो धाय

इति भविष्यति । तत् किमित्यनेन सूत्रेण ? नेतदस्ति । अचि हि सत्यम्
(६।२।१५७) कावशक्तावित्यन्तोदात्तत्वं स्यात् । शि तु नञ्स्वर एव भवति ।
अददो ऽदध इति ।

१४० । ज्वलितकसन्तेभ्यो णः ।

ज्वलिति । ज्वल इत्यादि येषामिति बहुव्रीहिः । विभक्ते स्त्वश्रवणं सुपां
सुलुगिति (७।१।३७) लुप्तत्वात् । कसन्तेभ्य इति । कसोऽन्ता इति तत्पुरुषः ।
अन्तशब्दः समीपवाची । अथवा कसोऽन्त एषामिति बहुव्रीहिः । अन्त-
शब्दः समीपवाची मर्यादावाची वा । ज्वल दीप्ताविति द्विष्यत्येते । घटा-
दिषु परस्ताच्च । तेभ्य इति । तत्रासत्यस्मिन् विशेषणे सन्देहः स्यात् केभ्यो
ज्वलादिभ्य इति । अतस्त्रिरासार्थं ज्वलादयो विशिष्यन्ते । कसन्ता ये
ज्वलादय इति । न घटाद्यन्तर्गणः पर्युदस्तो भवति । कसेः परत्वाद वे
पठ्यन्ते तन्निवृत्त्यर्थं कसग्रहणं न भवति । कसमधीत्य उदिति पाठात् । ननु
च घटादिषु ज्वलादीनां पाठो मित्संज्ञार्थः । तत्र विनापि कसन्तग्रहणं
कसन्ता एव ग्रहीष्यन्ते । तदनर्थकमिदं विशेषणम् । नेतदस्ति । अमति हि
तस्मिन् पूर्वेषां ज्वलादीनामुभयार्थः पाठः स्यात् । मित्वार्थः प्रत्ययार्थश्च ।
इतरेषान्तु प्रत्ययार्थ एव । तस्मात् कसग्रहणं कर्त्तव्यम् । अचोऽपवाद
इति । ज्वलादीनां पचाद्यन्तःपातित्वात् । तनोतेण्योपसंख्यानं कर्त्तव्यं
मिति । ये विधातव्ये तनोतेरपि णस्य प्रतिपादनं कर्त्तव्यम् । प्रतिपादनत्-
परत्र चकारस्यानुक्तसमुच्चयार्थत्वात् कर्त्तव्यम् ।

१४१ । श्याऽऽद्यधासुसंस्वतीणवसावहलिहश्लिषश्वसञ्च ।

श्येङ् गती । आदित्याकारान्तानां दाधाप्रभृतीनां ग्रहणम् । व्यध
ताङ्गने । सु गती । आङ्पूर्वः । पुनः स एव संपूर्वः । इण् गती ।
अतिपूर्वः । षोऽन्तकर्मणि । अवपूर्वः । ह्रज् हरणे । अवपूर्वः । लिङ्
आस्वादने । श्लिष आलिङ्गने । श्वस प्राणने । अत्र ये सोपसर्गाः पठिता
स्तेभ्यः सोपसर्गेभ्य एव भवति । शेषेभ्यस्तु सोपसर्गेभ्योऽनुपसर्गेभ्यश्च । अनुप

सर्गादिति निवृत्तमिति । पुनरुत्तरत्रानुपसर्गग्रहणात् । विभाषेति चेति । निवृत्तमिति सम्बध्यते । विभाषाग्रहणं ह्यनुपसर्गेण सम्बद्धम् । अतस्तन्निवृत्तो तस्यापि निवृत्तिर्भवति । बाधकबाधनार्थमिति । आतश्चोपसर्ग इति (३।१।३६) विशेषविहितत्वात् कः सामान्यविहितस्य णस्य बाधकः । अतस्तद्बाधनार्थम् । अवस्यतेरप्युपादानस्यैतत् प्रयोजनं वेदितव्यम् । अथवोपसर्गनियमार्थं तस्य ग्रहणम् । अवपूर्वादेव यथा स्यात् । अवश्याय इति । आतो (७।३।३३) युक् ।

१४२ । दुन्योरनुपसर्ग ।

दुन्योरिति सुव्यत्ययेन पञ्चम्यर्थे षष्ठी । अनुपसर्ग इत्यपि पञ्चम्यर्थे मसमी । अत एवाह दुनोर्तेर्नयतेनानुपसर्गादिति । दाव इति । टु दु उपताप । नाय इति । णीञ् प्रापणे । प्रदवः प्रणय इति । पचाद्यच् । उपसर्गादसमासेऽपीति (८।४।१४) णत्वम् ।

१४३ । विभाषा ग्रहः ।

व्यवस्थितविभाषा चेयमिति । एतज्जलचर इत्यादिना स्पष्टीकरोति । भवतश्चेति वक्तव्यमिति । भवतेश्च विभाषा णो भवतीत्येतदर्थरूपं व्याख्येयम् । व्याख्यानन्तु विभाषेति योगविभागात् कर्त्तव्यम् ।

१४४ । गेहे कः ।

गेहे कर्त्तरीति । एतेन गेह इति प्रत्ययार्थस्य कर्त्तुरुपाधिरयं न तृपपदमिति दर्शयति । एतच्चाश्वपत्यादौ गृहपतिशब्दपाठाद् विज्ञायते । तात्पर्याद्वाराद्येति । गेहमिति प्रकृतेन सम्बन्धः । एतेन गौणेऽपि गेहे प्रत्ययान् भवतीत्याचष्टे । एतच्च तन्त्रेण गेहशब्दस्य द्वितीयस्योच्चारणान्नभ्यते । गृहमिति । ग्रहादिना (६।१।१६) संप्रसारणम् ।

१४५ । शिल्पिनि ध्वन् ।

शिल्पिनि कर्त्तरीति । पूर्ववदुपाधित्वं दर्शयन्नुपपदत्वमपाकरोति । एतच्च रजकस्य वस्त्रं ददातीति भाष्यकारप्रयोगाज्ञभ्यते । नृतिखनिरञ्जिभ्यः परिगणनमिति । एतच्च विभाषेत्यनुवृत्तेर्व्यवस्थितविभाषात्वाज्ञभ्यते । रञ्जरेनुनासिकलोपश्चेति । एषोऽपि तत एव भाष्यकारप्रयोगाज्ञभ्यते । किञ्च जनीजृषृक्तसुरञ्जोऽमन्ताश्चेति (ग, सू, १८८) यद् रञ्जेर्मिच्चं शास्ति तज् ज्ञापयत्यक्ङित्यपि रञ्जरेनुनासिकलोपो भवतीति । मिच्चस्य ह्येतदेव प्रयोजनम् मितां ऋस्व इति (६४।८२) ऋस्वत्वं यथा स्यात् । नचासत्यस्मिन्ननुनासिकलोपे हृद्विरस्ति । न चासत्यां हृद्वौ ऋस्वभाविन्युपधा भवति । तेन णौ रञ्जेर्यथा-नुनासिकलोपो भवति तथा ध्वनि च । परिगणनाद् ह्याता ह्यायक इत्यत्र न भवति । ध्वनो नित्करणमाद्युदात्तार्थम् । षकारो ङीर्षर्थः ।

१४६ । गस्थकन् ।

ग इति । आतो (६।४, १४०) धातोरित्याकारलोपं कृत्वा गै शब्द इत्यस्यायं निर्देशः । अतएवाह गायतेरिति । ननु च गामादाग्रहणेऽप्यविशेष (प, ११५) इति गाङ् गतावित्यस्यापि ग्रहणेन भवितव्यम् । नैतत् । यस्माद् गायक इति थकन्प्रत्ययान्तेन गायत्यर्थविशेष एव शिल्पिनि कर्त्तृत्वं विज्ञायते । ननु गाङ्गर्थविषये । थकनो नकार आद्युदात्तार्थः ।

१४७ । ग्युट् च ।

गायन इति । आतो युक् चिण्कतोरिति (७।३।३३) युक् । गायनी । टित्त्वान् ङीप् । योगविभाग उत्तरार्थ इति । उत्तरत्र चकारेण ग्युट् एवानुवृत्तिर्यथा स्यात् । थकनो मा भूदिति । गो ग्युट्थकना वित्येकयोगं थकन्नप्यनुकथ्येत ।

१४८ । ह्यञ्च व्रीहिकालयोः ।

जहार्तरिति । ओहाक् त्यागे । जिहार्तश्चेति । ओहाङ् गर्तो । अस्याव

ग्रहणमिष्यते । तयोः सामान्यग्रहणार्थ एव ककारो जहाते निर्दिश्यते । असति हि तस्मिन् यदीदमेकानुबन्धग्रहणं तदुपादाने हानुबन्धकस्य जिह्वाते न स्यात् । अथ हानुबन्धकस्य जहातेर्न स्यात् । ककारे तु सति हयोरपि सानुबन्धकत्वात् सामान्येन ग्रहणं मुपपद्यते । ब्रौह्मी काले च कर्त्तरीति । एतेन ब्रौह्मिकालयोः प्रत्ययार्थविशेषणं दर्शयति । उपपदत्वन्तु निरस्यति । एतच्च दामहायनान्ताच्चेति (४।१।२७) निर्देशाद् विज्ञायते । हायना इति । आतो युक् चिण्कतो (७।३।३३) रिति युक् । जहत्युदकमिति कृत्वेति । ब्रौह्मिषु हायनशब्दस्य प्रवृत्तिनिमित्तं दर्शयति । जिह्वाते भावानिति । एतेनापि संवत्सरे ।

१४६ । प्रसृत्वः समभिहारे वुन् ।

प्रसृत्व इति समाहारं कृत्वा निर्देशः । नुमागमस्तु सत्यपि नपुंसकत्वे न कृतः । अनित्यत्वादागमशासनस्य । समभिहारे वुन्निति । अन्यत्र समभिहार-शब्दस्य पौनःपुन्यादिकमर्थ इति । इहापि स एवार्थ इति कस्यचिद् भ्रान्तिः स्यात् । अतस्तान्निराकर्त्तुमाह समभिहारग्रहणेनेत्यादि । लभ्यते प्रदर्शयत इत्यर्थः । एतच्चानेकार्थत्वाद्वातूनां लभ्यते । शिल्पिनीत्यनुवृत्तेरित्यपरि । शिल्पी साधुकारी । साधुकारिणि वुन्विधानमिति । साधुकारित्वोपलक्षणस्य फलं दर्शयति । सकृदपीत्यादि । अनन्तरस्यैव स्पष्टीकरणम् ।

१५० । आशिषि च ।

आशिषि गम्यमानायामिति । न वाच्यायाम् । कर्त्तरि कृदिति (३।४।६७) कर्त्तुरेव प्रत्ययान्तवाच्यत्वात् । धातुमात्रादिति । धातुसामान्यविवक्षितत्वात् । प्रसृत्वाच्च निवर्त्तितत्वात् । अन्यस्य चेह धातुविशेषस्यानाश्रयणात् । धातु-मात्राश्रयो भवति नतु कुतश्चिदेव विशेषात् । जीवतात् । नन्दतुदिति । आशिषि लोटप्रयोगेण जीवकनन्दकयोः स्तत्समानार्थतां दर्शयति । का पनरियमाशीर्नामित्याह आशीः प्रार्थनाविशेष इति । अप्राप्तस्याभीष्टस्य वमनः

प्रार्थनाशीः । सा चेह क्रियाविषयेति । क्रियां विषयोऽस्या इति बहु-
व्रीहिः । एष चार्थी धातुग्रहणात् । धातोश्च क्रियावाचित्वाद् विज्ञायते ।
असुखाः क्रियाया इति । जीवनक्रियाया नन्दनक्रियायाश्च कर्त्ता भवेदित्येव-
माशास्यते । जीवनं नन्दनञ्च ते भूयादिति ।

इति बोधिसत्त्वदेशीयाचार्यश्रीजिनेन्द्रबुद्धिपादविरचितायां

काशिकाविवरणपञ्चिकायां तृतीयाध्यायस्य

प्रथमः पादः समाप्तः ॥३॥१॥

अथ

काशिकाविवरणप्रज्ञिका ।

—:—

तृतीयोऽध्यायः ।

द्वितीयः पादः ।

१ । कर्मण्यण् ।

कर्मणीति । नेदं स्वरूपग्रहणम् । अशब्दसंज्ञेति (१।१।६८) प्रतिषेधात् ।
यदि च कर्मप्रदेशेषु स्वरूपमेव गृह्यते तदा संज्ञाविधानमनर्थकं स्यात् । नापि
क्रियाग्रहणम् । तस्य हि ग्रहणे कर्त्तृभिप्राय इति (१।३।७२) निर्देशो
नोपपद्यते । क्रियाकर्मणो हि ग्रहणे क्रियावाच्युपपदे प्रत्ययेन भवितव्यम् ।
नचेह क्रियावाच्युपपदमस्ति । तस्मात् कर्त्तुरीप्सिततमं कर्मेति (१।४।७८)
कर्म गृह्यते । तस्य प्रभेदं दर्शयितुमाह त्रिविधमित्यादि । तत्र निर्वर्त्यं
यदसदेवोत्पद्यते यथा कुम्भं करोति नगरं करोतीति । कुम्भादिकं
ह्यविद्यमानमेवोत्पद्यत इति निर्वर्त्यं कर्म । विकार्यं यस्य सत एव कश्चिद्विकारो
विधीयते । तद् यथा काण्डं लुनाति नगरं लुनातीति । सत एव काण्डा-
देर्लेवनेन विकारो विधीयत इति विकार्यं कर्म । प्राप्यं नामत एवोत्पादनं
क्रियते नापि सत एव विकाराधानम् । केवलं क्रियासम्बन्धमात्रं प्रतीयते ।
तद्यथा वेदमधीते चर्चां पारयतीति । अत्र ह्यध्ययनादिना वेदादेः सम्बन्धमात्रं
प्रतीयते । नत्वसत एवोत्पादनम् । नापि सत एवान्यद्व्यालक्षणो विकारः
इति प्राप्यमेतत् कर्म । सर्वत्रेत्यादि । त्रिप्रकारे विशेषानुपादानात् । कर्म-
ण्युपपद इति नाभिधाने कुतो मा भूत् । कर्त्तरि कृदित्यस्य (३।४।६७) बाधा
इति । शीलिकामीत्यादि । शील समाधौ चुरादिष्यन्तः । कमु कान्ती ।

कर्मिण्डन्तः । भक्ष अदने । चुरादिर्णन्तः । चर गत्यर्थः । आङ्पूर्वः । इकारो-
ऽस्य धातुनिर्देशार्थः । एभ्योऽणि प्राप्ते णो वक्तव्यो व्याख्येयः । तत्रेदं व्याख्यानम् ।
ज्वलितिकसन्तेभ्यो णइत्यतो (३।१।१४०) मण्डूकमुतिन्यायेन णोऽनुवर्त्तते
विभाषा ग्रह (३।१।१४४) इत्यतश्च विभाषाग्रहणम् । हावपौह कर्मण्युपपदे
णाणो विधीयेते । अत्र विभाषाग्रहणानुवृत्तेर्व्यवस्थितविभाषाविज्ञानाच् शीली-
त्यादिभ्यो णएव भविष्यतीति । परिशिष्टेभ्यस्त्वणोवेत्येतयोस्तु स्त्रियां विशेषः ।
अणि हि डीव् भवति । णे तु टाप् । णकारोऽचो अणिति (७।२।११५)
वृत्त्यर्थः । पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वञ्चेति । गतिक्कारकोपपदानां (६।२।१३८)
कृदित्युत्तरपदप्रकृतिस्वरत्वे प्राप्ते पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वञ्च वक्तव्यं व्याख्येयम् ।
तत्रेदं व्याख्यानम् । तत्पुरुषे तुल्यादौ (६।२।२) सूत्रे तत्पुरुष इति
योगविभागः कर्त्तव्यः । तेन मांसशीलैर्दिभ्यः पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वञ्च भविष्य-
तीति । मांसशब्दोऽन्तोदात्तः । वृत्तुवदिहनिर्कर्मिकविभ्यः स (उण्, ३।३४२)
इत्यनुवर्त्तमाने मनेर्दोषञ्चेति (उण्, ३।३४४) सप्रत्ययान्तत्वात्प्रत्ययस्वरण ।
कल्याणशब्दो मध्योदात्तः । लघावन्ते द्वयोश्च बह्वषो गुरुरित्यनेन (फिट्, २।४२) ।
अस्यायमर्थः । अन्ते लघौ परतो द्वयोश्चान्तयोर्लघ्वीः परतो बह्वच् शब्दस्य यो
गुरुः स उदात्तो भवति । बह्वपिति बह्वजित्यर्थः । ननु च शील्यादिभ्यः कर्मणि
घञं कृत्वा तदन्तेन बहुव्रीहौ कृते सिध्यत्येव मांसशीलादि । तत् किं णवि-
धानेन ? नैतदस्ति । बहुव्रीहौ सति बहुभक्षा इत्यत्र बहुर्नर्नज्वदुत्तरपदभूमी-
त्युत्तरपदान्तोदात्तत्वं (६।२।१७५) स्यात् । अवश्यञ्चाण्बाधनार्थं णो वक्तव्यः ।
अन्यथा हि यदा मांसं कामयत इतीदं वाक्यं भवति तदाऽणपि स्यात् ।
ईक्षिन्नमिभ्याञ्चेति । ईक्ष दर्शने । क्षमु सङ्गने । आभ्यां णो भवतीत्येतदर्थरूपं
व्याख्येयमित्यर्थः । व्याख्यानान्तु पूर्ववदेव कर्त्तव्यम् ।

२ । ज्ञावामश्च ।

ज्ञे स्पर्शायाम् । वेज् तन्तुसन्तान इति । अथ वा गतिगन्धनयोरित्यस्य
ग्रहणं कस्मान्न भवति ? अकर्मकत्वात् । कर्मणि चेहानुवर्त्तते । माङ् मान
इति । उकारानुबन्धवतो मा इत्यस्योपलक्षणार्थमेतत् । मेङ् प्रणिदान इत्य-

स्थापि ग्रहणमिष्यते । गामादाग्रहणेष्वविशेष इति (प, ११५) वचनात् । ननु यदि गामादाग्रहणेष्वविशेषस्तदामीञ् हिंसायां ङुमिष् प्रक्षेपण इत्येतयोरपि ग्रहणं प्राप्नोति । यस्मान् मीनानिभिन्नोतिदीङां ल्यपि (६।१।५०) चेति तयोरप्येज्जविषय आत्वे कृते मेल्येतद्रूपं सम्पद्यते । भवत्येताभ्यामणोवेति पूर्वसूत्रेण प्राप्तस्य । स्वर्गद्वाय इति । आतो युक् (७।३।३३) चिण्कृतोरिति युक् ।

३ । आतोऽनुपसर्गे कः ।

अनुपसर्ग इति । व्यत्ययेन पञ्चमीप्रसङ्गेऽपि सप्तमी । धातुविशेषण-
ञ्चेतत् । अतएवाह आकारान्तेभ्योऽनुपसर्गेभ्य इति च । गोद इति ।
पूर्ववदाकारलोपः । पार्श्वितमिति । त्रिङ् पालने ।

४ । सुपी स्थः ।

सुपीति ग्रहणात् कर्मणीति न सम्बध्यते । तिष्ठतेरकर्मकत्वाच्च । समस्य
इत्यादौ सप्तम्यन्त उपपदे कः प्रत्ययः । अत्रेत्यादि । सुपीत्येको योगः ।
तत्र चात इत्यनुवर्त्तते । सुपीत्यादिनास्य योगस्वार्थमाचष्टे । ततःस्थ इति
द्वितीयो योग इति । स्थश्च सुपीति विवरणम् । किमित्यादि । पूर्वेण सिद्धमिति
मन्यमानस्य प्रश्नः । भावेऽपि यथा स्यादिति । आरम्भसामर्थ्यात् कर्त्तरि
तावन्न भविष्यति । नचार्थान्तरं निर्दिश्यते । तत्रानिर्दिष्टार्थाः प्रत्ययाः
स्वार्थं भवन्तीति भाव एव स्यात् । स एव हि धातूनां स्वार्थः । आख्यमिति ।
उदः स्या स्तम्भोः पूर्वस्येति (८।४।६१) पूर्वसवर्णः ।

५ । तुन्दशोकयोः परिमृजापनुदोः ।

परिमृजापनुदोरिति सुव्यत्ययेन पञ्चम्यर्थे षष्ठी । मृज् मृजौ । परिपूर्वः ।
नुद प्रेरणे । अपपूर्वः । आलस्येत्यादि । प्रत्ययार्थापाधिरयम् । अलस
एवालस्यम् । चातुर्वर्ण्यादित्वात् स्वार्थं थञ् । आह्वरतीत्याह्वरणः । कृत्यलुटो
बहुलमिति (३।३।११३) कर्त्तरि लुट् । सुखस्याह्वरणः सुखाह्वरणः । आलस्य-
कर्त्तरि सुखस्याह्वरणेऽनेन को भवति । नान्यत्रेत्येतदर्थरूपं व्याख्येयमित्यर्थः ।

तत्रेदं व्याख्यानम् । अत्रापि पूर्ववद् विभाषाग्रहणमनुवर्त्तते । सा च व्यवस्थित-
विभाषा । तेनालस्यसुखाहरणयोरेव कर्त्तव्यः को भवति । नान्यतेति ।
तुन्दपरिमार्ज एवान्य इति । अनालस्ये त्वण् भवति । मृजेर्हृदिः (७।२।११४) ।
शोकापनोद इति । यः प्रतिपक्षोपदेशेन शोकं केवलमपनुदति । नतु सुख
मुत्पादयति । अत्राण्वेव तु भवति । कप्रकरण इत्यादि । मूलविभुजादिभ्य-
स्तदर्थे चतुर्थी । आदिशब्दः प्रकारवचनः । मूलविभुजादर्थं मूलविभुजादयः
साधवो यथा स्युरित्येवमर्थं कप्रत्ययस्योपादानं प्रतिपादनं कर्त्तव्य मित्यर्थः ।
तत्रेदं प्रतिपादनम् । ज्ञावामश्चेत्यत (३।२।२) आतोऽनुपसर्गे क (२।२।३) इत्यत्र
चकारोऽनुवर्त्तते । स चानुक्तसमुच्चयार्थः । तेन मूलविभुजादिभ्यः कप्रत्ययो
भविष्यतीति । मूलं विभुजति । भुज कौटिल्ये । नखानि मुञ्चन्तीति
नखमुचानि । मुच्छ मोक्षणे । काकगूहा स्तिग्ना इति । गुह्र संवरणे ।
काकेभ्यो गूहितव्याः । तव्यदाद्यपवादः । कर्मणि कः । कौ मोदते कुमुद-
मिति । ढजाद्यपवादः ।

६ । प्रे दाञ्चः ।

सोपसर्गार्थ आरम्भ इति । अनुपसर्गादातोऽनुपसर्गे क (३।२।३) इत्थेवं
सिद्धत्वात् । ददातेरिति । दारूपाणां धातूनामुपलक्षणमेतत् । अन्येषामपि
दारूपाणां ग्रहणं मिश्रते । गामादाग्रहणेष्वविशेष इति (प, १।१५) वचनात् ।
प्रेणोपसृष्टादिति । प्रेणोपसर्गेण सम्बन्धादित्यर्थः । सूत्रे प्र इति सुब् व्यत्ययेन
तृतीयार्थे सप्तमी वेदितव्या । पथिप्रज्ञ इति । पन्थानं प्रजानातीत्यर्थः ।

७ । समि खः ।

गां सञ्चष्ट इति । वाक्यविशेषेण चक्षिडः ख्याजिति (२।४।५४) ख्याजा-
देशस्य ग्रहणम् । न ख्या प्रकथन इत्येतस्येति दर्शयति । एतच्च संपूर्वस्य
ख्यातेः प्रयोगासम्भवात्प्रत्ययः ।

८ । गापोष्टक् ।

लुग्विकरणालुग्विकरणयोर्लुग्विकरणस्यैव (प, ८।१) ग्रहणमिति । पा इति
पानार्थस्य ग्रहणम् । रक्षणार्थस्य न । यद्यपि गामादाग्रहणेष्वविशेष

उच्यते तथापि पिबतिना साहचर्याद् गा इत्यस्यानुग्विकरणस्य ग्रहणम् । न
 गत्यर्थेत्स्याद् गायतः पिबतेऽचेति । टकः कित्करणमातो लोपार्थम् । टित्
 करणं ङीबर्थम् । नत्वाद्यन्तो टकिता (१११४६) विल्येवमर्थम् । कुतएतत् ?
 प्राद्यन्तयोर्वयवत्वात् । नच प्रत्ययोऽवयवो युज्यते । परश्चेति (१११२)
 वचनात् । ननु च गापोरिति षष्ठी टकोऽवयवत्वञ्च बोधयिष्यते । नैतदस्ति ।
 पञ्चम्यर्थे त्वेषा षष्ठी । कर्त्तृविशेषणार्था वा गापोः कर्त्तरीति । युक्तञ्चेतत् । एवं
 हि प्रत्ययपरत्वं बाधितं न भवति । किञ्चादित्वे हि टकः कित्करणमनर्थकं
 स्यात् । पिबते रूपपदान्तरस्य निवृत्तार्थं माह सुराशीध्वोरित्यादि । तत्र
 पिबते रिङ्ग्रहणं न पाते रित्येतत् प्रागेव व्यवस्थापितम् । इह विभाषेत्यनु-
 वर्त्तते । सा तु व्यवस्थितविभाषा । तेन सुराशीध्वोरुपपदयोर्भविष्यति । नान्यत्र ।
 क्षीरपेति । स्त्रीलिङ्गोदाहरणं स्त्रियां विशेष इति प्रदर्शनार्थम् । बहुलमि-
 त्यादि । पिबतेऽङ्गन्द्सि बहुलं टग् भवतीत्येतदर्थरूपं व्याख्येयमित्यर्थः ।
 व्याख्यानन्तु तस्यैव विभाषाग्रहणानुवृत्तस्य व्यवस्थितविभाषात्वमाश्रित्य
 कर्त्तव्यम् । तस्य तु फलं सुरापेति पक्षे कप्रत्ययो भवति ।

६ । हरतेरनुद्यमनेऽच् ।

अनुद्यमनमुत्क्षेपणमिति । अधःस्थितस्य वस्तुन ऊर्ध्वं नयन मित्यर्थः ।
 अंगहर इति । अंगं स्वीकरोतीत्यर्थः । नतूत्क्षेपयति । अक्षप्रकरण इत्यादि ।
 प्रातिपदिकग्रहणे लिङ्गिविशिष्टस्यापि (प, ७२) ग्रहणमिति घटग्रहणेनैव घटी-
 ग्रहणे सिद्धे घटीग्रहणमस्याः परिभाषाया अनित्यत्वज्ञापनार्थम् । तस्य तु
 प्रयोजनं दित्यदित्यादित्यपत्युत्तरपदात्त (४११८५) इत्यत्र वर्ण्यते । उपसंख्या-
 नशब्दस्य प्रतिपादन मित्यर्थः । तत्रेदं प्रतिपादनम् । उत्तरसूत्रे चकारो-
 ऽनुक्तसमुच्चयार्थः । तेन शस्त्रादिद्रूपपदेषु ग्रहेरज् भविष्यति । सूत्रे चेत्यादि ।
 धारेरर्था धार्यर्थः । तत्र वर्त्तमानाद् ग्रहः सूत्रे चोपपदेऽच उपसंख्यानं
 प्रतिपादनं कर्त्तव्यम् । प्रतिपादनं तावत्तदेव । सूत्रयाह एवान्य इति । यः सूत्रं
 केवलमुपादत्ते न धारयति तत्राणैव भवति ।

१० । वयसि च ।

उद्यमनार्थोऽयमारम्भ इति । अनुद्यमने पूर्वणैव सिद्धत्वात् । अस्थिहर इति । अस्थुत्क्षेपणसमर्थे वयसि वर्त्तत इत्यर्थः ।

११ । आङ्गि ताच्छील्ये ।

अनुद्यमनमिति निवृत्तम् । तेनाविशेषात्तद्व्यत उद्यमने चायं विधिरिति । ननु चानुद्यमने पूर्वणैव सिद्धम् । परत्वाङ्गि तन् प्राप्नोति । वासरूपविधानादजपि भवति । नेतदस्ति । वक्ष्यति ह्येतत् ताच्छीलिकेषु वासरूपेण तत्रादयो न भवन्तीति । ताच्छील्यं तत्स्वभावतेति । तत् पुनर्मानसो धर्मः । फलनिरपेक्षया प्रवृत्तिरनुमीयते । पुष्पाहर इत्यादिना ताच्छील्यमुदाहरति ।

१२ । अर्हः ।

स्त्रियां विशेष इति । अणि हि सति डीष् भवति । अचि तु सति टाप् ।

१३ । स्तम्बकर्णयो रमिजपोः ।

जपेः शब्दकर्मकत्वादिति । गायत्रीं जपति । अनुवाकं जपतीत्यत्र शब्दकर्मकस्यैव प्रयोगदर्शनात् । कर्म न सम्भवतीति । कर्णस्याशब्दात्मकत्वादित्यभिप्रायः । इतिकरणो हेतौ । यत एव कर्णशब्दः कर्म न सम्भवति तन्न सुपीत्येतदिह सम्बध्यते । न कर्मणीति । हस्तिसूचकयोरित्यादि । हस्ति-सूचकग्रहणं प्रत्ययार्थस्यैव कर्तुर्विशेषणम् । स्तम्बकर्णयो रमिजपोरिति योऽयमज्जविधिः स हस्तिसूचकयोः कर्त्तृर्भवतीत्येदर्थरूपं व्याख्येयमित्यर्थः । व्याख्यानन्तु तस्यैव विभाषाग्रहणानुवृत्तस्य व्यवस्थितविभाषात्वमाश्रित्य कर्त्तव्यम् । स्तम्बरमः । कर्णेजप इति । तत्पुरुषे क्षति (६।३।१४) बहुलमिति सप्तम्या अलुक् । सूचक इति । पिशुनक इत्यर्थः ।

१४ । शमि धातोः संज्ञायाम् ।

धातुमात्रादिति । धातुमात्रग्रहणेनापवादविषयेऽपि विधानं दर्शयति । एवं हि धातुमात्राहवति यद्यप्यपवादं बाधित्वा तद्विषयेऽपि भवति । एष

चाथो धातुग्रहणाद्भवति । शमि संज्ञायामित्यादिना धातुग्रहणस्य प्रयोजनं दर्शयन् धातुप्रतिपादितमर्थं स्पष्टीकरोति । शमि संज्ञायामिति । सूत्रोपलक्षणमेतत् । शमि धातोः संज्ञायामित्यस्मिन् सूत्र इत्यर्थः । हेत्वादि-
 ष्विति । आदिशब्देन ताच्छीलानुलोम्ययोर्यङ्ग्रहणम् । शम्युपपदे करोतेः संज्ञायां हेत्वादिषु विवक्षितेषु कृजो हेतुताच्छीलानुलोम्येष्विति (३।२।२०) टः प्राप्नोति । अतस्तद्बाधनार्थं धातुग्रहणम् । शमि धातोरित्यस्यावकाशः करोतेरन्यो धातुः शम्युपपदः सम्भवति । शंवद इति । कृजो हेतुताच्छीलानुलोम्ये (३।२।२०) त्यस्यावकाशः करोतिः शब्दान्तरोपपदः आहं करोतीति आहंकर इति । करोतेः शम्युपपदे संज्ञायामुभयमेव प्राप्नोति । शङ्करा नाम शकुनिकेति । सा हि तच्छीला । तत्संज्ञा च । तत्र परत्वाद् टः प्राप्नोति । पुनर्धातुग्रहणाद् धातुमात्राद् विधीयमानं टं बाधित्वाऽज्जेव भवति ।

१५ । अधिकरणे श्तेः ।

सुपीति सम्बध्यत इति । श्तेरकर्मकत्वात् । अधिकरणस्य चाकर्मकत्वे सम्भवति सुपीतीह सम्बध्यते । न कर्मणीति । पार्श्यादिषूपसंख्यानमिति । आरम्भोऽयमनधिकरणार्थः । पार्श्याभ्यामिति तृतीयान्तमुपपदं दर्शयति । उरःशयः पृष्ठशय इत्यत्रापि तृतीयान्तमेवोपपदं वेदितव्यम् । दिग्धसङ्गशय इति । दिग्धेन सह श्ते इति तृतीयेति (२।१।३०) योगविभागेन समासः । दिग्धस्य सहन प्राक् प्रत्ययोत्पत्तेः पश्चादुपपदसमासः । गिरावित्यादि । गिरावुपपदे श्तेःश्चन्दसि विषये डो भवति । गिरिश इति । डित्वाङ्लोपः । एतत् सर्वं व्यतयो बहुलमिति (३।१।८५) बहुलवचनात् मिहम् ।

१६ । चरेष्टः ।

प्रत्ययान्तरकरणं डीवर्यमिति । टित्त्वान् डीव् भवति ।

१७ । भिन्नासेनादायेषु च ।

अनधिकरणार्थं आरम्भ इति । अधिकरणे पूर्वणैव मिहम् । भिन्नाच्चरतीति भिन्नाचरः । सेनाच्चरतीति सेनाचरः । आदायेति ल्यबन्तमेतत् ।

आदाय चरतीत्यादायचरः । अत्रादातव्यकर्मणोऽविवक्षितत्वात् पूर्वकालमात्रे विवक्षिते प्रत्ययः । आदानं कृत्वा चरतीति यावत् । तेन सापेक्षत्वाद-
सामर्थ्यं सति प्रत्ययो न सिध्यतीत्येतदचोद्यम् । अथापि कर्मापेक्षत एवमपि
न दोषः । वचनसामर्थ्यादसामर्थ्येऽपि प्रत्ययो भवति ।

१८ । पुरोऽयतोऽयेषु सर्त्तः ।

पुरःशब्दः पूर्वाधरावराणामसि (५।३।३८) पुरधवस्यैषामित्यसिप्रत्ययान्तो
व्युत्पादितः । अग्रतःशब्दोऽपि तसिप्रकरण आद्यादिभ्य उपसंख्यानमिति
(५।४।४४, वा) तसिप्रत्ययान्तः । अग्रे इति । अग्रशब्दस्यैकारान्तत्वं निपात्यते
ऽयसर इत्येतद्रूपं यथा स्यात् । ननु च सप्तम्या अलुकाप्येतत् सिध्यति ।
सत्यम् । यदा सिध्यति तदा सप्तम्यन्त उपपदे प्रत्ययः । यदाग्रः सरतो
त्वयेण वा सरतीत्यसप्तम्यन्तस्तदा न सिध्यति । तदर्थमेकारान्तत्वं निपात्यते ।

१९ । पूर्वे कर्त्तरि ।

पूर्वशब्दे कर्त्तृवाचिन्युपपदे प्रत्यय इति । एतेन कर्त्तरीत्यनेनोपपदं
विशिष्यते । न कर्त्ता । प्रत्ययार्थो निर्दिश्यत इति दर्शयति । तस्य कर्त्तरि
कृदित्यनेनैव (३।४।६७) निर्देशात् । अयुक्तत्वादिह निर्देशस्येत्यभिप्रायः ।
ननु च पूर्वः सरतीत्यत्रासामर्थ्यमस्ति । तथाहि पूर्वशब्दोऽयं व्यवस्थावचनः ।
अवयववाची वा । तत्र पूर्वस्मिन् कल्पेऽवधिरपेक्षणीयः । अस्मादयं पूर्व इति ।
इतरस्मिन् स्ववयवी पदार्थः । यथा पूर्वं कायस्येति । उभयोरपि सापेक्षित-
त्वात् । असामर्थ्यं सति प्रत्ययानुपपत्तिः । नैष दोषः । पूर्वशब्दः सम्बन्धि-
शब्दः । सापेक्षेऽपि वृत्तिर्ननु भवत्येव यथा देवदत्तस्य गुरुकुलमिति ।

२० । कृजो हेतुताच्छीलानुलोम्येषु ।

हेत्वादय एते नोपपदानि । यदि ह्युपपदानि स्युः शमिधानोः (३।२।१४)
संज्ञायामित्यत्र धातुग्रहणमनर्थकं स्यात् । तच्च कृजो हेत्वादिषु टप्रतिषेधार्थं
कृतम् । यद्येषामुपपदत्वं स्यात् टप्रत्ययस्य प्राप्तिरेव नास्तीति धातुग्रहण-
मनर्थकं स्यात् । अतो नैषामुपपदत्वं नापि प्रत्ययार्थत्वं । कर्त्तरि (३।४।६७)
कृदिति कर्त्तुःप्रत्ययार्थत्वात् । न च ते बाधा युक्ता । विरोधाभावात् । तस्मात्

प्रत्ययार्थविशेषणत्वमेवां युक्तम् । तत्र कर्त्तरि प्रत्ययो भवति यस्मिन्प्रभेदीयमाने तद्विशेषो हेत्वादयो गम्यन्ते । अतएवाह हेतौ ताच्छील्य आनुलोम्ये च गम्यमान इति । हेतुरैकान्तिककारणमिति । एतेन लौकिकहेतोर्यद्वहणम् । न पारिभाषिकस्येति दर्शयति । पारिभाषिको हेतुः स्वतन्त्रस्य कर्त्तुः प्रयोजकः । यदि तस्येह ग्रहणं स्यात् कृञ् इति नोपपद्यते । नञ्प्रत्ययान्तात् प्रयोजककर्त्तरि प्रयोजक उत्पद्यते । अपि तु श्रुत्यादन्तर्भावितव्यर्थत्वात् प्रत्यय उत्पद्यत इति चेत् ? नैतदस्ति । टप्रत्ययान्ताण् श्रुत्यस्याप्रतीतिः । ननु च लौकिकस्य हेतोर्यद्वहणे सति निमित्ततया कर्त्ता विशिष्यते । तच्चायुक्तम् । नहि कर्त्तुरनिमित्तत्वमस्ति यद्विशेषणेन व्यावर्त्येत । नैष दोषः । सिद्धे कर्त्तुर्हि निमित्तत्वे पुनर्हेतुशब्द उपादीयमान ऐकान्तिकत्वं बोधयति । यः कर्त्ता यस्याः क्रियाया ऐकान्तिको हेतुरिति । अतएवोक्तं हेतुरैकान्तिककारणमिति । आनुलोम्यमनुकूलयामीत्याराध्यचित्तानुप्रवर्तनम् । यशस्करीति । अतः कृकमिकंसेत्यादिना (८।३।४६) विसर्जनीयस्य सत्वम् ।

२१ । दिवाविभानिशाप्रभाभास्करान्तानन्तादिबहुनान्दो-
किंलिपिलिविलिभक्तिकर्त्तृचित्तक्षेत्रसंख्याजङ्गवाह्वर्यत्तद्वन्-
रूपेषु ।

यथायोगमिति । दिवाशब्दस्य सुपीति सम्बन्धः । तस्याधिकरणस्य प्रधानत्वात् कर्मत्वानुपपत्तेः । शेषाणान्तु सत्त्वप्रधानत्वात् करोतिसम्बन्धेन कर्म चोपपद्यत इति कर्मणीत्यनेन सम्बन्धः । अहेत्वादर्थ आरम्भ इति । हेत्वादिषु पूर्वैर्गैव सिद्धत्वात् । भास्कर इति । कथं पुनरत्र सकारः ? यावता सकारस्य कृत्वविसर्जनीययोः कुणोः + कपो चेति (८।३।३७) विसर्जनीय-
जिह्वामूलीययोरन्यतरेण भवितव्यमित्याह सकारस्य निपातनादित्यादि । भास्करान्तेति यत् सकारस्योच्चारणं तदेव निपातनम् । बहुकर इति । बहुशब्दो वैपुल्यवाची । अहस्कर इति । अहस्त्वस्य रोऽसुपीति (८।२।६८) नकारस्य रेफः । तस्य विसर्जनीयः । तस्यातः कृकमीत्यादिना (८।३।४६) सत्वम् । धनुष्करः । अरुष्कर इति । इंसुसोः सामर्थ्ये (८।३।४४) । नित्यं

समासेऽनुत्तरपदस्थस्येति (८।३।४५) षत्वम् । अथानन्तग्रहणं किमर्थम् ? अन्तग्रहणादेवानन्तशब्देऽपि तदन्तविधिना भविष्यति । नैतदस्ति । सर्वस्मिन्नुप-
पदविधौ नहि तदन्तविधिरिष्यते । तथाहि पदकारः (A) पठत्युपपदविधौ
भयाढादिग्रहणं तदन्तविधिं प्रयोजयतीति (१।१।७२, वा) । एवन्तर्हि नान्तकरो-
ऽनन्तकर इत्यन्तशब्देनापि नञ्समासो भविष्यति । नैवं शङ्क्यम् । खरे दोषः
स्यात् । सति शिष्टे हि तत्पुरुषे तुल्यार्थेत्यादिना (६।२।२) प्रकृतिस्खरे हि नञ्स्वरः
प्रसज्येत । तथाचानन्तकरशब्द आद्युदात्तः । निपाता आद्युदात्ता (फिद्, ४।८०)
इति नञ् उदात्तत्वात् । इष्यते च गतिकारकोपपदानां (६।२।१३८) कृदित्यु-
त्तरपदप्रकृतिस्खरेणास्तोदात्तत्वम् । तस्मादनन्तग्रहणं कर्त्तव्यम् । किंयत्तद-
बहुष्वज्ज्विधानमित्यादि । किमित्यादिषूपपदेष्वज्ज्विधानं कर्त्तव्यम् । तत्
कथमिह टोऽप्यनुवर्त्तते ? मण्डूकमुत्तिन्यायेनाजपि विभाषाग्रहणमपि । तद्
व्यवस्थितविभाषाविज्ञानात् किंयत्तद्वहुषु कञोऽजेव भवति । शेषेषु
दिवादिषु ट एव । अहेत्वाद्यर्थत्वाच्चारम्भस्य यदा हेत्वादयो विशेषा न
विवक्ष्यन्ते तदा किंयत्तद्वहुषु कञोऽज्ज्विधानम् । तेषु विवक्षितेषु पूर्वसूत्रेण
ट एव भवति । तथायं प्रयोग उपपन्नो भवति जातिरियं किं करोति ।
किं करणशीला किं करी । न किञ्चिदपि करोति । निष्प्रयोजनेति यावत् ।

२२ । कर्मणि भृतौ ।

कर्मणीति स्वरूपग्रहण मिति । कुत एतत् ? कर्मग्रहणसामर्थ्यात् ।
यदि पारिभाषिकस्य कर्मणो ग्रहणमिह स्यात् कर्मग्रहणमनर्थकं स्यात् ।
कर्मधिकारात् । करोतिश्च सकर्मकत्वात् तेनैव सम्बद्धो भविष्यति । तथाच
प्रागुक्तं कर्मणि सुपीति द्वयमप्यनुवर्त्तते । तत्र सकर्मकेषु कर्मणोत्ते-
तदुपतिष्ठते । अन्यत्र सुपीति । तस्मात् स्वरूपग्रहणमेवैतत् । कर्मनिर्वेश-
इति । कर्म व्यापारः । तस्य निर्वेशो मूल्यम् ।

२३ । न शब्दश्लोककलहगाथावैरचाटुसूत्रमन्त्रपदेषु ।

हेत्वादिषु टप्राप्त इति । कञो (३।२।२०) हेत्वादिना ।

(A) Hence the पदकार is the वार्त्तिककार ।

२४ । स्वस्वशक्तोरिति ।

ब्रीहिवत्सोरिति वक्तव्यमिति । कर्त्तृविशेषणं ब्रीहिवत्सग्रहणम् ।
अनेन सूत्रेण य इन् विधीयते स ब्रीहिवत्सयोः कर्त्तोर्भवतीत्येतदर्थरूपं
व्याख्येयमित्यर्थः । तत्रेदं व्याख्यानम् । इहापि विभाषेत्यनुवर्त्तते । सा च
व्यवस्थितभिषाषा । तेन ब्रीहिवत्सयोः कर्त्तोरिव भविष्यति । नान्यत्र ।
नित्वादुत्तरपदाद्युदात्तत्वम् ।

२५ । हरते दृतिनाथयोः पशौ ।

पशौ कर्त्तरीति । एतेन पशुग्रहणं प्रत्ययार्थस्य कर्त्तृविशेषण मिति
दर्शयति । प्रत्ययार्थत्वन्तु कर्त्तरि (३।४।६७) क्कदिति वचनात् । कुतः पुनरेत-
दवसितम् प्रत्ययार्थस्य विशेषणमेवेति ? न पुनर्बाधकमेवेति ? तदुच्यते ।
धातोः प्रत्ययस्य विधानात् तदर्थस्य येन सम्बन्धस्तत्र वाच्ये प्रत्ययेन
भवितव्यम् । धात्वर्थः क्रिया । तस्याथ साधनेन सम्बन्धो न वस्तुस्वरूपेण ।
साधनञ्च शक्तिः । न वस्तुस्वरूपम् । पशुशब्देन वस्तुस्वरूपेण स्वार्थमाचष्टे । न
शक्तिस्वरूपेणेति । तेनाशक्तिस्वरूपे प्रत्याख्यमानः पशुर्नाहति प्रत्ययार्थं
भवितुम् । सोऽप्रत्ययार्थः सन्नशक्तित्वात् कथमिमं प्रत्ययार्थं बाधेत । तस्मात्
प्रत्ययार्थत्वेन कर्त्तरि विशिष्यत इति युक्तमुक्तम् पशौ कर्त्तरीति । एष
न्यायोऽन्यत्रापि प्रत्ययार्थविशेषणे द्रष्टव्यः ।

२६ । फलेग्रहिरात्मभरिद्य ।

२७ । छन्दसि वनसनरक्षिमथाम् ।

ब्रह्मवनिं त्वा क्षत्रवनिमिति । ब्रह्म वनति क्षत्रं वनतीत्यर्थविवक्षा-
यामिन्प्रत्ययः । तदन्ताद्धितीया । तस्याः सुपां (७।१।३७) सुलुगिति लुक् ।
युष्मच्छब्दाद्धितीयाविभक्ते स्वामी द्वितीयाया इति (८।१।२३) त्वादेशः ।
गोसनिमिति । गां सनतीत्यर्थ इन्प्रत्ययः । तदन्तादमि परे पूर्वरूपत्वम् ।
पत्यानं रक्षत इति पथिरक्षी । द्विवचनमेतत् । पूर्वसवर्णादीर्घत्वम् । हविर्मथो
नामिति । हविर्मथन्तीति विगृह्य प्रत्ययः । तदन्तात् षष्ठ्या बहुवचनम् ।

२८ । एजेः खश् ।

खन्तादिति । एतेन प्रकृत्यन्तरस्यायमेजेरिका निर्देश इत्याशङ्कान्
निरस्यति । कुतः पुनर्थ्यन्तमवसितम् ? खश् शित्करणात् । प्रकृत्यन्तरस्य
ग्रहणे शित्करणमनर्थकं स्यात् । तच्च सार्वधातुके सति तदाश्रयस्य
शपो विधिर्यथा स्यादित्येवमर्थं क्रियते । नचैजेः प्रकृत्यन्तरस्य सत्यसति वा
शपि कश्चिद् विशेषोऽस्ति । खग्रहणे तु सति शित्करणमर्थवद् भवति ।
असति तस्मिन् णिलोपः स्यात् । तस्मिन्नु सति सार्वधातुकनिबन्धने शपि
णिलोपो न भवति । आर्धधातुकत्वं णिलोप इत्येके । एतच्चायुक्तम् । उत्तराधे
हि शित्करणं स्यात् । असति हि तस्मिन्नुत्तरसूत्रे धेट आत्वं स्यात् । अथ
धमादेशो न स्यात् । तथाच स्तनन्धयो नासिकन्धम इति न सिध्येत् । तस्माद्
व्याख्यानादेव खन्तत्वमवसेयम् । खकारोऽयं मुमर्थ इति । खित्वनव्ययस्ये
(६।३।६६) त्यधिकृत्यारुद्धिं षदजन्तस्येति (६।३।६७) मुमागमो यथा स्यात् ।
शकारः सार्वधातुकसंज्ञार्थ इति । तिङ्शित् सार्वधातुकमिति (३।४।११३)
सार्वधातुकसंज्ञा यथा स्यात् । अङ्गमेजय इति शप् । गुणायादेशौ । खश्प्रकरण
इत्यादि । वातादिषूपपदेश्वजगतिक्षेपणयो धेट् पाने तुद व्यथन ओहाक् त्याग
इत्येभ्यो धातुभ्यः खश्प्रकरण उपसंख्यानं कर्तव्यम् । उपसंख्यानशब्दस्य प्रति-
पादनमर्थः । तत्रेदं प्रतिपादनम् । नाडीमुच्योद्येत्यत्र (३।२।३०) चकारः । म
चानुक्तसमुच्चयार्थः । तेन वातादिषूपपदेश्वजादिभ्यो धातुभ्यः खश् भविष्यति ।
शुनिन्धय इति । खित्वनव्ययस्येति (६।३।६६) ऋस्त्वम् । शर्द्धञ्जहा इति ।
जुहोत्यादिभ्यः शपः झुः । स्नाविति (६।१।१०) द्विर्वचनम् । आभ्यस्तयोरान्
(६।४।११२) इत्याकारलोपः ।

२९ । नासिकास्तनयोर्धाधेटोः ।

स्तने धेट इत्यादिना यथायोगमुपपदमन्वन् दर्शयन्नुदाहरणानि दर्श-
यति । नासिकन्धम इति । पात्रादिसूत्रेण (७।३।७८) धमादेशः । तच्चैतदि-
त्यादि । यथासंख्याभावे हेतुमाह । स्तनशब्दो हि नासिकापेक्षयात्पात्तरः ।

तस्य पूर्वनिपाते कर्त्तव्ये योऽयमपूर्वनिपातः कृतः स लक्षणव्यभिचारं सूचयति ।
यद्येह पूर्वनिपातशास्त्रं व्यभिवरति स्वविषये न प्रवर्त्तते तथा यथा-
संख्यलक्षणमपीति । अतोऽस्मात्प्रमाणव्यभिचारचिह्नाद् यथासंख्याभावो लभ्यते ।

३० । नाङ्गीमुष्ट्योश्च ।

अत्रापीत्यादिना नाङ्गीमुष्टिशब्दो हि ध्वन्तः । तस्य हि द्वन्द्वे घी(२।२।३२)-
ति पूर्वनिपाते प्राप्ते योऽयमपूर्वनिपातः कृतः स पूर्वनिपातलक्षणव्यभिचार-
चिह्नम् । अत इहापि संख्यातानुदेशो न भवतीत्यपि सूचयति । अथ प्रत्येक-
मुपपदाभ्यां धातोः प्रत्येकं सम्बन्धः । स चोदाहरणेनैव वृत्तावभिव्यक्तः ।
अनुक्तसमुच्चयार्थश्चकार इति । तेन घटीखारीवातशब्देष्वुपपदेषु धाधेः
खग् भवति । यद्येवं वैषम्यादेव संख्यातानुदेशो न भविष्यतीति निरर्थक-
स्तदभावार्थः ध्वन्तस्यापूर्वनिपात उच्यते । वाक्ये भेदेन हे ह्यत्र । एकत्र
वाक्येन नाङ्गीमुष्टी इत्येतयो धाधेः खग् भवतीति । अतो नाङ्गीमुष्ट्योरित्येकं
वाक्यम् । चकारस्यानुक्तसमुच्चयार्थत्वाद् घटीखारीवातशब्देष्वुपपदेषु धाधेः
खग् भवतीति द्वितीयम् । तत्र पूर्वस्मिन् वाक्ये समानत्वमस्तीति स्यादेव
संख्यातानुदेशः ।

३१ । उदि कूले रुजिवहोः ।

उदोति । सत्सप्तमीयम् । उदि सति । तत्रोत्कूलशब्दयोर्विषयव्यवस्था
द्रष्टव्या । ते प्राग्धातोरिति (१।४।८०) वचनाद् धातोरनन्तरं मुत्तशब्दः ।
तस्मात् पूर्वः कूलशब्द इति । अथवोदिति परसप्तमी । उदि परतः कूलशब्द-
स्योपपदत्व इति । अथोच्छब्दस्याद्युपपदसंज्ञा कस्मान् न भवति ? प्रत्येकं
सप्तम्युच्चारणात् ? एषा ह्याचार्यस्य शैली यत्र प्रत्येकमुपपदत्व मस्ति तत्र
समुदायात् सप्तमीमुच्चारयति यथा नाङ्गीमुष्ट्योरिति (३।२।३०) । इह तु
विपर्ययः कृत इति न भवत्युपपदत्वम् । अपिच रुजिवहोः सकर्मकत्वात्
कर्मणीतीहोपतिष्ठते । न चोच्छब्दस्य कर्मत्वं सम्भवति । असत्त्ववाचित्वात् ।
कृतस्तस्योपपदत्वम् ? कूलमुद्रुज इति । तुदादित्वाच्छः । कूलमुद्रुज इति ।
गप् ।

३२ । वह्मलिह लिहः ।

वह्मलिह इति । लिह आस्वादने । अदादित्वाच्छपो लुक् । सार्वधातुक-
मपिदिति (१।२।४) डित्त्वाद् गुणाभावः ।

३३ । परिमाणे पचः ।

प्रस्थम्पचा । द्रोणम्पचेति । प्रस्थद्रोणपरिमिते ब्रीह्यादौ प्रस्थद्रोण-
शब्दावुपचारेण वर्त्तते । न प्रस्थादावेव परिमाणविशेषे काष्ठादिमध्ये । क्लेद-
वाची ह्यत्र पचिः । न च मुख्यस्य प्रस्थादेर्विक्लेदः सम्भवति । अतो न
तस्य सम्बन्ध उपपद्यते । स्वरूपग्रहणमप्यत्र एव न भवति । नहि स्वरूप-
प्रधानेन परिमाणेन विक्लेदवचनस्य पचेः सम्बन्धः सम्भवति । यद्यपि हि
प्रस्थादिशब्दः परिमेये वर्त्तते तथापि परिमाणव्यपदेशो न तस्य विरुध्यते ।
प्रथमं परिमाणहन्तित्वात् ।

३४ । मितनखे च ।

अपरिमाणार्थ आरम्भ इति । परिमाणे पूर्वणैव सिद्धत्वात् । मितनख-
शब्दयोरपरिमाणवचनत्वात् । सर्वदैव हि मितशब्दः परिमेयद्रव्यवचनः ।
नखशब्दो हि प्राण्यङ्गवचनः ।

३५ । विध्वरुषो स्तुदः ।

अरुन्तुद इति । अरुशब्दस्यारुर्द्विषदजन्तस्येत्यु (६।४।६७) कारात् परो
मुमागमः । संयोगान्तलोपः (८।१।२३) । मोऽनुस्वारः । अनुस्वारस्य ययि
परसवर्ण इति (८।४।५८) परसवर्णः ।

३६ । असूर्य्यललाटयोर्दृशितपोः ।

असूर्य्यम्पश्या इति । पात्रादिसूत्रेण (७।४।५८) पश्यादेशः । दृशिना नजः
सम्बन्धादिति । असामर्थ्यहेतुः । अत्र हि दर्शनं प्रतिषिध्यते । नतु सूर्य्य
एव । तस्माद् दृशिनैव नजः सम्बन्धः । न सूर्य्येणेत्यसामर्थ्यम् । सूर्य्यं न
पश्यन्तीति दृशिना नजः सम्बन्धं दर्शयति । यदा सूर्य्यः प्रतिषिध्यते तदा न
भवितव्यमेव प्रत्ययेन । अनभिधानात् । समासश्चायमसामर्थ्येऽपि भवति ।

गमकत्वात् । अस्मादेव वचनाद्वा । ननु च यथा राजदाराः सूर्यं न पश्यन्तीति तथान्यदपि परपुरुषादिकम् । तत्रायुक्तं सूर्यैकैकेन विशेषणे-
नेत्यत आह गुप्तिपरश्चैतदिति । यदेतदसूर्यमप्यस्या राजदारा इति वचन-
मेतद् गुप्तिप्रधानम् । गुप्तिप्रतिपादनाय प्रयुक्तत्वात् । एवं नामेत्यादिना गुप्ति-
परत्वमस्य दर्शयति ।

३७ । उग्रम्पश्येरस्मदपाणिन्ममाश्च ।

उग्रंपश्येति । कर्मण्यणि (३।२।१) प्राप्ते दृशेः खश् निपात्यते । पूर्ववत्
पश्यादेशः । इरस्मद इति । इरया मायतीति । मदी हर्षे । तजादिषु प्राप्तेषु
खश् निपात्यते । तत्र दिवादित्वाच्छनि प्राप्ते तदभावो निपात्यते । पाणिन्ममा
इति । अधिकरणे ल्युटि प्राप्ते खश् निपात्यते । पूर्ववदमादेशः ।

३८ । प्रियवशे वदः खच् ।

चकारः खचि ऋस्व (६।४.८४) इति विशेषणार्थ इति । खे ऋस्व इतुग्र्यमाने
खश्यपि स्यात् । ननु चैकानुबन्धग्रहणे न ह्यनुबन्धकस्येति न भविष्यति ।
एवं तर्हि परिभाषाश्रयणः चकारकरणमेव लघ्विति च मन्यते । ननु च
प्रियंवदो वशंवदइति खश्यपि सिध्यति । किमर्थम् प्रत्ययान्तरकरणमित्याह
प्रत्ययान्तरकरणमुत्तरार्थं मिति । द्विषत्परयोस्तापेरित्यत्र (३।२।३८) खचि
ऋस्वस्तापे र्यथा स्यात् । णिलोपश्चेत्याद्यर्थं प्रत्ययान्तरं क्रियते । अथोत्तरत्रैव
खच् कस्मान्न क्रियते ? अत्रापि खच् भवतीति विज्ञानार्थम् । तेन गमेरपि
सुप्युपपदे खच् सिद्धो भवति । यदि खच्प्रकरणे गमेः सुप्युपसंस्थानं तत्रोप-
संस्थानशब्दस्य प्रतिपादनार्थं प्रत्ययान्तरं क्रियते । प्रतिपादनन्विदमेव वेदित-
व्यम् । विज्ञायसो विह्व चेति । गमेर्विज्ञायःशब्द उपपदे खच्प्रत्ययः । तत्-
सन्नियोगेन विज्ञायःशब्दस्य विह्वदेशः । खच् डिह्व वक्तव्य इति । डिह्वान्ति-
लोपः स्यात् । विज्ञायसो विह्व चेत्यतोऽस्य भेदेन पाठात् । डिह्वान्तित्ववन्नापनार्थम् ।
अन्यथा विह्वङ्गम इति न सिध्येत् । डिह्वेत्यादि । उपत्यये च गमेर्विज्ञायसो
विह्वदेशः । विह्वग इति । न पुनरत्र उपत्ययः ? अस्मादेव वचनाद्
भवति । अथवा वक्ष्यत्युत्तरतो उपकरणेऽन्येष्वपि (२।३।४८ वा) दृश्यत इति ।

३८ । द्विषत्परयोस्तापेः ।

द्वयोरपि ग्रहणमिति । अन्तावस्थायां विशेषाभावात् । द्वितकारको निर्देश इति । द्विषत्परयोरिति निर्देशे द्वौ तकारौ । तत्रैको द्विषच्छब्द-
स्यावयवः । तेन द्विषच्छब्दो विशिष्यते द्विषच्छब्द उपपदे तकारान्त इति ।
तेन स्त्रियां न भवति । स्त्रीप्रत्ययान्तस्तकारान्तो न भवति । असति तु
द्वितीये तकारे प्रातिपदिकग्रहणे लिङ्गविशिष्टस्यापि ग्रहणं भवतीति (प, ८२)
स्त्रियामपि स्यात् । द्विषतीति । उगितश्चेति (४।१।६) ङीप् । उगित्वन्तु
द्विषच्छब्दस्य द्विषोऽमित इति (३।२।१३१) शन्नन्तत्वात् ।

४० । वाचि यमो व्रते ।

शास्त्रित इति (B) । शास्त्रे कृत इति विगृह्य शास्त्रशब्दात् प्रातिपदिका-
न्तात्वे णिच् । तदन्तात् त्ते विहिते शास्त्रित इति । शास्त्रविहित इत्यर्थः ।
अथवा शास्त्रिण इति शास्त्रितः । शास्त्रविद इतो जातः प्रवृत्तः । अथवा
शास्त्रशब्दस्तारकादिषु द्रष्टव्यः । शास्त्रमस्य सञ्जात मिति शास्त्रितः । वाचंयम
इति वाचं यच्छतीति विगृह्य खचि वाचंयमपुरन्दरौ (६।३।६८) चेति
पूर्वपदस्य सुमभावो निपात्यते । ननु च प्रत्ययोऽपि तेनैव निपातनेन
भविष्यति । तत् किमनेन ? नैतदस्ति । यच्छतीति पचाद्यचि विहिते तत्तत्र
वाचो यम इति षष्ठीसमामे कृते वाचंयम इति सिध्यति । सम्प्रदात एव ।
तत्र तु निपातनमनर्थकं स्यात् । एवञ्च सति नित्यमुपपदसमासो न स्यात् ।
अतः खच्प्रत्ययो विधेयः । निपातनमपि कर्षव्यम् ।

४१ । पूः सर्वयोर्दारिसहोः ।

दारीति । दृ विदारण इत्यस्य णिच् निर्देशः । पुरन्दर इति । पूर्व-
पदे सुमभावो निपात्यते । भगे च दारैरिति वक्तव्यमिति । भगे चोपपदे
दारैः खज् भवतीत्येतदर्थरूपं व्याख्येयमित्यर्थः । तत्रेदं व्याख्यानम् ।

(B) In the printed काशिका, the reading is शास्त्रतो नियमः । Our author reads
शास्त्रितः and hence his troubles to derive it. हरदत्त too adopts this word.

उग्रमश्वेरश्वदपाणिन्ममा (३१२।३७) श्वेततश्चकारोऽनुवर्त्तते । स चानुक्तसमु-
च्चयार्थः । तेन भगि चोपपदे दारः खज् भवतीति ।

४२ । सर्वकूलाभकरीषेषु कषः ।

सर्वकूष इति । कष खष शिष जष भष शष वष मष रुष रिष
हिसार्थाः ।

४३ । मेघर्त्तिभयेषु कृजः ।

उपपदविधावित्यादि । ननु चाभयशब्दो नञ्समासे सिध्यत्येव । नैवं
शक्यम् । सति शिष्टत्वाद्वा तत्पुरुषे तुल्यार्थे (६।२।२) पूर्वपदप्रकृतिस्वरानुदा-
सत्त्वं स्यात् । गतिकारकोपपदानामित्यादिना (६।२।१३८) स्तोदासत्त्वं चेष्टते ।
तस्मात् कर्त्तव्यम् । अपवादत्वात् खजयमणं बाधते । हेत्वादिविवक्षायाश्च
परत्वाट्प्रत्ययमपि ।

४४ । क्षेमप्रियमद्रेऽण् च ।

अथ क्षेमप्रियमद्रे वेत्येवं कस्मान्नोक्तम् । किमणग्रहणेन ? खपि विकल्पान्ते ।
कर्मण्यणि (३।२।१) त्यनेनैवाण् भविष्यतीत्यत आह वेति वक्तव्य इत्यादि ।
क्षेमप्रियमद्रे वेत्युच्यमाने पक्षे वाग्रहणाद् यथाप्राप्तमपीक्यते । ततो हेत्वादिषु
विवक्षितेषु कृजो हेतुताच्छील्येत्यादिना (३।२।२०) टः स्यात् । अतस्तदुच्चा-
धनार्थम् । तेन हेत्वादिविवक्षायां टप्रत्ययं बाधित्वाण् भवति ।

४५ । आशिते भुवः करणभावयोः ।

अत्र सुपीत्युपतिष्ठते । न कर्मणीति । भवतेरकर्मकत्वात् । आशित-
शब्दे सुवन्त इत्यादि । अथ विपर्ययः कस्मान्न भवति ? करणभावयोरुप-
पदयोरशिते प्रत्ययार्थ इति ? असम्भवात् । आशित इत्यग्रातेः कर्त्ता च्यते ।
तस्य भवतिना सम्बन्धो नोपपद्यते । नहि योऽग्रातेः कर्त्ता स भवतः प्रत्ययार्थो
भवितुमुत्सङ्गते । तस्मादाशितशब्दस्योपपदत्वम् । इतरयोस्तु प्रत्ययार्थत्वम् ।
एवञ्च घञ्लुटोरपवादो भवति । वासरूपविधिना ल्युङपि भवत्येव ।
आशितभवन ओदन इति । घञस्तु स्वरूपत्वाद् बाधक एव ।

४६ । संज्ञायां भृतृवृजिधारिसहितपिदमः ।

संज्ञावशादिति । संज्ञाशब्दा हि द्विविधा भवन्ति । केचिदवयवार्थानु-
गता यथा सप्तपर्ण इति । केचित्तु विपरीता यथा तैलपायिकेति । तदिह यत्रा-
वयवार्थानुगमोऽस्ति विश्वम्भरः शत्रुस्तप इत्यादिषु तत्र कर्मणीति सम्बध्यते ।
विश्वं विभर्त्तीति विश्वम्भरः । यत्र त्ववयवार्थानुगमो नास्ति यथा रथस्तं
सामेति तत्र व्युत्पत्त्यर्थं सुपीति सम्बध्यते । रथेन तरतीति रथे तरतीति
वा । पतिं वरेति । वृञ् वरणे । वृञ् सम्भक्तौ । पतिं वृणीते । पतिं वृणुत
इति विग्रहः । शत्रुं जयतीति शत्रुञ्जयः । धारीति । धृञो ण्यन्तस्य ग्रहणम् ।
युगं धारयतीति युगम्भरः । पूर्ववद्ब्रह्मत्वम् । शत्रुं सहत इति शत्रुंसहः ।
शत्रुं तपतीति शत्रुस्तपः । अरिं दास्यतीति अरिन्दमः । यद्यपि दमिरकर्मक-
स्तथाप्यन्तर्भावितव्यर्थत्वात् सकर्मको भविष्यति । अरिं दमयतीत्यर्थः ।

४७ । गमश्च ।

यस्य सौतङ्गमिः पुत्र इति । पुत्रस्य सौतङ्गमित्वव्यपदेशेन पितुः
सुतङ्गमसंज्ञानुमीयत इति दर्शयति । सत्यां हि पितुः सुतङ्गमसंज्ञायां तत्
पुत्रस्य सौतङ्गमिशब्देनाभिधानं भवति । नासत्याम् । अथ योगविभागः
किमर्थः । पूर्वसूत्र एव गमेर्ग्रहणं क्रियतामित्याह योगविभाग उत्तरार्थ
इति । गमेरेवोत्तरत्रानुवृत्तिर्यथा स्यात् । भृजादीनां माभूत् । एकयोगे
हि तेऽप्यनुवर्त्तेरन् ।

४८ । अन्तात्यन्ताध्वदूरपारसर्वानन्तेषु डः ।

उकार टिलोपार्थ इति । डिति टेरिति (६।४।१५५) टिलोपो यथा स्यात् ।
कथं पुनः सत्यपि उकारे टिलोपो लभ्यते ? यावता भसंज्ञकस्य हि टिलोप
उच्यते । नचेह भसंज्ञास्तीत्याह डित्यभस्यापीत्यादि । यद्दि सत्यपि डिति
टिलोपो मा भूत् तदा तस्य वैयर्थ्यं स्यादिति भावः । ननु च श्रवणार्थं
भविष्यति । तत् कुतो वैयर्थ्यं स्यात् ? एवं मन्यते । प्राहट्शरत्कालदिवाञ्ज
(६।१।१५) इति क्षतटिलोपस्य जने डप्रत्ययान्तस्यायं निर्देशं करोति
ततोऽवसीयते उकारस्याश्रवणार्थतेति । सर्वत्रेत्यादि । उपसंख्यानशब्दस्य

प्रतिपादनमर्थः । तत्रेदं प्रतिपादनम् । गमश्चे (३।२'४९) त्वतश्चकारोऽनुवर्त्तते । तस्यानुक्तसमुच्चयार्थत्वात् सर्वत्रेत्यादावुपपदे डो भविष्यतीति । सर्वत्रशब्दश्चात्र सुपीत्यनेन सम्बध्यते । नतु कर्मणीत्यनेन । तस्याधिकरणशक्तिप्रधानत्वात् कर्मत्वानुपपत्तेः । पन्नशब्दः क्रियाविशेषणत्वात् कर्मणीत्यनेन सम्बध्यते । प्रतिपादितं हि करणे च स्तोकाण्येत्यादिसूत्रे (२।३।३) क्रियाविशेषणस्य कर्मत्वम् । उरसो लोपश्चेति । अलोऽन्यस्येति (१।१।५२) सकारस्य । सुदुरोरधिकरण इति । ल्युङ्पवादो डो विधीयते । वासरूपविधिना सोऽपि भवति सुगमनम् । दुर्गमनमिति । अधिकरण इति किम् ? कर्मणि मा मूत् । ईषद्दुःसुखित्यादिना (३।३।१२६) खल्वेव भवति सुगमो दुर्गम इति । निरो देश इति । निर्शब्द उपपदे गमिर्डा भवति देशेऽधिकरणे । निर्गम्यते ऽस्मिन् देशे निर्गो देशः । देशादन्यत्र ल्युङ्गेव भवति निर्गमनमिति ।

४६ । आशिषि हनः ।

आशिषीति । प्रत्ययार्थमितत् । तस्मिन् कर्त्तरि प्रत्ययो भवति यस्मिन् विधीयमान आशीर्गम्यते । तिमिं वध्यादिति । आशीर्लिङ्प्रयोग-
वतो वाक्यस्योपन्यासस्तु समानार्थत्वात् तिमिहशब्दस्य प्रख्यानार्थः । दारा-
वाहन इत्यादि । टकारादेश एवोपसंख्यायते । अण्प्रत्ययस्तु कर्मण्यसित्य-
नैवे (३।२।१) सिद्धः । अथान्तग्रहणं किमर्थम् ? यावता ऽलोऽन्तस्येत्यन्तस्य
(१।१।५२) भविष्यतीति । न । षष्ठीनिर्दिष्टस्यालोऽन्यविधयो भवन्ति । न चेह
हन्तेः षष्ठा निर्देशः । किं तर्हि ? पञ्चम्या । नन्वर्थाद् विभक्तिविपरिणामो
भविष्यति । हन इत्यस्याः पञ्चम्या षष्ठी सम्पद्यते । एवं तर्हि विस्पष्टार्थमन्त-
ग्रहणम् । दार्वाहन्तीति । दारुशब्दोऽत्र द्वितीयान्तः । स्वमोनेपुंसका (७।१।२३)
दिति लुप्तत्वान्न द्वितीया श्रूयते । चारो वेति । अत्राप्यादेशो विकल्पेन
विधीयते । अण् तु कर्मण्यसिति (३।२।१) नित्यमेव सिद्धः । चार्वाघाट इति ।
हो हन्ते ऽर्णिकेऽपि (७।२।५४) कुत्वम् । हनस्तोऽचिस्त्वलो रिति (७।३।३२)
तत्वम् । कर्मणि समि चेत्येतद्वाक्यं कर्मण्युपपद इत्यस्यैव विशेषणम् ।

५० । अपि क्लेशतमसोः ।

उदि कूले रुजिवहोरित्य(३।२।३१)त्रोच्छ्वस्योपपदत्वे यो न्याय उक्तः स इहाप्यपशब्दस्य वेदितव्यः । अनाशीरर्थ आरम्भ इति । आशिषि पूर्वैर्गैव सिद्धत्वात् ।

५१ । कुमारशीर्षयोर्णिनिः ।

कुमारघातीति । पूर्ववत् तत्त्वकुत्वे । निपातनाच्छिरसः शीर्ष भाव इति । कुमारशोर्षयोरित्यत एव निपातनाच् शिरसः शीर्षभावो भवति । न पुनः शीर्षच्छन्दसीत्यनेन (६।१।६०) । तत्र हि शीर्षन्निति शिरःशब्दसमानार्थे शब्दात्मनं निपात्यते । अन्यथा शीर्षघातीति च्छन्दस्वेव स्यात् । न भाषायाम् । कुमारशीर्षयोरिति च निर्देशो नोपपद्यते । स हि नकारान्तः । अकारान्तेन चायं निर्देशो भवति न नकारान्तेनेति । णिनिर्दितीय इकारो नकारस्वेत्-संज्ञापरिज्ञानार्थः । णकारो वृद्धार्थः ।

५२ । लक्षणं जायापत्योष्टक् ।

लक्ष्यते चिह्नयतेऽनेनेति लक्षणम् । तदस्यास्तीति तस्मिन् लक्षणवति । एतेन मत्वर्थीयाकारप्रत्ययान्तो लक्षणशब्दः सूत्र उपास्त इति दर्शयति । स च कर्तुः प्रत्ययस्य विशेषणमिति दर्शयन्नाह लक्षणवति कर्त्तरीति । अथ लक्षणशब्दस्योपपदत्वं कस्मान्न भवति ? केचिदाहुः । हन्तेः सकर्मकत्वात् कर्मणीती-होपतिष्ठते । तत्र यदीह लक्षणस्योपपदत्वं स्यात् तत् कर्मणा विशिष्येत । न च लक्षणं हन्तेः कर्मोपपद्यते । स हि हिंसायां वर्त्तते । हिंसा च प्राणि-विषया । जायापत्योः प्राणिधर्मत्वात् कर्मत्वमुपपद्यत इत्येतच्चानुपपन्नम् । मत्वर्थीयाकारप्रत्ययान्तस्य लक्षणशब्दस्य प्राणिन्यापि वृत्तेः । व्याख्यानदेव लक्षणस्यानुपपदत्वं विज्ञायते । अनभिधानाद्वा । लक्षणवतु उपपदे जाया-पतिभ्यां प्रत्ययार्थेन भवितव्यम् । न च लक्षणशब्दस्योपपदत्वेन हन्तिना टक्प्रत्ययान्तेन जायापत्योः कर्त्तारभिधानं दृष्टम् । जायान्न इति । किञ्चाद् गमहनेत्यादिनोपधालोपः (६।४।८८) । पूर्ववत् कुत्वम् । पतिव्रीति । टित्त्वान् ङीप् ।

५३ । अमनुष्यकर्तृके च ।

अमनुष्यकर्तृक इति । अमनुष्यः कर्त्ता यस्य स तथोक्तः । एतच्च धात्वर्थविशेषणम् । धात्वर्था हन्तेरित्यत आह अमनुष्यकर्तृके धात्वर्थ इत्यादि । अयामनुष्यकर्तृकग्रहणमुपपदविशेषणं कस्मान्न भवति ? कर्मणी-
त्यनुवर्त्तते । कर्मणश्चामनुष्यकर्त्ता सह सम्बन्धानुपपत्तेः । साधनस्य हि क्रियायाः सम्बन्धो न कारकान्तरेण । प्रत्ययार्थस्य कर्त्तुरिदं विशेषणं कस्मान्न विज्ञायते ? तस्यामनुष्यकर्तृकत्वाभावात् । नहि कर्त्तुः कर्त्ता सम्भवति । अपि तु क्रियायाः । ननु च कर्त्तृग्रहणं न कर्त्तव्यम् । विनापि हि तेनामनुष्यकर्त्तरि प्रत्ययो लभ्यत एव । नैवं शक्यम् । कर्त्तृग्रहणमन्तरेणामनुष्यग्रहणं केवलमुपादीयमानमुपपदविशेषणमपि विज्ञायते । तस्मात् कर्त्तृग्रहणं कर्त्तव्यम् । तस्मिन् सत्यमनुष्यकर्त्तृग्रहणं तस्य विशेषणं न सम्भ-
वीत्यतो धात्वर्थ एव तेन विशेषयितुं युक्तः । इह कस्मान्न भवतीति । हस्तिकर्तृकत्वादमनुष्यकर्तृको धात्वर्थः । एतस्माद् भवितव्यमेव टक्प्रत्ययेनेति मन्यते ।

५४ । शक्नो हस्तिकपाटयोः ।

शक्नो गम्यमानायामिति । अनेनोपपदत्वं शक्तेर्निराकरोति । हस्ति-
कपाटयोः कर्मणोरुपपदयोरित्यनेनापि हस्तिकपाटयोः प्रत्ययार्थविशेषण-
त्वम् । अथैवं कस्मान्न विज्ञायते शक्तावुपपदे हस्तिकपाटयोः कर्त्तारि-
रिति ? आरम्भसामर्थ्यादेव हि विज्ञायमाने हस्तिकपाटयोर्मनुष्यकर्तृके धात्वर्थे
हस्तिर्वर्त्तते । तथाच पूर्वैर्नैव सिद्धेऽस्यारम्भवेयर्थं स्यात् । उपपदत्वे तु तयोः
शक्नो गम्यमानायां मनुष्ये कर्त्तरि प्रत्ययो विज्ञायत इति न भवत्येष दोषः ।
विशेषेण हस्तिनं हन्तीति । विशेषणेत्यशक्तिकत्वं दर्शयति । यो हि स्वयं हन्तुं
न समर्थः स विषादिनोपायान्तरेण हन्ति ।

५५ । पाणिघताङ्घ्रौ शिल्पिनि ।

पाणिघताङ्घ्राविति । टप्रत्ययो घत्वं टिलोपश्च निपात्यते ।

५६ । आद्यसुभगस्यूलपलितनगान्धप्रियेषु चूर्थेष्वचौ
कृजः करणे स्युन् ।

अच्चाविति । बहुव्रीहिः । न विद्यते चूर्थस्मिंस्तत्राचौ । तत्-
पुरुषो वा । चुरन्त्योऽङ्घ्रिः । अच्युन्त इत्यर्थः । अच्चावित्प्राढ्यादीनां
विशेषणम् । एकवचनन्तु प्रत्येकं तैरभिसम्बध्यते । आढ्यादिष्वित्प्रादिना
कर्तृविशेषणत्वमाढ्यादीनामपाकरोति । करणे कारक इत्यनेनापि करण-
स्योपपदत्वं निरस्यति । अथैवं कस्मान्न विज्ञायते करण उपपद-
आढ्यादिषु कर्तृष्विति ? तत्र केचिदाहुः । आढ्यादयोऽत्र शब्दप्रधानाः ।
न च तथाभूतानां कर्तृत्वमुपपद्यते । शब्दप्रधानत्वं पुनस्तोषां च्युन्तेष्व-
च्चाविति प्रतिषेधाद्विज्ञायते । शब्द एव हि च्युन्तो भवति । नार्थः ।
च्युन्तता शब्दस्यैव विद्यते । नार्थस्य । तत्र यद्येतेऽर्थप्रधानाः स्युश्चार्थ-
ष्विति विशेषणमनुपपन्नं स्यात् । अच्चाविति च प्रतिषेधोऽनर्थकः स्यात् ।
पर्युदासोऽप्यनर्थकः स्यात् । पर्युदसनीयाभावात् । कथं पुनः शब्द-
प्रधानानां प्रतयार्थविशेषणत्वं नोपपद्यते ? शब्दस्याकर्तृकत्वादनुपपत्ते-
रिति । न । तस्याप्याढ्य इत्येवं शब्दः सुखयति सुभगशब्दः सुखयतीत्यादि
प्रयोगेषु कर्तृत्वदर्शनात् । व्याख्यानादेवार्थनिश्चयोऽद्देश्यः । करणस्य प्रत्ययार्थ-
त्वेन निर्देशात् कर्त्तरि कृदिति (३।४।६७) न व्याप्रियते । ननु च नेमे चूर्थाः ।
ते नियोगत एव च्युन्ताः । इह त्वच्युन्ता आढ्यादयो न सम्भवन्त्येव ।
तत् किं पर्युदस्यन्त इत्याह चूर्विकल्पेन विधानादित्यादि । विकल्पेन
विधानन्तु समर्थानां प्रथमादे (४।१।८२) त्यतो वाग्रहणानुवृत्तेः । आढ्यं तैलेन
कुर्वन्तीत्यादि । नह्यसौ प्रागनाढ्यस्तैलेनाढ्यः क्रियते । किं तर्हि ? आढ्यं
स्तैलेनाभ्यज्यते । अनेकार्थत्वाद्वातूनां करोतिरत्राभ्यञ्जने वर्त्तते । तेनाभूत-
प्रादुर्भावो नास्तीति भवति प्रत्युदाहरणम् । अथवा भवतु नामाभूतप्रादुर्भावः ।
तथापि युक्तमेवेदं प्रत्युदाहरणमिति दर्शयितुमाह प्रकृतेरविवक्षायामित्यादि ।
नह्यभूतप्रादुर्भाव इत्येवं सर्वाऽभूतप्रादुर्भावश्चार्था भवति । किन्तु विशिष्ट
एव । यस्मात् तत्र प्रकृतिग्रहणं दर्शयिष्यते । प्रकृतिः कार्यस्य पूर्वावस्था ।

तेन यत्राश्रितं कार्यं पूर्वारम्भश्च कार्यस्य भाव्यमानतया विवक्ष्यते तत्र सोऽभू-
तप्रादुर्भावः । स एव चतुर्थः । एतदुक्तं भवति । यदा कार्यस्य पूर्वावस्था विवक्ष्यते
तदा चतुर्थी भवति । नाभूतप्रादुर्भावविवक्षा यामिति । इह तु पूर्वावस्थाम-
परामृश्यानाश्रितपूर्वारम्भे कार्ये ऽभूततद्भावमात्रं विवक्षितम् । तेन सत्यप्य-
भूततद्भावे चतुर्थी न भवति । अतो भवत्येतत् प्रतुष्टाहरणम् । आठो-
कुर्वन्तीति । अभूततद्भावे कृत्वस्तिरयोग (५।४।५०) इत्यादिना च्चिः । अस्य
(७।४।३२) चावितौत्वम् । ल्युटा भवितव्यमिति । करणाधिकरणयोश्चेत्यनेन
(३।३।११७) लुङ्प्रविधानात् । यदि लुटा भवितव्यं ततः किमित्याह नचेत्यादि ।
उभयत्रापि तदेव रूपम् । स एव स्वरः । रूपं तावदभिन्नम् । उभयत्रापि
समासस्य नित्यार्थत्वात् । तथाहि ल्युनुपपदसमासेन भवितव्यम् । लुङ्प्रत्ययि
गतिरसमासेन । अनव्ययस्येति (६।३।६६) च प्रतिषेधान् सुमा न भवितव्यमिति
रूपभेदो नास्ति । स्वरोऽपि न भवति भेदकः । ल्युनि सति यत्रैव नित्स्वरो
भवत्यति लुङ्प्रत्ययि लित्स्वरस्तत्रैव । प्रतिषेधसामर्थ्यादिति । आठोकरण-
मित्यस्य रूपस्य निरासायाच्चाविति प्रतिषेधः क्रियते । एवं तस्य निरासः
कृतो भवति यदि ल्युना मुक्ते लुङ्प्रत्ययि भवति । अन्यथा हि स्यादेव । तदेव
रूपमिति प्रतिषेधः स्यादिति वेयर्थमिति भावः । अर्थत इति न शब्दतः ।
अर्थस्तु प्रतिषेधसामर्थ्यमेव । उत्तरार्थस्येति । उत्तरसूत्रस्योपयोगं दर्शयति ।
तत्र खिष्णुचखुकज्भ्यां मुक्ते ढजादिभिर्भवितव्यमित्यास्त विशेषः । ल्युनः
खकारो सुमर्थः । नकारः स्वरार्थः ।

५७ । कर्त्तरि भुवः खिष्णुचखुकजो ।

कर्त्तरि कारक इति । कर्त्तृग्रहणं करणनिवृत्त्यर्थम् । ननु चास्मरितत्वादे-
वानुवृत्तिर्न स्यात् । सत्यमेतत् । हेत्यमपि कश्चिद् विजानीयाद् यथैवाढादयो-
ऽनुवर्त्तन्ते तथा तत्सम्बन्धकरणमपीति । उत्तरार्थश्च कर्त्तृग्रहणम् । उदात्तत्वादि-
त्यादि । उदात्तादितरोऽनुदात्तः । तेन भवतर्विहितस्याहं धातुकस्यैकाच उपदेशे-
ऽनुदात्तादितौट्प्रतिषेधो (७।२।१०) न भवति । बलादिलक्षणोटा (७।२।३५)
भवितव्यम् । ततश्च तेनैवेकारादित्वं सिद्धम् । ततो न कर्त्तव्यं खिष्णुच इकारा-

दित्वमिति भावः । इकारादित्वकरणस्य प्रयोगजनमाह नञस्त्वित्यादि । यदि खिष्णुच इकारादित्वं न क्रियते ततो यद्यपीटि कृते सतीकारादित्वं तस्य भवति तथापि तस्य लाक्षणिकत्वात् कृत्योक्तेष्णुच् (६।२।१६०) चाव्यादयश्चेत्यत्रेषुञ् ग्रहणेन न ग्रहणं स्यात् । ततश्चानाढग्रन्थविष्णुरिति नञ उत्तरस्थोत्तरपदस्यान्तोदात्तत्वं न स्यात् । इत्यते च । अतो नञ उत्तरस्थोत्तरपदान्तोदात्तत्वम् । तेन कारादित्वमिष्णुचः क्रियते । ननुच सत्यपीकारादित्वेऽलंकृञादिसूत्रे (३।२।११६) विहितस्यैवेष्णुचो ग्रहणेन भवितव्यम् । नेतरस्य । तस्यैकानुबन्धकत्वात् । अस्य इत्यनुबन्धकत्वात् । इकारोच्चारणसामर्थ्यादस्यापि ग्रहणं भविष्यतीत्यदोषः । खकारो मुमर्थः । चकारः स्वरार्थः । जकारो वृद्धार्थः ।

५८ । सृशोऽनुदके किन् ।

सुपि स्थ (३।२।४) इत्यत्रोक्तं कर्मणि सुपीति द्वयमनुवर्त्तते । तत्र सकर्मकेषु कर्मणीत्युपतिष्ठते । अन्यत्र सुपीति । सृशिरयं सकर्मकः । अतः सृशेर्धातोर्ननुदके सुबन्त उपपद इत्युक्ते पूर्वापरव्याहृतिं मन्यमान आह ननु चेत्यादि । नैष इत्यादिना परिहारः । कथं पुनः कर्त्तृग्रहणे कर्त्तृश्च प्रचयार्थं विज्ञायमाने सुबन्त उपपदे प्रत्ययो लभ्यत इत्याह सुबन्तमात्र इत्यादि । सुबन्तमात्र उपपदे सत्येकः प्रचयार्थः कर्त्ता कर्मण्युपपदे सति भवति । अपरः करणादावुपपदे । तत्र भेदे सति तत्सम्बन्धभेदेन भिद्यमानस्य कर्त्तुः प्रचयो लभ्यते । घृतसृगिति । किन्प्रत्ययस्य (८।२।६२) कुरिति कुत्वम् । गकारे वावसान (८।४।५६) इति चत्वं ककारः । नकारः किन्प्रत्ययस्य कुरित्यादि । किन्प्रत्ययस्य कुरित्युच्यमाने किपोऽपि ग्रहणं स्यात् । अतो नकारोऽनुबन्धते । प्रकृतेरायुदात्तार्थो नकारो न भवति । सृशेरिकाच्त्वात् तत्स्वरैवेव सिद्धत्वात् । ककारो गुणप्रतिषेधार्थः । वकारो वेरपृक्तस्येति ६।१।६७) विशेषणार्थः ।

५९ । ऋत्विग्दधृक्स्वग्दिगुणिगञ्जुयुजिक्कुञ्चाञ्च ।

ऋतौ यजतीति । वसन्तादिक ऋतौ यजति यस्मिन् याग ऋतुर्देवता स याग ऋतुः । तं यजतीति । ऋतुप्रयुक्तो वा यजतीति । यस्मिन् याग ऋतुः प्रयोजक स्तुतुप्रयुक्तो यजतीति । अस्मिन् पक्षे प्रयुक्तमात्रस्य लोपो निपात्यते ।

ऋत्विति । यजादित्वात् (६।१।१५) संप्रसारणम् । यथाकथञ्चिदनुगन्तव्येति ।
 येन केनचित् प्रकारेण व्युत्पादयितव्यम् । नत्ववयवार्थस्तन्वमिति दर्शयति ।
 अस्तीदात्तत्वं निपात्यत इति । नियतस्वरबाधनार्थम् । दधृगिति । अभ्यास-
 स्योरदित्यत्वम् (७।४।६६) । हलादिःशेषः (७।४।६०) । जश्त्वम् । षत्वञ्च
 निपात्यत इति । सात्पदाद्योरिति (८.३।१११) प्रतिषेधान्न प्राप्नोतीति कृत्वा ।
 णिह प्रीती । उत्स्त्रिह्यतीत्युष्णिक् । निपातनैः सह निदेशादित्यादिना
 निपातनैः सहैषां यो निदेशः स एषामपि किञ्चिदलाक्षणिकं कार्यं यथा
 स्यादित्येवमर्थः । तेनैषु किञ्चिदलाक्षणिकं कार्यं भवति । इदं त्वनालाक्ष-
 णिकम् । यः सकर्मकस्यापि सुबन्तमात्र उपपदे भवति प्राडिति । उगिदचां
 सर्वनामस्थानेऽधातोरिति (७।१.७०) नुम् । हल्ङादिसंयोगादिलोपी ।
 नकारस्य पूर्ववत् कुत्वम् । केवलादिति । सत्यपि कर्मणि सुपीत्यधिकारे
 निरुपपदादेव भवति । निपातनैः सहिति निदेशात् । किन्विधानसामर्थ्याद्वा ।
 उपपदे हि सदादिसूत्रेण (३।२।६२) कृपा भवितव्यम् । सोपपदादित्यादि ।
 न च सोपपदाद् युजेः कृपि किनि वा विशेषोऽस्ति । चोः कुरिति (८।२।३०)
 कुत्वस्य सिद्धत्वात् । अनुपपदत्वे युजर (७।१।७१) समास इति नुमि कृते
 नकारस्य कुत्वार्थे किनो विधानं सार्थकं भवति ।

६० । त्यदादिषु दृशोऽनालोचने कञ्च ।

अनालोचनमिह चक्षुर्ज्ञानमात्रमभिप्रेतम् । यदि तत्र दृशिर्न वर्तत एव
 प्रत्ययो भवति । नान्यथा । त्वाट्क् त्वाट्श इति । ट्क्दृशवत्खित्यनुवर्त्तमान
 (६।३।८८) आ सर्वनाम्न (६।३।८१) इत्यात्वम् । कजो जकार ट्ठिङ्ठाणञिति
 (४।१.१५) विशेषणार्थ इति । यदि कजो जकारो न कर्त्तव्य स्तदोदात्तार्था
 नकारः कर्त्तव्यः । एवञ्च कज्कन्नित्येवं (४।१।१५) कर्त्तव्यम् । ततश्चैवमुच्यमाने
 याषादिभ्यः (५।४.३८) कन् याविकित्यत्रापि ङीप् प्रसज्येत । अतस्तद्विशेषणार्था
 जकारः कर्त्तव्य इति । ननु च दृशदर्शनक्रियत्वात् ताट्क् ताट्श इत्यादिषु
 दर्शनक्रिया ऽस्त्येव । तथाज्ञेयां व्युत्पत्तौ तं पश्यत्येवंप्रकारं वाक्यमुपदि-
 श्याचार्याः प्रत्ययं कुर्वन्ति । वाक्यसमानार्था वृत्तिर्भवति । सा च दर्शनक्रिया

ज्ञानार्थिका । तत् कथमत्र दृशिरनालोचने वर्त्तत इत्याह तादृगादयो
 रुद्धिशब्दप्रकारा इत्यादि । रुद्धिशब्देषु नावयवार्थेन भवितव्यम् । किं तर्हि ?
 समुदायार्थेन । अतएवात्रावयवार्थो नोपादीयते । व्युत्पत्त्यर्थस्तु विद्यमानोऽ-
 प्यवयवार्थो नोपादत्ते यथा व्याजिघ्रतीति व्याज इत्यादौ । तस्मादिह यद्यपि
 व्युत्पत्त्यर्थं वाक्यस्य दर्शनक्रियोपादीयते तथाप्यसौ वृत्तौ नास्त्वेव । तथाहि
 तादृक् तादृश इत्यादिभ्यः शब्देभ्यः सदृशवस्तुविषये प्रत्यय उपजायते । ननु
 दर्शनक्रियाविषय इति युक्तैव दृशिरनालोचने वृत्तिः । समानान्ययोषेति
 वक्तव्यम् । समानान्ययोश्च शब्दयोरुपपदयोर्दृशिः किन्कजौ प्रत्ययौ भवत
 इतीत्यतदर्थरूपं व्याख्येयमित्यर्थः । तत्रेदं व्याख्यानम् । पूर्वसूत्रादिह चकारो-
 ऽनुवर्त्तते । स चानुक्तसमुच्चयार्थः । तेन समानान्ययोरुपपदयोर्दृशिः किन्-
 कजौ प्रत्ययौ भविष्यतः । सदृश इति । समानस्येतानुवर्त्तमाने (६।३।८४-
 दृग्दृशवस्तुवृत्ति (६।३।८८) सभावः ।

६१ । सत्सूद्विषदुहदुहयुजविदभिदच्छिदजिनोराजामुप-
 सर्गेऽपि किप् ।

कर्मग्रहणं तु सृशोऽनुदके (३।२।५८) किन्नित्यतः प्रभृति न व्याप्रियत
 इति । ननु सकर्मका अपि धातवः सन्ति । तत् कथं न व्याप्रियत इति ? एवं
 मन्यते । सृशोऽनुदके किन्नित्यादिषु (३।२।५८) यत् कर्त्तरीत्यनुवर्त्तते तत्
 कर्त्तृप्रचयार्थं विज्ञायते । तेन सुपीति व्याप्रियते । न कर्मणीति । एवं हि
 कर्त्तृप्रचयो लभ्यते । नान्यथा । अत उपसर्गग्रहणं किमर्थम् ? यावतोपसर्गाः
 सुबन्ता एव । तत्र सुव्यग्रहणेनैवोपसर्गग्रहणं सिद्धमित्याह उपसर्गग्रहणं
 ज्ञापकमिति । अन्यत्र सुव्यग्रहण उपसर्गग्रहणं न भवतीति । कान्यत्र सु-
 ग्रहण उपसर्गग्रहणं न भवतीत्याह वदः सुपि क्यप् (३।१।१०६) चेति । ननु च
 वदः सुपि क्यप् चेत्यत्र (३।१।१०६) गदमदचरयमश्चानुपसर्गं (३।१।१००) इत्यतो
 ऽनुपसर्गग्रहणमनुवर्त्तते । एवञ्चोपसर्गे प्रत्ययो न भविष्यति । तत् किं
 ज्ञापनार्थेनोपसर्गग्रहणेन ? विस्मयार्थमुपसर्गग्रहणमित्येके । तत्रानुपसर्गग्रहणं
 नानुवर्त्तयितव्यमिति वा ज्ञापनार्थमुपसर्गग्रहणम् । विकल्पप्रदर्शनार्थं

कर्तव्यमित्यन्ये । अपरे त्वाहुः । ज्ञापकप्रयोजनदिगियमिति वृत्तिकारो
दर्शयति । इदन्तु स्पष्टं ज्ञापकस्य प्रयोजनम् । स्पृशोऽनुदक्ते क्तिन्नित्यम्
(३।२।५८) सुपीतप्रधिकारादसति ज्ञापक उपसर्गग्रहणे सुबन्तेऽप्युपसर्गे
स्यादुपस्पृशति संस्पृशतीति । अस्माज् ज्ञापकान्न भवति । साहचर्यादित्यादि ।
यदि सू इतरयं धातुरादादिकत्वं व्यभिचरति द्विष अप्रीतावित्येष तु न
व्यभिचरति । अतोऽनेन साहचर्यात् सू इत्यादादिकस्य षूङ् प्राणिगर्भविमोचन
इतरस्य ग्रहणम् । न षू प्रेरण इतरस्य तोदादिकस्य । ननु च सदिना तोदादि-
कसाहचर्यादस्यापि ग्रहणं भवति । नैतदस्ति । यथैव हि सू इत्येष तोदादिकत्वं
व्यभिचरति तथा सदिरपि । तस्य भ्रादिषु पाठात् । तत् कथं तेन साहचर्यात्
तोदादिकस्येह ग्रहणं स्यात् ? न सुवर्तेरिति । अनादादिकसूरूपस्य धातो-
रुपलक्षणमेतत् । षूङ् प्राणिप्रसव इतरतस्यापि दैवादिकस्य ग्रहणं न युक्तम् ।
न्यायस्य च तुल्यत्वात् । इयोरपि ग्रहणमिति । विशेषानुपादानात् । न
लाभार्थस्येति । विदुल्ल लाभ इतरतस्य । अकारस्य विवक्षितत्वादिति । इह
लाभार्थस्यानुपादाने हेतुर्विदेति सूत्रे(३।२।६२) ऽकारान्तोच्चारणं विवक्षित-
मिति । तेन विदेरकारान्तस्य गणे पाठात् स एव गृह्यते । न लृकारान्तः ।
शुचिपदिति । सदुल्ल विशरणार्थः । मित्रधूगिति । दुह जिघांसायाम् । वा दुह
मुहंतादिना (८।२।३३) षत्वम् । भलाञ्जशोऽन्त इति (८।२।३८) गकारः ।
तस्य वावसान इति (८।४।५६) ककारः । एकाचो वगो भषितगदिना
८।२।३७)भष्भावः । गोधुगिति । दुह प्रपूरणे । दादेर्धातोर्घ इति (८।२।३२)
षत्वम् । अश्वयुगिति । चोः कुरिति ८।२।३० कुत्वं गकारः । तस्य पूर्ववत्
ककारः । शतुजिदिति । ङस्त्वस्य (६।१।७१) पिति कृति तुक् कथमत्र णत्व
मिति ? पूर्वपदात् संज्ञायामग (८।४।३ इति संज्ञार्थं विधीयमानेन णत्वेना-
संज्ञायामिह न भवितव्यमिति भावः । मस्माडिति । गजृ दीप्तौ । प्रथमस्-
त्रेतादिना(८।२।३६)षत्वम् । भलाञ्जशोऽन्त इति (८।२।३८, जणत्वं षकारस्य
ङकारः । तस्य वावसान इति(८।४।५६)चत्वं टकारः । मो राजि ममः(८।३।२५)
ज्ञाविति मकारः । क्षिपः ककारो गुणवृद्धिनिषेधार्थः । पकारमृगर्थः । वरपृक्त-
स्येति(६।१।६७)वकारलोपः । इकारो वरपृक्तस्येति(६।१।६७)मामान्यग्रहणार्थः ।

६२ । भञा शिवः ।

अर्धभागिति । वेरपृक्तस्येति (६।१।६७) वकारलोपः । प्रतयलोपलक्षणेनात् उपधाया इति (७।२।११६) वृद्धिः । चोः कुरिति (८।२।३०) कृत्वम् । णकारो वृद्धार्थः । इकारो वेरपृक्तस्येति (६।१।६७) सामान्यग्रहणार्थः ।

६३ । कृन्दसि सहः ।

जलाषाडिति । हो ढ इति (८।२।३५) ढत्वम् । तस्य जश्त्वम् । उकारः । तस्य वावसान इति (८।४।५६) टकारः ।

६४ । वहस्य ।

पृष्ठवाडिति । पूर्ववृद्धिः । ढत्वजश्त्ववर्त्तानि । योगविभाग उत्तरार्थः । उत्तरत्त वहेरनुवृत्तिर्यथा स्यात् । सहे मां भूत् । एकयोगे हि सति द्वयोरन्यनुवृत्तिः स्यात् ।

६५ । कव्यपुरीषपुरीष्येषु जुाट् ।

पूर्वेण श्वौ प्राप्ते जुाड् विधीयते । टकारो डीवर्थः । जकारः स्वराशौ वृद्धार्थश्च । युमात् प्रत्ययः । तस्य युब्बोरनाकावित्यनादेशः (७।१।१) ।

६६ । हव्येऽनन्तःपादम् ।

अनन्तःपादमिति । अन्तःशब्दो मध्यशब्देन समानार्थः । अन्तःपादमिति पादस्य मध्य इत्यर्थः । अव्ययं (२।१।६) विभक्तौत्यादिना विभक्त्यर्थव्ययीभावः । न अन्तःपादमनन्तःपादमिति । एतच्च वह्नेः प्रकृतत्वात् तस्यैव विशेषणं विज्ञायत इत्यत आह अनन्तःपादश्चेद् वह्निर्वर्त्तत इति । कृन्दसोत्यनुवृत्तेः पादशब्द ऋकपादं बोधयति । ऋकपादमध्ये वह्निर्वर्त्तत इत्यर्थः । प्रतुगदाहरणे पादमध्ये वह्निर्वर्त्तत इति तेन वह्न्येति (३।२।६४) शिवरेव भवति ।

६७ । जनसनखनक्रमगमो विट् ।

द्वयोरपि गृहणमिति । विशेषानुपादानात् । तथेत्यादि । यथानन्तरयोः कृतयोर्धात्वोरुभयोर्यङ्गणमिति तथानयोरपि सम्भक्तार्थयोरित्यर्थः । टकारः

सामान्यग्रहणाविधातार्थ इति । असति टकारे वेरपृक्तस्येत्यत्रै (६।१।६७) कानुबन्धपरिभाषया ऽस्यैव ग्रहणं स्यात् । न विजादीनाम् । टकारे त्वस्यापि हानुबन्धकत्वात् सर्वेषां ग्रहणमुपपद्यते । विशेषणार्थश्चेति । विड्वनोरनुनासिक-
स्यादित्यत्र (६।१।४१) विशेषणार्थष्टकारः । विवनोरित्युच्यमाने हि किवादी-
नामपि ग्रहणं स्यात् । वकारो वेरपृक्तस्येति (६।१।६७) विशेषणार्थः ।
अपृक्तस्येत्येतस्मिन्नुच्यमाने तकारादीनामपि ग्रहणं स्यात् । तथा चाकरोदित्येव-
मादौ लोपः स्यात् । अब्जा इति । अप् जायत इति अब्जाः । एवं गोजाः ।
गां मनोतीति गोषाः । मनोतिरन (८।३।१०८) इति षत्वम् । नरं मनोतीति
नृषाः । विलं खनतीति विलखाः । दधि क्रामतीति दधिकाः । अगे
गच्छतीत्यग्रेगाः । तत्पुरुषे कृति बहुलमिति (६।३।१४) सप्तम्या अलुक् ।
सर्वत्र वेरपृक्तस्येति (६।१।६६) लोपः । विड्वनोरित्यात्त्वं (६।१।४१) ।

६८ । अदोऽनन्ने ।

६९ । क्रव्ये च ।

पूर्वेणैव सिद्ध इति । क्रव्यशब्दस्यानर्थकत्वात् । कथन्तर्हि क्रव्याद इति ।
यदि वचनं वासरूपविधिबाधनार्थमिति भावः । कृत्तविकृत्तस्येत्यादिना कृत्त-
विकृत्तशब्द उपपदे ऽत्राण् । न तु क्रव्यशब्द इति दर्शयति । यदि तर्हि कृत्त-
विकृत्तशब्द उपपदे ऽण् कथं क्रव्यादशब्दः सिध्यति ? कृत्तविकृत्ताद इति भवि-
तव्यमित्याह तस्य चेत्यादिना । ननुच कृत्तविकृत्तशब्द उपपदे ऽणि कृते तत्र
चोपपदस्य क्रव्यभाव इति रूपं भवति । क्रव्यशब्द उपपदे ऽणि कृते तदेव ।
काव विशेषः ? यतः क्रव्यशब्द उपपदे ऽण् प्रतिषिध्यत इत्यत आह कृत्त-
विकृत्त इत्यादि । एतेनार्थभेदं दर्शयति । यो हि कृत्तविकृत्तशब्देन पक्वमां-
समन्नः स एव क्रव्याद उच्यते । यस्त्वपक्वमांसमन्नः स क्रव्यादुच्यते ।

७० । दुहः कब् घञ् ।

कामदुघा । घर्मदुघा । कामं दोग्धाति कामदुघा । घर्मं दोग्धीति
घर्मदुघा ।

७१ । मन्त्रे श्वेतवह्नोक्थशस्पुरोडाशो गिवन् ।

एतेभ्य इति । श्वेतव इत्येवमादिभ्यः प्रकृतुरपपदसमुदायेभ्यः । धातूप-
पदसमुदाया निपात्यन्ते इति । श्वेतव इतिवमादयः । किं पुनः कारणं
धातूपपदसमुदाया निपात्यन्ते ? न पुनः पृथग्वोपपदानि धातवश्च निर्दि-
श्यन्त इत्याह अलाक्षणिककार्यमिदमिति । श्वेतवा इतिवमादिष्ववयाः
श्वेतवाः पुरोडाशेति कृत्वं निपात्यते । उक्थशा इति । ससजुषो रुरिति
(८।२।६६) कृत्वमस्येव । शंसतेरिति । शन्स स्तुतावित्यस्य । श्विनो नित्करण-
माद्युदात्तार्थम् । शित्करणं वृद्धार्थम् । इकारो वेरपृक्तस्येति (६।१।६७)
विशेषणार्थः । श्वेतवाहादीनामित्यादि । यदि तर्हिदिमुच्यते नार्थाऽवयाः
श्वेतवाः पुरोडाशेत्यनेन वचनेन । कृत्वार्थेन तस्य दीर्घत्वात् । ननु चाल-
सन्तस्य चाधातोरेति (६।४।१४) दीर्घत्वं सिद्धमेव । यत् तर्हि तेन न सिध्यति
तदर्थं यथा स्यात् । क पुन स्तेन न सिध्यति ? सम्बुद्धौ । यदि तर्हि तदुच्यते
तदा डस्न वक्तव्यः । तेनैव निपातनेन श्वेतवहादीनामसन्तता निपातयि-
ष्यते । नैतदस्ति । सम्बुद्धौ दीर्घत्वं न स्यादित्युक्तम् । अथासन्तता
निपातयिष्यत इति वक्तव्यम् । तथाच सति श्वेतवोभ्यामित्यत्रोत्वं स्यात् ।
तस्मात् डम् वक्तव्यो निपातनमपि कर्त्तव्यम् ।

७२ । अवे यजः ।

योगविभाग उत्तरार्थ इति । उत्तरसूत्रे यजेरेवानुवृत्तिर्यथा स्यात् ।

७३ । विजुपे कृन्दसि ।

उपयङ्भीरिति । व्रथादिना (८।२।३६) षत्वम् । पूर्ववज् जगत्वम् ।
उकारः । उपयट्त्वमिति । त्वप्रत्यये परतः खरि (८।४।५५) चेति चत्वं टकारः ।
ननु च मन्त्र इत्यनुवर्त्तिष्यते । मन्त्रश्च कृन्द एव । तत् किमर्थं कृन्दसिग्रहणं
क्रियत इत्याह कृन्दोयग्रहणं ब्राह्मणार्थमिति । असति कृन्दोयग्रहणं
मन्त्रग्रहणानुवृत्तेरपि ब्राह्मणे न स्यात् । नहि मन्त्रग्रहणेन ब्राह्मणं गृह्यते ।
तस्य ग्रन्थान्तरत्वात् । मन्त्रव्याख्यानं ग्रन्थविशेषे ब्राह्मणशब्दो वर्त्तते ।
ननु मन्त्रे । तस्माद् ब्राह्मणेऽपि यथा - स्वादितेवमर्थं कृन्दस्योक्तम् ।

विचञ्चिक्करणमित्यादि । असति चित्करण एष एकानुबन्धः स्यात् । ततश्च
वरपृक्तस्थेय (६।१।६७) त्रैकानुबन्धकपरिभाषया ऽस्यैव ग्रहणं स्यात् । न
क्रियादीनाम् । चिक्करणे तु सत्येकानुबन्धो न कश्चिदस्तीति सर्वे गृह्यन्ते ।

७४ । आतो मनिन्क्कनिव्वनिपच्च ।

मनिनो नकार आद्युदात्तार्थः । कनिव्वनिपोः पकारावनु-
दात्तार्थः । इकार उच्चारणार्थः । कनिपः पकारः पितृकार्यार्थः ।
चकारो विचोऽनुकर्षणार्थः । शोभनं ददातीति सुदामा । सर्वनामस्थाने
षेत्यादिना (६।४।८) दीर्घः । अश्व इव तिष्ठतीत्यश्वत्थामा । पृषोदरादित्वात्
(६।३।३०८) सकारस्य तकारः । शोभनं दधातीति सुधीवा । शोभनं पीवतीति
सुपीवा । सुमादिनेत्वम् (६।४।६४) । भूरि ददातीति मूरिदावा । घृतं
पिवतीति घृतपावा । कीलालं पिवतीति कीलालपाः ।

७५ । अन्येभ्योऽपि दृश्यन्ते ।

सुशर्मति । शृ हिंसायाम् । शोभनं शृणातीति विशृङ्गः । प्रातरित्वा
इति । इणः प्रातःशब्द उपपदे कनिप् । ऋस्वस्य पिति कृतीति (६।१।७१)
तृक् । विजावा इति । जनी प्रादुर्भावे । विजायत इति वनिप् । विड्वनोरनु-
नामिकस्येत्यात्वम् (६।४।४१) । अग्रेगावा इति गम्ल् सृष्टृ गतो । पूर्ववदात्वम् ।
रिडमीति । रिष हिंसायाम् । पूर्ववज् जगत्वं इकारः । दृशिग्रहणं
प्रयोगानुसरणार्थमिति । तेन प्रयोगं गम्यमाने यत्र दृश्यन्ते मनिन्नादय-
स्तत्वेवैतं साधवः । अतो नापूर्वतमः क्रियते । एतेन ते न सर्वतो विधेया इत्युक्तं
भवति । यद्यन्येभ्योऽपि दृश्यन्ते पूर्वसूत्रमनर्थकम् । मनिन्नादयः सर्वधातुभ्यो
दृश्यन्त इत्येवं वाच्यम् । नैतदस्ति । आकारान्तेभ्यो धातुभ्यो नियागतस्ते
भवन्ति । अनाकारान्तेभ्यः कचिदेव । अपि तु पूर्वयोगश्छन्दसि । अयन्तु
भाषायामपि ।

७६ । क्किप् च ।

निरूपपदेभ्यश्चेति । एतदपिशब्दस्य सर्वापाधिष्यभिचारार्थस्यानुवृत्तेर्लभ्यते ।

उखास्रत् । पर्णध्वदिति । स्रन्सु ध्वन्सु अवस्रंसने । अनदिता (६।४।२४)
मित्यादिनानुनासिकलोपः । वसुस्रंसुध्वंस्रनुडुहान्द (८।२।७२) इति दत्वम् ।
वावसान (८।४।५६) इति चत्वम् । वाहाभ्रङ्गिति । भ्रन्शु अधःपतने ।
व्रश्चादिसूत्रेण (८।२।१६) षत्वम् । पूर्ववज् जश्त्वम् । चत्वञ्च । अन्येषामपि
दृश्यत इति (६।३।१३७) दीर्घः ।

७७ । स्थः क च ।

बाधकबाधनार्थमित्यादि । कक्किपोर्बाधकोऽच् । तस्यापि बाधनार्थम् ।
अचक्षु बाधकत्वं शमिधातोः संज्ञायामित्यत्र (३।२।१४) धातुग्रहणात् । तद्दि
यतोऽपवादो विहितस्ततोऽपि शस्युपपदे संज्ञायामजेव यथा स्यादित्यवमर्थं
कृतम् । एवञ्च स्थः क चेत्तत्तद यदि नोच्येत ततो यथा कृजो हेत्वादिषु ट-
प्रतिषेधार्थं धातुग्रहणं तथा तिष्ठतेरपि कक्किपोर्बाधनार्थं विज्ञायते । तथाच सति
शस्युपपदे संज्ञायां तिष्ठतेरजेव स्यात् । न कक्किपो । अस्मिन्सु योगे स-
त्यचं बाधित्वोभावेव भवतः । शंस्थ इति । आतो लोप इटि चेत्याकार-
लोपः (६।४।६४) ।

७८ । सुप्यजातौ णिनिस्ताच्छौल्ये ।

ब्राह्मणानामन्वयितेति । मत्रि गुप्तभाषणे । इदितो नुम् धातोरिति
(७।१।५८) नुम् । चुरादिणिच् । ततस्तृत्रिति (३।२।१३५) ताच्छौलिक स्तृन् ।
सुपीत्यादि । ननु च सुपीत्यनुवर्त्तमाने पुनः सुव्यग्रहणमनर्थकम् । नानर्थकम् ।
पूर्वकं हि सुव्यग्रहणमुपसर्गणं सम्बद्धम् । अतस्तदनुवृत्तौ तस्याप्यनुवृत्तिः स्यात् ।
अत उपसर्गनिवृत्त्यर्थं पुनः सुव्यग्रहणं क्रियते । उत्प्रतिभ्यामित्यादि । सुव्य-
ग्रहणस्य चोपसर्गनिवृत्त्यर्थत्वादुपसर्गं न प्राप्नोतीति वचनम् । उत्प्रतिभ्यां
परो य आङ् तस्मिन्नुपपदे सत्संज्ञातोरुपसंख्यानं प्रतिपादनं कर्त्तव्यम् । तत्वेदं
प्रतिपादनम् । अन्येभ्योऽपि दृश्यन्त (३।२।७५) इत्यतोऽत्रापिशब्दः सर्वापाधिव्य-
भिचारार्थोऽनुवर्त्तते । तेनोदासारिण्य इत्यत्रोपसर्गं णिनि भवति । साधुका-
रिणि चेति । अताच्छौल्यार्थं आरम्भः । चकारेणोपसंख्यानमित्यनुवृत्त्यर्थं ।
तस्य प्रतिपादनमेवार्थः । प्रतिपादनन्तु पूर्ववदपिशब्दं सर्वापाधिव्यभि-

चारार्थमाश्रित्य कर्त्तव्यम् । अथवा यदयं तच्छीलतद्वर्तमानसाधुकारिष्विति
(३१२, ३४) तच्छीलैत्यभिधाय तत्साधुकारिग्रहणं करोति तज्ज्ञापयति
साधुकारिष्वयताच्छील्येऽपि णिनिर्भवतीति । ब्रह्मणि वद इति । अयमप्यताच्छी-
त्यर्थ आरम्भः । जात्यर्थो वा । ताच्छील्येऽजातो पूर्वणैव सिद्धत्वाद् वासरूप-
निवृत्त्यर्थो नहि भवति । ब्रह्माणं वदति ब्रह्मवादीति । णिने णकारो
वृत्त्यर्थः । द्वितीय इकारो नकारस्येत्संज्ञापरित्यागार्थः ।

७६ । कर्त्तव्यपमाने ।

धातोः कर्त्तरि प्रत्ययविधानात् तस्यैवोपपदकर्त्तृपमानं विज्ञायत इत्याह
उपपदकर्त्तृतादि । उपपदवाच्यः कर्त्ता उपपदकर्त्ता । शाकपार्थिवादित्वात्
मध्यपदलोपो समासः । उद्गोशीति । कुश आह्वाने रोदने च । धाङ्जरा-
वीति । रु शब्दे । अताच्छील्यार्थ आरम्भो जात्यर्थो वेति । ताच्छील्येऽजातो
च पूर्वणैव सिद्धत्वात् । भजयतीति । भज्य अदने चौरादिकः ।

८० । व्रते ।

समुदायोपाधिश्चायमिति । प्रत्ययार्थविशेषणशङ्कां निराकरोति । प्रत्ययार्थं
विशेषणे हि तस्मिन् व्रत एव कर्त्तरि प्रत्ययः प्रसज्येत । न तद्वति देवदत्ते ।
धातूपपदेत्यादिना समुदायोपाधित्वं व्रतस्य दर्शयति । कामचारप्राप्तौ नियम
इति । कामचार इच्छाप्रवृत्तिः । तत्प्राप्तौ सत्यां नियमः । अनियम-
त्वाद् यथेष्टं सामान्येन शयने भोजने च प्रवृत्तौ प्राप्तायामयमर्थान्तराद्वार्षिक्य
विशेषे स्थण्डिलादौ न प्राप्नोति । तस्माद् व्यवस्थाप्यते । नियमश्चात्र द्विविधः
मभवति । स्थण्डिले शीत एवाश्रादं भुङ्क्ते एवेत्येवंरूपो वा स्यात् स्थण्डिल
एव शीते ऽश्रादमेव भुङ्क्ते इत्येवंरूपो वा ? तत्र पूर्वोक्त नियमे यदैव स्थण्डिले
न शीते ऽश्रादश्च न भुङ्क्ते तदैव व्रतलोपः प्राप्नोति । तस्माद् द्वितीयो नियमो
युक्त इति मन्यमान आह सति शयन इत्यादि ।

८१ । बहुलमाभीक्ष्ण्ये ।

आभीक्ष्ण्यं पीनः पुन्यमिति । पुनः पुनर्भावः पीनः पुन्यमिति । अथयानां
भगवन्ने टिलोपः । तात्पर्यमात्रमेवेति । तदेवाभीक्ष्ण्यम् । पर्यायान्तराभ्यां

स्पष्टीकरोति । ताच्छील्यादन्य इति । एतेन सुप्यजातावित्यादिना (३।२।७८-
 ऽभीक्ष्ण्ये न सिध्यतीत्यसामर्थ्यमुद्गावयन्नस्य योगस्य फलं दर्शयति । कषायपायिण
 इति । यत्र देशे कषायं पुनः पुनः पिबतामारोग्यं भवति । अतस्ते कषायं
 पिबन्तीति । नतु ताच्छील्यात् । क्षीरपायिण इति । तेऽपि तथोक्तादेव
 कारणात् पानान्तराभावाद्वा ताच्छील्याभावेऽप्यगत्या क्षीरं पिबन्ति ।
 सौवीरपायिण इति । अत्राप्येतदेवानन्तरोक्तं पुनः पुनः सौवीरपाणस्य कारणम् ।
 सर्वत्रातो युक् चिन्तकतो (७।३।३३) रिति युक् । प्रातिपादिकान्तनुमित्या-
 दिना (८।४।११) णचम् । कुल्माषखाट इति । कर्मण्यण् (३।२।१) ।

८२ । मनः ।

मन्यतेर्ग्रहणमिति । मन ज्ञान इत्येतस्य देवादिकस्य । न मनुतेरिति ।
 मनु अवबोधन इत्येतस्य तानादिकस्य ग्रहणं न भवति । ननु च यदेव
 मन्यते णिनिप्रत्यये कृते दर्शनीयमानीतिरूपं भवति तदेव मनुतेरपि ।
 तत् कोऽत्र विशेषो यतो मन्यतेर्ग्रहणमिष्यते ? न मनुतेरित्यत्र आह उत्तर-
 सूत्रे ङीत्यादि । यद्यपीह विशेषो नास्त्युत्तरसूत्रे तु विकरणकृतो विशेषो-
 ऽस्ति । तत्र हि मन्यतेः स्वशि कृते दिवादित्वाच्छब्दो भवति । मनुते म
 तनादित्वादुपप्रत्ययः ।

८३ । आत्ममाने खश् च ।

आत्ममान इति । मननं मानः । भावे घञ् । आत्मनो मानः आत्म-
 मानः । कर्त्तृकर्मणोः कृतीति (२।३।६५) षष्ठी । कृद्योगा च षष्ठी समस्यत्र
 इति (२।२।८, वा) समासः । अथ कर्त्तरि षष्ठी कस्मान्न भवति । आत्मग्रह-
 णसामर्थ्यात् । नह्यात्मनोऽन्यस्य पदार्थस्य मतिः सम्भवति । तस्या आत्मगुण-
 त्वात् । अथात्मग्रहोऽयं न सुखादिगुणमाचष्टे । किं तर्हि पराभावम् । परो यो
 न भवति स आत्मेति । तथाप्यात्मग्रहणमनर्थकम् । एवं हि मन्तु र्या मतिस्तत्र
 वर्त्तमानादित्येषोऽर्थः स्यात् । स चायुक्तः । सर्वा हि मतिः परमपि
 मन्यमानस्य मन्तुरेव भवति । तस्मात् कर्मण्येव षष्ठी । यदा प्रत्ययार्थः
 कर्त्तृतादि । कथं पुनरेष एवार्थः । कर्म कर्त्ता च युज्यते । शक्तिभेदाद्

यथा पीयमानं मधु मदयतीति । खशः खकारोऽरुद्विपदजन्तस्येति (६।३।६७)
मुमर्थः । शकारः सार्वधातुकसंज्ञार्थः ।

८४ । ७४ ।

भूतशब्दोऽयमतिक्रान्तवचनः । अस्ति च स्वरूपवचनः । तत्र न ज्ञायते
कस्मिन् भूते प्रतय इति । अतस्तत्परिज्ञानायाह धात्वधिकाराच्चेतयादि ।
चशब्दो हेतौ । यस्माद् धातोरिति वर्त्तते तस्माद्वात्वर्थभूत इति विज्ञायते ।
ननु च धात्वधिकाराच्चातोरेव भूत इत्येतद् विशेषणं युक्तम् । न । असम्भवादु ।
धातोर्ह्यस्मिन्नभिधेये गुणीभूतस्य भूत इत्येतद् विशेषणमनुपपन्नम् । अतस्तवा-
सम्भवात् तदर्थस्यैव तद्विशेषणं विज्ञायते ।

८५ । करणे यजः ।

णिनिरनुवर्त्तते न खशिति । णिनेरेव स्वरितत्वात् । क पुन-
र्थागः करणमित्याह अग्निष्टोमफलभावनायामित्यादि । फलं स्वर्गः ।
तस्य या भावनोत्पादना यजमानसम्बन्धी व्यापारस्तत्राग्निष्टोमयागः
करणं भवति । ननु चाग्निष्टोमव्यतिरेकेण यजमानस्य व्यापारो भावनाख्यो
नास्त्येव यत्र यागः करणमिष्यते । तथाह्यग्निष्टोमाख्येर्नैव ह्यसौ यागिन
स्वर्गाख्यं फलमुत्पादयति । नैतदेवम् । विशेषव्यापारे हि सामान्यव्यापारो-
ऽस्ति । विशेषस्य सामान्याव्यभिचारात् । सामान्यव्यापार एव ह्यादौ
फलार्थिनो बुद्धौ सन्निविशते । तथाहि प्रतिपत्ता फलं समीहमानः स्वयमेव
फलकामः सन् स्वर्गं मनसि कर्त्तव्य इति सामान्यव्यापारं बुद्धावारीपयति ।
ततोऽग्निष्टोमेन स्वर्गकामो यजत इति शास्त्रस्याग्निष्टोमेन करणेन स्वर्गं
भावयदित्येवमर्थं प्रतिपद्य स्वर्गभावनां प्रति करणत्वेनाग्निष्टोममाश्रयति ।
तस्मात् सामान्यव्यापारे स्वर्गस्योत्पादो विशेषव्यापारोऽग्निष्टोमाख्यो यागः
स्वर्गभावनायां करणं भवति । ननु चानुष्ठीयमानत्वाच्चाप्य कर्मत्वमिति ।
तत् कथं करणत्वमुपपद्यते ? नैतदस्ति । यद्यप्यसौ स्वर्गभावनां प्रति
साध्यत्वेनेष्विततमत्वादानुष्ठीयमानः कर्मत्वमनुभवति तथापि तस्य शक्ति-
भेदात् करणत्वं न विरुध्यते यथा निपीयमानेन मधुना मत्त इत्यत्र

कर्मभावमनुभवतोऽपि मधुनः करणभावो भवति । तदेवमग्निष्टोम-
याजीत्यस्यायमर्थः । अग्निष्टोमेन करणेन स्वर्गं भावितवानिति । स्वर्गश्चक्षु
हस्तावन्तर्हितत्वान्न प्रयुज्यते ।

८६ । कर्मणि हनः ।

पितृव्यघातीति । हनस्तोऽचिण्णलोरिति (७।३।३२) तत्वम् । हो
हन्तेर्जिघ्रेश्विति (७।३।५४) घत्वम् । सौ चेति (६।४।१३) दीर्घत्वम् ।
कुक्षितग्रहणं कर्त्तव्यमिति । कुक्षित इति प्रत्ययार्थस्य विशेषणम् । गृह्यते-
ऽनेनेति ग्रहणम् । तत् पुनर्व्याख्यानम् । एतदुक्तं भवति । येन कुक्षितः
कर्त्ता प्रत्ययार्थां गृह्यते तद् व्याख्यानं कर्त्तव्यमिति । तत्रेदं व्याख्यानम् ।
वक्ष्यमाणबहुलग्रहणमपकृष्येह सम्बन्धः क्रियते । तेन पितृव्यबधादिकां
प्रतिषिद्धां क्रियां कुर्वाणो यः कर्त्ता कुल्यते तत्रैव । नान्यत्र ।

८७ । ब्रह्मभूणवृत्तेषु क्तिप् ।

ब्रह्मर्हेति । पूर्ववद्दीर्घत्वम् । सर्वधातुभ्यः क्तिप् विहित एवेति । क्तिप्
चेत्यनेन (३।।७६) । चतुर्विधश्चात्र नियम इति । धातुनियम उपपदनियमः
प्रत्ययनियमः कालनियमः । चकारोऽवधारणे । चतुर्विध एव । ब्रह्मादिष्वेव
हन्तेर्नान्यस्मिन्नुपपद इति । धातुनियमं दर्शयति । अतएव यत एवकारकरणं
ततोऽन्यत्रावधारणमिति । उपपदेभ्यः पर एवकारः प्रयुज्यमानो हन्तिं
नियमयति । प्रायिकश्चायं नियमः । क्वचिदन्यस्मिन्नुपपदे दृश्यते मधु-
र्हेति । प्रायिकत्वञ्च तस्य वक्ष्यमाणबहुलग्रहणस्य पुरस्तादपकर्षात्तन्मते ।
ब्रह्मादिषु हन्तेरेव नान्यस्मादिति । उपपदनियमः । अत्र हि हन्तेः पर
एवकारः श्रूयमाण उपपदं नियमयति । ब्रह्मादिषु हन्तेर्भूते क्तिवेव ।
नान्यः प्रत्यय इति । कालनियमः । ब्रह्माद्युपपदे हन्तेः क्तिपि विहितं
भूतकालस्य नियमितत्वात् । यदि ब्रह्मादिषु क्तिवेव नान्यः प्रत्यय इति
तदा निष्ठापि न प्राप्नोति ब्रह्माणं हतवानिति । नैष दोषः । मध्येऽपवादाः
पूर्वान् विधीन् बाधन्ते नोत्तरानित्य(प, ६१)णादय एव बाध्यन्ते । न निष्ठा ।
एवमपीह वृत्तस्य हन्तुरिति तज् न प्राप्नोति । प्रायिकत्वान्नियमस्य न दोषः ।

तथा भूतकाल एव नान्यस्मिन्निति प्रत्ययनियमः । भूतकाले प्रत्ययो नियम्यत इति कृत्वा । कथं पुनरेकदा चत्वारो नियमा लभ्यन्त इत्याह तदेतदित्यादि । बहुलं कृन्दसीति (३।२।८८) वक्ष्यमाणं बहुलग्रहणं पुरस्तादप-
कृष्यानेन योगेन सम्बध्यते ब्रह्मभूणवृत्तेषु क्विप् बहुलमिति । तेनायं चतुर्विधो नियमो लभ्यते ।

८८ । बहुलं कृन्दसि ।

८९ । सुकर्म्मपापमन्त्रपुण्येषु कृञः ।

सुशब्दं वर्जयित्वेति । तस्यामत्त्ववचनात् कर्मत्वानुपपत्तेः । स्वादिषु कर्मस्विति । बाहुल्यमाश्रित्योक्तं यथा ब्राह्मणग्रामो भट्टग्राम इति । कुत एतत् ? सुशब्दं वर्जयित्वेत्यनन्तराणामेवाभिधानात् । त्रिविधश्चात्र नियम इति । एतदपि बहुलग्रहणानुवृत्तेर्लभ्यते । कालोपपदप्रत्ययविषय इति । कालोपपदप्रत्यया विषया यस्य स तथोक्तः । स पुनः कालनियम उपपदनियमः प्रत्ययनियमश्चेति । तत्र कालनियमः स्वादिषु कृञो भूत एव क्विवेव भवति । नान्यः प्रत्यय इति न भवति कर्म कृतवान् कर्मकार इति । उपपदनियमः । स्वादिषु कृञ एव । नान्यस्माद्वातो रिति नहि भवति क्विप् । मन्त्रमधीतवानित्यण्वेव भवति मन्त्राध्याय इति । प्रत्ययनियमः । स्वादिषु कृञो भूत एव क्विप् । न वर्त्तमाने भविष्यति वा । तेन मन्त्रं करोति मन्त्रं करिष्यतीति वेत्यर्थविवक्षायां मन्त्रकृदिति न भवति । शास्त्रकृदिति । क्विप् चेति (३।२।७६) क्विप् ।

९० । सोमे सुञः ।

धातुकालोपपदप्रत्ययविषय इति । पूर्ववद् बहुव्रीहिः । कालादिनि-
यमोऽन्यपदार्थः । तत्र कालनियमः । सोमे सुनोतेः क्विवेव भूते । नान्यः प्रत्ययः । नहि भवति सोमं सुतवान् सोमसाव इति । धातुनियमः । सोम एव सुनोतेः क्विप् । नान्यस्मिन्नुपपद इति । इह न भवति सुरां सुतवान् सुरासुदिति । उपपदनियमः । सोमे सुनोतेरेव । नान्यस्माद्वातो रिति । इह न भवति क्विप् सोमं क्रीतवानिति । सोमक्राय इत्यण्वेव न भवति । प्रत्यय-

नियमः । सोमे सुनोतेभूत एव क्रिप् । नान्यत्रेति । तेन सोमं सुनोति सोष्यति
वेत्यर्थविवक्षायां सोमसुदिति न भवति ।

६१ । अग्नौ चेः ।

अत्रापि पूर्ववदित्यादि । तत्र कालनियमः । अग्नौ चिनोतेभूतं
क्रिषेव । नान्य इति । तेनाग्निं चितवानित्यर्थविवक्षायामग्निचाय इति
न भवति । धातुनियमः । अग्नावेव चिनोते नान्यस्मिन्नुपपद इति । तेन-
ष्टकाचिदिति न भवति । उपपदनियमः । अग्नौ चिनोतेरेव नान्य-
स्मात्तातोरेति । तेनाग्निस्तदिति न भवति । प्रत्ययनियमः । अग्नौ
चिनोते भूत एव क्रिप् । नान्यस्मिन् काले । तेन वर्त्तमानभविष्यतोरग्नि-
चिदिति न भवति ।

६२ । कर्मण्यग्न्याख्यायाम् ।

कर्मणि हन (३।२।८६) इत्यत उपपदविशेषणे कर्मग्रहणेऽनुवर्त्तमाने यत्
पुनरिह कर्मग्रहणं तस्य प्रत्ययार्थत्वं विज्ञायत इत्याह कर्मण्येव कारक इति ।
धातूपपदेत्यादिना समुदायोपाधित्वमेतदग्न्याख्याग्रहणस्य दर्शयति । आख्या-
ग्रहणं रूढिसंप्रत्ययार्थमित्यादि । अग्निशब्दोऽयमग्निसामान्यवाची । अत्रा-
सत्याख्याग्रहणे विशेषो न विज्ञायते कस्येह ग्रहणमिति रूढिसंप्रत्ययार्थ-
माख्याग्रहणं क्रियते । किं पुनः कारणं तदर्थमाख्याग्रहणं क्रियत
इत्याह अन्यर्था हीतयादि । अन्यर्था य इष्टकानां रचनाविशेषः स
श्येनचिदित्युच्यते । तत्रैवायं प्रतय इष्यते । स कथं तत्रैव लभ्यते ?
यस्य ग्रहणं क्रियते तस्मिंश्च सति प्रसिद्धो गृह्यमानोऽन्यर्था य इष्टकानां
रचनाविशेषः स एव प्रतयार्था वाच्यतया विज्ञायते । नान्यः ।

६३ । कर्मणीनि विक्रियः ।

कर्मणीति वर्त्तमान इत्यादि । कर्मणि हन (३।२।८६) इत्यातः । पुनः
कर्मग्रहणमित्यादि । यत् कर्म क्रियासम्बन्धमनुभवत् कर्तुः कुंक्षामावहति तत्
कुत्सानिमित्तं कर्म यथा स्यादित्येवमर्थम् । कर्मग्रहणेऽनुवर्त्तमाने पुनः
कर्मग्रहणमनन्तरसूत्रे यत् कर्मप्रतयार्थत्वेऽनिष्टं कर्मग्रहणं तन्निवृत्त्यर्थम् ।

कर्मग्रहणं कस्मान्न भवति ? तस्य स्वरितत्वादेवानुवृत्तेः । सोमविक्रयीति ।
सोमविक्रयणं शास्त्रे प्रतिषिध्यत इति सोमाख्यं कर्म विक्रयणक्रियया
सम्बध्यमानं विक्रेतुः कुत्सामावहति । धान्यविक्राय इति । (३।२।१) कर्मण्यण् ।

६४ । दृशेः कनिप् ।

प्रत्ययान्तरनिवृत्त्यर्थमिति । प्रत्ययान्तरमणादि । तस्य निवृत्त्यर्थम् ।
निवृत्ते सत्यपि प्रत्ययः प्रत्ययान्तरत्वे भवत्येव परलोकं दृष्टवानिति । अत्र
च कारणं ब्रह्मभ्रूणसूत्र (३।२।८७) एव उक्तम् ।

६५ । राजनि युधिकृजः ।

ननु च युधिरयमकर्मकः । तत् कथं तस्य कर्मणोत्पपद्यत इत्यभि-
प्रायेणाह अन्तर्भावितण्यर्थ इत्यादि । अन्तर्भावितोऽनुपवेगितो ण्यर्थो
यस्मिन्निति बहुव्रीहिः । राजा युध्यते । तं प्रयुङ्क्ते पुरुषो योद्धुं वेति । तत्रासौ
पुरुषस्य व्यापारः प्रेषणादिका ऽर्थो ण्यर्थो यदा बुद्ध्या युध्यतेरन्तर्भाव्यते
तदासौ प्रयोज्यकर्मणा सकर्मको भवति । योधितवानिति । ण्यस्तस्य
प्रयोगः । निष्ठायां सेटीति (६।४।५२) णिलोपः ।

६६ । सहे च ।

असत्त्ववाचित्वान्नोपपदं कर्मणा विगेष्यत इति । तदर्थस्य कर्मत्वानुपपत्तेः ।

६७ । सप्तम्यां जने ङः ।

सप्तमीति प्रत्ययग्रहणम् । तत्र प्रत्ययग्रहणपरिभाषया तदस्तस्य ग्रहणं
भवतीत्याह सप्तम्यन्त उपपद इति । स्वरूपग्रहणमत एव न भवति ।
उपमरज इति । डित्करणसामर्थ्यादभसैकस्यापि टिलोपः । मन्दुरज
इति । व्यापोः संज्ञाच्छन्दमोर्बहुलमिति । (६।३।६३) ऋस्वः ।

६८ । पञ्चम्यामजातो ।

बुद्धिज इति । जनिकर्तुः प्रकृतिरिति (१।४।३०) बुद्धेरपादानत्वादपादाने
पञ्चमी । तदस्योपपदत्वम् । बुद्ध्यादिशब्दा जातिशब्दा न भवन्ति । बुद्ध्यादी-
नामात्मगुणत्वात् ।

६६ । उपसर्गं च संज्ञायाम् ।

समुदायोपाधिरिति । धातूपसर्गप्रत्ययसमुदायेन यदि संज्ञा गम्यत एवं प्रत्ययार्थो भवति । नान्यथेति दर्शयति प्रजेति । प्राणिसमुदायसंज्ञा संज्ञेति । यद्यस्य सूत्रस्य प्रजेत्येतदेवोदाहरणं तदा प्रे जनः संज्ञायामिति वक्तव्ये प्रजेति सिध्यत्येव । किमुपसर्गग्रहणेन ? उपसर्गग्रहणमुत्तरार्थम् । अनौ कर्मणीत्युपसर्गं (३।२।१००) यथा स्यात् । कर्मप्रवचनीये मा भूत् । अथानन्त्यस्य प्रयोगविषयस्यान्यस्मिन्नुपपदे कदाचित् प्रत्ययो दृश्यते यदि तदैतदर्थमपि ।

१०० । अनौ कर्मणि ।

अनुपूर्वाज्जनैरित्यादि । अथानुशब्दस्योपपदत्वं कस्मान्न भवति ? यतो न भवति स हेतुर्हृदि कूले रुजिवहोरित्यत्र (३।२।३१) व्याख्यात इति पुनर्नाख्यायते । पुमनुज इति । लुप्तेऽपि सुपि प्रत्ययलक्षणेन पदत्वम् । तेन संयोगान्तलोपो भवति ।

१०१ । अन्येष्वपि दृश्यते ।

अपिशब्द इत्यादि । सर्वं उपाधय उपपदादयः । तेषां व्यभिचारो यथा स्यादित्येवमर्थोऽपिशब्दः । धात्वन्तरादपीति । खनु अवधारणे इति प्रतप्तात् । कारकान्तरादपीति । कर्तुरन्यस्मिन् कारके कर्मणि ।

१०२ । निष्ठा ।

कृतमिति । अत्र किच्चाद् गुणाभावः । कृतवानिति । उगिदचामिति (७।१।७०) नुम् । अत्वसन्तस्य चाधातोरिति (६।४।१४) दीर्घः । हल्ङादि-संयोगान्तलोपो । निष्ठायामित्यादि । निष्ठासंज्ञके प्रत्यये विधातव्ये ऽपिमहनिष्पत्तिकस्य निष्ठासंज्ञकस्य प्रत्ययस्य निष्ठेति चास्याः संज्ञाया अप्रसिद्धिः । कुतः ? इतरैतराश्रयत्वात् । कथमितरैतराश्रयत्वमित्याह संज्ञायामित्यादि । निष्ठेत्येवं संज्ञामुच्चार्य ऋणवत्वोरिह भूतं विधानम् । विद्यमानयोश्च तयोः संज्ञया भवितव्यमितीतरैतराश्रयत्वम् । इतरैतराश्रयाणि कार्याणि शास्त्रे न प्रकल्पन्ते । यदि तौ ऋणवत् स्वरूपेण विज्ञातौ भवत एवञ्च ऋणवत्

निष्ठेत्यन्यस्य (१।१।२६) संज्ञा विधातुं शक्नते । नान्यथा । अतः संज्ञाया
अप्रसिद्धिः । तस्याश्चाप्रसिद्धौ तयोरप्रसिद्धिः । भाविनीति । भविष्यन्तीत्यर्थः ।
यथास्य सूत्रस्य षाट्कं वयेति । भाविनीशब्दोऽयं गमेरिनिः (उण्, ४।४४६) ।
आङि णित् (उण्, ४।४४७) । भुवश्चे (उण्, ४।४४८) । तौनिप्रत्ययांस्तौ
वृत्पादितः । स च भविष्यति गम्यादय इति (३।३।३) भविष्यत्काले
विहितः । तेन भाविनीतस्य भविष्यन्तीत्येवार्थो लभ्यते । सामर्थ्यादि-
त्यादि । स मूर्ते भवति यस्योत्पन्नस्य निष्ठेत्येषा संज्ञा भवति । न चान्य-
स्योत्पन्नस्य निष्ठेत्येषा संज्ञा भवति । अपि तु क्तकत्वत्वेति सामर्थ्यम् ।
आदिकर्मणीत्यादि । कर्मशब्दोऽत्र क्रियावाची । आदिभूते क्रियारम्भादिभूते
प्रथमे क्रियालक्षण इत्यर्थः । यावत् क्रियालक्षणैः सकलः कटः परिसमाप्ति-
मुपैति क्रियालक्षणानां तावतामपवर्गे भूतकालो भवति । आद्ये क्रियालक्षणे
ममुदायस्यापरिनिष्पन्नत्वात् । वर्त्तमानकाल एवेति । तत्र वर्त्तमाने निष्ठा न
प्राप्नोति । अतो वक्तव्यी व्याख्येयः । तत्रेदं व्याख्यानम् । यदयमुदुपधाद्
भावादिकर्मणोरन्यतरस्या (१।२।२१) मित्यादिकर्मणि निष्ठायाः किञ्च
विकल्पयति यद्वा ऽदिकर्मणि क्तः कर्त्तरि चेत्यादि (३।४।७१) तज् ज्ञापयत्यादि-
कर्मणि निष्ठा भवतीति । प्रकृतः कटमिति । प्रशब्दोऽत्रादिकर्म
यातयति । य एवार्थः प्रकरोति कटं देवदत्त इति स एवार्थः प्रकृतः कटं
देवदत्त इति ।

१०३ । सुयजो ङ्निप् ।

सुत्वेति । ङ्रस्वस्य पिति कृतीति (६।१।७१) तुक् । सर्वनामस्थानं (६।४।८)
चेत्यादिना दीर्घः । नलोपः प्रातिपदिकान्तस्थेति (८।२।८) नकारलोपः ।

१०४ । जीर्यातेरहन् ।

जरन्निति । अहनो निच्चादाद्युदात्तत्वं भवति । उगिदचामिति (७।१।७०)
नम् ।

१०५ । छन्दसि लिट् ।

ददग्नेति । ह्रस्वे लिट् । णल् । द्विवचनम् । उरदितस्यम् (७।१।७०) ।

रपरत्वम् । हलादिशेषः । लघूपधगुणः । आततानेति । तनु विस्तरः ।
आङ्पूर्वः । अत उपधाया इति (७।२।११६) वृद्धिः । धातुसम्बन्धे स विधिरिति ।
धातुसम्बन्धे प्रत्यया इत्यतो (३।४।१) धातुसम्बन्धग्रहणानुवृत्तेः । अयन्त्ववि-
शेषेणेति । भूतमात्रे । लिट् इकारटकारावुत्तरसूत्रे विशेषणार्थः । लः
कानज् वेत्युच्यमाने ऽन्येषामपि लकाराणां ग्रहणं स्यात् । टकारष्टरेत्वार्यः ।

१०६ । लिटः कानज् वा ।

कानचञ्चित्करणमन्तीदासार्थम् । कित्करणं कित्कार्यार्थम् । तत्
पुनर्वन्ध बन्धन इत्येवमादयः संयोगान्ताः प्रयोजयन्ति । नान्ये । असंयोगा-
न्तेभ्योऽसंयोगास्त्रिट् किदिति (१।२।५) सिद्धः । संयोगान्ता अपि कित्त्वं भाषायां
प्रयोजयन्ति । न च्छन्दसि । तत्राह च्छन्दस्युभयधेति (३।४।११७) लिटः
सार्वधातुकत्वात् सार्वधातुकमपिदिति (१।२।४) डित्त्वमस्येव । न कित्त्वे
डित्त्वे वा च्छन्दसि कश्चिद् विशेषो ऽस्ति । भाषायान्तु यद्यसंयोगान्तेभ्यः
कित्त्वं न स्याद् योऽयसृच्छत्युतामिति (७।४।११) गुणः प्रतिषेधविषय आरभ्यते
स यथेह न भवति निपपरतुर्निपपरुरिति तथेहापि स्यान् निपपुराण
इति । कित्त्वे च सति न भवति । भाषायान्तु कित्त्वमर्थवद् भवति । पृ
पालनपूरणयोः । निपूर्वात् कानच् । द्विर्वचनात् परत्वादुदोष्ठपूर्वस्ये (७।१।१०२)
त्युत्त्वम् । रपरत्वञ्चेति । द्विर्वचनेऽचीति (१।१।५८) स्थानिवद्भावात् पृथग्
द्विरुच्यते । उरत्त्व-रपरत्व-हलादिशेषाः । अट्कुप्पादिना (८।४।१) णत्वम् ।
भाषायां कानज् भवतीत्यस्मादेव ज्ञापकादवसीयते । चिक्वान इति ।
अभ्यासादुत्तरस्य चिनोति शकारस्य विभाषा चेरिति (७।३।५८) कुत्वम् ।
एरनेकाच (८।४।८२) इत्यादिना यणादेशः । सुषुवाण इति । सुनोतिरिति ।
अचि शुधात्वादिनोवडादेशः (६।४।७७) । आदेशप्रत्यययोरिति (८।३।५८)
षत्वम् । विभक्तिविपरिणामो भविष्यतीति । यद्यपि लिङ्गिति प्रथमात्सं प्रकृतं
तथाप्यर्थाद् विभक्तिविपरिणामो भविष्यति । आदेशसम्बन्धादुत्तरस्य लिटः
षष्ठ्यन्तता भविष्यति । तस्मादन्तरेणापि लिङ्ग्रहणं प्रकृतत्वात् लिट एव
कानजादेशो भविष्यतीति लिङ्ग्रहणं न कर्त्तव्यमिति भावः । योऽपीत्यादि ।

योऽपि परोक्षे लिङित्यनेन(३।२।११५)लिङ् विहित स्तस्यापि लिङ्ग्रहणे सति कानजादेशो भवति । असति तु तस्मिन्ननन्तरस्य विधिर्वा प्रतिषेधो वे (प,६२) त्यस्यैव स्यात् । न परोक्षे लिटः । अथासति लिङ्ग्रहणे प्रत्ययान्तरं कानच् कस्मान्न विज्ञायते ? अशक्यमेवं विज्ञातुम् । प्रत्ययान्तरे हि न लोकाव्ययनिष्ठा-
खल्यर्थत्वनामिति (२।३।६८) षष्ठीप्रतिषेधो न स्यात् । ततश्चाग्निं चिक्वान् इत्यत्राग्निशब्दात् षष्ठी स्यात् ।

१०७ । कसुञ्च ।

कसो रुगित्करणं नुमर्थम् । कित्करणं कानच इव द्रष्टव्यम् । असति हि तस्मिन्च्छ्रुतामिति (७।४।११) यथेह गुणो न भवति तिरतु स्तेररिति तथेहापि तितोर्वानिति । तृ प्रवनतरणयोः । ऋत इज्ञातोरिति चम्(७।१।१००) । हलि चेति (८।२।७७) दीर्घः । हिर्वचनमभ्यासकार्थम् । जञ्जिवानिति । लित्यन्यतरस्यामित्यदेर्वस्त्वादेशः (२।४।४०) । वस्वेकाजादुघसामितीट् ७,२।६७) । घसिभसो हलि चेत्युपधालोपः (६।४।१००) (१) । खरि चेति (८।४।५५) घकारस्य ककारः । गासिवमिघसीनाञ्चेति (८।३।६०) षत्वम् । कङ्गो (७।४।६२) झुरित्यभ्यासस्य चुत्वं भकारः । अभ्यामे चर्चेति (८।४।५४) भकारस्य जकारः । पपिवानिति । पा पाने । पूर्ववदिट् । आतो लोप (८।४।४४) इटि चेत्याकारलोपः (६।४।६४) । योगविभाग उत्तरार्थ इति । उत्तरमूले कसोरिवानुवृत्तिर्यथा स्यात् । कानचो मा भूत् ।

१०८ । भाषायां सदवसश्रुवः ।

ननु चेह प्रकरणे भूतसामान्ये लिङ् विहितः । तनासो भाषायां नास्येव । तद्वसतस्तस्य कथं कसुरादेशः शक्यते 'विज्ञातुमित्याह आदेश-
विधानादेवेत्यादि । यदेतद् भाषायां लिटः कसोरादेशविधानमत एव विज्ञानाद् भूतसामान्ये भाषायां लिङित्यनुमीयते । अन्यथा ह्यदेश-
विधानमनर्थकं स्यात् । न ह्यविद्यमानस्य स्थानिन आदेश उपपद्यते । यदि

(१) According to भट्टोजिदीक्षित, the rule is नमहनजनवनघषां लोपः किङित्यनङि
(१. ७४) by which elision of the उपधा takes place.

तर्ह्यादेशविधानाल् लिङ् भाषायामनुमीयते ततश्च सदादिभ्यो भाषायां नित्यं लिट् प्राप्नोति । तस्य विभाषा कसुरिति पक्षे तिङः श्रवणं प्रसज्येत । लुङादेशश्च स्वविषये पान्तिको न स्यात् । नित्यत्वाल्लिटः । नैष दोषः । आदेशेन हि लिङ्गेन लिङ्गनुमीयते । तेन यदादेशो नास्ति तदा तदनुमान-
मपि नास्त्येव । तदसत्त्वे लिटः कुत आदेशा येषां श्रवणं प्रसज्येत । यत्र पक्षे लिङ् नास्ति तत्र स्वविषये लङादयो भवन्तः केन निवार्यन्ते ? उपसेदिवानिति । षट्श्रुतिं विवरणे । अत एकहल्मध्ये (६।४।१२०) इत्यादिर्न-
स्वाभ्यासलोपो । वस्त्रेकाजाद्वसामितीट् (७।२।६७) । नुम् । सान्तमहत्तः संयोगान्तस्येति (६।४।१०) दीर्घः । हल्ङ्यादिसंयोगान्तलोपो । उपासददिति । वायह्वणाद् यस्मिन् पक्षे लिङ् नास्ति तस्मिन् पक्षे भूतसामान्ये लुङ् । तिप् । इतश्चेतीकारलोपः (३।४।१०) । पुषादिना (३।१।५५) चुरङ् । उपासीददिति । अनद्यतने लङ् (३।२।१११) । पात्रादिसूत्रेण (७।३।७८) सीदादेशः । उपम-
सादिति । परीक्षे लिट् (३।२।११५) । तिप् । णल् । अत उपधाया इति (७।२।११६) वृद्धिः । अनूपिवानिति । वस निवासि । लिटः कसुर्द्विर्वचनम् । वच्यादिसूत्रेण (६।१।१५) संप्रसारणम् । लिट्यभ्यासस्योभयेषामि (६।१।१७) त्यभ्यासस्य संप्रसारणम् । ग्रामिवसिषसीनाञ्चेति (८।३।६०) षत्वम् । अकः सवर्णे दीर्घः (६।१।१०१) । अनुशब्देन सह पुनर्दीर्घः । अन्ववात्सीदिति । लुङ् । अस्तिमिचोऽपृक्त इतीट् (७।३।८६) । एकाच (७।२।१०) इतीट्प्रतिषेधः । सः स्याद्दधातुक इति (७।४।४८) तत्वम् । वदव्रजेत्यादिना (७।२।३) वृद्धिः । अन्ववसदिति । लङ् । अनूवासेति । लिट् । पूर्ववत् संप्रसारणादिकार्यम् । उपशृश्रुवानिति । श्रु श्रवणं । लिटः कसुः । द्विर्वचनम् । उपाश्रीषीदिति । लुङ् । सिचि वृद्धिः परस्मैपदे-
ष्विति (७।२।१) वृद्धिः । पूर्ववदिट्प्रतिषेधः । अस्तिमिचोऽपृक्त (७।३।८६) इतीट् । उपसर्गणाकः सवर्णे दीर्घः (६।१।१०१) । उपाशृणोदिति । लङ् । श्रुवः श्रु चेति (३।१।७४) श्रुप्रत्ययः श्रुभावश्च । सार्वधातुकार्द्धधातुकयोरिति (७।३।८४) गुणः । उपशृश्रुवेति । लिट् । तिप् । णल् । अचो जृणितीति (७।२।११४) वृद्धिः । आवादेशः । इहानेन सूत्रेण यत् कार्यं विधीयते तद् भूतसामान्ये । लुङित्यनेन (३।२।११०) लुङ् । अनद्यतने लङित्यनेन

(३।२।१११) लङ् । परोक्षे लिङित्यनेन (३।२।११३ लिट् । भूतानद्यतनपरोक्षे परो च लङ्लिटौ भवतः । विशेषविहितत्वाच्च लङ्लिटोरस्य सदादि-कार्यस्य बाधको प्राप्तः । तस्य कार्यस्य भूतसामान्यमवकाशः । लङ्लिटोः सदादिभ्योऽन्येभ्यो धातुभ्यः । सदादिभ्यो भूतविशेषे भूतानद्यतनपरोक्षे । भूतानद्यतने चोभयप्राप्तौ यथोक्तकारणद्वयात् लङ्लिटौ स्याताम् । न चैतत् सूत्रविहितं कार्यमपीति यच्चोदयेत् तं प्रत्याह लुङ्लङ्विषयेऽपीत्यादि । लिङ्ग्रहणस्य वाग्रहणस्य चास्य सूत्रस्य पुरस्तादनद्यतने लङ् (३।२।१११) परोक्षे लिङित्यत्र (३।२।१५) चानुवृत्तिः क्रियते । तत्र चानुवृत्तिसामर्थ्यात् लङ्ग्रह्येतत् सदादिकार्यं भवति । अत्रैवं सम्बन्धः कर्त्तव्यः । अनद्यतने लङ् भवति । सदादिभ्यो वा लिट् । लिटश्च कसुरादेशो नित्यमिति । परोक्षे लिङ् भवति । सदादिभ्यो वा । लिटः कसुरादेशो नित्यम् । परोक्षे लिङित्यस्य (३।२।११५) तु लिटः कसु न भवति । यस्मात् सदादिसूत्रे विहितस्य लिटः कसुरिष्यते । सूत्रान्तरविहितश्चायम् ।

१०६ । उपेयिवाननाश्चाननूचानश्च ।

उपपूर्वादिणः कसुरिति । लिङ्गदेश इति वेदितव्यः । अभ्यासदीर्घत्वमिति । दीर्घ इणः कितीत्यनेन (७।४।६६) । तत्सामर्थ्यादित्यादि । दीर्घत्वविधानसामर्थ्यादकः सवर्णे दीर्घत्वमेकादेशः प्रतिषिध्यते । प्रवृत्तिविधानोऽस्य क्रियत इत्यर्थः । यदि ह्येकादेशः स्याद् दीर्घत्वविधानमनर्थकं स्यात् । एकादेशेनैव दीर्घत्वसिद्धेः । ननु चाभ्यासदीर्घस्येयतुरीयुरित्ययमवकाशः स्याद् यत्र धातुरूपस्येणो यस्मिति (६।४।८१) यणादेशः क्रियते । नैषोऽस्यावकाशः । अत्र ह्यचः परस्मिन् पूर्वविधाविति (१।१।५७) स्थानिवद्भावेन भवितव्यम् । कथम् ? सवर्णदीर्घत्वे हि पूर्वापरविधित्वात् पूर्वविधिरिति शक्यते व्यपदेशम् । यो ह्युभयस्थानी निष्पद्यते लभतेऽसावन्यतरव्यपदेशम् । न चात्र न पदान्तादि-सूत्रेण (१।१।५८) दीर्घत्वविधिं प्रति स्थानिवद्भावप्रतिषेधोऽस्ति । यस्मात् स्वरदीर्घयलोपेषु लोपाजादेशो न स्थानिवदेवेति (१।१।५८, वा) स्थानिवद्भावादकः सवर्णदीर्घत्वेनात्र भवितव्यम् । तदेतदभ्यासदीर्घत्वमनवकाश-

त्वात् सवर्णदीर्घत्वं बाधत इति स्थितमेतत् सामर्थ्यादिकादेशः प्रतिषिध्यत-
इति । तत्रेत्यादि । एकादेशप्रतिबन्धके हि सत्त्वेनेकाच्त्वं भवति । तेन
वस्त्रेकाजादृषसामित्य(७।२।६७)नेनेङागमो न प्राप्नोतीति स निपात्यतः ।
धातुरूपस्य यणादेश इति । इणो यस्त्वनेन (६।४।८१) । तर्हीदं
निपातनमेव । सत्यजादावपि परतो वसोः सम्प्रसारणमिति । सम्प्रसारणे
कृते सतीट् प्राप्नोति । विशेषानुपादानादित्याह क्कादिनियमादित्यादि ।
यस्मात् कृच्छ्रभृशुद्वित्यादिना (७।२।१३) य इट् प्राप्नोति स वस्त्रेकाजादृषसा-
मिति (७।२।६७) प्रतिषिद्धः । स एवानेन निपातनेन प्रतिप्रसृत्यतः ।
प्रतिषिद्धः स पुनः प्रवर्त्ततः । नत्वपूर्वं विधीयते । तेनाजादौ न भवतीति ।
अपि पूर्वस्य हि विधानेन विशेषानुपादनादजादावपि प्रसङ्गः स्यात् । नतु
लक्षणप्रतिषेधस्येष्टः प्रसवे । तस्य बलादित्वात् । उपेयुषेति । सम्प्रसारणे
कृते धातोर्यणादेशः । आदेशप्रत्यययोरिति (८।३।५८) षत्वम् । न चान्नोपमर्ग-
स्तन्त्रमिति । उपसर्गाऽत्र न प्रधानमित्यर्थः । तन्त्रत्वं तस्य बहुलं हन्तसीत्यतो
(३।२।८८) बहुलग्रहणानुवृत्ते र्लभ्यते । उपागादिति । लुङ् । इणो गा
लुङीति (२।४।४५) गादेशः । गातिस्थेत्यादिना (२।४।७७) सिचो लुक् ।
उपैदिति । लङ् । तिप् । अदादित्वाच्छपो लुक् । आङजादीना-
मित्याट् (६।४।७२) । आटश्चेति (६।१।८०) वृद्धिः । उपेयायेति । लिट् ।
तिप् । णल् । अचो ज्ञीतीति (७।२।११५) वृद्धिः । आयादेशः । स्थानि-
वङ्गावाङ्निर्वचनमिकारस्येति । अभ्यासस्यासवर्णं (६।४।७८) इतीयङ् । इकारेण
सहाद् गुणः । अनाश्वानिति । अश भोजने । लिट् । कसुः । द्विवचनम् ।
अश इत्यस्यात आदेरित्यभ्यासस्य (७।४।७०) दीर्घत्वम् । इङ्भावश्च ।
वस्त्रेकाजादृषसामित्यनेन (६।२।६७) प्राप्तस्येष्टोऽभावो निपात्यतः । न आश्वान्
अनाश्वान् । नज्समासः । नलोपो नञ इति (६।३।७३) नलोपः । तस्मान्नुङ्-
चीति (६।३।७४) लुङागमः । नाशीदिति । लुङ् । रत्नेः सिच् (३।१।४४) ।
इट ईटीति (८।२।२८) सिचो लोपः । पूर्ववदाट् । वृद्धिः । नञा
सह सवर्णदीर्घत्वम् । नाश्रादिति । लङ् । क्रयादित्वाच् आ
आडागमः । नाशेति । लिट् । तिप् । णल् । द्विवचनम् । पूर्ववदभ्यास-

दीर्घत्वम् । धातुना नञा सहाकः सवर्णे दीर्घत्वम् (६।१।१०१) । वचेरित्यादि । वच परिभाषणे इत्यस्माद् ब्रुवो वचिरिति (२।४।५३) वचादेशाद्वा वचेरनुपूर्वात् कानच् कर्त्तव्यात्मनेपदसंज्ञको न प्राप्नोति । परस्मैपदित्वात् । इतरस्मात् कर्त्तृभिप्रायक्रियाफलस्य विवक्षितत्वात् । अतः स निपात्यते । वचादि-सूत्रेण (६।१।१५) धातोः संप्रसारणम् । लिट्यभ्यासस्योभयेषामित्य-भ्यासस्य (६।१।१७) । पश्चादनुशब्देन सहाकः सवर्णे दीर्घत्वम् (६।१।१०१) । अन्ववोचदिति । लुङ् । अस्यतिवक्तिख्यातिभ्योऽङिति (३।१।५२) चैरङ् । वच उम् (७।४।२०) । आद् गुणः (६।१।८७) । अन्वब्रवीदिति । ब्रुवो लङ् । शपो लुक् । ब्रुव ईट् (७।३।८३) । अनूवाचेति । लिट् । णल् । अत उपधाया इति (७।२।११६) वृद्धिः । पूर्ववदभ्यासस्य संप्रसारणमेकादेशः ।

११० । लुङ् ।

उकारो नित्यं ङित इति (३।४।१८) विशेषणार्थः । उकारो लुङ्लङ्लङ् लङ् लुङ् लङ् इति (६।४।७१) विशेषणार्थः । भूतस्मामान्ये चायं लुङ् वेदितव्यः । भृतविशेषेऽनद्यतन्यां लङ्लिटोर्विधानात् । अकार्षीदिति । मिचि वृद्धिः परस्मै-पदेष्विति (७।२।१) वृद्धिः । पूर्ववदीट् । वमेरित्यादि । वम निवास इत्यस्मादन-द्यतने लङ् प्राप्ते लुङ् वक्तव्यः । दिवसः सकलो ऽतिक्रान्ताया रात्रेश्चतुर्थी याम आगामिन्याश्च प्रथमो याम इत्येषोऽनद्यतनः कालः । तत्र रात्रिविशेषे ऽतिक्रान्तायाश्च रात्रेश्चतुर्थे यामे प्रत्युल्लिखितः क भवानुषित इति केनचित् पृष्टः कश्चित् । स तस्मिन् रात्रिशेषे दिवा वा प्रतिवचनं प्रयच्छन् लुङ् प्रयुङ्क्ते । अहमत्रावात्ममिति । स च न प्राप्नोति यस्मादसौ ततो रात्रिशेषात् पूर्व-भागं प्रहरत्रयलक्षणमधिगम्यति । सोऽस्थानद्यतनकालः । ततस्थानद्यतने लङ् स्यात् । तस्मात्लुङ् वक्तव्यो व्याख्येयः । व्याख्यानस्त्वहापि बहुल-ग्रहणमाश्रित्य कर्त्तव्यम् । जागरणमन्तताविति । यद्यसौ रात्रिशेषं सकलं मन्तव्या ऽविच्छेदेन जागरितवानेवं लुङ् भवति । मुञ्चर्त्तमपि यद्यस्मिन् रात्रिविशेषे शयितवांस्ततो लुङ् भवेत् । अहमत्रावसमिति । अवात्समिति । लुङ् । मिप् । तस्येत्यादिनाम्भावः (३।४।१०१) । वदव्रजेत्वादिना (७।२।३) वृद्धिः । सः स्यार्धधातुक इति (७।४।४८) सकारस्य तत्त्वम् ।

१११ । अनद्यतने लङ् ।

अनद्यतन इति । यद्ययं तत्पुरुषः स्यात् तदा पर्युदासं वा स्यात् प्रसज्यप्रतिषेधो वा । तदा पूर्वस्मिन् पक्षेऽद्यतनाद् योऽन्यस्तस्मिन् भवितव्यम् । एवञ्चाद्य ह्यो वाभुक्षन्हीत्यत्राद्यतनव्यामिश्रे प्राप्नोति । अस्ति ह्यद्यतनानद्यतनसमुदायोऽनद्यतनादन्यः । इतरस्त्वद्यतने न भवतीत्येषोऽर्थो जायते । ततश्च भूतसामान्ये स्यात् । अनद्यतन इति । अद्यतन-भूतविशेषे प्रतिषेधो न भूतसामान्ये । नहि भूतसामान्यं भूतविशेषः । तस्मात् तत्पुरुषपक्षो दोषवानिति मत्वाह अनद्यतन इति बहुव्रीहिर्निर्दि-
श इति । अविद्यमानोऽद्यतनो यस्मिन्निति । सोऽनद्यतनभूतधात्वर्थः । अत्र वर्त्तमानाज्ञङ् भवति । स त्वद्यतनानद्यतनसमुदाये । तत्राद्यतनैक-
देशस्य सङ्गावादु । भूतसामान्येऽपि न भवत्येव । विद्यते हि सामान्ये विशेषः । तस्यान्तर्भूतविशेषत्वादु । यत्राद्यतनगन्धोऽप्यस्ति तत्र लङा न भवितव्य-
मित्येषोऽर्थो बहुव्रीहौ सति लभ्यते । यदि तर्हि बहुव्रीहिरयमेवं स-
त्यद्यतनेऽपि प्राप्नोति । न ह्यद्यतने द्वितीयोऽद्यतनोऽस्ति । नैतदेवम् ।
अद्यतनसामान्ये मुहूर्त्तादिरद्यतनविशेषस्य विद्यमानत्वात् । तस्मादद्यतनो-
ऽविद्यमानाद्यतन इति न शक्यते वक्तुम् । अद्य ह्यो वाभुक्षन्हीति । लुङ् ।
भुजोऽनवन (१।३।६६) इत्यात्मनेपदम् । महिङ् । लिङ्सिचोरात्मनेपदेष्विति
(७।२।४२) सिचः कित्वाद् गुणाभावः । चोः कुरिति कुत्वं जकारस्य गकारः
(८।२।३०) । तस्य खरि चेति (८।४।५५) चर्त्वं ककारः । पूर्ववत् प्लवम् ।
परोक्षे चेत्यादि । परोक्षशब्दो रुद्धिशब्द इन्द्रियातिक्रान्तेऽर्थं वर्त्तते । तत्र
परोक्षे लोकविज्ञाते लोकप्रसिद्धे प्रयोक्तुर्दर्शनविषये लङन्तस्य शब्दरूपस्य यः
प्रयोक्ता तस्य दर्शनविषये लङ् वक्तव्यो व्याख्येयः । व्याख्यानन्तु तस्यैव
बहुलग्रहणमाश्रित्य कर्त्तव्यम् । ननु च विप्रतिषिद्धमिदमुच्यते परोक्षेऽर्थं
दर्शनविषय इति । परोक्षो ह्यर्थोऽतीन्द्रिय उच्यते । इन्द्रियविषयभावापन्नत्वं
दर्शनविषयः । ततो यदि परोक्षः कथं दर्शनविषयः ? यदि दर्शनविषयः कथं
परोक्षः ? नैतदस्ति । शक्यदर्शनविषय इत्युक्तम् । अननुभूतत्वात् परोक्ष
इत्यविरोधः । अरुणदिति । रुधिरं आवरणे । रुधादित्वात् अम् । तिप् ।

हलङ्यादिना (६।१।६८) तिलोपः । साकितावरोधस्तदानीन्तनप्रयोक्तुर्दर्शनविषयत्वात् । लोकप्रसिद्धश्च । कार्यव्यासङ्गादननुभूतत्वात् परोक्षश्च । परोक्ष इति किम् । उदगादादित्यः । गातिस्थेत्यादिना (२।४।७७) सिचो लुक् । पूर्ववदादेशादि कार्यम् । लोकाविज्ञात इति किम् ? चकार कटं देवदत्तः । प्रयोक्तुर्दर्शनविषय इति किम् ? जघान कंसं किल वासुदेवः । हन्तेः परोक्षे लिट् । द्विवचनम् । अभ्यासाच्चेति (७।३।५५) कुत्वं हकारस्य घकारः । कंसवधश्चिरकालवृत्तत्वादिदानीन्तनप्रयोक्तुर्दर्शनविषयो न भवति । यस्तु कंसवधेन तुल्यकालः प्रयोक्ता स लङ्मेव प्रयुक्तवान् अहन् कंसं वासुदेव इति । मूलोदाहरणेऽपि प्रयोक्ता साकितावरोधतुल्यकालो वेदितव्यः । तस्यैव ह्यसौ दर्शनविषयः । नान्यस्य ।

११२ । अभिज्ञावचने लट् ।

वत्साम इति । लट् । मम् । स्यतामी ललुटोरिति (३।१।३३) स्यः । पूर्ववत् मकारस्य तत्वम् । अतो दीर्घां यजीति (७।३।१०१) दीर्घः । वचनग्रहणमित्यादि । अमति हि वचनग्रहणे ऽभिज्ञाशब्द एवोपपदे स्यात् । तस्मिन् न यावन्तोऽभिज्ञावचनास्तेषु सर्वेषु भवति ।

११३ । न यदि ।

यदीति । सती सप्तमीयम् । अभिज्ञावचनञ्चानुवर्त्तते । तेन यत् यच्छब्दोऽस्ति तत्र नियोगतोऽभिज्ञावचनं तत्सहितं न भवतीत्याह यच्छब्द-सहित इत्यादि । अवसामेति । वसेर्लङ् । नित्यं ङित इति । (३।४।८८) सलोपः । पूर्ववद्दीर्घः । वासमात्रमित्यादिनोत्तरसूत्रस्य नायं विषय इति दर्शयति । यदि हि तत्रापरां लक्षणमपेक्षते तदोत्तरसूत्रे पालिको विधिः स्यात् । न नेष्यते । तस्मान्नापेक्षते ।

११४ । विभाषा साकाङ्क्षे ।

उभयत्र विभाषेयमिति । प्राप्ते चाप्राप्ते च । अमति हि यच्छब्दे ऽभिज्ञावचने लङिति (३।२।११२) प्राप्ते । सति यच्छब्दे न यदीति (३।२।११३) प्रतिषेधादप्राप्ते । आकाङ्क्षणमाकाङ्क्षा । आकाङ्क्षया सह वर्त्तते साकाङ्क्षः ।

आकाङ्क्षा च सम्बन्धज्ञानमुच्यते । तच्चेतनावतो धर्मः । तस्मात् साकाङ्क्ष इति प्रयोक्तुर्विशेषणं विज्ञायत इत्याह साकाङ्क्षेत् प्रयोक्तेति । अस्यैवार्थं स्पष्टी-
कर्तुमाह लक्ष्यलक्षणयोरित्यादि । तत्र यदि ह्येतदपेक्ष्यत एतदुक्तं भवति
लक्ष्यलक्षणयोर्यः सम्बन्धस्तद्विषयज्ञानं यदि प्रयोक्तुरूपपन्नं भवति । यदि प्रयोक्ता
लक्ष्यलक्षणयोः सम्बन्धमपेक्षत इति यावत् । भोक्ष्यामह इति । भुजः
पूर्ववदात्मनेपदम् । स्वप्रत्ययश्च । टेरेत्त्वम् । चोः कुरिति (८।२।३०) कुलं
जकारस्य गकारः । खरि चेति (८।४।५५) चत्वं ककारः । सकारस्य षत्वम् ।
किं पुनर्लक्ष्यं लक्षणञ्च ययोः सम्बन्धे प्रयोक्तुराकाङ्क्षेत्याह । वासो लक्षणमिति ।
परिज्ञातत्वात् लक्षणम् । तेन हि जनो लक्ष्यते । भोजनन्तु लक्ष्यम् । अपरिज्ञात
त्वात् । नतु लक्षणं परिज्ञातं ह्यपरिज्ञातस्य लक्षणमिति भवति यथाग्नेर्धूम
इति ।

११५ । परोक्षे लिट् ।

ननु चेत्यादि । धात्वर्थो हि पूर्वापरीभूतावयवा साध्यमाना क्रिया ।
यच्च साध्यमानं तदसत् । तच्चासदिन्द्रियाणामविषयः । तेषां महिषय-
त्वात् । यच्चेन्द्रियाणामविषयं तत् परोक्षमिति । स एव हि धात्वर्थः
परोक्षः । ततः परोक्षग्रहणमनर्थकम् । व्यवच्छेद्याभावादिति भावः ।
सत्यमेतदिति । यदनन्तरमुक्तम् । यदि सत्यमेतत् तदा कस्य व्यवच्छेदार्थं
परोक्षग्रहणं कृतमित्याह अस्ति त्वित्यादि । यत्र साध्यानि प्रत्यक्षाणि
तत्रानिष्यन्ते क्रियात्मनि धात्वर्थे प्रत्यक्षाभिमानो लोकस्य भवति । ननु च
साधनान्यपि नैव प्रत्यक्षाणि । शक्तिस्वभावत्वात् । शक्तेश्च कार्यानुमेयत्वात् ।
न ह्यशक्तौ कार्यं करोतीति कार्य्यकरणे शक्तिरनुमीयते । तत् किमुच्यते
साधनानि प्रत्यक्षाणि ? नैष दोषः । द्रव्याश्रिता हि शक्तय इति द्रव्यस्य
प्रत्यक्षत्वादाश्रयधर्ममाश्रितेषु शक्त्यात्मकेषूपचार्यास्थेतान्यपि प्रत्यक्षानीत्युच्यते ।
अथवा तदपि साधनाश्रयं द्रव्यशक्तिमतोर्भेदस्याविवक्षितत्वात् साधनशब्दे-
नोच्यते । तदनेन परोक्षग्रहणेन प्रत्यक्षाभिमानोऽस्ति । स एव परोक्ष
इत्युच्यते । तदाह स यत्र नास्तीति । आत्मविषय उत्तमस्य च धात्वर्थस्य
परोक्षत्वं नोपपद्यते । तत्साधनानां प्रत्यक्षत्वात् । तत्र लोकस्य प्रत्यक्षत्वात्

ततश्चोक्तमेन सिध्यतीति चोद्यमाशङ्काह उत्तमविषयेत्यादि । आत्मसाध्या
हि क्रिया यत्र चित्तविक्षेपाच्चोपपद्यते तदासौ परोक्षा भवति । तेनोत्तम-
विषयेऽपि परोक्षभावः । तद् भवत्येव विललापेति । लपे विपूर्वस्योत्तमे
णलि रूपम् । अत्यन्तापङ्गव इत्यादि । प्रत्यक्षमेतत् । अपङ्गवो ऽपलापः । स
क्वचिदत्यन्तो भवति यः सर्वापङ्गवः । क्वचिदनत्यन्तो य एकदेशापङ्गवः ।
तत्र योऽत्यन्तः स सर्वापङ्गवः । तत्र लिङ् वक्तव्यः । व्याख्येय इत्यर्थः ।
व्याख्यानन्विहापि बहुलग्रहणमाश्रित्य कर्त्तव्यम् । कश्चित् केनचित् पृष्टः
कलिङ्गेषु प्रस्थितोऽसीत्यादि । स एवाह नाहं कलिङ्गाञ्जगामिति । अत्र
केवलं न कलिङ्गविषयस्यापङ्गवोऽपितु गमनस्यापीति विद्यते ऽत्यन्तापङ्गवः ।
यस्तु स्थानमात्रस्यापङ्गवो न गमनस्यापि तदानत्यन्तापङ्गवे लङेव भवति नहि
कलिङ्गेषु प्रत्यतिष्ठ इति । तथा कश्चित् केनचित् पृष्टो दक्षिणापथं प्रविश्य
त्वयदं कार्यं कृतमिति । स एवाह नाहं दक्षिणापथं प्रविवेशेति । अत्रापि
विद्यते ऽत्यन्तापङ्गवः । तथाहि न केवलं दक्षिणापथविषयं कार्यं प्रतिषिध्यते
ऽपितु प्रवेशनमपि ।

११६ । हशश्वतोर्लङ् च ।

११७ । प्रश्ने चासन्नकाले ।

प्रष्टव्यः प्रश्न इत्यनेन प्रश्नशब्दं कर्मसाधनं दर्शयति । करणसाधने हि
पृच्छतेऽनेनेति शब्दः प्रश्नशब्देनोच्यते । तथाच सति तस्योच्चार्यमाणत्वा-
दात्मलाभस्य सर्वदैवासन्नकाल इत्यासन्नकालग्रहणमनर्थकं स्यात् । भाव-
साधनेऽप्यर्थान्तरवाचिभ्यो धातुभ्यो न स्यात् । अगच्छर्दिति । गन्तुं सृष्टुं गती ।
इषुगमियमाञ्छ इति (७।३।७७) च्छत्वम् । इयाजेति । लिख्यभ्यामस्योभयेषामिति
(६।१।१७) संप्रसारणम् । जघानेति । कंसवधोऽत्र पृच्छ्यमानः । स चेदानीन्तन-
प्रयोक्तुरपेक्षया विप्रकृष्टकालः । पञ्चवर्षाभ्यन्तरमासन्नकाल इति नैयायिका
वर्णयन्ति । पञ्चवर्षातीतरु विप्रकृष्ट इति भवति । कंसवधोऽत्र विप्र-
कृष्टकालः ।

११८ । लट् स्मे ।

नङ्गेन स्म पुराधीयत इति । इडोऽधिपूर्वालट् । भावकर्मणोरित्या (१।३।१३) त्मनेपदम् । टेरेत्वम् । सार्वधातुके यक् । अकृतसार्वधातुकयोरिति (७।४।२५ दीर्घः । उपसर्गणं सहाकः सर्वणे दीर्घत्वम् (६।१।१०१) । अथवा कर्त्तव्यात्मनेपदम् । अदादित्वाच्छपो लुक् । आत्मनेपदेष्वनत (७।१।५) इत्यदादेः । धातोरियङ् यथायोगं पूर्ववत् ।

११९ । अपरोक्षे च ।

ब्रवीतीति । ब्रूव ईट् (७।३।८३) । कथयतीति । कथ वाक्यप्रबन्धे । चुरादावदन्तः । तस्माच्छिच् । अतो लोपः (६।४।४८) । अचः परस्मिन् पूर्वविधाविति (१।१।५७) स्थानिवद्भावादेत उपधाया इति (७।२।११६) वृत्तिर्भवति । अथ किमर्थं पुनरिदमारब्धम् ? पूर्वेण पराक्षे विधानादपरोक्षे न प्राप्नोति । अतस्तत्रापि यथा स्यादित्येवमर्थम् । ननु च पूर्वयोगे परोक्षग्रहणं निवर्त्तिष्यते । तस्मिन् निवृत्ते पूर्वेणैव परोक्षे चापरोक्षे च भविष्यति । सत्यमेतत् । चोद्यमपि कश्चिद् विज्ञानीयाद् यदि परोक्षग्रहणं निवृत्तं तत्सम्बन्धमन्यतनग्रहणमपि निवृत्तमिति । तदन्यथा मा विज्ञायीति पूर्वसूत्रे परोक्षग्रहणमनुवर्त्तते । तस्मिंश्चानुवर्त्तमाने कर्त्तव्यमेतत् । अन्यथा ह्यपरोक्षे न स्यात् ।

१२० । ननौ पृष्टप्रतिवचने ।

पृष्टप्रतिवचन इति । प्रश्नः पृष्टम् । भावे निष्ठा । पृष्टपूर्वकप्रतिवचनं पृष्टप्रतिवचनम् । शाकपार्थिवादित्वान्मध्यपदलोपी समासः । अनद्यतनपरोक्ष इति निवृत्तमिति । अस्वरितत्वात् । अकार्षीः कटं देवदत्त इत्येष प्रश्नः ननु करोमि भो इत्येतत् प्रश्नपूर्वकं प्रतिवचनम् । अथोच स्तत्र किञ्चिद्देवदत्तस्य प्रश्नः । ननु ब्रवीमि भो इति तत् प्रश्नपूर्वकं प्रतिवचनम् । नन्वकार्षीदिति । प्रश्नपूर्वकं प्रतिवचनं न भवतीति लुङ् भवति । ननु च प्रतिवचनं सर्वप्रश्नपूर्वकमेव । तदनर्थकं पृष्टग्रहणम् । व्यवच्छेद्याभावात् । नैतदिष्टम् ।

प्रतिवचनशब्दोऽयमस्येव पृष्ठान्वाख्यानं यः प्रश्नमन्तरेण न भवति । अस्य-
व्ययीभावे वचनं वचनं प्रति प्रतिवचनम् । यथार्थेऽव्ययमिति (२।१।६)
वीक्षायामव्ययीभावः । अस्ति समाधिवचनः । प्रतिपूर्वस्य वचेः समाधा-
विति दर्शनात् । तथाहि वक्तारो वदन्ति यदनेनाभिहितं तन्मया प्रत्युक्त-
मिति । परिष्कृतमित्यर्थः । तदेवमनेकार्थं प्रतिवचनशब्दः । यदि
स्पृष्टग्रहणं न क्रियते सर्वेष्वर्थेषु स्यात् । अस्मिन् क्रियमाणे प्रश्नपूर्वा यः
प्रतिवचनशब्दः स एव गृह्यते । नान्य इति न भवतगानर्थक्यम् ।

१२१ । नन्वोर्विभाषा ।

नाकार्षेमिति । पूर्ववदम्भावः ।

१२२ । पुरि लुङ् चाम्ने ।

पुराशब्द इति । एतेन पुराशब्द इहोपपदत्वेनोपाप्तो न पूरति
दर्शयति । यद्येतदेवास्याकारान्तत्वात् पूरति समस्यन्तो निर्देशो नोपपद्यते ।
आतो धातोरिति (६।४।१४०) योगविभागादाकारलोपाददोषः । अथ पृ-
पालनपूर्णयोरित्येतस्माद् भ्राजादिस्त्रेण (३।२।१७७) क्विपि विहित उदीष्ट-
पूर्वस्ये तृत्वे (७।१।१०२) रपरत्वे च कर्त यः पूःशब्दः सम्पद्यते तस्ये-
हाप्युपपदत्वेनोपादानमिति कस्मान्न विज्ञायते ? तस्यानद्यतनवृत्त्यसम्भ-
वात् । पुराशब्दस्तु तत्रैव वर्तते इति तस्यैव ग्रहणं युक्तम् । लुङ् चेति
चकारेण लङ्नुक्त्यत इति दर्शयति । यथाविषयमिति । यथाऽमाट्टश्वे
इति (२।१।७) वीक्षायामव्ययीभावः । अन्येऽपीति । लडादयः । वसन्तीति ।
नट् । अवात्सुरिति । लुङ् । मिजभ्यस्तुर्विदिभ्यश्चेति (३।४।१०८)
भेर्जुमादेशः । वदन्नजेल्यादिना (७।३।२) षष्ठिः । पूर्ववत् सकारस्य
तत्त्वम् । अवसन्निति । लङ् । ऊषुरिति । लिट् । परस्मैपदानामित्या-
दिना (३।४।८२) भेर्जुम् । द्विवचनम् । वद्यादिस्त्रेण (६।१।१५) संप्रसारणम् ।
लित्यभ्यामस्योभयेषा (६।१।१७) लित्यभ्यामस्य च । शामिवमिधमीनाञ्चेति
८।३।६०) षत्वम् ।

१२३ । वर्त्तमाने लट् ।

प्रारब्धोऽपरिसमाप्तश्चेति । प्रारब्धो यः साधयितुं प्रस्तुतो न च समाप्ति-
मुपगतः स वर्त्तमान इत्युच्यते । वर्त्तमानग्रहणं धात्वधिकारात् तदर्थस्त्वेव
विशेषणं विज्ञायत इत्याह वर्त्तमान इत्यादि । नञ्धात्वर्थं धातोर्हन्ति-
सम्भवति । लट्प्रकारेण आत्मनेपदानां णेरिति (३।४।७८) विशेषणार्थः ।
अकारो विदो लटो वेति (३।४।८३) विशेषणार्थः । इकारे ह्युच्चारिते लिङ्-
दीनां ग्रहणं स्यात् ।

१२४ । लटः शतृशानचावप्रथमासमानाधिकरणे ।

शतृशानचोः शकारौ सार्वधातुकार्यौ । ऋकार उगित्कार्यार्थः ।
अप्रथमासमानाधिकरण इति । पर्युदासोऽयम् ! प्रथमाशब्दोऽयं विभक्ति-
विशेषे सोरौजस्पर्थ्यन्ते ब्राह्मे रुढ़ः । प्रथमाया अन्या द्वितीयादिका
विभक्तिरप्रथमा । समानशब्दोऽयं साधारणवचनो यथा देवदत्तयज्ञदत्तो
समानधनाविति । अधिकरणशब्दोऽयमभिधेयवचनः । समानञ्च तदधि-
करणञ्चेति कर्मधारयः । अप्रथमया समानाधिकरणमप्रथमासमानाधि-
करणम् । तृतीयेति (२।१।३०) योगविभागात् समासः । ततो यस्य च भावेन
भावलक्षणमिति (२।३।३७) सप्तमी । अप्रथमासमानाधिकरणभावेन शतृशान-
चोर्भावो लक्ष्यते । अप्रथमेति पर्युदासवृत्त्या द्वितीयादेर्विभक्तेर्ग्रहणम् । तेन
प्रत्ययग्रहणपरिभाषया तदन्तविधिर्भविष्यतीत्याह अप्रथमान्तेन चेत्यादि ।
तस्येति । लटः । सामानाधिकरणमिति । समानाभिधेयमिति । यदि
द्वितीयान्तेन शब्देन सामानाधिकरणं समानाभिधेयत्वं सम्भवत्येवं शतृशानचो
भवतः । नान्यथेति वाक्यार्थः । एवं विवृण्वताऽप्रथमासमानाधिकरणेऽत पर्यु-
दास आश्रितः । न प्रसज्यप्रतिषेध इति दर्शयते । अन्यथा हि यदि प्रसज्य-
प्रतिषेध आश्रितः स्यात् प्रथमान्तेन चेत् सामानाधिकरणं न भवतीत्येवं
ब्रूयात् । किं पुनः स्याद् यदि प्रसज्यप्रतिषेध आश्रितः ? प्रथमासमानाधिकरण
उत्तरपदे शतृशानचो न स्याताम् । भज्यत इति भक्तिः । कुर्वन् भक्तिरस्य
कुर्वन्नक्तिः । कुर्वाणो भक्तिरस्य कुर्वाणभक्तिः । ये च प्रथमासमानाधिकरण-

वृत्तयस्त्वङ्गिता स्तेषु न स्याताम् । प्रशंसायां रूपम् (५।३।६६) । कुर्वद्रूपम् ।
 कुर्वाणरूपमिति । ईषदसमासौ कल्प्यदेश्यदेशीयरः ५।७।६७) । कुर्वत्कल्पः ।
 ननु पर्युदासेऽपि भवतेष दोषः । नञ्वात्प्रथमान्तेन सामानाधिकरण्य-
 मस्ति । नैष दोषः । वक्ष्यति ह्येतत् लङित्यनुवर्त्तमाने पुनर्लङ्ग्रहणमधिक-
 विधानार्थम् । तेन क्वचित् प्रथमासमानाधिकरणेऽपि भवत इति । प्रसज्य-
 प्रतिषेधे तु प्रतिषेधं विधाय प्रतिषिद्धस्य च पुनर्विधानमयुक्तम् । पचन्तं
 देवदत्तं पश्येति । द्वितीयांतेन सामानाधिकरण्यं दर्शयति । पचतेति ।
 तृतीयांतेन । विभक्तेर्विपरिणामं कृत्वा देवदत्तेनेति सम्बन्धात् । ननु च
 नङ्देश्यस्यात्वात्प्रथमान्तेन सामानाधिकरण्यम् । न लटः । तस्य प्रयोगा-
 भावात् । आदेशधर्मस्य स्थानित्युपचारात् लटोऽप्युपचारितं सामानाधि-
 करण्यं भवतीत्यदोषः । अथ लङ्ग्रहणं किमर्थम् ? यावदानन्तरसूत्रेण
 लङित्यनुवर्त्तत एव । स्यादेतत् । प्रथमान्तश्चेतत् । षष्ठीनिर्देशेन चेद्दार्ढ्यः ।
 तस्मात् षष्ठीनिर्देशार्थं पुनर्लङ्ग्रहणं कर्त्तव्यमिति । एतच्चायुक्तम् ।
 प्रथमान्तस्यापि लङ्ग्रहणस्यार्थाद् विभक्तिविपरिणामो भविष्यतीति षष्ठान्तं
 विज्ञास्यत इत्यत आह लङिति वर्त्तमान इत्यादि । अप्रथमासमानाधि-
 करणं शब्दशानचो विधानम् । ततोऽधिके ह्यधिकार्थं प्रथमासमानाधि-
 करणेऽपि क्वचित् तयोर्विधानं यथा स्यादित्येवमर्थं पुनर्लङ्ग्रहणम् । तेन
 क्वचित् प्रथमासमानाधिकरणे भवतः कुर्वन् ब्राह्मणः मन् ब्राह्मण इति ।
 अम भुवि । अदादित्वाच्छपो लुक् । आसोरङ्गोप (६।४।१११) इत्यकार-
 लोपः । विद्यमान इत्यादी सर्वत्र ब्राह्मण इत्यपेक्षते । विद सप्तायाम् ।
 दिवादिरात्मनपदी । ग्यन् । जुह्वदिति । हु दान् । हुयुवोः सार्वधातुक
 इति ६।४।८७) यणादेशः । नाभ्यस्ताच्छतुरिति (७।१।७८) नुमागमाभावः ।
 अधीयान इति । इङ् अध्ययनं । अधिपूर्वः । पूर्ववदचिञ्चिन्त्यादिर्न (६।४।७७)
 यङ् । माञ्छाक्रोश इति । माङ्, उपपद आक्रोशं गम्यमाने लटः शब्द-
 शानचो भवतः । मा पचन् । मा पचमान इति । ननु चात्रैव माङि
 लङा भवितव्यम् । एतस्मादेवाधिकविधानात् । पुनर्लङ्ग्रहणादाक्रोशे न
 भवतीत्यदोषः । माङि लुङित्यस्य (३।३।११७) यताक्रोशो नास्ति सोऽवकाशः ।

केचिद् विभाषाग्रहणमनुवर्त्तयन्तीति । सन् ब्राह्मणोऽस्ति ब्राह्मण इतयादे विकल्पेन श्लशानचौ यथा स्यातामितेयमर्थम् । केचिदिति वचनात् केचिन्नानुवर्त्तयन्तीतुक्तं भवति । तेषामयमभिप्रायः । यदि प्रथमा-समानाधिकरणे नितरां तौ भवतस्तदाऽप्रथमासमानाधिकरणग्रहणं न कुर्यात् । श्लशानचावितरां ब्रूयात् । तत्राप्ययमर्थः । सामान्येन प्रथमा-समानाधिकरणेऽन्यत्र श्लशानचोर्विधानात् पुनर्ग्रहणं न कर्त्तव्यं भवति । तस्मादप्रथमासमानाधिकरणग्रहणसामर्थ्यादप्रथमासमानाधिकरण एव नित्यं तौ भवतः । प्रथमासमानाधिकरणेष्वन्यथेति । यदि तर्हि विभाषाग्रहण-मनुवर्त्तयन्ति यथा सन् ब्राह्मणोऽस्ति ब्राह्मणो विद्यमानो ब्राह्मण विद्यतं ब्राह्मण इतयादौ विकल्पो भवतस्तथा कुर्वद्भक्तिः कुर्वाणभक्तिरिति वमादावपि स्यातामित्यत्र आह सा चेतयादि । तत्रेति । व्यवस्थितविभाषायां सतरां । यथादर्शनमिति । यथा लक्ष्यस्य दर्शनं तदनुरूपाः प्रयोगा उच्येयाः । एतदुक्तं भवति लक्ष्यदर्शनवत् स्यात् । क्वचिन्नित्यं तौ श्लशानचौ वेदितव्या । क्वचित् पाक्षिकौ । क्वचिदविद्यमानाविति । तत्र कुर्वद्भक्तिः कुर्वाणभक्तिः कुर्वत्तरः कुर्वत्तम इत्यादौ नित्यम् । सन् ब्राह्मणोऽस्ति ब्राह्मण इत्यादौ पाक्षिकौ । तरप्तमबादिप्रत्यये परे तावदविद्यमानावेव । पचतितरामिति । पचतिशब्दात् तिङ्येति (५।३।५६) तरप् । किमेत्यादिनामि (५।४।११) कृते न भवतः ।

१२५ । संबोधने च ।

प्रथमासमानाधिकरणार्थ आरम्भ इति । अवधारणमिह द्रष्टव्यम् । पूर्व-योगो ह्यप्रथमासमानाधिकरणार्थः क्वचित् प्रथमासमानाधिकरणार्थश्च । अयन्तु प्रथमासमानाधिकरणार्थ एव । यदि तर्हि पूर्वसूत्रं प्रथमासमाना-धिकरणार्थमपि तद्धवं सति तौ यथाऽन्यत्र प्रथमासमानाधिकरणेऽपि भवत-स्तथा संबोधनेऽपि भविष्यत इत्यपार्थक्यम् । नापार्थक्यम् । तस्यैव प्रपञ्चार-त्वात् । हे पचन्नेति । न डिस्वङ्गोरिति (८।२।८) नलोपप्रतिषेधान्नलोप-भावः (D) । हे पचमान इति । एङ्ङ्स्वात् मङ्ङ्हेरिति (६।१।६८) सुलोपः ।

(11) संयोगात्सु लोप इति (८।२।१३) तलोपस्यामिहलाप्रलोपाभाव इत्यने ।

१२६ । लक्षणहेत्वोः क्रियायाः ।

धात्वर्थविशेषणश्चेतदिति । धात्वधिकारात् । अथोपपदे कस्मान्न भवतः ? क्रियाया इति वचनात् । यद्युपपदे स्यातां तदा क्रियाग्रहणमनर्थकं स्यात् । उपपदं हि धातोर्भवति । स च क्रियावचन इत्यन्तरेणापि क्रिया ग्रहणं लक्षणहेतू क्रियाविषयो विज्ञास्येत । तत् क्रियाग्रहणेन धात्वर्थविशेषणत्वे हि तयोः क्वचिद् धात्वर्थो द्रव्यस्य हेतुर्भवति लक्षणं वा क्वचिद् गुणस्य क्वचिद् क्रियायाः । अतो द्रव्यादिनिवृत्त्यर्थं क्रियाग्रहणं युक्तम् । अतः क्रियाया इति वचनम् । क्रियाविषयाविति क्रियाया इत्येतद् विवरणम् । क्रिया विषयो ययो स्तो तथोक्तौ । एतेन क्रियाया इति येयं षष्ठो मा सुव्यत्ययेन सप्तम्याः स्थाने विहितेति सूचयति । शयाना भुञ्जत इति । शीडोऽदादित्वाच्छपो लक् । शीडः सार्वधातुक इति (७।४।२१) गुणः । अत्र शयनं लक्षणं भुजिः क्रियाविषयः । तेन हि भुजिक्रिया लक्ष्यते । तत्र शीड् वर्त्तते । तिष्ठन्तोऽनुगमतीति । तिष्ठतः पात्रादिसूत्रेण (७।३। ८) तिष्ठादेशः । अत्रावस्थानं लक्षणम् । तेनानुशासनक्रिया लक्ष्यते । अर्जयन् वसतीति । अर्जं प्रतियत्ने । चारादिकः । अत्रार्जनं वामस्य हेतुः । अधीयानो वसतीति । अत्राध्ययनम् । पचति पठतीति । नात्र क्रियाया लक्ष्यलक्षणभावो विवक्षितः । यः कम्पनं मोऽश्नत्य इति । अत्र हि कम्पनं लक्षणं भवतीति । तेनाश्नत्यो लक्ष्यते । नतु क्रियाविषयम् । किं तर्हि ? द्रव्यविषयम् । अश्नत्यस्य द्रव्यविषयत्वात् । यदुत्प्लवने तन्नघ्निति । अत्रोत्प्लवनेन लघुसंज्ञको गुणो लक्ष्यत इति गुणविषयं तत् । नतु क्रियाविषयम् । वर्षतीति धावति हन्तीति पलायत इत्यत्र यद्यपि वर्षणह्नननाभ्यां धावनपलायनक्रिये लक्ष्यते तथापि श्लेशानचो न भवतः । नन्वो विभाषेत्यतो (३।२।१२१) व्यवस्थित-विभाषेत्यनुवर्त्तते । इतिकरणेन हेतुभावस्य द्योतितत्वात् । पूर्वनिपात-लक्षणव्यभिचारलिङ्गमिति । इन्द्रे घीत्यनेन २।२।३२) व्यन्तस्य यः पूर्वनिपातः क्रियते तस्य व्यभिचारः । स्वविषये सत्यपि तस्य क्वचिदभावः । तस्य व्यभि-चारस्य लिङ्गमयं निर्देशः । यदि ह्यव्यभिचारी व्यन्तस्य निपातः स्याद् हेतु-

लक्षणयोरिति निर्देशं कुर्यात् । व्यभिचारे तु सति धूमाग्नी इतिप्रवमाद्य
उपपन्ना भवन्ति ।

१२७ । तौ सत् ।

ननु प्रकृतत्वादेव शतशानचोरियं संज्ञा स्यात् । तत् किं तौग्रहण-
मित्याह तौग्रहणमित्यादि । उपाधिना विशेषणेनासंसर्गार्थं तौग्रहण-
मित्यर्थः । उपाधिसु वर्त्तमानकालः । तत्र शतशानचोर्विहितत्वात् ।
उपाध्यसंग्रहार्थं तौग्रहणे सति किं भवतीत्याह शतशानञ्मात्रस्येत्यादि ।
मात्रग्रहणमुपाधिसंग्रहव्यवच्छेदार्थम् । असति हि तौग्रहणे यादृशौ प्रकृतौ
तादृशयोरेव संज्ञा स्यात् । कीदृशौ च तौ ? वर्त्तमानकालविहितौ । ततश्च
लडादेशयोर्भविष्यत्कालविहितयोः सदिति संज्ञा न स्यात् । ननु च लटः
सद्वेति (३।३।१४) सच्छब्देन तौ विधीयेत । ततो वचनमामर्थ्यात् तु भवि-
ष्यतः । न ब्रूमो विधानं तयोर्न सिध्यतीति । किं तर्हि ? विहितयोरुत्तर-
कालसंज्ञा न सिध्यति । ततश्च ब्राह्मणस्य करिष्यन् ब्राह्मणस्य करिष्यमाण
इत्यत्र पूरणगुणेत्यादिना (२।२।११) षष्ठीसमासप्रतिषेधो न स्यात् । सदग्रहणत्वं
सच्छब्देनैव वर्त्तमानशतशानजन्ते षष्ठीसमासप्रतिषेधार्थं स्यात् । तौग्रहणे
शतशानचोर्विशेषणमनपेक्ष्य रूपमात्रे संज्ञाऽख्यायत इति वर्त्तमानकाले
विधानासंसक्तयोरपि संज्ञा सिध्यतीति ।

१२८ । पूड्यजोः शानन् ।

वर्त्तमानविहिताः शतशानचप्रभृतयः । एते लादेशा वा स्युः प्रत्यया वा ।
तत्र यदि इमं लट इत्यनुवर्त्तते तदा लादेशाः । अथ नानुवर्त्तते ततः प्रत्ययाः ।
तस्यादेशाः क्रियेरं स्तदा नन्वोर्विभाषेत्यतो (३।२।१२१) विभाषाग्रहणमनु-
वर्त्तयितव्यं जायेत । अन्यथा पवते देवदत्तो यजते देवदत्स इति तिङ्श्रवणं
कुर्यात् । प्रत्ययपक्षे तु वासरूपविधिना यदा लङ् भवति तदा प्रत्ययश्रवणं
तिङ्श्रवणमुपपद्यते । किञ्चादेशपक्षे लः कर्मणि च भावे चाकर्म्मकेभ्य इति
(३।४।६८) भावकर्मणोरपि शानन्नादयः स्युः । कर्त्तर्येव चेष्टन्ते । प्रत्ययपक्षे तु
कर्त्तरि क्कदिति (३।४।६७) कर्त्तर्येव भवन्ति । न भावकर्मणोः । इह कतीह

मण्डयमाना इत्युत्तरसूत्रे चानशि कृते तास्यनुदात्तमङ्गिददुपदेशात्सार्वधातुक-
मनुदात्तमङ्गिङोरिति (६।१।१८६) निघातः स्यात् । प्रत्ययपक्षे तु न भवति ।
अलसार्वधातुकत्वात् । चानशो लः परस्मैपदम् (१।४।८८) । तङाना-
वात्मनेपदमित्यात्मनेपदसंज्ञा (१।४।१००) प्रसज्येत । ततश्चात्मनेपदस्य एव
स्यात् । कतीह निघ्नाना इति । प्रत्ययपक्षे त्वलादेशाच्च भवत्यात्मनेपद-
संज्ञाप्रसङ्गः । तदेवमादेशपक्षे बहवो दोषाः प्रतिविधेयाः । प्रति-
विधानेऽपि तेषां प्रतिपत्तिगौरवं भवतीति मत्वा प्रत्ययपक्षमाश्रित्याह
ज्ञाननप्रत्ययो भवतीति । शकारः सार्वधातुकसंज्ञार्थः । पवमान इति ।
पृष् पवने । शप् । अर्न मुक् (७।२।८२) । यदीत्यादि । न लोकाव्ययेत्यादी
२।३।६८ । तन्निति तृणएव प्रत्ययस्य निर्देश इति मन्यमानस्य प्रश्नः ।
तन्निति प्रत्याहारनिर्देशादिति । मासं पवमानो नङ्माप्नान इति ।
षष्ठीप्रतिषेध इत्यनेन सम्बन्धनीयम् । यदि तन्निति प्रत्ययग्रहणं स्यात्
तदा ज्ञाननप्रभृतीनां प्रत्ययार्थं सति मासं पवमान इत्यादौ षष्ठीप्रतिषेधो
न स्यात् । नच तन्निति प्रत्ययस्य ग्रहणम् । किं तर्हि ? प्रत्याहारस्य ।
तत्र च ज्ञानन्नादयोऽन्तर्भूता इति भवत्येव षष्ठीप्रतिषेधः । द्विषः शतुर्वा
वचनमिति । द्विषोऽस्मिन्न इत्यनेन (३।२।१३१) यः शता विधीयते तस्य
पत्याहारेऽस्मिन्नन्तर्भावात् तदुद्योगे षष्ठोऽप्रतिषेधः स्यात् । ततश्चौरस्य
द्विषन्निति पक्षे षष्ठी न स्यात् । तस्माद् द्विष अप्रीतावित्यस्य शत्रुत्वस्य प्रयोगे
द्वितीयायां प्राप्तायां वा षष्ठी वक्तव्या ।

१२६ । ताच्छील्यवयोवचनशक्तिषु चानश ।

मण्डयमाना इति । मङि भूषायाम् । इदित्वाङ् । जेतुमग्निच् ।
भूषयमाना इति । भूष अलङ्कारि । चुरादिणिच् । कवचं पर्यस्यमाना इति ।
दिवादित्वाच्छान् । तदेव वयो गम्यते यत्र स्थिताः कवचं पर्यस्यन्ते । कवचं
मन्त्राहम् । शिखण्डं वहमाना इति । अत्रापि तथाविधं वयो गम्यते
यत्र वर्त्तमानाः शिखण्डं वहन्ति । शिखण्डं थृङ् । वचनग्रहणं वैचित्त्यार्थम् ।
विनापि हि तेन वयमि गम्यमाने प्रत्ययो लभ्यत एव यथाच वयमि चेत्यत्र
(३।२।१०) । निघ्नाना इति । हननशक्तिरिति गम्यते ।

१३० । इड्धार्योः शतकृच्छ्रिणि ।

अकृच्छ्रिणि कर्त्तरीति । एतेनाकृच्छ्रिणीति प्रत्ययार्थस्य कर्त्तुरेतद् विशेषणमिति दर्शयति । अकृच्छ्रः सुखसाध्यो यस्य धात्वर्थः सोऽकृच्छ्रीति । अत इनिठनावितीनिः (५।२।११५) । अधीयन्निति । पूर्ववदियङ् । धारयन्निति । धृङ् अवस्थाने । चुरादिणिच् ।

१३१ । द्विषोऽमिते ।

अमितः शत्रुरिति । शत्रावेवामितशब्दस्य रुढत्वात् । हेष्टीति । अदादित्वाच्छपो लुक् ।

१३२ । सुञो यज्ञसंयोगे ।

यज्ञसंयोग इति । कर्मसाधनः संयोगशब्दः । अतएव वृत्तावाह यज्ञसंयुक्तेऽभिषव इति । संयुक्तः सम्बद्धः । यज्ञेन संयुक्तो यज्ञसंयुक्तः । कदा चाभिषवो यज्ञसंयुक्तो भवति ? यदा यज्ञाङ्गं भवति । सुन्वन् इत्यादि । स्वादिभ्यः श्रुः (३।१।७३) । सर्वे यजमाना इति । सुन्वन्त इत्यनन यजमानाः सन्निषो यज्ञस्य ये स्वामिनस्तेऽभिधीयन्ते नतु याज्ञिका इति दर्शयति । कथं पुनरेषोऽर्थो लभ्यते ? यावता यथाभिषवस्य यजमानाः कर्त्तारस्तथा याजका अपीत्याह संयोगग्रहणमित्यादि । इह सुञो यज्ञ इत्येतद् वेदितव्यम् । एवमपि ह्युच्यमाने यज्ञसंयुक्तताभिषवस्य लभ्यत एव । यज्ञविषयश्चैष सुनोत्यर्थो भवतीत्यर्थस्य प्रतिपत्तेः । तस्मात् संयोगग्रहणमिति न कर्त्तव्यमेतत् । क्रियते प्रधानकर्त्तृप्रतिपत्त्यर्थम् । यागस्य ये कर्त्तारो भूत्वा फलं प्राप्नुवन्तः सुन्वन्तस्ते प्रधानकर्त्तारः । ते पुनर्यजमानाः । न याजकाः ।

१३३ । अर्हः प्रशंसायाम् ।

१३४ । आ क्ते स्तच्छीलतद्धर्मतत्साधुकारिषु ।

तच्छीलादिषु कर्त्तृष्विति । अनेन तच्छीलादीनां प्रत्ययार्थविशेषणतां दर्शयति । अभिविधौ चायमाङ्गिति । अभिविधिरभिव्याप्तिः । अत्राङ्

न मर्यादायाम् । तेन वक्ष्यमाणस्य क्रिपोऽप्ययमर्थानर्देश इति ।
 मोऽपि तच्छीलादिष्वेव भवति । तदित्यादि । धातोरिति वर्त्तते ।
 न च धातोः शीलादिविशेषणमुपपद्यते । तस्मात् तस्य योऽर्थः स शीला-
 दीनां त्रयाणां विशेषणभावेन तच्छीलादिशब्देन निर्दिश्यते । स धात्वर्थः
 शीलं यस्य स तच्छीलः । स एव धर्मो यस्य स तद्धर्मा । साधु करोतीति
 साधुकारी । तस्य धात्वर्थस्य साधुकारीति यावत् । स्वभावत इति ।
 भवत्यस्मात् फलनिरपेक्षा तृप्तिरिति भावः । स्वभावश्चैतनिको धर्मः । स
 पुनः शीलमेव । फलनिरपेक्ष इति फलाकाङ्क्षारहितः । तत्वेति । धात्वर्थः ।
 तदाचार इति । धर्मशब्दोऽत्राचारे वर्त्तत इति दर्शयति । स धात्वर्थ
 आचारे यस्य स तथोक्तः । विनापि शीलेनेति । तच्छीलान् तदाचारस्या-
 न्यथात्वं दर्शयति । यो धात्वर्थः साधु करोतीति । अत्रापि विना
 शीलेनेति सम्बध्यते । साध्विति । प्रशस्तमित्यर्थः । क्रियाविशेषणत्वाच्च-
 पञ्चमकत्वम् ।

१३५ । तृन् ।

मुण्डरितार इति । मुण्डां कुर्वन्तीति मुण्डमित्येत्यादिना (३।१।२१)
 णिच् । इष्टवद्भावेन टिलोपः । बधूमृदां आविष्टायना मुण्डयन्तीत्येतेषां कुल-
 धर्मः । आह्वरकाः आह्वे सिद्धेऽन्नमपहरन्तीत्येतेषामाचारः । यः कटं साधु
 करोतीति स कर्त्ता कटमिति । खटं यो लीलया गच्छति स साधु गच्छति ।
 तन्विधावित्यादि । अताच्छील्यार्थ आरम्भः । अस्मिंस्तृन्विधावनुपमर्गस्य
 धातोस्तृन् वक्तव्य ऋत्वित्त्वभिधेयेषु । ज्ञातेति । हु दानं । पोतेति । पूङ्
 पर्वने । उदुगातेति । कै गे शब्दे । स्वरे विगेष इति । त्वचि मति गति-
 कारकोपपदात् कृदिति (६।२।१३८) प्रकृतिस्वरणान्नोदात्तत्वं भवति ।
 णिण तु सति गतिरनन्तर (६।२।४८) इत्यनुवर्त्तमाने तादौ च निति
 कृत्यताविति (६।२।५०) पूर्वपदस्य प्रकृतिस्वरः प्रसज्येत । नयतेः पुक् चेति ।
 कृतं गुणे पुगागमो वेदितव्यः । अन्यथा ह्यलघुपधत्वाद् गुणो न स्यात् ।
 गुणोऽपि वा वक्तव्यः । अत्र ऋत्विति वर्त्तते । अग्रमप्यताच्छील्यार्थ

आरम्भः । त्विषेरित्यादि । त्विष दीप्तावितगस्माद् देवतायामभिधेयायां
 त्वन् वक्तव्यः । अकारश्चोपधाया आदेशो भवति । अनिट्त्वञ्चेति । एतस्मै
 सर्वशेषत्वे (E) चास्य पोतेत्यत्रानिट्वम् सिद्धं भवति । छदेरित्यादि । चट
 इति सौत्रो धातुः । गुध्वीपचिवचियमिसदिच्छदिभ्यः स्त (उष्, ४/६०६)
 इत्याद्युणादिसूत्रपाठात् । अस्मान्नियुक्तेऽधिकृते वाच्ये त्वन् वक्तव्यः ।
 अनिट्त्वञ्च । कचिदिति । द्वारे रथे वा । छन्दसि त्वञ्चेति । चकारात्
 त्वञ्च । स्वरे विशेष इति । त्वच्यन्तोदात्तत्वम् भवति । त्वणि तु मत्स्याय
 दात्तत्वम् । उणादिषु निपातितत्वाद् होत्रादय इति सिद्धम् । तत्र हि
 नमृनेष्टृत्वष्टृत्तृपोहहोत्रभ्रातृजामातृमातृपितृदुहितृद्वत्येते (उष्, २।२५२
 निपातिताः ।

१३६ । अलङ्कञ्निराकृञ्प्रजनोत्पचोत्पतोन्मदरुच्य-
 पवपवतुवधुसहचर इष्णुच् ।

अलम्पूर्वः करोतिः । पुनः स एव निराङ्पूर्वः । जनी प्रादुर्भावि ।
 प्रपूर्वः । पच व्यक्तीकरणे । पद गती । पतिमन्ये पठन्ति । शन हुन
 पत्स्य गती । मदी त्वमिसाधने । एते पदादय उत्पूर्वाः । रुच दीप्तौ ।
 तपूष् लज्जायामपपूर्वः । वतु वर्त्तने । वधु वडौ । पञ्च मर्षणे । चर-
 गत्यर्थः । एभ्य इष्णुञ् भवति । त्वणोऽपवादः । यदात्वलम्पूर्वः करोति-
 मण्डने वर्त्तते तदा क्रुधमण्डार्येभ्यश्चेति (३।२।१५१ युच् प्राप्नोति । पूर्वविप्रति-
 षेधश्च वक्तव्यः । अन्यथा मण्डनादन्यत्र सावकाशमिष्णुचं परत्वादु बाधते ।
 येऽत्र सोपसर्गाः पठ्यन्ते तेभ्य एतदुपसर्गपूर्वेभ्य एव भवति । अन्येभ्यस्त्व-
 नियमेन ।

१३७ । गोश्छन्दसि ।

धारयिष्णवः पारयिष्णव इति । धृङ् अस्थाने । पृ पालनपूरणयोः ।
 हेतुमसिच् । अयामन्तेत्यादिनायादेशः (६।४।५५) ।

(I) एतस्यानिट्वञ्जोऽस्य सर्वशेषत्वे सर्वपासपयत्वा नानामासिचम सूः निषदासः प्रपत्तम्
 लिपि स्वस एवातिट्त्वात् पोतेत्यत्रानिट्त्वमितिः

१३८ । भुवश्च ।

योगविभाग उत्तरार्थ इति । उत्तरसूत्रे भवतरेवानुवर्त्तनं यथा स्यात् । अन्यथा यदि णिभूभ्याञ्चेल्लेको योगः क्रियेत तदा णिग्रहणमप्यनुक्तथेत । भ्राजिष्णुनेत्यादि । लौकिकप्रयोगः । तस्योपन्यासो भाषायामपि भ्राजृ दीप्तावित्येतस्मादिष्णुच्प्रदर्शनार्थः ।

१३९ । ग्लाजिस्थश्च क्लृः ।

अथ स्यात्सुरित्यत्र घुमास्यागापित्यादिसूत्रेण ६।४।६४ कस्मादीत्वं न भवतो-
त्याह गिच्चायमित्यादि । ईत्वं क्ङिति । तत्र दीङो युङ्चि क्ङितीत्यनुवृत्तेः
६।४।६३ । न चायं कित् । न चायं ङित् । किं तर्हि ? गित् । गकारस्य त्वश्च-
वणम् । चर्त्वभूतस्य निर्देशात् । यदि तर्हि गिदयं जिष्णुरित्यत्र गुणः प्राप्नोति ।
यस्मात् क्ङिति चेति (१।१।५) क्ङितिप्रत्यये गुणः प्रतिषिध्यते । न गितोत्यत
आह क्ङिति चेत्यादि । नहि क्ङिति चेत्त्यत्र (१।१।५) ककारङकारावेव
निर्दिश्येत् । किं तर्हि ? गकारोऽपि कृतचर्त्वः । तेन गित्यपि गुणो न भवति ।
भृशुरित्यत्र तर्हि श्रुकः कितीट्प्रतिषेधः (७।२।११) उद्यमानो गिति न
स्यादित्यत्र आह श्रुकः क्कितीतयादिना गकारश्चर्त्वभूतो निर्दिश्यत इति
प्रकृतेन सम्बन्धः । तेनेति । गकारस्य चर्त्वभूतस्य निर्देशेनेति । क्स्त्रोरित्त्वा-
दितयादि । गकार इत्संज्ञको यस्य स गित् । तद्भावो गित्त्वम् । तस्माद् गित्त्वान्न
स्यात्सुरित्यत्वेकारः । तिष्ठते रीकारो न भवति । कस्मात् पुनर्गित्त्वादीकारो
न भवतीत्याह क्ङितोरीत्वशामनादितयादि । ककारोऽकार उच्चारणार्थः (१) ।
यस्मात् क्ङितीत्वमुच्यते । अयन्तु गित् । तस्मात् क्ङिति विधीयमानमीत्वं
गित्त्वादिक न प्राप्नोति । यद्येवं जिष्णुरित्यत्र गुणः प्राप्नोतीत्यत्र आह
गुणाभाव इत्यादि । त्रिषु ककारगकारङकारेष्वित्संज्ञकेषु यो गुणप्रतिषेधः
स स्मर्त्तव्यो ज्ञातव्यः । क्ङिति चेत्त्यत्र (१।१।५) गकारश्चर्त्वभूतो निर्दिष्टः ।
यदि तर्हि गिदयं भृशुरित्यत्र श्रुकः कितीतीट्प्रतिषेधो ७।२।११ न स्यादित्यत्र
आह श्रुकोऽनित्त्वमितयादि । गकारोऽपि ततश्चर्त्वभूतो निर्दिश्यते ।

तेन ककारगकारयोर्हयोरपीत्संज्ञकयोः श्रुकोऽनित्वमिट्प्रतिषेधो भवतीति वेदितव्यम् । यदि गकारश्चर्त्वभूतः श्रुकः कितीतत्र (७।२।११) निर्दिश्यं ह्यशि चेत्युत्वं (६।१।११४) प्राप्नोति । तस्यासिद्धत्वात् । सौत्रत्वान्निर्देशस्यासंहितया पाठान्न भविष्यतीति तदोषः । वामनस्य ह्येतत् सर्वमनभिमतम् । यथा नाभिमतं तथा कङ्किति चेत्यत्र (१।१।५) प्रतिपादितम् । दंशरित्यादि । उप संख्यानशब्दः प्रतिपादने वर्तते । दन्श दंशन इत्येतस्मादपि क्सुप्रत्ययस्योपसंख्यानं प्रतिपादनं कर्त्तव्यम् । तत्रेदं प्रतिपादनम् । पूर्वसूत्राच्चकारोऽनुवर्त्तते । स चानुक्तसमुच्चयार्थः । तेन दंशरपि भविष्यतीति । दंक्षणव इति । ब्रह्मादिना (८।२।३६) षत्वम् । षटोः कः सीति (८।२।४१) कत्वम् । अनिदिता मितानुनासिकलोपो (६।४।२४) न भवति । कस्मोर्गित्वात् । ये तु किञ्चिच्छन्ति तैरिह नकारलोपप्रतिषेधो नाच्चेः पूजायामित्यत्र (६।४।३०) नति योगविभागेन कर्त्तव्यः । यत्रान्तरं वा तैरास्थंयम् । नकारस्यानुस्वारः । तस्य परमवर्णः ।

१४० । तसिगृधिधृषिजिपेः क्लुः ।

तसी उद्देशः । गृधु अभिकाङ्क्षायाम् । जिधृषा प्रागल्भ्ये । जिप प्रेरणे । तसुरिति । नेड्वशिकृतीतीट्प्रतिषेधः (७।२।८) । गृधुगिति । कङ्किति चेति (१।१।५) गुणाभावः ।

१४१ । शमित्यष्टाभ्यो घिनुण् ।

शमु उपशमे । तमु काङ्क्षायाम् । दमु उपरमे । अमु तपसि वेदे च । भ्रमु अनवस्थाने । क्षमु सहने । क्लमु ग्लानौ । मदी हर्षे । उत्तरव कुत्वार्य इति । संपर्कीतयादौ चजोः कुघिण्णुतीरिति (७।३।५२) यथा स्यात् । उकार उच्चारणार्थ इति । अनुबन्धत्वमस्य निरस्यति । अनुबन्धत्वे सति शमिनो शमिन इत्युगिदचामिति (७।१।७०) नुम् प्रसज्येत । इह शमिनितरां शमिनितमामिति नद्याः शेषस्यान्यतरस्यामिति (६।३।४४) वर्त्तमान उगित-
श्चेतान्यतरस्यां (६।३।४५) ऋस्त्वम् स्यात् । अन्यथा ह्यस्यानुबन्धकरणमनर्थकं स्यात् । तस्मादुच्चारणार्थ एवोकारो भवति । ऋस्त्वञ्च घरूपकल्पचेलद्वय-

वमतद्वन्वितानेन (६।७।४३) नित्यं भवति । शमोति । अत उपधाया
ति (७।२।११६) वृद्धिर्न भवति । नोदात्तोपदेशितादिना (७।३।३४) ।
तिषिहत्वात् । सौ चेति (६।४।१३) दीर्घः । असु क्षेपणे । असितेति ।
वृणि भवति ।

१४२ । संपृचानुरोधाड्यमाड्यसपरिसृसंसृजपरिदेवि-
संज्वरपरिचिपपरिरटपरिवदपरिदहपरिमुहदुषद्विषद्रुहदुहयुजा-
क्रीडविविचत्यजरजभजातिचरापचरामुषाभ्याहनश्च ।

पृची संपर्के । संपूवे । रुधिर् आवरणे । अनुपूर्वः । यम उपरमे ।
यसु प्रयत्ने । आङ्पूर्वः । सृज विमर्गे । ज्वर रोगे । संपूर्वः । क्षिप
प्रेरणे । रट परिभाषणे । वद व्यक्तायां वाचि । दह भस्मीकरणे । मुह-
वैचित्ये । परिपूर्वः । दुष वैकृत्ये । द्विष अप्रीते । द्रुह जिघां-
सायाम् । दुह प्रपूरणे । क्रीड विहारे । आङ्पूर्वः । विजिर् पृथग्भावे ।
विपूर्वः । त्यज वयोहानौ । रञ्ज रागे । भज सेवायाम् । चर गत्यर्थः ।
अतिपूर्वः । स एवानुपूर्वः । मुष स्तेये । आङ्पूर्वः । हन हिंसागत्योः ।
अभ्याङ्पूर्वः । शेषा वृत्तावेव निर्दिष्टाः । नत्वदादिरिति । गृह्यत इति
सम्बध्यते । आदादिकः कस्मान्न गृह्यत इत्याह लुग्विकरणत्वादिति ।
लुग्विकरणालुग्विकरणयोरलुग्विकरणस्यैव ग्रहणं (प, ८१) युक्तम् ।
आदादिकम् लुग्विकरणः । तस्मात् स न गृह्यत । परिदेविर्भादिरिति ।
गृह्यत इति सम्बन्धः । अथ परिदेविः क्रीडाद्यर्थस्य अण्यन्तस्य ग्रहणं कस्मान्न
भवति । अण्यन्तेरितरेः साहचर्यात् । सामान्येन गृह्यत इति । विशिषा-
भावात् । द्वयोरपि ग्रहणमिति । तत एव हेतोः । निपातनादनुनामिकनोप
इति । त्यजरजेति सूत्रे निरनुनामिकस्योच्चारणमिव निपातनम् । सम्पर्कीति ।
लघूपधगुणः । आयासीति । अत उपधाया इति (७।२।११६) वृद्धिः ।
परिमारीति । अत्राप्यचो अणितीति (७।२।११५) वृद्धिः । अभ्याघातीति ।
पूर्ववद् घत्वत्वे ।

१४३ । वौ कषलसकत्थसम्भः ।

१४४ । अपि च लषः ।

१४५ । प्रे लपसुद्रुमथवदवसः ।

प्रलापी प्रसारीति । लप व्यक्तायां वाचि । सु गतौ । प्रद्रावी प्रमाथीति ।
दु द्रु गतौ । मथ विलोडने । नाच्छादनार्थस्येति । न वस आच्छादन
इत्येतस्य ।

१४६ । निन्दहिंसक्लिशखादविनाशपरिक्षिपपरिरटपति-
वादिव्याभाषासूयो वुञ् ।

निदि कुत्सायाम् । अर्दं हिंसि हिंसायाम् । खाट भक्षणे । गश अदर्शने ।
विपूर्वः । हेतुमस्यन्तः । क्षिपिः पूर्वोक्त एव । एवं रटिर्वदिः परिपूर्वः
हेतुमस्यन्तः । भाष व्यक्तायां वाचि व्याङ्पूर्वः । असूय इति कण्ठादियगन्तस्य
ग्रहणम् । अत्र क्लिशेरुपतापार्थस्य भाषतेत्यानुदात्तेतश्च हलादेरिति (३।२।१४८)
युचि प्राप्ते वुञ्विधानम् । शेषेभ्यस्तु तृणि । ननु परश्चेति (३।१।२) टिग्योग-
लक्षणया पञ्चम्या भवितव्यं यथा वृत्तौ निन्दादिभ्यो धातुभ्य इति । तत् कथं
सूत्रे प्रथमेत्यत आह पञ्चम्यर्थे प्रथमेति । व्यत्ययो बहुलमिति (३।१।८५) सुव्यत्य-
येनेति भावः । समाहारदन्वाच्च प्रथमैकवचनम् । पुंलिङ्गं तु व्यत्ययेन । असूयक
इति । अतो लोप (६।४।४८) इत्यकारलोपः । अथ किमर्थं निन्दादिभ्यो
धातुभ्यो वुञ् विधीयते । यावता वासरूपविधिनैव निन्दकादयः सिद्धाः ।
तदेव हि रूपम् । स एव स्वरः । इहैवेकत्र स्वरविशेषोऽस्तरसूयक इति ।
अत्र वुञि सति जिच्वादादेरुदात्तत्वं भवति । ण्वुलि तु सति लिट्प्रत्ययात्
पूर्वस्य स्यात् । तस्मादसूयतेरेवैकस्माद् वुञ् विधातव्यः । नेतरभ्यो निन्दा-
दिभ्य इत्यत आह ण्वुलैव सिद्ध इत्यादि । यदि तच्छीलादिषु वासरूप-
विधिना तृजादयोऽपि स्युर्निन्दादिभ्यो वुञ् न विदध्यात् । विहितश्चासौ ।
अतएव वुञ्विधानं ज्ञापयति तच्छीलादिषु वासरूपविधिर्नास्तीति । तानां
कारको निराकर्तृत्वादीनां तच्छीलादिषु साधुत्वं न भवति ।

१४७ । देविक्रुशोश्चोपसर्गे ।

आदेवक इति । दिवेः क्रीडाद्यर्थाद् ण्यन्ताहुम् । आक्रोशक इति । क्रुश आह्वाने । क्रोष्टेति । व्रश्चादिना (८।२।३६) षत्वम् ।

१४८ । चलनशब्दार्थादकर्मकाद् युच् ।

चलनं देशान्तरप्राप्तिहेतुः क्रियाविशेषः । शब्दः श्रोत्रविषयोऽर्थः । चलनश्रोपन इति । चल कम्पने । चुप मन्द्यायां गतौ । शब्दन इति । शब्द शब्दने । उपसर्गाविष्कारे चेति चौरादिकः । अथवा प्रातिपदिकाच्चात्वर्थे बहुलमित्यादिना (ग, २०३) णिच् । शब्दवैरकलहेत्यादिना (३।१।१७) णिजन्ताद् युच् । रक्षण इति । रु शब्दे ।

१४९ । अनुदात्तेतश्च हलादेः ।

एधितेति । एध वृद्धौ । जुगुप्सनो मीमांसन इति । गुप्तिज्किदभ्यः सन् ३।१।५ । मानवधेत्यादिना (३।१।६) मनि दीर्घे च कृते भवतः । अत्र तदन्तौ समुदायावनुदात्तेता । अवयवे कृतं लिङ्गं समुदायस्य विशेषकं भवतीति । तथाच यद्यादिग्रहणं न क्रियते तदा ताभ्यां न स्यात् । यस्मादसत्यादिग्रहणे हला तु तदन्तविधिर्विज्ञायतेऽनुदात्तेतो हलन्तादिति । न च जुगुप्समीमांसशब्दौ हलन्तौ । किं तर्हि ? अजन्तौ । आदिग्रहणे सत्यहलन्तेभ्योऽपि भवतीत्यादिग्रहणं कर्त्तव्यम् । तच्च तदा कर्त्तव्यं यदातो लोप आर्धधातुके परतो भवतीत्ययं पक्षः । नतु यदार्धधातुके विषयभूत इत्येव पक्षः । तदा ह्यार्धधातुकविवक्षायां प्रागेव प्रत्ययोत्पत्तेरलोपे कृते जुगुप्समीमांसशब्दावपि हलन्तौ भवतः । तत्रानुदात्तेतोऽजन्तस्याभावात् तदन्तविधौ विज्ञायमाने हलन्तग्रहणमनर्थकं स्यात् । व्यावर्त्याभावात् । तस्माद् हल्यग्रहणसामर्थ्यादादेर्विशेषणं विज्ञास्यत इत्यादिग्रहणं न कर्त्तव्यमेव । अत्रादिग्रहणं विस्मृष्टार्थमेव व्याख्येयम् । वसितेति । वस आच्छादने ।

१५० । जुचङ्क्रम्यदन्द् स्यसृग्धिज्वलशुचलषपतपदः ।

जवन इति । जु सौत्रो धातुर्गतां वर्त्तत इत्येके । विशेषहेतौ वेग इत्यपरे ।

चक्रमणो दन्द्रमण इति । क्रमु पादविक्षेपे । द्रम हन्म गती । नित्यं कौटिल्ये
 गताविति (३।१।२३) यङ् । द्विर्वचनम् । नुगतोऽनुनासिकान्तस्येति (७।४।८५)
 नुक् । अतो लोप (६।४।४८) इत्यकारलोपः । यस्य हल इति (६।४।४९)
 यकारलोपः । ज्वलनः शोचन इति । ज्वल हल सञ्चलने । शुच शोके । ननु
 चात्र जुचंक्रम्यदन्द्रम्यप्रभृतयञ्चलनार्थाः । पदिस्त्वनुदात्तेत् । हलादिषु ।
 तस्मादेतेभ्यो यथायोगं पूर्वयोगाभ्यां युच् सिद्धः । ततः किमर्थमिह ग्रहण-
 मित्याह चलनार्थानामित्यादि । असति तेषां ग्रहण इह चक्रमणो ग्रामस्ये-
 त्येवमादौ न स्यात् । ग्रामादेः कर्मणो विवक्षितत्वात् । तस्मात् सकर्म-
 केभ्यो यथा स्यादितेवमर्थमेषां ग्रहणम् । ज्ञापकार्थमित्यादिना सताकां
 दर्शयति । अलंकृतस्तृन् भवतीति । अनेनापि ज्ञापकस्य प्रयोजनम् ।
 अलंकर्त्तेति साधुर्न भवतीत्यध्याहार्यम् । कथं पुनः पदिग्रहणं ज्ञापक-
 मित्याह तथाहोत्यादि । विशेषविहितेनोकजा बाधा मा भूत् समावेश-
 एव यथा स्यादितेवमर्थमिह पदिग्रहणं क्रियते । यदि ताच्छीलिके वासरूप-
 विधिः स्यात् ततोऽसरूपत्वादेवोकजा समावेशः स्यादिति पदे युज्विधान-
 मनर्थकं स्यात् । तस्माज् ज्ञापनार्थमेवेतद् विशेषविहितत्वम् । अनुदात्तेतश्च
 हलादेरिति (३।२।१४८) सामान्यलक्षणेन विहितत्वात् । यदि तर्हि वासरूप-
 विधेरभावो ज्ञायते गन्तेति न सिध्येत् । गमेल्लेषपतपदेत्यादिना (३।२।१५४)
 बाधकस्योक्त्यो विधानात् । विकत्यन इति चानुदात्तेतश्च हलादेरिति
 (३।२।१४८) युज् न सिध्यति । वो कषेत्यादिना (३।२।१४३) घिनुणो विधाना-
 दित्यत आह प्रायिकञ्चेत्यादि । प्रायिकत्वञ्चोत्तरसूत्रे प्रतिपादयिष्यते ।

१५१ । क्रोधमण्डार्थेभ्यश्च ।

लङिति (३।२।१३५) लङि प्राप्ते युज् विधीयते । इहोत्तरेऽपि प्रत्ययो यत्र
 विशेषो न विवक्ष्यते तत्र लङ् एवापवादो वेदितव्यः । रोषण इति । रुष रोषे ।

१५२ । न यः ।

पूर्वेणेति । अनुदात्तेतश्च हलादेरित्यादिना (३।२।१४८) सिद्धत्वात् । अथाय-
 वय रय णय गतावित्यस्मादातोऽर्थोचो विधानार्थञ्चेतत् कस्मान्न विज्ञायते ?

अशक्यमेवं विज्ञातुम् । यस्मान्नयतेरनुदात्तेतश्चेत्यादिनैव (३।२।१४८) सिद्धत्वात् ।
तस्मात् प्रतिषेधार्थमिदम् । क्लृयिता क्लायितेति । क्लृयी शब्द उन्हे च ।
क्लायी विधूनने ।

१५३ । सूददीपदीक्षश्च ।

पूद क्षरणे । दीपी दीप्तौ । दीक्ष मीण्डे । ननु चेत्यादि देश्यम् ।
वासरूपेणेत्यादि परिहारः । स्यादेतत् । वासरूपविधिर्नास्तीति ज्ञापित-
मेतत् । ततो नास्ति युच्प्राप्तिरित्यत आह ताच्छीलिकेत्यादि । प्रायिक-
त्वस्य चायमेव लिङ्गम् । यदि हि सर्वत्र वासरूपविधेरभावः स्यात् ततो
विशेषविहितेनैव प्रत्ययेन बाधितत्वादेव युज् न भविष्यतीति प्रतिषेधोऽनर्थकः
स्यात् । तथा चेत्यादिना ताच्छीलिकप्रत्ययेन समावेशं दर्शयन् प्रायिकत्वमेव
ज्ञापकस्य द्रढयति । कस्मेति । नमिकम्पीत्यादिना (३।२।१६७) रप्रत्ययः ।
कमनेति । अनुदात्तेतश्च हलादेरिति (३।२।१४८) युच्प्रत्ययः । कस्मेति ।
कपि चलने । सूदेरित्यादि चोद्यम् । अनित्यमित्यादि परिहारः । योगवि-
भागाद् विज्ञायत इति । अनित्यत्वे साधनं नयसूददीपदीक्षइत्येकयोगे कर्त्तव्ये
यद् योगविभागं करोति तज् ज्ञापयति पूर्वस्मात् प्रतिषेधादस्य कश्चिद्
विशेषोऽस्तीति । स पुनर्विशेषोऽनित्यत्वमेव । यद्यपि दीपदीक्षतिभ्यामपि
युच् प्राप्नोत्यनभिधानात् भवति ।

१५४ । लषपतपदस्याभूवृषहनकमगमगभ्य उकञ् ।

उपस्थायुक इति । आतो युगित्यादिना (७।३।३२) युक् । प्रवर्धक इति ।
वृष ऋषु सेचन इति । कामुक इति । कमु कान्तौ । नोदात्तोपदेशेत्यादिना
(७।३।१४८) वृद्धिप्रतिषेधे प्राप्तेऽनाचमेरित्यत्र चमिकमिवमीनामिति वक्तव्यमिति
(७।३।१४८, वा) वृद्धिरेव भवति । शाकक इति । शृ हिसायायाम् । अपपूर्वाक्षपेरपे
च लष (३।२।१४४) इति घिनुण् भवति । उक्तं हि प्राक् ताच्छीलिकेषु
समावेशः कश्चिद् भवतीति । पतिपदिभ्यां जुच्प्रत्ययैत्यादिना (३।२।१५०)
युजपि भवत्येव । तिष्ठतरिति व्लाजिस्थश्च क्क्षुरिति (३।२।१३८) वचन-
सामर्थ्यात् । गमेच्छन्त्यादृगमेत्यादिना (३।२।१७१) किंकिनावपि भवतः ।

भाषायामपि । भाषायां धाञ्क्ञञ्जनिगमिनमिभ्य (३।२।१७१, वा) इतुप्रपसंस्थानात् । कसेर्नमिकम्पीत्यादिना (३।२।१६७) रप्रत्ययः ।

१५५ । जल्पभिन्नकुट्टलुगटवडः षाकन् ।

जप जल्प व्यक्तायां वाचि । भिन्न याच्ञायाम् । कुट्ट च्छेदने । लुगट स्तेये । चौरादिकावेतौ । वड् संभक्तौ । जल्पेरकर्मकत्वविवक्षया चलनशब्दार्थाद-
कर्मकाद् युजिति (३।२।१४८) युचि प्राप्ते । भिन्नैरप्यनुदासैतश्च हलादेरिति (३।२।१४८) युचेव । कुट्टिलुगटभ्यां णेच्छन्दसीतीष्णुचि (३।२।१३७) । वडोऽप्याट्टगमहनेत्यादिना (३।२।१७१) किकिनोः प्राप्तयोस्तदपवादः षाकन् विधीयते । वराकीति । षित्वान् डीष् ।

१५६ । प्रजोरिनिः ।

जुचंक्रम्येत्यादिना (३।३।१५०) युचि प्राप्त इनि विधीयते । इकारो नकारस्येत्संज्ञापरित्राणार्थः ।

१५७ । जिट्तिविश्रौगवमाव्यथाभ्यमपरिभूप्रसूभ्यश्च ।

जि जये । ट् आदरे । श्रिज् सेवायाम् । विपूर्वः । इण् गतौ । टुवम उद्गिरणे । व्यथ भयचलनयोः । नज्पूर्वः । अम रोगे । अभिपूर्वः । षृ प्रेरणे । प्रपूर्व इत्यस्य ग्रहणम् । न षूङ् प्राणिगर्भविमोचने षूङ् प्राणि-
प्रसव इत्येतयोः । निरनुवन्सकपरिभाषयति (प, ८२) भावः । इण्जिभ्या-
मित्यत्तेण्शजिसर्त्तिभ्यः करविति (३।२।१६३) वचनात् करव् भवति ।

१५८ । स्पृह्णिगृहिपतिदयिनिद्रातन्द्राश्रद्धाभ्य आलुच् ।

चुरादावदन्ताः पठ्यन्त इति । तेनातो लोपे कृतेऽचः परस्मिन् पूर्वविधौ स्थानिवद्भावाद् वृद्धिगुणौ न भवत इत्यभिप्रायः । एतेभ्य ष्कन्दसि पूर्ववदिष्णु-
चि प्राप्ते द्रातेर्दधातेश्च किकिनोः प्राप्तयोरालुज् विधीयते । स्पृह्यालुरिति । अयामन्तेत्यादिना (६।४।५५) ऽयादेशः । आलुचीत्यादि । शीङ् गृह्यते । येन तच् शीङ्ग्रहणं तत् पुनर्व्याख्यानमित्येतदुक्तं भवति । तद् व्याख्यानं कर्त्तव्यं येनालुचि विधत्तव्ये शीङोऽपि ग्रहणं भवति । तत्रेदं व्याख्यानम् ।

पूर्वसूत्रादिह चकारोऽनुवर्त्तते । स चानुक्तसमुच्चयार्थः । तेन शीङ्गपि प्रकृतित्वेन गृह्यत इति ।

१५६ । दाधेऽसि शदसदो रुः ।

डुदाञ् दाने । दो अवखण्डने । देङ् रक्षणे । त्रयाणामिह ग्रहणम् । गामादाग्रहणेऽप्यविशेष इति (प, ११५) वचनात् । धेट् पाने । पिञ् बन्धने । शदल् शाने । षदल् विशरणगत्यवसादनेषु । अथ धारुर्वत्सो मातरमिति कथमत्र द्वितीया ? यावता कर्त्तृकर्मणोः कृतीति (२।३।६५) षष्ठ्या भवितव्यमित्यत्र आह न लोकाव्ययनिष्ठेति (२।३।६८) । उको य उकारस्तेन सङ्गाः सवर्णदीर्घत्वेन प्रस्निष्टः । तेन तदन्तविधौ विज्ञायमान उकारान्तस्य प्रत्ययस्य प्रयोगे षष्ठी न भवति । तेन द्वितीयैव भवतीति न षष्ठी । नन्विह तर्हि कटं चिकीर्षुरिति प्रतिषेधो न स्यात् । उप्रत्ययस्यानुकारान्तत्वात् । घिनुष्यपि भवति । छन्दसृकारान्तत्वादाहगमहनेत्यादिना (३।२।१७१) किंकिनावपि भवतः ।

१६० । सृघस्यदः कर्गच् ।

१६१ । भञ्जभासमिदो घुरच् ।

भञ्ज आमर्दने । भास दीप्तौ जिमिदा स्नेहनसाधनयोः । भङ्गुरमिति । चजोः कुघिण्यतोरिति (७।३।५२) कुत्वम् । कर्मकर्त्तरि प्रत्यय इति । भज्यते स्वयमेवेत्यर्थः । कुतः पुनः कर्मकर्त्तरि प्रत्ययो लभ्यत इत्यत्र आह स्वभावादिति । प्रकृतैव प्रत्ययः कर्मकर्त्तारमभिधत्ते । न कर्त्तृमात्रम् । अतः कर्मकर्त्तर्येव ।

१६२ । विदिभिदिच्छिदः कुरच् ।

ज्ञानार्थस्य विदेर्यग्रहणमिति । विद'ज्ञान इत्येतस्य । न लाभार्थस्येति । विदल् लाभ इत्येतस्य । अज्ञानार्थस्य विदेरुपलक्षणमेतत् । तेन सत्ताविचारणार्थो यो विदी तयोरपि ग्रहणं न भवत्येव । क्वचित्स्वनयोरौदाशब्देनोपसंग्रहाय लाभार्थस्येति पाठः । कस्मात् पुनर्ज्ञानार्थस्य ग्रहणमित्याह स्वभावादिति । विदेरुत्पन्नेन प्रत्ययेन स्वभाव एव ज्ञानक्रियाया यः कर्त्ता

स एव प्रतीयते । नान्यः । तस्माज् ज्ञानार्थस्य ग्रहणम् । नान्यस्य । कर्मकर्त्तरि प्रत्यय इति । स्वयमेव चिह्नयत इत्यर्थे । तत्र स्वभावादिति । पूर्वोक्त एव हेतुः ।

१६३ । दृग्गन्शजिसर्त्तिभ्यः क्त्वरप् ।

इत्वर इति । ऋस्वस्य पिति कृति तुक् (६।१।७१) । इत्वरौति । टिड्ढाणजित्यादिना (४।१।१५) डीप् ।

१६४ । गत्वरश्च ।

१६५ । जागरूकः ।

जागरूक इति । जागृ निद्राक्षये । वासरूपविधिना छन्नपि । जागरितेति भवति ।

१६६ । यजजपदशां यङः ।

दंशेर्यद्वानिदितामित्यादिनानुनासिकलोपो (६।४।२४) लुमेऽपि यङि प्रत्ययलक्षणेन सिध्यति तथापि लाघवार्थं कृतानुनासिकलोपो द्रष्टव्यो निर्दिष्टः । यायजूक इति । यजेर्यङ् । दीर्घाऽकित (७।४।८३) इति दीर्घः । अतो लोप (६।४।४८) इत्यकारलोपः । जञ्जपूको दन्दशूक इति । लुपसदेत्यादिना (३।१।२४) यङ् । जपजमेत्यादिना (७।४।८६) ऽभ्यासस्य नुक् ।

१६७ । नमिकम्पिस्मप्रजसकमहिंसदीपो रः ।

नम प्रह्वत्वे शब्दे । कपि चलने । षिङ् ईषद्वसने । कमु कान्तौ । छहि हिंसि हिंसायाम् । दीपो दीप्तौ । कम्पेक्षलनार्थत्वात् कमिदीपि-
भ्याश्चानुदात्तेत्वाद् युचि प्राप्ते रो विधीयते । क्रियासातत्यमिति । क्रिय-
माणानामविच्छेदेन प्रवृत्तिः क्रियासातत्यम् । तत्र स्वभाव एव प्रत्ययान्तौ वर्त्तते ।

३६८ । सनाशंसभिच्च उः ।

सन्प्रत्ययो गृह्यत इति । गुप्तिज्जकिदुभ्य (३।१।५) इत्यादिना यो विहितः । न सनिर्धातरिति । षण् दाने । वन षण् सभक्ता इति न गृह्यते ।

एतच्च गर्गादिषु जिगीषुशब्दपाठाद् विज्ञायते । स हि प्रत्ययग्रहणे चोपपद्यते ।
नतु धातुग्रहणे । आङ् शासु इच्छायामित्यादि । एतदप्याङा सङ् निर्देशाद्
विज्ञायते । इच्छार्थो ह्याङ्सहितः पठ्यते । न सुत्यर्थः । आशंसुः । भिक्षुरिति ।
अत्रानुदात्तेतच्च हलादेरिति (३।२।१४६) युचि प्राप्त उप्रत्ययस्य विधानम् ।

१६६ । विन्दुरिच्छुः ।

विदेरिति । विद ज्ञाने । इतरेषां त्वनभिधानाद् निपातनसामर्थ्याद्वा ग्रहणं
न भवति । इषेरिति । इषु इच्छायामित्येतस्य । इष गतावित्यादीना-
न्विषीणां पूर्ववद् ग्रहणं न भवति । इच्छुरिति । कृकारादेशो निपात्यते ।
हे चेति (६।१।७३) तुक् । स्तोः शुना शुरिति (८।४।४०) शुत्वम् ।

१७० । क्याच्छन्दसि ।

मित्रयुरिति । मित्रमिच्छतीति सुप आत्मनः क्यजिति (३।१।८) क्यच् ।
अक्रतृमार्वाधातुकयोरिति (७।४।२५) दीर्घत्वम् प्राप्नोति । क्यचि चेतीच्छच्च
(७।४।३३) । एतदुभयमपि न च्छन्दस्यपुञ्जयेति (७।४।३५) प्रतिषेधान्न भवति ।
संस्वेदयुरिति । लोहितादित्वात् क्यच् । सुन्नयुरिति । देवसुन्नयोरिति
(७।४।३८) प्रतिषेधः । सुन्न इवाचरतीति कर्त्तुः क्वङ् सलोपयेति (३।१।११)
क्वङ् ।

१७१ । आट्टगमहनजनः किकिनौ लिट् च ।

परपदार्थेषु प्रयुज्यमानाः शब्दा वतिमन्तरेणापि वत्यर्थे गमयन्ति यथा
गौर्वाहीकः सिंहो माणवक इति । गौर्वाहीकइत्युक्ते गोशब्दोऽर्थान्तरे प्रयुक्तो
विनापि वतिना गौरिवायमिति तुल्यशब्दरूपे वाहीके प्रतीयते । इह लिङ्गिति
स्वार्थादन्यत्र किकिनोः प्रयुक्तः । तस्मादस्यपि वतिना यागं ऽतिदेशो
गम्यत इत्याह लिङ्वच्च तौ भवत इति । , लिटा तुल्या तुल्यधर्माणां भवत
इत्यर्थः । द्विवचनादिकं यल्लिटः कार्यं तत् किकिनां भवतीति भावः ।
कार्यातिदेशोऽयम् । न शास्त्रातिदेशः । कार्यातिदेशापेक्षया शास्त्राति-
देशस्याप्राधान्यात् । अप्राधान्यन्तु शास्त्रातिदेशस्य कार्यार्थत्वात् । यदि
तर्हि कार्यातिदेशोऽयं नः परस्मैपदमिति (१।४।६६) परस्मैपदसंज्ञापि किकिनोः

प्राप्नोति । ततश्चात्मनेपदिभ्यस्तौ न स्याताम् । नैष दोषः । लादेशस्य हि परस्मैपदसंज्ञा । न लकारस्य । ल इति ह्यादेशापेक्षया तत्र षष्ठी । लादेशः परस्मैपदसंज्ञको भवतीति यावत् । नच किकिनौ लादेशौ । तत् कुतः परस्मैपदसंज्ञायाः प्रसङ्गः । तिबादयस्तर्हि कस्मान्न भवन्ति ? तयोर्विधानसामर्थ्यात् । यदि तर्हि तिबादयः स्युः किकिनोर्विधानमनर्थकं स्यात् । लिटमेव विदध्यादिति । न च तिबादिभिस्तच्छीलादयो विधीयन्ते । अनभिधानान्न भविष्यन्ति । कसुकानचौ कस्मान्न भवतः ? नच तयोर्भावं आनर्थक्यं किकिनोरुपपद्यते । लिटः कानज् वा (३।२।१०६) कसुषेति (३।२।१०७) विकल्पेन कसुकानचोर्विधानात् । अनभिधानादेव तावपि न भविष्यतः । नहि ताभ्यां तच्छीलादयो विधीयन्ते । अतएवानभिधानात्तः कर्मणि च भावे चाकर्मकेभ्य (३।४।६८) इति भावकर्मणोरपि किकिनौ न भवतः । यथैव हि भञ्जभासमिदो घुरजिति (३।२।१६) भञ्जेरुत्पन्नेन च घुरचा स्वभावात् कर्मकर्त्तृवाभिधीयते न कर्त्तृमात्रं तथा किकिन्भ्यामपि धातोरुत्पन्नाभ्यां स्वभावादेव कर्त्तृवाभिधीयते । न भावकर्मणो । आदिति दकारो मुखमुखार्थ इति । तपरत्वनिरासार्थमेतत् । अतएवाह नत्वयं तपर इति । किं पुनः कारणं तपरो नेष्यत इत्याह मा भूदित्यादि । तपरस्तत्कालस्येति (१।१।७०) तादृषि पर इति पञ्चमीसमासोऽप्याश्रितः । वृद्धिरादैजित्यत्र (१।१।११) त्रिमात्रचतुर्मात्रयोरैचा वृद्धिसंज्ञा मा भूदित्येवमर्थम् । ततश्च यद्येवं तपरः स्यात् तदा ऋकारोऽपि तपर एव स्यात् । ततश्च ऋकारेण तत्कालानां मात्रिकाणामेतद् ग्रहणं स्यात् । न पुनर्दर्शनात् । तत्र को दोषः ? दधिशक्निरित्येवमादावेव स्यातां ततुरिर्जगुरिरित्येवमादौ च न स्याताम् । तस्माद् मा भूदित्येष दोष इति तपरत्वमत्र नेष्यते । अपिः सोममिति । आतो लोप इटि चेत्पाकारलोपः (६।४।६४) । द्विर्वचनमभ्यासस्य ऋत्वः । न लोकाव्ययनिष्ठेत्यादिना (२।३।६८) षष्ठीप्रतिषेधः कार्य इति सोमशब्दात् कर्मणि द्वितीयैकवचनं भवति । ददिरिति । डुदाञ् दाने । ततुरिरिति । बहुलं छन्दसीत्युत्त्वम् (१।१।१०३) । रपरत्वञ्च । द्विर्वचनेऽचीति (१।१।५८) स्थानिवद्भावात् ढशब्दो द्विरुच्यते । उरदि (७।४।६६)

त्वम् । रपरत्वम् । इलादिशेषः । जगुरिरिति । गृ निगरणे । जग्मिर्जग्नि-
रिति । गमङ्गनेत्यादिनो(६।४।८८)पधालोपः । जनेर्नकारस्य स्तोः शुना क्षुरिति
(८।४।४०) क्षुत्वं जकारः । अथेत्यादि चोद्यम् । ऋच्छतृतामित्यादिना
(७।४।११) परोह्वारः । उत्सर्गश्चन्दसीत्यादि । सामान्येन विधानमुत्सर्गः ।
एतदुक्तमभवति । प्रकृतिविशेषमनुपादाय धातुमात्रात् किकिनोरुत्पादौ द्रष्टव्या
विति । धातुमात्राद् विधातव्याविति यावत् । कुतो हेतोरित्याह सदादिभ्योऽपि
दर्शनादिति । सदादिभ्योऽपि सूत्रानुपासेभ्यः किकिनौ यस्माद्व्यत्येते तस्मा-
दुत्सर्गः कर्त्तव्यः । सेदिर्नेमिरिति । पूर्ववदेत्त्वाभ्यासलोपो । प्रदृष्ट विग्रह-
गत्ववसादनेषु । णम प्रकृते शब्दे । अत एकहल्मध्येऽनादेशादेर्लिटी
(६।४।१२०) खेत्वाभ्यासलोपो । दधिश्वक्रिरिति । धाञः पूर्ववदाकारलोपः ।
वक्रिः सस्त्रिरिति । करोतेः सत्संश्च यणदेशः । जज्ञिरिति । जनेः पूर्ववक्षुलोप-
धालोपो । नेमिरिति । पूर्ववदेत्त्वाभ्यामलोपो । मङ्गिवहीतयादि । भाषा-
ग्रामपि वर्त्तते । सासङ्गीत्यादि । मङ्गादिभ्यो यङ् । द्विर्वचनम् । पूर्ववदकारय-
लोपो ।

१७२ । स्वपितृषोर्नजिङ् ।

स्वप्नक् ढष्णगिति । निस्वप् शये । जिह्वा पिपासायाम् । चोः क्षुरिति
(८।२।३०) कुत्वं गकारः । तस्य वावसान इति (८।४।५६) चत्वं ककारः ।
नजिङो ङकार स्तृषेच्च गुणप्रतिषेधार्थः । इकार उच्चारणार्थः ।

१७३ । श्वन्द्योराकः ।

श्वणोर्तेल्लपतेत्यादिनोक्कञपि (३।२।१०२) भवति । वन्दतेरनुदात्ते-
तथेत्यादिना (३।२।१४८) युचि प्राप्ते वचनमिदम् ।

१७४ । भियः कृक्कनौ ।

कृक्कञपि वक्तव्यमिति । कृक्कनित्यपरः प्रत्ययो वाच्यो व्याख्येय इत्यर्थः ।
तत्वेदं व्याख्यानम् । आह्वगमङ्गनेतयादेः (३।२।१७१) सूत्राच्चकारोऽनुवर्त्तते ।
स चानुक्तसमुच्चयार्थः । तेन कृक्कञपि भविष्यतीति ।

१७५ । स्थेशभासपिसकसो वरच् ।

स्थावर इति । एकाचेतनादिनेट्प्रतिषेधः (७।२।१०) । ईश्वर इतप्रादावपि नेङ् वशि कर्तृतीति (७।२।८) । तिष्ठतेः पूर्वसूत्रविहितौ कञ्जूकजावपि वचनाद् भवतः । ईशभासोः पूर्ववद् युचि प्राप्त इदं वचनम् ।

१७६ । यस्य यङः ।

यायावर इति । पूर्ववदकारयलापौ ।

१७७ । भ्राजभासधुर्विदुगतोर्जिपृजुग्रावस्तुवः क्तिप् ।

भ्राज दीप्तौ । भास दीप्तौ । उर्वी तुर्वी धुर्वी धुर्वी हिंसार्थाः । द्युत दीप्तौ । उर्ज बलप्राणनयोः । पृ पालनपूरणयोः । जु इति सौत्रो धातुः । द्युञ् लुतौ । ग्रावपूर्वः । विभ्राडिति । ब्रह्मादिसूत्रेण (८।२।३६) षत्वम् । पूर्ववज् जश्त्वं चर्त्तञ्च । धूरिति । रात्रौष (६।४।२१) इति वकार लोपः । वीरुपधाया दीर्घ इक इति (८।२।७६) दीर्घः । पूरिति । उदोष्ठपूर्वस्थेत्युत्त्वम् (७।१।१०१) । रपरत्वञ्च । पूर्ववद्दीर्घत्वम् । जवतेर्दीर्घश्चेति । कथम् ? केचिदाहुः । सूत्रे जू इति दीर्घः पठितव्य इति । अपरे त्वाहुः । उत्तरसूत्रे दृश्यत इत्युभयोरपि योगयोः शेषः । तच्च विध्यन्तरोपसंग्रहार्थम् । अतो जवते दीर्घो विधीयत इति । ग्रावाणं स्तौतीति ग्रावस्तुत् । ङस्त्वस्य पिति कृति तुक् (६।१।७१) । किमर्थं मिदमित्यादि चोद्यम् । ताच्छीलिकैर्बाध्यत इति परीहारः । स्यादेतत् । वासरूपविधिना कचिदपि भविष्यतीत्याह वासरूपविधिश्चेति । एतत् तु निन्दहिंसेत्यादौ (३।२।१४६) सूत्र उक्तम् । ननु च सूददीपदीक्षश्चेति (३।२।१५३) सूत्रे प्रायिकत्वं ज्ञापकस्य प्रतिपादितम् । वासरूपविधिश्चात्र नास्तीत्याह तस्यैवेति । अन्याभ्योऽपि दृश्यन्ते (३।२।७५) । क्तिप् चे (३।२।७६) त्यस्यैव । भ्राजिद्युतोः पूर्ववद् युचि प्राप्तेऽयं प्रत्ययः । भासेर्वरजपि स्थेशभासेत्यादिना (३।२।१७५) भवति ।

१७८ । अन्येभ्योऽपि दृश्यते ।

ननु चान्याभ्योऽपीत्येतावतैव सिद्धम् । तत् किमर्थं दृशिग्रहणमित्यादि । कचिदितप्रादिना येषामुपसंग्रहार्थं दृशिग्रहणं तानि विध्यन्तराणि दर्शयति ।

यस्मात् विध्यन्तराणामुपसंग्रहार्थं दृशियग्रहणमेवञ्च कृत्वा वृत्तिकारः
 क्विवचिपृच्छीत्यादिकं वाक्यं पठति । दृशियग्रहणोपासानि तान्येव विध्यन्त-
 राणि दर्शयितुमित्यभिप्रायः । कथं पुनर्दृशियग्रहणेन विध्यन्तरोपसंग्रहः ?
 दृशियग्रहणे हि सति यथा दृश्यन्ते क्विवन्ता धातवस्तथैव तेऽनुगन्तव्या इत्येषो-
 ऽर्थो लभ्यते । तस्मिंश्चार्थे लभ्यमाने द्विवचनादिविधयः संगृहीता भवन्ति ।
 एवं हि ते यथा दृश्यन्ते तथानुगता भवन्ति । यदि यथायोगं द्विवचनादयो
 विधीयन्ते तदा क्विवन्तेषु क्वचिद्विवचनं दृश्यते । क्वचिदपि संप्रसारणमिति
 युक्तमुक्तं दृशियग्रहणं विध्यन्तरोपसंग्रहार्थमिति । वागिति । वचेर्व्यादिसूत्रेण
 (६।१।१५) प्राप्तस्य संप्रसारणस्याभावः क्रियते । शब्दप्राङ्गिति । पृच्छेरपि
 ग्रन्थादिसूत्रेण (६।१।१६) संप्रसारणस्य । ब्रह्मादिसूत्रेण (८।२।३६) षत्वम् ।
 पूर्ववज्जगत्वं चत्वंञ्च । आयतं स्तीतीत्यायतस्तुः । पुञ् सुतौ । कटं
 प्रवत इति कटपूः । पुङ् गतौ । श्रीरिति । श्रिञ् सेवयाम् । दिद्युदिति ।
 द्युत दीप्तौ । द्युतिस्वाप्योः संप्रसारणमि (७।४।६७) ल्यभ्यासस्य संप्रसारणम् ।
 जगदिति । गमः कावित्यनुनासिकलोपः (६।४।४०) । ददृदिति । उर-
 दित्यत्त्वम् (७।४।६६) । रपरत्वम् । हलादिशिषः । धीरिति । ध्यं चिन्तायाम् ।
 हल इति दीर्घः (६।४।१२) ।

१७६ । भुवः संज्ञान्तर्गोः ।

धनिकाधमर्णयोरित्यादि । धनिको यस्मा ऋणं धार्यते । अधमर्णा
 यो धारयति । तदन्तरे मध्ये यस्तिष्ठत्यात्मपक्षपतितः संप्रत्ययहेतुः स
 प्रतिभूगण्डेनोच्यते । न सर्वः । तेन ग्रामयोरन्तरे यस्तिष्ठति तत्र प्रत्ययो
 न भवति । एतच्च शब्दशक्तिस्वाभाव्यान् लभ्यते । दृश्यत इत्यस्यानुवृत्ते र्वा ।
 अस्य ह्यनुवृत्तौ सत्यां यत्र लोके दृश्यते तत्रैव प्रत्ययेन भवितव्यम् । न च
 ग्रामयोरन्तरे यस्तिष्ठति तत्र प्रत्ययो दृश्यते । ननु प्रतिभूरिति संज्ञेयम् ।
 तत् किमन्तरग्रहणेन ? संज्ञायामित्येव वक्तव्यम् । नैतदस्ति । द्रव्यता-
 विधाता हि संज्ञाशब्दा भवन्ति । न चैवं प्रतिभूगण्डः । तथापि मत्पि
 देवदत्ते कदाचिदमो न प्रवर्त्तते एव ।

१८० । विप्रसम्भ्यो ङुसंज्ञायाम् ।

विभुरिति । पूर्वेण क्तिवैव भवति । मितद्वादिभ्य उपसंस्थानमिति । अविशेषेण । संज्ञायामसंज्ञायाञ्च । मितद्वादिभ्य इति तादर्थ्ये चतुर्थी । मितद्वादयो ङुप्रत्ययान्ताः साधवो यथा स्युरित्येवमर्थः । उपसंस्थानशब्दस्य प्रतिपादनमर्थः । तच्च प्रतिपादनं प्रकृतत्वाङ्ङुशब्दस्य । तत्वेदं प्रतिपादनम् । अन्येभ्योऽपि दृश्यत (३।२।१७८) इत्यतोऽपिशब्दोऽत्रानुवर्तते । तेन मितद्वादिभ्यो ङुप्रत्ययो धात्वन्तरादपि भवति । पदान्तरे चेति ।

१८१ । धः कर्मणि घृन् ।

धयतेरिति । धेट् पानि । दधातेरिति । डुधाब् धारणपोषणयोः । कर्मणि कारक इति । एतेन कर्मणः प्रत्ययार्थतां दर्शयन्नुपपदत्वमपाकरोति । यदि हि कर्मण उपपदत्वं स्यात् कर्मण्यस्त्यस्मिन्नेव (३।२।१) प्रकरणे विदध्यात् । एवं हि द्विकर्मग्रहणं न कर्त्तव्यम् भवति । ननु च यद्यपि द्विः कर्मग्रहणं न कर्त्तव्यं भवति तदाप्युत्तरसूत्रेण घृन्ग्रहणं कर्त्तव्यं जायते । जायतां नाम । लघोयो हि कर्मग्रहणात् घृन्ग्रहणम् । नन्विह वर्त्तमान इत्यनुवर्त्तमानप्रत्ययो भवति । तत्र तु क्रियमाणे नैतल्लभ्यते । नैतदस्ति । इहापि क्रियमाणे नैव वर्त्तमाने प्रत्ययो भवति । नहि धात्रीत्युक्ते काप्यविशेषा प्रतीयते । किं तर्हि ? क्रियाकारकसम्बन्धमात्रविशिष्टा स्त्री प्रतीयते । आमलकी च दधति तां भैषज्यार्थमिति क्त्वा । तस्मात् कर्मणीति प्रत्ययार्थ एव । नोपपदम् ।

१८२ । दाम्नीशसयुजस्तुतदसिसिचमिहपतदशनहः करणे ।

दाप् लवन इति । यथा दाघा घृदाविति सूत्रे (१।१।२०) । दैप् शोधन इत्यस्यापि ग्रहणम् । तर्हीहापि कस्मान्न भवति ? अनभिधानात् । प्रकृत्यैव हि दात्रमिति घृन्प्रत्ययान्तेन लवनस्य करणमुच्यते । न शोधनस्य । करणकारक इति । एतेन करणप्रत्ययार्थतां दर्शयन्नुपपदत्वं निराकरोति । यद्युप-

पदत्वमस्य स्यात् तदाजादिषु दंष्ट्राशब्दस्य पाठो नोपपद्यते । योक्तमिति ।
 चोः कुरिति (दा२।३०) कुत्वम् । मेदुरिति । हो ढ इति (दा२।३१) ढत्वम् ।
 भषस्तथोर्धोऽध इति (दा२।४०) धत्वम् । हुना दुरिति (दा४।४१) द्रुत्वम् ।
 ठो ढे लोपः (दा३।१३) । दंष्ट्रेति । अजादित्वाद्याप् । दंष्ट्रित्यादि । ननु च
 यथा त्यजरजति (३।२।१४२) रञ्जेरननुनासिकनिर्देशे घिनुण्प्रत्यये रागीतगु-
 नासिकलोपो भवति तथा दंष्ट्रेः द्रुण्प्रत्यये नलोपो भविष्यति । तत्
 कथमस्य ज्ञापकतोपपद्यते ? नैष दोषः । यद्ययं निर्देशो दंष्ट्रेः द्रुण्प्रत्यये-
 ऽनुनासिकलोपार्थः स्यात् तदा दंष्ट्राशब्दस्याजादिपाठो विरुध्यते । तस्माज्-
 ज्ञापकार्थत्वम् । नङ्गीति । नङ्गो ध इति (दा२।३४) धत्वम् । भषस्तथोर्धोऽध
 इति (दा२।४०) तकारस्य धत्वम् । धकारस्य भलाञ्छश् भङ्गीति (दा४।५३)
 जश्त्वम् । षिद्गौरादिभ्यश्चेति (४।१।४१) ङीष् । येऽत्र सेटो धातवः शस्-
 प्रभृतयस्तेषां ङि तितुत्रतथेत्यादिनेट्प्रतिषेधः (७।२।८) ।

१८३ । हलशूकरयोः पुवः ।

तच्चेत् करणं हलशूकरयोरवयवो भवतीति । एतेन हलशूकरयोरित्येषा
 अवयवषष्ठी । नत्वभिधेयमस्मीति दर्शयति । मुखमेवोच्यत इति । नान्यः
 कर्णाद्यवयवः । एतच्चाभिधानशक्तिस्त्राभाव्यात् ।

१८४ । अर्त्तिलूधूसूखनसहचर इतः ।

धू विधुनने । घृ प्रेरणे इत्यनयोर्ग्रहणम् । धूश् कम्पने पूश् प्राणि-
 गर्भविमोचने षूश् प्राणिप्रसवे इत्येतेषां निरनुबन्धकग्रहणे न सानुबन्धकस्येति
 (प, ८२) परिभाषया ग्रहणं न भवति ।

१८५ । पुवः संज्ञायाम् ।

वर्हिष्यवित्तमिति । पवतः पुनान् वा । अनेन पवित्रं वर्हिषा कृतम् ।
 वर्हिष्यवित्तं कुशविकारः । प्रदेगिन्या (E) अङ्गुलैर्वष्टनमुच्यते ।

१८६ । कर्त्तरि चर्षिदेवतयोः ।

१८७ । जीतः क्तः ।

मिन्न इति । आदित्येतीट्प्रतिषेधः (७।२।१६) । रदाभ्यामिति (८।२।४२) नत्वम् । एवं च्छिन्त्य इत्यत्रापि । अट्कुप्पाङितगादिना (८।४।२) णत्वम् । छृष्ट इति । छृषिशसी वैयात्य इतीट्प्रतिषेधः (७।२।१८) । छुना छुरिति (८।४।४१) छुत्वम् ।

१८८ । मतिबुद्धिपूजार्थेभ्यश्च ।

मत इति । मन ज्ञाने । इट्प्रतिषेध एकाजितगादिना ७।२।१०) । अनुदात्तोपदेश (६।४।३७) इत्यादिनानुनासिकलोपः । इष्टमिति । इषु इच्छायाम् । उदितो वेति (७।२।५६) विभाषितत्वान्निष्ठायां यस्य विभाषे-
तीट्प्रतिषेधः (७।२।१५) । बुद्ध इति । बुध अवगमने । पूर्ववद्धत्वम् ।
तकारस्य जश्त्वम् । धकारस्य दकारः । पूजितः । अर्चित इति । पूज
पूजायाम् । अर्च पूजायाम् । भ्वादी । एतौ चुरादी चः तत्र यदा
चुरादिभ्यां प्रत्ययस्तदा निष्ठायां सेटीति (६।४।५२) णिलोपः । शीलित
इत्यादौ शील समाधी रक्ष पालने क्षमूष् सहने क्रुश आह्वाने जुषी
प्रीतिसेवनयो रूष रोषे हृज् हरणे हृष तुष्टौ हृषु अलीके तुष तुष्टौ
कसु कान्तौ यम उपरमे कष हिंसायाम् मृड् प्राणत्याग इत्येतेषां
धातूनां यथाक्रमेणैतानि रूपाणि । तत्राद्यौ सेटी । यच्चात्र कश्चिदुदि
दूदिच्च तस्य निष्ठायां यस्य विभाषेतीट्प्रतिषेधः (७।२।१५) । यस्वीदित्
तस्यापि स्वीदितो निष्ठायामितीट्प्रतिषेधः (७।२।१४) । हृषेरेव हृषेलोम-
स्वित्यनेन (७।२।२८) । कषेरपि कृच्छ्रगहनयोः कष इत्यनेन (७।२।२२) ।
शेषेभ्य एकाजित्यादिना (७।२।१०) । कथमत्वरसंघुषास्वनामिति (७।२।२८)
विभाषितेद् । कान्तः क्षान्त इति । अनुनासिकस्य क्लिप्तलोः कङ्क्षितीति
(६।४।१५) दीर्घः । आक्रुष्टेति । ब्रश्वादिना (८।२।३६) षत्वम् । संयत इति ।
पूर्ववदनुनासिकलोपः । अमृत इति । गत्यर्थादीनां कर्त्तरि क्तः । पूर्ववद्
यथा शोलादिषु वर्त्तमाने निष्ठा तथामृतशब्दस्यापीत्यर्थः । सुप्त इति । स्वपेः

संप्रसारणम् । शयित इति । निष्ठा शीङ्केत्यादिना (१।२।१८) कित्त्वप्रतिषेधाद्
 गुणः । आशित इति । अश भोजने । आङ्पूर्वः । लिप उपदेहे । ह्य
 प्रीणने । अत्र अग्निशीङ्गौ सेटौ । शेषास्त्वनिटः । एकाजित्यादिनेट्-
 प्रतिषेधः (७।२।१०) । यद्यपि शीलादयो वर्त्तमानकाले व्युत्पाद्यन्ते
 तथापि शीलितो देवदत्तेन रक्षितो देवदत्तेनाकुष्टो देवदत्तेनेत्यत्र तस्य
 च वर्त्तमान (२।३।६७) इति षष्ठी न भवति । यथा न भवति तथा
 तत्रैव प्रतिपादितम् ।

इति बोधिसत्त्वदेशीयाचार्यश्रीजिनेन्द्रबुद्धिपादविरचितायां

काशिकाविवरणपञ्चिकायां तृतीयाध्यायस्य

द्वितीयः पादः समाप्तः ॥३।२॥

अथ

काशिकाविवरणपञ्जिका ।

तृतीयोऽध्यायः ।

तृतीयः पादः ।

१ । उणादयो बहुलम् ।

वर्त्तमान इत्येवेति । वर्त्तमाने लङित्यतो (३।२।१२३) वर्त्तमानग्रहण-
मनुवर्त्तत इति दर्शयति । संज्ञायामिति । वर्त्तत इति पुनः संज्ञाया
(३।२।१८५) इत्यतः । बाहुलकमित्यादि । ला आदाने । बह्वर्थानां-
तीति बहुलम् । आतोऽनुपसर्गे कः (३।२।३) । बहवः पुनरर्थाः कचित्
प्रहस्तादयः । तथाचोक्तं—

कचित् प्रहस्तिः कचिदप्रहस्तिः कचिद्भिभाषा कचिदन्यदेव ।

विधेर्विधानं बहुधा समीक्ष्य चतुर्विधं बाहुलकं वदन्ति ॥ १ ॥ इति ।

बहुलस्य भावो बाहुलकम् । इन्द्रमनोज्ञादिभ्यश्चेति (५।१।१३३) मनो-
ज्ञादित्वाहुम् । बह्वर्थादानं बहुलशब्दस्य प्रहस्तिनिमित्तमिति तत्रैवायं भाव-
प्रत्ययः । तद् बाहुलकं प्रकृते स्तनुदृष्टेकम् । प्रत्ययमनादिं कृत्वा यः
पूर्वमुपादीयते शब्दः सा प्रकृतिरित्युच्यते । प्रत्ययात् पूर्वं क्रियत इति
प्रकृतिः । प्रकर्षेण नियमेन प्रत्ययः क्रियत तस्या इति वा प्रकृतिः ।
प्रकृतेरिति । जातौ षष्ठ्यकवचनम् । तनुदृष्टेरिति । कर्मणि स्थब्लोपे
पञ्चमी । तनुदृष्टिं वीक्ष्य बाहुलकमुक्तमिति । विभाषा गुणेऽस्त्रिया
(२।३।२५) मित्यनेन त्विह पञ्चमी न भवति । अस्त्रियामिति प्रतिषेधात् ।

अथवा विभाषा गुण इति योगविभागादिह पञ्चमी वेदितव्या । तनुशब्दः शरीरवचनोऽप्यस्ति । गुणवचनोऽपि । इह तु गुणवचनः । प्रकृतेरल्पत्वं नाम यो गुणस्तस्य वाचकः । दर्शनं दृष्टिरुपलब्धिः । तनोगुणस्य दृष्टिस्तनु-दृष्टिः । ततो गुणो नित्यं गुणिनमपेक्षत इति गमकत्वात् तनुशब्दस्य प्रकृतिमपेक्षमाणस्यापि दृष्टिशब्देन समासो भवति । अयं त्वर्थः प्रकृते-गुणस्य । तयोर्दर्शनादिति । अथवा तनुर्दृष्टिर्यस्याः प्रकृतेः सा तनुदृष्टिः । अत्र पक्षे यद्यपि तनुगुणो दृष्टेर्विशेषणं तथाप्यसौ दृष्टेः प्रकृतेरपि विशेषण-त्वेन प्रतीयत एव । प्रकृतेस्तनुत्वादेव हि तद्दृष्टितनुत्वम् भवति । उणादिषु पञ्चपाद्यां स्वल्पाः प्रकृतयो दृश्यन्ते । ततोऽन्याभ्योऽपि च प्रकृतिभ्यः प्रत्यया दृश्यन्ते । तस्माद् बाहुल्यगृहणाद् भवन्ति । यथाहि हृषेरुलङ्घिति ऋषु अलीक इत्यस्मादुलङ्घितस्तथा शक्ति शङ्कायामित्यतोऽपि भवति शङ्कुलेति । किञ्च प्रायसमुच्चयनादपि तेषां तदुक्तमिति सम्बन्धः । तदिति बाहुलकं परामृश्यते । तेषामुणादीनां प्रायेण बाहुल्येन समुच्चयनं गृहणं विधानं वा प्रायसमुच्चयनम् । तृतीयेति योगविभागात् (२।१।३०) समासः । अपिशब्दः समुच्चये । न केवलं प्रकृतेस्तनुदृष्टेस्तद् बाहुलकमुक्तमपि तु प्रायसमुच्चयना-दपि तेषामेतदुक्तम् भवति । न केवलं प्रकृतयस्तन्त्राः पठिता अपि तु प्रत्यया अपि प्रायेण समुच्चिताः । न सर्वे । तदर्थं बाहुलकमिति । बाहुलकाद्या-विहितता अपि ते चेत् प्रत्यया उन्नीय विधीयन्ते । तथाह्यसिः क्युक्त्वे-त्यर्त्तिधातुः (उण्, ५।६८५) पठितः । फिडफिडो तु प्रत्ययौ न विहितौ । तथापि ऋफिडऋफिडशब्दयोर्दर्शनात् तावपि च विधीयेते । कार्यस-शेषविधेश्च तदुक्तमिति । चशब्दः समुच्चये । पूर्वोक्तकारणद्वयादेतस्मात् तद्बाहुलकमुक्तम् । विधानं विधिः करणम् । सङ्गं शेषेण वर्त्तते यो विधिः स शेषः । शेषश्चासौ विधिश्च शेषपविधिः । कार्याणां शेषविधिः कार्यसशेषविधिः । तस्माच्च बाहुलकमुक्तम् । एतदुक्तं भवति । प्रकृतेः प्रत्ययाश्चितानि कार्याणि न निःशेषाणि पञ्चपाद्यां दर्शितानि । इत्यन्ते चादर्शितान्यपि तानि । अतस्तत्सिद्ध्यर्थं तद् बाहुलकमुक्तम् । तेन ऋफिडऋफिड इत्यत्र गुणप्रतिषेधः सिद्धो भवति । एवमादि तावत्

प्रत्ययाश्रितं कार्यं सिद्धम् भवति । षण् दाने । जमन्ताड्ड (उण्, १।१११) इति षण्डः । अत्र धात्वादेः षः स इति (६।१।६४) सत्वं न भवति । सत्यपि वा सत्वे पुनः षत्वमेव क्रियत इत्येवमादि प्रकृत्याश्रितमपि कार्यं बाहुलकाद्भवति । नैगमरूढिभवं हि सुसाध्विति । निगमश्चन्दः । तत्र भवा नैगमाः । ऋगयनादिपाठादण् । निगमस्य वेमे नैगमाः । रूढिः प्रसिद्धिः । भवन्तीति भवाः । रूढौ भवाः । सप्तमीति (२।१।४०) योगविभागात् समासः । लोकप्रसिद्धा इत्यर्थः । नैगमाश्च रूढिभवाश्च नैगमरूढिभवम् । सर्वा इन्दो विभाषैकवद्भवतीत्येकवद्भावः (प, ३६) । स नपुंसकमिति (२।४।१७) नपुंसकलिङ्गता । हिशब्दो यस्मादर्धे । यस्मादेतदेव बाहुलकमनेकार्थस्य साधकं तस्मान्नैगमं रूढिभवं सुष्ठु साधु भवति । व्याकरणे बहुलग्रहणेन संस्कृतत्वात् । अन्यथाऽसंस्कृतत्वाद् गाव्यादि-शब्दानामिव तस्यासाधुत्वं स्यात् । अन्यैरपि प्रमाणपुरुषैर्नैगमरूढिभवानां व्युत्पाद्यत्वमभ्युपेतमिति दर्शयितुमाह नाम च धातुजमित्यादि । निरुक्त इति । निरुक्ते शास्त्रे । नामेति । प्रातिपदिकम् । तस्य हीयमन्या-चार्यसंज्ञा । धातोर्जातत्वाद्धातुजम् । धातुग्रहणमुपलक्षणम् । प्रत्यया-गमादयोऽपि गृह्यन्ते । निरुक्तकारः स्वशास्त्रे निरुक्ते प्रातिपदिकं धातुजमाह । धातुप्रत्ययादिविभागेन व्युत्पादितत्वात् । चशब्दोऽवधारणे भिन्नक्रमश्च । धातुजमेवेत्येवं द्रष्टव्यम् । न केवलं निरुक्तकार एवेहापितु व्याकरणे शकटस्य लोकम् । लोकशब्दोऽपत्यपर्यायः । व्याकरणेऽपि यः शकटस्य पुच्छः शाकटायनः सोऽपि नाम धातुजमेवाह । तदेवं निरुक्तकार-शाकटायनदर्शनेन त्रयी शब्दानां प्रवृत्तिः । जातिशब्दा गुणशब्दाः क्रिया-शब्दा इति । न सन्ति यदृच्छाशब्दा इति । अथवा जातिगुणशब्दानामपि क्रियाशब्दत्वमेव । धातुजत्वात् । ततश्चैकेव शब्दानां प्रवृत्तिः क्रियाशब्दा इति । अथ यदि प्रकृतिविशेषं प्रत्ययविशेषञ्चोपादाय न व्युत्पादितं शब्द-रूपं तस्य कथं धातुजत्वं वेदितव्यम् ? नहि प्रकृतिप्रत्ययानवधारणे धातु-जत्वं शक्यं निश्चेतुमित्यत्र आह यन्नेत्यादि । अर्थशब्दः प्रयोजनवाची । पदमर्थः प्रयोजनं यस्य प्रकृत्यादेः स पदार्थः । कथं पुनः पदमर्थः प्रकृत्यादे-

भवति ? तदुद्दिश्य तदुपादानात् । पदं हि व्युत्पादयिष्यामीत्येवमर्थं प्रकृत्यादेरुपादानम् । कस्मात् ? प्रकृतिप्रत्ययश्च पदार्थः । तस्य विशेषः पदार्थविशेषः । समुत्थानं समुत्थः प्रादुर्भावः । सुपि स्य (३।३।४) इत्यत्र योगविभागेन भाव एव कप्रत्ययः । पदार्थविशेषात् समुत्थः प्रादुर्भावो यस्य तत् पदार्थविशेषसमुत्थम् । यदेवंविधं न भवति शब्दरूपं प्रत्ययतः प्रकृति-तश्च तदूह्यम् । धातुजत्वेनापि तदुक्तं भवति । यस्य प्रतिपदोक्ता प्रकृति-प्रत्ययविशेषानासादितात्मा निर्हसिस्तस्य प्रकृतिविशेषात् प्रत्ययविशेषाच्च धातुजत्वं निश्चेतव्यमिति । ननु च तथाविधस्य प्रकृतिप्रत्ययविशेषस्यापरि-ज्ञानादेवाशङ्कं धातुजत्वं निश्चेतुमिति मत्वा परेण चोदितम् । तत् कथं प्रत्ययतः प्रकृतेश्च तदूह्यमित्युक्तं युज्यते ? नैष दोषः । एवं हि ब्रूवतानेन प्रकृतिप्रत्ययावेवं तावद्गूढहितव्यौ । ततस्ताभ्यां तच्छब्दरूपमिति तदप्यर्थादुक्तं भवति । नञ्जनवधारिताभ्यां प्रकृतिप्रत्ययाभ्यां शङ्कं धातुजत्वं कस्य-चिन्निश्चेतुमिति किमत्रायुक्तम् ? यत्र प्रसिद्धप्रत्ययावयवेन शब्दान्तरेण कस्य-चिद् भागस्य सारूप्याधिगमोऽस्ति तत्र प्रत्ययं दृष्ट्वा परिशिष्टो भागः प्रकृतित्वे-नोत्प्रेक्षितव्यः । यथोपि कुषिगार्त्तिभ्यस्यन्निति (उण्, २।१६१) थन्-प्रत्ययान्तमोष्ठादिकं प्रसिद्धप्रत्ययावयवम् । तेन च डित्यडवित्यशब्दयोः किञ्चित् सारूप्यमस्ति । तथैषामिव हि तेषां थशब्दोऽवयवो विशिष्टदेशवर्त्ती विद्यते । तत्र थन्प्रत्ययान्ते शब्दरूपं यो दृष्टव्यशब्दः प्रत्ययमन्त्रकस्तत्सादृश्याद् डित्य-डवित्यशब्दस्य थशब्दं प्रत्ययमवधार्य ततः परिशिष्टस्तथीर्भांगो डिड्डविदिति च धातुत्वेनोक्तः । ततश्चैवं सूत्रं कर्त्तव्यं डीडित्यङ्गं डिड्डविदिति । डीड विज्ञायसा गतावित्यस्मात् थन्प्रत्यय । डीडथ डिड्डविदित्येतावादेशौ भवतः । यत्र तु शब्दरूपं निर्ज्ञातधात्वयवेन शब्दान्तरेण किञ्चिद् भागगतं सारूप्यमस्ति तत्र प्रकृतिं दृष्ट्वा परिशिष्टो भग्नः प्रत्ययत्वेनोहितव्यः । यथा ऋतमिति दृष्टं शब्दरूपं प्रसिद्धप्रकृत्यवयवम् । तेन ऋफिडशब्दस्य ऋफिड्ड-शब्दस्य च किञ्चिद् भागगतं सारूप्यमस्ति । उभयेषां (१) तेषामुकारादि-

(१) अत्र तेषामिति वञ्चवचनस्युत्कर्षिड्कर्षिड्ङ्गद्वयपरासमान । उभयेषामिति च तेषां पञ्चधा वक्ष्यतेत्यात् ।

त्वात् । तत्र निष्ठाप्रत्ययान्त ऋतशब्दे य ऋकारावयवो धातुसंज्ञकस्तत्-
 सादृश्यादृफिडऋफिड्शब्दस्यञ्च ऋवर्णं धातुमवधार्य ततः परिशिष्टस्थो-
 भागः फिड इति फिड् इति च प्रत्ययत्वेनोद्धाः । ततश्चैवं सूत्रं कर्त्तव्यम् ।
 अर्त्तः फिडफिड्भाविति । ऋ गतावितप्रस्मात् फिडफिड् प्रत्ययौ भवतः ।
 ऋफिड ऋफिड् । गुणः पूर्वाक्तात् कारणात् भवति । अथवा किताविवैतौ
 प्रत्ययौ विधातव्यौ । एवं प्रकृतिप्रत्ययावूहित्वा तस्य शब्दरूपस्य धातुजत्व-
 भूहितव्यम् । यत् प्रकृतिप्रत्ययविशेषावयवानुगतं न तद्धातुजत्वं व्यभिचरति
 यथा कर्त्तव्यं करणीयमितेयमादयः शब्दाः । ऊह्यमितानुज्ञातव्यम् । न
 यत्र कचिद्रूपाः कर्त्तव्योऽपितु विशिष्ट एव विषय इति दर्शयन्नाह संज्ञा-
 स्त्रितादि । य एते निरुद्धाः साधुत्वेन शब्दास्तेष्वेव संज्ञातः सूत्रः कर्त्तव्यो
 मान्यत्र । धातुरूपाणीति । कल्पयितव्यानीति शेषः । प्रत्ययाश्च ततः पर
 इति । कल्पयितव्या इति शेषः । कार्याद् गुणाभावादिकाद् विद्याज्जानीयाद-
 नूबन्धं ककारादिकम् । एतदनन्तरोक्तं शास्त्रमुणादिषु । शास्त्रोपनिबन्धन-
 त्वाच्छास्त्रविषयत्वाद्वा शास्त्रमित्युक्तम् । यदि तर्ह्यत्र सूत्रे संज्ञायामितानु-
 वर्त्तते वर्त्तमान इति च बहुलग्रहणं च क्रियते तत् किमर्थमुणादिषु वर्त्तमाने
 पृषद्वहन्महम्नागच्छत्वच्चेति (उण्, २।२४१) वर्त्तमानग्रहणम् ? पृषेर्धिष्
 च संज्ञाया (उण्, २।२४०) मिति संज्ञाग्रहणम् ? बहुलमन्यत्रा-
 पीति (उण्, २।१८५) बहुलग्रहणञ्च क्रियते ? भूतेऽपि दृश्यन्त इति
 (३।३।२) वचनाद् भूतेऽपि पृषदादयो भवन्तीत्याशङ्कानिवृत्त्यर्थम् ।
 वर्त्तमानग्रहणं प्रकृताया एव संज्ञाया अनुवृत्तेर्दृढीकरणार्थम् । पुनः संज्ञा-
 कारणं बहुलवचनादसंज्ञायामपि भवन्तीत्याशङ्कानिवृत्त्यर्थं वा । अथैव
 बहुलस्य स्मरणार्थं पुनर्वहलग्रहणम् । एवं हि विस्मरणशीलानामनुग्रहः
 कृतो भवति ।

२ । भूतेऽपि दृश्यन्ते ।

पूर्वत्र वर्त्तमानादिति । अथ पूर्वत्र वर्त्तमानग्रहणं कस्मान्न निवर्त्तितम् ?
 युक्तं हि तत् तत्र निवर्त्तयितुम् । तथाहि तस्मिंस्तत्र निवृत्ते सतीदं न

कर्त्तव्यम् । नैतदस्ति । अवश्यमेतत् कर्त्तव्यम् । यस्मात् केचिद् भूत एवेत्यन्ते । यदि च पूर्ववत् वर्त्तमानग्रहणानुवर्त्तने स्याद् भविष्यत्यप्युणादयो न स्यात् । भविष्यति गम्यादयः (३।३।३) इति केन तु नियमार्थं विज्ञायेत भविष्यतीत्यत्र गम्यादय इति । तस्मात् पूर्ववानुवर्त्तयितव्यं वर्त्तमानग्रहणम् । वर्त्तेति । आतो मनिनित्यनुवर्त्तमाने (३।२।७४) ऽन्येभ्योऽपि दृश्यन्ते इति (३।२।७५) मनिन्प्रत्ययः । नेङ् वशिष्कृती- (७।२।८) तीट्प्रतिषेधः । भस्मेति । भस् भर्त्तमनदीप्त्योः । दृशिग्रहणमित्यादि । विशिष्टप्रयोगमनुसृत्य यत्र शिष्टाः प्रयुज्यन्ते तत्र भूते प्रत्ययः कर्त्तव्यः । न तु सर्वत्रेति दृशिग्रहणेनायमर्थः प्रतिपादित इति दर्शयति ।

३ । भविष्यति गम्यादयः ।

प्रत्ययस्यैवेत्यादि । एवं हि भविष्यति गम्यादयः साधवो भवन्ति यदि प्रत्ययस्यैव भविष्यत्कालता विधीयते । अथ तु प्रत्ययस्यान्यकालता स्यान्न ते भविष्यति साधवः स्युः । तस्मात् प्रत्ययस्यैवानेन प्रकारेण भविष्यत्कालता विधीयते । ग्रामं गमीति । गमेरिनिरिति निप्रतयः (उण्, ४।४४६) । साविति (६।४।२३) दीर्घः । अन्तेनोर्भविष्यताधमर्त्ययो (२।३।७०) रिति षष्ठ्यां प्रतिषिद्धायां ग्रामशब्दात् कर्मणि द्वितीया (२।३।२) आगामीति । गमेरिनिरिति (उण्, ४।४४६) वर्त्तमान आङि णिदितीनिः (उण्, ४।४४७) । णित्वादुपधाङ्गिः । प्रस्थायीतयादि । ष्ठा गतिनिवृत्तौ । बुध बोधने । युज ममाधा । या प्रापणे । एभ्यः सुप्यजातो णिनिस्ताच्छील्य इति (३।२।७८) णिनिः । यातिनिष्ठत्योरातो युक् चिण्कृतो (७।३।३३) रिति युक् । युजयजोः कु घिण्यतो (७।३।५२) रिति कुत्वम् । भावीति । आङि णिदिदि (उण्, ४।४४७) वर्त्तमाने भुवश्चेतीनिः (उण्, ४।४४८) । णित्वादु तद्धिः । अनद्यतन उपसंख्यानमिति । किं पुनः कारणं न मिध्यति ? भविष्यतीति लृटायां निर्देशः क्रियते । तेन च लृट एव विषये भविष्यत्सामान्ये स्यात् । न भविष्यदनद्यतने । ततो लृटो न विषयः । लृटा चात्रितत्वात् । तस्माद्

नद्यतन उपसंख्यानं कर्त्तव्यम् । उपसंख्यानशब्दस्य चेह प्रतिपादनमर्थः । तत्रेदं प्रतिपादनम् । बहुलग्रहणमिहानुवर्त्तते । तेनानद्यतनेऽपि भविष्यतीति । एतं च गम्यादयो लुङ्लटोरुभयोरपि बाधकाः । अपवादत्वात् । अपवादत्वं तु येन नाप्राप्तिन्यायेन (प, ५८) । ननु च वासरूपविधिना लुङ्लटावपि प्राप्तुः । तद्विधौ भविष्यति गम्यादय इत्यनुवृत्तेः । सत्यम् । अस्यामप्यनुवृत्तौ पक्षे प्राप्तु एवेति चेत् ? नैतदस्ति । एवं ह्यनुवृत्तिरपार्थिका स्यात् ।

४ । यावत्पुरानिपातयोर्लट् ।

यावद् भुङ्क्त इति । भुजोऽनवन (१।३।६६) इतग्रात्मनेपदम् । असोरक्तोप (६।४।१११) इत्यकारलोपः । यावद् दास्यति तावद् भोक्ष्यति । यत् परिमाणमस्य तत् परिमाणमस्येति यत्तदेतिभ्यः परिमाणे वतुप् (५।२।३८) । दृग्दृशवतुष्वित्यनुवर्त्तमान (६।३।८८) आ सर्वनाम्न (६।३।८९) इत्यात्वम् । पुरा व्रजिष्यतीति । पृ पालनपूरणयोः । भ्राज भासेतग्रादिना क्तिप् (३।२।१७७) । उदोष्ठपूर्वस्येत्युच्चम् (७।१।१०२) । करणे हृतीयैकवचनम् । ननु चाव्युत्पन्नाविव यावत्पुराशब्दौ निपातौ । तौ च व्युत्पादितौ । तत्र लक्षणप्रतिपदोक्तपरिभाषयैव (प, ११४) तयोर्निपातयोर्ग्रहणं भविष्यति । तत् किमर्थं निपातग्रहणम् ? मन्दबुद्धीनां प्रतिपत्तिगौरवपरिहारार्थमित्येके । अस्याः परिभाषाया अनित्यत्वज्ञापनार्थमित्यपरे । अनित्यत्वज्ञापनस्य तु प्रयोजनमुत्तरत्र वक्ष्यते ।

५ । विभाषा कदाकर्त्तव्याः ।

कदा भोक्तेति । लट् । ननु च भविष्यतीतानुवृत्तेर्लृट् एष विषये भवितव्यम् । न लुट् । ततो लृङ्गेव पक्षे युक्त उदाहर्त्तुम् । तत् कथं लुङ्ग्युदाहृतः ? एवं मन्यते । अनद्यतने लुङ्गितत्र (३।४।१५) विभाषा कदाकर्त्तव्यैरित्यस्यानुवृत्तेर्लृटो विषये विभाषा लुटा भवितव्यमिति । कर्हि भोक्ष्यत इति । लट् । ननु च कर्हिशब्दोऽनद्यतने हिंलन्यतरस्या- (५।३।११) मित्यनद्यतने व्युत्पादितः । तदसौ यत्र प्रयुज्यते तत्रानद्यतन

एव कालः सम्भवति । तत् कुतो लुटः प्राप्तिः ? अनद्यतने लुङिति (३।३।१५) लुटैव पक्षे भवितव्यम् । नैतदस्ति । यस्माद् भोक्ष्यत इति तत् पदं भविष्यत्काल एव वर्त्तते । अनद्यतनकालावगतिसु कर्हिशब्दसन्निधाने सति वाक्याद् भवति । न च वाक्यगम्येऽर्थे लृड् भवति । तथाहि पदमिह संस्क्रियते । न च पदसंस्कारे वाक्यगम्योऽर्थ उपयुज्यते । तस्माद् भविष्यत्सामान्ये विवक्षिते लृड् भवति । भविष्यति विग्रेषेऽप्यनद्यतने विवक्षिते लुङिति ।

६ । किंवृत्ते लिप्सायाम् ।

किमो वृत्तमित्यादि । किं पुनः किमो वृत्तमित्याह वृत्तग्रहणेनेत्यादि । तदित्यनेन किंशब्दः सम्बध्यते । किमेतच्छब्दरूपं विभक्त्यन्तं वृत्तग्रहणेन प्रतीयात् । उतरडतमौ च । किंयत्तदो निर्धारणे द्वयोरिकस्य निर्धारणे उतरज् (५।३।८२) वा बहूनां जातिपरिग्रहे डतम (५।३।८३) जितेति प्रत्ययौ किंशब्दसम्बन्धनाविवेकं वृत्तग्रहणे प्रतीयात् । प्रत्ययग्रहणपरिभाषया चेह उतरडतमान्तं प्रतीयादितेऽर्थो वेदितव्यः । परिसंख्यानमिति । नियम इत्यर्थः । तेन किंतरां किंगौः किंपुरुष इत्येवमादिषु पदेषु न भवति । तेषां किंवृत्तत्वस्य परिगणनेन निरस्तत्वात् । भोजयन्तीति । हेतुमत्परान्ताल्लट् । भोजयितार इति । लुट् । लुटः प्रथमस्य डारौरस (२।४।८५) इति भे रसादेशः । रि चेति (७।४।५१) सकारलोपः । लभ्युकामः पृच्छतीति । उदाहरणेषु लिप्साया गम्यमानत्वात् ।

७ । लिप्सामानमिहो च ।

लिप्सायामिव सत्यां सम्भवति । नासत्याम् । अतो यत् लिप्सामानमिहो गम्यते तत्रावश्यं लिप्साया भवितव्यम् । तथाच पूर्वणैव मिहम् । तत् किमर्थोऽयमारम्भ इत्यत आह अकिंवृत्तार्थोऽयमारम्भ इति । यद्येवं पूर्वसूत्र एव किंवृत्तग्रहणमकृत्वा प्रत्ययो विधेयः । एवं हीदं नारम्भ्यम् भवति । नैतदस्ति । एवं हि यथा लिप्सामानमिहो गम्यमानायां किंवृत्ते चाकिंवृत्ते च भवति तथा यत्रापि लिप्सामानमिहिरहितं लिप्सामानं गम्यं तत्रापि

स्यात् । किंहुस एव तत् तत्रेथ्यते । तस्मात् पूर्वयोगे किंहुसग्रहणं कर्त्तव्यम् । तस्मिंश्च सतीदमप्यकिंहुसार्थमारब्धव्यम् । दातारं प्रोत्साहयतीति । भक्तदान-विषयेऽस्य प्रोत्साहं जनयतीत्यर्थः ।

८ । लोड्‌र्थलक्षणे च ।

प्रेषादिरिति । आदिशब्देन विधिनिमन्त्रणामन्त्रणाधीष्टादयो गम्यन्ते । आगच्छतीति । इषु गमिथमाञ्छ इति (७।३।७७) च्छत्वम् । अध्ययन-प्रेषस्येति । अध्ययनविषयः प्रेषोऽध्ययनप्रेषः । शाकपार्थिवादित्वादुत्तर-पदलोपी समासः । अथ त्वं हृन्दोऽधीष्वेति । अत्र प्रेषातिसर्गप्राप्त-कालेषु कृत्याद्येति (३।३।१६३) लोट् । स च प्रेषोऽध्ययनविषयः । तस्योपाध्यायागमनं ह्यपेक्ष्याध्ययने प्रेषतेत्यस्योपाध्यायागमनस्य प्रेषं प्रति निमित्तभावः ।

९ । लिङ्‌ चोङ्‌मौहर्त्तिके ।

निपातनात् समास इत्यादि । जङ्‌मौहर्त्तिकशब्दस्योच्चारणमेव निपात-नम् । जङ्‌ मुहर्त्तादिति विगृह्यास्मादेव निपातनात् समासः । ततो बह्वचोऽन्तोदात्तादिति (४।३।८७) ठञ् । तत उत्तरपदवृद्धिः । (B) सा ह्यत एव निपातनात् । भविष्यतः प्रकृतत्वात् तस्यैवोङ्‌मौहर्त्तिकशब्दग्रहणं विशेषणं विज्ञायत इत्याह भविष्यतश्चेतदित्यादि । जङ्‌मौहर्त्तिकशब्दश्चायं वर्त्तमानस्य प्रत्यासन्ने वर्त्तते । जङ्‌मौहर्त्तिके वर्त्तमानसमीप इत्यर्थः । आगच्छेदिति । यासुट् । अतो येय (७।२।८०) इतीयादेशः । आद्‌ गुणः (६।१।८०) । लोपो व्योर्वलीति (६।१।६६) यकारस्य लोपः । लिङ्‌ः सलोपोऽनन्त्यस्येति (७।२।७८) सकारस्य ।

१० । तुमुगुलौ क्रियायां क्रियार्थायाम् ।

भिन्निथ इतरस्य जटा इति । लट् । अनुदात्तेत्त्वादात्मनेपदम् । उत्सम-पुरुषैकवचनम् । इट् । टेरेत्वम् । अतो गुणे (६।१।७८) । पररूप-

त्वम् । अत्रास्ति भिन्नक्रियार्थमुपपदं जटाशब्दः । नतु जटाशब्दः क्रिया-
वचनः । जटानां द्रव्यत्वात् । धावतस्ते पतिष्यति दण्ड इति । धावु
गतिशुद्धोः । लट् । तस्य शब्दादेशः । षष्ठ्यकवचनम् । अथवा स्र गता-
वित्यस्य पात्रादि (७।३।७८) सूत्रेण धावादेशः । अस्यच धावतिक्रियोप-
पदम् । नतु क्रियार्थः । अर्थशब्दो ह्ययं प्रयोजनवचनः । यच्च यदुद्दिश्य-
प्रवर्तते तत् तस्य प्रयोजनं भवति । नचासौ दण्डपतनमुद्दिश्य धावति ।
किं तर्हि ? कार्यान्तरार्थम् । अथेत्यादि चोद्यम् । सामान्येन विहित
एवेति । भविष्यत्यन्यत्र च काले क्रियायां क्रियार्थायामुपपदेऽन्यत्र चाविशेषेण
विधानात् । लटेत्यादि परिहारः । लट् शेषे चेति (३।३।१३) लटं
वक्ष्यति । तेन विशेषविहितेन लट् बाध्यते । तस्मा भूत् तस्य बाधेति
पुनरिह विधीयते । अथ तुमुन् क्रियार्थापपदेन बाध्यत इत्येतत् कस्मा-
न्नोक्तम् । भिन्नार्थत्वात् । नहि भिन्नार्थयोर्बाध्यबाधकभावो भवति । भिन्नार्थो
च ण्वुल्तुमुनौ । तथाहि कर्त्तरि ण्वल् । तुमुन् पुनर्भावे । कथं ज्ञायते ?
तुमर्थं सेमेनेत्यत्र (३।४।८) तुमर्थग्रहणात् । यदि तुमन् कर्त्तरि कृदि-
त्यतो (३।४।६७) वचनात् कर्त्तरि स्यात् ततः सेसेन्प्रभृतयोऽपि तत्रैव भविष्य-
न्तीति तुमर्थग्रहणं न कुर्यात् । कृतवाञ्छ । ततन्तुमर्थग्रहणादवसीयते
तुमुन् कर्त्तरि न भवति । नचान्यार्थां निर्दिश्यते । तत्रानिर्दिष्टार्थाः प्रत्ययाः
स्वार्थं भवन्तीति भाव एव तुमुन् भवतीति विज्ञायते । यदुक्तं लट्
क्रियार्थापपदेन बाध्यत इति तद् विघटयितुमाह वासरूपविधिनेत्यादि ।
एवं तर्हीत्यादि । एतेन ज्ञापकार्थतां ण्वुल्विधानस्याचष्टे । यदि हि
क्रियायामुपपदे क्रियार्थायां वासरूपेण लजादयः स्युर्ण्वुल्पि लजार्थाभि-
धायित्वाद् वासरूपविधिना भविष्यतीति पुनरिह तत्र विदध्यात् । विहित-
वाञ्छ । ततस्तेन ण्वुल्विधानेनास्मिन् विपर्ये वासरूपेण लजादयो न भवन्ती-
त्येषोऽर्थो विज्ञाप्यते । तनेत्यादिना ज्ञापनस्य प्रयोजनं दर्शयति । कर्त्तन्ति ।
लच् । विक्षिप इति । इगुपधज्ञाप्रोक्तिरः कः (३।१।१३५) । तुमुनो नकार
आबुदात्तार्थः । उकार उच्चारणार्थः । ण्वुलो लकारो लिति प्रत्ययात्
पूर्वस्योदात्तार्थः । लकारो वृद्धार्थः ।

११ । भाववचनाश्च ।

भाववचना इति । ब्रुवन्तीति वचनाः । बहुलवचनात् कर्त्तरि ल्युट् । भावस्य वचना भाववचनाः । भाववचनत्वं पुनस्तेषां भावाधिकारे विधानादिति दर्शयितुमाह भाव इति प्रकृत्येत्यादि । प्रकृत्याधिकृत्येत्यर्थः । घञादय इति । आदिशब्देनाजबादीनां ग्रहणम् । किमर्थमिदमित्यादि चोद्यम् । क्रियार्थोपपदे विहितेनेत्यादि परिहारः । स्यादेतत् । वासरूपविधिना ते भविष्यन्ति । अत आह वासरूपविधिश्च नास्तीत्युक्तमिति । एतच्च पूर्वसूत्र उक्तम् । अथेत्यादि । भाव इत्येतावदुक्तव्यम् । एवं ह्युच्यमाने सतीदमेव घञादीनां विधायकं स्यात् । ततश्च ते धातुमात्रादविशेषेण प्रसज्येरन् । विशेषानुपादानात् । वचनग्रहणादयमर्थो लभ्यते भावे ये विहिताः प्रत्यया स्ते तथा भवन्ति यथा भावस्य वाचका भवन्तीति । यथा च ते भावस्य वाचका भवन्ति तथा प्रश्नपूर्वकं दर्शयितुमाह कथञ्चेत्यादिना । नासामञ्जस्येनेति । न व्यतिकरेण । नानियमनेत्यर्थः । तत्र केचिदाहुर्वचनग्रहणादयेरेव विधिवाक्यैर्भावं एषां विधानं तेरेव क्रियायामुपपदे क्रियार्थायां भवन्ति । एवञ्च ते वाचका भवन्ति । नान्यथेति । अन्ये त्वाहुरेतदेव सूत्रं विधायकम् । वचनग्रहणसामर्थ्यात् । अनेनापि तथैषां विधानं भवति यथा स्वैर्विधिवाक्यैः । यद्वि भावे हि तद्विधिर्नान्यस्मिन्नपि विषये भविष्यति । तत् तस्मात् पुनर्विधोयत इति ।

१२ । अण् कर्मणि च ।

कर्मण्यस्मित्यादि । तुमुण्श्वुलावित्यादि सूत्रे (३।३।१०) ज्ञापितमेतद् वासरूपविधिरिह नास्तीति । तेन यद्यपि विशेषेणाण् विहितस्तथापि वासरूपविधेरभावात् क्रियार्थोपपदे न श्वुला बाधितः । तस्मात् पुनर्विधीयते । सोऽपवादत्वाण्श्वुलं बाधत इति । नाप्राप्ते श्वुलीतरस्यारब्धत्वात् । विशेषविहितत्वाच्च । कादीनिति । बाधत इति सम्बन्धः । आदिशब्देन टगादीनां ग्रहणम् । तेनापवादविषयेऽपि भवतीति । अपवादाः सामान्यविहितस्याणः कादयः । तद्विषयेऽपि भवति । अण् कर्मणि चेत्तस्याऽना-

कारान्तक्रियोपपदोऽवकाशः काण्डलावो व्रजतीति । आतोऽनुपसर्गे क
(३।२।३) इत्यस्याकारान्तः क्रियोपपदोऽवकाशो गोद इति । इह ह्युभयं
प्राप्नोति गोदायो व्रजतीति । परत्वादण् भवति । तथा गापोऽष्टमि- (३।२।८)
त्यस्यावकाशः सुरापः शीधुपः । अणः स एव । इहोभयं प्राप्नोति सुरापयो
व्रजति शीधुपायो व्रजतीति ।

१३ । लृट् कृषे च ।

चकारादित्यादि । एतेन क्रियायां क्रियार्थायामित्यस्यानुकर्षणार्थश्चकार
इति दर्शयति । करिष्यामीति । ऋदुधनोः स्य इतीट् (७।२।७०) ।

१४ । लृट्ः सदा ।

सत्संज्ञाविति । तौ सदिति (३।२।११७) संज्ञाविहितत्वाच्छ्लशानर्चो
सत्संज्ञकौ । कथं पुनर्लृट्ः श्लशानर्चो भवत इत्याह अथप्रथमासमानाधि-
करणेत्यादि । प्रथमासमानाधिकरणे विकल्पेन यथा लृट्ः श्लशानर्चो
तथा लृटोऽपि व्यवस्थितविभाषया सत्संज्ञकौ भवतः । अथप्रथमासमानाधि-
करणादिषु नित्यं भवतः । करिष्यन्तं पश्य । करिष्यमाणं पश्य । हे
करिष्यन् हे करिष्यमाण । अर्जयिष्यन् वसति । करिष्यर्हतिः करिष्यमाण-
भक्तिः । करिष्यद्रूपः करिष्यमाणरूप इत्यथप्रथमासमानाधिकरणे । प्रथमा-
समानाधिकरणे तु विकल्पः । करिष्यति देवदत्तः करिष्यन् देवदत्तः ।
करिष्यते देवदत्तः करिष्यमाणो देवदत्त इति । लृङिति वर्तमाने पुनर्लृङ्यङ्गं
स्थानिनिर्देशार्थम् । इतरथा हि प्रत्ययान्तरत्वं सत्संज्ञकयोर्विज्ञायेत । लृण्-
मात्रस्य यथा स्यादित्येवमर्थं वा । तेन योऽनद्यतने लृट् तस्यापि भवतः
श्लोऽग्नीनाधास्यमानेनेति । अभिज्ञावचने लृङित्यस्य (३।३।११२) न भवतः ।
भविष्यतीत्यधिकारात् । अस्य च भविष्यन्कालविहितत्वात् । अनद्यतने
पुनर्लृङुत्तरसूत्रेऽनद्यतन इति योगविभागाद् भवतीति वेदितव्यम् । लृट्-
ष्टकारष्टेरेत्त्वार्थः । ऋकारः स्यतामी लृलुटो (३।३।३३) रित्यत्र विशेषणार्थः ।

१५ । अनद्यतने लृट् ।

अनद्यतन इति बहुव्रीहिनिर्देश इति । अथ भावो नास्यास्मिन्नित्यनद्य-

तनः । तेनेत्यादिना बहुव्रीहिसमासाश्रयणस्य फलं दर्शयति । एतच्चानद्य-
तने लुङित्यत्र (३।२।१११) व्याख्यातप्रायमिति तत एवावगन्तव्यम् । अद्य
श्लो वा गमिष्यतीति । अद्य श्वश्च गमिष्यतीत्यर्थः । परिदेवन इत्यादि ।
भविष्यदनद्यतने लुङ्ङक्तो भविष्यत्सामान्ये न प्राप्नोति । इष्यते च । एतदर्थ-
मिदमुच्यते । परिदेवनमनुशोचनम् । श्वस्तनीति । लुट् इयमन्याचार्यसंज्ञा ।
वक्तव्येति । व्याख्येया । तत्रेदं व्याख्यानम् । लुट् केषु चेत्यत (३।३।१३)
श्चकारोऽनुवर्तते । स चानुक्तसमुच्चयार्थः । ततः परिदेवने श्वस्तनी भविष्यत्यर्थं
भविष्यतीति । अन्यस्त्वयं नु कदा गन्तेत्यादावनद्यतन एव काले लुङिति
दर्शयन्नाह पदमन्वाख्यायते व्याकरणे च । तच्च पदं गन्तेत्यादिकमनद्यतन
एव वर्तते । तस्य यदाऽनद्यतने भविष्यत्सामान्ये वा वृत्तिः सार्थात्
प्रकरणाद्वा भवतीति वाक्यार्थेऽवतिष्ठते । न च वाक्यार्थः पदसंस्कारस्य
निमित्तम् । किं तर्हि ? पदार्थः । तस्मादनद्यतने लुङित्वेव सिद्धमिति ।
अनेन तु न्यायेन परिदेवने श्वस्तनीत्यादि सम्यगेतत् । लुटोऽपि
टकारष्टरेत्त्वार्थः । उकारो लुटः प्रथमस्य डारौरस इति (३।४।८५)
विशेषणार्थः ।

१६ । पदरुजविशस्पृशो घञ् ।

पदेष्वुन्तचोरपवादो घञ् विधीयते । रुजिविशिभ्यामिगुपधलक्षणस्य
कस्य । स्पृशश्च पचाद्यच्च । पाद इति । अत उपधाया (३।२।११६) इति
वृत्तिः । यद्येवं पदमिति न सिध्यति । नतु खलु न सिध्यति । अनुदात्तं
पदमिकवर्जं (६।१।१५८) मिति निपातनात् । स्पृश उपताप इति वक्तव्य-
मिति । उपतापो रोगः । तत्र स्पृशेर्घञ् भवतीत्येतदर्थरूपं व्याख्येय-
मित्यर्थः । तत्रेदं व्याख्यानम् । लुटः सहेत्यतो (३।३।१४) वायङ्मननु-
वर्तते । सा च व्यवस्थितविभाषा । तेन स्पृशेरुपताप एव कर्त्तरि भवति ।
मान्यत्वेति । स्वरे विशेष इति । अचि हि सत्यन्तोदात्तत्वम् भवति ।
घञि तु पदस्याद्युदात्तत्वं स्यात् । घञो जकारो वृद्धार्थः । आद्युदात्तार्थश्च ।
जकारो जजोः कुञ्जिगर्तो (७।३।५२) रिति कुत्वार्थः ।

१७ । स स्थिर ।

सर्त्तुर्धातोरिति । स गतावित्यस्माद् धातोः । स्थिर कर्त्तरीति । एतेन स्थिरग्रहणं प्रत्ययार्थस्य कर्त्तुर्विशेषणं न तूपपदमिति दर्शयति । घञ् प्रतय्यो भवतीति । तृजाद्यपवादः । कः पुनरयं स्थिरो नामेतद्ग्राह स्थिर इति कालान्तरस्थायीतयादि । तत्रैवोपपत्तिमाह स चिरमितयादि । सर्त्तुर्धातोर्गतिरर्थः । स च कालान्तरस्थायिन एव कर्त्तुः सम्भवति । नात्मलाभसमनन्तरनार्गनः । तस्मात् कालान्तरस्थाय्येव गतिर्धात्वर्थस्य कर्त्ता युज्यत इत्येवेह स्थिरशब्देनोच्यते । यदि कालान्तरस्थायिन एव गतिः सम्भवति स्थिरग्रहणमनर्थकम् । नह्यस्थिरः सत्त्वर्थस्य कर्त्ता उपपद्यते । नानर्थकम् । प्रकर्षेण यः सरति तत्र कर्त्तरि प्रतय्यो यथा स्यादित्येवमर्थत्वात् । अतएव स चिरं तिष्ठन् कालान्तरं सरतीति तस्मात् चिरग्रहणं कृतम् । चन्दनसार इति । पृष्ठीममामः । व्याधिमत्स्यवलेष्विति वक्तव्यमिति । अस्थिरार्थोऽयमारभः । एषु व्याध्यादिषु त्रिष्वपि घञ् भवतीत्येतदर्थरूपं व्याख्येयमित्यर्थः । व्याख्यानं त्विहापि चकारानुवृत्तिमाश्रित्य कर्त्तव्यम् । अतीसार इति । उपसर्गस्य घञमनुष्ये बहुलमिति (६।३।१२२) दीर्घत्वम् ।

१८ । भावे ।

राग इति । रञ्जेथ (६।४।२६) घञि च भावकरणयो (६।४।२७) रितानुनामिकलोपः । ननु च भाव इति भवतिनायं घञन्तेन निर्देशः क्रियत इति भवतिविषय एव प्रतय्यार्थनिर्देशः कृतो भवति । ततश्च भवते र्यं भावस्तस्मिन्नेव वाच्ये प्रतय्यः स्यात् । स च भवतेरेवोत्पद्यमानेन प्रतयेन शक्योऽभिधातुम् । अतस्तत्र एव प्रतयेन भवितव्यम् । तत् कथं पाकस्यागो राग इति पचादिभ्यो भवति ? अत आह क्रियासामान्यवाचीत्यादि । क्रियासामान्यं हि सर्वं धात्वर्थानुगतं भवतेरर्थः । तेन क्रियासामान्यवाचिनार्थनिर्देशः क्रियमाणः सर्वधातुविषयः कृतो भवति । अतः पचादिभ्योऽपि प्रत्ययो भवतीत्यभिप्रायः । ननु धात्वर्थः पूर्वापरीभृतोऽपरिनिष्पन्नः । ततो यदि तत्र वाच्यं प्रत्ययो भवति

तस्यासत्त्वभूतत्वाल्लिङ्गसंख्याभ्याम् प्रत्ययार्थस्य सम्बन्धो न सिध्यति । तच्च
 आह धात्वर्थश्चेत्यादि । एवकारः प्रत्ययव्यवच्छेदार्थः । धातुनैवोच्यते
 धात्वर्थी नतु प्रत्ययेन । कथं तर्हि घञादयो विधीयन्त इत्यत आह
 यस्तस्येत्यादि । तस्य धात्वर्थस्य सिद्धता निष्पन्नता नाम यो धर्मस्तत्र घञादयः
 प्रत्यया विधीयन्ते । ततो युक्तः प्रत्ययार्थस्य लिङ्गसंख्यायोगः । तस्य यो
 धर्मस्तस्य सत्त्वभूतत्वादित्यर्थः । भाव इति । इह पुलिङ्गेनायं निर्देश
 एकवचनेन च । तेन पुलिङ्ग एव भाव एकवचन एव प्रतययाः स्युः । न
 लिङ्गान्तरयुक्ते नापि वचनान्तरे । एवञ्च सति स्त्रियां क्तिन्नितप्रत्न (३।३।८४)
 भावे स्त्रियामिति चेतयोः सामानाधिकरण्यं नोपपद्यते । वैयधिकरण्यं हि
 स्यात् । ततः स्त्रियां भावे क्तिन्प्रतययो न स्यात् । अर्थान्तर एव कर्मादी
 स्यात् । भावे च पुलिङ्गे पाकीं पाका इत्यत्रैकवचनं स्यात् । यथाजातीयकं
 ह्यर्थमुपादातुं समर्था भावशब्दस्तथाजातीयकेऽर्थे प्रतयेन युक्तं भवितुं
 नान्यत्वेतत्त आह पुलिङ्गमेकवचनञ्चात्र न तन्त्रमिति । सर्वलिङ्गसंख्या
 सम्बन्धयोग्यम् प्रातिपदिकार्थसामान्यनिमित्तं प्रतयनिमित्तत्वेनोपादीयते ।
 तदेव प्रधानम् । न लिङ्गं नापि वचनम् । तत्र प्रातिपदिकार्थसामान्यं विना
 लिङ्गवचनाभ्यां न शक्यं निर्देष्टुमिति नान्तरीयकत्वात् (C) तयोरुपादानम् ।
 प्रतीतिं तु तस्मिन् प्रातिपदिकार्थसामान्यचरितार्थत्वाल्लिङ्गवचने परित्यज्येते ।
 यथा पलालादयो धान्यार्थमुपात्ताश्चरितार्थाः कार्यपरिसमाप्ती । अन्यत्र तु
 त्यज्यन्ते । तद्वत् । तस्माल्लिङ्गान्तरे च प्रतयया भवन्तेव । पक्तिरिति । भावे स्त्रियां
 क्तिन् (३।३।८४) । पक्तमिति । नपुंसके भावे क्तः (३।३।११४) । पचनमिति ।
 ल्युट् चेति (३।३।११५) लुट् । अत्रापि यदि भावे पुलिङ्गस्तत्त्वं स्यात् ततो
 भावनपुंसकशब्दयोः सामानाधिकरण्यानुपपत्तेर्वैयधिकरण्यं स्यात् । ततश्च
 भावे नपुंसके लुण् न स्यात् । अर्थान्तर एव तु स्यात् । भावे च पुलिङ्गे
 पचनमित्यस्य तुल्यत्वाच्चोदपरिहारस्योपन्यासः । अन्यथा ह्यन्यदेव भावग्रहण-

(C) “अन्तरशब्दो गहादिषु पठ्यते । स च विनार्थं वर्तते । अन्तरं भवमन्तरीयम् । तत्र नञ्समासं
 कृते पृषोदरादित्यादं भाष्यकारवचनप्रामाण्यात् नान्नोपाभावः । ततः स्वायं कम्प्रत्ययः ।” इति (३।३।१८
 भाष्यप्रदीपे) केयटः ।

मधिकृत्य सुगुटो विधानादिदमिहानुपन्यसनीयमेव स्यात् । पाकावित्यादिकं वचनान्तरे भावप्रत्ययस्योदाहरणम्

१६ । अकर्त्तरि च कारके संज्ञायाम् ।

प्रास इति । असु जेपणे । प्रमेव इति । विवु तन्तुमन्तानि । उभय-
त्राप्यत्र कर्मणि घञ् । आहार इति । हृज् हरणे । मधुराहार इति ।
कर्मधारयः । षष्ठीतत्पुरुषो वा । मेष इति । मिष स्पृष्टायाम् । पचाद्यच् ।
कर्त्तव्य इति । कर्मणि तव्यः । चकारः संज्ञाव्यभिचारार्थ इति । चकारोऽयं
भिन्नक्रमः संज्ञायामितप्रस्थानन्तरं द्रष्टव्यः । तदनेन चार्थो द्योतयते ।
संज्ञायाच्चेति चार्थं द्योतयन्नसौ संज्ञाव्यभिवाराय भवति । तेनासंज्ञायामपि
च भवति । यद्येवं संज्ञाग्रहणमकृत्वा सामान्येनैव प्रतयो विधेयः ।
तत्रायमप्यर्थः । संज्ञाव्यभिचारार्थश्चकारो न कर्त्तव्यो भवति । सतप्रमेतत् ।
तथापि बाहुल्येन संज्ञायां भवति । असंज्ञायां तु कचिदेवेत्यमर्थं
सूचयितुं संज्ञाग्रहणं कृतम् । दीयत इति दायः । कर्मणि घञ् ।
पूर्ववद् युक् । लाभ इति । कर्मण्येव घञ् । कारकग्रहणमित्यादि ।
पर्युदामे ह्यकर्त्तरीत्युक्ते कारकग्रहणमन्तरेणापि नञिव युक्तन्यायेन (प, ७५)
कर्त्तुरन्यत्र तादृशं कारक एव कर्मादां प्रतीतिर्भवति यथाऽब्राह्मण इति
ब्राह्मणसदृशं क्षत्रियादौ । तस्मात् पर्युदामे विनापि कारकग्रहणेन कारक एव
प्रतयो लभ्यत इति कारकग्रहणं न कर्त्तव्यम् । प्रमज्यप्रतिषेधे तु
कर्त्तव्यम् । तत्र हि क्रियाप्रतिषेधमात्रं प्रतीयते । न सदृशं वस्त्वन्तरम् ।
तत्र यद्यकर्त्तरि संज्ञायामित्येतावदुच्येत कर्त्तरि न भवतीत्येषोऽर्थः प्रतीयेत ।
एवञ्च विधायकस्य वाक्यान्तरस्याभावात् कर्मादिषु प्रत्ययो न स्यात् । क
तर्हि स्यात् ? अनिर्दिष्टार्थाः प्रतयाः स्वार्थं भवन्तीति स्वार्थं । ननु च
विहितः स्वार्थं पूर्वेणैव । नैतदस्ति ; धात्वर्थस्य हि मिद्वता नाम यो धर्म-
स्तत्र घञादयो विधीयन्त इत्युक्तम् । तस्मात् प्रमज्यप्रतिषेधे कारकग्रहणं
कर्त्तव्यम् । यदि हि पर्युदामे कारकग्रहणमन्तरेणापि सिध्यति स एवा-
श्रयिष्यते । तत् किमर्थं कारकग्रहणं क्रियत इत्यत आह तत् क्रियत

इत्यादि । यदि तर्हि पर्युदास एवैष नञ्समासः स्यात् कारकग्रहण-
मनर्थकं स्यात् । विनापि हि तेन कारक एव प्रतयो लभ्यते । प्रसज्य-
प्रतिषेधे तु सति कारकग्रहणमर्थवद् भवति । नहि तत्र विनापि तेन कारके
प्रतयो लभ्यते । इदञ्चानन्तरमेव प्रतिपादितम् । तस्मात् कारकग्रहणेन
प्रसज्यप्रतिषेधेऽपि समासोऽस्तीति ज्ञाप्यते । तेनादेव उपदेशेऽश्रितौ तत्र
(६।१।४५) प्रसज्यप्रतिषेधे समासो लभ्यते । ततश्च यदुक्तमनैमित्तिकमात्वं
श्रिति प्रतिषेध इति तदुपपन्नं भवति । किं पुनः कारणं तत्र प्रसज्यप्रतिषेध
आश्रीयते ? प्रागेव प्रत्ययोत्पत्तेरनिमित्तक आत्वे कृते सुखः सुख इत्यात-
श्चोपसर्ग इति (३।१।१३६) को यथा स्यात् । पर्युदासे तु तत्राश्रीयमाणे
श्रितोऽन्यत्र त्रजादौ प्रतये परभूत आत्वेन भवितव्यम् । ततश्च ग्लायति-
प्रभृतिभ्य आकारान्तलक्षणः प्रतयो न स्यात् । ननु चाचार्यप्रवृत्ति-
ज्ञापयति भवत्येजन्तेभ्य आकारान्तलक्षणः प्रतय इति । यदयं कबाधनार्थं
ज्ञापकादेजन्तस्याकारान्तलक्षणः प्रतयः सिध्यते । नैतदस्ति । कर्मोप-
पदविषयमेवैतज् ज्ञापकं विज्ञायते । तस्मादश्रितौ तत्र प्रसज्यप्रतिषेध
एवाश्रयितुं युक्तः । तस्य चास्तित्वमिह कारकग्रहणेन ज्ञाप्यते । किं पुनः
कारणं प्रसज्यप्रतिषेधो न सिध्यति यत स्तदस्तित्वज्ञापनं प्रतिपन्नं क्रियते ?
असामर्थ्यं कारणम् । सामर्थ्यं हि सति समासेन भवितव्यम् । नच तत्
प्रसज्यप्रतिषेधे । तथाहि तत्र नञ् क्रियया सम्बद्धः । नोत्तरपदेन ।

२० । परिमाणाख्यायां सर्व्वेभ्यः ।

एकस्तण्डुलनिश्चाय इति । ग्रहणद्वनिश्चिगमश्चेत्यपि (३।३।५८) प्राप्ते
घञ् । द्वौ शूर्पनिष्ठावाविति । अत्रापि ऋदोरबिल्येऽपि (३।३।५७) प्राप्ते ।
इदुदुपधस्य चाप्रत्ययस्येति (८।३।४१) विसर्जनीयस्य षत्वम् । द्वौ काराविति ।
कृ विधेपि । ननु च द्वौ शूर्पनिष्ठावावितत्र निरर्थोः पूषो (३।३।२८)
रितत्रनेन घञ् सिद्धः । तत् किमर्थमिदमिहोक्तम् । एवं मन्यते । अन्यार्थे
सर्व्वग्रहे क्रियमाणे परिमाणाख्यायां वाऽन्यत्रैव सिद्धम् । निष्पूर्वा-

दपि ह्यप्रतयो युक्तः । निरभ्योः पूर्योः रितस्य (३।३।२८) तु यच्च परिमाणाख्या न गम्यते सोऽवकाश इति । कः पुनस्तेन वानेन वा घञि सति विशेषः ? को न्यायो वाख्यायते ? न कश्चित् । ननु च धातोरिति सामान्यमधिकृतम् । न धातुविशेष इति । अन्तरेणापि सर्वग्रहणं धातुमात्राद् घञ् भविष्यति । तत् किमर्थं सर्वग्रहणमित्याह सर्वग्रहणमित्यादि । किं पुनः कारणमसति सर्वग्रहणेऽपो बाधा न सिध्यतीत्याह पुरस्तादित्यादि । पुरस्तादपवादा अनन्तरान् विधीन् बाधन्ते नोत्तरानिति । सति सर्वग्रहणे घञयमनन्तरमचमेव बाधते नापम् । सर्वग्रहणे तु सत्यपमपि बाधते । तस्मादपोऽपि बाधा यथा स्यादिति सर्वग्रहणम् । ननु च परिमाणशब्दोऽयं प्रत्यादिषु रुद्धो न संख्यायाम् । तत् कथं परिमाणाख्यायां प्रत्ययो विधीयमान एकस्तण्डुलनिश्चाय इत्यादौ संख्यायां गम्यमानायां भवतीत्यत आह आख्याग्रहणमित्यादि । आख्याग्रहणमिह रुद्धेर्निरासस्यागो यथा स्यादित्येवमर्थे कृतम् । तेन रुद्धौ त्यक्तायां संख्यापि गृह्यते । आख्याग्रहणसामर्थ्याच्च परिमाणशब्दः क्रियाशब्दो जायते । परिमीयते परिच्छिद्यते येन तत् परिमाणम् । संख्यायापि च परिमीयत इति परिमाणम् । अतो युक्तं तस्यापि ग्रहणम् । यदि सर्वग्रहणात् परमप्यपं घञ् बाधते स्त्रीप्रत्ययानपि बाधेतेत्यत आह घञनुक्रमणमित्यादि । अजपोर्विषये यद् घञन्तं तस्यानुक्रमणं विधानम् । तस्मादजपावेव घञा बाध्येत इत्यभिप्रायः । अतएवाह स्त्रीप्रत्ययास्तु न बाध्यन्त इति । कुतः पुनरयमर्थो लभ्यते ? सर्वेभ्य इति पञ्चम्यन्तेन निर्देशात् । पञ्चम्यन्तनिर्देशे हि सर्वशब्दो धातुममानाधिकरणो विज्ञायते । तेन प्रकृत्याश्रयस्यापवादस्य सर्वग्रहणाद् बाधा भवति । नार्थाश्रयस्य । यदि त्वर्थाश्रयोऽप्यपवादो बाधितुमिष्टः स्यात् तदा सर्वस्मिन्निति सर्वशब्दं सप्तम्यन्तमुच्चारयेत् । एका तिलोच्छ्रितिरिति ।' अत्र उतपूर्वात् स्त्रियां क्तिन् । स्तोः शुना श्रुरिति (८।४।४०) चुत्वम् । शब्दोऽटीति (८।४।६३) ण्वत्वम् । दारजारावित्यादि । दारजारशब्दो निपात्येत । किमत्र निपात्येत ? इ विदारणे जृष् वयोहानौ । आभ्यां हेतुमन्तराभ्यां कर्त्तरि ढजादिषु प्राप्तेषु घञि णितुक् । ननु च षेरनिटीति (६।४।५१) णिलोपे हि सति

जनीजृप्कसुरञ्जोऽमन्ताश्चेति (ग, सू, १८८) मित्संज्ञायां सत्यां णिलोपे क्तेऽपि प्रतयलक्षणेन जीर्यतेर्मितां ऋस्त्वत्वं प्रसज्यते । अस्तु तर्हि मितां ऋस्त्वम् । पुनर्घञाश्रया वृद्धिर्भविष्यतीति चेदयुक्तमेतत् । नहि घञाश्रया वृद्धिः प्राप्नोति । अचः परस्मिन् पूर्वविधाविति (१।१।५७) स्थानिवद्भावे सति णिच्चा व्यवहितत्वात् । लुकि तु सति तस्यापरनिमित्तत्वादसति स्थानिवद्भावे घञमाश्रित्य वृद्धिर्भवति । न च प्रतयलक्षणेन ऋस्त्वत्वं प्रसज्यते । न लुमताङ्गस्येति (१।१।६३) प्रतयलक्षणप्रतिषेधात् । तस्मात्तु वक्तव्यः ।

२१ । डङश्च ।

अचोऽपवाद इति । एरजिति (३।३।५६) प्राप्तस्योत्तरस्यापीवर्णान्ताद् घञ् विधीयमानो ऽच एवापवादो वेदितव्यः । अध्याय इति । कर्मणि घञ् । तदन्ताच्च वा ङीषिति । योऽयमपादाने घञ् तदन्तान् ङीष् प्रतिपाद्यः । तत्रेदं प्रतिपादनम् । वोतो गुणवचनादितरत्र (४।१।४४) वेति योगविभागः कर्त्तव्यः । तेनापादाने स्त्रियामिङो यो घञ् विहितस्तदन्तान् ङीष् भविष्यतीति । यदा च पुंयोगो न विवक्ष्यते तदा ङीष् प्रतिपाद्यः । यदा तूपाध्यायस्य स्त्रीति पुंयोगो विवक्ष्यते तदा पुंयोगादाख्याया (४।१।४८) मित्वेव ङीष् सिद्धः । उपेत्याधीयतेऽस्या उपाध्यायी । शृ वायुवर्णनिवृत्तेऽस्ति । शृ हिंसायाम् । अस्माद्वायादिषु वाचेषु घञ् प्रतिपाद्यः । प्रतिपादनं तु तमेव चकारमनुक्तसमुच्चयार्थं कृत्यलुपटो बहुल (३।३।११३) मिति बहुलग्रहणं वाश्रित्य कर्त्तव्यम् । निवृत्तं निवारणम् । शीतादिदुःखोपशम हेतुर्निवारणमुच्यते । अकृतनीशार इति । अकृतशीतनिवारण इतरर्थः । पूर्ववदुपसर्गस्य दीर्घत्वम् ।

२२ । उपसर्गे रुवः ।

अपोऽपवाद इति । ऋदोरिति (३।३।५७) प्राप्तस्य । उत्तरसूत्रेणाप्यु-
वर्णान्ताद् घञ् विधीयमानोऽप एवापवादो वेदितव्यः ।

२३ । समि युद्रुदुवः ।

२४ । श्रिणीभुवोऽनुपसर्गे ।

अनुपसर्गेभ्य इति । अविद्यमान उपसर्ग एषामिति बहुव्रीहिः । अनुपसर्गेभ्य इति । पञ्चम्यन्तेन विवरणं कुर्वन् सूत्रेऽनुपसर्ग इति सुव्यत्ययेन पञ्चम्यर्थ एषा सप्तमीति दर्शयति । कथं प्रभावो राज्ञ इति । अनुपसर्ग-वचनादिह प्रशब्द उपसर्ग उपपदे न भवितव्यमिति भावः । कथं नयो राज्ञ इति । अनुपसर्गाद् घञात् भवितव्यमिति मन्यते ।

२५ । वौ क्षुश्रुवः ।

विज्ञाव इति । टुक्षु शब्दे ।

२६ । अवोदोर्नियः ।

उन्नाय इति । यरोऽनुनासिकेऽनुनासिकी वेति (८।४।४५) वानु-नासिकः । कश्चमुन्नयः पदार्थानामिति । उच्छब्दोपपदत्वाद् घञात् भवि-तव्यमित्यभिप्रायः ।

२७ । प्रे द्रुसुसुवः ।

२८ । निरभ्योः पूत्वोः ।

सामान्येन ग्रहणमिति । विशेषानुपादानात् । यथासंख्यमुपसर्गसम्बन्ध इति । निसोपसर्गेण पुवः सम्बन्धः । अभिना लूजः । ननु च पूष्पुङ् लूजस्त्रयो धातवः । उपसर्गौ द्वौ । अतो वैषम्याद् यथासंख्येन न भवि-तव्यम् । पूरूपमुत्सृष्टानुबन्धसामान्यमेकमेव । ततो नास्ति वैषम्यमित्यदोषः ।

२९ । उत्र्योः ।

ऋदोरिति (३।३।५७) प्राप्तस्यायमपवादः । उत्तरत्रापि ऋकारान्ताद् वष् विधीयमानोऽप एवापवाटो वेदितव्यः । इयोरपि ग्रहणमिति । विशेषानु-पादानात् ।

३० । कृ धान्ये ।

धान्यमिह प्रकृत्यर्थो वा स्यात् प्रत्ययार्थो वा स्यात् ? प्रकृत्यर्थस्तावन्नोप-
पद्यते । धान्यस्य द्रव्यत्वात् । धातोश्च क्रियावाचित्वात् । प्रत्ययार्थस्तूप-
पद्यते धान्यम् । किन्तु प्रत्ययेनाभिहितत्वादुत्कारो धान्यस्येति धान्यशब्दस्य
प्रयोगो न प्राप्नोति । अथापि प्रयोगः स्यादेवमपि प्रत्ययार्थेऽन्तर्भूतत्वाद्
षष्ठी नोपपद्यत उत्कारो धान्यस्येति । सामानाधिकरण्यमेव प्रत्ययान्तेन
स्यात् । एवं हि प्रत्ययार्थो भवति यदि प्रत्ययान्तेन सामानाधिकरण्यं भवति
यथा दृतिहरिः पशुरिति । तस्मान्नेदम् प्रत्ययार्थो नापि प्रकृत्यर्थः । अपि
तु प्रकृत्यर्थविशेषणमिति मत्वाह धान्यविषयश्चेत्यादि । विक्षेपार्थस्येति । कृ
विक्षेप इत्यस्य । न हिंसार्थस्येति । कृ हिंसायामित्यस्य ग्रहणं न भवति ।
किं कारणमित्याह अनभिधानादिति । शब्दशक्तिसाभाव्यादुत्कारनिंकार-
शब्दाभ्यां धान्यविषयो विक्षेप एवाभिधीयते । न हिंसा । यस्य चार्थः
प्रत्ययान्तेनाभिधीयते तस्यैव ग्रहणं युक्तम् । नेतरस्य । उत्कारो धान्यस्येति ।
विक्षेपो धान्यस्येत्यर्थः ।

३१ । यज्ञे समि सुवः ।

समेतस्य सुवन्ति यस्मिन् देश इत्यादिना संस्तावशब्दस्याधिकरणसाधनत्वं
दर्शयति ।

३२ । प्रे स्त्रोऽयज्ञे ।

वर्हिष्प्रस्तर इति (1) । इदुदुपधस्य चाप्रतयस्येति (८।३।४१) विसर्ज-
नीयस्य षत्वम् ।

३३ । प्रथमे वावशब्दे ।

दणविस्तार इति । दणच्छादनमित्यर्थः ।

(1) In the printed कश्चिन्ना, there is some omission in this Rule, viz.—
the प्रत्युदाहरण is not given. The wanting portion is अयज्ञ इति किम् ? वर्हिष्प्रस्तरः । Both
the न्यास and the पदम प्रदी quote and comment on वर्हिष्प्रस्तरः ।

३४ । छन्दोनाम्नि च ।

छन्दःशब्दोऽयमस्त्येव मन्त्रब्राह्मणे । अस्त्यन्यदक्षराणामियत्ताविशिष्टहस्ते यस्य गायत्र्यादयो विशेषाः । तदिह कतरस्तदर्थो गृह्यत इतगाह हस्तमित्यादि । अत्रैवोपपत्तिमाह नामग्रहणादिति । यद्यत्र मन्त्रब्राह्मणमिष्टं स्यान्नामग्रहणं न कुर्यात् । छन्दसीत्येव ब्रूयात् । एवमपि श्रुत्यमाने मन्त्रब्राह्मणग्रहणं लभ्यत एव यथा बहुलं छन्दसीतगादौ (२।४।३८) वाक्ये । तस्मान्नामग्रहणाद् हस्तमिह छन्दो गृह्यते । विष्टारपङ्क्तिरिति । छन्दोनाम्नि चेति (८।३।८४) षत्वम् । विष्टारशब्द एवात्र घञन्तश्छन्दोनामेति कस्यचिद् भ्रान्तिः स्यात् । तन्निराकरणायाह विष्टारपङ्क्तिशब्दोऽत्रेत्यादि । तत्र विष्टारपङ्क्तिशब्देऽवयवत्वेन वर्त्तत इति । घञन्तं शब्दरूपमिति सम्बन्धनीयम् । यदि घञन्तं शब्दरूपं न छन्दोनाम किन्तु विष्टारपङ्क्तिशब्दस्तत्र घञन्तरूपमवयवत्वेन वर्त्तत एवं तर्हि छन्दोनाम्नीत्येतत् कथमुच्यते ? अस्य हि छन्दोनाम्नि गम्यमान इत्येषोऽर्थः । प्रत्यायास्तं छन्दो नाम भवतीति यावत् । एवञ्चार्थ एवं सति नोपपद्यत इतगाह छन्दोनाम्नोत्तराधिकरणसमस्येति । एतेन छन्दोनाम्नि प्रत्यायास्तस्याधिकरणभूते प्रत्यायो भवतीत्ययमत्रार्थो वेदितव्यः । न छन्दोनाम्नि गम्यमान इत्येष इति दर्शयति ।

३५ । उदि ग्रहः ।

अपोऽपवाद इति । ग्रहहृदिनिधिगमयेति (३।३।५८) प्राप्तस्य । छन्दसि त्वित्यादि । यज्ञपात्रविशेषो येनाहुतिर्दीर्यते तत् सुगुह्यते । तस्योदयमनमूर्धनयनम् । निपातनमधस्तान्नयनम् । एतयोरर्थयोरर्थहेच्छन्दसि विषये घञिष्यते । स च कृतप्रलुपटो बहुलमिति (३।३।११३) लभ्यत इति वेदितव्यम् । निग्राभमिति । ह्यग्रहोर्भश्छन्दस्युपसंख्यानाद् (८।२।३५, वा) धकारस्य भकारः ।

३६ । समि मुष्टौ ।

ग्रहेः क्रियावाचित्वान् मुष्टेयाक्रियात्मकत्वात् तत्र ग्रहर्तुं सम्भवति ।

तस्मान्मुष्टिग्रहे योऽर्थस्तस्य विषयो विज्ञायत इत्याह मुष्टिविषयश्चेद् धात्वर्थो भवतीति । अस्त्येवायं मुष्टिशब्दः परिमाणे शाकस्य मुष्टिरिति । अस्त्यङ्गुलीनां रचनाविशेषे यथा हन्ति मुष्टिनेति । तत्र यदीह परिमाण-
वृत्तेर्यहणं स्यादस्य सूत्रस्य वैयर्थ्यं स्यात् । परिमाणाख्यायां सर्वेभ्य (३।३।२०)
इतिप्रव सिद्धत्वात् । तस्मादङ्गुलीनां रचनाविशेषवृत्तेर्यहणं विज्ञायत इत्याह
मुष्टिरङ्गुलिसन्निवेश इति । सन्निवेशो रचनाविशेषः । अहो मल्लस्य संग्राह
इति । मुष्टेर्दाढ्यमित्यर्थः । अतएवाह दृढमुष्टिः ख्यायत इति ।

३७ । परिन्योर्नीणोर्दुर्गताभ्रेषयोः ।

पदार्थानामित्यादि । पदार्थशब्दो वस्तुवाची । कुत्सितश्चारोऽपचारः ।
यथाप्राप्तस्याकरणमित्यर्थः । यथाप्राप्तस्याकरणमसाध्येतदिति लोके कुत्-
स्यते । तस्मादन्यः शान्तश्चारोऽनपचारः । एतमेवार्थं पर्यायान्तरेण व्यक्ती-
कर्तुमाह यथाप्राप्तस्य करणमिति । यद् यत् प्राप्तमिति यथाऽसादृश्य इति
(२।१।७) वीष्णायामव्ययीभादः । करणं सम्पादनम् । एतदुक्तमभवति ।
युक्तेरागमाल्लोकप्रसिद्धेर्वा यः पदार्थानां प्राप्नोति तस्य सम्पादनमभ्रेष
इति । भ्रेष चलने । भ्रेषणं भ्रेषः । स्वरूपात् तच्चलनं प्रचयनम् ।
अभ्रेषो भ्रेषस्वरूपादचलनम् । एवं हि पदार्थस्वरूपादप्रचलिता भवन्ति
यदि प्राप्तं नातिवर्त्तन्ते । परिणायनेति । उपसर्गादसमासेऽपि णीपदेश-
स्येति (८।४।१४) णत्वम् । हन्तीति । बाधते । समन्तान्नयनेनेति । परिणाये-
नेत्यस्येदमर्थकथनम् ।

३८ । परावनुपात्यय इणः ।

अनतिपात इति । अनतिक्रम इत्यर्थः । अतिपात इत्यर्थ इति ।
अतिक्रम इत्यर्थः ।

३९ । व्युपयोः श्रितेः पर्यायि ।

पर्यायोऽनुपात्यय एव । तन्नानुपात्ययग्रहणानुवृत्त्यैव सिद्धे पर्यायग्रहणं
बाधकबाधनार्थम् । अभिविधिविवक्षायां परिमाणमपि बाधित्वा घञेव

यथा स्यात् । एवञ्चार्थे शब्दाधिक्यादर्थाधिक्यं भवतीति लभ्यते । नतु पर्यायशब्दोऽस्यार्थस्य वाचकः ।

४० । हस्तादाने चेरस्तेये ।

हस्तादानग्रहणेनेत्यादि । हस्तेनोपायान्तरनिरपेक्षेणोपादानम् । प्रत्या-
सत्तिस्तत एव वस्तुनो भवति । तस्मादहस्तादानग्रहणेन ग्राह्यस्य वस्तुनः प्रत्या-
सन्नतोपलब्ध्यति । हस्तादानशब्दाभिधेयस्यार्थस्य प्रत्यासत्तेः साहचर्यात् । हस्त-
शिखर इत्यादि । हस्तशिखरग्रहणेनादेयस्याप्रत्यासन्नत्वं सूचयति ।

४१ । निवासचितिशरीरोपसमाधानेष्वेकः कः ।

राशीकरणमिति । प्रकीर्णकस्यैकत्र करणमित्यर्थः । चिखत्तिनिकाय
इति । चिखत्तिर्जनपदः । तस्य निकायो निवासः । अथादिग्रहणं किम् ?
अर्थस्य मा भूत् । यद्येवं चः क इति वक्तव्यम् । एवं तर्हि यदा यङ्
लुगन्तादुत्पद्यते तदान्यविकारेऽन्यमदेशस्येति (प, १०४) द्वितीयस्य चकारस्य
मा भूदित्येवमर्थमादिग्रहणम् (E) ।

४२ । सङ्गे चानौत्तगाधर्ये ।

एकधर्मनिवेशेनेति । एकधर्मानुगमनेनेत्यर्थः ।

४३ । कर्मव्यतिहारं णच् स्त्रियाम् ।

धातोरित्यधिकारा (३।१।८१) हातुवाचं यत् कर्म तदेव गृह्यते । न
साधनकर्म । नहि धातोस्तत्र हस्तिरस्तीति मत्वाह कर्म क्रियेति । चकारो
विशेषणार्थं इति । अन्तोदात्तार्थचकारः कस्मान्न भवति ? नाहृत्यन्तो-
दात्तार्था भवितुम् । गजन्तादत्रो विधानात् । सतिशिष्टस्वरेणाद्युदात्तेन
भवितव्यम् । तत्र कुतोऽन्तोदात्तस्य सम्भवं ? तस्माद् विशेषणार्थं एव
चकारः । स्त्रियामित्युच्यमाने प्रज्ञाश्रद्धार्थाभ्यो ण (५।२।१०१) इति
प्राञ्चेत्यत्रापि स्यात् । व्यावक्रोशीत्यादि । क्रुग आह्वानं । निख अचर-
विन्यासे । हसे हसने । एभ्यो णच् । णचः स्त्रिया (५।४।१४) मिति

(E) यङ्लुगन्ताद यथा गौमयनिकेचाय इति । गौमयानां पुनः पुनः राशीकरणमित्यर्थः ।

स्वार्थेऽञ् । टिड्ढाणञिति (४।१।१५) ङीप् । न कर्मव्यतिहार (७।३।६) इत्येजागमप्रतिषेधः । आदिहृदिरेव भवति । व्यतिपाक इति । तच्च पुंलिङ्गत्वाद् भावस्य घञ् भवति । अथ स्त्रियां क्तिन्नित्यस्मिन्नेव (३।३।८४) प्रकरणे णच् कस्मान्नोक्तः ? कः पुनरेवं सति गुणो भवति ? द्विः स्त्रियां ग्रहणं न कर्त्तव्यं भवति । अस्ति गुणः । वासरूपविधिसु न स्यात् । अस्त्रियामिति (३।१।८४) प्रतिषेधात् । ततश्च क्तिनो णच् समावेशाभावाद् व्यावक्रुष्टिरिति न सिध्येत् । इह तु क्रियमाणे णच् सिध्यति यस्माद् वासरूपोऽस्त्रिया (३।१।८४) मित्यत्र स्त्रीग्रहणस्य च स्वरितत्वात् स्थधिकारविहितप्रत्ययविषय एवास्त्रियामिति (३।१।८४) प्रतिषेधो विज्ञायते । न स्त्रीप्रत्ययमात्रविषये । तस्माद् यथान्यासमेव न्याय्यम् । व्यावचोरी व्यावचर्चीति । चुर स्तेये चर्चं अध्ययने । आभ्यां चुरादिगिजन्ताभ्यां ण्यासत्रयो युजिति (३।३।१०७) युच् प्राप्नोति । स च विशेषविहितत्वात् परत्वाच्च बाधकः । तथापि तद्विषये तु णजेव्यते । व्यतीच्चा व्यतीहेति । ईच्च दर्शने । ईह चेष्टायाम् । आभ्यां गुरोश्च हल (३।३।१०३) इत्यकार एव प्रत्ययो भवति । न णप् शक्वः कर्त्तुम् । यस्मात् क्वचिद् बाधकविषये स इष्यत । न सर्वत्र । बाधकत्वं त्वकारप्रत्ययस्य पूर्ववहेदितव्यम् । व्यातुच्चीति । उच्च सेचने । अत्र बाधकस्याप्यकारस्य विषये णजेव भवति । तदेतद् वैचित्र्यं कथं लभ्यत इति ? न कथञ्चित् । तन्नामहेतोरभावादिति भावः । कृत्यलुगटो बहुल (३।३।११३) मित्यनेन । अतो हेतोर्वैचित्र्यमेतल्लभ्यत इति दर्शयति ।

४४ । अभिविधौ भाव इनुण् ।

सांक्कटिनमिति । कूट दाहे । अणिनुण (५।४।१५) इतीनुष्णत्वात् स्वार्थिकोऽण् । इनण्यनपत्य (६।४।१६४) इति प्रकृतिभावात्स्तद्धित (६।४।१४४) इति टिलोपो न भवति । संराव इति । उपसर्गे रुव (३।३।२२) इति घञ् । संद्राव इति । अत्रापि समि युद्गुदुव (३।३।२३) इति । ननु च भाव इति वर्त्तत एव : नत् किमर्थं पुनस्तद्ग्रहणमित्याह भाव इति

वर्त्तमान इत्यादि । भावग्रहणमिहातिरिच्यते । तदतिरिच्यमानं वासरूप-
निरासार्थं विज्ञायते । तेन क्लेन सहेतुणः समावेशो न भवति । ननु च
कारक इत्यपि (३।३।१८) वर्त्तते । ततस्तन्निवृत्त्यर्थं भावग्रहणं कस्मान्न
भवति ? एवं मन्यते । भावे कारक इति द्वये प्रकृतेऽपि प्रयोगदर्शनवशा-
द्भवस्था भवति यथा णचः । स हि द्वयेऽपि प्रकृते लक्ष्यदर्शनानुरोधात्
पुनर्ग्रहणमन्तरेणापि यथा भाव एव विज्ञायते न कारके तथात्रेतेष्वपि भाव
एव विज्ञास्यते । तस्माद्भासरूपविधिनिरासार्थमेव पुनर्भावग्रहणं युक्तमिति ।
यद्येवं तर्हि यथा घञेतुणः समावेशो न भवति तथा लुटापि न स्यादित्यत
आह लुटा त्वित्यादि । गतार्थम् । इतुणो णकारो वृद्धार्थः । उकार
उच्चारणार्थः ।

४५ । आक्रोशेऽवन्योर्ग्रहः ।

ग्रहवृद्धित्यादिना (३।३।५८) प्राप्ते वचनम् । दृष्टानुवृत्तिसामर्थ्यादिति ।
प्रयोगोपस्थानेन घञोऽनुवृत्तिसामर्थ्यं दृष्टम् । इतुणस्तु कल्पयितव्यम् । दृष्ट-
सामर्थ्ययोश्च सन्निधौ दृष्टसामर्थ्यग्रहणं न्याय्यम् । अतो घञेवानुवर्त्तते
इत्येके । एवं तु ग्रहवृद्धितयादावपि सूत्रे (३।३।५८) घञेवानुवर्त्तते । नाप ।
तस्मादन्यथा व्याख्यायते । दृष्टमनुवृत्तिसामर्थ्यमधिकृतस्य यच्च तद् दृष्टानु-
वृत्तिसामर्थ्यम् । तत् पुनः स्वरितत्वम् । ततो हि शास्त्रेऽधिकृतस्य शब्दस्यानु-
वृत्तौ सामर्थ्यं दृश्यते । तदेतदुक्तमभवति । घञ एव स्वरितत्वं प्रतिज्ञायते ।
नेतुणः । तस्मात् स्वरितत्वाद् घञेवानुवर्त्तते । नेतुमिति ।

४६ । प्रे लिप्तायाम् ।

४७ । परौ यज्ञे ।

४८ । नौ वृ धान्ये ।

अपोऽपवाद इति । ग्रहवृद्धित्यादिना (३।३।५८) प्राप्तस्य । नीवारा
नाम व्रीहयो भवन्तीति । एतेन यद्यपि धान्यशब्देन सामान्यवाचिनार्थं
व्युत्पाद्यते तथापि प्रत्ययान्तं शब्दशक्तिस्वाभावाद् धान्यविशेष एव वर्त्तते इति
दर्शयति । उपसर्गस्य घञीति (६।३।१२२) दीर्घत्वम् । निवर्त्तते ।

निव्रियत इति निवरा । स्वभावेनावन्तमपि स्त्रियां वर्त्तते । एवञ्च यद्
घञबन्तो घाजन्तश्चेति लिङ्गाधिकारेऽवन्तस्य पुंलङ्गताप्रतिपादनं तत् प्रायिकं
वेदितव्यम् ।

४६ । उदि श्रयतिथौतिपूद्वः ।

अजपोरपवाद इति । श्रयतेरिवर्णान्तत्वादचोऽपवादः । यौतिप्रभृतीनां
तूवर्णान्तत्वादपः । कथं पतनान्ताः समुच्छ्रया इतीति । उच्छब्दोपपदत्वाद
घञात्र भवितव्यमिति भावः । वक्ष्यमाणमित्यादि परिहारः । यदि तर्हि
विभाषाग्रहणमिह सम्बध्यते यौतिप्रभृतीनामपि विकल्पेन प्रत्ययः प्रसज्यते ।
व्यवस्थितविभाषया न प्रसज्यत इत्यदोषः ।

५० । विभाषाऽङि रुल्लुवोः ।

रौतेरुपसर्गे रुव (३।३।२२) इति नित्यं घञि प्राप्ते प्लवतेरप्युवर्णान्तत्वादपि
सूत्रारम्भः ।

५१ । अवे ग्रहो वर्षप्रतिबन्धे ।

ग्रहवृद्धित्यादिनापि (३।३।५८) प्राप्ते तदपवादः । पक्षे घञभिधीयते ।
कुतश्चिन्निमित्तादिति । सत्त्वकर्मापराधाधिकारात् । (F)

५१ । प्रे वणिजाम् ।

वणिकसम्बन्धेन चेत्यादि । तुलासूत्रं हि प्रायेण वणिजा सम्बद्धं सह-
चरम् । ततः साहचर्याद् वणिकसम्बन्धेन तदुपलक्ष्यते । नात्र वणिजां
प्राधान्यम् । तस्मात् तदेव तु तुलादिसूत्रं तदन्यशब्दस्याभिधेयम् ।

५३ । रश्मौ च ।

रथादियुक्तानामित्यादि । कुतः पुनरेतल्लभ्यते ? यावता रश्मिशब्दः
सामान्यवचनः ? यथैवासावस्त्रादिसंयमनार्थायां रज्ज्वां वर्त्तते तथा चन्द्रा-
कार्दिसम्बन्धिव्यपि रश्मिषु ? एवं मन्यते । यथा नी ह धान्य (३।३।४८)

(F) सत्त्वः प्राणी । तस्य कर्मापराधः कर्मविषयो दोषः । विहितानाचरणप्रतिषिद्धाचरणनिमित्तं पापं
सत्त्वकर्मापराधः ।

इति धान्यशब्दस्य सामान्यशब्दस्यापि धान्यविशेष एव गृह्यते प्रत्ययान्तेन शब्दशक्तिसाभाव्याद् धान्यविशेषस्य वाभिधानात् तथा यद्यपि रश्मिशब्दः सामान्यवाची तथापि प्रत्ययान्तः स्वभावाद्गुणविशेष एव वर्तते । तस्मात् तस्यैव युक्तं ग्रहणमिति ।

५४ । वृणोतेराच्छादने ।

वृणोतेरिति । भुविकरणेन निर्देशो वृडो निवृत्त्यर्थः । अत्रापि सामान्यवाचित्वे प्राग्वदाच्छादनशब्दादन्यत्र न । पक्षे ग्रहवद्वित्यादिनाम् (३।३।५८) भवति ।

५५ । परौ भुवोऽवज्ञाने ।

५६ । एरच् ।

चकारो विशेषणार्थं इति । विनापि तेन याथादिसूत्रे (६।२।१४४) ऽप्रत्ययादित्यप्रत्ययस्यापि (३।३।१०२) ग्रहणं स्यात् । अज्विधाइत्यादि । उपसंख्यानशब्दस्य प्रतिपादनमर्थः । प्रतिपादनं तु कृत्यल्युटो बहुलमित्येत- (३।३।११३) दाश्रित्य कर्त्तव्यम् । अन्यस्मि पञ्चमी भयेन (३।३।३७) वर्षप्रमाण जलोपस्थास्यान्यतरस्यामिति (२।४।३२) निपातनाद् भयादीनां सिद्धिमिच्छति । न चासौ युक्ता । किमिदं भयवर्षशब्दयोर्नपुंसकलिङ्गयोरुच्चारणमुत पुंलिङ्गयोरिति सन्देहात् । वक्तव्याविति । व्याख्येयावित्यर्थः । व्याख्यानं तु तदेव बहुलग्रहणमाश्रित्य कर्त्तव्यम् । जवः सव इति । जु इत्येतस्मात् सौत्राहातोः षुञ् अभिषव इत्येतस्माच्चोत्तरसूत्रेणापि प्राप्ते ऽज् भवति । स्वरे विशेषः । अपि हि सत्यामाद्युदात्तं पदं स्यात् । अजन्ते सत्यन्तादात्तत्वं भवति ।

५७ । ऋदोरप् ।

पितृकरणं स्वार्थमिति । अनुदात्तो सुपृषितावित्यनुदात्तत्वं (१।१।४) यथा स्यात् । ऋदोरवित्यत्र ऋकारस्तपरः स्यात् । एवं सति तादृपि परस्तपर इत्युकारोऽपि तस्य परः स्यात् । ततश्च तपरस्तत्कालस्येति (१।१।७०) परिभाषोपस्थानादिहैव स्याद् यवः स्तव इति । सवः पव इत्यत्र तु न

स्यात् । दकारे त्वण् सवर्णान् गृह्णातीति दीर्घादपि भवति । तस्मादुकारोऽयं सवर्णं गृह्णाति । अत्र च लिङ्गं भुवः प्रभव इति (१।४।३१) निर्देशः । तदपरे तु भवतेरम् न स्यात् । ततश्च प्रभव इति निर्देशो नोपपद्यते । तस्य तु दकारस्य सुखसुखार्थत्वादित्यत् प्रयोजनं न सम्भवतीत्येतत् सर्वमालोच्याह दकारो सुखसुखार्थ इति ।

५८ । ग्रहवृद्धनिश्चिगमश्च ।

वृ इति वृद्धञोः सामान्येन ग्रहणम् । वृ इति । वृद्ध् आदरे । निश्चिनोतेस्त्वचोऽपवाद इति । एरजिति (३।३।५६) प्राप्तस्य । अथ निश्चिग्रहणं किमर्थम् ? यावता नाम्नादप्यपि वा विहिते कश्चिद् विशेषोऽस्ति । तदेव हि रूपमुभयत्रापि समापद्यत इत्याह निश्चिग्रहणं स्वरार्थमिति । अनुदात्तार्थमित्यर्थः । ननु च हस्तादाने चेरस्तेय इति (३।३।४०) चिनोतेर्घञ् विधीयमानो न स्यात् । निष्पूर्वादपि प्राप्नोति । अतस्तदुच्चारणार्थमपि निश्चिग्रहणं युक्तम् । नैतदस्ति । निष्पूर्वादपि हि चिनोतेश्चैष घञ् पूर्वविप्रतिषेधेनेष्यते । ननु च स्वरार्थमपि निश्चिग्रहणं नोपपद्यत एव । तथापि गतिकारकोपपदात् कृदि (६।२।१०८) ल्युत्तरपदप्रकृतिस्वरि प्राप्ते ऽन्त- (६।२।१४३) स्याद्यघञ्जाजवित्काणामि (६।२।१४४) ल्यन्तोदात्तत्वेनैव भाव्यते । तथा चापि प्रत्ययेऽपि मत्यनुदात्तत्वेनैव भवितव्यम् । नैष दोषः । निश्चिग्रहणसामर्थ्यात् याथादिस्वरस्तस्मिन् विषये न भवति । तस्मिन् सत्युत्तरपदे प्रकृतिभावेनावस्थितेऽपोऽनुदात्तत्वाद्वातोऽन्तोदात्तत्वान्निश्चय इति पदं कृत्स्नरेण मध्योदात्तं भवति । अचि सत्यन्तोदात्तं स्यात् । वशि- रण्योरित्यादि । वश कान्तो । रण इति शब्दार्थः । अणरणेत्यादयः शब्दार्था धातवः । तयोर्वशिरण्योरप उपसंख्यानं प्रतिपादनं कर्तव्यम् । तत्रेदं प्रतिपादनम् । चकारोऽत्रानुक्तसमुच्चयार्थः कियते । तेन वशिरण्योरप्यञ् भविष्यति । घञर्थे क इत्यादि । घञर्थो भावः कर्तृवर्जितश्च कारकम् । तत्र कप्रत्ययस्य विधानं कर्तव्यं स्यादर्थम् । एतत् कृत्यल्युटो बहुल- (३।३।११३) मिलेव सिद्धम् । पा इति । लुग्विकरणपरिभाषया पानार्थस्य

ग्रहणम् । न रक्षणार्थस्य । प्रस्य इति । आतो लोप इटि (६।४।९४)
 चेत्याकारलोपः । प्रस्य इति । णा शीचे । आविध इति । व्यध ताडने ।
 ग्रह्णिज्येत्यादिसूत्रेण (६।१।१६) संप्रसारणम् । विघ्न इति । गमहनेत्यादि-
 नोपधालोपः (६।४।९८) । हो हन्तेरित्यादिना (७।३।५४) कुत्वम् । आयुध-
 मिति । युध संप्रहारे ।

५६ । उपसर्गोऽदः ।

अदेर्धातोरपप्रत्ययो भवतीति । घञपवादः । इत उत्तरत्वापि हलन्तादब्
 विधोयमानो घञोऽपवादो वेदितव्यः । विघ्नसः प्रघस इति । घञपोद्येति
 (२।४।३८) घञ्ज्ञादेशः । अथ किमर्थमदेरब् विधीयते ? न घसेः
 प्रकृत्यन्तरादेव विधीयते ? कः पुनरेवं सति गुणो भवति ? अदेरपि
 घञ्भवावो न कर्त्तव्यो भवति । सत्यमेतत् । तथाप्युत्तरार्थमदेर्विहितम् । नौ ण
 चेत्यदेर्यथा (३।३।६०) स्याद् घमेर्मा भूदिति ।

६० । नौ ण च ।

६१ । व्यधजपोरनुपसर्ग ।

६२ । खनहसोर्वा ।

६३ । यमः समुपनिविषु च ।

६४ । नो गदनदपठस्वनः ।

६५ । क्कणो वीणायाञ्च ।

सोपसर्गार्थं वीणाया ग्रहणमिति । यदि वीणाविषयेऽप्यनुपसर्गादेव स्याद्
 वीणाग्रहणमनर्थकं स्यात् । अनुपसर्गात् सामान्येन विधानाद् वीणायामपि
 प्रत्ययः सिद्धः ।

६६ । नित्यं पणः परिमाणे ।

परिमित इति । परिमितो मितः परिच्छिन्नः । इयोस्त्रयाणां चतुर्णां
 वा मूलकादिद्रव्याणां यो मुष्टिः परिमाणविशेषो बध्यते संव्यवहारार्थः स
 मूलकपण इत्यादिना शब्देनाभिधीयते ।

६७ । मदोऽनुपसर्गः ।

विद्यामद इति । विद्यया मदः । कर्त्तृकरण इत्यादिना (२।१।३२) समासः । उन्माद इति । अत्रापि कुगतिप्रादय इति (२।२।१८) । व्यधजपो-
रनुपसर्ग (३।३।६१) इत्यत्रैव मदिग्रहणे कर्त्तव्ये मदोऽनुपसर्ग इति सूत्रप्रणयन-
मस्य विधेरनित्यत्वज्ञापनार्थम् । तेन माद इति सिद्धं भवति । (G)

६८ । प्रमदसम्प्रदायौ हर्षे ।

ननु च मद इत्यनुवर्त्तते । तत्र प्रसंभ्यामिति वक्तव्यम् । एवमप्यभीष्टं सिध्यत्येव । तत् किं निपात्यत इत्यत आह प्रसंभ्यामित्यादि । रुद्धिशब्देनेह प्रमदसम्प्रदायामन्यस्याश्रुतत्वादनयोश्च रुद्धिशब्दत्वादेतावेव विवक्षिताविति गम्यते । अवधारणं चेह द्रष्टव्यं सावधारणत्वात् सर्ववाक्यानाम् । तेन रुद्धार्थं निपातनम् । प्रमदसम्प्रदायशब्दार्थमेवैषोऽर्थः संपद्यते । अनेन सूत्रेण प्रमद सम्प्रदाइत्यनयोरेव रुद्धिशब्दोर्व्युत्पत्तिर्यथा स्यात् शब्दान्तराणामित्येवमर्थं निपातनमिति यावत् । यदि हि मदिग्रहणमनुवर्त्य प्रसंभ्यामित्येतावदुच्येत तर्हि यदापि प्रसंभ्यां समस्ताभ्यामुक्तरो मदिर्भविष्यति तदापि प्रत्ययः स्यात् । तथा यदा प्रसमावन्यस्मादुपसर्गात् परौ भवतः प्रसम्भ्याञ्च परौ मदिर्भवति तदापि स्यात् । ततश्च प्रसम्प्रदायोऽभिप्रसम्प्रदः प्रनिसम्प्रद इत्येवमाद्यमरुद्ध-
शब्दार्थमपि सूत्रं स्यात् । न प्रमदसम्प्रदायमेव । निपातने तु सति नियमो विज्ञायते । प्रत्येकमेवैतौ । न समस्तौ । नाप्यन्योपसर्गसहिताविति । तेन रुद्धार्थं सूत्रं सम्प्रद्यते ।

६९ । समुदोरजः पशुषु ।

७० । अक्षेषु ग्लहः ।

ग्रहेरप् सिद्ध एवेति । ग्रहवृद्धित्यादिना (३।३।५८) । यद्येवं किमर्थं निपातनमित्याह लत्वार्थमित्यादि ।

(G) हरदत्त refers to the न्यासकार by naming him directly in his पदमञ्जरी on the Rule 4. 1. 22. In this rule (3. 3. 67) too, he refers to him by the statement-
अपर आह मदोऽनुपसर्ग इति सूत्रप्रणयनमस्य विधेरनित्यत्वज्ञापनार्थम् । तेन माद इति सिद्धं भवतीति
and then says नात्रासंभ्यामिति ।

७१ । प्रजने सर्तः ।

७२ । ज्ञः संप्रसारणञ्च न्यभ्युपविषु ।

निहव इति । ज्ञेयं स्पर्शायाम् । संप्रसारणे कृते गुणावादेशौ । जुहोतेरेव निप्रभृत्युपसर्गपूर्वस्य निहव इत्यादिके रूपचतुष्टये सिद्धे सति ज्ञयतेर्निप्रभृति-पूर्वस्य घञ्निवृत्त्यर्थमेवैतद् वचनम् ।

७३ । आङि युङ्क्षे ।

आह्वाय इति । आतो युक् चिण्कृतोरिति (७।३।३३) युक् ।

७४ । निपानमाहावः ।

निपिबन्ति तस्मिन्निति निपानमित्यधिकरणे लुट् । कस्मादाहावशब्द उदकाधारे वर्त्तत इत्याह तत्र हीत्यादि । एतेनाहावशब्दस्योदकाधारे प्रवृत्ति-निमित्तं दर्शयति ।

७५ । भावेऽनुपसर्गस्य ।

भावग्रहणमित्यादि । ननुच यथा कर्मव्यतिहारे णच् स्त्रिया (३।३।४३) मित्यत्र द्वये प्रकृते च लक्ष्यदर्शनवशाद् भाव एव प्रत्ययो विज्ञास्यते तथेहापि । तत् किं भावग्रहणेनाकर्त्तरि च कारक इत्येतन्निरासार्थं न ? सत्यमेतत् । लक्ष्यदर्शनसामर्थ्यादेव प्राप्त एष एवार्था भावग्रहणेनाख्यायते मन्दबुद्धीनामनु-ग्रहाय । अथ यथाभिविधौ भाव इनुसित्यत्र (३।३।४४) भाव इति वर्त्तमाने पुनर्भावग्रहणं वासरूपनिरासार्थं विज्ञायते तथेहापि कस्मान्न विज्ञायते ? लक्ष्यदर्शनवशात् । दृश्यन्ते हि ज्ञादयः । ज्ञतं ज्ञानं ज्ञतिरिति । घञादौ वास-रूपेण भावः ।

७६ । हनस्य वधः ।

स चान्तोदात्त इति । सूत्रे वधशब्दस्यान्तोदात्तस्योच्चारणात् । तत्रेत्या-दिनाऽन्तोदात्ते वधादेशे यदिष्टं सिध्यति तद्दर्शयति । अपि कृतोऽन्तो लोप (६।४।४८) इत्यकारलोपे चानुदात्तस्य च यत्रोदात्तलोप (६।१।१६१) इत्यप उदात्तत्वं भवति । घात इति । कर्मादौ कारके घञ् । हनस्तोऽचिण्णलो

(७।३।३२) रिति तत्त्वम् । हो हस्तेरित्यादिना (७।३।५४) कुत्वम् । चकारो भिन्नक्रमत्वादित्यादि । चकारो नादेशेन सम्बध्यत इति सम्बन्धः । कस्मान्न सम्बध्यते ? भिन्नक्रमत्वात् । यदि हनो वधश्चेत्येष चकारस्य क्रमः स्यादेव मयमादेशेन सम्बध्येत । तदनन्तरं श्रूयमाणत्वात् । अस्य तु तत्क्रमाद् भिन्नोऽन्य एव क्रमः । आदेशानन्तरमनुच्चारणात् । तस्माद् भिन्नक्रमत्वात् क्रमभेदान्नादेशेन सम्बध्यते । अपितु प्रकृतेन प्रत्ययेन । एवञ्च प्रकृतेन सम्बन्धं दर्शयितुमाह अप् चेत्यादि । अप् प्रत्ययो भवति । चकारावृत्तेर्यः प्राप्नोति स च । तेन घञपि भवति ।

७७ । मूर्त्तौ घनः ।

अभ्रघन इति । षष्ठीसमासोऽयम् । अभ्रस्य काठिन्यमित्यर्थः । यदि मूर्त्तावभिधेयायां घनशब्दो व्युत्पाद्यते घनं दधीति मूर्त्तिमतो दध्नो नाभिधानं प्राप्नोति । कथं हि नाम मूर्त्तौ व्युत्पादितस्ततोऽन्यत्र वर्त्तत इत्यत आह धर्मशब्देन धर्मी भण्यत इति । मतुब्लोपादभेदीपचारो यथा शुक्लः पटः । शुक्लशब्देन शुक्लगुणः पट इति भावः ।

७८ । अन्तर्घनो देशे ।

अन्तर्घन इति । अन्तर्हण्यन्ते प्राणिनोऽत्रेत्यधिकरणेऽप् । तदपि ग्राह्यमेवेति । उभयथा चाचार्येण शिष्याणां प्रतिपादितत्वात् ।

७९ । अगारैकदेशे प्रघणः प्रघाणश्च ।

८० । उद्धनोऽत्याधानम् ।

अत्याधानमिति । अतिशब्द उपरिभावे वर्त्तते । आदधातिः स्थापने । य उपरि निधीयते स्थाप्यते तस्मिन् सः । तदत्याधानम् । अधिकरणे लुगट् । उद्धन इति । उद्धन्यतेऽस्मिन्नित्यधिकरणेऽप् ।

८१ । अपघनोऽङ्गम् ।

अपघन इति । अपह्न्यतेऽनेनेति करणेऽप् ।

८२ । करणेऽयोविद्वषु ।

८३ । स्तम्बे क च ।

तत्र चेति । अनन्तरोक्तेऽपि घनादेश इति । मूर्त्तौ घन (३।३।७७)
इत्यतो घन इत्यस्यानुवृत्तेः । स्तम्बे इति । पूर्ववत् कुत्वीपधालोपौ ।

८४ । परौ घः ।

पलिघ इति । परेष्ट घाङ्कयो (८।२।२२) रिति विभाषा लत्वम् ।

८५ । उपपन्न आश्रये ।

आश्रयशब्द इत्यादि । आश्रयणमाश्रयः सेवा । सा च यत्र प्रत्यासत्ति-
स्तत्र भवतीत्याश्रयः प्रत्यासत्तिमहचरः । तस्मादाश्रयशब्दः सामीप्यं
प्रत्यासत्तिमुपलक्षयति । तदर्थस्य प्रत्यासत्तिसाहचर्यात् । पर्वतोपपन्न इति ।
पर्वतसमीपभूतोऽर्थ उच्यते ।

८६ । संघोद्घौ गणप्रशंसयोः ।

सङ्घोद्घाविति । संहननं सङ्घः । उत्कटं हन्यते ज्ञायत इत्युद्घः ।
कर्मण्यप् । कथं पुनर्हन्तिर्ज्ञानि वर्त्तते ? गत्यर्थत्वात् । सर्वेषां गत्यर्थानां धातूनां
ज्ञानार्थत्वात् ।

८७ । निघो निमित्तम् ।

समन्तान् मितमिति निमित्तशब्दः । सर्वत आरोहतः परिणाहतश्च
तुल्यमित्यर्थः । एकमेवाथं प्रसिद्धतरणं दर्शयितुमाह समारोहपरिणाह-
मिति । समावारोहपरिणाहौ यस्य तत् तथोक्तम् । आरोह उच्छ्रायः ।
परिणाहो विस्तारः । निघा वृक्षा इति । निर्विशेषं हन्यन्ते ज्ञायन्ते इति
निघाः । कर्मण्यपि समन्तात् तुल्या इत्यर्थः । एवं ते निर्विशेषं ज्ञायन्ते यदि
समन्तादारोहतः परिणाहतश्च तुल्या भवन्ति ।

८८ । डितः क्रिः ।

उपत्रिममिति । (II) वचिस्वपीत्यादिना (६।१।१५) संप्रसारणम् । क्लोः
ककारो गुणप्रतिषेधार्थः ।

८६ । टितोऽथुच् ।

वेपथुरिति । वेपनं वेपथुः । स्वभावत एवैतदुभयं भावे भवतीति घञोऽपवादो विज्ञायते । घञ् तु वासरूपविधिनापि न भवति । अनभिधानात् । अथचक्षकारः स्वरार्थः ।

९० । यजयाचयतविच्छप्रच्छरक्षो नङ् ।

यज देवपूजादौ । टुयाचृ याच्चायाम् । यत प्रयत्ने । विच्छ गतो । प्रच्छ ज्ञीप्सायाम् । रक्ष रक्षणे । अत्र स्वाभाविकत्वाद् याचेरन्वेषां नङ्-प्रत्ययान्तानां पुंसि वृत्तिरिति तेभ्यो नङ् न घञापवादो भवति । यथादर्शनञ्च वासरूपविधिना घञपि भवति याग इति । याचेस्तु नङन्तस्य स्वभावात् स्त्रियां वृत्तिरिति ततो नङ् गुरोश्च हल (३।३।१०३) इति प्राप्तस्याकारप्रत्ययस्यापवादः । कृत्यलुगटो बहुल (३।३।११३) मिति वचनाद्वासरूपविधिर्न भवति । ङकारो गुणप्रतिषेधार्थ इति । विच्छेर्लघूपधगुणो मा भूदित्येवमर्थः । ननु चान्तरङ्गत्वाच्चे चेति (६।१।७३) तुकैव विच्छेस्तावद् भवितव्यम् । तत्रालघूपधत्वादेव गुणो न भविष्यति । तत् किं तत्प्रतिषेधार्थेन ङकारेण ? सत्यम् । यदा तुङ् न भवति तदानर्थः । तेन यदा त्वनित्यत्वादागमशासनस्य तुङ् न भवति (I) तदावश्यं गुणप्रतिषेधार्थो ङकारः कर्त्तव्यः । अनित्यमागमशासनमित्यस्य चैतदेव नङो डित्करणं ज्ञापकम् । यदा तर्ह्यनित्यत्वात् तुङ् न तदा च्छोः शृङ्गुनासिके चेति (६।४।१८) सतुक्स्य च्छकारस्य शादेशो विधीयमानः केवलस्य न प्राप्नोति । नैष दोषः । यस्माच् च्छोरिति द्विच्छकारो निर्देशः । तत्रैकः सतुक्को द्वितीयः केवल एव । तेन केवलस्यापि शादेशो भविष्यति । यदि तु द्विच्छकारो निर्देशश्च्छोरिति द्विवचनं न प्राप्नोति । बहुत्वात् स्थानिनाम् । सौत्वान्निर्देशस्य बहुवचनस्य व्यत्ययेन द्विवचनं भविष्यतीत्यदोषः । अवश्यं द्विच्छकारो निर्देशः कर्त्तव्यः । अन्यथा राज्ञोप (६।४।२१) इत्यत्र केवलस्य लोपो न स्यात् । केवलस्य च्छकारस्या-

(I) Compare the श्लोकवार्तिक—“दुहित्याचिरुधिप्रक्षिभिलिचिआमुपयोगनिमित्तमपूर्वविधा” इति (१।१।४।५१, वा); in which stands प्रक्षि without तुक् ; for the metre does not allow it.

प्रकृतत्वात् । वचनं तु वकारलोपार्थमेव स्यात् । यन्नो याच्चेति । स्त्रीः
 शुना श्रुरिति (८।४।४०) श्रुत्वेन नकारस्य ञकारः । यत्र इति । नेङ्
 वशिकृतोतीदृप्रतिषेधः (७।२।८) । विग्रः प्रग्र इति । ञ्छोरित्यादिना
 (६।४।१८) ञ्कारस्य शकारादेशः । रक्ष्ण इति । शुना श्रुरिति (८।४।४१)
 नकारस्य णकारः । अथ प्रच्छेर्ग्रह्णित्यादि (६।१।१६) सूत्रेण संप्रसारणं प्रग्र
 इत्यत्र कस्मान्न भवतीत्यत आह प्रच्छेरित्यादि । किं ज्ञापकमित्याह प्रग्ने
 चेत्यादि (३।२।११७) ।

८१ । स्वपो नन् ।

८२ । उपसर्गे घोः किः ।

किप्रत्ययो भवतीति । धवोऽपवादः । कित्करणमित्यातो लोपार्थ-
 मिति । आतो लोप इटि चेत्याकार (६।४।६४) लोपो यथा स्यादिति ।

८३ । कर्मण्यधिकरणे च ।

कर्माधिकरणयोः सप्तम्या भेदेन निर्देशान्नोभयोरुपपदत्वम् । नापि
 प्रत्ययार्थत्वम् । तस्मात् किञ्चित् तत्रोपपदं किञ्चित् प्रत्ययार्थः । कर्माप-
 पदम् । अधिकरणं प्रत्ययार्थः । एष तु विभागो व्याख्यानाल्लक्ष्यदर्शनाच्च
 विज्ञात इत्याह कर्मण्युपपद इत्यादि । अथाधिकरणग्रहणं किमर्थम् ?
 यावताऽकर्त्तरि च कारक (३।३।१८) इत्यस्यानुवृत्तेरेवाधिकरणे प्रत्ययो
 लभ्यत इत्याह अधिकरणग्रहणमित्यादि । असति ह्यधिकरणग्रहणेऽर्थान्तरे-
 ऽपि भावे करणादौ च कारके प्रकृतप्रत्ययः स्यात् । तस्मात् तन्निवृत्त्यर्थ-
 मधिकरणग्रहणम् ।

८४ । स्त्रियां क्तिन् ।

भावादाविति । आदिशब्देनाकर्त्तुः कारकस्योपादानम् । वञ्जजपामप-
 वाद इति । य इकारान्तास्तेभ्योऽचोऽपवादः । य ऋकारान्ता उवर्णान्ताश्च
 तेभ्योऽपः । शेषेभ्यो घञः । वक्तव्य इति । व्याख्येय इत्यर्थः । व्याख्यानं
 तु कृत्यल्युटो बहुल (३।३।११३) मित्येतदानीन्तन कर्त्तव्यम् । आतिरित्यादि ।

आपृष्ट व्याप्तौ । राध साध संसिद्धौ । दीपी दीप्तौ । (J) स्नग्ध ध्वन्सु
 अवस्त्रंस्ने । डुलभष् प्राप्ती । लभेति पित्वाद् भिदादिभ्योऽङित्वाङि
 (३।३।१०४) प्राप्ते शेषेभ्यस्तु गुरुत्वाद् गुरोश्च हल (३।३।१०३) इत्यकारे क्तिन्
 विधीयते । इष्टिरिति । वच्चादिसूत्रेण (६।१।१५) संप्रसारणम् । कीर्णं
 गीर्णः ग्रीर्णिरिति । ऋत इवातोरिति च्त्वम् (७।१।१००) । रषादिसूत्रेण
 (८।४।११) णत्वम् । यथा रदाभ्यामित्यादिना (८।२।४२) कीर्ण इति निष्ठाया
 स्तकारस्य नत्वं भवति तथेहापि क्तिनः । यथा स्वादिभ्य इति (८।२।४४)
 लुन इतरत्र निष्ठातकारस्य नत्वं तथा लूनिर्यूनिरित्यत्रापि क्तिनः ।

६५ । स्थागापापचो भावे ।

अङोऽपवादस्य बाधक इति । स्थादिभ्य आतश्चोपसर्गे (३।३।१०६) इति
 प्राप्तस्याङोऽपवादस्य बाधक इत्यर्थः । पक्तिरिति । षिट्भिदादिभ्यो-
 ऽङित्यस्य (३।३।१०४) । प्रस्थितिरिति । द्यतिस्यतीत्यादिनेत्त्वम् (७।४।४०) ।
 संगीतिरिति । घुमास्यादि (६।४।६६) सूत्रेणेत्त्वम् । अत्र च गामादा-
 ग्रहणेष्वविशेष (प, ११५) इति गै शब्दे गाङ् गताविति द्वयोरपि ग्रहणम् ।
 पा इति । पूर्ववत् पानार्थस्य ग्रहणम् । न रक्षणार्थस्य । भावग्रहण-
 मित्यादि । अर्थान्तरं कर्त्तृवर्जितं कारकम् । तन्निवृत्त्यर्थम् भावग्रहणम् ।
 कथमित्यादि । यद्यङोऽपवादस्यापवादोऽयं क्तिन्प्रत्ययस्तत् कथमवस्था
 संस्थेति सिध्यति ? न कथञ्चिदित्यभिप्रायः । व्यवस्थायामित्यादि । यदिदं
 व्यवस्थाशब्दस्याङन्तस्य सूत्र उच्चारणमेतदेव ज्ञापकम् । अतः क्तिनात्यन्तबाधा
 न भवतीति । तेनावस्थेत्याद्यपि सिध्यति । अत्यन्तायेति । चतुर्थ्यन्तप्रति-
 रूपको निपातोऽयं यथा चिरायेति ।

६६ । मन्त्रे दृषेष्पचमनविदभूवीरा उदासः ॥

दृषु मृषु सेचने । इषु इच्छायाम् । डुपचप् पाके । मन ज्ञाने ।
 विद ज्ञाने । भू सत्तायाम् । वी गतिव्याप्तिप्रजनादिषु । रा आदाने ।

(J) In the printed काशिका, सस्ति; is given. In the नाम, it is सति ।

प्रकृतिप्रतययोरिति । प्रकृतिसामान्यविवक्षायां द्विवचनम् । अन्यथा हि बहुत्वात् प्रकृतीनां बहुवचनं स्यात् । विभक्तिविपरिणामेन सम्बन्ध इति । वृषादिभ्यो या प्रथमा तस्या अर्थात् पञ्चमीपरिणामः । तेन प्रकृतिप्रतययोः सम्बन्धः । अन्यथा सम्बन्धानुपपत्तेः । मतिरिति । अनुदात्तोपदेशित्यादिना (६।४.३७)ऽनुनासिकलोपः । सर्वत्रेत्यादि । मन्त्रे चामन्त्रे च सर्वत्र वृषादिभ्यः क्तिन् विहितः । पचेरपि स्थागादिसूत्रेण (३।३।८५) । यद्येवं किमर्थमिदमित्याह उदात्तार्थमिति । इषेस्त्वित्यादि । इषेरिच्छेति निपातनं वक्ष्यति । तस्मात् क्तिन् विधीयते । अन्यथा निपातनेनैवास्त्वबाधा स्यात् । वृषादिभ्यः क्तिप्रत्यय एव विधातव्यः । उदात्तवचनमुत्तरार्थम् । व्रजयजोर्भावे क्वचित्ति (३।३।८८) क्वबुदात्तो यथा स्यात् ।

६७ । ऊतियूतिजृतिसातिहेतिकीर्त्तयश्च ।

स्वरार्थं वचनमिति । नतु प्रत्ययार्थम् । स्त्रियां क्तिन्त्रित्वेव (३।३।८४) सिद्धत्वात् । नाप्युद्धर्मम् । ज्वरत्वरेत्यादिनैव (६।४।२०) सिद्धत्वात् । योतेरिति । यु मिश्रण इत्यस्य । जवर्तयेति । जुइत्यस्य सौत्रस्य धातोः । दीर्घत्वचेति । चकारादुदात्तत्वञ्च । क्तिन् सामान्यलक्षणेनैव सिद्धः । स्यतेरिति । षोऽन्तकर्मणीत्यस्य । इत्वाभावोऽपि निपात्यत इति । यतिस्यतीत्यादिनेत्वं (७।४।४०) प्राप्नोति । ततस्तस्याभावो निपात्यते । मनीर्तेवेति । षण्ण दान इत्यस्य । जनमनखना (६।४।४२)मित्यात्वे कृते मातिरिति सिध्यतीति शेषः । यद्येवं किमर्थं निपातनमित्याह स्वरार्थमित्यादि । असति हि निपातने सातिशब्द आद्युदात्तः स्यात् । अन्तोदात्तो यथा स्यादित्येवमर्थं निपातनम् । हन्तेर्हि नोर्तेवेति । हतिरिति यदा हन्तेस्तदा हकारस्यैत्वं निपात्यते । अनुनासिकलोपस्त्वनुदात्तोपदेशित्यादिनैव (५।४।३७) सिद्धः । यदा तु हि गतावित्यस्य तदा गुणो निपात्यते । कीर्त्तिरिति कृत मंशब्दन इत्यस्माच्चुरादिणिजन्ताण् स्थामय्यो युजिति (३।३।१०७) युचि प्राप्ते क्तिन्निपात्यते । उपधायाच्चेतीत्त्वम् (७।१।१०१) भवति । हलि चेति (८।१।७७) दीर्घत्वम् ।

६८ । ब्रजयजोर्भावे कथम् ।

इज्येति । वच्चादिसूत्रेण (६।१।१५) संप्रसारणम् । यद्युदात्तं विधीयते पितृकरणं किमर्थमित्याह पितृकरणमुत्तरत्वेत्यादि ।

६९ । संज्ञायां समजनिषदनिपतमनविदषुञ्शीङ्-
भृजिणः ।

भाव इति न स्वर्थत इत्यादि । स्थागादिसूत्रे (३।३।८५) यज्ञावयवज्ञं कृतं तस्यैव स्वरितत्वं न क्रियते । भावेऽकर्त्तरि च कारके संज्ञायाः (३।३।१८)-मित्येष एवाधिकारः । समज्येति । अजर्व्यघजपोऽऽरिति (K) वीभावो न भवति । संज्ञायामिति वचनात् । नहि वीभावे कृते संज्ञा गम्यते । नियतवर्णानुपूर्वीका हि संज्ञा भवति । निषद्येति । षट्क्षेत्रविशरणगत्यवसादनेषु । निषीदन्ति तस्यामिति । निषत्येति । निपतन्ति तस्यामिति । मत्येति । मन्यन्ते तयेति मत्या (L) । पूर्ववदनुनासिकलोपः । ऋस्वस्य तुक् । विदन्ति तया विद्या । सुन्वन्ति तस्यां सुत्या । शेरते तस्यां शय्या । अयङ् यि कृडिती (७।४।२२) त्ययडादेशः । भरणं भृत्या । एति तयेतयाऽयनमिति । भृजोऽसंज्ञायामित्यत्र (३।१।१२)

संज्ञायां पुंसि दृष्टत्वान्न ते भार्या प्रसिध्यति ।

स्त्रियां भावाधिकारोऽस्ति तेन भार्या प्रसिध्यति ॥ १ ॥

इत्युक्तम् । इह भाव इति न स्वर्थत इत्यभिहितम् । अतः पूर्वोत्तरवचनं व्याहृतमिति मन्यमान आह कथमित्यादि । यदीह भाव इति न स्वर्थते तत्

(K) The न्यासकार ignores the वार्तिकं घजपोः प्रतिषेधं कथं उपसंख्यानम् (2. 4. 56, वा.) ।

(L) मन्येति मुद्रितकाशिकायां पाठः । स एव हरदत्तसाधवभट्टीजिभिर्गृहीतः । तथाच हरदत्तः —“मन्या गलपार्श्वशिरो । मन्यन्तेऽनर्थेति कृत्वा । तथा हि कृडां ज्ञायते । क्यपोऽभिलादित्वादनुदात्तोपदेशेय (६।४।१७) अनुनासिकलोपो न भवति । तदभावात् तुगपि न भवति । अन्ये तु संज्ञायामिति वचनाद् यथा समज्येत्येव वीभावो न भवत्येवं मन्येनानुनासिकलोपः । तव कृते तुगपीत्याहुः । नात्राप्तवचनमस्ति ॥” इति । Evidently हरदत्त refers here, by the term अन्ये, to the न्यासकार and others who give मत्या for मन्वा ।

कथं स्त्रियां भावाधिकारोऽस्तीत्युक्तम् । नहि भाव इत्यस्वर्थ्यमाणे भावाधि-
कारस्येष्टास्तित्वमुपपद्यते । भावाधिकारो भावव्यापार इत्यादि परिहारः ।
भावाधिकारशब्देन तत्र व्यापारो वाच्यत्वेन विवक्षितः । स पुनर्भूत्या-
शब्दाभिधेयभावोपगमनलक्षणः । अतएवैतदुक्तमभवति संज्ञायां समजनि-
षदेत्यादिना व्युत्पादितस्य भूत्याशब्दस्य भाव एवाभिधेयत्वमुपयाति ।
नतु कर्त्तृवर्जितं कारकम् । तेन कर्मणि कारके भार्य्येति सिध्यतीति ।
नतु शास्त्रोयोऽधिकारोऽयं स्वरितत्वासङ्गात् प्रतियोगमुपतिष्ठते । स तत्र
भावशब्देन विवक्षितो मा भूत् । समजन्ति तस्यां समज्या । निषीदन्ति
तस्यां निषद्या । विदित्यनया विद्येत्येवमादीनां कारके करणादिके करणाद-
साधुत्वमिति न । कथं पुनर्भावेऽकर्त्तरि च कारके सर्वस्मिन्ननुवर्त्तमाने
क्वचिद् भावः क्वबन्तस्याभिधेयभावमुपयाति क्वचिदकर्त्तृकारकमेवेत्येष
नियमो लभ्यते ? संज्ञावशात् । यतोत्पद्यमानेन प्रत्ययेन संज्ञा गम्यते
तत्र भाव एवाभिधेयत्वं प्रतिपद्यते । इतरदुदास्ते । यत्र त्वकर्त्तरि
कारके प्रत्ययेनोत्पन्नेन संज्ञा गम्यते तत्र तदभिधेयतामुपयाति । भाव-
स्त्वौदासीन्यमवलम्बते । अकर्त्तरि च कारके संज्ञाया (३।३।१८) मिति
संज्ञाग्रहणेऽनुवर्त्तमाने पुनः संज्ञाग्रहणं भावार्थम् । पूर्वकं हि संज्ञाग्रहण-
मकर्त्तृकारकेण सम्बद्धमिति । ततः कर्त्तृवर्जित एव कारके संज्ञायां स्यात् ।
न भावे । तस्माद् भावेऽपि संज्ञायामेव यथा स्यादित्यवमर्थं पुनः संज्ञा-
ग्रहणम् । अथ कथं भूतिर्मतिरासुतिरिति ? निपातनात् । किं पुन-
र्निपातनम् ? कर्मणि भूतौ (३।२।१०२) । मतिबुद्धिपूजार्थंभ्यश्च (३।२।१८८) ।
रजःकृत्वासुतिपरिषदो बलजिति (५।२।११५) ।

१०० । कृञः श च ।

योगविभागोऽत्र कर्त्तव्य इति । कृञः क्वचित् भवति ततः शश्च ।
यथाप्राप्तश्चेति । तेन द्वीणि रूपाणि मिध्यन्ति । तत्र कृञ इति योगेन
कृत्येत्येतद्रूपं सिध्यति । श चेत्यनेन क्रिया कृतिरिति चेत्येतद्रूपद्वयं क्रियत
इति । यदा भावे शब्दस्तदा सार्वधातुके यक् (३।१।६७) । रिङ् शयक्

लिङ्त्विति (७।४।२८) रिङादेशः । यदा त्वकर्त्तरि कारके तदा यगभावाच्छ एव प्रत्यये परतो धातोरिङादेशे कृतेऽचि शुधात्वित्यादिना (६।४।७७) तस्येयङ् । शकारः सार्वधातुकार्यः ।

१०१ । इच्छा ।

इषेर्भावे शप्रत्ययो भवति । अभिधानशक्तिस्वाभाव्यात् । न कारके । यगभावश्चेति । सार्वधातुके (३।१।६७) यगिति यक् स्यात् । अतस्तदभावो निपात्यते । इच्छेति । इषुगमीत्यादिना (७।३।७७) छत्वम् । परिचर्येत्यादि । चर गत्यर्थः । सृ गतो । सृग अन्वेषणे चुरादावदन्तः । अट पट गतौ । एभ्यो भावे शः । पूर्ववद् यक् । सत्तेर्गुणः । सृगयते रकारलोपाभावः । णेरनिटीति (६।४।५१) णिलोपः । अटाट्येति । अटतेर्द्विचनमात्वच्चाभ्यासस्य । जागर्त्तरकारो वेति । यदा श स्तदा सार्वधातुके यक् (६।१।६७) । जाग्रोऽविचिण्णल्ङित्त्विति (७।३।८५) गुणः । जागरति यदा त्वकारः ।

१०२ । अ प्रत्ययात् ।

धातोरित्यधिकारात् (३।१।८१) प्रत्ययग्रहणं धातोर्विशेषणं विज्ञायत इत्याह प्रतप्रयान्तेभ्यो धातुभ्य इति । चिकीर्षेति । चिकीर्षशब्दात् सन्नन्तादप्रत्ययः । पुञीयेति । सुप आत्मनः क्वच् (३।१।८) । क्वचि चेतीत्वम् (७।४।३३) पुञ्चकाम्येति । काम्यश्चेति (३।१।८) काम्यच् । लोलूयेति । धातोरेकाचो हलादे (३।१।२२) रिति यङ् ।

१०३ । गुरोश्च हलः ।

धातो (३।१।१८) रित्यधिकाराद् गुरुग्रहणं हल्यग्रहणञ्च तस्यैव विशेषणं विज्ञायत इत्याह गुरुमान् हलन्तो यो धातुरित्यादि । कथं पुनर्गुरोरित्युच्यमाने गुरुमान् धातुर्लभ्यते ? सामर्थ्यात् । नहि हलन्तस्य धातोः कस्यचिद् गुरुसंज्ञा विहिता । उच्यते चेदं गुरोरिति । तत्र सामर्थ्याद् गुरुमान् धातुर्गुरुसंज्ञकीभाभेदोपचारं कृत्वा गुरुशब्देनोक्त इति गम्यते । इत्यतः ह्यभेदोप-

चाराद् विनापि मतुपा तद्वतोरभिधानं यथा शुक्लः पट इति । अथ रुध्या-
दिभ्य एव यथा स्यात् कुडिप्रभृतिभ्यो मा भूदित्येवमर्थो विपर्ययः कस्माच्च
विज्ञायते ? गुर्वन्तो यो धातुर्हल्वानिति ? ज्ञापकात् । यदयं गतार्थ-
कर्मणि द्वितीयाचतुर्थी चेष्टायामनध्वनीत्यप्रत्ययान्तस्य (२।३।१२) चेष्टा-
शब्दस्य शकि शङ्कायामिति च शङ्काशब्दस्य निर्देशं करोति ततो ज्ञायते नाच्च
विपर्यय इति । विपर्यये हि नहि चेष्टेति गुर्वन्तो नापि शङ्केति । कुण्डे-
तगादि । कुडि दाहे । कुडि संघाते । ईह चेष्टायाम् । जह वितर्क इत्येषां
रूपाणि ।

१०४ । षिट्भिदादिभ्योऽङ् ।

गणपरिपठितेष्वित्यादि । भिदादयोऽङन्ता एव गणे पठ्यन्ते । तभ्यो
यदि पुनरिहाङ् विहितः प्रातिपदिकेभ्यो विहितः स्यात् । तच्चायुक्तं स्यात् ।
धात्वधिकारात् । तस्मात् तेषु याः प्रकृतयोऽवयवभूतास्ता निष्कृष्य पृथक्
कृत्वा षिट्भिदादिभ्योऽङिति भिदादिग्रहणेन निर्दिश्यन्ते । ताः पुनर्भिदिर्
विदारणे । छिदिर् द्वैधीकरणे । विद ज्ञाने । क्षिप प्रेरणे । गुह्र संवरणे ।
डुधाञ् धारणपोषणयोः । मिध् मेध् हिंसासंक्लेशनयोः । ऋ गती । ऋञ्
हरणे । डुकृञ् करणे । क्षि क्षये । अथवा क्षि निवासगत्योः । तृ प्लवन-
तरणयोः । धृञ् धारणे । लिख अक्षरविन्यासे । चुट समुच्छ्रये । पीड
अवगाहने । डुवप वीजतन्तुसन्तानं । वस निवासे । मृजू शुक्ली । कप
कृपायामित्यत्र वेदितव्याः । यदि तर्हि प्रकृतयो निर्दिश्यन्ते भिदादीनां
गणे पाठोऽनर्थकः । अथ पाठः क्रियते प्रत्ययविधानमनर्थकम् । गणे
पाठस्तावन्नानर्थकः । प्रसिद्गुपसंग्रहार्थत्वात् । प्रसिद्गुपसंग्रहस्तु यत्र
भिदादयः समुदायाः प्रसिद्धास्तत्रैवेषां संधुत्वं यथा स्यादन्यत्र मा भूदि-
तेष्वमर्थः । तेन यदुक्तं भाष्ये भिदा विदारण इत्यवमादि तदुपपन्नं भवति ।
न च प्रत्ययविधानमनर्थकम् । असन्देहार्थत्वात् । अमति हि तस्मिन् सन्देहः
स्यात् किमेष्विगुपधञ्जाप्रीकिरः क (३।१।१३५) इत्येवमादिना लक्षणान्तरेण
कप्रभृतयः प्रत्यया विहिता उताङ् प्रत्यय एवेति । तत्र पूर्वस्मिन् पक्षे स्त्रीत्व

विवक्षायां क्तिन् प्रसज्यते । कस्मात् ? असन्देहार्थत्वात् । अतः प्रत्यय-
विधानं नानर्थकम् । आरेति । ऋट्शोरङि (७।४।१६) गुणः । गुहा
गिर्योषधोरिति । गुहाशब्दो गिर्योषधोरिव साधुर्भवति । नान्यत्र । गिरि
शब्दश्चात्र समुदायेषु हि वृत्ताः शब्दा अवयवेष्वपि वर्तन्त इत्येकदेशे वर्तते ।
गुहिति गिरेः कश्चिदेवैकदेश उच्यते । गुहा नामौषधिः । अन्यत्र गुहेः
क्तिन् भवति गूढिरिति । हो ङः (८।२।३१) । ऋषस्तथोर्ङोऽधः (८।२।४०) ।
हृना ह्रुः (८।४।४१) । ठो टे लोपः (८।३।१४) । द्रुलोपे पूर्वस्य
दीर्घोऽणः (६।३।१११) । हारा कारा धारेति । गुणे कृते दीर्घत्वं
निपात्यते । लेखा रेखेति । लिखेर्गुणो निपात्यते । पक्षे लकारस्य रेफ-
श्चादेशः । चूडेति । चोदयते डत्वादेशो निपात्यते । उपधाया दीर्घश्च ।
आरा शस्त्रमिति । आराशब्दः शस्त्रां साधुर्भवति । अत्रापि गुणे कृते
दीर्घत्वं निपात्यते । आर्त्तिरन्येति । अर्त्तिराङ्पूर्वस्य क्तिन् । उपसर्गादिति
धाता (६।१।८१) विलेकादेशः । रपरत्वम् । धारा प्रपात इति । यत्र प्रपातनं
तत्र धारेति यथा जलधारा क्षीरधारेति ।

१०५ । चिन्तिपूजिकथिकुम्बिचर्चश्च ।

चुरादिरिति । एतच्चिति स्मृत्यामित्यादिभिः प्रत्येकमभिसम्बध्यते ।
युचि प्राप्त इति । ण्यासश्चन्यो युजित्यनेन (३।३।१०७) । यस्तु भवादौ
कुम्बिः पठ्यते ततो गुरोश्च हल (३।३।१०३) इत्यकारेण भवितव्यम् ।
न च कुम्बेरकारेऽङि वा सति कश्चिद्विशेषोऽस्तीति नासाविह ग्रहणं
प्रयोजयति ।

१०६ । आतश्चोपसर्गे ।

अदन्तरोरित्यादि । उपसर्गे इवोपसर्गवत् । यादृश्युपसर्गे हस्तिः प्रत्ययोत्-
पत्तिलक्षणा तादृश्येव तयोरपि भवति । तेन यथा प्रधोपधेतुपसर्गे भवति
तथा अदन्तरोरपि अदन्तर्हेति । न चेयं हस्तिरुपसंख्यानसाध्या यतः अद्या-

शब्दस्तरकादिषु च(M) पाठात् साधुत्वमनुभवति । अन्तर्धशब्दोऽपि प्रापकात् ।
यदयमन्तर्धौ (११४।२८) येनादर्शनमिच्छतीत्यन्तर्धशब्दस्य किप्रत्ययान्तस्य
निर्द्देशं करोति ततो ज्ञायते भवत्यन्तःशब्द उपसर्गकार्यस्य निमित्तमिति ।
अन्यथा हि तस्मिन्नुपपद उपसर्गे घोः किरिति (३।३।८२) किप्रत्ययो न
स्यात् । ततश्चान्तर्धविति (११४।२८) निर्देशो नोपपद्यते ॥

१०७ । ण्यासश्रन्यो युच् ।

अकारस्यापवाद इति । अप्रत्ययाद् (३।३।१०२) गुरोश्च हल (३।३।१०३)
इति द्वाभ्यां यथायोगं प्राप्तस्य । कथमास्येति ? न कथञ्चित् । अः स्यादासेः ।
अनेन सूत्रेण युज् वा भविष्यति । नान्य इति भावः । ऋहलोर्णदित्यादि
(३।३।१२४) परिहारः । ननु च वासरूपविधिना ण्यत्प्रत्ययः स्यात् ।
स च वासरूपविधिः स्त्रियां न भवति । अस्त्रियामिति (३।३।८४) प्रतिषेधात् ।
तत् किमुच्यत ऋहलोर्णदिति (३।३।१२४) ण्यद् भविष्यतीत्यत आह वासरूपे-
त्यादि । एष चार्थस्तत्रैव प्रतिपादितः । उपसंख्यानमिति । प्रतिपादन-
मित्यर्थः । तत्रेदं प्रतिपादनम् । वक्ष्यमाणं बहुलग्रहणमुभयोरपि योग्योः
शेषः । तेन घट्टिप्रभृतिभ्यो भविष्यतीति । वक्तव्य इति । व्याख्येय
इत्यर्थः । व्याख्यानं तदेव बहुलग्रहणमाश्रित्य कर्त्तव्यम् । अन्वेषणेति । इष
गतौ । इष आभीक्ष्ण इति वा ।

१०८ । रोगाख्यायां गवुल् बहुलम् ।

क्तिन्नादीनामपवाद इति । आदिशब्देनाडादीनाम् । आख्याग्रहण-
मित्यादि । यदि प्रत्ययान्तं रोगस्य नाम भवत्येवं प्रत्ययो भवति । नान्यथे-
त्यस्यार्थस्य संवादनायायाख्याग्रहणम् । तेन पदान्तरवाचे रोगे न भवति
बुभुक्षा भस्मकेनेति । बहुलग्रहणमित्यादि ।, रोगाख्याया अन्यत्रापि ग्वुक्तौ
विधानं व्यभिचारः । तदर्थं बहुलग्रहणम् । तेन धात्वर्थनिर्द्देशोऽपि मिश्रो
भवति । अपरोऽर्थः । रोगाख्याया विषयाण् ग्वुक्तौ विधेयान्यत्राप्यस्य
लक्षणस्य विषये हस्तिर्व्यभिचारः सः । तदर्थं बहुलग्रहणम् । तेनैकश्रुतिपौ

(M) अत्र चकारः प्रज्ञाशब्दाचोभ्यां न इति (५।२।१०१) ग्वेऽपि श्रद्धाशब्दस्य पाठोऽस्तीति सूचयति ।

धातुनिर्देश इत्येवमादि सर्वं संगृहीतं भवति । प्रवर्द्धिकेति । छर्द्ध वमने चुरादिः । प्रवाहिकेति । वह प्रापणे । प्रचर्चिकेति । चर्च अध्ययने चुरादिः । अत्र वहः क्लिप्ति प्राप्ते ण्वुल् । इतरयोस्तु युचि । शिरोऽर्चिरिति । अर्ह हिंसायाम् । अर्ह गताविति वा । खरि चेति (८।४।५५) चर्त्वम् । शिरसा सह षष्ठीसमासः । ससजुषो रुः (८।२।६६) । अतो रोरप्पु-
तादप्पुत इत्युत्वम् (६।१।११३) । आदृ गुणः (६।१।८७) । एङः पदान्ताद-
तीत्येते (६।१।१०८) विधयः कर्त्तव्याः । इक्षतिपाविति । ककारः कित्-
कार्यार्थः । तेन पचतिरिति सार्वधातुकनिबन्धनः शब् भवति । ननुच
कर्त्तृवाचिनि सार्वधातुके शब् विधीयते । न चात्र कर्त्ता प्रत्ययार्थः । तत्
कृतः शपः सम्भवः ? सार्वधातुकसंज्ञार्थशित्करणसामर्थ्यादकर्त्तृवाचिन्यपि
सार्वधातुके शब् भविष्यति । अन्यथा हि शित्करणमनर्थकं स्यात् । यद्येवं
यगपि स्यात् । अनभिधानान्न भविष्यति । वर्णात् कार इति । वर्णादित्युच्यते ।
तत्रैवकार इति न सिध्यति । बहुलग्रहणसन्निधौ वचनात् कचिदवर्णादपि
भविष्यतीत्यदोषः । अथवा करणं कारः । एवस्य कार इति षष्ठी
समासीऽयम् । रादिफ इति । कारस्यायमपवादः । मत्वर्थाच्छ इति ।
अत्राकारलोपश्च वक्तव्यः । अभसंज्ञत्वाच्च न प्राप्नोति । बहुलग्रहणाद्वाकार-
लोपो भविष्यति । इणजादिभ्यः । इक् कृथादिभ्य इति । अधातुनिर्देशार्थं
मेतत् । आज्यादयः शब्दाः संज्ञाशब्दा द्रष्टव्याः ।

१०८ । संज्ञायाम् ।

उद्दालकपुष्पभञ्जिकेति । नित्यं क्रीडाजीविकयोरिति (२।२।१७) षष्ठी
समासः । षष्ठी पुनरत्र कर्त्तृकर्मणोः (२।३।६५) कृतीति कृदयोगलक्षणा ।

११० । विभाषाख्यानपरिप्रश्नयोरिञ् च ।

इह सृते पूर्वमाख्यानस्य निर्देशः । पश्चात् परिप्रश्नस्य । वृत्तौ तु
परिप्रश्ने चाख्याने च गम्यमान इति पूर्वं परिप्रश्नस्योपन्यासः । पश्चादा-
ख्यानस्य । तत्र यद्योदयेत् किं कारणमेवं वृत्तौ विपर्ययः कृत इति तं प्रत्याह
पूर्वं परिप्रश्न इत्यादि । परिप्रश्नपूर्वकं व्याख्यानं भवति । अतो वृत्तौ पूर्वं

परिप्रश्नस्य तदुदाहरणस्य चोपन्यासः कृतः । पञ्चादाख्यानस्य । क्रमव्यतिक्रमे प्रयोजनाभावादित्यभिप्रायः । सूत्रे तर्हि कस्मात् पूर्वं परिप्रश्नो न निर्दिष्टः । पञ्चादाख्यानमित्याह सूत्र इत्यादि । अल्पाक्षर (२।२।३४) मिति सूत्रेण हन्ते पदानां क्रमस्य नियतत्वादल्पाक्षरस्याख्यानशब्दस्य सूत्रे पूर्वनिपातः कृत इति दर्शयति । कां कारिमिति । इज् । कां कारिकामिति । ण्वुल् । कां क्रियामिति । कजः श चेति (३।३।१००) शः । कां कृत्यामिति । तत्र चकारात् क्वप् । कां कृतिमिति । योगविभागात् क्तिन् कृतः । कां गणिमिति । इज् । गण संख्याने चुरादावदन्तः पठ्यते । कां गणिकामिति ण्वुल् । गणनामिति । युच् । एवं कां पाचिमित्यादि । कां पाचिमकार्षीः । कां पाचिकाम् । कां पचाम् । कां याजिम् । कां याजिकामित्यादि । का मिष्टिम् । कां पाठिम् । कां पाठिकाम् । कां पठितिमिति ॥

१११ । पर्यायार्हर्णोत्पत्तिषु ण्वुच् ।

क्तिवादीनामपवाद इति । आदिशब्देनाकारादीनाम् । अग्रगामिकेति । अग्रस्य गामिका । कृद्योगलक्षणायाः कर्मणि षष्ठ्याः समसः । स स्वरार्थमिति । अन्तोदात्तत्वं यथा स्यादित्येवमर्थम् । ण्वुलि हि सति प्रत्ययात् पूर्वमुदात्तः स्यात् ।

११२ । आक्रोशे नञप्रतिनिधिः ।

११३ । कृत्यलुपटो बहुलम् ।

यत्र विहितास्ततोऽन्यत्रापि भवन्तीति । यद्येवं तयोरेव कृत्यलुपटुलार्था (३।४।७०) इत्येवमादेरर्थनिर्देशस्थानार्थकत्वं जायते । नैतदस्ति । योगतो हि कृत्यादयो भावादिव्यर्थेष्विष्यन्ते । कर्त्तरकान्तरे त्वल्पः । सा च तथा तेषां हस्तिरनर्थनिर्देश सति मिथ्यतीति कुतस्तस्यानर्थक्यम् ? स्नानीयमिति । करणे कृत्यः । दानीय इति । दीयते तस्मा इति संप्रदाने । अप(व)सेचनमिति । अप(व)मिच्यते तदिति कर्मणि ल्युट् । अवस्त्रावणमिति । अवस्त्राव्यते तदिति स्र गतावितस्त्रावणान्तात् कर्मणि लुपट् । भुज्यन्ते इति भोजनाः । आच्छा-

यन्त इत्याच्छादनानि । कर्मस्थेव लुप्तः । राज्ञो भोजना राज्ञ आच्छादनानीति षष्ठीसमासः । प्रस्कन्दनम् । प्रपतनमिति । प्रस्कन्दति प्रपततप्रस्मादितप्रपादाने ल्युट् । अथ बहुलग्रहणं किमर्थम् ? यावता सूत्रारम्भसामर्थ्यादेव कृतप्रत्युटो यत्र विहितास्ततोऽन्यत्रापि प्रायेण भवन्तीत्येषोऽर्थो विज्ञायत एवेतत्त आह बहुलग्रहणादित्यादि । एतेनान्येऽपि कृतो यत्र विहितास्ततोऽन्यत्राप्यभिधेय इत्यन्ते । तच्च बहुलग्रहणात् सिध्यति । अतो बहुलग्रहणं कृतमिति सूचयति । पादहारक इति । कर्त्तरि श्वल् विहितो बहुलग्रहणादिह कर्मणि भवति ।

११४ । नपुंसके भावे क्तः ।

तयोरेव कृत्यक्तखलर्या (३।४।७०) इति भावे क्तः सिद्धः । नपुंसके भावेऽपि क्तोऽयं विशेषविहितेन ल्युटा बाध्यत इति योगारम्भः ।

११५ । ल्युट् च ।

योगविभाग उत्तरार्थ इति । उत्तरत्र ल्युट् एवानुवृत्तिर्यथा स्यात् । क्तस्य मा भूत् ।

११६ । कर्मणि च येन संस्पर्शात् कर्तुः शरीरसुखम् ।

नित्यसमासार्थं वचनमिति । नित्यः समासोऽर्थः प्रयोजनं यस्य तत् तथोक्तम् । कथं पुनरेतद्वचनं नित्यसमासार्थं भवतीत्याह उपपदसमासोऽहि नित्यसमास इति । अनेन हि सूत्रेण कर्मण्युपपदे प्रत्ययो विधीयत इत्युपपदमतिङितुपपदसमासो (२।२।१६) भविष्यति । स च नित्यः । तद्विधौ नित्यं क्रीडाजीविकयो (२।२।१७) रित्यतो नित्यग्रहणस्यानुवृत्तेः । पूर्वसूत्रेण चेदिह लुप्तं विधीयते तदन्तेन षष्ठीसमासो भवति । स च पाक्षिकः । विभाषितानुवृत्तेः । पयःपानं सुखमिति । कथं पुनरेतदस्योदाहरणं भवति ? यावता नात्र संस्पर्शात् सुखमुत्पद्यते । किं तर्हि ? अभ्यवहारात् । नैष दोषः । सर्वे हि तेऽभ्यवहारादयो न विना स्पर्शेन भवन्तीति नान्तरीयकत्वात् स्पर्शां नापेक्ष्यते । तूलिकाया उत्थानं सुखमिति । उदः

स्थास्तम्भोः पूर्वस्येति (८।४।६१) पूर्वसवर्णः । अस्तीह कर्तुः शरीरसुखम् । नतु कर्मणा संसृज्यमानस्य । किं तर्हि ? अपादानेन तूलिकाख्येन । अग्निकुण्डस्योपासनमिति । आस उपवेशने । उपपूर्वः । अत्रासर्शात् सुखं भवति । अग्निकुण्डेनोपास्यमानेनोपसृज्यमानस्यैव तदुत्पत्तेः । गुरोः स्नापनमिति । णा शौचे । हेतुमण्डिप् । अर्षिङ्गीत्यादिना (७।३।३६) पुक् । नतु चात्रापि गुरुः सुखस्य कर्त्ता भवतीत्यस्तीह कर्तुः सुखम् । तत् कथमिदं प्रत्युदाहरणं भवतीत्याह स्नापयते न गुरुरिति । अनेनैतद्दर्शयति नात्र सुखार्पणं कर्त्तृत्वं विवक्षितम् । किं तर्हि ? क्रिया-पेक्षम् । नचात्र स्नापनक्रियाया गुरुः कर्त्ता । किं तर्हि ? शिष्यः । तस्य च गुरुः कर्मव भवति । कर्मसंज्ञा पुनर्गुरोर्गतिबुद्धीत्यादि (१।४।५१) सूत्रेण । तस्याकर्मके स्नातावण्यन्ते कर्त्तृत्वात् । परिष्वञ्जनमिति । ष्वन्ज परिष्वङ्गे । उपसर्गात् सुनोतीत्यादिना (८।३।६५) मूर्धन्यः । (N) मानसी प्रीतिरिति । तेन पुत्रपरिष्वञ्जनजन्यः प्रीतिविशेषस्य शरीर-सुखत्वं दर्शयति । मर्दनमिति । मृद चोदे । सर्वत्रासमासः प्रत्युदाक्रियत इति । नतु लुण्ठभावः । लुण्ठः पूर्वसूत्रेण सर्वत्र भावात् ।

११७ । करणाधिकरणयोश्च ।

करणेऽधिकरणे च कारक इत्यनेन करणाधिकरणयोः प्रत्ययार्थत्वं दर्शयति । अत्रोपपदे करणाधिकरणे कस्मान्न भवतः ? करणाधिकरणयो-रित्यत एव निर्देशात् । करणाधिकरणशब्दो हि लुण्ठस्तौ करणाधिकरण-साधनौ च । तत्र यद्युपपदत्वमेतयोः स्यादेव निर्देशो नोपपद्यते । यद्येवं सति निर्देशे प्रत्ययविधानं च सति च तस्मिन् निर्देश इतीतरैतराश्रयत्वं प्रसज्येत । न । नित्यत्वाच्छब्दानाम् । नञ्पूर्वं किञ्चिदुत्पद्यते । शब्दानां नित्यत्वात् । सतामेव तु तेषामन्वाख्यानं क्रियत इति कुत इतरैतराश्रय-तायाः प्रसङ्गः ? इक्षप्रव्रश्चन इति । ओव्रयृ छेदेन । इक्षानां प्रव्रश्चन

(N) अन्ये त्व परित्यज्यः संश्रितसमयमिधमहसुट्-सुखसामित्यनेन (८।३।७०) मूर्धन्यादिष माङ्गः । परत्वात् ।

इति षष्ठीसंज्ञासमासः । पलाशश्रातन इति । शदुल्ल श्रातने । हेतुमसिच् । शदेरगतौ त इति (९।३।४२) तत्वम् । गोदोहनीति । टिड्ढाणञिति (४।१।१५) ङीप् ।

११८ । पुंसि संज्ञायां घः प्रायेण ।

समुदायेन चेदित्यादि । प्रकृतिप्रत्ययसमुदायेन यदि संज्ञा गम्यत एवं प्रत्ययो भवति । नान्यथा । अकारत्स्नप्रार्थमिति । अकारत्स्नमसाकल्पम् प्रयोजनमर्थो यस्य तत् तथोक्तम् । एतेनाकृत्स्नविषयतां प्रत्ययस्य दर्शयति । दन्तच्छद इति । छद अपवारणे । चुरादिणिच् । छादेर्घोऽहुपसर्गस्येति (६।४।८६) ङस्त्वः । पूर्ववत् समासः । प्रसाधनमिति । राध साध संसिद्धौ । अस्मादेतुमस्यन्तात् पूर्वसूत्रेण करणे लुपट् । कुगतिप्रादय (२।२।१८) इति समासः ।

११९ । गोचरसञ्चरवह्नजव्यजापणनिगमाश्च ।

पूर्वस्मिन्नेवार्थ इति । करणेऽधिकरणे च । ननु पूर्वसूत्रेणैव गोचरादिषु घः सिद्धः । तत् किमित्ययं योग आरभ्यत इत्याह हलश्चेत्यादि । ननु च प्रत्ययग्रहणं तच्चानुवर्त्तिष्यते । तेन गोचरादिषु घञ् भविष्यति । प्रतिपत्तिगौरवं तु स्यात् । प्रायग्रहणानुवह्नेरज्ञापकत्वात् ।

१२० । अवे तृस्त्रोर्घञ् ।

स्तृणातेरिति । स्तृञ् आच्छादन इत्यस्मात् । प्रायानुवह्नेरित्यादि । प्रायशब्दस्यानुवह्नी सत्यामव उपपदे तृस्त्रोर्घञ्प्रत्ययो भवति संज्ञायां प्रायेणोपाधिभूतायामितिऽर्थो लभ्यते । न संज्ञायामिति । अस्त्रोपाधिः प्रायिकत्वात् कचिदसंज्ञायामपि भवति ।

१२१ । हलश्च ।

वेष्ट इति । वेष्ट वेष्टने । मार्गोऽपामार्ग इति । मृजू शुद्धौ । चजोरित्पादिना (७।३।५२) कुत्वम् । मृजेर्ह्रस्विः (७।२।११४) । उपसर्गस्य घञीति (६।३।१२२) दीर्घः ।

१२२ । अध्यायन्यायोद्यावसंहाराधारावायाश्च ।

अहलन्तार्थं आरम्भ इति । हलन्तेभ्यः पूर्वसूत्रेणैव सिद्धत्वात् ॥

१२३ । उदङ्कोऽनुदक् ।

ननुचेतयादि चोद्यम् । उदकप्रतिषेधार्थं वचनमिति परिहारः । यद्येतन्नारभ्येत तदोदकोऽपि पूर्वेण स्यादित्यर्थः । तैलोदङ्क इति । षष्ठी समासः । षष्ठी पुनः कर्मणि कृदयोगलक्षणा । उदकोदञ्चन इति । करणे लुट् । घः कश्चादितयादि । एवं मन्यते । पुंमि संज्ञाया (३।३।११८) मितयादिना घे प्राप्ते घञ् विहितः । ततश्च तेन मुक्ते विषये घेनैव युक्तं भवितुमिति । विशेषाभावादिति । नञ्छ्रवाञ्चते घञि घे वा सति विशेषोऽस्ति । तत्र यद्युदकोऽपि घः स्यादनुदकप्रतिषेधेनार्थो न स्यादित्यभिप्रायः । ननु च घे सति प्रत्ययस्वरिणान्तोदात्त उदङ्कशब्दो भवति । घञि सति जित्स्वरिणाद्युदात्तः स्यात् । तत् किमुच्यते विशेषाभावादित्यत आह घञप्रीतयादि । याथादि-स्वरेणेति । याथघञ्ज्ञाजबित्रकाणामित्यतद् (६।२।१४४) विहितेन ।

१२४ । जालमानायः ।

१२५ । खनो घ च ।

डो वक्तव्य इत्यादि । सर्वत्र यत्तव्यशब्दस्य व्याख्येय इत्येवोऽर्थः । तत्रेदं व्याख्यानम् । चकारोऽत्र क्रियते । स चानुक्तममुञ्जयार्थः । तेन उादयोऽपि प्रत्यया भविष्यन्तीति । ननु च घञनुकर्षणार्थश्चकारः । नैतदस्ति । स्वरितत्वादेव हि घञपतिप्रतः । अथ किमर्थं खनर्घः प्रत्ययो विधीयते ? यावता कुत्वार्थं तस्य विधानम् । नच खनः कथिदवयवः कुत्व-भागस्ति । एवं तद्धन्तञ् ज्ञापयति । अन्येभ्योऽप्ययं भवतीति । तेन खलो भगं पदमितेयवमादयः मिहा भवन्ति ।

१२६ । ईषद्दुःसुषु कृच्छाकृच्छार्थेषु खल ।

तदितरयोरिति । सुगच्छेषच्छब्दयोः । कथं पुनः सामान्योक्तेनापि विशेषो लभ्यत इत्याह सम्भवादिति । यत्र यस्य सम्भवस्तत्र तस्य विशेषणं

भवति । कृच्छ्रमेव दुःशब्दस्यार्थे वर्तते । नाकृच्छ्रम् । इतरयोस्त्वर्थेऽ-
कृच्छ्रमेव वर्तते । न कृच्छ्रम् । तस्मात् कृच्छ्रं दुर एव विशेषणम् ।
अकृच्छ्रं त्वितरयोरेव । ईषत्करः कटो भवतीति । अकृच्छ्रेणायत्नेन क्रियते
भवता कट इत्यर्थः । ईषत्कार्यं इति । ऋहलोर्ण्यदिति (३।१।१२४)
खत् । ईषच्छब्दोऽत्र मनागित्यस्यार्थे वर्तते । लकारः स्वार्थ इति ।
लिति प्रत्ययात् पूर्वस्योदात्तत्वं यथा स्यात् । ननु च ङस्वादिकं खित्
कार्यं खित्यनव्ययस्येत्येव (६।३।६६) मादिशास्त्रेणानव्ययस्य विधीयते ।
ईषदादयश्चाव्ययसंज्ञाः । तत् किमर्थं खलः खित्करणमित्याह खित्-
करणमुत्तरत्वं सुमर्थमिति । उत्तरत्रानव्ययेऽप्युपपदे खल् विधास्यते ।
तच्चार्हईषदजन्तस्य मुमिति (६।३।६७) मुम् यथा स्यादित्येवमर्थं
खित्करणम् ।

१२७ । कर्तृकर्मणोश्च भूतजोः ।

कर्तृकर्मणोरुपपदत्वं भवति । नतु प्रत्ययार्थत्वम् । यदि च तयोः
प्रत्ययार्थत्वं स्यादीषदादिष्वेवोपपदेषु प्रत्ययः स्यात् । ततश्च खित्करण-
मनर्थकं स्यात् । अनव्ययस्य खित्कार्यविधानात् । ईषदादीनाञ्चाव्यय-
त्वात् । तस्मादतोऽपि खित्करणम् । उपपदे कर्तृकर्मणी नतु प्रत्ययार्था-
वेतावित्यवस्यते । अत्र च कर्तृकर्मणी ईषदादयश्च न प्रत्येकं प्रत्ययस्य
निमित्तम् । किं तर्हि ? तत्समुदायः । चकारेण ह्यत्र सन्नियोगः
क्रियते । तेन कर्तृकर्मणोरीषदादीनाञ्च युगपदुपपदत्वं भवति । नान्यथा ।
यद्येवं कथं द्वयोरुपपदयोर्युगपत् समासः । कः पुनराह युगपत् समास
इति ? पूर्वं हि परस्योपपदस्य समासं कृत्वा पश्चात् पूर्वस्य क्रियते । अथ-
वोपपदमतिङित्यत्र (२।२।१८) सुप् सुपेति निवृत्तम् । तेनानेकस्यापि
युगपदेव समासो भवति । किं पुनरत्र परमुपपदम् ? कर्तृकर्मणी । कुत
एतत् ? खित्करणसामर्थ्यात् । खित्करणं हि सुमर्थम् । सुमागमज्ञान-
व्ययस्य विधीयते । तत्रेवदादीनां धातोश्चानन्तर्ये खित्करणमनर्थकं स्यात् ।
ईषदाटाभवं भवतीति । अकृच्छ्रमाट्रेन भुयते भवतीत्यर्थः । ईषदाटाङ्गरो

देवदत्तो भवतीति । अकृच्छ्रमाद्यः क्रियते देवदत्तो भवतीत्यर्थः । कर्तृ-
कर्मणोरित्यादि । अर्थोऽभूततद्भावः । तदर्थयोः कर्तृकर्मणोरुपपदयोः
खलु भवतीत्येतदर्थरूपं व्याख्येयमित्यर्थः । तत्रेदं व्याख्यानम् । प्राय-
ग्रहणं मण्डूकप्रुतिन्यायेनानुवर्त्तते । तेन यदा कर्तृकर्मणो अर्थे भवतस्तदैव
प्रत्ययो भवति । नान्यदेति । स्वादेन भूयत इति । अत्र अर्थस्याविवक्षित-
त्वात् प्रतयो न भवति ।

१२८ । आतो युच् ।

१२९ । कृन्दसि गत्यर्थेभ्यः ।

सूपसदनमिति । षदल्ल विशरणगत्यवसादनेषु । उपपूर्वः ।

१३० । अन्येभ्योऽपि दृश्यते ।

सुदोहनमिति । दुह प्रपूर्णे । वक्तव्य इति । व्याख्येय इत्यर्थः ।
तत्रेदं व्याख्यानम् । अपिशब्दोऽत्र क्रियते । स च सर्वव्यभिचारार्थः ।
तेन शास्त्रे अनुशिष्टौ युध संप्रहारे दृशिर् प्रेक्षणे जिघृषा प्रागल्भ्ये मृष तिति-
क्षायामित्येतेभ्योऽपि भाषायां युज् भवतीति । कथं पुनरेतदवसितं सर्व-
व्यभिचारार्थोऽपिशब्द इति ? सूत्रारम्भात् । यदि हि गतार्थव्यभिचार
एवात्राभिसंज्ञितः स्यात् सूत्रमिदं नारभेत । पूर्वसूत्र एव च गतार्थग्रहणं
न कुर्यात् ।

१३१ । वर्त्तमानसामीप्ये वर्त्तमानवद्वा ।

यदि समीपस्य भावोऽभिधीयत तच्च स्यात् । एवं सति वर्त्तमानस्य
सामीप्येन च समासो न स्यात् । सम्बन्धाभावात् । नहि सामीप्यस्य
वर्त्तमानेन सम्बन्धः । अपितु तत्समीपेन । तस्य तद्गुणत्वात् । तस्मात्
स्वार्थं एवायमिह भविष्यतीति मत्वाह समीपमेव सामीप्यम् । किमर्थं
पुनः स्वार्थिकं अञ्जं विधायेवं निर्देशः क्रियते ? न वर्त्तमानसमीप एवो-
च्येत यतो लाघवं भवतीत्यत आह अञ्जः स्वार्थिकत्वं ज्ञाप्यत इति । स्वार्थं
अञ्जपि स्यादनेनेति । स्वार्थं अञ्जं भवतीत्यमुमर्थं ज्ञापयितुं स्वार्थिकः अञ्जः

कृत इति । चातुर्वर्ण्यादिसिद्धार्थमिति । अनेनापि ज्ञापनस्य प्रयोजन-
मुच्यते । आदिशब्देन चातुराश्रम्यादीनां ग्रहणम् । अयमागच्छामीति ।
अयमागममित्यस्यार्थ एतद्वर्तते । आगममिति । लुङ् । उत्तमैकवचनम् ।
तस्यस्थमिषा (३।४।१०१) मित्यादिना मिषोऽभावः । पुषादिसूत्रेण
(३।१।५५) चूरेङ् । एष गच्छामीति । एष गमिष्यामीत्यस्यार्थ इदं
वर्तते । गमेरिट् परस्मैपदेष्वितीट् (७।२।५८) । गन्तास्मीति । लुट् ।
तासिः । मिप् । अथ वत्करणं किमर्थम् ? यावता वर्त्तमानसामीप्ये
वर्त्तमान इत्युच्यमाने वर्त्तमानकालविहिताः प्रत्यया वर्त्तमानसामीप्ये
भवन्तीत्येषोऽर्था लभ्यत एवेत्यत आह वत्करणमित्यादि । असति वत्करणे
वर्त्तमानकालेन रूपमात्रमेषां प्रत्ययानामुपलक्ष्यते । नतु प्रकृत्यादय उपा-
दीयेरन् । ततश्च धातुमात्रात् स्युः । वत्करणे तु सति सर्वसादृश्यं गम्यते ।
तत्रैव वतेर्विधानात् । तेन सङ्गरी न भवति । तमेव संकराभावं दर्शयितुमाह
येनेत्यादि । एवं हि सर्वसादृश्यं भवति यदि येन विशेषणेन वर्त्तमाने
विहितस्तेनैव वर्त्तमानसामीप्ये भवन्ति । नान्यथा । प्रकृत्योपपदोपाधिनेति ।
आदिशब्देनोपाधेरभिधेयस्य च ग्रहणम् । पवमानो यजमान इति । पूङ्यजोः
शानन् (३।२।१२८) विहितः । स वर्त्तमानसामीप्येऽपि ताभ्यामेव भवति ।
न धात्वन्तरात् । अलंकरिणुरिति । ताच्छील्यादिविशिष्टे कर्त्तर्यलंपूर्वात्
क्लज इणुज् विहितः । वर्त्तमानसामीप्येऽपि तत्पूर्वादेव भवति । तस्मिन्नेव
चार्थे परुदगच्छदित्यत्र विप्रकर्षविवक्षायां लडेव भवति । वर्षेण गमिष्यतीति ।
अत्रापि लृडेव भवति । यो मन्यत इत्यादिनापि प्रतिपत्तृविशेषं प्रति सूत्रं
प्रत्यावष्टे । कालान्तरगतिस्त्वित्यादि । कालान्तरं वर्त्तमानसामीप्यो भूतो
भविष्यश्च कालः । तस्य या गतिः प्रतीतिः । आगच्छामीत्यस्य पदस्य
वर्त्तमानकालविशेषेऽप्ययं गच्छामीत्यतो वाक्यात् कदा देवदत्तो गमिष्य-
सीत्येतदुवाक्यसमनन्तरं प्रयुज्यमानाद् भवति । वाक्यगम्योऽपि कालो यदि
पदसंस्कारवेलायामुपयुज्यते युज्येत सूत्रारम्भः । न चासी तत्रोपयुज्यते ।
यस्माच्छास्त्रेण पदस्य संस्कारः क्रियते । न वाक्यस्य । पदे संस्क्रियमाणे
तद्गम्य एव काल उपयुज्यते । तेन वाक्यगम्य इत्यभिप्रायः । इतिकरणः

प्रकृतप्रत्ययमर्शक इति । एवं यो मन्यतेऽवगच्छति तं प्रतीदं नारब्धव्यमेव । यदर्थमारभ्यते तेषां प्रत्ययानां वर्त्तमानं (३१२।१२३) लङितगादिनैव शास्त्रेणासिद्धत्वात् प्रकरणग्रहणेन केवलमिदं सूत्रं नारब्धव्यमपि त्वाशंसायां भूतवच्चेत्येवमादीन्यपि (३१३।१२२) नारब्धव्यानीति दर्शयति । तादृश-मितगादि । एवञ्च यस्तु तादृशः प्रतिपत्ता न भवति मन्दबुद्धिस्तं प्रतारब्धव्यमेवेतुक्तं भवति । नञ्साविवं न्यादेन प्रतिपत्तुं समर्थः । तच्चा-चेतगादि । यस्मात् तत्रैवं वाक्यगम्यः कालः पदसंस्कारवेलायां नोपयुज्यत एवञ्च सति श्रः करिष्यतीतेवमाद्युपपद्यते । तच्चापि हि करिष्यतीत्येतत् पदं भविष्यत्येव काले वर्त्तते इति लट् कृपे चेतेव (३१३।१३) लट् सिद्धः । भविष्यदनद्यतनस्तु कालोऽयम् । यद्युत्तरकालः प्रतीयते तथाप्यसौ वाक्यार्थ इति पदसंस्कारे नाश्रीयते । यदि तु वाक्यगम्योऽपि कालः पदसंस्कारे समाश्रीयेत तदा तु करिष्यतीतेवमादि नोपपद्येत भविष्यदनद्यतने लुटैव भवितव्यमिति कृत्वा ।

१३२ । आशंसायां भूतवच्च ।

आगमदिति । लुङ् । आगत इति निष्ठा । अनुदात्तोपदेशादिना-नुनासिकलोपः (६।४।३७) । अधीमङ् इति । इडा लट् । मङिङ् । अदादित्वाच्छपो लुक् (२।४।७२) । अथ्यगोष्मङीति । लुङ् । विभाषा लुङ्लङोरितीडो (२।४।५०) । गाडादेशः । गाङ्कुटादिना (१।२।१) सिचो ङित्त्वाद् घुमास्थार्गत्यादिर्नञ्चम् (६।४।६६) । भूतवच्चेत्यतिदेशे लङ्लिटावपि प्राप्नुतः । तौ कस्मान्न भवत इत्याह सामान्यातिदेश इत्यादि । भूतसामान्यातिदेशोऽयम् । भूतविशेषप्रत्ययौ च लङ्लिटौ । सामान्याति-देशे विशेषस्यानतिदेशः । तेन ताविह न भवतः ।

१३३ । क्षिप्रवचने लट् ।

भूतवच्चेत्यस्यायमपवाद इति । न प्राप्तं भूतवच्चेत्यस्मिन्नस्यारम्भात् । अथ वचनग्रहणं किमर्थम् ? यावता क्षिप्रे लृडित्वेनैव सर्वं सिद्धमित्यत आह

वचनग्रहणं पर्यायार्थमिति । असति हि वचनग्रहणे क्षिप्रशब्द एवोपपदे लृट् स्यात् । तस्मिंस्तु सति यावन्तः क्षिप्रवचनास्तेषु सर्वेषु भवति । अथ लृङ्ग्रहणं किमर्थम् ? न क्षिप्रवचन इत्येवोच्येत । भूतवच्चेत्यस्यातिदेशस्य भविष्यत्-कालविषयत्वात् तस्मिन् प्रतिषिद्धे लृट् छेषे चेत्यनेनैव (३।३।१३) सिद्ध इत्याह नेति वक्तव्य इत्यादि । नेति वक्तव्ये यल्लृङ्ग्रहणं क्रियते तस्यैतत् प्रयोजनम् । लुटोऽपि विषये भविष्यदनद्यतने काले लृङ् यथा स्यात् । अन्यथा हि लृङ्पवादो लुङेव स्यात् ।

१३४ । आशंसावचने लिङ् ।

आशंसे युक्तोऽधीयीयेति । इङो लिङः सीयुट् (३।४।१०२) । उक्तम-पुरुषस्यैकवचनम् । इट् । इटोऽदित्यङ्गावः (३।४।१०६) । सार्वधातुकमपि-दिति (१।२।४) ङित्त्वाद् गुणाभावः । लिङः सलोपोऽनन्तस्येति (७।२।७८) सकारलोपः । धातोरियङ् । उपसर्गेण सङ्गाकः सवर्णे दीर्घः (६।१।१०१) । आशंसे क्षिप्रमधीयीयेति । अत्र यद्यपि क्षिप्रवचनमुपपदमाशंसावचनमपि तथापि परत्वाङ्गिडेव भवति । न लृट् । तस्य तु यत्राशंसावचनमुपपदं नास्ति सोऽवकाशः क्षिप्रमध्येऽयमह इति ।

१३५ । नानद्यतनवत् क्रियाप्रबन्धसामीप्ययोः ।

कालानां सामीप्यमित्यनेन कालसम्बन्धि सामीप्यमिहाश्रीयत इति दर्शयति । कुतः पुनः सामान्योक्तेन कालसम्बन्धिन एव सामीप्यस्य ग्रहणं लभ्यते ? वर्तमानसामीप्य इत्यत्र आरभ्य प्रायिकत्वादस्य प्रकरणस्य । एतदपि कुतः ? वर्तमानादिशब्दानां कालशब्दत्वात् । अपि च लङ्लुटोः प्रतिषेधः । तौ च कालविहितौ । अतो यत्र हि तौ तत्र तत्सम्बन्धेनैव काल-सामीप्यमिहाश्रीयत इति विज्ञायते । तत् पुनः कीदृशमित्याह तुल्य-जातीयनेत्यादि । तुल्यजातीयग्रहणं भिन्नजातीयनिवृत्त्यर्थम् । कालमात्रेण व्यवधानेन गृह्यमाणे येयं पौर्णमास्यतिक्रान्ता तस्यामुपाध्यायोऽग्नीनाधित्वेव-मादाबुदाहरणे सामीप्यं न स्यात् । अमावस्यया अन्त्याभिश्च तिथिभिर्बन्ध-धानात् । तस्मात् समानजातीयेनाव्यवधानमाश्रीयते । अदादिति । गाति-

स्तेत्यादिना सिचो लुक् (२।४।७७) । अध्यापिपदिति । हेतुमति (१।१।२६)
चेति णिच् । क्रीड्जीनां णावित्यात्वम् (६।१।४८) । अर्त्तिङ्गीत्यादिना
(७।३।३६) पुक् । लुङ् । चूर्णिशीत्यादिना (३।१।४८) चङ् । अजादे-
र्द्वितीयस्थेति (६।१।२) पीत्येतस्य द्विर्वचनम् । अङ्जादीना (६।४।७२)
मित्याट् । आटश्चेति (६।१।८०) वृद्धिः । णिचो लोपः (६।३।५१) । येयं
पौर्णमास्यतिक्रान्तेति । पौर्णमास्यन्तरेणाव्यवहृतायां पौर्णमासी । तामधि-
कृत्येदमाह । सा हि यद्यप्यमावास्यया अन्याभिश्च तिथिभिर्व्यवहृता
तथापि तुल्यजातीयेन पौर्णमास्याख्येन कालेन व्यवहृतत्वात् सामीप्यं नाति-
वर्त्तते । अग्नीनाधितेति । दधातेराङ्पूर्वस्य स्थाघोरिञ्चेतीत्वं (१।२।१७)
सिचश्च क्त्विम् । ऋसादङ्गादिति (८।२।२७) सिचो लुक् । अयष्टेति । व्रश्चादि
(८।२।३६) सूत्रेण षत्वम् । भ्रूलो भ्रूलीति (८।२।२६) सिचो लोपः ।
अदितेति । ददाते रूपम् । पूर्ववदित्यादि । यच्च्यत इति । यजर्लृट् ।
स्यः । तस्मिन् परतस्तथा षत्वे कृतं षटोः कः सीति (८।२।४१) कत्वम् ।
आधितेतरादौ सर्वत्र स्वरितजितेतरादिनात्मनेपदम् (१।३।७२) । किमर्थं
प्रतिषेधद्वयमुच्यते ? नाद्यतनवत् क्रियाप्रबन्धसामीप्ययोरित्येवोच्येत ? क्रिया-
प्रबन्धसामीप्ययोर् ह्यद्यतनप्रत्ययौ लुङ्लुटाविष्येते । नानद्यतनप्रत्ययौ लङ्
लुटौ । तौ च लङ्लुटावेवमुच्यमाने मिथ्यत एवेतरत आह हौ प्रतिषेधा-
वित्यादि । एवं मन्यते । यदि नाद्यतनवत् क्रियाप्रबन्धसामीप्ययोरित्ये-
वोच्येत तदैतदेवं सूत्रं विधायकं स्यात् । ततश्च सङ्करः प्रसज्येत । लुङोऽपि
विषयं लृट् । लृटश्च विषये लुङ् । नञ्चायं विशेष उपादीयते (१) । भूते
लुङ् भविष्यति लृङ् इति प्रतिषेधविषय उच्यमानं नायं दोषः । ततो नानेन
किञ्चिद् विधीयते । केवलमनद्यतनप्रत्ययानां प्रतिषेधः क्रियते । तेषु
प्रतिषेधेषु स्त्रैरेव वाक्यैर्विधायकं लुङादय उतमर्गाः स्वे स्वे कालेऽपवाद-
विनिर्मुक्ते भवन्ति । अतो यथाप्राप्ताभ्यनुज्ञापनाय प्रतिषेधद्वयमुच्यते ।

(O) नञ्चायं विषय उपपद्यत इति बङ्गायपुलकांसि पाठान्तरम् । मङ्गेश्वरपुलकैः तु विशेष उपादीयत
इति पाठः ।

१३६ । भविष्यति मर्यादावचनेऽवरस्मिन् ।

मर्यादावचने सतीति । वचनग्रहणमभिविधावपि यथा स्यात् । मर्यादाविशेष एवाभिविधिश्च । सैव मर्यादा यदा कार्येणाभिसम्बध्यते तदाभिविधिरितुच्यते । यदा तु न सम्बध्यते तदा मर्यादेति । तत्रेह वचनग्रहणाद्विशेषो नाश्रीयते । तेन मर्यादाया उक्तिमात्रे भवति । विनापि वचनग्रहणेनाभिविधौ प्रतिषेधो न भवेत् । यस्माद् यत्राभिविधौ कार्यं मिच्छति तत्राभिविधिग्रहणं वा करोति यथाङ् मर्यादाभिविध्योरिति (२।१।१३) वचनग्रहणं वा यथाङ् मर्यादवचन इति (१।४।८८) । तदभिविधावपि यथा स्यादित्येवमर्थं वचनग्रहणं क्रियते । अवरस्मिन्निति । अर्वागित्यर्थः । गन्तव्य इति । भविष्यत्कालतामध्वनो दर्शयति । तस्य यदवरमिति । अनेनाध्वनो विभागं द्विरिति । एतेनापि क्रियाप्रतिबन्धाभावम् । भोक्ष्यामह इति । (१।३।६६) भुजोऽ नवन (१।३।६६) इतरात्मनेपदम् । चोः कुरिति (८।२।३०) गकारः । खरि (८।४।५५) चेति गकारस्य ककारः । अध्वैमहीति । महीङ् । आङ्जादीनामितराट् (६।४।७२) । आटश्चेति (६।२।८०) वृद्धिः । उपसर्गस्य यणादेशः (६।१।७७) । अपि-
बामेति । पान्नादि (७।३।७८) सूत्रेण पिवादेशः । नित्यं डित (३।४।८८) इति सकारलोपः । भोक्तास्मह इति । लुट् । तत्र च विशेषं वक्ष्यतीति । अनहोरात्राणामितरणेन ।

१३७ । कालविभागे चानहोरात्राणाम् ।

कालमर्यादाविभागे सतीति । मर्यादाविभागशब्दयोः समाहारे इन्द्रः । तेन कालशब्दस्य षष्ठीसमासः । तेषाञ्चेति । तैस्तेषाञ्चेति युक्तं यत् तेषां विभागे प्रतिषेधो भवति । तत्सम्बन्धित्वाद् विभागस्य । यदा तैरन्यस्य विभागस्तदा न युक्तम् । नहि तदा तत्सम्बन्धी विभागः । किं तर्हि ? विभज्यमानसम्बन्धी । तथाप्यहोरात्रकृतत्वाद् विभागस्य सम्बन्धित्वमस्येव । निमित्तस्य नैमित्तिकसम्बन्धादितरदोषः । यदि वचनमहोरात्रप्रतिषेधा-
र्थमेवं सति योगविभागीऽनर्थकः । पूर्वसूत्र एव हि प्रतिषेधो वक्तव्यः । भविष्यति

मर्यादावचनेऽवरस्मिन्नहोरात्राणामिति । स च सामर्थ्यात् कालविभागस्यैव प्रतिषेधो विज्ञास्यते । न देशविभागस्य । नहि देशविभागस्याहोरात्रैः सह सम्बन्धोऽस्तीति तत्र आह योगविभाग उत्तरार्थ इति । उत्तरसूत्रे काल-विभाग एव यथा स्यादित्येवमर्थं देशविभागे मा भूदिति । अभुञ्जमहीति आसोरलोप (३।४।१२) इतरकारलोपः । त्रिविधमुदाहरणमिति । तत्र प्रथमे शब्दान्तरवाच्यस्य कालस्याहोरात्रैर्विभागः । द्वितीयेऽहोरात्रवाच्यस्य शब्दान्तर-वाच्येन कालेन विभागः । तृतीयेऽहोरात्रवाच्यस्य कालस्याहोरात्रवाच्येन कालेन । सर्व्वेति । सर्व्वेण प्रकारेण । यद्यहोरात्रैरन्यस्य विभागोऽथाप्यन्येन तेषां यद्यहोरात्रैरेव (P) तेषामिवमपि प्रतिषेध इति सर्व्वथाशब्दस्यार्थः । अहोरात्रसंस्पर्श इति । अहोरात्राणां विभागेन सम्बन्धोऽहोरात्रसंस्पर्श इति ।

१३८ । परस्मिन् विभाषा ।

सर्व्वतानद्यतनवत्प्रत्यया उदाहर्त्तव्या इति । भूतानद्यतने तत्र युक्ता अध्येमहि तत्रोदनमभुञ्जमहीति सर्व्वत्र लङुदाहर्त्तव्यः । भविष्यदनद्यतने तु तत्र युक्ता अध्येतास्महे तत्रोदनं भोक्तास्मह इति सर्व्वत्र लुङुदाहर्त्तव्यः ।

१३९ । लिङ्निमित्ते लृङ् क्रियातिपत्तौ ।

इत्येवमादिकमिति । आदिशब्देन कथमि लिङ् (३।३।१४३) चेत्येवमादयो गृह्यन्ते । कुतश्चिद् वैगुण्यादिति । विधुरप्रत्ययोपनिपातात् कारणान्तरवै-कल्यादा । आयास्यदिति । स्यतामी लृलुटोरिति (३।१।३३) स्यप्रत्ययः । इतश्चेतोकारलोपः (३।४।१००) । आह्वास्यदिति । ज्ञेज् स्याद्याम् । पर्या-मिष्यतेति । आस उपवेशने । अनुदात्तेत् । तदेतुभूतमिति । शकटपर्या-भवनस्य (१) हेतुभूतम् । एतेन लिङ्निमित्तं हेतुहेतुमद्भावं दर्शयति । लिङ्ग-लिङ्गे बुद्धेति । असकृत् प्राक् कमलकाह्वाणि सति शकटस्यापर्याभवनं दृष्ट्वा भाविनोऽपि कमलकाह्वानस्य शकटस्यापर्याभवनस्य हेतुभूतत्वं लिङ्गेन बुद्ध्वा । लिङ्गं पुनः कमलकाह्वानमामान्यं धर्मम् । तदतिपत्तिश्चेति । कमलकाह्वानस्य

(१) यद्यहोरात्रैरन्यस्य विभागोऽथाप्यन्येन कालेन विभागोऽहोरात्रवाच्यस्याहोरात्र-वाच्येनैवैवमपि प्रतिषेध इति सहोशूरपुलके पाठः ।

(२) पर्याभवनं भङ्ग इत्यर्थः ।

शकटापर्याभवनस्य चातिपत्तिम् । तत्र कमलकाङ्क्षानस्य चातिपत्तिं कमलकस्य देशान्तरगमनादिना लिङ्गेनावगम्यते । शकटपर्याभवनस्यातिपत्तिमत्र शकटस्य गुरुभारारोपणादिना । इतो वाक्यादिति । यदि कमलकमाङ्गस्य दित्यादेर्वाक्यात् । अथ किमर्थं क्रियाग्रहणम् ? नत्वेतावद्वक्तव्यं लिङ्गनिमित्ते लङ्घतिपत्ताविति । धात्वधिकाराद् विनापि क्रियाग्रहणेन धात्वर्थस्यातिपत्ताविति विशेषोऽर्थो लभ्यते । ततोऽनर्थकं क्रियाग्रहणमिति मन्यते । नैतत् । लिङ्गनिमित्तइति श्रूयते । प्रकृतस्य सम्बन्धाच्छ्रुतस्य सम्बन्धो बलवानिति लिङ्गनिमित्तस्यैवातिपत्तिर्विज्ञायते । ततश्चोताप्योः समर्थयोरिति (३।३।१५२) सामर्थ्यातिपत्तावुताप्योश्चातिपत्तौ लिङ् प्रसज्येत । तस्मात् क्रियाग्रहणं कर्तव्यम् ।

१४० । भूते च ।

उताप्योरित्यारभ्येत्यादि । उताप्योः समर्थयोरित्येतत् (३।३।१५२) प्रभृतिषु लिङ्गनिमित्तेषु ह्येतन्मृड्विधानम् । कुत एतदित्याह प्रागित्यादि । यस्मात् प्राग् वोताप्योरिति (३।३।१४१) वक्ष्यते ततश्च पारिशेष्याद् भूते चेति लिङो विधानं वोताप्योरित्यादिष्वेवावतिष्ठते । न तु भुक्तवानित्यादि । क्रियातिपत्तिं दर्शयति ।

१४१ । वोताप्योः ।

वा आ उताप्योरिति । एतेनाडः प्रश्नेषं दर्शयति । यद्याडोऽत्र प्रश्नेषो वोताप्योरिति न प्राप्नोति । परत्वादगुणे कृते पूर्वेण सह वृद्धा भवितव्यम् । सौत्रत्वान्निर्देशस्येत्यदोषः । निपातनत्वात् पूर्वेण सहैकादेशं कृत्वा परेण सहादगुणः (६।१।८७) करिष्यते । ननु चाडो योगे पञ्चम्यपाङ्परिभिरिति (२।३।१०) पञ्चम्या भवितव्यम् । तदयुक्तोऽतोताप्योरिति सप्तम्या निर्देशः । नैतत् । यतः पदमेवात्र सप्तम्यन्तमवधित्वेनोपादीयते । न च पदादाडो योगे पञ्चमी भवति । अप्रातिपदिकत्वात् । मर्यादायामित्यादि । यद्यभिविधौ स्यादुताप्योः समर्थयोरिति लिङ् (३।३।१५२) विकल्पेन प्रसज्येत । नित्यच्चेत्यते । तस्मान्न्यर्यादायामयमाङ् । नाभिविधौ । यथाप्राप्तश्चेति । लिङादिः । वाग्रहणात् ।

१४२ । गर्हायां लङ्पिजात्वोः ।

कालसामान्येन प्राप्नोतीति । एतेन भविष्यतीत्यादेः कालविशेषवाचिनो-

ऽनुवृत्तिं सूचयन्नयं कालसामान्ये विधिरिति दर्शयति कालविशेषविहितानिति । भूते कालविशेषे लङ्लिटौ विहितौ । भविष्यति लुङ्लटौ च । तान् सर्वान् कालसामान्ये विधीयमानो लट् परत्वाद् बाधते । याजयतीति । यजेहेतुमत्प्राज्ञात् । लिङ्निमित्ताभावादिति । हेतुहेतुमदादेर्लिङ् निमित्ताभावादिह यद्यपि क्रियातिपत्तिर्विवक्ष्यते तथापि लङ् न भवति ।

१४३ । विभाषा कथमि लिङ् च ।

विभाषाग्रहणमित्यादि । यस्मिन् काले लडादयो विहिता स्तेषां बाधनं मा भूदित्येवमर्थं विभाषाग्रहणम् । यद्येवमनर्थकश्चकारः । विभाषाग्रहणादेव हि लटोऽप्यबाधितत्वात् सिद्ध्यते । सत्यं सिद्ध्यति वर्त्तमाने । कालाक्तरे तु न सिद्ध्यति । नहि तत्र कथमित्युपपदे लटः प्राप्तिरिति । तत् कथं विभाषाग्रहणेन सिद्ध्यति ? तस्मान्नङ्गर्थश्चकारः कर्त्तव्यः । याजयेदिति । लिङ् । याजयिष्यतीति । लट् । अयीयजदिति । लुङ् । चृथङ् । णो चङि क्लृप् । णिलोपः । चङीति (६।१।११) द्विर्वचनम् । सन्त्य इतीत्त्वम् (७।४।७८) । अयाजयदिति । लङ् । याजयाञ्चकारेति । लिट् । कास्प्रत्ययादित्याम् (३।१।३५) । आम् इति (२।४।८१) लेर्लुक् । तस्याव्ययत्वात् सुब्लुक् । क्लृप्त्वादिना (३।१।४०) लिट् आम्परस्य क्लृप्त्वादिनायादेशः । अत्र लिङ्निमित्तमस्तीति कथमित्येतत् ? गर्हा च ? तदेतद् गर्हायां लिङो विधानाद् भूतविवक्षायां क्रियातिपत्तौ लङिति भूते चेति (३।३।१४०) वर्त्तमाने वोताप्योरिति (३।३।१४१) वचनाद् भविष्यद्विवक्षायां सर्वत्र नितरनैव लडा भवितव्यमिति । भविष्यतीति (३।३।१३६) वर्त्तमाने लिङ्निमित्ते लङ्क्रियातिपत्ताकिति (३।३।१३८) वचनात् ।

१४४ । किंवृत्ते लिङ्लटौ ।

किंवृत्त इति । वृत्तग्रहणेन तद्विभक्त्यन्तं प्रतीयते । उत्तरउतमौ चेति । किंवृत्ते च लङ्लिङ्त्वेवं कस्मान्नोक्तम् ? प्रकृतो हि लिङ् । ततश्चकारेण तस्यैव समुच्चयो विज्ञास्यते । किं लिङ्ग्रहणेनेत्याह लिङ्ग्रहणमित्यादि । असति

हि लिङ्ग्रहणे यथा प्रकृतत्वाच्चकारेण लिङ् समुचीयते तथा लङ्पि समुचीयेत । सोऽपि हि प्रकृतएव । तस्मात्तटो निवृत्त्यर्थं लिङ्ग्रहणं कृतम् ।

१४५ । अनवक्लृप्तमर्षयोरकिंवृत्तेऽपि ।

अत्र द्वावर्थौ प्रत्ययावपि द्वावेव । ततश्च यथासंख्येन भवितव्यमिति कस्यचिद् भ्रान्तिः स्यात् । अतस्तान्निराकर्तुमाह बह्वच इत्यादि । अमर्षशब्दो ह्यनवक्लृप्तिशब्दोपेक्षयात्पात्तरः । तत्रात्पात्तरमिति (२।२।३४) तस्य पूर्वनिपाते कर्तव्ये योऽयमिह बह्वचोऽनवक्लृप्तिशब्दस्य पूर्वनिपातः कृतः स लक्षणव्यभिचारार्थतां दर्शयति । यथेह पूर्वनिपातलक्षणं व्यभिचारात् स्वविषये न प्रवर्त्तते तथा यथासंख्यलक्षणमपीति । तेन यथासंख्यं न भवति । अपिग्रहणं किंवृत्तेऽपि यथा स्यात् । अन्यथा ह्यकिंवृत्तग्रहणे किंवृत्ते न स्यात् । यदि यथोपकादिभ्योऽन्यतर (२।४।६८) स्यामित्यत्रादन्धग्रहणं दन्धाधिकारनिवृत्त्यर्थं तथेहाप्यकिंवृत्तग्रहणं विवृत्ताधिकारनिवृत्त्यर्थं स्यात् तस्मिन्निवृत्ते किंवृत्तेऽकिंवृत्ते च प्रत्ययद्वयं भविष्यतीति व्याख्यायते तदा शक्यतेऽपिग्रहणमकर्तुम् । तर्हि तत् क्रियते विस्मयार्थम् ।

१४६ । किंकिलास्यर्थेषु लृट् ।

किंकिलशब्दः समुदाय एवोपपदमिति । एतेन किंकिलशब्दयोः प्रत्येकमुपपदत्वं निरस्यति । कस्मात् पुनस्तयोश्च प्रत्येकमुपपदत्वं न भवति ? केवलस्य किंशब्दस्यानवक्लृप्तमर्षयोर्वृत्त्यसम्भवात् । समुदायस्य च सम्भवात् । लिङोऽपवाद इति । पूर्वेण प्राप्तस्य । लिङ्निमित्तमिह नास्तीति । लृट् एव विधानात् ।

१४७ । जातुयदो लिङ् ।

लृटोऽपवाद इति । अनवक्लृप्तादि सूत्रेण (३।३।१४५) प्राप्तस्य । यदायथोरुपसंख्यानमिति । लिङ् एव यथा स्यात् । लृङ् मा भूत् । उपसंख्यानशब्दस्य प्रतिपादनमर्थः । तत्रेदं प्रतिपादनम् । अनव—(३।३।१४५) क्लृप्तादिसूत्रादिहापिशब्दोऽनुवर्त्तते । स चानुक्तसमुच्चयाथः । तेन यदाययोरपि भविष्यति ।

१४८ । यच्चयत्वयोः ।

लटोऽपवाद इति । अनवकृतादिसूत्रेण (३।३।१४५) प्राप्तस्य । अथ पूर्वसूत्र एव यच्चयत्वयोर्ग्रहणं कस्मान्न कृतम् ? किं योगविभागेनेत्यत आह योगविभाग उत्तरार्थ इति । उत्तरत्र यच्चयत्वयोरेवानुवृत्तिर्यथा स्यात् । जातुयदोर्मा भूत् । यथासंख्यमिह नेष्यत इति । पूर्वाक्तादेव लक्षणव्यभिचारचिह्नात् । स च बह्वचः पूर्वनिपातः सवेतैव चात्र प्रकरणे लक्षणव्यभिचारचिह्नम् । न तु तत्रैव सूत्रे । अथवा यथासंख्यार्थस्य स्वरितत्वस्याभावादह न भवति यथासंख्यम् । उक्तं हि प्राक् स्वरितेन चिह्नेन यथासंख्यं भवतीति ।

१४९ । गर्हयाच्च ।

१५० । चित्नीकरणे च ।

१५१ । शेषि लृङ्यदौ ।

यच्चपत्राभ्यामित्यादिना यच्चयत्वापेक्षं शेषं दर्शयति । चित्नीकरणापेक्षया शेषो न शक्यते विज्ञातुम् । चित्नीकरणस्येह स्वार्थमाणत्वात् । आरोह्यतीति । रुह वीजजन्मनि प्रादुर्भावे च । हो ढः (८।२।११) । षढोः कः सि (८।२।११) । आद्यर्थं यदि भुञ्जीतेति । अनवकृतेरत्राद्यर्थं गम्यते । तत्राद्यर्थनिमित्ते लटि प्रतिषिद्धे जातुयदोर्लिङ् विधाने यदा यद्योरुपसंख्यानमित्यनवकृतौ लिङ् ।

१५२ । उताप्योः समर्थयोर्लिङ् ।

समर्थयोरिति । धातुना सामर्थ्यमिह नास्तीत्यतः । तयोरुपपदत्वेनेव तस्य लभ्यत्वात् । तस्मात् परस्परसामर्थ्यं समर्थशब्दादिह गृह्यते । तदपि व्यपेक्षालक्षणमेकार्थीभावलक्षणमुभयमुताप्यो न सम्भवति । पर्यायेण तयोरुपपदत्वात् । तस्मात् समानार्थतालक्षणमिह सामर्थ्यसमर्थशब्देन प्रतिपाद्यत इत्यत्र आह समानार्थयोरिति । कुर्यादिति । उपत्यये कृतं गुणो रपरत्वञ्च । अत उत सार्वधातुक (६।४।११०) इत्युत्त्वम् । ये चेत्युकारलोपः (६।४।१०८) ।

१५३ । कामप्रवेदनेऽकञ्चिति ।

कामो मे भुञ्जीत भवानिति । स्वाभिप्रायं परस्पराननाविष्करोति ।

१५४ । सम्भावनेऽलमिति चेत् सिद्धाप्रयोगे ।

योग्यताध्यवसानमिति । योग्यता सामर्थ्यम् । तस्याध्यवसानम् । सा
 देनाध्यवसीयते निश्चीयते तद् योग्यताध्यवसानम् । ज्ञानं सम्भावनमुच्यते ।
 तमेवार्थं पर्यायान्तरेण विस्फुटीकर्तुमाह शक्तिशब्दानमिति । शक्तिः
 सामर्थ्यम् । सा अश्नीयते येन ज्ञानेन तच्छक्तिशब्दानम् । तदिति । सम्भा-
 वनम् । पर्यायेति । सामर्थ्येन । एतेन पर्यासाविह वर्त्तमानोऽलंशब्दो
 गृह्यते । नतु भूषणादाविति दर्शयति । पर्याप्तमिति । शक्तं स्वकार्य-
 निर्दोषनक्षममित्यर्थः । स्वकार्यं पुनस्तस्य विपरीतविषयपरिच्छेदः ।
 अवितथमिति । विद्यमानविषयत्वात् । एतेन पर्याप्त्यर्थं एवास्य स्वीकृतः ।
 एवं हि तद्विपरीतविषयं भवति यदि विद्यमानविषयत्वादवितथं भवति ।
 नान्यथा । अलम इति । अलंशब्दस्य । कुत एतत् ? इतिकरणेनार्थ-
 पदार्थकत्वात् प्रच्यव्य शब्दपदार्थकतयाऽलंशब्दस्य व्यवस्थापनात् । रद्येव-
 मलमर्थः सम्भावनस्य विशेषणं नोपपद्यते । ततश्च यदुक्तं तदिदानी-
 मलमर्थेन विशेष्यत इति तद्विघटते । नैष दोषः । आहस्तिसरलंशब्दस्य
 करिष्यते । तत्रैकस्य सूत्रोपात्तस्यार्थपदार्थकता भविष्यति । आहस्तस्येति
 करणेनाभिसम्बन्धार्थपदार्थकतायाः प्रच्युतस्य शब्दपदार्थकता चात्र गम्यते ।
 चार्थ इति । अर्थात् प्रकरणाद्वा । नतु प्रयुज्यत इति । अवगतार्थत्वात् ।
 क्रियासम्भावनोपाधिक इति । क्रियासम्भावनमुपाधिविशेषणं यस्यार्थस्य स
 तथोक्तः । अपि पर्वतं शिरसा भिन्द्यादिति । पूर्ववत् आसो (६।४।१११)
 रङ्गोपः । अत्र यत् पर्वतभेदनविषयं सामर्थ्यं पुंसः सम्भाव्यते तत् तस्य
 विद्यत एवेत्यवितथत्वात् पर्याप्तं सम्भावनम् । प्रायेण स गमिष्यतीति ।
 अस्त्यत्र सम्भावनम् प्रायशब्दात् प्रतीयमानम् । अलमर्थस्तु नास्ति । तेन
 भविष्यत्कालविवक्षायां लृङ्गेव भवति । न लिङ् ।

१५५ । विभाषा धातौ सम्भावनवचनेऽप्यदि ।

१५६ । हेतुहेतुमतोर्लिङ् ।

भविष्यति काल इति । इष्यत इत्यपेक्षते । कथं पुनर्विभाषा भविष्यत्

कालश्च लभ्यते ? यावता नेह सूत्रे विभाषाग्रहणं विनापि भविष्यत्कालोऽस्ति । अत आह यस्माद् विभाषाग्रहणमनुवर्त्तत इति तेन विभाषा लिङ् प्रत्ययो लभ्यते । यदुताप्योरित्यादेः (३।३।१५२) सूत्राङ्गिङिति वर्त्तमाने पुनर्लिङ्ग्रहणं क्रियतेऽतो भविष्यत्कालो लभ्यते । पुनर्लिङ्ग्रहणस्यैतत् प्रयोजनं कालविशेषे भविष्यति यथा स्यादिति । तेन हन्तीति पलायत इत्येवमादौ वर्त्तमानविवक्षायां लङ्गेव भवति । अत्र हननं हेतुः । पलायनं हेतुमत् । पलायत इति । उपसर्गस्यायताविति (८।२।१८) लत्वम् ।

१५७ । इच्छार्थेषु लिङ् लोटौ ।

भुङ्क्तामिति । टेरेच्चे (३।४।६८) क्त आम् (३।४।८०) । काम-प्रवेदन इति वक्तव्यमिति । कामस्येच्छायाः प्रवेदने प्रकाशन इमी लिङ्-लोटौ भवत इत्येतदर्थरूपं व्याख्येयमित्यर्थः । तत्रेदं व्याख्यानम् । काम-प्रवेदनेऽकञ्चित्तीत्यतः (३।३।१५३) कामप्रवेदनग्रहणमनुवर्त्तते । तेन काम-प्रवेदन एव भवतः । अत्र लिङ्ग्रहणं किमर्थम् ? नेच्छार्थेषु लोट् चेत्येवीचेत । चकारेण समुच्चीयमानोऽपि प्रकृतो लिङ् भविष्यति । नैतदस्ति । विभाषया हि भविष्यत्काल इत्युक्तम् । ततो यद्यसावनुवर्त्तते विकल्पः स्यात् । तद्बाधनार्थमेव पुनर्लिङ्ग्रहणं क्रियते ।

१५८ । समानकर्तृकेषु तुमुन् ।

पूर्वेण लिङ् लोटौः प्राप्तयोस्तुमुन् विधीयते । तुमुन्प्रकल्पपेक्षमेवेति । यस्माद् धातोस्तुमुन् विधीयते स तुमुन्प्रकृतिः । तां यदपेक्षते तत् तुमुन्प्रकृतपेक्षम् । इच्छार्थानां धातूनामेव तुमुन्प्रकल्पपेक्षमुपपदत्वम् । अतः प्रत्यासत्तेस्तदपेक्षमेव समानकर्तृकत्वं ज्ञायते । तुमुन्प्रकृते र्यः कर्त्ता स चेदिच्छार्थानामपि भवतीति । इच्छामि भोक्तुमिति । योऽवेषेः कर्त्ता स एव भुजेरपीत्यस्तीह समानकर्तृकत्वम् । तुमुन्श्रुलौ क्रियायां क्रियार्थाया-मित्यादिनैवात्र (३।३।१०) तुमुनि सिद्धे पुनस्तस्य विधानं समानकर्तृकेषु लिङ् लोटौ च परत्वात् प्राप्तस्तौ मा भूतामित्येवमर्थो श्रुल् मा भूदित्येवमर्थश्च । देवदत्तं भुञ्जानमिच्छतीति । अत्र भुजेर्देवदत्तः कर्त्ता । इच्छते-

स्ततोऽन्य इति नास्ति समानकर्तृकत्वम् । तेन वर्त्तमानविवक्षायां लङ्गेव भवति । अनभिधानादिति । नह्यत्र तुमुनोत्पद्यमानेन विवक्षितोऽर्थः शक्यते-
ऽभिधातुमिति । अभिधानलक्षणाश्च कृतज्ञितसमासाः । अथवानभिधाना-
दिति । इच्छन् कर्तुमित्यभिधानस्याभावादित्यर्थः । लोकप्रसिद्धानां हि शास्त्रे-
ऽन्वाख्यानं क्रियते । नत्विच्छन् कर्तुमित्यादयो लोकप्रसिद्धाः ।

१५६ । लिङ् च ।

भुञ्जीयाधीयेति । इटोऽत् (३।४।१०६) । किमर्थं पुनरिदमुच्यते ?
यावता वासरूपविधिनैवात्र लिङ् भविष्यति । नेतदस्ति । लिङ्लोटोरप-
वादत्वाद् बाधकयोः प्राप्तयोस्तद्बाधनार्थमुमुन् विधीयते । तेन बाधितत्वाद्
यथा लोट् न भवति तथा लिङपि न स्यात् । तस्मात्लिङ्विधानार्थमिद-
मुच्यते । योगविभाग उत्तरार्थ इति । उत्तरसूत्रे लिङ एवानुवृत्तिर्यथा स्यात् ।
तुमुनो मा भूत् ।

१६० । इच्छार्थेभ्यो विभाषा वर्त्तमाने ।

वष्टीति । वश कान्तौ । अदादित्वाच्छपो लुक् (२।४।७२) व्रश्वादिना
(८।२।३६) षत्वम् । उश्यादिति । ग्रह्यादि (६।१।१६) सूत्रेण संप्रसारणम् ।
कामयत इति । कमेर्णिङ् (३।१।३०) ।

१६१ । विधिनिमन्त्रणामन्त्रणाधौष्टसंप्रश्नप्रार्थनेषु लिङ् ।

प्रेरणमिति । नियोगः । निमन्त्रणं नियोगकरणमिति । असत्यामपी-
च्छायामकरणे सत्यधर्मात्पक्षेर्नियमेनावश्यभावेन यत् करणं तन्निमन्त्रणम् ।
कामचारकरणमिति । कामचार इच्छाप्रचारः । तेन यत्करणं तदा-
मन्त्रणम् । एतदुक्तमभवति । यदिच्छयैव करणं नानिच्छयाऽकरणेऽपि
दोषाभावात्तदामन्त्रणम् । इहायं विध्यादिरर्थः प्रकृत्यर्थविशेषणं वा स्यात्
प्रत्ययार्थं वा प्रत्ययार्थविशेषणं वा ? तत्र यद्याद्यः पक्ष आश्रीयेत तदा
यत्र प्रकृतिरेव विध्यादीनर्थानाचष्टे तत्र न सिध्येद् । विदध्यान् निमन्त्रयेता-
मन्त्रयेताधौष्टेदिति । नह्यत्र प्रकृत्यर्थादन्ये विशेषणभूता विध्यादयः
सन्तीत्येष दोषः प्रतिवधेयः स्यात् । प्रतिविधीयमानेऽपि तस्मिन् प्रतिपत्ति-

गौरवं स्यात् । अथ द्वितीयो भावकर्मकर्तृप्रत्ययार्थानां विध्यादयो वाचकाः
स्युरित्येवमनयोर्दोषं दृष्ट्वा तृतीयं पक्षमाश्रित्याह विध्यादयश्चेत्यादि । प्रत्यया-
र्थस्तथैव भावकर्मकर्तारः । तेषु लः कर्मणि चेत्यादिना (३।४।६८) प्रत्ययस्य
विधानात् तेषामयं विध्यादिरर्थो विशेषणमिति मत्वाह विध्यादिविशिष्टे-
ष्वित्यादि । एतेनादिशब्देन निमग्नणादीनां ग्रहणम् । द्वितीयेन भावकर्मणोः ।
आसीतेति । अदादित्वाच्छपो लुक् । अध्यापयेदिति । पूर्ववदात्त्वपुक् ।

१६२ । लोट् च ।

यदि विध्यादिष्वेव लोट् भवत्येवं योगविभागः किमर्थः क्रियत इत्याह
योगविभाग उत्तरार्थ इति । उत्तरसूत्रे लोट एवानुवृत्तिर्यथा स्यात् ।
लिङो मा भूदिति । करोत्विति । एकरित्युत्वम् (३।४।८६) । अध्यया
इति । आङ्गुलमस्य पिञ्चेत्याट् (३।४।८२) । टेरेच्चे कृत एत ए (३।४।८३) ।
आटश्चेति (६।१।८०) वृद्धिः । प्रकृतेर्गुणायदेशो ।

१६३ । प्रैषातिसर्गप्राप्तकालेषु कृत्याश्च ।

कार्ये इति । ऋहलोर्णदिति (३।१।१२४) ख्यत् । कृत्य इति ।
विभाषा कृष्टणोरिति (३।१।१२०) क्यप् । किमर्थमिदमित्यादि हेयम् ।
विशेषविहितेत्यादि परीहारः । कृत्या हि सामान्येन विहिताः । लोट् तु
प्रैषादिनार्थविशेषेण । अतस्तेन विशेषविहितेन कृत्याः प्रैषादिविषये
बाध्येरन्निति पुनर्विधीयते । वासरूपेत्यादिना परिहारं विघटयति । एवं
तर्हीत्यादिना प्रैषादिषु कृत्यविधानस्य ज्ञापकत्वं दर्शयति । ननु चाऽसति
प्रयोजने ज्ञापकं भवति । इह चास्ति प्रयोजनम् । किं तत् ? प्रैषादि येन
नियमेन कृत्या भवन्ति । नान्यत्वेति । नैतत् । अनिष्टत्वात् । अन्यत्रापि हि
कृत्या दृश्यन्ते त्वेन शोष्यं बुधेन बाध्यमिति । तच्च नियमं सति न सिध्येत् ।
नञ्चात्र प्रैषादयो गम्यन्ते । तस्मान्नेह नियमोऽभीष्टः । न चानिष्टार्था
प्रकृतिः शास्त्रे युक्ता । ततो युक्तं ज्ञापकमेव कृत्यविधानस्यावश्यभावात् ।
अवश्यं यद्वह्णेन कचिदपि भवतीति दर्शयति । एतच्च स्वरधिकारात् परिणापि
वासरूपविधिः कचित् स्वरितत्वप्रतिज्ञानात्कथ्यते । तेन कालादिषूपपदेभु

वासरूपविधिना लुगङ्पि भवति कालो भोजनस्येति । यदि तु सर्वथा वासरूपविधिर्न स्यात् तदा कालसमयवेलासु तुमुन्निति (३।३।१६७) तुमुन्नेव नित्यं स्यात् । केचिदाहुरिति वचनादपरे त्वेतयोर्विशेषं नेच्छन्तीत्युक्तं भवति ।

१६४ । लिङ् चार्धमौद्धर्तिके ।

यथाप्राप्तञ्चेति । लोट् । कृत्याश्च ।

१६५ । स्मे लोट् ।

लिङ् कृत्यानामपवाद इति । अनन्तरसूत्रविहितानाम् ।

१६६ । अधीष्टे च ।

लिङोऽपवाद इति । विध्यादिसूत्रेण प्राप्तस्य । अध्यापयेति । सेर्हि-
रादेशः (३।४।८७) । तस्यातो हेरिति (६।४।१०५) लुक् । जुहुधीति ।
हुभलभ्यो हेर्धिरिति (६।४।१०१) धिरादेशः ।

१६७ । कालसमयवेलासु तुमुन् ।

प्रेषादिग्रहणमिह सम्बध्यत इति । न चेदिहाप्रेषादयो गम्यन्ते । तेन तत्र न भवतीत्यभिप्रायः । कालो भोजनस्येत्युक्ते तस्माद् भुङ्क्तां भवानिति प्रेषो गम्यते । ततश्च प्रेषादिग्रहणेऽनुवर्त्तमानेऽपीह प्राप्नोतीत्यभिप्रायेणाह इह कस्मान्न भवतीत्यादि । स्यादेतत् । प्रेषादिषु कृत्यविधानाज् ज्ञापकात् स्त्रग्धिकारात् परेणापि वासरूपविधिर्नास्तीति तत् कथं लुगङ्पि भवतीत्यत आह उक्तमित्यादि । नहि स्त्रग्धिकारात् परेणापि सर्वत्र वासरूपविधिर्नास्तीति । किं तर्हि ? अनित्यः । ततः कचिद् भवति । एतर्कं तर्ह्येतज् ज्ञापयतीत्यादिना (R) प्रागेवाभि तम् ।

१६८ । लिङ् यदि ।

तुमुनोऽपवाद इति । पूर्वसूत्रेण प्राप्तस्य ।

१६९ । अर्हे कृत्यत्तचश्च ।

वोढ्येति । हो ढः (८।२।३१) । भषस्तथोर्धोऽधः (८।२।४०) । छुना छुः (८।४।४१) । ढो ढे लोपः (८।३।२३) । सहिवहोरोदवर्णस्येत्येति (६।३।१२)

विधयः कर्त्तव्याः । अथेत्यादि हेत्यम् । योऽयमित्यादि परीहारः । वासरूपविधिः स्त्र्यधिकारात् परेण नावश्यभवतीत्युक्तमेव ।

१७० । आवश्यकमर्थयोर्णिनिः ।

आवश्यकमिति । मनोज्ञादित्वाद्भुज् । उपाधिरयमिति । प्रत्ययार्थ-विशेषणमित्यर्थः । नोपपदमिति । उपपदत्वे तु कारी हारीति रूपं न स्यादित्यभिप्रायः । ओरावश्यक (३११।२५) इत्यत्र प्रतिपादितमेवावश्यमुपाधिर्नोपपदमिति । तदिहापि तद्वदेवोपाधिकत्वमावश्यकस्य वेदितव्यम् । तेन सह निर्देशादाधमर्थमप्युपाधिरेव । नोपपदमिति । यद्यावश्यकमुपाधिर्नोपपदमुपपदमितिङिति (२।२।१८) समासो न स्यात् । न चान्यलक्षणमस्ति येनेह समासः स्यादिति यो मन्येत तं प्रत्याह मयूरव्यंस्कदादित्वात् (२।१।७२) समास इति । सहस्रं दायीति । अकेनोर्भविष्यदाधमर्थयोरिति (२।१।७०) षष्ठ्यां प्रतिषिद्धायां द्वितीयैव भवति ।

१७१ । कृत्याश्च ।

किमर्थमित्यादि चोद्यम् । विशेषविहितनेति परीहारः । कर्त्तरीत्यादिना परिहारविघटनञ्च । केचिदित्यादिना परकीयमतेन परीहारसमर्थनम् । भव्यगीयमिति । समुदायेषु हि वृत्ताः शब्दा अवयवेष्वपि वर्त्तन्ते इति भव्यगीयादयः शब्दा अवयवभूतेषु कृत्येष्विह वर्त्तन्ते । कर्त्तृवाचिन इति । भव्यगीयादिसूत्रेणैषां (३।४।६८) पक्षे कर्त्तरि निपातनात् । योगविभाग उत्तरार्थः ।

१७२ । शक्लिङ् च ।

शकीति । प्रकृत्यर्थविशेषणमेतदिति । एतेनोपपदत्वं शक्लोपाकरोति । उपपदत्वे ह्यप्रयुज्यमाने शको न स्यादित्यभिप्रायः । ननु च सामान्येन कृत्यानामभिधानाच्छेकरपि भविष्यति । तत् किमर्थमित्याह सामान्येन विहितानामित्यादि ।

१७३ । आशिषि लिङ् लोटौ ।

प्रकृत्यर्थविशेषणमेतदिति । पूर्वणाभिप्रायेणोपपदनिरासार्थमिदमुच्यते । जीव्यादिति । स्त्रोरिति (८।२।२८) सलोपः । अथ किमर्थं लिङ्प्रत्ययम् ?

लोट् चेत्येव (३।३।१६२) सिद्धम् । चकारेण ह्यनुक्त्यमाणो लिङ्गपि भविष्यति ।
 नैवं शक्यम् । यथैव हि चकारेण लिङ्गानुक्त्यते तथा कृत्या अप्यनुक्त्येरन् ।
 ननु निवर्त्तिष्यन्ते कृत्याः । तेषु निवर्त्तितेषु लिङ्ग एवानुकर्षणार्थं शकारो
 भविष्यति । सत्यमेतत् । एवं यदि तेषां निवृत्तिर्विज्ञास्यते लिङ्गोऽपि निवृत्तिः
 स्यात् । व्याख्यानादनुवर्त्तिष्यत इति चेदेवमपि प्रतिपत्तिगौरवं स्यात् । तस्मात्
 प्रतिपत्तिगौरवपरीहारार्थं यथान्यासमेव न्याय्यम् । अथ विध्यादिसूत्र
 (३।३।१६१) एवाशीर्ग्रहणं कस्मान्न कृतम् ? एवं हि लिङ्गलोटीर्ग्रहणं न कृतं
 भवति । नैवं शक्यम् । विध्यादिसूत्रे (३।३।१६१) पाठे सति स्म लोडित्येव-
 मादिभिः (३।३।१६५) परत्वाद बाधा स्यात् । इह तु क्रियमाणे परत्वादेव
 योगस्तेषां बाधको भविष्यतीति न भवत्येष दोषप्रसङ्गः । अवश्यञ्चोत्तरार्थमाशी-
 र्ग्रहणं कर्त्तव्यम् । क्तिच्-(३।३।१७४) क्ती च संज्ञायामित्याशिषि यथा स्याताम् ।

१७४ । क्तिचत्तौ च संज्ञायाम् ।

समुदायेनेति । प्रकृतिप्रत्ययसमुदायेन । एतेन समुदायोपाधितां संज्ञाया
 दर्शयति । तन्तिरिति । तनु विस्तारे । अत्रानुनासिकस्य क्तिभ्रलोः क्ङितीति
 (६।४।१५) दीर्घः प्राप्नोति । अनुदात्तोपदेशे (६।४।३७) त्यादिनानुनासिकलोपश्च ।
 तदुभयं न क्तिचि दीर्घश्चेति (६।४।३८) निषिध्यते । सातिरिति । षणु दाने ।
 जनसनखनां सञ्चलोरित्याच्चम् (६।४।४२) । देवदत्त इति । डुदाजो निष्ठायां
 दो ददु घो रिति (७।४।४६) ददादेशः । खरि चेति (८।४।५५) चर्त्तम् ।

१७५ । माङि लुङ् ।

मां कार्षीदिति । न माङ्योग इत्यङागमाभावः (६।४।७४) ।

१७६ । स्मोत्तरे लङ् च ।

स्मशब्द उत्तरमधिकं यस्य माङः स तथोक्तः ।

इति श्रीबोधिसत्त्वदेशोपाचार्यजिनेन्द्रबुद्धिपादविरचितायां

काशिकाविवरणपञ्जिकायां तृतीयाध्यायस्य

तृतीयः पादः समाप्तः ॥३॥

अथ

काशिकाविवरणपञ्जिका ।

तृतीयाध्यायस्य

चतुर्थः पादः ।

—:०:—

१ । धातुसम्बन्धे प्रत्ययाः ।

धात्वर्थं धातुशब्द इति । अभिधेयेऽभिधानोपचारं कृत्वा धात्वर्थोऽत्र धातुशब्देन निर्दिष्ट इति दर्शयति । भ्रादिष्वेवायं धातुशब्दो वर्तते । स्वार्थं गुणीभूतस्य धातुशब्दस्य शब्दान्तरेण सम्बन्धो न स्यात् । तस्माद् धात्वर्थ एवायं धातुशब्दो वर्तते । न भ्रादिषु । ततश्च धातुसम्बन्ध इत्यस्य धात्वर्थ सम्बन्ध इत्येषोऽर्थो विज्ञायत इत्याह धात्वर्थानां सम्बन्धो धातुसम्बन्ध इति । कः पुनः सम्बन्ध इत्याह विशेषणविशेष्यभाव इति । अयथाकालोक्ता अपीत्यादि । यो यस्यात्कीयः कालो यथाकालम् । यथाऽमादृश्य (२।१।७) इति वीषायामव्ययीभावः । यथाकाले उक्ता यथाकालोक्ताः । सममीति (२।१।४०) योगविभागात् समासः । न यथाकालोक्ता अयथाकालोक्ताः । एतदुक्तं भवति । स्त्रैस्त्रैर्विधायकैर्वाकैर् यत्र यस्मिन् यस्मिन् काले ये ये विहितस्ततोऽन्यत्र कालेऽपि प्रयुक्ताः प्रत्ययाः साधवो भवन्तीति । अग्निष्टोमयाजीत्यादीण्युदाहरणानि दर्शयति । सर्वत्र तिङन्तवाच्योऽर्थो विशेष्यः । सुबन्तवाच्यस्तु विशेषणम् । अग्निष्टोमयाजीति भूतकाल इति । भूतःकालोऽस्येति बहुव्रीहिः । भूतकालत्वन्तु भूताधिकारे करणे यज ३।२।८५ इति णिनेर्विधानात् । जनि-तेति भविष्यत्काल इति । भविष्यन् कालोऽस्येति बहुव्रीहिरेव । भविष्यत्-कालत्वन्तु भविष्यदनद्यतर्न लुटा विधानात् । तत्रेति । निर्धारणे सममी ।

तयोर्भूतकालभविष्यत्कालयोर्मध्ये यो भूतकालः स भविष्यत्कालेन सम्बध्य-
मानः साधुर्भवति । अग्निष्टोमयाजोति भूतकालो जनितेति भविष्यत्कालेनापि
सम्बध्यमानो भविष्यत्काल एव सम्पद्यते । द्वितीयेऽप्युदाहरणे कृत इति
भूतकालः । भूते निष्ठाविधानात् । भवितेति भविष्यत्कालः । पूर्ववदेव । तत्र
भूतकाल इतरेणापि सम्बध्यमानः साधुर्भवति । तृतीयेऽपि भावीति भविष्यत्-
कालः । भविष्यति गम्यादय इति (३।३।३) वचनात् । आसीदिति भूतकालः ।
भूतानद्यतने लङो विधानात् । तत्र भविष्यत्कालो भूतकालेनापि सम्बध्य-
मानः साधुर्भवति । इह अग्निष्टोमयाज्यस्य पुत्रो जनितेति भूतकालो भविष्यत्
कालेनापि सम्बध्यमानो भविष्यत्कालः सम्पद्यते । तथा ह्ययमत्रार्थः प्रतीयते ।
सोऽस्य पुत्रो जनिता योऽग्निष्टोमेन यष्टेति । नच भविष्यत्कालो भूतकालेनाभि-
सम्बध्यमानो भूतकालतां प्रतिपद्यते । न ह्यत्रायमर्थः प्रतीयते सोऽस्य पुत्रो
जातो योऽग्निष्टोमेनेष्टवानिति । इतरयोरप्युदाहरणयोर्विशेषणं विशेष्यकाल-
तामापद्यते यतस्तत्रायमर्थोऽवगम्यते । स श्वो भविता कटो यः करिष्यते ।
तत् कृत्यमासीद् यद् भूतमिति । तदेतत् कथं भवति ? विपर्ययः कस्मान्न
भवतीत्यतश्च विशेषणमित्यादि । विशेषणं हि परार्थत्वाद् गुणोऽप्रधान
मित्यर्थः । तेन च प्रधानकालस्य विशेष्यस्योपकारः कर्ष्यः । न च तत् प्रधान
मपरित्यज्य स्वकालं प्रधानकालमप्रतिपद्यमानं प्रधानोपकारक्रियां कर्तुं
समर्थश्चवतीति प्रधानस्य यः कालस्तमनुरुध्यते । विशेष्यन्तूपकार्यत्वात्
प्रधानम् । न च प्रधानस्य गुणकालापत्तिर्युक्ता । अन्यथा यदि गुणकालं
प्रधानकालः प्रतिपद्येत तदा तस्य प्रधानत्वं हीयेत । तेन न भवति
विपर्ययः । अथ प्रत्ययग्रहणं किमर्थम् ? यावता प्रत्यय इत्यनुवर्तत
इत्यत आह प्रत्ययाधिकार इत्यादि । पूर्वकं प्रत्ययग्रहणं धातुसम्बद्धम् ।
अतस्तदिहाश्रीयमाणं धात्वधिकारविहितानां प्रत्ययानां साधुत्वे सम्पद्यते ।
अत्र पुनः प्रत्ययग्रहणे प्रत्ययमात्रं गृह्यते । तेन तद्वितानामधात्वधिकार-
विहितानामपि प्रत्ययानां सम्बन्धे कालान्तरप्रयुक्तानां साधुत्वमुपपद्यते ।
तदर्थं पुनः प्रत्ययग्रहणम् । कालभेद इति । कालविशेषे ऽस्मात् कालाद-
न्यस्मिन् काल इत्यर्थः । गोमानासीदिति । गोमानिति वर्तमानकालः ।

तदस्येत्यादिना (५।२।८४) वर्त्तमानकालमस्तीत्युपादाय मतुपो विधानात् ।
स भूतभविष्यत्कालाभ्यां सम्बध्यमानः साधुर्भवति ।

२ । क्रियासमभिहारे लोट् लोटो हिस्वी वा च तध्वमोः ।

प्रकृत्यर्थविशेषणञ्चेतदिति । एतेनोपपदत्वं निरस्यति । उपपदत्वे हि केवलाद् हेतोर्न स्यादित्यभिप्रायः । अत्र तिङादेशौ वा हिस्वी स्यातां लोडादेशौ वेति द्वौ पक्षौ । ननु च प्रथमपक्षाशङ्कायाः प्रसङ्ग एव नास्ति । लोट इति वचनात् । तत् कथमसावाशङ्कितः ? लोट्स्थानिकत्वादादेशोऽपि लोङ्व्यपदेशमासादयतीति युक्तमाशङ्कितम् । तत्र हि यदि पूर्वकः पक्ष आश्रीयते तदा भुङ्क्ते भुङ्क्तेत्येवाहं भुनजयित्याहुस्तमस्य पिबेति (३।४।८२) पित्वाद् डिङ्त्वं नास्ति । ततश्च अमोरसोप (६।४।१११) इत्याकारलोपो न स्यात् । उभावपि च परस्मैपदानामात्मनेपदानामनियमेन स्याताम् । नियम-हेतोरभावात् । सामान्येन तिङां स्थाने विधीयमानयोः कुत एतन्नभ्यन्ते ? यतः परस्मैपदानां ह्यादेशेन भवितव्यम् । इतरेषां स्वादेशेनेति । तस्माद् दुष्टोऽयं पक्ष इति मत्वा द्वितीयपक्षमाश्रित्याह तस्य च लोट इत्यादि । यस्मिन् पक्षे दोषः प्रसजति तं प्रतिविधास्यति । तद्ध्वंभाविनस्तु वा भवत इति । लोट इत्य-पेक्ष्यते । तस्य ध्वञ्च तध्वमो । तौ भाविनौ यस्य लोटः स तध्वन्भावी । एतेन तादेशार्थी लोङ्गेव स्थानी । तादर्थ्यात् । सूत्रे तशब्देन व्यपदिष्टो ध्वमा-देशार्थश्च ध्वंशब्देनेति दर्शयति । अथ तध्वमावेव स्थानिनौ कस्मान्न विज्ञायते ? अशक्यं हि तौ स्थानित्वेन विज्ञातुम् । तयोरपि स्थानित्वेऽलोङ्गादेशयोरपि हिस्वी स्याताम् । अथ तध्वमा विंशप्रयिष्यामो लोटो यो तध्वमाविति । ततोऽयमदोष इति चेदेवमपि प्रतिपत्तिगौरवं स्यात् । तध्वन्भाविनो लोट एव स्थानित्वं युक्तम् । न तध्वमोः । यदि तर्हि लोटो हिस्वावादेशो न तदा-देशानां तिङाभिवैवञ्च लः परस्मैपदमिति (१।४।८८) तयोः परस्मैपदसंज्ञा स्यात् । ततश्च शेषात् कर्त्तरि परस्मैपदमित्युभावपि (१।७।७८) परस्मैपदिभ्य एव स्याताम् । तिङ्क्त्वसन्निवेशाच्च तदन्तस्य तिङन्तता न स्यात् । ततश्च तिङ्ङितिङ् इति (८।१।२८) निघातो न स्यादित्यत आह योगविभागद्येत्यादि । लोङ्ङित्येवेति ।

एतेन द्वितीये योगे लोङित्यस्यानुवृत्तिं दर्शयति । लोङधर्माणावित्यादि ।
 लोट इव धर्मस्तिङ्त्वादिर्ययोस्तौ लोङधर्माणौ । ननुच लोङादेशानां
 तिङ्त्वादि धर्मः । न लोटः । आदेशद्वारेण स्थानिनोऽपि लोट स्तिङ्त्वादधर्मो
 भवतीत्यदोषः । कथं पुनर्यागविभागे सति लोङधर्माणौ तौ भवतः ? योग
 विभागे सति द्वितीये योगे लोट्शब्दो योऽनुवर्त्तते तेनार्थाद् विभक्तेर्विपरि-
 णामो भवतीति षष्ठान्ततामापन्नेन हिस्वो विशेथेते लोटो यौ हिस्वाविति ।
 ततश्च लोङादेशयोः सिप्थासोः स्थाने यौ हिस्वौ मे ह्यपिच्चेत्यादिना (३।४।८७)
 शास्त्रेण विधास्येते तावेव यथास्वमुपास्तविशेषाविह लोटःस्थाने विधीयेते । ना
 पूर्वाविति । तेन लोङधर्माणौ तौ भवत इत्येषोऽर्थो लभ्यत एव । तेनेत्यादि ।
 अत एव यथोक्तेन प्रकारेण लोङधर्माणौ तौ हिस्वौ लोटः स्थाने भवतः । तेन
 परस्मैपदत्वमात्मनेपदत्वञ्च भेदेन विषयविभागेन व्यवतिष्ठते । तत्र हि-
 शब्दे परस्मैपदत्वं व्यवतिष्ठते । लोट्सम्बन्धिनो हेः परस्मैपदसंज्ञकत्वात् ।
 स्वशब्दे चात्मनेपदत्वं व्यवतिष्ठते । स्वशब्दस्य लोट्सम्बन्धिन आत्मनेपद-
 संज्ञकत्वात् । तिङ्त्वञ्च द्वयोरपि भवतीति । लोट्सम्बन्धिनोस्तयोर्द्वयोरपि
 तिङन्तत्वात् । ननुच सिप्थासोर्लोङादेशयो स्तौ सम्बन्धिनौ । तदादेशत्वात् ।
 न लोटः । तत् कथं लोट्सम्बन्धित्वेन व्यपदिश्येत ? आदेशद्वारेण लोट्-
 सम्बन्धित्वं तयोरप्यस्तीत्यदोषः । यदि तर्हि लोङधर्माणौ भवत एवमेक-
 वचनसंज्ञा स्यात् । मध्यमपुरुषसंज्ञा च । तयोरपि लोङधर्मत्वात् । ततश्च
 वचनान्तरभाविनः पुरुषान्तरभाविनश्च लोटो न स्याताम् । नैष दोषः । यदि
 ह्येकवचनमध्यमपुरुषसंज्ञे अपि स्यातां वचनमिदमनर्थकं स्यात् । विनाप्यनेन
 वचनेन मध्यमपुरुषैकवचनयोर्हिस्वयोः सिद्धत्वात् । लुनीहि लुनीहीति
 क्रियासमभिहारे हे भवत इति (८।१।१२, वा) द्विवचनम् । ई ह्यत्यघो-
 रितील्वम् (६।४।१३) । लुनन्तीति । आभ्यस्तुरात (६।४।१२२) इत्याकारलोपः ।
 अथवेत्यादिना वा च तद्धमोरिति वाग्रहणस्य फलं दर्शयति । अलावीदिति ।
 सिचि वृद्धिः परस्मैपदेष्विति (७।२।१) वृद्धिः । आर्धधातुकस्येड् वलादेरितिद्
 (७।२।३५) । अस्तिसिचोऽष्टक इतीट् (७।३।८६) । इट् ईटीति (८।२।२८)
 सिचो लोपः । अलाविष्टामिति । तस्यस्येत्यादिना (३।४।१०१) तसस्ताम् ।

अलाविषुरिति । सिजभ्यस्तविदिभ्यश्चेति (३।४।१०८) ऋजुसादेशः । एवं मध्यमोत्तमयोरप्युदाहार्यमिति । लुनीहि लुनीहित्वेव त्वमलावीर्युवामलाविष्टं यूयमलाविष्ट । अथवा लुनीत लुनीतेत्येव यूयमलाविष्ट । लुनीहि लुनीहीत्येवाहमलाविषम् । आवामलाविष । वयमलाविष । एवं मध्यमोत्तमयोरप्युदाहार्यमिति । लुनीहि लुनीहित्वेव त्वं लविष्यसि युवां लविष्यथो यूयं लविष्यथ । अथवा लुनीत लुनीतेत्येव यूयं लविष्यथ । लुनीहि लुनीहीत्येवाहं लविष्यामि । आवां लविष्यावः । वयं लविष्यामः । अधीयाते इति । इयङ् । अधीयात इति । आत्मनेपदेष्वनत (७।१।५) इत्युदादेशः । एवं सर्वलकारेषूदाहार्यमिति । लङ्—लुनीहि लुनीहीत्येवायमलुनात् । इमावलुनीताम् । इमेऽलुनन् । लुनीहि लुनीहीत्येव त्वमलुना युवामलुनीतं यूयमलुनीत । अथवा लुनीत लुनीतेत्येव यूयमलुनीत । लुनीहि लुनीहीत्येवाहमलुनाम् । आवामलुनीव । वयमलुनीम । अधीष्वाधीष्वेत्येवायमध्वैत । इमावध्वेयाताम् । इमेऽध्वैयत । अधीष्वाधीष्वेत्येव त्वमध्वैथाः । युवामध्वैयाथां यूयमध्वैध्वम् । अथवा अधीध्वमधीध्वमित्येव यूयमध्वैध्वम् । अधीष्वाधीष्वेत्येवाहमध्वैषि । आवामध्वैवहि । वयमध्वैमहि । अन्येषु लकारेष्वतिग्रन्थविस्तरभयान्नोदाह्रियते । अनया दिशा स्वयमेवाभ्युपगम्योदाहार्यम् । अथ लुनीहि लुनीहीति कथमत्र द्विवचनम् ? यावता धातुनैव क्रियासमभिहारोऽवगमितः । तद्विशिष्टक्रियावचनाद्धातोर्लोङ्विधानात् । अथवावगमिते सति तस्मिन् द्विवचनं भवतीति चेदेवं यङन्तस्यापि द्विवचनं स्यादित्यत आह क्रियासमभिहाराभिव्यक्तावित्यादि । यद्यपि क्रियासमभिहारविशिष्टक्रियाभिधायिनो धातोर्लोङ् भवति तथापि या तस्य क्रियासमभिहाराभिव्यक्तिः सा धातुना न क्रियते । किन्तुहि ? लोङ्गैव । स च तां कर्तुं द्विवचनसहित एव समर्थो भवति । न केवलः । तत्र तस्याविधानात् । स हि लोङ् लः कर्मणि च भावे चाकर्मकेभ्य इति (३।४।६८) कर्मादिषु विधीयते । न क्रियासमभिहारे । तस्मात् तदभिव्यक्तौ कर्तव्यायां लोट् स्वयमसमर्थ इति द्विवचनमपेक्षते तेन तदन्तस्य द्विवचनं भवतीति भावः । केन पुनर्विधीयमानं द्विवचनमपेक्षत इत्याह क्रियासमभिहार इत्यादि । यङ्प्रत्ययः

पुनरित्यादि । यङ्प्रत्ययो हि क्रियासमभिहार एव विधीयते । तेनासौ तत्र विधीयमान स्तदभिध्यक्तौ स्वयमेव समर्थ इति नापेक्षते द्विवचनम् । तेन तदन्तस्य द्विवचनं न भवतीति भावः ।

३ । समुच्चयेऽन्यतरस्याम् ।

अनेकक्रियाध्याहारः समुच्चय इति । अनेकासां क्रियाणां चीयमानते-
त्यर्थः । एतेन समभिहारात् समुच्चयस्य भेदं दर्शयति । समभिहारोऽपि
पौनःपुन्यम् भृशार्थी वा । स चैकस्या एव क्रियायाः सम्भवः । समुच्चयः पुन-
रनेकासां क्रियाणाम् । भ्राष्ट्रमटेति । अतो हेरिति (६।४।१०५) लुक् । अत्र
साधनभेदाद् भेदमुपागतानामनेकासामटनक्रियाणां समुच्चयः । अथवेत्यादि ।
प्रथमेनाथवेति ग्रहणेन वा च तद्धमोरिति (३।४।२) वाग्रहणप्रतिपादितं विकल्पं
दर्शयति । द्वितीयेनान्यतरस्यां ग्रहणप्रतिपादितम् ।

४ । यथाविध्यनुप्रयोगः पूर्वस्मिन् ।

पूर्वस्मिन् लोड्विधान इत्यादेर्वाक्यस्य यस्माद् धातोरित्यादिनाथं स्पष्टी-
करोति । धातुसम्बन्ध इत्यादि । धातुसम्बन्ध इत्यनुवृत्तेर्धातुसम्बन्ध एव
लोड्विधानम् । अतोऽनुप्रयोगः सिद्ध एव । नहि तेन विना धातुसम्बन्धो
भवति । तस्य द्विष्टत्वात् । यद्येवं किमर्थमिदं वचनमित्याह यथाविध्यर्थन्विति ।
अथ व्यवहितप्रयोगस्य वा पूर्वस्य प्रयोगस्य वा निवृत्त्यर्थं कस्मान्न भवति यथा
कञ्चानुप्रयुज्यते लिटीति (३।१।४०) ? न । तयोरपीष्टत्वात् । इष्यते हि
व्यवहितप्रयोगो लुनीहि लुनीहीति वायं देवदत्तो लुनाति । पूर्वप्रयोगो-
ऽपीष्यते लुनाति देवदत्तो लुनीहि लुनीहीति । तस्माद् यथाविध्यर्थमेवेदं
युक्तम् । ननु च समुच्चये सामान्यवचनस्येति (३।४।५) धात्वन्तरस्य समानार्थस्य
प्रयोगाभ्यनुष्ठानात् क्रियासमभिहारे यथाविध्यनुप्रयोगो भविष्यतीति । तत्
किमनेन वचनेन ? नैतदस्ति । समुच्चय एव हि नियमः स्यात् । क्रिया-
समभिहारे तु यथाविध्यनुप्रयोगः स्यात् । धात्वन्तरस्य च समानार्थस्य ।
तस्मादारव्यभिचमिदम् ।

५ । समुच्चये सामान्यवचनस्य ।

सर्वविशेषानुप्रयोगनिवृत्त्यर्थमिति । यदीदं नारभ्येत तदा यावन्नो धातुभ्यो लोङ् विहितस्तावतामेवानुप्रयोगः प्रसज्येत । ततस्तन्निवृत्त्यर्थमेतत् । ननु चान्तरिणापीदं वचनं लाघवात् सामान्यवचनस्यैवानुप्रयोगो भविष्यति । सर्वविशेषानुप्रयोगे ह्योदनं भुङ्क्ष्व सक्तून पिव धानाः खाद इत्येवायं भुङ्क्ते पिवति खादतीति सर्वेषु विशेषेष्वनुप्रयुज्यमानेषु गौरवं स्यादित्यत आह लाघवश्चेत्यादि । यदि लौकिके शब्दव्यवहारे लाघवमाद्रियेत तदा तद्व्यवहारस्यैव प्रयोगः स्यात् । वनस्पतिशब्दप्रभृतयस्तूष्णियोरन् । नचैवं तस्माद्वास्ति लौकिकशब्दप्रयोगे गुरुलाघवं प्रत्यादरः । ननु च भ्राष्ट्रमटेत्यादावुदाहरणे कारकस्यैव समुच्चयो भ्राष्ट्रादेः । न क्रियायाः । तस्या एकत्वात् । अनेकाधारत्वञ्च सामान्यम् । एकत्वे क्रियाया स्तन्न सम्भवति । तत् कथं सामान्यवचनस्यानुप्रयोग उपपद्यत इत्याह भ्राष्ट्रमटेत्यादि । गतार्थम् ।

६ । कृन्दसि लुङ्लङ्लिटः ।

यथायथमिति । यथास्मृम् । यो यस्यात्मीयो विषयः स तत्रेत्यर्थः । अकरदिति । कृन्दृक्कृद्भिष्यञ्चन्दसीति (३।१।५८) णेरङ् । ऋट्शोरङि गुणः (७।४।१६) । अकरमिति । मिपोऽम् । अहणीतेति । वृञो लङ् । क्रादित्वाच् आ । पूर्ववदीत्वम् । ममारिति लिट् । म्रियते लुङ्लिङोच्चेति (१।३।१६) नियमात् परस्मैपदम् । गल् । वृद्धिः । रपरत्वम् । द्विर्वचनेऽचीति (१।१।५८) स्थानिवद्भावान् मृ इतग्रतद् द्विकच्यते । उरदित्यत्त्वम् (७।४।६६) । रपरत्वम् । जलादिर्गणः ।

७ । लिङर्थे लेट् ।

नेषत् । तन्निषदिति । नयते स्तच्चतेश्च लेट् । तिप् । इतश्च लोपः परस्मैपदेष्वितीकारलोपः (३।४।८०) । सिब् बहुलं लेटीति (३।१।३४) सिप् । लेटोऽङाटावित्याट् (३।४।८४) । तन्निषदित्यतार्द्धधातुकस्येत्यादिर्नट् (७।२।३५) । जोषिषदित्यादीन्युदाहरणानि सिब् बहुलं लेटीत्यत्र (३।१।३४) व्युत्पादितानि ।

८ । उपसंवादाशङ्कयोश्च ।

उपसंवादः परिभाषणम् । कर्त्तव्ये पणवन्ध इति । उपसंवादशब्दस्ते-
मौ पर्यायी । यदि मे भवानित्यादिनोपसंवादस्य स्वरूपं दर्शयति ।
कारणत इत्यादिनाप्याशङ्कायाः । अनुसरणमिति । अनुगमनमनुमान
इत्यर्थः । तर्क उत्प्रेक्षेति । आशङ्काया इमौ पर्यायी । अहमेवेत्यादि । देवैः
पशुपतिरुक्त स्त्रिपुरं जहीति । तेनोक्तम् । अहमेव पशूनामीशायिति ।
ब्रह्मा इत्याभागं गृह्णाणेतिरुक्त आदित्य इदमुक्तवान् मदया एव वो अह
गृह्णान्ते । मदेवतान्येव वः पात्राण्युच्यन्ते । ईशायिति । ईश ऐश्वर्य्ये ।
उत्तमपुरुषैकवचनम् । इट् । टेरेत्त्वम् । एत ऐ (३।४।८३) । गृह्णान्तायिति । अह
उपादाने । भोऽन्तः (७।१।३) । कर्मणि सार्वधातुके यक् । अह्नादिस्त्रेण
(६।१।१६) संप्रसारणम् । शेषं पूर्ववत् साधनम् । उच्यान्तायिति । वच
परिभाषणे । वच्चादिस्त्रेण (६।१।१५) संप्रसारणम् । शेषं पूर्ववत् ।
पतामिति । पत् लृ गतौ । मस् । लोटोऽडाटावित्याट् (३।४।८४) । जिह्वाचरणे-
नेत्यादिना पूर्वोक्तमाशङ्कालक्षणमुदाहरणे दर्शयति । लिङ्गर्थ एवायमिति ।
हेतुहेतुमद्भावः । कथम् ? उपसंवादे तावद् यदि मे भवानिदं कुर्यादहमपि
त इदं दास्यामीत्येवंविधं परिभाषणलक्षणम् । तत्र च कारणं हेतुर्दानं
हेतुमदिति युक्त उपसंवादो लिङ्गर्थः । आशङ्कापि कारणतः कार्यानु-
सरणम् । तत्रापि कारणं हेतुः । कार्यानुसरणं हेतुमदित्याशङ्कापि
लिङ्गर्थ एव । यद्येवंपूर्वेणैव सिद्धम् । तत् किमर्थमिदमुच्यत इत्याह नित्यार्थं
वचनमिति । स्यादेतत् । पूर्वैरेव नित्यं भविष्यतीत्याह पूर्वसूत्र इत्यादि ।

९ । तुमर्थे सेसेनसेअसेन्क्सेकसेनध्यैअध्यैन्कध्यैकध्यैञ्- शध्यैशध्यैस्तवेतवेङ्त्वेनः ।

कथं ज्ञायत इति । कर्त्तरि कृदिति वचनात् (३।४।६७) कर्त्तव्यं तुमर्थो युक्त
इति मन्यते । वचनसामर्थ्यादित्यादि । यदि कर्त्तव्यं तुमर्थः स्यात् तुमर्थवचन-
मनर्थकं स्यात् । कृत्वादेव हि सयादयः कर्त्तरि भविष्यन्ति । तस्मात् तुमर्थ-
ग्रहणाज्ज्ञात् कर्त्तरि तुमुन्न भवति । अपकृष्यते । अपनीयते । कर्त्तरि न

भवतीति यावत् । स्यादेतत् । कर्मादिरस्वार्थो भविष्यतीत्याह नचेत्यादि ।
 अन्यस्मिन्निति । कर्मादौ । यथा तर्हि कर्मादावनिर्देशाच्च भवति तथा
 भावेऽपि न स्यात् । भावेऽपि नैव तुमुन्निर्दिश्यत इत्याह अनिर्दिष्टार्था
 इत्यादि । अर्थान्तरस्य निर्देशाद् या प्रकृतिः प्रत्ययानां निमित्तत्वेनोपा-
 दीयते तदर्थस्य प्रत्यासत्ते स्तत्रैवानिर्दिष्टार्थाः प्रत्ययाः स्वार्थे भवन्ति । स
 पुनरिह स्वार्थो भावः । कुत एतत् ? धात्वधिकारात् । धातोश्च भाववचन-
 त्वात् । यद्येवं भावग्रहणमेव कुर्यात् । लघुत्वात् । नैवं शक्यम् । भावग्रहणे
 सति कर्त्तरि कृदिति (३१४।६७) वचनात् तुमुन् कर्त्तव्येव स्यात् । तुमर्थ-
 ग्रहणे हि तुमुनोऽपि हि भाव एवार्थ इत्येतज् ज्ञापितं भवतीति न कश्चिद्दोष
 इति । वक्ष इति । वच परिभाषणे । सेप्रत्ययः । चोः कुरिति (८।२।३०)
 कुत्वम् । एष इति । इणः सेन्प्रत्ययः । जीवस इति । जीव प्राणधारणे ।
 प्रत्ययद्वयस्याप्येतदेवोदाहरणम् । स्वरस्य भिद्यते । प्रेष इति । इणः
 प्रपूर्वात् क्से । आद् गुणः (६।१।८७) । श्रियस इति । श्रिज् सेवायाम् । अस्मात्
 कसेन् । इयङ् । उपाचरध्या इति । चर गत्यर्थः । उपाङ्पूर्वः ।
 प्रत्ययद्वयस्यापीदमुदाहरणम् । स्वरभेदात्तु भेदः । आङ्गुवध्या इति ।
 जुहोतेराङ्पूर्वात् कध्यैप्रत्ययः । उवडादेशः । श्रियध्या इति । श्रियतेः
 कध्यैन् । इयङ् । पिबध्यायिति । पा पाने । श्र्ये । पात्रादिसूत्रेण (७।३।७८)
 पिबादेशः । मादयध्या इति । मदी हर्षे । हेतुमस्मिच् । श्र्येन् । गुणायादेशो ।
 पातवा इति । पिबतेस्तवै । सूतव इति । षूङ् प्राणिगर्भविमोचने ।
 तवेङ् । ङित्त्वाद् गुणाभावः । गन्तव इत्यादीन्युदाहरणानि गमिकरोति-
 हरतीनां यथाक्रमेण ।

१० । प्रयैरोहिष्यैश्चव्यथिष्यै ।

प्रया इति । आतो लोप इटि चेत्कारलोपः (६।४।६४) ।

११ । इग्ने विखे च ।

इश इति । इग्नेः केप्रत्ययः । विख्य इति । विपूर्वाच्चत्विङ् । ख्यातेर्वा
 केप्रत्ययो निपात्यते ।

१२ । शक्ति शमुलकमुलौ ।

विभाजमिति । विपूर्वाद् भजेर्णमुल् । अपलुपमिति । लुपल् छेदने ।
कमुल् ।

१३ । ईश्वरे तोसुन्कमुनौ ।

अभिचरितोरिति । चरतेरभिपूर्वात् तोसुन्प्रत्ययः । विलिखः । विहृद
इति । लिखते स्तृदिर् हिंसादानयोरित्येतस्माच्च कमुन् ।

१४ । कृत्यार्थे तवैकेनूकेनप्रत्वनः ।

कृत्यानामर्थो भावकर्मणी इति । तयोरेव कृत्यकृत्यलर्था इति (१।४।७०)
भावकर्मणोः कृत्यानां विधानात् । अन्वेतवा इति । अनुपूर्वादिणस्तवै ।
परिधातवा इति । परिपूर्वाद्धातेः । परिस्तरितवा इति । परिपूर्वादेव स्तृञ्
आच्छादन इत्यस्मात् । अवगाह इति । गाह् विलोडने ऽवपूर्वः । दिदृक्षेण्य
इति । दृशः सन् । द्विर्वचनम् । उरत्त्वम् (७।४।६६) । रपरत्वम् । सन्यत
(७।४।७८) इतीत्त्वम् । हलन्ताच्चेति (१।२।१०) गुणाभावः । ब्रश्चादिसूत्रेण
(८।२।३६) षत्वम् । षटोः कः (८।२।४१) सीति कत्वम् । दिदृक्ष इति स्थिते
केन्यप्रत्ययः । अतो लोपः (६।४।४८) । शुश्रूषेण्य इति । शृणोतेः सन् ।
अज्भनगमां सनीति (६।४।१६) दीर्घः । द्विर्वचनमभ्यासकार्यम् । शुश्रूष
इति स्थिते केन्यप्रत्ययः । कर्त्त्वमिति । करोतेस्त्वन् । सयादिसूत्रेऽपि (३।४।८)
तवै विहित इति । सयादीनां सूत्रं सयादिसूत्रम् (३।४।८) । येन सयादयो
विहितास्तत्रापि तवैप्रत्ययो विहितः । तस्य तुमर्थादित्यादि । यदि तु तस्य
तुमर्थ एव भावे विधिः स्यात् तस्यानर्थक्यं स्यात् । अनेनैव सिद्धत्वात् । तस्माद्
यद्यपि तत्र तुमर्थ इत्युच्यते तथापि ततोऽन्यत्र कर्मकारके कर्त्तादौ तवैप्रत्यय-
विधानं वेदितव्यम् ।

१५ । अवचचे च ।

एश्वप्रत्ययो निपात्यत इति । शित्करणं सार्वधातुकसंज्ञार्थम् । तेनाधधातुके
विधीयमानः सार्वधातुके चञिङः स्याजिति (२।४।५४) स्याज्जादेशो न भवति ।

१६ । भावलक्षणे स्थेण्कुञ्जवदिचरिहुतमिजनिभ्यस्तोसुन् ।

आसंस्थातोरित्यादि । आसंस्थातोःशब्देन समाप्तिरुच्यते । तथा वेद्यां सदनं लक्ष्यते । पुरा सूर्यस्योदेतोरधीय इति । अत्राप्याधानक्रिया सूर्यस्योदयेन । पुरा वत्सानामित्यादौ वत्सानामपाकरणेनासनम् । पुरा प्रवदितो रित्यादौ प्रवदनेन ह्वनम् । पुरा प्रचरितोरित्यादौ प्रचरणेन ह्वनमेव । उत्तरयोरुदाहरणयोरुदाहनेनावस्थानम् । आतमितोरिति । तसु काङ्क्षायाम् । आविजनितोरित्यादावाविजननेन सम्भवनम् ।

१७ । सृपितदोः कसुन् ।

१८ । अलंखल्लोः प्रतिषेधयोः प्राचां क्वा ।

प्रतिषेधवाचिनोरिति । प्रतिषेधयोरित्यस्येदं विवरणम् । एतेन प्रतिषेधवाचित्वादलंखलुशब्दौ सूत्रे प्रतिषेधशब्देनोक्ताविति दर्शयति । भवति हि तद्वाचित्वात्ताच्छब्दः यथा क्षुद्रजन्तव इति । तत्र क्षुद्रजन्तुवाचित्वाद् यूकालिच्चादयः शब्दाः क्षुद्रजन्तुशब्देनोक्ताः । अलङ्कार इति भावे घञ् । भूषणवचनोऽत्रालंशब्दः । अलं वाली रोदनेनेति । भावे ल्युट् । वासरूपविधिरिति चेदिति । विनापि प्राग्यग्रहणेन विकल्पो लभ्यत एव । यस्मादसरूपोऽपवादो बाधको भवतीत्येवं चेन्नन्यस एवं तर्हि पूजार्थं प्राग्यग्रहणम् । पूर्वं स्त्राधिकारात् । परेण वासरूपविधिर्नास्तीति चेतसि कृत्वा विकल्पार्थं प्राग्यग्रहणमुक्तम् ।

१९ । उदीचां माडो व्यतीहारे ।

अपमित्येति । आदेच उपदेशेऽगितौत्यात्वम् (६।१।४५) । ज्ञातिप्रादय- इति (२।२।१८) समासः । समानेऽनञ्पूर्वं क्तो ल्यबिति (७।१।३७) ल्यप् । मयतेरिदम्यतरस्यामितौत्त्वम् (६।४।७०) । ऋस्वस्य पिति कति तुक् (६।१।७१) । ननु च समानकर्तृकयोः पूर्वकाल (३।४।२१) इत्यनेनैवात्र ज्ञाप्रत्ययो भवति । अस्ति ह्यत्रापि समानकर्तृकत्वम् । तथाहि य एवापमयतेः कर्त्ता स एव याचतेः । तत् किमर्थं विधीयत इत्याह अपूर्वकालत्वादित्यादि । पूर्वं

असौ याचते पश्चादपमयत इति नास्ति पूर्वकालत्वम् । तस्मादप्राप्त एव ज्ञा विधीयते । विधीयतानाम् । अयन्तु दोषः । यदेवास्माद्वचनान् मयतेः ज्ञा भवति तदैव समानकर्तृकयोरित्यस्माद्वचनाद् याचतेरपि स्यात् । नैष दोषः । यस्मात् समानकर्तृकयोरित्यत्रोदीचामिति वर्त्तते । सा च व्यवस्थितविभाषा । तेन यदा मयतेः ज्ञा भवति तदा याचतेः ज्ञा न भविष्यति । उदीचांग्रहणादित्यादि । उदीचां ग्रहणमिह विकल्पार्थम् । तेन यथाप्राप्तमपि पक्षे भवति । याचतेः ज्ञा । मयतेर्लङादिः । माङ्गिति माङ् मान इत्यस्यायं निर्देश इति कस्यचिदाशङ्का स्यात् । अतस्तां निराकर्तुमाह मेङः कृतात्वस्यायं निर्देश इति । कुतः पुनरेतदवगतम् ? व्यतीहारग्रहणात् । मेङेव व्यतीहारे वर्त्तते । न माङ् । तस्मान् मेङ एवायं निर्देश इति विज्ञायते । किमर्थं पुनरेवं निर्देशः कृतः कृते यत्र सति सन्देहः स्यात् ? न मेङ इत्येवासन्दिग्धः कर्त्तव्यः स्यादित्यत आह ज्ञापनार्थ इति । मेङ इत्येवं निर्देशे कर्त्तव्ये यः सानुबन्धकस्य कृतात्वस्य निर्देशः कृतः स ज्ञापनार्थः । तेनैतज् ज्ञाप्यते । सानुबन्धकतमनेजन्तत्वमिति । तेनेत्यादिना ज्ञापनप्रयोजनं दर्शयति । यद्ययमर्थो न ज्ञाप्येत ततो हलन्तत्वाद् दैप एजन्तत्वं न स्यात् । तत्र को दोषः ? दाब्यग्रहेण दैव्यग्रहणं न स्यात् । भिन्नरूपत्वात् । ततश्च दाधा घुदाबित्यत्र (१।१२०) दैपः प्रतिषेधो न स्यात् । अस्मिंस्त्वर्थे ज्ञापिते सति भवति ।

२० । परावरयोगे च ।

इहैमौ परावरशब्दौ सम्बन्धिशब्दौ । पूर्वञ्चापेक्ष्य परो भवति । परञ्चापेक्षावरः । सम्बन्धिशब्दाश्च नियतमेव प्रतियोगिनमुपस्थापयन्ति । तस्मात् सूत्रे यद्यपि विशिष्टप्रतियोगी न निर्दिश्यते तथापि पूर्वपरयोरेव परावराभ्यां योगो गम्यत इत्याह परेण पूर्वस्थेत्यादि । परनदीयोगिन पर्वतो विशिष्यत इति । तथाञ्चाप्राप्य नदीं पर्वत इत्युक्ते परया नद्याः पर्वतस्य यो योगस्तद्विशिष्टः पर्वतः प्रतीयते । अवरपर्वतयोगेन नदी विशिष्यत इति । यस्मादतिक्रम्य पर्वतं नदीत्युक्ते ऽवरेण पर्वतेन नद्या च यो योगस्तद्विशिष्टा नदी विज्ञायते ।

२१ । समानकर्तृकयोः पूर्वकाले ।

धात्वधिकाराद् धात्वर्थस्यैव समानकर्तृकत्वं विज्ञायत इत्याह समानः कर्त्ता ययोर्धात्वर्थयोरित्यादि । निर्धारणे चायं षष्ठी । समानशब्दश्चायमेकवाची । ननु शक्तिः कारकम् । अन्या च पूर्वकालक्रियायाः शक्तिः । अन्या चोत्तरकालक्रियायाः । तत् कुतः समानकर्तृकत्वं विज्ञायत इत्याह शक्तिशक्तिमतोरित्यादि । शक्तिः शक्तिमांश्च शक्तिशक्तिमन्तौ । यश्च शक्त्याधारो या च शक्तिस्तयोरिह भेदो न विवक्षितः । तेन शक्त्याधार एकएव देवदत्तः कर्त्ता । स चोभयोरपि क्रिययोरैक एवेति युक्तं समानकर्तृकत्वम् । पीत्वेति । पूर्ववदीत्वम् । इह समानकर्तृकयोरिति द्विवचनेन निर्देशः कृतः । तेन हे एव क्रिये प्रतुष्टपस्थाप्येते । न बह्व्यः । ततश्च द्वयोरेव क्रिययोः प्रतुष्टपस्थापितयोः स्यात् । न बह्वीष्वित्याह द्विवचनमित्यादि । क्रियाप्रधानत्वादस्य निर्देशस्य । नात्र द्विवचनं प्रधानम् । नाम्नीयकत्वात् । तेन द्विवचनेन निर्देशः कृतः । अवश्यं येन केनचिद् वचनेन निर्देशः कर्त्तव्यः । तस्मादतन्मत्वाद् द्विवचनस्य बह्वीष्वपि क्रियासु भवत्येव । भुक्तवति ब्राह्मणे व्रजतीति । अत्र भुजिक्रियाया ब्राह्मणः कर्त्ता । व्रजतिक्रियायास्तु देवदत्त इति समानकर्तृकत्वाभावः । व्रजति जल्पति चेति । यौगपद्यादिह क्रियायाः पूर्वकालता नास्ति । व्यादायेति । ददातेर्व्याङ्पूर्वस्य रूपम् । संमील्येति । मील मील म्लील निमेषण इत्यस्य संपूर्वस्य हेतुमष्टग्रन्थस्य । किं पुनः कारणं न मिध्यतीत्याह अपूर्वकालत्वादित्यादि । यदैव ह्यसौ स्वपिति तदैव व्याददाति । यदैव ह्यसति तदैव संमीलयतीति । इह नास्ति पूर्वकालत्वम् । उपसंख्यानशब्दस्य प्रतिपादनमर्थः । तत्रेदं प्रतिपादनम् । पूर्वयोगाश्चकारोऽनुवर्त्तते । स चानुक्तसमुच्चयार्थः । तेन सुखं व्यादाय स्वपित्येतादौ पूर्वकालत्वाभावेऽपि भविष्यतीति ।

२२ । आभीक्ष्ण्येणामुलं च ।

द्विवचनसङ्घितावित्यादि । आभीक्ष्ण्ये हि द्योतयितुं द्विवचनसङ्घितयोरेव ज्ञानमुलोः सामर्थ्यम् । न केवलयोः । शब्दशक्तिस्त्वाभावात् । तस्माद्

द्विर्वचनं विधेयमिति भावः । केन पुनरत्र द्विर्वचनमित्याह आभीक्ष्ण्य इत्यादि । पायं पायमिति । आतो युक् ।

२३ । न यदनाकाङ्क्षे ।

अनाकाङ्क्ष इति । न विद्यत आकाङ्क्षाऽपेक्षा यस्य स तथोक्तः । ज्ञा तु पूर्वसूत्रविहितोऽपीति । अपिशब्दादनन्तरविहितोऽपि युक्तं यदनन्तरसूत्र-विहितः प्रतिषिध्यते । अनन्तरस्य विधिर्वा भवति प्रतिषेधो वेति (प, ६२) कृत्वा । पूर्वसूत्रेण विहितस्य तु कथं प्रतिषेधः ? प्रकरणापेक्षया प्रतिषेधविधानात् । पूर्वकालप्रकरणे यत् प्राप्नोति तन्न भवतीत्येवमयं पूर्वकालप्रकरणापेक्षया प्रतिषेधः क्रियते । तस्माद् युक्तः पूर्वसूत्रविहितस्यपि प्रतिषेधः ।

२४ । विभाषाग्रप्रथमपूर्वेषु ।

आभीक्ष्ण्य इति नानुवर्त्तत इति । अप्राप्तविभाषेयमित्यत्रेयं युक्तिः । ननु च प्राप्तविभाषेयं युक्ता । णमुल्यप्राप्ते ज्ञापत्ये समानकर्त्तृकयोरि-त्यादिना (३।४।२१) प्राप्ते सत्यारम्भात् । नैतदस्ति । अनन्तरसूत्रविहितो हि ज्ञाणमुलावित्यधिकृतप्राप्तविभाषेयमित्युच्यते । यस्तु समानकर्त्तृकयो-रित्यादिना केवलः ज्ञा विहितस्तं प्रति विभाषाग्रहणं न कर्त्तव्यमेव । वासरूपविधिना तत्प्रतिपादितस्यार्थस्य सिद्धत्वात् । ननु चेत्यादिना-ऽनन्तरोक्तविभाषाग्रहणस्य प्रयोजनं विघटयति । ज्ञाणमुली यत्नेत्वादि । वासरूपविधिनैव पक्षे लङादिषु सिद्धेषु यत् तदर्थं विभाषाग्रहणं क्रियते तेन यत्र ज्ञाणमुली युगपद् विधीयते तत्र वासरूपविधिर्नास्तीत्येषोऽर्थो ज्ञाप्यते । किमेतस्य प्रयोजनं ज्ञापनस्येतराह तेनेतरादि । उपपदसमास इतरादि । अत्रैवाव्ययेनेतुपपदसमासः (२।२।२०) प्राप्नोति । स कस्मान्न-भवतीत्याह उक्तमित्यादि । अत्रैव यत् तुल्यविधानमुपपदं तत् समस्यत इत्युक्तम् प्राक् । अग्रप्रभृतीन्युपपदान्यमा चान्येन ज्ञापनप्रत्ययेन तुल्यविधानम् । अतो न समस्यन्ते ।

२५ । कर्मण्याक्रोशे कृञः खमुञ् ।

चौरङ्कारमिति । अरुद्धिषदजन्तस्य मुमिति (६।१।६७) मुम् । चौर-
करणमित्यादि । करोतिरलोच्चारणक्रियः । चैरोऽसीताक्रोशवाक्ये चौर-
शब्दस्य यत् करणमुच्चारणं तदाक्रोशस्यैव सम्पादनार्थम् । नहि तेन
विनाऽक्रोशः शक्यते प्रतिपादयितुम् । नत्वसौ चौरः क्रियत इति ।
अशक्यत्वात् । न च चैरोऽसोति शतकृत्वोऽपि ब्रुवता पुरुषस्य शक्यते चौरत्व-
मुत्पादयितुम् ।

२६ । स्वादुमि णमुल् ।

स्वादुमीतार्थग्रहणमिति । ननु च स्वं रूपं शब्दस्याशब्दसंज्ञेति (१।१।६८)
वचनात् स्वरूपस्यैव ग्रहणेन भवितव्यम् । नैतदस्ति । शब्दानुशासनप्रस्तावादेव
हि शब्दस्येति सिद्धे शब्दग्रहणं यत्र शब्दपरो निर्देशस्तत्र स्वं रूपं गृह्यते नार्थ-
परनिर्देश इति ज्ञापनार्थं कृतम् । इह चार्थपरो निर्देशः । तस्मादर्थ-
ग्रहणमेव युक्तम् । अर्थपरत्वन्तु निर्देशस्याविच्छिन्नाचार्य्यपारम्पर्यापदेशाद्
विज्ञायते । अर्थग्रहणे च सति तत्पर्यायेष्वपि प्रत्ययो लभ्यत इत्याह
स्वाहर्थेष्वित्यादि । अथ स्वादुमीति किमर्थम् मकारान्तत्वं निपातयते ?
मान्तस्योपपदस्य श्रवणं यथा स्यादिति चेत् ? न । यद्येतत् प्रयोजनं न
निपातयितव्यम् । अनन्तरमूले खमुञः प्रकृतत्वात् स एव विधास्यते ।
अस्मिन् विहिते मुमैव मान्तत्वमुपपदस्य भविष्यतीत्येतच्चोद्यमपार्क्यमाह
स्वादुमीतयादि । एतेनैतद् दर्शयति । यद्यपि खमुञि सति सिध्यति
मकारान्तत्वमीकारप्रतिषेधस्तु न सिध्यति । ततश्च स्वादुशब्दादुपपदाद्
वोतो गुणवचनादिति (४।१।४४) ङीष् प्रसज्येत । तथा चानिष्टं रूपं स्यात् ।
मकारान्तत्वनिपातने हि निमित्तस्य विहितत्वान् ङीष्प्रसङ्गो नास्ति ।
तस्माद् योऽपि खमुञं विदधाति तेनाप्यवश्यमीकारप्रतिषेधार्थं मकारान्तत्वं
निपातयितव्यमिति । यदपि परस्याभिमतं खमुञि विहितं मुमैव
मकारान्तत्वं भविष्यतीति तदपि न सर्वत्रेति सूचयितुमाह च्युत्स्थेत्यादि ।
अनेनैतद् दर्शयति । यदि मकारान्तत्वं न निपातयते तदा सत्यपि खमुञि

मकारान्तत्वं च्युत्स्योपपदस्य न स्यात् । तस्याव्ययत्वात् । मुम्विधौ च
 खित्यनव्ययस्य (६।३।६६) त्यधिकारात् । तस्माद् योऽपि खमुञ्जं विदधाति
 तेनापि मकारान्तत्वनिपातनं कर्त्तव्यम् । एवं हि मकारान्तत्वनिपातनमेव
 क्रियताम् । प्रत्ययसु प्रकृतः खमुञ्जो विधातव्यः । अशक्यः खमुञ्जं विधातुम् ।
 खमुञ्जप्रतये हि मकारान्तत्वनिपातनमव्ययार्थं विज्ञायते । ततश्च द्वौ
 चेति (७।४।२६) दीर्घत्वं स्यादेव । णमुलि सति सर्वविध्यपवादसु विज्ञायते ।
 तेन दीर्घत्वमपि न भवति । अवश्यञ्चोत्तरार्थं णमुल् विधेयः । न च
 तस्मिन्नुत्तरत्र विधीयमाने लाघवं भवति । नापोह गौरवम् । क पुनरर्थ
 एते प्रतया भवन्तीतग्राह तुमर्थाधिकाराच्चेतग्रादि । एत इति । ये
 तुमर्थाधिकारे विहिताः । यद्येवमिति । यदि तुमर्थे भवन्तीतार्थः । भुजि
 प्रतयेनेतग्रादि । यद्यपि णमुलाऽनभिहितः कर्त्ता तथापि भुजिप्रतयेन
 लटाभिहित इति न भवितव्यं तृतीयया । ननु च शक्तिलक्षणः कर्त्ता । अन्या
 च स्वादुकरणविषया शक्तिः । अन्या च भुजिक्रियाविषया । तत्र लटाभिहि-
 तायामपि भुजिक्रियाविषयायां शक्तावितरस्याः शक्तेः कर्त्तृसंज्ञाया अनभि-
 धानात् प्राप्नोतीत्येव तृतीयेतग्राह न चास्मिन्नितग्रादि । अत्र हि समान-
 कर्त्तृकप्रकरणे शक्तिमतः शक्तीनाञ्च भेदो न विवक्ष्यते । तेन शक्तिमान् देव-
 दत्तः कर्त्ता । स चैक एवाभिहितश्चेति कुतस्सृतीयाप्रसङ्गः ? किं कारणं
 भेदेनोपादानं न विवक्षितमितग्राह समानकर्त्तृकत्वं हीतग्रादि । अभ्युप-
 गम्यापि भेदविवक्षां परिहारान्तरमाह प्रधानशक्त्यभिधान इतग्रादि । किं
 कृतः पुनरत्र कर्त्तृशक्त्योः प्रधानगुणभावः ? क्रियाकृतः । स्वादुङ्कारं हि
 गुणभूतं भुजिक्रियार्थत्वात् । भुजिक्रिया तु प्रधानम् । तेनोपकार्यत्वात् ।
 क्रियायाश्च गुणप्रधानभावात् तद्विषययोरपि कर्त्तृशक्त्योः प्रधानगुणभावो
 भवति । तत्र प्रधानशक्तावभिहितायामप्रधानशक्तिरभिहितत्वात् प्रकाशते
 प्रतिभासते । प्रधानानुयायित्वाद् गुणानाम् । तेन तृतीया न भवतीति
 भावः ।

२७ । अन्यथैवकथमित्यंशु सिद्धाप्रयोगश्चेत् ।

सिद्धाप्रयोग इति । सिद्धोऽप्रयोगो यस्य स तथोक्तः । निरर्थकत्वादि-

त्वादिति । अभिव्ययाभावात् प्रयोजनाभावाद्वा निरर्थकत्वम् । एवमेवेति ।
 निरर्थकत्वमेवेत्यर्थः । अन्यथा भुङ्क्त इत्यादिना तदेवानर्थकत्वं चेत्तसि
 क्त्वा सिद्धाप्रयोगतां दर्शयति । अन्यथा भुङ्क्त इति यावानेवार्थः करोताव-
 प्रयुज्यमाने गम्यते तावानेवार्थोऽन्यथाकारं भुङ्क्त इति करोतौ प्रयुज्यमाने-
 ऽपि । तस्मादनर्थकः करोतिः । कथं पुनः प्रयुज्यमान एवानर्थको भवति ?
 अन्यथादय एते प्रकारवचनाः । ते यदानुप्रयोगधातोरर्थस्य प्रकारमाचक्षते
 तदा क्वचपि तैर्विशेष्यमाणस्तदीयप्रकारमाचष्टे । स चान्यत एवागत
 इत्यनर्थको भवति । यद्येवमवगतार्थत्वात् तस्य प्रयोगो न प्राप्नोति ।
 नैवम् । अवगतार्थस्यापि प्रयोगो दृश्यते यथाऽपूपो हावानय पचाम्यहमिति ।
 अन्यथा क्त्वा शिरो भुङ्क्त इत्यत्रान्यथाशब्देन पदान्तरस्य शिरसः
 प्रकारमाख्यायते । स विना करोतिना नावगम्यते । यदि हि करोतिर्न
 प्रयुज्येत भुजिक्त्रियागत एव प्रकारोऽन्यथालक्षणः प्रतीयेत । न शिरोगतः ।
 शिरसस्तु भुज्यमानतैवावगम्येत । तस्मान्नात्र करोतिः सिद्धाप्रयोगः ।

२८ । यथातथयोरसूयाप्रतिवचने ।

असूयाप्रतिवचन इति । असूयाप्रभवं प्रतिवचनमसूयाप्रतिवचनम् । यद-
 स्यन्नित्यादि । असूयन्निति शब्दन्तमेतत् । कण्ठादियगन्तः । अस्य प्रति-
 वक्तृत्वनेन सम्बन्धः । प्रतिवक्ति प्रतिभणति प्रतिवचनं ददातीत्यर्थः ।
 पृच्छतीति । सप्तम्यन्तमेतत् । पृच्छति सति यद्यसूयन्नसूयां कुर्वन् प्रतिवक्ति
 तदा तत्र पृच्छति यत् प्रतिवचनं तदसूयाप्रतिवचनम् । यथाकारमित्यादि ।
 कथं भवान् भोष्यत इत्येवं वचनं पृच्छति सत्यसूयाप्रतिवचनमेतत् ।
 यथा क्त्वाहं भोष्ये तथा द्रष्टव्यसीति । नैतदसूयाप्रतिवचनम् । किं तर्हि ?
 तद्व्याख्यानम् ।

२९ । कर्मणि वृत्तिविदोः साकल्ये ।

कर्म्मण्युपपदे साकल्यविशिष्ट इति । एतेन साकल्यग्रहणं कर्म्मविशेषण-
 मिति दर्शयति । यं यं जानाति लभते विचारयति वेति । एतेन ज्ञान-

लाभविचारणार्थानां विदीनां ग्रहणमिति दर्शयति । कुतः पुनः सत्तार्थस्य ग्रहणन्नभवति ? तस्याकर्मकत्वात् । कर्मणीति चोपादानात् ।

३० । यावति विन्दजीवोः ।

विन्दतेरिति । विदुल्ल लाभ इत्यस्य ।

३१ । चर्मोदरयोः पूरेः ।

पूरयतेरिति । एतेन निर्देशे ण्यन्तस्येदं ग्रहणमित्याचष्टे । इह कर्मणीति वर्त्तते । न चाण्यन्तस्य पूरेः कर्म सम्भवति । अकर्मकत्वात् । ण्यन्तस्य सम्भवति । अकर्मका हि धातवो ण्यन्ताः सकर्मका भवन्ति । तस्मात्पण्यन्तस्येदं ग्रहणं विज्ञायते ।

३२ । वर्षप्रमाण जलोपश्चास्यान्यतरस्याम् ।

समुदायेनेति । प्रकृतिप्रत्ययोपपदसमुदायेन । एतेन वर्षप्रमाणस्य समुदायोपाधित्वं दर्शयति । अस्यग्रहणं किमर्थमिति । प्रकृतत्वात् पूरयते रस्येति वचनमन्तरेणापि तस्यैव लोपो विज्ञास्यत इत्यभिप्रायः । उपपदस्य मा भूदिति । यद्यस्येति नोच्येत ततो यथा वर्षप्रमाणं समुदायोपाधिर्विज्ञायत जलोपोऽपि तथा समुदायोपाधिर्विज्ञायेत । प्रकृतिप्रत्ययोपपदस्य समुदायस्य य जकारस्तस्य लोपो भवतीति । ततश्चोपपदस्यापि स्यात् । तस्मान् मा भूदेष दोष इत्यस्येतुच्यते ।

३३ । चले क्तोपेः ।

ण्यन्तादिति । सपुङ्गस्यायं निर्देशः । पुक् चार्त्तिञ्जीत्यादिना (७।३।३६) णाविव परतो भवतीति । तस्मादत एव निर्देशाण्यन्ततावगम्यते । चेलार्थेऽपि । चेलमर्थो येषामिति बहुव्रीहिः । एतेन चेल इत्यस्यार्थग्रहणतां दर्शयति । अर्थग्रहणे च या युक्तिः सा स्वादुमि (३।४।२६) णमुलित्यत्रोक्ता । सैवेहार्थग्रहणे द्रष्टव्या । चेलक्तोपमिति वलि यलोपः । पुगन्तलघूपधस्येति (७।३।८६) गुणः । णिलोपः ।

३४ । निमूलसमूलयोः कषः ।

कष इति । कष शिषेति हिंसार्थधातुवर्गे पठ्यते ।

३५ । शुष्कचूर्णरुक्षेषु पिषः ।

पिष इति । पिष्ल सञ्चूर्णने ।

३६ । समूलाकृतजीवेषु हन्कृञ्यहः ।

समूलघातमिति । हो हन्तेर्जङ्गिन्नेष्विति (७।३।५४) कुत्वम् । हन्सो-
ऽचिण्णलोरिति (७।३।३२) तत्वम् ।

३७ । करणे हनः ।

अहिंसार्थोऽयमारम्भ इति । हिंसायां हिंसार्थानामिति (३।४।४८) वक्ष्य-
माधेन सिद्धत्वात् । नितप्रसमासार्थ इति । हिंसार्थस्यापीति शेषः । उपपद-
मतिङिति (२।२।१८) नितप्रसमासो यथा स्यादितेयमर्थोऽयमारम्भः । तेन तु
प्रतये सति तृतीयाप्रभृतीन्यन्यतरस्यामिति (२।२।२१) विकल्पेन स्यात् ।
यथाविध्यनुप्रयोगाच्चेति । कषादिषु यथाविध्यनुप्रयोग इति (३।४।४६) ।
यस्माद् धातोर्णमुल् विहित स्तस्यैवानुप्रयोगो यथा स्यात् । तेन तु प्रतये
सति धात्वन्तरस्यानुप्रयोगः स्यात् । ननु च यदा हन्ति हिंसार्थो भवति
तदा परत्वात् तेनैव भवितव्यम् । तत् कथं नितप्रसमासार्थो
यथाविध्यनुप्रयोगार्थश्च हिंसार्थस्य हन्तेरयमारम्भो युज्यत इतरत आह
पूर्वविप्रतिषेधेनेतरादि ।

३८ । स्नेहने पिषः ।

स्नेहनवाचिनीतानेन स्नेहन इतरस्यार्थमाचष्टे ।

३९ । हस्ते वर्त्तिगृहोः ।

वर्त्तिगृह इति । निर्देशादेव वर्त्तिगृहत्वं प्रतीयते ।

४० । स्वे पुषः ।

स्वपोषमित्यात्मवाचिनि स्वशब्द उपपदे प्रतयः । गोपोषमित्यात्मीय-
वाचिनि । धनपोषमिति धनवाचिनि । पितृपोषमिति ज्ञातिवाचिनि ।

४१ । अधिकरणे बन्धः ।

४२ । संज्ञायाम् ।

४३ । कर्त्तृर्जीवपुरुषयोर्नशिवहोः ।

नष्ट इति । नशेर्ब्रह्मादिसूत्रेण (८।२।३६) षत्वम् । मस्जिनशोर्भलीत्या-
गमस्य (७।१।६०) नुमोऽनिदितामित्यादिना (६।४।२४) लोपः । पुरुषेणोङ्
इति । वहेर्व्यादिसूत्रेण (६।१।१५) संप्रसारणम् । संप्रसारणाच्चेति (६।१।१०८)
परपूर्वत्वम् । हो ङः (८।२।३१) । ऋषस्तथोर्घोऽधः (८।२।४०) । छुना छुः
(८।४।४१) । ङो ङे लोपः (८।३।१३) । द्रलोपे पूर्वस्य दीर्घोऽण इति
(६।३।१११) दीर्घः ।

४४ । ऊर्द्धे शुषिपूरोः ।

ऊर्द्धं पूर्यते इति । ऊर्द्धं पूरितो भवतीत्यर्थः । अनुदात्तेत्वादात्मनेपदम् ।
दिवादिवाच्यम् ।

४५ । उपमाने कर्मणि च ।

वृत्तनिधायमिति । पूर्ववद् युक् ।

४६ । कषादिषु ययाविध्यनुप्रयोगः ।

४७ । उपदंशस्तृतीयायाम् ।

इह मूलकेनोपदंशं भुङ्क्त इत्यादौ करणे तृतीया । तदन्तं मूलकाद्युप-
पदम् । तच्च करणमुपदंशे वा स्यात् । भुजिर्वा । तत्रोपदंशेस्तावन्नोपपद्यते ।
अन्यस्मिन् ह्युपदिश्यमानेऽन्यत् करणं भवति । इह च तदेव मूलकाद्युपद-
श्यते । नापरं किञ्चित् । भुजिन्तु प्रत्युपपद्यत एव करणभावः किन्तूप-
पदसंज्ञा न स्यात् । तदभावादुपपदसमासश्च । यस्मादुपपदमिति महत्तयाः
संज्ञायाः करणं समर्थपरिभाषाया व्यापारार्थं तेनेह तस्यामुपस्थि-
तायां यमेव प्रति यस्य सामर्थ्यं तमेव प्रति तस्योपपदसंज्ञया भवितव्यम् ।
भुजिन्तु प्रति मूलकादेः सामर्थ्यम् । नोपदंशं प्रतीति चोद्यमाशङ्क्याह
मूलकादि चोपदंशेरित्यादि । यद्यपि भुजिं प्रति मूलकादेः करणभाव

स्तथाप्युपदेशिना सह सामर्थ्यमुपपद्यत एव । यतस्तस्य कर्म । न च भुजिना सह सम्बन्धे सत्युपदेशिना सह सम्बन्धो निवर्तते । विरोधाभावात् । तस्मादुपपद्यत एवोपपदत्वम् । तस्मिंश्च सत्युपपदसमासः । क्रियाभेदे सतीति । क्रियाभेदग्रहणेन क्ताप्रत्ययविषयमुपलक्षयति । यच्च क्रियाणां पौर्वापर्यं समानकर्तृकत्वञ्च स क्ताप्रत्ययस्य विषयः । एतच्चोभयं क्रियाभेदे सति भवतीति क्ताप्रत्ययस्य विषय उपलक्ष्यते । मूलकेनोपदेश्य भुङ्क्त इति । अनिदितामितरानुनासिकलोपः (६।४।२४) ।

४८ । हिंसार्थानाञ्च समानकर्मकाणाम् ।

धातुसम्बन्धाधिकारादनुप्रयोगेण भवितव्यम् । द्विष्टत्वात् सम्बन्धस्य । तत्र प्रत्यासत्तेरनुप्रयोगधात्वपेक्षयैव समानकर्तृकत्वं विज्ञायत इत्याह अनु-प्रयोगधातुनेत्यादि । कालयतीति । कल विज्ञेपे । दन्तताडमिति । तड् आघाते । चुरादिरेव । दण्डेनाहर्तृत्वादि । अत्र हस्तेश्वरः कर्म । अनु-प्रयोगधातोश्च गौरिति समानकर्मकत्वाभावः । तेन क्ताप्रत्यय एव भवति । आहर्तृति । अनुदात्तोपदेशित्यादिनानुनासिकलोपः (६।४।३७) । ऋस्वस्य पिति कृति तुक् (६।१।७१) ।

४९ । सप्तम्यां चोपपीडरुधकर्षः ।

उपशब्दः प्रत्येकमभिमन्वध्यत इति । रुधिकर्षिभ्यामुपपूर्वाभ्यामेव यथा स्यात् । पार्श्वोपपीडमिति । पीड अवगाहने । चुरादिः । कर्षतेरित्यादि । कृष विलेखने । भ्वाद्गौ तुदाद्गौ च पठ्यते । तत्रेह भौवादिकस्य ग्रहणम् । न तौदादिकस्य । शपा निर्देशात् । शपा निर्देशस्तस्य कृतगुणस्योच्चार-णात्प्रत्यये ।

५० । समासत्तो ।

युद्धसंरम्भादिति । संरम्भो मनःसंज्ञोभपूर्वेको वाक्यायविकारविशेषः । युद्धाय संरम्भो युद्धसंरम्भः । तस्मादत्यन्तं सन्निकृत्यन्ते प्रत्यासीदन्तीति यावत् ।

५१ । प्रमाणे च ।

प्रमाणमायाम इति । आयामस्तु प्रमाणं स्यादिति वचनात् (५।१।१८वा) ।
 देव्यमिति प्रसिद्धतरार्थेन शब्दान्तरेण प्रमाणशब्दस्यैवार्थं स्पष्टीकरोति ।
 द्वाङ्गुलोत्कर्षमिति । द्वयोरङ्गुल्योः समाहारो द्वाङ्गुलम् । तत्पुरुषस्याङ्गुले-
 रित्यादिना (५।४।८६) टप् । तेन द्वाङ्गुलेन खण्डिकाया देव्यं परिच्छिद्यते ।

५२ । अपादाने परीक्षायाम् ।

शय्योत्थायमिति । उदः स्थास्तम्भोः (८।४।६१) पूर्वस्येति पूर्वसवर्णः । आतो
 युक् । एवमित्यादिना परीक्षां दर्शयति । रन्नापकर्षमिति । एवं नाम त्वरते
 यत् पात्रमपि नापेक्षते । स्तनरन्नादेवापकथ्य मुखेन पयः पिबतीत्यर्थः ।
 भ्राष्ट्रापकर्षमिति । एवं नाम त्वरते यद् भाजनमपि दीयमानं नापेक्षते ।
 भ्राष्ट्रादेवापकथ्य हस्तेन भक्षयति ।

५३ । द्वितीयायाञ्च ।

५४ । स्वाङ्गेऽध्रुवे ।

स्वाङ्गलक्षणमद्रवादि चतुर्थं (४।१।५४) वक्ष्यति । अक्षिनिकाणमिति ।
 कण निमीलने । चुरादि निपूर्वः । यस्मिन्नङ्गे च्छिन्ने प्राणी न म्रियते तदध्रुव-
 मिति । पाणिपादादिकम् । अध्रुवत्वं पुनस्तस्य जीवत्यपि प्राणिनि
 कदाचिदभावाद । यस्मिंस्त्वङ्गे च्छिन्ने प्राणी म्रियते तद् ध्रुवं शिरःप्रभृति ।
 ध्रुवत्वं पुनस्तस्य सदा प्राणिनि सन्निवेशात् ।

५५ । परिक्लिश्यमाने च ।

परिक्लेशः सर्वतो विबाधनमिति । सर्वतः शब्देन परिशब्दस्यार्थ-
 माचष्टे । विबाधनशब्देनापि क्लिषेर्धातोः ।

५६ । विशिषतिपदिस्कन्दां व्याप्यमानासेव्यमानयोः ।

विश्वादिभिः क्रियाभिरिति । आदिशब्देन पत्यादितयाणां ग्रहणम् ।
 अनवयवेनेति । साकल्येन । पदार्थानामिति । गेहादीनाम् । तात्पर्य-
 मिति । क्रियाणां पौनःपुन्यमाभीक्ष्ण्यमित्यर्थः । द्रव्ये व्याप्तिरित्यादिना

व्याप्यमानासेव्यमानयोर्विषयविभागं दर्शयति । यदि व्याप्यमानासेव्यमाने चार्थे प्रत्ययो भवत्येवञ्च सति तयोरर्थयोर्नित्यता वीक्षा च विद्यत इति नित्यवीक्षयोरिति (८।१।४) द्विर्वचनेन भवितव्यम् । तत् कस्माच्च भवतीत्याह समासेनेत्यादि । यद्यपि समासस्तयोरर्थयोर्न विधीयते तथापि स्वभाव एव तेन तयोरभिधानम् । नहि शब्दैरर्थाभिधानं वाचनिकम् । अपि तु स्वाभाविकमिति पुरस्तादेव प्रतिपादितम् । तथाच वक्ष्यतीति । भाष्यकारः । सुष्ठु वीक्षेति वचनाद् व्याप्यमानतायां द्रव्यवचनस्य द्विर्वचनं भवतीतुक्तं भवति । तिङ्क्षु नित्येति वचनादासेव्यमानतायां क्रियावचनस्य द्विर्वचनम् भवतीतुक्तं भवति । गेहं गेहमिति । द्रव्यवचनस्य द्विर्वचनम् । गेह मनुप्रवेशमनुप्रवेशमिति क्रियावचनस्य । ननु चेत्यादि देशं ज्ञानिहृत्यर्थमित्यादिना परमतमाशङ्क्य निराकरोति । स्यादेतत् । आभीक्ष्ण्येण मुलं चेत्यनेन (३।४।२२) ज्ञानमुलौ हावपि विहितौ । तत्र यदि विश्यादिभ्यः पुनरासेवायां णमुल् विधीयेत तदा ज्ञाप्रत्ययोऽपि स्यात् । अतस्तन्निवृत्त्यर्थं पुनर्णमुलुच्यत इत्येतच्च नास्ति । इष्टत्वात् । इष्टते ह्यासेवायां विशिप्रभृतिभ्यः ज्ञा । गेहमनुप्रविश्यानुप्रविश्यास्त इति । तस्मादयुक्तं तन्निवृत्त्यर्थं पुनर्णमुलग्रहणम् । द्वितीयान्तोपपदार्थमित्यादि । यदि ज्ञानिहृत्यर्थं न प्रयुज्यते तदा द्वितीयान्तस्योपपदसंज्ञार्थं पुनर्द्वचनम् । अनेन द्वितीयायाश्चेत्यधिकाराद् (३।४।४३) द्वितीयान्त उपपदे प्रत्ययविधानम् । अतो द्वितीयान्तस्योपपदसंज्ञालभ्यते । किमर्थं पुनर्द्वितीयान्तस्योपपदत्वमिष्यत इत्याह उपपदसमास इत्यादि । पक्षग्रहणं तृतीयाप्रभृतीन्यन्यतरस्यामिति (२।२।२१) विकल्पेन समासविधानात् । स्यादेतत् । तेनापि णमुल् विधान उपपदसंज्ञा भविष्यतीत्यत आह तेन हीतयादि । नहि तेनोपपदसम्बन्धे णमुल् विधीयते । सप्तमीस्थस्य कस्यचिच्छब्दस्याभावात् । तस्मात् तेन णमुल् विधाने सत्युपपदत्वाभाव एव स्यात् ।

५७ । अस्यतिष्ठोः क्रियान्तरे कालेषु ।

अस्यतिष्ठोरिति । असु जेपणे । अतिष्ठा पिपासायाम् । क्रिया-
मन्तरयतीत्यादि । अन्तरं करोतीति तत्करोतीत्यादिना (ग, म, २०४) णिच् ।

क्रियामन्तरयति क्रियामन्तरः । कर्मण्यण् । णिलोपः । अन्तरशब्दश्चाय-
मिह व्यवधाने वर्त्तत इति दर्शयन्नाह क्रियाव्यवधायक इति । पाययतीति ।
पा पाने । णिच् । शाच्चेत्यादिना (७।३।३७) युक् । अत्यसनेन तर्षणेन च गवां
पानक्रिया व्यवधीयत इति । यच्चाद्य पानं यच्च द्रष्टव्येतीति पानं भविता
तन्मध्यवर्त्तितादत्यसनतर्षणयो रद्य पाययित्वेत्यादिना द्रष्टव्यासं गाः
पाययतीत्यस्यार्थमाचष्टे । एतदनुसारेणान्यस्याप्यर्थो गम्यत इति न
व्याख्यातः । द्रष्टव्यमुपोथेति । वस निवासे । वच्यादिना (६।१।१५) संप्रसारणम् ।
क्लो ल्यवादेशः । शाभिवमिघसीनाञ्चेति (८।३।६०) षत्वम् । अत्रोपवसने
भुजिक्रियाव्यवधायके वसिर्वर्त्तते । तत्रास्यतिष्ठोरिति यदि नोच्येत तदेहापि
स्यात् । न गतिर्व्यवधीयत इति । यथा मूलोदाहरणेऽतसनेन तर्षणेन च
मध्यवर्त्तिना पानक्रिया व्यवधीयते न तथेह गतिः । तत्र चाहव्यब्दात्
कालाध्वनोरत्यन्तसंयोग (२।३।५) इति द्वितीया । सकलस्याह इष्वतसनेन (A)
व्याप्तत्वादिषुशब्दात् कर्मण्येव । योजनमत्यस्य गाः पाययतीति ।
अत्राध्ववाच्युपपदम् । क्वचित् सुगन्नादौ पाययित्वा योजनमतिक्रम्य
पाययतीत्यर्थः । अध्वकर्मकं न कालकर्मकमिति दावपि बहुव्रीही ।

५८ । नाम्नादिशिग्रहोः ।

आदिशिरिति । दिश अतिसर्जने । आङ्पूर्वः ।

५९ । अव्ययेऽयथाभिप्रेताख्यानं कृजः क्वाणमुलौ ।

अयथाभिप्रेताख्यान इति । यद् यदभिप्रेतमिष्टं यथाभिप्रेतम् । यथाऽ
सादृश्य इति (२।१।७) वीष्णायामव्ययीभावसमासः । न यथाभिप्रेतमयथा-
भिप्रेतम् । अप्रियमित्यर्थः । आचक्ष इति । आङ्पूर्वाच्चक्षिडो लट् । यासः
से (३।४।८०) । स्त्रोः संयोगाद्योरन्ते चेति (८।२।२६) ककारलोपः । षडोः
कः सीति (८।२।४१) कत्वम् । इण्कोरिति (८।३।५९) षत्वम् । उक्तमिति ।
क्लोक्तम् ? उपदंशस्तृतीयायामित्यत्र (३।४।४७) । उपपदसमासायं वचनमिति
च । क्वा चेतनेन (३।२।२२) उपपदसमासः पक्षे यथा स्यात् । कस्मात्

(A) इष्वत्यसनेन वाणचपणनेत्यर्थः ।

पुनरनेन यः ज्ञा विहितस्तेन समासो भवति ? यस्तु समानकर्तृकयो-
रित्यादिना (३।४।२१) विहितस्तेन न भवतीत्याह तथाहीत्यादि । ज्ञा चेत्त्वत्र
(३।२।२२) तृतीयाप्रभृतीनीतानुवर्त्तते । तस्मादनेन यः ज्ञा विहितस्तेनैव
पक्षे समासो भवति । नतु तेन । तृतीयाप्रभृतिषूपपदेषु ज्ञा विधीयते ।
अथ णमुल्यग्रहणं किमर्थम् । यावता णमुलनुवर्त्तत एव । ततः ज्ञा चेति
वक्तव्यमित्याह णमुलधिकार इत्यादि । तुल्यकक्षत्वं तद्वत् तुल्यवलत्वम् ।
तेनेत्यादि । ज्ञापकस्य प्रयोजनं दर्शयति । यदि ज्ञा चेतुश्चेत् चकारेण
यद्वादनुकृष्टो णमुलुत्तरत्वं नानुवर्त्तत । यद्वाभावात् । यथा तेन ज्ञाप्रतय-
स्यान्वाचीयमानता विज्ञायेत ततश्चोत्तरत्वं तस्याप्राधान्यादनुवृत्तिर्न स्यात् ।
पुनर्णमुल्यग्रहणे सति सहनिर्देशात् ज्ञाणमुलोर्गुणप्रधानभावो न भवतीति
हयोरप्यनुवृत्तिर्भवति ।

६० । तिर्य्यच्यपवर्गे ।

तिर्य्यकत्वेति । तिर्रोऽञ्चतीति ऋत्विगादिना (३।२।५८) क्तिन् ।
भलाञ्छशोऽन्त (८।२।३८) इति चकारस्य जकारे कृते क्तिन्प्रतयस्य कुरिति
(८।२।६२) कृत्वं गकारः । तस्यापि चत्वं ककारः । तिरसस्तिर्य्यलोप
इति (६।३।८४) तिर्य्यादेशः । तिर्य्यक् कृत्वा काण्डं गत इति । अन्तु
कृत्वा । पार्श्वतः कृत्वेत्यर्थः । अथ तिर्य्यचीति कोऽयन्निर्देशः । यावता
भसंज्ञायां सतग्रामच इत्यकारलोपि (६।४।१३८) कृते तिर्य्यचीति भवितव्य-
मित्याह तिर्य्यचीत्यादि । सर्वत्र ह्यनुकरणभूतशब्दः शब्दस्वरूपस्यैवानु-
करणम् । एतावांस्तु विशेषः । क्वचिच्छब्दपदार्थकस्यानुकरणम् । क्वचिदर्थ-
पदार्थस्येति । तत्रानुकरणमित्येतावति वक्तव्ये शब्दरूपग्रहणं शब्दरूपमात्र-
स्यार्थरहितस्यैतदनुकरणमिति ज्ञापनार्थम् । तदेतदुक्तं भवति । शब्द-
पदार्थको य स्तिर्य्यक्छब्दस्तस्येदमनुकरणम् । नतु स एव । तेन शब्दान्तर-
त्वादकारलोपो न भवतीति भावः । नन्वेवमपि प्रकृतिवदनुकरणं भवतीति
(प, ३७) भवितव्यमेवात्र प्रकृतिकार्य्येणाकारलोपेन इत्यत्र आह न चेत्यादि ।
अत्रैवोपपत्तिमाह अनुक्रियमाणरूपविनाशप्रसङ्गादिति । यद्यत्र प्रकृति-

कार्थ्यं स्यात् ततो यादृशमनुकरणं तिर्य्यगिति शब्दरूपं तस्य विनाशोऽनुप-
लब्धिः स्यात् । यादृशमनुकर्त्तुमिष्टमकृताकारलोपं तादृशं न प्रतीयतेतार्थः ।
यत एवं प्रकृतिवदनुकरणभावे सत्त्वेऽपि दोष आपतति ततो नेह प्रकृतिवदनु-
करणेन भवितव्यम् । प्रकृतिवदनुकरणं भवतीतस्य (प, ३७) तु यतार्थ-
पदार्थस्यानुकरणं सोऽवकाशो वेदितव्यः । क ? यथा प्रकृतिवदनुकरणं
भवतीतगाह एतदोऽशितगादि (५।३।५) । एतदोऽदस इतुभयमध्येतच्छब्द-
रूपपदार्थकस्यानुकरणम् । यदि च शब्दपदार्थकस्य यदनुकरणं तस्यापि
प्रकृतिभावः स्यात् तदा त्वदाद्यत्वादिके प्रकृतिकार्य्ये कृत एतस्यामुष्येति रूपं
स्यात् । तस्माद् यथेह प्रकृतिभावो न भवति तथा तिर्य्यचीतत्वापि ।

६१ । स्वाङ्गे तत्प्रत्यये कृभ्वोः ।

यथासंख्यमत्र नेष्यत इति । कथं पुनरिष्यमाणमपि न भवति ? यावता
हे प्रकृती । प्रत्ययावपि हावेवेत्यस्ति यथासंख्यप्राप्तिनिमित्तम् । कृभ्वोरिति
निर्देशालक्षणव्यभिचारचिह्नात् । इह प्रत्यये विधीयमाने परश्चेति (३।१।२)
सम्बन्धाद् दिग्योगलक्षणया पञ्चम्या भवितव्यम् । तत्र कृभूभ्यामिति पञ्चमी
निर्देशे कर्त्तव्ये योऽयं कृभ्वोरिति षष्ठीनिर्देशः स लक्षणव्यभिचारचिह्नम् ।
तेन यथासंख्याभाव इति वेदितव्यम् । सुखत इति । अपादाने चाङ्गीय-
रुहोरिति (५।४।४५) तसिः । सुखीकृतेति । अत्र सुखशब्दश्च्युतः । अभृत-
तङ्गाव इत्यादिना (५।४।५०) च्चिः । अस्य च्चावितीत्वम् (७।४।३२) । सुखे
तस्यतीति । तसु उपक्षये । अन्येभ्योऽपि दृश्यत इति (३।२।१७८) क्तिप् ।
हल्ङ्यादिना (६।१।६७) सुलोपः । रुत्वविसर्जनीयौ । धातुरत्र तस्यशब्दः ।
नतु प्रत्ययः । तेन तदन्त उपदेशे ज्ञाणसुलो न भवतः । समानकर्त्तृकयोरिति
(३।४।२१) क्लैव भवति ।

६२ । नाधार्थप्रत्यये चूर्थे ।

नार्थी धार्थ्येति । नाप्रत्ययसङ्घचरितोऽर्थी ना इतुच्यते । धाप्रत्यय
सङ्घचरितश्च धाइति । नाऽर्थी यस्य प्रत्ययस्य स नार्थः । धाऽर्थी यस्य प्रत्ययस्य
स धार्थ इति । द्विधाकृतेति । संख्याया विधार्थं धा (५।३।४२) । द्वैधं कृतेति ।

द्वितोच्च धमुजिति (५।३।४५) धमुज् । हेधाकृत्येति । एधाच्चेत्येधाच् (५।३।४६) ।
 हिरक् कृत्वा । पृथक् कृत्येति । असति प्रत्ययग्रहणे हिरक्पृथक्शब्दयो-
 रसहार्थत्वान् नार्थत्वमस्तीति तयोरप्युपपदयोः क्ताणमुलौ स्याताम् । पूर्व-
 सूत्रादेव प्रत्ययग्रहणानुवृत्त्या सिद्धे पुनरिह प्रत्ययग्रहणं सुखप्रतिपत्त्यर्थम् ।
 पूर्वकं हि प्रत्ययग्रहणं समासैकदेशत्वाद् यत्नानुवृत्तं स्यात् । नाना कृत्वा
 काष्ठानि गत इति । चतुर्थोऽत्र नास्ति । प्रकृत्यन्यावस्थाया अविवक्षितत्वात् ।
 धार्थग्रहणमिति । धाप्रत्ययोऽर्थः प्रयोजनं यस्य तत् तथोक्तः । धार्था हि
 प्रत्यया बहवः । तत्रासत्यर्थग्रहणे धाप्रत्ययस्यैव ग्रहणं स्यात् । नान्येषां तदर्थ-
 नाम् । अर्थग्रहणे तु सति तेषामपि ग्रहणं भवति । अथ नार्थमप्यर्थग्रहणं
 कस्माच्च भवतीत्याह ना पुनरेक एवेति । अर्थग्रहणं हि तत्र क्रियते
 यत्र बहवो ग्राह्याः सम्भवन्ति । नाप्रत्ययस्त्वेक एव । तस्य चार्थग्रहणमन्त-
 रेण सिध्यतीति न तदर्थमर्थग्रहणम् । ननु च धमुजादीनामपि स्थानिवद्भावा-
 देव धाग्रहणेन ग्रहणं भविष्यति । अतो धार्थमप्यर्थग्रहणमयुक्तम् । नैष
 दोषः । अधादेशोऽपि धार्थप्रत्ययोऽस्ति । धमुजन्तात् स्वार्थं उद्दर्शनमिति
 (५।३।४५-वा) वचनात् । तस्माद्धार्यमर्थग्रहणं कर्त्तव्यम् । वयन्तु ब्रूमो—
 नार्थमप्यर्थग्रहणं कर्त्तव्यमेव । तथाहि द्वौ नाप्रत्ययौ । एको निरनुबन्धकः ।
 द्वितीयः सानुबन्धकः । तत्रासत्यर्थग्रहणे निरनुबन्धकग्रहणे न सानुबन्धक-
 स्येति (प, ८२) नाप्रत्ययस्यैव ग्रहणं स्यात् । न सानुबन्धकस्य नाजः ।
 अर्थग्रहणे तु सति तस्यापि ग्रहणं भवति ।

६३ । तूष्णीमि भुवः ।

ननु च स्वाङ्गे तत्सप्तम्ये क्त्वोरित्यतो (३।४।६१) भृग्रहणमनुवर्त्तत एव ।
 तत् किमर्थं भुव इतीहोच्यत इत्याह भृग्रहणमित्यादि । पूर्वं हि भृग्रहणं
 कजा सम्बद्धम् । अतस्तदनुवर्त्तता तस्याप्यनुवृत्तिः स्यात् । अत स्तन्निवृत्त्यर्थं
 पुनरिह भृग्रहणम् । .

६४ । अन्वच्यानुलोम्ये ।

अन्वचीति निर्देशस्तिर्य्यचीतानेन (३।४।६०) व्याख्यातः । अन्वग्भूयति ।

पूर्ववत् किं कृते तदन्तस्य जश्वे कुत्वे च रूपम् । अन्वग् भूलेति । अनुचरो भूत्वा तिष्ठतीत्यर्थः ।

६५ । शकधृषज्ञाग्लाघटरभलभक्रमसहार्हास्त्यर्थेषु तुमुन् ।

ननु च तुमुण्ण्वलौ क्रियायां क्रियार्थायामित्येवं (३।३।१०) शकादिषूपपदेषु तुमुन् सिद्धः । तत् किमर्थोऽयमारम्भ इत्याह अक्रियार्थोऽयमारम्भ इति । अक्रियार्थेष्वपि शकादिषु तुमुन् यथा स्यादित्येवमर्थोऽयमारम्भः । नहि शक्नोति भोक्तुमित्यादौ क्रियार्थोपपदं गम्यते । किं तर्हि ? अर्थान्तरम् । अन्यदेव । इह तावच्छक्नोति भोक्तुमुत्सहते भोक्तुं जानाति भोक्तुमिति प्रावीक्ष्यं गम्यते । ग्लायति भोक्तुमिति तदशक्तता गम्यते । घटयति भोक्तुं मर्हति भोक्तुमिति तदयोग्यतामात्रम् । आरभते भोक्तुं प्रक्रमते भोक्तुमिति । भुजेरेवाद्यावस्थानक्रियान्तरम् । लभते भोक्तुमिति । अप्रतयाख्यानम् । अस्ति भोक्तुमित्यादौ सम्भवमात्रम् ।

६६ । पर्याप्तिवचनेष्वलमर्थेषु ।

पर्याप्तिरन्यूनतेति । परिपूर्णतेत्यर्थः । अलमर्थविशिष्टेति । यद्यपि भूषणादयोऽलमर्थस्तथापि पर्याप्तिवचने सामर्थ्यमेव सम्भवतीति तदेव गृह्यते । प्रयोगदर्शनार्थबोधेन व्याख्यानतो वा । तेनालमर्थविशिष्टेऽप्यित्ययमर्थो भवति । यद्येवं सामर्थ्याप्यित्येवं कस्मान् नोक्तम् ? नैवं शक्यम् । एवं ह्युच्यमाने सामर्थ्येन भुङ्क्ते वलेन भुङ्क्त इत्यादावपि स्यात् । यथान्यासे तु न दोषः । नञ्चात्र पर्याप्तिर्दृश्यते । किं तर्हि ? सामर्थ्यमात्रम् । अलं कृतेति प्रतिषेधवचनोऽत्रालंशब्दः । अलंखल्वोरित्यादिना (३।४।१८) क्त्वा । पर्याप्तं भुङ्क्त इति । नात्र सामर्थ्यं विवक्षितम् । किं तर्हि ? पर्याप्तिमात्रम् । अन्यूनं भुङ्क्त इति । प्रभूतं भुङ्क्त इत्यर्थः । यदि पर्याप्तिवचनेष्वलमर्थेषु तुमुन् विधीयते ऽनैनैव सिद्धत्वात् पूर्वसूत्रे शक्तिग्रहणं किमर्थमित्यत आह पूर्वसूत्र इत्यादि । शक्यमेव कर्तुमिति । नात्रालमर्थो विवक्षितः । किं तर्हि ? सौकर्यम् । सुकरमेतदित्यर्थः । यथाविध्यस्य सम्भवमात्रं विवक्षितम् । सम्भवत्येवंविधस्य करणमित्यर्थः ।

६७ । कर्त्तरि क्तत् ।

किमर्थमिदम् ? कर्त्तरि ढजादयो यथा स्युः । क तर्हि स्युः ? अनि-
र्दिष्टार्थाः प्रत्ययाः स्वार्थं भवन्तीति स्वार्थं । ननु च स्वार्थं यत्र प्रत्ययमिच्छति
तत्र भावग्रहणं करोति यथा घञादिविधौ भाव इति । नचैते घञादयः
स्वार्थं भवन्ति । किं तर्हि ? तस्य धर्मो सिद्धताख्ये । तथा लकारादि-
विधौ लः कर्मणि च भावे चाकर्मकेभ्य इत्यत्र (३।४।६८) सूत्रे लकारा अपि नैव
स्वार्थं विधीयन्ते । किं तर्हि ? तस्य धर्मो साध्यताख्ये । यद्यपि घञादीनां
लकारानाञ्च भावे विधानं तथापि शब्दशक्तिस्वाभाव्यादेः विषयविभागो
लभ्यते । घञादीनां हि धात्वर्थस्य सिद्धतामेवाभिधातुं सामर्थ्यम् । लकाराणां
साध्यतामेव । तदेवं यदनिर्दिष्टार्थाः प्रत्ययाः स्वार्थं भवन्ति तस्मात् ढजादयोऽपि
तत्रैव भवेयुः । अतः कर्त्तर्येव ते यथा सुरित्येवमर्थमिदमारभ्यते । अत्र
च द्वैधम् । क्तदुत्पत्तिवाक्यानामयं शेषो वा स्याद् 'वुल्ढचो कर्त्तरि
नन्दिग्रहिपचादिभ्यो लुगित्यचः कर्त्तरीति । अर्थादेशो वा । निरपेक्षः स्त्रः
स्त्रे विधायकैर्वाक्ये विहितानां कृतां पश्चादनेनार्थ आदिश्येत येन लक्षणात्तरैः
कृतां विहितस्ते कर्त्तरि वाच्ये भवन्तीति । तत्र यदि द्वितीयः पक्ष आश्रीयेत
ततो यथा ढजादीनामनेनार्थ आख्यायते तथा खुन्नादीनामपि । विशेषानु-
पादानात् । ततस्तेऽपि कर्त्तरि स्युः । तेषु विधेवाक्येषु करणादीनामुपादानात्
करणादिष्वपि । यद्यप्येकस्य प्रत्ययस्य कर्त्तरि करणे च युगपदृप्तिर्न सम्भवति
तथापि वचनसामर्थ्यात् पर्यायेण कर्त्तरि करणे च सुरिति । तस्माद्दुष्टोऽयं
पक्ष इति प्रथमं पक्षमाश्रित्याह क्तदुत्पत्तिवाक्यानामित्यादि । अनेन
तेषामस्य चैकवाक्यतामाह । यद्येवं खुन्नादिवाक्येष्वप्यनेनोपस्थातव्यम् ।
तेषामप्ययं शेष इति कृत्वा । ततश्चास्मिन्नपि पक्षे द्वितीयं पक्षं भावी दोषः
स्यादित्यत्र आह तत्र येष्वित्यादि । तत्रैव हेतुमाह अर्थाकाङ्क्षादिति ।
शेषो हि तेषां भवति यान्यपरिममामत्वादर्थमाकाङ्क्षति । नाप्येषाम् ।
अतो येषु वाक्येष्वर्थो नादिश्यते तेषामेव साकाङ्क्षात् शेषोऽयं युक्तः ।
ढजादीनामेव विधायकानि वाक्यान्यर्थानादेशादर्थमाकाङ्क्षाणि । तथाहि
'वुल्ढचो भवत इत्युक्तेऽर्थविशेषाकाङ्क्षा भवति कोमो भवत इति । तस्मात्

तेषामेवायं शेष इति तेज्ज्वोपतिष्ठते । न खुद्वादिवाक्येष्विति । उपतिष्ठत इति प्रकृतैर्नैव सम्बन्धः । साक्षादित्यादि । अनुपस्थाने कारणम् । खुद्वादिवाक्यान्वर्थकाङ्क्षाणि न भवन्ति । तेषु करणादीनामर्थानां साक्षान्निर्देशात् । तस्मान्न तेषामयं शेष इति न तेषूपतिष्ठते । अतो न भवत्येष दोषप्रसङ्गः ।

६८ । भव्यगीयप्रवचनीयोपस्थानीयजन्याप्लाव्यापात्या वा ।

भव्यादिषु गीयप्रवचनीयोपस्थानीयाः सकर्मकाः । तेन तेषां कर्मणि प्राप्ते कर्त्तरि च निपातनम् । शेषाणामकर्मकाणांभावे कर्त्तरि च । भव्य इति । अचो यत् (३।१।७७) । गुणः । धातोस्तन्निमित्तस्यैवेत्यवादेशः (६।१।८८) । गीय इति । ईद् यतीतीत्वम् (६।४।६५) । गुणः । सान्नामिति । कर्मणि कृद्योगलक्षणा षष्ठी । उपस्थानीय इति । अनौयर् । जन्य इति । अचो यदित्यत्र (३।१।८७) तकिशसियतिचतिजनौनामुपसंख्यानमिति यत् । आप्लाव्य इति । प्लवतेरोरावश्यकं ण्यत् (३।१।१२५) । वृद्धिः । पूर्व-वदावादेशः । आपात्य इति । ऋहलोर्ण्यत् (३।१।१२४) ।

६९ । लः कर्मणि च भावे चाकर्मकेभ्यः ।

पूर्वसूत्रेण कृतसंज्ञकत्वाल्लकारः कर्त्तर्यैव प्राप्नोति । न भावकर्मणोः । अतस्तयोरपि यथा स्यादित्यवमर्थमिदमारब्धम् । ल इत्युत्सृष्टानुबन्धकमित्यादि । लङादीनां दशानां लकाराणां विशेषकराननुबन्धानुत्सृज्य ल इति सामान्यं गृह्यते । प्रथमाबहुवचनान्तश्चेतदिति । पञ्चमीषष्ठेक-वचनाशङ्कान्निराकरोति । पञ्चम्यां ह्यस्यां लकारात् परो य स्तस्यैवार्था निर्दिष्टः स्यात् । ततश्च कर्त्तर्यैव लकारः स्यात् । षष्ठ्यामेवास्यामानन्तर्य-लक्षणा विज्ञायेत । तथाच लकारस्य योऽनन्तरस्तस्यैवार्थनिर्देशः स्यात् । ततश्च स एवं दोषो यः पञ्चम्याम् । अत्राप्यादेशापेक्षया षष्ठी विज्ञायते । एवमपि लकारादेशानामनेनार्था निर्दिश्यत इत्ययमेव विषयार्था न निर्दिष्टः स्यात् । ननु च लकारस्य प्रयोग एव नास्ति । तत् कथं तस्यैव कर्त्ता-दयोऽर्थाः ? सामर्थ्यात् तदादेशानामेतेऽर्था विज्ञास्यन्त इत्यदोषः । सकर्म-

क्रेभ्यो भावे न भवन्तीति । अंकर्मक्रेभ्य इति वचनात् । अन्यथा हि तदनर्थकं स्यात् ।

७० । तयोरेव कृत्यक्तखलर्थाः ।

तयोरेव भावकर्मणोरिति । एतेन तयोरित्यनेन भावकर्मणोरित्यस्य प्रत्यवमर्श इति दर्शयति । ननु चानन्तरसूत्रे हे वाक्ये । लः कर्मणि भवन्ति कर्त्तरि चेत्येकं वाक्यम् । भावे चाकर्मक्रेभ्योऽपि भवन्ति कर्त्तरि चेति द्वितीयम् । तत्रानन्तरवाक्यश्रुतयोः कर्त्तृभावयोरेव तयोरित्यनेन प्रत्यवमर्श युक्तः । नैष दोषः । यदयमुत्तरसूत्रे कर्त्तरि चेति करोति ततोऽवसीयते भावकर्मणोरेव प्रत्यवमर्श इति । यदि भावकर्त्तरि प्रत्यवमर्शः स्यात् कर्त्तृग्रहणमनर्थकं स्यात् । कर्त्तृत्वेनैव सिद्धत्वात् । एवं हि तत्र वक्तुं युक्तं स्यात् कर्मणि चेति । कर्मणि केनचिदप्राप्तः स्यात् । यदा पुनरिह भावकर्मणोः प्रत्यवमर्शस्तदा युक्तं कर्त्तरिग्रहणम् । कर्त्तृत्वेनापि यथा स्यात् । यथा प्राप्तं भावकर्मणोः । तस्माद् भावकर्मणोरेव प्रत्यवमर्शो युक्तः । एवकार इत्यादिनैवकारस्य व्यवच्छेद्यं दर्शयति । अपकर्षणार्थं निवृत्त्यर्थः । शयितमिति । निष्ठा शीङित्यादिना (१।२। ८) कित्त्वप्रतिषेधाद् गुणः । ईषतकरः सुकर इति । ईषददुःसुष्वित्यादिना (३।३।१२६) खल् । ईषदाढमाढंभवमिति । अत्रापि कर्त्तृकर्मणोश्च भूक्तयोः (३।३।१२७) ।

७१ । आदिकर्मणि क्तः कर्त्तरि च ।

आदिकर्मणीति । आदिशार्मा कर्म चेति विशेषणसमासः । क्रियाक्षण इति । एतेन कर्मशब्दोऽत्र क्रियां कर्माचष्टे । न साधनं कर्मेति दर्शयति । कुतः पुनरेतदवमितं क्रियां कर्माचष्ट इति ? आदिशब्देन विशेषणात् । बहूनां क्रियाक्षणानामादिमध्यान्तभावे मत्वनदिभूत-क्रियाक्षणव्यवच्छेदादादिभूतो यः क्रियाक्षणस्तदादिकर्मेति युक्तं प्रतिपादयितुम् । आदिग्रहणेन साधनं कर्म त्वेकमेवेत्यादिशब्देन विशेषयितुं न शक्यते । आदेरनादिभूतत्वापेक्षत्वादादिशब्दस्य तत्राप्रवृत्तिः । व्यवच्छेद्याभावात् । आदिकर्मणि च भूत (३।२।८४ इत्यनुवर्त्तमानं निश्चेत्यनेनैव

(३।२।१०२) विहित इति दर्शयन्नाह तस्मिन्नित्यादि । आद्यो यः क्रियाक्षणः स परिनिष्पन्नत्वाद् भूतो भवतीति युक्ता तस्य भूतत्वेन विवक्षिता । प्रकृतः कटं देवदत्त इति । कर्त्तरि क्तः । तेनैव कर्त्ताभिहित इति देवदत्तशब्दात् तृतीया न भवति । कर्मणस्त्वनभिहितत्वात् कटशब्दाद्वितीया भवत्येव । प्रकृतः कटो देवदत्तेनेति । अत्र कर्मणि क्तः । तेनैव कर्मणोऽभिहितत्वाद् द्वितीया न भवति । कर्त्तुरनभिहितत्वाद् देवदत्तशब्दात् तृतीया भवत्येव । प्रकृतं देवदत्तेनेति । भावे क्तप्रत्ययः । सर्वत्र प्रशब्द आदिकर्म व्योतयति । ननु चादिभूतक्रियाक्षणकाले कटोऽनभिनिर्वृत्त एव भवति । कटकारणभूता एव वीरणादयस्तदानीं सन्ति । न च तदवस्थः कटः । तत् कथं प्रकृतः कट इति भूतकालेन प्रकृतशब्देन कटस्य सामानाधिकरण्यम् ? आद्येन क्रियाक्षणेन यो वीरणादीनां विशेष आहित स्तत्र तादर्थ्यात् कटशब्दो वर्त्तते । स च भूत एवेत्यदोषः ।

७२ । गत्यर्थकर्मकश्लिषशौङ्गस्यासवसजनरुहजीर्यतिभ्यश्च ।

उपस्थित इति । अतिस्थितिमास्थामिति कितीतीत्वम् (७।४ ४०) । अनूषित इति । वच्चादिना (६।१।१५) संप्रसारणम् । वसतिक्षुधोरितोट् (७।२।५२) शासिवसिषसीनाञ्चेति (८।३।६०) षत्वम् । अनुजात इति । जनसनखनां सञ्जलोरित्यात्वम् (६।४।४२) आरुढ इति । हो ढः (८।२।३१) । भषस्तथोर्होऽध इति (८।२।४०) धत्वम् । णुना णुः (८।४।४१) । ढो ढे लोपः (८।३।३१) । द्रलोपे पूर्वस्येति दीर्घः । अनुजीर्ण इति (६।३।१११) जृ वयोहानौ । ऋत इहातोरितीत्वम् (७।३।१००) । हलि चेति (८।२।७७) दीर्घत्वम् । रदाभ्यामित्यादिना (८।२।४२) नत्वञ्च । ननु च श्लिषादौनामकर्मकत्वादेव सिध्यतीति तत् किमर्थमेषां ग्रहणमित्याह श्लिषादय इत्यादि । तदर्थमिति । सकर्मकार्थमित्यर्थः ।

७३ । दाशगोघ्नौ सम्प्रदाने ।

गोघ्न इति । स एव हन्तेः पचाद्यच् । सम्प्रदाने ऽञ् निपात्यते । उपधा-लोपश्च । अथवा टक् प्रत्ययो निपात्यते । उपधालोपश्च (६।४।८८) गमहनेत्य-

नेनैव (६।४।८८) सिद्धः । हो हन्तेरित्यादिना (७।३।५४) कृत्वम् । यदि संप्रदाने गोघ्न इति निपात्यते ततश्चाण्डालादेरपि तेनाभिधानं प्राप्नोति । यस्मात् तस्मा अपि ये ह्यागताय गां दातुं व्रन्ति तेऽपि सुकृत इत्यत आह सामर्थ्यादित्यादि । यथैव ह्यत्र निपातनसामर्थ्यात् किञ्चिदलाक्षणिकं कार्यं लभ्यते तथार्थविशेषोऽपि । तस्माद् यद्यपि गोघ्न इत्यविशेषेण निपात्यते तथापि विशिष्टस्यैव । तेन ऋत्विगादेरभिधानम् । नान्यस्य चाण्डालादेः । यदा तर्हि तस्मै दातुं गौर्न हन्यते तदा तस्य गोघ्न इत्यभिधानञ्च प्राप्नोतीत्यत आह असत्यपीत्यादि । यथा ह्यपचन्नपि योग्यतया पाचक इत्युच्यते तथाऽसत्यपि गोहनने गोघ्न इति ।

७४ । भौमादयोऽपादाने ।

उणादिप्रत्यया एत इति । उणादयः प्रत्यया येषां तं तथोक्ताः । के पुनस्त उणादयः प्रत्यया इत्यत आह श्याधूसूत्र्यो मगित्यादि (उण्, १।१४२) । आदिशब्देन मन्क्त्वादीनां ग्रहणम् । यदि तर्ह्युणादिप्रत्यया एत एवं सलुणादिप्रत्ययानां रुदिशब्दात् क्रियाकारकसम्बन्धाभावादपादाने वृत्तिर्न सम्भवत्येव । नैष दोषः । रुदिशब्देऽपि केषाञ्चित् क्रियाकारकसम्बन्धोऽस्त्येव यथा तैलपायिकादिषु । अतोऽदेश्यमेतत् । ताभ्यामित्यादि । ननु चासत्यस्मिन् सूत्रे ताभ्यामित्येष निर्देशो नोपपद्यते । अपादानस्याप्रकृतत्वात् । तत् कुतः पर्युदासस्य प्रसङ्गः । नैष दोषः । अर्थकथनमेतत् । अस्मिन् ह्यसति तत्रैवं सूत्रं कर्त्तव्यं ततोऽपादानाच्चान्यतोणादय इति । तथा च यदीदं नोच्येत तदा स्यादेव पर्युदासः ।

७५ । ताभ्यामन्योतोणादयः ।

अथ किमर्थं ताभ्यामित्यनेन संप्रदानापादानप्रत्ययमर्गः क्रियते ? एतावदेव वक्तव्यं मन्यतोणादय इति । प्रकृतत्वादेव हि तयोस्ताभ्यामन्यतोणादयो विज्ञास्यन्ते । अत आह संप्रदानप्रत्ययमर्गार्थमित्यादि । अन्यथा हीतयादि । यदि ताभ्यामित्यनेन तयोः प्रत्ययमर्गो न क्रियत इत्यर्थः । अनन्तरत्वादित्यादि । अनन्तरस्य विधिर्वा भवति प्रतिषेधो (प, ६२) वेति न्यायादपादान-

स्यैव पर्युदासः स्याद् यदि ताभ्यामिति निर्देशो न क्रियेत । कृषिरिति । इक् कृष्यादिभ्य इतीक् (३।३।१०८, वा) । तन्तुरिति । सितनिगमि मसिसच्याविधाञ्जक्रुशिभ्यस्तुन्निति तुन् (उण्, १।६८) । चमेति । मनिन् ।

७६ । त्तोऽधिकरणे च ध्रौव्यगतिप्रत्यवसानार्थेभ्यः ।

ननु च नेयं लोके प्रसिद्धिं ध्रौव्यार्था अकर्मकाः प्रत्यवसानार्था अभ्य-
वहारार्था इति । तत् कथमयमर्थो लभ्यत इत्यत आह स्वनिकायप्रसिद्धि-
रिति । स्वनिकायो वैयाकरणसंघः । तदेयं प्रसिद्धिः । कर्तृभावाधि-
करणेष्विति । कर्त्तरि गतरथाकर्मकेतयादिना (३।४।७२) । भावे तयोरेवेत्या-
दिना (३।४।७०) । कर्त्तृकर्मभावाधिकरणेष्विति । कर्त्तरि पूर्ववत् । भाव-
कर्मणोस्तयोरेवेत्यादिना (३।४।७०) । कर्मभावाधिकरणेष्विति । भाव-
कर्मणोस्तयोरेवेत्यादिना (३।४।७०) । इदमेषामिति । अधिकरणवाचिन-
श्चेति (२।३।६८) षष्ठी । कथमित्यादि । भुक्ता ब्राह्मणाः पीता गाव इति
कर्त्तरि निष्ठा । अन्यथानभिहितत्वात् कर्त्तृब्राह्मणशब्दाद् गोशब्दाच्च कर्त्तरि
तृतीया स्यात् । न प्रत्यवसानार्थेभ्यः केनचित् कर्त्तरि क्तो विहितः ।
तत् कथमेतो प्रयोगावुपपद्येत इत्याह मत्वर्थीयाकार इति । अर्थ आदि-
त्वात् (५।२।१२७) । अथ गत्यर्थकर्मकादि (३।४।७२) मूलादनन्तरमिदं
कस्मान्न पठ्यते । एक एवं सति गुणो भवति । द्विः त्रयहणं न कर्त्तव्यं
भवति । तदेवं वक्तव्यम् । आदिकर्मणि क्तः कर्त्तरि च । ततः श्लिष-
शीङ्स्थामवसजनरुहजीर्यतिभ्यश्च । ततोऽधिकरणे च ध्रौव्यगतिप्रत्यव-
सानार्थेभ्य इति । एवञ्च द्विः त्रयहणं गत्यर्थकर्मकग्रहणञ्च न कर्त्तव्यं
भवति । अशक्यमेवं वक्तुम् । एवं ह्युच्यमाने यथा ध्रौव्यार्थेभ्यः कर्त्तरि
क्तो भवति तथा प्रत्यवसानार्थेभ्योऽपि स्यात् । स च नेयते । तस्माद् यथा-
न्यासमेवास्तु ।

७७ । लस्य ।

अकार उच्चारणार्थ इति । एतेनानुबन्धशङ्कां निराकरोति । अनुबन्धे
ह्यस्मिन्नकारानुबन्धविशिष्टयोरेव लङ्लटोर्ग्रहणं स्यात् । नान्येषां लिङ्गा-

दीनाम् । अर्थविशेष इति । कर्त्तृकर्मादौ । कालविशेष इति । वर्त्तमानादौ । अक्षरसमाम्नायवदिति । यथाक्षरसमाम्नाये प्रत्याहारेऽकारादयो वर्णा आनुपूर्व्या कथ्यन्ते तद्वदित्यर्थः । अथ लकारमात्रस्य ग्रहणं कस्माच्च भवतीति । विशेषानुपादानादिति भावः । चृङाल इति । प्राणिस्थादातो लजन्यतरस्यामिति (५।२।८६) लच् । धात्वधिकार इति । धातोरिति पञ्चम्यन्तमनुवर्त्तते । तेन च लकारो विगिष्यते धातोर्विहितस्य लस्येति । लः कर्मणि च भावे चाकर्मकेभ्य (३।४।६८) इत्यादौ प्रकरणे येऽर्थाः कर्त्तृकर्मभावा निर्दिष्टास्त इहानुवर्त्तन्ते । तैश्च लकारो विगिष्यते कर्त्तादिषु विहितस्य लस्येति । तेन विगिष्टस्यैव लकारस्य ग्रहणं भवति । न सर्वस्येति भावः ।

७८ । तिप्तस्मिभिसिपथस्थमिब्वस्मस्ताताञ्मथासाथान्मिमिड्वहिमहिङ् ।

पकारः स्वरार्थ इति । अनुदात्तो सुप्पितावित्यनुदात्तो (३।१।४) यथा स्यात् । इट्टकार इत्यादि । ननु चासत्यप्येतस्मिन् विगेषणार्थं नैव किञ्चिदनिष्टं प्राप्नोति । इटोऽदित्यत्र (३।४।१०६) सूत्रे लिङादेशस्येदोऽहिधानात् । ततोऽन्यस्य लिङादेशस्येकारस्यासम्भवात् । तिबाद्यवयवोऽस्तीति चेत् ? न । तस्यालादेशत्वात् । तिबादयो हि समुदाया लादेशाः । न च तदवयवा इकारादयः । अर्थवदुग्रहणपरिभाषयार्थवदिकारस्य ग्रहणमिति कुतस्तिबाद्यवयवस्य प्रसङ्गः ? नहि तैऽर्थवन्तः । तिबादीनामिव समुदायानामर्थवत्त्वात् । तस्मान्न कर्त्तव्य एव टकारः । मत्वं न कर्त्तव्यं य एवं प्रतिपत्तुं समर्थस्तस्मिन् यस्त्वममर्थस्तं प्रति कर्त्तव्य एव । अथाद्यन्तो टकिताविति (३।१।४६) विङिष्टदेशे आगमभूतस्यास्य विधानं यथा स्यादित्येवमर्थेष्टकारः कस्मान्न विज्ञायत इत्याह तिबादिभिरित्यादि । तुल्यत्वं सङ्गतम् । तत् पुनरेकयोगनिर्दिष्टत्वेन । तस्मिन् मति लस्येत्यनया (३।४।७७) षष्ठ्या सर्वेषां तिबादीनां सम्बन्धा भवति । सा स्थानषष्ठी समाश्रीयेत । अवयवषष्ठी वा । तत्राद्ये पञ्चे सर्वेषां तिबादीनामनुग्रहो

भवति । द्वितीये त्विट एव । तच्च यस्मिन् पक्षे आश्रीयमात्रे सर्वेषामनुग्रहो भवति स एवाश्रयितुं युक्त इति स्थानषष्ठीयमङ्गीकर्त्तव्या । इटोऽप्यादेशत्वं तेन भवतीति न भवति देशविध्यर्थेष्टकारः । अथवा तिबादिभिरैकयोगनिर्दिष्टत्वेन यत् तिबादिभिसुल्यत्वं तत् साहचर्य्योपलक्षणम् । तिबादिभिसुल्यत्वात् तत्साहचर्य्यादित्यर्थः । साहचर्य्येण सन्दिग्धार्थ-निश्चयो भवति यथा सवत्सा धेनुरिति । तथेहापि सन्देहो जायते किमयमादेश उतांगम इति । तथापि तिबादिभिरसन्दिग्धादेशभावैः साहचर्य्यादादेशोऽयमिति निश्चीयते । तेन देशविध्यर्थता टकारस्य न भवति । यद्येवं फलिपाटिनमिमनिजनां गुक् (उण्, १।१८) । पटिनाकिधतश्चेत्यापि (उण्, १।१८) पट्यादिभिरादेशे सुल्यत्वाद् गुगागमोऽप्यादेशः स्यात् । नैष दोषः । संज्ञायामिति (३।२।१८५) तत्रानुवर्त्तते । नचादेशेन संज्ञा गम्यते । किन्त्वागमेन । तस्माद् गुक् आगमत्वं वेदितव्यम् । तत्रैकापि षष्ठी यदादेशेन सम्बध्यते तदा स्थानषष्ठी भवति । यदा त्वागमेन तदावयवषष्ठी । महिडो डकार इत्यादि । अथ डित्त्वार्था डकारः कस्मान्न भवति ? तस्य सार्वधातुकमपिदित्यनेनैव (१।२।४) सिद्धत्वात् ।

७६ । टित आत्मनेपदानां टेरे ।

इह कस्मान्न भवतीत्यादि । शानजपि टितो लकारस्य सम्बन्ध्यात्मनेपदसंज्ञकश्च । तस्मात् तस्यापि टेरेत्वेन भवितव्यमित्यभिप्रायः । प्रकृतेरित्यादि । प्रकृतानां तिबादीनां मध्ये यान्यात्मनेपदानीत्येवमिहात्मनेपदानि विशिष्यन्ते । तेन न भवत्येष दोषः । नहि शानच् तिबादिषु सन्निविष्टः । लाघवार्थं टितस्तडामिति वाच्य आत्मनेपदानामिति वचनं वैचित्त्यार्थम् । ननु च तडामितुग्रच्यमाने तसस्तकारेण प्रत्याहारग्रहणं स्यात् । अर्थवद्वयग्रहणपरिभाषया(प, १५)न भविष्यति । य स्तर्हि यस्य स्थान आदिश्यते तेन स्यात् । न । तिबादिषु सन्निविष्टा ये तेषां तिडां ग्रहणं विज्ञास्यते । प्रत्यासत्ते र्वा ऽत्मनेपदीयेन तशब्देन प्रत्याहारग्रहणं विज्ञास्यते । व्याप्तोऽस्वनाश्रयः । लक्ष्यस्थित्यनुरोधात् ।

८० । यासः से ।

पेचिष इति । लिट् । अत एकहल्मध्येऽनादेशादेर्लिट्-
 (६।४।१२०) ल्येत्वाभ्यासलोपी । पक्तास इति । लुट् तासिः । तासस्योर्लोप इति (७।४।५०)
 सकारलोपः । पक्ष्यस इति । लट् । चोः कुरिति (८।२।३०) कुत्वं
 ककारः । अथ थकारमात्रस्यैव सकारादेशः कस्मान्न भवति थः स इति ?
 थकारस्य सकारे कृते परस्य भागस्य टेरेत्वे सत्यभीष्टं सिध्यतेऽयम् । नैतच्
 शक्यम् । एवं ह्याथांशब्दस्य यस्यकारस्तस्यापि स्यात् । धात्वधिकाराद्भातो
 र्यो विहित इति विशेषणान्न भवतीति चेत् ? न । असम्भवात् । नहि तथा-
 विधस्यकारो धातोर्विहितः सम्भवति । अथ धातोरनन्तरस्येति विशिष्येते-
 वमप्यनादित्व एव परस्य स्यात् । नेतरेभ्यो विकरणेभ्यः । व्यवधानादिति
 यथान्यासमेवास्म । टेरेत्वेनैव सिद्ध एकारान्तत्वे यदेकारान्तत्वमादेशस्य क्रियते
 तत् तिङामादेशानां टेरेत्वं न भवतीति आपनार्थम् । तेन डारौरसप्रभृतिषु
 टेरेत्वं न भवतीति पक्ता पक्तारौ पक्तार इति ।

८१ । लिटस्तभयोरेशिरेच् ।

शकारः सर्वादेशार्थ इति । असति तस्मिन् धात्वधिकारात् तस्मादि-
 त्युत्तरस्येत्यादेः (१।१।६७) परस्य तकारस्य प्रसज्येत । शकारे तु सत्यने-
 काल्गित् सर्वस्येति (८।१।५५) वचनात् सर्वस्य भवति । अथ शे इत्येवं
 कस्मान्नोक्तम् ? नैवं शक्यम् । शे इति हि प्रगृह्यसंज्ञा स्यात् । इह च
 व्यतिपप इति पिबादेशः स्यात् । एशि तु मति न भवति । वक्ष्यति श्रुतत्
 वर्णे यत् स्यात् तच्च विद्यात् तदादाविति (७।१।१८, वा) ।

८२ । परस्मैपदानां णलतुसुस्थलथुसणल्वमाः ।

पपक्थेति । उपदेशेऽजत्वतः (७।२।६२) ईतीङ्भावः । पेचिथेति कचिथ
 पाठः । तत्र हि ऋद्वो भारद्वाजस्येति (७।२।६३) नियमादित् । यस्मि च
 सेटी-(६।४।१२१) ल्येत्वाभ्यासलोपी । पेचेति । धातोरित्यधिकारात् (३।१।८१)
 तस्मादित्युत्तरस्या-(१।१।६७) देः परस्येति (१।१।५४) थकारस्याकारादेशः ।
 द्वयोरकारयोरतो गुणे (६।१।८७) पररूपत्वम् । अथवान्तरतम्याद् बह्वर्थ-

स्वाकारस्य वङ्गर्थ एव स्थानी युक्त इति समुदायस्यैव भवति । पेचिव पेचिमेति । क्रादिनियमादिट् ।

८३ । विदो लटो वा ।

विद ज्ञान इति । एतेन ज्ञानार्थस्य विदेर्ग्रहणं नान्येषामिति दर्शयति । एवं मन्यते । विद इति पञ्चमी । तेन तस्मादित्युत्तरस्येत्यनन्तराणां (१।१।६७) तिबादीनामादेशेन भवितव्यम् । न चान्यस्माद् विदेः परस्मैपदान्यनन्तराणि सम्भवन्ति । विकरणैर्व्यवधानात् । विचारणसत्तार्थयोश्चात्मनेपदित्वात् परस्मैपदानुपपत्तिः । तस्माज् ज्ञानार्थस्यैव ग्रहणमिति ।

८४ । ब्रुवः पञ्चानामादित आहो ब्रुवः ।

पञ्चैवेत्यादि । ननु च नेह द्वितीयं पञ्चग्रहणम् । नाप्यादिग्रहणमादेशविशेषणम् । तत्र पञ्चानामाद्यानां स्थाने सर्वैरेव णलादिभिः पर्यायेण भवितव्यम् । तत् कथं पञ्चैव णलादय आदेशा भवन्तीत्येषोऽर्थं लभ्यत इत्यत आह स्थानिसम्बन्धादित्यादि । इह हि स्थानिनः पञ्चैवाऽद्या निर्दिष्टाः । तेषाञ्च स्थानेऽन्तरतम इति (१।१।५०) परिभाषया पञ्चभिरेवाद्यैः सम्बन्धः सम्भवति । नेतरैश्च । तथाहि पञ्चानामेवाद्यानामान्तरतम्यमस्ति । तुल्यार्थत्वात् । नान्येषाम् । विपर्ययात् । तस्मात् स्थानिसम्बन्धादादेशेष्वपि पञ्चत्वमादित्वञ्च विज्ञायत इति युक्तम् पञ्चैव णलादय आदेशा भवन्तीति । आत्येति । आहस्य इति (८।२।३५) हकारस्य थकारः । तस्य खरि चेति (८।४।५५) चत्वं तकारः । ब्रवीतीति । ब्रुव ईद (७।३।८३) । परिणामिति । थादीनाम् । अथ ब्रुव इति किमर्थं पुनरिदमुच्यते ? यावता ब्रुव इति यदेतत् पञ्चम्यन्तं तदेवार्थाहिभक्तेर्विपरिणामो भविष्यतीति षष्ठ्यन्तं विज्ञास्यत इत्याह ब्रुव इति पुनर्वचनमित्यादि । असति हि श्रुते सम्बन्धिनि विभक्तिविपरिणामो युक्तः । इह परस्मैपदानामिति प्रकृता एव तिबादयः । षष्ठ्यन्तः सम्बन्धिन इति । न युक्तो विभक्तिविपरिणामः । ब्रुव इति यदि पुनर्नोच्येत ततो यथा णलादयः परस्मैपदानां भवत्येव माहादेशोऽपि स्यात् । तस्मात् तं प्रति ब्रुवः स्थानित्वं यथा स्यादित्येवमर्थं

ब्रुव इति पुनरुच्यते । परस्मैपदानामेव हि स्यादिति । यदि ब्रुव इति पुनर्नोच्येतेति शेषः । अयञ्च ब्रुव इति पुनर्वचनस्य हेतुः । हिशब्दो यस्मादर्थे । यस्मादसति पुनर्वचने परस्मैपदानामेवाह्लादेशः स्यात् तस्माद् ब्रुव इति पुनर्वचनं स्थान्यर्थं कर्तव्यम् ।

८५ । लोटो लङ्वत् ।

तमादय इति । येषां तस्थेत्यादिना (३।४।१०१) विधानम् । सलोपश्चेति । यस्य नित्यं ङित इति (३।४।८८) विधानम् । अङ्गावित्यादि । लुङ्लङ्-लङ्छित्यादिनाट् (६।४।७१) । अङ्गादीनामित्याङ् (६।४।७२) लङः कार्यं विधास्यते । लङः शाकटायनस्यैवेति (३।४।१११) भेजुसादेशश्च । नचेह् कश्चिद्विशेष उपादीयते । ततश्च यस्मादतिदेशात् तामादिकार्यं भवति तथा ऽङ्गादीनां लङ्कार्येणापि भवितव्यमित्यभिप्रायः । इतश्चेति (३।४।१००) लोपः । मिपोऽन्मावश्च । न देश्यमेतत् । तयोरेकरित्युत्त्वस्य (३।४।८६) मेर्निरिति (३।४।८८) निरादेशस्य चापवादस्य विधास्यमानत्वात् । सा च व्यवस्थितविभाषेति । तेन तामादिरेवादेषो भवति । न त्वङादिरिति मन्यते ।

८६ । एकः ।

हिन्योरित्यादि । हिश्च निश्च हिनो । तयोरुत्त्वप्रतिषेधो वक्तव्यः । अन्यथा हि लुनीहि पचानीति न सिध्येत् । न वोच्चारणसामर्थ्यादिति । यदि हीकारे कृते सतृकारेण भवितव्यं तदोकारमेवोच्चारयेत् । अयं हि लघीयाञ् गद्ध्युत्पत्तावुपायः । नचेकारोच्चारणे सूत्रस्य लाघवं भवति । तदुकार एवोच्चारयितव्ये यदिकारोच्चारणं करोति तस्यैतत् प्रयोजनमुखं मा भूदिति ।

८७ । सेह्यपिञ्च ।

लुनीहीति । पिञ्चे प्रतिषेधे सार्वधातुकमपिदिति (१।२।४) ङित्वम् । ततस्तद्विषयान्मो हल्यघोरितीत्वं (६।४।११३) भवति । राधुहीति । राध माध संसिहो । स्वादित्वाच् श्रुः । तच्छुहीति । तच्छू त्वच्छू तनूकरणे । तनूकरणे तच्च इति (३।१।७६) श्रुः । अत्रापि पूर्ववन् ङित्वे सति गुणो न

भवति । अथ किमर्थं गुरु सूत्रं क्रियते ? न खेहिं डिञ्चेत्येवोच्येत ? नैवं शक्यम् । डिञ्चस्य विधाने स्थानिवद्भावात् पित्तं स्यादेव । ततश्च डिञ्चान् डिङ्कार्थं गुणनिषेधादिकं स्यात् । पित्त्वाच्चानुदात्तत्वम् । तस्माद् यथान्यासमेवासु ।

८८ । वा छन्दसि ।

अपित्तं विकल्प्यते । लादेश इति । तस्यानन्तरत्वात् । आदेशस्तु तेन व्यवहितत्वादनन्तरो न भवतीति विकल्प्यते । युयोधीति । यु मिश्रणे । बहुलं छन्दसीति (२।४।७६) शपः श्रुः । श्लाविति (६।१।१०) द्विर्वचनम् । अत्रापि पित्त्वेन डिञ्चं नास्ति । तेन गुणो न भवति । अङितश्चेति धिभावः । प्रीणीहीति । प्रीञ् तर्पणे । क्रगादित्वाच् आ । अत्राप्यपित्त्वे सति पूर्ववदीत्त्वम् ।

८९ । मेर्निः ।

उत्त्वलोपयोरपवाद इति । यथाक्रममेव (३।४।८६) लॉटो (३।४।८५) लङ्वादित्यतिदेशेन प्राप्तयोः । इकारलोपस्य च लङीतश्चेति (३।४।१००) विधानादतिदेशेन तस्य प्राप्तिः । पचानोत्यत्राडुक्तमस्य पिञ्चेत्याट् (३।४।८२) ।

९० । आमेतः ।

अत्रैकारेण लोङ् विशिष्यते लोटो वैकार इति द्वौ पक्षौ । तत्र यस्याद्यः पक्ष आश्रीयेत तदैकारस्य विशेषणत्वाद्विशेषणेन च तदन्तविधिर्भवतीत्येकारान्तस्य लोट आम् विधीयमानोऽनेकालत्वात् सर्वादेशः स्यादित्येष दोषः प्रतिविधेयः । द्वितीये तु पक्ष एकार एव विशिष्यत्वात् प्रधानम् । नच प्रधाने तदन्तविधिरित्येकारस्यैव भविष्यतीति न किञ्चित् प्रतिविधेयम् । तेन द्वितीयपक्षमाश्रित्याह लोटसम्बन्धिन एकारस्येत्यादि । पचतामिति । टेरेत्वे कृत आम् । इह पचावेदं यजावेदमिति यद्यप्यन्तादिवद्भावाद् गुणो लोङ्ग्रहणेन गृह्यते तथाप्यसिद्धं वहिरङ्गमन्तरङ्ग (प, ५१) इत्यन्तरङ्ग

आमादेशे कर्त्तव्ये वहिरङ्गस्याद् गुणस्यासिद्धत्वादामादेशो न भवति ।
वहिरङ्गत्वन्तु गुणस्य द्विपदाश्रयत्वात् । आमस्त्वन्तरङ्गत्वमेकपदाश्रयत्वात् ।

६१ । सवाभ्यां वामौ ।

पचस्वेति । यासः स इति (३।४।८०) कृते वकारः । पचध्वमिति ।
टेश्वे कृतेऽमादेशः ।

६२ । आडुत्तमस्य पित्तं ।

स चोत्तमपुरुषः पिङ्गवतीति । अथाट एव पित्तं कस्मान्न क्लियते ?
निरर्थकत्वात् । पित्तं ह्यनुदात्तार्थं वा स्याद् गुणवृद्धयर्थं वा । तचाटोऽनु-
दात्तत्वमागमत्वादेव सिद्धम् । गुणवृद्धयोस्तु नैवासौ निमित्तम् । अप्रत्यय-
त्वात् । तस्मादाटं प्रति पित्तमनर्थकमित्युत्तमस्यैव विधीयते । कर-
वाणीति । पित्त्वादुत्तमस्य ङित्वं नास्ति । तेन गुणो भवति । करवाविति ।
एत ए (३।४।८३) । आटश्चेति (६।१।८०) वृद्धिः ।

६३ । एत ए ।

आमोऽपवाद इति । अमित इति (३।४।८०) प्राप्तस्य । पचावेदं
यजावेदमिति । लोटो लङ्त्वदिति (३।४।८५) सलोपे सत्याद्गुणः (६।१।८०) ।

६४ । लेटोऽडाटौ ।

पर्यायिणेति । अथ युगपदेव कस्मान्न भवतः ? एवमन्यते । टिता-
वेती विधीयते । टित्वच्चादिविधानार्थम् । न च युगपद् द्वयोरादित्वं
भवति । एकैवादिदेशस्यावष्टम्बत्वात् युक्तं यौगपद्यमिति । जोषि
षदित्यादीन्युदाहरणानि सिब् बहुलं लेटीत्यत्र (३।१।३४) व्युत्पादितानि ।
अत्रापि व्युत्पाद्यन्ते । जोषिषदिति । जुषी प्रीतिसेवनयोः । सिष इकार
उच्चारणार्थः । अनेनाट् । इतश्च लोपः परस्मैपदेष्वितीकारलोपः (३।४।८७) ।
आर्धधातुकस्येड् बलादेरितीट् (७।१।४) । लघूपधगुणः । आदेशप्रत्यययोरिति
षत्वम् (८।३।६८) । तारिषदिति । तृ भ्रवनतरणयोः । सार्वधातुकार्ध-
धातुकयोरिति (७।३।८४) गुणः । व्यत्ययो बहुलमिति (३।१।८५) व्यत्ययेन
धात्वकारस्य दीर्घः । शेषं पूर्ववत् । मन्दिषदिति । मदि सुतिमोदमदस्रप्र-

क्रान्तिगतिषु । इदितो नुम् । पदातीति । पद गतौ । दिवादावनुदात्तेत् । व्यत्ययेन परस्मैपदम् । शप्प्रत्ययश्च । अटा सहाकः सवर्णं दीर्घत्वम् (६।१।१०१) । तिप् । इकारलोपोऽत्र न भवति । तद्विधौ वैतोऽन्यत्रेत्यतो (३।४।८६) वाग्रहणानुवृत्तेः । आवयातीति । चुङ् न्युङ् मुङ् भ्रुङ् गतौ । हेतुमश्चिच् ।

८५ । आत ऐ ।

मन्त्रयैते इति । मन्त्रि गुप्तभाषणे । चुरादि णिच् । शप् । गुणाया-
देशः । आटः कस्मान्न भवतीति । पदाति विद्युदित्यादौ । विधान-
सामर्थ्यादिति । यद्याट ऐत्वं स्यात् तद्विधानमनर्थकं स्यात् । ऐङागममेव
विदध्यात् । एवं प्रक्रियालाघवं भवतीति मन्यते ।

८६ । वैतोऽन्यत्र ।

शासायिति । उत्तमपुरुषैकवचनमिट् । टेरेत्त्वम् । ईशायित्यादीन्धु-
दाहरणानुरूपसंवादाशङ्कयोरित्यत्र (३।४।८) व्युत्पादितानि । दधस् इति ।
डुधाब् धारणपोषणयोः । यासः से (३।४।८०) । शपः श्रुः । स्नाविति
(६।१।१०) द्विवचनम् । अट् । घोर्लोपो लेटि वेल्यकारलोपः (७।२।७०) ।

८७ । इतश्च लोपः परस्मैपदेषु ।

परस्मैपदग्रहणमित्यादि । ननु च टेरेत्त्वमिडादिषु बाधकं भविष्यति ।
तत् किं परस्मैपदग्रहणेन ? नैतदस्ति । टेरेत्त्वस्यावकाशो ऽन्येषु लकारा-
दिषु । इतो लोपस्य च परस्मैपदेषु । उभयप्रसङ्गे परत्वादितो लोपः
स्यात् ।

८८ । स उत्तमस्य ।

करवावेति । लेटोऽडाटावित्याद् (३।४।८४) । उत्तमग्रहणमित्यादि । यदि
तर्हि पुरुषान्तरे मा भूदित्येवमर्थमुत्तमग्रहणं क्रियते ? न । वस्मस्यग्रहण-
मेव कर्त्तव्यम् । अत्राप्ययमर्थः । सकारग्रहणं कर्त्तव्यं न भवति । अलो-
ऽन्यपरिभाषयैव सकारलोपो भवति । अशक्यं वस्मस्यग्रहणं कर्त्तुम् ।

तस्मिन् सति यदा व्यत्ययेन पुरुषान्तरस्य स्थाने तौ भवतस्तदापि लोपः
स्यात् । यदा चोत्तमपुरुषस्य स्थाने यस् क्रियते तदा लोपो न स्यात् ।
उत्तमग्रहणे सत्येष दोषो न भवति । स्थानिवद्भावेन मध्यमोत्तमसंज्ञयो-
र्भवन्त्योरेकसंज्ञाधिकारादसति समावेश उत्तमसंज्ञया मध्यमसंज्ञाया निवृत्तिः ।
सकारग्रहणञ्च यदि न क्रियेत तदोत्तमस्य व्यत्ययेन वचनान्तरेषु कृतेषु
वर्णान्तरस्यापि लोपः स्यात् । तस्माद् यथान्यासमेवास्तु ।

६६ । नित्यं ङितः ।

अपचावापचामेति । लङ् । अतो दीर्घो यजीति (७।३।१०१) दीर्घः ।

१०० । इतश्च ।

अपचदिति । लङ् । अपाचीदिति । लुङ् । वदन्नजित्यादिना (७।३।३)
वृद्धिः । अस्त्रिसिचोऽपृक्त इतीद् (७।३।६६) ।

१०१ । तस्थस्थमिपां तान्तन्तामः ।

अपक्तामिति । पूर्ववदुवृद्धिः । भ्रूलो भ्रूनीति (८।२।२६) सिचो लोपः ।

१०२ । लिङः सौयुट् ।

पचेतेत्यादौ विधिनिमन्त्रणेत्यादिना (३।३।१६१) लिङ् । लिङः सलोपो
ऽनन्तस्येति सकारलोपः (७।२।८६) । शपा मङ्गाद् गुणः । वलि लोपः ।
पचीष्टेत्यादावाशिषि लिङ् । चकारस्य चोः कुरिति (८।२।३०) कुत्वम् ।
इण्कोरिति (८।३।५७) षत्वम् ।

१०३ । यासुट् परस्मैपदेषूदात्तो ङित्च ।

परस्मैपदविषयस्येति । एतेन परस्मैपदेष्वित्यस्याः समस्या विषयसममीत्वं
दर्शयति । न परसप्तमीत्वम् । परसप्तमीत्वन्तु न सम्भवति । लिङ्ः
परस्मैपदानामसम्भवात् । आगमानुदात्तत्वे प्राप्त इति । कुतः पुनरागमानु-
दात्तत्वं भवतीति निश्चितम् ? अतएव यासुट् उदात्तवचनात् । यदि
ह्यागमा अनुदात्ता न स्युस्तदोदात्तवचनमनर्थकं स्यात् । प्रत्ययभक्तत्वे-
नैव यासुट्ः प्रत्ययस्वरैरेवाद्युदात्तस्य भिन्नत्वात् । ननु यानि पिङ्गनानि

तदर्थमुदात्तवचनं स्यात् । तेषां ह्यनुदात्तत्वात् तदभक्तौ यासुङनुदात्त एव स्याद् यद्युदात्त इति नोच्येत । नैतदस्ति । यद्येतत् प्रयोजनमभिमतं स्यादपिदित्येवं ब्रूयात् । तदैतदुदात्तवचनमागमानुदात्तस्य प्रापकमेव । तत्र ङित्कार्याणामसम्भवादिति । न सर्वेषामित्यभिप्रायः । कुत एतत् ? यावतोऽप्यादित्यत्र ग्रह्णिज्यादिसूत्रेण (६।१।१६) यत् संप्रसारणं तत् यासुव्यपि ङिति सम्भवति । ङित्वात्रनिबन्धनं हि संप्रसारणम् । विशेषानुपादानात् । तत्र यदि यासुटो ङित्वं विधीयेत तदा ग्रहेः संप्रसारणस्यैवेकस्यानुग्रहः स्यात् । लिङ्सु ङित्वे विधाने सर्वस्य ङित्कार्यस्य गुणवृद्धिप्रतिषेधादेवानुग्रहो भवतीति लिङ एव ङित्वं विधीयते । ङित्कार्याणामिति । ङिति कार्याणामित्यर्थः । कुर्यादिति । विकरणाश्रयो धातोर्गुणः । अतउत् सार्व-धातुक (६।४।१०) इत्युत्त्वम् । ये चेतुरकारलोपः (६।४।१०८) । कुर्युरिति । उच्यपदान्तादिति (६।१।८६) पररूपत्वम् । अचिनवमिति । मिपोऽम् । अत्र ङित्वाभावाद गुणः । एतच्च प्रापकस्य प्रयोजनम् ।

१०४ । किदाशिषि ।

प्रत्ययस्यैवेदं कित्त्वमिति । यद्येवमाशिषि लिङ् विहितस्तस्य यासुद् किद् भवतीत्येतद् विरुध्यते । नास्ति विरोधः । यासुङ्वचनं लिङ एवो-पलक्षणम् । तेन लिङवयवहारेण लिङ एव कित्त्वमनेन विधीयते । यासुङ-वयवत्वान्निङः । नागमस्येति । अत्रापि नागममात्रस्येत्येषोऽर्थो वेदि-तव्यः । प्रयोजनाभावादिति । न सर्वस्य कित्त्वप्रयोजनस्याभावादिति भावः । कुतः ? वच्चादिसूत्रेण (६।१।१५) यद् वचिस्त्वयोः संप्रसारणं तस्य यासुव्यपि किति सम्भवात् । किन्नात्रे हि संप्रसारणमुच्यते । विशेषापरिग्रहात् । यदि गुणवृद्धिप्रतिषेध स्तुत्य एवेति कस्तर्हि ङित्वात् कित्त्वस्य विशेषो येन तस्मिन् प्राप्ते कित्त्वं विधीयत इत्याह संप्रसारणमित्यादि । ङित्वे हि वच्चादि सूत्रेण (६।१।१५) किति विधीयमानं संप्रसारणं न स्यात् । जाग्रोऽविचिण्-णङ्ङित्त्विति (७।३।८५) विधीयमानो गुणः । इत्यादिति । स्कोः संयोगाद्योरन्ते चेति (८।३।२८) सकारलोपः । वच्चादिति । कित्त्वा-

भावाद्देवः संप्रसारणं न भवति । जागृयादिति । पूर्वसूत्रेण डिच्त्वम् ।
तेन गुणो न भवति । उभयत्रादादिकत्वाच्छपो लुक् ।

१०५ । भस्य रन् ।

क्षीरन्निति । आशिषि लिङ् ।

१०६ । इटोऽत् ।

क्षीयेति । आशिषि लिङ् । नैवायमादेशावयव इति । अकारमात्र-
स्यादेशत्वात् । यद्येवमकारोऽयमादेशो विधीयत इत्यणुदित् सवर्णस्य चाप्रत्यय
इति (१।१।६६) सवर्णानां ग्राहकः स्यात् । भाव्यमानोऽण् सवर्णान् न
गृह्णातीति (प, २०) न भविष्यति । सत्यपि वा सवर्णग्रहणे मात्रिक-
स्यान्तरतस्यान् मात्रिक एव भविष्यति । अथ लविषीष्टेत्यन्नागमस्येऽः
कस्मादकारो न भवतीत्याह आगमस्येऽटो ग्रहणं न भवतीति । अत्र कारण-
माह अर्थवदुग्रहणेनेत्यादि । ननु चागमानामप्यर्थवत्त्वमस्येव । तच्चाहि
यासुट्महितनैव लिङोऽर्थोऽभिधीयते । न केवलेन । नैतदेवम् । अन्येषु
लकारेषु विनापि तेनार्थवत्ता दृष्टा । आगमानान्तु न कश्चित् । तेन तेऽर्थवन्तो
न भवन्तीति ।

१०७ । सुट् तिथोः ।

अथ तकारथकाराभ्यां लिङ् विगिष्यते तकारथकारयोर्यां लिङ्
स्यातीति ? तेन वा तो लिङ्मन्त्रिनोस्तकारथकारयोरिति ? तत्र
यद्याद्यः पक्ष आश्रीयेत तदा विगिष्यत्वान्निङ् प्राधान्यम् । ततश्च प्रधाने
कार्यसंप्रत्ययान्निङ् एव सुङ्गागमः स्यात् । एवं च परत्वाद् विगेषविहितत्वाच्च
सुटा सीयुङ् बाध्येत । तस्माद् दृष्टोऽयं पक्ष इति द्वितीयं पक्षमाश्रित्याह
लिङ्मन्त्रिनोरित्याह । यदुक्तं तकारथकारयोः सुङ्गागमो भवतीति
तस्यार्थं स्पष्टीकर्तुमाह तकारथकारावागमिनाविति । विगिष्यत्वेन प्राधान्या-
दिति भावः । यदुक्तञ्च लिङ्मन्त्रिनोरिति तस्यार्थं स्पष्टीकर्तुमाह लिङ्
तद्भिगेषणमिति । सीयुट्म् लिङेवागमीति । तकारथकाराविवकारेण
व्यवच्छिद्येते । तेनेत्यादि । यत एवं तकारथकारावागमिनौ सुट्ः सीयुट्म्

लिङ्गेव तेन भिन्नदेशत्वात् सुटा सौयुङ् न बाध्यते । नच भिन्नदेशयोर्बा-
ध्यबाधकभावो युक्तः । विरोधाभावात् । कृषीष्ट कृषीष्ठा इति । तथासौरेक-
वचनयो रूपे । कृषीयास्तां कृषीयास्थामिति । आतामाथामोः । सर्वत्राशिषि
लिङ् । उच्चेति (१।२।१२) कित्वाद् गुणाभावः ।

१०८ । भेर्जुस् ।

पचेयुरिति । अतो येय इतीयादेशः (७।२।८०) । आद् गुणः (६।१।८७)
पररूपत्वम् ।

१०९ । सिजभ्यस्तविदिभ्यश्च ।

वेत्तेच्चेति निर्देशेन लुग्विकरणस्यैवैह ग्रहणमिति दर्शयति । तस्यैव हि
किरनन्तरः सम्भवति । नान्येषां विदीनाम् । विकरणैर्व्यवधानात् । सत्ता-
विचारणार्थयोरालम्बनेपदित्वात् भेरसम्भव एव । तस्मात् लुग्विकरणस्यैव
ग्रहणं युक्तम् । अभ्यस्तविदिग्रहणमसिजर्थमिति । यद्यभ्यस्तविदिग्रहण
मसिजर्थमेवं सति लङादिसम्बन्धिनोऽपि भेः प्राप्रात्यत आह डित इति
चानुवर्त्तत इति । तेन डित्त्वकारसम्बन्धिन एव भेर्जुम् भविष्यति । नान्येषा
मित्यभिप्रायः । अविभयुः । अजिह्वयुरिति । जिभी भये । ङी लज्जायाम् ।
जुसि चेति (७।३।८७) गुणः । जुहोत्यादिभ्यः शपः झुः । आविति (६।१।१०)
द्विर्वचनम् । अजागरुरिति । अदादित्वाच्छपो लुक् । जागर्तेर्जञ्चित्यादयः
षडित्यभ्यस्तसंज्ञा (६।१।६) ।

११० । आतः ।

सिचः परस्याकारान्तादुत्तरस्य भेरिति वृत्ता हाभ्यामप्यनन्तरस्य
भेरित्युक्तं भवति । उभाभ्याञ्चानन्तर्यं न सम्भवति । आतः सिच्चा व्यवधाना-
दिति मन्यमानः पृच्छति कथमित्यादि । सिचो लुकोति । गातिस्थेत्यादिना
(२।४।७७) यदा सिचो लुक् क्रियते तदा प्रत्ययलक्षण्येन सिचोऽनन्तरः सम्भवति ।
श्रुत्या चाकारान्तादिति । तदनन्तरश्रूयमाणत्वात् । श्रुत्येति । श्रोत्रेन्द्रिय
साध्योपलब्धेत्यर्थः । तदेवं हाभ्यामप्यनन्तर्यस्याश्रयणात् सामर्थ्यादातः
सिजलुगन्ताज् भेर्जुस भवतीत्युक्तम्भवति । नहि श्रूयमाणे सिचि हाभ्या-

मानन्तर्यं सम्भवति । तकारो मुखमुखार्थ इति । व्यावर्त्याभावात् । नहि
 ऋसात् भुताद्वा वर्णात् परः सिच् सम्भवति । पूर्वणैव सिच् इति । लुमेऽपि
 सिचि प्रत्ययलक्षणेन भेः सिजनन्तरत्वादभूवन्निति नियमस्य व्यावर्त्यं दर्शयति ।
 भुवो वुग् लुङ्लिटोरिति (६।४।८८) वुक् । ननु च नैवेह पूर्वसूत्रेण प्राप्नोति ।
 नहीह सिजपेक्षयानन्तर्यं भेर्विद्यते । तत् किं प्रतिषिध्यत इत्याह प्रत्यय-
 लक्षणेनेत्यादि । लुमे हि प्रत्ययलक्षणानानन्तर्यमस्ति । अतः पूर्वण प्राप्नोति ।
 जुस् नियमेन प्रतिषिध्यते । यदि तर्हि नियमार्थमिदमकार्षुरित्यत्रापि
 न स्यात् । न ह्यत्रातः सिजलुगन्तात् परो भिर्भवतीत्यत आह तुल्यजातीय-
 त्यादि । अतः सिजलुगन्तान्नियमार्थमयं जुस् विधीयते । स च नियम-
 मूल्यजातीयापेक्षः । तेन समानजातीयमेव व्यवच्छिनत्ति । कथं समान
 जातीयोऽन्यः सिजलुगन्तः ? न चाकार्षुरित्यत्र भेः पूर्वः सिजलुगन्त इति नायं
 नियमस्य विषयः । तेन भवत्येव जुस् ।

१११ । लङः शाकटायनस्यैव ।

अथुरवुरिति । पूर्ववच्छपो लुक् । पूर्ववच्च पररूपत्वम् । लङेवेत्यादि ।
 यत्सम्बन्धिनो भेर्जुम्भावो विधेयः । तिङ्त्वमधिकृत्येदमुक्तम् । कुत एतत् ?
 लुङ्लिटारण्याकारान्तादनन्तरयोः सम्भवात् । तत्सम्बन्धिनो भेर्जुमित्येष-
 मादिनैव (३।४।१०८) शास्त्रेण जुम्भावो विहित इति न तावदधिकृत्येदमुच्यते ।
 एवकारम् लङ् व्यवच्छेदार्थः । स्यप्रत्ययेन भेर्व्यवधानात् । लङेव यो लङिति ।
 येन केनचित् प्रकारेण यो लङ् न भवति स, लङेव लङ् । स पुनर्मुख्यो
 लङ् यथा स्यात् । स चातिदेशद्वारेण यस्य लङ्वद्भावो न भवति स वेदितव्यः ।
 यस्य ह्यतिदेशद्वारेण लङ्वद्भावो विहितः स उपचारेण लङित्युच्यते ।
 परमार्थतम् लोडेवासी । न लङेव । लङ्वद्भावेन यदिति । लङिति
 सम्बध्यते । लङा तुल्यं वर्णत इति लङ्वत् । लङ् सदृश इत्यर्थः । तस्य भावो
 लङ्वद्भावः । येन लङ्वद्भावेन लङ् व्यपदिश्यते तस्य सा मूर्दिति मुख्यस्यैव
 लङो ग्रहणं यथा स्यादित्येवमर्थं लङ्ग्रहणं क्रियते । केन पुन लङ्वद्भावो
 भवतीत्याह लोटो लङ्वदिति । अनेन हि सूत्रेण (३।४।८५) लोटो लङ्वत्

कार्येष्वतिदिष्टेषु लङ्कार्थयोगात् तस्य लङ्वद्भावो भवति । तेन लङ्सदृशभूत उपचारेण लङिति व्यपदिश्यते । अत्रायमर्थः । यदि मुख्यस्य लङः परिग्रहार्थं लङ्ग्रहणं न क्रियते ततो लोटो (३।४।८५) लङ्वदित्यतिदेशाद् यथा तामादि कार्यं लोटो भवति तथेदमपि स्यात् । अतोऽस्य दोषस्य निवृत्त्यर्थं लङ्ग्रहणं क्रियते इति मा भूनामायं जुस् । लोटो लङ्ग्रहणाद् यत्नात् । यस्तु सिजभ्यस्तविदिभ्यश्चेत्यनेन (३।४।१४८) विधीयते स विभ्यतु जायतु विदित्वित्यादौ कस्मान्न भवति ? नहि किञ्चित् तत्र यत्नान्तरमस्तीत्याह सिजभ्यस्तोत्यादि । कथं पुनर्विना यत्नेन पूर्वको जुस् लोटो न भवतीत्याह जुस्भावमात्रं हीत्यादि । न ह्ययमेव जुस् मुख्येन लङा विशिष्यते । किं तर्हि ? जुस्भावमात्रम् । योऽस्मिन् प्रकरणे जुस् विहितः स मुख्यस्यैव लङो भवति । नेतरस्येति । तेन पूर्वकोऽपि जुस् न भवति । एवकार उत्तरार्थ इति । अथ तदर्थं एवकारः कस्मान्न भवति ? विध्यर्थत्वात् तस्य । नहि विध्यर्थवाक्य एवकारस्यार्थवत्त्वमुपपद्यते । स हि नियमार्थेषूपयुज्यते । नहि विध्यर्थेषु । नचेदं नियमार्थम् । सिद्धे हि विधिरारभ्यमाणो नियमार्था भवति । नच सिद्धेऽयमारभ्यते । तस्मादुत्तरार्थ एवकारः । ननु च शाकटायनस्यैव मतेन यथा स्यादन्येषां मते मा भूदित्येवमर्थमिहैवकारः स्यात् । न । तेन विनाप्यस्य नियमस्य सिद्धत्वात् । यद्यनेषां मते न स्याच् शाकटायनग्रहणमनर्थकं स्यात् ।

११२ । द्विषश्च ।

अद्विषुरिति । अदादित्वाच्छपो लुक् ।

११३ । तिङ्शित् सार्वधातुकम् ।

भवति नयतीति । तिङ्ः सार्वधातुकसंज्ञायां तन्निबन्धनः कर्त्तरि शप् । तस्यापि शितः सार्वधातुकत्वात् सार्वधातुकार्धधातुकयोरिति (७।३।८४) गुणः । रोदिति । पूर्ववच्छपो लोपः । रुदादिभ्यः सार्वधातुक (३।२।७६) इतीदम् । पवमानो यजमान इति । पूङ्यजोः शानन् (३।२।१२८) । तस्य सार्वधातुकत्वाच् शप् । तस्यापि सार्वधातुकत्वादातोर्गुणः ।

११४ । आर्धधातुकं शेषः ।

लवितेति । लृच् । आर्धधातुकस्येड् वलादेरितीट् (७।२।३५) । ह्रस्वत्वमिति । तस्य भावस्त्वतलो (५।१।११८) । लूभ्यामिति । लुनातेः क्तिबन्ताङ्गाम् । जुगुप्सत इति । गुपादिसूत्रेण (३।१।५) सन् । त्वतलादीनामार्धधातुकत्वाभावादङ्गभावः । युक्तं ह्रस्वत्वं प्रत्युदाहरणम् । त्वप्रत्ययस्य धातोरेविधानात् । लूभ्यामित्याद्य-युक्तम् । क्तिबन्ता धातुत्वं न जहतीति न्यायाद् भ्यांप्रत्ययो धातोरेव विहितः । सन्प्रत्ययोऽपि धातोः । गुपादेर्धातुत्वात् । नैतदस्ति । अस्मैव हि दोषस्य परीहाराय धातुशब्देन यो विहित इत्युक्तम् । तस्य चायमर्थः । धातोरित्येवं यो विहितो धातुशब्दमुच्चार्य यो विहित इति यावत् । यस्य विधायकलक्षणे धातुग्रहणमस्ति । नचैवं भ्यांसनो विहितो । तद्विधो धात्वधिकारस्य धातु-ग्रहणस्य चासम्भवात् । कथं पुनर्धातुसंशब्देन यो विहित इत्येषो ऽर्थो लभ्यते ? यावता धातोरित्येकमेव धातुग्रहणमनुवर्त्तते । तच्चाधातुप्रत्यय-निवृत्तौ चरितार्थत्वान्नापरो किञ्चिद् विशिष्टमभिधातुमुत्सहते । एवं मन्यते । यङ्विधानसूत्रा (३।१।२२) च्छमिधातोः (३।२।१४) संज्ञायामित्यतो वा द्वितीयधातुग्रहणमनुवर्त्तते । तत्रैकेन धातुना ऽधातुप्रत्ययो निवर्त्तते । अपरेण धातुप्रत्ययो विशिष्यते धातोरित्येवं यो विहित इति । शेषग्रहणं किम् ? तिङ्शितो मां भूत् । अन्यथा ह्येकसंज्ञाधिकाराभावात् प्रत्ययादिसंज्ञानामिव समावेशः स्यात् ।

११५ । लिट् च ।

शेकिथेति । आर्धधातुकत्वालिट् ऋतो भारद्वाजस्येतीट् (७।२।६३) । तत्र ऋत एव भारद्वाजस्य नान्येषां धातूनामित्येषोऽर्थोऽभिमतः । यस्मिन् च सेटीतेत्याभ्यासलोपो' (६।४।१२१) । जग्ले मन्त्र इति । आर्धधातुकत्वादातो लोप इटि चेत्याकारलोपः (६।४।६४) । ननु चेत्यादिना यदुक्तं सार्धधातुक-संज्ञाया अपवाद इति तद् विघटयति । एकसंज्ञाधिकारादन्यत्र समावेशो भवति यथा प्रत्ययादिसंज्ञानाम् । नचात्रैकसंज्ञाधिकारोऽस्ति । तदयुक्त-

मस्याः सार्वधातुकसंज्ञाया अपवादत्वमित्यभिप्रायः । सत्यमेतदित्यादिना
ऽपवादत्वमेव समर्थयते ।

११६ । लिङाशिषि ।

लविषीष्ठा इति । याम् । सुदतिथोरिति (३।४।१०७) सुट् । षत्वम् ।
ष्टुत्वञ्च ।

११७ । कृन्दस्यभयथा । (B)

अस्त्य इति । अस भुवि । स्त्रियां क्तिन् । सार्वधातुकत्वादस्ते भूभावो
न भवति । विशृण्विर इति । अत्र लिटः सार्वधातुकत्वाच् श्रुवः शृ चेति

(B) The third Adhyaya of the न्यास has been edited with the help of the following MSS :—

(घ)—This MS. belongs, as has already been said, to the Rajshahi Government College Library and its contents are the न्यास १'४, २'१, २'३, ३'१ (incomplete), ७'२ and ८'१ (also incomplete). Its ३/१ breaks up suddenly at the middle of the Rule वाऽसम्बोऽस्त्रियाम् (३. १. १५.) It is a very good and correct copy.

(ङ) This MS. contains न्यास १'२, ३/१, ३/२, ६'१ and ६'४. It belongs to the Varendra Research Society, Rajshahi and is in Bengali characters.

(झ) It has न्यास ३/१ complete. It is a very good copy in Bengali letters. The MS. was obtained from the village Joari, District Rajshahi. At its end its first owner names the year in which it was written and introduces himself as the person in whose handwritings it was prepared, viz.—शारदाजीवनशर्मणः पुस्तकाक्षरे । शकाब्देः १६८८. From this, it is found that it was written in १७७६ A.D.

(ञ) It has न्यास ३'२ in Bengali characters. It was very kindly lent to the editor by Babu Akshaykumar Maitra B. L. of Rajshahi. Himself a profound Sanskrit scholar and a great devotee to historical and other researches, he was gracious enough to ungrudgingly place some MSS. of the न्यास, at the disposal of the editor and this contributed much to the facility of his task.

(३।१।७३) शुप्रत्ययः शुभावश्च । सुन्विर इति । स्वादिभ्यः युः (३।१।७३) ।
उपस्थेयामिति । तिष्ठते लिङ् । यासुट् । मस् । एतेलिङीत्येत्वम् (७।४।२४) ।

The editor is therefore grateful to him and thanks him very cordially for the aforesaid loan and kind help.

(४) This MS. contains only **न्यास** ३/४, in Bengali letters. It is a very good and correct copy obtained also from the village Joari.

(५) This is a fragment, in Bengali characters, of the **न्यास** ३/३, containing only the last portion of it from the Sutra १३२ to the end of the Section. It belongs to the V. R. Society, Ranchi. For a complete MS. of the third Pāda of the third Adhyaya of the Nyasa, a systematic search was made in Bengal, but in vain. It was quite accidentally that this portion of the MS. was found lying within the leaves of another MS. of a work on **न्याय**. From its paging it clearly appears that the entire Pāda was written down, but certain untoward circumstances caused its leaves to be thus separated.

(६) The MS. is in the Deva-nagari characters and has **न्यास** ३/३ and १/२ only. It is a copy got from a MS. in Canarese characters which is in the Tuna Matha at Sravana Belgola in Mysore. The editor is eternally obliged to and very heartily thanks, the authorities of the Matha, especially Pundits Dairah Sastri and Charukirti Sastri amongst them. This MS. is probably now the only complete one of the entire Nyasa to be had in one place in India. It is written on palm leaves in the Canarese characters. We had our copy prepared from it in the Deva-nagari in १९१५. While our copy was being prepared, the post of the Head officer of this Matha, fell suddenly vacant and a few days after this event, the Library of the Matha was put under lock and key and we could not procure further information regarding it. The editor expects to get copies of some other portions of the **न्यास** from,—and to gather more accounts of,—this important MS. as soon as the above mentioned vacancy is filled and the Library re-opened. There is another difficulty which is extremely mortifying. Copyists able to read Canarese and to transcribe the passages of the text written in the same, into either the Deva-nagari or the Roman characters, are exceedingly rare

ननु व्यत्ययो (३।१।८५) बहुलमित्यनेनेव सिद्धं सर्वमेवेदम् । तत् किमर्थो-
ऽयमारम्भ इत्याह व्यत्ययो (३।१।८५) बहुलमित्यस्यैवेति । गतार्थम् ।

इति श्रीबोधिसत्त्वदेशीयाचार्यजिनेन्द्रबुद्धिपादविरचितायां

काशिकाविवरणपञ्चिकायां तृतीयाध्यायस्य

चतुर्थः पादः समाप्तः ॥ ३।४ ॥ ।

समाप्तश्च तृतीयोऽध्यायः ॥ ३ ॥

in the locality. The original manuscript appeared to be very old and almost
in its last stage of existence.

गोङ्गयन्त्रमाला ।

श्रीमत्कुमारशरत्कुमाररायेण प्रवर्त्तिता

श्रीमदक्षयकुमारमेतरेण पठ्यवेक्षिता च ।

अथ

काशिकाविवरणपञ्जिका ।

बोधिसत्त्वदेशीयाचार्यश्रीजिनेन्द्रबुद्धिपादविरचिता

शास्त्रिणीश्रीशचन्द्रचक्रवर्त्तिभट्टाचार्येण संस्कृता ।

THE

KASIKA VIVARANA PANJIKA

(THE NYASA.)

A COMMENTARY ON VAMANA-JAYADITYA'S KASIKA.

BY

JINENDRA BUDDHI.

EDITED

WITH OCCASIONAL NOTES

BY

SRISH CHANDRA CHAKRAVARTI, B. A.

SENIOR PROFESSOR OF SANSKRIT, RAJSHAHI COLLEGE,

PAISHAHI, BENGAL.

Vol. I. Part IV.

PUBLISHED BY THE VARENDRA RESEARCH SOCIETY OF RAJSHAHI

1916.

अथ

काशिकाविवरणप्रज्ञिका ।

चतुर्थोऽध्यायः ।

प्रथमः पादः ।

१ । व्याप्प्रातिपदिकात् ।

अधिकारोऽयमिति । स्वरितेनासञ्चितत्वात् । आ पञ्चमाध्यायपरि-
समाप्तेरिति । अनेनाधिकारस्यावधिं दर्शयति । ततः परं नायमनुवर्त्तते ।
अस्वरितत्वात् । स्वादिषु कप्पर्थेऽस्तेष्विति । अधिकारस्य विषयमाचष्टे । डी
इति । डीप्डीष्डीनां सामान्येन ग्रहणमित्यादि । डी इति विशेषकराननु-
बन्धानुत्सृज्य यत् सामान्यं डीमात्रं तदिह गृह्यते । टाड्ढाप्चापामाविति ।
सामान्येन ग्रहणमिति प्रकृतेन सम्बन्धः । ननु च व्यादीनां बहुत्वाद्
बहुवचनेन भवितव्यम् । तत् कथं व्याप्प्रातिपदिकादित्येकवचनेन निर्देश
इत्याह तेषामित्यादि । समाहारइन्द्रेण व्यादीनामयं निर्देशः कृत
इत्यर्थः । इतरतरयोगे हि (A) इन्द्रे स्याद् बहुवचनम् । नचायमितरतरयोगे
इन्द्रे । किं तर्हि ? समाहारे । तस्य चैकार्थत्वादेकवचनमेव युक्तम् । समाहार-
निर्देश इति वचनमितरतरयोगनिवृत्त्यर्थं समासान्तरनिवृत्त्यर्थञ्च । अन्यथा
हि व्यापोः प्रातिपादिकं व्याप्प्रातिपदिकमित्यपि षष्ठीसमास आशङ्क्यते ।
ततो व्यस्तमावन्तञ्च समासप्रातिपदिकं यत् ततः स्याद् राजकुमार्यादिभ्यः ।
नतु केवलेभ्यः कुमार्यादिभ्यः । व्यापोस्तु विधानेनैव प्रातिपादिकं प्रकृतिः
स्यात् । तस्मात् समाहारइन्द्रेण निर्देशः । तच्च तु त्रयं प्रकृतित्वेनाधिक्रियते ।

(A) इत्यपदार्थस्य बहुत्वाद बहुवचनं स्यादिति बहुवचनस्य पाठान्तरम् ।

तेन सर्वतो भवति । अथ कथं पुनरत्र विग्रहः ? केचिदाहुः । ङीश्च आप् च प्रातिपदिकश्चेति । ननु चाप्रत्यय इति (१।२।४५) प्रातिपदिकसंज्ञाप्रतिषेधाद् ङीश्चेति विभक्त्युत्पत्तिर्न स्यात् । उच्यते । नायं प्रत्ययः । अपि तु प्रत्ययानु-
 करणमिदम् । एवमपि प्रकृतिवदनुकरणं भवतीति (प, ३७) स्यादेव प्रतिषेधः ।
 नैष दोषः । अनुकरणं हैधम् । अर्थस्य शब्दमात्रस्य चेति । ज्ञापितमाचार्ये-
 णेतद् द्वेधा निर्देशात् । परिव्यवेभ्यः क्रियो (१।३।१८) विपराभ्याञ्जेरितो-
 यङादेशस्य (१।३।१९) करणाकरणाभ्याम् । अतोऽत्र शब्दमात्रमनुकृतम् । न
 त्वर्थसहितम् । तेनात्राप्रत्यय इति (१।२।४५) नास्तेऽत्र प्रतिषेधः । प्रकृतिवदतिदेश-
 स्त्वर्यवत्यनुकरणे । ननु चैवमपि हल्ङ्यादिलोपेन (६।१।६८) भाव्यम् । उच्यते ।
 ण्यन्तात् सुलोपः । न ङीमात्रात् । व्यपदेशिवङ्गावात् स्यादिति चेत् ? न ।
 व्यपदेशिवङ्गावोऽप्राति-(प, ३३) पदिकेनेत्युच्यते । प्रादिपादिकश्चेदम् । तस्मान्
 ङीश्चेति । अथ प्रत्ययविधिविषयैषा परिभाषा । पूर्वादिनिः (५।२।८६)
 सपूर्वाच्चेत्यत्र (५।२।८७) ज्ञापितत्वात् ? न चायं प्रत्ययविधिः । कस्तर्हि ?
 लोपविधिरित्यतः परिभाषा न प्रवर्त्तत इत्यस्तेऽत्र व्यपदेशिवङ्गाव इति ।
 ततः प्रवर्त्तते लोपशास्त्रम् । अतः सुलोपेन भवितव्यं ङो चेति । सामान्येन
 परिभाषाप्रवृत्तिमाश्रित्य ङीश्चेति विग्रहः । अन्यस्त्वाह । प्रयोगस्य एव
 कुमारीगौरीत्यादिषु य ईकारः सोऽत्रानुकृत एव लुप्तविभक्तिकः । तेन
 ङी इत्येव भवति । यद्येवं कुतो ङकारः सामान्यग्रहणार्थं आसज्यते ? ननु
 चानुक्रियमाणेनार्थेनार्थवत्त्वात् पुनरपि विभक्त्युत्पत्तिः प्राप्नोति । ततश्च
 ङीश्चेति भवितव्यम् । नैतदस्ति । प्राक्कालभाविनी या विभक्तिस्तां
 प्रत्ययलक्षणेनाश्रित्याप्रत्यय इति (१।२।४५) प्रतिषेधात् । अथापि स्यात् ?
 न ङिसम्बुद्धोरिति (८।२।८) ज्ञापकात् (१।२।४५) प्रत्ययलक्षणेनाप्रत्यय इति
 प्रातिपदिकसंज्ञा न प्रतिषिध्यत इति । असदेतत् । नलोपविधिविषयमेवैतज्
 ज्ञापकम् । अतोऽत्र नास्त्येव प्रत्ययलक्षणेन प्रातिपदिकसंज्ञाप्रतिषेध इति
 स्थितमेतत् । ननु च प्रतीयत्वे सति परश्चेति (३।१।२) वचनात् परे भवन्तः
 स्वादयः पूर्वां प्रकृतिमाक्षिप्य भवन्ति । न ह्यन्यथा परत्वमुपपद्यते । तस्य
 परत्वस्य पूर्वापेक्षत्वात् । न च ङ्यादिभ्योऽन्या प्रकृतिरुपपद्यते । तत्र

व्याप्प्रातिपदिकग्रहणमन्तरेणापि पारिशेष्यादियमेव प्रकृतिर्लभ्यते । तथाहि प्रकृत्यन्तरं धातुरस्ति । तिङ्मन्त्रश्च वाक्यश्च । प्रत्यया अपि स्वादय टाबादयो ऽणादयश्च । तत्र धातो स्तावत् स्वादिभिर्न भवितव्यम् । ते ह्येकत्वादिविषयेषु विधीयमानास्तद्वन्तं शब्दमाक्षिपन्ति । न च धातुरेकत्वादिमान् । अथाप्यविशेषेणोत्पद्यन्ते ? उत्पन्नानां तु नियमः क्रियते । तथापि नैव तेषां धातोरुत्पत्तिर्युक्ता । सामान्यविहितानां स्वादीनां विशेषविहितैस्तद्व्यदादिभिर्बाधितत्वात् । टाबादयस्तर्हि धातोर्भवेयुरिति चेत् ? स्यादेतत् । असति व्याप्प्रातिपदिकग्रहणे ऽकारान्तेभ्यो धातुभ्यो जुगुप्सादिभ्योऽत इति (४११४) टाप् स्यात् । उगिद्गो वक्षुप्रभृतिभ्य उगितश्चेति (४११६) ङीप् स्यात् । नकारान्तेभ्यो मन्प्रभृतिभ्य ऋन्नेभ्यो ङीविति ङीप्प्रत्यय इति (४११५) । एतच्च नास्ति । यतस्त्रियां टाबादयो विधीयन्ते । क्रियावचनश्च धातुः । क्रियायाश्चासत्त्वभूतत्वान् लिङ्गेन योगो नास्ति । तस्य द्रव्यधर्मत्वात् । एतेन तिङ्मन्त्राद् वाक्याच्च टाबादीनामुत्पत्तिः प्रतिक्षिप्ता । तयोरपि क्रियाप्रधानत्वात् । अणादीनामपि नैव धातोरुत्पत्तिरुपपद्यते । ते ह्यपत्यादिनाथेन सम्बन्धे सति विधीयन्ते । धातुवाच्यस्यार्थस्यासत्त्वभूतत्वाद् यथा स्त्रीत्वेन योगो न संभवति तथाप्यपत्यादिना ह्यर्थेन । एतेन तिङ्मन्त्राद् वाक्याच्चाणादीनामुत्पत्तिर्निरस्ता । तदर्थस्यापि क्रियाप्रधानस्यापत्यादिना सम्बन्धाभावात् । देवदत्तस्य पचति यस्तस्यापत्यमिति सत्यपि सम्बन्धे तिङ्मन्त्रेति (५१२।५६) ज्ञापकान्न भवति । येऽपत्यादिनाथेन सम्बन्धे तद्विता विधीयन्ते तेऽनन्तरोक्तया नीत्या मा भूवन् । ये तु स्वार्थं विधीयन्ते तैर्युक्तमेव भवितुमिति चेत् ? वार्त्तमेतत् । यथैव हि स्वादीनां सामान्यविहितानां विशेषविहितैस्तद्व्यदादिभिर्बाधितत्वात् तदुत्पत्तिर्नापपद्यते तथा स्वार्थिकानामपि सामान्यविहितानां स्वार्थिकैस्तुमुक्तादिभिर्विशेषविहितैर्बाधितत्वान्नोपपद्यत एव । तिङ्मन्त्रात् तर्हि के स्युरिति चेत् ? ज्ञापकान्न भविष्यन्ति । यदयं क्वचित् तद्वितविधौ तिङ्ग्रहणं करोत्यतिशयने तमबिष्ठनौ (५१२।५५ तिङ्मन्त्रेति (५१२।५६)—तज् ज्ञापयति तिङ्मन्त्रात् तद्विता न भवन्तीति । वाक्यात् तर्हि भवेयुरिति चेत् ? अनभिधानान्न भविष्यन्ति । नहि देवदत्तस्याशक इत्युक्ते वाक्यार्थगता

अज्ञातादयोऽर्थाः कप्रत्ययेन द्योत्यन्ते । किं तर्हि ? अश्वशब्दगता एव ।
 स्वादिभिरपि नैव तिङन्ताद् भवितव्यम् । तेषां श्लोकत्वादयोऽर्थाः । ते च
 तिङ्भिरेवोक्ताः । न चोक्तार्थानां प्रयोगो युक्तः । उक्तार्थानामप्रयोग
 इति वचनात् । ननु चोक्तार्थानामपि प्रयोगो दृश्यते यथैको द्वौ बहव
 इति चेत् ? युक्तोऽत्र प्रयोगो वचनग्रहणात् । प्रातिपदिकेत्यादौ हि सूत्रे
 (२।३।४६) वचनग्रहणस्यैतत् प्रयोजनं व्यवस्थापितं युक्तेश्च्येकत्वादिषु
 प्रथमा यथा स्यादिति । इह तु यद्वाभावात् तिङन्तादुक्तार्थानां स्वादीना-
 मुत्पत्तिर्न युक्ता । वाक्यादपि हि स्वादयो नैव भवितुमुत्सहन्ते । कर्मणि
 द्वितीयेत्यादिना (२।३।२) शास्त्रान्तरेणैकवाक्यात् तेषां निवर्त्तितत्वात् । नहि
 वाक्यार्थस्य क्रियात्मनः कर्मादौ कचिदन्तर्भावोऽस्ति । नापि प्रातिपदिकार्थ-
 शिङ्गादिषु । न च व्यादिभ्योऽन्या प्रकृतिरस्ति यत एते वक्ष्यमाणाः प्रत्यया
 उत्पद्येरन् । अतः पारिशेष्यादियमेव प्रकृति र्लभ्यते । तत् किं व्याप्प्रातिपा-
 दिकग्रहणेनेत्यत आह यद्यपीत्यादि । प्रत्ययपरत्वेनेति । हेतौ तृतीया । अङ्ग-
 भपदसंज्ञार्थं यच्छयोश्च लुगर्थमित्याद्युपक्षिप्य भाष्यानुसारेण तदन्यप्रयोजन-
 निरासेन प्रत्याख्यातस्य सूत्रस्य वृत्तिकारः प्रयोजनमाह वृद्धावृद्धेत्यादिना ।
 वृद्धादीनां वृत्तार्थान्तानां इन्द्र' कृत्वा लक्षणशब्देन बहुव्रीहिनर्देशः कृतः ।
 वृद्धादयो लक्षणं चिह्नं कारणं वा यस्य प्रत्ययविधेः स तथोक्तः । प्रत्ययविधिशब्दः
 प्रत्येकमभिसम्बध्यते । तत्संप्रत्ययार्थमिति । व्याप्प्रातिपदिकसंप्रतयार्थः ।
 एतदुक्तं भवति । वृद्धादीनि व्याप्प्रातिपदिकविशेषणानीतेषां संप्रतयो
 यथा स्यादितेऽवमर्थं व्याप्प्रातिपदिकग्रहणं कर्त्तव्यम् । इतरथा हीतग्रादि ।
 यदि व्याप्प्रातिपदिकग्रहणं न क्रियेत्यर्थः । समर्थविशेषणमेतत् स्यादिति ।
 समर्थानां प्रथमाहेतुनेन (४।१।८२) समर्थानां प्रतयविधानाद् यतः प्रतयो
 विधीयते तस्यैव समर्थस्य सुबन्तस्यैतद् वृद्धादिकं विशेषणं स्यात् ।
 व्याप्प्रातिपदिकविशेषणं न स्यात् । यदि व्याप्प्रातिपदिकग्रहणं न क्रियेत
 कः पुनर्वृद्धादीनां समर्थविशेषणत्वे दीप्तो यतस्तत्त्वयेत्यर्थः ? तिकादिभ्यः
 फिजिति (४।१।१५४) वर्षमान उदीचां वृद्धादगोत्रादितीक्ष्ण (४।१।१५७)
 फिज् प्रसज्येत । ज्ञानां ब्राह्मणानामपत्यमिति श्रवणोऽयमिगुपधक्षाप्रीकिरः क

इति (३।१।१३५) कप्रत्ययान्तः । यद्यपि प्रातिपदिकावस्थायामवृद्धः समर्था-
वस्थायाम् नामीति (६।४।३) दीर्घत्वे कृते वृद्ध एव भवति । इह तु न
स्यादेव । ज्ञयोर्ब्राह्मण्योरपत्यमिति । अत्र हि ज्ञाशब्दष्टावन्तो यद्यपि
प्राग् वृद्धः षष्ठीद्विचवनान्तस्त्वोसि कृतेऽयादेशे च पश्चाद् वृद्धो न भवति ।
ननु च प्रत्यये कृते लुमायां विभक्तौ वाक्यगम्यः संख्याविशेषो वृत्तौ न
प्रतीयते । तत् कथं द्विचनबहुवचनान्तात् प्रत्ययप्राप्त्यामी चोद्यते ?
वृत्तावपि कदाचिदर्यात् प्रकरणाद्वा विशेषप्रतीतिर्भवतीति युक्तं चोदयितुम् ।
प्राचामवृद्धात् फिञ् (४।१।१६०) बहुलमितीहैव स्याज् ज्ञयोर्ब्राह्मण्यो-
रपत्यमिति । एतद्दि समर्थमवृद्धं भवति । इह च न स्यात् । ज्ञानां
ब्राह्मणानामपत्यमिति । ज्ञशब्दो हि प्रागवृद्धोऽपि पश्चात् सामर्थ्या-
वस्थायामिव वृद्धो भवति । अवर्णा—ऽत इज् (४।१।८५) । इहैव स्यात् ।
दक्षस्यापत्यमिति । एतद्दि समर्थमकारान्तं भवति । इह च न स्यात् ।
दक्षयोर्दक्षानामपत्यमिति । एतद्दि समर्थमकारान्तं न भवति । स्वर—
ओरज् (४।१।७१) । अनुदात्तादेशेति (४।३।१४०) । इहैव स्यात् त्वचो
विकार इति । एतद्दि समर्थमनुदात्तादि भवति । सावेकाचस्तृतीयादि-
र्विभक्तिरिति (६।१।१६८) विभक्तेरुदात्तत्वे प्राप्ते शेषस्यानुदात्तत्वात् । प्राति-
पदिकावस्थायां त्वेतदाद्युदात्तमेव । किबन्ताद् धातुस्वरेण । इह तु न स्यात्
सर्वेषां विकार इति । एतद्दि सुबन्तमाद्युदात्तम् । सर्वस्य (६।१।१८१)
सुपीतयाद्युदात्तत्वविधानात् । प्रातिपदिकावस्थायां त्वेतदनुदात्तादि ।
इण्शीभ्या वणिति (उण्, १।१५०) वर्तमाने सर्वनोष्ट्रश्चरिष्वलष्वशिवपट्प्रह्वेष्वा
अस्वतन्त्र (उण्, १।१५१) इत्यन्तोदात्तस्य सर्वशब्दस्य निपातनात् । इज्—
नौद्वयचछन् (४।४।७) । इहैव स्यात् त्वचा तरतीति । एतद्दि समर्थं इज् । इह
तु न स्याद् घटेन तरतीति । एतद्दि समर्थं इज् न भवतीति । ज्ञाप-
प्रातिपदिकग्रहणे तु सति यद्यपि समर्थात् प्रत्ययो विधीयते तथापि ज्ञाप-
प्रातिपदिकस्यैव वृद्धादिकं विशेषणं विज्ञायते । तदुपादानसामर्थ्यात् ।
तत्रैवमभिसम्बन्धः कर्त्तव्यः । समर्थं हि यद्वृद्धादि ज्ञापप्रातिपदिकं तस्मात्
प्रत्ययो भवतीति । ननु चाक्रियमाणे ज्ञापप्रातिपदिकग्रहणे वृद्धादीनि

समर्थविशेषणानीति न भविष्यन्ति । ज्ञापकात् । यदयं नौ द्व्यष्टमिति (४।४ ७) नौग्रहणं करोति तज् ज्ञापयति नैतानि समर्थविशेषणानीति । यदि हेतूनि समर्थविशेषणानि स्युर्नौग्रहणं न कुर्यात् । द्व्यष्ट एव सिद्धत्वात् । एतदपि सुबन्तं द्व्यष्टं भवति नावा तरतीति । नैतदस्ति । नियमार्थमपि नौग्रहणं विज्ञायेत । औकारान्ताद् द्व्यष्टो नौग्रह्यादेव मान्यस्मादिति । तेन ग्लौशब्दात् प्रतयो निवर्त्तितो भवति । तस्मात् कर्त्तव्यं व्याप्प्रातिपदिकग्रहणम् । स्वरूपविधिविषय इति । स्वरूपाश्रयो विधिः स्वरूपविधिः । स एव विषयः स्तस्य वा विषयः स्वरूपविधिविषयः । तत्रेयं परिभाषा । स्वरूपविधिसु यत्र प्रातिपदिकं स्वरूपेणोपादाय कार्यं विधीयते तत्र भवति । अतएवाह प्रातिपदिकस्वरूपग्रहणे सतीतग्रादि । कथं पुनर्ज्ञायते स्वरूपविधिविषयेव परिभाषेत्यत आह तथा चेत्तग्रादि । तथाहीतार्थः । पूर्वकालैकसर्वेतरादेः सूत्रात् (२ १।४८) समानाधिकरणेनेतरानुवर्त्तमाने युवशब्दस्य जरतीशब्देन समानाधिकरणेन युवाखलतिपलितेतरादिशास्त्रेण (१।१ ६७) समासो विधीयते । स च समासो नोपपद्यते । भिन्नलिङ्गेन समानाधिकरणाभावात् । न च शक्यते वक्तुं युवतिशब्दस्य समासो जरतीशब्देन समानाधिकरणेन भवतीति । युवशब्दस्य समास उच्यमानो यथा शब्दान्तरस्य गोशब्दस्य न सिध्यति तथा युवतिशब्दस्यापि । तस्मात् तत्रैवायं ज्ञापयत्यस्तीयं परिभाषा प्रातिपदिकग्रहणे लिङ्गविशिष्टस्यापि ग्रहणम् भवतीति । तस्यां हि सतयां युवशब्दस्य ग्रहणे युवतिशब्दस्यापि ग्रहणं भविष्यतीति युज्यते तस्य जरतीशब्देन समानाधिकरणेन समासः । तदेवं युवशब्दस्यापि प्रातिपदिकस्य स्वरूपग्रहणे यस्मादियं परिभाषा ज्ञापिता तस्मात् स्वरूपविधिविषय एवावतिष्ठते यत्र प्रातिपदिकस्य स्वरूपेण ग्रहणम् । न चेह प्रातिपदिकस्य स्वरूपेण ग्रहणम् । अतो नोपतिष्ठते । तादृशमेवेतरादि । यादृशोऽस्या विषयः प्रदर्शितः स्वरूपग्रहणविशिष्टस्तादृशं स्वरूपग्रहणविशिष्टमेव । यदि तर्हि स्वरूपविधिविषये परिभाषेयमुपतिष्ठते तर्हि सर्वनाम्नस्तृतीया चेतत्र (२।१।२७) नोपतिष्ठते । अत्र स्वरूपग्रहणाभावात् । ततश्चेहैव हतोयाषष्ठौ स्याताम् भवता हेतुना भवतो हेतोरिति । इह तु न स्याताम् भवत्या हेतुना भवत्या हेतो-

रिति । भवच्छब्दस्यैव हि सर्वनामसंज्ञा । तस्य सर्वादिषु पाठात् । नैष दोषः । सर्वादीनीत्यत्र (१।१।२७) सूत्रे यद्यपि प्रत्येकं सर्वादीनि सूत्रे न पठ्यन्ते—सर्वादिगणे तु पठ्यन्ते । तत्र गणपठितानि सर्वादीनि स्वरूपेणोपदिश्य संज्ञा विधीयमाना लिङ्गविशिष्टानामपि तेषां भवति । तत्रास्याः परिभाषाया उपस्थानात् । तेन लिङ्गविशिष्टानामपि सर्वादीनां सर्वनामकार्थमुपपद्यते । यद्येवमिममेव न्यायमाश्रित्य शक्यं व्याव्यङ्ग्यमकर्तुम् । नैतदस्ति । नहि प्रातिपदिकसंज्ञा लिङ्गविशिष्टस्यार्थवतः शब्दरूपस्य भवितुमर्हति । अप्रत्यय इति (१।२।४५) प्रतिषेधात् । न च प्रातिपदिकसंज्ञाविधौ सर्वेऽर्थवन्तः संज्ञिनः स्वरूपेण शक्या दर्शयितुम् । तेषामानग्यात् । यद्येवं णाविष्टवत् प्रातिपदिकस्येत्यत्रापि (ग, सू, १८६) तर्हीयं परिभाषा नोपतिष्ठते । स्वरूपाग्रहणात् । ततश्च लिङ्गविशिष्टेष्विष्टवद्भावो न स्यात् । तत्र को दोषः ? कुमारोमाचष्टे कुमारीयतीत्यत्र टिलोपो न स्यात् । नैष दोषः । बहुलमिष्टवद्भाव इत्यते । तथाच चुरादौ पठ्यते प्रातिपदिकाद् धात्वर्थे बहुलमिष्टवच्चेति । तस्माद् बहुलवचनान्निङ्गविशिष्टस्यापीष्टवद्भावो भविष्यति । किञ्चेत्यादिना प्रयोजनान्तरं समुच्चिनोति । तदिति व्यापोः प्रत्ययमर्शः । अस्मादावन्ताश्च तद्धितविधानं यथा स्यादित्येवमर्थश्च व्याव्यङ्ग्यम् । कालितरेति । कालशब्दाज्जनपदादिसूत्रेण (४।१।४२) ङीप् । तदस्माद्विवचनविभज्येत्यादिना (५।३।५७) तरप् । घरूपकल्येत्यादिना (४।३।४३) ऋस्वः । हरिणितरेति । हरितशब्दाद् वर्णादनुदात्तात् तोपधात्तो न इति (४।१।३८) ङीप् । तकारस्य नकारः । अट्कुप्पाडिति (८।४।२) णत्वम् । किं पुनः कारणं न सिध्यतीत्यत्र आह विप्रतिषेधादौत्यादि । स्त्रीप्रत्ययस्यावकाशो यत्र स्त्रीत्वमेव विवक्ष्यते नतु प्रकर्षः कालीति । प्रकर्षप्रत्ययस्यावकाशो यत्र प्रकर्षो विवक्ष्यते नतु स्त्रीत्वं कालतर इति । उभयविवक्षायाम्भूयं प्राप्नोति । तत्र विप्रतिषेधे परं (१।४।२) कार्यमित्यसति व्याव्यङ्ग्ये परत्वादातिर्गर्ह्यकः स्यात् । अस्मिन्सु सति व्यापौ स्तद्धितविधाने प्रकृतित्वेनाश्रयणात् पूर्वं व्याव्यङ्ग्यां भवितव्यमिति तदस्मात् तद्धितविधिः सिध्यति । ननु चान्तरङ्गः स्त्रीप्रत्ययः । वहिरङ्गस्तद्धिताः । तथाहि समर्थानां प्रथमादेत्यधिकाराद् (४।१।८२) विभक्त्यन्तात्

उत्पद्यन्ते । विभक्तयश्च कर्माद्यपेक्षाः । कर्मादयश्च बाह्यक्रियानिमित्तत्वाद्
 वहिरङ्गाः । ततश्च निमित्तस्य वहिरङ्गत्वात् तद्विज्ञा अपि वहिरङ्गाश्रया एव
 भवन्ति । लिङ्गस्य तु सम्बन्धान्तरानपेक्षत्वादन्तरङ्गत्वञ्च । अतस्तन्निमित्ता
 अपि टाबादयो ऽन्तरङ्गा भवन्ति । ततश्चाऽन्तरङ्गत्वादेव टाबादिभि स्तावद्
 भवितव्यम् । पश्चात् तदन्तात् तद्वितैरित्यपार्थवं व्याव्यहणम् । नैतदस्ति ।
 तदन्तात् तद्वितविधानार्थं व्याव्यहणमित्यत्र हि वाक्ये तद्वितग्रहणेन
 स्वार्थिका ये तद्वितास्त एव विवक्षिताः । इम मेवार्थं सूचयितुं कालितरा
 हरिणितरेति स्त्रीप्रतयान्तात् स्वार्थिक एव तरप्प्रतय उदाहृतः । स्वार्थि-
 केषु च समर्थानां (४।१।८२) मित्येतन्नानुवर्त्तते । तथाहि वक्ष्यति वृत्तिकारः
 स्वार्थिकप्रतयावधिषायमधिकारः प्राग्दिशो (५।३।१) विभक्तिरिति यावत् ।
 स्वार्थिकेषु ह्यस्योपयोगो नास्तीति । एवञ्च सति विभक्त्युत्पत्तिमनपेक्ष्य प्राति-
 पदिकादेव स्वार्थिकैर्भवितव्यमिति कुतस्तेषां वहिरङ्गत्वम् ? नन्वेवमपि
 कालितरेत्याद्यनुदाहरणम् । तरप्प्रतयस्य वहिरङ्गत्वात् । स हि यद्यपि
 विभक्त्युत्पत्तिं नापेक्षते प्रतियोगिनन्तु बाह्यार्थमपेक्षत एव । स्त्रीप्रतयस्य तु न
 क्वचित् प्रतियोग्यपेक्षेति तस्यान्तरङ्गत्वम् । नैष दोषः । उदाहरणदिगियं वृत्ति-
 कारेण दर्शिता । एतानि त्वत्तोदाहरणानि दर्शयितव्यानि । एनिका ।
 श्येनिका । रोहिण्येति । अत्र हि यदि पूर्वं तद्वितः स्यात् तदेतश्येतरो-
 हितशब्देभ्यो ऽज्ञाताद्यर्थविवक्षायां कप्रतये कृते वर्णादनुदात्तात् तोपधात्
 तो न इतग्रनेन (४।१।३८) ङीम्नकारौ न स्याताम् । यदि तर्हि व्यावन्तात्
 तद्वितविधानार्थं व्याव्यहणं समासान्ता अपि तदन्तादेव स्युः । ततश्च बहुवो
 गोमन्तो ऽस्यां नगर्थ्यामिति स्याद् बहुव्रीहौ कृत उगितश्चेति (४।१।६) ङीप् ।
 ततश्च नभृतश्चेति (५।४।१५३) कपि बहुगोमतीकेति रूपं स्यात् । बहुगोमतीकेति
 चेष्टते । नैष दोषः । नहि समासान्ताः समासादुत्पद्यन्ते । किं तर्हि ? अकृत
 एव समासे तदर्थ्यादुत्तरपदात् । तथाहि न कपीतरञ्च (७।४।१४) वक्ष्यति
 वृत्तिकारो गोस्त्रियोरुपसर्जनस्येतयमपि (१२।४८) ङस्वः कपि न भवति ।
 समासार्थे ह्युत्तरपदे कपि कृते पश्चात् समासेन भवितव्यमिति । व्याप्प्रतयान्तं
 समासात् प्रातिपदिकं न भवतीति । नच बहुवो गोमन्तोऽस्यां नगर्थ्यामित्यत्र

वाक्ये समासार्थमुत्तरपदं स्त्रियां वर्त्तत इति प्राक् कपैव भवितव्यम् । पश्चात् समासेन । ततः स्त्रीविवक्षायां स्त्रीप्रत्ययेन प्रत्ययानुपूर्व्या बहुगोमतत्वेति सिद्धं भवति । यदि तद्धत एव समासे तदर्थोदुत्तरपदात् समासान्ता भवन्ति तदा नञस्तत्पुरुषादितरात् (५।४।७१) नञः परे वक्ष्यमाणा य ऋगादय स्तदन्तात् तत्पुरुषात् समासान्ता न भवन्तीतिष हस्तिग्रन्थो विरुध्यते । तेभ्य स्तत्पुरुषसमासार्थेभ्यः समासान्ता न भवन्तीति वक्तव्यं स्यात् । नास्ति विरोधः । तत्र ह्यन्तशब्दः समीपवाची । त ऋगादयोऽन्तभूताः समीपभूता यस्य स तथोक्तः । कः पुनरसौ ? नञः प्रकृतत्वात् स एव विज्ञायते । तत्पुरुषादितरापि तत्पुरुषशब्दस्तादर्थ्यात् तत्पुरुषार्थ उत्तरपदे वर्त्तते । तत्र पुनर्ऋगादेः श्रुतत्वाद्ऋगादिरेव विज्ञायते । तदन्तात् तत्पुरुषादिति च व्यधिकरणे पञ्चम्यौ । ततोऽयमर्थः । नञः परे य ऋगादयस्ते समीपभूता यस्य नञस्तस्मात् परं यत् तत्पुरुषार्थऋगादिपदं ततः समासान्तो न भवतीति । अथवाऽवयववचनोऽन्तशब्दः । समानाधिकरण एव पञ्चम्यौ । तादर्थ्यात् । ऋगाद्यन्तं तत्पुरुषार्थं यदुत्तरपदं तदेव । तदन्तात् तत्पुरुषार्थादित्युक्तम् । ततश्चायमर्थो नञः परे य ऋगादय स्तदन्तात् तत्पुरुषार्थोदुत्तरपदात् समासान्ता न भवन्तीति । तत् पुनस्तदन्ततत्पुरुषार्थम् । उत्तरपदं सामर्थ्याद्ऋगाद्येव विज्ञायते । बहुव्रीहौ संख्येय उजबहुगणादित्यत्र (५।४।७३) तर्हि योऽयं हस्तिग्रन्थः संख्येये योऽयं बहुव्रीहिवर्त्तते तस्माद् बहुगणान्ताड् उच्प्रत्ययो भवतीति तस्य विरोधः । नास्ति विरोधः । अत्र हि बहुव्रीह्यर्थमुत्तरपदमेव तादर्थ्याद्बहुव्रीहिरित्युक्तं भवति । तदयमर्थः । संख्येये यद्बहुव्रीह्यर्थमुत्तरपदं वर्त्तते तस्माड् उच्प्रत्ययो भवतीति । अनया दिशाप्यन्य एवंजातीया विरोधाः परिहर्त्तव्याः । तदेवं स्थितमेवेतत् तदन्तात् तद्वितविधानार्थं व्याव्यहणमिति । विप्रतिषेधात् तद्वितविधानार्थं उवाच्यहणमिति । विप्रतिषेधात् तद्वितवृत्तीयस्त्वमिति । यद्येवं यूनास्ति (४।१।७७) रुडुत (४।१।६६) इत्येतयोरपि तूडोर्ग्रहणं कस्माच्च विज्ञायते ? तदन्तात् तद्वितोत्पत्तिर्यथा स्याद् युवतितरा ब्रह्मबन्धुतरेति ? नद्याः शेषस्यान्यतरस्यामित्यूडो (६।३।४४) विकल्पेन क्लृप्तं न कर्त्तव्यम् । व्याव्यहणस्योपलक्षणार्थत्वात् ।

स्त्रियामिति (४।१।३) प्रकृत्य येषां विधानं तदुपलक्षणार्थमिह व्यावृत्तम् ।
अतः सूत्रोऽपि ग्रहणमिह कृतमेव वेदितव्यम् । व्यावृत्तं यद्युपलक्षणार्थ-
मन्यतरस्यैव ग्रहणं कर्त्तव्यम् । एकेनापि हि स्त्रीप्रत्यया उपलक्ष्यन्त एव ।
सत्यमेतत् । वैचित्र्यार्थन्तु द्वयोर्ग्रहणम् । यावादिभ्यः कन् (५।४।२६) ।
लोहितान्मणौ (५।४।३०) । वर्णं चानित्य (५।४।३१) इत्यनेन तु विकल्पेन
स्वार्थिकेन स्त्रीप्रत्ययस्य बाधनमिष्यते । तत्र यदा बाधा तदा लोहितशब्दात्
कनि टापि कृते चेत्त्वे लोहितिकेति भवितव्यम् । यदा तु न बाधा तदा
वर्णादनुदात्तात् तोपधात् तो न इति (४।१।३१) डीमन्कारयोः कनि च
केऽण इति (७।४।१३) ऋस्त्वै कृते लोहितिकेति भवितव्यम् । तस्माद्
वक्तव्यमेवेतत् लोहितान्मिह बाधनं वेति (५।४।३०, वा) ।

२ । स्त्रौजसमौट्ठकाराभ्याम्भिस्त्वेभ्याम्भ्रस्त्वेभ्याम्भ्रस्-
डसोसाम्भ्योसमुप् ।

उकारादयोऽनुबन्धा इत्यादि । तत्र प्रथमैकवचनस्योकार उच्चारणार्थः ।
अनङ् साविति (७।१।८३) विशेषणार्थः कस्मान्न विज्ञायते ? व्यावर्त्त्याभावात् ।
जसो जकारोऽसंदिग्धोच्चारणार्थः । असति हि तस्मिन्नौकारस्यावादेशे कृते
सन्देहः स्यात् कीदृशस्य प्रत्ययस्योच्चारणमिति । तत्र व्याख्यानं कर्त्तव्यमा-
पद्यते । अथ जसःशीत्यत्र (७।१।१७) विशेषणार्थः कस्मान्न विज्ञायते ?
असःशीतुश्चमानेऽप्यतिप्रसङ्गाभावात् । औट्ठकारः सुडिति प्रत्याहार-
ग्रहणार्थः । वृत्तौ त्वेष ग्रन्थो नास्ति । भवितव्यं त्वनेन । लेखकप्रमाद-
दोषादिदानीमन्तर्हितः । शसः शकार औट्ठकारस्य खरि चेति (८।४।५५)
चत्वेनासंदिग्धोच्चारणार्थः । शकारः मन्देहनिरासार्थः । इतरथा ह्यौड-
सितुश्चमाने सन्देहः स्यात् किं टकारस्येदमुच्चारणमुत उकारस्येति । तत्र
उकारोच्चारणादिलोपः स्यात् । ननु च सत्यपि „शकारे भवितव्यमेव
सन्देहेन । किमिदं कृतचर्त्तस्य उकारस्योच्चारणं टकारस्य वेति । नैत-
दस्ति । यदि हि उकारस्य स्याच्छकारोच्चारणमनर्थकं स्यात् । अथ
तस्माच्छसो नः पंसीति (६।१।५८३) तत्र विशेषणार्थः शकारः कस्मान्न

भवति ? अस्यग्रहणेऽपि सत्यतिप्रसङ्गाभावात् । टा इत्यत्र टकारो विशेष-
णार्थः । टाडसिडसामिनात्स्या इत्यत्र (७।१।१२) । सुपां सुलु-
गित्तादौ (७।१।३८) सुपां सुलुक् पूर्वसवर्ण आ आत् शे इत्याकारप्रश्लेषः ।
तत्रासति टकारे तस्यापि ग्रहणं स्यात् । चतुर्थ्येकवचनादिषु डकारो
वेर्ङितीति (७।३।१११) विशेषणार्थः । पञ्चम्या एकवचन इकारः षष्ठ्येक-
वचनाद् विशेषणार्थः । इतरथा हि युष्मदस्मद्भावां डसोऽशितयात् (७।१।२७)
पञ्चम्येकवचनस्यापि ग्रहणं स्यात् । संख्याकर्मादयश्चेत्यादि । संख्या
स्वादीनामर्थे विहिता बहुषु बहुवचनमित्यादिना (१।४।२१) शास्त्रान्तरेण ।
कर्मादयश्च कर्मणि द्वितीयेत्येवमादिना (२।३।२) । तेन सहास्यैकवाक्यतेति ।
कर्मणि बहुत्वे बहुवचनं शम् । कर्मणि द्वित्वैकत्वयोर्द्विवचनैकवचने
श्रीङ्मी । एवमन्यत्राप्येकवाक्यता वेदितव्या । यदि तर्हि तेन सहास्यैक-
वाक्यता तदा यदुक्तं बहुषु बहुवचनमित्यत्र (१।४।२१) यत्र च संख्या सम्भवति
तत्रायमुपदेशः । अव्ययेभ्यस्तु निःसंख्येभ्यः सामान्यविहिताः स्वादयो
विद्यन्त एवेति तद् विरुध्यते । एकवाक्यतायां हि विशिष्ट एवायं
कर्मादिसम्बन्धिन्येकत्वादौ स्वादीनां विधानात् सामान्यविहितत्वं नोपपद्यते ।
यदपीदं तत्तोज्ञम् व्याप्प्रतिपदिकात् स्वादयो लस्य तिबादय इति
बहुवचनं विहितं तस्यानेन बहुत्वसंख्यावाच्यत्वेन विधीयत इति तदपि
विरुध्यत एव । नह्यैकवाक्यतायां विहितस्य बहुवचनस्य पश्चाद् बहुत्व-
संख्याया वाच्यत्वेन विधानं युक्तम् । तेन शास्त्रान्तरणानेन च संख्य
बहुत्वसंख्यायामेव बहुवचनविधानात् पूर्वकस्तावन्नास्ति विरोधः । एकवाक्य-
तायामपि हि यथा स्वादीनां सामान्येन विधानमुपपद्यते तथा बहुषु बहु-
वचनमित्यत्रैव (१।४।२१) प्रतिपादितम् । योऽपि द्वितीयो विरोध उद्भावितः
सोऽपि न भवत्येव । व्याप्प्रतिपदिकात् स्वादयो लस्य तिबादय इति बहुवचनं
विहितमिति बहुषु बहुवचनमित्यनेन (१।४।२१) सङ्गैकवाक्यतामापन्नेत्ययं
तत्राभिप्रायो वेदितव्यः । तस्यानेन सूत्रेण बहुत्वसंख्या वाच्यत्वेन विधीयत
इत्यापि स्वादिसूत्रेण (४।१।१८) लस्येत्यादिना (३।४।७७) च शास्त्रेण सङ्गैक-
वाक्यतां प्रतिपन्नेत्येषोऽभिप्रायो द्रष्टव्यः । एवञ्च संख्यैव बहुवचनं विहितम् ।

संहत्यैव च तस्य बहुत्वसंख्या वाच्यत्वेन विधीयत इति कुतो विरोधः ? ननु च बहुषु बहुवचनमित्येकमिदं (१।४।२१) शास्त्रम् । तस्य यदि स्वादि- (४।१।२, सूत्रेणैकवाक्यता ततो लस्येत्यादिना (३।४।७७) शास्त्रान्तरेण सा नोपपद्यते । अथ तेनैकवाक्यता ? स्वादिसूत्रेण (४।१।२) सा नोपपद्यते । नैष दोषः । हे ह्येते वचने तन्मोक्षारिते । तद्वैकस्य स्वादि (४।१।२) सूत्रेणैक- वाक्यता । अपरस्य लस्येत्यादिना (३।४।७७) शास्त्रान्तरेण । अथवाऽन्यथा विरोधाभावः प्रतिपाद्यते । इह हि स्वादयोऽनेन सूत्रेण कर्मणि द्वितीयेत्येव- मादिकं (२।३।२) शास्त्रमनपेक्ष्य वा विधीयेरन् ? तद्वापेक्ष्य ? तेन सहैक- वाक्यतामापन्ने ते इति द्वौ पक्षौ । तच्चाद्ये पक्षेऽविशेषणैव स्वादयो विधीयन्त इति । तथा विहितानान्तु तेषां नियमः क्रियते । यत्र संख्या सम्भवति तत्रासौ बहुषु बहुवचनमित्यादिना (१।४।२१) शास्त्रान्तरेण कर्मादिसम्बन्धेकत्वादि- संख्यावाच्यत्वेन विधीयते । यानि तु निःसंख्यान्यव्ययानि तेभ्यः सामान्य- विहिताः स्वादयः सन्तीत्येव । द्वितीये तु पक्षे विशिष्ट एवार्थं कर्मादि- सम्बन्धिनि बहुत्वादौ स्वादयो विधीयन्ते । तत्र बहुषु (१।४।२१) बहुवचन- मित्याद्यः पक्ष आश्रितः । इह तु द्वितीय इति नास्ति विरोधः । पक्षान्तरमाश्रित्य तथाभिधानात् । अथ द्वितीये पक्षे कथमव्ययेभ्यः सुबुत्पत्तिः ? नष्टैकवाक्यतायां संख्याकर्माद्यर्थरहितेभ्यः रूढ्युत्पत्तिरुप- पद्यते । नैष दोषः । ज्ञापकाद् भविष्यति । यदयमव्ययादाप्सुप (२।४।८२) इत्यव्ययादुत्पन्नस्य सुपो लुक् शास्ति तज्ज्ञापयति भवत्यव्ययाद् विभक्त्युत्पत्ति- रिति । कुमारीति । वयसि प्रथम इति (४।१।२०) डीप् । गौरीति । षिद् गौरादिभ्यश्चेति (४।१।४१) डीष् । शार्ङ्गरवीति । शार्ङ्गरवाद यञो डीन् (४।१।७३) । खड्गेति । अजाद्यतष्टाबिति (४।१।४) टाप् । बहुराजेति । डावु- भाभ्यामन्यतरस्यामिति (४।१।१३) डाप् । कारीषगन्ध्याति । करीषस्य गन्ध इव गन्धो यस्येति । गन्धस्येदुत्पत्तिसुसुरभिभ्यः (५।४।१३५) । उपमाना- शेतीच्चम् (५।१।१३) । करीषगन्धेरपत्यामिति । यस्येति चेत्यकारलोपः (६।४।१४८) । तद्धितेष्वचामादेरित्यादिह्रस्विः (७।२।११७) । अणिञोरनार्थयो र्गुरुपोक्तमयोरित्यादिना (२।४।५८) षष्ठादेशः । यङ्ङाबिति (४।१।७४) चाप् ।

३ । स्त्रियाम् ।

व्यापोरनेनैव विधानादिति । एतेन स्त्रियामित्यधिकृत्य प्रतयविधौ व्यावन्तायाः प्रकृतेरभावमाह । एष च प्रातिपदिकमात्रमत्र प्रकरणे सम्बध्यत इत्यत्र हेतुः । यदि हि व्यावन्ता प्रकृतिरिह प्रकरणे सम्भवेत् ततो व्यापावपि संबध्येताम् । सा व्यावरूपा न सम्भवति । अतो न ताविह-सम्बध्येते । इह च स्त्रोत्वं प्रतयाचार्याणां दर्शनभेदः । क्वचिच्च दर्शने दोषो दृश्यते । तत्र केषाञ्चिद् दर्शनम्—

स्तनकेशवती स्त्री स्यान्नोमशः पुरुषः स्मृतः ।

उभयोरन्तरं यच्च तदभावे नपुंसकम् ॥ १ ॥ इति ।

स्तनकेशवतीति । भूम्नातिशयने वा मतुप् । लोमश इत्यत्रापि लोमादिपामादिसूत्रेण (५।२।१००) शप्रतयः । उभयोरन्तरमिति । उभयोः स्त्रीपुंसयोः सदृशमित्यर्थः । तत् पुनः सादृश्यं लिङ्गवत्त्वेन । एधं तर्हि तदुभयं समुदितं यत्र तन्नपुंसकं प्राप्नोति । भवति हि समुदायरूपं समुदायरूपेण लिङ्गित्वेन सदृशमित्यत्र आह तदभाव इति । एतदुभयं यत्र नास्ति तन्नपुंसकमिति । तेन न संभवेत्यत्र दोषः । यदि तदभावे नपुंसकमित्येतदुच्यते ततोऽव्ययानां तिङन्तानाञ्चैव नपुंसकत्वं स्यात् । तथाप्युभयोरन्तरं यदित्येतावदुच्यत एवमपि कुक्कुटमयूर्या इत्येवमादीनां लिङ्गसमुदायवतां समुदायानां नपुंसकत्वं प्रमज्येत । तस्मादुभयोरन्तरं यत् तदभाव इति च इयमप्युक्तम् । तदेवं यत्र स्त्री न पुमान् लिङ्गवच्च वस्तु तन्नपुंसकमित्युच्यते ततोऽव्ययानां तिङन्तानाञ्च नपुंसकत्वं न भवतीत्युक्तं भवति । अत्र दर्शने भुक्तुं च टाप् प्रमज्यते । तस्य हि स्तनकेशसम्बन्ध उपलभ्यते । भुक्तुंसः स्त्रीविशधारी नर्त्तकः पुरुष उच्यते । खट्वादीनाञ्च स्तनकेशाभावात् स्त्रीत्वं न स्यात् । वृक्षादीनाञ्च लोमशत्वाभावात् पुंस्त्वाभावः प्राप्नोति । खरकुट्टादीनाञ्च लोमशत्वात् पुंस्त्वम् । ततश्च खरकुटीः पश्येति तस्माच्छ्रोत्रो नः पुंसीति (६।१।१८) नत्वमापद्येत । अन्येषां तु दर्शनं

संस्थानं प्रसवंः स्थितिश्चेति । संस्थानमपचयस्वभावं (B) स्त्रीत्वम् । तद् यत्रास्ति सोऽर्थः स्त्री । प्रसव उपचयात्मकः पुंस्त्वम् । तद् यत्रास्ति स पुमान् । उपचयापचयरहिता यावस्था तदात्मिका स्थितिर्नपुंसकत्वम् । तद् यत्रास्ति तन्नपुंसकमिति । अत्रापि दर्शने संस्थानादे स्त्रियस्य सर्वत्र भावादकैकं वस्तु स्त्री पुमान् नपुंसकञ्च प्रसज्येत । संस्थानविवक्षायामेव स्त्रीत्वं भवति । प्रसवविवक्षायामेव पुंस्त्वम् । स्थितिविवक्षायामेव नपुंसकत्वम् । अतोऽयमदोष इति चेत् ? अयुक्तमेतत् । तथाहुपचयीयते कुमारीत्यपि कुमारी स्त्री भवति । न पुमान् । अपचयीयते वृद्ध इति संस्थानविवक्षायामपि वृद्धः पुमानेव भवति । न स्त्री । उपचयीयते कुण्डमपचयीयते वेतुपचयापचययोरन्यतरविवक्षायामपि कुण्डं नपुंसकमेव भवति । न पुमान् नापि स्त्री । तदेव माचार्याणां स्त्रीत्वं प्रति दर्शनभेदाद् दोषदर्शनाच्च पृच्छति स्त्रियामित्युच्यते । केयं स्त्रीत्यादि । वृत्तिकारस्तु विदिताभिप्रायो दर्शनान्तरमाश्रित्याह सामान्यविशेषा इत्यादि । सामान्यानि विशेषाश्चेति । तथा सामान्यानि च तानि तुल्यजातीयपदार्थसाधारणत्वाद् विशेषाश्च परस्परतो विजातीयेभ्यश्च विशिष्यन्ते व्यावर्त्यन्ते इति सामान्यविशेषाः स्त्रीत्वादयो गोत्वादय इवेति । यथैव हि गोत्वादयः सामान्यविशेषा भिद्वेष्यपि स्वाश्रयेष्वभिन्नाकारबुद्ध्यभिधानहेतवस्तथा स्त्रीत्वादयोऽपि । यथैव हि गोत्वादयः तुल्यजातीयेषु सर्वेषु वर्तन्ते विजातीयेभ्यस्तु व्यावर्त्यन्ते तथा स्त्रीत्वादयोऽपि । तस्मात् तद्वदेव तेऽपि सामान्यविशेषाः । ननु च सामान्यविशेषाणां सव्यक्तानुगतत्वादस्मिन्नपि दर्शने स एव सर्वत्र सर्वलिङ्गताप्रसङ्गः । तत् किमिति दर्शनान्तरमुत्सृज्येदं दर्शनमाश्रितमित्याह बहुप्रकार व्यक्तय इति । व्यज्यन्त आभिरिति व्यक्तयः सामान्यविशेषाणा-

(B) तिरोभावोऽपचयः प्रकृतयः । पुरुषापेक्षया स्त्रीणां न्यूनत्वं नापचयः । आविर्भाव उपचयः प्रकृतद्विः । उपचयापचयरहिता यावस्था युक्तशोणितयोः साम्यावस्थ इति । तथाच मनुः—

पुमान् पुंसोऽधिके शुक्रे स्त्री भवत्यधिके स्त्रियाः ।

समेऽपुमान् पुंस्त्रियौ वा लीनोऽल्पे च विपर्ययः ॥ (११४८) इति ।

अव निपातयिः—शुक्रं वीर्यम् । पुरुषस्य रेतः स्त्रियाः शोणितमिति ।

माश्रयाः । बहुप्रकारा व्यक्तयो येषां सामान्यविशेषाणां ते तथोक्ताः ।
 अनेनैतत् सूचयति । विचित्रत्वात् सामान्यविशेषाश्रयाणां व्यञ्जकानां
 कश्चिदेव सामान्यविशेषः केनचिदेवाश्रयेण व्यज्यते । न सर्वः सर्वेण ।
 प्रतिनियतविषयत्वात् पदार्थशक्तीनाम् । तत्र येनार्थेन स्त्रीत्वमेव व्यज्यते
 न पुंस्त्वं नापि नपुंसकत्वं सा स्त्रेव भवति । न पुमान् नापि नपुंसकम् ।
 येन पुंस्त्वमेव व्यज्यते स पुमानेव । येन नपुंसकत्वं तन्नपुंसकमेव ।
 यस्तु द्वयोस्त्रयाणां वा व्यञ्जकः स द्विलिङ्गस्त्रिलिङ्गो वेद्यते । अर्धार्धं
 मर्धर्धः । पद्मः पद्मम् । तटः स्तटी तटमिति । तेन नास्मिन् दर्शने
 पूर्वदोषावमरः । यस्तर्हि सामान्यविशेषस्याश्रयो व्यञ्जको न भवति स कथं
 तदयोगात् स्त्री भवति ? पुमान् नपुंसकश्चेति ? अत आह कचिदित्यादि ।
 आशात्माकाशादिषु हि सामान्यविशेषा स्त्रीत्वादयः कचिदुपदेशमात्रव्यङ्ग्या
 एव न त्वाश्रयव्यङ्गाः । तदाश्रयाणामतीन्द्रियत्वात् । तत्र यस्मिन्नुपदेशेन
 स्त्रीत्वं व्यज्यते सा स्त्री भवति यथेयमाशेति । यत्र पुंस्त्वं स पुमान्
 यथायमात्मेति । यत्र नपुंसकत्वं तन्नपुंसकमेव यथेदमाकाशमिति । कथं
 स्त्रीत्वादयः कचिदुपदेशमात्रव्यङ्ग्या भवन्तीत्याह यथेत्यादि । ब्राह्मणत्व-
 चक्षियत्वादीनां हि तथाविध आश्रयो नास्ति यस्तान्यभिव्यञ्जयेत् । सामान्य-
 विशेषाश्रयाणामाशात्माकाशादीनामतीन्द्रियत्वात् । तदाश्रयाणामन्यत्र सादृ-
 श्यादुपदेशमात्रादेव तु ब्राह्मणत्वादीनामभिव्यक्तिर्भवति । यथा च तेषां
 तथा च कचित् स्त्रीत्वादीनाम् । किं पुनरिदं स्त्रीत्वम् ? प्रत्ययार्थ उत प्राति-
 पदिकविशेषणमित्याह स्त्रीत्वं चेत्यादि । यदा स्त्रीशब्दो विनापि
 भाषप्रत्ययेन स्त्रीत्वे वर्त्तते तदा स्त्रियामभिधेयायां टावादयो भवन्तीति स्त्रीत्वं
 प्रत्ययार्थं भवति । यथैव हि गोशब्दो जातिपदार्थपक्षे भावप्रत्ययरहितोऽपि
 गोत्वे वर्त्तते तथा स्त्रीशब्दोऽपि स्त्रीत्वे । यदा तु स्त्रीत्वं विशेषणमुपादाय
 तद्वति द्रव्ये स्त्रीशब्दोऽपि वर्त्तते तदायं पक्षोऽपि भवति स्त्रियां यत् प्राति-
 पदिकं वर्त्तते तस्माट् टावादय इति । स्त्रीत्वं प्रकृतेर्विशेषणं भवति । उभय-
 यापि युज्यत इति । कथं पुनरुभयथा युज्यते ? यावता स्त्रीत्वस्य प्रत्ययार्थत्वे
 स्त्रीत्वं प्रधानमापद्यत इति तत्र व्यतिरेकलक्षणा षष्ठो प्राप्नोति यथा स्त्रीत्वं

देवदत्ताया इति । ततश्च कुमारी देवदत्तेति सामानाधिकरण्यं न स्यात् । द्विवचने बहुवचने च कुमार्यौ कुमार्य इति न स्याताम् । एकत्वात् । स्त्रीत्वस्यानेकश्च प्रत्ययो नोपपद्यते । गार्गायणी कारीषगम्या कालि-
तरेति । एकत्वात् स्त्रीत्वस्य । तस्य च प्रथमोत्पन्नेनैव ऋष्यङादिनाभि-
हितत्वात् । स्त्रीति च ईकारो न प्राप्नोति । संस्थाने स्थायतेर्ङिति
ङ्प्रत्ययान्तेन स्त्रीत्वेनैव प्रातिपदिकेनोक्तत्वात् । नैष दोषः । नहि
सामान्यविशेषाणामाश्रयाद् भेदः स्त्रीप्रत्ययान्तेनाभिधीयते यतो व्यतिरेक
लक्षणा षष्ठी स्यात् । कस्मात् पुनर्नाभिधीयते । शब्दशक्तिस्वाभाव्यात् ।
द्विवचनबहुवचने अपि चोपपद्यते । यस्मात् सामान्यविशेषाणामेकत्वेऽ-
प्याश्रयसंख्यास्तद्वाचिन उपाददते । शब्दशक्तिस्वाभाव्यादेव । तेनाश्रयस्याने-
कत्वाद् द्विवचनबहुवचने भविष्यतः । गार्गायणीत्येवमादौ द्वाभ्यामेव स्त्री-
प्रत्ययाभ्यां स्त्रीत्वं व्यज्यते । नैकेन ऋष्यङादिनेत्यनेकोऽपि प्रत्ययो युक्त एव ।
अथवा गार्गायणीतत्र प्राचां ऋस्तद्धित इति (४।१।१२) विहितस्य ऋस्य
षित्करणसामर्थ्याद् ङीष् प्रत्ययो भविष्यति । कारीषगम्येति । ऋङ्स्ताद्
यङश्चाबिति (४।१।७४) वचनसामर्थ्याच् चाब् भविष्यति । कालितरेति ।
जानपदादिसूत्रविहितेन (१।१।४२) ङीषा स्त्रीत्वमप्रकर्षविशिष्टमुक्तम् ।
नतु प्रकर्षविशिष्टम् । अतस्तस्यानभिहितत्वात् तरबन्ताट् टाब् भविष्यति ।
स्त्रीति । स्त्रियामिति (४।१।३) निर्देशान्निङ्गाट् टित्करणसामर्थ्याद्वा ङीष्
भविष्यति । प्रकृत्यर्थविशेषणपक्षे तु प्रातिपदिकेन स्त्रीत्वविशिष्टं द्रव्यमेवोच्यते ।
टाबादयस्तु द्योतका इति । तत्र व्यतिरेकाभावात् षष्ठ्या अप्रसङ्गादेव
द्विवचनबहुवचने अपि । अनेकत्वाद् द्रव्यस्य युक्तेऽनेकोऽपि प्रत्ययो युक्त एव ।
यथैव हि प्रातिपदिकेनोक्तोऽपि स्त्रीत्वे खड्गेत्यादौ टाबादयो भवन्ति तथा
गार्गायणीतत्रादावनेकोऽपि ऋादयो भवन्ति । अनेनैव स्त्रीत्वस्य द्योतितत्वादिति
युक्तमुक्तमुभयथापि युज्यत इति ।

४ । अजादतष्टाप ।

अजादन्ताच्चेति । अकारान्तादित्यर्थः । अथ स्वरूपग्रहणं कस्माच्च
विज्ञायते ? अष्टादन्ताच् शरदृदित्येवमादेरिति ? लिङ्गात् । किं लिङ्गम् ?

तदाद्याचिख्यासायां (२१४।२१) एकपूर्वाया (७।३।४१) इतिवमादिनिर्देशात् ।
 स्वरूपग्रहणे हि ते नोपपद्येरन् । पकारः सामान्यग्रहणार्थ इति । व्याप्प्राति-
 पदिकादितरासति (४।१।१२) हि पकारेऽस्य ग्रहणं न स्यात् ।
 टकारः सामान्यग्रहणाविधातार्थः । असति हि टकार एकानुबन्धकग्रहणे
 न द्वानुबन्धकस्येति टापैकस्यैव ग्रहणं स्यात् । न डाप्चापोः । द्वानुबन्धकत्वात् ।
 शुभंयाः कौलालपा इति । अन्येभ्योऽपि दृश्यन्त इति (३।२।७५) विष् । किं
 पुनः स्याद् यद्यत्रापि टाप् स्यादितराह हल्ङ्याबभ्य इतरादि । जातिलक्षण
 इति । जातेरस्त्रीविषयादयोपधादिति (४।१।३६) । पुंयोगलक्षण इति ।
 पुंयोगादाख्यायामिति (४।१।४८) । पुष्पफलोत्तरपदलक्षण इति ।
 पाककर्णपर्णपुष्पफलमूलवालोत्तरपदाच्चेति (४।१।६४) । वयोलक्षण इति ।
 वयसि प्रथम (४।१।२०) इति । टिल्लक्षण इति । टिड्ढाणजिति (४।१।६४) ।
 शूद्राञ्चामहत्पूर्वेतरादि । ननु चान्महत इतरादिनात्वेनात् (६।३।४८) ।
 भवितव्यम् । अत एव वक्तव्यममहापूर्वेति । नैतदस्ति । अर्थप्रधानस्य
 हि तदात्वमुच्यते । शब्दप्रधानश्चायम् । महच्छब्दः पूर्वा यस्याः सा महत्-
 पूर्वेति । महत्पूर्वस्य प्रतिषेध इति । अमहत्पूर्वेतरास्यार्थमाचष्टे । अत्रापि
 जातिरिति सम्बध्यते । जातिवचनस्य प्रतिषेधो यथा स्यात् । इह मा
 भूत् । महती शूद्रा महाशूद्रेति । अत्र ह्युत्तरपदं शूद्रशब्दो जातो
 वर्तते । न समुदायो महतीशूद्रारूपः । कथं पुनर्जातिरितुग्रह्यमाने महत्-
 पूर्वस्य प्राप्तिः ? यतः प्रतिषेध उच्यत इत्याह । महाशूद्रशब्दो ह्याभी-
 रजातिवचन इति । महाशूद्रशब्दएव हि समुदायो जातो वर्तते ।
 अतएव महाशूद्रेति जातेरस्त्रीत्यादिना (४।१।६३) ङीष् भवति । नन्वेवमपि
 नास्थेव टापः प्राप्तिः । शूद्रशब्दादि प्रत्यय उत्पद्यमानः कथं महाशूद्रात्
 प्राप्नोतीत्यत आह तत्र तदन्तविधिनित्यादि । कथं तदन्तविधिरिति ? न
 कथाञ्चित् । ग्रहणवता प्रातिपदिकेन तदन्तविधिप्रतिषेधादिति मन्यते ।
 अतिधीवरी । अतिपीवरीति । दधानः पिबतेद्यातो मनिन्कनिष्वनिपद्येति
 (३।२।७४) कनिप् । इत्वं घुमास्यादिसूत्रेण (६।४।६४) । धीवानमतिक्रान्ता
 पीवानमतिक्रान्तेति कुगतिप्रादय इति (२।२।१८) ममामः । अत्र तदन्तविधो

ज्ञापिते सति वनो र चेति (४।१।७) डीवरी न भवतः । यदि पुनस्त-
दन्तविधिर्न ज्ञाप्येत तदा वन इति प्रत्ययग्रहणमेतत् । ततश्च प्रत्ययग्रहणे
यस्मात् स विहितस्तदादेस्तदन्तस्य च ग्रहणं भवतीति वचनादिहैव स्यातां
धीवरी पीवरीति । अतिधीवरीतिपीवरीत्यत्र तु न स्याताम् । अति-
भवती । अतिमहतीति । भवतुशब्दः केवल उगित् सर्वादिषु पठ्यते । महदिति
गौरादौ (C) । तत्रामत्यस्मिन् ज्ञापके केवलाभ्यामेव भवन्महच्छब्दाभ्यामुगिद्
गौरादिलक्षणे डीव्डीपी स्याताम् । अतिभवती । अतिमहतीत्यत्र तु न
स्याताम् । ज्ञापके तु सति भवतः । यद्येवं पञ्चानामजां समाहारः पञ्चा-
जीति द्विगोरपि तदन्तविधिना टाप् प्राप्नोति । नैष दोषः । अजादिभिः
स्त्रियामिति विशेषयिष्यामः । अजाद्यत इति हि षष्ठी । तत्रैवमभिसम्बन्धः
कर्त्तव्यः । अजादीनां या स्त्री । अजादिशब्दानां वाच्येऽर्थे यत् स्त्रीत्वं
समवायसम्बन्धेन वर्त्तमानं तत्र टाबिति । न च पञ्चाजीत्यत्राजाशब्दस्यार्थं
वाच्ये स्त्रीत्वं समवेतम् । किं तर्हि ? समाहारे वाच्ये । पूर्वापह्वाणा । (D)
अपरापह्वाणा । टिदिति । ल्युङन्तत्वात् । प्राक्पठ्येति । प्राञ्चन्तीति प्राञ्चि ।
ऋत्विग्दधुगित्यादिना (३।२।५६) क्तिन् । प्राञ्चि पुष्पाणि यस्याः सा
प्राक्पुष्पा ।

५ । ऋन्नेभ्यो डीप् ।

ङकारः सामान्यग्रहणार्थ इति । असति हि तस्मिन् व्याप्प्रातिपदिका-
दित्यत्र (४।२।१) डीति डीन्डीषोरेव ग्रहणं स्यात् । न डीपः ।

६ । उगितश्च ।

यथा कथञ्चिदिति । येन केनचित् प्रकारेण यदि वर्णं उगित् सम्भवति
यदि प्रत्ययो ऽथापि प्रातिपदिकं सर्वथा यत्रैषामन्यतमः सम्भवति तदुगि-
च्छब्दरूपमिति । अनेनोगिच्छब्दरूपस्य विशेषणं न प्रातिपदिकस्येति

(C) मिश्रस्वित् प्रत्याचष्टे—' केचिद् गौरादिपाठान् डीष वर्णयन्ति । तदयुक्तम् । अनुपसर्गनाधिकारात् ।
किञ्च गौरादिपाठस्य प्रयोजनमपि न पश्यामः ।'—इति पदमञ्जरी ।

(D) मुद्रितकाशिकायान् पूर्वापह्वाणा । अपरापह्वाणंति मुद्राकरकृतिः ।

दर्शयति । यदि प्रातिपदिकस्यैव विशेषणं स्यादिहैव स्याद् भवती महतीति ।
 अर्धतीत्यत्र तु न स्यात् । अर्धणस्त्रसावनज इति (६।४।१२७) नकारस्य तादेशः
 कृत इति वर्ण एव तकार उगित् । न प्रातिपदिकम् । गोमतीत्यत्र च न
 स्यात् । अत्रापि हि मनुप् प्रत्यय एवो गित् । न प्रातिपदिकम् । तस्मा-
 दुगिच्छब्दरूपस्यैव विशेषणं युक्तमित्यभिप्रायः । तच्चोगिच्छब्दरूपं प्राति-
 पदिकस्य विशेषणम् । विशेषणेन च तदन्तविधिर्भवतीत्याह तदन्ता-
 दित्यादि । यदि तद्गुगिच्छब्दरूपान्तात् प्रातिपदिकाद् ङीब् भवत्येवं
 सति भवतीति न सिध्यति । न ह्यत्रोगिच्छब्दरूपान्तं प्रातिपदिकम् भवति ।
 भवच्छब्दान्तादुगितः प्रातिपदिकादन्यस्य तदन्तस्याभावात् । नैष दोषः ।
 व्यपदेशिवद्भावात् तदन्ताद् भविष्यति । ननु च व्यपदेशिवद्भावोऽप्रातिपदि-
 केनेति (प, ३३) व्यपदेशिवद्भावेन नात्र भवितव्यम् । नैतदस्ति । न ह्युगिदिति
 प्रातिपदिकग्रहणम् । किं तर्हि ? प्रातिपदिकाप्रातिपदिकग्रहणम् । वर्ण-
 प्रत्यययोरप्युगितोर्ग्रहणात् । पचन्ती यजन्तीति । शत्रन्ताद् ङीप् । धातोरुगितः
 प्रतिषेध इति । प्रतिपाद्यत इति शेषः । अच्चेत्योपसंख्यानमिति । अच्चेतेर्ङीप्-
 प्रत्ययस्य प्रतिपादनं कर्त्तव्यमित्यर्थः । तत्रेदमुभयत्र प्रतिपादनम् । पादोऽन्य-
 तरस्यामिति (४।१।८) सूत्रेऽन्यतरस्यामिति योगविभागः करिष्यते । स चो-
 गितश्च वनो र च पादोऽन्यतरस्यामित्येतेषां त्रयाणामपि (४।१।६।७।८) योगानां
 शेषः । व्यवस्थितविभाषा च सा । तेन प्रातिपदिकादुगिच्छब्दरूपान्ताद्
 धातुगिच्छब्दान्तादच्चेतेरेव नित्यं ङीब् भवति । ततोऽन्येभ्यस्तु न भवतीति चेति ।
 अन्ये त्वन्यथा प्रतिपादनं कुर्वन्ति । उखास्तुत् पणध्वदिति क्रियाकारक-
 सम्बन्धमात्रं विवक्षितम् । न स्त्रीत्वमिति ङीब् न भवति । स्त्रीशब्द-
 सामानाधिकरण्यात् तु स्त्रीत्वप्रतीतिरापद्यते । न च स्त्रियामित्यत्र (४।१।३)
 स्त्रीसामानाधिकरण्यपक्षः स्थितः । प्राचीत्यादिषु तु स्त्रीत्वं विवक्षितम् ।
 तेनेह भवतीकार इति । उखास्तुत् पणध्वदिति । उखेन स्त्रमते पणानि
 ध्वंसत इत्यन्येभ्योऽपि दृश्यन्त इति (३।२।७५) क्तिप् । अन्येषामपि दृश्यत
 (६।२।१३७) इत्युखस्य दीर्घत्वम् । प्राचीति प्रपूर्वादच्चेतः क्तिन् । अच इत्य-
 कारलोपः (६।४।१३८) । चावितुपमर्गस्य (६।३।१३८) दीर्घत्वम् ।

७ । वनो र च ।

वन इति कनिब्वनिपोः प्रत्यययोर्यङ्गणम् । अथ वन षण सञ्चक्षौ वन याचन इत्याभ्यामन्येभ्योऽपि दृश्यन्त इति (३।२।७५) विचि कृते यद्वृत्तं वन्निति निष्पद्यते तत् कस्मान्न गृह्यते । गृह्यते यदि ताभ्यां विज् दृश्यते । स तु न दृश्यते । अनभिधानात् । शर्व्वरीति । शृ हिंसायाम् । अन्येभ्योऽपि दृश्यन्त इति (३।२।७५) वनिप् । गुणो रपरत्वम् । परलोकदृश्वरीति । दृशेस्तेनैव सूत्रेण (E) कनिप् । वनो न ह्रश इति । कचिदिति शेषः । ह्रशः परो यो वनिब् ह्रशन्ताद् धातोर्विहितस्तदन्तात् प्रातिपदिकात् कचिद् डीब् रेफस्यान्तादेशो न भवति । सहयुद्धेति । युध संप्रहारे । दृशेः कनिप् (३।२।८४) । राजनि युधिक्लज् (३।२।८५) । सह चेति (३।२।८६) कनिप् । लोपधायाः (६।४।७) । सर्वनामस्थान इति (६।४।८) दीर्घः । न लोपः प्रातिपदिकान्तस्य (८।२।७) । कचित् तु प्रतिषेधो न भवत्येव । शर्व्वरीति । अत्र रेफाह्रशः परो वनिप् । अवावरीति । अत्रापि ह्रशन्ताद् धातोर्वनिब् विहितः । तथापि प्रतिषेधो न भवति । ओणृ अपनयने । अन्येभ्योऽपि दृश्यन्त (३।२।७५) इति वनिप् । विड्वनोरनुनासिकस्यादित्यात्वम् (६।४।४१) । अवादेशः । न च वनो न ह्रश इत्येव वक्तव्यं कर्त्तव्यम् । यस्मात् पादोऽन्यतरस्यामित्यन्यतरस्यां (४।१।८) ग्रहणमस्यापि योगस्य शेषः । सा च व्यवस्थित-विभाषा विज्ञायते । तेन यत्र डीब् रेफौ नेष्टेते तत्र न भविष्यतः ।

८ । पादोऽन्यतरस्याम् ।

पादिति कृतसमासान्तः पाच्छब्दो निर्दिश्यत इति । अथ पद गतावित्य-स्मात् एव न्तादन्येभ्योऽपि दृश्यत इति (३।२।१७८) क्तिप् कृते यत् पादिति रूपं निष्पद्यते तस्य ग्रहणं कस्मान्न विज्ञायते ? विज्ञायते यदि पादयतेः क्तिब् दृश्येत । स तु न दृश्यते । अनभिधानात् । द्विपाद् द्विपदीति । द्वौ पादावस्या इति बहुव्रीहिः । पादस्य लोपः (५।४।१३८) इत्यनुवर्त्तमाने संख्यास-पूर्व्वस्येत्कारलोपः (५।४।१४४) । पादः पदिति पञ्जावः (६।४।१३०) ।

(E) वस्तुतश्च दृशेः कचिदिति सूत्रेण (३।२।८४) ।

६ । टाडचि ।

ऋचीत्यभिधेयनिर्देश इति विषयनिर्देशाशङ्कां निराकरोति । यदि हि विषयनिर्देशः स्यात् तत ऋचि विषय ऋग्यजुः यः पाच्छब्दस्तदन्तात् प्रातिपदिकाद् टाब् भविष्यतीत्येषोऽर्थः स्यात् । तथाच ऋग्वेद एव स्यात् । नान्यत्र । अभिधेयनिर्देशे तु सर्वत्र भवतीति भावः ।

१० । न षट्स्वस्त्रादिभ्यः ।

यो यतः प्राप्नोति स सर्वः प्रतिषिध्यत इति डीपोऽनन्तरत्वात् तस्यैवायं प्रतिषेध इत्याशङ्काया निरासार्थमिदमुक्तम् । ननु चात्र टाडच्येति (४।१।८) टाड्वेवानन्तरः । तत् कुतो डीपोऽनन्तरत्वम् ? अस्वरितत्वात् । अस्त्र टापो डीप एवानन्तर्यं युक्तम् । ननु च षट्संज्ञाः संख्याः शब्दाः । संख्याश्च भेदमात्रं द्रव्यस्य प्रत्याययन्ति । न स्त्रीत्वम् । या तु तस्य स्त्रीत्वप्रतीतिः सा शब्दान्तरेण सामानाधिकरण्याद् भवति । न च स्त्रीसमानाधिकरणपक्षः स्त्रियामिति (४।१।३) सूत्रे स्थितः । तथाच तैभ्यः स्त्रीप्रत्ययस्य प्राप्तिरेव नास्तीत्यपार्थक्यः प्रतिषेधः । नैतदस्ति । संख्या हि गुणः । संख्यापरिमाणानि पृथक्त्वं संयोगविभागाविति वैशेषिकाणां गुणसूत्रे पाठात् । गुणवचनानां चाश्रयतो लिङ्गवचनानि भवन्ति यथा शुक्ला गाटी शुक्लः कम्बलः शुक्लं वस्त्रम् । शुक्लः शुक्लौ शुक्ला इति । तथा सति प्रतिषेधे यथा शुक्लादिशब्देभ्यः स्त्रीप्रत्ययो भवति तथा षट्संज्ञकेभ्योऽपीति स्याद् यथा पञ्च ब्राह्मण्य इति । षड्भ्यो लुगिति (६।१।२२) जसो लुक् । स्वमेति ; अनङ् सो (७।१।८३) । पूर्व्ववद्गोपधाया इति (६।४।७) दीर्घः । तिसृचतसृशब्दावपि रुस्त्रादिषु पठ्यते । तयोः किमर्थः पाठः ? यावता विभक्तौ परत स्त्रिचतुरोः स्त्रियां तिसृचतस्त्रिति (७।२।८८) तिसृचतसृभ्यां भवितव्यम् । तत्र यदि ताडकारान्तलक्षणं डीपं प्रति निमित्तभावं प्रतिपद्येयातां विभक्तोरानन्तर्यं ताभ्यां विह्वयेत । एतच्च सन्निपातलक्षणो विधिरनिमित्तं (प, ६८) तद्विघातस्येत्युक्तम् । तस्मात् सन्निपातलक्षणपरिभाषयैव डीव् न भविष्यतीति किं प्रतिषेधेन । एवं तद्धेतुज्ज्ञापयत्यन्त्येषा परिभाषेति । तेन या मेति मिहं भवति ।

अत्रापि हि विभक्तौ ल्यदाद्यत्वमित्यकारष्टापो निमित्तं न स्यात् । टापि हि सति विभक्तेरानन्तर्यं विहन्यते । परिभाषायास्त्वनित्यत्वेनैव टाब् भवति । षट्संज्ञानामित्यादि । पञ्च ब्राह्मण्य इत्यादावनन्तरस्य विधि-
 र्भवति प्रतिषेधो वेति (प, ६२) ङीपोऽनन्तरस्य प्रतिषेधे कृते नलोपः प्राति-
 पदिकान्तस्थेति (८।३।७) नकारे लुप्ते सत्यकारान्ततायामुपजातायां
 टाबुत्पत्तिः कस्मान्न स्यात् ? स्यादेव निमित्तस्य सन्निधानात् । नलोपस्या-
 सिद्धत्वाच्च स्यादिति चेत् ? नैतदस्ति । नलोपः सुप्स्वरसंज्ञातुग्विधिषु कृतौति
 (८।२।२) परिगणितेष्वेव विधिषु नलोपस्यासिद्धत्वमुच्यते । न च टाब्विधि-
 स्तत्र परिगण्यते । तत् कुतस्तत्र नलोपस्यासिद्धत्वम् ? टाब्विधिरपि
 तत्र परिगण्यत एवेति दर्शयन्नाह प्रत्याहारदित्यादि । चाबिति । चाप्
 सम्बन्धिनं पकारमुपलक्षयति । तदेतदुक्तं भवति सुबिति । तत्र न सप्तमी
 बहुवचनसम्बन्धिना सुपः पकारेण प्रत्याहारो गृह्यते । किं तर्हि यङ्श्चाबिति
 (४।१।७४) चाप्सम्बन्धिना । तस्माद् टापो विधिरपि सुब्विधिरेव । टापोऽपि
 प्रत्याहारान्तर्भावात् । ततश्च टाब्विधावपि नलोपस्यासिद्धत्वेन भवितव्य-
 मिति सिद्धं सर्वमिष्टम् । सिध्यत्येव । दोषस्त्वित्वा इति । बह्विनि चर्माण्यस्यां
 नगर्ग्यामिति बहुव्रीहिः । शेषादिभाषेति (५।४।१५४) कप् । टाप् । नलोपः ।
 अत्रेदानीं प्रत्ययस्थात् कादित्यनेनेत्त्वमिष्यते (७।३।४४) बहुचर्मिकेति यथा स्यात् ।
 तच्च न प्राप्नोति । न ह्यत्र कात् पूर्वाऽकारः । नलोपस्यासिद्धत्वात् । तत्र हि
 राजभ्यामित्यत्र सुपि चेति (७।३।१०२) दीर्घत्वं मा भूदिति नलोपस्यासिद्धत्वार्थं
 सर्वविभक्त्यन्तः समास आश्रितः । सुपो विधिः सुब्विधिः । सुपि वा विधिः
 सुब्विधिरिति । यदि च टाबपि सुप् स्यात् ततस्तत्रापि परत्वावस्थित
 इत्त्वमुच्यत इति । तदपि सुब्विधिः स्यात् सुपि विधिरिति कृत्वा । तत-
 स्तस्मिन्नपि कर्त्तव्ये नलोपस्यासिद्धत्वं स्यात् । तदयुक्तश्चाप्यप्रत्याहारः ।
 तस्मान्नोभाविति । यस्मादेवं चाप्यसह प्रत्याहारे दोषस्तस्मादुभावपि
 टाब्वङ्गीपो न भवत इति प्रतिषिद्धौ । कथमिह हि स्त्रियामित्यर्थोऽपेक्ष्यते ?
 अस्मिन्नर्थे यदुक्तं तत्र भवतीति स्वार्थं चोभौ ङीप् टापाबुक्तावितुगभावपि
 भवतः ।

११ । मनः ।

दामा पामेति । ददातिः पिवन्श्चातो मनिन्कनिब्वनिपञ्चेति (३।२।७४) मनिन् । पूर्ववन्नोपधाया दीर्घः । अथ सीमा सीमानो सीमानोऽतिमहि-
मातिमहिमानावतिमहिमान इत्यत्र कथं प्रतिषेधः ? यावता मन इत्यर्थवतो
मन एतद्ग्रहणम् । न च यथा दामा पामेत्यत्र मनः प्रत्ययार्थनार्थवत्त्वं
तथा सीमित्यवमादौ न केनचिदर्थनार्थवत्त्वम् । तथाहि सीमाशब्दस्तावदव्युत्पन्नं
प्रातिपदिकम् । तस्यैव चार्थवत्त्वम् । न तदवयवभूतस्य मनः । अतिमहिमेत्य-
त्रापि नैव मनोऽस्त्वर्थम् । तथाहि महतो भाव इत्यर्थविवक्षायां पृथ्वादिभ्य
इमनिजिति (५।१।२२२) महच्छब्दादिमनिञ् विहितः । तत्र चेमनिच
एवार्थवत्त्वम् । न तदेकदेशस्य मन इत्यत्र आह अनिनस्मन्यग्रहणानीत्यादि ।
एतद्वाक्यं पठता वाक्यकारेण अन् इन् अस् मन् इत्येतेषां ग्रहणे ऽर्थवद्-
ग्रहणपरिभाषा न व्याप्रियते । तेनैषामनर्थकानामपि ग्रहणे भवत्येभिश्चानर्थकैः
सार्थकैश्च तदन्तविधिर्भवतीतुक्तं भवति । ततश्च सीमाऽतिमहिमेत्यादावपि
प्रतिषेधः सिद्धो भवति ।

१२ । अनो बहुव्रीहेः ।

अनुपधालोपी बहुव्रीहिरिहोदाहरणमिति । कथं पुनरेतन्नभ्यते ? यावता
नात्र विशेष उपात्त इत्याह उपधालोपिनो होत्यादि । यस्मादन उपधालो-
पिनो (४।१।२८) ऽन्यतरस्यामित्युपधालोपिनो विकल्पं वक्ष्यति तस्मात्
पारिशेष्यादनुपधालोपी बहुव्रीहिरस्यावकाश इति । तस्य चोदाहरणं
सुपर्वेत्यादि । शोभन मस्याः पर्व शोभनं चम्पास्या इति बहुव्रीहिः ।
अयञ्च न संयोगादमन्तादित्यलोपी (६।१।१३७) न भवति । अतिराजीति ।
अत्यादयः क्रान्ताद्यर्थे द्वितीययेति (२।२।१८, वा) कुगतिप्रादय इति (२।२।१८)
तत्पुरुषोऽयम् । .

१३ । डाबुभाभ्यामन्यतरस्याम् ।

इहान्वतरस्याग्रहणस्य डापा मुक्ते पक्षे प्रतिषेधोऽपि यथा स्यादित्यतश्चा

प्रयोजनं स्यात् ? डाप्रतिषेधाभ्यां मुक्ते पक्षे ङीबपि यथा स्यादित्येतादृशं ? तत्राद्यं तावदयुक्तम् । डाबपि ह्युच्यते । प्रतिषेधोऽपि । तावुभावपि वचन-
 सामर्थ्याद् भविष्यतः । द्वितीयमप्ययुक्तम् । अन्यतरस्यांग्रहणेन ह्यनुप-
 धालोपिनो वा बहुव्रीहेः पक्षे ङीब् विधीयते ? उपधालोपिनो वा ?
 तत्र प्रथमस्तावत् पक्षो नोपपद्यते । यदि ह्यत्रानुपधालोपिनः पक्षे ङीब्
 विधीयेत प्रतिषेधवचनमनर्थकं स्यात् । द्वितीयोऽपि नोपपद्यते । अन-
 उपधालोपिनोऽन्यतरस्यामिति (४।१।२८) प्रतिपदं विकल्पेन ङीपो
 विधास्यमानत्वात् । न च तदन्यतरस्यांग्रहणं न करिष्याम इतीहान्यतरस्यां-
 ग्रहणं कर्त्तुं युक्तम् । तद्व्यवस्थमेव कर्त्तव्यम् । उपधालोपिनो हि ङीपा
 मुक्ते डाप्रतिषेधो यथा स्याताम् । बहुराज्ज्ञौ बहुराजानौ बहुराजं इति ।
 इतरथा हि डाप्रतिषेधो सुपर्वादिव्यनुपधालोपिषु सावकाशो परत्वाद् ङीपा
 बाधेयाताम् । तस्माद् वक्ष्यमाणमप्यन्यतरस्यांग्रहणं कर्त्तव्यमेवेति तत् सर्वं
 मनसि कृत्वाह अन्यतरस्यांग्रहणं किमर्थमिति ? निरर्थकमिति भावः ।
 बहुव्रीहवित्यादि । वनो र चेत्यनेन (४।१।७) यत् कार्यं विधीयते तस्यापि
 बहुव्रीहौ विकल्पो यथा स्यादित्येवमर्थमन्यतरस्यांग्रहणम् । यद् यद् प्राप्तं
 तत् तद् विकल्पेन प्रतुष्टपस्थापयितव्यम् । ङीबरेफावप्राप्तौ । अनो बहुव्रीहेरिति
 (४।१।१२) प्रतिषेधात् । तस्मात् तद्विधानार्थमन्यतरस्यांग्रहणं कर्त्तव्यम् ।
 कथमन्यतरस्यामिति ? योगविभागोऽत्र क्रियते । तत्र बहुव्रीह्यग्रहणमनु-
 वर्त्तते । वनो र चेत्यत्र (४।१।७) मण्डूकप्लुतिन्यायेन । तेन वन्नन्ताद् बहु-
 व्रीहेरन्यतरस्यां ङीब् रेफश्चान्तादेशो लभ्यत इति बहुपीवा बहुधीवा बहुपीवरी
 बहुधीवरौत्यादि सिद्धम् भवति । अनेन त्वाहुः । उभाभ्यांग्रहणसहितादन्य-
 तरस्यांग्रहणाद् वन्नन्ताद् बहुव्रीहेर्डीवरेफौ लभ्येत । उभाभ्यामिति नेयं
 पञ्चमी । किं तर्हि ? तृतीया । वन्नन्ते बहुव्रीहौ स्त्रीत्वमुभाभ्यां ङीब्रेफाभ्यां
 करणाभ्यां प्रयोज्ज्ञा प्रत्याययितव्यमिति । ननु च वन्नन्तात् प्राति-
 पदिकादन्नन्ताच्च बहुव्रीहेर्डावुभाभ्यामिति तदुभाभ्यांग्रहणस्य प्रयोजनम् ।
 एवं मन्वते । स्वरितत्वादेवोभाभ्यामिति वचनमन्तरेणाप्युभाभ्यामेव प्रत्ययो
 लभ्यत एवेति ।

१४ । अनुपसर्जनात् ।

इहानुपसर्जनादिति विधिवर्निनोत्तरत्र क्रियते ? उपसर्जनादन्यस्माद-
 नुपसर्जनाद् ङीवादयो भवन्तीति ? प्रतिषेधो वा ? उपसर्जनाच्च भवतीति ? तत्र
 यद्याद्यः पक्ष आश्रीयेत कुक्कुटीपाद इति न सिध्येत् । पूर्वपदस्योपसर्जन-
 त्वात् । उपसर्जनत्वं त्वस्य षष्ठीति (२।२।८) समासशास्त्रे प्रथमानिर्देशात् ।
 कुक्कुटीत्येतदपि न सिध्येत् । प्रधानं ह्यनुपसर्जनम् । नचात्र जातिः प्रधानम् ।
 अप्रधानापेक्षया हि प्रधानं भवति । नचात्र किञ्चिदप्रधानमस्ति यदपेक्षया
 जातिः प्राधान्यं स्यात् । तस्माद् विधिपक्षोऽयं दुष्ट इति मत्वा प्रतिषेधपक्ष-
 माश्रित्याह उत्तरसूत्रेषूपसर्जनप्रतिषेधं करोतीति । कुरुचरीति । कुरुषु
 चरतीति चरेष्ट इति (३।२।१६) टः । उपपदमतिङिति (१।२।१८)
 तत्पुरुषसमास इत्यस्योत्तरपदप्रधानत्वादप्रथमानिर्दिष्टत्वाच्च समासशास्त्रे
 चरशब्द इहोपसर्जनं न भवतीति । बहुकुरुचरेति । बहवः कुरुचरा
 अस्यामिति । अस्यान्यपदार्थप्रधानत्वात् प्रथमानिर्दिष्टत्वाच्च शास्त्रे
 समासपदानामत्रावयव उपसर्जनम् । जातिं ङीषिति । जातिरस्त्रीविषया-
 दयोपधादित्यनेन (४।१।६३) । बहुकुक्कुटेति बहुव्रीहिः । अत्रापि
 पूर्ववज्जातिशब्द उपसर्जनम् । ननु च बहुकुरुचरेत्यत्र समुदायः स्त्रियां
 वर्तते । नावयवः । न च समुदायष्टि । किं तर्हि ? अवयवः । तत्र टित
 उच्यमान ईकारः केन पुनः समुदायादटितः स्यात् ? बहुकुक्कुटेत्यापि
 समुदायः स्त्रियां वर्तते । नावयवः । न च समुदायो जातिवचनः । किं
 तर्हि ? अवयवः । तत्र जातिवाचिन उच्यमानः प्रत्ययः केनाजातिवाचिनः
 समुदायात् स्याद् यत्प्रतिषेधार्थमिदमुच्यत इति मन्यमान आह कथमित्यादि ।
 तदन्तविधिनेति परिहारः । तत्रैतत् स्यात् । ग्रहणवता प्रातिपदिकेन
 तदन्तविधिः प्रतिषिध्यत (प, ३२) इत्यत्र आह ज्ञापितश्चेत्यादि । शूद्रा
 चामरतपूर्वा जाति (ग, सू ८८) रित्यत्र मरुत्पूर्वत्वनेनास्मिन् प्रकरणे तदन्त-
 विधिरिति ज्ञापितमेतत् । तथाचेति । एवं सतीत्यर्थः । यस्मात् पूर्वं
 तदन्तविधिरिह प्रकरणेऽस्तीति ज्ञापितमेतत् । अनेन च सूत्रेणोपसर्जनेन

तदन्तविधिः प्रतिषिध्यते । नानुपसर्जनेन । एवञ्च सति प्रधानेन तदन्त-
विधिर्भवत्येव । तेन कुम्भकारी नगरकारीति सिद्धं भवति । तत्र हि कार-
शब्दोऽन्तः प्रधानम् । तदन्तात् समासाद् टिड्ढाणञित्तीकारः (४।१।१५)
स्यादेव । ननु चाणित्यत्राणिति कृदग्रहणम् । ततश्च कृदग्रहणे गतिकार-
कपूर्वपदस्यापि ग्रहणं भवतीत्यनया (प, २८) परिभाषयैव कुम्भकारशब्दात्
कारान्तादौकारः सिध्यति । ततो नेदं तदन्तविधिज्ञापनस्य प्रयोजनमित्यत
आह नचेत्यादि । कथं नेत्याह तद्वितोऽप्यस्यस्तीति । तस्याप्यत्र ग्रहणम् ।
अन्यथा ह्यौपगवौति न सिध्येत् । तस्मान्नेदं कृदग्रहणम् । किं तर्हि ?
कृदकृदग्रहणम् । तत्र यदि तदन्तविधिर्न ज्ञायते तदाणिति प्रत्ययग्रहणम् ।
प्रत्ययग्रहणे यस्मात् स विहितः सदादेस्तदन्तस्य च ग्रहणं भवतीतीहैव
(प, २४) स्यादौपगवौति । इह तु न स्यात् कुम्भकारीति । अत्र हि
धातोरणं विहितः । तदन्तश्च स्त्रियां न वर्त्तते । तावन्मात्रस्य कारशब्दस्य
प्रयोगाभावात् । या वा स्त्रियां वर्त्तते सोपपदम् । न तस्मात् प्रत्ययो
विहितः । तदन्तविधौ तु ज्ञापिते कारशब्दान्तादपीकारः सिध्यति ।

१५ । टिड्ढाणञ्द्वयसज्दध्रज्मात्रचतुष्टयपठकठञ्कञ्
क्षारप्लुनाम् । (F)

सर्व्वत्रेति । स्त्रीप्रकरणे । ननु च पत्युर्नार्यज्ञसंयोग (४।१।३३) इतो
मनुष्यजातेरित्यादौ (४।१।३५) नानुवर्त्तते । तस्यात इत्यस्यासम्भवाद् विशेषणं
नोपपद्यत इत्याह तत् सतीत्यादि । यत्र सम्भवति तत्र विशेषणम् भवति ।
यत्र तु न सम्भवति तत्रोत्तरार्थमेवानुवर्त्तते । इह कस्मात् भवति पचमानेति ?
स्थानिवद्भावेन शानचष्टित्वमस्ति । अतः सदादन्तादपि डौपा भवितव्य-
मित्यभिप्रायः । इदमनुबन्धकत्वात् इति । तेनैकानुबन्धग्रहणे न इदमनुबन्धक-

(F) टिड्ढेत्यारभ्य कञ्क्षारप इत्यन्त एवार्थः पाठः । अङ्गानामपि पारायणे धर्म इति तु सौगतानां न
नियामकम् । वेदवाक्येन तेषां निरङ्कुशत्वात् । यथा हि पारायणभङ्गे न धर्महाने भयं भवति पाठस्यापेक्षं
सम्प्रदायानुगतत्वाद्यपि तेषां न गणनीयमिति काशिकायां बहुत्र वार्त्तिकप्रणेपादिना सूत्राणामन्यथाकरणं
मिति बोध्यम् । अत्र हरदत्तः—“भाष्ये तु कञ् करप इत्येतावद् सूत्रम् । खानः पाठोऽनार्थ इति तस्याप्युप-
सङ्गान्नवीच कृतम् ।”—

स्त्रोतेतया परिभाषया लटोऽत्र ग्रहणं नास्तीति दर्शयति । तस्य ह्यकारो
 द्वितीयोऽनुबन्धोऽस्ति । लुङादिषु कथमिति ? ईकारो भवतीति शेषः ।
 आदिशब्देन गापोऽगित्वेवमादयो (३।२।८) गृह्यन्ते । लुङादीनामपि
 ह्यनुबन्धकत्वाद् टिट्ग्रहणेन न भवितव्यम् । अतस्तदन्तेभ्यो ङीम् न
 स्यात् । ततश्च करणी सामगीत्यादि न सिध्येत् । टित्करणसामर्थ्यादिति ।
 यदि तेषामपि टिट्ग्रहणेन ग्रहणं न स्यात् टित्करणं मनर्थकं स्यात् ।
 प्रयोजनान्तरासम्भवात् । तस्मात् सत्यपि ह्यनुबन्धकत्वे टित्करणसामर्थ्यात्
 लुङादयो गृह्यन्त इत्यदोषः । लटोऽपि तर्हि टित्करणसामर्थ्यादेव ग्रहणेन
 भवितव्यमित्यत आह इतरत्रेत्यादि । लटि हि टित्करणस्य टित
 आत्मनेपदानां टेर इति (३।४।७८) टेरत्वं फलम् । अतो यद्यपि तस्येदं
 ग्रहणं न भवति तथापि नैव टित्करणस्य वैयर्थ्यं प्रसज्येत । तस्माद्
 टित्करणस्य चरितार्थत्वादयुक्तं तस्येदं ग्रहणम् । पठिता विद्येति । अत्रापि
 कथमिति सम्बध्यते । इडागमस्य हि प्रत्ययभक्तत्वात् प्रत्ययस्य टित्त्वमस्ति ।
 ततश्च ङीपा भवितव्यम् । तत् कथं पठितेत्येतद् रूपं भवतीति ? आगम-
 टित्त्वमनिमित्तमिति । प्रकृतत्वात् ङीपइति विज्ञायते । कथं ज्ञायते ऽयं
 मनिमित्तमित्याह टुटुटुलावित्यादि । तुङ् वेत्यागमटित्त्वेनैव सिद्धे ङीपि
 सायंचिरं प्राहण इत्यादिसूत्रे (३।४।७८) टुटुटुलाविति पुनः प्रत्यययोऽटित्करणं
 प्रापकमागमटित्त्वमनिमित्तं ङीप इति । सौपर्णयी । वेनतेयीति ।
 सुपर्णेशब्दाज्जातिलक्षणङीपत्वाद् विनताशब्दाच्च टावत्त्वात् स्त्रीभ्यो ढगिति
 (४।१।१२०) ढक् । आयन्नादिसूत्रेणैयादेशः (७।१।२) । ननुच निरनुबन्धकग्रहणे
 न सानुबन्धकस्येति (प, ८२) ढको ग्रहणेन न भवितव्यमित्यत आह निरनु-
 बन्धको ढशब्द इत्यादि । ननु चायं निरनुबन्धकोऽस्ति शिलाया ढ इति
 (५।३।१०२) । नैतदस्ति । स्वभावत एव ह्ययं नपुंसके वर्तते । अयं
 तर्ह्यस्ति स्वाभाव्यात् । सभाया ढम्बदसीति (४।४।१०६) । अयमपि नैव
 स्त्रियां वर्तते । छन्दसि सभेयीशब्दस्य प्रयोगादर्शनात् । तस्मान् निरनु-
 बन्धको ढशब्दः स्त्रियां नास्तीति नेह निरनुबन्धपरिभाषोपपत्तिरिति । अन्य-
 याहि ढग्रहणं मनर्थकं स्यात् । चेऽपीति । अणि यत् कार्यं कृतं तन् चेऽपि

क्वचिदिति वचनात् क्वचिन्न भवतीत्युक्तं भवति । क्व पुन शेषोऽप्यणुक्तं कार्यं भवतीति ? ताच्छीलिके । तथाहि कर्मस्वाच्छील्य इत्यत्र (६।४।१७२) ज्ञापितमेतत् शेषोऽप्यणुक्तं कार्यं भवतीति । कथम् ? कर्मशब्दो हि ताच्छील्ये टिलोपार्थं निपात्यते । यदि च शेषोऽप्यणुक्तं कार्यं न स्यान् निपातनमनर्थकं स्यात् । कर्मशब्दात् कर्म शीलमस्येति च्छत्रादिभ्यो ण इति (४।४।६२) शेषे कृते न स्तद्धित (६।४।१४४) इत्येवं टिलोपस्य सिद्धत्वात् । अत्रिति (६।४।१६७) प्रकृतिभावान्न सिध्यतीति चेत् ? नैतदस्ति । अणि हि प्रकृतिभाव उच्यते । तत्तेनख्यनपत्य (६।४।१६४) इत्यतोऽणीत्यनुवर्तते । तदेवं ताच्छीलिके शेषोऽप्यणि कृतं कार्यं भवतीत्यस्यार्थस्य ज्ञापितत्वात् तत्रैवाणुक्तं कार्यं भवति । नान्यत्र । चोरी तापसीति । चुरा शीलमस्यास्तपः शीलमस्या इति च्छत्रादिभ्यो ण इति (४।४।६२) शेषोऽप्यणुक्तं भवतीति ङीप् । दाण्डा मौष्टा इति । दण्डः प्रहरणमस्यां मुष्टिः प्रहरणमस्यां क्रीडायामिति तदस्यां प्रहरणमिति (४।२।५७) क्रीडायां णः । अथाणित्यकारादारभ्य लणो णकारात् प्रत्याहारग्रहणं कस्मान्न भवति ? टिटादीनां पुनर्ग्रहणात् । प्रत्याहारग्रहणे हि तेषां ग्रहणमनर्थकं स्यात् । असन्तादेव सिद्धत्वात् । औत्सी । औदपानीति । उत्सस्योदपानस्येमित्युत्सादिभ्योऽजित्यञ् (४।१।८६) । अथ शार्ङ्गर्वाद्यजो ङीनित्यत्र (४।१।७३) पुनरज्यग्रहणं किमर्थं क्रियते ? यावतानेनैव सिद्धम् । तदेव हि रूपं स एव हि स्वरः । तथाहि ङीनि सति ज्नित्यादिर्नित्य (६।१।१८७) मितग्राद्युदात्तं भवति । औत्सीत्यत्राप्युत्सशब्दादजन्तान् अित्स्वरेणाद्युदात्ताद् ङीपि कृते तदेवाद्युदात्तत्वं भवतीत्याह शार्ङ्गर्वाद्यज इत्यादि । विदस्यापत्यं गोत्रं स्त्रीत्यनृष्यानन्तर्ये विदादिभ्योऽजित्यञि कृते (४।१।१०४) तस्य गोत्रञ्च चरणैः सहेति (४।१।६३, भा) जातित्वाजातेरस्त्रीविषयादयोपधादिति (४।१।६३) ङीष् प्राप्नोति । तद्वाधनार्थं पुनः शार्ङ्गर्वाद्यजो ङीनित्यत्राजो (४।१।७३) ग्रहणं क्रियते । यद्येवमिहाज्यग्रहणं न कर्तव्यम् । तेनैवोत्सीत्यादेरपि सिद्धत्वात् । नैतदस्ति । जातिग्रहणं तत्रेतो मनुष्यजातेरित्यतोऽ (४।१।६५) नुवर्तते । पुंयोगादाख्यायामिति (४।१।४८) ङीषो

बाधा मा भूदित्येवमर्थम् । विदस्यापत्यमितानृथानन्तर्यं इत्यादिनाञ्
 (४१।१०४) वैदः । तस्य भार्या वैदीति । तस्य पुंयोगे ङीषेवेत्यतः ।
 तस्मात् तत्र जातिग्रहणमनुवर्त्तनीयम् । तस्मिंश्चानुवर्त्तमानं प्रोक्षीत्य-
 त्रोक्षस्येयमित्यर्थविवक्षायामपि कृतेऽजातित्वादीकारस्तत्र न प्राप्नोति ।
 तस्मादिहाप्यनुग्रहणं कर्त्तव्यमेव । ह्यसजादीनामनुबन्धोच्चारणं प्रत्ययपरि-
 ग्रहार्थम् । प्रातिपदिकान्यपि ह्यसजादीनि सन्ति । तत्रासत्यनुबन्धोच्चारणे
 तेषामपि ग्रहणं विज्ञायेत । तयश्चोऽप्ययं तय तय गताविति तयो
 धातोरजन्तं प्रातिपदिकं सम्भवति । अतस्तन्निवृत्त्यर्थं पकारोच्चारणम् ।
 ऊरुह्यसीत्यादि । ऊरुप्रमाणमस्या जानुप्रमाणमस्या इति प्रमाणे ह्यसज्-
 दन्नञ्मात्रच इति (५।२।३७) ह्यसजादयः प्रत्ययाः । पञ्चतयीति ।
 पञ्चावयवा अस्या इति संख्याया अवयवे तयप् (५।२।४२) । आक्षिकी
 शालाक्षिकीति । अक्षैर्दीव्यति शलाकाभिर्दीव्यतीति तेन दीव्यति खनती-
 त्यादिना (४।४।२) ठक् । ठस्येकादेशः । लावणिकीति । लवणं पण्यमस्या इति
 लवणाट् ठञ् (४।४।५२) । अथ किमर्थं ठक्ठञोर्भेदेनोपादानम् ? न
 विशेषकराननुबन्धानुसृज्य ठ इति सामान्येनैव ग्रहणं क्रियेतित्यत आह भेदेन-
 त्यादि । ठ इति सामान्येन ग्रहणे सति ठनादीनामपि ग्रहणं स्यात् ।
 अतस्तन्निवृत्त्यै भेदेन ग्रहणम् । आदिशब्दो जिठादीनां परियहाय । तेन
 दण्डोऽस्यास्तीत्यत इनिठनाविति (५।१।११५) ठनि कृते दण्डिकीति न
 भवति । काशीषु भवेति काश्यादिभ्य षञ्जिठाविति (४।२।११६)
 जिठे प्रत्यये कृते काशिकीति न भवति । कञोऽनुबन्धकरणमातो-
 ऽनुपसर्गे क (३।२।३) इत्येवमादीनां निवृत्त्यर्थम् । यादृशी तादृशीति ।
 त्यदादिषु दृशेरनालोचने कञेति (३।२।६०) कञ् । आ सर्वनाम्न इति
 (६।३।८१) यत्तदोरात्वम् । करपोऽनुबन्धोच्चारणं स्त्रेशभामेत्यादिना (३।२।१७५)
 विहितस्य वरचो निवृत्त्यर्थम् । यद्येवमेक एवानुबन्ध उच्चारणीयः । एके-
 नापि वरचो निवृत्तिः सिद्ध्यत्येव । सत्यमेतत् । तथापि मन्दबुद्धीनां सुख-
 प्रतिपत्तयेऽनुबन्धद्वयोच्चारणम् । इत्वरी नञ्वरीति । इणनञ्जिसर्त्तिभ्यः
 करप् (३।२।१६३) । ऋस्वस्य तुक् । ख्युनोऽनुबन्धोच्चारणं लाघवार्थम् ।

अन्यथा हि षष्ठीबहुवचने कृते नुटि नामि दीर्घत्वे च गुरुस्वारणं स्यात् ।
 आढाङ्करणीति । अनाढ आढः क्रियतेऽनयेत्याढासुभगीत्यादिना (३।२।५६)
 स्युन् । अरुद्विषदजन्तस्य सुम् (६।३।६७) । नञ्सञ्जीकक् इत्यादि । उप-
 संस्थानशब्दस्य प्रतिपादनमर्थः । तत्रेदं प्रतिपादनम् । उत्तरसूत्रे चकारो-
 ऽनुक्तसमुच्चयार्थः । तेन नञादिभ्योऽपि भविष्यतीति । स्त्रीणी पौंस्त्रीति ।
 स्त्रिया इयम् पुंस इयमिति स्त्रोपुंसाभ्यां नञ्सञ्जी भवनादिति (४।१।८७)
 नञ्सञ्जी । शाक्तीकी याष्टिकीति । शक्तिः प्रहरणमस्या इति यष्टिः प्रहरण
 मस्या इति शक्तियष्ट्योरौकक् (४।४।५६) । तरुणो तलुनीति । अत्र वयो
 न विवक्षितम् । तरुणी सुरा तलुनी सुरेति । अत्र सुरादौ विषये तरुण-
 तलुनशब्दाभ्यां ङीब् वेदितव्यः । नञ्च सुरादीनां वयोऽस्ति । तस्य प्राणि-
 धर्मत्वात् । अभिनवत्वमात्रं सुरादीनां तरुणतलुनशब्दाभ्यां गम्यते ।
 यदा तु वयो विवक्ष्यते तदा गौरादिपाठान् ङीष्वा भवितव्यम् । तत्र
 स्त्रे विशेषः । तरुणतलुनशब्दौ हि कृत्वदारिभ्य उनन् (उण्, ३।३४३)
 त्रोरश्च लो वेत्युनन्प्रत्ययान्तो (उण्, ३।३३४) व्युत्पादितौ । अतो
 नित्स्त्रेणाव्युदासी । तत्र ङीपि सत्याव्युदासत्वं भवति । ङीपि तु सति
 प्रत्ययस्त्रेणान्तोदासत्वम् ।

१६ । यजश्च ।

गार्गी । वात्सीति । गर्गवक्ष्यशब्दाभ्यां स्त्रियामपतेर्गर्गादिभ्यो यजिति
 (४।१।१०५) यज् । ङीप् । यस्येति चेत्यकारस्य (६।४।१४८) लोपः ।
 हलस्तद्धितस्येति (६।४।१४०) यकारस्य च । अपत्यग्रहणं कर्त्तव्यमिति ।
 अपत्यं गृह्यते येन तदपत्यग्रहणम् । व्याख्यानमेतदुक्तं भवति । तथा
 व्याख्यानं कर्त्तव्यं यथा यजो विशेषणमपत्यं गृह्यते । तत्रेदं व्याख्यानम् ।
 उत्तरसूत्रे विकल्पार्थं प्राचामिति वचनमनेनापि योगेन सम्बध्यते ।
 व्यवस्थितविभाषा च सा विज्ञायते । तेनापत्येऽर्थे यो यज् विहित
 स्तदन्तान्त्वित्वं भवति । यस्तु द्वीपशब्दाज्जातादावर्थे विहितस्तदन्तान् न
 भवतीति । अथ योगविभागः किमर्थः ? न पूर्वसूत्र एव यज्यग्रहणं क्रियेतेत्यतः

आह योगविभाग उत्तरार्थं इति । उत्तरसूत्रे यजस्तादेव ऋक् यथा स्यात् ।
टिदादिभ्यो मा भूदिति ।

१७ । प्राचां ऋस्तद्धितः (G) ।

षकारो ङीष् इति । षिद्गौरादिभ्यश्चेति (४११।४१) ङीष् यथा स्यात् ।
ननु च क्रियमाणेऽपि षकारे नैव ङीष् भवितव्यम् । ऋप्रत्ययेनैव स्त्रीत्व-
स्याभिव्यक्तत्वादित्यत आह प्रत्ययद्वयेनेत्यादि । तद्धि केवलः ऋः स्त्रीत्वमभिव्य-
ङ्क्तुं समर्थ इति ङीष्मपेक्षते । तेन सङ्गताभ्यामेव ताभ्यां स्त्रीत्व-
व्यन्यत इति ङीष् भवितव्यम् । तद्धितग्रहणमित्यादि । कृततद्धितसमासाच्चेति
(१।२।४६) प्रातिपदिकसंज्ञा यथा स्यादित्येवमर्थं तद्धितग्रहणम् । प्राति-
पादिकसंज्ञा तु ङीष् यथा स्यादित्येवमर्थम् । ननु च विनापि तया षित्-
करणसामर्थ्यादेव ङीष् भविष्यति । अन्यथा हि षित्करणमनर्थकं स्यात् ।
प्रयोजनान्तराभावात् । न च त्रपूष् लज्जायामित्यतोऽपि धातोः स्यादित्यति-
प्रसङ्ग आशङ्कनीयः । धातोः षित्करणस्य षिद्भिदादिभ्योऽङितगङ्-(३।३।१०४)
विधौ चरितार्थत्वात् । अत इति चाधिकारात् । सतप्रमेतत् । प्रतिपत्तिर्गौरवं
तु स्यात् । तस्मात् सुखप्रतिपत्तये तद्धितग्रहणम् । सर्वत्रग्रहणमित्यादि ।
उत्तरसूत्रे सर्वत्रग्रहणमनर्थकम् । तद्धि सर्वेषामाचार्याणां मतेन यथा
स्यादित्येवमर्थं क्रियते । एतच्चाप्रयोजनम् । अस्वरितत्वादेव हि प्राग्यग्रहणस्य
सर्वेषां मतेन भवितव्यमिति । तस्मादुत्तरसूत्रे सर्वत्र ग्रहणमनर्थकम् ।
अतस्तद्विज्ञानुकथ्यते । किमर्थमित्याह बाधकबाधनार्थमिति । आवव्याच्चापं
वक्ष्यतीत्यादिना बाधकबाधनार्थमित्याख्यं विस्पष्टीकरोति । आवव्याच्चापो-
ऽवकाश उदीचां मतेनावटेति । अवटशब्दाद् गर्गादियजस्ताच्चाप् । प्राचां
ऋस्तद्धित इत्यस्यावकाशो गार्ग्यायनीति । आवव्यात् प्राचाभ्यप्रसङ्गे
परत्वाच् चाप् स्यात् । सर्वत्रग्रहणात् ऋ एव भविष्यति । आवव्यायनीति ।

१८ । सर्वत्र लोहितादिकतन्तेभ्यः ।

खतन्मिति । यो ह्यन्यस्यावयवभूतो न भवति केवलः कतशब्द

स्तत् स्वतन्त्रं प्रातिपदिकम् । यस्तु कुरुकतशब्दस्यावयवः कतशब्दस्तस्य
 स्वातन्त्र्यं नास्ति । समुदायप्रतिबद्धत्वात् । कः पुनरसौ कतशब्दः स्वतन्त्रं
 प्रातिपदिकमित्यत आह कपिशब्दादित्यादि । लोहित्यायनी शसित्यायनीति ।
 लोहितशंसितशब्दाभ्यां गर्गादित्वाद् यञ् । बाभ्रव्यायणीति । अत्रापि
 बभ्रुशब्दान् मधुबभ्रोर्बाभ्रव्यकौशिकयोरिति (४।१।१०६) यञ् । ओर्गुणः
 (६।४।१४६) । वान्तो यि प्रत्यय (६।१।९८) इति वान्तादेशः । यञन्तेभ्यः षः ।
 कण्वात्त्वित्यादि । कण्वशब्दात् पूर्वः शकलशब्द इष्यते । कतशब्दात् तूत्तरः ।
 किमेवं सति भवतीत्याह पूर्वोत्तरावित्यादि । एवं सति पूर्वोत्तरौ गणौ
 तदन्तादौ भवतः । तच्छब्देन शकलशब्दः प्रत्यवमृश्यते । शकलशब्दोऽन्त
 आदिष्व यथाक्रमं ययोः पूर्वोत्तरयोर्गणयोस्ती तदन्तादौ पूर्वोत्तरगणौ ।
 लोहितादिः शकलशब्दादन्तो भवति पूर्वो गणः । उत्तरौ गणः कण्वादः
 शकलशब्दादि भवति । किं पुनः पूर्वोत्तरयोर्गणयोस्तदन्तादित्वे प्रयोजन
 मित्याह ष्फाणौ तत्र प्रयोजनमिति । पूर्वस्य गणस्य शकलान्तत्वे षः
 प्रयोजनम् । उत्तरस्य शकलादित्वेऽण प्रयोजनम् । प्रातिपदिकेष्वन्यथा पाठ
 इति । कपि । कत । कुरुकत । अनडुह् । कण्व । शकल इत्यनयानुपूर्व्या
 प्रातिपदिकेषु पाठः । स एवं व्यवस्थापयितव्य इति । कण्वास्तु शकलः
 पूर्वं इत्यादिना यानुपूर्वी दर्शिता तया व्यवस्थापयितव्यः । अत एतदुक्तं
 भवति । कुरुकत । अनडुह् इत्येतावन्यस्मिन् स्थाने पठितव्यौ । शकल-
 शब्दस्तु कतकण्वशब्दयोर्मध्ये पठितव्यः । मन्यत इति । श्लोकवास्तिककारः ।
 कथं पुनरेवंपाठे सति शकलशब्दात् ष्फाणौ सिध्यत इत्यत आह कतन्तेभ्य
 इत्यादि । कतस्यान्तः कतन्त इति तत्पुरुषः । कतन्तेभ्य इति निपातनात्
 पररूपत्वम् । कतशब्दोऽन्ते येषां लोहितादीनां ते कतन्ता इति बहुव्रीहिः ।
 कतन्तश्च शकलशब्दः कतन्ताश्च लोहितादय इति कतन्तश्च कतन्ताश्चेति
 सरूपाणामेकशेषः । तथेत्यादिना यथा कतन्तेभ्य इत्यत्र बहुव्रीहि-
 तत्पुरुषयोरेकशेषस्तथा कण्वादिव्य इत्यत्रापि दर्शयति । कण्वस्यादिः
 कण्वादः शकलशब्दः । कण्वशब्द आदिर्येषां गोकक्षादीनां ते कण्वादयः ।
 कण्वादिव्य कण्वादयश्च कण्वादयः । पूर्ववदेकशेषः । तत्पुरुषवृत्त्या संगृहीत

इति । कतन्तेभ्य इत्यत्र कण्वादिभ्य इत्यत्र तत्पुरुषवृत्त्येति । तत्पुरुषसमासेन । मध्यपातीति । कतकण्वशब्दयो र्गणयो र्वा । प्रत्ययद्वयमिति । ष्फप्रत्ययमण् प्रत्ययश्च । प्रतिपद्यत इति । प्राप्नोति । तत्पुरुषवृत्त्या हि तस्य संग्रहे सत्यस्य सूत्रस्यायमर्थो जायते । कतन्ताच्छकलशब्दात् तथा यजन्तात् कतन्तेभ्यश्च लोहितादिभ्यो यजन्तेभ्यः स्त्रियां ष्फप्रत्ययो भवतीति । तेन ष्फप्रत्ययं प्रतिपद्यते शकलशब्दः । शाकल्यायनीति । कण्वादिभ्यो गोत्र इत्यत्रापि (४।२।१११) तत्पुरुषवृत्त्या शकलशब्दस्य संग्रहे सत्ययमर्थो भवति । कण्वादेः शकलशब्दान्ताद् गोत्रप्रत्ययान्तात् कण्वादिभ्यो गोकचन्तेभ्यो गोत्रप्रत्ययान्तेभ्यः शैषिकेष्वर्थेष्वण्प्रत्ययो भवतीति । तेनान्प्रत्ययमपि शकलशब्दः प्रतिपद्यते । शाकल्यस्येमेच्छात्वाः शाकला इति ।

१६ । कौरव्यमाण्डूकाभ्याञ्च ।

कथं कौरवोति ? कौरव्यशब्दादेवात्र डोच् विहित इति मन्यमानस्य प्रश्नः । कुरुशब्दादेवात्राणन्ताद् डोच् विहित इति दर्शयन्नाह तस्येदमित्यादि । कौरव्यमाण्डूकयोरित्यादि । कौरव्यमाण्डूकयोरनेन सूत्रेण यत् कार्यं विधीयते तस्यासुरेरप्युपसंख्यानम् प्रतिपादनं कर्त्तव्यम् । आसुरेरपि ष्फः प्रतिपादयितव्य इति यावत् । तत्रेदं प्रतिपादनम् । चकारोऽत्र क्रियते । स चानुक्तसमुच्चयार्थः । तेनासुरिणशब्दादपि ष्फो भविष्यतीति । आसुरायणोति । असुरस्यापत्यमित्यत्र इज् (४।१।८५) । तदन्तात् ष्फः । इज्ये—(४।१।११२) त्यणि प्राप्त इति । तत्र प्रस्थोत्तरपदपल्लव्यादिकोपधादणित्यताऽण्ग्रहणानुवृत्तेः (४।२।११०) । कृप्रत्यय इष्यत इति । कथं स लभ्यते ? न ह्यत्रः प्राच्य-भरतेष्वित्यत्र (४।२।११३) नेति योगविभागः कर्त्तव्यः । तेनासुरिणशब्दादणि प्रतिषिद्धे वृद्धाच्छ (४।२।११४) इतिञ्च एव भविष्यति । आसुरिणा प्रोक्त आसुरीयः कल्प इति ।

२० । वयसि प्रथमे ।

यौवनादिरिति । आदिशब्दा वृद्धत्वाद्युपसंग्रहार्थ इति । युतगा वर्त्तत इति । यत् प्रातिपदिकं श्रवणमात्रेणैव प्रकरणाद्यनपेक्षं प्रथमं वयः

प्रत्याययति तदत्र श्रुत्या वर्त्तते । कुमारीति । ननुच नायं कुमारीशब्दः प्रथमे वयसि वर्त्तते । क्व तर्हि पुंयोगाभावे । तथाहि वृद्धायामपि हि प्रयुज्यते वृद्धा कुमारीति । नैतदस्ति । कुमारीशब्दो हि प्रथम एव वयसि रूढः । यस्तु वृद्धायामपि तस्य प्रयोगस्तत्र कुमारीसाधर्म्यात् । नतु पुंयोगाभावात् । भवति हि तादृश्यात् ताच्छब्दं यथा गौर्वाहीक इति । वयस्यचरम इति । अचरमेऽनन्त्ये वयसि ङीब् भवतीत्येतदर्थरूपमस्य सूत्रस्य व्याख्यानमित्यर्थः । तत्रेदं व्याख्यानम् । प्रथमवयोग्रहणमिहाचरमस्य वयस उपलक्षणम् । तेनान्य-
त्राप्यचरमे वयसि ङीब् भवतीति । किं पुनः कारणं प्रथम एव वयसि गृह्यमाणे न सिध्यति ? येनैवं सूत्रार्थो व्याख्येय इत्याह । द्वितीयवयोवचनावेता-
वित्यादि । इह केचिच्चत्वारि वयांसीच्छन्ति । कौमारयौवनमध्यत्ववृद्धत्वानि ।

तथाचाहुः—

प्रथमे वयसि नाधीतं द्वितीयेनार्जितं धनम् ।

तृतीये न तपस्तप्तं (II) चतुर्थे किं करिष्यति ॥ १ ॥ इति ।

अन्ये त्रीणीच्छन्ति । कौमारयौवनस्थाविराणि । तथाचाहुः—

पिता रक्षति कौमारे भर्ता रक्षति यौवने ।

पुत्रस्तु स्थाविरे भावे (I) न स्त्री स्वातन्त्र्यमर्हति ॥ १ ॥ इति ।

केचिद्बाल्यमध्यत्ववृद्धत्वानीति त्रीणीच्छन्ति । तथाचाहुः—

आ षोडशाद् भवेद् बालो यावत् क्षीरान्नवर्त्तकः ।

मध्यमः सप्तति र्यावत् परतो वृद्ध उच्यते ॥ १ ॥ इति ।

एतेषु सर्वेषु यौवनं द्वितीयं वयो भवति । ननु प्रथमवयोवचनौ तु बध्नुटो-
चिरण्टीशब्दावित्यतो न प्राप्नोति । तस्मादचरमस्य वयस इहोपलक्षणं
प्रथमं वय इति व्याख्येयमिति केचित् । यस्तु मन्यते केचित्सु द्वे एव वयसो
इच्छन्तीति । यावत्यो वृद्धिमत्योऽवस्था स्ताः सर्वा राशीकृत्य प्रथमं वयो
व्यवस्थाप्यते । यास्त्वपचयवत्योऽवस्था स्ताः सर्वा राशीकृत्य द्वितीयं वयः ।
तथाचोक्तम्—वर्द्धते यावद्वेने तावद् वर्द्धितव्यं पश्चादपायेन योऽस्यतद्वर्द्धते

(II) तृतीये नार्जितं पुण्यमिति वृद्धीयपुस्तके पाठः ।

(I) स्थाविरेभावे इति च केचित् पाठास्तत्रम् ।

दर्शनमाश्रित्यैतत् सूत्रं प्रणीतमिति । तेन बधूटीचिरण्डीत्यत्रापि डीव् भवतीति तेन द्वितीयवयोवचनावेतौ प्राप्तयौवना स्त्राभिधीयत इत्यस्य ग्रन्थस्याविरोधाय यतितव्यम् । नह्यस्मिन्दर्शने यौवनं द्वितीये वयस्यन्तर्भवति । यौवनावस्थाया वृद्धिमतीत्वात् । अथ कथमुत्तानशया लोहितपादिकेति ? यावता बाल्यमत्र गम्यते । बालैव ह्युत्तानशया लोहितपादिका भवति । तस्माद् भवितव्यमेव डीपेत्यत आह नैता वयःश्रुतय इति । नैते वयोवचनाः शब्दा इत्यर्थः । इह तावदुत्तानशयेति प्रातिपदिकश्रवणमात्रेण क्रियाकारकसम्बन्धमात्रं प्रतीयत उत्ताना शेत इत्युत्तानशया । हरतेरनुद्यमनेऽजित्यतोऽ (३।२।८) ज्यङ्घणेऽनुवर्त्तमाने ऽधिकरणे शेतैरि- (३।२।१५) त्यक्तोत्तानादिषु कर्त्तृष्वितुपसंख्यानादच् । स्त्रियाः पुंवदिति (६।३।३४) पुंवङ्गावः । सर्ववोत्ताना शेत । उच्यते चेदमुत्तानशयेति । तत्र नियमो गम्यते । अन्यथा शयितुमसामर्थ्यादुत्तानेव या शेत मोत्तानशयेति गम्यते । अवगतेऽप्यस्मिन्नियमे सन्देह एव किमसौ बाला वृद्धा वेति । वृद्धापि हि कदाचिदन्यथा शयितुमशक्ता स्यात् । उत्तानैव च शेत । तस्माद् यदोत्तानैव शेत इति नियमप्रतीतिर्भवति वृद्धत्वाभावश्च कुतश्चित् प्रकरणादेरवमितो भवति तदा बाल्यं गम्यते । लोहितपादिकेति । अत्रापि लोहितौ पादावस्या इत्यन्यपदार्थमात्रं तावत् तच्छब्दात् प्रतीयते । यदा तु प्रकरणादिना स्वभावत एवास्या रक्तौ पादौ नालङ्कारमादिनेति प्रतीतिर्भवति तदा बालेति गम्यते । इतिशब्दः प्रकारार्थः । एवंप्रकारा नैता वयःश्रुतय इत्यर्थः । कथं बाला वक्षेति । अजादित्वाद्वाब् भविष्यति । ननु वचनसामर्थ्यादनेन डीवपि प्राप्नोति । नैतदस्ति । तस्यान्यत्र कुमारी किशोरीत्यादौ चरितार्थत्वात् ।

२१ । द्विगोः ।

पञ्चपूलीति । पञ्चानां पूलानां समाहार इति । तद्वितार्थोत्तरपद-
ममाहारे चेति (२।१।५१) ममाहारद्विगुः । अकारान्तोत्तरपदो द्विगुः स्त्रियां
भाष्यत इति (२।४।३०, वा) स्त्रीलिङ्गता । त्रिफलेति । त्रयाणां फलानां
ममाहार इति । पूर्ववद् द्विगुः ।

२२ । अपरिमाणविस्ताचितकम्बलेप्रभ्यो न तद्धितलुकि ।

तद्धितलुकि सतीति । एतेन तद्धितलुकोल्लेखा विषयसप्तमीति दर्शयति । परसप्तमोल्लेखा नोपपद्यते । लुकोऽभावरूपत्वात् । अभावे च पौर्वापर्याभावात् । सर्वतो मानं परिमाणमिति परिशब्दः सर्वतो भावे । सर्वत आरोहतः परिणाहृतश्च मीयते परिच्छिद्यते येन तत्परिमाणं प्रस्थादिः । पञ्चाश्वेति । तद्धितार्थे द्विगुः । तेन क्रीतमित्यार्हयिष्ठक् (५।१।३७) । अर्धपूर्वादु द्विगोर्लुक् (५।१।२८) । कालः संख्या च न परिमाणमिति । नहि ताभ्यामारोहतः परिणाहृतश्च मीयते । ज्ञापकाच्च न तयोः परिमाणत्वमवसीयते । यदयं परिमाणान्तस्यासंज्ञाशानयोरिति (७।३।१७) सिद्धायामुत्तरपदवृत्तौ संख्यायाः संवत्सरसंख्यस्य (७।३।१५) चेति संख्यासंवत्सरग्रहणं करोति तज् ज्ञापयति कालः संख्या च न परिमाणं भवतीति । विस्तादि च परिमाणविशेष एव गृहीतव्यः । अतो वृत्तिग्रन्थः परिमाणार्थं ग्रहणमिति । काण्डस्य वा परिमाणत्वे तूत्तरसूत्रेण नियमार्थता न विरुध्यते । यद्येवं कालाः परिमाणानित्यत्र (२।२।५) सामर्थ्यात् परिमाणवचनाः कालशब्दाः समस्यन्त इति यदुक्तं तद्विरुध्यते । नास्ति विरोधः । उपचारेण तथान्यत्र परिमाणवाचिना सुवक्तेनाभिधानात् । इह हि मुख्यं कालस्य परिमाणत्वं निषिध्यते । तत्र ह्यौपचारिकं कालस्य परिमाणत्वमाश्रित्य परिमाणवचनाः कालशब्दा इत्युक्तं कालाः परिमाणानेति ब्रुवता । परिमाणवचनत्वं कालशब्दानामुपयुक्तं भवति । नहि तेन विना परिमाणोपेक्षयोत्तरपदस्य परिमाणव्यपदेश उपपद्यते । न च कालस्य मुख्यं परिमाणत्वमस्ति । अतः सामर्थ्यादौपचारिकं परिमाणत्वमाश्रितमिति गम्यते । उपचारस्य हेतुः परिच्छेदस्य हेतुत्वमात्रम् परिमाणस्य साधर्म्यम् । कालो हि मासादिर्जातादिसम्बन्धिनीमादित्यगतिं गमयतीति भवति परिच्छेदस्य हेतुः । अतः परिमाणसाधर्म्यादुपपद्यते तत्र च परिमाणोपचारः । द्विवर्षा । त्रिवर्षेति । द्वे वर्षे भूतेति तमधीष्टो भूतो भूतो भावीत्यनेन (५।१।८०) विहितस्य ठको वर्षालुगिति (५।१।८८) लुक् पाक्षिकः । चित्तवत्त्वे तु प्रत्ययार्थस्य विवक्षिते

वित्तवति नित्यमिति (५।१।८८) नित्यमेव लुक् । हे वर्षे प्रमाणमस्या
इति प्रमाणे लो द्विगोर्नित्यमिति (५।२।३७, वा) नित्यमेव लुक् ।
द्विशता । त्रिशतेति । द्वाभ्यां शताभ्यां क्रीतेति पणपादमाषशताद्
वदिति (५।१।३४) प्रति प्राप्ते शाणाहेत्यलोपसंख्यानं (५।१।३५)
शताच्चेति वक्तव्यमिति । तेन शतशब्दात् पक्षे संख्याया अतिशदन्तायाः
कन्निति (५।१।२२) कन् । तस्य पूर्ववल्ङ्क् । द्विविस्तेति । द्वौ विस्तौ पचति ।
सम्भवत्यवहरति पचतौत्यनेनार्हयिष्ठक् (५।१।५२) । तस्य पूर्ववल्ङ्क् ।
द्वावाचितौ पचति द्वाचिता । आदृक्वाचितपावात् खोऽन्यतरस्यामिति
५।१।५३) वर्त्तमाने द्विगो षंथेति (५।२।५४) षन् । तस्य पूर्ववल्ङ्क् ।
द्वाभ्यां कम्बल्याभ्यां क्रीता द्विकम्बल्या । तेन क्रीतमिति (५।१।३७)
ठक् । तद्वदेव लुक् । द्वाठकीति । द्वावाठकी पचति । आदृक्वाचितपावात्
खोऽन्यतरस्यामिति (५।१।५३) वर्त्तमाने द्विगोऽंथेति (५।२।५४) पक्षे षन् ।
तस्य लुक् । पञ्चाश्वीति । पूर्ववत् समाहारे द्विगुः । इहर्मो द्वौ प्रति-
प्रेधावुच्येते । तत्रैकः शक्यमकर्तुम् । कथम् ? एवं सूत्रन्यासः करिष्यते ।
परिमाणान्तात् तद्धितलुकीति । पूर्वर्णेव सिद्धे नियमार्थमेतत् । परि-
माणान्तादेव तद्धितलुकि डीव् भवति । नान्यस्मात् । तेन द्वाठकीत्या-
दावेव भवति । न पञ्चाश्वेत्यादौ । ततो विस्ताचितकम्बल्येभ्यो न तद्धित-
लुकीत्यनुवर्त्तते । विस्तादिभ्यः परिमाणेभ्योऽपि तद्धितलुकि डीम् न
भवतीति । नैवं शक्यम् । विपरीतोऽपि नियमः सम्भाव्येत । परिमाणान्तात्
तद्धितलुकेव भवति नान्यत्रेति । ततश्च, द्वयोः कुड्वयोः समाहारो द्वि-
कुड्वीत्यत्र न स्यात् । तस्माद् यथान्यासमवाम् ।

२३ । काण्डान्तात् ज्ञेयं ।

नियमार्थमिति ४ ज्ञेय एव यथा स्यात् । अन्यत्र मा भूदिति । अथान्तग्रहणं
किमर्थम् ? यावता सामर्थ्यादेव तदन्तविधिलभ्यत एव यथा पूर्वस्मिन्
सूत्रे । नहि केवलस्य काण्डशब्दस्य केनचिद् द्विगुमंज्ञा विहिता । सत्यमेतत् ।
किन्त्वसत्यन्तग्रहणे काण्डमेव ज्ञेयेण विगिष्येत काण्डशब्द एव केवलो यः

क्षेत्रे वर्त्तत इति । ततश्चेह प्रतिषेधः स्यात् । द्वाभ्यां काण्डसंज्ञकाभ्यां
त्रैणाभ्यां क्रीता द्विकाण्डी वङ्गवेति । इह तु न स्यात् । हे काण्डे प्रमाण-
मस्या; क्षेत्रभक्ते द्विकाण्डा क्षेत्रभक्तिरिति । अन्तग्रहणे तु सति काण्डशब्दस्य
विशेषणं क्षेत्रं न भवति । तस्य द्विगौ गुणभूतत्वात् ।

२४ । पुरुषात् प्रमाणेऽन्यतरस्याम् ।

प्रमाणे यः पुरुषशब्दो वर्त्तत इति । जातिवचनोऽपि पुरुषशब्दो यदा
प्रमाणशब्देनाभिसम्बध्यते तदा पुरुषगते प्रमाणे वर्त्तते । भवति पदान्तर-
सम्बन्धेन शब्दस्यार्थान्तरे वृत्तिर्यथा सिंहो माणवक इति । सिंहशब्दो
जातिवचनोऽपि माणवकसान्निध्याच् शौर्यलक्षणं गुणमाचष्टे । द्विपुरुषीति ।
प्रमाणे द्वयसजिति (५।२।३७) विहितस्य द्वयसचः प्रमाणे लो द्विगोर्नित्यमिति
(५।२।३७, वा) लुक् । अपरिमाणान्तत्वात् प्रतिषेधे प्राप्त इति । अपरिमाण-
विस्तेत्यादिना (४।१।२२) । द्वाभ्यां पुरुषाभ्यां क्रीता द्विपुरुषेति ।
पूर्ववदार्हयस्य ठको लुक् । तद्धितलुकीदेव । पञ्चपुरुषीति । प्रमाणार्थ-
वृत्तानामेव समाहारान् नास्ति द्वाङ्गविकलता ।

२५ । बहुव्रीहेरुधसो ङीष् ।

उधसोऽनङिति (५।४।१३१) समासान्ते कृत इति । अकृत एव समासे
बहुव्रीह्यर्थ उत्तरपदे पूर्वं समासान्तेन भवितव्यमिति । प्राक् ततः समासान्त
एव भवति । ततो बहुव्रीहि स्तुतः स्त्रीप्रत्यय इत्येषैवानुपूर्वी । अनो बहुव्रीहि-
रित्यादि । इतिशब्द आद्यर्थः । अनो बहुव्रीहेरित्यादिना (४।१।१२) शास्त्रान्तरेण
इत्यर्थः । तत्रानो बहुव्रीहेरित्यनेन (४।१।१२) सूत्रेण प्रतिषेधे प्राप्ते डावु-
भाभ्यामन्यतरस्यामित्यनेन (४।१।१३) डाप् । कुण्डोप्तीति । कुण्डमिवोधोऽस्या
इति बहुव्रीहिः । अलोपोऽन इत्यकारलोपः (६।४।१३४) । प्राप्तोधा इति ।
प्राप्तापन्ने च द्वितीययेति (२।२।४) तत्पुरुषः । अत्वसप्तस्य चाधातीरिति
(६।४।१४) दीर्घः । अन उपधालोपिन इत्यादि । अन उपधालोपिनो-
ऽन्यतरस्यामित्येतेनापि (४।१।२८) विधीयमानस्य ङीपोऽयं ङीष् बाधक
इष्यते । कथं पुनरिहोच्यमानस्तस्य बाधको भवति ? उत्तरवानुवृत्तेः ।

असत्यामुत्तरत्रानुवृत्तौ मध्येऽपवादाः पूर्वान् विधीन् बाधन्त इत्ये प, ६१) वमयं डीष् डाप्प्रतिषेधावेव बाधते । नोपधालोपिनो डीपम् । ततश्चोपधालोपिनः परत्वात् स एव पक्षे भवेत् । तस्मादन उपधालोपिन (४११२८) इत्यत्रास्यानुवृत्तिः कर्त्तव्या । तेनोपधालोपिनोऽप्राधसन्तान् डीषेव भवति । समासान्तश्च स्त्रियामेवेति । समासान्तविधेरनित्यत्वात् । अनित्यत्वं तु पुनरुधःशब्देन सकारान्तेनासमासान्तेन विशेषणाद् विज्ञायते । यदि हि नित्यः स्याद् बहुव्रीहे रूध इति निर्देशः स्यात् ।

२६ । संख्याव्ययादे डीप् ।

दूध्रीत्यादि । हे ऊधमी अस्याः । त्रीण्युधास्यस्याः । अभिगत मूधोऽस्याः । निर्गतमूधोऽस्या इति विग्रहः । आदिग्रहणं किमिति ? एवं मन्यते । संख्याव्ययाभ्यामित्येव वक्तव्यम् । बहुव्रीहे रूधम इति हि वर्त्तते । तत्रैवमभिसम्बन्धः करिष्यते । संख्याव्ययाभ्यामुत्तरो य ऊधःशब्दस्तदन्ताद् बहुव्रीहे डीप् भवतीति । तथाच निष्फलमादिग्रहणम् । विनापि तेन सिद्धत्वादिति । द्विविधोऽध्रीत्यादि । यद्यादिग्रहणं न क्रियेत तदा संख्याव्ययाभ्यामिति पञ्चमीनिर्देशात् संख्याया अनन्तरो य ऊधःशब्दस्तदन्तादेव स्यात् । यत् तु व्यवधानं तत्र तु न स्यात् । आदिग्रहणात् तु तत्रापि भवति । द्विविधमूधो यस्या इति विग्रहः । अत्रादिग्रहणे सति विधिशब्देन व्यवधानेऽपि भवति ।

२७ । दामहायनान्ताच्च । ,

ऊधस इति निवृत्तम् । प्रकृत्यन्तरोपादानात् । संख्याग्रहणमनुवर्त्तते । नाव्यग्रहणमिति । संख्याग्रहणस्यैव स्वरितत्वात् । डाप्प्रतिषेधविकल्पेषु प्राप्तेष्विति । डाबुभाभ्यामन्यतरस्यामित्यादिना (४११२३) डापि प्राप्ते ऽनो बहुव्रीहेरिति (४११२२) प्रतिषेधं ऽन उपधालोपिनोऽन्यतरस्यामिति (४११२८) विकल्पे च । हे दामनी अस्याइति द्विदाम्नी । हो हायनावस्या इति द्विहायनी । हायनो वयसि स्मृत इति । प्रकृतिरिति शेषः । कस्य प्रकृतिः ? डीपः प्रकृतत्वात् तस्यैव । बहुव्रीह्यधिकारादत्र हायनान्तो

बहुव्रीहिरिति गम्यते । एतदुक्तं भवति । ज्ञायनान्तो बहुव्रीहिव्ययमि गम्यमाने ङीप् प्रकृतिराचार्यः स्मृत इति । तेन यदि वयो गम्यते ततो ङीप् भवति । नान्यथा । एतच्चोत्तरसूत्रेऽन्यतरस्याग्रहणस्योभयोर्योगयोः शेषभूतत्वाद् व्यवस्थितविभाषाविज्ञानाच्च लभ्यते । अथ त्रिचतुर्भ्यां ज्ञायन-स्याप्युपसंख्यानाद् यथा हि त्रिज्ञायणी चतुर्ज्ञायणीत्यत्र णत्वं भवति तथा त्रिज्ञायना शाला चतुर्ज्ञायना शालेत्यत्रापि कस्मान्न भवतीत्याह णत्वमपी-त्यादि । तदपि हि णत्वमपीपसंख्यानिक साचार्यव्ययस्येव स्मर्यते । न च शालाया वयः सम्भवति । तस्य प्राणिधर्मत्वादिति नेह णत्वं प्रवर्त्तते । अन्तग्रहणं विस्पष्टार्थम् । बहुव्रीह्यधिकारादेव हि सामर्थ्यात् तदन्तविधि-लभ्यते । नहि केवलयोर्दामज्ञायनशब्दयोर्बहुव्रीहिसंज्ञा केनचिद्विहिता ।

२८ । अन उपधालोपिनोऽन्यतरस्याम् ।

उपधालोपीति । उपधालोपो यस्य ङीप् परतः सम्भवति स उपधा-लोपी । नन्वित्यादि । अनो बहुव्रीहिरिति (४।१।१२) प्रतिषेधः सिद्धः । डाबु-भाभ्यामन्यतरस्यामिति (४।१।१४) डाप् । अन्यतरस्याग्रहणाच्च पक्षे ङीप् । यदि तर्हि डाबुभाभ्यामन्यतरस्यामित्यनेन (४।१।२ः) ङीवपि विधीयते तदा दामा पामेत्यत्रापि स्यात् । अन्यतरस्याग्रहणस्य व्यवस्थितविभाषात्वान् न भविष्यति । अनुपधालोपिन इत्यादि । यदीदं नोच्येतानुपधालोपिनोऽपि ङीप् स्यात् । तस्मादुपधालोपिन एव ङीप् यथा स्यादनुपधालोपिनो मा भूदित्येवमर्थमिदमुच्यते । बहुराजेति ङीप्प्रतिषेधः । सर्वनामस्थाने चेति (६।४।८) नोपधाया दीर्घः । बहुराज्ञीति ङीप् । अलोपोऽनः (६।४।१३४) । बहुराजे इति डाप् । औड आप इति (७।१।१८) शीभावः । आद्गुणः (६।१।८७) । द्विवचननिर्देशो डापोऽभिध्यक्तये । एकवचने हि डाप्प्रतिषेधयोर्न कश्चिद् विशेषः । उभयत्रापि तुल्यरूपत्वात् । कचिद् बहुराजा इति बहु-वचनेन निर्देशः । तस्यापि तदेव प्रयोजनम् । बहुमव्या इति । सूर्यति-थागस्त्यमत्स्यानां य उपधाया (६।४।१४६) इति लोपविधानादुपधालोपीत्येष

बहुव्रीहिः । सुपर्वेति । अयमुपधालोपी न भवति । न संयोगाद् वमस्तादि-
(१४११३७) तुपधालोपप्रतिषेधात् ।

२६ । नित्यं संज्ञाच्छन्दसोः ।

नित्यग्रहणं विस्मयार्थम् । पूर्वेणैव हि विकल्पेन ङीप् सिद्धः । तदारम्भ-
सामर्थ्यादेव ङीन् नित्यं भविष्यति । अन्यथा ह्रीदं वचनमनर्थकं स्यात् ।

३० । केवलमामकभागधेयपापापरसमानार्थ्यकृतसुमङ्गल- भेषजाश्च ।

अथ मामकग्रहणं किमर्थम् ? यावतास्मदस्तस्येदमित्यणि (४१११२०)
कृते तवकममकावेकवचन (४१३१३) इति ममकादेशेन मामक इति
भवति । ततश्च टिड्ढाणञित्येव (४११११) ङीप्सिद्धेः । सत्यमेतत् ।
नियमार्थं तु मामकशब्दस्य ग्रहणम् । संज्ञाच्छन्दसोर्यथा स्यात् । अन्यत्र मा
भूदिति ।

३१ । रात्रेश्चाजसौ ।

अजसाविति । विषयसमभोयम् । न परसप्तमी । कुतः ? स्त्रीप्रत्यय-
स्यान्तरङ्गत्वाज्जसः परत्वाविरोधाद् विषयसप्तमीत्वे न दोष इत्याह जस्विषया-
दित्यादि । अजसादिष्विति । वक्तव्यमिति । जसादिविषयादन्यत्र रात्रि-
शब्दाद् ङीब् भवतीत्येतदर्थरूपं व्याख्येयमित्यर्थः । तत्रेदं व्याख्यानम् ।
इह लाघवार्थमजसि इति वक्तव्येऽजसावितुक्तम् मात्राधिव्यादर्थधिव्य
सूचनार्थम् । तेनाजसादिषु ङीब् भवतीति । आदिशब्देनामादीनां
ग्रहणम् । कथमित्यादि । रात्र इति । रात्रिशब्दस्य जसन्तस्य प्रयोगः ।
एवं हि दीर्घाज्जसि चेति (६१११०५) सवर्णदीर्घत्वे प्रतिषिद्धे यष्वादेश
उपपद्यते । नान्यथा । यदि तु रात्रिशब्दस्यायं प्रयोगः स्यात् ततो जसि
चेति (७१३१०८) गुणे कृतेऽयादेशे च रात्रय इति रूपं स्यात् ।
ईकारान्तश्च रात्रिशब्दो न सम्भवति । अजसाविति ङीप्प्रतिषेधात् ।
ततश्च रात्र इति प्रयोगो नोपपद्यत इत्यभिप्रायः । ङीषयमित्यादि ।

ननु च न रात्रिशब्दो बद्धादिषु पठ्यते । तत् कथं बद्धादिलक्षणस्ततो
 डीष् (४।१।४५) भविष्यतीत्यत आह तत्र 'ह्येत्यादि । कृदिकारादन्ति इति ।
 कृत इकारः कृदिकारः । तदन्तान् डीष् भवति । वृद्ध्यां विन् (उण्, ४।४८३)
 वर्वी । दर्वी । यस्तु क्तिन्सम्बन्धी तदन्तान् भवति । स्त्रियां क्तिन्
 (३।३।८४) । कृतिः । कृतिः । सर्वतोऽन्तिन्नर्थादित्येक इति । एक आचार्य्या
 सर्वतोऽन्तिन्नर्थात् कृदिकारादकृदिकाराच्च डीष् भवतीत्याहुः । राजिः ।
 राजी । राजिशब्दोऽव्युत्पत्तिपक्षे कृदिकारान्तो न भवति । अन्तिन्नर्थादिति ।
 न विद्यते क्तिन्नर्थो यस्य सोऽन्तिन्नर्थः । तस्मात् सर्वतो डीष् भवति । यस्तु
 क्तिन्नर्थस्तदन्तान् भवति । कृतिः । कृतिः । आक्रोशे नञानिः (३।३।१२)
 अकरणिः । अहरणिः । रात्रिशब्दश्चायं व्युत्पत्तिपक्षे कृदिकारान्तो भवति ।
 रात्रादाने । रात्रिद्व्यां त्रिप् (उण्, ४।५०७) । रात्रिः । तस्मात् पक्षे
 डीष् । रात्रो । अव्युत्पत्तिपक्षे तु कृदिकारान्तो न भवति । ततः
 सर्वतोऽन्तिन्नर्थादिति (ग, सू, ५१) डीष् ।

३२ । अन्तर्वेत्यतिवतोर्नुक् ।

स तु नकारान्तत्वादेव सिद्ध इति । ऋन्नेभ्यो डीबित्यनेन (४।१।५) । निपातन-
 सामर्थ्यादित्यादि । यद्यैव हि निपातनसामर्थ्यादन्यत् किञ्चिदलाक्षणिकं
 कार्यं भवति तथार्थविशेषेऽपि वृत्तिः । कस्मिन् पुनरर्थविशेषे वृत्तिर्भवतीत्यत
 आह अन्तर्वेत्यतिवदित्यादिना । यथाक्रममन्तर्वदित्यस्य गर्भसंयोगे वृत्तिः
 पतिवदित्यस्य भर्तृसंयोगे । गर्भेण संयोगो गर्भसंयोगः । स कस्या भवति ?
 यस्याः कुचौ गर्भौ व्यन्यते । भर्ता संयोगो भर्तृसंयोगः । स च कस्या
 भवति ? यस्याः पतिर्जीवति । भर्ता चेह योऽग्निसाक्षिपूर्वकेण पाणिग्रहणेन
 सम्बन्धी स एवाभिमतः । नतु यः पृथिवीस्वामी । इह तु न भवतीति ।
 अन्तरस्यां शालायां विद्यते । शालायां कुक्षिगतेन गर्भेण सम्बन्धाभावात् ।
 पतिमतीति । पतिरस्या अस्तीति मतुप् । उगितश्चेति (४।१।६) डीप् । अत्र
 पतिशब्द ईश्वरे स्वामिनि वर्तते । तेन संयोगे च न पतिवदिति निपात्यते ।
 येन तु संयोगे निपात्यते स चाख्यात एव । मतुम् निपात्यत इति । अन्तः-

शब्दस्याधिकरणप्रधानत्वात् प्रथमासमर्थता नास्ति । प्रथमासमर्थाच्चास्ति-
 समानाधिकरणेन मतुब् विधीयते । नचास्तिनाम्नःशब्दस्य सामानाधि-
 करण्यम् । तस्मान् मतुम् न प्राप्नोतीति निपात्यते । वत्त्वं तु सिद्धमिति ।
 मादुपधायाश्चेत्यादिनैवाकारोपधत्वात् (८।२।८) । निपात्यत इति । केनचिद्-
 प्राप्तत्वात् । मतुप् सिद्ध इति । पतिरस्यास्तीति प्रथमासमर्थस्य पतिशब्द-
 स्यास्तिना सामानाधिकरण्यात् । गर्भिणीत्वनेन गर्भसंयोगं दर्शयति ।
 जीवपतिरित्यनेनापि भर्तृसंयोगम् । अन्तर्वत्पतिवतोरित्यादि । अन्त-
 र्वत्पतिवदितेऽतयोः शब्दयोर्निपातनान् मतुब्वत्वे भवतः । यथाक्रमं गर्भिण्यां
 जीवपत्याश्च स्त्रियामभिधेयायाम् । गर्भांऽस्या अस्तीति गर्भिणी । जीवतीति
 जीवः । पचाद्यच् । जीवः पतिर्यस्याः सा जीवपतिः । ननु च पतिः
 समास एवेति (१।४।८) विसंज्ञोऽयं पति (J) शब्दः । तत्राश्च चेरित्यात्त्वौ-
 त्वयोः (७।३।२८) कृतयोः जीवपताविति भवितव्यम् । तदयुक्तो जीव-
 पत्यामिति निर्देशः । नैतदस्ति । शेषो व्यसखीति (१।४.७) सिद्धायामिव
 विसंज्ञायाम् पतिः समास एवेत्यनेन (१।४।८) शेषस्यैव पतिशब्दस्य विसंज्ञा
 नियमायं विधीयते । नचायं शेषः । इति ह्रस्वयेति (१।४।६) नदी-
 संज्ञासम्भवात् । नदीसंज्ञायाश्च सत्यामिदुज्ञायामिति (७।३।११७) डेराम्
 नद्यामूनीभ्य (७।३।११६) इत्याम् । यथादेशे जीवपत्यामिति भवति ।
 वाच्छन्दसि तु नुग्विधिरिति । छन्दसि विकल्पे तु नुग्विधिर्भवति । स च
 वक्ष्यमाणस्य विभाषाग्रहणस्य सिद्धावलोकितन्यायेनानुवृत्तेर्व्यवस्थितविभाषा-
 विज्ञानाच्च लभ्यते । नुक्पञ्च ऋन्नेभ्यो डीविति (४।१।५) डीप् । अन्त-
 र्वतीति । अनुक्पञ्च उगितयेति (४।१।६) डीप् । अन्तर्वतीति भवति ।

३३ । पत्युर्नो यज्ञसंयोगे ।

यज्ञसंयोग इति । यज्ञसम्बन्धे । कस्य पुनर्यज्ञेन संयोगः ? पतिशब्द-
 वाच्यस्यार्थस्य । अथ पतिशब्दस्यैव कस्मान्न भवति ? असम्भवात् । तयो
 र्हि वाच्यवाचकभावलक्षणः सम्बन्धः स्यात् । न केवलः पतिशब्दो यज्ञस्य
 वाचकः । कथं पुनर्यज्ञेन संयोग इत्याह तस्माधनत्वादिति । तस्य यज्ञस्य

(J) In the printed काशिका the reading is गर्भिण्या जीवपत्याश्च ।

साधनं तत्साधनम् । तद्भावे यज्ञसाधनत्वम् । तस्माद् यज्ञेन संयोगो भवति । यजमानस्य या भार्या तस्या यागं प्रति साधनभावोऽस्तीति विना तथा तदनिष्पत्तेः । नहि भार्याविरहितस्त्वैवर्णिकः केवलो यज्ञेऽधिक्रियते । तस्मात् स तथा करणभूतया यज्ञं निष्पादयतीत्यस्ति तस्या यज्ञेन सह क्रियाकारकलक्षणः सम्बन्धः । तत्फलग्रहीतृत्वादेति । यज्ञसंयोगे द्वितीयो हेतुः । अनेन तु स्वस्वामिभावलक्षणः सम्बन्धः प्रतिपाद्यते । यज्ञस्य यत् प्रधानं फलं स्वर्गाख्यं तद् यजमानस्य पत्नी परिगृह्णाति । अतो यद्यपि यज्ञं प्रति तस्याः साधनत्वं न विवक्ष्यते तथापि तत्फलस्य ग्रहणाद् यथा यजमानस्य यज्ञेन सह स्वस्वामिभावसम्बन्धस्तथा तत्पत्न्या अपि । अथ 'फलग्रहीतृत्वादिति कथमत्र षष्ठीसमासः ? कथञ्च न स्यात् ? कर्त्तरि चेति (२।२।१६) त्वचा सह षष्ठीसमासप्रतिषेधात् । नैवायं त्वजन्तेन षष्ठीसमासः । किं तर्हि ? द्वितीयेति योगविभागात् (२।१।२४) त्वजन्तेन द्वितीयासमासः । अथवा याजकादिषु ग्रहीतृशब्दो द्रष्टव्यः । तेन षष्ठीसमासे भविष्यति । अथापि तत्र न पठ्यत एवमपि याजकादिभिश्चेति (२।२।८) चकारस्यानुक्तसमुच्चयार्थत्वाद् भविष्यति । ऋन्नेभ्यो ङीबिति (४।१।५) ग्रहीतृशब्दादिह ङीम् न भवति । स्तोत्रस्याविवक्षितत्वात् । क्वचित् फलग्रहीतृत्वादिति पाठः । तत्र फलग्रहीतृशब्दयोर्वहुव्रीहिः । फलग्रहस्य जातिवाचित्वान् निष्ठायाः पूर्वनिपाते प्राप्ते जातिकालसुखादिभ्यः परवचनमिति (२।२।३६, वा) ग्रहीतृशब्दस्य परनिपातः । कथमित्यादि । एवं मन्यते । शूद्रस्त्वैव तावद् यज्ञेऽनधिकृतत्वाद् यज्ञेन संयोगो नास्ति । किं पुनस्तद्भार्यायाः ? अतो वृषलस्य पत्नीत्येष प्रयोगो नोपपद्यत इति । उपमानाद् भविष्यतीति । पत्नीवहि पत्नी । यथैव हि यजमानस्य पत्न्यग्निसान्निपूर्वकेण पाणिग्रहणेन तत्पत्युः सम्बन्धिनी तत्कार्येषु चाधिकृता तथा वृषलस्य भार्यापि । तस्मात् पत्नोसाधर्म्यात् सापि पत्नीत्युच्यते ।

३४ । विभाषा सपूर्वस्य ।

पतिशब्दास्तत्त्वादिति । एतेन पतिशब्दस्य ग्रहणं सपूर्वग्रहणं मनुप-

सर्जनग्रहणञ्च त्रयमप्येतत् प्रातिपदिकस्य विशेषणमिति दर्शयति । सह-
 शब्दोऽयमस्यैव तुल्ययोगे यथा सशिष्यो गुरुरागत इति । गुरोः शिष्यस्य
 चागमनेन तुल्ययोगः प्रतीयते । अस्ति च सत्तावचनो यथा सहैव
 दशभिः पुनैर्भारं वहति गर्हभीति । विद्यमानैरेवेत्यर्थः । तदिह सत्ता-
 वचनो गृह्यते । सपूर्वस्य विद्यमानपूर्वस्येत्यर्थः । यदि हि तुल्ययोगे वर्त-
 मानो गृह्यते ततोऽयमर्थः स्यात् सहपूर्वेण पतिशब्दान्तस्य नकारो भव-
 तीति । ततश्च पतिशब्दात् पूर्वस्यापि षष्ठादिशब्दस्य नकारः स्यात् । एवं
 हि तुल्ययोगो भवति यदि नकार उभयोरपि भवति । पूर्वशब्दोऽयमस्यैव
 व्यवस्थाशब्दो यथा पूर्वं मधुरायाः पाटलिपुत्रमिति । अस्यवयववचनो
 यथा पूर्वं कायस्येति । तदिहावयववचनो गृह्यते । सह विद्यमानः पूर्वा-
 ऽवयवो यस्य तत् सपूर्वमित्युच्यते । यदि व्यवस्थाशब्दो गृह्येत तत्रायमर्थः
 स्याद् । विद्यमानः पूर्वा यस्मात् तस्य पतिशब्दान्तस्य नकारो भवतीति ।
 ततश्च दृढपत्नीत्यत्र न स्यात् । नहि पतिशब्दान्तादिह कश्चित् पूर्वाऽस्तीति ।
 अथ पतिशब्दस्यैव सपूर्वत्वमनुपसर्जनत्वञ्च विशेषणं कस्मान्न विज्ञायते ?
 अशक्यत्वात् । स ज्ञावयववचनं वा पूर्वशब्दं गृहीत्वा विशिष्येत व्यवस्थाशब्दं
 वा । तत्र पूर्वस्तावदयुक्तः कल्पः । अव्यभिचारात् । असम्भवाच्च । कथम् ?
 यदि प्रकारं पूर्वमभिप्रेत्य विद्यमानः पूर्वाऽवयवो यस्येति विशिष्येत ततोऽ-
 व्यभिचारादयुक्तं विशेषणम् । नहि प्रकारेण यस्य पूर्वत्वं तत्पतिशब्दो व्यभि-
 चरति । अथ शब्दान्तरम् । तदसम्भवादयुक्तं विशेषणम् । नहि शब्दान्तरं
 पतिशब्दस्यावयव उपपद्यते । व्यवस्थाशब्दपक्षे तु विद्यमानः पूर्वा यस्मात्
 तदिति विशिष्यते । युज्यते च विशेष्यविशेषणभावः । किन्तु वाक्येऽपि
 नकारः प्राप्नोति ग्रामस्य पतिरियं ब्राह्मणीति । अस्ति ज्ञातृ पतिशब्दात्
 पूर्वा ग्रामशब्दः । अनुपसर्जनग्रहणेनापि पतिशब्दे विशिष्यमानं बहुव्रीहौ
 विकल्पो न प्राप्नोति दृढः पतिरस्या दृढपति दृढपत्नीति । न ज्ञातृानुप-
 सर्जनं पतिशब्दः । सर्वानुपसर्जनत्वाद् बहुव्रीहेरिति । बहुव्रीह्यावयवानामप्युप-
 सर्जनत्वात् । तस्मात् प्रातिपदिकस्यैव विशेषणं युक्तम् । पतिरियं ब्राह्मणी
 ग्रामस्येति । ननु च अपदेशिवद्भावादित्दमपि सपूर्वमिति शक्यत व्यप-

देष्टुम् । नच व्यपदेशिवद्भावोऽप्रातिपदिकेनेति (प, ३३) व्यपदेशिवद्भावः प्रातिपदिकत्वात् । यद्येवं पतिशब्दान्ततापि नास्तीति । अतो ह्यङ्गविकलता । नैतदस्ति । सपूर्वग्रहणे हि क्रियमाणे पतिशब्दान्तस्येत्येषोऽर्थो लभ्यते । अक्रियमाणे तु तस्मिन् पतिशब्दस्यैव शुद्धस्य नकारो विज्ञायते ।

३५ । नित्यं सपत्न्यादिषु ।

सपत्न्यादिष्विति । के पुनः सपत्न्यादयः ? ये पठ्यन्ते । तेषु प्रातिपदिकेषु येषां समानादीनि पूर्वपदानि ते सपत्न्यादयः । कुत एतत् ? समानादीनां गणे पाठात् । सपत्न्यादीनाञ्चापाठात् । लाघवार्थं समानार्थं समानादिष्वित्येव वक्तव्ये कृते नकारादेशस्य सप्रत्ययस्य च सपत्न्यादिष्विति समुदायस्योच्चारणं नियोगत एष समुदाय ईकारान्त एव यथा स्यादित्येव मर्थम् । तेन सपत्नी भार्या यस्य स सपत्नीभार्य्य इति स्त्रियां पुंवदिति (६।३।३४) पुंवद्भावो न भवति । सपत्न्यादिषु नित्यमित्यादि । समानादिषु पूर्वेष्ववयवेषु सत्तु नित्यं पतिशब्दस्य नकारादेशो भवतीत्यर्थः । यदि पूर्वेण विकल्पे प्राप्त इदं वचनमेवं तर्हि नित्यग्रहणमनर्थकम् । आरम्भसामर्थ्यादेव हि नित्यं विधिर्भविष्यतीत्यत आह नित्यग्रहणं विस्पष्टार्थमिति । दासाच्छन्दसीति । दासशब्दात् परो यः पतिशब्दस्तदन्तस्य प्रातिपदिकस्य च्छन्दसि विषये नित्यं नकारादेशो भवति । दासः पतिर्यस्याः सा दासपत्नी । भाषायान्तु पूर्वेण विकल्पो दासपतिर्दासपत्नीति ।

३६ । पूतक्रतोरै च ।

ऐकारश्चान्तादेशो भवतीति । कुतः पुनरेतदवसितमादेशोऽयमिति ? न पुनः प्रत्ययः ? उत्तरसूत्रेऽप्यादेशत्वात् । उत्तरसूत्रे ह्ययमेवैकारोऽनुवर्तते । तत्र चास्यादेशत्वम् । अत इहाप्यादेशत्वमवसीयते । उत्तरसूत्रे कुतोऽस्यादेशत्वं निश्चितमिति चेत् ? उदात्तवचनात् । यदि हि प्रत्ययस्तस्याद्युदात्तत्वादुदात्तवचनमनर्थकं स्यात् । प्रत्ययस्वरैर्गोदात्तस्य सिद्धत्वात् । त्रय एते योगा इति । अयश्चैको वक्ष्यमाणो चानन्तरौ द्वावेते त्रयो

योगः पुंयोगप्रकरणे पुंयोगादाख्यायामित्वेवमादौ (४११।४८) द्रष्टव्याः ।
तन्निष्पत्तेषां स्वरितत्वेनानुवृत्तेः । पूतः क्रतुर्येन पुरुषेण स पूतक्रतुः । तस्य स्त्री
पूतक्रतायी ।

३७ । वृषाकपिग्निकुसितकुसीदानामुदात्तः ।

वृषाकपिशब्दो मध्योदात्त इति । लघावन्ते द्वयोश्च बद्धघो गुरुरिति
वचनात् (फिट्, २।४२) । अस्त्रायमर्थः । लघावन्ते परतो द्वयोश्च लघोः परतो
बद्धच् शब्दस्य यो गुरुः स उदात्तो भवतीति । बद्धषिति बद्धजित्त्वर्थः ।
पाणिनेर्यच्चकारेण प्रत्याहारः सोऽन्येषामाचार्याणां मतेन प्रकारेण ।
वृषाकपिशब्दे कपिशब्दसम्बन्धिनोर्लघोः परतः पूर्वं आकारो गुरुतर उदात्तो
भवति । शेषमनुदात्तम् । तत्र यद्युदात्तग्रहणं न क्रियेतानुदात्तस्य स्थाने
य आदेशः स्थानिवद्भावेन सोऽनुदात्त एव स्यात् । तस्माद् वृषाकपिशब्द
उदात्तस्य स्थाने य आदेशः स्थानिवद्भावेन सोऽनुदात्त एव स्यात् ।
तस्माद् वृषाकपिशब्द उदात्तत्वं प्रयोजयति । अन्यथादिषु पुनरन्तोदात्ते-
ष्विति । फिषित्यादिनाग्न्यादीना (फिट्, १।१) मन्तोदात्तत्वम् । आदि-
शब्देन कुसितकुसीदयोर्ग्रहणम् । फिषिति प्रातिपदिकस्यैव पुनरन्याच्चा-
कता संज्ञा ।

३८ । मनोरौ वा ।

वायग्रहणेन हावपि विकल्पेऽति इति । प्रत्येकं वायग्रहणेनाभिसम्बन्धात् ।
यदा चैकारौकारौ न भवतस्तदा ङीवपि न भवति । तस्य सन्नियोग-
गिष्टत्वात् । मनुशब्द आद्युदात्त इति । एतेनोदात्तग्रहणमनुवर्त्तयितव्यम् ।
अन्यथा शेषस्यानुदात्तत्वे स्थानिवद्भावेनादेशस्याप्यनुदात्तत्वं स्यादिति भावः ।
मन ज्ञाने । भृशुशौचरित्तरितनिधनिमिमसृजिभ्य उरित्यनुवर्त्तमाने
(उण्, १।५) धान्ये निदिति (उण्, १।८) च शृस्वृस्त्रिष्वप्यसिबसिहनिक्लिटिबन्धि-
मनिभ्यश्चेत्युप्रत्ययः (उण्, १।१०) । निष्त्वाद ज्नित्यादिर्नित्यमित्याद्युदात्तत्वं
(६।१।१८७) भवति मनुशब्दस्य ।

३६ । वर्णादिनुदात्तात् तोपधात् तो नः ।

वर्णानां तण्तिनिताम्नानामित्यस्यायमर्थः । वर्णवाचिनां शब्दानां तशब्दान्मानां णकारान्मानां तिशब्दान्मानां निशब्दान्मानां तकारान्मानां चादिशब्दान्मातो भवतीति । आदिग्रहणमुदात्तग्रहणञ्च प्रकृतं तद्वानुवर्त्तते । प्रकृतेति । प्रकर्षेण कृतेति । कुगतिप्रादय इति (२।२।१८) समासः । प्रशब्दोऽयं निपातो निपाता आद्युदात्ता उपसर्गाद्याभिर्जमित्युदात्तः (फिट्, ४।८०।८१) । समासेऽपि कृते गतिरनन्तर इति (६।२।४८) पूर्वपदप्रकृतिस्त्रिणाद्युदात्त एव भवतीति । शेषमनुदात्तम् । घृतादिद्वादन्तोदात्त इति । घृतादीनाञ्चेत्यन्तोदात्तत्वविधानात् (फिट्, १।२१) । एतच्च फिट्पूर्वे पठ्यते । श्रितिरिति । वर्णानामित्यादिना (फिट् २।३३) श्रितिशब्द आद्युदात्तः । पिशङ्गादित्यादि । पिशङ्गशब्दो लघावन्त इत्यादिना (फिट्, २।४३) मध्योदात्तः । ततोऽन्यतो ङीषिति (४।१।४०) ङीषि प्राप्ते ङीष उपसंख्यानं कर्त्तव्यम् । तत्रेदं प्रतिपादनम् । पूतक्रतोरै (४।१।३६) चेत्यतश्चकारोऽनुक्त-समुच्चयार्थोऽनुवर्त्तते । तेन पिशङ्गादपि ङीष् भवतीति । वक्तव्यमिति । व्याख्येयमित्यर्थः । तत्रेदं व्याख्यानम् । मनोरौ वेत्यतो (४।१।३८) वेत्यनुवर्त्तते । सा च व्यवस्थितविभाषा । तेनासितपलितशब्दाभ्यां ङीष् न भविष्यत्येवेति । वर्णानां तण्तिनिताम्नानामित्याद्युदात्ता-(फिट्, २।३३) वसित-पलितशब्दौ । तयो ऋन्द्सीत्यादि । असितपलितशब्दयोस्तकारस्य क्रमेण आचार्या इच्छन्ति । स तु व्यत्ययो बहुलमित्येव (३।१।८५) सिद्धः । भाषायामपीष्यत इति । एतेन ऋन्द्ग्रहणं प्रत्याचष्टे । असिन्निकाना-मिति । अज्ञातार्थे प्रागिवात् क इति (५।३।७०) कः । केऽण इति (७।४।१३) ऋस्वः ।

४० । अन्यतो ङीष् ।

सारङ्गौ कल्याणीति । लघावन्त इत्यादिना (फिट्, २।४३) मध्योदात्तौ सारङ्गकल्याणशब्दौ । श्वलीति । शप आक्रोशे । कलस्त्रूपश्चेति (उष्, १।१०४) शपेर्वश्चेति (उष्, १।१०५) कलप्रत्ययः । पकारस्य वकारः । प्रत्ययाद्युदात्त-

त्वेन मध्योदात्तः श्वलशब्दः । खट्वेति । खट् काङ्गायाम् । अशूप्रथिलटिकणि-
 षट्ठिविगिभ्यः क्वचित् कन् (उण् ११२४६) । नित्स्वरेणाद्युदात्तः खट्वाशब्दः ।
 कृष्णेति । खट् विलेखने । इण्सिञ्जिदीङुष्यविभ्यो नक् (उण्, ३१२८२) ।
 कर्षणेति । नक् (उण्, ३१२८४) । प्रत्ययस्वरेणास्तोदात्तः कृष्णशब्दः ।
 कपिलेति । कम् कास्तौ । मलिकत्यनिमहिभडिभण्डिशण्डिपिण्डितुण्डि-
 कुकिभृभ्य इत्तच् (उण्, ११५४) । कमेः पथेति (उण्, ११५५) मकारस्य
 प्रकारः । चित्स्वरेणास्तोदात्तः कपिलाशब्दः ।

४१ । षिट्गौरादिभ्यश्च ।

षिट्भ्यः प्रातिपदिकेभ्य इति । एकार इदं तानि । कथं पुनः
 प्रातिपदिकानि षिन्ति भवन्ति यः ए च्चुनादेः प्रत्ययस्य षकार इत्संज्ञको
 न तु तेषाम् ? नैष दोषः । अवयवगतं हि षित्त्वं समुदायस्य विशेषणं
 भविष्यति यथाक्षिप्तं काणत्वम् पुरुषस्य काणः पुरुष इति । यद्येवं
 धातुगतमपि षित्त्वं समुदायस्य विशेषणं प्राप्नोति । तपूप् लज्जायाम् ।
 अङ् । अपतपेति । नैतदस्ति । यो ह्यनुबन्धोऽवयवे निष्प्रयोजनः स समु-
 दायार्थी विज्ञायते । धातोऽस्मि विद्यत एव षित्करणस्य प्रयोजनं
 षिट्भिदादिभ्योऽङितङ् (३१३१०४) यथा स्यात् । च्चुनादीनां तु षित्करणस्य
 नान्यत् प्रयोजनमस्ति । अतः समुदायार्थमेव तद्विज्ञायते । रजकीति । अत्र
 रज्जेषेतत्र (६४१२६) चकारस्यानुक्तममुच्चयार्थत्वादननामिकत्वापः । गौरादिषु
 गौरशब्दस्य सतपि वर्णवाचित्वे प्रातिपदिकस्वरेणास्तोदात्तत्वात् पूर्वणं न प्राप्नो-
 तीतीह पाठः । मत्स्यादीनां यकारोपधानामयोपधादिति (४११६३) जाति-
 लक्षणस्य डीषः प्रतिषेधे प्राप्ते । मृङ्गशब्दस्य प्राक् खञ्जशब्दात् पृठादीनाञ्चा-
 नन्दवर्जितानां स्तोविषयत्वाच् मृङ्गशब्दस्य प्राप्ते पृठादीनाञ्चास्त्वोविषया-
 दिति (४११६३) प्रतिषेधे प्राप्ते । आनन्दशब्दस्याजातिवाचित्वान् डीषप्राप्ते ।
 श्वस्तक्षत्रितेतयोर् ऋबेभ्यो डीषिति (४११५) डीषि प्राप्ते । अनुडुह-
 नङ्गार्हीतरनयोरनकारान्तत्वाद् डीष्यप्राप्ते । इकारान्तयोः सप्रत्यययोर्गणे
 पाठः पुंवङ्गावप्रतिषेधार्थाऽनङ्गार्हीभार्याऽनङ्गार्हीभार्य इति । एतदेव वचनं

प्रापकमनडुहः स्त्रियां विकल्पेनाम् भवतीति । तेन यदुक्तमनडुहः स्त्रियाच्चेति वक्तव्यमिति (७।१।८८, वा) तत्र वक्तव्यमिति भवति । एषणं करण इति । एषणशब्दः करणे कारके ङीष् मुत्यादयतीति । इत्यतेऽनयेत्येवम् ! अत्रान इति किम् ? इत्यतेऽस्यामित्यधिकरणे टित्त्वान् ङीमेव भवति । पठन्ति । स्त्रीविशेषः । देहस्य टापि प्राप्ते । देहनादीनां लुङ्गन्तत्वात् टित्त्वच्छणे ङीपि भिद्यतस्याजातित्वान् ङीष्प्राप्ते । गौतमस्य गार्हपत्यस्य टित्त्वच्छणे ङीपि प्राप्ते । पक्षे च वचनात् सोऽपि भवतीति । आयस्थृणादीनामाक्षिपिप्रशब्दपर्यन्ताणामणिजोरनार्थयोरिति (४।१।७८) अङि प्राप्ते । आयस्थृणशब्दः शिवाद्यन्तः । भौरिक्वादयोऽत इतितीजन्ताः (४।१।८५) । आपिच्छिकस्य ङीष्प्राप्ते । आपिच्छिकानां राजानः । तेषामप्यस्त्री । जनपदशब्दात् क्षत्रियादक्षितयञ् (४।१।१६८) । तस्यातयेति (४।१।१७८) लुकि कृते प्रत्ययलक्षणेन ङीब् प्राप्नोति । आरटादीनां प्राक् शातनशब्दात् स्त्रीविषयत्वान् ङीष्प्राप्ते । शातनादीनां लुङ्गन्तत्वात् ङीपि प्राप्ते । अधिकरणाद् ङीपि । अथे हायनमस्या इत्यायहायणी स्वार्थिकोऽण् । णत्वं निपातनात् । (K) अणन्तत्वात् ङीपि प्राप्ते । ईकारान्तस्य पाठः पुंवङ्गावप्रतिषेधार्थं आयहायणीभार्य इति । प्रत्यवरोहणमेवनयोर्लुङ्गन्तयोश्चित्त्वान् ङीपि । केचित् पुंवङ्गावप्रतिषेधार्थं प्रत्यवरोहिणीति पठन्ति प्रत्यवरोहिणीभार्य इति । सुमङ्गलात् संज्ञायां नित्यं संज्ञाच्छन्दसोरिति (४।१।२८) वर्तमाने केवनमामकेत्यादिना (४।१।३०) ङीपि प्राप्ते । पक्षे वचनात् सोऽपि भवति । संज्ञायामिति किम् ? सुमङ्गला । सुन्दरादीनां प्राक् तरुणशब्दात् स्त्रीविषयत्वान् ङीष्प्राप्ते । तरुणतलुनशब्दयोर्वयोलक्षणे ङीपि प्राप्ते । नञ्स्त्रीकक-तरुणतलुनानामुपसंख्यानमित्यत्र (४।१।१५, वा) तु वयोग्रहणम् । वृहन्महच्छब्दयो रगित्त्वान् ङीपि प्राप्ते । पक्षे सोऽपि भवत्येव । सुधर्मणोऽपत्यसृष्ट्या सौधर्मः । अणिजोरनार्थयोरिति (४।१।७८) अङि प्राप्ते । रोहिणी नक्षत्र इति । नक्षत्र इति किमर्थम् ? रोहिता । रिवती नक्षत्र इति किम् ? येषां रिवतशब्दोऽन्ताकारान्त इति दर्शनं तेषां प्रतुरदाहरणं टाब् रिवतेति । येषां त्विदं वचनं

रा विद्यतेऽस्या इति रिगञान् मत्तुन् निपातनाद् वत्वमिति तेषां प्रतुदाहरण
उगिनर्थेन (४११८३) दाद्विधमिति । स्वरे विशेषः । विकलादीनां टापि प्राप्ते ।
कटाच्छाच्छाग्यभिधानं ङीप् । कटो ओणिरित्यर्थः । ओणिरिति किम् ?
कटा । पिप्पल्यादयश्चेति । एतावद् गणे पठ्यते । तांस्तु पिप्पल्यादीन्
अर्शयितुं पिप्पलीहरीतकीत्यादिकं वृत्तिकारवचनम् । पृथिवीति । ईका-
रान्तिनिपातनम् पञ्चवचनित्ययमेव पृथिवीभार्य इति । क्रोष्टुशब्दस्य स्त्रियाच्चेति
(४११८३) लङ्प्रज्ञावः । मातरि पित्रिति । पितृव्यमातुलमातामहपितामहा
(४११८३) इत्यत्र पितृमातृव्यां पितरि याच्चे डामहज् निपातयिष्यते । मातरि
वाच्यायां डामहजिव । तस्यापि पितृत्वम् । दंष्टेति । दंश दशने । दाम्नीश-
मेत्यादिना (३११८२) दृष्टम् । पित्रक्षणास्थानित्वान् ङीषष्टाब् भवति ।

४२ । जानपदकुण्डभागम्यन्नभाजनागकालनीलकुशका-
मुककवराद् वृत्त्यमत्तावपनाकृतिमाथाणास्थौल्यवर्णानाच्छाद-
नाऽयोविकारमैथुनेच्छाकेशवशेषम् ।

वर्त्तते यथा सा वृत्तिरिति जीवनोपाया वृत्तिगच्छेनेहोच्यते । जनपदे भवा
वृत्तिर्जनपदो । उल्हादिभ्याञ्जित्यञ् (४११८३) । जानपद्यन्वेति । टिष्टा-
णजिति (४११८५) ङीवेव भवति । स्वरे विशेष इति । ङीषि सति प्रत्यय-
स्वरेणान्तोदात्तत्वं भवति । ङीपि तु सतप्राद्युदात्तत्वम् । जानपदस्य जित्स्वरे-
णाद्युदात्तत्वात् । अमत्रमिति । भाजनं पात्रम् । कुण्डा ऽन्येति । क्रिया-
गद्वाऽयमित्याहुः । कुडि दाहे । गुरांश्च हल (३३१०३) इत्यकारप्रत्ययः ।
अजायतष्टाप् (४११८४) । यत्तु द्रव्यवचनः कुण्डगद्दः स नित्यं नपुंसक एव
वर्त्तते इति प्रतुदाहर्त्तुं न युक्त इति । आवपनमिति । भाजनविशेष उच्यते
यत्र धान्यादि प्रक्षिप्य नीयते । गोणा ऽन्येति । सा पुनर्यस्या इदं यादृच्छिकं
नाम । अकृत्रिमिति । पुरुषश्चापागादिभिर्न निर्वृत्तेत्यर्थः । स्थला ऽन्येति ।
या पौरुषेयी । भाजीति । भज विश्राणने । चुरादिणिच् । स्थासयञ्चो
युजिति (३३१०७) युच् प्राप्नोति । अस्मादेव निपातनादङ् । अङ्गस्तान्
ङीष् । आणेति । आ पाक इत्यस्मात् क्तः । संयोगादेर्धीनोर्यणवत् इति

(८१२४७) नत्वम् । अट्कुपाड्नुस् (८१२४८) । नत्वम् । नागशब्द
इत्यादि । नागशब्दो द्विविधः । जातिवचना गुणवचनौ । स्थूलग्रहणाद्वि-
न जातिवचनो ङीष्मुत्पादयति । नहि जातिवचनस्य स्थूलमभिधेयं भवति ।
नापि गुणान्तरवचनः । नहि गुणान्तरशब्दान्नान्तरवचनं निमित्तमाद् गुणान्ते
प्रतीयते । अपि तु स्थूलमेव । तस्माद् यदासौ स्थूलं गुणमभिधाय द्रव्ये वर्तते
तदा ङीष्मुत्पादयति । नान्यदा । अक्षरेत्यादि । स्थूलादन्यत्र गुण एव
दैर्घ्यादौ वर्तमानो नागशब्दो यदा द्रव्ये वर्तते तदा टाप्मुत्पादयति ।
जातिवचनाच्चित्यादि । आदेशात् । विषयादितरदिना
(८१२६३) ङीष् भवति । वर्णश्चेदिति । द्रव्ये वर्णस्तु वर्णवत्त्वे
निवृत्तं भवतीत्यर्थः । ज्ञेयेति । यस्या यत्किञ्चित् । नीला इत्येति ।
आच्छादनं शटिकादि । आच्छादने च वर्णः किं तर्हि ? नीलादीषधी
प्राणिनि चेति । शब्दशक्ति भाशात् । तदा शब्दस्य वृत्तेः । अथवा
मनोरो वेद्यतो (८१२६८) वा । अभिज्ञेते । सा च व्यवस्थितविभाषा ।
तेनानयोरेवार्थयोस्ततो भविष्यात् । संज्ञायामेवेति । अना-
च्छादन एवायं विकल्पः । एषोऽपि तदा वाग्रहणानुवृत्तेर्लभ्यते । अयो-
विकार इति । विशिष्ट एव फाल इति यस्य नामधेयम् । कुशा इत्येति ।
तदाकृतिरेव काष्ठादिमयी । कामुका इत्येति । सा पुनर्यस्या मैथुनादन्यद्
वल्लु कामयितुं शीलम् । मैथुनेच्छावती भण्यत इति । मत्वर्थीयाकारान्तस्य
मैथुनेच्छाशब्दस्योपादानात् । केशवेश इति । एतदाख्ये विशिष्ट एव । कवरा
इत्येति । कवरो वर्णाऽस्या अस्तीति मतुप् । तस्य लोपादभेदोपचाराद्वा द्रव्ये यो
वर्तते स वेदितव्यः ।

४३ । शोणात् प्राचाम् ।

शोणशब्दोऽयं वर्णवचनः । वर्णानां तण्पतिनितान्तानामिति (फिट् २।३३)
वचनादाद्युदात्तः । तत्रान्यतो ङोषिति (४।१।४०) सिद्धे वचनं नियमार्थम्
प्राञ्चामिव यथा स्याद् । अन्येषां मा भूदिति ।

स्थिते क्तिप् । अतो लोप इत्यत्र यः (६।३।४८) । लोपो व्योर्नलीति (६।१।६६) यकारस्य लोपः । इति विविधविशेषणपात्रं । तदेव सा गुणस्यापरिग्रहः सिद्धः । न ह्यदेङां मध्ये क्तिप् । अन्ताऽस्ति । लोके तु क्वचिदुपसर्जनं गुण इतरभिधीयते यथा गुणस्य लोपमिति । अप्रधानभूता इति गम्यते । यस्य गुणस्य हि भावात् तदात्त गुणस्य निवृत्तिरिति । त्वत्तावित्यत्र विशेषणमात्रं गुणशब्देनोच्यते । तद्वच्चि जातव्यपि भावप्रसङ्गे भवति गोत्वमिति । इह तु यादृशो गुण इत्यतः तादृशं परिभाषितुमात्रं सत्त्वे निविशतेऽपैतीत्यादि । व्यवच्छेदफलकत्वात् सर्वव्यापिता भावप्रसङ्गे वधारणं द्रष्टव्यम् । सत्त्वं द्रव्यम् । तत्रैव निविशते । निविशत्यत्रापि । अपैति । ततः सत्त्वात्प्राप्तमिति । यथाऽन्तर्गतं श्यामतां यदुपैति । रक्ततायासुपजातायां ततोऽप्येति । यत्र ततोऽपि । नाना जातयो येषां ते पृथग्जातयः । अतोऽपि पृथग्जातयः । नहि गोत्वमश्वत्वादिषु व्यक्तिषु दृश्यते । गोव्यक्तौ च श्वत्वादिषु शक्तादिर्गुणो दृश्यते । एतेन सर्वेण जातिर्गुणो न भवतीति । नहि जातिर्द्रव्यमेवाश्रयति । यथा हि सत्ता द्रव्यगुणकर्मसु निविशति । द्रव्यत्वं द्रव्य एव । कर्मत्वं कर्मण्येव । गुणत्वं गुण एव । नापि द्रव्यवर्तिनी जातिः सत्त्वादपैति । जन्मनः प्रभृत्या विनाशात् तस्याधारद्रव्यापरित्यागात् । न जातिः पृथग्जातिषु दृश्यते । नहि गोत्वमश्वत्वादिव्यक्तिषु दृश्यते । नाप्यश्वत्वं गवादिष्विति नास्ति जाते गुणत्वप्रसङ्गः । कर्मणस्तु स्यात् । तदपि हि सत्त्वं एव निविशते यदा सक्रियं द्रव्यं भवति । अपैति च ततो यदा तु निष्क्रियं भवति । पृथग्जातिषु दृश्यत इति । घटपटादिषु दृश्यते । अतः कर्मणो गुणत्वमपाकर्तुमाह आधेयश्चेत्यादि । आधेयो निर्वर्त्तय उत्पाद्य इत्यर्थो यथा पाक्वद्रव्येषु रक्तता गुणः । स ह्यग्निसंयोगेन निष्पाद्यते । अक्रियाजश्चेति । क्रिया व्यापारः । ततो जातः क्रियाजः । न क्रियाजोऽक्रियाजो नित्यो यथाऽकाशादिषु महत्त्वाद्विगुणः । तदेवं गुणस्योत्पाद्यत्वानुत्पाद्यत्वप्रकारद्वयदर्शनेन कर्मणो गुणत्वनिवृत्तिः कृता भवति । तदुत्पाद्यमेव । नानुत्पाद्यम् । एवमपि द्रव्यस्य गुणत्वं प्राप्नोति तस्यापि ह्येतं धर्मा विद्यन्ते ।

बहुशब्दो गुणवचनस्तत् किमर्थमसं ? ग्रहणम् ? यावता पूर्वेष्वैव सिद्धो
डीषित्यत आह तस्येतादि ।

४६ । नित्यं कन्दसि ।

अथ नित्यग्रहणं किमर्थम् ? यावता पूर्वेष्वैव सिद्धे विकल्पे मत्पारम्पर्य-
सामर्थ्यादेव नित्यं भविष्यतीत्यत आह नित्यग्रहणमुत्तरार्थमिति ।

४७ । भुवश्च ।

प्रचीत्यादि । भुवः संज्ञास्वरूपोच्यते । (२।१७६) भुव इत्यनुवर्त्तमानं
विप्रशंभ्यो ङ्संज्ञायामिति (२।२।१८०) दुःख्यः । तदन्तान् डीष्-
स्वयम्भूरिति । भवतेः क्विबन्तस्य रूपम् । ननु यं भुवं इति भूशब्दाद्दीर्घादियं
पञ्चमी । ततश्च दीर्घादेव प्रतयेन भवितव्यम् । न ऋक्षादितरात आह
ऋक्षादेवेयं पञ्चमीति । तर्हि भुव इति निर्देशो नोपपद्यते । घेर्ङितीति
(७।३।१११) गुणे कृत् भोरिति निर्देशेन भवितव्यमित्यत आह सौत्रो निर्देश-
इति । कन्दसि वर्णव्यत्यय उक्तः । तेन तस्य गुणेऽकृत उवडादेशः कृत इति
दर्शयति ।

४८ पुंयोगादाख्यायाम् ।

पुंयोगादिति । विभाषा गुणेऽस्त्रियामिति (२।७।२५) हेतो पञ्चमी । यागः
सम्बन्धः । आख्यायामिति । पञ्चम्यर्थ एषा । व्यत्ययो बहुलमिति (३।१।८५)
सप्तमी । आख्यायते ऽनया प्रातिपदिकार्थ इति श्रुत्याख्या । पुंस आख्या-
भूतमिति । पुंसो वाचकभूत मित्यर्थः । तच्च पुंयोगाहेतोः सम्प्रति स्त्रियां
वर्त्तते । न पुंसि । अतीत एव काले पुंसो वाचकमासीत् । अतो भूत-
ग्रहणम् । एतदुक्तमभवति । यत् प्रातिपदिकं प्राक् पुंसो वाचकमभूत् पश्चात्
तु पुंयोगाहेतोः स्त्रियां वर्त्तते तस्मान् डीष् भवतीति । कथं पुनर्यामि गुण-
भावमापन्नस्य पुंस आख्याग्रहणं विशेषणं युज्यते ? स्त्रियामित्यनुवृत्तेः । स्त्रिया

नकारान्तः । डीमडीबन्तयोः खरे भेदः । डीबन्तस्य बहुव्रीहिस्वरण पूर्वपदप्रकृतिस्वरत्वम् । डीषन्तस्य
त्वन्तोदात्तत्वमित्येतां द्वौ भिन्नौ । दीर्घाङ्गीत्यत्र णत्वाभावश्च । हतिकाश्रमते युवादित्वात् (८।४।११, ११।
भट्टोजिमते तु ऋभूदित्वात् (८।४।१२) ।

एव । नैतदस्ति । यो हि पुंयोगात् स्त्रियां वर्त्तते सोऽवश्यं स्त्रियमाचष्ट इति विशेषणमिदमनर्थकमेव स्यात् । पुंयोगस्य तर्हीदं विशेषणम् । न । असम्भवात् । न सम्भवत्येव हि तत् प्रातिपदिकं यत् पुंयोगाद्देशोः पूर्वं स्त्रियां वर्त्तते पुंयोगस्य चाख्याभूतम् भवति । गणकादयो हि ये शब्दाः पुंयोगात् स्त्रियां वर्त्तन्ते ते सर्वे पुंस एव वाचकाः प्रागभूवन् । न पुंयोगस्य । ये तु पुंयोगादयः शब्दाः पुंयोगस्य वाचका स्ते पुंयोगात् स्त्रियां न वर्त्तन्त एव । न चेह कश्चित् तथाविधोऽन्यः प्रकृतः । नापि श्रूयते यस्याख्याग्रहणेन सम्बन्धः स्यात् । तस्माद् गुणभूतस्यापि पुंस एवानेन सम्बन्धो विज्ञायते । गणकीत्यादि । गणयतीति गणकः । श्रुन् । प्रतिष्ठत इति प्रष्ठः । आतद्योप-सर्गे इति (३।१।२३६) 'कः' । प्रष्ठोऽयगामिनोति (M) निपातनान् मूर्धन्यः (८।३।६२) । सर्वे एते पुंसो वाचकाः । पुंयोगात् यदोत्तरकालं स्त्रियां वर्त्तन्ते तदेतेभ्यो ङीष् । पुंसि शब्दप्रवृत्तिनिमित्तस्य सम्भवादिति । गणनादिक्रिया-स्वभावं यद् गणकादिशब्दानां प्रवृत्तिनिमित्तं तस्य पुंसि सम्भवः । न स्त्रियां नापि नपुंसके । तस्मात् पुंसि शब्दा एते । पुंसो वाचका एते शब्दा इत्यर्थः । कथं तर्हि स्त्रियां वर्त्तन्त इत्याह तदयोगादित्यादि । तदयोगस्तस्यायमित-सम्बन्धः स्वस्वामिभावलक्षणः । तस्मादेते पुंशब्दा अपि स्वभावतः स्त्रियां वर्त्तन्ते । यथैव ह्यसौ तदयोगात् स्त्रियां स्नानोद्देशनपरिषेकादीन् लभते तथा ताच्छब्दमपि । देवदत्तेति । अतः देवदत्तशब्दसंज्ञकेन पुरुषेण

(M) There is some controversy regarding णत्व in the word अयगामिनि । काशिका gives अयगामिनी as an illustration of कुमति च (8. 4. 13). My MSS—(the Bengali one is of 1715 Saka)—also specifies अयगामिनि here, with the cerebral ण । In the MSS. of the प्रक्रियाकौमुदी about 500 years old, the cerebral ण is found in the word. On the other hand मैत्रघरिणस asserts that प्रश्नोऽयगामिनि (8. 3. 92) had been given with the dental न by the स्वकार । In annotating the वार्तिक युवादीनां प्रतिषेधः, says he in his तन्त्रप्रदाय on the Rule प्रातिपदिकान् ननु मन्त्रमिति च (8. 4. 11), that 'युवादीनां प्रतिषेधो वक्तव्यमित्यर्थं णत्वमिति प्रश्नोऽयगामिनोऽयमाद्यो निर्देशाः प्रमाणम् ।' So there is at least one classical पाणिनीय Grammarian who vouches for the dental न in the word अयगामिनि । But others maintain नावाप्तोक्तिरस्तीति and therefore allow the Rule कुमति च (8. 4. 13.) to prevail.

योगाद् देवदत्तशब्दः स्त्रियां न वर्त्तते । किं तर्हि ? स्वतएव । तस्या ह्रीयं संज्ञा कृता । परिसृष्टा प्रजातेति । प्रसूतेत्यर्थः । निर्लुठितगर्भेति यावत् । परिसृष्टप्रजातशब्दौ स्त्रियां वर्त्तमानौ प्रसवनिमित्तमुपादाय प्रवर्त्तते । परिसर्गः प्रजनः प्रसव इत्येकार्था एते शब्दाः । तस्य च प्रसवस्य पुंयोगो निमित्तम् । तेन विना तदभावात् । तस्मात् पुंयोगाहेतोः स्त्रियां वर्त्तते इति । नतु पुंशब्दाख्य इति ईकारो न भवतीति । एते शब्दा इति । बहुवचनं येऽन्येऽप्येवंजातीयाः शब्दास्तानपेक्ष्य वेदितव्यम् । अन्यथा हि परिसृष्टप्रजातशब्दयोर्द्वित्वादेतौ शब्दाविति वक्तव्यं स्यात् । गोपालिकादीनां प्रतिषेधो वक्तव्य इति । सिद्ध्य इति वाक्यशेषः । गोपालिकादीनां शब्दानां सिद्ध्ये ङीष्प्रतिषेधः । स तु वोक्तो गुणवचनादित्यतो (४।१।४४) वेल्लनुवृत्तेस्तस्य व्यवस्थितविभाषात्वमाश्रित्य प्रतिपाद्यः । सूर्यादेवतायां चाव् वक्तव्य इति । ननु च ङीष् एव प्रतिषेधो वक्तव्यः । ङीष्मि प्रतिषेधे टाव् भविष्यति । टापि च सूर्येति सिद्ध्यत्येव । नैतदेवम् । यद्यपि हि रूपं सिद्ध्यति स्वरस्तु न सिद्ध्यति । यस्मात् सूर्यशब्दोऽयमाद्युदात्तः । तथाहि राजसूयसूर्येतत्र (३।१।११४) क्वबन्तो निपातितः । ततः क्वपः पित्वादनुदात्तत्वम् । धातोस्तु सुवतेः सत्त्वा धातुस्वरणान्तोदात्तत्वम् । तत्र टापि सत्यनुदात्तत्वं स्यात् । चापि तु सत्यन्तोदात्तता भवति । पितृकरणं तु ष्याप्प्रातिपदिकादित्यत्र (४।१।१) सामान्यग्रहणार्थम् । सूरीति । सूर्यस्य स्त्री मानुषी सूरी । ङीषेव भवति । सूर्यतिथ्यागस्त्यमत्स्यानामिति (६।४।१४८) यलोपः ।

४८ । इन्द्रवरुणभवशर्वरुद्रमृडहिमारण्ययवयवनमातुला-
चार्याणामानुक् ।

येषामिति । इन्द्रादीनाम् । अन्येषान्विति । हिमादीनाम् । अथ किमर्थमानुक् क्रियते ? अनुगेव नोच्यते । तेन सर्वर्णदीर्घत्वेन सिद्ध्यति । न सिद्ध्यति । अङ्गो गुणे (६।१।८७) पररूपत्वं हि प्राप्नोति । अकारोच्चारण-
सामर्थ्यान्न भविष्यति । पररूपे हि नुगेव वक्तव्यः स्यात् । एवं तर्ह्यकारो-

स्वारणसामर्थ्याद् भविष्यति । स्वरसन्धिरिव न भवतीत्येवमपि विज्ञायते । तस्मान् मैवं विज्ञायीत्यानुगेव वक्तव्यः । अथवेन्द्रमाचष्ट इति तत्करोति तदाचष्ट इति णिचि णाविष्ठवत् प्रातिपदिकस्येति टिलोपः (ग,सु, १८६) । इन्द्रयतेः क्तिप् । णिलोपः । इन्द्रः (N) स्त्रीन्द्राणीत्यत्र दीर्घस्याकारस्य श्रवणं यथा स्यादित्येवमर्थमानुको विधानम् । अनुकि हि सति दीर्घो न श्रूयते । ननु च नैवात्र डीष्ठा भवितव्यम् । अत इतराधिकारात् । दीर्घाश्चारणसामर्थ्याद् भविष्यति । हिमारेण्ययोर्महत्त्व इति । महत्त्वेन युक्ता हिमादयः स्त्रीलिङ्गेनाभिसम्बध्यन्ते यदा तदा स्त्रीत्वविवक्षाया-मनयोः प्रतयागमयोर्विधानमित्येतदनेनाख्यायते । न तु स्त्रीप्रतयागम-मपवाद उच्यते । स्त्रीत्व एव हि प्रतयो भवति । यवाद् दोष इति । यवाद् दोषे गम्यमाने स्त्रियां डीष् भवति । दुष्टो यवो यवानी । यवनाभि-प्यामिति । यवनानां लिपिरिति । तस्येदमित्यण्प्रसङ्गे (४।३।१२०) डीष् विधेयते । स तु तदर्थस्य डीर्घेव द्योतितत्वान्न भवति । आचार्यादणत्वञ्चेति । नैदमपूर्वं वक्तव्यम् । जुम्नादिष्वस्य पाठात् । स्वार्थ एवायं विधिरिति । एवकारेण पुंयोगो व्यवच्छिद्यते । यदि हि पुंयोगे विधिरयं स्याच् शूद्राऽपि क्षत्रियस्य भार्या क्षत्रियाणीति स्यात् । तस्मात् स्वार्थे एवायं विधिः क्षत्रियैव क्षत्रियाणीति । पुंयोगे तु डीर्घेव भवितव्यमिति । पूर्वसूत्रेण । निञ्चेति । कस्य तन्नित्वम् ? आनुकः । तथाहि मुदगलानीशब्दस्य (१) द्वितीय उदात्त आन्नाये पठ्यते । डीपम् लिच्चे तृतीय उदात्तः स्यात् ।

५० । क्रीतात् करणपूर्वात् ।

करणं पूर्वं यस्मिन्नित्यादिना करणपूर्वग्रहणं क्रीतग्रहणञ्चाभयमप्येतत्

(N) इन्द्रः स्त्रीत्येन्द्र इति पञ्चम पदम् । इन्द्रिति रेफान्तात् प्रातिपदिकान् । प्रथमकवचनेऽप्येन्द्रिति रेफान्तस्य पदम् । सयोगान्तस्य ण्येयं यणः प्रतिषेध इति (८।२।१२, ३) रेफलोपाभावात् ।

(१) My Brahmin readers will no doubt realise here a taunt by Brahmins on the Brahminakar—“यत्तु व्यासकृतौ मुदगलानीशब्द इत्याय उदात्त इति तददशाच्चत्वप्रयुक्तमेष । लिताति (६।१।१२१) प्रत्ययात् पूर्वस्य विधीयमानं सन्निहितमानकं विज्ञाय द्वितीयं प्रवर्तते इत्यत्र वीजाभावात् । सकलवैदिकपाठविरोधाच्च इति (प्रौढमनोरमा ३.१.५७) । व्यासकार was ब्रह्मन् because he was a ब्राह्म ।

प्रातिपदिकस्य विशेषणमिति दर्शयति । पूर्वशब्दोऽयमवयववचनः । करण-
मवयवो यस्मिन्नित्यर्थः । अथ क्रीतशब्दस्यैव कारणपूर्वग्रहणं विशेषणं कस्मात्
विज्ञायते ? अशक्यत्वात् । क्रीतशब्दो ह्यवयववाचिनं वा पूर्वशब्दं गृहीत्वा
विशेष्येत् कारणं पूर्वमस्मिन्निति ? व्यवस्थाशब्दं वा कारणं पूर्वमस्मादिति ?
तत्र प्रथमः पक्षो न सम्भवति । नञ्वात्र क्रीतशब्दस्य कारणवाचिशब्दान्तर-
मवयव उपपद्यते । द्वितीयस्तु सम्भवति । किन्तु वाक्येऽपि स्यात् । अश्वेन
क्रीतेति । अस्ति ह्यत्र क्रीतशब्दात् कारणं पूर्वम् । प्रातिपदिके तु विशेष्यभागे
न भवत्येष दोषः । नञ्वाश्वेन क्रीतेत्येतत् करणावयवं क्रीतशब्दान्तं प्राति-
पदिकम् । किं तर्हि ? वाक्यम् । तस्मात् प्रकृतं प्रातिपदिकं सामान्य-
मेवावयववाचिना पूर्वशब्देन विशेष्यते । क्रीतशब्देनापि तदेव कारणपूर्वं
प्रातिपदिकम् । तेन तस्मिन् विशेष्यभागे सामर्थ्यात् तदन्तर्विधिः प्रसज्येत-
त्याह क्रीतशब्दान्तात् प्रातिपदिकादिति । वस्त्रक्रीती वसनक्रीतीति ।
अत्र गतिकारकोपपदानां कृदभिः सह समासवचनं प्राक् सुबुत्पत्तेरिति वस्त्र-
वसनयोः करणयोः क्रीतशब्देन कर्तृकरणे कृता बहुलमिति (२।१।३२) प्राग्व
सुबुत्पत्तेः समासः । सुक्रीता दुष्क्रीतेति । गत्युपपदत्वात् प्राग्व सुबुत्पत्तेः
कुगतिप्रादय इति (२।२।१८) समासः । दुष्क्रीतेत्यत्रेदुपपद्य चान्यथस्येति
(८।३।४१) पत्वम् । टाबन्तेन समास इति । सुबन्तयोरेवेति वेदितव्यम् ।
टापि विहिते कृदन्तताया विहितत्वात् । अत्र किं टाप क्रियतामुत विभक्ति-
रिति ? अन्तरङ्गत्वाद्याप् । पश्चाद् वहिरङ्गा विभक्तिरिति विभक्त्यन्तयोः
समासः । अन्तरङ्गत्वं वहिरङ्गत्वं तु टाव् विभक्त्योर्द्व्याप् प्रातिपदिकादित्यत्र
(४।१।११) प्रतिपादितम् । कृते तर्हि टापि डीष् कस्मान्न भवतीत्याह
अत इति चेत्यादि । कथं पुनः टाबन्तेन समासः सिध्यति यावता
गतिकारकोपपदानां कृदभिः सह समासवचनं प्राक् सुबुत्पत्तेरिति प्राग्व
कृदन्ततायां समासेन भवितव्यमित्यत्र आह गतिकारकोपपदानामित्यादि ।
कथं पुनर्बहुलं तदुच्यत इत्याह कर्तृकरण इत्यादि । कर्तृकरणे कृता
बहुलमित्यनेन (२।१।३२) हि गतिकारकोपपदानां कृदभिः समासो
विधीयते । स च बहुलग्रहणात् कचित् कृदन्तावस्थायां प्राग्व सुबुत्पत्तः

कचिदन्यथा । तेन गतिकारकोपपदानां कृदभिः सह समासवचनं प्राक् सुबुत्पत्तेरिति बहुलं तदाचार्यैरुच्यते । ततश्च टाबन्तेनापि कचित् समासो लभ्यत इतरभिप्रायः ।

५१ । क्तादल्पाख्यायाम् ।

अभ्रविलिमीति । लिप उपदेहे । अस्मात् क्तः । अल्परभ्रैर्विलिमेतस्या मर्थविवक्षायां पूर्ववत् प्राक् सुबुत्पत्तेः समासः । अल्पशब्दस्तु गतार्थत्वाच्च प्रयुज्यते । चन्दनानुलिमेति । बहुचन्दनानुलिमेतार्थः ।

५२ । बहुव्रीहेश्चान्तोदात्तात् ।

शङ्खभिन्नीति । रदाभ्यामिति (८।२।३४) नत्वम् । निष्ठास्तस्य निष्ठेति (२।२।३४) पूर्वनिपाते प्राप्ते जातिकालसुखादिभ्यः परवचनमिति (२।२।३६, वा) स न भवति । शङ्खादिशब्दा हि जातिवचनाः । अत एव हि जातिकाल-सुखादिभ्यांऽनाच्छादनात् क्तोऽकृतमितप्रतिपन्ना (६।२।१००) इतरन्तोदात्तत्वं भवति । गलकोत्कृतीति । कृती कृदने इतरस्मात् क्तः । केशलूनीति । केशालूनातीति । ल्वादिभ्य इति (८।२।४४) नत्वं चोदयति । पाद-पतितेति । कर्त्तृकरणे कृता बहुलमिति (२।१।३२) तत्पुरुषमसि-ऽन्तोदात्तत्वम् । अन्तोदात्ताज्जातप्रतिषेध इति । अन्तोदात्ताद्बहुव्रीहै-र्ङीषां विधाने जातशब्दान्तात् प्रतिषेधः । स चान्तग्रहणादेव लभ्यत इति न वक्तव्यम् । इहान्तग्रहणं न कर्त्तव्यमेव । विनापि तेन यथा वर्णादनु-दात्तादित्यत्रानुदात्तान्तादिति (१।१।३८) विज्ञायते तथैवाप्यन्तोदात्तान्तादिति विज्ञास्यते । तदेवमर्थं क्रियते । अन्तोदात्त एव यो नित्यं बहुव्रीहिसूतो यथा स्यात् । विकल्पेन योऽन्तोदात्तस्ततो मा भूदिति । इह च दन्तजाता स्तनजाततत्र वा जात (६।२।१०१) इति विकल्पेनान्तोदात्तत्वम् । अतोऽयं विधिर्न भविष्यति । अथवोक्तग्रन्थे वाग्रहणसुभयोरपि योग्योः शेषः । व्यवस्थितविभाषा च । तेन जातशब्दान्ताच्च भविष्यति । अस्मिन् व्याख्यान-ऽन्तग्रहणं बिस्मयार्थमेवेति वेदितव्यम् । पाणिगृहीतीतग्रादिना विशेष इति । सिद्धय इति शेषः । पाणिगृहीतीतग्रादीनां मिथार्थं विशेष एव

डोब् भवति । न सर्वत्र । एतदपि व्यवस्थितविभाषया लभ्यते । विशेषस्तु पाणिग्रहणस्य वेदितव्यः । अग्निसान्निपूर्वकं भार्यायै यस्याः पाणिग्रहणं क्रियते सा पाणिग्रहीतीति भवति । यथा कथञ्चिदिति । यथोक्तात् प्रकारादन्येन केनापि प्रकारेणेत्यर्थः । अबहुनजितगादि । अदपूर्वान् डीष् न भवतीत्येतदर्थरूपं व्याख्येयमित्यर्थः । व्याख्यानन्तु तस्यैव पाणिग्रहणस्य व्यवस्थितविभाषात्वमाश्रित्य कर्त्तव्यम् । जातिकालसुखादीतगादि । बहुकृततत्र बहुर्गेर्ध्वदुस्तरपदभूमीतान्तोदात्तत्वम् (६।२।१७१) । अकृता सुकृततत्र नञ्सुभ्यामिति (६।२।१७२) । मासजाततगादिषु जातिकालसुखादिभ्योऽनाच्छादनात् क्त इति (६।२।१७३) ।

५३ । अस्त्राङ्गपूर्वपदाद्वा ।

अस्त्राङ्गपूर्वपदादिति । न स्त्राङ्गमस्त्राङ्गम् । तत् पूर्व पदं यस्य बहुव्रीहिः स तथोक्तः । सारङ्गजग्धीति । अद भक्षण् । अदो जग्धिरितगादिना (२।४।३६) जग्धगादेशः । भक्षस्तथोर्द्धाऽध इति (८।२।४०) तकारस्य धत्वम् । भरो भरीति (८।४।६५) धलोपः । पलाण्डुभक्षितीति । भक्ष अदने । चुरादिणिच् । सुरापीतीति । घुमास्थादिसूत्रेणेत्यम् (६।४।६६) । सर्वत्र जातिकालसुखादितगादिभ्योस्तरपदान्तोदात्तत्वम् (६।२।१७०) । वस्त्रच्छन्ना वसनच्छन्नेति । छद अपवारण इतस्य चुरादिण्यन्तस्य क्तप्रत्यये वा दान्तशान्तपूर्णे तगादिना (७।२।२७) च्छन्नशब्दो निपातितः । अनाच्छादनादित्युस्तरपदान्तोदात्तत्वप्रतिषेधे बहुव्रीहिं प्रकृत्या पूर्वपदमिति (६।२।१) प्रकृतिस्वरै कृतेऽनुदात्तं पदमेकवर्जमिति (६।१।१५८) शेषस्यानुदात्तत्वादित्वा न्तोदात्तत्वं नास्ति । पूर्वपदे एवात्राद्युदात्ते । एकं नित्स्वरेणापरं लित्स्वरेण । वस आच्छादने । इन्प्रत्ययः । वस्त्रम् । अस्मादेव धातोर्वसनम् । ल्युट् । बहुलमित्यादिना संज्ञायाञ्छन्दसि बहुलं डीष् भवतीति तदर्थरूपं व्याख्येयमित्यर्थः । (P) तत्र वाग्रहणस्य व्यवस्थितविभाषात्वादेव बहुलं संज्ञाञ्छन्दसो

(P) In the Bengali Book (MS. 12) the reading is different viz : तद व्याख्यानम् । पूर्वपदादनुदात्तस्य चकारस्यानुक्तसमुच्चयार्थत्वाद् यव संज्ञाञ्छन्दसो विद्यते तत्र भविष्यतीति

भविष्यति । नन्वत्र सूत्रेणैवानेनास्य बहुव्रीहित्वाद् भविष्यति ङीष् । किमर्थं तर्हीदमित्याह प्रवृद्धा चेत्यादि । विग्रहविशेषेण तत्पुरुषं दर्शयति ।

१ । स्वाङ्गाच्चोपसर्जनादसंयोगोपधात् ।

चन्द्रमुखीति । चन्द्रइव मुखमस्या इति बहुव्रीहिः । अत्र च प्रथमा-
निर्दिष्टमित्यादिना (१।२।४३) मुखशब्दस्योपसर्जनमज्ञा । अतिकेयीति ।
कुगतिप्रादय इति (२।२।१८) समासः । एकविभक्ति चेति (१।२।४४)
किशशब्दस्योपसर्जनत्वम् । अङ्गेति । अङ्गादिभ्य उपसर्जनेभ्यो ङीष्
भवतेत्यतदर्थरूपं व्याख्येयमित्यर्थः । किमर्थम् ? संयोगोपधात्वाद् ङीष् न
प्राप्नोति । तदर्थमेतदर्थरूपं व्याख्येयम् । तदिदं व्याख्यानम् । उत्तरसूत्रे
चकारोऽनुक्तममुच्यार्थः । तेनाङ्गादिभ्यः संयोगोपधेभ्यो ङीष् भवतीति ।
अद्रवमिति । मुखनामिकाभ्यां योऽभिनिष्क्रामति वायुः स प्राणः ।
प्राणोऽस्यास्तीति प्राणी । तत्र यत् तिष्ठति तत्प्राणिस्थम् । मुखादि
स्वाङ्गमित्याह । यद्येवं कफोऽपि स्वाङ्गं स्यात् । ततश्च बहुकफेत्यत्र
ङीष् प्रसज्येत्यत आह अद्रवमिति । विशेषणोपादानान्न भवत्ययं प्रसङ्गः ।
कफस्य द्रवात्मकत्वात् । एवमपि ज्ञानं स्वाङ्गं भवेत् । प्राणिस्थत्वादद्रवत्वाच्च ।
ततश्च बहुज्ञानेत्यत्रापि ङीष् स्यादित्यत आह मूर्त्तिमदिति । अमर्षगतानि
यानि द्रवाणि तेषां परिमाणं ऋत्वादिमद् यत् तन् मूर्त्तिः । सा यस्यास्ति
तन्मूर्त्तिमत् । न च तज् ज्ञानेऽस्तीति । निर्गुणत्वात् । गुणानाञ्च ज्ञान-
स्यात्मगुणत्वान् नास्य स्वाङ्गत्वप्रसङ्गः । येषामपि काठिन्यादिस्पर्श-
विशेषो मूर्त्तिस्तन्मतेनापि नैव ज्ञानं 'मूर्त्तिमद्भवति । नहि ज्ञानस्य
स्पर्शोऽस्ति । एवमपि शोफस्य श्वयथुमंशकस्य स्वाङ्गत्वं प्राप्नोत्येव । यथोक्त-
विशेषणविशिष्टत्वात् । ततश्च बहुगोफेत्यत्र ङीष् प्रसज्येत्यत आह
विकारजमिति । विकारो धातुवैषम्यम् । भूतप्रज्ञांभ इत्यर्थः । ततो
जातं विकारजम् । न विकारजमविकारजम् । तदेवं विशेषणोपादान-

प्रवृद्धा चेत्यादिना (१।२।४३) कि पुनः कारणं न सिध्यति ? अत्र सत्राहन्तमोर्बहुत्वं
ङीष् भवतीत्यतदर्थरूपं व्याख्येयमित्याह प्रवृद्धा चेत्यादि । विग्रहविशेषेण तत्पुरुषं दर्शयति ।

सामर्थ्याच् शोफस्यापि स्वाङ्गत्वं न प्राप्नोति । यदि प्राणिस्थं स्वाङ्गं भवतीत्येवं तर्हि रथ्यादिपतितानां केशानां स्वाङ्गत्वं न स्यात् । ततश्च दीर्घकेशी रथ्याति न सिध्यतीत्यत आह अतत्स्थमित्यादि । तस्मिन् प्राणिनि भवतीति तत्स्थम् । न तत्स्थमतत्स्थम् । अप्राणिस्थम् । एवमपि केशादित्वात् स्वाङ्गं भवति यदि तत्प्राणिनि पूर्वं दृष्टं भवति । प्रतिमावयवानां तर्हि सुखादीनां स्वाङ्गता न स्यात् । अप्राणिस्थत्वात् । ततश्च दीर्घमुखी प्रतिमेति ङीष् न स्यादित्यत आह तस्य चेत् तत् तथा युतमिति । तस्य प्राणिनस्तत् स्वाङ्गं यथा युतं येन प्रकारेण संस्थानविशेषेण सम्बद्धं तथा तेन प्रकारेण प्राणिनोऽपि यदि सम्बद्धं भवत्येवमपि तस्य स्वाङ्गत्वं भवति । अथवा तस्य चेदं प्राणिनस्तत् स्वाङ्गं तथा यदि युतं सम्भवति यथा प्राणिन एवमपि स्वाङ्गं भवति । अन्येषां पाठस्तेन चेत् तत् तथा युतमिति । तेन प्राणिना येन प्रकारेण संस्थानविशेषादिना सम्बद्धं तथा यद्यप्राणिनापि सम्बद्धं भवतीत्येवमपि स्वाङ्गं भवति । अथवा तेनाप्राणिना तन्मुख्यादि यदि तथा युतं सम्बद्धं भवति यथा प्राणिनैवमपि स्वाङ्गं भवति । अथवा तेन चेद् मुख्यादीनां स्वाङ्गेन तदप्राणिस्थं द्रव्यं तथा यदि युतं भवति यथा प्राणिद्रव्यमेवमपि स्वाङ्गं भवतीति । सर्वथायमर्थः । यादृशं प्राणिनो मुख्यादि स्वाङ्गं तादृशमेव यद्यप्राणिनोऽपि भवति स्वाङ्गमेवमेव भवतीति ।

५५ । नासिकोदरोष्ठजङ्घादन्तकर्णशृङ्गाश्च ।

बह्वज्जलक्षण इत्यादि । नासिकोदरयोः । न क्रोडादिबह्वच इति (४।१।५६) बह्वज्जलक्षणे प्रतिषेधे प्राप्तो वचनम् । शेषाणामसंयोगोपधादिति (४।१।५८) संयोगोपधलक्षणे । सहनञ्चिद्यमानपूर्वलक्षणम् प्रतिषेधो भवत्येवेति । नासिकोदरयोस्तावदयं योगः पुरस्तादपवादा अनन्तरान् विधीन् बाधन्ते (प, ६३) नोत्तरानित्यनन्तरमेव बह्वज्जलक्षणं प्रतिषेधं बाधते । न सहादिलक्षणम् । ओष्ठादिष्वपि मध्येऽपवादाः पूर्वान् विधीन् बाधन्त इति (प, ६१) पूर्वमेव संयोगोपधलक्षणम् । तेनासौ भवत्येव । सहनासिकाऽनासिका विद्यमानान्यसिकेति विस्मोष्ठेति । विस्वमिवोष्ठौ यस्याः सा

विम्बोष्ठी । ओत्वोष्ठयोः समासे वा पररूपं वक्तव्यमित्यौपसंख्यानिकं (६।१।८४, वा) पररूपत्वम् । ये तु विम्बोष्ठीतयौकारं पठन्ति ते वृद्धिरेचीति (६।१।८८) वृद्धिं कुर्वन्ति । पुच्छाच्चेति वक्तव्यमिति । पुच्छान्ताच्च प्रतिपदिकान् ङीष् भवतीत्येतदर्थरूपं व्याख्येयमित्यर्थः । किमर्थम् ? संयोगोपधादपि पुच्छान्ताद् यथा स्यात् । वाख्यानन्तु चकारस्यानुक्तसमुच्चयार्थत्वमाश्रित्य कर्त्तव्यम् । कल्याणपुच्छीति । कल्याणं पुच्छमस्याः । कवरेत्यादि । कवरादिभ्यो यः पुच्छशब्दस्तदन्तान् ङीष् भवतीति । एषोऽपि ततएव चकाराद्वायहणस्य वा वावस्थितविभाषात्वात्प्रभ्यते । कवरं पुच्छे यस्याः सा कवरपुच्छी । एवं मणिपुच्छी विषपुच्छी शरपुच्छीति । सप्तमीविशेषणं बहुव्रीह्याविति (२।२।३५) पुच्छस्य पूर्वनिपातो न भवति । सप्तम्याः पूर्वनिपाते गङ्गादिभ्यः परवचनमिति (२।३।३५, वा) वचनात् । उपमानात् पक्षात् पुच्छाच्चेति । नित्यमिति सम्बध्यते । एतदपि पूर्वोक्तात् कारणद्वयात्प्रभ्यते । पुच्छाच्चेति वक्तव्यमित्यनेनैव सिद्धे पुनरिह पुच्छयहणं प्रपञ्चार्थम् । नित्यार्थं वा । उलूकस्येव पक्षी यस्या उलूकपक्षी सा । उलूकस्यैव पुच्छं यस्याः सोलूकपुच्छी ।

५६ । न क्रोडादिबह्वचः ।

कल्याणक्रोडेति । क्रोडाशब्दः स्त्रीलिङ्गः । क्रोडाघाटाजिह्वागिरीधरासङ्कुलासृहामायेति लिङ्गकारिकायां पाठात् । कल्याणी क्रोडा ऽस्या इति विग्रहः । स्त्रियाः पुंवद् इति (६।१।३४) पुंवद्भावः । उत्तरपदस्य गोस्त्रियोरित्यादिना (१।२।४८) ह्रस्वः । नतः स्वाङ्गाच्चोपसर्जनादित्यादिना (४।१।७५) प्राप्तस्य ङीषोऽनेन प्रतिषेधः । ततश्चाप । महाललाटेति । आन्महदित्यादिनाच्चम् (५।१।४६) ।

५७ । सहनज्विदप्रमानपूर्वाच्च ।

सकेशेति । सह केशैर्वर्त्तत इति । तेन सहिति तुल्ययोग इति (२।१।२८) समासः । वोपसर्जनस्येति (६।१।८२) महस्य सभावः । अकेशेति । अविद्यमानाः केशा अत्येति । नजोऽस्त्यर्थानां बहुव्रीहिरुत्तरपद लोपश्चेति (२।२।२४)

विद्यमानशब्दलोपः । अथ पूर्वग्रहणं किम् ? सहनज्विद्यमानादितेऽवोच्येत ।
 एतया हि पञ्चम्या स्वाङ्गे विशेष्यमाणे सहादिपूर्वता लभ्यत एव । नेतदेवम् ।
 पञ्चमी हि परत्वेन स्वाङ्गं विशेषयेत् सहादिभ्यः परं यत् स्वाङ्गमिति ।
 ततश्च सहादिभ्यः परेण स्वाङ्गेनान्यस्यापि समामे प्रतिषेधो विज्ञायते कल्याण-
 विद्यमानमुखेति । विद्यमानश्च तन्मुखश्च विद्यमानमुखम् । कल्याणं
 विद्यमानमुखमस्या इति विग्रहः । अथवा विद्यमानं मुखं यस्य स विद्य-
 मानमुखः । कल्याणो विद्यमानमुखो यस्या इति विग्रहः । पूर्वग्रहणे
 सति पूर्वशब्दस्यावयववाचित्वात् सहादिपूर्वत्वेन प्रातिपदिकं विशेष्यत इति
 सहाद्यवयवं यत् स्वाङ्गान्तं प्रातिपदिकं तस्मादिति विज्ञायमाने नात्र प्रति-
 षेधो भवति । नह्येतत् सहाद्यवयवमेव । किं तर्हि ? कल्याणशब्दावयवमिति-
 न भवत्यनिष्टप्रसङ्गः ।

५८ । नखमुखात् संज्ञायाम् ।

शूर्पणखेति । पूर्वपदात् संज्ञायामग इति (८।४।६) णत्वम् । अथ कथं
 शूर्पणखी राक्षसीति ? असंज्ञात्वात् । संज्ञायामितुच्यते । न चेयं संज्ञा ।
 तथाहि पूर्वपदादितरादिना (८।४।३) णत्वं न भवति । योगिकरूपेण तस्या
 वरपदेशः । शूर्पाकारनखयोगात् । शूर्पमिव नखो यस्याः शूर्पणखीति ।

५९ । दीर्घजिह्वी च छन्दसि ।

अथ किमर्थमीकारान्तनिपातनं क्रियते ? न दीर्घजिह्वा छन्दसीतेऽवो-
 च्येत । एवमुच्यमाने प्रतिषेधप्रकरणात् प्रतिषेधो विज्ञायेतेति चेत् ?
 न । संयोगोपधत्वेन प्रास्यभावात् । प्राप्तिपूर्वकत्वाच्च प्रतिषेधानाम् ।
 तस्मात् सामर्थ्याद् विधिरेव विज्ञास्यत इत्याह निपातनं नित्यार्थमिति ।
 कल्पितत्वात् प्रकृतस्य ङीष् इहापि विकल्पित एवास्ती विज्ञायेत । निपा-
 तनात् नित्यो भवति ।

६० । दिक्पूर्वपदान् ङीप् ।

विधिप्रतिषेधेतरादि । विधिविषयः स्वाङ्गमुपसर्जनमसंयोगोपधत्वम् ।
 नासिकादि च प्रातिपदिकम् । प्रतिषेधविषयः संयोगोपधश्च प्रातिपदिकम् ।

क्रोडादिवह्नचः । सहनञ्विद्यमानपूर्वाच्चेति । एतेनैतत् सूचयति स्वाङ्गाच्चोप-
सर्जनादसंयोगोपधादित्यादि विधिशस्त्र (४११५४) मिहानुवर्त्तते । न क्रोडादि-
वह्नच (४११५६) इत्यादि प्रतिषेधशस्त्रम् । तेन यत्र विषये डीष् विहित
स्तत्रैव डीब् विधेयः । यत्र तु विषये डोष् प्रतिषिद्धस्तत्र डीबपि प्रतिषिध्यत
इति । यत्र डीष् विहित इत्यादिना विधिविषयापेक्षायाः फलं दर्शयति ।
कः पुनर् डीपो डीषो वा विशेषः ? यावतोभयत्र तदेव रूपमित्याह स्वरे विशेष
इति । डीपो हि पित्त्वादनुदात्तत्वं भवतीति । डीषस्तु प्रतयस्वरैणाद्युदा-
त्तत्वम् । प्राङ्मुखीति । ऋत्विगादिसूत्रेणाञ्चतेः (३।२।५८) किन् । अनदिता-
मित्यनुनासिकलोपः (६।४।२४) । उगितथेति (४।१।६) डीप् । प्राची । प्राच्यां
दिशि मुखमिति (१) दिक्शब्देभ्यः समसीपञ्चमीत्यादिनास्तातिः (५।३।२७) ।
अञ्चे लुगिति (५।३।३०) तस्य लुक् । लुक् तद्धितलुकीति (१।२।४८)
स्त्रीप्रतयस्यापि लुक् । तद्धितश्चासर्वविभक्तिरित्यवयवत्वम् (१।१।३८) ।
अवयादापसुप इति (२।४।८२) सुपो लुक् । प्राग् मुखं यस्याः सा प्राङ्मुखी ।
यरोऽनुनासिकेऽनुनासिको वेति (८।४।४५) ङकारः । प्राङ्मुखेति । टाप् ।
ननु च डोषा मुक्ते स्वाङ्गाच्चोपसर्जनादिति (४११७४) डीषा भवितव्यम् ?
नैतदस्ति । आचार्यप्रवृत्तिर्ज्ञापयति । यत्रोत्सर्गापवादयोर्विभाषा तत्रापवादेन
मुक्त उत्सर्गा न प्रवर्त्तत इति । यदयं पीलाया वेति (४।१।११८) वाग्रहणं
करोति । यद्यत्राणा विकल्पितेन मुक्ते स्त्रीभ्यो ढगिति (४।१।१२०) ढकारेण
भवितव्यं किं वाग्रहणेन ? तस्मादस्माद्वाग्रहणादिदं ज्ञाप्यते यत्रोत्सर्गाऽपि
विभाषा तत्रापवादेन मुक्त उत्सर्गा न प्रवर्त्तत इति । कथं पुनरुत्सर्गा विभाषा ?
महाविभाषया । प्राग्दीर्घतोऽणि (४।१।८३) ल्यणुत्सर्गः । स्त्रीभ्यो ढगिति
ढगपवादः (४।१।१२०) । तेन मुक्ते यद्यपि स्यादण् किं वाग्रहणेन ? नैत्येवं
ब्रूयात् । तत्रोत्सर्गिकाणां निवृत्तार्थम् । इह न भवतीत्यादिना प्रतिषेधा-
पेक्षायाः फलं दर्शयति । प्राक्क्रोडा प्रागजघर्नेति । अत्र हि न क्रोडादिवह्नच
(४११५६) इत्याद्याप्यनुवृत्ते डीप् न भवति । प्रागगुल्फेति । अत्राप्यसंयोगो-
पधादित्यस्य (४११५४) । अथ पदग्रहणं किमर्थम् ? न टिक्पूर्वादित्यवोचेत ।

(१) मुखमित्यत्र वसतीति बङ्गोपसर्गकं पाठः ।

अशक्यमेवं वक्तुम् । एवमुच्यमाने दिक्शब्द एव स्वरूपेण पूर्वपदं विज्ञायेत । पदग्रहणे तु सति सर्वे दिगभिधायिनः शब्दाः पूर्वपदत्वेन विज्ञायन्ते ।

६१ । वाहः ।

सामर्थ्यात् तदन्तविधेर्विज्ञानमिति । कर्मण्युपपदे श्वेर्विधानात् । केवलस्य वाहः सम्भवो नास्तीति सामर्थ्यात् तदन्तविधिर्विज्ञायते । दिल्योच्चीति । दिलं वहतीति भजो णिवः (३।२।६२) । छन्दसि सहः (३।२।३३) । वहसेति (३।२।३४) णिवः । श्वेः सर्वापहारी लोपः । प्रत्ययलक्षणेनात उपधाया इति (७।२।११६) वृद्धिः । ङीप् । वाह ऊङिति (६।४।१३२) संप्रसारणसंज्ञको वकारस्योङ् भवति । तत्र वसोः संप्रसारणमित्यतः (६।४।१३२) संप्रसारणानुवृत्तेः । उकार एत्येधतूट्स्विति (६।१।८८) विशेषणार्थः । संप्रसारणाच्चेति (६।१।१०८) पररूपत्वम् । एत्येधतूट्स्विति (६।१।८८) पूर्वपदाकारेण सङ्केतादेशो वृद्धिः ।

६२ । सख्यशिश्वीति भाषायाम् ।

सखीति । सखिशब्दान् ङीप् । नास्याः शिशुरस्तीति वाक्यविशेषेण बहुव्रीहिं दर्शयन्नशिशुशब्दो यो बहुव्रीहिस्तस्याशिश्वीति निपात्यते । नतु तत्पुरुषो यस्तस्येति दर्शयति । तत्पुरुषे हि न शिशुरशिशुरित्येवं भवति । सखेति । अनङ् सावित्यनङादेशः (७।१।८३) । नोपधायाः सर्वनामस्थाने चेति (६।४।७) दीर्घः । सख्यशिशुभ्यामित्येवं वक्तव्यं यन्निपातनं क्रियते तस्यैतत् प्रयोजनं तुल्यश्रुतः शब्दान्तरस्यापि यथा स्यात् सह खेन या वर्त्तते सा सखीति ।

६३ । जातेरस्त्रीविषयादयोपधात् ।

जातेः प्रातिपदिकादिति सामानाधिकरण्यानुपपत्तेर्जातिवाचि यत् प्रातिपदिकं तदिहामिधानेऽभिधेयोपचारं कृत्वा जातिशब्दे नोक्तम् । अतएव वृत्तावाह जातिवाचि यत् प्रातिपदिकमिति । अस्त्रीविषयादिति । अनन्धत्वभावेऽपि विषयशब्दो वर्त्तते । अतएव वृत्तावाह न चेत् स्त्रियामेव नियतमिति । न स्त्रियामेव यस्य भावः किन्तु स्त्रियाञ्चान्यत्र च तदस्त्री-

विषयम् । जातिरित्युच्यते । केयं जातिर्नामिति प्रश्नस्योत्तर आह आकृति
ग्रहणेत्यादि । आक्रियते व्यज्यतेऽनयेत्याकृतिः संस्थानमुच्यते । तथाहि
दुराकृतिर्दुःसंस्थानमुच्यते । स्वाकृतिश्च सुसंस्थानम् । गृह्यतेऽनेनेति ग्रहणम् ।
करणे लुगट् । आकृतिर्यङ्गणं यस्याः साऽकृतिग्रहणा संस्थानव्यङ्ग्येति
यावत् । ननु चाकृतिशब्दसामानाधिकरण्याद् ग्रहणशब्दस्य स्त्रियां
वृत्तिरिति टिड्ढाणञिति (४११।१५) डीपा भवितव्यम् । तदन्तेन समासे
कृतं नद्युतश्चेति (५।४१।५३) कप् । ततश्चाकृतिग्रहणीकेति प्राप्नोति । नैष
दोषः । ग्रहणशब्दो हि पूर्वं करणसामान्ये व्युत्पादितः । पश्चाद् विशेषेणाभि-
सम्बध्यते । तत्र पदान्तरसन्निधानेन य स्तस्य लिङ्गविशेषसम्बन्धः स च
वहिरङ्ग इति सामान्यलिङ्गेनैवान्तरङ्गेण वाक्यं कृत्वा समासः क्रियते
यथा मुखनासिकावचनोऽनुनासिक (१।१।८) इत्यत्र । तदनेन लक्षणेन
सामान्यरूपा गोत्वादिलक्षणा जातिरित्युक्तं भवति । गोत्वादयो हि
विषाणादिमत् संस्थानव्यङ्ग्यत्वादाकृतिग्रहणाः । एतेन लक्षणेन ब्राह्मणत्वादयो
जातिविशेषा न संगृहीताः । नहि ते संस्थानव्यङ्गाः । तदाश्रयस्य
संस्थानस्याभिन्नत्वात् । यादृशं हि संस्थानं ब्राह्मणस्य क्षत्रियादेः संस्थानमपि
तादृशमेवेत्यतो द्वितीयं लक्षणमाह लिङ्गानाञ्चेत्यादि । यापि सर्वाणि
लिङ्गानि न भजति साप्यसंस्थानव्यङ्गापि जातिर्यथा ब्राह्मणत्वादिः ।
सा हि स्त्रीलिङ्गं पुंलिङ्गञ्च भजति ब्राह्मणो ब्राह्मणीति । नतु नपुंसक
लिङ्गमित्यसर्वलिङ्गभाग् भवति । ब्राह्मणत्वादिष्वप्युपदेशाभिव्यङ्ग्यताश्रय-
णीया । अन्यथा देवदत्तो देवदत्तेति लिङ्गद्वयं भजति । अत्रापि जातित्वं
स्यात् । नचायं जातिशब्द इष्यते । किं तर्हि संज्ञाशब्दः । विध्यर्थेऽदम् ।
अतः सर्वलिङ्गभाजोऽपि पूर्वेण लक्षणेन जातित्वमस्ति यथा तट स्तटी
तटमिति । सर्वलिङ्गं भजत इति सर्वलिङ्गभाक् । कर्मण्युपपदे भजो (३।२।६२)
ष्विवरिति ण्विः । ननुच लिङ्गापेक्षया सर्वशब्द उपपदे भजो ष्विप्रत्ययो न
प्राप्नोति । उपपदाश्रयत्वादुपपदसमासश्च । असमर्थत्वात् । नैष दोषः । यथैव
हि देवदत्तस्य गुरुकुलमित्यत्रासामर्थ्येऽपि समासो भवति गमकत्वात् तथैव
सुभयमपि भविष्यतीति । सा च जातिः सकृदाख्यातनिर्गच्छेति । सकृदेकवार

माख्यातोपदिष्टा निर्ग्राह्या निश्चयेन ग्राह्या । एतेन जातिधर्मानिकत्वनिश्चय-
 प्रत्येकपरिसमाप्तित्वलक्षणान् दर्शयति । सक्तदेकवारं यस्मात् कृष्णे धवले
 वा गोपिण्ड आख्याता तद्विलक्षणेऽपि गोपिण्डे निर्ग्राह्या तस्मादेव नित्या
 प्रत्येकं परिसमाप्ता च । यदि ह्येका न स्यात् सक्तदाख्याता गौरिति
 पिण्डान्तरे न गृह्येत । यदि च नित्या न भवेत् पिण्डविनाशे तस्या अपि
 विनाशात् पिण्डान्तरेण न गृह्येत । यदि च प्रत्येकं सर्वात्मना परिसमाप्ता
 न स्यात् तस्मिन्नपि तावत् पिण्डे सर्वात्मना न गृह्येत यत्राख्याता । किं
 पुनः पिण्डान्तरे । अंशेन हि परिसमाप्तौ सत्यामंश एव परिगृह्यते । न
 जातिः । न जात्यंशो जातिर्भवति । अनेकत्वप्रसङ्गात् । तृतीयं जातिलक्षणमाह
 गोत्रञ्चेत्यादि । अपत्यं पौत्रप्रभृति गोत्रमिति (४।१।१६२) गोत्रं पारिभाषिकम् ।
 इह तु लौकिकमपि गोत्रमपत्यमात्रं गृह्यते । चरणमध्ययनभेदेनानेकधा ।
 गोत्रञ्च चरणैः सह जातिर्भवति । गोत्रं नाडायनादि । यद्यपि नाडायनतादि
 सामान्यं गोत्रवदेव कल्पते तथापि तत् संस्थानव्यङ्ग्यं न भवति । सर्वलिङ्ग-
 भाक्ताच्च । नाडायनः पुमान् । नाडायनी स्त्री । नाडायनं नपुंसकमिति ।
 अतो गोत्रस्य जातित्वप्रतिपादनसिद्धये गोत्रञ्चेतुः । चरणशब्दस्वध्ययन-
 क्रियासम्बन्धेन प्रवृत्तत्वात् क्रियाशब्दएव जातिशब्द इत्यतस्तदर्थस्य जातित्व-
 प्रतिपादनाय चरणैः सहेतुः । कुक्कुटी शूकरी मयूरीति । आकृतिग्रहणाया
 जाते रुदाहरणम् । ब्राह्मणी वृषलीति । असर्वलिङ्गभाजः । नाडायनी चाराय-
 णीति । गोत्रलक्षणायाः । नङ्चरणशब्दयोर्नङादिभ्यः फगिति (४।१।८८) फ-
 गपत्येऽर्थे । कठी बह्वुचीति । चरणलक्षणायाः । मुण्डेति । मुण्डगुणयोगात् ।
 मुण्डो भवत्येष इत्यस्त्रीविषयः । मुण्डो देवदत्त इति पुरुषेऽपि मुण्डशब्दस्य
 वृत्तेः । न तु जातिशब्दः । किं तर्हि ? गुणशब्दः । मत्तिकेति । सर्वदा स्त्रियामेव
 नियतत्वात् स्त्रीविषयो मत्तिकाशब्दः । क्षत्रियेति । गोत्रमिह जातिः । क्षत्राद्
 घ इति (४।१।१३८) गोत्रापतेः अविधानादसर्वलिङ्गभाक्त्वाच्च जातित्वम् ।
 क्षत्रिय इति च पुंस्त्वपि वृत्ते रस्त्रीविषयः क्षत्रियशब्दः । योपधम् । योपध-
 प्रतिषेधे ह्ययगवयमुक्युमत्स्यमनुष्ठानामप्रतिषेध इति । कथं पुनरेष लभ्यते ?
 उत्तरसूत्रे चकारस्वानुक्तसमुच्चयार्थत्वात् । तेन हि ह्ययगवयादिभ्यो ङीष्-

विधानादयं प्रतिषेधो न प्रवर्त्तते । मत्सीति । सूर्यतिथ्यागस्त्यमत्स्यानामिति । (४११४८) यत्नोपः । मनुषीति । मनोजातावज्यतौ पुक् चेति (४११६१) यत्प्रतयः । पुगागमश्च । जातित्वं च पुनरेषां ह्यगवयादीनामाकृतिग्रहणाद् वेदितव्यम् ।

६४ । पाककर्णपर्णपुष्पफलमूलवालोत्तरपदाच्च ।

ओदनपाकीति । ओदनस्य पाक इति षष्ठोऽसमासः । व्युत्पत्तिमात्रार्थं त्वसी क्रियते । न त्वत्तावयवार्था विद्यते । समुदाय एव ह्ययं कस्याञ्चिज् जातौ वर्त्तते । एवं शङ्कुकर्णीत्यादिष्वपि वेदितव्यम् ।

६५ । इतो मनुष्यजातेः ।

अवन्ती कुन्तीति । अवन्तिकुन्तिशब्दाभ्यामपत्येऽर्थे वृहेत्कोशलाजादाञ् अजङ् (४१११७१) । स्त्रियामवन्तिकुन्तिकुम्भ्यथेति (४१११७६) तस्य लुक् । ततो ङोष् । दाक्षी प्राचीति । अत इज् (४११८५) । सर्वत्र गोत्रं हि जातिः । विट् । दरदिति । विशोऽपत्येऽर्थे जनपदशब्दात् क्षतियादज् (४१११५८) । दरदो इज्मगधादिस्त्रेणाण् (४१११७०) । अतश्चेति (४१११७८) तयोः स्त्रियां लुक् । इहापि गोत्रं जातिः । तित्तिरिरिति । अत्राकृतिग्रहणा जातिः । उदमेयीति । अत इज् (४११८५) । गोत्रमिह जातिः । इज् उपसंख्यानमिति । इजन्तान् ङीष् उपसंख्यानं कर्त्तव्यमित्यर्थः । किमर्थम् ? अजात्यर्थम् । अजातिवाचिनोऽपीजन्ताद् यथा स्यात् । तत्रेदं प्रातिपादनम् । इत इति योगविभागेऽत्र क्रियते । तेनेजन्तादजातिवाचिनोऽपि भविष्यतीति । ततो मनुष्यजातेरित्ययं द्वितीयो योगः पूर्वयोगस्यानित्यत्वज्ञापनार्थः । तेन मनुष्यजातौ नित्यम् । अन्यत्र तु यथादर्शनम् । कचिदेव न सर्वत्र । मोतङ्गमीत्याद्युदाहरणम् । स्यादेतत् । अत इजिति (४११८५) गोत्रापत्य एवात्रेज् विहितः । गोत्रञ्च जातिरेव । तत् किमुच्यत इज् उपसंख्यान-मजात्यर्थमिति ? अत आह सुतङ्गमादिभ्य इत्यादि । सुतङ्गमेन निर्हृत्ता नगरीति वुञ्छणेत्यादिना (४११८०) सुतङ्गमादित्वादज् । इत इति तपरकरणं दीर्घनिवृत्त्यर्थम् । तेन अवन्तीशब्दादयत्र भवति । अवन्ति-

मिच्छति । सुप आत्मनः क्वच् (३।१।८) । अकृतसार्वधातुकयोरिति (७।४।२५) दीर्घः । अवन्तोय इति स्थिते क्तिप् । अतो लोप (६।४।४८) इत्यकारलोपः । पूर्वं लोपग्रहणादष्टल्लोपात् प्राग् लोपो व्योर्वलीति (६।१।६६) यलोपः । पश्चाद् वेरष्टल्लोपेति (६।१।६७) वकारस्य । ततो ऽवन्तो इति स्थिते यदि तपरग्रहणं न क्रियेत ततोऽस्मादपि स्यात् । ततो हल्ङ्याब्भ्य इति (६।१।६८) सुलोपः प्रसज्येत । ततोऽवन्तोरिति न सिध्येत् ।

६६ । ऊङुतः ।

कुरु रिति । कुरोरपत्यं स्त्री । कुरुनादिभ्यो ण्यः (४।१।१७२) । स्त्रियाम-
वन्तीत्यादिना (४।१।१७६) तस्य लुक् । गोत्रमिह जातिः । ब्रह्मबभू रिति ।
ब्रह्म बभ्रुरस्या वीरो बभ्रुरस्या इति बहुव्रीहिः । ब्रह्मबभ्रूवोरबभ्रूगशब्दे कस्या-
श्चिदेव जातौ वर्त्तते । जातित्वं पुनरसर्वलिङ्गभाक्त्वात् । तो हि स्त्रोलिङ्ग-
पुंलिङ्गावेव । न नपुंसकलिङ्गी । उत इति तपरकरणं मुखसुखार्थम् । न तु
दीर्घनिष्ठत्यर्थम् । ऊकारान्तस्य मनुष्यजातिवाचिनोऽभावात् । ऊकार इत्यादि ।
ऊङो यदि ऊकारो न क्रियेत तदा नोङ्धात्वोरित्यस्मिन्नपि (६।१।१७५)
न कर्त्तव्यः स्यान् ऊकारानुबन्धः । ऊकारानुबन्धवतो ऽन्यस्य कस्यचिदूकार-
स्याभावात् । ततश्च नोधात्वोरित्युच्यमाने यवाग्वा यवाग्वे इत्यत्राप्युदात्तयणो
हल्पूर्वादिति (६।१।१७४) ततोयादिविभक्तेरुदात्तत्वस्य प्राप्तस्य प्रतिषेधः
स्यात् । ननु चार्थवत ऊकारस्य ग्रहणादर्थवदुग्रहणेनानर्थक्ये—(प, ७३)
त्यनर्थकस्य न भविष्यति । यवागूशब्दो हि स्रयुवचिभ्यो न्युजागूजक्च इत्यागूच्
प्रत्ययान्तो (इण, ३।३।६१) वृत्त्यादितः । तत्रागूच्शब्द एव प्रत्ययार्थेनार्थवान् ।
ऊकारस्त्वनर्थक एव । नैतदस्ति । यस्मात्त वर्णग्रहणेष्वियं परिभाषा
व्यवस्थिता । वर्णग्रहणञ्चेदम् । अतो नोपतिष्ठते । अथोपतिष्ठेतेवमपि
कृषिचमितनिधनिसर्जिखर्जिभ्य ऊरि—(उण्, १।८१) तूप्रत्ययस्य ग्रहणं स्यात् ।
ततश्च खर्जा खर्ज्वा इत्यत्र प्रतिषेधः प्रसज्येत । तस्माद् विशेषणार्था ऊकारः
कर्त्तव्यः । अथ दीर्घाच्चारणं किमर्थम् ? ननु उडेवोच्येत । अकः सवर्णं
दीर्घ इति (६।१।१७६) दीर्घत्वेन हि दीर्घस्य ग्रहणं भवतीत्यत आह दीर्घा-
च्चारणमित्यादि । यदि दीर्घो नोच्चार्येत तदा शेषाद् विभाषेति (५।४।१५४)

परत्वात् पञ्चे कप् स्यात् । अतस्तदुदाधनार्थं दीर्घाञ्चारणम् । कथं पुनर्दीर्घा-
 चारणेन कपो निवृत्तिः ? ब्रह्मा बभ्रुरस्येति समासादनन्तरमूङ् क्रियतामुत
 कबिति ? तत्र परत्वात् कप् स्यात् । दीर्घाञ्चारणेनोकारप्रक्षेपात् । पुनर्विधानं
 तुल्यकालप्रामिकं स्वाधिकतया समानजातीयं कब्विधिमेव निवर्त्तयति
 न स्वादिविधिम् । स्वादयस्तूङन्ताद् भवन्त्येव । तूङोरपि यङ्गञ्ज्ञापकाद्वा ।
 श्वशुरः श्वश्रुति (१।२।७२) निर्देशात् । तेन ब्रह्मबभ्रुरिति नित्यमूकारान्त
 एव भवति । न तु कदाचित् कबन्तः । अध्वर्युरिति । अध्वरमिच्छतीति
 क्वच् । क्वाच्छन्दसीतुप्रत्ययः (३।२।१७०) । कव्यध्वरपृतनस्पर्षि लोप (७।४।३८)
 इत्यकारलोपः । अप्राणिजातेष्वेत्यादि । अप्राणिजातिवाचिनश्च प्रातिपदिकादूङ्-
 प्रत्ययो भवतीत्येतदर्थरूपं व्याख्येयमित्यर्थः । तत्रेदं व्याख्यानम् । पङ्गोश्चेत्यत्र
 (४।१।६८) चकारोऽनुक्तसमुच्चयार्थः । तेनाप्राणिजातेश्च रज्ज्वादिवर्जिताद्
 भविष्यति । अलावूः कर्कभूरिति । कः पुनरस्योङि सख्यसति वा विशेषः ?
 यावतोभयत्र तदेव रूपं स एव स्वरः । तथाह्यलावूश्च उणादिषूकारप्रत्ययान्त
 एव वृत्त्याद्यते । कृषिचमितनिधनिमजिर्जिर्भ्य ऊरिति (उण्, १।८१)
 वर्त्तमाने णिदिति (उण्, १।८५) च नञि लब्धेर्नलोपश्चेति (उण्, १।८७)
 नञपूर्वात् लञि अवस्त्रसन इत्यस्मादूप्रत्ययः । इदितो नुमित्यनेन (७।१।५८)
 कृतनुमागमरूपस्य नकारस्य नलोपश्च विहितः । कर्कभूशब्दोऽपि नृतिशब्दोः
 कूरिति (उण्, १।१८३) वर्त्तमाने ऽन्दृष्टभृजम्बूकफेलूकर्कभूदिधिपूरि-
 (उण्, १।८३) तूकारान्त एव वृत्त्यादितः । तत् किमर्थमूङ् विधीयते ?
 अलावूवा । अलावूवे इतरत्र नोङ्धात्वोरिति (६।१।१७५) विभक्त्या-
 द्युदात्तत्वप्रतिषेधो यथा स्यात् । अमति हि तस्मिन् यथा खलपां खलप इत्यत्र
 म न भवति तथेहापि न स्यात् ।

६७ । बाह्वन्तात् संज्ञायाम् ।

६८ । पङ्गोश्च ।

श्वशुरस्योकाराकारयोर्लोपश्चेति । अयं तु श्वशुरः श्वश्रुति (१।२।७१)
 निपातनादेव सिद्ध इति न वक्तव्यः ।

६८ । ऊरुत्तरपदादीपम्ये ।

वृत्तोरुत्तरिति । वृत्तौ परिमण्डला ऊरु यस्याः सा वृत्तोरुः । लाघवार्थ-
मूर्धन्तादिति वक्तव्य ऊरुत्तरपदादितुक्तं यच्च केवल ऊरुशब्द उत्तरपदं तत्र
यथा स्यादित्येवमर्थम् । अन्यथा हि यद्यूर्धन्तादितुच्चेत तदा स्वामिन
ऊरु स्वाम्यूरु । इस्तिन इव स्वाम्यूरु यस्याः सा इस्तिस्वाम्यूरुत्तरित्य-
त्रापि स्यात् । भवति ह्येतदूर्ध्वन्तं प्रातिपदिकम् । उत्तरपदग्रहणे तु न
दोषः । न ह्येतदूर्ध्वत्तरपदं प्रातिपदिकम् । किं तर्हि स्वाम्यूरुत्तरपदम् ।

७० । संहितशफलक्षणवामादेश्च ।

संहितोरुत्तरिति । संहितशब्दः संस्मिष्टवचनः संस्मिष्टोरुत्तरित्यर्थः (R) ।
संहितसहाभ्याश्चेति वक्तव्यम् । संहित सह इत्येताभ्यां परो य ऊरुशब्द-
स्तदन्ताच्च प्रातिपदिकादूङ् भवतीत्येतदर्थरूपं व्याख्येयमित्यर्थः । तत्रेदं
व्याख्यानम् । चकारोऽत्र क्रियते । स चानुक्तसमुच्चयार्थः । तेन संहित-
सहाभ्यामपि भविष्यति । सूत्र आदिग्रहणमूर्ध्वत्तरपदमित्यस्यानुवृत्तेर्लिङ्गम् ।
अन्यथा संहितादिप्रातिपदिकेभ्य एव प्रत्ययो भवतीति तेषां विज्ञायेत ।
सत्यां हि स्वरितत्वादेवानुवृत्तावेभ्यो यत्परमूर्ध्वत्तरपदं सत्यप्यस्मिन् मध्यपदे
तत्रैव प्रत्ययः प्रसज्येत संहितस्वाम्यूरुशब्दात् । न संहितोरुशब्दात् ।
गुणभावादूर्ध्वशब्दस्य न स्यादेवेह विशेषणम् ।

७१ । कद्रुकमण्डल्वोऽकृन्दसि ।

कद्रुशब्दो वर्णविशेषवचनः । ततो वोतो गुणवचनादिति (४१११४४)
डौषः प्राप्तस्य खरुसंयोगीपधयोरिति (४१११४४, वा) प्रतिषेधे कृते
प्रातिपदिकेनानभिधाने प्राप्ते वचनम् । कमण्डलुशब्दस्याप्यप्राणिवाचि-
त्वादप्राणिजातेष्वारज्ज्वादीनामित्पूर्वाङ्गि (४१११६६, वा) प्राप्ते कृन्दसि
नियमार्थम् । अथवायं रज्ज्वादिः । ततः प्रतिषेधे सति प्रास्यर्थं
वचनम् ।

(R) संहितशब्दः संस्मृष्टवचनः । संस्मृष्टोरुत्तरित्यर्थ इति वङ्गीयपुस्तके पाठः ।

७२ । सञ्ज्ञायाम् ।

७३ । शार्ङ्गरवादाजो डीन् ।

वैदी । श्रीर्वीति । विदीर्जशब्दाभ्यामनुष्ठानन्त्यत्वादिना (४।१।१०४) ऽञ् । तदन्ताद् गोत्रत्वाज्जातित्वे जातिलक्षणे डीषि प्राप्ते डीन् विधीयते । स्वरे विशेषः । अणन्ता एत इति । गौतमशब्दादपतेऽर्थं ऋथश्चकृदृणी-
त्यादिना (४।१।११४) ऽण् । शेषेभ्यस्तु तस्यापत्यमिति (४।१।८२) ।
गौतमशब्दाद् गौरादिपाठाद् डीषपि भवति । ढगन्ता एत इति ।
शुभ्रादित्वात् । कामण्डलेय इति । ढे (६।४।१४८) लोपोऽकट्वा (६।४।१४७)
इतुकारलोपः । एषां टिड्ढाणञिति (४।१।१५) डीषि प्राप्ते वचनम् ।
वाक्यायन इति । वक्षशब्दाद् गर्गादियजन्ताद् यञिञोश्चेति (४।१।१०१) फक् ।
मौञ्जायन इति । मुञ्जशब्दाद्वाङादिभ्यः फगिति (४।१।८८) फक् । जातिरिति ।
गोत्रलक्षणा । लौकिकमपि हि तत्र गोत्रं गृह्यते । युवापि च लोके गोत्र-
मुच्यते । तथाहि वक्तारो वदन्ति गार्थ्यायणो गोत्रेणेति । ढगन्त इति ।
केकसशब्दस्य (S) शुभ्रादित्वात् । अढगन्ताञ् अङन्तादपि ताविति । कपि-
शिविशब्दाभ्यामपतेऽर्थं वृहेत्कोशनाजादाञ् अङिति (४।१।१७१) अङ् ।
यङश्चाविति (४।१।७४) चापि प्राप्ते वचनम् । एहिपर्य्यञोति । ईह
चेष्टायामित्यस्मादाङ्पूर्वात् पर्यादाङ्पूर्वाच्च सर्वधातुभ्य इतीन्प्रत्ययः (उण्,
५।५।०७) । ब्रह्मादिषु कृदिकारादन्तिन इति पाठाद् डीषि प्राप्ते (४।१।४५)
वचनम् । यजन्त इति । गर्गादित्वात् । यञश्च (४।१।१६) प्राचां ष् स्तद्धित
इति (४।३।१७) डीषि ष्के च प्राप्ते वचनम् । उदपान इति । उदपानादागत
इति शुण्डिकादिभ्योऽणित्यण् (४।१।७६) । उत्सादिष्वयं पठ्यत इति । तत्राञि
कृते नास्ति विशेषो डीपो वा डीनो वा । उभयत्रापि हि ज्नित्यादि र्मित्य-
मित्याद्युदात्तेन (६।१।१८७) भवितव्यमित्येतन् मनसि कृत्वाह शुण्डिकाद्य
मन्तः प्रयोजयतीति । जातिरिति । अरालचण्डालयोरमर्षलिङ्गत्वादिति
जातित्वम् । वतण्डस्य गौरादिलक्षणे (T) डीषि प्राप्ते वचनम् । प्रत्यय-

(S) कौकसाशब्दस्यति पाठान्तरम् ।

(T) गोत्रत्वाज्जातिलक्षणे डीर्षाति वङ्गीयपुस्तके पाठः ।

लक्षणेन यजश्च (४।१।१६) प्राचां ष्फ स्तद्धित इति (४।१।१७) डीप्
 ष्फयोर्बाधनम् । वतण्डस्यापत्यं स्त्री वतण्डाच्चेति (४।१।१०८) यच् । तस्य लुक्
 स्त्रियामिति (४।१।१०८) लुक् । भोगवद्गौरिमतोः संज्ञायामिति । संज्ञायां
 गम्यमानायाम् भोगवद्गौरिमच्छब्दाभ्यां डीन् भवति । मत्वन्तत्वादुभितथेति
 (४।१।१६) डीपि प्राप्ते वचनम् । ननुच भोगशब्दो घञन्तः । गौरिशब्दोऽत
 इषितीजस्तः (४।१।८५) । तेन द्वावप्येतौ जित्स्वरेणाद्युदात्तौ । ताभ्यां मतुप्
 पिच्चादनुदात्तः । तथाच भोगवद्गौरिमदभ्यां डोपि डोनि वा विहिते
 न कश्चिद् विशेषः । तत् किमर्थं ताभ्यां डीन् विधीयत इत्यत आह
 घादिषु नित्यं ऋस्वार्थमिति । घरूपकल्पेत्यादिषु (६।३।४३) नित्यं ऋस्वां
 यथा स्यादिति ताभ्यां डोनो विधानम् भोगवतितरा गौरिमतितरेति । यदि
 पुनरुगिल्लक्षणेनो डीप् क्रियेत ततो नद्याः शेषस्यान्यतर (६।३।४४)
 स्यामित्यनुवर्त्तमान उगितथेति (६।३।४५) विकल्पेन ऋस्वत्वं स्यात् । अथानेनापि
 डीनि सति कस्मादेवोगितथेत्यन्यतरस्यां (६।३।४५) ऋस्वत्वं न भवति ?
 यावता भोगवद्गौरिमङ्गासुगिङ्गामेवायं डीन् विधीयते ! नैष दोषः ।
 उगितथेति (६।३।४५) सूत्रमेवं व्याख्यायते । उगित्संशब्देन या नदी
 विहिता तस्या विकल्पेन ऋस्वत्वं भवतीति । नचानेन सूत्रेण या विहिता
 सा नद्युगित्संशब्देन विहिता भवति । उगित्त्वानाश्रयणात् । संज्ञायामिति
 किम् ? भोगवती गौरिमतीति । उगितथेति डीप् (४।१।१६) । अत्र च
 घादिषु विकल्पेनैव ऋस्वो भवति भोगवतितरा भोगवतीतरा गौरिमतितरा
 गौरिमतीतरति । नृनरयोर्वृद्धिश्चेति । नृशब्दस्य ऋन्नेभ्यो डीविति (४।१।५)
 डीपि प्राप्ते वचनम् । नरशब्दस्याजाद्यत इति (४।१।१८) टापि प्राप्ते
 जातित्वान् डीषि वा । जातित्वत्वाकृतिग्रहणाद् । वृद्धिश्च तयोर्भवति ।
 सा च नृशब्दस्यालोऽन्त्यपरिभाषया (१।१।५२) ऋकारस्य स्थाने भवति ।
 नरशब्दस्य यस्येति (६।४।१४८) लोपे कृते सत्यकारस्य । ननु चानन्त्यवि-
 कारेऽन्तसदेशस्येति (प, १०४) रेफस्यैव भवितव्यम् । नैष दोषः । वृद्धेर्या-
 ऽन्तरतमा प्रकृति सूत्र पठ्यते । यत्र पठ्यते तत्रादेश इत्यकारः स्थानी ज्ञायते ।
 पुञ्जशब्दमत्र केचित् पठन्ति । न स केवलः स्त्रियां वसत इत्यर्थं समासान्तो

गृह्यते । समामास्ते च वर्त्तमानो दुहितृशब्देन समानार्थो भवन् स्त्रीलिङ्गो भवति प्रद्योतपुत्रो शैलपुत्रीति । यथायोगमिति । यथासम्भवम् ।

७४ । यङश्चाप् ।

पकारोऽत्र व्याप्तातिपदिकादित्यत्र (४।१।१२) सामान्यग्रहणार्थः । चकार-
स्तद्विघातार्थः । एवमुभयोरन्यत्र चरितार्थयोरनुदात्तो सुप्पितावि (३।१।४)
त्येतद् बाधित्वा परत्वाच् चित (६।१।१६३) इतरन्तोदासत्त्वं चापो भवति ।
अङ्ः यङश्च सामान्यग्रहणमेतदिति । विशेषकराननुबन्धानुत्सृज्य यत्सामान्यं
यङ्मात्रं तस्येदं ग्रहणम् । कथं पुनः सामान्यग्रहणं युज्यते ? यावता अङ्
एव तत्र ग्रहणं युक्तम् । तथाहि सोऽपत्ये विधीयमानः स्त्रीत्वं वक्तुमसमर्थ
इति स्त्रीप्रत्ययमपेक्षते । नतु यङ् । तस्य स्त्रियामिव विधानात् । नैतदस्ति ।
यदि हि सामान्यग्रहणं न स्यात् यङो ङित्करणमनर्थकं स्यात् । तस्य ह्यत्र
सूत्रे सामान्यग्रहणमेव प्रयोजनम् । नान्यत् किञ्चित् । तस्मात् ङित्करण-
सामर्थ्यात् यङोऽपि ग्रहणं भवति । आम्बष्ठेयत्वादि । आम्बष्ठमोवीरकोशल-
गन्धेभ्योऽपत्येऽर्थे वृहेत्कोशलाजादाब् अङिति (४।१।१७१) अङ् । तदन्ता-
च्चाप् । कारीषगन्धेयति । एतत् स्वादिसूत्रे (४।१२) वृत्त्यादितम् ।
वाराह्येति । वराहगन्धादत इज् (४।१।८५) । बालाक्येति । बलाकाशब्दाद्
बाह्यादिलक्षण इज् । उभयत्राणिजोरनार्थयोरित्यादिना (४।१।७८) यङादेशः ।
तदन्ताच्चाप् । गार्कराक्षत्रादि । गार्कराक्षप्रतिमापगोकक्षगन्धेभ्यो गर्गादि
यजन्तेभ्यश्चाप् ।

७५ । आवश्याच्च ।

ङीपि प्राप्त इति । यजथेत्यनेन (४।१।१६) ।

७६ । तद्धिताः ।

युवतिरिति । तद्धितसंज्ञायां मत्यां कृतृत्कर्तृत्यादिना (१।२।४६) प्राति-
पदिकसंज्ञा भवति । अथ तद्धिता इति न सम्भवति बहुवचननिर्देशः । यथैव हि
प्रत्यय (३।१।१) इतरकवचननिर्देशोऽपि वक्ष्यमाणानां बहूनामपि सत्त्वादीनां
सर्वेषां सा संज्ञा भविष्यति तथात्राप्येकवचनेनैव निर्देशः कर्त्तव्य इत्यत आह

बहुवचनमित्यादि । एकवचन एव कर्त्तव्ये यद् बहुवचनं क्रियते तस्यैतत्-
प्रयोजनम् । अनुक्ता ये तद्धिता लक्षणवाक्यैरनभिहितास्तेषामपि परिग्रहो
यथा स्यात् । ततः पृथिव्या जाआवित्यादि (४।१।८५, वा) न कर्त्तव्यं
भवति । बहुवचनेनैवानुक्ततद्धितपरिग्रहार्थेन तेषां सिद्धत्वे महत्याः संज्ञायाः
करण एतत् प्रयोजनमन्वर्थसंज्ञा यथा विज्ञायेत तैभ्यो हितास्तद्धिताः ।
तदित्यनेन लौकिका वैदिकाश्च शब्दाः प्रत्यवमृश्यन्ते । तेषां व्युत्पाद्यत्वेन
प्रकृतत्वात् । तेन तत्रैव भवन्त्यणादयो यत्र च भवन्त स्तेषामुपकारिणो
भवन्ति । नान्यत्वेति । तेनाभिधानलक्षणत्वं तद्धितानामुपपन्नं भवति ।
अथ तद्धिताधिकारः स्त्रीप्रत्ययानामादित एव कस्मान्न क्रियते ? किमेवं
सति भवति ? आबन्तमपि तद्धितान्तत्वात् प्रातिपदिकमिति व्याप्प्रातिपदि-
कादित्यत्र (४।१।१) व्याव्यहणं न कर्त्तव्यं भवति । प्राचां ष् स्तद्धित (४।१।१७)
इत्यत्र च तद्धितग्रहणम् । यस्येति (६।४।१४८) चेतीकारग्रहणञ्च । तद्धित
इत्यत्र सिद्धत्वात् । अशक्यमेवं कर्त्तुम् । एवं हि क्रियमाणे तत्र व्याव्य-
हणस्य यत् पूर्वं प्रयोजनमुक्तं तत्र स्यात् । डीव्डीप्डीनाञ्च डकारस्येत्यमञ्जा
स्तद्धित इति (३।१।८) प्रतिषेधात् । इह च पट्टीत्योर्गुण इति (६।४।१४६)
गुणः स्यात् । तस्माद् यथान्यासमेवासु ।

७७ । यून्स्तिः ।

डीपोऽपवाद इति । नकारान्तत्वाट्टनेभ्यां डीविति (४।१।५) प्राप्तस्य । अथ
दन्तादितो मनुष्यजातेरिति (४।१।६५) डीप् कस्मान्न भवति ? अमनुष्यजाति-
त्वात् । नहि युवतिशब्दो मनुष्यजातिवचनः । किं तर्हि ? वयोवचनः । तथाहि
यौवनावस्थायामेव स वर्त्तते । न बाल्यवृद्धत्वावस्थायाम् । न चैवंविधा
जातिशब्दाः । ते हि सर्वावस्थासु व्यक्तिषु जातिनिबन्धना वर्त्तन्ते गो
शब्दादिवत् ।

७८ । अणिञोरनार्थयोगुरुपोत्तमयोः प्यङ् गोत्रे ।

इह अणिञोरिति प्रत्ययमात्रं वा गृह्यते ? तदन्तो वा समुदायः ? तत्र
यथायः पक्ष आशीयेत् गुरुपोत्तमयोरिति विशेषणं नोपपद्येत । नह्यणि-

जोर्गुरुपोस्तमत्वं सम्भवति । कस्य तर्हि ? तदन्तस्य समुदायस्य । तस्माद् द्वितीयः पक्ष आश्रयितुं युक्त इति मत्वाह गोत्रे यावणिजौ विहितावनार्षौ तदन्तयोः प्रातिपदिकयोरिति । यदि तर्हि समुदायस्याणन्तस्येजन्तस्य चेदं ग्रहणं मनार्षयोरिति विशेषणं न प्रकल्प्यते । समुदायस्य ऋषावेव विधानात् । अणिजोस्तु प्रकल्प्यते एतद्विशेषणम् । तयोर्ऋषावन्यत्र च विधानात् । गोत्र इतरेषु विशेषणमणिजोरेव युक्तम् । न समुदायस्य । तथा ह्यपतं पौत्रप्रभृति गोत्रमिति (४११।१६२) पारिभाषिकं गोत्रमिह गृह्यते । तत्र चाणिजावेव विहितौ । न समुदायः । नैष दीपः । समुदायस्येति विशेषणे न सम्भवति इति सामर्थ्यादेकदेशयोरणिजोर्विज्ञायते । अतएव वृत्तावाह गोत्रे यावणिजौ विहितावनार्षाविति । इहायं थडादेशो वा स्यात् ? प्रतययो वा ? ननु च षष्ठीनिर्देशादादेशेनैवानेन भवितव्यमिति । असन्दिग्धमेतत् । तदयुक्ता द्वितीयपक्षाशङ्का । नैतदस्ति । प्रतयविधावपि षष्ठीनिर्देशो दृश्यते यथा गापोष्टक् (३।२.८) व्रीहिशास्त्रीर्दगिति (५।२।२) । तस्मात् प्रतयपक्षशङ्कापि युक्तेव । तत्र यदि प्रतयः स्यादौदमेघेय इति न सिध्येत् । उदमेघस्यापतं स्त्री । अतइक् (४।१।८५) । तदन्तादनेन थङ् । इकारस्य यथेति लोपः (६।४।१४८) । यङश्चाप् । (४।१।७४) औदमेघ्या । तस्या अपतयमिति स्त्रीभ्यो ढक् (४।१।१२०) । एयादेशः । तस्मिन्नापतयस्य च तद्धितेऽनातीति यलोप (६।४।१५१) इष्यते । स न प्राप्नोति । अनापतयकारत्वात् । ननु च हलस्तद्धितस्येति (६।४।१५०) चेत् ? न । इतीतरानुवर्त्तते । आदेशपक्षे त्वणिजोरपतयत्वात् तदादेशस्यापि थङ्ः स्थानिवद्भावेनापतयत्वमिति सिध्यति यलोपः । तस्मादादेशपक्ष एव साधुरित्यभिप्रायेणाह थडादेशो भवतीति । ननु चादेशपक्षेऽप्यौडुलोम्येति न सिध्यति । लोमशब्दो बाह्यादिषु पठ्यते । तस्य केवलस्यापत्येन संयोगो नास्तीति तदन्तः समुदायो गृह्यते । तत उडुलोम्योऽपत्यं स्त्री । बाह्यादित्वादिति कृते तस्य च थडादेशः । तत्र न स्तद्धित इति (६।४।१४४) टिलोप इष्यते । स च न प्राप्नोति । ये चाभावकर्मणोरिति (६।४।१६८) प्रकृतिभावात् । प्रतयपक्षे त्विजो व्यवहितत्वात् थङ्ः प्रकृतिभावो नास्तीति भवति टिलोपः । ननु यथेति चेति (६।४।१४८)

लोपे कृते नास्ति व्यवधानम् । अचः परस्मिन् पूर्वविधाविति (१।१।५७) लोपस्य
 स्थानिवद्भावादस्थेव । आदेशपक्षेऽप्यदोषः । आनुपूर्व्यां सिद्धत्वात् । नञ्चत्वाकृते
 लोपे गुरुपोत्तमत्वं सम्भवति । तत्र प्रागेव षड् इजि तस्यैव टिलोपः । ततो
 गुरुपोत्तमता । ततः षडित्यानुपूर्व्यां सिद्धत्वम् । अयं तर्ह्यदेशपक्षे दोषः ।
 अनेकालत्वात् सर्वादेशः प्राप्नोति । डिच्चेतयस्य (१।१।५३) प्राप्नोतीति चेत् ?
 नैतदस्ति । अपवादप्रतिषेधाहि सर्वादेशः प्राप्नोतीति । (१।१।५३) डिच्चे-
 तयस्य क्रियताम् ? आहोस्विदनेकालत्वात् सर्वादेशः ? तत्र परत्वात्
 सर्वादेशः प्राप्नोति यथा तुङ्घीस्तातड्डाशिष्यन्यतरस्यामित्यतः (७।१।३५)
 आह निर्दिश्यमानस्येत्यादि । यथा पाच्छब्दस्य पदितयमादेशो विज्ञायते न
 पाच्छब्दान्तस्य समुदायस्य तथायमपि निर्दिश्यमानयोरणिजोरिव विज्ञायते ।
 तत् क तर्हि सर्वादेशेन भवितव्यम् ? यत्र समुदायात् षष्ठ्यच्चारिता यथा
 तुङ्घोरिति । डकारः सामान्यग्रहणार्थ इति । असति हि तत्र यङश्चाबिल्यत्र
 (४।१।७४) वृहेत्कोशलाजादाञ् (४।१।१७१) अडिल्यस्यैव ग्रहणं स्यात् ।
 न षडः । षकारस्तदविधातार्थ इति । तत्र ह्यसत्येकानुबन्धकग्रहणे न
 ह्यनुबन्धकस्येत्यस्यैव ग्रहणं स्यात् । न जाडः । उत्तमशब्दोऽयमस्यैव वृत्पन्नं
 तमवन्तं प्रातिपदिकम् । अस्यवृत्पन्नम् । तत्र यदि वृत्पन्नस्येदं ग्रहणं
 स्याद् वाराह्येति न सिध्येत् । यस्माद् वृत्पत्तिमानुत्तमशब्दश्चतुष्प्रभृतिष्व-
 वतिष्ठते । तथा ह्युच्छब्दादुदगताभिधायिनस्तमप् प्रतयोऽतिशयने विधीयते ।
 अनुदगतञ्चापेक्ष्योदगतो भवति । त्रिषु च द्वावुदगतावेकोऽनुदगतः । नच
 द्वयोरयं चोदगत इत्ययमनयोरतिशयेनोदगत इत्यर्थविवक्षायां तमवुत्पद्यते ।
 तरपा विशेषविहितेन बाधितत्वात् । चतुर्षु तु त्रय उदगताः । एकोऽनुदगतः ।
 तत्र चीनुदगतानपेक्ष्यायञ्चोदगतः । अयञ्चैषामतिशयेनोदगत इत्यर्थविवक्षायां
 तमवुत्पद्यते । तस्माच्चतुर्ष्वेव प्राप्नोति । तत्र चीत्तमशब्दस्य स्वरूप
 सिद्धेः । ततश्च वाराह्येति न सिध्येत् । नञ्च चत्वारः सन्तीत्येतदानीया
 वृत्पन्नोऽयमिहोत्तमशब्दो गृह्यत इति दर्शयन्नाह उत्तमशब्दः स्वभावादित्यादि ।
 अवृत्पन्न एव ह्युत्तमशब्दः स्वभावात् त्रिप्रभृतीनामन्यमाह । न वृत्पन्नः ।
 स हि चतुष्प्रभृतीनामन्यमाह । तस्मादुत्तमशब्दः स्वभावादित्यादिना ग्रन्थेना-

वृत्त्यन्तस्थीसमशब्दस्यैह ग्रहणमिति दर्शितम् भवति । तदेवमवृत्त्यन्तस्य ग्रहणे वाराहीतिरतदपि सिद्धं भवति । टिड्ढाणञिति (४।१।१५) डीनेव भवतीति । प्रमादपाठीऽयम् । यथैव हि वैदीति जातित्वादजन्ताच्छार्ङ्गरवाद्यञो डीनिति (४।१।७३) डीन् भवति तथेहापि डीनैव भवितव्यम् । जातित्वं तु गोत्रत्वाद् । तस्माद् शार्ङ्गरवाद्यञो डीनिति (४।१।७३) डीनेव भवतीत्यमेवात्र पाठी द्रष्टव्यः । वाशिष्ठी वेष्वामित्रीति । ऋथम्यक्तेत्यादिना (४।१।११४) ऽण् । आपगञी कापटवीति । उपगुकपटुशब्दाभ्यामौत्सर्गिकीऽण् (६।४।१४६) । आर्गुणः । आहिच्छती । कान्यकुञ्जीति । तत्र जात इत्यण् (४।३।२५) ।

७६ । गोत्रावयवात् ।

गोत्रञ्च तदवयवश्चेति गोत्रावयवः । इह त्वभिधानेऽभिधेयोपचारं कृत्वा तदभिधायिप्रातिपदिकं गोत्रावयवशब्देनोक्तम् । ननु चेवं विग्रहे विशेषणत्वादवयवशब्दस्य नीलोत्पल इव नीलशब्दस्य पूर्वनिपातः स्यात् । राजदन्तादेराकृतिगणत्वाद् विशेषणस्य परनिपाती भविष्यति । गोत्रं पुनरिह लौकिकं गृह्यते । न पारिभाषिकम् । लोके च प्रधानभूत आदिपुरुषः स्वप्रभवस्यापत्यसन्तानस्य संज्ञाकारी गोत्रमित्युच्यते । तथाहि भरती नाम कश्चिदाद्यः प्रधानः पुरुषोऽभूत् । तेन सर्व एव तत्पूर्वकाः पुत्रपोद्भादयो भरता इति व्यपदिश्यन्ते । अवयवशब्दोऽयमस्यैवकदेशे । तत्सम्बन्धादवयवीति समुदाय उच्यते । अस्ति च पृथग्भावे । अवयुतिरवयवः । पृथग्भूत इत्यर्थः । यद्यपि योतिर्मिश्रणं पश्यन् तथाप्यनेकार्थत्वाद् धातूनामवपूर्वः पृथग्भावमाचष्टे । अस्यप्रधाने यथा कुलावयवोऽयं संघावयवोऽयमिति । कुलस्य संघस्य चाप्रधानभूतोऽयमिति गम्यते । तत्र यद्येकदेशवाची गृह्यते तदुपादानमनर्थकं स्यात् । गोत्रादित्येव वक्तव्यम् । गोत्रावयवोऽपि हि गोत्रं भवति यथा क्षीरावयवः क्षीरमिति । अथापि पृथग्भावे गोत्रादन्यत्र वर्त्तमानो गृह्यत एवमपि पुणिकादिभ्या विहितयोरणिञोः षड्देशो न स्यात् । पुणिकादीनां गोत्रवचनचात् । क्व तच्च स्यात् ? यत्र गोत्रवाचिनः प्रातिपदिकादणिञो विहितो । अनिष्टञ्चेतत् । तस्यैकदेशवाचिनि पृथग्भाव-

वाचिनि वावयवशब्दे दोष इत्यत्राप्रधानवाच्येव गृह्यते । गोत्रावयवा इति । पुणिकादिश्रुतीनामेतद्विशेषणम् । अप्रधानगोत्राभिधायिन्य इत्यर्थः । गोत्राभि-
मता इति । गोत्रमित्येवमभिमता गोत्राभिधायिन्य इत्येवं लोके प्रसिद्धाः ।
न पुन गोत्राध्याये पाठता इत्यर्थः । अतएव तासामप्राधान्यम् । गोत्रा-
ध्यायेऽपठितत्वात् । कुलाख्या इति । कुलं गोत्रम् । आख्यायत आभिरि-
त्याख्याः । आतश्चोपसर्ग (३।३।१०६) इत्यङ् । कुलस्याख्याः । इह
पुणिकादिश्रुतिभिर्हि कुलमाख्यायते पुणिकोऽयं गोत्रेणैतदवमादि । तत
इति । यथोक्तविशेषणविशिष्टाभ्यः पुणिकादिश्रुतिभ्यः । यदि तर्हि ततो
गोत्रविहितयोरणिजोः थङ् भवत्येवं सत्यपार्थकोऽयं योगः । पूर्वेणैव
सिद्धत्वादित्यत आह अगुरुपोस्तमार्थ आरम्भ इति । पौणिक्वेत्यादि ।
पुणिकमुणिकमुखरशब्देभ्योऽत इजितीजन्तस्य (४।१।६५) थङश्चाप् ।

८० । क्रौड्यादिभ्यश्च ।

क्रौड्रीति । क्रौड्रीतिवमादिभ्यश्च स्त्रियां थङ् प्रत्ययो भवतीति । ननु
चादेशपक्षः पूर्वमाश्रितः । तत् किमर्थमिह प्रत्ययपक्ष आश्रीयते ? तदा-
श्रयणेऽप्यत्र दोषा नास्तीति प्रदर्शनार्थः । अगुरुपोस्तमार्थ आरम्भ
इत्यादि । येऽत्राणन्ता इजन्ताश्च पठन्ते तान् प्रत्ययमगुरुपोस्तमार्थ आरम्भः ।
ये त्वन्ये तान् प्रत्ययमणिजर्थः । तत्राद्याः क्रौड्यादयः प्राक् चौपयतशब्दादि-
जन्ताः । चौपयतप्रभृतय स्वणन्ताः प्राक् सौधातकिशब्दाद् । सौधातकि-
शब्दस्तु सुधातोरकङ् चेतीजन्तः (४।१।६७) । सूत युवत्यामिति । सूतशब्दाद्
युवत्यां प्राप्तयौवनायां थङ् भवति सूत्या । अन्यत्र टावेव सूता । भोज
क्षत्रिय इति । भोजशब्दात् क्षत्रियजातौ वाच्यायां थङ् भवति । जाति-
लक्षणस्य ङीषोऽपवादः । भोज्या । अन्यत्र टावेव भवति भोज । ततः
परे प्राग् गोकक्ष्यशब्दादिजन्ताः । स पुनर्गर्गादियजन्तः ।

८१ । दैवयज्ञिशौचिवृत्तिसात्यमुग्रिकाण्डेविद्विभ्योऽन्य- तरस्याम् ।

गोत्रे पूर्वेण नित्य इत्यादि । यदा पौत्रप्रभृतावपत्य इज् विधीयते तदा

पूर्वेणाणिजोरित्यादिना (४११।७८) नितेः प्राप्तो विकल्पप्रति । यदा त्वनन्तरा-
पतेः तदा ऽप्राप्त एव पक्षे विधीयते ।

८२ । समर्थानां प्रथमाद्वा ।

स्वार्थिकप्रत्ययावधिषायमधिकार इति । स्वार्थे प्रकृत्यर्थे भवाः स्वार्थिकाः ।
अध्यात्मादित्वाट् ठञ् (४।३।३०, वा) । स्वार्थिकाः प्रत्यया अवधिर्मर्यादा यस्य
स तथोक्तः । प्राग्दिशो विभक्तिरिति (५।३।१) यावदिति । अनेन यतः परेण
स्वार्थिकाः प्रत्यया अवधिभूताः प्रवर्तन्ते तत् सूत्रं दर्शयन् प्राग्दिशो विभक्ति-
रित्येतत् सूत्रात् (५।३।१) प्राग्यमधिकार इत्याचष्टे । किं पुनः कारणं स्वार्थि-
केष्वप्ययमधिकारो न प्रवर्तते इत्याह स्वार्थिकेष्वित्यादि । समर्थानामिति ।
सम्बन्धार्थानामित्येषोऽर्थः । सम्बन्धार्थता च द्विष्टत्वात् प्रतियोगिनि सति
भवति । स्वार्थिकानाञ्च प्रकृत्यर्थादर्शान्तरं न सम्भवति यत्प्रत्यायनाय
शब्दान्तरं प्रयुज्येत यदपेक्षया च समर्थता स्यात् । तस्मात् समर्थताया
अभावात् स्वार्थिकेषु समर्थानामित्येतत् तावन्नोपयुज्यते । अतएव प्रति-
योगिनोऽभावात् प्रथमादितेः तदपि नोपयुज्यत एव । यदि हि प्रतियोगि-
शब्दान्तरं स्यात् तत आशङ्का स्यात् किं प्रथमात् प्रत्यय उत द्वितीया-
दिति ? ततश्च तद्विषयस्य प्रथमादिति वचनमनुवर्त्तमानमर्थवत् स्यात् ।
असति तु द्वितीये प्रतियोगिनि तदनुवर्त्तनोपयुज्यते । विकल्पोऽपि तत्रा-
नवस्थित इति । अनियत इत्यर्थः । यतः केचित् स्वार्थिका नित्यमेव भवन्ति ।
तथाचाषड्चाशितङ्गुलं कर्मात्मित्यादां सूत्रे (५।४।७) भाष्यकारः परिगणनं
करिष्यति । के पुनर्नित्याः प्रत्ययाः ? तमबादयः प्राक् कात् । जरादयः
प्राग्वुनः । आमादयः प्राग्वयटः । वृद्ध्या जात्यन्तात् समामान्ताथेति ।
तत्रातिशायनं (१।३।५५) तमविष्ठनाविति तमप्रभृतयो ये प्रतयाः प्रागिवात्
क (५।३।७०) इति तस्मात् प्राक् तं नित्याः । तथा पूगाज्जोऽग्रामणी-
पूर्वादित्यतो (५।३।१११) अत्रप्रत्ययात् प्रभृति पादशातस्य संख्यादर्शनायां
बुलं लोपयेत्यतो (५।४।११) वुनः प्राग् ये तं नित्याः । तथा किमेतत्तिष्ठ-
व्यघादादम्बद्रव्यप्रकर्षे (५।४।११) इत्यत आम्प्रभृति प्राक् तत्प्रकृतवचनं मयटो

(५।४।२१) ये प्रत्ययास्ते नित्याः । तथा बृहत्या आच्छादन (५।४।६) इति यो विहितः कप्रत्ययो जात्यन्ताच्छो बन्धुनीति (५।४।८) च यश्चप्रत्ययो ये समा-
 सान्ता उजादय स्ते सर्वे नित्याः । तस्माद् विकल्पः स्वार्थिकेष्वनवस्थितः । ततश्च
 बाग्रहणमपि तत्रानवस्थितमेव । क्वचिदनुवर्त्तते । क्वचिन्नेत्युक्तं भवति । इह
 प्रथमादिति विशेषणं प्रयोगवाक्यस्य लक्षणवाक्यस्य वा ? यदि प्रथमस्ततो
 लौकिके वाक्ये पदानां प्रयोगे नियमो नास्तीति । पात्रमाहर आहर पात्रमिति
 प्रयोगात् । ततश्च यदापत्यमुपगोरिति प्रयुज्यते तदापत्यशब्दात् प्रथमा-
 समर्थात् प्रत्ययः स्यात् । ननु च तस्येत्यनेन सूत्रोपात्तेनानुकरणपदेन
 षष्ठ्यन्तेन प्रथमेनालौकिकवाक्यसमवायि पञ्चान्निर्दिष्टमपि पदमनुकृतम् ।
 तत् प्रथमत्वात् प्रथमव्यपदेशमासादयति । तेन यदाप्यपत्यमुपगोरिति
 लौकिकं वाक्यं प्रयुज्यते तदोपगुशब्दादेव यथोक्तेनैव प्रकारेण लब्धप्रथम-
 व्यपदेशात् प्रत्ययो भविष्यति । नापत्यशब्दात् । तदाद्येऽपि पक्षे समाश्रीयमाणे
 न दोष इति चेद् ? वार्त्तमेतत् (U) । नहि मुख्ये प्रथमे सम्भवति सति गौणस्य
 ग्रहणं युक्तम् । अतः सत्यप्युपगुशब्दस्य गौणेन प्रथमत्वे सुख्यात् प्रथमाद-
 पत्यशब्दादेव प्रत्ययः स्यात् । नोपगुशब्दात् । प्रतिपत्तिगौरवञ्च । द्वितीये
 तु पक्षे एष दोषो नावतरति । लक्षणवाक्येषु पदानां प्रयोगस्य नियतत्वात् ।
 अतस्तमाश्रित्याह लक्षणवाक्यानीत्यादि । समर्थानां मध्ये प्रथमः प्रत्ययप्रकृति-
 त्वेन निर्धार्यते इति यथा कृष्णां गवां सम्पन्नचरीरतमेति गवां मध्ये कृष्णा
 गौः सम्पन्नचरीरतमात्वेन । यदि तर्हि समर्थानां प्रथमात् प्रत्ययो भवतेऽत्रं सति
 तस्यापत्यमित्यत्र (४।१।८२) तस्येत्येतत्सर्वनाम सामान्यवाचि प्रथमं निर्दिष्टमिति
 सामान्यवाचिन एव प्रत्ययः स्यात् । न विशेषवाचिनः प्रातिपदिकादुपग्वि-
 त्यादेः । नहि तल्लक्षणवाक्ये प्रथमं निर्दिष्टमित्यत आह तस्येत्यादि । विशेष-
 लक्षणार्थमिति । विशेषोपलक्षणार्थमित्यर्थः । यदि हि तस्येत्येतद् विशेषोप-
 लक्षणार्थं न स्यात् तदा समर्थता तस्य न स्यात् । नहि तस्येत्येतत् प्रकरणाद्यन-
 पेक्षं विशेषेष्वनवस्थितेनानेनापत्यस्य कश्चिदुपकारः

क्रियते । सम्बन्धिसामान्यं हि सामान्यवाचिनोऽपत्यस्य प्रतिपादनेनाव-
गतमिति । तस्येत्यनेनास्यापूर्वः कश्चिदुपकारः कृतो भवति । सम्बन्ध-
सामान्यस्य सम्बन्धिशब्दत्वात् । अपत्यशब्देनैव गमितत्वात् । ततश्चोपकारा-
भावात् समर्थता न स्यात् । उच्यते चेदं तस्येति । तस्मात् सामर्थ्याद्
विशिष्टोपलक्षणार्थत्वं तस्येत्यस्य तेन ये विशेषा उपलक्षिताः प्रतिपादिता
स्ते सम्बन्धान्तरव्यवच्छेदेन विशिष्टं सम्बन्धिनं प्रतिपादयन्त उपकारिणो
भवन्तीतु उपपद्यते तैः सह सामर्थ्यम् । तस्मात् तस्येत्यतः सामान्यं
विशिष्टोपलक्षणार्थं द्रष्टव्यम् । तेन तस्य यत् प्राथम्यं तद्विशेषाणामुपगुणश्ला-
दीनां विज्ञायते । ततश्च तत एव प्रत्ययो भवति । न च सामान्यवाचिनः ।
कम्बल उपगौरपत्यं देवदत्तस्येति । अत्रोपगुणशब्दः कम्बलेन सह सम्बन्धः ।
नापत्येन । अपत्यशब्दस्यापि देवदत्तशब्देन । नोपगुणशब्देन । तस्मादपत्य-
शब्देन सहोपगुणशब्दस्य सम्बन्धो नास्तीति न ततः प्रत्ययो भवति । वाक्यमपि
हि यथा स्यादिति । असति हि वाग्रहणे वाक्येनापत्यस्याभिधाने प्राप्ते
तस्मिन्नर्थे विधीयमानः प्रत्ययस्तन्निवर्त्तयेत् । ननु च समानोऽर्थः शास्त्रान्वितो
ऽशास्त्रान्वितस्य निवर्त्तको भवति यथा गमेर्डांरिखनेन (उण्, २।२२५)
शास्त्रान्वितो गोशब्दो ऽशास्त्रान्वितस्य गावीशब्दस्य । समानार्थस्यैव ।
ननु भिन्नार्थस्य डित्यादेः । न च वृत्तिवाक्ययाः समानोऽर्थः । वृत्तौ
ह्येकार्थीभावः सामर्थ्यम् । वाक्ये तु व्यपेक्षा (V) । नैतदेवम् । सत्यपि ह्येत-
स्मिन्नर्थभेदे प्रधानार्था न भिद्यन्ते । तथाहु उपगौरपत्यमानयेतुग्रे य एवार्था-
ऽपत्यापतप्रवत्सम्बन्धविशिष्टः स आनीयते । औपगवमानयेतुग्रे स एव ।
प्रधानापेक्षयैव च समानार्थः शास्त्रान्वितो ऽशास्त्रान्वितं निवर्त्तयति ।
अन्यथा हि गोशब्दोऽपि गावीशब्दं न निवर्त्तयेत् । अस्ति हि तयोऽर्थ-
भेदः । तथाहि गोशब्दो गोत्वमाचष्टे । गावीशब्दस्तु तथा । अशास्त्रीयत्वञ्च ।
तस्मादसति वाग्रहणे यथा गोशब्दः सतप्रत्ययप्रधानार्थभेदे प्रधानार्थस्य समा-
नार्थाद् गावीशब्दं निवर्त्तयति तथा तद्वितोऽपि शास्त्रान्वितो ऽशास्त्रान्वितं
वाक्यं निवर्त्तयेत् । तस्माद्वाक्यमपि यथा स्यादिति वाग्रहणं क्रियते । यद्येव-

(V) व्यपेक्षाऽन्यान्वापेक्षान्वर्थः । अपेक्षा वाक्यादौ ।

मित्यादि । यदि वागहणेन तद्धितस्य भावाभावौ कुर्वता वाक्यस्य भावः क्रियत एवं सति यदा वाक्यं नास्ति तदा तद्धितेनैव भवितव्यम् । समासवृत्तिरूपग्वपत्यमित्येषा तद्धितवृत्त्या बाध्येत । नैष दोष इत्यादि । गतार्थम् ।

८३ । प्राग्दीव्यतोऽण् ।

प्राग्दीव्यदित्युक्तोऽयं निर्देशः । यावता दीव्यतीति (४।४।२) वक्ष्यति । नतु दीव्यदिति । तत्र दीव्यतिशब्दस्यावधित्वेनोपादाने दीव्यतेरिति निर्देशेन भवितव्यं मित्यत आह तदेकदेश इत्यादि । समस्तस्य दीव्यतिशब्दस्यावधित्वेनोपादाने सति न युज्येतायं निर्देशः । नतु समस्तस्योपादानम् । अपि तु तदेकदेशस्य दीव्यच्छब्दस्येत्यदोषः । अथ किमर्थं दीव्यदग्रहणं प्रागग्रहणञ्च ? नाणित्वेवाधिकारः क्रियताम् ? नैवं शक्यम् । एवं हि क्रियमाणे स्त्रीभ्यो ढगितेऽवमादिनाऽधिकारान्तरेण (४।१।१२०) विच्छिन्नस्याणस्तेन रक्तं रागादितेऽवमादिषु (४।२।१) पुनरग्रहणं कर्त्तव्यं जायेत । अवधिनाधिकारपरिमाण आख्यातं तदवधिकेष्वर्थेषु सर्वेष्वयमभ्यनुज्ञायत इति पुनरग्रहणं कर्त्तव्यं न भवति । तस्मादधिकारपरिमाणज्ञापनार्थं दीव्यदग्रहणं तावत् कर्त्तव्यम् । प्रागग्रहणमपि कर्त्तव्यमेव । तस्यैवावधित्वद्योतनार्थम् । असति हि तस्मिन् दीव्यतोऽणित्युच्यमाने प्रकृतिरणो दीव्यच्छब्दो विज्ञायेत । त्रिष्वपि दर्शनेष्वित्यादि । कथं पुनरियमपवादविषयपरिहारेणाणः प्रवृत्तिर्लभ्यते ? यावताधिकारे तस्मिन् सति प्रतियोगमुपस्थानादपवादविषयेऽप्यण् प्राप्नोति । अत इज् । अण् चेति । अन्यथा हि तस्य तत्रोपादानमनर्थकं स्यात् । परिभाषापक्षेऽपि प्राग्दीव्यतोऽयं स्वर्णितविशेषेण परिभाषिते सामान्येन परिभाषा प्रवर्त्तमाना केनापवादविषयं परिहरेत् ? विधावपि प्राग् दीव्यतो याः प्रकृतय स्ताः सर्वा इहैकध्यमुपनीयाण् विधीयमानः सर्वतः प्रवर्त्तन्त । अन्यथा सर्वतो विधानमनर्थकं स्यात् । एवं मन्यते । ज्ञापकादपवादविषये न भविष्यतीति । यदयं कचिद्वाग्रहणमन्यतरस्याग्रहणञ्च करोति पीलाया वा (४।१।१२८) । उदम्बितोऽन्यतरस्यामिति (४।२।१८) तज्ज्ञापयति नापवादविषयेऽण् भवतीति । विधौ तु भूयान् परीहारः । नहि प्राग्दीव्यतो याः

प्रकृतयः स्ताभ्योऽण् विधीयते । किं तर्हि ? प्राग्दीव्यती येऽर्थास्तेषु । तत्र समानार्थे प्रकृतिविशिषादुत्पद्यमान इजणं बाधित्यत इति । अथ किमर्थ-
मियानवधिरुपादीयते ? न प्राक् ठक् इति वीच्येत । प्राग् वृहत्तृगिति तस्माद्
(४।४।१) ठक् प्रागित्यर्थः । नैवं शक्यम् । दध्णृगिति तस्मादि (४।२।१८) रपि
ठगवधित्वेन विज्ञायेत । प्राक् कंसीयादितरेवं तर्हि वक्तव्यम् । कंसीयपर-
शब्दयोर्यजौ लुक् चेति (४।३।१६८) । तत्र यः कंसीयशब्दस्ततः प्रागित्यर्थः ।
एवमप्यशक्यं वक्तुम् । द्विगोर्लुगनपत्र (४।१।८८) इति तत्रापि कंसीयादुत्प-
द्येत । ततश्च द्वयोः कंसीययोर्विकारा द्विकंस इति तत्र लुङ् न स्यात् ।
तस्माद् यथान्यासमेवास्तु ।

८४ । अश्वपत्यादिभ्यश्च ।

८५ । दित्यदित्यादित्यपत्युत्तरपदास्तः ।

पत्युत्तरपदाच्चेति । एतेनोत्तरपदशब्दः प्रतिशब्देनैव सम्बध्यते ।
नान्यैर्दित्यादिभिरिति दर्शयति । एतच्च प्रत्ययसत्त्वाख्यानाद्वा लभ्यते ।
यमाच्चेति वक्तव्यमिति । यमशब्दाच्च एषप्रत्ययो भवतीति तदर्थरूपं
व्याख्येयम् । तत्रेयं व्याख्या । इह लाघवार्थं पत्रास्तादिति वक्तव्ये पत्युत्तर-
पदादिति वचनमधिकविधानार्थम् । ग्रन्थाधिकवादार्थाधिक्यं भवतीति ।
तेन यमशब्दादपि एषो भविष्यतीति । अथवा पूर्वसूत्राच्चकारोऽनुवर्तते ।
तस्मादनुक्तसमुच्चयार्थत्वाद् भविष्यतीति । वाग्मतिपिहमतमित्यादि ।
उपसंख्यानशब्दस्य प्रतिपादनमर्थः । प्रतिपादनन्तु तदेव ग्रन्थाधिका-
दार्थाधिक्यमाश्रित्य चकारस्यानुक्तसमुच्चयार्थस्यानुवृत्तेर्वा कर्तव्यम् । यास्य-
मित्यादिषु (IV) यथायोगं प्राग्दीव्यतीयेऽपत्यादावर्थं एषप्रत्ययः । पृथिव्या
आजाविति । एते आदयस्तद्विता इति (४।१।७६) बहुवचनेनानुक्ततद्वित-
परिग्रहार्थेन सिद्धान्तीति न वक्तव्याः । तत्र पृथिवीशब्दाद् यदा अस्तदा
टाप् पार्थिव । यदा त्वञ् तदा टिड्ढाणञिति (४।१।१५) ङीप् पार्थिवी ।
वह्निवष्टिलापश्चेत्यादि । ननु चाश्वशानां भमास्ते टिलोपः सायंप्राति-

(W) तथाहि यास्येन चाभवन् केशा वादवो विण्णैर्जमिति देवामाह्वयम् ।

काद्यर्थ इत्यनेनैव टिलोपे (६।४।१४४, वा) सिद्धिः । तत् किमर्थमुनरुच्यन इत्यत्र आह टिलोपवचनमित्यादि । आरातीय इति । अनित्यत्व-
ज्ञापनस्य प्रयोजनम् । आराद् भवतीति वृद्धाच्छः (४।२।११४) । स्थानो-
ऽकारः । स्थामञ्शब्दस्य केवलस्यापत्तयार्थे प्रयोगी नास्तीति तदन्तस्थाकार
प्रतयो विज्ञेयः । अश्वस्येव स्थामास्येत्यश्वत्यामा । पृषोदरादित्वात् मकारस्य
तकारः । अश्वत्याम्नो ऽपत्तमश्वत्यामः । न स्तद्धित इति (६।४।१४४)
टिलोपः । लोम्नोऽपत्त इति । लोमशब्दो बाह्यादिषु पठ्यते । तस्य
केवलस्यापत्तेन सम्बन्धो नास्तीति तदन्तविधिर्विज्ञायते । अत्रापत्यविवक्षायां
बहुष्विञ्जि प्राप्ते तदपवाद एवाकारी विधीयते । उडुलोम्नोऽपत्तानि
बङ्गनुडुलोमाः । सर्वत्रेति । अपत्ते चान्यत्र च । अथवा प्राग्दीव्यतीये
चान्यत्र चार्थेऽजादिप्रत्ययप्रसङ्ग इति । अजादेः प्रत्ययस्य प्रसङ्गः प्राप्तिः ।
तच्च गोशब्दात् सर्वत्र यद् भवति । यद्येवमुगवादिभ्यो (५।१।२) यदित्यत्र
गोशब्दं किमर्थम् ? अश्वेव प्रपञ्चार्थम् । गव्यमिति । गोरपत्तम् । गवा
चरतीति वा । अणष्टको वाऽजादेर्यत्रार्थे प्रसङ्गस्तत्र यज्जवति । नान्यत्र ।
गोरूप्यं गोमयमिति । हेतुमनुष्येभ्योऽन्यतरस्यां रूप्यः (४।३।८२) । मयट्
च (४।३।८२) । श्वादय इत्यादि । लक्षणशब्दो निमित्तवचनः । चिह्नवचनो
वा । अर्थविशेषो लक्षणं यस्य सोऽर्थविशेषलक्षणो ऽपवादः । तस्मात्
पूर्वविप्रतिषेधेन श्वादयो भवन्ति । नचेदं वक्तव्यम् । परशब्दस्तेष्टवाचित्वात्
तेनैव सिद्धत्वात् । आदिशब्देनोत्सादिभ्यो ऽजितेयवमादयः (४।१।८६) प्रतया
गृह्यन्ते । तत्र श्यस्यावकाशो दिति देवतास्य स्थालीपाकसेत्याद्यर्थ-
विवक्षायां नात्रापवादः कश्चिदन्योऽस्तीति निष्प्रतिबन्धी श्यएवाणपवादो
भवति दैत्यो वानस्पत्यमिति । श्यश्चायं सर्वेष्वपत्तादिष्वर्थेषु विधीयत इति
सामान्यप्रतयो भवतीति । अतो नार्थविशेषलक्षणः । अर्थविशेषलक्षणस्याण-
पवादस्यावकाशो दुर्लेपप्रतिषेधनिमित्त इति (४।१।१२२) ढग् दौलेयः ।
ढगयमपत्य एवार्थविशेषे विधीयत इत्यर्थविशेषलक्षणो भवति । इहोभयं
प्राप्नोति । दितेरपत्यं दैत्यः । वनस्पतीनां समूहो वानस्पत्यमिति वा ।
श्यप्रत्ययो भवति पूर्वविप्रतिषेधेन । अर्थविशेषलक्षणादिति किम् ? योऽणप-

वादोऽर्थसामान्येनार्थविशेषे विहितः स परत्वाण् ण्यादीन् बाधित्वा भवत्येव ।
 उद्घपतिर्नाम पत्रम् । तस्योद्घपतेरिदमिति तस्येदंविचक्षायां पत्राध्वर्यपरि-
 षदश्चेत्यञ् (४।३।१३३) औद्घपतम् । तस्येदंलक्षणो ह्ययमजणोऽपवादः ।
 न योऽर्थविशेषलक्षणस्तस्य । अर्थविशेषा ह्यपत्यादयो ऽर्थाः । तस्येदमर्थस्तु
 सामान्यं नार्थविशेषः । कथं दैतेय इति । यदि ण्यादयोऽर्थविशेषलक्षणादणप-
 वादात् पूर्वविप्रतिषेधेन भवन्ति दैतेय इति न सिध्यति । अत्रापि हि
 ण्यप्रत्ययेनेव भवितव्यमिति भावः । दितिशब्दादित्यादि । दितिशब्दोऽयं
 दो अवखण्डन इत्यस्मात् क्लिप्क्ताविति (३।३।१७४) क्लिप् । यतिस्यतीत्या-
 दिनेत्त्व(७।४।४०)मित्येवं यदा व्युत्पाद्यते तदा क्लृप्तिकारादक्लिन (४।१।४०,
 वा) इति ङीष् । अथावुत्पन्नं प्रातिपदिकं तदा सर्वतोऽक्तिन्नर्थादित्येक
 इति (४।१।४५, वा) । ननु प्रातिपदिकग्रहणे लिङ्गविशिष्टस्यापि ग्रहणं
 भवतीति (प, ७२) दितिशब्दी गृह्यमाणो दितिशब्दमपि ग्राहयति । ततश्च
 यथा दितिशब्दाण् ण्यप्रत्ययः पूर्वविप्रतिषेधेन भवति तथा दितिशब्दादपि
 तेन भवितव्यमित्यत आह लिङ्गविशिष्टपरिभाषाऽनित्येति । अनित्यत्वं
 पुनरस्या अच्प्रकरणे शक्तिलाङ्गलाङ्गुशयष्टितोमरघटघटीधनुःषु ग्रहेरुपसंख्यान-
 मिति (३।२।८, वा) घटशब्दमुच्चार्य घटीशब्दोच्चारणाद् वेदितव्यः ।

८६ । उत्सादिस्योऽञ् ।

तदपवादानाञ्चेति । इजादीनाम् । वक्ष्याऽम इति गणे पठ्यते ।
 तस्यायमर्थः । वक्ष्यशब्दादञ् भवति । अमे अममामे इत्यर्थः । पूर्वाचार्यैः
 ममामस्य म इत्येषा संज्ञा कृता । वक्ष्यस्यापत्यं वाक्ष्यः । अम इति
 किम् ? गौवक्ष्यः । अत इजितीजेव (४।१।८५) भवति । उदस्यानादेश
 इति । उदस्यानशब्दादेशे वाच्ये ऽञ् भवति । उदस्यानं भवो देश औद-
 स्थानः । देश इति किम् ? उदस्यानां नाम कश्चित् पुरुषः तस्यापत्यमौद-
 स्थानिः । पृषदंश इति । पृषच्छब्दादंशे ऽभिधेये ऽञ् भवति । पृषदो
 ऽंशः पार्षदः । अंश इति किम् ? पार्षदो (X) ऽन्यः । अणोव भवति ।

(X) स्वर विशेषः । अजन्तस्य जित्वादाद्युदात्तत्वम् । अणोवाच्च न प्रत्ययस्वरं कानोदात्तत्वम् ।

कुरुशब्दोऽत्र पठ्यते । तस्यापत्यविवक्षायां कौरव इति न सिध्यति । यस्मात् कुर्वादिभ्यो ण्यः (४।१।१५१) । कुरुनादिभ्यो ण्य (४।१।१७२) इति च ण्यप्रत्ययः प्राप्नोति । अञ्प्रत्ययो हि सामान्यविहितः । ण्यप्रत्ययस्तु विशेषविहितः । सामान्यविहितश्च विशेषविहितेन बाध्यते । नैष दोषः । अयं योगस्तयोर्यांगयोरनुवर्त्तिष्यते । तत्राप्यपत्येऽर्थे कुरुशब्दो ऽनवकाश इत्यजपि ततो भविष्यति । अपत्यार्थस्य तस्येदमित्यर्थविवक्षायां वा कौरव इति भविष्यति । ग्रीष्मादच्छन्दसीति वक्तव्यम् । ग्रीष्मशब्दादच्छन्दस्यभिधेये ऽञ् भवतीति तदर्थरूपं व्याख्येयमित्यर्थः । किमर्थमित्याह इह मा भूदित्यादि । छन्दसि त्रिष्टुबादौ वाचे सन्धिवेलादिसूत्रेण (४।३।१६) ऋत्वणेव यथा स्याद् । अञ् मा भूदित्येवमर्थम् । तेन ग्रीष्मी त्रिष्टुबित्यञ् न भवति । तत्वेदं व्याख्यानम् । वेति वर्त्तते । सा च व्यवस्थितविभाषा । तेन ग्रीष्मशब्दाच्छन्दसि वाचे ऽञ् न भवतीति । त्वत्तं गृह्यत इति । यस्य त्रिष्टुब्जगतीत्यादयो विशेषास्तदिह वृत्तम् । अतश्छन्दो गृह्यते । न वेदः ।

८७ । स्त्रीपुंसाभ्यां नञ्संज्ञौ भवनात् ।

अत्र तावत् स्त्रीशब्दस्य स्वरूपग्रहणं न टावादिस्त्रीप्रत्ययान्तस्य शब्दस्य । ततो हि स्त्रीभ्यो ढगिति (४।१।१२०) ढकं वक्ष्यति । तस्माच्चर्यात् पुंशब्दोऽपि तदर्थैव विज्ञायते । तस्यापि स्वरूपग्रहणमेव । पौंसमिति । संयोगान्तस्य लोपः (८।२।२३) इति लोपः । यदि प्राग् भवनसंशब्दनात् स्त्रीपुंसाभ्यां नञ्संज्ञौ भवती वत्यर्थेऽपि तौ स्याताम् । ततश्च स्त्रीवत् पुंवदिति न सिध्येदित्याह स्त्रियाः पुंवदित्यादि । यदयं स्त्रियाः पुंवदिति (६।३।३४) निर्देशं करोति ततो ज्ञायते वत्यर्थे नञ्संज्ञौ न भवतः । ननु चैतस्मान्निर्देशात् सञ्प्रत्ययो वतार्थे न भवतीति, शक्यं विज्ञातुम् । नतु नञ्प्रत्ययो न भवतीति । ततश्च स्त्रीवदिति न सिध्यतीत्यत्र आह योगापेक्षश्चेत्यादि । पुंवदिति निर्देशादयं योगो वतार्थे न प्रवर्त्तत इत्येवमर्थमिदं योगापेक्षं ज्ञापकम् । नतु सञ्प्रत्ययापेक्षम् । तेन स्त्रीवदित्येतदपि सिध्यति ।

८८ । द्विगोलुगनपत्ये ।

प्राग्दीव्यत इति । तस्य स्वरितत्वात् । न भवनादिति । विपर्ययात् । द्विगोरिति पञ्चमी चेयं स्यात् ? षष्ठी वा ? तत्र यदि पञ्चमी तदायमर्थः स्यात् । द्विगोः परस्यानपत्यप्रत्ययस्य प्राग्दीव्यतीयस्य लुग् भवतीति । ततश्च यथा द्विगुसंज्ञानिमित्तस्य लुग् भवति पञ्चकपालेषु संस्कृतः पुरोडाशः पञ्चकपाल इति तथा यो द्विगो निर्मितं न भवति तस्यापि स्यात् । पञ्चकपालस्य पुरोडाशस्येदं खण्डम् । तस्येदमित्यण् (४।३।१२०) पाञ्चकपालमिति । तदिमं पञ्चमीपदे दोषं दृष्ट्वा षष्ठीपञ्चमाश्रित्याह द्विगोरिति षष्ठीति । द्विगो र्यः सम्बन्धीति । यस्य तद्धितस्यार्थं तद्धितार्थोत्तरपदसमाहारे चेति (२।१।५१) समाहारद्विगुर्विधीयते स द्विगोः सम्बन्धीति । अर्थद्वारेण तदर्थस्य द्विगुसम्बन्धित्वात् । सोऽपि तद्वारेण द्विगुसम्बन्धी । निमित्तत्वेनेति । अनेन निमित्तनैमित्तिकभावेन यः सम्बन्धी तस्य लुग् भवति । नतु पौर्वापर्यभावेन यस्तस्येति दर्शयति । एतच्च निमित्तनैमित्तिकभावस्यान्तरङ्गत्वान्नभ्यते । स हि द्विगोराद्यस्तद्धितेन सम्बद्धः । तस्मात् स गृह्यते । पौर्वापर्यभावस्तुत्तरकालमपि भवतीति वहिरङ्गो भवति । अतो न तस्य ग्रहणम् । पञ्चकपाल इति । पञ्चसु कपालेषु संस्कृत इति तद्धितार्थ इति (२।१।५१) समासः । संख्यापूर्वी द्विगुरिति (२।१।५२) द्विगुसंख्या । संस्कृतमित्यण् (४।४।३) । तस्य लुक् । द्विवेद इति । द्वौ वेदावधीत इति पूर्ववत् समासः । तदधीते तद्वेदेत्यण् (४।४।५१) । द्विवेदक्षरिति । द्वयो देवदत्तयोरपत्यमित्यत इज् (४।१।८५) । पञ्चकपालस्येदमिति पाञ्चकपालमिति । अत्र संस्कृतार्थे यः प्रथमः प्रत्यय उत्पन्नः स एव द्विगोर्निमित्तम् । नतु य उत्तरकालं तस्येदमित्यर्थविवक्षायाम् । नहि तस्यार्थं विषयभूते द्विगुर्विहितः । किं तर्हि ? संस्कृतार्थे यो विहितस्तस्य । तेनाद्विगुनिमित्तत्वात् तस्येदमिति (४।३।१२०) यो विहितस्तस्येह लुग् न भवति । अथवेत्यादि । पूर्वं हि द्विगोर्यस्तद्धितो निमित्तं तस्य लुग् विहितः । इदानीं द्विगोरेव विधीयत इत्यस्ति विशेषः । कथं पुनर्द्विगोरेव लुग् भवतीत्यत्र आह द्विगोरिति न्यायवशीति । नन

चेतनादिनानन्तरोक्तव्याख्यानं विघटयति । प्रत्ययस्य लुक्श्रुलुप इति (१।१।६१) लुगादिकाः प्रत्ययादर्शनस्यैताः संज्ञा विहिताः । ततो लुगुच्यमानोऽनेन न शक्तो द्विगोरेव लुक् विधातुमित्यभिप्रायः । सतप्रमेतदिति । यदनन्तर-
मुक्तम् । यद्येवं कथं लुक्संज्ञाया द्विगोर्लुग् लभ्यत इत्यत आह उपचारेण
त्वितगादि । अतथाभूते वस्तुनि योऽध्यारोपिततथाभावो ज्ञानविशेषः स
उपचारः । लक्ष्यतेऽनयेति लक्षणा । सा पुनरिहोपचार एव । एतेन ह्यद्विगु-
रूप स्तद्धितो द्विगुरूपतया लक्ष्यते यथा मन्त्राः क्रोशन्तीत्यत्रामञ्चरूपा
अपि पुरुषा मञ्चरूपतया लक्ष्यन्ते तथेहाप्यद्विगुरूपस्तद्धितो द्विगुरूप-
तया । उपचारस्य तु निबन्धनं द्विगुनिमित्तभूतत्वं यदाह द्विगु-
निमित्तभूतः प्रत्यय एव द्विगुरिति । भवति हि कारणे कार्योपचारो
यथायुर्धृतमिति । द्विगुनिमित्तकोऽपि तर्हीतिगादि । द्विगुर्निमित्तं यस्य स
तथोक्तः । यो धर्म उपचारस्य निबन्धनं स इह गुणशब्देन विवक्षितः ।
गुणनिमित्ता कल्पना गुणनिमित्तकल्पना । सा पुनरुपचारात्मिकैव
वेदितव्या । यदुपचारेण द्विगोर्निमित्तं प्रतय्योऽपि द्विगुरुच्यते द्विगुर्यस्य
निमित्तं सोऽपि गौण्या कल्पनया कस्माद् द्विगुरिति नीच्यते ? कार्येऽपि
हि कारणशब्द उपचारात् प्रयुज्यमानो विद्यत एव यथा पुरातनं सर्वमिदं
शुभाशुभं कर्म भुज्यत इति । पाञ्चकपालमिति । पञ्चकपालस्य पुरोडाश-
स्येदं खण्डमित्यण् । स च द्विगोरुत्पन्नत्वाद् द्विगुनिमित्तक इत्यभिप्रायः ।
न तस्य द्विगुत्वं निमित्तमिति निष्कृत्वाद् द्विगो स्तद्धितस्योत्पद्यमानस्य न
द्विगुत्वं निमित्तम् । किं तर्हि प्रातिपदिकम् । तथाहि नासौ द्विगु-
रित्येवं विधीयते । किं तर्हि ? प्रातिपदिकादित्येवम् । तस्मात् सन्नि-
हितापि द्विगुता न प्रत्ययस्य निमित्तमिति न च प्रत्ययो द्विगुरित्युप-
चारेण व्यपदेष्टुं शक्यत इति । इतरस्त्विति । तद्विहितप्रत्ययो यस्य मूलो-
दाहरणे लुग् दर्शितः । द्विगुत्वस्यैव निमित्तमिति । एवकारेण प्राति-
पदिकस्य व्यवच्छेदः क्रियते । द्विगुत्वस्यैव निमित्तं न तु प्रातिपदिकत्वस्य ।
यतस्तदर्थे द्विगुसमासो विधीयते । न तु प्रातिपदिकत्वमित्यस्ति विशेषः ।
ततश्च द्विगोर्यो निमित्तं तत्रैव - द्विगुत्वव्यपदेश उपचाराद्भवति । नतु

निष्पन्नाद् द्विगोर्यं उत्पद्यते तत्रापि । यद्येवमित्यादि । यदि द्विगोर्यं निमित्तं तद्धितः सोऽत्र निमित्तत्वादुपचारेण द्विगुरुच्यते तस्य लोपो भवति । एवं सतीह कथं लोपः पञ्चकपाल्यां संस्कृतः पञ्चकपाल इति ? अत्र हि पञ्चानां कपालानां समाहार इति समाहारे द्विगो निष्पन्ने ततस्तूत्तरकालं तद्धितो विधीयमानो न द्विगोर्निमित्तं भवति । नैवात्रेत्यादि परिहारः । कस्मान्नोत्पद्यत इत्याह त्रैशब्दं ह्रीत्यादि । त्रय एव शब्दा स्तैशब्दम् । चातुर्वर्ण्यादित्वात् स्वार्थे यञ् । इहाम्नाभि स्तैशब्दं माध्यम् । पञ्चकपालीशब्दस्तद्धितोत्पत्तिमन्तरेणापि सिध्यतीति न तस्मात् तद्धित उत्पद्यते । पञ्चसु कपालेषु संस्कृत इत्यादिना त्रैशब्दं दर्शयति । द्वयोः शब्दयोरित्यादि । यच्च समाहारे पञ्चकपालीशब्दो यच्च तद्धितार्थं विषये समासे पञ्चकपालशब्दस्तौ हावपि समानार्थौ । तयोरेकेन पूर्वेण विग्रह एवेति । तस्मान्न तद्धितोत्पत्तिर्विज्ञेया । अपरस्मादुत्पत्तिरिति । पञ्चकपाल शब्दात् । अव्यविकन्यायेन । यथा ऽवेमींसमाविकमित्यविग्रहेन विग्रहः । अविकशब्दस्तु प्रत्ययमुत्पादयति तद्वदिहापि । अथेह कस्मान्न भवतीत्यादि । रूप्यमयटावपि हि द्विगोर्निमित्तभूतावतस्तयोरपि लुका भवितव्यमिति भावः । वेत्यनुवर्त्तत इति । समर्थानां प्रथमाद्वैत्यतः (४११।८३) । नन्वेवमपि सर्वत्र विकल्पेन लुक् प्राप्नोतीत्यत आह सा चेत्यादि । चशब्दो हेतौ । यस्मात् सा व्यवस्थितविभाषा विज्ञायते तेन पञ्चकपाल इत्यादौ नित्यं लुग् भवति । पञ्चगर्गरूप्यमित्यादौ न भवत्येव ।

८८ । गोत्रेऽलुगचि ।

अचीति । यद्येषा परसप्तमी स्याच्छविधावितरेतराश्रयता प्रसज्येत । कथम् ? गर्गस्यापतगानि बह्वनि गर्गादिभ्यो यञ् (४११।१०५) । तस्य यदि लुक् स्याच् छो न स्यात् । लुप्तेऽपि तस्मिन् प्रतयस्त्रीपे प्रतयलक्षणमिति (१११।६३) चेत् ? न लुमताङ्गस्येति (१११।६३) प्रतयस्त्रीपप्रतिषेधाद्दृश्यभावेन वदसंज्ञा न स्यात् । ततश्च वृहलक्षणच्छो न स्यात् । तस्माद्दृढत्वं प्रातिपदिकस्य वाच्यतो ऽलुक् पूर्वं स्यात् । स चालुक् के परतो यदि भवति

ततश्चालुग्निसम्प्लः । तन्निमित्तश्चालुगिति व्यक्तमितरेतराश्रयत्वम् । तदिदं परसप्तम्यां दोषं दृष्ट्वा विषयसप्तमीयमिति दर्शयन्नाह अजादौ प्राग्दीव्यतीये विषयभूत इति । विषयभूते ऽनुत्पन्न एव । बुद्धिस्थ इतरर्थः । गार्गीया इति । गर्गस्यापतग्रानि बह्वनि । गर्गादित्वाद् यञ् । तस्य गर्गाणाञ्छात्रा इतरर्थविवक्षायांमजादावनुत्पन्ने बुद्ध्याभिमुखीकृते विषयभूते यजिजोश्चेति (४।१।१०१) यो लुक् प्राप्नोति तस्यानेन प्रतिषेधः क्रियते । ततश्चादिद्वौ कृतायां तन्निबन्धनायां च वृहसंज्ञायां वृहच्छ (४।२।११४) इतिच्छः । ईयादेशः । यस्येत्यकारलोपः (६।४।१४८) । आपतग्रस्य च तद्धितेऽनातीति (६।४।१५१) यकारस्य । वाक्सीया इति । पूर्वेण तुल्यम् । आत्रेयीया इति । अत्रेरपत्यानि बह्वणि । इतश्चानिज इति (४।१।१२२) ढक् । तस्यात्रिभ्युक्तत्वेतगादिना (२।४।६५) लुकि प्राप्ते ऽतीषां छात्रा इति च्छे विषयभूते तस्य प्रतिषेधः । खरपायणीया इति । खरपस्यापतग्रानि बह्वनि । नडादिभ्यः फक् (४।१।८८) । यस्कादिभ्यो गोत्र इति (२।४।६३) तस्य प्राप्तस्य लुक् खरपाणां छात्रा इति च्छे विषयभूते प्रतिषेधः । कौवलम् । बादरमिति । कुवलीबदरीशब्दौ गौरादिङीषन्तौ प्रतग्रयस्वरणात्तोदात्तौ । तयोः शेषमनुदात्तम् । तेन कुवल्या विकारः फलं बदर्या विकारः फलमितरर्थविवक्षायां मनुदात्तादेरञ् (४।२।४४) । तस्य फले लुगिति (४।२।१६३) तयोर्लुग् यः प्राप्नोति तस्य कुवलसेरदं बदरस्येदमितरर्थविवक्षायांमजादौ च्छे विषयभूते प्रतिषेधो न भवति । गोत्रग्रहणात् । गोत्रे यः प्रतग्रयो वाचकत्वेन वर्त्तते तस्य लुक् प्रतिषेधेन भवितव्यम् । न चायमञ् गोत्रे वाचकत्वेन वर्त्तते । अपि तु विकारे । तेन तस्य लुग् भवत्येव । तस्मिन् सति लुक् तद्धितलुकोति (१।२।४८) स्त्रीप्रत्ययस्यापि लुक् । अजि लुप्ते वृहत्तभावाद् वृहत्त्वं नास्तीत्यणिव भवति । न तु च्छः । गर्गरूप्यम् । गर्गमयमिति । पूर्ववद्रूप्यमयटौ । यद्यत्रालुक् स्याद् गार्गरूप्यं गार्ग्यमयमिति स्यात् । गार्गीयमिति । तस्मै हितमिति (५।१।५) प्राक् क्रीताच्छ (५।१।१) इतिच्छः । स च प्राग्दीव्यतीयो न भवति । दीव्यतः परेण विधानात् । गोत्रस्येति । गोत्रप्रत्ययस्य बहुषु लोपिन इति । बहुष्वर्थेऽनुत्पन्नस्य यस्य लोपो विधीयते स बहुषु

लोपी । बहुवचनान्तस्य प्रवृत्ताविति । प्रवृत्तिरर्थान्तरसंक्रान्तिः । एतदुक्तमभवति बहुवचनान्तस्यार्थान्तरसंक्रान्ताविति । सा चार्थान्तरसंक्रान्तिस्तदन्ताद् यदा यूनं प्रत्यय उत्पद्यते तदा भवतीति वेदितव्यम् । तदा गोत्रान्तस्य यूनं प्रवृत्तेः । हेरकयोरिति । यदा गोत्रप्रत्ययान्तादेकस्मिन्नर्थे यूनं द्वयोर्वा यूनोः प्रत्यय उत्पद्यते तदाऽर्थान्तरसंक्रान्तौ सत्यामलुग् भवति । विदस्यापत्यानि बह्विनि । अनृथानन्तर्यं विदादिभ्योऽजित्यञ् (४।१।१०४) । स च यजजोषेति (२।४।६४) बहुषु लुग्विधानाद् बहुषु लोपी भवति । तदन्ताद् युवविवक्षायामेकस्मिन् यूनं द्वयोर्वात इज् (४।१।८५) । तस्य ण्यक्षत्रियादिसूत्रेण (२।४।५८) लुकि कृते गोत्रप्रत्ययान्तस्य तस्यार्थान्तरसंक्रान्तौ सत्यां गोत्रप्रत्ययस्याज इहापि बहुषूप्यन्नस्य लुग् न भवति । कथं पुनर्न भवति ? यावताऽलुको विषयाभावात् प्राग्दीव्यतीयोऽजादिरिज् प्रत्यय उपनीतः । प्रत्ययलक्षणेन भविष्यतीति चेत् ? नैतदस्ति । अचीति वचनाद् । वर्णाश्रयोऽसौ । वर्णाश्रये नास्ति प्रत्ययलक्षणमिति च परिभाषा (प, २२) । यथा गवे हितं गोहितमिति चतुर्थीसमासे सुबलुकि कृते प्रत्ययलक्षणेन चतुर्थीविभक्तिमाश्रित्य गोशब्दस्य एचोऽयवायाव (६।१।७८) इत्यत्रादेशो न भवति । वर्णाश्रयत्वात् । वर्णाश्रयत्वं तु तस्याचि विधानात् । यथा च वर्णाश्रये नास्ति प्रत्ययलक्षणमिति (प, २२) परिभाषा तथा वैदो वेदावितत्राप्यलुका वर्णाश्रयतया न भवितव्यम् । नैतदस्ति । न ह्यलुगञ् वर्णाश्रयः । किं तर्हि ? तद्विताययः । अचीत्येतत् त्विह सूत्रे विशेषणत्वेनापाप्तम् । अतएव वृत्तावुक्तम् । अजादं प्राग्दीव्यतीयं प्रत्यय इति । तस्मात् तस्याः परिभाषाया इहोपस्थानेऽसति गोत्रेऽलुगचीति भवतीति । अनेनैवात्रालुग् सिद्धः । स च बहुषु युवसु मा भूदिति हेरकयोरेवेतुरपसंख्यानम् । तत्र विदा इत्येव भवति । एकवचनद्विवचनान्तस्येत्यादि । एकवचनान्तस्य गोत्रप्रत्ययस्य द्विवचनान्तस्य च बहुष्वर्थेषु युवसंज्ञकेषु प्रवृत्तौ संक्रान्तौ सत्यां लुग् वक्तव्यः । तत्र वैदस्येकवचनान्तं गोत्रम् । वैदयोरिति द्विवचनान्तम् । अत्र च पूर्ववदज् । तयोर्युवापत्यबहुत्वविवक्षायामत इज् (४।१।८५) । तस्य ण्यक्षत्रियादिसूत्रेण (२।४।५८) लुकि कृते ऽजोऽपि गोत्रप्रत्ययस्य लुगिष्यते ।

स च न प्राप्नोति । तस्मादुपसंख्यायते । किं पुनः कारणं न प्राप्नोतीत्याह न ह्यत्रेतरादि । यजजोश्चेति । अनेन हि बहुषूत्यन्तयोर्लुग् विधीयते । न चाञ् बहुषूत्यन्तः । किं तर्हि ? एकस्मिन् इत्येव । तस्माच्च प्राप्नोतीति । तदेवं सर्वथा बहुषु विदा इत्येवं भवितव्यमिति स्थितम् ।

६० । यूनि लुक् ।

यूनीति । व्यत्ययो बहुलमिति (३।१।८५) षष्ठ्यर्थे सप्तमी । अतएव वृत्तावाह युवप्रत्ययस्येति । अजादौ प्रत्यये विवक्षिते बुद्धिस्थ इत्यादिना ऽचीति विषयसप्तमीत्वं दर्शयति । यद्येषा परसप्तमी स्याद् यत्रापि च्छप्रत्ययो नेष्यते तत्रापि स्यात् । युवप्रत्ययान्तस्य वृद्धत्वादित्यभिप्रायः । फाण्टाहृतरूपं फाण्टाहृतमयमिति । यद्यत्र लुक् स्यात् फाण्टाहृतरूपं फाण्टाहृतमयमिति न स्यात् । भागवत्तिस्रितीयमिति । प्राक्क्रीतीयच्छःपूर्ववत् ।

६१ । फक्फिञोरन्यतरस्याम् ।

मार्गीयाः । वाक्सीया इति । पूर्ववदकारयकारलोपः । वेति वर्त्तमाने-
ऽन्यतरस्याग्रहणं पूर्वसूत्रे नित्यो विधिरिति ज्ञापनार्थम् ।

६२ । तस्यापत्यम् ।

पूर्वरुत्तरैश्च प्रत्ययैरभिसम्बध्यत इति । तत्र पूर्वैस्तावदणादिभिः सम्ब-
ध्यते । असंयुक्तविधानात् । अस्य यदि पूर्वैरभिसम्बन्धो न भवेत् तस्यापत्य-
मत (४।१।६५) इत्थित्येकयोगमेव कुर्यात् । यतस्त्वत इत्थित्यनेन (४।१।६५)
तस्यापत्यमित्येतदसंयुक्तं करोति ततोऽसंयुक्तविधानात् पूर्वार्थमेतद् विज्ञायत
इत्येवं तावत् पूर्वैरभिसम्बध्यते । उत्तरैरप्यभिसम्बध्यते । तेष्वस्य स्वरितत्वात् ।
तस्येति । पुलिङ्गेन निर्देशः क्रियत एकवचनेन च । तेन पुलिङ्गादेवोत्पत्तिः
स्यादेकवचनान्ताच्च । स्त्रीलिङ्गानपुंसकाच्च न स्यात् । द्वेवदन्ताया अपत्यं
कुलस्यापतरमेवमादौ न स्यात् । द्विवचनबहुवचनान्ताच्च । इयोर्मात्रोरपत्यं
तिसृणां मातृणा मपतरमेवमादौ न स्यात् । अथ नपुंसकलिङ्गेनायं निर्देशः
स्त्रीलिङ्गात् पुलिङ्गाच्च न स्यात् । अपतरमित्येकवचनेऽत निर्देशः क्रियते ।

तेनैकस्मिन्नेवापत्तेः स्यात् । न द्वयोर्नापि बहुषु । उपगोरपत्ये श्रीपगवौ ।
 उपगोरपतगान्धौपगवा इति । एतस्मिन् पूर्वपक्ष इदमाह प्रकृतार्थविशिष्ट
 इत्यादि । गृह्यत इति वक्ष्यमाणेन सम्बन्धः । प्रकृतार्थ उपगवादिशब्दा-
 नामर्थे स्तेन विशिष्टः षष्ठार्थो ऽपत्यापत्यवत्सम्बन्धः । ननु च तस्यात्
 तत्त्वशब्दस्य सामान्यवाचिनो ग्रहणम् । तस्य कुत उपगवादिरर्थविशेषो येन
 षष्ठार्थो विशिष्यते ? तस्येत्यस्य विशेषो पलक्षणत्वाददोषः । विशेषोपलक्षण-
 त्वञ्चास्य प्रागेव प्रतिपादितम् । तस्माद् विशेष एवोपगवादिः प्रकृत्यर्थः ।
 अपतगमात्रञ्चेति । मात्रशब्दोऽधिकस्य लिङ्गादेर्व्यवच्छेदाय । लिङ्गवचनादि-
 क्रमिति । आदिशब्देन कालस्य ग्रहणम् । वर्त्तमानेन हि कालेनायं
 निर्देशः क्रियते । यद्योक्तं यत्रापि साक्षादन्यक्रियापदं न श्रूयते तत्राप्य-
 स्तिर्भवन्तीपरः प्रथमपुरुषोऽप्रयुज्यमानोऽप्यस्तीति गम्यत इति । तत्र वर्त्तमान-
 कालविवक्षायां कालान्तरे न स्यात् । किं पुनः कारणं लिङ्गवचनादि
 न विवक्ष्यते ? तस्याप्राधान्यात् । अवश्यं हि येन केनचित् लिङ्गादिना
 निर्देशः कर्त्तव्य इति । नात्सरयिकत्वात् । तस्येहोपादानं यथा धान्यार्थिनः
 पलालादेरप्रधानस्यापि । तस्येदमित्यादि । तस्येदमितेतत् (४१३।१२०) सुव-
 मपतगार्थेऽपि वर्त्तते । यो ह्युपगोरपतगमुपगोरमावयमिति शक्यते व्यपदेष्टुम् ।
 तस्येदमितस्य (४१३।१२०) विशेषा ह्येते ऽपतग समूहो निवासो विकार इति ।
 ततश्च तस्येद (४१३।१२०) मितगनेनेवापतगार्थेऽप्यण् मिहः । तत् किमर्थं तस्या-
 पतगमितेतत् सूत्रं कृतम् ? बाधनार्थं कृतं भवेदिति । तस्येदमितगनेन
 (४१३।१२) विधीयमानस्याणो यो बाधको हृद्वाञ्छ इति (४१२।११४) ञ्छः
 प्राप्नोति तद्बाधनार्थमिदं कृतम् । एतत्सूत्रवहितेनाणा ञ्छप्रतायस्य बाधनं
 यथा स्यात् । कथं पुनरशेषिकः शेषिकं बाधते ? अपतगादिभ्यस्तुरर्थीपर्यन्तेभ्यो
 ऽन्यो ऽर्थः शेषिकाणां विषयः । अयञ्चापतगाण् क्वविषये नास्त्येव । तदसङ्ग-
 कथञ्चप्रत्ययं बाधित्यत आह उत्सर्गः शेष एवासाविति । असत्यस्मिन् योग
 इत्यभिप्रायः । असावित्यनेन प्रकृतत्वात् तस्यापत्यमितेः ऽर्थः प्रत्यवसृज्यते ।
 उत्सर्ग उत्पन्नेनाप्यणा स एवार्थ उत्सर्गमाह चर्यादुच्यते । उत्सर्गसाहचर्यं नु
 तस्य तत्तत्सर्गस्याणादेर्विधानात् । इहापि क्रियमाणे तस्यापत्यमितेतस्मिन्

योगे तस्येद (४।३।१२०) मितेऽतस्मिन्ननुप्रवेशाद् यथान्यस्तद्विशेषः शेषे भवति तथापतगार्थोऽपि । अस्ति तस्याप्युपयुक्तापेक्षमन्यत्वम् । चतुरर्थीपक्ष-
न्नेष्वनन्तर्भावात् । ततश्च शेषत्वादपतगार्थे षष्ठप्रतयः प्राप्नोति । अस्मिन्
योगे सतप्रतगार्थं तस्येदमित्यत्र शेषे नानुप्रविशति । उपयुक्तत्वात् ।
ततश्चाशेषत्वादपत्ये षष्ठप्रतयस्य प्राप्तिर्नास्त्येव । सैवाप्राप्तिर्बाधनशब्देनोक्ता ।
अथ बाधनार्थस्यास्य किं प्रयोजनं मित्याह वृद्धान्यस्य प्रयोजनमिति । वृद्धानि
प्रातिपदिकान्यस्य योगस्य प्रयोजनम् । भानोरपत्यं भानवः श्यामगोरपत्यं
श्यामगवद्वत्यन्वाणं सिद्धो भवति । असति त्वस्मिन् योगे ऽपत्यार्थः पूर्वाक्तरीत्या
शेषः स्यात् । ततश्च तत्र वृद्धेभ्यो वृद्धाच्छः (४।२।११४) प्रसज्येत ।

६३ । एको गोत्रे ।

कृत्रिमाकृत्रिमयोः कृत्रिमे कार्यसंप्रतय इति (प,८) पारिभाषिकस्यैव
गोत्रस्य ग्रहणम् । अपतगार्थाधिकारे गोत्रग्रहणाच्च । अपतगमात्रं हि लौकिकं
गोत्रम् । तस्य यदीह ग्रहणमभिमतं स्यादेक इतेषां ब्रूयात् । लौकिकस्य
गोत्रस्यापतगार्थाधिकारादेव लब्धत्वात् । तस्माद् गोत्रग्रहणाच्च पारिभाषिकस्य
ग्रहणमित्याह अपतं पौत्रप्रभृति गोत्रमिति (४।१।१६२) । भेदेनेत्यादि । भेदेन
विभागेन । अपत्यमपत्यं प्रति प्रत्यपत्यम् । यावन्त्यपतगानि सम्भवन्ति तेभ्योऽपि
सर्वेभ्यः प्रतयानामुत्पत्तेः प्रसङ्गे प्राप्तौ सतगामित्यर्थः । सर्वेषामपतेन
योगेन गर्गगार्गिगार्ग्यगार्ग्यायणानामन्यतमस्य यदपत्यं तत्सर्वेषामपत्यं भव-
तीति परमप्रकृतेरनन्तरगोत्रयुवलक्षणाः प्रतययाः प्राप्नुवन्ति । गर्गस्य यदपत्यं
तत्सर्वेषां गार्गिगार्ग्यगार्ग्यायणानामपि सम्बन्धि भवति । तथाहि गार्गिगार्ग्य-
गार्ग्यायणानामन्यतमस्य यदपत्यं तत्सर्वेषां गर्गप्रभृतीनां सम्बन्धि भवति ।
तथाह्यत्र यद्यपि गर्गस्यापतगमिति गर्गशब्देन विग्रहः क्रियते तथापि नार्थ-
नियमो ह्यभ्यते गर्गशब्दादेवोत्पत्तिरिति । अपि तु क्लृप्तचारः । ततश्च यदा
गर्गशब्दादुत्पत्तिर्भवति तदा गर्गादित्वाद् यञ् । यदा गार्गिगशब्दात् तदा
यजिजोषेति (४।१।१०१) फक् । यदापि गार्ग्यशब्दात् तदापि स एव फक् । यदा
गार्ग्यायणशब्दात् तदात इज् (४।१।८५) । एवं प्रत्यपत्यं विभागेन प्रतयया-

नामुत्पत्तौ प्रसक्तायामनेन नियमः क्रियत एक एव प्रतग्रयो भवतीति । एतेन प्रतग्रयनियम इति दर्शयति । प्रतग्रयनियम स्वेकशब्दस्य प्रतग्रयशब्दसामानाधिकरण्याज्ज्ञेयते । एकशब्दश्चास्मिन्नियमे संख्यावचनो वेदितव्यो यथा एक द्वौ बहव इति । एवकारेण द्वाादिव्यवच्छेदः क्रियते । एक एव प्रतग्रयो भवति । न द्वौ नापि बहव इति । स चैकः प्रतग्रयो भवन्नेकग्रहणात् परमप्रकृतेरेव भवतीति सामर्थ्यादुक्तं भवतीति । यदि हि गार्गीशब्दादुत्पद्येत द्वौ स्याताम् । इञ्फकौ । नैकः । अथ गार्गीशब्दादेवमपि द्वावेव यञ्फकौ । अथ गार्गीयणशब्दात् त्रयः स्यु र्यञ्फगिजः । तस्मान् मूलप्रकृतेरेवोत्पत्तावेकः प्रतग्रयः सिध्यतीत्येकग्रहणं कुर्वता सामर्थ्यान् मूलप्रकृतेरेव गोत्रप्रतग्रयस्योत्पत्तिरुक्ता भवति । ननु चोत्पादयितैवापत्तेन सम्बध्यते । एवं हि लोके दृश्यते पितामहस्योत्सङ्गे दारकमासीनं दृष्ट्वा कश्चित् पृच्छति कस्यायमिति ? स आह देवदत्तस्येति । तेनोत्पादयितारं व्यपदिशति । नात्मानम् । ततः सर्वेषामपत्तेन योगाभावात् प्रतग्रपत्यं भेदेन प्रतग्रयोत्पत्तिप्रसङ्गो नास्त्येवेति निर्वर्त्याभावादिदं नियमार्थं नारद्व्यमित्यत आह सर्वेऽपत्तेन युज्यन्त इति ? अत्रैवोपपत्तिमाह अपतनादपतग्रमिति । यन्निमित्तं हि यस्य पापेष्वपतनं तदपतनात् तस्यापत्यं भवति । तस्माद् यो व्यवहितेन जनितः सोऽपि परमप्रकृतिवाच्यस्यार्थस्यापत्यं भवति । तस्यापि तेनापतनात् । परमप्रकृतिग्रहणश्चोपलक्षणं वेदितव्यम् । इतरप्रकृतिवाच्यस्यापि ह्यर्थस्य व्यवहितजनितोऽपतनं भवत्येव । यत्पुनरुक्तं कस्यायमित्युक्त उत्पादयितारं व्यपदिशति नात्मानमिति न तेनोत्पादयितुरेवापत्तेन योगः शक्यते प्रतिपादयितुम् । यस्माच्च तच्च'यस्य तेनापतनं स जिज्ञासितः स्यात् । किं तर्हि ? य उत्पादयिता स एव । अत उत्पादयितारं व्यपदिशति । नात्मानम् । यदि यस्य तु तेनापतनं स जिज्ञासितः स्यात् तदाऽत्मानमपि व्यपदिशेदेव । यदि च सर्वेऽपत्तेन न युज्येरन्नपतनं पौत्रप्रभृति गोत्रमिति (४१११६२) योऽयमपतनपौत्रप्रभृतिशब्दयोः सामानाधिकरण्येन निर्देशः स नोपपद्यते । यदपेक्षया पौत्रादिष्वपदेशमासादयन्ति पुमांसस्तं पति तेषामनपतगत्वात् । तस्मादतोऽपि निर्देशात् सर्वेऽपत्तेन युज्यन्त

इति विज्ञायते । तत्पुत्रोऽपि गार्ग्य इति । अपिशब्दात् तत्पौत्रादिरपि । किं पुनः कारणं तत्पुत्रोऽपि गार्ग्य इत्याह सर्वस्मिन्नित्यादि । यदपि गार्ग्यायण इत्यात्रैकेन व्यवहितेन जनितं गोत्रापतेः यस्मात् तत्रापि गर्ग-
शब्दाद् यत्रैव भवति तस्मात् तत्पुत्रोऽपि गार्ग्यो भवति । गर्ग-
शब्दादित्यनेन परमप्रकृतेर्भवतीति दर्शयति । एतच्चैकग्रहणाल्लभ्यत इत्युक्तम् ।
अथवेत्यादिना प्रकृतिनियमं दर्शयति । प्रकृतिनियमस्त्वैकशब्दस्य प्रकृति-
सामानाधिकरण्याल्लभ्यते । एकशब्दोऽत्र प्राथम्यनियमे वर्त्तत इति वेदितव्यं
यथा वर्गाणां प्रथमद्वितीयाः संहतकण्ठाः श्वासानुप्रदाना अघोषा एके ऽल्पप्राणा
इतरे सर्वे महाप्राणा इति । अत्र हि प्रथमेऽल्पप्राणा इति गम्यते । एकशब्द-
स्येदं विवरणं प्रथमा प्रकृतिरिति । का च प्रथमा ? या परमप्रकृतिरप्रत-
यान्ता गर्गनङ् इत्येवमादिका । प्रकृतिर्नियम्यत इति । प्रथमैव प्रकृतिः
प्रतयमुत्पादयति । नाप्रथमा गार्गिगार्ग्यगार्ग्यायणप्रभृतिशब्दाः प्रतययान्ताः ।
गर्गस्यापतेः गार्ग्यः । तत्पुत्रोऽपि गार्ग्यः । नङ्स्यापतेः नाडायनः । तत्-
पुत्रोऽपि नाडायनः । सर्वत्र व्यवहितजनितेऽपि गोत्रापतेः प्रथमा प्रकृतिः
प्रतयमुत्पादयति ।

६४ । गोत्राद् यून्यस्त्रियाम् ।

अयमपि नियम इति । न केवलं पूर्वं इत्यपिशब्देन दर्शयति । सर्वेषां
ह्यपत्येन योगे परमप्रकृत्यनन्तरयुवभ्योऽपि युवापत्यविवक्षायां प्रत्ययः प्राप्नोति ।
अतस्तन्निवृत्त्यर्थं नियमः क्रियते । गोत्रादेवेति । गोत्रप्रत्ययान्तादेवेत्यर्थः ।
अनेन नियमस्वरूपं दर्शयति । न परमेत्यादिना नियमस्य व्यवच्छेद्यम् ।
गार्ग्यायणो दाक्षायण इति । गोत्रे यौ यजिजौ विहितौ तदन्ताद् यजिजो-
चेति (४।१।१०१) फक् । औपगविः । नाडायनिरिति । गोत्रे यावण्फक्
विहितौ तदन्तादत इज् (४।१।८८) । दाक्षीति । दक्षस्यापत्यं चतुर्थं स्त्री ।
अत इज् (४।१।८५) । इतो मनुष्यजातेरिति (४।१।६५) ङीष् । किं
पुनरत्र प्रतिषिध्यत इति । सर्वस्मिन् प्रतिषिध्यमाने दोषं मन्यते ।
तमेव दोषमाविष्कर्तुमाह यदीत्यादि । स्त्रियामनियमः प्राप्नोति । परम-

प्रकृत्यनन्तरयुवभ्योऽपि स्त्रियां युवप्रत्ययः प्राप्नोतीत्यर्थः । गोत्रसंज्ञाया युवसंज्ञया बाधितत्वादिति । जीवति तु वंशे युवेत्यत्र (४१११६३) तुशब्दोऽवधारणार्थः कृतः । तेन युवसंज्ञैव भवति । न गोत्रसंज्ञा । ततश्च गोत्रसंज्ञाया अभावात् स्त्रियां गोत्रप्रत्ययो न सम्भवतीत्यत्र । तेन तस्या अभिधानं न प्राप्नोति । तस्मादित्यादि । यत एव च नियम-युवप्रत्यययोरुभयोरपि प्रतिषेधे दोषस्तस्मात् तन्निरासाय योगविभागः कर्त्तव्यः । तत्र गोत्राद् यूनीतेर्यो योगः । अनेन च नियमः क्रियते यदाह गोत्राद् यूनि प्रत्ययो भवतीति । ततोऽस्त्रियामिति द्वितीयो योगः । तेन च यूनीत्यत्र यदुक्तं कार्यं तस्य प्रतिषेधः क्रियते यदाह यूनि यदुक्तं स्त्रियां तन्न भवतीति । युवसंज्ञैव प्रतिषिध्यत इति । कथमस्त्रियामित्यत्र हि योगे यूनीतेरदनुवर्त्तते । तेनैवं विज्ञायते यूनि यदुक्तं कार्यं स्त्रियां तन्न भवतीति । युवसंज्ञा च यून्येव कार्ययुक्तेत्यतः सैव प्रतिषिध्यते । युव-संज्ञैवेति । एवकारेण नियमयुवप्रत्यययोरर्थवच्छेदः क्रियते । तेन स्त्री गोत्र-प्रत्ययेनाभिधास्यत इति । तस्यां युवसंज्ञायां प्रतिषिद्धायां गोत्रसंज्ञाया अविचलत्वात् ।

८५ । अत इत् ।

अत इत्यनेन प्रकृतं प्रातिपदिकं विशिष्यते । विशेषणेन च तदन्तविधि-र्भवतीत्यत्र आह अकारान्तात् प्रातिपदिकादिति । अथात इति अत सातत्यगमन इत्यस्य क्लिबन्तस्य ग्रहणं कस्मात् विज्ञायते ? शिवादिभ्योऽणिति (४११११२) वचनात् । तद्धीञो बाधनार्थं क्रियते । यदि चेह स्वरूपग्रहणं स्यात् शिवादिभ्यः प्रसङ्ग एव नास्तीति तेष्वस्तद्बाधनार्थमण्विधानमनर्थकं स्यात् । औष्णादीनाञ्चेजन्तानां पाठात् । तस्मादकारान्तस्यैवेदं ग्रहणम् । यद्येव मस्त्रापत्यमिरित्यत्र न प्राप्नोति । अन्कारान्तत्वात् । एतदपि व्यपदेशि-वद्भावेनाकारान्तं भवतीत्यदोषः । शुभंयाः कीलालपा इति । यातेः पिबते-श्चातो मनिन्क्कनिष्वनिपक्षेत्यत्र हि (३१२१२) विजुपेच्छन्दमीत्यत (३१२७३) शकारेण विजप्यनुकृष्यते । कथमित्यादि । दशरथशब्दादप्यकारान्तत्वादित्या

भवितव्यम् । ततो दाशरथाय इत्यन्तस्य प्रयोगो नोपपद्यत इति भावः । शेषविवक्षायामित्यादि । एतेन दशरथस्यायमित्यर्थविवक्षायामत्राणं विहितः । नतु तस्यापतप्रमित्यर्थविवक्षायामिति दर्शयति । यदा तु दशरथस्यापतप्रमिति विवक्ष्यते तदेज् भवत्येव दाशरथिरिति ।

८६ । बाह्यादिभ्यश्च ।

बाहविरिति । ओर्गुणः (६।४।१४६) । कचिदिति । अजीगर्तादिष्वकारान्तेषु । बाहुप्रभृतीनां षटाक्षुपर्यन्तानामनकारान्तत्वात् प्राप्त्यर्थः पाठः । चूडाशब्दस्य च इत्थं इति (४।१।१२१) ठकि प्राप्ते । हकलादीनां प्राक् पुष्करसञ्चब्दादृष्टाभ्यो नदीमानुषीभ्य (४।१।११३) इत्प्रणि प्राप्ते । पुष्करसदित्येवमादीनां लोमशब्दपर्यन्तानां प्राप्त्यर्थोऽनकारान्तत्वात् । अमितौजसः सलोपश्चेति । अमितौजसशब्दादिज् भवति सलोपश्च । अमितौजिः । उदङ्घ्रिति पठ्यते । तत्राश्रिते धातोश्चकारो वेदितव्यः । नायं पुनरकारान्तः । किं तर्हि ? क्लिप्तः । प्रत्ययवेलायां निपातनादनृणासिकलोपो न भवति । उदीक्षोऽपतप्रमौदङ्घ्रिः । शिरःशब्दस्तदन्तविधिं प्रयोजयति । केवलस्य नपुंसकस्यापत्येन सम्बन्धाभावात् । हस्तिशिरसोऽपत्यं हास्तिग्रीर्षिः । ये च तद्धित इत्यत्र (६।१।६१) चकारस्यानुक्तसमुच्चयार्थत्वाच् शीर्षभावः । लोमशब्दोऽपि पूर्ववत् तदन्तविधिं प्रयोजयति । उडुलोम्नोऽपतप्रमौडुलोमिः । ऊर्ध्वलोम्नोऽपतप्रमौर्ध्वलोमिः । अजीगर्तादीनां प्रागुदङ्गशब्दादृष्यन्वकहृषीतत्रादिनाणि (४।१।११४) बाधके प्राप्ते । उदङ्गः संज्ञायामिति । उदङ्गो नाम कश्चित् । तस्यापतप्रमौदङ्गिः । सम्भूयोऽम्भसोः सलोपश्च । सम्भूयसम्भसित्येतयोरिष् भवति । सकारलोपश्च । साम्भूयिः । आम्भिः । बाह्यादिप्रभृतिष्विति । प्रभृतिशब्देनेत ऊर्ध्वं ये वक्ष्यन्ते ते परिगृह्यन्ते । येषां दर्शनं गोत्रभावे लौकिक इति । दर्शनं प्रसिद्धिः । लौकिके गोत्रे भावः संज्ञाकारित्वम् । येषां लौकिकगोत्रभावे प्रसिद्धि स्तेषां बाह्यादिषु परिग्रहो द्रष्टव्यः । ततोऽन्यच्च तेषां प्रतिषेध इति । येषां लौकिके गोत्रभावे न दर्शनमपितु ततोऽन्यत्र दर्शनं तेषां प्रतिषेधो वेदितव्यः । तेन बाहु-

नाम कश्चिदादिपुरुषो यः संज्ञाकारित्वेन प्रसिद्धो यदपतरसंतानान्तः-
पातिनः पुमांसो बाहुव्यपदेशमासादयन्ति तत एवेज् भवति । यस्मिन्-
दानीन्तनो बाहुर्नाम कश्चित् ततोऽणेषु भवति बाहुव इति । एतच्च वेतरनु-
वृत्त्यवस्थितविभाषाविज्ञानाच्च लभ्यते । सम्बन्धिशब्दानाञ्च श्वशुरादीनाञ्च
यत् कार्यमुच्यते तस्य तत्सादृश्यात् प्रतिषेधो भवति । अत्रापि पूर्वोक्त एव
हेतुर्वेदितव्यः । तेन राजश्वशुराद् यदिति (४.१।१३७) श्वशुरशब्दाद्
यत्प्रत्ययः सम्बन्धिशब्दादेव भवति । न संज्ञाशब्दात् । तेन श्वशुरो नाम
कश्चित् । तस्यापतं श्वशुरिरित्येव भवति । संज्ञाश्वशुरस्येति । संज्ञया
यः श्वशुरो न सम्बन्धेन स संज्ञाश्वशुरः ।

६७ । सुधातुरकङ् च ।

व्यासवरुहेतयादि । व्यासादीनामिज् तत्सन्नियोगेन चाकडादेशो
भवतीत्येतदर्थरूपं व्याख्येयमित्यर्थः । तत्रेदं व्याख्यानम् । पूर्वसूत्रादिश्च
चकारोऽनुवर्तते । स चानुक्तसमुच्चयार्थः । तेन व्यासादीनामपि भविष्यति
वैयासकिरिति । न युष्माकामित्यादिनैज् (७।३।३) वृद्धिप्रतिषेधो । अथ बाह्वादि-
ष्वेव सुधादृशब्दमधीतः तत्र चाकडादेशः कस्मान्न कृतः यथाऽमितौ-
जसः सलोपश्चेति ? गणे पठ्यते सूत्रे वा । न तत्र कश्चिन् लाघवाभावाद्
विशेषो लभ्यत इति यत्किञ्चिदेतत् ।

६८ । गोत्रे कुञ्जादिभ्यश्चफञ् ।

इजोऽपवाद इति । अकारान्तत्वात् कुञ्जादीनाम् । चकारो विशेषणार्थ
इति । यद्यत्र चकारो न क्रियेत ततो व्रातच्फञोरस्त्रियामित्यत्रापि
(५।३।११३) नैव क्रियते च्फञ्प्रत्ययस्याभावात् । ततश्च व्रातफञोरस्त्रिया-
मित्युच्यमाने ऽस्त्रादिभ्यः फजितस्यापि (४।१।११०) ग्रहणं स्यात् । कौञ्जा-
यन्त्यः । कौञ्जायन्त्याविति । पूगाञ्जयोऽपामणीपूर्वादित्यतो अ (५।३।११२)
इत्यनुवर्त्तमाने व्रातच्फञोरस्त्रियामिति (५।३।११३) स्वार्थे अः । कौञ्जा-
यना इति । अगदयस्तद्राजा इति (५।३।११८) तद्राजसंज्ञकत्वात् तद्राजस्य
बहुवचितादिना (२।४।६२) लुक् । किं पुनरत्र जित्स्वरण भवितव्यम् ?

उत चित्स्वरणेतरत आङ् एकवचनद्विवचनयोरित्यादि । एकवचनद्विवचनयो-
स्तावत् सति तस्मिञ् चित्स्वरे पञ्चाञ् ज्ञेय विहिते समुपजायमानो
जित्स्वरः सतिशिष्टो भवतीति तेनैव भवितव्यम् । बहुवचने तु ज्ञेय
निवृत्ते चकारजकारयोर्विशेषणे वृद्धौ च यथायोगं चरितार्थयोः परत्वाद्
अनित्यादिर्नित्यमिति (६।१।१६७) जित्स्वरे प्राप्ते तं तत्राज्ञा चित्स्वर एवेष्ट्यते ।
कथं पुनरिष्टमाणोऽपि स लभ्यते । चित्करणसामर्थ्यादिति चेत् ? न । जित्
करणसामर्थ्याञ् जित्स्वरोऽपि लभ्यते । एवं तर्हि स्वरविधौ योगविभागः
करिष्यते । इदमस्ति । चित इति (६।१।१६३) । ततस्तद्धितस्थेति (६।१।१६४)
तत्र चित इत्येवानुवर्त्तते । किमर्थमिदम् ? परत्वाञ् अनित्यादिर्नित्य-
मित्याद्युदात्तत्वं (६।१।१६७) प्राप्नोति । तदुवाधनार्थम् । ततः कित इति
(६।१।१६५) । कितश्च तद्धितस्यान्त उदात्तो भवति ।

८८ । नडादिभ्यः फक् ।

नडादिषु शलङ्कु शलङ्कुश्चेति पठ्यते । तस्यायमर्थः । शलङ्कुशब्दः
प्रत्ययमुत्पादयति शलङ्कभावश्चापद्यते । तेन शालङ्कायन इति भवति ।
पैलादिष्विति पैलादिषु शालङ्किशब्द इजन्तः पठ्यते । तत उत्पन्नस्य
युवप्रत्ययस्य लुग् यथा स्यात् । शालङ्किः पिता शालङ्किः पुत्र इति । तत्र
हि ण्यञ्चक्रियार्पञ्जित इत्यादेः सूत्राद् (२।४।५८) यूनि लुगिति (४।१।८०)
चानुवर्त्तते । तस्य शालङ्किशब्दस्य तत्र पाठो न युज्यते । नडादिषु पाठात्
फका भवितव्यमिति क्त्वा । तत् कथमिजन्तस्तत्र पठ्यत इति चोद्यम् ।
तस्य परिहारमाह गोत्रविशेष इत्यादि । कौशिकं यद् गोत्रं तत्रैव
शलङ्कुशब्दादाचार्याः फकं स्मरन्ति । ततोऽन्यत्र त्विजेव भवतीत्यदोषः ।
स त्विञ् बाह्वादेराकृतिगणत्वान्नभ्यते । अभ्युपेत्यापि गोत्रमात्रे फको
विधानम् । परिहारान्तरमाह अथवेत्यादि । इजो भाव उपलक्षणम् ।
शलङ्कभावस्यापि हि पैलादिपाठ एव ज्ञापकम् । पूर्वत्वापि परिहारे
तस्य स एव ज्ञापकं वेदितव्यम् । अग्निशर्मन् वृषगण इति । अग्नि-
शर्मजशब्दाद् वृषगणे गोत्रे फक् भवति आग्निशर्मायणः । अन्यत्रापि ।

प्राग्निशब्दः । अमुष्येति पठ्यते । तत्र निपातनाद् विभक्तोरलुक् ।
 प्रामुखायण इति । कृष्णारणौ ब्राह्मणवाशिष्ठयोरिति । कृष्णारणशब्दौ यथाक्रमं
 ब्राह्मणे वाशिष्ठे चाभिधेये फकमुत्पादयतः । काणायनो ब्राह्मणः ।
 णायनो वाशिष्ठः । वाशिष्ठगोत्र इत्यर्थः । अन्यत्वेऽपि भवति काणिरिति ।
 णिरिति । क्रोष्टु क्रोष्ट्वेति पठ्यते । क्रोष्टुशब्दः फकमुत्पादयति ।
 क्रोष्टृचापठ्यते । क्रौष्टायनः ।

१०० । हरितादिभ्योऽजः ।

नचेत्यादि चोद्यम् । सत्रमेतदित्यादि परिहार उच्यते । गोत्रे योऽञ्
 विहितस्तदन्तेभ्यो हरितादिभ्यः फक् । न च गोत्रप्रत्ययादपरो गोत्र-
 त्रयः सम्भवति । तत्र सामर्थ्याद् गोत्राधिकारोऽपि यूनि प्रत्ययो
 विज्ञायते । यद्येवं गोत्राधिकारः किमर्थं इत्याह गोत्राधिकार उत्त-
 रार्थ इति ।

१०१ । यजिजोश्च ।

अथ द्वीपादनुसमुद्रं यजिति (४१३।१०) यो यञ् विहितो यञ्
 विहितस्यादिना (४१२।८०) सूत्रेण सुतङ्गमादिभ्य इजिति तदन्तात्
 ण्मात्रं भवति ? न ह्यत्र कश्चिद् विशेष उपात्त इत्यत आह द्वीपादनु
 समुद्रं यजित्यादि । गोत्रग्रहणेन ह्यत्र यजिजौ विशेष्येते गोत्रे यौ
 जिजाविति । न च द्वीपादित्यादिना (४१३।१०) गोत्रे यञ् विहितः । किं
 तर्हि ? जातादावर्थविशेषे । नापि सुतङ्गमादिभ्यो गोत्रे इञ् विहितः । किं
 तर्हि ? तदस्मिन्नस्तीति देश इत्येवमादिषु चतुर्थ्येषु (४११।६७ ७०) । तेन
 दन्तात् भवति । यदि तर्हि गोत्रग्रहणेनेह यजिजौ विशेष्येते न प्रत्ययार्थं
 वं सति कार्यं प्रत्ययो भवतीति न विज्ञायत इत्यत आह तदन्तादित्यादि ।
 ण्मात् तदित्याह गोत्राद् यूनीति वचनादिति ।

१०२ । शरद्वच्छुनकदर्भाद् भृगुवत्सायायणेषु ।

गोत्र इत्येतदिति । यदि तर्हि गोत्र इति वर्तते भृगुवत्सायाभ्यां मूल-
 कृतिभ्यां प्रत्ययार्थस्य विशेषणं नोपपद्यते । गोत्रप्रत्ययान्ताभ्यामेव हि

ताभ्यां गोत्रापत्यं प्रत्ययार्थः शक्यो विशेषयितुम् । अतएव युक्तं स्वाङ्गं भार्गववाक्स्यनाश्रयणेष्विति । नैष दोषः । गोत्राधिकारसामर्थ्याच्च गोत्रापत्ये एव वर्त्तमानाविह गृह्येते कार्यं कारणोपचारं कृत्वा । तामेव गोत्रापत्ये तयोर्वृत्तिं दर्शयितुं वृत्तावितुक्तं शारदतायनो भवति भार्गवश्चेद् । शौन-
कायनो भवति वात्स्यश्चेदिति ।

१०३ । द्रोणपर्वतजीवन्तादन्यतरस्याम् ।

कथमित्यादि । यदि गोत्रापत्ये द्रोणादिभ्यः फल् भवति तत् कथं द्रौणायनो द्रोणतः प्रतीत्येवमादिषु प्रयोगेष्वनन्तरोऽश्वत्यामा द्रौणायन इत्युच्यते ? नैवात्रेति । नात्रेदानीन्तनो द्रोणस्तदनन्तरापतेर फला द्रौणायन इति । किं तर्हि ? अनादिरिति । श्रुतिसम्भवदर्शनार्थमिदमुक्तम् । येन हेतुनाश्वत्यामा द्रौणायन इत्युच्यते तमिदानीन्तनेतयादिना दर्शयति । इदानीन्तनाद् त्वित्यादि । अनादिद्रोणव्यवच्छेदपरमेतद् वेदितव्यम् । नहि तावद् भारतद्रोण इदानीन्तनो भवति । चिरातीतत्वात् । चिराती-
तोऽप्यर्थो बुद्धौ परिभाव्यमानो वर्त्तमानतां प्रतिपद्यते यथाऽद्य कंसो हन्यताम् । इदानीन्तनाद् द्रौणादप्यश्वत्यान्नि द्रौणायन इत्येवं गोत्रप्रत्ययेन यदभिधानं तदध्यारीपेण भवति । अविद्यमानस्यैव तत्रासञ्जनमध्यारीपः । कस्याध्यारीपः ? गोत्रस्य । श्रुतिसामान्यादिति । अध्यारीपे हेतुः । अनादिर्द्रोण-
स्याश्वत्यान्ः पितुश्च द्रोण इति समाना श्रुतिः । अतः श्रुतिसामान्यादनादि-
द्रौणापत्यस्य यो धर्मो गोत्रत्वं तदुभावं भारतद्रौणापतेरप्यश्वत्यान्त्रपि श्रुति-
सामान्याच्चलितबुद्ध्यः प्रतिपत्तार अध्यारोपयन्ति । तेनाध्यारीपेण द्रौणायन इति तत्राभिधानं प्रवर्त्तते ।

१०४ । अनृप्यानन्तर्यं विदादिभ्योऽञ् ।

ये पुनरत्रानृपिशब्दा इत्यादि । ननु च सूत्रं 'अनन्तर्यशब्दो भाव-
प्रत्ययान्त उपपत्तः । तत्रैवं विवरितव्यम् । ये पुनरत्रानृपिशब्दाः पुत्रादय-
स्तेभ्योऽपतग्रानन्तर्य एव भवति । नैतदस्ति । नञ्वायं भावे ष्यञ् विहितः ।
किं तर्हि ? स्वार्थ एव । चातुर्वर्ण्यवत् । अन्यथापत्यस्य धर्मो अनन्तर्यं

प्रतयः स्यात् । नापते । तत्रेथते च । कथं पुनर्गोत्राधिकारे सप्तनृषिभ्यो ऽनन्तरापत्य एव प्रतयो लभ्यते ? अत्र गोत्रग्रहणं निवर्त्तते । ऋषिशब्देभ्यो ऽनन्तरापत्य एव स्यादित्यत आह अनृथानन्तर्य इत्यस्यायमित्यादि । यद्ययमर्थ इत्यादि । अस्मिन् ह्यर्थे सप्तनृथानन्तर्य इत्येतद् विध्यर्थम् भवति । अनृषेरनन्तरापत्ये प्रत्ययविधानात् । ततश्च ऋथपत्य आनन्तर्यप्रतिषेधो न कृतः स्यादित्याह ऋषिशब्दोऽत्र ऋषिजातावृषित्वे वर्त्तते । अपतेषु नैरन्तर्यमिति । सप्तमीति (२।१।४०) योगविभागात् समासः । पश्चादृषेरपत्य-नैरन्तर्यमिति षष्ठीसमासः । तदायमर्थो भवति ऋषित्वस्यापतेषु नैरन्तर्य-विषयेऽजः प्रतिषेधो न कृतः स्यात् । अथवा ऋथपत्य ते ऽपत्यानि च ऋथ-पत्यानि । तेषां नैरन्तर्यं तद्विषये प्रतिषेधोऽजः प्रत्ययस्य न कृतः स्यादि-त्यर्थः । तत्र को दोष इत्याह तत्रेदमित्यादि । सप्त काश्यपा ऋषयो ऽपत्यापत्यवत्सम्बन्धेन परस्परं सम्बन्धा येषाम् मित्रहर्नाम (Y) काश्यपः सप्तमः । तेषां ऋषित्वस्यापतेषु नैरन्तर्यम् । तत्र ऋथपत्यानां वा नैरन्तर्यं विषये ऽजः प्रतिषेध इत्यतः काश्यपानामितरद्रूपं यथा स्यात् । अजि सति तस्य बहुषु लोपात् काश्यपानामिति प्राप्नोति । स च प्रतिषेधोऽस्मिन्नर्थे सति न प्राप्नोति । ततश्च काश्यपानामिति न सिध्यति । तस्मादनृथानन्तर्य इत्यस्य ऋथपत्यनैरन्तर्येण न भवतीत्येषोऽर्थो विज्ञायत इत्यभिप्रायः । अनन्तरापत्य-रूपेणैवेति । नचात्र गोत्रापत्यं विवक्षितम् । किं तर्हि ? अनन्तरापत्यम् । अतोऽनन्तरापत्यरूपेणैव ऋथणा ऋथन्धकादि (४।१।११४) सूत्रविहितं न काश्यपानामितरभिधानं भविष्यति । एतदेव दृढयितुमाह अवश्यश्चेत्यादि । ऋथपत्यं नैरन्तर्यं विषयो यस्य प्रतिषेधस्य स तथोक्तः । ऋषित्वस्यापतेषु ऋथपत्यानां वा यन्नैरन्तर्यं तद्विषये प्रतिषेधे विज्ञायमान इत्यर्थः । कौशिको विश्वामित्र इति दुष्यतीति । किं कारणम् ? विश्वामित्रस्तपस्तेपे नानृषिः स्यामिति । तत्रभवानृषिःसम्यक् । स पुनस्तपस्तेपे नानृषेः पुत्रः स्या-मिति । तत्रभवान् गाधिरपि ऋषिः सम्यक् । स पुनस्तपस्तेपे नानृषेः

(Y) In the printed काशिका, the reading is इन्द्रहर्नाम काश्यपः सप्तमस्याम् &c. So it is also in the Bengal MS. पदमङ्गरी has इन्द्रहः ।

पौनःस्वामिति । तत्रभवान् कुशिकोऽपि ऋषिः सम्पन्नः । तदेतद्भवति
 ऋषित्वस्यापतेषु नैरन्तर्यम् । ऋष्यपतयानां वानन्तर्यम् । ततश्च ऋष्यपतय-
 नैरन्तर्यं न भवतीति त्रयं विज्ञायमाने कौशिको विश्वामित्र इति न सिध्यति ।
 परस्त्री परशुचेति । परस्त्रीशब्दः प्रतयमुत्पादयति परशुभावश्चापद्यते ।
 परस्त्रिया अपतं प्रपारशवः ।

१०५ । गर्गादिभ्यो यञ् ।

कथं मानवी प्रजेति । गर्गादिषु पाठाद् यञा भवितव्यम् । ततश्च
 मानवीति न सिध्यतीति । लोहितादिलक्षणे हि यजन्तात् तु ऋक् विहितं
 मानव्यायनीति भवितव्यमित्यभिप्रायः । गोत्रमितुच्यते । गोत्रे हि यज् प्रतय
 उच्यते । नापतरसामान्ये । तेन तद्वीत्सर्गिकोऽण् मानवीति भविष्यति । कथ-
 मित्यादि । यदि गोत्रमितुच्यते ततो यथा गर्गशब्दादनन्तरापतेर्यज्
 न भवति तथाच जमदग्निपराशरशब्दाभ्यामपि न भवितव्यम् । तत्-
 कथमनन्तरो रामो जामदग्न्यो व्यासः पाराशर्य इत्यत्र यज् भवति ?
 गोत्ररूपाध्यारोपेण भविष्यतीति । यदानन्तरापत्ययोरपि गोत्ररूपयो
 रामव्यासयोर्विवक्षितत्वाद् गोत्ररूपाध्यारोपः क्रियते तदा यज् भवतीत्य-
 दोषः । असतो न युक्ता विवक्षेतेत्यत्र न सम्भावनीयम् । दृश्यते ह्यसतोऽपि
 विवक्षा यथा विन्ध्यो वर्धितकः (Z) समुद्रः कुण्डिकेति । यदा तर्ह्यनन्त-
 रापतरविवक्षा भवति तदा केन भवितव्यमित्याह अनन्तरापतरविवक्षायां
 त्वित्यादि । वाजाऽसे इति । वाशजब्धो यज् मुत्पादयति । असे ऽसमाम
 इत्यर्थः । वाजः । असमास इति किम् ? सौवाजिः ।

१०६ । मधुबभ्रुर्ब्राह्मणकौशिकयोः ।

यदि तर्हि बभ्रुशब्दस्य गर्गादिपाठादेव सिद्धे कौशिके नियमार्थमिह
 ग्रहणमेवं सति नार्थो गर्गादिषु पाठेन । कौशिके विध्यर्थमेव ग्रहणमसु ।
 नास्त्वित्यत्र आह गर्गादिषु पाठोऽपीत्यादि । गर्गादिषु पाठोऽपि कर्त्तव्यः ।
 सर्वत्र लोहितेत्यादिनान्तर्गण्यकार्यं (४।१।१८) ऋक् यथा स्यात् । अथ गण एव

(Z) विन्ध्यो वर्धितक इति वङ्गीयपुष्पिके पाठः । भाष्ये पदमञ्जयैश्च वर्धितक इत्येव ।

कौशिकग्रहणं कस्मान्न कृतम् ? कः पुनरेवं सति गुणो भवति । सूत्रे पुनर्बभूव-
ग्रहणं न कर्त्तव्यं भवति । सत्यमेतत् । अपाणिनीयत्वाद् गणस्य । नैवं चाकारणे
पाणिनिरुपास्यमर्हति । गणकारेणापि हि न कृतं वेचित्वार्थम् । विचित्रा
हि गणस्य कृतिर्गणकारेण ।

१०७ । कपिबोधोदाङ्गिरसे ।

कापेय इति । इतश्चानिज इति (४११।२२) ठक् । यदि कपिशब्दो
गर्गादिषु पठ्यते नियमार्थं त्विह तस्य ग्रहणम् । एवं सत्याङ्गिरसे विध्यर्थ
मेवास्य ग्रहणं मेवास्तु । नार्था गर्गादिषु पाठेनेत्यत आह लोहितादिकार्यार्थ-
श्चेतयादि ।

१०८ । वतण्डाच्च ।

क्वमर्थमिदम् ? अनर्थकमिदमित्यर्थः । किं कारणं मित्याह यावत्-
त्यादि । शिवादिष्वपीत्यादिना प्रयोजनं दर्शयति । यदीदं नोच्येत ततो
गर्गादिपाठादाङ्गिरसे यथा यञ् भवति तथा शिवादिषु पाठादपि स्यात् ।
तस्मादाङ्गिरसे यजा शिवाद्यणो बाधनं यथा स्यादित्येवमर्थं पुनर्वचनम् ।
अथ गर्गादिपाठादेव सिद्ध आङ्गिरसे नियमार्थमेतदिति कस्मान्नोक्तम् ?
अशक्यमेवं वक्तुम् । प्रयोजनाभावे हि नियमार्थं भवति । इह चास्ति प्रयो-
जनम् । तच्च दर्शितमेव ।

१०९ । लुक् स्त्रियाम् ।

वातण्डायनीति । लोहितादिलक्षणः फः ।

११० । अश्वत्थादिभ्यः फञ् ।

ये त्वत्वेत्यादि । एको गोत्र इति (४११।८३) वचनाद् गोत्रप्रत्ययान्तादपरो
गोत्रप्रत्ययो नोपपद्यते । तत्र सामर्थ्याद् गोत्राधिकारेऽपि ये गोत्र-
प्रत्ययान्ताः पठ्यन्ते तस्यो गोत्राद् यून्वस्त्रियामिति (४११।८४) यूनि

प्रत्ययो विज्ञायते । शप आत्रेय (A A) इति । शपशब्दाद् फआत्रेयश्चेद् भवति
 शपायन आत्रेयः । अन्यत्र शापिः । वैश्यशब्दो गोत्रप्रत्ययान्तः । तस्माद्
 यूनि भवति । विलिनीम राजर्षिः । तस्मापतं गोत्रं वृद्धेदकोसलाजादाज
 अण्ड् (४।१।१७१) वैश्यः । तस्यापतं वैश्यायनो युवा । आनडुङ्ग-
 शब्दोऽपि गोत्रप्रत्ययान्तो गर्गादिषु । यजन्तत्वात् । तस्मादपि यून्धेव
 फज् । आनडुङ्गायनो युवा । पुंसि जात इति । जातात् पुंसि वर्तमानात्
 फज् भवति । जातस्यापत्यं जातायनः । पुंसीति किम् ? स्त्रियां ढगेव
 भवति । जाताया अपतं जातेयः । आत्रेय भारद्वाज इति । आत्रेयशब्दात्
 फज् भारद्वाजश्चेदपतप्रार्थो भवति । आत्रेयायनो भारद्वाजः । अन्यत्र
 आत्रेयिः । भारद्वाज आत्रेय इति । भारद्वाजशब्दात् फज् आत्रेयेऽपतप्रविशेषे ।
 भारद्वाजायन आत्रेयः । अन्यत्र ऋष्यण् ।

१११ । भर्गात् द्वैगर्त्ते ।

११२ । शिवादिभ्योऽण् ।

यथायथमिति । यथास्वम् । यस्य य इजादिरात्मीयप्रत्ययस्तदपवादोऽण्
 विधीयते । अष्टाण्यग्रहणं किमर्थम् ? न शिवादिभ्य इतेरवोच्चेत । शिवादिभ्य
 इतेरतावत्प्रत्ययमाने यथाविहितमिजादिरेव प्रत्ययो मा भूद् । अण्वेव यथा-
 स्त्रादित्येवमर्थमिति चेत् ? नैतदस्ति । यथाविहितमिजादीन् प्रत्ययान्
 प्रतेरतद्वचनमनर्थकम् । विनाप्यनेन तत्सिद्धेः । तस्मादनन्तरेणाप्यग्रहणमण्वेव
 भविष्यति । ननु चासत्यग्रहणे फज् प्रकृतत्वात् तस्यैव विधिर्विज्ञायते ।
 नैतदस्ति । यदि हि शिवादिभ्यः फज् विधातुमिष्टः स्यात् ततोऽश्वादिभ्येव
 तेषां पाठं कुर्यात् । इदं तर्हि प्रयोजनम् । अयमृष्टिषेणशब्दः शिवादिषु
 पठ्यते । तस्य सेनान्तलक्षणकारिभ्यश्चेति (४।१।१५२) ण्यप्रत्ययः प्राप्नोति ।

(A A) The printed काशिका does not give such a गणसूत्र. There is a reading
 शेष आत्रेय here in the गण. The पदमञ्जरी puts the गणसूत्र as शप आत्रेय इति and has
 शपशब्दात् फज् भवति । आत्रेययेत् । शपायनः । आत्रेयादन्यत्र शापिः । अश्वित्वादिव् भवति ।
 वात्तादि वा ।

तत्रासत्यण्यङ्गणे पुनर्विधानमिदं तद्वाधने कृतार्थमिति । ततो यथा-
 विहितमिमेव स्यात् । नाण् । ततोऽप्येव यथा स्यादित्यण्यङ्गणम् । उदीचामिजं
 बाधितुमिति । उदीचामित्यनेनेञ् (४१११५३) प्राप्नोति । ततस्तं बाधितुं
 तच्चञ्शब्दोऽत्र पठ्यते । यथा तर्हि तच्चञ्शब्दस्यात्र पाठाद्दीचामिज्
 बाध्यते तथा सेनान्तलक्षणकारिभ्यश्चेति (४१११५२) यो ण्यस्तस्यापि
 बाधा प्राप्नोति । ततश्च ताचण्य इति न सिध्यतीत्याह ण्यप्रत्ययस्य तु
 बाधा नेष्यते । कथमनिष्यमाणापि न भवति ? सुपिष्टशब्दादिभिः
 साङ्गचर्यात् । इह यस्तच्चञ्शब्दः सुपिष्टमयूरखरदूरतच्चन्नित्येवं सुपिष्टा-
 दिभिः सह पठ्यते यथा तेषाञ्चेजपवादार्योऽत्र पाठस्तैःसाङ्गचर्याद-
 स्यापीजपवादार्थ एव पाठो विज्ञास्यते । तत्र शिवादीनां प्राग्
 भूरिशब्दादिजपवादार्थं वचनम् । भूरिसन्धिसुनि इत्येतेषामित्यञानिज इति
 (४१११२३) ठकि प्राप्ते । कुठार अनभिज्ञान इत्येतयोः ककुत्स्य इत्येवमादीनां
 प्राग् जरत्कारुशब्दादिजो बाधनार्थम् । जरत्कारुप्रभृतीनां प्राक् सुपिष्टशब्दात्
 स्त्रीभ्यो ढगिति (४१११३०) ठकि प्राप्ते । सुपिष्टादीनां प्राक् तच्चञ्-
 शब्दादिजः । तच्चन्नित्यस्य कारिलक्षणोदीचामिजः । ऋष्टिषेणस्य सेनान्तल-
 क्षणस्य ण्यस्य च बाधनार्थम् । गङ्गाविपाटशब्दयो र्यस्मिन्नप्राप्त इह पाठः
 स वृत्तिकारिणैव व्याख्यातः । यस्कादिभ्यः प्राग् भूमिशब्दादिजि प्राप्ते ।
 भूमिशब्दस्येतञानिज इति (४१११२२) ठकि । इलाशब्दस्यापि इजश्चेति
 (४१११२१) ठकि । एवमेव सपत्नीशब्दस्यापि स्त्रीभ्यो ढगिति (४१११२०)
 ठक्येव । इजश्चो नद्या इति । नदी वाचका ये इजश्च स्तेभ्योऽण् भवति ।
 सन्ध्या सान्ध्यम् । कुल्या कौल्यम् । ननु चात्र तस्मामिकोऽण्यस्येव । सत्यमस्ति ।
 स तु इजश्च इति (४१११२१) ठका बाध्यते । तस्मात् तद्बाधनार्थं वचनम् ।
 त्रिवेणी त्रिवणश्चेति । त्रिवेणीशब्दः प्रत्ययमुत्पादयति त्रिवणश्चापद्यते ।
 त्रिवेण्या अपत्यं त्रैवणः ।

११३ । अवृद्धाभ्यो नदीमानुषीभ्यस्तन्नामिकाभ्यः ।

शास्त्रान्तरे परिभाषितमपि वृद्धमस्ति । अपत्यमन्तर्हितं वृद्धमिति । इह

शास्त्रेऽपि परिभाषितं वृद्धमस्ति वृद्धिर्यस्याचामादिस्तद् वृद्धमिति (१।१।७३) ।
 अतो वृद्धप्रतिषेधे कस्यचित् सन्देहः स्यात् कस्य वृद्धस्यायं प्रतिषेधः ? किं
 खित् यदिह परिभाषितं तस्यायं प्रतिषेध उत यच्छास्त्रान्तरेण परिभाषितं
 तस्येत्यतस्तन्निरासाय वृद्धिर्यस्येत्यादिनेहैव (१।१।७३) शास्त्रे यत् परिभाषितं
 तस्यायं प्रतिषेध इति दर्शयति । कुतः पुनरेतदवसितमिह वृद्धं यत् परिभाषितं
 तस्यायं प्रतिषेध इति ? नदीमानुषीनामधेयस्य गोक्षप्रत्ययान्तस्यासम्भवात् ।
 नदीग्रहणे त्विह लौकिक्येव नदी गृह्यते । नतु पारिभाषिकी । कुत
 एतत् ? लौकिकार्थवृत्तिना मानुषीशब्देन साहचर्यात् । अथ स्वरूपग्रहण-
 नेव नदीमानुषीशब्दयोः कस्मान्न भवति ? वृद्धप्रतिषेधात् । स्वरूपग्रहणे
 हि वृद्धप्रतिषेधोऽनर्थकः स्यात् । प्रसङ्गाभावात् । बहुवचननिर्देशाच्च न
 स्वरूपग्रहणम् । स्वरूपग्रहणे हि नदीमानुषीशब्दयोर्हित्वाद् द्विवचनेनैव
 निर्देशं कुर्यात् । अग्रहाभ्य इति शब्दधर्म इति । वृद्धसंज्ञकप्रतिषेधे सति
 नञिवयुक्तन्यायेन (प, ७५) च वृद्धसदृशस्यावृद्धस्यैव ग्रहणात् । नदीमानुषीत्यर्थ-
 धर्म इति । पारिभाषिक्या नद्याः स्वरूपस्य चाग्रहणार्थस्यैव ग्रहणं युक्तम् ।
 तयोर्हि ग्रहणे शब्दधर्मः स्यात् । यदि तर्ह्यर्थधर्मोऽयं कथं नदीमानुषीभ्य-
 इत्यनेन प्रकृतयो निर्दिश्यन्ते ? अर्थधर्म एव ह्येवं निर्दिष्टो भवति । न
 प्रकृतय इत्यत आह तेनेत्यादि । तेनार्थनाभेदोपचारात् । नदीमानुष-
 भिधायिन्यः प्रकृतयो निर्दिश्यन्ते । प्रत्ययप्रकृतिरिति । प्रत्ययस्य प्रकृति-
 रिति षष्ठीसमासः । ठकोऽपवाद इति । अग्रहादीनां नदीनां मानुषीणां
 नामधेयानां स्त्रीप्रत्ययान्तत्वात् । वैतस्तो नार्मद इति । वितस्तानर्मदा-
 शब्दाभ्यामण् । शैक्षित इति । शिक्षिताशब्दात् । सौपर्णेयो वैततेय इति ।
 सुपर्णाविनताशब्दौ पक्षिणोनामभिधेये । न नदीमानुषी । शौभनेय इति ।
 शोभनाशब्दो वर्त्तते नदीमानुष्यर्थः । नतु संज्ञात्वेन । किं तर्हि ? विशेषणत्वेन ।

११४ । ऋष्यन्धकवृष्णिकुरुभ्यश्च ।

इजोऽपवाद इति । ननु चानकारान्तेभ्योऽत्रादिभ्यो ये ढगादयः प्राप्नुवन्ति
 तदपवाद एव युक्त इत्यत आह अत्रादिभ्यस्त्वित्यादि । एकेनादिशब्देन

ऋषयो जातसेनादयो ऽम्बकादिषु च वर्त्तमाना उग्रसेनादयः परिगृह्यन्ते । द्वितीयेन ख्यादयः प्रतयाः । तत्र ऋषयोऽप्रकाशोवासिष्ठः । इतश्चानिज इति (४११।११२) ढकोऽवकाशो दोलेयः । अत्रिशब्दादुभयप्राप्तौ परत्वाद् ढम् भवति । आत्रेयः । ऋषयोऽवकाशः स एव । सेनास्तलक्षणस्य ख्यस्यावकाशः कारि-
षेणो हारिषेणः । जातसेनो नाम ऋषिः । तस्मादुभयप्राप्तौ परत्वाण् ण्यो भवति जातसेन्यः । अम्बकाणोऽवकाशः श्वाफल्कः । ख्यस्य स एव । उग्रसेनो नामाम्बकः । तस्मादुभयप्राप्तौ परत्वाण् ण्यो भवति । औग्रसेन्यः । वृष्णोऽवकाशो वासुदेवः । ख्यस्य स एव । शूरसेनो विष्वक्सेनो नाम वृष्णिः । तस्मादुभयप्राप्तौ परत्वाण् ण्यो भवति शौरसेन्यः । वैष्ण्वक्सेन्यः । कुर्वणोऽवकाशो नाकुलः । ख्यस्य स एव । भीमसेनो नाम कुरुः । तस्मादुभयप्राप्तौ परत्वाण् ण्यो भवति भैमसेन्यः । कथं पुनरित्यादि चोद्यम् । केचिदाहुरित्यादि चोद्यपरिहारः । काकतालीयमिति । अवुद्धिपूर्वक-
मित्यर्थः । समञ्जलिता इति । समुच्चिताः । नितया एवेति । अम्बकादीनां वंशानामनादित्वात् ।

११५ । मातुरुत्संख्यासंभद्रपूर्वायाः ।

हेमातुर इति । प्राक् तद्धितार्थे विषये द्विगुः पश्चात् तद्धितः । सात्मातुर इति । पूर्वं प्रादिसमासः । पश्चात् तद्धितः । भाद्रमातुर इति । पूर्वं विशेषणसमासः । ततस्तद्धितः । अथ प्रतयार्थं वचनं कस्माच्च भवतीत्याह प्रत्ययः पुनरित्यादि । उत्सर्गलक्षणेनैव तस्यापत्यमित्यनेन (४११।८२) । ननु च संख्यादिपूर्वत्वं मातृशब्दस्य विशेषणम् । तत्र मातृशब्दापेक्षया निर्देशः क्रियमाणः पुंलिङ्ग एव युज्यते । तत् कथं संख्यासंभद्रपूर्वाया इति स्त्रीलिङ्गेन निर्देश इत्यत्र आह स्त्रीलिङ्गनिर्देशोऽर्थापेक्ष इति । मातृशब्दस्य योऽर्थस्तदपेक्षोऽयं निर्देशः । स चार्थः स्त्रीलिङ्गः । तेन स्त्रीलिङ्गेन निर्देशः कृतः । तेनेत्यादिनार्थापेक्षस्य फलं दर्शयति । अर्थापेक्षे हि स्त्रीलिङ्गनिर्देशे स्त्रीलिङ्गो यथार्था मातृशब्दस्य तस्यैव ग्रहणेन भवितव्यम् । तेन धान्यमातुर्ग्रहणं न भवति । नहि तस्य स्त्रीलिङ्गोऽर्थः । किं तर्हि ? पुंलिङ्गः ।

धान्यं मिमीते यो भृतकः स धान्यमातेतुच्यते । सौमात्र इति । प्राक् प्रादिसमासः । तत श्रीत्सर्गिकोऽण् ।

११६ । कन्यायाः कनीन च ।

११७ । विकर्णशुङ्गच्छगलाद् वत्सभरद्वाजात्रिषु ।

अत्र वत्सभरद्वाजात्रिशब्दा वात्सभरद्वाजात्रयेषु गोचविशेषेषु लब्ध-
हस्तय उपात्ता इति । अतएवाह वैकर्णो भवति वात्सगच्छेत् । शीङ्गो भवति
भारद्वाजश्चेत् । छागलो भवत्यात्रेयश्चेदिति । 'सा पुनस्तेषां गोत्रापत्ये
हस्तिः कार्ये कारणोपचाराद् वेदितव्या । ह्यमपि चैतत् प्रमाणमिति ।
कथं पुनः परस्परविरुद्धमपि प्रमाणं भवतीत्याशङ्क्याह उभयथा सूत्रप्रणयना-
दिति । उभयथा ह्येतत् सूत्रमाचार्य्येण प्रणीतम् । तस्मात् को विरोधः ?

११८ । पीलाया वा ।

११९ । ठक् च मण्डूकात् ।

१२० । स्त्रीभ्यो ठक् ।

इह स्त्रीग्रहणेन टावादिस्त्रीप्रत्ययान्ताः शब्दा गृह्यन्त इति । अथ
स्वरूपग्रहणं कस्मान्न भवति ? बहुवचननिर्देशात् । स्वरूपग्रहणे हि
तस्यैकत्वादेकवचनेनैव निर्देशं कुर्यात् । स्वरार्थमात्रस्य ग्रहणं कस्मान्न भवति ?
विमादशब्दस्य स्वरार्थस्य शुभ्रादिषु पाठात् । यद्यत्र स्वरार्थमात्रस्य स्त्रीशब्दस्य
ग्रहणं स्यात् तस्य शुभ्रादिषु पाठोऽनर्थकः स्यात् । अनेनैव ठक्ः सिद्धत्वात् ।
ऐङ्विङो दारद इति । इङ्विङोऽपत्यं दरदोऽपत्यमित्यणैव भवति । ढगिति
वर्तमाने ठक्ः पुनर्ग्रहणं नित्यार्थम् । वङ्वाया वृषे वाच्य इति । यस्तस्या
गर्भे वीजं प्रक्षिपति स वृषो वाङ्वेय इत्युच्यते । अण् क्रुञ्चाकोकिलात् स्मृत
इति । वृष इति नापेक्षते । अपत्ये विधिरवायम् । ठकोऽपवादः ।

१२१ । इत्रचः ।

तन्नामिकाणोऽपवाद इति । ये इत्रचः स्त्रीप्रत्ययान्ता नदीमानुषीनाम-
धेयभूता स्तेभ्यो विशेषविहितत्वात् तन्नामिकाण् भवति । ततस्तद्बाधनार्थं
ढग् विधीयते ।

१२२ । इतश्चानिजः ।

१२३ । शुभादिभ्यश्च ।

यथायोगमित्यादि । ये तावदकारान्तास्तेभ्य इजोऽपवादः । शलाका कुरेका अम्बिका अशोका खट्वा पिङ्गला खण्डोन्मत्ता इत्येतेभ्यस्तन्नामिकाणः । विधवाशब्दात् क्षुद्रालक्षणस्य द्रकः । किंकसा रोहिणी अजवस्ति शकन्धि ककलास सुदत्त परिधि एतेभ्य यतुष्यालक्षणस्य ढष्ः । गोधाशब्दाद् गोधाया द्रकः । वचनसामर्थ्यात् सोऽपि भवत्येव । शेषेभ्य औत्सर्गिकोऽण इत्येष यथा-योगार्थः । लक्षणश्यामयोर्वासिष्ठ इति । लक्षणं श्याम इत्येतयोर्वासिष्ठेऽपत्य-विशेषे ढग् भवति । लाक्षणयो वासिष्ठः । लाक्षणिरन्यः । श्यामेयो वासिष्ठः । श्यामायनोऽन्यः । अश्वादित्वात् फञ् ।

१२४ । विकर्णकुषीतकात् काश्यपे ।

१२५ । भ्रुवो वृक् च ।

१२६ । कल्याण्यादीनामिनङ् ।

१२७ । कुलटाया वा ।

कुलान्यटतीति कुलटा । नन्वकः सवर्णं दीर्घत्वे कर्त्तुं कुलाटेति भवितव्य-मित्यत आह पररूपमित्यादि । पूर्वणैवेति । स्त्रीभ्यो (४।१।१२०) ढगित्यनेनैव । व्यवहितेऽपि पूर्वव्यपदेशः प्रवर्त्तते यथा मधुरायाः पाटलिपुच्छं पूर्वमिति । कौलटेर इति । एयादेशे कर्त्तुं वलि यलोपः ।

१२८ । चटकाया ऐरक् ।

चटकाया अपत्यं स्त्री चटकेति । लृक् तद्धितलुकीति (१।२।४८) लुकि कर्त्तुं पुनष्टाप् कर्त्तव्यः । पुल्लिङ्गादपि स्त्रियामित्यत एव लृक् । एवं चटकादे-रगित्येतत् सूत्रमासीत् । इदानीं प्रमादाच्च चटकाया इति पाठः ।

१२९ । गोधाया ढक् ।

गोधेर इति । पूर्ववद् यलोपः ।

१३० । आरगुदीचाम् ।

आचार्यग्रहणं पूजार्थमिति । ननु चासत्वाचार्यग्रहणे नित्य एवायं विधिः स्यात् । तथाचारकः पूर्वेण द्रुका समावेशो न स्यात् । तद्विकल्पार्थमेवाचार्यग्रहणं कस्मान्न भवतीत्याह वचनसामर्थ्यादिति । द्रुगपि ह्युच्यते । आरगपि । तत्र वचनसामर्थ्यात् समावेशो भविष्यति । तस्मात् पूजार्थमेवाचार्यग्रहणम् । ज्ञापकं त्वित्यादि । रका सिद्धे यदारग्वचनं तज् ज्ञापनार्थम् । तेनैवं ज्ञायते ऽन्तेभ्योऽप्ययं भवति । अन्यथा ह्यारग्वचनमनर्थकं स्यात् । रकि सिद्धेः । तेन जङ्घस्यापत्यं जाङ्गारः । पाण्डार इति सिद्धं भवति । नञ्चेतद्रुका सिध्यति ।

१३१ । जुद्राभ्यो वा ।

अर्थधर्मेति । अर्थस्य जुद्रत्वात् तदभिधायिन्योऽपि प्रकृतय उपचारेण जुद्रा इति निर्दिश्यन्ते ।

१३२ । पितृष्वसृष्ट्वा ।

१३३ । ढकि लोपः ।

कथं पुनरित्यादि । ढग्विधौ टावादिस्त्रीप्रत्ययान्तग्रहणात् पितृष्वसृष्टशब्दस्य चास्त्रीप्रत्ययान्तत्वात् । ततो ढको भावमसम्भावयतः प्रश्नः । एतदेवेत्यादि । यदेतत् पितृष्वसृष्टशब्दं प्रति ढको निमित्तत्वेनाश्रयणं मेतदेव पितृष्वसृष्टशब्दात् तस्य भावं ज्ञापयति । नञ्सतो निमित्तभाव उपपद्यते ।

१३४ । मातृष्वसृष्ट्वा ।

पितृष्वसृष्टिरित्येतदपेक्षत इति । इहाप्यनन्तरस्य पितृष्वसृष्टिर्विधिर्वा भवति प्रतिषेधो वेति (प, ६२) लोप एवानन्तरः प्राप्नोति । न च्छण् । व्यवहितत्वात् । उभयमपि चैतदिष्यते । तत्र यतो हेतोरेतद्वयमपि लभ्यते तमनेन दर्शयति । पितृष्वसृष्टिरिति । एतदिहापेक्ष्यमाणं ह्यर्थात् षष्ठ्यन्तं ज्ञायते यथा लोपविधौ । पितृष्वसृष्टिरिति च षष्ठी । तेनायमर्थः सम्पद्यते । पितृष्वसृष्ट्यदुक्तं तस्मात्पुंसुरपि । तेन च्छण् ढकि लोपश्च लभ्यते । उभयमपि ह्येतत् पितृष्वसृष्ट्यन्तम् ।

१३५ । चतुष्पादभ्यो ढञ् ।

चतुष्पादभ्य इति । चत्वारः पादा आसामिति तास्तथोक्ताः । पादस्य लोपोऽहस्यादिभ्य इति (५।४।१३८) लोपः । इहाप्यर्थधर्मेण तदभिधायिभ्यः प्रकृतयो निर्दिश्यन्ते । अतएवाह चतुष्पादभिधायिनीभ्यः प्रकृतिभ्य इति । बहुवचननिर्देशः स्वरूपविधिनिरासाय । अणादीनामिति । आदिशब्देन ढगादीनां ग्रहणम् । कामण्डलेय इत्यादि । कमण्डलूश्रुतिबाह्वजम्बुशब्दाश्चतुष्पाज्जातिवाचिनः । तेषां ढे लोपोऽकट्वा इतुप्रवर्णलोपः (६।४।१४७) ।

१३६ । गृष्टादिभ्यश्च ।

अणादीनामपवादः । आदिशब्देन ढकः । बहुवचननिर्देशस्तु प्रकृतिभेदेन तयोर्भेदस्य विवक्षितत्वात् । तत्राजवस्तिमितयुगशब्दयोरणीऽपवादः । शेषाणामितश्चानिज इति (४।१।१२२) ढकः ।

१३७ । राजश्वशुराद् यत् ।

क्षत्रियजातिश्चेदिति । प्रत्ययान्तेन यदि क्षत्रियजातिर्गम्यते । एवं यद् भवति यो ह्यपत्यमेव राज्ञो न क्षत्रियजातिस्तत्राणिर्वात्सर्गिको भवति । एतच्च वेत्यस्येहानुवृत्तस्य व्यवस्थितविभाषात्वविज्ञानात्प्रसिध्यते । राजन्य इति । ये चाभावकर्मणोरिति (६।४।१६८) प्रकृतिभावः । राजन इति । अत्राप्यत्रिति (६।४।१६४) प्रकृतिभावः ।

१३८ । क्षत्राद् घः ।

घप्रत्ययो भवतीति । अशब्दएव । नतु तरप्तमपा इति वेदितव्यम् । कथं पुनरेतत्प्रसिध्यते ? यावता घ इति तरप्तमपोरियं संज्ञा । संज्ञा चोच्चारिता संज्ञिनं सम्प्रत्याययतीति तथैव ग्रहणं युक्तम् । नैष दोषः । प्रत्ययविधौ यत्र घ इति श्रूयते तत्र स्वरूपस्य ग्रहणं भवति । आपकाद् । यदयं प्रत्ययादेर्घकारस्येयादेशं शास्ति तज् आपयति यत्र प्रत्ययविधौ घः श्रूयते तत्र स्वरूपमेव गृह्यत इति । नहि संज्ञिनोर्ग्रहणेन प्रत्ययादेर्घः संभवति ।

१३८ । कुलात् ख ।

उत्तरसूत्र इत्यादि । उत्तरसूत्रे हि पूर्वपदप्रतिषेधाद् यस्यां परिभाषायां प्रातिपदिकश्रुतिरस्ति सात्र नोपतिष्ठत इत्येवमर्थो ज्ञायते । यदि ह्युपतिष्ठेत तदा ग्रहणवता प्रातिपदिकेन तदन्तविधिप्रतिषेधादेव स पूर्वपदान्न भविष्यतीत्यपूर्वपदादिति प्रतिषेधोऽनर्थकः स्यात् । सामान्यापेक्षञ्च ज्ञापकम् । तेन व्यपदेशिवद्भावोऽप्रातिपदिकेन (प, ३३) ग्रहणवता प्रातिपदिकेन तदन्तविधिर्नेष्यत (प, ३२) इत्येतयोर्द्वयोरपीह परिभाषयोरुपस्थानं न भवति । ततश्च कुलशब्दान्तं प्रातिपदिकं केवलञ्च कुलशब्दो गृह्यते ।

१४० । अपूर्वपदादन्यतरस्यां यङ्ठकञौ ।

ननु पूर्वशब्दोऽवयववचनः । न च कुलशब्दस्य पदान्तरमवयव उपपद्यते । पृथग्भूतत्वात् । अनारम्भकत्वाच्च । ततो व्यवच्छेद्याभावादपूर्वपदादित्युक्तमेतत् कुलशब्दस्य विशेषणमित्याह समाससम्बन्धेत्यादि । समासे सत्तेतद् भवति पूर्वपदमुत्तरपदमिति । तस्मात् समाससम्बन्धिनः पूर्वपदस्याभावेन कुलशब्दो विशेष्यते । अविद्यमानं समाससम्बन्धि पूर्वपदं यस्येति । कस्य चाविद्यमानम् ? यः समासस्यान्तर्भूतो न भवति केवलः कुलशब्दः । तेन केवलात् कुलशब्दादयं विधिरित्युक्तं भवति । अथ व्यवस्थावाच्येव पूर्वशब्दः कस्मान्नाश्रीयते ? अशक्यत्वात् । तत्र ह्याश्रीयमाणेऽविद्यमानं पूर्वपदं यस्मात् कुलशब्दात् सोऽपूर्वपदशब्देनोच्यते । ततश्च देवदत्तः कुल्यो देवदत्तः कौल्यक इति वाक्ये यङ्ठकञौ न स्याताम् । देवदत्तशब्दस्येव पूर्वपदस्य विद्यमानत्वात् । पदग्रहणं किमिति ? अपूर्वादित्येवं कस्मान्नोक्तम् ? एवमपि हीष्टं सिध्यति । लघु च सूत्रं भवतीति मन्यते । बहुचपूर्वपदादपि यथा स्यादिति । अपूर्वादित्युक्त्याने बहुच पूर्वं यत् प्रातिपदिकं बहुजस्य पूर्वं इति ततः प्रतीयते न स्यात् । पदग्रहणे तु सति ततोऽपि भवति । तस्यापूर्वपदत्वात् । बहुकुल्य इति । ईषदसमाप्तं कुलमिति विभाषा सुपो बहुच् पुरस्तात्त्विति (५।३।६८) बहुच् । बहु-कुलस्यापत्यं बहुकुल्यः ।

१४१ । महाकुलादञ्खजौ ।

१४२ । दुष्कुलाङ् ठक् ।

१४३ । खसुम्भः ।

१४४ । भ्रातृव्यञ्च ।

तकारः स्वरार्थ इति । तित् स्वरितमिति (६।१।१८५) स्वरितत्वं यथा स्यात् ।

१४५ । व्यन् सपत्ने ।

ननु नित्यं सपत्न्यादिष्विति (४।१।३५) सपत्नीशब्द एव स्त्रीलिङ्गो व्युत्पादितः । तत् कथं सपत्न इति प्रयोगः पुंलिङ्गस्य युज्यत इतराह सपत्नशब्दः शत्रुपर्याय इत्यादि । इवार्थ इति । इवार्थः सादृश्यम् । यथैव हि सपत्नी दुःखहेतुस्तथा शत्रुरपीति । यः सपत्नीव सपत्नः स उच्यते ।

१४६ । रेवत्यादिभ्यष्ठक् ।

यथायोगमित्यादि । तत्राद्यानां चतुर्णां स्त्रीप्रत्ययान्तत्वाद् ढकोऽपवादः । ढकवच्चिन्नित्यस्याणः । शेषाणामकारान्तत्वादजः ।

१४७ । गोवस्त्रियाः कुत्सर्न ण च ।

अपत्यं पौत्रप्रभृति गोत्रं गृह्यत इति । न लौकिकमपत्यमात्रम् । तद्ग्रहणे हि गोत्रग्रहणमनर्थकं स्यात् । अपत्याधिकारादेव तद्ग्रहणस्य लब्धत्वादिति भावः । पितुरसंविज्ञान इति । अप्रसिद्धौ । तस्य पितुरसंविज्ञानप्रदर्शनार्थं मात्रा यो व्यपदेशो ऽस्ति तेन कुत्सा स्यात् । गार्गी जाह्नवी गार्गिक इति । गर्गशब्दाद् गोत्रे गर्गादियञ्जन्ताद् यज्येति (४।१।१६) ङीप् ङलस्तद्धितस्येति (६।४।१५०) लोपि (B B) सति यकारस्य गार्गी इति स्थिते णठकौ । ग्लौचुकायन इत्यादि । ग्लुचुकस्यापत्यं गोत्रं स्त्री प्राचाम-वहात् फिन् बहुलमिति फिन् (४।१।१६०) । तत इतो मनुष्यजातेरिति

(B B) वस्तुतत्त्वापत्यस्य च तद्वितेऽ (६।४।१५१) गौतम्यनेनात्र यमोपः । यम्यंति शैल्यकारमोपः (६।४।१४८) ।

(४।१।६५) डीष् । ततो णठको । कारिकेय इति । कारकशब्दात् णवृत्तान्ताट् टाप् । कारिकाशब्दोऽयं गोत्रे न वर्त्तते । ततो ढगेव भवति । औपगविरिति । उपगोरपत्यं गोत्रं पुमान् । अण् । तदन्तादिभेव भवति । अत्र केनचित् प्रतिषिद्धाचरणादिना कुत्सा वेदितव्या । गार्गेयो माणवक इति । अत्र पितरि विज्ञाते मातुः परिज्ञानार्थं तस्मात्ता व्यपदेशः क्रियत इति नास्ति कुत्सा । तेन ढगेव भवति ।

१४८ । वृद्धाट् ठक् सौवीरेषु बहुलम् ।

सौवीरेष्विति प्रकृतिविशेषणमिति । सौवीरेषु यद् वृद्धं सौवीरगोत्राभिधायि यद् वृद्धमित्यर्थः । भागवित्तेरित्यादि । भगवित्त्स्यात्त्यं गोत्रम् । अत इज् (४।१।८५) । तदन्तात् ठक् । भागवित्तिकः । भागवित्तायन इति । यजिजोष्वेति (४।१।५१) फक् । ढणविन्दोरपत्यमौत्सर्गिकोऽण् तार्णविन्दवः । ततष्ठक् तार्णविन्दविकः । पूर्वसूत्रे ठक् चानुकृष्ट इतीह नानुवर्त्तत इति पुनष्ठग्रहणं णस्य निवृत्त्यर्थम् । वापूर्वकं हि ठग्रहणं णप्रत्ययेन सम्बद्धम् । अतस्तदनुवृत्ती तस्याप्यनुवृत्तिः स्यात् । भागपूर्वपदो वृत्तिरित्यादि । येभ्योऽनेन सूत्रेण ठगिष्यते त एतेन श्लोकेन परिगण्यन्ते । भाग इत्येतत् पूर्वपदं यस्य वृत्तिशब्दस्य स तथोक्तः । अद्यं तावदेको भागवित्तिः । द्वितीयस्त्वार्षविन्दवः । तृतीयस्त्वाकशापेयः । य एतं त्रयः शब्दा गोत्रे ठग् बहुलं तत इति । सौवीरगतेचवचनान्तात् प्रातिपदिकाद् बहुलं य षगुच्यते स ततस्तेभ्य एव भागवित्तिप्रभृतिभ्यस्त्रिभ्यो भवति । नान्देभ्य इत्यर्थः । अथ वृद्धग्रहणं किमर्थम् ? यावता पूर्वसूत्राद् गोत्रग्रहणमनुवर्त्तते । सौवीरग्रहणेनैव विशेषयिष्यामः । यच्च सौवीरगोत्रे वर्त्तते प्रातिपदिकं भागवित्त्वादिकं तद् वृद्धमेव । ततो निवर्त्याभावादपार्थक्यं वृद्धग्रहणमित्याह वृद्धग्रहणमित्यादि । तच्च गोत्रग्रहणं स्त्रिया विशेषणम् । अतस्तस्मिन्ननुवर्त्तमाने विशेष्यायाः स्त्रिया अनुवृत्तिः स्यात् । तस्मात् तन्निवृत्त्यर्थं वृद्धग्रहणम् । गोत्रग्रहणमेवानुवर्त्तिष्यते । तस्यैव स्वरितत्वात् । न स्त्रीति । एतद्व्याख्येयं भवति । व्याख्यानाच्च लघु वृद्धग्रहणमेव । औपगविरिति । अण्वन्तादिज् ।

ननु च परिगणनं कृतम् । तत् कथमौपगवशब्दाद् ठक्प्रसङ्गः ? सौवीर-
ग्रहणे सति तत्परिगणनम् । तथाहि भागवित्तिप्रभृतयः सौवीरगोत्राभि-
धायिन एव परिगणिताः । तत्रासति सौवीरग्रहण औपगवशब्दादपि प्रसज्यते ।
भागवित्तायन इति । पूर्ववत् फक् । अथ बहुलग्रहणं किमर्थम् ? न
वाग्रहणमेव क्रियेत । तेनापि हि भागवित्तिको भागवित्तायन इत्यादि
सिध्यत्येवेत्यत आह बहुलग्रहणमित्यादि । वाग्रहणाद् विकल्पमात्रं
लभ्यते । न तूपाधिवैचित्र्यम् । बहुलग्रहणे तु तदपि । तस्मादुपाधीनां
विशेषणानां वैचित्र्यं नानाप्रकारता यथा स्यादित्येवमर्थं बहुलग्रहणम् ।
तदेवोपाधिवैचित्र्यं दर्शयितुमाह गोत्रस्त्रिया इतरारभ्येत्यादि । सुखाव-
बोधम् ।

१४६ । फे श्च च ।

यमुन्देत्यादि । येभ्योऽनेन सूत्रेण च्छट्काविधेते तेषामनेन स्त्रीभिर्न परिगणनं
क्रियते । तत् तु बहुलग्रहणानुवृत्तेरेव लभ्यत इत्येवं तद्देदितव्यम् । यमुन्दसुहिष्य
वृत्तिकारिणैवोदाहरणं दर्शितम् । इतरयोस्तु दर्शयामः । सुयाक्तोऽपतंत्र
(C C) फिज् सौयामायनिः । तस्यापतंत्र सौयामायनीयः सौयामायनिकः ।
वृषस्यापतंत्र फिज् । तस्य दशकुशगनकर्मारच्छागवृषाणां युङ् वादिष्ट्येति
(४११।१५५ वा) वचनादायक्तादेशे कृते युङ्गागमः । वार्धायणिः । तस्यापतंत्र
वार्धायणीयः । वार्धायणिकः । एते यमुन्दादयः शब्दाः फिजः स्मृताः फिजस्ता
विज्ञाताः । गोत्रस्त्रियाः कुक्षने च (४११।२४७) चेत्यादयश्चत्वारो योगाः ।
तत्राद्यः कुक्षन एव । अन्तः सौवीरिष्वेव । मध्यमी तु द्वौ सौवीरेषु कुक्षायाश्च
गन्धवित् स्मरेज् जानीयात् ।

१५० । फाण्टाहृतिमिमताभ्यां णफिञौ ।

अस्याचत्तरस्येत्यादि । मिमतशब्दोऽयमस्याचत्तरः । तस्यास्याचत्तरमिति
(२।२।३४) पूर्वनिपाते प्राप्ते यः परनिपातः स लक्षणव्यभिचारचिह्नं सूचयति ।

यथेदं पूर्वनिपातलक्षणं व्यभिवरति स्वविषये न प्रवर्तते तथा यथासंख्य-
लक्षणमपीति यथासंख्यं न भवति । अतएवैकैकस्मात् प्रत्ययद्वयं सिद्धं भवति ।

१५१ । कुर्वादिभ्यो ण्यः ।

कीरव्य इति । ओर्गुणः (६।४।१४६) । वान्तो यि प्रत्यय इतरवा-
देशः (६।१।७८) । कुरुनादिभ्यो ण्य इतरादि । किमर्थम् पुनः कुरुशब्दाद-
परोऽपि ण्यप्रत्ययो भविष्यति ? यावतानेनैव सिद्धम् । तदेव हि रूपम् ।
स एव च स्वर इतरत आह स तु क्षत्रियादिति । अनेनार्थभेदं दर्शयति ।
स हि जनपदशब्दात् क्षत्रियादजितप्रधिकारात् (४।१।१६८) क्षत्रियाद्
भवति । अयं तु ततोऽन्यतः । ततश्चैकः क्षत्रियापतेर भवति । अपरस्त्व-
क्षत्रियापत इति स्यष्ट एवार्थभेदः । रूपविशेषोऽपि बहुषु विद्यत इति
दर्शयन्नाह तद्राजसंज्ञक इतरादि । तस्य हि तद्राजसंज्ञकत्वात् तद्राजस्य
बहुस्वितरादिना (२।४।६२) बहुषु लुका भवितव्यं कुरव इति । अयन्तु अयत
एव कीरव्या इति । रथकारशब्दोऽत्र पठ्यते । तत्र रथकारशब्दश्चास्त्येव
जातिवचनः । अस्ति च कारिवचनः । तदिह तयोः कतरः पठ्यत
इत्याह रथकारशब्दोऽत्र पठ्यत इतरादि । अथ कारिवचनोऽपि कस्मान्न
पठ्यत इतराह कारिणस्त्वितरादि । यो हि कारिवचनो रथकारशब्द
स्तत उत्तरसूत्रेणैव ण्यः सिद्धः । तत् किमत्र तस्य पाठेन ? पुंवङ्गावो
न भवतीति । भस्याटे तद्धित इति (६।३।३५, वा) यः पुंवङ्गावः प्राप्नोति
स केशिनीशब्दस्य न भवति । यदि स्यान् न स्तद्धित इति (६।४।१४४)
टिलोपे कृते कैश्च इतरनिष्टं रूपं स्यात् । कस्मान्न भवतीत्याह स्त्रीप्रत्ययस्य
निर्देशसामर्थ्यादिति । यदि हि पुंवङ्गावः स्यात् स्त्रीप्रत्ययेनास्य निर्देशो-
ऽनर्थकः स्यात् । पुलिङ्गमेवैनं पठेद् । पुलिङ्गस्यापि पाठे लिङ्गविशिष्ट-
परिभाषया केशिनीशब्दादपि प्रत्ययः सिध्यति । ननु च पुलिङ्गनिवृत्त्यर्थः
स्त्रीप्रत्ययान्तस्य पाठः स्यात् । नैतदस्ति । अनभिधानादेव हि पुलिङ्गात्
भविष्यति । तस्य कण्वादिबुद्धिः । अपतगाधिकारे ऽयमतिदेशी भवन्
कण्वादिभिरपतप्रत्ययान्तैर्विज्ञायते । कण्वादयश्च गर्गाद्यन्तःपातिनः । तेन

यजन्तानां कण्वादीनां यत् कार्यं तद् वामरथस्य स्वरवर्जं भवतीत्युक्तं भवति । लुगादिकमिति । आदिशब्देन डीवादिक् स्पृह्यते । कण्वादीनामपतप्रतयस्य यजञोच्चेति (२।४।६४) बहुषु लुग् भवति । स्त्रियां यजञेति (४।१।१६) डीप् । प्राचां ष्फ तद्धित इति (४।१।१७) ष्फप्रतयः स्त्रियामिव । यजिञोच्चेति (४।१।१०१) फक् । शैषिकेष्वर्थेषु कण्वादिभ्यो गोत्र (४।२।१११) इत्यण् तस्येद(४।३।१२)मित्यर्थविवक्षायां । संवाङ्गलक्षणेष्वाजिजामस्थितरण् (४।३।१२३) । एतानि कार्याणि यथा कण्वादीनां भवन्ति तथा वामरथस्यापि । एषां वामरथा इत्यादीनि यथाक्रममुदाहरणानि । नातिदेशिकमाद्युदात्तत्वमिति । यथा कण्वादीनां यजन्तानां जित्स्वरेणाद्युदात्तत्वं न तथा वामरथस्य । किं तर्हि ? प्रत्ययस्वरेणात्तोदात्तमेव भवति । सम्म्राजः क्षत्रिय इति । सम्म्राजः क्षत्रिये ण्यो भवति । सम्म्राजोऽपतं सम्म्राजः । अन्यत्राणिव सम्म्राजः ।

१५२ । सेनान्तलक्षणकारिभ्यश्च ।

अत्र ग्रहणवता प्रातिपादिकेन तदन्तविधिप्रतिषेधात्तल्लक्षणशब्दस्य स्वरूपग्रहणम् । अतएवाह लक्षणशब्दादिति । कारीत्यर्थग्रहणम् । तत्रार्थं कार्यस्याभावात् तद्वाचिनः प्रत्ययो विज्ञायत इत्याह कारिवचनेभ्यसेति । यथा लक्षणशब्दस्य स्वरूपग्रहणं तथा कारिशब्दस्य कस्मान्न भवति । शिवादिषु तत्त्वन्निति पाठात् । अस्य हि कारिलक्षणमिजं बाधितुं तत्र पाठः । यदि च कारिशब्दस्येह स्वरूपग्रहणं स्यात् तत्त्वज्शब्दादिजः प्राप्तेरसम्भवादुक्तगैर्लवाणा भवितव्यमिति तस्य शिवादिषु पाठोऽनर्थकः स्यात् । अर्थग्रहणे त्वनेन प्राप्तस्येजो बाधनार्थस्तत्र पाठो युज्यते ।

१५३ । उदीचामिज् ।

वचनसामर्थ्यादिभ्यादि । ण्योऽप्युच्यते । इषपि । वचनसामर्थ्यादेवाक्षरेणाचार्यग्रहणं तयोः समावेशे सिद्धे यदाचार्यग्रहणं क्रियते तदैचिचार्थम् । आचार्यग्रहणस्यातिरिच्यमानत्वादयमर्थो लभ्यते ग्रन्थाधिकवादर्थोऽधिक्यं भवतीति क्त्वा । ननु च पूजार्थमाचार्यग्रहणं स्यात् । नैतदस्ति । एवं हि प्राचामपि

ग्रहणं कर्त्तव्यं स्यात् । तेऽपि हि सेनामूलक्षणकारिभ्य इजं न स्मरन्ति । तक्षज्शब्द इत्यादिना वैचित्र्यं दर्शयति । ताक्ष्ण इति । शिवाद्यणि कृते षपूर्वङ्गन्धतराज्ञामणीतप्रज्ञोपः (६।४।१३५) । ताक्ष्ण्य इति । ये चाभाव-
कर्मणोरिति (६।४।१६८) प्रकृतिभावः ।

१५४ । तिकादिभ्यः फिञ् ।

कौरव्यशब्दः पठ्यत इत्यादि । कौरव्यशब्दोऽयमस्येव क्षत्रियगोत्रवचनो
यः कुबुनादिभ्यो ण्य इति (४।१।१७२) ण्यप्रतयान्तः । अस्ति ब्राह्मणादिगोत्र-
वचनो यः कुर्वादिभ्य इति (४।१।१५१) ण्यप्रतयान्तः । तयोरिह पूर्वं
गृह्यते । कुत एतत् ? श्रीरसशब्देन साहचर्यात् । श्रीरसशब्दोऽयं जनपदशब्दात्
• क्षत्रियादजितप्रत्ययप्रतयान्तः (४।१।१३८) । तेनासौ क्षत्रियवचनः । तस्माद्-
चर्याच्च कौरव्यशब्दो यः क्षत्रियप्रतयान्तत्वात् क्षत्रियवचनः स एव गृह्यते ।
यस्त्वितरादि । यस्तु कुर्वादिभ्यो ण्य इति (४।१।१५१) ण्यप्रत्ययान्तो ब्राह्मणादि-
गोत्रवचनस्तस्मादत इजितीजैव (४।१।८५) भवितव्यम् । तत्रैतत् स्यात् ।
स्वमनीषिकेयं भवत इत्याह तथा चेत्यादि । यत एवं ब्राह्मणादिगोत्र-
वचनादिजैव भवितव्यम् । तथाहि ण्यक्षत्रियादिस्त्रुते (२।४।५८) पूर्वैरपि
वृत्तिकारैः कौरव्यः पिता कौरव्यः पुत्र इत्यादाहृतम् । यदि चातः फिञ्
स्यात् तदुदाहरणं न युज्येत । नहि ण्यप्रतयान्ताद् विहितस्य फिञो
यूनि लुगुच्यते । अपि त्वणिजोः ।

१५५ । कौशल्यकामार्थ्याभ्याञ्च ।

परमप्रकृतेरेवायं प्रतय इत्यत इति । कौशल्यशब्दात् कर्मारशब्दाच्च ।
एवकारो वृहेत्कौशलाजादाञ्ज्वरडिति (४।१।१७१) अजन्तो यः कौशल्य-
शब्दो यश्च सेनामूलक्षणकारिभ्यश्चेति (४।१।१५२) कारिलक्षण्यप्रतयान्तः
कामार्थ्यशब्दस्तयोर्व्यवच्छेदाय । यदि मूलप्रकृतेरेवेष्टे कथमिदं विकृतं
प्रकृतिरूपं श्रूयत इत्याह प्रतयसंज्ञियोगेनेत्यादि । न चेयं स्वमनीषिका ।
अपित्वाचार्याणामेव भाष्यकारप्रभृतीनामिदं मतमिति दर्शयन्नाह तथा
चेत्यादि । कः पुनः परमप्रकृतेः प्रतयान्ताद्भोतृपक्षौ विशेषः ? परमप्रकृते-

रुत्पत्तावपतयमात्रे प्रतयौ लभ्यते । प्रतयान्तात् तूत्पत्तौ गोत्राद् यूनीति (४११८४) वचनाद् यून्वपतय इतेष्व विशेषः । युङ् वादिष्ट्येति । आदिष्ट-ग्रहणमायन्नादेशे कृते यथा स्यादितेऽवमर्थम् । अन्यथा ज्ञानादित्वादायन्नादेशो न स्यात् । दागव्यायनिरिति । ओर्गुणे (६१४१४६) कृते वान्तो यि प्रतय इतयवादेशः (६११७८) ।

१५६ । अणो ह्यचः ।

कार्त्तयणिरिति । कर्त्तुरपत्यमितरण् कार्त्तः । ततः फिञ् । दाक्षायण इति । दाक्षिण्यदादिजन्ताद् यूनि यजिजोश्चेति फक् (४१११०१) । प्रतिपादनादि सुगमम् ।

१५७ । उदीचां वृद्धादगोत्रात् ।

वृद्धादिति । इहैव यत्पारिभाषिकं वृद्धं तद् गृह्यते । न शास्त्रात्तर-प्रसिद्धम् । अगोत्रादिति प्रतिषेधात् । कारिण्यदादितयादि । कारिलक्षणस्ये-जोऽवकाशस्तान्तुवायिरिति । फिजोऽवकाश आन्तरगुप्तयनिरिति । इहोभयं प्राप्नोति नापितायनिरिति । परत्वात् फिजेव भवति ।

१५८ । वाकिनादीनां कुक् च ।

यदिह वृद्धमगोत्रमिति । वाकिनशब्दादिकाकर्प्यन्तम् । इजाद्यपवादो योग इति । आदिशब्देनाणो ग्रहणम् । तत्र चर्मवर्मिण्योरणोऽपवादः । शेषाणा-मिजः । चर्मवर्मिणोर्नलोपपद्यते । चर्मिन् वर्मिन् इतेऽतयोः कुक्फिजो भवती नलोपपद्यते । कुकि कृते प्रातिपदिकस्यानकारान्तत्वान् नलोपोऽत्र न प्राप्नोतीति विधीयते । चार्मिकायणिः । वार्मिकायणिः ।

१५९ । पुत्रान्तादन्यतरस्याम् ।

तेनेतरादि । वचनात् पूर्वसूत्रेणैवोदीचां मतेन यः पञ्चे फिञ् विहितस्तस्मिन्ननेनान्यतरस्यां कुगागमोऽपि विधीयते । तेन त्रीणि रूपाणि भवन्ति ।

१६० । प्राचामवृद्धात् फिन् बहुलम् ।

विकल्पार्थ इति । विकल्पप्रयोजनाय । एकैर्नैव सिध्यतीति । विकल्पार्थत्वादिति । प्रकृतत्वादिकल्प इति गम्यते । अत्रच किमर्थं सर्वेषां ग्रहण

मितग्रहार्थम् । तत्रेताद्युत्तरम् । यज्ञोदीचाग्रहणं यज्ञ प्राचाग्रहणं तदुभयं पूजार्थम् । बहुलग्रहणं वैचित्त्यार्थम् । पारिशेष्यादन्यतरस्याग्रहणं विकल्पार्थ-
मितुरक्तं भवति । कचिदित्यादिना बहुलग्रहणस्य वैचित्त्यार्थतां दर्शयति ।

१६१ । मनोर्जातावज्यतौ पुक् च ।

तथाचेतनादि । यस्मादपत्यार्थोऽत्र नास्त्येवञ्च कृत्वा मानुषा इति बहुषु लुङ् न भवति । अपत्यार्थे तु सति यजजीवेति (२।४।६४) बहुषु लुक् प्रसज्येत । अपत्ये कुक्षित इत्यादि । मूर्धन्योपसंख्यानपरोऽयं श्लोकः । अणप्रत्ययोऽपत्यविवक्षायां तस्यापत्यमित्यनेनैव (४।१।८२) सिध्यति । ननु च मूर्धन्योऽपि च बहुलग्रहणानुवृत्त्या सिध्यतेऽपि । एवं तर्हि बहुलग्रहणानु-
वृत्तेर्लभ्य एवार्थः श्लोकेन कथ्यते । स चापि मूर्धन्यो विशिष्ट एव विषये मूढादावपतेर भवति । न सर्वत्र । अनधीतवेदत्वादज्ञो मूढः । मूढत्वादेव प्रतिषिद्धाचरणाद्वा कुक्षितो यः स ब्राह्मणजातीयो माणव उच्यते ।

१६२ । अपत्यं पौत्रप्रभृति गोत्रम् ।

प्रभृतिशब्द आदिशब्दस्यार्थः । पौत्रः प्रभृतिर्यस्येति बहुव्रीहिः । यदि पौत्रप्रभृति यदपत्यं तद् गोत्रसंज्ञं भवति गर्गस्यापि गोत्रसंज्ञा प्राप्नोति । सोऽपि कश्चित् प्रति पौत्रो भवत्येव । सत्याञ्च गोत्रसंज्ञायां गोत्रशब्दा-
दनन्तरापत्ये प्रत्ययो न प्राप्नोतीति चोद्यमाशङ्क्याह सम्बन्धिशब्त्वादित्यादि । गोत्रसंज्ञा ह्यपत्यस्य पौत्रप्रभृतेर्विधीयते । तेन च यज्ञापत्यमिति सम्बन्धिशब्दो
ऽसौ नियोगतोऽपत्यवन्तमपेक्षते । तेन तस्य यदपत्यं तदपेक्षया गोत्रसंज्ञा विधीयते । न च यस्य गर्गः पौत्र स्यात्तसौ गर्गोऽपत्यमिति शक्यते
व्यपदेशम् । अपत्यत्वस्य तत्राप्रतिभासनात् । अप्रतिभासने पुनस्तस्य तद्वर्तीऽ
विवक्षितत्वात् । यदपि हि तत्रापत्यत्वं तदप्यविवक्षितस्वरूपेण नाख्यातम् । ततोऽपत्यस्य पौत्रप्रभृतेर्विधीयते । अतः स्वरूपेण प्रतिभासमानो न भवति
गर्गस्य गोत्रसंज्ञायाः प्रसङ्गः । गर्गस्य पौत्रप्रभृतीति । गर्गसम्बन्धि पौत्राद्य-
पत्यं गार्ग्य इति गोत्रसंज्ञायां सत्यां गोत्रे कुञ्जादिभ्यश्च (४।१।८८)
त्वतो गोत्र इत्यनुवर्त्तमाने गर्गादिभ्यो यजिति (४।१।१५०) गोत्रे ऽपतेर यज्-

भवति । अपत्यमिति व्यपदेशोऽयमिति । संज्ञिन इति शेषः । तच्चोत्तर-
सूत्र इत्यभिप्रायः । इह तु पौत्रस्यापत्यत्वाव्यभिचारात् तदपत्यमेव प्रत्ययान्तैः
संज्ञित्वेन विज्ञायत इति नार्थः संज्ञिव्यपदेशार्थेनापत्यग्रहणेन । उत्तरसूत्रे तु
पौत्रप्रभृत्येतत् षष्ठान्तं विपरिणम्य पौत्रप्रभृतेः सम्बन्धिनोऽपत्यस्य युवसंज्ञेयते ।
सा चापत्यग्रहणमन्तरेण न लभ्यते । अन्यदपि ह्यपत्यात् पौत्रप्रभृतेः सम्ब-
न्ध्यस्ति । तत्र न ज्ञायते कस्येयं संज्ञेति ? अतस्तत्र संज्ञिनो व्यपदेशाय
युक्तमपत्यग्रहणमित्येके । इह तु संज्ञिव्यपदेशार्थं युक्तमपत्यग्रहणं पश्यामः ।
असति ह्यपत्यग्रहणे सम्बन्धिगब्धत्वादपत्यगब्धस्येत्यादि यदुक्तं चोद्यनिरासाय
तदघटमानं स्यात् । ततश्च गर्गस्यापि गोत्रसंज्ञा स्यादेव । तस्मादिहापि
संज्ञिव्यपदेशायापत्यग्रहणं कर्त्तव्यमेवापत्यरूपेण प्रतिभासमानस्य संज्ञा यथा
स्यात् । अन्यस्य मा भूदिति । ननु च यदेव तत्प्रकृतमपत्यग्रहणं तदेव
संज्ञिव्यपदेशाय भविष्यति । तत् किमपरेणापत्यग्रहणेन ? नैतदस्ति ।
तद्धि प्रत्ययार्थतया प्रकृतं कथं संज्ञिनो व्यपदेशाय स्यात् ? स्यादेतत् ।
यद्यपि तत्प्रत्ययार्थं कृतं तथापि तस्येहानुवृत्तस्य तत्प्रयोजनं नास्तीत्यतः
संज्ञिव्यपदेशाय विज्ञास्यत इति । एतच्च नास्ति । उत्तरार्थं ह्यधिकारा-
णामनुवृत्तिर्दृश्यते । व्याख्यानञ्चैवं कर्त्तव्यं स्यात् । व्याख्यानाच्च वचनमेव
लघुतरमित्यपतग्रहणं कर्त्तव्यम् । कौञ्चिः । गार्गिरिति । अनन्तरस्य गोत्र-
संज्ञाया अभावाद गोत्रे कुञ्जादिभ्यश्च (४११।८८) गर्गादिभ्यो यञिति
(४११।१०५) यच्च गोत्रे विधीयमानो न स भवति ।

१६३ । जीवति तु वंश्ये युवा ।

अभिजनप्रबन्ध इति । अभिजनाः पितामहादयः । प्रबन्धः मन्तानः ।
तत्र भवो वंश्य इति दिगादित्वाद यत् । पौत्रप्रभृत्यपत्यमिति षष्ठीसमासः ।
पौत्रप्रभृतीति चेत्यादि । यदि पौत्रप्रभृतीत्येतत् सामानाधिकरक्षेणापत्यं
विशेषयेत् पौत्रप्रभृति यदपत्यमिति तदारभ्य युवसंज्ञा स्यात् । तच्चानिष्टम् ।
तस्मान्नैतत् सामानाधिकरक्षेणापत्यस्य विशेषणम् । किं तर्हि ? अर्थाद्
विभक्तिविपरिणामे कृते षष्ठान्ततामापन्नं वैयधिकरक्षेण पौत्रप्रभृतेर्यदपत्य-

मिति । तथा सति यदिष्टं सम्मन्यते तद् दर्शयितुमाह तेनेत्यादि । यतएवं विभक्तिविपरिणामे कृते पौत्रप्रभृतीत्यनेन षष्ठान्तेनापत्यं विशेष्यते तेन चतुर्यादारभ्य युवसंज्ञा विधीयते । तस्य च विभक्तिपरिणामस्यापत्यं हेतुः । अपत्यशब्दो हि सम्बन्धिशब्दत्वाच्चेत्याद्यपेक्षते । तत्र षष्ठ्या हेतुर्भवति । सन्निहितत्वाच्च । पौत्रप्रभृति तस्येत्येतदवापेक्षते । ततस्तत्रैव षष्ठीं प्रकल्पयति यदि तर्ह्यपत्यग्रहणसामर्थ्यात् पौत्रप्रभृतेः षष्ठीविपरिणामो भवति । पूर्वसूत्रेऽपि कस्मान्न भवति ? तत्र प्रथमाया अनवकाशत्वात् । पूर्वसूत्रे कृतार्था प्रथमा । ततो न शक्यते तस्याः षष्ठीं विपरिणमयितुम् । इह तु कृतार्था शक्यते षष्ठीभावेन विपरिणमयितुम् । गार्ग्यायण इति । इह युवसंज्ञायां सत्यां गोत्राद् यून्यस्त्रियामिति (४।१।८४) गोत्रप्रत्ययान्ताद् यूनि प्रत्ययो भवति । तुशब्दोऽवधारणार्थ इति । कः पुनः संज्ञासमावेशोऽयः कथ्यते ? शालङ्केरपत्यं युवा यजिजोश्चेति (४।१।१०१) फक् । पैलस्यापतंय युवा ऽणो ह्यच (४।१।१५६) इति फिज् । तयोः पैलादिभ्यश्चेति (२।४।५८) लुगुच्यते । शालङ्कियुवा पैलो युवेति । यदि च गोत्रयुवसंज्ञयोः समावेशः स्यात् तदा शालङ्केर्यून्यत्वाच्च इत्यर्थविवक्षायां प्राग्दीव्यतीयेऽजादौ प्रत्यये विषयभूते गोत्राश्रयो गोत्रेऽलुगचीत्यलुक् (४।१।८८) स्यात् । ततस्तस्माद् यूनो गोत्रसंज्ञा मा भूदित्यवधारणार्थलुगश्चः क्रियते ।

१६४ । भ्रातरि च ज्यायसि ।

भ्रातृशब्दस्य सम्बन्धिशब्दत्वाद् यदपेक्षं भ्रातृत्वं तमेव भ्रातरं सन्निवृत्तेनोपक्षिपति । ज्यायानिति । प्रशस्यतरो ह्यतरेच्चाभिधीयते । तस्य च ज्यायस्त्वं गुणैर्व्यसा वा । युवानं प्रतियोगिनमपेक्ष्य भवतीति स एव ज्यायसीत्यनेन प्रतियोगी प्रतुष्टपस्याप्यते । तेन भ्रातुरेव कनीयसः संज्ञा विज्ञास्यत इति मत्वाह कनीयान् भ्राता युवसंज्ञो भवतीति । पूर्वजा इत्यादिना ऽवश्वार्थतामारब्धस्य समर्थयते । अकारणत्वादित्यनेनापि भ्रातुरवश्वत्वम् । यो हि साक्षात् पारम्पर्येण वा कारणं स वंश्यः । न च भ्राता कारणम् । तस्मादसौ वंश्यो न भवतीति । गार्ग्यं जीवति भ्रातरि जीवती-

त्यर्थः । एवं वात्स्ये जीवति वात्स्यायनोऽस्य कनीयान् भ्राता । दाक्षी जीवति दाक्षायनोऽस्य कनीयान् भ्राता वेदितव्यः ।

१६५ । वान्यस्मिन् सपिण्डे स्थविरतरे जीवति ।

सप्तमपुरुषावधय इति । सप्तमः पुरुषो ऽवधिर्येषां सपिण्डानां ते तथोक्ताः समानपिण्डाः । निपातनात् सभावः । समानस्येति (६।३।८४) योगविभागाद्वा । तस्य च योगविभागस्यैतन्निपातनं लिङ्गम् । तेन सपिण्डाः शास्त्रेष्वाप्तमात् पुरुषात् । परेण ये ते सपिण्डा नोच्यन्ते । येषामित्यस्याधिकार इति परेण सम्बन्धः । उभयत्रेति । जन्मनि मरणे च । इतोऽवमादिकायामिति । आदिशब्देन निवृत्त्यादिकाः क्रियाश्च गृह्यन्ते । तथाचोक्तम्—

उभयत्र दशाहानि कुलस्यान्नं न भुज्यते ।

दानं प्रतिग्रहो यज्ञः स्वाध्यायश्च निवर्त्तते ॥ १ ॥ इति

जीवतीति । सप्तम्येकवचनमेतत् । प्रथमायाश्च स्थाने सुब्यत्ययेन सप्तमी विहितता । अतएवाह जीवदेवेति । तरम्निर्देश इत्यादि । असति हि तरम्निर्देशे स्थविरशब्दाद् वयःप्रकर्षमात्रं गम्यते । तरपा तु स्थान-प्रकर्षोऽपि गम्यते । तस्मादुभयोरुत्कर्षार्थं स्तरम्निर्देशः कृतः । पितृव्ये पितामहे भ्रातरि चेति । हावप्येतौ स्थानत उत्कृष्टौ । स्थानशब्देन चेह सम्बन्धविशेष उच्यते । अनेकार्थवादानूनाम् । गार्ग्य एव भवतीति । न गार्ग्यायणः । युवसंज्ञायाममत्यां युवप्रत्ययस्य फको ऽनुत्पत्तेः । मृत इति । स्थविरतरे सपिण्डे । मृतो वेति । पीतप्रभृतिरप्यत्र मृतोऽर्थः ।

१६६ । वृद्धस्य च पूजायाम् ।

अपत्यमन्तर्हितमित्यादिना शास्त्रान्तरेण परिभाषितं यद् वृद्धं तत् परिगृह्यते । नतु यदिह शास्त्रे परिभाषितं तदिति दर्शयति । कुतः पुनरितदवगतं शास्त्रान्तरपरिभाषितमिह वृद्धं गृह्यत इति ? अपत्याधिकारात् । गद्यात्मकस्य वृद्धस्यापत्यत्वासम्भवाद् विज्ञायते । पूजायां गम्यमानायामिति । का पुनरिह पूजा विवक्षिता ? युवत्वमेव । तच्च लोके सर्वप्राणिनामभिमतम् । ननु च नेह युवशब्दो वयःपदार्थको गृह्यत । किं तर्हि ? संज्ञापदार्थकः ।

तत् कथं ह्यनेन पूजा ? नैष दोषः । पूजाग्रहणसामर्थ्याच्च वयःपदार्थक
एवायं युवशब्दो गोत्रे वर्त्तिष्यते । संज्ञासामर्थ्यादित्यादिना संज्ञाप्रणयनस्य
प्रयोजनं दर्शयति । गोत्रप्रत्ययेनाभिहितमपि गोत्रम् । संज्ञासामर्थ्यात्
पुनर्युवप्रत्ययो विधीयते । गार्ग्यायण इति । अथ किमर्थं वृद्धस्येति षष्ठा
निर्देशः क्रियते ? न वृद्धमिति प्रथमान्तं निर्दिश्यते ? एवं हि लघु सूत्रं
भवतीत्याह वृद्धस्येत्यादि । इतिकरणो हेतौ । यस्माद् विचित्रा सूत्रस्य कृति-
स्तस्माद् वृद्धस्येति षष्ठा निर्देशः । एवं हि सूत्रे कृते वैचित्र्यं सम्भवतीत्यभि-
प्रायः । तत्रभवान् गार्ग्यायण इति । तत्रभवच्छब्दस्य पूजावचनस्य प्रयोगेण
पूजां गमयतीति ।

१६७ । यूनश्च कुत्सायाम् ।

ननु च युवसंज्ञा पूर्वमेवाभिनिर्हृता यदाह यूनश्चेति । न ह्यसत्यां
तस्यामयं निर्देश उपपद्यते । तदभिनिर्हृताया स्तस्याः पुनर्विकल्पेन
विधानमनुपपन्नमित्यत आह निवृत्तिप्रधानो विकल्प इति । नायं विधि-
प्रधानो विकल्पः । किं तर्हि ? प्रतिषेधप्रधानः । प्रतिषेधप्रतिपादनपर
इत्यर्थः । सिद्धायां संज्ञायां विधानं नोपपद्यत इति सामर्थ्यादनेन पक्षे
निवृत्तिः क्रियत इति विज्ञायते । यद्येवं पक्षे युवसंज्ञायां प्रतिषिद्धायां गोत्र-
संज्ञा वक्तव्या । अन्यथा यूनो गोत्रप्रत्ययेनाभिधानं न स्यादित्यत आह
युवसंज्ञायामित्यादि । गोत्रसंज्ञाया युवसंज्ञा प्रतिपक्षः प्रत्यनीकः । सा
चेन्निवृत्ता गोत्रसंज्ञैव प्रवर्त्तते । प्रतिपक्षाभावात् । अतो न वक्तव्येति
भावः । गार्ग्यो जाह्नव इति । जाह्नवशब्दस्य कुत्सावचनस्य प्रयोगेण कुत्सां
गमयति । कुत्सा पुनरिह यूनो वृद्धतयाभिधानस्यैवानभिमतत्वात् । अत-
एवाकुत्सिते युवेति वाक्यार्थं पदमन्वाख्यायते । सा च कुत्सा यान्धा वा ततो
वेति विशेषो नाश्रीयते यथा कक्षादिविषये देवदत्तादीनाम् ।

१६८ । जनपदशब्दात् क्षात्रयादज् ।

जनपदवृत्तिशब्दः पञ्चालादिजनपद इत्युक्तः । क्षत्रियवृत्तिः क्षत्रिय
इत्यभिधानेऽभिधेयीप्रचारात् - साहचर्याद्वा । ननु पञ्चालादयः शब्दाः

क्षत्रियशब्दाः । ते तस्य निवास इति (४।२।६८) तद्धिते कृते तस्य जनपदे लुबिति (४।२।८१) लुपि च जनपदे वर्त्तन्ते । तत् कथमवरकालया जनपद-शब्दतया नित्याः क्षत्रियशब्दा विशेषन्ते ? कथं पुनः क्षत्रियसम्बन्धादेते जनपदे वर्त्तन्त इत्येतदभिधातुमर्हति विद्वान् । सूत्रकारेण हि तदशिष्यं मन्त्राप्रमाणत्वाङ्गुव्योगाप्रख्यानादिति (१।२।५३-५४) युक्तवशात् लुपञ्च प्रत्यादिशता जनपदे क्षत्रियेष्विव स्वत एव पञ्चालादिशब्दस्य वृत्तिरुक्ता । यथा शब्दा नित्यास्तथा पञ्चालादिरपि जनपद इति कुतो जनपद-वचनास्ताया अवरकालता ? पाञ्चाल इत्यादि । पञ्चालादयः शब्दा देश-मन्तः क्षत्रियवाचिनोऽपि भवन्ति स्वभावत एव । तेभ्योऽपत्यार्थेऽञ् । ऐह्याक इति । इच्छाकुशशब्दस्य दाण्डिनायनहास्तिनायनेत्यादौ सूत्र (६।४।१७४) उकारलोपो निपातितः । द्रौह्यव इति । द्रुह्यशब्दः क्षत्रियवचन एव । न जनपदशब्दः । तेनाणिव भवति । पाञ्चालिर्वदेहिरिति । इह पञ्चाल-विदेहशब्दौ भवतो जनपदशब्दौ । नतु क्षत्रियवचनौ । अपि तु ब्राह्मण-वचनौ । तेनैवेव भवति । क्षत्रियसमानशब्दादित्यादि । क्षत्रियवचन एव शब्द उपचारेण क्षत्रिय इत्युक्तः । जनपदशब्दो जनपद इति । क्षत्रियेण समानः शब्दो यस्य स तथोक्तः । तस्मात् क्षत्रियसमानशब्दादस्येति षष्ठी-समर्थाद् राजन्यभिधेयेऽपत्यवत् प्रत्ययोत्पत्तिरिति वक्तव्यम् । अतश्चादपि बहुवचनविषयादिति (४।२।१२५) प्राप्तस्य वृजोऽपवादः । यथा पञ्चालस्या-पत्यमित्यत्र भवति पाञ्चालस्तथा पञ्चालानां राजा पाञ्चाल इत्यत्रापि भवति । मागध इति । यथा मगधशब्दादपतेर ह्यञ्मगधतयादिनाण् (४।१।१७०) भवति तथा तस्य राजतयात्रापि ।

१६६ । सालवेयगान्धारिभ्याञ्च ।

१७० । द्वाञ्मगधकलिङ्गसूरमसादण् ।

१७१ । वृद्धेत्कोशलाजादाञ् अङ् ।

वृद्धग्रहणेनेह वृद्धिर्यस्याचामादेस्तद् वृद्धमिति (१।१।७३) गृह्यते । तस्यैव हि जनपदशब्दता क्षत्रियवाचित्वं च सम्भवति । न शास्त्रान्तरपरिभाषितस्य ।

आम्बुष्टः । सौवीर्य इति । आम्बुष्टसौवीरशब्दाभ्यां ञङ् । आवन्त्यः कोन्त्य इति । अवन्तिकुन्तिशब्दाभ्यां ञङ् । कौमार इत्यत्राञ् भवति । ञाण् वक्तव्य इति । क्षत्रियञ्जडोऽपवाद इति । उकार णिलोपार्थ इति । स च वान्यस्मिन् सपिण्ड इत्यतो (४।१।१६५) मण्डूकप्रुतिन्यायेन वेत्यनुवृत्तेर्लभ्यते । तथैवमति-प्रसङ्गी भवति । व्यवस्थितविभाषात्वात् स न भविष्यति । अन्यस्मात् पाण्डव इति । यः पाण्डुशब्दः क्षत्रिये वर्त्तते तस्मादौत्सर्गिकेऽणि कृते पाण्डव इति भवति ।

१७२ । कुरुनादिभ्यो ग्यः ।

अञ्णोरपवादः । कुरुशब्दस्य तु द्वजलक्षणस्याणः । कुरुशब्दात् कुर्वादिभ्यो ण्य इति (४।१।१५१) पूर्वमपत्ये उक्तः । तस्य यो जनपदशब्दः क्षत्रियो न भवति सोऽवकाशः । यस्तु जनपदशब्दः क्षत्रियस्तस्मात् परत्वादञि प्राप्ते तदपवादो द्वजलक्षणोऽण् स्यात् । अतस्तं बाधितुं पुनर्ण्यं विधीयते ।

१७३ । सात्त्वावयवप्रत्यग्रथकलकूटाश्मकादिञ् ।

अणपीथत इति । तन्नामिकालक्षणः । कुतो विज्ञायते ? सात्त्व इति निपातनात् । तदवयवा जनपदानां वाचकाः क्षत्रियाणां समाना भवन्ति । अतस्तेऽप्यौपचारिकं सात्त्वापदेशमासादयन्ति ।

१७४ । ते तद्राजाः ।

गोत्रयुवसंज्ञाकारणेन व्यवहितत्वादिति । गोत्रयुवसंज्ञाप्रकरणं हि यदन्तरा व्यवधायकं कृतं तस्यैतदेव प्रयोजनम् । तेन ये व्यवहिताः पूर्वोऽणादयस्तेषां ते तद्राजा इत्यत्र सर्वनाम्ना प्रत्यवमर्शो मा भूदिति । तथाचैवोदाहृतम् । तद्राजस्य बहुषु तेनैवास्त्रियामितत्र (२।४।६३) कार्याश्रयमुदाहृतम् । इह तु प्रकरणे रूपाश्रयम् ।

१७५ । कम्बोजालुक् ।

चोलः शक इति । द्वज्मगधलक्षणस्याणो (४।१।१७०) लुक् । केरल इत्यञः ।

१७६ । स्त्रियामवन्तिकुन्तिकुम्भश्च ।

अवन्ती । कुन्तीति । तद्धितलुकि क्त इतो मनुष्यजातेरिति (४।१।६५)
 ङीष् । कुरुरिति । ङङित्प्राङ् (४।१।६६) ।

१७७ । अतश्च ।

तकारो विषयार्थ इति । तकारे ह्यसतस्येति निर्देशेन भवितव्यम् ।
 ततश्च समानत्वान् निर्देशस्य सन्देहः स्यात् किमयमवर्णस्य निर्देश आहो-
 स्त्रिदिदम् इति । तकारे तु सत्येष दोषो न भवति । तपरस्य वर्णेष्वेव
 प्रसिद्धत्वात् । दीर्घनिवृत्त्यर्थस्तु तकारो न भवति । दीर्घस्यासम्भवात् ।
 सूरसेनी । मट्टीति । सूरसेनशब्दाद् योऽञ् मट्टशब्दाद् यो ह्यञ्जलक्षणोऽण् तयो-
 र्लुकि कृते जातेरस्त्रीविषयादयोपधादिति (४।१।६३) ङीष् । दरदिति ।
 दरच्छब्दाद् ह्यञ्जमगधलक्षणस्याणो (४।१।१७०) लुक् । यद्यत इति वर्णस्येदं
 ग्रहणमेवं सति वर्णग्रहणं तदन्तविधिं प्रयोजयतीतीहापि प्राप्नोताम्बुष्ट्रा
 सीवीर्या इति । अतश्चाह अवन्त्यादिभ्यो लुगित्यादि । यद्यत्र तदन्तविधिः
 स्यादवन्त्यादिभ्यो लुग्वचनमनष्टकं स्यात् । अनेनैव सिद्धत्वात् । तदन्तवि-
 धावसतप्रकारग्रहणमात्रेण न सिध्यतीत्यवन्त्यादिभ्यो लुग्वचनमर्थवद् भवति ।

१७८ । न प्राच्यभर्गादियौधेयादिभ्यः ।

पाञ्चाली वेदेहीति । जनपदशब्दादित्यादिनाञ् (४।१।१६८) । शार्ङ्ग-
 वाद्यञो ङीन् (४।१।७३) । आङ्गी मागधीति । ह्यञ्जमगधेत्यादिनाण्
 (४।१।१७०) । जातेरस्त्रीविषयादयोपधादिति (४।१।७३) ङीष् । भर्गशास्त्र-
 शब्दाभ्यां ह्यञ्जमगधलक्षणोऽण् । (४।१।१७०) शिपेभ्यस्त्वञ् । भार्गीत्यादौ पूर्ववन्
 ङीष् । यौधेयी शौक्रेयी शौभ्रेयीति । यौधेयशौक्रेयशौभ्रेयशब्देभ्यः स्वाद्यं
 पर्णादियौधेयादिभ्योऽणञ्वा (५।३।११७) वित्यण् । भार्गीत्यादौ पूर्ववन् ङीष् ।
 कस्य पुनरित्यादि । येनाभिप्रायेण पृष्टवान् तं कथमित्यादिनाविष्करोति ।
 पर्णादीत्यादि । पशूः क्षत्रियो जनपदेन समानशब्दः । तस्यापत्यं स्त्रीत्व-
 विशिष्टम् । ह्यञ्जमगधेत्यादिनाण् (४।१।१७०) । तस्यातथेति (४।१।१७०)

लुक् । पश्नीदयोधेयादिभ्योऽणञावितप्रनेनापि (५३।११७) यः स्वार्थि-
कोऽण् तस्यापि लुक् । एवं रक्षाः । असुरशब्दाज्जनपदशब्दादित्यादिनाञ्
(४।१।१६८) । तदन्तात् पूर्ववत् स्वार्थिकोऽण् । तयोर्लुक् । तथाचेत्यादिना
त्रापकमेव भाष्यकारमतेन द्रवयति ।

इति बोधिसत्त्वदेशीयाचार्यश्रीजिनेन्द्रबुद्धिपादविरचितायां

काशिकाविवरणपञ्चिकायां चतुर्थस्याध्यायस्य

प्रथमः पादः समाप्तः ॥ ४।१ ॥

अथ

काशिकाविवरणपञ्जिका ।

चतुर्थोऽध्यायः ।

द्वितीयः पादः ।

—:०:—

१ । तेन रक्तं रागात् ।

रञ्जिरयमस्येवानुरागे देवे रक्तः स्त्रियां रक्त इति । अस्ति च वर्णविशेषे रक्तो गौरिति । लोहित इत्यर्थः । अस्ति शुक्लस्य वर्णान्तरापादने रक्तः पट इति । शुक्लमपनीय रक्तादिकं वर्णान्तरमापादित इत्यर्थः । इह तृतीयेऽर्थे वर्त्तमानो गृह्यते यदाह शुक्लसेत्यादि । रागशब्दोऽयमस्येव भावसाधनः । अस्ति च करणसाधनः । तत्तेह द्वितीयो गृह्यते यदाह रञ्ज्यतेऽनेनेति राग इति । रागशब्देन चार्थस्य ग्रहणम् । न स्वरूपस्य । तेन रागविशेषवाचिनः प्रातिपदिकात् प्रत्ययो विज्ञायते । नतु रागशब्दादेवेत्यत आह रागविशेषवाचिनः प्रातिपदिकादिति । अथ स्वरूपग्रहणं कस्मात् भवति ? अर्थपरत्वादिदेशस्य । यत्र शब्दपरो निर्देशस्तत्र स्वरूपं गृह्यते । न यत्रार्थपरो निर्देश इति प्राक् प्रतिपादितमेव । अर्थपरत्वञ्च निर्देशस्याविच्छिन्नाचार्य्यपारम्पर्य्योपदेशाद् गम्यते । यदि तर्हि शुक्लस्य वर्णान्तरापादनं रञ्जेरिहार्थः काषायी गर्भस्य कर्णौ हारिद्रौ कुक्षुटस्य पादाविति न सिध्येत् । न ह्यत्र शुक्लस्य वर्णान्तरापादनमित्यभिप्रायेणाह कथमिति । उपमानादित्यादि परिहारः । यथा गौर्वाहीक इत्युपमानाद् गोशब्दोऽर्थान्तरे वाहीके वर्त्तते तथेहापि काषायादिशब्दो गर्भभकर्षादाविति भावः ।

२ । लाक्षारोचनाशकलकईमाट् ठक् ।

शकलकईमाभ्यामणपीथत इति । स च वान्यस्मिन् सपिण्ड इत्यतो (४।१।१६५) मण्डूकमुत्तिन्यायेन वाग्रहणानुवृत्तेर्लभ्यते । न चैवं सत्यतिप्रसङ्गो भवति । व्यवस्थितविभाषाविज्ञानात् ।

३ । नक्षत्रेण युक्तः कालः ।

इह कालं क्रियात्मानं केचिदिच्छन्ति । अपरे द्रव्यात्मानमाकाशादि-
कल्पम् । दर्शनद्वयमपि चैतदिहाश्रयितुमयुक्तम् । पूर्वस्मिन् दर्शने समा-
श्रीयमाणे सूर्यादिद्रव्यान्तरस्याया वा क्रियाया नक्षत्रेण योगः स्यात् ?
आत्मस्याया वा ? पूर्वस्थास्तावन्न सम्भवति । अर्थान्तरासमवायात् । अन्यथा
ह्याकाशादयोऽपि क्रियावन्तः स्युः । नह्यर्थान्तरसमवायिन्या अपि क्रियाया
द्रव्यान्तरेण योगः स्यात् । आत्मस्यायास्तु क्रियाया विद्यते नक्षत्रेण योगः ।
किन्तु युक्तग्रहणं विशेषणं नोपपद्यते । व्यवच्छेद्याभावात् । नहि
पुण्यादिस्थायाः कालस्य पुण्यादिभिः कदाचिद् योगो युज्यते यद्ग्रवच्छेदार्थं
युक्तग्रहणं क्रियते । एवं तावत् क्रिया काल इत्येतद् दर्शनमत्राश्रयितुमयुक्तम् ।
द्वितीयमप्ययुक्तमेव । यस्मात् कालविशेषावधारणहेतुरिह योगोऽभिप्रेतः ।
तथाहि कालविशेषावधारणार्थमेव पौषीत्यादि लोके प्रयुज्यते । स चैवंविधो
योगस्तयोरेव भवतीति ययोः सन्निकर्षविप्रकर्षौ स्तौ यथा पुण्यचन्द्रमसोः ।
तयोर्हि कदाचित् सन्निकर्षो भवति । कदाचिद्विप्रकर्षः । न च नक्षत्र-
कालयोः कदाचित् सन्निकर्षविप्रकर्षौ स्तः । तयोर्नित्यत्वादित्येतच्चेतसि कृत्वाह
कथं पुनरित्यादि । न कथञ्चिदित्यभिप्रायः । नक्षत्रनिकटवर्त्तमानि चन्द्रमसि
वर्त्तमानः सूत्रे नक्षत्रशब्द उपास्य इत्येतत् सूचयन्नाह पुण्यादिसमीपस्थ
इत्यादि । यथैव हि सामीप्याद् गङ्गायां घोष इति गङ्गासमीपस्थे देशे
गङ्गाशब्दो वर्त्तते तथेहापि पुण्यादयो नक्षत्रविशेषवाचिनः शब्दाः पुण्यादि-
समीपस्थे चन्द्रमसि वर्त्तन्ते । तेन तत्रैव ते वर्त्तमानाः प्रत्ययमुत्पादयन्ति ।
तेन पुण्यादिसमीपस्थचन्द्रमसा कालस्य विशेषावधारणहेतुर्योग उपपद्यते ।
तदवस्थस्य चन्द्रमसः कदाचित्कृत्वात् । पुण्यसमीपस्थेन चन्द्रमसा युक्त

इत्यर्थः । तदवस्थे चन्द्रमसि पुण्यशब्दस्य ह्रस्वः । पौषीति । सूर्य्यतिथ्यागस्त-
मस्यानां य उपधाया इत्यत्र (४११।१५६) तिथ्यपुण्ययो नक्षत्राणि यलोप इति
वचनाद् यलोपः ।

४ । लुबविशेषे ।

यद्यविशेषे लुब् भवतीहापि प्राप्नोति पौषी रात्रिः पौषमहरिति ।
अत्राप्यविशेषो गम्यत एव । तथाहि पौषी रात्रिरित्युक्ते ऽयं षो वेति
विशेषो न गम्यत इत्यत्र आह नचेत् नक्षत्रयुक्तस्येत्यादि । एवं मन्यते ।
नक्षत्रेण युक्तः कालः (४१२।३) इत्यनुवर्त्तते । तेन तद्विशेष एव न भवतीति ।
रात्र्यादिविशेष इति । आदिशब्देनाहर्मुहूर्त्तां लव इत्येते विशेषा गृह्यन्ते ।
यावानित्यादि । अनन्तरोक्तमेवार्थं विस्पष्टीकरोति । कियञ्च कालो नक्षत्रेण
युज्यते ? अहोरात्रः । तदेवं यावान् कालो नक्षत्रेण युज्यते तस्याविशेषे
गम्यमाने लुपो भवितव्यम् । तेन च पौषी रात्रिः पौषमहरित्यत्र यावान्
कालो नक्षत्रेण युक्तस्तस्याविशेषो न गम्यते । अपि तु तदेकदेशस्य रात्रे रज्जो
वेति नायं लुपो विषयः । यद्येवं प्रत्ययस्यापि कथमेकदेशो विषयः ?
समुदायहारेण तदन्तःपातिनो गृह्यन्ते । एकदेशानामपि योगात् पूर्वेण
प्रत्ययोत्पत्तिः सिद्धा भवति । पुनरिहावयवस्यैकदेशो लुपो विषय इति ।
इह तर्हि प्राप्नोति । पौषोऽहोरात्र इति । अत्र यावान् कालो नक्षत्रेण
युक्तस्तस्याविशेषो गम्यते । तथाह्यहोरात्र इत्युक्ते न ज्ञायते किमतीतोऽथा-
नागतोऽथ वर्त्तमान इति । नैष दोषः । अविशेष इति प्रसज्यप्रतिषेधोऽयम् ।
तेन नक्षत्रयुक्तस्य कालस्य यत्र विशेषो रात्र्यादिस्तत्र न लुब् भवतीति ज्ञायते ।
नतु यत्राविशेषः । तत्र तु लुब् भवतीति ।

५ । संज्ञायां श्रवणाश्रवत्थाभ्याम् ।

लुपि युक्तवद्भावः कस्मान्न भवतीति ? यदि स्यात् श्रवणशब्दस्य पुंलिङ्गता
स्यात् । निपातनादित्यादिना परिहारः । गतार्थः ।

६ । इन्द्राक्षः ।

नक्षत्रग्रहणं यत्र कृतं तदिहार्थात् पष्ठान्तं विपरिणम्यते । तेन नक्षत्राणां

यो हन्तस्तस्मात् प्रत्ययो विज्ञायत इत्याह नक्षत्रहन्तादिति । विशेषे चाविशेषे चेति । अविशेषग्रहणस्य निवृत्तत्वात् । अद्य राधानुराधीयमिति । ननु चाविशेषे लुपा भवितव्यम् । तत् कथं प्रत्ययस्य श्रवणमित्याह लुपं परत्वाद् बाधत इति ।

७ । दृष्टं साम ।

८ । कलेट्क ।

तीयादिति । हे स्त्रीय इति (५।२।५४) तीयः । त्रैः संप्रसारण-
च्चेति (५।२।५५) तीयं वक्ष्यति । तदन्तात् स्वार्थ ईकग् वक्तव्यः । न
विद्याया इति । विद्याया अभिधाने तीयादीकङ् न भवति । गोत्रादङ्क-
वदिति (४।३।८०) । यथा तस्माङ्क इत्यत्रार्थं विवक्षिते गोत्रात् प्रत्ययो भवति
तेन दृष्टं साम इत्यत्रार्थं (४।२।७) विवक्षिते तथैवेत्यते । औपगवेन दृष्टं सामेति ।
औपगवशब्दस्तस्यापत्यमिति (४।१।१२) गोत्रप्रत्ययान्तः । गोत्रचरणाद् वुञ्
भवतीति । यथौपगवस्यायमङ्क औपगवक इतौपगवशब्दाद् गोत्रप्रत्यया-
न्तादङ्के वुञ् भवति तथा तेन दृष्टं सामेत्यत्रापि । ननु च गोत्रचरणादुजित्यत्र
(४।३।१२३) नाङ्कार्यं उपासतः । तत् कथमनेनाङ्कवदित्युच्यमाने वुञ् भवति ?
नैष दोषः । तत्राङ्कवदित्यनेन विहितस्येदमर्थं विवक्ष्यते । तेन गोत्र-
प्रत्ययान्ताद् यथा तस्येदमित्यत्रार्थं (४।३।१२३) प्रत्यय इष्यते तथा तेन
दृष्टं सामेत्यत्रापीत्यर्थः (४।२।७) । दृष्टे सामनीति संग्रहः । गतार्थः ।

९ । वामदेवाङ् ड्राड्गौ ।

वामदेव्यम् । वामदेव्यमिति । एकस्तिवस्वरिणान्तस्वरितः । द्वितीयः
प्रत्ययस्वरिणान्तोदासतः । डित्करणं किमर्थमिति । यस्येति चेत्येवं (६।४।१४८)
लोपस्य सिद्धत्वाङ् डित्करणस्यानर्थक्यं मन्यते । डाड्ढावित्यादि । न वामदेव्य-
मवामदेव्यमिति । अत्र नञो गुणप्रतिषेधे सम्पाद्यर्हृङ्गितालमर्थास्तद्धिता
इत्यतो (६।२।१५५) नञ इत्यनुवर्त्तमाने ययतोऽन्तादर्थं (६।२।१५६) इत्यु-
त्तरपदस्यान्तोदासत्वे विधीयमानेऽनयोर्ग्रहणम् मा भूदित्येवमर्थं डित्करणम् ।
असति च तत्रानयोर्ग्रहणे नञ एव स्वरो भवति । स पुनरुदासतः । निपाता

आद्युदात्ता भवन्तीति (फिट्, ४, ८०) वचनात् । अथ क्रियमाणे डित्करणे कस्मादनयोर्ग्रहणं न भवतीत्याह निरनुबन्धकग्रहणे न सानुबन्धकस्येति परिभाषया ङाङ्ययोरपि निवृत्तिः क्रियते । यद्ग्रहणेऽप्येकानुबन्धकग्रहणे न हानुबन्धकस्येति परिभाषया यतः । अनयोश्च परिभाषयोरस्तित्व एतदेव डित्करणं लिङ्गम् । मंग्रहणोक्तिस्तदर्थ इत्यनेन ययतोश्चातदर्थ इत्येतत् सूत्रं (६।२।१५६) लभ्यते । एतस्मिन् सूत्रे इत्यर्थः । नञ्स्वर इति । नञो यः स्वरः स नञ्स्वरः । शेषो गतार्थः ।

१० । परिवृतो रथः ।

चार्म्मण इति । अन्निति (६।४।१६७) प्रकृतिभावे टिलोपो न भवति । न मंयोगाद् वमन्तादित्यल्लोपो (६।४।१०७) न भवति । अर्थह कस्मान्न भवति च्छात्रैः परिवृतो रथ इति ? अत्राह समन्ताद् वेष्टित इत्यादि । वृणोतिरयं वेष्टने वर्त्तते । तस्य परिणा सर्वतो भावो द्योत्यते । तस्माद् यः सर्वतो वेष्ट्यत तत्रैव प्रत्ययेन भवितव्यम् । नतु छात्रै रथः सर्वतो वेष्टितः । ततो न तत्र प्रत्ययस्य प्रसङ्गः । यस्तु च्छात्रैः परिवृतो रथ इति प्रयोगः स परिवृत-स्याध्यारोपणौपचारिकः । न च मुख्ये सति परिवृतत्वे गौणस्याध्यारोपितस्य ग्रहणं युक्तम् ।

११ । पाण्डुकम्बलादिनिः ।

पाण्डुकम्बलीति । सौ चेति (६।४।१३) दीर्घः । मत्वर्थीयेनैव सिद्ध इति । यच्च येन समन्ताद् वेष्टितं तत् तस्यास्ति । तस्मादत इनिठनाविति (५।२।११५) मत्वर्थीयेनिनिना सिद्धे यत् तद्वचनं तदणो निवृत्त्यर्थम् । यदि लभ्येत तन्नारभ्येत । यदि ह्येतद्वचनं न स्यात् तदा परिवृतो रथ इत्यण् प्रसज्येत । ततश्च पाण्डुकम्बल इति स्यात् । पाण्डुकम्बलीति चेथ्यते । तस्मादण् निवृत्त्यर्थ-मुच्यते ।

१२ । द्वैपवैयाघ्रादञ् ।

द्वीपिव्याघ्रयोर्विकार इत्यादि । द्वीपिनो विकारश्चमं व्याघ्रस्य विकार-श्चमैत्यर्थविवक्षायां प्राणिरजतादिभ्यो ऽजित्यञ्—(४।३।१५४) प्रत्ययान्तत्वात्

हैपवैयाघ्रशब्दयोः । ताभ्यामिह द्वीपिव्याघ्रविकारत्वाच् चर्मणी अभिधीयेत । चर्मणैव द्वीपिव्याघ्रविकारेण रथस्य परिवृतत्वं सम्भवति । न विकारमात्रेणेति चर्मणी इह हैपवैयाघ्रशब्दाभ्यां विवक्षिते इति गम्यते ।

१३ । कौमारापूर्ववचने ।

अपूर्ववचनं इति । अपूर्वस्य वचनं इति । अपूर्वाभिधानं इत्यर्थः । कस्यापूर्ववचनमित्याह पाणिग्रहणस्येत्यादि । एतच्च सामान्योक्तावपि निपातनसामर्थ्यात्प्रसज्यते । यथैव हि निपातनसामर्थ्यादन्यदपि किञ्चिदलाक्षणिकं कार्यं लभ्यते तथेदमपि । उभयतः स्त्रियामित्यादि । यदि कौमार इति पुमानभिधीयत एवमप्यस्यापूर्वत्वं यदा स्त्रिया एव विशेषणं भवति । अथापि कौमारीति स्त्र्यभिधीयत एवमप्यपूर्वत्वं यदा स्त्रिया एव विशेषणं भवति । न पुंसः । एवमेतन्निपात्यते । नान्यथेत्यर्थः । अपूर्वपतिमिति । नास्याः पूर्वः पतिरिति बहुव्रीहिः । पत्या सह यस्याः पाणिग्रहणं निवृत्तं साऽपूर्वपतिः । तां पतिरुपपन्नः प्राप्तवानित्यर्थः । अपूर्वपतिरिति । अयमपि बहुव्रीहिः । कौमारापूर्ववचनं इत्यादि । कौमारइत्येतन्निपातयते । अपूर्ववचने । किं पुनरिह निपात्यत इत्याह कुमार्या अण्विधीयत इति । कुमारीशब्दादण् निपातयत इत्यर्थः । कदेत्याह अपूर्वत्वं यदा तस्या इति । इह हि निपातनेन पुमानभिधीयते स्त्री वा तत्र द्वयोरपि पक्षयोरपूर्वत्वम् । यदा तस्याः स्त्रिया विशेषणं भवति न पुंसस्तदेतन्निपातनम् । नान्यथेत्यर्थः । कुमार्यां भवतीति वेति । अनेन योगः प्रत्याख्यायते । यो हि कुमारीं प्राप्तवानसौ तत्र भवति । ततश्च तत्र भव इति (४।४।३) शेषिके भवार्थे ऽणन्तं कौमारशब्दं व्युत्पद्येत ततः पुंयोगलक्षणे ङीष् सति हि कुमारीत्येतत् सिद्धम् । स्वरक्ततो विशेषो नास्त्येव । तथा-ह्यणन्तान् ङीष्पि कृते यस्येति चेति (६।४।१४८) लोपे चानुदात्तस्य च यत्रोदात्तलोप (६।१।१६८) इत्युदात्तेन ङीष् भवितव्यम् । ङीष् प्रत्ययस्वरणाद्युदात्त एव । ननु चैवं सति कौमारस्य यान्यापि स्त्री कौमारव्यपदेशस्य कारणं सापि कौमारीति प्रसज्यते । नैष दोषः । प्रत्यासत्तेर्हि या तस्य

प्रत्यासन्ना सैव तस्य कौमारीति भविष्यति । का पुनस्तस्य प्रत्यासन्ना ?
या कौमारे व्यपदेशस्य हेतुः । यस्यामसौ भवन् कौमार इत्युच्यते सैव । नान्या ।
यद्यपि व्यासादयोऽपि कुमार्यां भवन्ति तथापि तेष्वण् न भविष्यति ।
अनभिधानात् । एतच्चावश्यमनभिधानमाश्रयणीयमिति । इतरथा हि क्रिय-
माणेऽपि निपातने तत्र भव (४१४।३) इतरनेनाण् स्यादेव ।

१४ । तत्रोद्धृतममलेभ्यः ।

१५ । स्थण्डिलाच्छयितरि व्रते ।

समुदायेन चेत्यादिना प्रकृतिप्रत्ययोपाधित्वं व्रतस्य दर्शयति । शास्त्रित-
शब्दो वाचि यमो व्रत इतरत्र (३१२।४०) व्युत्पादितः (A) ।

१६ । संस्कृतं भक्षाः ।

संस्कृत मिति । अत्र सामान्यशब्दत्वात् संस्कृतशब्दस्य नपुंसकलिङ्गत्वम् ।
एकवचनत्वञ्च । भक्षा इति । विशेषशब्दत्वाद् भक्षशब्दस्य पुलिङ्गत्वम् । बहु-
वचनत्वञ्च । भक्षशब्दोऽयं घञन्त उपात्तः । स च खरविशदाभ्यवहार्य एव
रुद्ध इतराह खरविशद इतरादि । सुबोधम् ।

१७ । शूलोखाद् यत् ।

१८ । दध्नष्ठक् ।

ठकं वक्ष्यति । संस्कृतमित्यनेन (४१४।३) । तेनेव सिद्धमिति । यद् दधि
संस्कृतं तद् दध्ना हि संस्कृतं भवतीत्यभिप्रायः । इह दध्यधिकरणमाधार-
भूतमिति । यथा शूले संस्क्रियमाणस्य मांसस्य शूलम् । नहि शूलेन मांसस्य
कथित् संस्कारः क्रियते । अपि तु लवणादिना । आधारभावमात्रं तु
मांसस्य शूलं प्रतिपद्यते । यदि तर्हि दधि केवलमाधारभूतं केन तत्र तर्हि
संस्कारः क्रियत इतराह द्रव्यान्तरेणेतरादि ।

(A) Here too, as in 3. 2. 40, the printed काशिका has the reading शास्त्रतः for
शास्त्रितः । But like the व्यासकार, हरदत्त also gives शास्त्रितः and explains it thus
संज्ञातशास्त्र इत्यर्थः । यद्वा तन्मीयासमथाद विधानेऽर्थे प्रातिपदिकाद् धात्वर्थ इति लिप् । कर्मणि क्तः ।
शास्त्रेण विहित इत्यर्थः ।

१६ । उदञ्चितोऽन्यतरस्याम् ।

ओदश्चित्कमिति । इमुसुक्तान्तात् कः (७।३५१) ।

२० । क्षौराड् ठञ् ।

क्षैरेयीति । टिड्ढाणजिति (४।१।१५) डीप् ।

२१ । सास्मिन् पौर्णमासोति संज्ञायाम् ।

ततश्चेद् विवक्षा भवतीति । तत इति प्रतययान्ती निर्दिश्यते । एतदुक्तं भवति । यदि प्रतययान्तालोकेऽस्य विवक्षा भवत्येवं प्रत्ययो भवति । नान्यथेत्यर्थः । प्रतययान्तेन चेत्यादिना संज्ञायाः समुदायोपाधित्वं स्पष्टीकरोति । एषा संज्ञेति या प्रतययान्तेन गम्यते । पौषीति । नक्षत्रेण युक्तः काल (४।२।३) इत्याण् । तदन्तान् डीप् । इह न भवतीति । संज्ञाया अनवगम्यमानत्वात् । नहि दशरात्रस्य प्रतययान्तः संज्ञा । नापि भृतकमासस्य । किं तत् तुल्यं फलमित्याह प्रयोगानुसरणमिति । प्रयोगानुसरणं प्रयोगोपलक्षणमित्यर्थः । संज्ञाग्रहणे ह्येतत् क्रियते । प्रयोगमुपलक्ष्य यत्र प्रयोगो दृश्यते मासार्द्धमाससंवत्सरेषु तत्र प्रतय उत्पादयितव्यः । नतु भृतकमासादौ । इतिकरणेनाप्येतदेव क्रियते । तथाहि प्रतययान्ताद् यदि लोकस्वार्थविवक्षा भवत्येवं हि प्रतय उत्पादयितव्यः । नान्यथेति । एवमर्थमितिकरण उपादीयते । ततश्च लोकविवक्षा मासार्द्धमाससंवत्सरविषया भवति । एवं हि न भृतकमासादिविषया । तस्मात् प्रयोगानुसरणमुभयोरपि फलं तुल्यमेव । संज्ञेत्यादि । ननु च यथा संज्ञाशब्दः प्रयोगानुसरणफलतया लोके प्रसिद्धस्तथेतिकरणोऽपि । तत् किमर्थमिह तस्य तेन तुल्यत्वमेव ज्ञायत इत्याह नञ्चयमित्यादि । तथाहि लोकेऽयं संज्ञाशब्दः प्रयोगानुसरणफलत्वेन यथा प्रसिद्धो न तथेतिकरणः । तस्मादस्य तेन तुल्यता ज्ञापितेति भावः । संज्ञार्थत्वेत्यादिना ज्ञापनस्य प्रयोजनं दर्शयति । संज्ञया तुल्योऽर्थो यस्य स संज्ञार्थः । समासेन गम्यमानत्वात् तुल्यशब्दो न प्रयुज्यते यथा रुच्यर्थानामित्यत्र (१।४।३३) रुचिना समानशब्द इति भावः । संज्ञार्थस्य भावः संज्ञार्थत्वम् । अर्थशब्दश्चायं प्रयोजनवचनः । तदुपपन्नं भवतीति । यतएव संज्ञाशब्देनैतिकरणस्य तुल्यार्था ज्ञापिता

तेन यत् प्रयोगानुसरणार्थं इतिकरणं स्ततस्ततश्च विवक्षा भवतीत्युच्यते । तदुपपन्नं भवतीति । इतिकरणस्य संज्ञाप्रयोजनत्वात् । पूर्णमासादणिति । पूर्णं मासो यस्यां तिथाविति तत्रार्थे बहुव्रीहिः । अस्मादेव निपातनादण् । पूर्णमासस्येयं पौर्णमासी । तस्येदमित्यण् (४।३।१२०) । तिथिविशेषस्येयं संज्ञा । व्युत्पत्तिसु यथा कथञ्चित् कर्त्तव्या ।

२२ । आग्रहायण्यश्वत्थाट् ठक् ।

२३ । विभाषा फाल्गुनीश्रवणाकार्तिकीचैत्रीभ्यः ।

२४ । सास्य देवता ।

तस्मिन्नभिधेय इति । यागसम्यदानभूतदेवतास्वामिनीके पुरोडाशादौ । एष चाभिधेयविशेषः । सामान्योक्तावपीतोतस्येहानुवृत्तेर्लभ्यते । आदित्यं वार्ह-
स्पत्यमिति । दित्यादित्यप्रत्युत्तरपदेत्यादिना (४।१।८५) ण्यः । यागस्य देवतेहाभिप्रेता । ऐन्द्रो मन्त्र इति च प्रयोगे कस्यचित् पुरोडाशादिकस्य देयस्याभावादिन्द्रस्य संप्रदानत्वं नास्ति । अतो नासौ देवतेति प्रतयेनात् न भवितव्यमिति मन्यते । मन्त्रस्तुतमिति । यथा देवता पूजार्हा तथा मन्त्रस्तुतमपि वस्तु । ततो देवतामाधर्म्यात् तदपि देवतेतुरपचरन्ति विद्वांसः । इन्द्रश्च मन्त्रस्तुतगो भवति । तस्मादसम्यदानभूतमपि तं देवते-
तुरपचरन्ति । दैवतोपचारं तत्र कुर्वन्तीतिार्थः । नन्वेवमपि नैवात्र प्रतयेन भवितव्यम् । मुख्ये सति गौणस्याश्रयणस्यायुक्तत्वात् । नैष दोषः । यद्येदं हि कश्चिदेकेनैव यत्नेन श्वेती धावतीति तन्मेषे वाक्चक्षु-
मुक्षारयति तथेहाप्याचार्येण हे वाक्ये तन्मेषोच्चारिते । तत्रैकं मुख्यार्थम् । अपरं गौणार्थं भविष्यति । कथमित्यादि । अग्नेर्हि न मुख्यं देवतात्वं नापि गौणम् । तत्र मुख्यं तावन्नास्ति । देयाभाविनासंप्रदानभूतत्वात् । गौणमपि नास्ति । मन्त्रशब्दाभावेन मन्त्रस्तुतगतानुपासत्वात् । तस्मादत्र प्रतयेन न भवितव्यमिति भावः । उपमानाद् भविष्यतीति । देवता-
स्वामिनीक एवात्र प्रतय उपपद्यते । यस्त्वर्यान्तरे प्रतयान्तप्रयोगः स आग्नेय इवाग्नेय इतुरपमानाद् भविष्यति यथा काषायो गर्हभस्य कर्णाविति ।

ननु च सास्त्रिन् पीर्णमासीति चेति प्रकृतमेव । तत् किमर्थं पुनरिह
समर्थविभक्तिर्निर्दिश्यत इत्यत आह चेति प्रकृत इत्यादि । यदिदं चेति प्रकृतं
तत्संज्ञासम्बद्धमिति । तदनुवृत्ती संज्ञाग्रहणस्याप्यनुवृत्तिः स्यात् । तस्मात्
तन्निवृत्त्यर्थं पुनरिह समर्थविभक्तिर्निर्दिश्यत इति ।

२५ । कस्येत् ।

तत्कारो मुखसुखार्थः । न दीर्घनिवृत्त्यर्थः । भाव्यमानेनाणा सवर्णा-
नामग्रहणात् । सतप्रपि सवर्णग्रहण आन्तरतम्याद् ऋस्वस्य ऋस्व एव
भविष्यति । न दीर्घः । प्रजापतेर्वाचक इति । अनेनासर्दनामत्वमस्य
दर्शयति । इकारस्य यस्येति चेति (६।४।१४८) लोपो न भवति । विधान-
सामर्थ्यात् । कायमिति । वृद्धायादेशौ ।

२६ । शुक्राद् घन् ।

२७ । अपोनपत्रपानप्लभ्यां घः ।

अपोनपात् । अपान्नपादिति । यद्येते देवतानामधेये तत् कथ-
मेतद्विलक्षणं प्रकृतिरूपं सूत्रे श्रूयत इत्याह तयोस्तु प्रतग्रयसन्नियोगेनेत्यादि ।

२८ । क्व च ।

अथ किमर्थं योगविभागः क्रियते ? (नापोनमृषपात्रमृष्यां घञ्चा-
वितेयकयोग एव क्रियत इत्याह योगविभाग इत्यादि । एकयोगे हि द्वे
प्रकृतौ । प्रतग्रयावपि द्वावेव । समसंख्यत्वात् संख्यातानुदेशः स्यात् ।
अतस्तन्निवृत्तये योगविभागः क्रियते । क्वप्रकरण इत्यादि । पैङ्गाक्षी-
पुष्पादिभ्यश्चप्रकरणे कस्योपसंख्यानं प्रतिपादनं कर्तव्यम् । तत्रेदं प्रति-
पादनम् । चकारोऽत्र क्रियते । स चानुक्तसमुच्चयार्थः । तेन पैङ्गाक्षीपुष्पा-
दिभ्यश्चो भवतीति ।

२९ । महेन्द्राद् घाणौ च ।

अथ महेन्द्रादण् चेतरेव कस्मान्नोक्तम् ? चकाराद् घञ्चो भविष्यतः ।

एवमुच्यमाने द्वेष्टमपि विज्ञायते । अनन्तरं क्व एव चकारेणात् कथ्यत इति ।
तस्मात् तथा मा विज्ञायोति घग्रहणम् ।

३० । सीमाट् व्यण् ।

सौमीति । हलस्तद्धितस्येति (६।४।१५०) यलोपः ।

३१ । वाय्वृतुपितुषसी यत् ।

वायव्यम् । ऋतव्यमिति । ओर्गुणः (६।४।१४६) । वास्तो यि प्रत्यय
(६।१।७८) इतयादेशः । पितृमिति । रीडृत इति (७।४।२७) रीड् ।
यस्येति (६।४।४८) लोपः ।

३२ । द्यावापृथिवीशुनासीरमरुत्वदग्नीषोमवास्तोष्पति-
गृहमेधाच्छ च ।

अणो ण्यस्य चापवाद इति । वास्तोष्पतिशब्दाद् दित्यादित्येत्यादिना
(४।१।८५) प्राप्तस्य ण्यस्यायमपवादः । श्रेषिभ्यस्त्वौत्सर्गिकस्याणः । वासुनः पति
वास्तोष्पतिः । वासुशब्दस्य नपुंसकस्य पुंलिङ्गता षष्ठ्यर्थेऽलुक् च निपातनात् ।
षष्ठ्याः पतिपुत्रपृष्ठेत्यादिना (८।३।५३) षत्वम् । द्यावापृथिव्याविति । दिवो
द्यावितिति (६।३।२८) द्यावादेशः । शुनासीरोयमिति । देवताइन्द्रे चेत्यानङ्
(६।३।२६) । अग्नीषोमीयमिति । ईदग्नेः सोमवरुणयोरिति त्वम् (६।३।२७) ।
अग्नेः सुतस्त्रीमममा (८।३।८२) इति षत्वम् ।

३३ । अग्नेर्ढक् ।

३४ । कालेभ्यो भववत् ।

बहुवचनग्रहणेन स्वरूपग्रहणे निरस्ते । कालविशेषवाचिभ्यः प्रत्ययो
विज्ञायत इत्याह कालविशेषवाचिभ्य इत्यादि । वत्करणमित्यादि । सर्वस्य
सादृश्यस्य परिग्रहो यथा स्यादित्येवमर्थे वत्करणम् । कालेभ्यो भव इत्युच्य-
माने यदि तावत् कालग्रहणं भवप्रत्ययैः सम्बध्यते भवेऽर्थे कालेभ्यो विधास्यन्ते
ये प्रत्ययास्तो सास्य देवतैत्येतन्मन्त्रं (४।२।२४) भवन्ति तदा च देवता-
प्रकृतिरविशेषिता स्यात् । एवञ्च देवतामात्रवाचिनः प्रातिपदिकादविशेषेण
प्रतयाः प्रसज्येरन् । अथ देवताप्रकृतिभिः कालग्रहणं सम्बध्यते भवे ये

विधास्यन्ते ते प्रतयाः कालेभ्यो देवताभ्यः प्रसज्येरन् । अथाप्युभयेषां सन्निधानाद् विशेष्यभेदेन वाक्यभेदाच्च प्रतयैः प्रकृतिभिश्च सम्बध्यते । कालेभ्यो भवेऽर्थे विधास्यन्ते ये प्रतयास्ते कालेभ्यो देवताभ्यो भवन्तीत्येवमपि यः कश्चित् कालप्रकृतिः प्रतयो यतः कुतश्चित् कालाद्देवतायाः स्यात् । ऋतुभ्योऽण् (B) मुहूर्त्तादिभ्योऽपि स्यात् । वतौ तु सति तस्य सादृश्यविधानात् सर्वसादृश्यपरिग्रहो भवति । तेन याभ्यः प्रकृतिभ्यो येन विशेषणेन ये प्रतया भवार्थे विधास्यन्त इहापि ताभ्य एव प्रकृतिभ्यस्तेनैव विशेषणेन तएव प्रतया भवन्तीति न भवतग्रनिष्टप्रसङ्गः । वासन्त इति । सन्धिवेलादि (४।३।१६) सूत्रेणाण् । प्रातृषण्य इति । प्रातृष एण्यः (४।३।१७) ।

३५ । महाराजप्रोष्ठपदाट् ठञ् ।

३६ । पिढव्यमातुलमातामहपितामहाः ।

पितामही मातामहीति । पिद्गौरादिभ्यश्चेति (४।१।४१) डीष् ।

३७ । तस्य समूहः ।

काकम् (C) । शौकम् । वाकमिति । काकशुकवकशब्दा आद्युदात्ताः । प्राणिनां कुपूर्वाणामित्यनेन (फिट्, १।३०) । अस्यायमर्थः । प्राणिविशेष-वाचिनां शब्दानां य आदिभूताः कवर्गात् पूर्वं तेषामुदात्तो भवतीति ।

३८ । भिच्चादिभ्योऽण् ।

अथाण्यग्रहणं किमर्थम् ? न भिच्चादिभ्यो यथाविहितमेवोच्चेतेतत्रत आह अण्यग्रहणमित्यादि । भिच्चाशब्दोऽयं गुरोश्च हल (३।३।१०३) इत्यकारप्रत्ययान्तत्वादन्तोदात्तः । तत्रानुदात्तादेरञित्यञ् (४।२।४४) अणो बाधकः प्राप्नोति । तस्य बाधकस्य बाधनार्थमण्यग्रहणम् । ननु च यद्यत्राण् स्यात् पुनर्वचनमनर्थकं स्यात् । नैतदस्ति । परत्वादचित्तलक्षणं षक् प्राप्नोति । अतस्तद्बाधनार्थं पुनर्वचनं स्यात् । अञ्प्रत्ययस्तु स्यादेव । अण्यग्रहणात्

(B) देवताभ्योऽपीति महौशूरपुस्तके पाठः ।

(C) कौकमिति महौशूरपुस्तके पाठः ।

पुनरेवेति न भवत्येष दोषः । गर्भिणमिति । गर्भिणीनां समूहो भस्याटे तद्धिते (६।१।३५, वा) । सिद्धत्वात् प्रत्ययविधाविति (४।२।३८, वा) पुंवङ्गावेन स्त्रीप्रत्ययनिवृत्तिः । ततोऽण् । तस्मिन् न स्तद्धित इति (६।४।१४४) टिलोपः प्राप्तः । इनस्थनपत्य इति (६।४।१६४) प्रकृतिभावान्न भवति । तस्य ग्रहणेति । युवतिशब्दस्य यदि पुंवङ्गावो न भवति तदा तस्य प्रत्ययान्तत्वादनुदात्तादेरित्यजि (४।२।४४) प्राप्ते तद्वाधनार्थमिहाण्यग्रहणमर्थवद्भवति । यदि पुंवङ्गावः स्यात् तदा तदनर्थकं स्यात् । तथाहि सिद्धत्वात् प्रत्ययविधाविति (४।२।३८, वा) वचनादनुत्पन्न एव तद्धिते बुद्धिस्थे पुंवङ्गावेन भवितव्यम् । युवशब्दस्य कनिन् युवषितस्त्रिराजिधन्विद्युप्रतिदिव इति (उण्, १।१५४) कनिन्प्रत्ययान्तस्य नित्स्वरेणाद्युदात्तत्वम् । तत्र यदि पुंवङ्गावः स्यादुत्सर्गलक्षणैवाण् सिद्ध इतीह ग्रहणमनर्थकं स्यात् । तस्माद् मा भूदस्यानर्थक्यमिति तस्य ग्रहणसामर्थ्यादेव पुंवङ्गावो न भवति । तेन योवतमिति सिद्धं भवति ।

३६ । गोत्रोच्चोष्टोरभराजराजन्यराजपुत्रवत्समनुष्याजाद्
वुञ् ।

अपत्याधिकारादन्यत्र लौकिकं गोत्रं गृह्यत इति । यद्येवं गोत्रग्रहणेनैतस्य सिद्धत्वाद् राजन्यमनुष्ययोरुपादानमनर्थकम् । नैतदस्ति । नहि तो गोत्र-प्रत्ययान्तौ । जातेः प्रत्ययार्थत्वात् । यद्येवं लोपस्य प्राप्तिरेव नास्ति । तत्र यदुक्तं प्रकृत्याक्ते राजन्यमनुष्ययुवान इति (६।४।१६३, वा) यलोपो न भवतीति तदनर्थकं स्यात् । एतत् पुनरेकीयमतमाश्रित्योक्तम् । केचिदाचार्या राजन्यमनुष्ययोरपत्यप्रत्ययान्तत्वमिच्छन्ति । अतस्तस्मत्तमाश्रित्येतदुक्तमित्यदोषः । तस्मत्तेन तर्हि राजन्यमनुष्ययोर्यग्रहणमनर्थकं स्यात् । ज्ञापनार्थत्वात् । तेनैतत् ज्ञाप्यते । राजन्यमनुष्ययोर्यकारस्य किञ्चिदपत्याश्रितं कार्यं न भवतीति । किं पुनस्तत् ? आप्त्यव्यपदेशम् । तेन राजन्यकं मानुष्यकमिति । अत्राप्यपत्यस्य तद्धितेऽनातीति (६।४।१५१) यलोपो न भवतीति । तथा सूत्रोपात्त एव राजन्यमनुष्ययोः प्रकृतिभावः प्रकृत्याक्ते राजन्यमनुष्ययुवान (६।४।१६३, वा) इत्यनेनाख्यायत इति वेदितव्यम् । वृद्धाच्चेति वक्तव्यमिति । वृद्धशब्दाद्बुञ्

भवतीत्येतदर्थरूपं व्याख्येयमित्यर्थः । तत्रेदं व्याख्यानम् । इह पुनस्तत्त-
सूत्राच्चकारोऽनुवर्त्तते सिंहावलोकितन्यायेन । स चानुक्तसमुच्चयार्थः । तेन
दृश्यशब्दाद् वुञ् भवतीति । योगश्चायं यथायोगमणजोरपवादः ।

४० । कीदाराद् यञ्च ।

गणिकायाश्च यञ् वक्तव्यः । वक्तव्यो व्याख्येय इत्यर्थः । तत्रेदं व्याख्यानम् ।
इहाप्युत्तरसूत्राच्चकारोऽनुवर्त्तते । स चानुक्तसमुच्चयार्थः । तेन गणिकाशब्दादपि
यञ् भवतीति । वुञ् न भवतीति । अनभिधानात् ।

४१ । ठञ् कवचिनश्च ।

कवचिभ्यश्चो मत्वथीयेनिप्रत्ययान्तः । प्रतयस्वरिणान्तोदात्तः । तस्मा-
दनुदात्तादिलक्षणेऽञि (४।२।४४) प्राप्ते वचनम् ।

४२ । ब्राह्मणमाणववाङ्वाद् यन् ।

पृष्ठादुपसंख्यानमिति । पृष्ठशब्दाद् यन्प्रतयस्वोपसंख्यानं व्याख्यानं
कर्त्तव्यमित्यर्थः । तत्रेदं व्याख्यानम् । पूर्वसूत्रादिह चकारोऽनुवर्त्तते ।
स चानुक्तसमुच्चयार्थः । तेन पृष्ठशब्दादपि भविष्यतीति । अहीन इति ।
अङ्गष्टखोरिव (६।४।१४४) टिलोपः । आङ्ग इति । अङ्गोपोऽन इत्यकार-
लोपः (६।४।१३४) । ननु चाचित्तलक्षणेन ठका भवितव्यम् । तत् कथमाङ्ग
इति भवतीत्याह खण्डिकादिष्वित्यादि । णस् वक्तव्य इति । सकारः
सिति चेति (१।४।१६) विशेषणार्थः । तेन पार्श्वमित्यत्र भत्वाभावादोर्गुणो
न भवति ।

४३ । ग्रामजनबन्धुसहायेभ्यस्तल् ।

ग्रामशब्दादचित्तलक्षणे ठकि प्राप्ते । जनशब्दो जित्स्वरिणाद्युदात्तः ।
घञस्तत्वात् । तथा बन्धुशब्दोऽपि नित्स्वरिणाद्युदात्त एव । तथाहि स धान्ये
निदिति (उण्, १।८) वर्त्तमाने शृस्त्वृद्धितप्यसिबसिङ्गनिक्लिदिबन्धिम-
निभ्यश्चेत्यनेन (उण्, १।१०) व्युत्पादित उप्रत्ययान्तः । आद्युदात्तत्वादपि
प्राप्ते । सहायशब्दोऽपि लघावन्ते हयोश्च बह्वधी गुरुरिति (फिट् २।४२
मध्योदात्तः । तत्रानुदात्तादेरीञि (४।२।४४) प्राप्ते तन्नो विधानम् । गजाच्चेति

वक्तव्यमिति । गजशब्दात् तत् भवतीत्येतदर्थरूपं व्याख्येयमित्यर्थः ।
व्याख्यानञ्चेह चकारस्यानुवृत्तिमाश्रित्य कर्त्तव्यम् ।

४४ । अनुदात्तादेरञ् ।

कापोतं मायूरमिति । कपोतमयूरशब्दौ लघावन्ते द्वयोश्च वङ्गवो
गुरुरिति (फिट्, २।४२) मध्योदात्तौ । तैत्तिरमिति । तित्तिरिशब्दे इगुपधात्
किदिति (उण्, ४।५५८) कित्प्रत्ययान्तः । तरतः सन्वङ्गुक् चाभ्यासस्येति
प्रत्ययस्वरणान्तोदात्तः । ननु च सन्वङ्गावादाद्युदात्तः प्राप्नोति । उणादयो
बहुलमिति (३।३।१) बहुलवचनात् स्वरं सन्वङ्गावो न भविष्यतीत्यदोषः ।

४५ । खण्डिकादिभ्यश्च ।

आद्युदात्तार्थमचित्त्तार्थञ्च वचनमिति । असत्येतस्मिन्नाद्युदात्तेभ्योऽण्
स्यात् । अचित्तेभ्योऽचित्तलक्षणञ्च प्रसज्येत । क्षुद्रकाश्च मालवा-
थेति क्षत्रियद्वन्द्व इति । क्षुद्रकस्यापत्यानि बह्वनि । जनपदशब्दात्
क्षत्रियादञ् (४।१।१६८) मालवस्यापत्यानि बह्वनि । छडेत्कोशलाजादाञ्
अड् (४।१।१७१) । तयोस्तद्राजस्येति (२।४।६२) बह्वषु लुक् । पद्याद्
द्वन्द्वः । ततः पूर्वेष्वञि सिद्ध इति । समासास्तोदात्तत्वे कृते द्वन्द्व-
समासस्यानुदात्तादित्वात् । वचनं गोत्रवृजो बाधनार्थम् । गोत्रोक्तोद्गोरभे-
तादिना (४।२।३८) गोत्रलक्षणो वृज् प्राप्नोति । तद्बाधनार्थं क्षुद्रक-
मालवकस्येह गणे पाठः । ननु चेतादि । परत्वादेवाञ् वृज् बाधित्यत
इत्यतो नार्थो वृजो बाधनार्थेनानेन वृज्नेनेति भावः । एतच्च गोत्रत्व-
मभ्युपेत्योक्तम् । इदानीं गोत्रत्वमेव न भवतीति दर्शयितुमाह नचेतादि ।
गोत्रसमुच्चयोऽयम् । न च गोत्रसमुदायो गोत्रग्रहणेन गृह्यते यथा जनपद-
समुदायो न जनपदग्रहणेन । तथा च काश्यप्य कोशलाय काशिकोशलाः ।
तेषु भवाः काशिकोशलीयाः । जनपदत्वाभावाज्जनपदतदवध्योऽथेति (४।२।१२४)
वृज् न भवति । ह्रस्वाच्छ (४।२।१२४) एव तु भवति । स्यादेतत् । यद्यपि
गोत्रसमुदायो गोत्रं न भवति तदवयवम् भवति । क्षुद्रकमालवकशब्दोऽवयवो
गात्रम् । अतस्तदन्तविधिना तदन्ताद् गोत्रसमुदायादपि वृज् प्राप्नोतीत्यत

आह नचेत्यादि । नहि सर्वस्तदन्तविधिर्भवतीति । तथाहि येन विधिस्तदन्त-
 स्येत्यत्रोक्तं (१।१।७७, वा) समासप्रत्ययविधौ प्रतिषेध उगिहर्णग्रहणवर्जमिति ।
 प्रत्ययविधिश्चायम् । येषु तत्र च तदन्तविधिरिष्यते ते तत्रैव भयाद्यादिग्रहण-
 मित्यादिना परिगणिताः । न चास्य तत्र परिगणनम् । ततो नास्ति
 तदन्तविधिः । एवं तर्हीतयादि । यदयं क्षुद्रकमालवकग्रहणं करोति
 वुज्बाधनार्थं तज्ज्ञापयति वुजि पूर्वविप्रतिषेधो भवति । न परविप्रति-
 षेधः । सामूहिकेषु च तदन्तविधिरस्तीति । किमेतस्य ज्ञापने प्रयोजन मित्याह
 औपगवकं कापटवकमिति । एतद् वुज्पूर्वविप्रतिषेधज्ञापनस्य प्रयोजनम् ।
 असति ह्येतस्मिन् ज्ञापने परविप्रतिषेधेनानुदात्तादेरजितयज् (४।२।४४) स्यात् ।
 वुजस्तु यत्राद्युदात्तत्वं सोऽवकाशो ग्लोचुकायनकमिति । ग्लुचुकायनशब्दो
 हि प्राचामहडात् फिन् बहुलमिति (४।१।२६०) फिन्प्रत्ययान्तत्वाद नित्-
 खरेणाद्युदात्तः । वानहस्तिकम् । गौधेनुकमिति । तदन्तविधिज्ञापनस्य
 प्रयोजनम् । असत्येतस्मिन् ज्ञापने ऽचित्तहस्तिधेनो षगिति (४।२।४७)
 धेनुहस्तिशब्दाभ्यां विधीयमानशक् न तदन्तात् स्यात् । क्षुद्रकमाल-
 वकादिति । गणे क्षुद्रकमालवात् सेनासंज्ञायामिति पठ्यते । तत्र यद्ययमेको
 योगः स्यादेकेन यत्नेन च ज्ञापनं नियमश्च न लभ्यते । तस्मादत्र योगविभागः
 कर्तव्यः । तत्र क्षुद्रकमालवादित्येको योगः । सेनासंज्ञाया मिति द्वितीयः ।
 तत्र पूर्वा योगो ज्ञापनार्थ उत्तरो नियमार्थः । पुनरस्यैवेति । क्षुद्रकमालवादि-
 त्यस्यैव योगस्य । क्षौद्रकमालवीति । टिट्टाणजिति (४।१।१५) ङीप् ।
 क्षौद्रकमालवकमन्यदिति । तदन्तविधिनात्र वुज् भवति । अजसिद्धेरित्यादि ।
 क्षुद्रकमालवशब्दादनुदात्तादेरजित्यज् (४।२।४४) सिद्धः । तत् कोऽर्थः किं
 प्रयोजनं तस्य गणपाठेन ? न किञ्चिदित्यर्थः । स्यादेतत् । यो गोत्रलक्षणो
 वुज् स्यादत स्तदुबाधिनार्थः पाठ इत्याह गोत्राहुज् विधीयते । न च क्षुद्र-
 कमालवशब्दो गोत्रम् । तत् कुतस्ततो वुज्प्राप्तिः ? तदन्तादित्यादि ।
 यद्यपि क्षुद्रकमालवशब्दो गोत्रसमुदायो गोत्रं न भवति तदवयवस्तु भवति ।
 तेन तदन्तविधिना प्राप्नोत्येव । न च सर्वत इति । न च तदन्तविधिः सर्वत्रैव
 भवति । परिगणितेष्वेव कार्थ्येषु तदन्तविधिरिष्यते । नचेदं तत्र परिगण्यते ।

तत् कुत स्तदन्तविधिना वृज्प्राप्तिः ? ज्ञापकं स्यादित्यादि । इदं हि क्षुद्रकमालवग्रहणं ज्ञापनार्थं भवेत् । एतज् ज्ञापयति सामूहिकेषु तदन्तविधिरस्तीति । एवं कृत्वापिशलेर्विधि रूपपन्नो भवति । विधीयतेऽनेनेति विधिः । स पुन धेनोरनज इति । एतद्दि तत्सूत्रम् । अस्याय मर्थः । धेनुशब्दः समूहेऽर्थे ठक् मुत्पादयति न चेहेनुशब्दो नज उत्तरो भवतीति । नज् पूर्वपदो न भवतीति यावत् । यदि तत्र सामूहिकेषु तदन्तविधिर्न स्याद नजिति वचनं नोपपद्यते । असति तदन्तविधौ धेनुशब्दादुच्यमानः प्रत्ययः कः प्रसङ्गो यदधेनुशब्दात् स्यात् ? तदेतदनजिति वचनं परमर्थवद्भवति यदि सामूहिकेषु तदन्तविधिर्भवति । नान्यथा । प्रयोजनान्तरमाह मेनायामित्यादि । मेनासंज्ञायामिव क्षुद्रकमालवग्रहादज् भवतीत्येष नियमो यथा स्यादित्येवमर्थस्तस्य गणे पाठ इत्यर्थः । यथेत्यादि । चेति समुच्चये । पूर्वविप्रतिषेधेन वृज्प्राप्तिं बाधनं यथा स्यादित्येवमर्थं गणे पाठः । खण्डिक इति । खण्डिकशब्दो मत्वर्थीयठन्प्रत्ययाक्तो नित्स्वरेणाद्युदात्तः । वल संवरणे इत्यस्मादुणादयो बहुलमि—(१।३।१) त्यवन्प्रत्यये डलयोरैकत्वस्मरणाल् लकारस्य डकारादेशे टापि वङ्वेति भवति । भिक्षुकशब्दोऽपि कुत्मार्यविवक्षायां (D) कन्तत्वात् पूर्वपदाद्युदात्तः । शुकोलकयोरपि प्राणिनां कुपूर्वाणामिति (फिद्, १।३०) कुर्वादिर्दुदात्त एव । श्वज्शब्दः कनिन् युवधोत्यतः (उण्, १।१५४) कनिन्ग्रहणेऽनुवर्त्तमाने श्वन्नुचन् पूषन् क्रोहन् क्लेदन् खेहन् मूर्धन् मज्जन्त्यमन्विश्वप्स्वन् परिज्मन् (उण्, १।१५७) मातरिश्वन् मघवन्निति कनिन्प्रत्ययाक्तो निपातितः । तेनासावपि पूर्वपदाद्युदात्तः । युगवरत्ताशब्दयो-रचित्सार्थः । संहतविष्टहोतार्थं युगवरत्ताग्रहणं वर्णयन्ति । योगम् । वारचम् । योगवरचमिति ।

४६ । चरणेभ्यो धर्मवत् ।

गोत्रचरणाद् (४।३।१२६) वृजितगारभ्येति । ननु च तत्र धर्मग्रहणं नास्ति । तत् कथं धर्मवदित्यतिदेशः प्रयुज्यत इत्यगह तत्वेदमित्यादि ।

(D) महीश्वरपुलकेऽनुकम्प्यार्थविवक्षायामिति पाठः ।

इदमेव धर्मवदिति वचनं लिङ्गभूतं गमयति चरणाहर्णान्नाययोरितिप्रतहचनं
(४।३।१२०, वा) शेषभूतमिति । नहि तेन विनातिदेश उपपद्यते । वतिः
सादृश्यार्थ इति । असति हि वती यदि चरणग्रहणं धर्मप्रतयैरभिसम्बध्यते
चरणेभ्यो धर्मोऽर्थे ये प्रतयया अभिधास्यन्ते ते भवन्ति तस्य समूह इत्ये-
तस्मिन्नर्थ इति समूहप्रकृतिर्न विशेषिता स्यात् । एवञ्चेह प्रकृतिमात्राधर्म-
प्रतययाः प्रसज्येरन् । अथ प्रकृतिः सम्बध्यते धर्मे ये विधास्यन्ते प्रतययास्ते
भवन्ति चरणेभ्यः समूह इत्येतस्मिन्नर्थ एवमपि धर्मप्रत्यया न विशेषिताः
स्युः । ततश्चाचरणेभ्योऽपि ये धर्मे विधास्यन्ते प्रत्ययास्तेऽपीह चरणेभ्य
आपद्येरन् । अथाप्युभयसन्निधानादुभयं विशेष्यते ? तेन वाक्यभेदं कृत्वा
प्रत्ययैः प्रकृतिभिः सम्बध्यते । चरणेभ्यो धर्मोऽर्थ ये प्रत्यया विधास्यन्ते ते
समूहे भवन्ति चरणेभ्य इति । एवमपि कश्चित् चरणप्रकृतिकः प्रत्ययो यतः
कुतश्चिच्चरणात् समूहे स्यात् । कौपिञ्जलहास्तिपदादण् (४।३।१३२) छन्दो-
गादिभ्योऽपि स्यात् । वती तु तस्य सादृश्ये विधानात् सर्वसादृश्यपरिग्रहा
भवति । तेन याभ्यः प्रकृतिभ्यश्चरणविशेषणेन ये प्रत्यया विहिता इहापि
ताभ्यः प्रकृतिभ्यस्तेनैव विशेषणेन तएव प्रत्यया भवन्तीति न किञ्चिद-
निष्टमापद्यते । तस्मात् सर्वसादृश्यपरिग्रहार्थं वत्करणं कर्त्तव्यम् । काठकम् ।
कालापकमिति । गोत्रचरणाद् वुञ् (४।३।१२६) । छान्दोग्यम् । ओक्-
थिक्त्वमिति । छन्दोगोक्थिकयान्निकवह्वचनटां ज्ञा इति (४।३।१२८) ज्ञाः ।
आथर्वणमिति । कौपिञ्जलहास्तिपदादण् (४।३।१३२) । आथर्वणिकस्येक-
लोपश्चेत्यण् (४।३।१३३) । इकलोपश्च । एते प्रत्यया यथा चरणेभ्यो धर्मे भवन्ति
तथा समूहेऽपि ।

४७ । अचित्तहस्तिधेनोष्ठक् ।

अचित्त इति । अर्थप्रधानत्वान्निर्देशस्यार्थस्येदं ग्रहणम् । न स्वरूपस्य ।
तेनाचित्तवाचिभ्य ङ्गु विज्ञायत इत्याह अचित्तवाचिभ्यः शब्देभ्य इति ।
हस्तिधेनुशब्दयोश्च शब्दप्रधानत्वान्निर्देशस्य स्वरूपग्रहणम् । अतएव हस्ति-
धेनुशब्दाभ्यामिति । अधेनोरिति वक्तव्यमिति । धेनुशब्दादनञ्पूर्वाद् ङ्गु

भवतीति तदर्थरूपं व्याख्येयमित्यर्थः । तत्रेदं व्याख्यानम् । वक्ष्यमाणमिहान्य-
तरस्यांग्रहणमुभयोरपि योगयोः शेषो विज्ञायते । व्यवस्थितविभाषा च । तेन
धेनुशब्दादनञ्पूर्वादिव भवतीति । न नञ्पूर्वादिति । आधेनवमिति ।
उत्सादिभ्योऽञ् (४।१।८६) । ननु च धेनुशब्दस्तत्र पठ्यते । तत् कथमधेनु-
शब्दाद् भवतीति ? तत्रापि तदन्तविधेः सम्भवात् । तत् कथं विज्ञायते ?
वक्ष्यास इति वक्ष्यशब्दस्य समासे प्रतिषेधात् । वक्ष्यशब्दाद्वि प्रत्यय-
विधानम् । गोवक्ष्यशब्दान्न प्राप्नोति । किं समासप्रतिषेधेन ? इतः प्रति-
षेधाद्विज्ञायते ऽस्ति तत्र तदन्तविधिरिति ।

४८ । केशाप्रवाभ्यां यञ्छावन्यतरस्याम् ।

केशशब्दादचित्तलक्षणे ठकि प्राप्ते वचनमिदम् । अश्वशब्दादप्यणि सूत्र-
मिदमारभ्यते । अन्यतरस्यांग्रहणाद् ठगणावपि भवतः ।

४९ । पाशादिभ्यो यः ।

अचित्तलक्षणे ठकि प्राप्ते वचनमिदम् ।

५० । खलगी रथात् ।

गोशब्दादपि प्राप्ते खलरथाभ्यामचित्तलक्षणे ठकीदं वचनम् । अत्र
पाशादिष्वेव खलादीनां पाठः कस्मान्न कृत इत्याह पाशादिष्वपाठ
उत्तरार्थ इति । उत्तरसूत्र इति त्रकव्यचः खलादिभ्य एव यथा स्युः ।
पाशादिभ्यो मा भूदिति ।

५१ । इति त्रकव्यचश्च ।

खलादिभ्य इतिर्वक्तव्य इति । वक्तव्यो व्याख्येय इत्यर्थः । तत्रेदं
व्याख्यानम् । चकारोऽत्र क्रियते । स चानुक्तमनुस्यार्थः । तेन खलादिभ्य
इतिप्रत्ययो भविष्यति । आदिशब्दायं प्रकारे । खलप्रकार इत्यर्थः ।
किं पुनस्ते खलप्रकाराः ? येभ्य इतिर्दृश्यते । यदि तर्हि खलादिभ्य इति-
र्भवति वैषम्याद् यथासंख्यं न प्राप्नोति । वाक्यभेदाददोषः । एकं वाक्यं
यथासंख्यं न भवति । इह द्वे वाक्ये इति । इति त्रकव्यचः खलगोरथेभ्यो

भवन्तीत्येकं वाक्यम् । चकारश्चानुक्तसमुच्चयार्थः । ततः खलादिभ्य इति-
भवतीति द्वितीयम् । द्वितीये तु वाक्ये खलशब्दस्य तत्र प्रकारोपलक्षणं
वेदितव्यम् । नतु प्रकृतित्वम् ।

५२ । विषयो देशे ।

योऽसौ विषयो देशश्चेत् स भवतीति । ननु च यो विषयः स देश एव
भवति । किं तद्विशेषणेन देशग्रहणेनेत्याह विषयशब्दोऽयमित्यादि । अत्यन्त-
शीलित इति । अत्यन्ताभ्यस्त इत्यर्थः ।

५३ । राजन्यादिभ्यो वृञ् ।

आकृतिगणनायमिति । अपरिसमाप्तां राजन्यादेर्दर्शयति । आदिशब्द-
श्चायं प्रकारार्थः ।

५४ । भौरिक्यादैःषुकार्य्यादिभ्यो विधन्मत्तलो ।

५५ । सोऽस्यादिरिति छन्दसः प्रगाथेषु ।

छन्दस इति । न स्वरूपग्रहणम् । नापि मन्त्रब्राह्मणयोः । कस्य
तर्हि ? अक्षराणामियन्तावचनश्छन्दःशब्दोऽस्ति यस्य जगत्यादयो विशेषाः ।
तस्येदं ग्रहणम् । तस्यैव हि प्रगाथ इत्यादौ सम्बन्धः । नेतरस्य । तेन
पङ्क्त्यादिभ्यः प्रत्ययो भवतीत्युक्तं भवति । प्रग्रथनेनेति । उच्चारणविशेषणेन
प्रग्रथनात् प्रकर्षाद् गायनार्थादिति । एतेन यन्निमित्तकः प्रगाथशब्दस्तां
क्रियां दर्शयति । प्रगाथशब्दोऽयं यदाऽकर्षरि च कारके संज्ञायामिति (३।३।१८)
कर्मणि घञन्तो व्युत्पाद्यन्ते प्रग्रथ्यन्ते ऽसौ प्रगाथ इति पृषोदरादिपाठाद् ग्रथे
रेफानुनासिकयोर्लोपश्च तदा प्रग्रथनक्रियानिमित्तको भवति । यदा तु कै
गै शब्द इत्यस्मादुणादयो बहुलमिति (३।३।१) प्रगाथ स्थन्प्रत्ययान्तो व्युत्पाद्यते
तदा गायनक्रियानिमित्तो भवति । नपुंसक इत्यादि । नपुंसकलिङ्गे स्वार्यं
एव छन्दसः प्रत्ययस्थोपसंख्यानम् । तत्रेदं व्याख्यानम् । इतिकरणो विवक्षार्थः ।
तेन यत्र प्रत्ययान्ताच्छिष्टानां विवक्षा भवति तत्र प्रत्ययेन भवितव्यम् ।
नपुंसकलिङ्गे स्वार्येऽपि च सा भवति । अतस्तत्रापि प्रत्ययो भवति । अग्रथं

चेतदेव विज्ञेयम् । यो हि मन्यते सर्वातिप्रसङ्गनिवृत्तिरितिकरणेन क्रियत इति तस्यासावनर्थक एव स्यात् । सर्वातिप्रसङ्गानामुपाधिभिर्निरस्तत्वात् ।

५६ । संग्रामे प्रयोजनयोद्बुध्यः ।

अत्र संग्राम इति प्रत्ययार्थ इति । समस्यन्तत्वात् । प्रयोजनयोद्बुध्य इति पञ्चम्यन्तत्वात् प्रकृतिनिर्देशः । ततश्च समर्थानां (४११।८२) प्रथमादित्येतद्दि-
रुध्यते । प्रथमस्य प्रत्ययार्थत्वेन द्वितीयस्य प्रकृतित्वेनोपादीयमानत्वादित्यस्य
चोद्यस्य निरासायाह सोऽस्येति समर्थविभक्तिः प्रत्ययार्थानुवर्त्तत इति ।
एतन्नैतद् दर्शयति । प्रयोजनयोद्बुध्य इत्येतदेवमर्थं यस्मात् पूर्वसूत्रादेव स
इति प्रथमं तद्विहानुवर्त्तते । तद्विशेषणं तु प्रयोजनयोद्बुध्य इति प्रत्ययार्था
ऽप्यस्येति पूर्वसूत्रादनुवर्त्तते । तद्विशेषणं संग्रामः । ततो नास्ति विरोधः ।
पूर्वसूत्रे यत् प्रथमानिर्दिष्टं तत एव प्रत्ययविधानादिति ।

५७ । तदस्यां प्रहरणमिति क्रीडायां णः ।

५८ । घञः सास्यां क्रियेति जः ।

क्रियेति प्रकृतिविशेषणमिति । यत्र तद् घञन्तं क्रियावाचि चेद्
भवतीति । तेन भावे यो घञ् तदन्तात् प्रत्ययो भवतीत्युक्तं भवति । ननु
च भावे यो घञ् तेनैव तदन्तं क्रियावाचि । यस्माद् धात्वर्थस्य सिद्धता
नाम यो धर्म स्तत्र घञादिभिर्भवितव्यमित्युक्तं प्राक् । धर्मधर्मिणोर्भेदस्या-
विवक्षितत्वात् क्रियाधर्मोऽपि क्रियाशब्देनोक्त इत्यदोषः । इतिकरणो विव-
क्षाश्चेति । ननु च पूर्वसूत्रादेवितिकरणोऽनुवर्त्तिष्यते । तत् किं पुनरिह
तस्योपादानम् ? इतिकरणस्येह प्रकरणे ऽनधिकारतां दर्शयितुं पुनरुपा-
दानम् । तेन तदधीतं तद् (४१२।५८) वेदित्वात्स्येतिकरणस्याननुवर्त्तौ
विवक्षानियमाभावादभ्येतवेदित्वात्वे प्रत्ययः सिद्धो भवतीत्येते । वैचित्त्यार्थ-
मतिकरणोपादानमित्यपरि । श्येनम्याति । शल्लुङ्ग पतुल्य गतौ । भावे
घञ् । श्येनस्य पान इति षष्ठीसमाम् । जे विहितं श्येनतिलस्य पानं अ इति
६।३।३१) मुम् । प्राकार इति । करोतः प्रपूर्वादकर्त्तरि च कारके संज्ञाया-

मिति (३।३।१८) कर्मणि घञ् । उपसर्गस्य घञामनुष्ये बहुलमिति (६।३।१२२) प्रथमस्य दीर्घः । भवतीदं घञन्तम् । नतु क्रियावाचि । प्राकारस्य द्रव्यत्वात् । अथेतादि चोद्यम् । क्रीडायामिन्यनेन तत्सम्बद्धमित्यादि परिहारः । स्यादेतत् । अनुवर्त्ततां क्रीडा । तस्याच्चेदं प्रत्ययविधानमिष्यत इत्यत आह सामान्येन चेत्यादि ।

५८ । तदधीते तद्देद ।

वैयाकरण इति । न युष्माभ्यामित्यादिना (७।३।३) वृद्धिप्रतिषेधः । ऐजाग-
मश्च । द्विस्तदग्रहणमित्यादि । यदि तदधीते वेदेत्येवोच्येत प्रतयार्थद्वयस्य
द्वितीयासमर्थे समुच्चयो विज्ञायेत । ततश्च यस्त्वधीते वेत्ति च तत्रैव स्यात् ।
यस्त्वधीते केवलं न वेत्ति वेत्ति वा केवलं नाधीते तत्र न स्यात् । द्विस्तद-
ग्रहणे तु वाक्यभेदादधीयाने विदुषि च प्रत्येकं प्रतयः सिध्यति । तदर्थं
द्विस्तदग्रहणम् । नैतद् द्विस्तदग्रहणस्य प्रयोजनम् । यथैव हि तेन दीव्यति
खनति जयति जितमित्यत्र (४।४।२) सकृत् समर्थविभक्त्युपादानेऽपि प्रत्ययार्थ-
चतुष्टयेन तृतीयासमर्थेन समुच्चयो न विज्ञायते तथेहापि न विज्ञास्यते । तेन
यथा दीव्यति प्रभृतिषु प्रत्येकं प्रत्ययो भवति तथेहापि प्रत्येकमधीयाने विदुषि
च भविष्यतीति । न ब्रूम इहैव द्विस्तदग्रहणमधीयानविदुषोः पृथग्विधानार्थ-
मिति । कुतस्तर्हि ? क्रतूक्त्यादिसूत्रान्ताद् ठक् (४।२।६०) वसन्तादिभ्यश्-
गित्यत्र (४।२।६३) च । किं कारणं तत्र न स्यात् ? क्रतुशब्दः कर्मनामधेयः ।
वसन्तादयोऽप्यृतुवचनाः । तेषामध्ययनं नोपपद्यते । तत्सहचरिते ग्रन्थे स्यात् ।
स च तत्र गौण इति न गृह्यते । मुख्य एवार्थं वेदने सम्भवतीति तन्म्यो
विदुष्येव प्रत्ययः स्यात् । नाध्येतरि । पुनर्द्विस्तदग्रहणाद् गौणस्यापि ग्रहणं
भवतीति प्रत्येकमध्येतद्विदुषोरत्र ठक्प्रत्ययो भवति ।

६० । क्रतूक्त्यादिसूत्रान्ताट् ठक् ।

क्रतुशब्दः कर्मनामधेयः । तस्याध्ययनवेदने हे न सम्भवत इति साहचर्यात्
तदर्थो ग्रन्थो गृह्यते । नतु क्रतुनामा क्रतुरस्तीति तद्विशेषा येऽग्निष्टोमादय-

स्तदर्थं ग्रन्थो गृह्यते । तत्र चाह क्रतुविशेषवाचिभ्य इति । अग्निष्टोममधीत इत्यग्निष्टोमेन सहचरितं तदर्थग्रन्थमधीत इत्यर्थः । सूत्रान्तादकल्पादेरिष्यत इति । किमिष्यत एव ? ततो न तच् शस्यते लयते च । कुतः ? वेत्यनु-
 वृत्तेर्व्यवस्थितविभाषाविज्ञानात् । किं तर्हि ? सामलक्षण औक्थिक्ये वर्त्तमान इति । उक्थसंज्ञाकानां साम्नां लक्षणं व्याख्याग्रस्य औक्थिक्यः । ऋन्दौगौक्थिक्ये-
 त्यादिना (४।३।१२८) अयः । तत्रौक्थिक्ये सामलक्षणे ग्रन्थे वर्त्तमान उक्थशब्दः प्रत्ययमुत्पादयति । कुत एतत् ? गौणेन सह क्रतुशब्देन निर्देशात् । औक्थिक्ये उक्थशब्दस्य वृत्तिस्तादर्थ्याङ्गवति । भवति च तादर्थ्यात् ताच्छब्दं यथा प्रदी-
 पार्था मल्लिका प्रदीप इति । अत्रौक्थिकं योऽधीते कथं तत्र भवितव्यमित्यत आह औक्थिक्यशब्दाच्चेति । तत्रैव कारणमाह अनभिधानादिति । विद्या-
 लक्षणकर्मसूत्रान्तादित्यस्यातिप्रसक्तस्यापवादमाह विद्या चेत्यादि । विद्या-
 शब्दोऽनङ्गत्वं धर्मसंसर्गतिपूर्वं एव प्रत्ययमुत्पादयति । नाङ्गादिपूर्वं इत्यर्थः । त्रैविद्य इति । त्रयवयवा विद्या । शाकपार्थिवादित्वादुत्तरपदलोपी समासः । त्रिविद्यामधीते त्रैविद्यः । यावक्रीतमाख्यानमधीते यावक्रीतिकः । प्रियङ्गुम-
 धीते प्रियङ्गविकः । वासवदत्तामाख्यायिकामधीते वासवदत्तिकः । सुमनोत्त-
 रामधीते सौमनोत्तरिकः । सर्वसादे द्विगोत्र लइति । सर्वादेः सादे द्विगो-
 रत्यन्त्रस्य ठको लोपो भवतीत्यर्थः । ननु च द्विगोर्लुगनपत्र (४।१।८८)
 इत्येवं सिद्धः । सतमेतत् । इह तु कैश्चिद् विद्यालक्षणकल्पसूत्रान्तादि-
 त्वादिना प्रतिपदं प्रत्ययो विधीयते । तद् द्वेष्यमपि जायेत । प्रतिपद-
 विधानान्न लुक् । ततो लुक्वचनम् । अनुसूत्रलक्षणलक्षणे चेति । अनुसूत्रशब्दः
 प्रत्ययमुत्पादयति । लक्षणलक्षणे च शब्दरूपे प्रत्ययमुत्पादयतः । अनुसूक्त
 इति । इसुसूक्तान्तात् क (७।१।५१) इति कः । केऽण (७।४।१३) इति ऋस्वः ।
 इकन् बहुलं पदोत्तरपदादिति । पदशब्द उत्तरपदं यस्य स तथोक्तः ।
 शतषष्ठेः षिकन् पञ्च इति । शतषष्ठिशब्दाभ्यामुत्तरस्मात् पथः षिकन् प्रत्ययो
 भवति । षकारो ङीर्षर्थः । नकारः स्वरार्थः । एतत् सर्वमुक्त्यादिषु पाठादेव
 सिद्धम् । यदपीह किञ्चिन्न पठ्यते तदपि च बहुलग्रहणेन संगृहीतम् ।
 अथादिष्वपि षिकन् बहुलं पदोत्तरपदाच्चेति पठ्यते ।

६१ । क्रमादिभ्यो वुन् ।

६२ । अनुब्राह्मणादिनिः ।

ब्राह्मणसदृशोऽयं ग्रन्थोऽनुब्राह्मणमिति । यथार्थेऽव्ययीभावं दर्शयति । ननु योऽनुब्राह्मणमधीते तस्यानुब्राह्मणमस्तीति । तत्र मत्वर्थीयेनैवेतिना सिद्धम् । तत् किमर्थमिदम् ? अण्बाधनार्थम् । यदीदं नोच्येत तदधीते तद्देतग्रन् (४।२।५८) प्रसज्येत ।

६३ । वसन्तादिभ्यष्ठक् ।

वसन्तसहचरितो ग्रन्थो वसन्त इति । यो वसन्ते पठ्यते नियोगेन यत्र च वसन्तो वर्ण्यते स वसन्तसहचरितो भवति । वर्षाशरदमिति । वर्षाश्च शरच्च वर्षाशरदम् । इन्द्राक्षुदपहान्तात् समाहार इति (५।४।१०६) टच् । समासान्तेन निर्देशः । (E)

६४ । प्रोक्ताल्लुक् ।

युक्तो निर्देशो यदि प्रोक्तनामा ग्रन्थो व्याकरणादिर्भवति । न चासावस्ति । अन्यार्थेन ततःपरः सम्भवतोत्येतं दोषमपाकर्तुमाह प्रोक्तसहचरित इत्यादि । साहचर्यात् सोऽयमितिप्रभेदोपचारेण प्रोक्तार्थे यो विहितः प्रत्ययः स प्रोक्तशब्देनोक्त इति दर्शयति । पाणिनीय इति । वृद्धाच्छः (४।२।११४) तदन्तात् तदधीते (४।२।५८) तद्देत्यण् । तस्य लुक् पाणिनीयः । आपिशलिना प्रोक्तमित्यण् । तस्य लुक् । आपिशलः । कः पुनरत्र विशेषोऽर्थो लुकि सति ? यावता तदेव रूपमित्याह स्त्रियामित्यादि । असति लुकि टिड्ढाणञिति (४।१।१५) डीप् स्यात् । सोऽणः स्वरणान्तोदात्तः । लुकि हि सति टाब् भवति । स्वरण तु मध्योदात्तः । आपिशलिश्चल्लुकि सति स्वरं नास्ति विशेषः । सत्यपि हि लुक्प्रत्ययान्तोदात्तत्वेन भवितव्यम् । स्त्रियान्तु पूर्वोक्तो विशेषो वर्तते । नहि लुकि सति डीब् भवति । सत्यप्यणि तत्रैवातुपसर्जनादित्यधिकारात् (४।१।१४) प्रतिषेधात् । प्रोक्तार्थविहितस्य चाण इत्योपसर्जनत्वात् ।

(E) In the printed काशिका the गण has no compound as वर्षाशरदम् । वर्षा and शरद are there separately. *

६५ । सूत्राच्च कोपधात् ।

कोपधादिति वचनात् स्वरूपग्रहणं न भवतीत्यतः सूत्रवाचिनो ग्रहणं विज्ञायत इत्याह सूत्रवाचिनः प्रातिपदिकादिति । अष्टकमिति । अष्टावध्यायाः परिमाणमस्य । तदस्य परिमाणमित्यनुवर्त्तमाने (५।१।५७) संख्यायाः संज्ञासङ्ग-सूत्राध्ययनेष्विति (५।१।५८) च संख्याया अतिशदन्तायाः कन्निति (५।१।२३) कन् । संख्याप्रकृतेरिति वक्तव्यमिति । संख्या प्रकृतिर्यस्य प्रत्ययस्य स संख्या-प्रकृतिः । तदन्तात् कोपधादुत्पन्नस्य लुक् भवतीत्येतदर्थरूपं वक्तव्यं व्याख्येय मित्यर्थः । तत्वेदं व्याख्यानम् । वेति धर्त्तते । सा च व्यवस्थितविभाषा । तेन संख्याप्रकृतेरेव भविष्यति । नान्यस्मादिति । चातुष्टयमिति । चत्वारोऽवयवा अस्वेति । संख्याया अवयवे तयप् (५।२।४२) । ऋस्वात् तादौ तद्धित इति (८।३।१०१) मूर्धन्यः । षत्वं भवति । एतत् संख्याप्रकृतिप्रत्ययान्तं नतु कोप-धम् । किं तर्हि ? योपधम् ।

६६ । छन्दोब्राह्मणानि च तद्विषयाणि ।

प्रोक्तग्रहणं मनुवर्त्तते इति । तच्चेहार्थात् प्रथमान्तं विज्ञायते । छन्दो-ब्राह्मणानीत्यस्य समानाधिकरणार्थम् । अत आह छन्दोसि ब्राह्मणानि च प्रोक्तप्रत्ययान्तानीति भवन्ति । स्वरूपग्रहणमिह न भवति । तथाहि प्रोक्तग्रहण-मिहानुवर्त्तते । नच छन्दोब्राह्मणशब्दौ प्रोक्तप्रत्ययान्तौ । तस्माच्छन्दोब्राह्मण-वाचिनो ये शब्दाः प्रोक्तप्रत्ययान्तास्ते गृह्यन्ते । किमर्थं पुनरिदमुच्यते ? इह प्रोक्तप्रत्ययान्तस्य बहुप्रकारता लभ्यते ; तथाहि क्वचित् तदन्तस्य स्वातन्त्र्य-मुपलभ्यते यथा पाणिनिना प्रोक्तं पाणिनीयं शास्त्रम् । प्रोक्तार्थ एव वृत्तिः स्वातन्त्र्यम् । पाणिनीयशब्दस्य चात्र प्रोक्तार्थ एव वृत्तिः । क्वचिदुपाध्यन्तरयोगो यथा पाणिनीयं मङ्गत् भवत्सु विहितमिति । क्वचिद्वाक्यम् पाणिनीय मधीत इति । क्वचिद् वृत्तिः पाणिनीय इति । तदिह छन्दोब्राह्मणाना मध्येऽवेदितविषया वृत्तिर्यथा स्यात् । प्रकारान्तरं मा भूदित्येवमर्थं मिदमुच्यते । अध्येऽवेदित इति । अध्येऽवेदितप्रत्ययो विषयो येषामिति बहुव्रीहिः । अनन्तरभावो विषयार्थ इति । यथा मत्स्यानां जलं विषय इत्यत्रानन्यत्रभावे

विषयशब्दो वर्त्तते तथेहापि । एतेन यद्यपि ग्रामसमुदायादिष्वप्यर्थेषु विषय-
 शब्दस्य वृत्तिस्तथापीहानन्यत्रभावे वर्त्तमानः संगृह्यत इति दर्शयति ।
 तेनेत्यादिना ऽनन्यत्रभाववृत्तिशब्दस्य फलं दर्शयति । एवं ह्यनन्यत्रभावो भवति
 यदि स्वातन्त्र्यादि न भवति । उपाध्यन्तरयोगो महत्त्वादिना विशेषेण
 सम्बद्धः । कठ इति । कठेन प्रोक्तमिति । कलापिवैशम्पायनान्तेवासिभ्यश्चेति
 (४।३।१०४) णिनिः । तस्य कठचरकालुक् (४।३।१०७) । ततः कठेन प्रोक्तम-
 धीते तद्देति पुनरण् । तस्यापि प्रोक्ताल्लुगिति (४।२।६४) लुक् । मौदाः
 पैपलादा इति । कलापिवैशम्पायनान्तेवासिभ्यश्चेति (४।३।१०४) णिनिः ।
 मोदेन प्रोक्तमिति । कलापिनो ऽणित्यण् (४।३।१०८) । तदन्ताद् तदधीते तद्-
 वेदेत्यण् (४।२।५८) । तस्य प्रोक्ताल्लुगिति (४।२।६४) लुक् । आर्चाभिन
 इति । ऋचाभेन प्रोक्तमिति कलापिवैशम्पायनान्तेवासिभ्यश्चेति (४।३।१०४)
 णिनिः । तदन्तात् तदधीते (४।२।५८) तद्दे तण् । वाजसनेयिन इति ।
 वाजसनेयेन प्रोक्तमिति । शीनकादिभ्यश्छन्दसीति णिनिः (४।३।१०६) ।
 तदन्तात् तदधीते तद्देदेत्यण् (४।२।५८) । तस्य लुक् । ताण्डिन इति ।
 ताण्ड्यशब्दाद् गर्गादियजन्तात् प्रोक्तार्थे पुराणप्रोक्तेषु ब्राह्मणकल्पेष्विति
 (४।३।१०५) णिनिः । आपत्यस्य च तद्धिते ऽनातीति (६।४।१५१) यलोपः ।
 ततस्तदधीते तद्देदेतण् (४।२।५८) । तस्य लुक् । भाग्विन इति । भाग्व-
 विशब्दादिजन्तात् प्रोक्तार्थे पूर्ववर्षिनिः । तदन्तात् तद्देदेत्यण् । तस्य लुक् ।
 शाव्यायनिन इति । शाव्यशब्दाद् गर्गादियजन्ताद् यजिजोश्चेति (४।३।१०१)
 फक् । ततः प्रोक्तार्थे पूर्ववर्षिनिः । तदन्तात् तदधीते तद्देदेतण् (४।२।५८) ।
 तस्य लुक् । ऐतरेयिण इति । ऐतरेयशब्दाच् शुभ्रादिढगन्तात् पूर्ववर्षिनिः ।
 ततस्तदधीत इतण् । तस्य लुक् । ब्राह्मणविशेषप्रतिपत्त्यर्थमिति । ब्राह्मण-
 विशेषः पुराणप्रोक्तत्वम् । तस्य प्रतीतिः प्रतिपत्तिर्यथा स्वादितेयवमर्थं ब्राह्मण-
 ग्रहणम् । याज्ञवल्कानीति । याज्ञवल्क्यशब्दाद् गर्गादियजन्तात् प्रोक्तार्थे
 कणादिभ्यो गोत्र इतण् (४।२।१११) । सौत्रभानीति । सुत्रभेन प्रोक्तानीति ।
 पूर्ववत्कलापिनो ऽणितण् (४।३।१०८) । अत्र स्वातन्त्र्यं भवति । नहीह
 पुराणप्रोक्तत्वमस्ति । इदानीन्तनेन प्रोक्तत्वात् । काश्यपिनः कौशिकिन इति ।

निष्ठा । यदा कर्त्तरि तदाऽन्तर्भावितव्यर्थत्वात् कर्मणि । अकर्मका अयन्त-
र्भावितव्यर्थाः सकर्मका भवन्ति ।

६६ । तस्य निवासः ।

७० । अदूरभवश्च ।

७१ । ओरज् ।

यथायथमिति । यथास्वम् । तत्र प्रथमे प्रथमासमर्थविभक्तियुक्तात् ।
द्वितीये द्वितीयासमर्थविभक्तियुक्तात् । तृतीयचतुर्थयोः षष्ठीसमर्थविभक्तियुक्तात् ।
नद्यां तु परत्वान् मतुवेव भवतीति । नद्यां मतुबित्यनेन (४।२।८५) ।

७२ । मतोश्च बह्वज्ज्ञात् ।

मालावतमिति । यदि बह्वजिति न भवत्येष दोषः ।

७३ । बह्वचः कूपेषु ।

७४ । उदक् च विपाशः ।

७५ । संकलादिभ्यश्च ।

७६ । स्त्रीषु सौवीरसाल्वप्राक्षु ।

७७ । सुवास्त्वादिभ्योऽण् ।

उवर्णान्तलक्षणस्येत्यादि । य उवर्णान्तास्तेभ्य ओरजिति (४।२।७१)
प्राप्तस्याजोऽपवादः । शेषेभ्यश्च बह्वचः कूपेष्वित्यादिना (४।२।७३) प्राप्तस्य
कूपलक्षणस्य । अथाण्यग्रहणं किमर्थम् ? सुवास्त्वादिभ्यो यथाविहितमेवोच्येत ।
पुनर्वचनं यो विहितो नच प्राप्नोति तदर्थं विज्ञायते । अणोव च विहितो न
प्राप्नोति । अपवादेन बाधितत्वात् । अथ स भविष्यतीत्यत आह अण्यग्रहणं
मित्यादि । असति ङ्ग्रहणे मध्येऽपवादाः पूर्वान् विधीन् बाधन्ते नोक्तानिति
(प, ६१) नदीमतुषा सह संप्रधारणायां परत्वान्नदीमतुप् स्यात् । अणो
ग्रहणादणोव भवति । तस्मान् मतुपो बाधनार्थमण्यग्रहणम् ।

७८ । रोणी ।

कोऽयं निर्देश इति । कुत्सितोऽयं निर्देश इत्यर्थः । कुत्सितत्वं तु लक्षणातिक्रान्तत्वात् । तदेव लक्षणातिक्रान्तत्वं दर्शयितुमाह यावत्त्यादि । सर्वावस्थाप्रतिपत्त्यर्थमित्यादि । सर्वावस्था च केवलस्य तदन्तस्य च प्रतिपत्तिः प्रकृतित्वेन यथा स्यादित्येवमर्थमुच्यते । यदि रोण्या इत्यादिनिर्देशः क्रियेत तदा ग्रहणवता प्रातिपदिकेन तदन्तविधिर्नेति (प, ३२) केवलादेव स्यात् । न तदन्ताद् । रोणीति शास्त्रानपेक्षेण निर्देशेन शास्त्रनिरपेक्षत्वमिहोच्यते । तदस्याः परिभाषाया अनपेक्षणादिह तदन्तादपि प्रत्ययः सिद्धो भवति । ननु च ग्रहणवता प्रातिपदिकेन तदन्तविधिः प्रतिषिध्यते । न चेदं प्रातिपदिकम् । स्त्रीप्रत्ययान्तत्वात् । अथ मतं प्रातिपदिकग्रहणे स्निग्धविशिष्टस्यापि ग्रहणं (प, ७२) भवतीति प्रातिपदिकस्य तदन्तविधेः प्रतिषिध्यमानः स्त्रीप्रत्ययान्तस्यापि प्रतिषिध्यत इति । एतच्च यत् हि प्रातिपदिकस्य स्वरूपग्रहणं तद्विषया परिभाषेति प्राग् ज्ञापितमेतत् । एवं तर्हि तस्य ज्ञापनस्य प्रायिकत्वं दर्शयति । तेन क्वचिदस्वरूपग्रहणेऽप्येषा परिभाषा प्रवर्तते । तेन कुमारी-माचष्टे कुमारयतीत्यत्र णविष्ठवत् प्रातिपदिकस्येतोष्ठवद्भावः (६१४१५५, वा) सिद्धो भवति ।

७९ । कोपधाच्च ।

८० । वुञ्छण्कठजिलसेनिरुद्धञ्छययफक्फिञ्जिञ्जकक्-
ठकोऽरोहणक्कशाश्वर्यकुमुदकाशटग्रप्रेक्षाश्मसर्ग्विसङ्काशबलपक्ष-
कर्णमुतङ्गमप्रगदिन्वराहकुमुदादिभ्यः ।

औत्सर्गिकोऽपि तत्वेष्यत इति । यद्येवं तस्य यवणं प्राप्नोतीत्यत आह तस्य चेत्यादि । तथाचोक्तमित्यादि । तदेव द्रढयति । औत्सर्गिक इत्येव । शिरीषाणामटूरभवो ग्रामः शिरीषाः । तस्य वनं शिरीषवनमिति भाष्यकार-वचनाद्भवति । विशेषविहितानां हि लुपा न भवितव्यम् । अत औत्सर्गिकस्य लुप् भवतीति विज्ञायते ।

८१ । जनपदे लुप् ।

८२ । वरणादिभ्यश्च ।

८३ । शर्कराया वा ।

पाठसामर्थ्यादित्यादि । यदि नित्यी लुप् स्याद् गणयोरस्य पाठोऽनर्थकः स्यात् । तस्मात् पाठसामर्थ्यादेव पक्षे श्रवणं भविष्यतीत्यत आह । एवं तर्हीत्यादिना वाग्रहणस्य ज्ञापकं दर्शयति । शर्करेति । औत्सर्गिकस्य लुप् । शार्करमिति तस्यैव पक्षे श्रवणम् । शर्करिकमिति । कुमुदादित्वाट् ठक् । शार्करिकमिति । वराहादित्वात् कक् । शार्करिकं शार्करीयमिति । उत्तरसूत्रेण ठक् छी ।

८४ । ठक्छौ च ।

८५ । नदां मतुप् ।

उदुम्बरावतीति । मतौ बह्वजोऽनजिरादीनामिति (६।३।११८) दीर्घः ।

८६ । मध्वादिभ्यश्च ।

८७ । कुमुदनङ्वेतसेभ्यो ङ्मतुप् ।

कुमुदशब्दाट् ठक्ठकोः प्राप्तयोः । नङ्गशब्दादपि नङ्गशादाङ्ङुलजिति (४।२।८८) नङ्गादीनां ङुक्चेति (४।२।८९) । अस्मिंश्च विधीं प्राप्ते वेतसशब्दादपि मतुप् विधीयते । मद्दिषाच्चेत्यादि । मद्दिषशब्दान्तुप् विधीयत इत्येतदर्थरूपं व्याख्येयमित्यर्थः । तत्रेदं व्याख्यानम् । पूर्वसूत्राच्चकारोऽनुवर्त्तते । स चानुक्तसमुच्चयार्थः । तेन मद्दिषशब्दादपि भविष्यतीति ।

८८ । नङ्गशादाङ्ङुलच् ।

नङ्गशब्दात् पूर्वसूत्रेण ङ्मतुप्यपि प्राप्ते शादशब्दादप्यङ्ङुलज् विधीयते ।

८९ । शिखाया वलच् ।

शिखाया वल्लचं वल्यतीति । दन्तशिखात् संज्ञाया मित्यनेन (५।२।११३) ।

६० । उत्करादिभ्यश्चुः ।

६१ । नडादीनां कुक् च ।

क्रुञ्चाया ऋस्वत्वञ्चेति । क्रुञ्चाशब्दस्य कुग् भवति ऋस्वत्वञ्च । क्रौञ्चकीय-
मिति । तच्चनलोपञ्चेति । तच्चब्रित्येतस्य कुगागमो भवति नलोपश्च
तच्चकीयमिति ।

६२ । शेषि ।

उपयुक्तादन्यः शेष इत्येतद् ग्रहणकवाक्यम् । तदेवापत्यादिभ्य इत्यादिना
विवृणोति । अपत्यादयो हि चातुरर्थ्यपर्यन्ताः प्रत्ययविधौ विनियुक्ताः ।
तस्मात् तेष्वो योऽन्यो जातादिरर्थः स शेषः । ननु च निवृत्ता अपत्यादयः ।
तन्मन्थान्तरेषु जातादिषु येषु घादयस्ततोऽपत्यादिषु नैव ते प्राप्नुवन्तीति तत्
किं तन्निवृत्त्यर्थेन शेषाधिकारेणेत्यत आह तस्येदमित्यादि । जातादिष्वर्थेषु
तस्येदमित्येषोऽर्थः पठ्यते । तच्चापत्यादीनां सामान्यम् । सामान्ये च
विधीयमान स्तद्विशेषेऽपि विधीयते । तदुपलक्षणत्वात् सामान्यस्य । अतः
स्तस्येदं विशेषत्वाज् जाताद्यन्तःपातिष्वपत्यादिषु घादयः प्राप्नुवन्ति । तस्मात्
तेषु मा भूवन्निति शेषाधिकारः क्रियते । किञ्चेत्यादिना प्रयोजनान्तरं
दर्शयति । असति हि शेषाधिकारे घादीनां प्रथमार्थेनैव सम्बन्धमनु
भवतां तत्रैव कृतार्थता विज्ञायेत । तत्र द्वितीयादिष्वर्थेषु प्राग्दीव्यतीया
एवाणादयः स्युः । नतु घादयः । शेषशब्दस्तुपयुक्तादन्यतया जातादीनर्था-
नकीकृतप्रशक्तोत्तरभिधातुम् । सर्वत्र घादयः सिध्यन्तीति । अतः साकल्यार्थं
वा शेषवचनम् । लक्षणं चाधिकारश्चेति । इह लक्षणस्य विधायकत्वान्नश्यते
ऽर्जनेति लक्षणमिति कृत्वा । उत्तरत्राधिकारः स्वरितत्वात् । तत्र यदास्य
लक्षणं चाक्षुषादयः सिध्यन्ति । यदा त्वधिकारता तदा सर्वेषु जातादिष्वर्थेषु
घादयो भवन्ति । यदि तर्हि शेष इति लक्षणमपीदमनेनैव यथा ग्रहणादि-
ष्वर्थेषु शेषेष्वर्थेषु प्रतयो भवति तथा जातादिष्वपि भविष्यतीति जाताद्यनु-
क्रमणमनर्थकम् । न । अपवादविधानार्थत्वात् । यानि त्वनपवादाथानि जात-
निवृत्तलब्धक्रीतकुशला इत्येवमादीनि तानि शेषग्रहणस्यैव प्रपञ्चो वेदितव्यः ।

६३ । राष्ट्रावारपाराद् घखौ ।

राष्ट्रशब्दाद्घञ्छ (४।२।११४) इति च्छे प्राप्ते । अवारपारशब्दादणि घखौ विधीयेत । अवारस्य पारमश्वारपारमिति षष्ठीसमासः । राजदन्तादिषु दर्शनात् पारावारमित्यपि पक्षे भवति । विगृहीताद् विपरीताच्च लभ्यते । वक्तव्यमेवैतत् । अथवैकशेषो विज्ञास्यते । तत्रैकः समुदायार्थोऽपरोऽवयवार्थो भविष्यति । विपरीतस्याप्येकार्थानां विरूपाणां (१।२।६४, वा) मित्येकशेषो न विरुध्यते । यथा वक्रदण्डश्च कुटिलदण्डश्च कुटिलदण्डाविति । यथाच यङ्लुकाविति । ननु च तस्यैवं प्रकृतयो भवन्ति । पञ्च राट्वादिशब्दाः । प्रत्ययो तु द्वाविति वैषम्यात् संख्यातानुदेशो न सिध्यति । नैष दोषः । निर्देशापेक्षं हि यथासंख्यत्वम् । निर्देशश्च द्वयोरेव । तदपेक्षया प्रकृते यथासंख्यत्वम् । एवं पञ्चाद्यभेद उपजायते । न स यथासंख्यं बाधते । यथा वुजादीनाञ्च गणापेक्षया यथामंख्यं प्रवृत्ते तु यथासंख्येन प्रत्ययोत्पत्तिविलायां गणेषु यद्यपि प्रातिपदिक रूपाण्यसमसंख्यानि भवन्ति तथात्वापि यथासंख्यं न हीयते । कुतः पुनरवगतमेकशेषोऽयमिति ? व्याख्यानात् । प्रकृतिविशेषोपादानमात्रेणेति । मातृशब्दो जाताद्यर्थविभक्तिनिर्देशस्य च व्यवच्छेदाय ।

६४ । ग्रामाद् यखञौ ।

वृद्धलक्षणे के प्राप्ते वचनम् ।

६५ । कत्त्रादिभ्यो ढकञ् ।

कत्त्रादिषु यद्बृहं पठ्यते ततश्च प्राप्ते शेषेभ्यस्त्वणीति योगोऽयमारभ्यते । कत्त्रिशब्दश्च तत्पुरुषः । कुत्सिता स्त्रयः । कोः कदिति (६।३।१०१) योगविभागात् कङ्गावः । अतएव निपातनाद् बहुव्रीहिर्वा कुत्सिता स्त्रयो यस्याः सा कत्त्रिः । कुट्टाया यलोपश्चेति । कुट्टाशब्दाद् ढञ् भवति यलोपश्च । कौड्यकः । ये तु कु (ण्ड्या) ल्याया यलोपश्चेति पठन्ति तेषां कौ (ण्डे) ल्येयकः ।

६६ । कुलकुक्षिग्रीवाभ्यः श्वास्यलङ्कारिषु ।

अणोऽपवादो योगः ।

६७ । नद्यादिभ्यो ढक् ।

यान्यत्रावहानि तेभ्योऽणि प्राप्ते वृहेभ्यस्तु वाराणसीत्येवमादिभ्यश्चे प्राप्ते
ऽपवादः । केषाञ्चिद् रोपधेतोः प्राचामिति (४।२।१२७) वुञि प्राप्ते ढगारभ्यते ।
पौरयमिति । पुरि भवम् । वने भवं वानेयम् । गैरयमिति । गिरौ भवम् ।
तदुभयमपि दर्शनम् प्रमाणभूतमिति । उभयथाप्याचार्येण शिष्याणां
प्रतिपादितत्वात् । गणे नदीत्येतत् स्वरूपेण ग्रहणम् । न संज्ञाग्रहणार्थम् ।
संज्ञाग्रहणे हि मञ्ज्यादीनां पाठोऽनर्थकः स्यात् ।

६८ । दक्षिणापश्चात्पुरसस्त्यक् ।

पश्चात्पुरसोरव्ययत्वात् साहचर्याद् दक्षिणाशब्दोऽपि दक्षिणादाजि-
५।३।३६) त्याजन्तमव्ययमेव गृह्यते । एवञ्चाव्ययात् (४।२।१०४) त्यञित्यत्र
परिगणनात् त्यपः प्राप्तिर्नास्तीत्यणो ऽपवादोऽयं योगः ।

६९ । कापिश्याः फक् ।

वृद्धादिति (४।२।११४) के प्राप्ते कापिशीशब्दात् फक् विधीयते । वाङ्मो-
त्यादि । वाङ्मोत्यादिभ्यः फक् भवतीत्येतदर्थरूपं व्याख्येयमित्यर्थः । तत्रेदं
व्याख्यानम् । उत्तरसूत्रादिह चकारः भिन्नावलोकितन्यायेनानुवर्त्तते ।
तस्यानुक्तसमुच्चयार्थत्वाद् वाङ्मोत्यादिभ्योऽपि फक् भवतीति ।

१०० । रङ्गोरमनुष्येष्ण् च ।

ओर्देशे ठजिति (४।२।११८) ठजि जनपदतदवधोयेति (४।२।१४) जनपदलक्षणो
वुञि कोपधादमित्यणि (४।२।१०२) प्राप्ते वचनम् । कच्छादिपाठादणपि भिन्न
इति । कच्छादिभ्यश्चेत्यत्र (४।२।१२२) कोपधादणित्यण् (४।२।१०२) ग्रहणानु-
वृत्तेः । नजिवयुक्तन्यायेनेति । नज्युक्ते चैवयुक्ते च तत्सदृशसंप्रत्ययो भवति ।
इह च मनुष्यशब्दो नज्युक्तः । तस्मान्नेह मनुष्यप्रतिषेधः क्रियते । अपि च
मनुष्यसदृशे प्राणिन्येव प्रवृत्तिः । तेन मनुष्यसदृशे प्राणिनि फ्गणो भवतः ।
अप्राणिनि तु कच्छादिपाठादणैव भवति । न फक् । राङ्गवः कम्बल इति ।
विगेषविहितेनेत्यादि । यदीहाप्यणं न क्रियेत तदा कच्छादिभ्योऽणित्यणो

(४।३।१३३) राङ्गवः कम्बल इत्यत्र सावकाशत्वात् प्राणिनि विशेषविहितेन
ष्का तस्य बाधनं स्यात् । तस्मादेष दोषो मा भूदित्यपि क्रियते ।

१०१ । द्युप्रागपागुदक्प्रतीचो यत् ।

अणि प्राप्ते यद् विधीयते । प्रागित्यादयः शब्दा अश्वते ऋत्विगादिना
(३।२।५८) क्तिनि कृते सत्यात्मानं लभन्ते । ते च द्विविधाः । अव्ययसंज्ञका
अनव्ययसंज्ञकाश्च । यदा त्वस्तातिप्रत्ययान्ता भवन्ति तदा तद्वित्त्यासर्ष्वविभक्तिरि-
(१।१।३८) त्वव्ययसंज्ञाविधानादव्ययसंज्ञकाः । अन्यदा त्वनव्ययसंज्ञाः । तेषामिह
विशेषस्यानुपादानादुभयेषामपि ग्रहणम् । प्राच्यम् । अपाच्यमिति । अच
(३।४।१८) इत्यकार लोपः । चाविति दीर्घः (६।३।१३८) । उदीच्यमिति । उद
ईदित्यकारः (६।४।१३८) । प्राक्तनमिति । प्राक्शब्दाद् दिक्शब्देभ्यः सप्तमी-
पञ्चमीप्रथमाभ्यो दिगित्यादिनास्तातिः (५।२।२७) । तस्याच्चेर्लुगिति (५।३।३०)
लुक् । ततोऽनेन यति प्राप्ते सायञ्चिरमित्यादिना (४।३।३२) ट्प्राट्पलौ भवतः ।
यतस्तु यच्च कालवाची सोऽवकाशः ।

१०२ । कन्यायाष्ठक् ।

अणपवादोऽयं योगः ।

१०३ । वर्णो वुक् ।

वर्णुरिति । नदोऽभिधीयते । स्रोतसि च कन्या न सम्भवतीति सामीपिक-
मधिकरणं विज्ञायते । अत आह तत्समीपो देशो वर्णुरिति । वर्णुशब्दाददूर-
भवश्चेत्यत्रार्थे (४।२।७०) सुवास्वादिभ्योऽणित्यण् (४।२।७१) । तस्य जनपदे
लुबिति (४।२।८४) लुपि कृते वर्णुरिति भवति । ननु च प्रतिपदविधानात्
प्रत्ययस्य लुब् न भवति । नेवम् । सुवास्वादिपाठो हि जनपदादन्यस्मिन्
प्रत्ययार्थे कृतार्था वर्णवो ग्रामो वर्णवं नगरमिति । न्तु जनपदे । तत्र
तु परत्वात्तोपेन भवितव्यम् । तद्विषयार्थेति । विषयग्रहणेन वर्णाविति सप्तम्या
विषयसप्तमीत्वं दर्शयति । स वर्णुदेशो विषयो यस्य तद्विषयार्थः । सा पुनः
कन्यैव ।

१०४ । अव्ययात् ल्यप् ।

अमेहेतगादि परिगणनम् । एतच्चोत्तरसूत्रस्थस्यान्यतरस्याग्रहणस्योभयो-
र्योग्योः शेषभूतत्वाद् व्यवस्थितविभाषाविज्ञानाच्च लभ्यते । अमाशब्दः
समीपवाची । स्वरादिपाठादव्ययत्वम् । इहेतगादीनां तद्धितयासर्वविभक्ति-
(१।२।३८) रिति । अमा भवोऽमातः । औपरिष्ट इति । उपरिष्टाद्
भवतीत्यणि कृतेऽव्ययानां भमात्वे टिलोपो वक्तव्य इति (६।४।१४४, वा)
टिलोपः । परतो भावः पारतः । परतःशब्दो विभाषा परावराभ्यामित्यमुज्ज्वलः
(५।३।२८) । आरातीय इति । अत्र टिलोपो न भवति । वक्षिषष्टि-
लोपश्चेत्यत्रानित्यत्वस्य (४।१।८५) ज्ञापितत्वात् । ल्यप् नेर्ध्रुष इति । निशब्दाद्
ध्रुवे वाचे ल्यप् भवति । नियते सर्वकाले भवो नित्यः । निसो गत इति ।
निःशब्दाद् गते वाचे ल्यप् भवति । निश्च्य इति । ऋखात् तादौ तद्धित इति
(४।३।१०) मूर्धन्यः । एवमाविष्ट इत्यत्रापि भवति ।

१०५ । ऐषमोह्यःश्वसोऽन्यतरस्याम् ।

ऐषमःप्रभृतीनि कालवाचीनि प्रातिपदिकान्यव्ययानि । सायंचिर-
मित्यादिना (४।३।२३) परत्वादटुटुलीः प्राप्तयोरिदं वचनम् । शीवस्तिक-
मिति । हारादीनाञ्चैत्यैजागमः (७।३।४) ।

१०६ । तीररूप्योत्तरपदादञ्जौ ।

अथ तीररूप्योत्तरादित्येवं कस्मान्नोक्तम् ? एवं हि लघु सूत्रं भवतीत्यत
आह तीररूप्यान्तादित्यादि । यदीह तीररूप्यान्तादित्युच्येत बहुष्वपूर्वादपि
स्यात् । बहुतीरे जात इति । भवति ह्येतत् तीरान्तम् । उत्तरपदग्रहणे
छेपोऽतिप्रसङ्गो न भवति । न ह्येतत् तीरोत्तरपदम् । यस्मात् समामे सत्येत-
द्भवति । पूर्वपदमुत्तरपदमिति न्यायेन नायं समामः ।

१०७ । दिक्पूर्वपदादसंज्ञायां जः ।

पौर्वशाल इति । पूर्वस्यां शालायां भवः पौर्वशालः । तद्धितार्थेत्यादिना
(२।१।५१) तद्धितार्थं समामः । ततः प्रत्ययः । अथ पदग्रहणं किमर्थम् ? न

दिक्पूर्वादित्येवोच्चेतित्यत आह पदग्रहणमित्यादि । असति हि पदग्रहणे स्वरूप-
ग्रहणं स्यात् । तथाच दिग्गजो दिग्नागो दिग्भागे दिग्दाह इत्येवमादिः
प्रकृतिर्विज्ञायते । पदग्रहणे तु सति दिग्विशेषो गृह्यते । कथम् ? पद-
ग्रहणसामर्थ्याद् व्यधिकरणे बहुव्रीहिर्विज्ञायते । दिशः पूर्वपदं यस्य । दिश
इति च वाचकापेक्षया षष्ठी विज्ञायते । तेनेह तदभिधायी पूर्वादित्क्-
शब्दो गृह्यते ।

१०८ । मद्मेभ्योऽञ् ।

पौर्वमद् इति । पूर्ववत् तद्धितार्थे समासः । ततोऽणि प्राप्ते । अष्टहा-
दपि बहुवचनविषयादिति (४।२।१२५) च दुजि । मद्मेभ्योः कर्त्तृति
(४।२।१२१) कन्थञ् विधीयते ।

१०९ । उदीच्यग्रामाच्च बह्वचोऽन्तोदात्तात् ।

शिवपुरम् । माहानगरमिति । शिवपुरमहानगरशब्दौ समासस्वरणा-
न्तोदात्तौ । माथुरमिति । मथुराशब्दः प्रातिपदिकस्वरणान्तोदात्तः ।
मध्यदेशग्रामस्तु । तेनाण्वे भवति । ध्वाजमिति । ध्वजोशब्दः पिप्पल्यादित्वात्
ङीषन्तः । गौरादिषु हि पिप्पल्यादयः पठ्यन्ते । तेनासौ प्रत्ययस्वरणान्तोदात्तः ।
उदीच्यग्रामश्च बह्वजन्तो भवति । धानशब्द उदात्त इति । गतिकारकोपदादिति
(६।३।१३८) धानशब्दस्य लुङ्गन्तस्य प्रकृतिभावात् ।

११० । प्रस्थोत्तरपदपलद्यादिकोपधादण् ।

उदीच्यग्रामलक्षणस्याजोऽपवाद इति । प्रस्थोत्तरपदादीनामुदीच्यग्राम-
त्वात् । माद्रीप्रस्थः । माहकीप्रस्थ इति । अत्र प्रकृतिः समारुस्वरणान्तो-
दात्ता । अथोत्तरपदग्रहणं किमर्थम् ? न प्रस्थान्तादित्येवोच्चेत ? नैवं शक्यम् ।
तदिहापि प्रसज्येत । उत्तमकर्णीप्रस्थः । तत्राप्युत्तरपदग्रहणान्न भवति ।
नञ्चत्र प्रस्थशब्द उत्तरपदम् । किं तर्हि ? कर्णीप्रस्थशब्दः । ततश्चञ्जि-
ठयोरपवाद इति । वाहीकग्रामेभ्यश्चेति (४।२।११७) प्राप्तयोः । अथ वाहीक-
शब्दः किमर्थमिह पठ्यते ? यावता कोपधत्वादेवाण् सिद्धः । अत्राह

वाहीकशब्द इत्यादि । यदि वाहीकशब्द इह न पठ्यते परत्वाद् वृत्ताच्छ इति (४।२।११४) च्छः स्यात् । कोपधस्य तु निलीक इत्यत्रावृत्तमवकाशः । तस्मात् परमपि च्छं बाधित्वा ऽण् यथा स्यादिति कोपधोऽपि वाहीकशब्दः पठ्यते । अण्यग्रहणं किमर्थम् ? न यावता यथाविहितमेवोच्यते ? न । पुनर्विधानादणैव भवतीति विज्ञायते । अपवादस्य विधाने पुनर्विधानमनर्थकमित्याह अण्यग्रहणमित्यादि । यदत्र वृत्तं वाहीकग्रामस्तस्मात् प्राग्दीव्यतोऽ(४।१।८३)-णित्यतोऽणि प्राप्ते वृत्ताच्छः (४।२।११४) प्राप्नोति । तस्मिन् वाहीकग्रामेभ्यश्चेति (४।२।११७) ठञ्जिठौ । तौ परत्वाद् बाधित्वा यद्यत्राण्यग्रहणं न क्रियेत तदा पुनर्विधानाच्छ एव स्यात् । अण्यग्रहणादणैव भवति । गोष्ठ्यां भवं गोष्ठमिति । तस्मात् बाधकमपि बाधित्वाणैव यथा स्यादित्येवमर्थमण्यग्रहणम् । कोपधग्रहणमिहाजनपदार्थम् । जनपदतदवधि(४।२।१२४)कोपधादणित्यनेन (४।२।२३२) सिद्धः । यकृल्लोमशब्दः पलद्यादिषु पठ्यते । तस्य नलोपो निपात्यते । अन्यथान्निति (६।४।१६७) प्रकृतिभावे सति यकृल्लोमि भवः याकृल्लोम इति न सिध्येत् ।

१११ । कण्वादिभ्यो गोत्रे ।

गोत्रग्रहणमिह न प्रत्ययार्थमिति । शेषाधिकारात् । यदि हि प्रत्ययार्थः स्यात् शेषाधिकारो बाध्येत । न प्रकृतिविशेषणम् । असम्भवात् । नहि कण्वादीनाम् परमप्रकृतिरूपाणामिव गोत्रार्थत्वं सम्भवति । तर्हि गोत्रग्रहणं मन्वध्येतेत्येवमर्थं पृच्छत्येवमित्यादिना प्रत्ययविधिविशेषणं गोत्रग्रहणमिति दर्शयित्वा तेन गोत्रप्रत्ययान्तेभ्यः कण्वादिभ्यो ऽण् भवतीति दर्शयति । कस्यापवाद इति । गोत्रप्रत्ययान्तानां कण्वादीनां वृत्तत्वात् । काण्वाः । गौकक्षा इति । कण्वगोकक्षशब्दाभ्यां गोत्रापत्ये गर्गादित्वाद् यञ् । तदन्तादण् । आपत्यस्येत्यादिना (६।४।१५१) यलोपः । काण्व इति । सास्य देवतेत्यण् (४।२।२४) ।

११२ । इजस्य ।

दास्यादिभ्यो ऽत (४।१।८५) इजितीजन्तेभ्योऽण् । सौतङ्गमीयमिति ।

सुतङ्गमेन निर्वृत्तमिति वुच्छणित्यादिना (४।२।८०) सुतङ्गमशब्दाच्चातुर्यिक इञ् ।

११३ । न ह्यचः प्राच्यभरतेषु ।

पैङ्गीयाः । प्रौष्ठीया इति (१^१) । प्राच्यगोत्रोदाहरणम् । काशीयाः पाशीया इति । भरतगोत्रोदाहरणम् । कथमित्यादि चोद्यम् । नैतदस्तीति परिहारः । उभयञ्चैतत् तदुदाहरणम् । उभयञ्चैतदनुगतार्थम् । ननु च भरताः प्राच्या एव । ततः प्राच्यग्रहणेनेव तेषां ग्रहणं भविष्यति । तत् किमर्थं तेषां स्वशब्देनोपादानमित्यत आह ज्ञापकादन्यत्रेत्यादि । कान्यत्र । बह्वच इञः प्राच्यभरतस्त्वित्यत्र (२।४।६६) ।

११४ । वृद्धाच्छः ।

अव्ययतीरेत्यादि । तत्राव्ययविधिं बाधते । आराद् भव आरातीयः । तीरोत्तर एव विधिस्तच्च । वायसतीरे भवो वायसतीरीयः । रूपोत्तरपदात् तु च्छं बाधित्वा धन्वयोपधाद् वुजिति (४।२।१२१) योपधलक्षणो वुञ् भवति । मणिरूप्ये भवो मणिरूप्यक इति । उदीच्यग्रामविधिं बाधते । वाङ्वात्रे भवो वाङ्वात्रीयः । साङ्गलपुरे भवः साङ्गलपुरीयः । कीपधलक्षणम् । औदके भव औदकीयः । चांस्तुके भवश्चांस्तुकीयः । तेषां तु विधीनामवृद्धोऽवकाशः ।

११५ । भवतष्ठक्छसौ ।

सकारः पदसंज्ञार्थ इति । सिति चेति पदसंज्ञा (१।४।१६) यथा स्यात् । तस्याच्च सत्यां भवदीयमित्यत्र भलाञ्जशोऽन्त इति (८।२।३८) जश्त्वं भवति । भावत्क् इति । इसुसुक्तान्तात् कः (७।१।५१) । अवृद्धास्तु भवत इति । शचन्तादिति ।

११६ । काश्यादिभ्यष्ठज्जिठौ ।

काशिचेदिशब्दाभ्यां जनपदलक्षणे वुजि प्राप्ते साजार्तरिअथेत्यणि

(F) These two examples do not occur in the printed काशिका ।

(४१२११२) सांवाहादिभ्यो वृहाच्छे (४१२११३) ह्रस्विकर्षुशब्दादोर्देशे ठञिति (४१२११८) ठञि परिशिष्टेभ्यः प्राग्दीव्यतोऽणित्यणी-(४११८३)दमारभ्यते । कथं पुनर्जकार एव विपर्यस्तदेशेऽनुबन्धे क्रियमाणे विशेष इत्यत आह स्त्रीप्रत्यये विशेष इति । अन्ते हि वकारेऽनुबन्धे सति टिट्ठाणञिति ङीब् (४१११५) भवति । आदौ हि सति टाबेव भवति । वृहादित्यनुवर्त्तत इति । यद्येवमत्र ये वृहाः पठ्यन्ते तेभ्यः प्रत्ययो न प्राप्नोतीत्याह ये त्ववृहा इत्यादि । यदि तर्ह्यवृहभ्योऽपि वचनप्रामाण्यात् प्रत्ययो भवति वृहादित्यस्यानु-वृत्तिरपार्थिकेत्यत आह देवदत्तशब्द इत्यादि । देवदत्तशब्दस्य प्राग्देश एव हि वर्त्तमानेऽस्य वृहसंज्ञा । न वाहीकग्रामे । तत्र यदि वृहादिति नानुवर्त्तते वाहीकग्रामवाचिनोऽपि ततश्चञ्जिठौ स्याताम् । तस्मात् तन्निवृत्त्यर्थं वृहा-धिकारोऽर्थवान् भवतीति भावः । कथमित्यादिना वृहसंज्ञायां देवदत्तीया इति भाष्यकारस्योपन्यासे तदुदाहरणं विघटय्य तद्वैवं वर्णयन्तीत्यादिना समर्थयते । आपदादिपूर्वपदात् कालादिति । आपच्छब्द आदित्येषां तान्या-पदादीनि । तानि पूर्वपदं यस्य तदापदादिपूर्वपदम् । ततः काल ट् ठञ्जिठौ भवतः । आदिशब्देनोर्द्धादयः शब्दा गृह्यन्ते ।

११७ । वाहीकग्रामेभ्यश्च ।

११८ । विभाषाशीनरेषु ।

११९ । ओर्देशे ठञ् ।

नैषादकर्षुकः । शावरजम्बुक इति । निषादकर्षुशवरजम्बुशब्दाभ्यां ठञ् । इसुसुक्तास्तात् कः (७११५१) । केऽण इति (७१११३) ऋम्बः । ननु च ठञ् प्रकृत एव । स एवेहानुकथ्यते । तत् किं ठञ्ग्रहणेत्यत आह ठञ्जिठयो-रिति । यद्येव हि ठञ् प्रकृत एवं जिठोऽपि । तत्र द्वयोरपि प्रकरणं ठञ् चानुवर्त्तिष्यते नेतर इत्येतन्न लभ्यते । तस्माद् जिठस्य निवृत्तये पुनश्चञ्ग्रहणं कृतम् । ननु चास्वरितत्वादेव जिठो नानुवर्त्तिष्यते । सत्यमेतत् । तदेवा-स्वरितत्वं ज्ञापयितुं जिठस्य ठञ्ग्रहणं कृतम् । तच्चास्वरितत्वमाख्यायते मन्दबुद्धीनामनुग्रहाय ।

१२० । वृद्धात् प्राचाम् ।

आढकजम्बुक इति । पूर्ववत् कादेशो ऋस्त्वञ्च ।

१२१ । धन्वयोपधाद् वुञ् ।

धन्वनोऽर्थस्य ग्रहणं न स्वरूपस्य । वृद्धाधिकारात् । नहि धन्वशब्दो वृद्धः । पारिधन्वि जातः पारिधन्वकः । न स्तद्धितइति (६।४।१४४) टिलोपः । ऐरावते जात ऐरावतकः ।

१२२ । प्रस्थपुरवहान्ताच्च ।

वृद्धादित्येवेति । यदि तर्हि वृद्धादित्यनुवर्तते वृद्धाधिकारादेव स्वरूप-ग्रहणाभावात् कथं तदन्तविधिर्भविष्यति । नहि प्रस्थादेः केवलस्य वृद्धत्वं सम्भवति । किं तर्हि ? तदन्तस्य । तत् किमन्तग्रहणेन ? मैवम् । सत्यपि वृद्धाधिकारे यथा धन्वेति वृद्धग्रहणं हि देशस्य विशेषणं तथेहापि स्यात् । तन्निवृत्त्यर्थमन्तग्रहणं कृतम् ।

१२३ । रोपधेतोः प्राचाम् ।

ईकारान्त्येति । कथं पुनर्ज्ञायते दीर्घस्येदं ग्रहणम् ? न ऋस्यस्येति ? सामर्थ्यात् । प्राग्ग्रहणं हि देशस्य विशेषणम् । वृद्धादिति वर्तते । न च वृद्धमिकारान्तं प्राग्देशवाच्यम् । तस्माद् दीर्घस्येदं ग्रहणमिति विज्ञायते । एकचक्राशब्दस्य त्वेङ् प्राचामिति (१।१।७५) वृद्धसंज्ञा । अथ तपरकरणं किमर्थम् ? नेह किञ्चित् तस्य व्यावर्त्यमस्तीत्यत आह तपरकरणं विस्पष्टार्थम् । असति हि तस्मिन् रोपध इति स्थिते गुणे कृते विभक्तौ च रोपधयोरिति निर्देशः स्यात् । तत्रैवं सन्देहः स्यात् । किं रोपधस्येदं ग्रहणमुत रोपधस्येकारान्त्येति । तपरकरणे तु सति सन्देहो न भवति । ईरोपधादिति नोक्तम् । वैचित्र्यार्थम् ।

१२४ । जनपदतदवध्योश्च ।

तदवधेरपीत्यादि । जनपदतदवध्योश्चेत्यत्र तच्छब्देन सन्निहितत्वाज्जनपद एव परानृश्यते । न चायं षष्ठीसमासः । षष्ठीसमासे ह्यजनपदो

ऽपि यो ऽवधिस्ततोऽपि वुञ् प्रसज्यते । क्व एव तस्येष्टते । मौञ्जी नाम वाहीकानामवधिर्ग्रामः । तत्र भवो मौञ्जीय इति । तस्मात् समानाधिकरण एवायं समासः । स एव जनपदोऽवधिर्मर्यादा तदवधिरिति । तेन जनपदावधिरेव जनपदा एव गृह्यन्ते । न ग्रामः । किमर्थं तर्हि तदवधिग्रहणमिति । यदि तदवधिरपि जनपद एव गृह्यते निरर्थकं तर्हि तस्य ग्रहणम् । जनपदाच्चेत्येतावदेव वक्तव्यमित्यभिप्रायः । बाधकबाधनार्थमिति । गर्त्ताक्षरपदाद् वक्ष्यमाणश्च (४१२।१३७) एव परत्वाद् विशेषविहितत्वाच्च बाधकः । तस्य बाधनार्थं तदवधिग्रहणम् । तेन हि त्रिगर्त्तेषु भव स्वेगर्त्तक इत्यत्रोत्तरसूत्रेण गर्त्ताक्षरपदाच्छं (४१२।१२६) बाधित्वा वुञ् एव भवति ।

१२५ । अवृद्धादपि बहुवचनविषयात् ।

अण्कयोरपवाद इति । अवृद्धादणोऽपवादः । वृद्धाच्छस्य । अथ विषयग्रहणं किमर्थम् ? विनापि तेन विशेषो लभ्यत एव । कथम् ? इह जनपदतदवधिग्रह्याभ्यां समानाधिकरणत्वाद् बहुवचनशब्दो न पारिभाषिको विज्ञायते । किं तर्हि ? अन्यर्थः । बहूनामर्थानां वचनो यो जनपदस्तदवधिश्चेति । यश्च बहूनामर्थानां वचनः सोऽर्थान् बहून् ब्रुवन् सामर्थ्यादेव बहुवचनविषयो भवतीत्याह विषयग्रहणमित्यादि । अनन्यत्वभावः कथं नाम लभ्यत इति प्रथमं विषयग्रहणम् । अनन्यत्वभावः किमर्थमिष्यत इत्याह जनपदैकदेशः क्रियते । वर्त्तनी च वर्त्तनी च वर्त्तनी च वर्त्तन्यः । तद् बहूनां वाचको भवति । ततश्च यदि 'विषयग्रहणं' न क्रियते ततो वर्त्तनीषु भव इति वुञ् स्यात् । विषयग्रहणे तु सति न भवति । अनन्यत्वभावो विषयः । तेनैवं विज्ञायते । बहुवचनं न यो व्यभिचरतीति । यथैकशेषः स बहुवचनं व्यभिचरति । तस्य हि विवक्षाभावे बहुत्वात् । हयोरपि च कदाचिदृक्तेः । अपिग्रहणमिति । अपिग्रहणं हि वृद्धादपि यथा स्यादित्यवमर्थं क्रियते । वृद्धात् पूर्वमेव सिद्धः प्रत्ययः । तत् किमपिग्रहणेन ? तत्क्रौण्डिन्यायेनेति । यथा ब्राह्मणेभ्यो दधि दीयतां तत्क्रौण्डिन्यायेति मामान्येन वृत्तस्य दधि दानस्य विशेषे वर्त्तमानेन तत्क्रदानेन बाधा क्रियते

तथेहापि बहुवचनविषये च सामान्येन प्रवृत्तस्य पूर्वयोगस्य बहुवचनविषये वर्त्तमानेनानेन योगेन बाधा विज्ञायते । तस्माद् वृद्धादपि यथा स्यादित्यपि-
शब्देन समुचीयते ।

१२६ । कच्छाग्निवक्त्रगर्त्तात्तरपदात् ।

कच्छशब्दार्थमुत्तरपदग्रहणम् । स हि केवलोऽपि देशे वर्त्तते । इतरेषां तु केवलानां देशे वृत्त्यसम्भवात् सामर्थ्यादेव तदन्तविधिर्लभ्यत इतीतरान् प्रत्युत्तरपदग्रहणमनर्थकम् । कच्छाग्निवक्त्रगर्त्तान्तादिति नोक्तम् । बहुच्-पूर्वात्मा भूत् । यदाहि कच्छदेशेन देशान्तरस्य गुणसाम्ये सतीषदसमाप्तः कच्छदेश इति कच्छशब्दाद् बहुच् क्रियते तदा बहुकच्छशब्दो देशवचन इति । अन्तग्रहणे तु सति ततोऽपि प्रत्ययः स्यात् । उत्तरतपदग्रहणान्न भवति । दारुकच्छक इति । कच्छशब्दस्योत्तरपदस्य वृद्धस्योदाहरणम् । पैप्पली-कच्छक इत्यवृद्धस्योदाहरणम् । एवमग्न्याद्युत्तरपदानामपि । एकमवृद्धस्यो-दाहरणम् । अपरं वृद्धस्य वेदितव्यम् ।

१२७ । धूमादिभ्यश्च ।

अग्नादेरपवाद इति । आदिशब्देन कच्छादीनां ग्रहणम् । तत्र देशवचना अहङ्गा ये धूमादयस्तेभ्योऽणोऽपवादः । ये तु वृद्धास्तेभ्यश्चस्य । य उदोच-ग्रामास्तेभ्योऽणः । ये वाहीकग्रामास्तेभ्य षज्जिठयोः । तस्य योपधत्वादेव वुजि सिद्ध इति । धन्वयोपधाहुजित्यनेन (४।२।१२१) । जनपदलक्षणे वुजि सिद्ध इति । अहङ्गादपीत्यादिना (४।२।१२५) । कुलात् सौवीरेषु इति । कुल-शब्दाद् वुज् भवति सौवीरेषु । कौलको भवति सौवीरश्चेत् । कौलोऽन्यत् ।

१२८ । नगरात् कुत्सनप्रावीण्ययोः ।

नागरा ब्राह्मणा इति । अण् । ननु च नगर माहिष्मतीति नगरशब्दः कक्षगादिषु पठ्यते । ततो ढकञा भवितव्यम् । तत् कथं नागरा इति प्रत्युदाह्रियत इत्याह कर्त्तृगादिष्वित्यादि । द्विविधो नगरशब्दः । जाति-वचनः संज्ञाशब्दश्च । तयोः कक्षगादिषु माहिष्मतीशब्देन साहचर्यात् संज्ञाशब्दः

पश्यते । तत्र जातिशब्दान्नागरा इति प्रतुरदाहृतम् । संज्ञाशब्दे तु नागरेयक इति प्रतुरदाहर्त्तव्यम् ।

१२६ । अरण्यान् मनुष्ये ।

औपसंख्यानिकस्य णस्यापवाद इति । अरण्याम् (४।२।१०४) इतुप-
संख्यानात् प्राप्तस्य । पथ्यध्यायन्यायेत्यादि । एषु पथ्यादिषु वुञ् भवतीत्ये-
तदर्थरूपं व्याख्येयमित्यर्थः । तत्रेदं व्याख्यानम् । धूमादिभ्यः (४।२।१२७)-
श्रेत्यतश्चकारोऽनुवर्त्तते । स चानुक्तसमुच्चयार्थः । तेन पथ्यादिषु वुञ् भवति ।
वा गोमयेष्विति । गोमयेषु वाच्येषु वा वुञ् भवतीति । स तु तस्यैव चकार-
स्यानुक्तसमुच्चयार्थस्यानुवृत्तेर्वच्यमाणस्य विभाषाग्रहणस्योभयोः शेषभूतत्वा-
द्भवति । यदि तर्हि वच्यमाणं विभाषाग्रहणमुभयोर्योग्योः शेषभूतं पथ्यादि-
ष्वपि विकल्पोन विधिः स्यात् । नैष दोषः । व्यवस्थितविभाषा हि सा ।
तेन गोमयाद् विकल्पेन विधिर्भवति । पथ्यादिषु नित्यमिति ।

१३० । विभाषा कुरुयुगम्भराभ्याम् ।

शेषा युगम्भरार्था विभाषेति । न कुरुशब्दार्था । तत्र कच्छादिपाठाद्
विनापि विभाषाग्रहणेनाणा भवितव्यम् । ननु युगम्भरशब्दादप्यण्वृद्धादपि
वहुवचनविषयादिति (४।२।१२५) नितराएव वुञि प्राप्ते वचननितरार्थं भवि-
ष्यति । नितरे हि वुञि पुनरारम्भोऽनर्थकः स्यात् । तस्माद् युगम्भरार्थाऽपि
विभाषा न प्रसज्येत । नैतत् । पुनरारम्भो विपर्ययेणापि शक्यते समर्थ-
यितुम् । जनपदलक्षणी यो वुञ् स विभाषा । अयं तु नित्य इति । अस्मात्
तु युगम्भरार्थं विभाषाग्रहणं कर्त्तव्यम् । मनुष्यतत्त्वस्योक्तं कुरुशब्दान्नित्य
एव वुञ् भवति । कच्छादिषु पाठसामर्थ्यात् । अन्यथानयेव विभाषया वुञ्णोः
मिहत्वात् कच्छादिपाठोऽनर्थकः स्यात् । अनवकाशत्वात् ।

१३१ । मद्रवृज्योः कन् ।

जनपदवृज्योऽपवाद इति । अट्टहादपीत्यादिप्राप्तस्य (४।२।१२५) । मद्र-
वृज्योः कन्निति घ्यक्तस्य परनिपातो इन्द्रे घीत्यस्य (२।२।३२) विधेरनित्यत्व-
ज्ञापनार्थम् । तेन धूमाग्नी इतेऽवमादि मिहं भवति ।

१३२ । कोपधादण् ।

जनपदवुजोरपवाद इति । पूर्ववत् प्राप्तस्य । किं पुनर्देशादन्यत्र वर्त्तमानो नेष्यते ? यो देशे न वर्त्तत इत्याह अन्यत्रेत्यादि । पूर्वणेति । प्रस्थोत्तरपदादिसूत्रेण (४।२।११०) । अथाण्यग्रहणं किमर्थम् । न कोपधाद यथाविहितमेवोच्येत । यथाविहितमुच्यमानेऽणपवादो वुज् स्यादिति चेत् ? न । वुज् विधाने हि वचनमनर्थकं स्यात् । तेन विना वुजः सिद्धत्वात् । तस्माद् वचनसामर्थ्याद् विहितोऽणोऽपि प्राप्नोति । अन्येन बाधित्वा अतएवाण् भविष्यतीति । स हि प्राग्दीव्यतोऽणिति (४।१।८३) विहितो बाधितश्च वुजैवेत्यत आह अण्यग्रहणमित्यादि । इत्स्वाकुषु जात इतीत्स्वाकुषुशब्दादोदेशे ठञ् (४।२।११८) प्राप्तः । तस्मिन् जनपदवुजा बाधिते यदीदृशाण्यग्रहणं न क्रियते तदा पुनर्वचनाद् वुजेव भवति । अण्यग्रहणादणोऽपि भवति । ऐत्स्वाक इति । दाण्डिनायनहास्तिनायनेत्यादा—(६।४।१७४) वित्स्वाकुषुशब्दस्योकारस्य लोपो निपातितः ।

१३३ । कच्छादिभ्यश्च ।

वुजादेरपवाद इति । आदिशब्देन ठञः । तत्र ये जनपदबहुवचनविषयास्तेभ्यो वुजः प्राप्तस्यापवादः । सिन्धुवर्णशब्दाभ्यामोदेशे ठञः (४।२।११८) । कच्छशब्दो न बहुवचनविषय इति । तेनावृद्धादपीत्यादिना (४।२।१२५) बाधकस्य वुजोऽप्राप्तावेव सामान्येनाण् सिद्धएवेति दर्शयति । यद्येवं किमर्थं तस्य पाठ इत्याह तस्येत्यादि । उत्तरसूत्रेण वुज् मनुष्यतत्स्थयोऽर्थथा स्यादित्येवमर्थः । कच्छस्येह पाठो न त्वनर्थकः । कोपधादेवाण् सिद्ध इति । पूर्वसूत्रेणेति । इह ग्रहणमुत्तरार्थमिति । उत्तरसूत्रे वुज् यथा स्यात् ।

१३४ । मनुष्यतत्स्थयोर्वुज् ।

१३५ । अपदातौ साल्वात् ।

साल्व इति । कच्छादि पाठादण् ।

१३६ । गीयवाग्वोश्च ।

१३७ । गर्त्तोत्तरपदाच्छः ।

अवृद्धार्थं वचनम् । वृद्धास्तु वृद्धाच्छ (४।२।११४) इत्यनेनैव सिद्धमिति । सति तु वृद्धादपि परत्वादानेनैव भवितव्यम् । अणोऽपवाद इति । नाप्राप्ते तस्मिन्प्रकारभात् । वाङ्मौक्त्यामलक्षणश्चेत्यादि । यद् गर्त्तोत्तरपदं वाङ्मौक्त्याविति ततो वाङ्मौक्त्यामलक्षणौ ठञ्जिठौ । बाधितत्वात् परत्वाच्छ एव भवति । तस्य गर्त्तोत्तरपदमवकाश इति । अथोत्तरपदग्रहणं किमर्थम् ? न गर्त्तोत्तरादित्येवोच्येत्याह उत्तरपदग्रहणमित्यादि । यदि गर्त्तोत्तरादित्युच्येत तदा बहुवचनं इत्येतस्मादपि बहुवचनपूर्वात् स्यात् । भवति ह्येतद् गर्त्तोत्तरम् । उत्तरपदग्रहणे तु सति न भवति । न ह्येतद् गर्त्तोत्तरपदम् । समासे हि सत्येतद् भवति पूर्वपदमुत्तरपदमिति ।

१३८ । गङ्गादिभ्यश्च ।

अणादेरपवाद इति । आदिशब्देन वृजः । तत्र कामप्रस्थशब्दात् प्रस्थपुरवहान्ताच्चेति (४।२।१२२) प्राप्तस्य वृजोऽपवादः । शेषेभ्यस्त्वौत्सर्गिकस्याणः । सम्भवापेक्षं विशेषणमिति । सम्भवमपेक्षत इति सम्भवापेक्षम् । येषां देशे चादेशे च वृत्तिः सम्भवति गङ्गादीनां तेषामेवेदं विशेषणमिति । एतदुभयमपि विशेषणमेवाचार्यः स्मर्यते । पृथिवीमध्यस्थेत्यादिना तद्विशेषं दर्शयति । चरणसम्बन्धेनेत्यादि । चरणेनार्थेन सम्बन्धश्चरणसम्बन्धः । तेन हेतुना करणेन वाण् भवति । किंविशिष्टः ? निवासलक्षणः । निवासो लक्षणं यस्य स तथोक्तः । कथं निवासलक्षणः ? यः पृथिवीमध्ये निवासभूते वर्त्तमानान् मध्यशब्दाद् भवति स हि निवासेन लक्ष्यते । तदेतदुक्तं भवति पृथिवीमध्यनिवासोऽस्य चरणस्थितिः । यदायमर्थो विज्ञायते तदाण् भवति । नान्यत्वेति । तेन यदा पृथिवीमध्याद् गतं चरणमिति विवक्ष्यते तदा च्छ एव भवति मध्यमीय इति । कथं पुनः सामान्योक्तावेष विशेषो लभ्यत इति ? सामान्याभिधानेऽपि विशेषोपस्थानदर्शनात् । घृतचरणवच्च स ह्यविशेषोपदिष्टो घृतादिवेषावतिष्ठते । तस्मात् सामान्योक्तावपि पृथिवीमध्य एव वर्त्तमानां मध्यशब्दो

मध्यमभावमापद्यते । चरणे च प्रत्ययार्थे निवासलक्षण एवाण् भवति । नहि सर्वेषु जातादिष्वर्थेषु । मुखपार्श्वतसोर्लोप इति । मुखपार्श्वशब्दयोस्तसस्तयोः प्रत्ययसन्नियोगेन लोपो भवति । स चालोऽन्यस्येति (१११५२) वचनादन्वस्य लोपवचनम् । अव्ययानां भमात्वे टिलोप इत्यस्यानित्यत्वज्ञापनार्थम् । तेनारातीय इत्यत्र न भवति । मुखतीयम् । पार्श्वतीयम् । अपादाने चाहोयर्-होरिति (५१४१४५) मुखपार्श्वशब्दाभ्यां तसिः । आद्यादिभ्य उपसंख्यानमित्यौपसंख्यानिके (५१४१४४, वा) सकारस्य लोपे कृते ऽकारस्यापि यस्येति चेति (५१४१४८) लोपः । देवस्य चेति वक्तव्यमिति । देवशब्दस्य कुग् भवतीत्येदर्थरूपं व्याख्येयमित्यर्थः । तत्रेदं व्याख्यानम् । कुग्जनस्य परस्येत्यत्र चकारोऽनुवर्तते । स चानुक्तसमुच्चयार्थः । तेन देवशब्दादपि भविष्यति ।

१३६ । प्राचां कटादेः ।

१४० । राज्ञः क च ।

१४१ । वृद्धादकेकान्तखोपधात् ।

कोपधलक्षणस्य चेत्यादि । अकेकान्तात् कोपधादस्त्विति (४१२११०) प्राप्तेऽणोऽपवादः । कोपधादपि वाहीकग्रामलक्षणस्य ठञो जिठस्य च । रोपधेतोः प्राचामिति । अकेकान्तग्रहणमिति । इह सूत्रे ऽकेकान्तग्रहणमपनीय कोपधग्रहणं कर्तव्यम् । कोपधादित्येवं वक्तव्यमित्यर्थः ।

१४२ । कन्यापलदनगरग्रामङ्गदोत्तरपदात् ।

वाहीकग्रामलक्षणस्येति । ठञ्जिठयोश्च । अन्तग्रहणेनैव सिद्धे सत्पुत्रपदग्रहणं वैचित्र्यार्थम् ।

१४३ । पर्वताच्च ।

१४४ । विभाषाऽमनुष्ये ।

पार्वतीयानि फलानीति । ननु चामनुष्यशब्दो रक्तः पिशाचादिष्वेव रूढः । तथाहि सभाराजाऽमनुष्यपूर्वेत्यत्रेह (२१४१२३) कस्मान्न भवति काष्ठसमेति । तत्रेदमुक्तम् । अमनुष्यशब्दो रूढिरूपेण रक्तः पिशाचादिष्वेव

वर्त्तत इति । तत् कथममनुष्य इत्युच्यमाने फलादिष्वभिधेयेषु भवति ?
 नैष दोषः । द्वौ ह्यमनुष्यशब्दौ । रुढौ व्युत्पन्नश्च । तत्र सभाराजाऽमनुष्य-
 पूर्वैत्यत्र (२।४।२३) रुढिशब्दस्य ग्रहणम् । इह त्वितरस्य मनुष्यादन्यत्र
 वर्त्तमानस्य ।

१४५ । कृकणपर्णाद् भारद्वाज ।

भारद्वाजशब्दोऽपि देशवचन एव । न गोत्रशब्द इति । देश एव भारद्वाजे
 कृकणपर्णशब्दवृत्तेः सम्भवात् ।

इति बोधिसत्त्वदेशीयाचार्यश्रीजिनेन्द्रबुद्धिपादविरचितायां

काशिकाविवरणपञ्चिकायां चतुर्थस्याध्यायस्य

द्वितीयः पादः समाप्तः ॥ ४।२ ॥

अथ

काशिकाविवरणपञ्जिका ।

चतुर्थोऽध्यायः ।

तृतीयः पादः ।

—:०:—

१ । युष्मदस्मदोरन्यतरस्यां खच्च ।

तत्र वैषम्याद् यथासंख्यं न भवतीति । हे हि प्रकृती । प्रत्ययाश्च त्रय इति वैषम्यम् । ननुच खञ्खाविवानेन विधीयते । अणप्रत्ययस्वन्यतरस्यां ग्रहणेन यथाप्राप्तस्याभ्यनुज्ञाने कृते शास्त्रादेव भवति । तत् कुतो वैषम्यम् ? खोऽपि तर्हि तेनैवानेन विधीयते । तस्यापि हि चकारोऽभ्यनुज्ञापक एव । सोऽपि स्वशास्त्रादेव वृद्धाच्छ (४।२।११४) इत्येतस्माद् भवतीति । एवमपि वैषम्यम् । सर्वथा नास्ति यथासंख्यप्रसङ्गः ।

२ । तस्मिन्निति च युष्माकास्माकौ ।

तस्मिन्निति साक्षाद् विहितः खज् निर्दिश्यत इति । तस्मिन्नित्युक्ते प्रागेव तत्रैव प्रतीत्युत्पत्तेः । तत्र पुनः कारणं साक्षाद्विहितत्वम् । आनन्तर्याच्च खजः । तस्यैव निर्देशो युक्तः । ननुच पूर्वसूत्रे खञ्जेति चकारेण चोऽनुक्तव्यते । वाचकदेशश्च वाच्य इति । खजश्छेवानन्तरो भवति । स्यादनन्तरो यदि चकारस्तस्य वाचकः स्यात् । नचासौ तस्य वाचकः । स हि समीपवर्तिनः पदार्थान्तरस्य सहायतामात्रमाचष्टे । खजः सहायता माख्याय निवृत्ते चकारे सा सहायता प्रकरणाच् छेनैव विज्ञायते । तस्माच् चकारश्चस्य वाचको न भवतीति नासौ तादृशः । तत्कृतयोस्तस्यानन्तर्य-

निमित्तयोरित्यादि । हे हि निमित्ते खञ्जण । निमित्तिनावपि हावेवा-
देशौ । ततः समानत्वाद् यथासंख्येनात्र भवितव्यमिति मन्यमानस्य प्रश्नः ।
योगविभाग इत्यादि परिहारः । युष्मदीयः । अस्मदीय इति । यदि तस्मिन्निमित्ते
चेति नोच्यते ततो यथा पूर्वसूत्रविहितयोः खञ्जणोरिमावादेशौ भवतस्तथा
च्छेऽपि स्याताम् । तस्मिंस्तु सति न भवतः ।

३ । तवकममकावेकवचने ।

पूर्वेण युष्माकास्माकयोः प्राप्तयोः प्रत्ययोत्तरपदयोश्चेति (७।२।८८)
त्वमयोरैकवचने तवकममकावादेशौ विधीयेते । एकवचनपरयोरिति । एक-
वचनं परं याभ्यां ते तथोक्ते । निमित्तयोस्त्वित्यादि । यथा पूर्वं एव
सूत्रे योगविभागान्निमित्तयोरादेशौ प्रति यथासंख्यत्वं न भवति तथेहापि
न भविष्यति । तस्य च यथासंख्याभावस्य पूर्वसूत्रेण योगविभागो हेतुः ।
तेन हि पूर्वत्र निमित्ते निवृत्ते यथासंख्ये कृते तस्मादिहाप्यनुवर्त्तते । ते
निवृत्ते यथासंख्ये एवानुवर्त्तते । अजहङ्गत्वादधिकाराणाम् । तस्मादि-
हापि पूर्वकयोगविभागाद् यथासंख्याभावः । इह सर्वविधभ्यो लुग्विधिवर्ध-
नान्तिप्रकवचनस्य लुकि कृते युष्मदस्मदोरैकवचनपरता न सम्भवतीति
प्रत्ययलोपलक्षणेन समर्थयितव्या । तदपि प्रत्ययलोपलक्षणं प्रतिषेधयितुं
माह ननु चेत्यादि । वचनादित्यादि परिहारः । यदि हि प्रत्ययलोप-
लक्षणं न स्यादिदं वचनमपार्थक्यं स्यादित्यभिप्रायः । ननु च यस्यैकवचन-
परता सम्भवति तस्य विशेषणार्थमेकवचनं स्यात् । कस्यैकवचनपरता सम्भ-
वति ? निमित्तस्य खञ्जादेः । निमित्ते त्वैकवचनपरत्वेन विशेष्यमाणे सतीहैव
स्यातां यौष्माकः पुत्र आस्माकः पुत्रः । अत्र द्वैकवचनपरत्वं तद्धि तस्योप-
पद्यते । इह च न स्यातां तावकाः पुत्रा मामकाः पुत्रा इति । नञ्चत्र
निमित्तस्यैकवचनपरता सम्भवतीति । नैतदस्ति । युष्मदस्मदी पूर्वसूत्रे विशेष्ये
अभूताम् । तथाहि खञ्जणं च परतो युष्मदस्मदोरिति खञ्जणपरता तयोः ।
अतएव युष्मदस्मदी विशेष्येते । तदिहापि तथाभूते एवानुवर्त्तते । अजहङ्ग-
त्वादधिकाराणामिति । तयोरेकैकवचनपरत्वं विशेषणं युक्तम् । अथवा तवक-

ममकयोर्विधेयत्वेन प्राधान्यात् तयोरेवैतद् विशेषणं युक्तम् । तयोरेव तद् विशेषणं भवत् स्थानिद्वारकमेव भवति । यदि स्थानिनोरेकवचनपरतैवमादेशौ स्थानिवत्त्वादेकवचनपरौ भवतः । तदनेनापि प्रकारेण युष्मदस्मदोरेकवचनविशेषणं युक्तम् । नतु कथञ्चिन्निमित्तस्य खजादेः । अथवेत्यादि । पूर्वं पारिभाषिकमेकवचनमाश्रित्य व्याख्यातम् । इदानीन्त्वर्थमाश्रित्य व्याचष्टे । एकोऽर्थोऽुच्यते येन तदेकवचनम् । अत्र तु व्याख्यान एकवचने इति नेदं सप्तम्येकवचनम् । किं तद्धि ? प्रथमाद्विवचनान्तम् ।

४ । अधाद् यत् ।

५ । परावराधमोत्तमपूर्वाच्च ।

ग्रहणवता प्रातिपदिकेन तदन्तविधिर्नास्तीति तदन्तविधिप्रतिषेधात् पूर्वणाप्राप्तावयमारम्भः । तत्राधमोत्तमशब्दौ निन्दाप्रशंसावचनौ । तत्पूर्वादिणि प्राप्ते सत्ययमारम्भः । परावरशब्दौ यावदिकृच्छ्रौ तत्पूर्वादप्यण्येव । यौ तु दिक्शब्दौ तत्पूर्वादुत्तरसूत्रेण ठञि यति च । कथं पुनः परावराधमोत्तमेभ्य इत्युच्यमाने परावरादिपूर्वता शक्या विज्ञातुमित्याह अर्धादिति वर्त्तत इत्यादि । इह हि पूर्वसूत्रादर्धादित्यनुवर्त्तते । तत्र परावराधमोत्तमेभ्यःपरो योऽर्द्धशब्द इत्येवं विशेष्यमाणेऽर्द्धशब्दसामर्थ्यादेव तस्य परावरादिपूर्वता विज्ञास्यते । तत् किं पूर्वग्रहणेन ? तत्रेति । परावरयोरदिकृच्छ्रयोः परेणेति । उत्तरसूत्रेण ठञ् यती स्यातामिति । यदि पूर्वग्रहणं न क्रियेत त्वभिप्रायः । अस्मादित्यादि । परावरादिपूर्वादेव यथा स्यादित्येतदेव हि पूर्वग्रहणस्य प्रयोजनम् । तेन हि पूर्वं कार्यं भवति । न परमित्येषोऽर्थः सूच्यते । तस्मात् पूर्वग्रहणाद् दिक्शब्दपक्षेऽपि परावरपूर्वादु यदेव भवति ।

६ । दिक्पूर्वपदाट् ठञ् ।

पौर्वाहिकमिति । पूर्वस्मिन्नर्हे जातः । तद्वितार्थ इत्यादिना (२।१।५१) समासः । तत्सूचितः । अथ पदग्रहणं किमर्थम् ? दिक्पूर्वादित्येवोच्येतेत्याह पदग्रहणमित्यादि । असति हि पदग्रहणे स्वरूपविधिः स्यात् । ततश्च दिग्दर्शनं

जात इत्यत्रैव स्यात् । पदग्रहणे तु मति यन्नाम किञ्चिद् दिक्सम्बन्धि
पूर्वपदं तस्य ग्रहणमुपपन्नं भवति ।

७ । ग्रामजनपदैकदेशादञ् ठञौ ।

यतोऽपवादाविति । पूर्वेण प्राप्तस्य । पौर्वाह्वा इति । पूर्ववत् समासः ।
नन्वत्र पूर्वस्मिन्नर्थे ग्रामस्येति ग्राममपेक्षमाणस्याहंशब्दस्यासामर्थ्यात् समासो
नोपपद्यते । नैष दोषः । प्रधानमत्राहं भवति । प्रधानस्य सापेक्षस्यापि समास
इत्येतदुपमितं व्याघ्रादिभिः सामान्याप्रयोग (२।१।५६) इत्यत्र ज्ञापितम् ।

८ । मध्यान्मः ।

मध्यशब्दो यो गङ्गादिषु पृथिवीमध्यवचनो मध्यमध्यमञ्चाण् चरण इति
पठ्यते ततस्तु ततएव विधिर्भवति । यस्त्वन्त्यस्तस्येह ग्रहणं वेदितव्यम् ।

९ । अ साम्प्रतिके ।

न्याय्यं युक्त्वादिभिः पर्यायैः साम्प्रतिकशब्दार्थमाचष्टे । साम्प्रतिकं
न्याय्यमुच्यते । तथाहि प्रयोगो दृश्यते न वाङ्मयं प्राप्तमित्येवं वर्णितव्यम-
साम्प्रतमिति । अत्र न्याय्यः प्रतिषेधः प्रतीयते । साम्प्रतमेव साम्प्रतिकम् ।
विनयादेराकृतिगणत्वाद्दिनयादिभ्यश्चेति (५।४।३४) ठञ् ।

१० । द्वीपादनुसमुद्रं यञ् ।

अनुसमुद्रमिति । समुद्रं समयाऽनुसमुद्रम् । अनुर्यत्समयेत्यव्ययीभावः
२।१।१०) । अणो मनुष्यवृजश्चापवाद इति । कञ्छादिभ्यश्चेति (४।२।१३३)
प्राप्तस्याणः । मनुष्यतत्स्थयीर्वृजिति (४।२।१०४) प्राप्तस्य वृजः ।

११ । कालाट् ठञ् ।

कालविशेषवाचिन इति । अनेन कालादित्यर्थग्रहणम् । न स्वरूपस्येति ।
यदि हि स्वरूपग्रहणं स्यात् सन्धिवेलादिसूत्रेणाणो (४।७।१६) विधानमनर्थकं
स्यात् । प्राग्दीव्यतोऽणित्यनेनैव (४।१।८३) सिद्धत्वात् । इह त्वर्थग्रहणे ठञ्-
वाधनार्थत्वात् तत्स्थानार्थक्यं भवति । तस्मादर्थग्रहणमेतत् । इह केचिच्छब्दा

मुख्यया हृत्या काले वर्त्तन्ते मासोऽर्द्धमास इति । केचिद् गौण्या हृत्या । कदम्बपुष्पसाहचर्यात् कालः कदम्बपुष्पः । ब्रीहपलालेन साहचर्यात् कालो ब्रीहपलाल इति । तेषामिहोभयेषामपि ग्रहणम् । अत एवाह यथा कथञ्चिदिति । येन केनचित् प्रकारेणेत्यर्थः । गुणहृत्यापीति । अनेन यथा कथञ्चिदित्यस्यार्थं विस्पष्टीकरोति । औपचारिकी हस्तिरप्रधानभूता हस्तिरित्यर्थः । अपिशब्दाभ्युख्ययापि हृत्या । ननु च मुख्ये सति गौणस्य ग्रहणमयुक्तम् । गौणमुख्ययोर्मुख्ये कार्यसंप्रत्ययात् । नैष दोषः । आचार्यप्रवृत्तिर्ज्ञापयति गौणस्यापि कालस्य ग्रहणमिति । यदयं सन्धिवेलादिसूत्रे (४।३।१६) प्रवृत्तेन कालग्रहणेन नक्षत्राणि विशिनष्टि । नहि मुख्यार्थः कालो नक्षत्राणां विशेषणमुपपद्यते । तेषु मुख्यस्य कालत्वस्यासम्भवात् ।

१२ । आह्वे शरदः ।

ऋत्वणोऽपवाद इति । सन्धिवेलादिसूत्रेण (४।३।१६) प्राप्तस्य । आह इति न कर्म गृह्यत इति । क्रियाविशेषः कश्चित् शास्त्रीकतेन विधिना माध्यः आह्वग्रहणेन गृह्यते । ननु अहावान् पुरुषः । कुत एतत् ? तस्य प्रत्ययेनानभिधानात् । शारदिकशब्देन ह्यभिधानशक्तिस्वाभाव्यात् कर्मण एवाभिधानम् । न पुरुषस्य ।

१३ । विभाषा रोगातपयोः ।

१४ । निशाप्रदोषाभ्याञ्च ।

१५ । श्वसस्तुट् च ।

तस्य वेति । ठञः । कुत एतत् ? तस्य विधीयमानतया प्राधान्यात् । प्रधाने च कार्यसंप्रत्ययात् । स च तुङ्गागम इकादेशे कृते भवतीति वेदितव्यम् । ननु सन्नियोगशिष्टत्वात् तुट्स्तेनैव तावद् भवितव्यम् । पञ्चादङ्गसंज्ञायामभिनिर्हंसायामिकादेशेन । नैतदस्ति । उपदेशावस्थायामेव हीकादेशे कृते न भवितव्यम् । ज्ञापकात् । यदयं वुञ्छण्कठजिति (४।२।८०) प्रत्ययस्वरार्थमनुबन्धं चकारं करोति । प्रत्ययसंज्ञायाः सन्नियोगाच्च प्रत्ययस्वरे कृते पञ्चादिकादेश इति सिद्धमन्तोदात्तत्वम् । किं चित्करणेन ? तस्माच्चित्

करणाद् विज्ञायते सन्नियोगशिष्टेभ्योऽपि पूर्वमिकादेशो भवति । तेन ठग्-
ग्रहणान्यङ्गसंज्ञाभूतानीकमेव बोधयन्तीति तुङ्गपि तस्यैव भविष्यतीति
विज्ञायते । एताभ्यामित्यादि । श्वःशब्दोऽयमवायं कालवाची । तेन यदा
ठञ्ज्यपौ न भवत स्तदा सायच्चिरमित्यादिना टुटुग्ला (४१३।२३)
अपि भवतः ।

१६ । सन्धिवेलाद्युतनचत्वेभ्योऽण् ।

ठञोऽपवाद इति । कालाट्ठञिति (४१३।११) प्राप्तस्य । अद्याङ्ग्रहणं
किमर्थम् ? यथाविहितमेवोच्यते । तेनैवमुच्यमाने न प्राप्नोतीत्याशङ्कनीयम् ।
यदि ठञ् स्यात् पुनर्वचनमनर्थकं स्यात् । तस्माद् वचनप्रामाण्याद् यो विहितो
न स प्राप्नोति । ठञ् प्रत्ययेन बाधितत्वात् स एव भविष्यति । स चाण् चेत्यत
आह अण्ग्रहणमित्यादि । सन्धिवेलादिषु पौर्णमासीशब्दो वृद्धः पठ्यते । स्ताति-
रिति नचत्वंशब्दो वृद्धोऽस्ति । तत्र यद्यङ्ग्रहणं न क्रियेत ताभ्यां परत्वाद् ठञा
हे बाधितं पुनर्वचनाच्छ एव स्यात् । तस्मात् तमपि बाधित्वा वृक्षादणेव यथा
स्यादित्येवमर्थं पुनरङ्ग्रहणम् । तैषम् । पौषमिति । तिष्यपुष्यशब्दाभ्यां
नचत्वेण युक्तःकाल (४१३।३) इत्यण् । तस्याणो लुबविर्गोष इति (४१३।४) लुप् ।
ततोऽनेनाण् । तिष्यपुष्ययोर्नचत्वाणीति (६।४।१४८ वा) यलोपः । संवत्सरफल-
पर्वणोरिति । संवत्सरशब्दादण् भवति फले पर्वणि चाभिधेये । सांवत्सरं
फलम् । सांवत्सरं पर्वं वा । सांवत्सरिकमन्यत् ।

१७ । प्रावृष एण्यः ।

अथ किमर्थं प्रत्यये मूर्धन्यः पठ्यते । न रषाभ्यामित्यनेनैव (८।४।१)
णत्वं भविष्यति ? नैवं शक्यम् । इह हि न स्यात् । प्रावृषेणिति । (८)
पदान्तात्वात् ।

१८ । वर्षाभ्यष्टक् ।

अथ किमर्थं ठग्विधानम् ? कालाट् ठञैव (४१३।११) सिद्धत्वात् ।

(८) प्रावृषेणमाचष्टं प्रावृषेण्ययति । ततः क्लिप् । लिङ्गोपः (६।४।१४९) । लोपो व्यो षोऽस्ति
(१।१।४६) यलोपः । प्रावृषेण् ।

उभयत्रापि तदेव रूपमिति । नैवम् । ठञि सति प्रत्ययस्वरेशान्तोदात्तत्वं स्यात् । ठञि तु सति जित्वादिर्नित्यमित्याद्युदात्तत्वम् (४।१।१६७) ।

१६ । छन्दसि ठञ् ।

२० । वसन्ताच्च ।

२१ । हेमन्ताच्च ।

योगविभाग उत्तरार्थ इति । सर्वत्राण् च तलोपश्चेति (४।१।२२) वक्ष्यति । स हेमन्तशब्दस्यैव यथा स्यात् । वसन्तस्य मा मूत् । यदि हेमन्तवसन्ताभ्यामित्येकयोगः क्रियेत ततो वसन्तस्यापि स्यात् । तस्य ह्युत्तरत्रानुवृत्तेः ।

२२ । सर्वत्राण् च तलोपश्च ।

छन्दसि पूर्वेण ठञि प्राप्ते भाषायांमपि ऋत्वणि चैतदुच्यते । सर्वत्र ग्रहणमित्यादिना सर्वत्रग्रहणस्य प्रयोजनमाचष्टे । छन्दसि भाषायाश्चेत्यादिना छन्दोऽधिकारनिवृत्तेः फलं दर्शयति । ननुचेत्यादि । अस्वरितत्वादेव च्छन्दसीति नानुवर्निष्यते । ततो नार्थश्छन्दोऽधिकारनिवृत्त्यर्थेन सर्वत्रग्रहणे-
नित्यमिप्रायः । सैवेत्यादिना यासावस्वरितत्वादननुवृत्तिः सैव सर्वत्रेत्यनेन शब्दे-
नाख्यायते । किमर्थमित्याह प्रयत्नाधिक्येनेत्यादि । प्रयत्नाधिक्यमेतदेव शब्देना-
ख्यातम् । तेन हेतुना पूर्वसूत्रेऽपि सर्वत्रग्रहणस्य सम्बन्धो यथा स्यादितेऽयमर्थः
शब्देनाख्यायते । कस्मात् पुनः पूर्वसूत्रेऽपि सर्वत्रग्रहणस्य सम्बन्ध इत्यत इत्याह
हेमन्तिकमिति ङीत्यादि । द्विशब्दो हेतौ । आचार्या हि हेमन्तिकमिति
भाषायां ठञं स्मरन्ति । स चैवं भाषायामपि सिध्यति । यदि पूर्वसूत्रेऽपि
सर्वत्रग्रहणस्य सम्बन्धो भवति तत्र हि सति पूर्वसूत्रस्यायमर्थो भवति । हेमन्ताच्च
सर्वत्र च्छन्दसि भाषायामपि ठञ् भवतीति । कः पुनरनयोरणोर्विशेष
इति ? न कश्चिदिति भावः । ऋत्वणि ङीत्यादिना विशेषं दर्शयति ।
हेमन्तीति । टिड्ढाणञिति (४।१।१५) ङीप् । तदेवमित्यादि । यत एव
पूर्वसूत्रेण ठञ् भवतत्रनेनाण् तलोपसहितस्तेन त्रीणि रूपाणि भवन्ति ।

२३ । सायश्चिरंप्राक्तेप्रगेऽव्ययेभ्यष्टुटुलौ तुट् च ।

कालाट् ठञिति (४।१।१२) ठञि प्राप्ते सायमादिभ्यष्टुटुलौ विधीयेत ।

तयोश्च तुङ्गागमः । उज्जपवादत्वाच्च टुटुटुलोः । ठञैव च्छस्य बाधितत्वादेताभ्यां पुनश्चस्य संप्रधारणैव नास्ति । तेन वृद्धादपि टुटुटुलावेव भवतः प्राक्तनमिति । तयोश्चेत्यादि । यद्यनादिष्टयोमुट् स्यात् तदा युरूपौ प्रत्ययौ न भवत इत्यनादेशो न स्यात् । तस्मादादिष्टयोस्तयोः कृतादेशयोमुङागमः । एतच्च घकालतनेषु कालनान्न इति (६।३।१७) निर्देशात्प्रत्ययैः । न ह्यनादिष्टयोमुङ्-विधानेन तनशब्द उपपद्यते । अथ प्रत्यययोष्टित्करणं किमर्थम् ? न तुट एव टित्त्वेन प्रत्यययोरपि टित्त्वं विज्ञास्यत इति । यतस्तदग्रहणेन ग्रहणादागमानाम् । नैतदस्ति । युक्तं यत् प्रत्ययधर्मा आगमे भवन्ति तस्य प्रत्ययभक्तत्वात् । न त्वागमधर्माः प्रत्यये । तस्माद्विष्कार्थ्याथं प्रत्यययोरपि टित्त्वमासज्यते । स्यतेरन्तकर्मण इति । षोऽन्तकर्मणीत्यस्य । प्राक्ते प्रगे इत्येकारान्तत्वमिति । निपात्यत इति सम्बन्धः । ननु च घकालतनेषु कालनान्न इति (६।३।१७) सप्तम्या अलुर्कैव सिद्धम् । तदपार्थक्यं निपातनम् । यत्र तर्हि सप्तम्यर्थी नास्ति तदर्थं निपातनम् । प्राक्तेः सोढोऽस्य प्राक्तेतनः । प्रगः सोढोऽस्य प्रगेतन इति । अत्र हि तदस्य सोढमिति (४।३।५२) प्रथमासमर्थ्यात् प्रत्ययविधानात् सप्तम्यर्थी नास्ति । तदभावात् सप्तम्यपि नास्त्येव । चिरपरुत्परारिभ्यस्तो वक्तव्य इति । व्याख्येय इत्यर्थः । व्याख्यानन्तु तद्धिता (४।३।७६) इत्यत्रैव कृतम् । एवमुत्तरत्रापि वेदितव्यम् । चिरशब्दस्य सूत्रे चोपादानाद् टुटुटुलावपि भवतः । प्रगस्य च्छन्दसि गलोपश्चेति वक्तव्य इति सम्बन्धः । वक्तव्यशब्दस्य स एवाथः । व्याख्यानात् त्विहापि प्रतपूर्वविश्वेमात् थाल् (५।३।१११) च्छन्दसीति निपातनमाश्रित्य कर्त्तव्यम् । अन्ताच्चेति वक्तव्यम् । अन्तशब्दाड्डिमज् भवतीत्येतदर्थरूपं व्याख्येयमित्यर्थः । व्याख्यानन्तु कृतमेव । डिमचो डिल्करणं पञ्चादित्यस्य टिलोपार्थम् । ननु चाव्ययानां भमात्रे टिलोपो वक्तव्य इत्यनेनैव (६।४।१४४, वा) सिद्धम् । न सिध्यति । अनित्यत्वात् तस्य । यथारातीय इत्यत्र न भवति तथेहापि न भवतीति कस्यचिद् भ्रान्तिः स्यात् । अतस्तन्निरासार्थं डिल्करणम् ।

२४ । विभाषा पूर्वाह्णापराह्णाभ्याम् ।

पूर्वाह्णेतन इति । अङ्गः पूर्वां भाग इति पूर्वादि (२।२।२) सूत्रेणैकदेश-

समासः । राजाङ्गःसखिभ्यष्टजिति (५।४।८१) टच् समासान्तः । अङ्गोऽङ्ग
एतेभ्य इत्यङ्गादेशः (६।४।८८) । अङ्गोऽदन्तादिति (८।४।७) णत्वम् ।
यदाऽसप्तम्यन्तात् प्रत्ययस्तदा पूर्वाङ्गतनं इति भवितव्यमिति । सप्तम्यभावात् ।
सप्तम्यभावस्तु प्रथमासमर्थात् तद्वितोत्पत्तेः ।

२५ । तत्र जातः ।

अणादयो घादयश्चेति । एकेनादिशब्देनाणादीनामिहोत्सर्गाणां ग्रहणम् ।
द्वितीयेन घादीनां शेषाधिकारविहितानाम् । स्त्रोग्नः । माधुर इति ।
प्राग्दीव्यतोऽण् (४।१।८३) । औत्सः । औदपान इति । उत्सादिभ्योऽञ्
(४।१।८६) । राष्ट्रियः । अवारपारौण इति । राट्प्रावारपाराद् घञौ (४।२।८३) ।
शाकलिकः । माकलिक इति । वाहीकग्रामेभ्यश्चेति (४।२।११७) ठज्जिठौ
कात्तेयक औभ्येयक इति । कक्षगादिभ्यो ढकज् (४।१।८५) ।

२६ । प्रावृषष्ठप् ।

एण्यस्यापवाद इति । प्रावृष एण्य इत्यनेन (४।३।१७) प्राप्तस्य ।

२७ । संज्ञायां शरदो वुञ् ।

समुदायेन चेत् संज्ञा गम्यत इति । अनेन समुदायोपाधित्वं संज्ञाया
दर्शयति । प्रकृतिप्रत्ययसमुदायेन चेत् संज्ञा गम्यत इत्यर्थः । यद्येवं शारदका
दर्भा इति दर्भशब्दस्य प्रयोगो न प्राप्नोति । प्रतयागतेनाभिहितत्वात् । नैष
दोषः । यथैव हि शारदकशब्दो दर्भविशेषस्य नामधेयं तथा मुद्गविशेषस्यापि ।
तत्रासति दर्भशब्दप्रयोगे ऽनेकार्थसाधारणत्वात् कस्य नामधेयमिति सन्देहः
स्यात् कोऽर्थः शारदकशब्देन विवक्षित इति । तस्मादसन्देहार्थं दर्भशब्द
उपादीयते । संज्ञाधिकारमित्यादि । केचिदिति वचनात् केचिन्मानुवर्त्तयन्ती-
त्युक्तं भवति ।

२८ । पूर्वाङ्गापराङ्गाद्रामूलप्रदोषावस्कराद् वुन् ।

पूर्वाङ्गकः । अपराङ्गक इति । पूर्ववदेकदेशिसमासादिकं कार्यं विधेयम् ।
विभाषा पूर्वाङ्गापराङ्गाभ्यामिति (४।३।२४) । तत्र टुटुल्वविधिस्य । आर्द्रकः ।

मूलक इति । नक्षत्रेण युक्तः कालः (४१२।३) इत्यागतस्याणो लुब्धविशेष इति लुप् (४१२।४) । ततो वुन् । निशाप्रदोषाभ्यामिति । ठज् विधेः । ठनादय एवेति । आदिशब्देन टुटुलादयो गृह्यन्ते ।

३९ । पथः पन्थ च ।

३० । अमावास्याया वा ।

एकदेशविकृतस्येत्यादि । अमावस्यदन्यतरस्यामित्यत्र (३।१।१२२) ण्यत्वं वृद्धिरेव निपात्यते । अवृद्धिस्तु वृद्धेरेकादेशभूततया विकारो भवतीत्येकदेश-विकृतत्वममावास्याशब्दस्योपपद्यते । ये तु सन्धिविलादिषु ऋस्योपधमधीयते तेषां वृद्ध्युपधस्य ग्रहणं न प्राप्नोति । नहि विकृतिः प्रकृतिं गृह्णाति । तस्माद् दीर्घ एव पाठो युक्तः ।

३१ । अ च ।

अथ योगविभागः किमर्थः ? नामावास्याया अ च वेत्येवोच्चेत । चकारो वुनोऽनुकर्षनार्थं भविष्यति । वावचनञ्चोभयोर्विकल्पार्थम् । तेन ताभ्यां मुक्तेऽपि भविष्यति । अस्येतत् । किन्त्वेकयोगे सति सिन्धुपकराभ्यां कन्निति (४।३।३२) कन्नेव विकल्पेन भवतीति कस्यचिद् भ्रान्तिः स्यात् । अतस्तन्निवृत्त्यर्थं योगविभागः । योगविभागे हि सति व्यवधानतया विकल्पस्य कन् नित्यो विज्ञायते ।

३२ । सिन्धुपकराभ्यां कन् ।

अपकरणश्चादौत्सर्गिकेऽपीति । प्राप्ते विधानमिति सम्बन्धः ।

३३ । अणजौ च ।

यथासंख्यार्थं योगविभागः । यदि सिन्धुपकराभ्याञ्च कन्मज्ज इत्येक-योगः क्रियेत ततो वैषम्यादैककस्याः प्रकृतेः प्रतय्यास्त्रयः स्युः ।

३४ । अविष्ठाफलगुन्यनुराधाखातितिष्ठपुनर्वसुहस्तवि- शाखाषाढाबहुलाशुक् । (B)

नक्षत्राणः श्रवणे प्राप्ते लुगुच्यते । ननु च नक्षत्रेभ्यो बहुलमित्यनेनैव (४।३।३७) लुग् भविष्यति । सत्यमेतत् । तस्यैवायं प्रपञ्चः । उत्तरावपि योगौ प्रपञ्चौ तस्यैव वेदितव्यौ । अविष्ठादयश्चैते नक्षत्रेण दृक्तः काल (४।२।३) इत्यनेनागतस्याणो लुबविशेष इति (४।२।४) कृते लुबन्ता वेदितव्याः । स्त्रीप्रत्ययस्यापि लुक् तद्धितलुकीति (१।२।४६) लुग् भवतीति ये स्त्रीप्रत्यया न्तास्तेषामुपसंख्यानमिति प्रतिपादनमित्यर्थः । तच्चोपरिष्ठात् करिष्यते । चिन्नायाष्टापो लुकि कृते पुनष्टाप् क्रियते । गौरादित्वान् ङीषिति । रेवतीरोद्धिणीत्यत्र । फल्गुन्यषाढाभ्यां टानौ वक्तव्याविति । स्त्रियामित्य-
पेक्षते । तयोस्तु विधानसामर्थ्यान्न लुग् भवति । टस्य टकारो ङीबर्थः । अनो नकार आद्युदात्तार्थः । वक्तव्यशब्दो व्याख्येये वर्त्तते । व्याख्यानन्तु कृतमेव च । अविष्ठाषाढाभ्यां कृष्णि वक्तव्य इति । अत्र स्त्रियामिति नोपपद्यते । णकारो वृहार्थः । वक्तव्यशब्दस्य स एवार्थः । व्याख्यानमपि करिष्यते च । कृतमेव ।

३५ । स्थानान्तगोशालखरशालाच्च ।

गोशालखरशालयो र्ऋस्वान्तयोः पाठान्नपुंसकयोर्यङ्गणं विज्ञायते । नपुंसकलिङ्गता तु विभाषा सेनासुरेत्यादिना (२।४।२५) । यद्यपि नपुंसकयो-
र्यङ्गणं तथापि प्रातिपदिकग्रहणे लिङ्गविशिष्टस्यापि ग्रहणं भविष्यतीति स्त्रीलिङ्गाभ्यामपि लुग् भवतेत्येव । उदाहरणेऽप्यौत्सर्गिकस्याणो लुक् ।

३६ । वत्सशालाभिजिदश्वयुक्शतभिषजो वा ।

वत्सशालशब्दो नपुंसकलिङ्गी गृह्यते । कुत एतत् ? व्याप्तेर्न्यायात् । नपुंसकलिङ्गस्य हि ग्रहणे लिङ्गविशिष्टपरिभाषया स्त्रीलिङ्गादपि लुग् न सिध्यति । नतु स्त्रीलिङ्गस्य ग्रहणे नपुंसकात् । बहुलग्रहणस्यायं प्रपञ्च

(B) कृत्तिकापथ्यांशो बहुलाशब्दः । अत्र इत्थं कवशावेन निर्देशः ।

इति । वक्ष्यशालशब्दो यद्यपि नक्षत्रवचनो न भवति तथापि बहुलवचनात् ततोऽपि लुग् भविष्यतीत्यभिप्रायः ।

३७ । नक्षत्रेभ्यो बहुलम् ।

रोहिण इत्यादौ नक्षत्राण पत्रे लुक् । मृगशिरा इति । अत्वसन्तस्य चाधातोरिति (६।४।१४) दीर्घः । मार्गशीर्ष इति । ये च तद्धित (६।१।६१) इत्यत्र चकारस्यानुक्तसमुच्चयार्थवाच् शिरसः शीर्षभावः । अथ बहुलप्रहणं किमर्थम् ? न पूर्वसूत्रादेव वाग्रहणमनुवर्त्तिष्यते । इदं प्रयोजनम् । न क्वचिदद्यदेव यथा स्यात् । तेन फल्गुन्यपाढाभ्यां टानो मिहौ भवतः । अविष्ठा-पाढाभ्याञ्छाणपीति ।

३८ । कृतलब्धक्रीतकुशलाः ।

ननु चेत्यादि । जन्मवदस्तु जातशब्दस्यार्थः । कृतस्यापि जन्मास्त्येव । तस्माद् यद् यत्र कृतं जातमपि तत् तत्र भवति । यच्च क्रीतमित्यादि प्राप्तं लब्धमप्युच्यते । यदपि क्रीतं प्राप्तमपि तद् भवत्येव । तस्मात् क्रीतं लब्धमपि भवति । शब्दस्यार्थस्याभिन्नत्वादिति । स्वजन्मन्यनुभूतकर्तृभावो जातशब्दस्यार्थः । जातशब्दस्यैव विगेषोपलक्षितपरव्यापारो स्वजन्मनिष्यत्तौ कृतशब्दस्यार्थः । प्राप्तिसामान्यं लब्धशब्दस्यार्थः । प्राप्तिविगेषो यस्य मूल्य-हेतुका प्राप्तिः स क्रीतशब्दस्यार्थः । न च सामान्यविगेषयोरेकार्थता युक्ता । मा भूत्यर्थ्यायप्रसङ्ग इति भिद्यते शब्दार्थः । वस्तुमात्रेणेति । क्रीतलब्धयो-येदाधारभूतं वस्तुमात्रं तस्याभिन्नरूपत्वात् क्रीतं लब्धं भवति । मात्रग्रहणं शब्दार्थव्यवच्छेदार्थम् । अतएवाह शब्दार्थस्तु भिद्यत एव । नहि येन रूपेण क्रीतशब्देन तत्प्रत्याख्यते तेनैव लब्धशब्देन । एवं जातकृतशब्दयोर्वस्तु-त्वेनाभिन्नत्वम् । शब्दार्थद्वारेण तु भिन्नार्थत्वमेव । अन्येनैव हि रूपेण जात-शब्देन तद्वस्तु प्रत्याख्यते । अनेन कृतशब्देन ।

३९ । प्रायभवः ।

प्रायभवग्रहणमनर्थकमिति । वैचित्वादित्यस्यार्थस्याभावादनर्थकमित्युच्यते । वैचित्त्रेण तु साधकमेव । कस्मात् पुनरनर्थकमिति ? तत्र भवेन कृतार्थ-

त्वादिति । यत् प्रायभव इत्यस्य साध्यं तस्य तत्र भव (४।३।५३) इत्यनेनैव साधितत्वादिति भावः । यो हि राज्ये प्रायेण भवति तत्रासौ भवत्येव । ततश्च तत्र भवे तस्यान्तर्भावात् तत्र भव इत्यनेनैव कृतं सम्पादनमिति किं प्रायभवग्रहणेन ? अनित्यभव इत्यादिना परस्योत्तरमागच्छते । स्यादेतत् । अनित्यभवः प्रायभवो नित्यभवस्तत्र भव इति । तस्मात् तत्र भवेन प्रायभवस्यासंशयान्न सिध्यतीत्याशङ्क्याह मुक्तसंशयेन तुल्यमिति । मुक्तस्त्यक्तः संशयो येन तत् मुक्तसंशयम् । न्याय्यस्तत्र भवोऽयमिति यो निश्चितस्तेन तुल्यं भवति । तथाहि सुप्ते भवो देवदत्तः स्त्रीषु इत्युच्यते । न चासौ सुप्ते सदा भवति । अवश्यं हि कदाचिदुदग्देशादीनपक्रामति । अथच तत्र भवप्रत्ययो भवति । यदि च नित्यभवस्तत्र भवो जिह्वामूले भवो वर्णः जिह्वामूलीय इत्यत्र तत्र भव इत्यधिकारे (४।३।५२) जिह्वामूलाङ्गुलेष्वेव इति (४।३।६२) च्छो न स्यात् । नहि वर्णो नित्यं जिह्वामूले भवति । तस्मात् प्रायभवस्य तत्रभवान्तर्भावात् ततो न व्यतिरिच्यत इतरनर्थकं प्राय-भवग्रहणम् ।

४० । उपजानूपकर्णोपनीविष्ठक् ।

जानुनः समीपं कर्णस्य समीपं नीच्याः समीपमिति । अज्ययं विभक्तौत्यादिनाव्ययीभावः (२।१।६) । उपजानुक इति । इसुसुक्तान्तात् कः (७।३।५१) ।

४१ । सम्भूते ।

अवकृप्तिरित्यादि । अवकृप्तिः सम्भावना । प्रमाणानतिरेक आधार-प्रमाणादाधेयप्रमाणस्यानतिरिक्तता यस्यां सत्यां सर्वमाधेयमाधारमनुप्रवि-शति । सुप्ते सम्भवति । यस्तु सुप्ते सम्भाव्यते सुप्तप्रमाणान्नातिरिच्यते तदनु-प्रवेशात् स सेनादिकोऽर्थ एवमुच्यते ।

४२ । कौशाड्ढज् ।

कौशियं वस्त्रमिति । ननु च वस्त्रं कौशियं न सम्भवति । किन्तु कृमिः । ततश्च कृमावेव स्यात् । न वस्त्रे । अपि च विशेषानभिधानात् खड्गसम्बन्धि-

नोऽपि कोषात् प्रत्ययः प्रसज्येततत्राह रुद्धिरेषेत्यादि । रुद्धिशब्दो हि यथा कथञ्चिदुत्पाद्यते । न तत्रावश्यमवयवार्थोऽपेक्ष्यः । कचिदवयवार्थसम्भवात् । तथाहि तैलं पिवतीति त्वं तैलपायिकाशब्दो व्युत्पाद्यते । स च तैलपानक्रिया-रहित एव कचित् प्राणिविशेषे वर्तते । तस्माद् यद्यपि कोशे सम्भूतमित्येवं विगृह्य कोशशब्दात् प्रत्यय उत्पाद्यते तथापि वस्त्रे सूत्रे वा कौशियशब्दः साधु-भावमनुभवति । न कर्मो । अथ खड्गकोशादुत्पत्तौ को दोषः ? येन ततः प्रत्ययो नेष्यते ? खड्गस्याभिधानं प्राप्नोति । स हि तत्र सम्भवतीति चेदितर-स्मादपि तर्हि कोशात् प्रत्ययोत्पत्तौ च कर्मेरभिधानं प्राप्नोति । स हि तत्र सम्भवति । अथ तत्रापि रुद्धिवशाद् वस्त्रस्याभिधानं न किमिदं । इतरस्मादपि तर्हि कोशादुत्पत्तौ वस्त्रस्याभिधानं न खड्गस्य । एवं मन्यते । यद्यपि सम्भूताधिकारे कोशाद् ढञ् विधीयते तथापि कौशियशब्दाच्च सम्भवोऽर्थः प्रतीयते । अपि तु विकारोऽर्थः । रुद्धिवशात् । कौशियं वस्त्रमिति कोशविकारो वस्त्रमित्यर्थः । तथाच वार्त्तिककारेणांते विकारे कोशाद् ढञ् सम्भूतार्थानुपपत्तेरिति । विकारश्च कौशियशब्दात् क्लमिकोशस्य प्रतीयते । न खड्ग-कोशस्य । रुद्धिवशात् । तस्माद् यस्य विकारः प्रतीयते तदभिधायिन एव कोशशब्दाद् युक्तः प्रत्ययः । नेतरस्मात् ।

४३ । कालात् साधुपुष्पात्पचरमानेषु ।

कालादिति स्वर्थेति । प्रकृतीरुत्तरा विशेषयितुम् । न च स्वरूपग्रहणे मतुरत्तराः प्रकृतयः शक्वा विशेषयितुम् । स्वरूपस्यासाधारणत्वात् । तस्मादर्थग्रहणमेवेतत् । तेन कालविशेषवाचिभ्यः प्रत्ययो विज्ञायत इत्याह कालविशेषवाचिभ्य इत्यादि । हेमन इति सर्वत्राण् च तलोपथ (४।३।२२) । गेशिर इत्यादौ मन्त्रिवेलादिसूत्रेण (४।३।१६) ऋत्वण् ।

४४ । उप्ते च ।

योगविभाग उत्तरार्थ इति । उत्तरत्वं वुञ् उमएव यथास्यात् । साध्वादिषु मा भूत् ।

४५ । आश्वयुजा वुञ् ।

उजोऽपवाद इति । कालाट् ठञि (४।३।११) प्राप्तस्य । ननु च कालाट् ठञ् विहितः । नचाश्वयुजीशब्दः कालवाची । ततः कुतठञित्याशङ्क्य कालवाचित्वमाश्वयुजीशब्दस्य प्रतिपादयितुमाह अश्विनीभ्यां युक्तेत्यादि ।

४६ । ग्रीष्मवसन्तादन्यतरस्याम् ।

४७ । देयमृणे ।

४८ । कलाप्यश्वत्ययववुसाहुन् ।

कथं पुनः कलापादयः शब्दाः काले वर्त्तन्ते ? यावता मयूरादिषु तेषां वृत्तिः प्रसिद्धेत्यत आह कलापादयः शब्दा इत्यादि । एतदेव विषयं स्पष्टीकरोति यस्मिन् काल इत्यादि । अश्वत्यशब्दोऽत्र वृत्तविशेषे रूढः । तेन सर्व्वे एव कालः सम्बध्यत इति तद्वारेण कालविशेषो न संज्ञायते । तस्मादश्वत्यफलसङ्घचारिणि कालेऽश्वत्यशब्दो वर्त्तत इति दर्शयितुमाह यस्मिन्नश्वत्याः फलन्तीत्यादि । अश्वत्यशब्दो यद्यपि वृत्ते वर्त्तते तथापि फले वर्त्तत एव ।

४९ । ग्रीष्मावरसमाद् वुञ् ।

अण्ठजोरपवाद इति । ग्रीष्मशब्दाद्वृत्तणोरपवादः । अवरसमाशब्दात् कालाट् ठञः । अवरा चासौ समा चेत्यवरसमा ।

५० ।* संवत्सराग्रहायणीभ्यां ठञ् च ।

कालाट् ठञि प्राप्ते वचनम् । तेन ठञ् न वक्तव्य इति । वुञि विकल्पितं विनापि ठञ् ग्रहणेन पक्षे यथाप्राप्तं ठञेव भवतीत्यभिप्रायः । ठञ् ग्रहणमित्यादि । तत्र यद्यत्र ठञ् ग्रहणं न क्रियेत सन्धिवेलेत्यादिषु (४।३।१६) संवत्सरात् फलपर्वणोरिति पाठात् सन्धिवेलाद्यण् एव अपवादत्वाद् अन्तेन काले विवक्षिते वुजा मुक्तेऽणिव स्यात् । ठञ् ग्रहणादणमपि बाधित्वा ठञेव भवति ।

५१ । व्याहरति मृगः ।

नैशिकी नैशः । प्रादोषिकः प्रादोष इति निशाप्रदोषाभ्यां ठञ्
(४१३।१८) । तेन मुक्ते पक्ष ऋत्वणिव भवति ।

५२ । तदस्य सोढम् ।

कालादिति वर्त्तते । न च कालो जीयते । तस्मान्निशासहचरितमिहा-
ध्ययनं गोप्या हृत्या निशेत्येवमादिभिरभिधीयत इति विज्ञायते । अतएवाह
निशासहचरितमध्ययनं निशेति ।

५३ । तत्र भवः ।

५४ । दिगादिभ्यो यत् ।

अणश्चस्य चापवाद इति । यद्दिगादिषु द्रुहं वाप्यादि ततश्चस्यापवादः ।
शेपेभ्यस्त्वणः प्राग्दीव्यतीयस्य । अथ मुखजघनयोश्च किमर्थः पाठो दिगादिषु ?
यावता शरीरावयवात् ताभ्यामुत्तरसूत्रेणैव भविष्यतीत्याह मुखजघनयोरिति ।
सेनावयववाचिनौ हि यो मुखजघनशब्दौ तौ शरीरावयववाचिनौ न भवतः ।
पाणिपादाद्यवयवस्वभावं हि शरीरम् । न चैवमात्मिका सेना । किं तर्हि ?
रथादिसमुदायात्मिका । उदकात्संज्ञायामिति । उदकशब्दात् संज्ञायां गम्य-
मानायां यद्भवति । उदक्वा स्त्री । रजस्वलोच्यते । नचात्र प्रकृत्यर्थः प्रत्य-
यार्थो वा विद्यते । सा च तयोरविद्यमानता संज्ञाग्रहणेन विज्ञायते । संज्ञाया-
मन्यत्र । औदको मत्स्य इति । अत्राणिव भवति ।

५५ । शरीरावयवाच्च ।

अणोऽपवाद इति । नाप्राप्ते तस्मिन्नस्यारम्भात् । यस्मात् पादादिद्रुहस्ततः
परत्वाद् यच्छं बाधते ।

५६ । इतिकुक्षिकलशिवस्थस्थहेठञ् ।

इतिकुक्षिभ्यां शरीरावयवत्वाद् यति प्राप्ते । कुक्षिशब्दो धूमादिष्वपि पठ्यते ।
तस्माद् धूमादिभ्यश्चेति (४१२।१२७) वुञि प्राप्ते शेपेभ्यस्त्वणि ठञ् विधीयते ।
अस्तिशब्दस्तिङ्गन्तो मा विज्ञायीत्यत आह अस्तिशब्द इत्यादि । विभक्तिस्वर

प्रतिरूपकाच्चेति निपाता भवन्तीति निपातसंज्ञकं तिङन्तसदृशं प्राति-
पदिकमेतत् । न तिङन्तः । एतच्च न तिङन्तन समानार्थं यथास्तिचौरा
ब्राह्मणीति । भिन्नार्थश्च यथा धने वर्त्तते यथा ऽस्तिमानिति । धनवानिति
गम्यते । तदिह विशेषस्थानभिधानादुभयस्यापि ग्रहणम् ।

५७ । ग्रीवाभ्योऽण् च ।

बहुवचननिर्देशाद् बहुवचनान्तात् प्रत्ययेन भवितव्यम् । अन्यथा ह्येक-
वचनेनैव निर्देशं कुर्यादिति कस्यचिद् भ्रान्तिः स्यात् । अतस्तां निराकर्तुमाह
ग्रीवाशब्द इत्यादि । अथ विशेषाद् बहुवचननिर्देशः कृतः । नतु बहुवचनान्ता-
देव यथा स्यादिति दर्शयति ।

५८ । गम्भीराज् जगः ।

वह्निर्देवेत्यादि । वह्निर्देवपञ्चजनेभ्यश्च जगो भवतीत्येतदर्थरूपं व्याख्येय-
मित्यर्थः । तत्रेदं व्याख्यानम् । चकारोऽत्र वर्त्तते । तेन वह्निरादिभ्योऽपि
जगो भविष्यतीति ।

५९ । अव्ययीभावाच्च ।

किं तर्हीत्यादि । कथं पुनरव्ययीभावादिति सामान्येनोच्यमानः प्रत्ययः
परिमुखादेरेवेत्यत आह परिमुखादीनाञ्चेत्यादि । चशब्दो हेतौ । न ह्यन्यत्
कार्यमस्ति परिमुखादिगणपाठस्य । तत्र यद्यप्येतदपि न स्याद् विध्यर्थमेव
तस्य स्यात् । तस्मात् परिमुखादेरेव भवति । न सर्वस्मादव्ययीभावात् ।
यद्येवं परिमुखादेरित्येवं वक्तव्यमित्याह तेषामित्यादि । यदि हि परि-
मुखादेरित्युच्यते ततोऽसतप्रव्ययीभावग्रहणे तत्पुरुषेभ्योऽपि परिमुखादिभ्यः
प्रतप्रयः स्यात् । तस्मिंस्तु सति न भवति । परिगतं सुखं परिमुखमिति
प्रादिसमासः । तत्र भवः पारिमुखः । अण्वेव भवति । अपि चोत्तरार्थ-
मव्ययीभावग्रहणमवश्यमेव कर्त्तव्यम् । अन्तःपूर्वपदाद् ठञ् (४।३।६०) ।
ग्रामात्यर्थेनपूर्वादितप्रव्ययीभावाद (४।३।६३) यथा स्यात् । पारिहृनव्य-
मिति । ओर्गुणः (६।४।१४६) । वान्तो यिप्रतप्रय इतप्रवादेशः (६।१।७८) ।

श्रीपकूलमिति । अव्ययं विभक्तीत्यादिनाव्ययीभावः (२।१।६१) । एष च परिमुखादिषु न पठ्यत इत्यनेन भवति । अत्र परिमुखमिति कथमव्ययीभावः ? यावता अपपरिवहिरञ्चवः पञ्चम्यां समस्यन्ते । पञ्चमी च परिणा कर्मप्रवचनीयेन योगी भवति । कर्मप्रवचनीयसंज्ञा त्वपपरो वर्जन (१।४।८८) इत्यनेन । न च परिमुखे वर्जनं गम्यते । किं तर्हि ? सर्वतोभावः । एवं तर्ह्यव्ययमिति (२।१।६) योगविभागादव्ययीभावो भविष्यति । अन्ये तु येषु परिहनुप्रभृतयोऽव्ययीभावोऽपपरिवहिरञ्चवः पञ्चम्या (२।१।१२) इत्यनेनैव भवन्ति । अत्र येष्वपि वर्जनं न गम्यते ततस्तेष्वप्यव्ययमिति (२।१।६) योगविभागेनैव । ये तूपसीरादय उपपूर्वास्ते सामीप्येऽव्ययमित्यादिना (२।१।६) । अनुगङ्गमिति । यस्य चायाम इत्यव्ययीभावः (२।१।१६) । अन्ये तु येषु तूपसीरादयोऽनुपूर्वास्ते पश्चादर्थेऽव्ययमित्यादिना (२।१।६) ।

६० । अन्तःपूर्वपदाट् ठञ् ।

अन्तःशब्दो विभक्त्यर्थे समस्यत इति । अव्ययं विभक्तीत्यादिना (२।१।६) । विभक्त्यर्थस्त्वधिकरणम् । अन्तः शब्दस्याधिकरणप्रधानत्वात् । समानशब्दाट् ठञ् वक्तव्य इति । वक्तव्यशब्दो व्याख्येयः । तत्तेदं व्याख्यानम् । इहान्तः पूर्वादित्येवं सिद्धे यदधिकं पदग्रहणं तदधिकमिह कार्यं भवतीत्येवमर्थं क्रियते । तेन समानशब्दादपि ठञ् भवतीति । एतेन शब्दान्तरादेव । अध्यात्मादिभ्य ऊर्ध्वन्मादूर्ध्वदेहालोकोत्तरपदाच्च ठञ् भवतीति वेदितव्यम् । आध्यात्मिकमिति । आत्मन्यधि अध्यात्मम् । विभक्त्यर्थेऽव्ययीभावः । अनुगतिकादीनाञ्चेत्युभयपदद्वयः (७।३।२०) । अध्यात्मादिराक्ततिगणधायमिति । यथेवं समानशब्दाट् ठञ् वक्तव्य इत्याद्यनर्थकम् । अध्यात्मादिभ्यश्चेत्यनेनैव सिद्धत्वात् । नानर्थकम् । अस्मैव प्रपञ्चार्थत्वात् । अध्यात्मादिरेव तत् प्रपञ्चते । ननु चाकारान्त ऊर्ध्वशब्दः । तत् कुत इह मकारान्तत्वमायातमित्याह ऊर्ध्वशब्देनेत्यादि । ऐहलौकिकः पारलौकिक इति । पूर्ववदुभयपदद्वयः । सुखनीयं पार्श्वेतीयमिति । अपादाने चाङ्गीयकङ्गोरिति (५।४।४५) तमिः । आध्यादिभ्य उपसंख्यानमित्यीपसंख्यानिको (५।४।१४४, वा) वा । अव्ययानां भमात्रे

टिलोप इत्यनेन (६।४।१।४) टिलोपः । मण्मीयी च प्रत्ययी वक्तव्याविति । मध्यशब्दादित्यपेक्षते । मध्योमध्यंदिनण् चास्मादिति । मध्यशब्दो मध्यभावमापद्यते । दिनण् चास्मात् प्रत्ययो भवति । स्थान्न इति । स्थामशब्दान्तात् प्रातिपदिकात् । अश्वस्येव स्थाम वलमस्येति बहुव्रीहिः । पृषोदरादित्वात् सकारस्य तकारः । अश्वत्यान्नि भव इत्यण् । तस्य लुक् । अजिनान्ताच्चेति । लुगिति सम्बध्यते । वृकाजिन इति । अणो लुक् । समानस्येति । आनन्तर्यलक्षणा षष्ठी । समानशब्दादनन्तरष्ठजिष्यत इत्यर्थः । अध्यात्मादिष्विति । वैषयिकेऽधिकरणे सप्तमी । अध्यात्मादिविषये ठजिष्यत इत्यर्थः । कुग्जनस्य परस्य चेति । चकारादीयश्च प्रत्ययः । ऊर्ङ् दमाच्च देहाच्चेति । ऊर्ङ्शब्दात् परस्मात् दमशब्दादूर्ङ्शब्दाद्देहशब्दाच्च ठजिष्यत इत्यर्थः । ईयःकार्योऽथ मध्यशब्दस्येति । अथशब्दः समुच्चये । मध्यशब्दस्यानन्तर ईयः कार्य इत्यर्थः । मण्मीयी प्रत्ययी तथेति । मध्यशब्दादित्यपेक्षते । मण्मीयी मध्यशब्दस्यानन्तरीकर्त्तव्यौ । अजिनात् तथेति । अजिनान्तात् लुग् वक्तव्य इत्यर्थः ।

६१ । ग्रामात् पर्यनुपूर्वात् ।

पारिग्रामिकमिति । ग्रामात् परीति । अपपरिवहिरञ्चवः (२।१।१२) । पञ्चस्येत्यव्ययीभावः । आनुग्रामिकमिति । अत्राप्यनुर्यत्समयेति (२।१।१५) ।

६२ । जिह्वामूलाङ्गुलिष्कः ।

यतोऽपवाद इति । शरीरावयवाच्चेति (४।३।५५) प्राप्तस्य ।

६३ । वर्गान्ताच्च ।

६४ । अशब्दे यत्खावन्यतरस्याम् ।

हे प्राप्त इति । पूर्वसूत्रेण ।

६५ । कर्णललाटात् कन्नलङ्कारे ।

कर्णिकाशब्दश्चाभरणविशेषे रुढः । रुढिशब्देषु च नावश्यमपि कर्णसम्बन्धेन भवितव्यम् ।

६६ । तस्य व्याख्यान इति च व्याख्यातव्यनाम्नः ।

तस्य व्याख्यानमिति । व्याख्यायतेऽनेनेति व्याख्यानं करणे लुट् । चकारात् । तत्र भवे चेति । ननु च व्याख्यानं प्रत्ययार्थः । तस्य समीपे चकारः श्रूयत इति प्रत्ययार्थमात्रस्यैव समानजातीयस्य तेनानुकर्षणं व्याख्यम् । नतु समर्थविभक्तेरपि । समानजातीयस्य तु चकारः समुच्चयं करोति यथा केदाराद् यच्चेति (४।२।४०) प्रत्ययसमीपवर्त्तिना चकारेण प्रतय एव समुच्चयते यथा ठञ् कवचिनश्चेति (४।२।४१) प्रातिपदिकसमीपस्थेन चकारेण प्रातिपदिकमेव । तत्र प्रतयार्थमात्रस्यैवानुकर्षणे सति समर्थविभक्त्यन्तरोपादानात् पूर्वस्थाः समर्थविभक्तेर्निवृत्तौ सत्यां भवार्थेऽपि षष्ठीसमर्थादेव प्रतयो युक्तः । तदयुक्तमुक्तं तत्र भवे चेति । तस्य भवे चेति वक्तुं युक्तमित्यत्र आह वाक्यार्थसमीप इत्यादि । इहेतिकरणेन तस्य व्याख्यान इत्येषोऽर्थः प्रतयवृत्त्यते । नतु व्याख्यानप्रतयार्थः । तस्मादितिकरणानन्तरमुच्चारितश्चकार स्तत्प्रतयवृत्त्यस्य वाक्यार्थस्यैव समीपे श्रूयमाणस्तुल्यजातीयमेव वाक्यार्थं समुच्चिनोति । तेन भवार्थं सप्तमीसमर्थादेव प्रतयो भवति । नह्यन्यथा पूर्वं व्याख्यार्थं उपपद्यते । इतिकरणश्च वाक्यार्थसमुच्चयो यथा स्यादित्येवमर्थ एव कृतः । अन्यथा हि तस्य व्याख्याने चेत्येवं ब्रूयात् । कः पुनरसौ वाक्यार्थ इत्याह । तत्र भव इति । नतु पाटलिपुत्रशब्दो व्याख्यातव्यनामेति । ननु च पाटलिपुत्रः कोशलया व्याख्यायते । नियतं तेन व्याख्यातव्येन भवितव्यम् । अन्यथा तस्य व्याख्यानी सुकोशला न स्यात् । तस्य व्याख्यानस्य पाटलिपुत्रशब्दो व्याख्यातव्यनाम भवतीति तत् कथमुच्यते न तु पाटलिपुत्रशब्दो व्याख्यातव्यनाम भवतीति ? नैतदस्ति । यदीह व्याख्यातव्यमभिप्रेतं न तस्यैतन्नाम भवतीति भावः । किञ्चेह व्याख्यातव्यमभिप्रेतम् ? यद्वा व्याख्यातव्यतया लोके प्रसिद्धतरम् । कुत एतत् ? व्याख्यातव्यनामग्रहणात् । इह हि व्याख्यातव्यनामग्रहणं व्याख्यातव्यार्थं तु न कर्षयमेव । विनापि हि तेन व्याख्यातव्यनाम्न एव प्रत्ययमिडेः । तथाहि तस्येति । तस्य प्रतियोगि व्याख्यानमुपात्तम् । तच्च व्याख्यातव्यस्यैव सम्भवति ।

नान्यस्य । तस्माद् यत् तस्य व्याख्यातव्यं सामर्थ्यात् तदेव तस्येत्यनेन षष्ठ्य-
न्तेनोपादीयत इति विज्ञायते । ततश्चान्तरेणापि व्याख्यातव्यनामग्रहणं
व्याख्यातव्यनामाभिधायिन एव प्रत्ययो भविष्यतीति किं व्याख्यातव्यनाम-
ग्रहणेन ? तत् क्रियते व्याख्यातव्यतया लोके यः प्रसिद्धस्तदभिधायिन एव
प्रत्ययो यथा स्यादित्येवमर्थम् । व्याकरणादयो ग्रन्थविशेषा लोके प्रसिद्धाः । न
ते पाटलिपुत्रादयः । एवमपि नामग्रहणं न कर्त्तव्यम् । व्याख्यातव्यग्रहण-
सामर्थ्यादेव हि व्याख्यातव्यतया प्रसिद्धतरेभ्यः प्रत्ययो लभ्यत एव । नैत-
दस्ति । व्याख्याने हि प्रत्ययार्थे व्याख्यानादेव व्याख्यातव्यवाचिनः प्रत्यये
सिद्धे पुनर्व्याख्यातव्यग्रहणसामर्थ्याद् व्याख्यातव्यतया ये प्रसिद्धास्तेभ्यः प्रत्ययो
लभ्यते । नतु तत्र भवे । तत्र सामर्थ्याभावात् । भवेऽपि चार्थे तत्र
व्याख्यातव्यतया प्रसिद्धतराः । तदभिधायिभ्य एव प्रत्यय इष्यत इति ।
नतु यतः कुतश्चित् । तस्माद् भवाधिकारे रूढग्रपसंग्रहार्थं नामग्रहणं
कर्त्तव्यम् । अथ किमर्थं भवव्याख्यानयोर्युगपदधिकारः क्रियत इत्याह
भवव्याख्यानयोरित्यादि । ठञादीनपवादानत्राभिधास्यामीत्येवमर्थं युगपद-
नयोरधिकारः । ननु किमुच्यते ऽपवादविधानार्थं इति ? न पुनः प्रकृता-
नामणादीनां प्रत्ययानामर्थनिर्देशो यथा स्यादित्यत आह कृतनिर्देशौ हि
ताविति । कृतनिर्देशौ हि तावर्थौ । एकस्तत्र भव इति । अपरस्तस्येदमिति ।
तस्येदंविशेषत्वाद् व्याख्यानस्य ।

६७ । बह्वचोऽन्तोदात्ताट् ठञ् ।

षात्वणत्विकमिति । नातानतिकमिति (C) । उभयत्र ह्रस्वात् प्रत्ययः ।
समासस्वरेणान्तोदात्ताः प्रकृतय इति । समासस्येत्यनेन (६।१।२२३) । बहुवचन-
निर्देशश्चैवंजातीयापरप्रकृत्यपेक्षया । इचठकं वक्ष्यति इजृदुब्राह्मणेत्यादिना
(४।३।७२) । सौपमिति । तैडमिति । सुप्तिङ्शब्दौ प्रातिपदिकस्वरेणान्तो-
दात्तौ । गतिस्वरेणाद्युदात्त इति । गतिरनन्तर (६।२।४८) इत्यनेन ।

(C) नतोऽनुदात्तः । अगत उदात्तः । तयीव्याख्यानं सौवरग्रन्थरूपमित्यर्थः ।

अन्तग्रहणं विष्यष्टार्थम् । सर्वोदात्तस्य प्रातिपदिकस्यासम्भवात् । सामर्थ्यादेव तदन्तविधिर्भविष्यतीति यथा वर्णादनुदात्तात्तोपधात् तो न इति (४।१।३८) । अपि चोदात्त इति वर्णग्रहणं सर्वत्र तदन्तविधिं प्रयोजयतीति युक्त एव तदन्तविधिः ।

६८ । क्रतुयज्ञेभ्यश्च ।

अनन्तोदात्तार्थं आरम्भ इति । यद्येवं राजसूयिकं वाजपेयिकमित्ये-
तदेवोदाहरणद्वयं युक्तम् । राजसूयवाजपेयशब्दयोः कृदन्तोत्तरपदयोः प्रकृति-
स्वरेण मध्योदात्तत्वादुत्तरपदञ्चाद्युदात्तमत्र । एकं क्यवन्तत्वात् कृत्स्वरेण ।
अपरं यतो नाव इति (६।१।२१७) । समासे च कृते गतिकारकोपपदात्
कृदिति (६।२।१६८) प्रकृतिभावेनाद्युदात्तमेवावतिष्ठते । आग्निष्टोमिकं
नावयन्तिकमिति । एतदुदाहरणद्वयमयुक्तम् । अग्निष्टोमनवयन्तशब्दाभ्यां
प्रत्ययस्वरेणान्तोदात्ताभ्यामनेनाप्राप्तेः । नहि पूर्वोणानेन वा ठञि विशेषः ।
क्रतुसाहचर्यादन्तोदाहृतम् । शब्दः साहचर्याद् वर्त्तते इति विज्ञायते ।

६९ । अध्यायेष्वेवर्षेः ।

७० । पौरोडाशपुरोडाशात् ष्टन् ।

पुरोडाशस्येदमित्यन्तोदात्तः । तस्माद् बह्वचोऽन्तोदात्ताद् ठञि (४।३।६७)
प्राप्ते । पुरोडाशस्तु लघावन्ते द्वयोश्च बह्वर्षा गुरुरिति (फिट्, २।४२) मध्यो-
दात्तः । अस्मादणि प्राप्ते ष्टन् विधीयते । प्रकारो ङीषर्थः । नकार
आद्युदात्तार्थः । तेषां संस्कारो मन्त्रः, पौरोडाश इति । पुरोडाशसहचरित
इति । तादर्थ्यात् साहचर्याद्वा पुरोडाशा येन मन्त्रेण संस्क्रियन्ते तत्र
पुरोडाशशब्दो वर्त्तते । न पुरोडाशेषु । कुत एतत् ? व्याख्यातव्रतानामग्रहणानु-
वृत्तेः । नहि पुरोडाशा व्याख्यातव्रतया प्रसिद्धतराः ।

७१ । कृन्दसो यदणो ।

७२ । वज्रजृद्ब्राह्मणर्कप्रथमाध्वरपुरश्चरणनामाख्याताट्ठक् ।

अणादेरपवाद इति । आदिशब्देन ठञः । तत्र य ऋकारान्ता उद्-

गाढप्रभृतयो बह्वचोऽन्तोदात्तास्तेभ्यष्ठजोऽपवादः । ब्राह्मणप्रथमाध्वरेभ्योऽपि ठञ एव । तेऽपि बह्वचः प्रातिपदिकस्वरिणान्तोदात्ताः । नामाख्यातशब्दादपि समस्तात् तस्यैव । सोऽपि बह्वच् समासस्वरिणान्तोदात्तश्च । परिशिष्टेभ्योऽणः । पांशुकम् । पाञ्चहोतकमिति । इसुसुक् तान्तात् कः (७।३।५१) । पञ्चहोत-
चतुर्होतशब्दाविगन्ते द्विगाविति (६।२।२८) पूर्वपदप्रकृतिस्वरिणाद्युदात्तौ । पूर्वपदं हि नृः संख्याया (फिट्, २।२८) इत्युदात्तम् । पुरश्चरणशब्दो ल्युङ्गन्तः क्तुत्तरपदप्रकृतिस्वरिण (३।२।१३८) मध्योदात्तः । आख्यातशब्दो गतिरनन्तर (६।२।४८) इत्याद्युदात्तः । सङ्घातविगृहीतार्थमिति । तच्चैक-
शेषसमाश्रयणालभ्यत इति वेदितव्यम् ।

७३ । अणग्रयनादिभ्यः ।

ठञादेरपवाद इति । आदिशब्देन ठकञ्छस्य च । तत्र ये बह्वचोऽन्तो-
दात्तास्तेभ्यष्ठजः । विद्यान्यायशिक्षाशब्देभ्यो द्वज्जलक्षणस्य ठकः । व्याकरण-
शब्दाद्बुद्धाच्छस्य । अणग्रहणं किमर्थम् ? न ऋगयनादिभ्यो यथाविहित
मेवोच्चेत । नचैवं सत्यपवादाष्टनादयः स्युरिति संभाव्यते । अपवाद-
विधानस्य हि वैयर्थ्यं स्यात् । तस्माद् वचनप्रमाणाद् यो विहितो न च
प्राप्नोतग्रन्थेन बाधितत्वात् स एव भविष्यति । स चाणवेत्यत आह अणग्रहण-
मित्यादि । तत्र यद्यणग्रहणं न क्रियेत तदा यदत्र वृद्धमन्तोदात्तं तस्माच्छे-
ठञा बाधिते पुनर्वचनाच्छ एव भविष्यति । तस्माच्छस्य बाधकस्य बाधनार्थ-
मणग्रहणम् । तेन वासुविद्य इति सिद्धं भवति । वासुविद्याशब्दो वृद्धः
समासस्वरिणान्तोदात्तश्च । ऋगयनेत्यादि । ऋगयनमिति । ऋगयनशब्दो
भावसाधनः ऋचामयनम् । यद्यपि भावे ल्युट् तथाप्यभेदीपचारात् तद्वति
ग्रन्थे व्याख्यातव्ये वर्तते । स चानो भावकर्मवचन (६।२।१५०) इत्यन्तोदात्तः ।
येस्तु करणे लुपटं कृत्वा ऋगयनशब्दो व्युत्पाद्यते तेषां स क्तुत्तरपदप्रकृतिस्वरिण
मध्योदात्तो न गणे पाठं प्रयोजयति । ततः प्राग्दीव्यतोऽणित्वेव (४।१।८३)
सिद्धः । पदव्याख्यानशब्दः मन्त्रिन्व्याख्यानशयनासनस्थानयाजकादिक्रीता
(३।२।१५१) इत्यन्तोदात्तः । मानेति । मनेर्धातोर्द्यदा घञ् तदा याथघञ्-

क्ताजबित्काणामित्यन्तोदात्तः (६।२।१४४) । अथ मिनातेर्लुगद् तदानो
 भावकर्मवचन (६।२।१५०) इत्यन्तोदात्तः । कन्दोभाषेति । गतिकारकोपपदात्
 कृदिति (६।२।१३८) कृत्स्नरेणान्तोदात्तः । भाषाशब्दो गुरोश्च हल (३।३।१०३)
 इत्यकारप्रत्ययान्तो व्युत्पादितः । कन्दोविचितीति । मन् क्तिब्रित्यादिनान्तो-
 दात्तः (६।२।१५०) । पुनरुक्तशब्दस्याष्टवृत्ताजबित्काणामित्यन्तोदात्तः
 (६।२।१४४) । निरुक्तः संज्ञायामनाचितादीनामित्यन्तोदात्तः (६।२।१४४) ।
 व्याकरणशब्दो लुङ्गन्तो मध्योदात्तः । निगमशब्दो गोचरमञ्चरेत्यादिसूत्रे
 (३।३।१०८) घप्रत्ययान्तो निपातितः प्रत्ययस्वरेणान्तोदात्तः । वामुविद्याशब्दो
 ऽङ्गविद्याक्षत्रियविद्येतेत्येते च समामस्वरेणान्तोदात्ताः । उव्यात् उदपाद इत्येतो
 शायथादि (६।२।१४४) सूत्रेणान्तोदात्ताः । संवत्सर इति । अशेः सर इत्यनुवृत्तौ
 (उण्, ३।३।५०) वसेः संपूर्वाच्चिदित्येवं (उण्, ३।३।५२) व्युत्पादितत्वात्
 संवत्सरशब्दोऽन्तोदात्तः । मुह्यतिर्धातोः क्तः । क्ते ऊरागमः । तेन मुह्यत्
 इत्यन्तोदात्तः । निमित्तशब्दोऽपि प्रातिपदिकस्वरेण । उपनिषदिति । उपनि-
 पूर्वात् सदेः क्तिप् । कृत्स्नरेणान्तोदात्तः ।

७४ । तत आगतः ।

अथ सुप्रादागच्छन् वृत्तमूलादागत इति । अत्र वृत्तमूलशब्दात् प्रतयः
 कस्मान्न भवतीत्याह मुख्यमित्यादि । मुख्यं प्रधानं विवक्षितम् । तदिह
 परिगृह्यते । नतु नान्तरीयकप्रधानम् । नहि मुख्ये मतीतरस्याप्रधानस्य
 ग्रहणं युक्तम् । मुख्ये कार्यसम्प्रतयात् ।

७५ । ठगायस्थानिभ्यः ।

७६ । शुण्डिकादिभ्योऽण् ।

आयस्थानठकोऽपवाद इति । बाहुल्यादेवमुक्तम् । यस्मात् कृकणशब्दोऽत्र
 पठ्यते । तत्र हि कृकणपर्णाद् भारद्वाज इति (४।२।१४५) प्राप्तस्य ऋस्याप-
 वादः । तीर्थशब्दश्चेह धूमादिषु पठ्यते । ततो धूमादिभ्यश्चेत् प्राप्तस्य
 ४।२।१२७) वुजोऽपवादः । अथाण्यग्रहणं किमर्थम् ? न शुण्डिकादिभ्यो
 यथाविहितमेवोच्यते । नचैवं पठ्यमाने ऽपवाद एव स्यादित्याशङ्कनीयम् ।

अपवादविधाने हि वचनवैयर्थ्यं स्यात् । तस्मादन्तरेणाप्यङ्गग्रहणमप्येव भविष्यतीत्यत्र आह अङ्गग्रहणमित्यादि । उदपानशब्दोऽत्र पठ्यत आयस्थान-
वचनम् । उत्सादिष्वसौ पठ्यते । तत्रासत्यङ्गग्रहण आयस्थानठकं बाधित्वोत्सादि-
भ्योऽञित्यनेव (४।१।८६) स्यात् । तस्मात् तस्य बाधकस्य बाधनार्थमङ्गग्रहणम् ।
तेनोदपान इत्यत्राण् सिद्धो भवति ।

७७ । विद्यायोनिसम्बन्धेभ्यो वुञ् ।

७८ । ऋतष्ठञ् ।

तत्परकणं मुखसुखार्थमिति । अथ दीर्घनिवृत्त्यर्थं कस्मान्न भवति ?
असम्भवात् । नहि विद्यायोनिसम्बन्धिषु किञ्चिदृकारान्तं प्रातिपदिकमस्ति
यन्निवृत्त्यर्थस्तकारः स्यात् ।

७९ । पितु र्यच्च ।

पितृप्रमिति । रीङ् ऋत इति रीङ् (७।४।२७) । यस्येति लोपः
(६।४।४८) ।

८० । गोत्रादङ्गवत् ।

यदि गोत्रादङ्गवत्प्रत्ययविधिर्भवतीत्युच्यतेऽण एवातिदेशः प्राप्नोति । न
वुञ् । यस्मादण्विधावेवाङ्गग्रहणमस्ति । सङ्गाङ्गलक्षणेत्यादौ (४।३।१२७) सूत्रेण
वुञ्विधौ गोत्रचरणादुञित्यत्वे (४।३।१२६) त्याह अङ्गग्रहणेनेत्यादि । यथा काकिभ्यो
दधि रक्ष्यतामित्यत्र काकग्रहणमुपचातसामान्यस्योपलक्षणमेवमिहाप्यङ्गग्रहणं
तस्येदमित्यस्य (४।३।१२०) । तेनायं सूत्रार्थो भवति । यथा तस्येदमित्यत्र
(४।३।१२०) गोत्राद् प्रत्ययो भवति तथा तत् आगत (४।३।७४) इत्यत्रापि ।
तेन वुञोऽप्यतिदेश उपपद्यते । नन्वेवमप्यणोऽतिदेशो न प्राप्नोति । नहि
तद्विधौ गोत्रग्रहणमस्ति । पूर्वसूत्राद् गोत्रग्रहणमनुवर्तत इत्यदोषः । सङ्गाङ्ग-
लक्षणेत्यादिना (४।३।१२७) येन सूत्रेणाण् विहितस्तद् दर्शयति ।

८१ । हेतुमनुष्येभ्योऽन्यतरस्यां रूपः ।

समादागतमिति । समाहेतोरगतमस्यार्थः । केन पुनरिह पञ्चमी ।

अस्मादेव ज्ञापकात् । यदयं पञ्चम्यन्तात् प्रत्ययमाह ततो ज्ञायते हेतोः पञ्चमी भवति ।

८२ । मयट् च ।

योगविभागी यथासंख्यनिरासार्थं इति । ननु चान्यतरस्याग्रहणेनोत्-
मर्गिकेऽभ्यनुज्ञायमाने वैषम्याद् यथासंख्यस्य प्राप्तिरेव नास्ति । सत्यमेतत् ।
यस्तु रूप्यमयटोरपूर्वत्वाद् विधीयमानापेक्षया यथासंख्यत्वं मन्येत तं प्रति
योगविभागः क्रियते ।

८३ । प्रभवति ।

प्रथम उपलभ्यत इत्यर्थे इति । प्रथम इत्यनेन प्रशब्दस्यार्थमाचष्टे ।
उपलभ्यत इत्यनेनापि भवते । अनेकार्थत्वाद्वातूनां भवतिरिहोपलब्धौ वर्त्तते ।
हिमवतः प्रभवतीति । भुवः प्रभव इति (१।४।३१) हिमवतोऽपाटानसंज्ञा ।

८४ । विदूराज् जाः ।

तत्र तु संस्कियत इति । तुशब्दोऽवधारणे । संस्कियते एव च तत्र विदूरे
नगरे । न ततः प्रभवति । बालवायो विदूरश्चेति । बालवायशब्द एव प्रत्यय-
मुत्पादयति । न विदूरशब्दः । प्रभवतिशब्दस्य प्रथमत उपलभ्यत इत्यर्थः ।
प्रभवति च बालवाये पर्वते । तस्माद् यतः प्रभवति तद्वाची बालवायशब्दः
प्रकृतित्वेनाक्षिप्यते । यथा विश्ववर्णरवणा इतरादेशावेव शिवादिषु पठेरते ।
अपत्याधिकारात् तु येन तयोरपत्यापत्यवृत्तमम्बन्धः स एव प्रकृतित्वेनाक्षिप्यते
विश्ववम्शशब्दः । विश्ववसोऽपत्यं विश्ववर्णः । रावणः । अथवा प्रकृत्यन्तरमेव
विदूरशब्दो बालवाये वर्त्तते । विदूरात् प्रभवति बालवायात् पर्वतात्
प्रभवतोत्तरार्थः । एवं स्थिते यो ब्रूयान् नैव तत्र बालवायं प्रसिद्धो विदूरशब्द
इति तं प्रत्याह जित्वरीवदुपाचरेदिति । यथा बणिज एव वाराणसीं नगरीं
जित्वरीत्युच्चारयन्ति मङ्गलार्थं न लोका एवं वैयाकरणा एव बालवायं विदूर-
मित्युच्चारयन्ति । नियतदेशपुरुषविषया अपि रुद्धयो भवन्तीत्येतज्जित्वरी-
वदित्यनेन कथयति ।

८५ । तद्गच्छति पथिदूतयोः ।

पथो निष्क्रियत्वाद् गमेः कर्तृत्वं नोपपद्यत इत्याह तत्स्थेष्वित्यादि । पुरुषवृत्तिर्गमनं पशुपचर्यत इति दर्शयति । अथ वेतगादि । प्राप्तावत्र गमिर्वर्त्तते । अस्ति च प्रतग्नगम्यैव स्तुप्तादीनां पथोऽस्यैवानन्तर्यलक्षणा प्राप्तिः ।

८६ । अभिनिष्क्रामति द्वारम् ।

कथं पुनः करणत्वेन प्रसिद्धं द्वारं स्वातन्त्र्येणैव विवक्ष्यत इत्याह यथेतादि । यथा च्छेदनक्रियायामसिः करणत्वेन प्रसिद्धोऽपि स्वातन्त्र्येण विवक्ष्यते । ननु चेतनावतोऽभिनिष्क्रमणं भवति । चेतनावता प्रयुक्तस्य वा । देवदत्तोऽभिनिष्क्रामति शकटमभिनिष्क्रामतीति । न च द्वारं चेतनावता प्रयुक्तम् । तस्मान्नोपपद्यते तस्याभिनिष्क्रमणम् । नैष दोषः । अचेतनेष्वप्यभिनिष्क्रामतीति व्यवहारो दृश्यते तदयथा ऽनेन गुह्यामुखेन वायुरभिनिष्क्रामतीति । निष्क्रियत्वात् तर्हि नोपपद्यते । तत्स्थेषु निष्क्रामत्सु द्वारमभिनिष्क्रामतीत्युपचर्यत इत्यदोषः ।

८७ । अधिकृत्य कृते ग्रन्थे ।

ननु कृत इति कर्मणि निष्ठा । ततश्च तथाभिहितत्वात् कर्मणो द्वितीया न प्राप्नोतीत्याह अधिकृत्येतदपेक्षया द्वितीयेति । ल्यबन्तेन या क्रियाभिधीयते तदपेक्षया द्वितीया । नच तस्या यत् कर्म तत् केनचिदभिहितम् । निष्ठया हि ग्रन्थात्मकमेव कर्माभिहितम् । न तु ल्यबन्तक्रियाया यत् कर्म सुभद्रादिकं तदपि । गिरिमित्रमधिकृत्य कृतो गैरिमित्रः । ययातिमधिकृत्य यायातः । लुब्धित्यादि । आख्यायिकायायिति तादर्थ्यं चतुर्थी । आख्यायिकार्थमाख्यायिकामभिधातुं प्रत्ययस्य लुग् भवतीत्यर्थः ।

८८ । शिशुकन्दयमसभङ्गेन्द्रजननादिभ्यश्च ।

यमसभमिति । सभाराजेत्यादिना (२ ४।२७) नपुंसकलिङ्गता । यदीन्द्रजननादावेव शिशुकन्दादयो द्रष्टव्यास्तत् किमर्थं पृथग्ग्रहणमित्यत आह प्रपञ्चार्यमित्थमिति । एवञ्च संतीतगादि । चशब्दो हेतौ । यस्मादिन्द्रजनना-

देराकृतिगणस्य तदन्तर्भूतानामेव शिशुकृन्दादीनां प्रपञ्चार्थं यद्वृणं तस्मादेव-
मर्थेऽस्मिन् स्थिते देवासुरादीनां प्रतिषेधो न वक्तव्यः । प्राप्तभावात् । येभ्य
एव च्छप्रतयोऽयं दृश्यते तएवेन्द्रजननादयः । न च देवासुरादिभ्यो दृश्यते ।

८६ । सोऽस्य निवासः ।

९० । अभिजनस्य ।

तत्सम्बन्धाद् देशोऽप्यभिजन उच्यत इति । यथा यष्टीः प्रविशयेति
यष्टिसम्बन्धाद् यष्टिशब्दः पुरुषे वर्त्तते तथाभिजनशब्दो देशे वर्त्तते । कः पुन-
रसौ योऽभिजनसम्बन्धादभिजन उच्यत इत्यत आह यस्मिन्नित्यादि । इह
देशवाचिन इत्यादि । कथं पुनर्मुख्येऽभिजने गौणात् प्रत्ययो भवतीत्याह
निवासप्रतयासत्तेरिति । निवासोऽनुकष्यते । तेनाभिजनो विशेष्यते । निवा-
सो योऽभिजन इति । तस्माद् देशवाचिन एव प्रतयो भवति । न बन्धुभ्यः ।
तेषामनिवासत्वात् । निवासाभिजनयोः को विशेषः ? नास्येव कश्चिद्
विशेषः । अभिजनस्य निवासभूतत्वादिति मन्यते । यत्रेत्यादिना विशेषं
दर्शयति । योगविभाग उत्तरार्थ इति । उत्तरेषु योगेष्वभिजनप्रतया यथा-
स्युर्निवासे मा भूवन्निति ।

९१ । आयुधजीविभ्यश्छः पर्वते ।

आयुधजीविभ्य इति तादर्थ्यं चतुर्थीति पञ्चमीं निराकरोति । यदि
ह्येषा पञ्चमी स्यादायुधजीविभ्य एव पर्वतेऽभिधेये च्छो भवतीत्येष सूचार्थः
स्यात् । न चेथ्यते । तस्मात् तादर्थ्यं एवैषा चतुर्थी । न पञ्चमीति ।
साङ्गाश्रयका इति । धन्वयोपधाद्गुञ् (४।२।१२१) ।

९२ । शण्डिकादिभ्यो जाः ।

अणादेरपवादः इति । आदिशब्देन च्छादेः । अत्र ये शण्डिकादीन्
पर्वतानाचक्षते तेषां मतेन पूर्वसूत्रेण प्राप्तस्य च्छस्यापवादः । ये तु जनपद-
शब्दास्तेषामवृद्धादपि बहुवचनविषयादिति (४।२।१२५) प्राप्तस्य वृजः ।
शण्डिकशब्दात् कोपधादस्ति (४।२।१२२) प्राप्तस्याणः ।

६३ । सिन्धुतक्षशिलादिभ्योऽणञौ ।

प्रभृतय इति । प्रभृतिशब्देन मधुवसन्तकम्बोजसाखकश्मीर इत्येते गृह्यन्ते । गान्धारि किष्किन्ध्या सारदि उरन् दरत् इत्येतेषामवृद्धादपीत्यादिना वुञि (४।२।१२५) प्राप्ते वचनम् । तक्षशिलादिष्वपि कौमेदुरकाण्डवारण ग्रामणी इत्येतेषां वृद्धाच्छ इति (४।२।११४) च्छे प्राप्ते । शेषाणां प्राग्दीव्य-
तोऽणित्व्यणि (४।१।८३) ।

६४ । तूदौशलातुरवर्मतौकूचवाराड्ठक्कण् ठञप्रकः ।

६५ । भक्तिः ।

भण्यते वेध्यत इति भक्तिरिति । भज सेवायामित्येतस्मात् कर्मसाधनः क्तिन् ।

६६ । अचित्तादेशकालाट् ठक् ।

ननु च देशकालयोरचित्तयोः प्रतिषेधान्नजिवयुक्तन्यायेन प्रकृतिरचेतनैव विज्ञास्यते । तत् किमचित्तग्रहणेन ? नैतदस्ति । विना हि तेनादेश-
कालादिति न ज्ञायते किमयं प्रकृतिनिर्देश उत देशकालयोः प्रतिषेध इति । तत्रानिष्टमपि विज्ञायते । अदेशशब्दात् कालशब्दाच्चेति । अचित्त-
ग्रहणे तु सति तेनातिप्रसङ्गे सत्यदेशकालादिति प्रतिषेधो विज्ञायते । अस्मादेव च प्रतिषेधार्थाचित्तादिति स्वरूपग्रहणं न भवति । स्वरूपग्रहणे हि देशकालाभ्यां प्रसङ्गो नास्तीति प्रतिषेधं न कुर्व्यात् ।

६७ । महाराजाट् ठञ् ।

ननु च पूर्वसूत्रादेव ठगनुवर्त्तिष्यते । तेनापि हि माहाराजिक इति सिध्यत्येव । तत् कथं ठञ् प्रत्ययान्तरं क्रियत इत्याह प्रत्ययान्तरकरण-
मित्यादि । जित्स्वरेणाद्युदात्तत्वं यथा स्यादिति प्रत्ययान्तरकरणम् । ठकि हि सति तद्धितस्य कित इत्यन्तोदात्तत्वं (६।१।१६५) स्यात् ।

६८ । वासुदेवानुनाभ्यां वुन् ।

वासुदेवशब्दावृद्धाच्छापवादः । अर्जुनशब्दादीत्सर्गिकस्याणः । ननु चार्जुनशब्दः चत्विश्याख्यः । तस्मादुत्तरसूत्रेण प्राप्तस्य वुञोऽपवादी युक्तः ।

एवं मन्यते । बहुलग्रहणं तत्र क्रियते । तेनार्जुनशब्दाद् वुज्प्रत्ययस्य प्राप्ति-
रेव नास्ति । तस्मादस्मादणिव स्यात् । अतस्तदपवादो न्यायः । ननु
चेतनादि चोद्यम् । स्यादेतत् । वुज्वुनोर्विशेषोऽस्ति । अतो वासुदेव-
शब्दादुन् विधीयत इत्याह नचात्रेत्यादि । वासुदेवशब्दस्य च वुजि वुनि
वा सति नास्ति कश्चिद् विशेष इति । तथा हुभयत्र तदेव रूपं सएव स्वरः ।
योऽपि वुजि सति पुंवङ्गावप्रतिषेधो वृद्धिनिमित्तस्य च तद्धितस्यारक्तविकार
इति (६।३।३८) स वुन्यपि लभ्यत एव न कोपधाया इति (६।३।२७) ।
मङ्गेषात्यादिना यदुक्तं ननु च वासुदेवशब्दाद् गोत्रक्षत्रियाख्येभ्य इति
(४।३।८८) वुज्स्त्वैवेति तन्निराकरोति । गोत्रक्षत्रियाख्येभ्यो वुज् विधीयते ।
नच वासुदेवशब्दो गोत्राख्यं प्रातिपदिकम् । नापि क्षत्रियाख्यम् । तत् कुतो
वुजः सम्भवः । अजाद्यदन्तमित्यादि । इतिकरणः प्रत्येकमभिसम्बध्यते ।
अजाद्यदन्त (२।२।३३) मित्यनेनात्पात्तरमित्यनेन (२।२।३४) वार्जुनशब्दस्य
पूर्वनिपातमकुर्वन्ततद् विज्ञापित मभ्यर्हितं पूर्वं निपतति । तेन मातापितरौ
अहामेधे दीक्षातपसी इत्यात्र शास्त्रादेवाभ्यर्हितस्य पूर्वनिपातः सिद्धो भवति ।
अभ्यर्हितत्वं तु वासुदेवशब्दस्य देवताविशेषत्वात् ।

६६ । गोत्रक्षत्रियाख्येभ्यो बहुलं वुज् ।

ग्लोचुकायनकः । ग्लोचुकायनक इति । ग्लुचुकस्तुचुकशब्दाभ्यां
प्राचामवृद्धात् फिन् (४।१।१६१) । तदन्तादुज् । आख्याग्रहणं किमर्थम् ? न
गोत्रक्षत्रियेभ्य इत्येवोच्चेतिवत् आह अख्याग्रहणमित्यादि । यथाख्याग्रहणं
न क्रियेत ततो येऽपि यथाकथञ्चित् क्षत्रिये वर्त्तते तेभ्योऽपि स्यात् । नश्यते ।
तस्मात् प्रसिद्धक्षत्रियपरिग्रहार्थमाख्याग्रहणं क्रियते । तेनेह न भवति
विद्वान् क्षत्रियो भक्तिरस्येति । न विद्वच्छब्दः क्षत्रियशब्द इति प्रसिद्धः ।
क्षत्रियशब्दस्य तु सामानाधिकरण्यात् क्षत्रिये वृत्तिर्गम्यते । पाणिनीय इति
पाणिनोऽपत्यमित्यण् । गाथिविदथीत्यादिना (६।४।१६५) प्रकृतिभावः ।
पाणिनो भक्तिरस्येति वृद्धाच्छः (४।२।११४) पाणिनीयः । पौरवो भक्तिरस्येति
पौरवीयः ।

१०० । जनपदिनां जनपदवत् सर्वं जनपदेन समान-
शब्दानां बहुवचने ।

एकशब्दा इति । एतेन समानशब्दोऽयमेकवाचीति दर्शयति । प्रत्ययः प्रकृतिञ्चेति सर्वशब्देन योऽर्थ उपात्तस्तमाचष्टे । तद्वदङ्गाः क्षत्रिया भक्ति-
रस्येति । अङ्गादिभ्यः क्षत्रियेभ्यो बहुवचनेषु द्वयङ्मगधेत्यादिना (४।१।१७०) विहितस्याण स्तद्राजस्येत्यादिना (२।४।६२) लुक् क्रियते । बहुवचने ङ्गादयो जनपदिनो जनपदेन समानशब्दा भवन्ति । अत्र जनपदवृत्तिभ्योऽङ्गादिभ्यो यथा सोऽस्य भक्तिरित्येतस्मिन् (४।३।८५) विषये जनपदतदबध्योश्चेति (४।२।१२४) वुञ् भवति तथा जनपदिवृत्तिभ्योऽपि पञ्चाला ब्राह्मणा इति । यदा पञ्चालनिवासिषु साङ्गचर्यात् पञ्चालादिशब्दो वर्त्तते तदा भवन्ति ब्राह्मणा जनपदेन बहुवचने समानशब्दाः । नतु ते जनपदिनः । तेनातिदेशाभावादणैव भवति । पाञ्चालः । सर्वग्रहणमित्यादि । यदि सर्वग्रहणं न क्रियते तदा प्रत्ययस्य विधीयमानतया प्राधान्यात् प्रधाने कार्यसम्प्रत्ययात् तस्यैवातिदेशः स्यात् । न प्रकृतेः । तस्माद् यथा प्रकृतेरप्यतिदेशो भवति तदर्थं सर्वग्रहणं क्रियते । स चेत्यादि । स च प्रकृत्यतिदेशः सर्वग्रहणं द्वेकयोरेव प्रयोजयति । न बहुषु । जनपदशब्दो नात्र द्वयङ् । तस्माद्वयङ्को जनपदशब्दो दृश्यते । बहुवचने तु तद्राजस्य बहुषु तेनैवास्त्रियामिति (२।४।६२) लुकि कृते विनाप्य-
तिदेशेनावृद्धोऽतएव भवतीति तत्र प्रकृत्यतिदेशोऽनर्थकः । ततो नैतदर्थं सर्वग्रहणं कर्त्तव्यम् । वृद्धिनिमित्तेष्वित्यादि । वृद्धिनिमित्तेषु वृद्धादिष्वादि-
ष्टायामवृद्धायां प्रकृतौ पुनर्वृद्धिभावात् प्रकृतिनिर्झासे कृत इति सर्वग्रहणात् प्रकृत्यतिदेशेन निर्झासः । निर्झासो ऽल्पता ऽपक्षय इत्यर्थः । माद् इति । एताश्च प्रकृतिमपेक्ष्य मद् इत्येषा प्रकृतिरल्पा भवति । वार्ज्य इत्येताश्च वृजिरिति । ननु वतेः सर्वसादृश्यार्थत्वाद् वतिनिर्देशेनैव प्रकृतेरतिदेशो भविष्यतीति तत् किं सर्वग्रहणेन ? नैतदस्ति । यद्यैव तत्र सर्वसादृश्यार्थं वती न प्रत्ययार्थो देवतार्थोऽतिदिश्यते तथेहापि जनपदरूपं जनपदिनि नाति-
दिश्यते । कस्मात् पुनस्तत्र प्रत्ययार्थो नातिदिश्यते ? वतिना तयोर्भेदश्च

प्रतिपादितत्वात् । वतिर्हि सादृश्ये विधीयते । सादृश्यञ्च भेदाश्रयम् । यदि भवार्थस्यापि देवतार्थतया विपरिणामः स्यात् तदा वतिरेव न स्यात् । तस्मादन्यस्य कार्यस्य सादृश्यं वतिराचष्टे । प्रत्ययार्थयोस्तु भेदमिहापि च जनपदजनपदिनोर्भेदमाचष्टे इति । असति सर्वग्रहणे जनपदरूपं जनपदिनि न लभ्यते । तस्मात् सर्वग्रहणं क्रियते । बहुवचनग्रहणमित्यादि । समानशब्द-
ताया विषयप्रदर्शनं लक्षणम् । तदर्थं बहुवचनग्रहणम् । अन्यथा हीत्यादि । यदि बहुवचनग्रहणं न क्रियेतेत्यर्थः । तत्रैवेति । बहुवचने । बहुवचन एव तद्राजप्रत्ययस्य लुकि कृते समानशब्दता भवति । ततश्च तत्रैवातिदेशः स्यात् । एकवचनद्विवचनयोर्न स्यादिति । तत्र समानशब्दताया अभावात् । बहुवचने त्वित्यादि । बहुवचनग्रहणे तु सति बहुवचने ये जनपदेन समानशब्दास्तेषां यत्र वा तत्र वातिदेशे विज्ञायमाने द्वेकयोरप्यसौ सिद्धो भवति ।

१०१ । तेन प्रोक्तम् ।

प्रकर्षेणोक्तमिति । प्रकर्षाऽतिशयः । तेन व्याख्यातं तदध्यापितं वा प्रोक्त-
मित्युच्यते । नतु कृतमिति । नतु कृतमुत्पादितं प्रोक्तमित्युच्यते । कस्मादि-
त्याह कृते अन्य इति (४१३।११६) गतार्थत्वात् । कथं माधुरीत्यण् ? यावता
वृद्धाच्छेनैव भवितव्यम् । नैष दोषः । कलापिनो (४१३।१०८) ऽणित्यत्राण-
ग्रहणस्यान्येभ्यो भवतीत्येतत् प्रयोजनं वक्ष्यति । तेन माधुरशब्दादप्यण् भवति ।
पाणिनीयमिति । पाणिनशब्दाद्वृद्धाच्छ इति (४१२।११४) च्छः । आपिशलम् ।
काशकृतम् इति । आपिशलिकाशकृतस्त्रिशब्दाभ्यामिजयेत्यण् (४१२।११२) ।

१०२ । तित्तिरिवरतन्तुखण्डिकोखाच्छ्रण ।

तैत्तिरीया इति । कृष्णं प्रत्ययास्तेभ्यस्तदधीत इत्यण् (४१२।५८) । तस्य
प्रोक्ताल्लुगिति (४१३।६४) लुक् । छन्दोब्राह्मणानि च तद्विषयाणीति (४१२।६६)
तद्विषयता । छन्दसीत्यादि । कथं पुनश्छन्दसि नभ्यते ? नहि च्छन्दो-
ग्रहणमस्तीत्याह शौनकादिभ्य इत्यादि ।

१०३ । काश्यपकौशिकाभ्यामृषिभ्यां णिनिः ।

णकार उत्तरत्र वृद्धयर्थ इति । उत्तरेषु योगेषु वृद्धिर्यथा स्यात् । इह

हि णकारस्य प्रयोजनं नास्ति । तस्य हि वृद्धिरेव प्रयोजनम् । काश्यप-
 कौशिकशब्दौ वृद्धिमन्तौ । तस्यापि चेत्यादि । ननु च च्छन्दोब्राह्मणादीनां
 तद्विषयता युक्ता । तत् कथं कल्पस्यापि सा भवतीतऽहं शौनकादिभ्यः
 इत्यादि । स्यादेतत् । यद्यपीदं शौनकादिभ्यश्छन्दसीतत्रानुवर्त्तते (४।३।१०३)
 तथापि च्छन्दोब्राह्मणादीनां तद्विषयतोऽयमाणा कल्पस्य न सिध्यत्येव । नहि
 शौनकादिस्तत्रानुवर्त्तौ (४।३।१०६) सतग्रामस्य योगस्य कल्पश्छन्दोभावं ब्राह्मण-
 भावमापद्यत इत्याह च्छन्दोऽधिकारविहितानाञ्चेत्यादि । कथं पुनरिच्छमानो-
 ऽपि च्छन्दोधिकारविहितानां तद्विषयता लभ्यते ? एवमर्थं छन्दोब्राह्मणानि च
 तद्विषयाणीत्यत्र च्छन्दोग्रहणं (४।३।६६) स्वर्यते । तेन शौनकादिभ्यश्छन्दसीतीदं
 (४।३।१०६) प्रकृतयो विहिताः प्रोक्तप्रतयाः । तेषां सर्वेषामेव कल्पादावपि
 तद्विषयता भवति । अथ गुणकल्पणया कल्पादीनामपि च्छन्दस्त्वं विवक्ष्यते ।
 ननु च च्छन्दोब्राह्मणानि चेतत्र (४।२।६६) चकारस्यानुक्तसमुच्चयार्थत्वात् तेनैव
 प्रागेव कल्पादेस्तद्विषयता प्रतिपादिता । तत् किमर्थं पुनरनेन प्रकारेण
 प्रतिपाद्यते । तत्र वा कल्पादेस्तद्विषयता प्रतिपादनार्थश्चकारः कर्त्तव्योऽयं
 वा प्रकार आश्रयितव्य इति विकल्पप्रदर्शनार्थम् । इदानीन्तनेनेत्यादि ।
 इदानीन्तनो यः काश्यपः स काश्यपगोत्रप्रभवत्वात् काश्यप इत्युच्यते । तर्ह्य-
 दानीन्तनो यः कौशिकः स कौशिकगोत्रप्रभवत्वात् कौशिक इत्युच्यते । तत्र
 यदि ऋषिग्रहणं न क्रियेत ततो णिनिः स्यात् । ऋषिग्रहणे तु सति न भवति ।
 कथं न भवतीति ? यावता काश्यपकौशिकशब्दावपि ऋषिशब्दावेव । तथाहि
 प्रवराध्याये ये पठ्यन्ते त ऋषय इति । इमावपि तत्र पठ्यन्ते एव । नैष
 दोषः । विशेषणोपादानसामर्थ्यादयमृषिशब्दः क्रियाशब्दो विज्ञायत ऋषि-
 दर्शनादिति । तेन यावनन्यपुरुषसाधारणेनौपदेशिकेन दर्शनेन तद्वन्तौ काश्यप-
 कौशिकशब्दौ तत इदं प्रत्ययविधानम् । नचेदानीन्तनौ काश्यपकौशिक-
 शब्दावेवंविधौ । ताभ्यां ह्येव भवति ।

१०४ । कलापिवैशम्पायनान्तेवासिभ्यश्च ।

अभिधानेऽभिधेयोपचारात् कलापिवैशम्पायनान्तेवासिभिर्भाष्यिनः शब्दा

इह कलापिवैशम्पायनास्तेवासिग्रन्थेन निर्दिष्टाः । अतएवाह कलाप्यन्ते-
 वासिनामिति । ननु च ये व्यवहृताः शिष्यशिष्या स्ते कलापिवैशम्पा-
 यनास्तेवासिन एव भवन्ति । तदयुक्तमुक्तं कलाप्यन्तेवासिनश्चत्वारः । वैशम्पा-
 यनास्तेवासिनो नवेत्याह प्रत्यक्षकारिण इत्यादि । करोतिरत्राध्ययने वर्त्तते ।
 यैः साक्षादधोतं ते प्रत्यक्षकारिणः । इहान्तेवासिनो गृह्यन्ते चैतावन्त
 एवेति । किमत्रायुक्तम् ? कुत इह साक्षात्कारिणो गृह्यन्ते । नहि व्यव-
 हृता इत्यत्र हेतुं पृच्छति । कलापिखाण्डायनग्रहणादिति हेतुनिर्देशः ।
 तथाचेत्यादि । अस्यैव विवरणम् । वैशम्पायनस्य कलाप्यन्तेवासी । तस्य
 ग्रेऽन्तेवासिन स्ते वैशम्पायनास्तेवासिनो भवन्त्येव । यदि तत्र ये व्यवहृता-
 स्तेऽप्यन्तेवासिनो गृह्येरन् कलापिग्रहणमनर्थकं स्यात् । वैशम्पायनास्ते-
 वासिभ्य इत्येवं ब्रूयात् । तथा वैशम्पायनास्तेवासी कठः । कठान्तेवासी
 खाण्डायनः । तत्र यदि व्यवहृता अपि गृह्येरन्स्ततो वैशम्पायनास्ते-
 वासित्वादनैनैव सूत्रेण सिद्धे शौनकादिषु खाण्डायनशब्दस्य पाठो निष्कल
 एव स्यात् । तस्मादिहापि कलापिग्रहणं शौनकादिषु खाण्डायनशब्दस्य
 पाठ एतदुभयमपि साक्षात्कारिग्रहणस्य लिङ्गं प्रापकम् । हरिद्रुविण
 इत्यादि । हरिद्रुप्रभृतिभ्यः प्रोक्तार्थं णिनिः । तदन्तात् तदधीते तद्देत्यण्
 (४।२।५८) । तस्य प्रोक्ताल्लुक् (४।२।६४) । अथच्च योगशब्दोऽधिकारमनुवर्त्तते ।
 तेन तद्विषयता भवति । उलपेन चतुर्थेनेति । महार्थे तृतीया । कालापक-
 मिति । कलापिन इदं कालापकम् । गोत्रचरणाद् वुञ् (४।३।१२६) । ननु च
 धर्मान्नाययोर्वुञ् । नचेमे शिष्या धर्मान्नायाः ? तत् कथं वुञ् ? एवं तर्ह्युप-
 मानाद् भविष्यतीति । कालापकमिव धर्मवच्छिष्या उच्यन्ते । यथा धर्मः
 कलापिसम्बन्धी तथा शिष्या इत्युच्यत उपमानार्थः । आलम्बिर्नाम प्राचां
 देशः । तत्रोत्पन्नश्चरकः । एवं पलङ्ककमलावुभौ । प्राचामेव त्रयः । एते
 प्राच्याः । वैशम्पायनशिष्या ऋचाभारुणिताण्डाश्च मध्यमीयास्त्रयोऽपरे चरकाः ।
 मध्यदेशे भवा मध्यमीयाः । गहादिषु (४।२।१३८) मध्यमध्यमश्चाण् चरण
 इति पठ्यते । तस्यायमर्थः । मध्यशब्दो मध्यमभावमापद्यते । ह्रप्रतरयश्च
 ततो भवति । चरणे तु प्रतरयार्थे ऽण् च भवतीति । तत्र यदा ऋचाभा-

दीनां चरणत्वं न विवक्ष्यते तदा च्छे कृते मध्यमीया इति भवति । चरण-
विषयत्वायां त्वणि कृते माध्यमा इति भवति । उदस्तु भवा उदीच्याः । द्युप्राग-
पागित्यादिना (४।२।१०१) यत् । उदीचेषु मध्ये श्यामायनिश्चरकः । कठक-
लापिनावप्युदीचेषु चरकौ । तयोक्तं कठकलापिनोः । किमुक्तम् ? एकस्य
तावदुक्तं कठचरकालुगिति (४।३।१०७) । अपरस्याप्युक्तं कलापिनोऽणिति
(४।३।१०८) । ननु च वैशम्पायनान्तेवासिनां कठैर्नैव चरक इत्येषाख्या । तत्
कथं चरक इत्युच्येत्याह चरकवैशम्पायनस्येत्यादि । यद्यपि तेषां चरक
इत्याख्यानं न भवति तद्गुरोस्तु वैशम्पायनस्य भवति । तत्सम्बन्धेन तच्छिष्या
अपि तथोच्यन्ते ।

१०५ । पुराणप्रोक्तेषु ब्राह्मणकल्पेषु ।

भास्त्रविन इति । भास्त्रव शाखायन ऐतरेय इत्येतेभ्यः प्रोक्तार्थे णिनिः ।
तदन्तात् तदधीत (४।२।५६) इत्युत्पन्नस्य प्रोक्तालुक् (४।२।६४) । छन्दोब्राह्मणा-
(४।२।६६) नीत्यादिना तद्विषयता । पैङ्गीति । आरुणपराजीति । पिङ्गारुण-
पराजशब्दाभ्यां णिनिः । याज्ञवल्क्याणीति । आश्वरथ इति । याज्ञवल्क्याश्वर-
थशब्दाभ्यां गर्गादियजन्ताभ्यां कण्वादिभ्यो गोत्र (४।२।१११) इत्यण् ।
आपत्यस्येत्यादिना (६।४।१५१) यलोपः । ननु याज्ञवल्कादीन्यपि पुराण-
प्रोक्तान्येव ब्राह्मणानि । ब्राह्मणान्तरेः पुराणप्रोक्तैस्तुल्यत्वादित्याह याज्ञवल्का
इत्यादि । आख्यानेषु छेषा वार्त्ता । याज्ञवल्कादयोऽपरकालाः प्रवक्तारो
ऽन्तेभ्यः प्रवक्तृभ्यः । तथाच वस्तुत्वमनपेक्ष्य व्यवहरति सूत्रकार इत्यदोषः ।
तद्विषयता कस्माच्च भवति ? छन्दोब्राह्मणानीत्यादिनेति (४।२।६६) भावः ।
प्रतिपदमित्यादि । लक्षणप्रतिपदोक्तपरिभाषया हि प्रतिपदं विशेषणम् ।
ब्राह्मणमुच्चार्य ब्राह्मणेषु यः प्रत्ययी विहितस्तस्य तद्विषयता विधीयते ।
तस्मात् तद्विषयतास्य न भवति । कल्पेषु तर्हि कस्माच्च भवति ? यथा
काश्यपेन प्रोक्तं कल्पमधीयते काश्यपिन इत्यत्रेत्याह न चायमित्यादि ।
छन्दोऽधिकारे ये योगास्तद्विहितस्य प्रत्ययस्य तद्विषयता भवति । न
चायं योगश्छन्दोऽङ्गिकारमनुवर्त्तते । तेनैतद्विहितस्य प्रत्ययस्यग्राधेद्वेदि-

तद्विषयता कल्पेषु न भवति । पैङ्गी कल्पः । आरुणपराजी कल्प इति ।
पुराण इति कोऽयं शब्दः ? यावता सायंचिरमित्यादिना (४।३।२३) टुप्रटुप्रलोः
सन्नियोगेन तुष्टि कृते पुरातनमिति भवितव्यमित्यत आह पुराण इति
निपातनात् तुङ्गभावः । यद्येवं न भवति पुरातनमित्याह न चेत्तादि ।
ननु बाधकान्यपि निपातनानीतरतो भवितव्यमेव बाधकेनेति । अबाधकान्यपि ।
अबाधकान्यपि भवन्ति । एतच्च श्रदेरगतौ त इत्यत्र (७।३।४२) प्रतिपादितम् ।

१०६ । शौनकादिभ्यश्चन्द्रसि ।

ह्याणोरपवाद इति । ये वृद्धास्तेभ्यश्चस्यापवादः । शेषेभ्यस्त्वणः ।
शौनकिनः । वाजसनेयिन इति । शौनकेन प्रोक्तं वाजसनेयेन प्रोक्तमिति-
णिनिः । तदन्तात् तदधीत (४।२।५८) इत्यण् । तस्य प्रोक्ताल्लुक् (४।२।६४) ।
पूर्ववत् तद्विषयता । केवलाद्धीत्यादि । तत् संज्ञतार्थमित्यत्रायं हेतुः । यस्मात्
केवलात् कठाल्लुकं वक्ष्यति तस्मात् कठशाठ इति यदत्र पठ्यते तत् संज्ञतार्थम् ।

१०७ । कठचरकाल्लुक् ।

कठचरका इति । प्रोक्तप्रत्ययस्य लुकि कृते यो ह्यधेत्यर्थः भवति तस्यापि
प्रोक्ताल्लुक् । पूर्ववत् तद्विषयता ।

१०८ । कलापिनोऽण् ।

कालापा इति । पूर्ववत् प्रोक्तप्रत्ययान्तादधेत्युत्पन्नस्याणो लुक् । तद-
विषयता च । अथेत्तादि । ननु चासतग्रन्थद्वये यथा प्राप्ते विधीयमाने
णिनेरेवापवादः स्यात् । नैतदस्ति । एवं हि वचनमनर्थकं स्यात् । तस्माद्
यो विहितो न च प्राप्नोत्यनेन बाधितत्वात् स एव भविष्यति । स चाणेष ।
एवमादीतग्रादिशब्देन मौदाः पैपलादाः शाकला जाजला इत्येतेषां ग्रहणम् ।
असति त्वण्यग्रहणे सर्वमेव न सिध्येत् । वृद्धाश्च इति (४।२।११४) च्छेनाण
भौत्सर्गिकस्य बाधितत्वात् ।

१०६ । कृगलिनो ढिनुक् ।

कागलेयिन इति । इहापि । पूर्ववदेवाधेत्युत्पन्नस्याणो लुक् च तद्विषयता च । एवमुत्तरयोर्योगयोर्वेदितव्यः ।

११० । पाराशर्य्यशिलालिभ्यां भिच्चुनटसूत्रयोः ।

यथासंख्यमित्यादि । पाराशर्य्याद् भिच्चुसूत्रे प्रतयः । शिलालिनो नटसूत्रे । तद्विषयता चात्रेष्यत इति । कथं पुनरिष्यमाणापि सा लभ्यत इत्याह तदर्थमित्यादि । ननु चानुवर्त्तमानच्छन्दोग्रहणेनैव तद्विषयता प्राप्नोति । न । भिच्चुनटसूत्रयोरच्छन्दस्वादित्याह गुणकल्पनया चेत्यादि । छन्दसस्तूपचारनिमित्तं यो धर्मः स इह गुणोऽभिप्रेतः । तच्चेतुका कल्पना । यथा छन्दो यदर्थमधीयते तथा सूत्रमपि तच्चेतुं सम्पादयति । भिच्चुनटयोरित्येवमादिकया गुणकल्पनया भिच्चुनटसूत्रयोश्छन्दस्त्वमौपचारिकम् । पाराशरिण इति । पाराशर्य्यशब्दो गर्गादिषु यजन्तः । आपत्यस्य च तद्वितेऽनातीति (६।४।१५१) यलोपः । शैलालिन इति । न स्तद्धित इति (६।४।१४४) टिलोपः । पाराशरमिति । कण्वादिभ्यो गोत्र (४।२।१११) इत्यण् । शैलालिमित्यौत्सर्गिकोऽण् । नान्तस्य टिलोपे सन्नञ्चचारिपीठेत्यादिना (६।४।१४४, वा । टिलोपः ।

१११ । कर्मन्दकृशाश्रवादिनिः ।

११२ । तेनैकदिक् ।

तेनेति । तुल्यार्थैरतुलोपमाभ्यामिति (२।३।७२) तृतीया । सौदामनीति । अन्निति (६।४।१६७) प्रकृतिभावाद् टिलोपाद्यभावः । ननु च तेनेति प्रकृतमेव । तत् किमर्थं पुनरिह तृतीया समर्थविभक्तिरुपादीयत इत्याह तेनेति प्रकृत इत्यादि । पूर्वत्र हि तेनेति च्छन्दोऽधिकारसम्बद्धम् । अतस्तदनुवृत्तौ तस्याप्यनुवृत्तिः स्यात् । तस्माच्छन्दोऽधिकारनिवृत्तये पुनरिह तृतीया समर्थविभक्तिरुपादीयते । किमर्थः पुनश्छन्दोऽधिकारः पूर्वत्र क्रियत इत्याह पूर्वसूत्र इत्यादि । पूर्वेषु योगेषु च्छन्दोऽधिकारात् तद्विषयता साध्यते । तस्मात् तत्र

च्छन्दोऽधिकारः कर्त्तव्यः । तस्मिंस्तु क्रियमाणे तन्निवृत्त्यर्थं इह च यत्र
आख्येयः । अन्यथेह च्छन्दस्येव प्रत्ययः स्यात् ।

११३ । तसिञ्च ।

११४ । उरसो यच्च ।

११५ । उपज्ञाते ।

अकालकमिति । कालपरिभाषारहितमित्यर्थः ।

११६ । कृते ग्रन्थे ।

कः पुनः कृतोपज्ञातयोर्विशेषः ? येनोपज्ञायत इति प्रकृतं सति कृत-
ग्रहणं क्रियत इत्याह उत्पादितमित्यादि ।

११७ । संज्ञायाम् ।

११८ । कुलालादिभ्यो वुञ् ।

११९ । क्षुद्राभ्रमरवटरपादपादञ् ।

स्वरे विशेष इति । अणि हि प्रत्ययस्वरेणान्तोदात्तत्वं स्यात् । अजि तु
सति जित्स्वरेणाद्युदात्तत्वं भवति ।

१२० । तस्येदम् ।

तस्येति । यदि पुंलिङ्गेनायं निर्देशः पुंस्येव स्यात् । न द्विवचनबहु-
वचनान्तात् । प्रत्यक्षवाचिनश्च न स्यात् । नापि विशेषवाचिनः । तच्छब्दस्य
परोक्षवस्तुमान्नवाचित्वात् । प्रत्ययार्थोऽपीदमित्येकवचनेन नपुंसकलिङ्गेन
निर्दिष्ट इत्येकस्मिन्नर्थे स्यात् । नपुंसक एव । नान्यत्र । परोक्षे न स्यात् ।
इदमः प्रत्यक्षवाचित्वादितरेतत् सर्वमाशङ्क्याह प्रकृतिप्रत्ययार्थयोरित्यादि ।
प्रकृतौ षष्ठ्यर्थमात्रं 'विवक्षितम् । प्रत्ययार्थोऽपि षष्ठ्यर्थसम्बन्धिमात्रं येन
विना षष्ठ्यर्थो न सम्पद्यते । यदपरमित्यादिना मात्रशब्देन यद् व्यवच्छिन्नं
तद्दर्शयति । आदिशब्देन सामान्याभिधायित्वं गृह्यते । अस्य तु सर्वत्र
विवक्षाकारणं तस्यापत्यमित्य (४।१।८२) त्रैवोक्तम् । अथेह कस्मान्न भवति ?

देवदत्तस्यानन्तरम् । देवदत्तस्य समीपमित्यादि । अनन्तरादिष्वित्यादि । अनभिधानादिति । प्रत्ययान्तेनानन्तरांद्दीनामप्रत्यायनमित्यर्थः । रं वहेत्सुरिति । वहेत्स्वन्तादित्यर्थः । सांवहिलमिति । संपूर्वाहहेत्सुरिट् च । यणादेशः । सिह एवाच्चाणिति । प्राग्दीव्यतोऽणित्यनेन (४।१।८३) । यद्येवं किमर्थमुपसंख्यानमित्याह इदर्थमित्यादि । उपसंख्याने ह्यसतीङ्गागमो न स्यात् । एकाव उपदेशेऽनुदात्तादित्तीट्प्रतिषेधात् (७।२।१०) । अग्नीध इत्यादि । अग्नीध इत्येतस्माच् शरणे गृहे वाच्ये रञ् वक्तव्यः । भसंज्ञा च वक्तव्या । भसंज्ञायाञ्च सत्यां पदसंज्ञाभावाज्जश्वत् न भवति । समिधामित्यादि । आधीयते येन मन्त्रविशेषेण समिध स्तस्मिन् समिधामाधानविशेषे समिच्छब्दात् पेक्षन् प्रतयौ वक्तव्यौ व्याख्येयः । व्याख्यानन्तु हविर्निवाससामिधेनीष्वित्येतन्निर्देशमाश्रित्य वक्तव्यम् । सामिधेनीति । षिदुगौरादिभ्यश्चेति (४।१।४१) ङीप् । हलस्तद्धितस्येति (६।४।१५०) यलोपः ।

१२१ । रथाद् यत् ।

नान्यत्वेति । सन्नाहादौ ।

१२२ । पत्रपूर्वादञ् ।

१२३ । पत्राध्वर्युपरिषदश्च ।

पत्राहाङ्गा इत्यवधारणमत द्रष्टव्यम् । पत्राद् वाङ्मा एवेति । अन्यत्र कस्मान्न भवति ? अनभिधानात् । अथ किमर्थं न पूर्वेण सहैकयोग एव क्रियते ? पत्रपूर्वपत्राध्वर्युपरिषदोऽञिति ? नेवं शक्यम् । एवं हि पूर्वं पत्रपूर्वात् प्रातिपदिकादन्यतोऽपि प्रसज्येत । योगविभागे पूर्वस्मिन् योगं रथादित्यनुवृत्ते रथ एव पत्रपूर्वग्रहणेन विशिष्यत इति न भवत्यतिप्रसङ्गः । एकयोगे तु रथाद्यनुवृत्तौ सतरां यथा पत्रपूर्वतया रथो विशिष्यते तथा पत्रादिभिरपि रथ एव विशिष्यते इत्यनिष्टं स्यात् । तस्माद् योगविभाग एव न्याय्यः ।

१२४ । हलसीराट् ठक् ।

१२५ । इन्द्राद् वुन् वैरमैथुनिकयोः । (D)

वाभ्रवाशालङ्कारयनिकेति । वुन्नन्तः-स्वभावादेव स्त्रियां वर्त्तत इति टाप् ।
प्रतायस्यादितयादिनेस्त्वम् (७।३।४४) ।

१२६ । गोत्रचरणाद् वुञ् ।

वुनि प्रकृते वुञ्विधानं वृद्धार्थम् । तच्चावृद्धा एव गोत्रचरणशब्दाः
प्रयोजयन्ति । न वृद्धाः । तेषु हि वुञि वुनि वा सति न कश्चिद् विशेषः ।
ग्लौचुकायनक इति । प्राचामवृद्धात् फिन् बहुलमिति (४।१।१६०) फिन् ।
तदन्ताहुञ् । चरणादित्यादि । चरणाद्वर्मान्नाययोरेवेष्टते । नान्यत्र । अनभि-
धानादिति ।

१२७ । सङ्ख्यलक्षणेष्वञ्ज्यञिञामण् ।

तेन वैषम्याद् यथासंख्यं न भवति । असति तु घोषग्रहणेऽजादय स्त्रयः
सङ्ख्यादयोऽपि त्रय इति समानाद् यथासंख्यं स्यात् । घोषे च प्रत्ययो न स्यात् ।
वैद इति । अन्वेषेत्यादिनाञ् (४।१।१०४) । तदन्तादण् । अङ्गलक्षणयोः को
विशेष इति ? नास्त्येव कश्चिद् विशेषः । पर्यायत्वादङ्गलक्षणयोरिति
मन्यते । लक्षणमित्यादिना विशेषं दर्शयति । लक्षणं चिह्नं लक्ष्यस्यैव स्वम् ।
नान्यस्य । यथा विद्या विदानाम् । विदानामेव हि लक्षणानां सम्बन्धिनम् ।
नान्यस्य कस्यचित् । अङ्गस्तु गवादिस्थो न गवादीनां स्वभावति । किं तर्हि ?
ततोऽन्येषाम् । गवादिस्त्रामिनाम् । अथ किमर्थं णित्करणं प्रत्ययस्य ?
यावताजन्ताद्यजन्ताः प्रकृतयो वृद्धा एतात् आह णित्करणमित्यादि । वैदी
विद्येत्यत्र ङीष् यथा स्यात् । इह च वैदीविद्य इत्यत्र वृद्धिनिमित्तस्य च
तद्धितस्यारक्त विकार इति (६।३।३८) पुंवङ्गावप्रतिषेधो यथा स्यात् । एवमर्थं
णित्करणम् । न वृद्धार्थम् ।

१२८ । * शाकलाद् वा ।

वुञोऽपवाद इति । चरणलक्षणस्य शाकलशब्दस्य चरणलक्षणत्वात् ।
शाकला इति । शाकल्यशब्दाद् गर्गादियजन्तात् कम्वादिभ्यो गोत्र (४।२।१११)

इति प्रोक्तार्थेऽण् । आपत्यस्य च तद्धितेनातीति (६।४।१५१) यलोपः । शाकल
इति स्थिते तदधीते तद्देत्यण् (४।२।५८) । तस्य प्रोक्तालुक् (४।२।६४) शाक
लाः । तेषां सङ्घः शाकलः शाकलक इति वा ।

१२८ । छन्दोगौक्थिकयाज्ञिकबह्वचनटाञ्ज ज्ञः ।

वुजणोरपवाद इति । छन्दोगादिभ्यश्चरणलक्षणस्य वुजोऽपवादः । नटादौत्-
सर्गिकस्थाणः ।

१३० । न दण्डमाणवान्तेवासिषु ।

दण्डप्रधाना माणवा दण्डमाणवा इति । मध्यपदलोपिसमासं दर्शयति ।
स पुनर्मयूरव्यंसकादित्वाद् वेदितव्यः । मयूरव्यंसकादेराकृतिगणत्वात् ।
वुज्प्रत्ययो न भवतीति । एतेन वुजोऽयं प्रतिषेध इति दर्शयति । कथं पुन-
र्ज्ञायते वुजोऽयं प्रतिषेध इत्याह गोत्रग्रहणमित्यादि । इह हि गोत्रग्रहण-
मनुवर्त्तते । गोत्रचरणाद् वुजित्यतः (४।३।१२६) । तेनायमर्थो भवति ।
तस्येदमित्येतस्मिन्नर्थे (४।३।१२०) यः प्रतय्यो गोत्रात् प्राप्नोति स दण्डमाण-
वान्तेवासिषु न भवतीति गोत्रे वुजेव प्राप्नोतीति । अतस्तस्यैवायं प्रतिषेधो
विधीयते । गोकृच्छ्रशब्दाद् गर्गादियजन्तात् कणादिभ्यो गोत्र (४।२।१११)
इत्यण् । पूर्व्ववद् यलोपः । दाक्षा इति । दाक्षिणाक्षिमाहकिभ्य इजश्चेत्यण्
(४।२।११२) ।

१३१ । रैवतिकादिभ्यश्छः ।

पूर्वेणेति । गोत्रचरणाद् वुजितयनेन (४।३।१२६) । रैवतिकीयमिति ।
रैवतया अपतयमिति रैवतिकः । ततश्छः । स्वापिशीयमिति । स्वापिशि-
शब्दादिभ्यश्छः । अथच्छग्रहणं किमर्थम् ? नानन्तरसूत्राद् विप्रतिषेधो
ऽनुवर्त्तिष्यते । तत्र रैवतिकादिभ्यो वुजि प्रतिषेधे ब्रह्मत्वादेषाञ्छ एव भविष्यति ।
भवेत् सिद्धं यत्र च्छस्वापवादो नास्ति रैवतिकीय इति । ये त्वत्वेजन्ताः पठ्यन्ते
स्वापिशि औदमेधि औदवापि इत्येवमादयस्तेभ्य इजश्चेत्यण् (४।२।११२)
प्रसज्येत । तस्माच्छग्रहणं कर्त्तव्यम् । अथ चेमवृद्धिशब्दोऽत्र कस्मात् पठ्यते ?

यावता गङ्गादिरसो । गङ्गादित्वाच्छ एव भविष्यति । न मिष्यति । गङ्गादि-
पाठस्यान्यस्तदितार्थोऽवकाशः । इदमर्थं तु परत्वाद वुञेव स्यात् । तस्मादि-
दमर्थं तु स्यादिति युक्तस्तस्येह पाठः ।

१३२ । कौपिञ्जलहास्तिपदादण् ।

गोत्राधिकारादिति । गोत्रवृजोऽपवाद इत्यत्रायं हेतुः । अत्र हि गोत्र-
ग्रहणेऽधिक्रियमाणे कौपिञ्जलहास्तिपदशब्दाभ्यां गोत्रवाचकाभ्यामण् विधी-
यते । स च नाप्राप्ते गोत्रवृजोति तेन तस्यैवापवादो विज्ञायते । कौपिञ्जल-
इति । कुपिञ्जलस्यापत्यमित्येतस्मादेव निपातनादण् । तदन्तात् कौपिञ्जल-
स्येदमिति पुनरण् । हास्तिपद इति । हस्तिन इव पादावस्येति, हस्तिपाद-
स्यापत्यमित्यस्मादेव निपातनादण् । पादस्य पङ्गावः । हास्तिपदस्येदमिति
पुनरनेनाण् । अथाण्यग्रहणं किमर्थम् । न यथाविहितमेवोच्येत । ननु
चैवमुच्यमाने वृक्षाच्छः (४१२।११४) स्यात् । नैतदस्ति । यद्येतदाभ्याम्बोऽभीष्टः
स्याद् रैवतिकादिष्वेतौ पठेयताम् । रैवतिकादिभ्यस्तु पृथगुपादानाद्
विज्ञायते नैताभ्यां ह्यो भवतीति । वुञ् तर्हि स्यात् । नैतदस्ति । आरम्भो
ष्टेवमनर्थकः स्यात् । गोत्रादित्येवं वुञः सिद्धत्वात् । नानर्थकः । यत्रासौ
प्रतिषिध्यते तत्रारम्भस्य सार्थकत्वात् । क चासौ प्रतिषिध्यते ? न दण्डमाण-
वाक्तेवासिषु (४१३।१३०) । तस्मादण्यग्रहणं कर्त्तव्यम् । गित्करणं कौपिञ्जली
क्रियेति ङीष् यथा स्यात् । इह च कौपिञ्जली क्रियास्य कौपिञ्जलीक्रिय इति
वृद्धिनिमित्तस्य च तद्धितस्यारक्तविकार इति (४१३।३८) पुंवङ्गावप्रतिषेधो यथा
स्यात् ।

१३३ । आथर्वणिकस्येकलोपस्य ।

चरणवृजोऽपवाद इति । आथर्वणिकस्य चरणवाचित्वात् । आथर्वण इति ।
अथर्वणा प्रोक्तमित्यण् । अन्निति (६।४।१६७) प्रकृतिभावः । आथर्वण इति
स्थिते ऽध्येतरि तदधीते तद्देत्यनुवर्त्तमाने (४१२।५८) वसन्तादिभ्यश्चक-
(४१२।६३) । आथर्वणिकः । अतएव निपातनात् प्रोक्ताङ्गुगिति (४१२।६४) लुग्
न भवति । चरणाहर्मात्राययोरिति । पूर्वोक्तमिष्टं स्मारयति ।

१३४ । तस्य विकारः ।

प्रकृतेरवस्थान्तरमिति । प्रकृतेः कारणस्यावस्थान्तरमन्यथात्वम् । अप्रा-
णीति । प्राणिनः प्राणिरजतादिभ्योऽञं (४।३।१५४) वक्ष्यति । आद्युदात्तमिति ।
अनुदात्तादेशेत्वञं (४।३।१३८) वक्ष्यति । अष्टमिति । वृहन्मयटं वक्ष्यति नित्यं
वृहन्मयरादिभ्य इति (४।३।१४४) । यस्य च नान्यत् प्रतिपदं विधानमिति ।
गोपयसो र्यदित्येवमादि (४।३।१६०) । ननु चान्विति (६।४।१६७) प्रकृतिभावेन
भवितव्यम् । तत् कथमाश्रम इति भवतीत्याह अश्रमो विकार इति टिलोप
इति । टिलोपार्थमश्रमो विकार इत्येतदुपसंख्यानं कृतम् । नित्स्वरेणाद्युदात्ता
एत इति । अश्रमादयः शब्दाः । तत्राश्रमभस्मशब्दो मनिन्प्रत्ययान्तत्वाद्
नित्स्वरेणाद्युदात्तो । मृत्तिकाशब्दोऽपि तिकन्प्रत्ययान्तत्वात् । मृदस्ति-
कन्निति (५।४।३८) । अथ तस्येति वचनं किमर्थम् ? यावता तस्यग्रहणं प्रकृत-
मेवेत्याह तस्य प्रकरणमित्यादि । तच्च प्रकृतं तस्येति वचनं शैषिकैर्घादिभिः
सम्बद्धम् । अतस्तदनुवृत्तौ तेऽप्यनुवर्त्तेरन् । अस्मिन्सु तस्य ग्रहणे क्रियमाणे पूर्वकं
तस्येति वचनं निवर्त्तते । तस्मात् प्रकृतेऽपि तस्येति वचने शैषिकनिवृत्त्यर्थं
पुनस्तस्येत्युच्यत इति । ननु च प्रधानं घादयः । विधीयमानत्वात् । तस्येति तु
वचनमप्रधानम् । तदर्थत्वात् । तत्रायुक्ता गुणे निवर्त्तमाने प्रधानस्य
निवृत्तिः । प्रधाननिवृत्तिर्हि गुणो भवति । न गुणार्थनिवृत्तिः प्रधानम् । नैष
दोषः । तस्येति वचनसामर्थ्यात् प्रधानस्यापि गुणनिवृत्तौ निवृत्तिर्भवतीति ।
अन्यथा हि तस्येति वचनमनर्थकं स्यात् । अणादीनामपि तर्हि निवृत्तिः
प्रसज्येत । यद्येव हि प्रकृतं तस्येतिवचनं घादिभिः सम्बद्धं तथा ऽणादिभि-
रपि । नैष दोषः । उभयेषां हि निवृत्तौ हि निष्फलः सूत्रसारम्भः स्यात् ।
विधेयस्य कस्यचिदभावात् । तस्मान्न भवतु उभयेषां निवृत्तिः । ननु चारम्भ-
सामर्थ्यादुभयेषामन्यतरेषां निवृत्तिरित्येतावद् विज्ञायते । • तत् किं घादयो
निवर्त्तन्ते ? उताणादयः ? सन्देह एव । सन्देहमात्रमेतत् । सर्वसन्देह-
व्दिदमुपतिष्ठते व्याख्यानतो विशेषप्रतिपत्तिर्न हि सन्देहादलक्षणमिति (प, १) ।
घादयो निवर्त्तन्त इत्येवं व्याख्यास्यामः । स्वरितत्वादणादीनामनुवृत्ति-

भविष्यति । ननु चास्वरितत्वाद् घादीनामननुवृत्तिः । सैव तु तस्येति वचनेनाख्यायते । शेषिकनिवृत्त्यर्थम् । विकारावयवयोरित्यादिना विशेषं दर्शयति । केन पुनर्विकारावयवयोर्घादयः प्राप्नुवन्ति । तस्येदमित्यनेन । तस्येदंविशेषत्वात् तयोः । जालः सैर इति । यदि शेषिका अनुवर्त्तेरस्ततो हलसीरशब्दाभ्यां हलसीराट् (४।३।१५४) ठगिति ठक् स्यात् । तन्निवृत्तौ त्वणिव भवति ।

१३५ । अवयवे च प्राण्योषधिवृत्तेभ्यः ।

मीवं काण्डमिति । मूर्वाशब्दादवयवे प्रत्ययः । मीवं भस्मेति । विकारे । इतउत्तरमित्यादिना वक्ष्यमाणानां प्रत्ययानां विषयविभागं दर्शयति । कथमिति ? केन प्रकारेणायं विभागो लभ्यते । प्रत्यक्षमर्थं पृच्छति । इयमपीत्यादि । यतो हेतोरिव विषयविभागो लभ्यते तद्दर्शयति । तत्र फलपाकान्ता ओषधयः । पुष्पवन्तः फलवन्तश्च वृक्षाः । तद्विशेषा वनस्पतयः फलवन्त एव । तत्र वनस्पतिग्रहणेन वृक्षविशेषा स्ततोऽन्येन गृह्यन्ते । वृक्षग्रहणे तु वनस्पतेरपि ग्रहणं विज्ञेयम् । विकारावयवयोरित्यादि । युगपदधिकारे ह्यणादीन् वक्ष्यामीत्येवमर्थो युगपदधिकारः । अणादीनामर्थनिर्देशार्थाऽपि कस्मान्न भवतीत्याह कृतनिर्देशो हि ताविति । कृतनिर्देशो हि तावर्थो तस्येदमित्यनेनैव (४।३।१२०) । तस्येदंविशेषत्वात् तयोः ।

१३६ । वित्वादिभ्योऽण् ।

अञ्मयटोरपवाद इति । यदन्नानुदात्तादि तस्मादनुदात्तादेशेति (४।३।१४०) प्राप्तस्याजोऽपवादः । यदृङं ततो नित्यं वृद्धशरादिभ्य (४।२।१४४) इति मयटः । तत्र विष्णुशब्दस्य प्रातिपदिकस्वरिणान्तीदात्तत्वे प्राप्ते विष्णुतिथ्ययोर्वान्तस्वरितत्वमिति (फिट् १।२,) स्वरितत्वं भवति । उदात्तो वा । व्रीहिसुद्गशब्दौ घृतादित्वादन्तीदात्तौ । मसूरगोधूमशब्दौ लघावन्ते द्वयोश्च वङ्गो गुरुरिति (फिट्, २।४२) मध्योदात्तौ । एवं गवेधुकाशब्दोऽपि । इषेः क्सुरिचुः । प्रत्ययस्वरिणान्तीदात्तः । वेणुशब्दोऽपि विभाषा वेणुस्त्वानयो- (६।१।२१५) रिति पक्षे ऽन्तीदात्त एव । कर्पासीपाटलीशब्दौ जातेरस्त्रीविषयादयोपधादिति

(४।१।६३) ङीषन्तो । ङीष्प्रत्ययान्तञान् ङीष्प्रत्ययस्वरेणान्तोदात्तो । कर्कभू-
शब्दो ऽन्दूटन्भूजम्बूकफेलूकर्कभूदिधिपूरिति (उण्, १।८३) निपातनाम-
ध्योदात्तः । कुटीरशब्दो लघावन्तः (फिट्, २।४२) इत्यादिना मध्योदात्तः ।
सर्व एते ऽनुदात्तं पदमेकवर्जमित्यनुदात्तादयः (६।१।१५८) । तेनाञ्बाधनायं
ग्रहणमिति । अथाण्यग्रहणं किमर्थम् ? न वित्वादिभ्यो यथाविहितमेवोच्येत ।
नैवं शक्यम् । पाटलीशब्दो ह्यत्र वृद्धः पठ्यते । तस्मादञो बाधके मयटि प्राप्ते
पुनर्वचनादजेव स्यात् । अण्यग्रहणात् त्वणिव भवति । तस्मादण्यग्रहणं क्रियते ।

१३७ । कोपधाच्च ।

यथायोगमिति । प्राण्योषधिहृत्तेभ्यो विकारावयवयोः । अन्येभ्यस्तु विका-
रमात्र इत्येषो यथायोगार्थः । अञोऽपवाद इति । ओरञ् (४।१।१३८) अन्-
दात्तादेरित्येताभ्यां (४।३।१४०) प्राप्तस्य । तिसिङीकमाण्डूकदर्दुङ्कमधूकशब्दा
लघावन्त इत्यादिना (फिट्, २।४२) मध्योदात्ताः । तेनानुदात्तादयो भवन्ति ।

१३८ । वपुजतुनोः षुक् ।

ओरञोऽपवाद इति । अनुदात्तत्वात् । अप्राण्यादीति । आदिशब्देनोष-
धित्वमहत्तत्वं च गृह्यते ।

१३९ । ओरञ् ।

अनुदात्तादेरन्यदिहोदाहरणमिति । अनुदात्तादेरुत्तरसूत्रेणैव सिद्धत्वात् ।
देवदारवम् । भाद्रदारवमिति । देवदारुभद्रदारुशब्दौ पीतद्वर्थानामित्याद्यु-
दात्तो (फिट्, २।३७) । तस्यायमर्थः । पीतद्वर्थ्यां (E) येषां ते पीतद्वर्थ्याः ।
तेषां पीतद्वर्थ्यवचनानामादिरुदात्तो भवति ।

१४० । अनुदात्तादेशः ।

दाधित्यमित्यादि । दक्षि तिष्ठतीति । कपो तिष्ठतीति । सुपि स्थ
(३।२।४) इति कः । अतो लोपः (६।४।४८) इतरकारलोपः । पृषोदरादित्वात्

(E) पीतद्वः सरलो देवदारुविशेष इति यावत् ।

सकारस्य तकारः । (६।४।४८) उपपदसमासः । समासस्वरिणान्तोदात्तो । तेन दधित्थकपित्थशब्दावनुदात्तादी भवतः ।

१४१ । पलाशादिभ्यो वा ।

उभयत्र विभाषेयमिति । प्राप्तो चाप्राप्तो च । तामेवोभयत्र विभाषां स्पष्टीकर्तुमाह पलाशखदिरितादि । पलाशशब्दो घृतादित्वादन्तोदात्तः । खदिरशब्दोऽपि चित्स्वरेण । इषिमदिमुदिखिदिच्छिदिभिदिमन्दिवन्दि-
तिमिमिहिमुहिमुचिरुचिरुधिवन्धिषिभ्यः किरजित्यनुवर्त्तमाने (उण्, १।५१)
ऽजिरशिशिरशिशिलस्थिरस्फिरस्थविरखदिरा इति (उण्, १।५३) किरच्
प्रतयान्तो निपातितः । शिंशपाशब्दः पान्तानां गुर्वादीनामिति (फिट्, ३।५५)
मध्योदात्तः । तस्यायमर्थः पाशब्दान्तानां गुर्वादीनां द्वितीयमुदात्तं भवतीति ।
अथ द्वितीयं (फिट्, ३।५०) प्रागीषादित्यत्रानुवर्त्तते । सदि किञ्चिच्चलने ।
अन्मादनुदात्तादेश्च हलादे (३।२।१४८) रिति युच् स्यन्दनः । चित्स्वरिणा-
न्तोदात्तः । कृशृगृकटिपटिशटिभ्य (उण्, ४।४७०) ईरन् । करीरशब्दो
नित्स्वरिणादुदात्तः । कृतृभ्यामीषन् (उण्, ४।४६६) । गृपृभ्यां किञ्चेति
(उण्, ४।४७६) शिरीषशब्दोऽपि नित्स्वरिणादुदात्तः । विकङ्कतपूलासयवामाश
यामादीनाञ्चेत्यादुदात्ताः (फिट्, २।३८) ।

१४२ । शम्याष्टलज् ।

अजोऽपवाद इति । शमीशब्दस्य गौरादित्वान् ङीष्न्तस्य प्रत्ययस्वरिणान्तो-
दात्तस्यानुदात्तादित्वात् । टकारो ङीर्बर्थः ।

१४३ । मयङ् वैतयोर्भाषायामभक्ष्याच्छादनयोः ।

एतयोरिति । किमनेनेत्यादि चोद्यम् । ये विशेषप्रत्यया इत्यादि परि-
हारः । आदिशब्देनोद्गाहुजित्येवमादयो (४।३।१५७) गृह्यन्ते । यदि ह्येतयोरिति
नोच्येत ततो य इत उत्तरे विशेषाः प्रतया अजादयस्तेः सङ्ग संप्रधारणायां
परत्वात् त एव स्युः । एतयोरित्युच्यमाने तु विशेषप्रत्ययेष्वपि पक्षे भवन्ति ।
तेन कपोतमयमित्यादि सिद्धं भवति । अथ क्रियमाणयेतयोरित्येतस्मिन्
कथमपवादविषये मयङ् भवति ? एतयोरित्यस्य द्वितीयविधानार्थत्वान्

मयट् प्रत्ययो विकारावयवयोर्भवति । एकं विधानमेतयोरिति । मयङ् भवतीति द्वितीयम् । तत्र यद्येतद् द्वितीयं विधानं तदा प्रापणार्थम् । तेन यत्रापि विशेषप्रत्ययैर्बाधितो मयङ् न प्राप्नोति तत्रापि भवति । अथवाग्रहणं किमर्थम् ? यावतोत्तरसूत्रे नित्यग्रहणादेवेह विभाषा विज्ञायते । नैतदस्ति । नित्यशब्दो ह्याभीक्ष्ण्येऽप्यस्ति नित्यग्रहसितो नित्यजल्पितमिति । प्रायेण च भवनमाभीक्ष्ण्यं भवतीति वृहदशरादिलक्षण एव मयङ् नित्यः स्यात् । अयं त्वनित्यः । इह तु वाग्रहणे सति नित्यग्रहणं तत्र नियमेनाव्यभिचारेण भवतीत्येषोऽर्थो विज्ञायते । तस्मादाग्रहणं कर्त्तव्यम् ।

१४४ । नित्यं वृहदशरादिभ्यः ।

प्राग्दीव्यतीयाणो ह्यपवादी मयङ्गारभ्यते । अणं तु कोपधलक्षणम् अजमुवर्णान्तलक्षणमनुदात्तादिलक्षणञ्च परत्वाद् बाधते । आरभसामर्थ्यादेव नित्यं भविष्यतीति । यदि ह्यनित्यः स्यादस्य सूत्रस्यारम्भोऽनर्थकः स्यात् । पाक्षिकस्य मयट् पूर्वैरेव सिद्धत्वात् । तदनेन क्रियत इति यत् तदेकेषा-
माचार्याणामिष्टम् । तदनेन नित्यग्रहणेन सफलं क्रियत इत्यर्थः । कथं योगविभागः क्रियते ? तद् यथा द्वारं द्वारमिति शब्दाधिकादर्थधिक्यं भवतीति नित्यग्रहणेनायमर्थः सूच्यते । यद्येवं नित्यग्रहणादेव सृच्छब्दा-
दपि नित्योऽयं मयट् सिद्धस्तदपार्थकोऽस्य शरादिषु पाठः । नानर्थकः । नित्यग्रहणस्यैवोदाहरणप्रदर्शनार्थत्वात् ।

१४५ । गोश्च पुरीषे ।

गम्यमिति । गोरिदमित्यर्थविवक्षायां सर्वत्र गोरजादिप्रसङ्गे यदिति यत् (४।१।८५, वा) । वान्तो यि प्रतय इत्यवादेशः (६।१।७८) । पुरीषं न विकारो नाप्यवयव इति । प्रकृतत्वाद् गोरिति गम्यते । तत्र विकारस्तावन्न भवति । प्रकृतेरवस्थान्तरं विकारः । न च गोरवस्थान्तरं पुरीषम् । गोधर्मान्वयादो-
दनवस्तूपकारस्य समुदायस्यैकदेशो ह्यारभकोऽवयवो भवति यथा हस्तादि शरीरस्य । न चैवं गोः पुरीषम् । क तर्हीदं विधानमित्याह तस्येदं विषय इति । गवा भावितत्वात् पुरीषस्य तत् तस्याः कार्यमिति तस्येदमर्थो भवति ।

तस्मात् तत्रैवेदं मयटो विधानम् । विकारावयवयोस्त्विहि केन भवितव्यमित्याह
विकारावयवयोस्त्वित्यादि ।

१४६ । पिष्टाच्च ।

अणोऽपवाद इति । पिष्टशब्दोऽयं निष्ठा च द्वाजनादित्यादुदात्तः
(६।१।२०५) । तेन तस्मादौत्सर्गिकः प्राप्नोति । ततस्तस्यायमपवादः ।

१४७ । संज्ञायां कन् ।

मयटोऽपवाद इति । पूर्वसूत्रेण प्राप्तस्य । ननु च संज्ञायां कनं वक्ष्यत्येव ।
तदपार्थक्यं तद्विधानम् । नैतदस्ति । स ह्यल्पादिष्वर्थेषु । अयन्तु विकारे ।
तदिदं सार्थकमर्थभेदात् ।

१४८ । व्रीहेः पुरोडाशे ।

१४९ । असंज्ञायां तिलयवाभ्याम् ।

तिलयवशब्दावाद्युदात्ताविति । तस्मादण् प्राप्नोति । अतस्तस्यायमप-
वादः । आद्युदात्तत्वं तु तयोस्तृणधान्यानां द्वाषामित्यनेनैव (फिट् २।२७)
भवितव्यम् । अस्यायमर्थः । तृणधान्यानां द्वाचामादिरुदात्तो भवतीति ।
यावक इति । विकारेऽण् । तदन्तात् तु यावादिभ्यः कन्निति कन् (५।४।२८) ।

१५० । द्वचश्चकृन्दसि ।

१५१ । नोच्चद्वर्धवित्वात् ।

मौञ्जमिति । मुञ्जाशब्दस्य पूर्वपदाद्युदात्तत्वेन तस्मादौत्सर्गिक एवाण् ।
गार्मुतमिति । मृगोरुतिर्गार्मुच्चेति (उण्, १।८४-८५) प्रत्ययस्वरेण गर्मुच्छब्दो-
ऽन्योदात्तः । तस्मादनुदात्तादेश्येत्यञ् (४।३।१४०) । बार्ध्नीति वृधिवपिभ्यां
रन् (उण्, २।१८५) । बर्ध्नाशब्दो नित्स्वरेणाद्युदात्तः । तस्मात् प्राग्दीव्यतोऽण्
(४।१।८३) । टिड्ढाणञिति (४।१।१५) ङीप् । वैत्वमिति । वित्वादिभ्योऽण्
(४।३।१३६) । अथ मतुपा निर्देशः किमर्थः ? न नोद्धर्धवित्वादित्ये-
वोच्चेत्येतत्त आह मतुम् निर्देश इति । नोद्धर्धवित्वादित्युच्यमान उदिति वर्ण-

ग्रहणं स्यात् । अत्र वर्णग्रहणे सर्वत्र तदन्तविधिं प्रयोजयतीति तस्मात् तन्निषेधाय मतुम् निर्देशः । कः पुनस्तदन्तविधौ सति दोषः स्यादित्यत आह इहैवेत्यादि । एवकारेण मुञ्जादिभ्यो न स्यादिति दर्शयति । वैष्णवीति । विष्वादिवादान् ।

१५२ । तालादिभ्योऽण् ।

मयडादीनामपवाद इति । आदिशब्देनाजः । प्रकृतिभेदात् तयोर्बहुत्वस्य विवक्षितत्वाद् द्वयोरपि बहुवचनम् । तत्र तालश्यामाकशब्दाभ्यां लृङ्लक्षणस्य मयटोऽपवादः । बर्हिणो विकारो ऽवयवो वेति प्राणिरजतादिभ्योऽजित्यनेन (४।३।१५४) बाहिणशब्दोऽपि विकारावयवप्रत्ययान्तः । तेन तस्मादञ् जितश्च तत्प्रत्ययादिति (४।३।१५५) प्राप्तस्याजोऽपवादः । शिपेभ्यस्विन्द्रालिशदिभ्यो ऽनुदात्तादिलक्षणस्याजः । लिशिङ्गिभ्यामिन्द्र उपपदे कप्रकरणे मूलविभुजादिभ्य उपसंख्यानमिति (३।२।५, वा) कप्रत्ययः । अन्येषामपि दृश्यत इति दीर्घत्वम् (६।३।१३७) । गतिकारकोपपदात् कदिति (६।२।१३८) क्तस्वरिणान्तोदात्ताविन्द्रालिशेन्द्रादृशशब्दौ । इन्द्रायुधशब्दः समासस्वरिणान्तोदात्तः । चप सान्त्वने । पचाद्यच् । चपशब्दोऽन्तोदात्तः । पीयूक्षाशब्दो लघावन्त इत्यादिना (फिट्, २।४२) मध्योदात्तः । यद्यप्यस्य टापि कृते लघावन्त इति नास्ति प्राक् तु टापौ विद्यत एव । तस्यामेवावस्थायां मध्योदात्तत्वं भवति । तालाद् धनुषीति पठ्यते । तालशब्दादण् प्रत्ययो भवति धनुष्यभिधेय इति । तालं धनुः । तालमयमन्यत् । अथाणग्रहणं किमर्थम् ? न यथाविहितमेवोच्येत । नैवं शक्यम् । बाहिणशब्दाद्बृहिलक्षणे मयण् जितश्च तत्प्रत्ययादित्यणा (४।३।१५५) बाधितः । तत्तारन्ध्रसामर्थ्यान् मयङ् एव स्यात् । श्यामाकशब्दो लघावन्त इत्यादिना (फिट्, २।४२) मध्योदात्तः । तस्मादनुदात्तादेरञ् (४।२।४४) । परत्वाद्बृहिलक्षणेन मयटा बाधित इति पुनरारन्ध्रसामर्थ्यादजेव स्यात् । अणग्रहणादणेव भवति ।

१५३ । जातरूपेभ्यः परिमाणे ।

बहुवचननिर्देशादित्यादि । यदि स्वरूपग्रहणमभीष्टं स्यात् तस्यैकत्वा-

देकवचनेनैव निर्देशं कुर्यादिति भावः । मयङादीनामिति । आदिशब्दे-
नाजो ग्रहणम् । बहुवचनं तु पूर्ववत् । तत्र ये वृषा हाटकजातरूपप्रभृतय
स्तेभ्यो मयटोऽपवादः । ये तु तपनीयप्रभृतयोऽनुदात्तादयस्तेभ्योऽञः । ताप-
नीयमिति । तपनीयशब्दो लघावन्त (फिट्, २।४२) इत्यादिना मध्योदात्तः ।

१५४ । प्राणिरजतादिभ्योऽञ् ।

अणादीनामपवाद इति । आदिशब्देन मयट् परिगृह्यते । बहुवचनं
तु पूर्ववत् । तत्र ये प्राणिशब्दा आद्युदात्तास्तेभ्योऽणपवाद इति । ये तु
वृषास्तेभ्यो मयट् परिगृह्यते । रजतादिष्वपि यदाद्युदात्तं तस्मादणोऽपवादः ।
यत् पुनरनुदात्तादि तस्मान् मयटः । ततो ह्यनुदात्तादेशैत्यनेनैवाञि (४।३।१४)
सिद्धे पुनर्वचनमत्रैव यथा स्याद् । मयङ्वैतयोरित्यादिना (४।३।१४०)
मयङ् मा भूदित्येवमर्थम् । तत्र रजतं घृतादिपाठादन्तोदात्तम् । सीस
लीहेति नवविषयस्यानिसन्तस्येत्याद्युदात्तम् (फिट्, २।३६) । अस्यायमर्थः ।
नपुंसकविषयस्य शब्दस्यानिसन्तस्यादिकदात्तो भवतीति । नञिति नपुंसकस्य
भङ्गा । अन्यात् पूर्वमित्यनुवर्त्तमाने शिशुमारोदुम्बरवनीवर्द्धारपुष्करवमाञ्चे-
त्युदुम्बरेऽन्यात् (फिट्, ३।६४) पूर्वमक्षरमुदात्तम् । नीलदाकरोहितकवि-
भीतक इत्येतेषां लघावन्त इत्यादिना (फिट्, २।४२) मध्योदात्तत्वम् ।
पीतदाकृशब्दमपि केचित् पठन्ति । स नवविषयस्यानिसन्तसेत्याद्युदात्तः
(फिट्, २।३६) । तरते ङ्ङिरिति (उण्, ५।७४४) ङिप्रत्ययान्तत्वात् त्रिशब्दस्य
प्रत्ययस्वरिणाद्युदात्तत्वम् । त्रयः कण्टका अस्येति बहुव्रीहिः । बहुव्रीहौ
प्रकृत्या पूर्वपदमिति (६।२।१) त्रिकण्टकशब्द आद्युदात्तः । कण्वं करोतीति
कर्मण्यण् । कण्वकारशब्दः कृतस्वरिणान्तोदात्तः ।

१५५ । जितश्च तत्प्रत्ययात् ।

मयटोऽपवाद इति । वृहलक्षणस्य सर्वस्य जित्प्रत्ययान्तस्य वृहत्वात् । एते
प्रत्यया गृह्यन्त इति । ननु चैकानुबन्धपरिभाषया पृथञ्जो ग्रहणं न प्राप्नोति ।
नैष दोषः । जितश्चेति हि चकारस्तत्समुच्चयार्थः । तेन तस्यापि ग्रहणं
भविष्यति । ओरजो (४।३।१३८) ग्रहणेनानुदात्तादेश (४।३।१४०) पलाशादिभ्यो

(४।३।१४१) वेतेततत्सूत्रविहितस्याजो ग्रहणं वेदितव्यम् । अभिन्नत्वात् । य एवमोरजित्वनेनाञ् विहितः (४।३।१३८) स एवास्मिन् सूत्रद्वयेऽनुवर्त्तते । देव-
दारवस्य विकारो ऽवयवो वेत्यादिना यथायोगमेषां प्रत्ययानामुदाहरणादीनि
दर्शयति । कांस्यम् । पारशवमिति । कंसाय हितमिति प्राक् क्रीताच्छः (५।१।१)
कंसीयः । परशवे हितमित्युगवादित्वाद (५।१।२) यत् । परशवस्य विकारो
ऽवयवो वेति कंसीयपरशवयोर्यञजौ लुक् चेति (४।३।१३६) यथासंख्यं यञजौ
भवतः । छयतोश्च लुक् । कांस्यम् । पारशवः । तयोर्विकारोऽवयवो वेत्यनेनाञ् ।
वैष्णमयमिति । विस्वशब्दो विस्वादिभ्यो (४।३।१३६) ऽणित्वस्यन्तः । ततो
ब्रह्मलक्षणो मयङ् एव भवति । वैदमयमिति । अमृवेत्यादिनाञ् (४।३।१०४) ।
वैदः । भवत्ययमञ्प्रत्ययो जित् । नतु विकारावयवलक्षणः । तेन मयङ् एव भवति ।

१५६ । क्रीतवत् परिमाणात् ।

अणादीनामपवाद इति । आदिशब्देनाजादीनां ग्रहणम् । संख्यापि
परिमाणयङ्गणेन गृह्यत इति । कथं पुनरेतन्नभ्यते ? यावता परिमाणशब्दः
प्रस्थादिषु रुढः । न संख्यायाम् । नैष दोषः । यथैव हि प्रस्थादि परि-
च्छेदहेतुस्तथा संख्यापि । अत उपमानात् संख्यायामपि परिमाणशब्दो
वर्त्तिष्यते परिमाणमिव परिमाणमिति । नन्वेवं मुख्ये सति गौणग्रहणम-
युक्तम् । अयमत्र दोषः । इह हि तन्त्रेण द्वौ परिमाणशब्दावुच्चारितौ ।
तत्र द्वितीयं पदमुपात्तम् । तेन संख्यापि गृह्यते । नैष्किकमिति ।
प्राग्वतेष्ठञ् (५।१।१८) । शत्यः शतिक इति । शताच्च ठन्यतावशते (५।१।२१) ।
साहस्रमिति । शतमानविंशतिकसहस्रवसनादण् (५।१।२७) । अर्धपूर्व-
त्यादिना (५।१।२८) सादृश्यार्थे वतौ सति यदिष्टं सम्पद्यते तद्दर्शयति ।
आदिशब्देन प्रकृत्यादिपरिग्रहः । द्विसहस्रमिति । द्वयोः सहस्रयोर्विकार
इति तच्चितार्थे द्विगुः । प्राग्वतेः संख्यापूर्वपदात् तदन्तविधिरलुक्क्रीति
(५।१।२०, वा) तदन्तविधेरभ्यनुज्ञानाद् यथा क्रीतार्थे शतमानविंशतिकसहस्र-
वसनादिति (५।१।२७) द्विसहस्रादण् भवति तथा विकारेऽपि । तस्य च
क्रीतार्थे विभाषा कार्षापणसहस्राभ्यामिति (५।१।२८) पक्षे लुग् भवति ।

तथेहापि । द्विसाहस्रमिति । संख्यायाः संवत्सरपूर्वस्येत्युत्तरपदद्विः
(७।३।१५) । द्विनिष्क इति । यथा क्रीतार्ये निष्कशब्दात् प्राग्वतेष्ठञ्
(५।१।१८) भवति तस्य द्वित्रिपूर्वादिष्कादिति (५।१।३०) पक्षे लुक् तथेहापि
द्विनिष्ककमिति । परिमाणान्तस्या-(७।३।१७) संज्ञाशाणयोरित्युत्तरपदद्वि-
र्भवति ।

१५७ । उष्ट्राद् वुञ् ।

१५८ । उमोर्णयोर्वा ।

उमाशब्दस्तृणधान्यमित्यादिनाद्युदात्तः (फिट्, २।२७) । जर्णाशब्दोऽपि
प्रातिपदिकस्वरिणान्तोदात्तः । ताभ्यां यथासंख्यामणजोः प्राप्तयोर्विभाषा
वजारभ्यते ।

१५९ । एण्या ढञ् ।

पुंसस्त्वजेव भवतीति । यदिह पुंसो ढञ् स्यात् पुंलिङ्गेनैव निर्देशं
कुर्यादिति । पुंलिङ्गे न हि निर्देशे प्रातिपदिकग्रहणे लिङ्गविशिष्टस्यापि ग्रहणं
भवतीत्येणीशब्दादपि प्रत्ययो लभ्यत एव । तस्मात् स्त्रीलिङ्गनिर्देशादेव
पुंसोऽञ् भवति । न ढञ् ।

१६० । गोपयसो र्यत् ।

मयङ्विषये तु विधीयत इति । अजादिप्रसङ्ग इति (४।१।८५, वा)
वचनात् । मयटोऽनजादित्वात् तद्विषये न प्राप्नोतीत्यत स्तत्र गोशब्दाद् विधी-
यते । पयःशब्दस्तु पिवतेरित्यसुन्प्रत्ययान्तो नित्स्वरिणाद्युदात्तः । तस्मात्
प्राग्दीव्यतोऽणित्वम् (४।१।८३) प्राप्नोति । अतस्तदपवादोऽयं यद्विधीयते ।

१६१ । द्रोश्च ।

१६२ । ज्ञाने वयः ।

१६३ । फले लुक् ।

तद्विषय इति । विकारावयवविषये । आमलकमिति । मित्यं वृद्ध-
गरादिभ्य इति (४।३।४४) मयट् । तस्य लुक् । स्त्रीप्रत्ययस्य लुक् पूर्ववत् । ननु

च फलं वृक्षस्य न विकारो नाप्यवयवः । विकारो द्विधा भवति । यो वा प्रकृतिं निगृह्णाति खादिं भस्मेति । यो वा प्रकृतिव्यपदेशं करोति खादिरो यूप इति । न च फलं वृक्षमपगृह्णाति । नापि फलेन युक्तस्य व्यपदेशान्तरं भवतीत्यत आह फलितस्येत्यादि । यथा पल्लवो न वृक्षमपगृह्णाति नापि तस्य व्यपदेशान्तरं जनयत्यथ च तस्य विकारस्तथा फलमपि । स्यादेतत् । पल्लवितावस्थां वृक्षस्यापगृह्णन् पल्लव उपजायते । अतो युक्ता तस्य तद्विकारावयवतेति । फलमपि तस्य फलितावस्थां वृक्षस्यापगृह्णन् फलमुपजायते । तस्यापि युक्त एव तद्विकारभावः । यदप्युक्तं नावयवोऽनारम्भकत्वादिति तदप्ययुक्तम् । फलं ह्युपजायमानं शाखाद्यवयवसहायमन्यमेव विशिष्टं वृक्षावयवमारभते । तद् यथा पल्लवो विशिष्टं समुदायान्तरमारभमाणोऽवयवो भवति तथा फलमपीति वेदितव्यम् ।

१६४ । मूलादिभ्योऽण् ।

अजोऽपवाद इति । तत्रेच्छुर्कर्वभूशब्दाभ्यामुवर्णान्तलक्षणस्याजोऽपवादः । शेषेभ्यस्त्वनुदात्तादिलक्षणस्य । सर्वे हि तेऽन्तोदात्तत्वादनुदात्तादयः । तत्र मूलन्यग्रोधशब्दशब्दाः प्रातिपदिकस्वरेणान्तोदात्ताः । इङ्गदीवृहतीशब्दौ तु गौरादिङीषन्तत्वात् प्रत्ययस्वरेणान्तोदात्तौ । विधानसामर्थ्यादित्यादि । यद्यणो लुक् स्याद् वचनमनर्थकं स्यात् । नञ्णो वाजो वा लुकि कृते कश्चिद् विशेषोऽस्ति । नैयग्रोधमिति । न्यग्रोधस्य च केवलस्येत्येजागमः (७।३।५) ।

१६५ । जम्बा वा ।

अजस्तु भवत्येवेति । तस्य हि लुकि सति विधानमनर्थकं भवति । अश्रूयमाणत्वात् । जम्बूनीति । लुकि कृते ऽभिधेयलिङ्गं नपुंसकं भवति । ऋसो नपुंसके प्रातिपदिकस्येति (१।२।४७) जश्शसोः शि (७।१।२०) । तुम् । नोपधाया इति (६।४।७) दीर्घः ।

१६६ । लुप् च ।

कः पुनर्लुपि सति विशेषो यतो लुकि प्रकृते स विधीयत इत्याह युक्त-
वद्भावो विशेष इति । लुपि सति युक्तवद्भावो भवति लुपि युक्तवद्भाववचने

(१।२।५१) इति । लुपि सत्येष विशेष इति । जम्बूः फलमिति । अत्र युक्तवद्भावेन प्रकृतिगतमेव लिङ्गं भवति । तेन नपुंसकलिङ्गं न प्रवर्त्तते । लुप्प्रकरण इत्यादि । फलपाकेन शुष्यन्तीति फलपाकशुषः । अन्येभ्योऽपि दृश्यत (३।३।३३०) इति क्तिप् । व्रीहयो मुक्ता इति । विल्वादिभ्योऽ णो (४।३।१३६) लुप् । यवा माषा इति । अत औत्सर्गिकस्याणः । एते तृणधान्यानामित्यादिनाद्युदात्ताः (फिट्, २।२७) । पुष्पमूलेषु बहुलमिति । पुष्पमूलेषु चाभिधेयेषु बहुलं लुब् भवति । मल्लिका । नवमल्लिका । जातिः । विदारी । अंशुमती । हहती । अत्रानुदात्तादिलक्षणस्याजो लुप् । मल्लिकानवमल्लिकाशब्दौ लघावन्ते द्वयोश्च बहुषो गुरुरिति (फिट्, २।४२) मध्योदात्तौ । जातिशब्दश्च क्तिप्कौ च संज्ञायामिति (३।३।१७४) क्तिच्प्रत्ययान्तत्वादन्तोदात्तः । वदरीहहती- शब्दावपि गौरादिङीषन्तत्वादन्तोदात्तावेव । अंशुमतीशब्द उगितश्चेति- (४।१।६) ङीबन्तः । अंशुशब्दस्य प्रातिपदिकस्वरिणान्तोदात्तत्वान् मध्योदात्तः । पाटलानीति । विल्वादित्वाद्ण् । शाखानि मूलानीति । शाखानीत्यनु- दात्तादिलक्षणोऽज् । शाखशब्दः प्रातिपदिकस्वरिणान्तोदात्तः । शाख इति शाक इति यस्य प्रसिद्धिः । कचिदन्यदपीति । लुपोऽन्यत्रापि कचित् कार्यं भवति । तत् पुनर्लुक् । लुक्लुपोरभावश्च । कदम्बमित्यादावनुदात्तलक्षणस्याजो लुक् । कदम्बादयः शब्दा लघावन्त इत्यादिना (फिट्, २।४२) मध्योदात्ताः । वैखानीति । अत्रोभयाभावः । विल्वादिभ्योऽण् (४।३।१३६) । एतत् तु सर्वं हरीतक्यादिपाठादेव सिद्धमिति नापूर्वं वक्तव्यम् । यतो हरीतक्यादिषु येषाञ्च फलपाकनिमित्तः शोषः पुष्पमूलेषु बहुलमिति पठ्यन्ते ।

१६७ । हरीतक्यादिभ्यश्च ।

हरीतक्यादिषु कण्टकारिका गर्गारिका शिफालिका इत्येते संज्ञायां कनिति (५।३।७५) कन्नन्तत्वान् नित्स्वरिणाद्युदात्ताः । तेनैव तेभ्य औत्सर्गिक- स्याणो लुप् । शिषेभ्यस्वनुदात्तादिलक्षणस्याजः । सर्वे हि तंऽन्तोदात्तत्वादनु- दात्तादयः । तत्र काला द्राक्षा धात्रा इत्येतेभ्यः प्राक् ये पठ्यन्ते ते ङीषन्त- त्वादन्तोदात्ताः । तत्र श्वेतपाकी अर्जुनपाकी इत्येतौ पाककर्षणेत्यादिना

(४।१।६४) ङीषन्तो । शेषेभ्यस्तु गौरादित्वाद् गौरादिभ्यश्चेति (४।१।४१) ।
कालद्राक्षध्राक्षशब्देभ्यः प्रातिपदिकस्वरिणान्तोदात्तेभ्यष्टाप् । सर्वर्णदीर्घत्वम् ।
एकादेश उदात्तेनोदात्त (८।२।५) इत्युदात्तत्वम् । अतः कालादयोऽप्यन्तो-
दात्ताः ।

१६८ । कंसीयपरशव्ययोर्यञञौ लुक् च ।

कंसीय इति । उणादौ कंसशब्दः सप्रत्ययान्तो व्युत्पादितः । परशुशब्दोऽपि
पृष्ठिदिव्यधिष्ठिभ्यः कुरित्यनुवर्त्तमान (उण्, १।२३) आङ्परयोः खनिशभ्यां
तिच्चेति (उण्, १।३३) कुप्रत्ययान्तः । तदनयोरपि धातुप्रत्यययोरुल्क् कस्मान्न
भवतीत्याह प्रातिपदिकाधिकारादित्यादि । प्रातिपदिकादिति वर्त्तते । तेन
प्रातिपदिकेभ्यो यो विहितस्तस्य लुग् भवति । न चेमौ प्रातिपदिकाद् विहितौ ।
किं तर्हि ? धातोः । अतो ऽनयो लुग् न प्रवर्त्तते । अनुदात्तत्वादेवेति ।
परशव्यशब्दो हि तित्स्वरितमित्यन्तस्वरितः (६।१।१८५) । तेनानुदात्ता-
दिरिति । ईतीति तत्र वर्त्तत इति । यस्येति चेत्यतः (६।४।१४८) ।

इति बोधिसत्त्वदेशीयाचार्यश्रीजिनेन्द्रबुद्धिपादविरचितायां

काशिकाविवरणपञ्चिकायां चतुर्थस्याध्यायस्य

तृतीयः पादः समाप्तः ॥ ४।३ ॥

अथ :

काशिकाविवरणपञ्जिका ।

चतुर्थोऽध्यायः ।

चतुर्थः पादः ।

—:०:—

१ । प्राग्वहतेष्टम् ।

अथ प्राग्वहणं किमर्थम् ? अर्थविशेषे प्रत्ययान्तरैणापवादेन निवर्तितस्य ठक उत्तरस्मिन् ग्रन्थान्तरे पुनरुपस्थानं यथा स्यादित्येवमर्थम् । तद्यथा संस्कृतमित्येतस्मिन्नर्थविशेषे (४१४१३) कुलत्थकोपधादित्यणा (४१४१४) निवर्तितस्योत्तरत्वार्थान्तरे तरतीत्येतस्मिन्नर्थे (४१४१५) पुनरुपस्थानं यथा स्यादिति । ठक्प्रकरण इत्यादि । तदिति कर्माभिधायिभ्य आहृत्येतस्मिन्नर्थं माशब्दादिभ्यष्टक उपसंख्यानम् । वाक्यादेतत् प्रत्ययविधानमिति । स एव हि वाक्यार्थ इति नावच्छेदः कर्मभावमुपगतः । तदाहति निर्दिश्यते । तदभिधायिन एव वाक्यात् प्रत्यय इति । पदममुदायो हि वाक्यमिति । मित्येतस्य च शब्द इत्येतस्य च पदस्य यः समुदायस्तद् वाक्यम् । एवमन्यत्वापि वेदितव्यम् । कथं पुनः प्रातिपदिकाधिकारि वाक्यात् प्रत्ययविधिरित्यत आह प्रभृतादिभ्य इति । पुनर्वचनात् । यदि ह्यनेनापि प्रातिपदिकादेव प्रत्ययविधिः स्यादेवं मत्वाहेति प्रभृतादिभ्य इति पुनरुपसंख्यानमनर्थकं स्यात् । अनेनैव सिद्धत्वात् । प्रभृतादयोऽपि हि माशब्दादयो भविष्यन्ति । ते च कर्माभिधायिन एव प्रत्ययमुत्पादयन्ति । क्रियाविशेषणाभिधायित्वात् । क्रियाविशेषणानां हि कर्मत्वं तत्प्रत्ययपूर्वमोपलोमकूल (४१४१८) मित्यत्र प्रतिपादयिष्यते । प्रत्ययार्थोऽप्याहति । स एव तस्मादाहति प्रभृतादिभ्य इति पुनर्वचनाद् वाक्या-

देव प्रत्ययविधानं विज्ञायते । क्रियाविशेषणादिति । प्रभृतादिशब्दः क्रिया-
विशेषणाभिधायित्वादभिधानेऽभिधेयोपचारं कृत्वा क्रियाविशेषणशब्देनोक्तः ।

२ । तेन दीव्यति खनति जयति जितम् ।

तेनेति प्रत्येकमभिसम्बध्यते । सर्वत्र करणे तृतीयेति । दीव्यतीत्यादौ
कर्त्तरि लकार इति । तेनैव कर्त्तुरभिहितत्वात् कर्त्तरि तृतीया नोपपद्यते ।
तस्मात् करण एव तृतीया । अथ हेतौ तृतीया कस्मान्न भवति ? अनभि-
धानात् । जितमित्यत्र कर्मणि निष्ठाविधानाद् यद्यपि कर्त्तर्यपि तृतीया
सम्भवति तथापि दीव्यतीत्यादिभिः साहचर्यात् करण एव तृतीया विज्ञायते ।
देवदत्तेन जितमित्यत्र कर्त्तरि तृतीया । तेन वाक्यमेव भवति । न प्रत्ययः ।
इह सूत्रे दीव्यतीत्यादिनैकवचनान्तेनैकसंख्यस्य प्रत्ययार्थस्य वर्त्तमानेन च
कालेन निर्देशः । ततश्चेकस्मिन्नेव प्रत्ययार्थं प्रत्ययः स्यात् । न द्विवद्भोः ।
तथा वर्त्तमान एव काले । न भूतभविष्यतोरिति यच्चोदयेत् तं प्रत्याह
प्रत्ययार्थं संख्याकालयोरविवक्षेति । अविवक्षा तु तयोर्नान्तरीयकत्वात् ।
अवश्यं हि यथा कयाचित् संख्यया येन केनचित् कालेन निर्देशः कर्त्तव्य
इति । न तौ प्रधानम् । न च तयोर्विवक्षेति । यदि तर्हि संख्याकालयोर-
विवक्षेति साधनस्याप्यविवक्षा प्राप्नोति । एकप्रकरणत्वात् । नैष दोषः ।
यस्य हि विवक्षामन्तरेण द्वितीयस्य पदस्योच्चारणमनर्थकं भवति तन्निर्गो-
गतो विवक्षितव्यम् । दीव्यतीत्यादिष्वन्वर्थमात्रे विवक्ष्यमाणे द्वितीयस्य
पदस्योच्चारणमनर्थकमापद्येतेति न युक्ता साधनस्याप्यविवक्षा । इह दिव्यती-
त्येवमादौ क्रियाप्रधानमाख्यातमिति क्रियैव पदेन प्राधान्येनाख्यायते । कर्त्ता
तु गुणीभूतः । तद्वितस्वाक्षिक इति प्राधान्येन कर्त्तारमेवात्र वक्ति । क्रियां
तु गुणभावेन । एतच्चायुक्तम् । आख्यातेषूत्पन्नेः प्रत्ययैर्यथासौ तिङन्तेनाभि-
धीयते तथैव प्रत्ययान्तेनापि युक्तोऽभिधातुमिति यच्चोदयेत् तं प्रत्याह क्रिया-
प्रधानत्वेऽपि चेत्यादि । अभिधानस्वभावश्चायं येन क्रियाप्राधान्यस्याप्यनुविधीय
मानस्तद्वितः कर्त्तृप्रधानो भवति । तस्मात् कर्त्तृस्वभावोऽत्रापेक्षितव्यः । नहि
स्वभावोऽपि पर्यनुयोगमर्हति ।

३ । संस्कृतम् ।

योगविभाग उत्तरार्थः । कुलत्यकोपधादस्त्वियमपवादः (४१४१४) संस्कृत
एव यथा स्याद् दीव्यतीत्यादौ (४१४१२) मा भूदित्येवमर्थो योगविभागः ।

४ । कुलत्यकोपधादण् ।

५ । तरति ।

६ । गोपुच्छाट् ठञ् ।

खरे विशेष इति । ठकि हि सति तद्धितस्य कित (६१११२६५) इत्यन्तो-
दात्तत्वं स्यात् । ठञि सति जित्खरेणाद्युदात्तत्वं भवति ।

७ । नौद्वचञ् ।

इह प्रकरणे केषुचित् सांज्ञितिकः प्रकारो दृष्टः । केषुचित् प्रत्ययस्यैवानु-
बन्धः । तदिह ठगधिकारे न ज्ञायते कः सांज्ञितिकः कः प्रत्ययानुबन्ध इति ।
अतोऽसन्देहार्थं परिगणनं कृतम् । तच्चाकर्षात् पर्पादिभ्य इत्यादिना श्लोकेन
करोति । आकर्षात् छल् (४१४१८) । पर्पादिभ्यछन् (४१४१०) । भस्वादिभ्यछन्
(४१४१६) । कुसीददशैकादशात् छन्छचौ (४१४१२) । आवसयात् छल्
(४१४७४) । किशरादिभ्यः छन्निति (४१४५०) पितः षडेते । ननु चान्यतो
(४११४०) ङीषित्यादयोऽन्येभ्योऽपि पितः मन्थेव । तत् किमुच्यते षडेते
इत्यत आह ठगधिकार इत्यादि । ठकः प्रकृतत्वात् तदधिकारे यो पितः
तएव परिगृह्यन्त इति दर्शयति । नन्वेवमपि सति सम भवन्ति । कुसीदादि-
सूत्रे (४१४१२) पित्प्रत्ययद्वयविधानादित्यत्राह विधिवाक्त्रापेक्षं तु षट्त्वमिति ।
पितः (४१४१२) प्रत्ययानां समत्वात् । एतेनैव योगाः पितः प्रत्युक्ताः । पित्-
प्रत्ययार्थाः षडेते योगा इत्यर्थः ।

८ । चरति ।

९ । आकर्षात् छल् ।

लकारः स्वरार्थ इति । लिति प्रत्ययात् पूर्वस्योदात्तत्वं यथा स्यात् ।

षकारो ङीष् इति । षिदगौरादिभ्य (४।१।४१) इति ङीष् यथा स्यात् ।
आकर्षिकीति । स्वर्णपरीक्षार्थं निष्कषोपल उच्यत इति । आकृष्यते स्वर्णमिति
कृत्वा ।

१० । पर्पादिभ्यः ण् ।

पर्पादिषु पादः पञ्चेति पठ्यते । तस्यायमर्थः । पादशब्दात् ण् प्रत्ययो
भवति तत्सन्नियोगेन च पदित्ययमादेशः । पदिकः । पदिकी । यद्येवं
पथ्यत्यतदर्थ इति (६।३।५३) पद्माव इके चरतावुपसंख्यानमिति (६।३।५३, वा)
कस्मादुपसंख्यायते ? नैष दोषः । पादः (६।४।१३०) पदित्यस्याग्नौराणिक-
त्वात् ।

११ । श्रगणाट् ठञ् ।

श्रागणिक इति । श्रुनां गणः श्रगणः । ननु च श्रज्शब्दो द्वारादिषु
पठ्यत इति द्वारादीनाञ्चेति (७।३।४) वृद्धिप्रतिषेधेनैजागमेन भवितव्यम् । तत्र
तदादिविधेरिष्टत्वात् । तत् कथं श्रागणिक इति भवतीत्याह श्रादेरिञी-
त्यादि । द्वारादिकार्यं च प्रतिषिद्धे सत्यादिवृद्धिरेव भवति ।

१२ । वेतनादिभ्यो जीवति ।

१३ । वस्त्रक्रयविक्रयाट् ठन् ।

क्रयविक्रयग्रहणं संघातविगृह्योतार्थमिति । इह तन्त्रेण क्रयविक्रयशब्दा-
वुच्चारितौ । तत्रैकस्य संघातार्थं ग्रहणम् । अपरस्य तु विगृह्योतार्थं वेदितव्यम् ।

१४ । आयुधाच्छ च ।

१५ । हरत्युत्सङ्गादिभ्यः ।

१६ । भस्त्रादिभ्यः ण् ।

भस्त्रादिषु शीर्षेभार इति पठ्यते । तत्रास्मादेव निपातनाच्छिरसः
शीर्षेभावः । सममीति (२।१।४०) योगविभागात् समासः । तत्पुरुषे कृति
बहुलमिति (६।३।१४) पक्षे समस्या अलुक् ।

१७ । विभाषा विवधवैवधात् ।

पर्याहार इति । परितः स क्रियत इति पर्याहारः । मण्डलादिक-
मुच्यते ।

१८ । अण् कुटिलिकायाः ।

१९ । निर्वृत्तेऽक्षद्यूतादिभ्यः ।

२० । चेर्मम् नित्यम् ।

डितः क्लिरित्ययं (३।३।८८) त्रिशब्दो गृह्यत इति । संख्याशब्दः कस्माच्च
गृह्यते ? अनभिधानात् । नहि त्रिरित्युक्ते विवक्षितार्थस्य प्रतीतिर्भवति ।
उपतिममिति । वचिस्त्रपियजादीनां कित्तीति (६।१।१५) संप्रसारणम् ।
नित्यग्रहणं स्वातन्त्र्यनिवृत्त्यर्थमिति । केवलस्य चिप्रत्ययान्तस्य मप्प्रत्ययरहितस्य
प्रयोगः स्वातन्त्र्यम् । तन्निवृत्त्यर्थं नित्यग्रहणम् । स्वातन्त्र्यनिवृत्त्यर्थं नित्यग्रहणे
सति योऽर्थः सम्पद्यते तं त्रयान्त इत्यादिना दर्शयति । विषयान्तर इत्यादिना
यदेवकारस्य व्यवच्छेद्यं तदाचष्टे । मप्प्रत्ययविषयार्थादन्यविषये यत्र प्रत्ययो
न भवति तद्विषयान्तरम् । नित्यग्रहणं तन्निवृत्तिर्यथा स्यादित्येवमर्थं
वेदितव्यम् ।

२१ । अपमित्ययाचिताभ्यां कक्कनौ ।

अपमित्येति । उदीचां माडो व्यतीहार (३।४।१८) इति ज्ञा । तस्य
त्यङादेशे कृते ऽपमितेति भवति । तस्य च ज्ञातोऽनुक्तसुन (१।१।४०)
इत्यव्ययसंज्ञा । तेन तृतीयासमर्थविभक्त्यधिकारेऽप्यविभक्तिकादेवास्मात् प्रत्यय-
विधिः ।

२२ । संसृष्टे ।

ननु च संस्कृत (४।४।३) इत्येव संसृष्टे प्रत्ययो भविष्यति । यत् पुनर्येन
संसृष्टं तत्सेन संस्कृतं भवति । नैतत् । सतो ह्युत्कर्षाधानं संस्कारः ।
एकीभावः संसर्गः । न च तत्रोत्कर्षेण भवितव्यम् । स्वशुचिद्रव्यसंसर्गे
स्वप्रकर्ष एव भवति । नोत्कर्षः । संसर्गमात्रे प्रत्यय इष्यते । तस्मात् संसृष्ट

इति वक्तव्यमेतत् । एतदेव क्रियताम् । किं संस्कृतमित्यनेन (४।४।३) ? असत्यपि संसर्गं यत्र संस्कृतमस्ति तत्रापि प्रत्यय इष्यते । वैदिकः । न विद्यया संसर्गं उपपद्यते । संसर्गो द्रव्ययोरेव भवति यथा दण्डपुरुषयोः । मूर्त्तिमतस्तद्वत्त्वात् । नतु विद्या मूर्त्तिमती । कुलत्थकोपधादणो (४।४।४) विधानार्थं संस्कृतग्रहणं कर्त्तव्यम् । नहि संसृष्टमात्रे प्रत्यय इष्यते । किन्तु तत्कृतगुणाधाने ।

२३ । चूर्णादिनिः ।

ननु च चूर्णेन ये संसृष्टास्तेषां चूर्णमस्ति । तत्र मत्वर्थीदेनैवेतिना सिद्धमिति तदपार्थक्यमिदम् । नैतत् । अस्तिविवक्षायां मत्वर्थीयेन सिद्धं स्यात् । संसृष्टविवक्षायां पुनर्न सिध्यति । तत्र हि ठक् स्यात् । ठको बाधनार्थत्वे कुतोऽस्यानर्थक्यम् ?

२४ । लवणाल्लुक् ।

द्रव्यवाचीत्यादि । लवणशब्दोऽयमस्येव गुणवचनो यो रसविशेषे वर्त्तते । रसस्य गुणत्वात् । अस्ति द्रव्यवचनो यथा पञ्च लवणानीति । तत्र यो गुणवचनः स लुक् न प्रयोजयति । गुणैर्हि यद्यपि द्रव्यं न संसृज्यते तथापि गुणशब्दाः सोऽयमित्यभेदेन सम्बन्धाद् द्रव्ये वर्त्तन्ते यथा शुक्लः पटः । मधुरं क्षारम् । अन्नं दधीति । तथा लवणशब्दोऽपि वर्त्तिष्यते । ततः किं लुका ? अवश्यं तदेवं विज्ञेयम् । अन्यथा हि मधुरादिभ्योऽपि लुक् वक्तव्यः स्यात् । द्रव्यशब्दास्त्वन्यत्र सोऽयमित्यभेदसमर्थनान्न वर्त्तन्ते । तस्माद् द्रव्यवाची लवणशब्दो लुक् प्रयोजयति ।

२५ । मुद्गादण् ।

२६ । व्यञ्जनैरुपसिक्तौ ।

व्यञ्जनैरिति । बहुवचननिर्देशः स्वरूपविधिनिरासार्थः । तेनेत्यधिकारादेव (४।४।२) तृतीयायां समर्थविभक्तौ वर्त्तमानायां तृतीयानुवादः सुखप्रतिपत्तये । संसृष्ट इति (४।४।२२) वर्त्तमानं उपसिक्तस्यैतत् प्रयोजनम् । औदनादौ यथा

स्यात् । इह मा भूत् सूत्रेण संसृष्टा स्थालीति । उदकेनोपसिक्त ओदन इति ।
उदकं व्यञ्जनं न भवति । व्यञ्जनशब्दस्य सूपादावेव रुद्धत्वात् । ननु यद्
व्यञ्जनैरुपसिक्तं तस्यैः संसृष्टं भवति । तत्र संसृष्टमेव सिद्धम् । न सिध्यति ।
सती ह्युत्कर्षाधानं संस्कारः । न चासौ सर्वत्रोपसिक्तः सम्भवति । तथाहि
व्यपगते स्वादुरसैः प्रतिभावापन्नैरुपसिक्तेष्वोदनादिष्वपकर्ष एव भवति ।
नोत्कर्षः । उपसिक्तमात्रेऽपि चेत्थते । तस्मात् प्राक् तस्य पृथगारम्भः ।

२७ । ओजःसहोम्भसा वर्त्तते ।

वर्त्तते इति । चेष्टत इत्यर्थः । तत्प्रक्रियाविशेषणमित्यादि । अनेन
हि वृत्त्यर्थस्य कर्त्तव्यता माचष्टे । वर्त्तते इति वर्त्तमानं करोतीत्यर्थः । स हि
वृत्त्यर्थः कर्त्तव्यतया सम्बध्यमानः कर्म सम्पद्यते । तस्मान्मानाधिकरणत्वाच्च
तद्विशेषणमपि कर्त्तव्यतया युज्यते । तदपि कर्म च प्रसक्तम् । क्रियाविशेषण-
स्यैवाकर्म्मकेऽपि धातौ कर्मत्वमाख्यातम् । तदित्यनेन द्वितीयासमर्थविभक्तौ
लभायामपि द्वितीयान्ता इह प्रकृतयो निर्दिष्टा विस्मयार्थम् । अन्यथा
प्रत्ययविधौ पञ्चमी न्यायेति तदन्ता एव निर्दिश्येरन् ।

२८ । तत्प्रत्यनुपूर्वमीपलोमकूलम् ।

प्रातीपिक इति । प्रतिगता आपोऽस्मिन्निति बहुव्रीहिः । ऋक्पूरब्धूः-
पथामानक्ष (५।४।७४) इत्यकारः समासान्तः । एवञ्च इत्यन्तरूपसर्गभ्योऽप
ईदितौत्वम् (६।७।८७) । अपरत्र तूदनोर्द्वेण इति देशादन्यत्रोत्वमेव (६।३।८८) ।
ततश्च । प्रातिलोमिकम् । आनुलोमिकमिति । प्रतिगतानि लोमान्यस्य ।
अनुगतानि लोमान्यस्येति बहुव्रीहिः । अच् प्रत्यन्वित्यादिना ऽच् समा-
सान्तः (५।४।७५) ।

२९ । परिमुखञ्च ।

पञ्चम्याङ्परिभिरिति (२।३।१०) पञ्चमी । अपपरिवहिरञ्चवः पञ्च-
म्येत्वययीभावः (२।३।१२) । ततश्च । स्वामिमुखं वर्जयित्वा यः सेवको वर्त्तते स
पारिमुखिकः । सर्वतोभावे वा परिः । तस्य कुगतिप्रादय इति (२।२।१८)

प्रादिसमासः । यतो यतः स्वामिनो मुखं वर्त्तते ततस्ततो यः सेवको वर्त्तते स पारिमुखिकः ।

३० । प्रयच्छति गर्ह्यम् ।

द्विगुणमिति । तादर्थ्यात् ताच्छब्दं दर्शयति । अद्विगुणार्थं वस्तुनि द्विगुणशब्दं वर्त्तयित्वा तत्र प्रत्ययं कुर्वतः कोऽभिप्रायः ? एवं मन्यते । द्विगुणिक इति । उत्तमर्ण उच्यते । नचासौ द्विगुणं प्रयच्छति । किं तर्हि ? स्कन्दयित्वा द्विगुणं गृह्णाति । अन्यथा हि विपर्यये सति प्रशस्यमेव स्यात् । नतु गर्ह्यम् । यदैकस्मिन्नर्थे तादर्थ्याद् द्विगुणशब्दो वर्त्तते तदैकमेव द्विगुणार्थं प्रयच्छतो द्विगुणमेव भवतीति गर्ह्यमिति । गर्हा पुनरिह प्रतिषिद्धस्य शास्त्रेण दीयमानस्य प्रत्यवायहेतुत्वाद्देदित्या । प्रकृत्यन्तरमित्यादिनोपसंख्यानं प्रत्याचष्टे । तत्रापि तादर्थ्याद् वृद्धार्थं यद्दीयते तद् वृधुषिशब्देनोच्यते । ननु च तत्रत्याख्याने वृद्धिशब्दात् प्रत्यये सति वार्षिक इत्यपि स्यात् । नैष दोषः । अव्यविकन्यायेन हि वृद्धिशब्देन वाक्यमेव भवति । वृधुषिशब्देन वाक्यं वृत्तिश्च ।

३१ । कुसीददशैकादशात् षन्ष्टचौ ।

तत्रापि कुसीदार्थे वस्तुनि दशैकादशार्थेषु च दशसु दशैकादशशब्दं वर्त्तयित्वा ततः प्रत्ययः । सर्वतः पूर्ववदभिप्रायो वेदितव्यः । दश चैकादश चेति समानाधिकरणसमासः । ननु च भिन्नविषययोः सामानाधिकरण्यं नोपपद्यते । दशैकादशशब्दोऽप्येकादशार्थेषु दशस्वेवोपचाराद् वर्त्तत इत्यदोषः । यो दश प्रयच्छत्येकादशएव स्युरिति स दशैकादेश इत्युच्यते । दशैकादशादिति निर्देशादकारान्तत्वं निपात्यते । किमर्थम् ? वाक्योऽप्यकारान्तत्वश्रवणार्थं दशैकादशान् प्रयच्छतीति ।

३२ । उच्छति ।

उच्छतीति । उद्धुनोतीत्यर्थः ।

३३ । रक्षति ।

३४ । शब्ददुर्दुरं करोति ।

तदित्यनेनैव द्वितीयासमर्थविभक्तौ लब्धायां शब्ददुर्दुरमिति (A) द्वितीया-
निर्देशो लौकिकवाक्यप्रदर्शनार्थः । शब्ददुर्दुरं करोतीत्येतद् व्यावहारिकं
वाक्यम् । अस्य प्रतिग्रहो यत्र लोके व्यवहारस्तत्र प्रत्ययो भवति नान्यत्रे-
त्यर्थं सूचयति । तेन शब्दं करोति खर इत्यत्र न भवति । लोके स शाब्दिक
इत्युच्यते यः शब्दं वेत्ति । वैयाकरण एव शब्दं वेत्ति । तेन तत्रैव प्रत्ययो भवति ।
न खरे । असौ वैयाकरणः प्रत्ययप्रकृत्यादिना सर्वं शब्दं जानाति ।

३५ । पक्षिमत्स्यमृगान् हन्ति ।

स्वरूपस्य पर्यायाणाञ्च तद्विशेषणानाञ्च ग्रहणमिष्यत इति । कथं
पुनरिच्छमाणमपि पर्यायादीनां ग्रहणं लभ्यते ? अर्थप्रधानत्वानिर्देशस्य ।
शब्दप्रधाने हि निर्देशे स्वरूपस्य ग्रहणं भवति । नार्थप्रधान इति प्रति-
पादितमेतत् प्राक् । यदि तर्हि पर्यायाणामपिग्रहणमजिज्ञान् हन्त्यनिमि-
षान् हन्तीत्यत्रापि प्राप्नोति । नैष दोषः । इह द्वितीयसमर्थविभक्तौ
लब्धायां पुनर्द्वितीयासमर्थविभक्तिनिर्देशो लौकिकवाक्यप्रदर्शनार्थः । अस्य
परिग्रहो यत्र लौकिकवाक्यव्यवहारस्तत्र प्रत्ययो भवति नान्यत्रेत्यस्यार्थस्य
सूचनार्थम् । तेनाजिज्ञान् हन्तीत्यादौ प्रत्ययो न भवति । अजिज्ञान् हन्त्य-
निमिषान् हन्तीत्यस्यार्थस्य विवक्षायामाजिज्ञाक आनिमिषिक इति लोके
न व्यवहारोऽस्ति । तत्र पक्षिषु पाक्षिक इति स्वरूपस्योदाहरणम् । शाकुनिक
इति पर्यायस्य । मायूरिकः । तैत्तिरिक इति विशेषस्य । मत्स्येषु मात्स्यिक
इति स्वरूपस्य । मैनिक इति पर्यायस्य । शाफरिकः शाकुलिक इति
विशेषस्य । मृगेषु मार्गिक इति स्वरूपस्य । हारिणिक इति पर्यायस्य ।
मौकरिकः सारङ्गिक इति विशेषस्य ।

(A) दुर्दुरशब्दः पावविशेषवाचो । तेन दुर्दुरिकः कुलान् इति केचित् । अन्यं निमिसमन्तर-
शब्दमाह ।

३६ । परिपन्थश्च तिष्ठति ।

यथा परिमुखश्चेति परिमुखशब्दस्याव्ययीभावत्वं तत्पुरुषत्वञ्च तथेहापि परिपन्थशब्दस्य तद्वयं वेदितव्यम् । तदिति द्वितीयासमर्थादिति । ननु च तिष्ठतिरयमकर्मकः । तत् कथं द्वितीया सह सम्बन्धः ? नैष दोषः । अकर्मणामपि हि कालभावाध्वनः कर्मसंज्ञा प्रतिपद्यन्ते । तथाचोक्तम्— कालभावाध्वगन्तव्याः कर्मसंज्ञा ह्यकर्मणामिति (१।४।५१, वा) । पारिपन्थिकश्चौर इत्यव्ययीभावः । चैरो यः पन्थानं वर्जयित्वा तिष्ठति स पारिपन्थिकशब्देनोच्यते । तत्पुरुषपक्षे तु यश्चौरः सर्वान् पथो व्याप्य तिष्ठति स पारिपन्थिक उच्यते । चकार इत्यादि । तिष्ठति चेत्प्रत्ययार्थसमनन्तरमेव चकारो द्रष्टव्यः । तेन समानजातीयस्यैव प्रत्ययस्यार्थस्य समुच्चयं करोति । अथ प्रकृतेरेव समुच्चयः कस्मान्न विज्ञायते ? कर्मत्वानुपपत्तेः । तत्र हि द्वितीया समर्थविभक्तिरनुवर्त्तते । तिष्ठतेत्याकर्मकत्वात् प्रकृताया मत्स्यादेः प्रकृतेः कर्मभावो नोपपद्यते । कालभावाध्वनामेव ह्यकर्मकाणां कर्मसंज्ञेयते । न मत्स्यादीनाम् । लौकिकवाक्यप्रदर्शनार्थं तदेतद् द्वितीयोच्चारणं करोतीत्याह परिपथपर्याय इति । किमेतस्य ज्ञापने प्रयोजनमित्याह स विषयान्तर इत्यादि । असति ह्यस्मिन् ज्ञापने ठक्प्रत्ययसन्नियोगेन प्रकृतिर्निर्दिश्यमाना प्रत्ययाभावेन प्रसज्यते । ज्ञापने तु सति यत्रापि प्रत्ययो न भवति तत्रापि प्रयोग उपपद्यते ।

३७ । मथोत्तरपदपदव्यनुपदं धावति ।

दण्डभावो माथो दाण्डमाथः । ऋजुःपन्था उच्यते । तं धावति दाण्डः माथिकः । शुल्कस्य माथः शुल्कमाथः । शैल्कमाथिकः । पदस्य पश्चादनुपदम् । पश्चादर्थेऽव्ययीभावः । अनुपदं धावत्यानुपदिकः । प्रत्यासत्त्या धावतीत्यर्थः । द्वितीयायां समर्थविभक्तौ लब्धायां पुनर्द्वितीयानिर्देश इष्टाद् द्वितीयान्ताद् यथा स्याद् । अनिष्टाद् मा भूदित्येवमर्थम् । तेन योऽनुर्यत्समया (२।१।१५) यस्य चायामः (२।१।१६) कुगतिप्रेत्यादि- (२।२।१८) भिर्यगैरनुशब्दस्य समास सूततो न भवति ।

३८ । आक्रान्दाट् ठञ्च ।

आर्त्तायनमिति । परित्राणार्थमीयते गम्यत इत्ययनम् । आर्त्तानामयन-
मार्त्तायनम् । शरणमित्यर्थः ।

३९ । पदोत्तरपदं गृह्णाति ।

पदग्रहणेन स्वरूपमेव गृह्णाति । न सुप्तिङन्तं पदम् । अतएवाह पद-
शब्द उत्तरपदं यस्येति । एतच्च द्वितीयायां प्रकृतायां 'लौकिकवाक्यप्रदर्शनार्थ-
त्वाद् द्वितीयानिर्देशाल्लभ्यते । पदोत्तरपदं गृह्णातीत्येतल्लौकिकं वाक्यम् ।
अस्य प्रदर्शनेनेतत् सूचितं लौकिकस्य हि पदस्य ग्रहणं न पारिभाषिक-
स्येति । अथ पदान्तादित्येव कस्मान्नोक्तमित्याह पदान्तादिति नोक्तमित्यादि ।
गतार्थम् । पदमेवोत्तरपदं यस्य तस्माद् यथा स्यात् । इह तु श्लोकपाठपदं
गृह्णातीति वाक्यमेव भवतीति केचित् ।

४० । प्रतिकण्ठार्थललामञ्च ।

कण्ठं कण्ठं प्रति प्रतिकण्ठम् । यथार्थव्ययीभावः । आभिमुख्ये वा ।
लक्षणेनाभिप्रती आभिमुख्य इति (२।१।१४) । कण्ठस्याभिमुख्य इति ।
कण्ठस्याभिमुख्यं प्रतिकण्ठम् । प्रातिकण्ठकः स उच्यते सर्वं कण्ठं यो गृह्णाति
यो वा कण्ठमाभिमुख्येन गृह्णाति । द्वितीयासमर्थप्रकरणे पुनर्द्वितीयान्त-
प्रकृतिनिर्देश इष्टाद् यथा स्यात् । अनिष्टात्मा भूत् । तेन प्रतिगतः कण्ठमिति
कुगतिप्रादय इति (२।२।१८) तत्पुरुषो यः प्रतिकण्ठशब्दस्ततो न भवति ।

४१ । धर्मञ्चरति ।

चरतिरासेवायामिति । आसेवा पोतः पुन्यम् । अधर्माच्च वक्तव्यमिति ।
अधर्मशब्दाच्चरतीत्येतस्मिन्नर्थं ठग् भवतीत्येतदर्थरूपं व्याख्येयमित्यर्थः । तत्रेदं
व्याख्यानम् । पूर्वसूत्रादिह चकारोऽनुवर्त्तते । स चानुक्तममुञ्चयार्थं वेदि-
तव्यः । तेनाधर्मादपि भविष्यति ।

४२ । प्रतिपथमेति ठञ्च ।

प्रतिपथिकमिति । पूर्ववद् वीषायामाभिमुख्ये वाच्ययीभावः । पन्थानं

पन्थानं प्रति प्रतिपथम् । आभिमुख्ये पथ आभिमुख्यं प्रतिपथम् । यः सर्वान् पथएति । आभिमुख्येन वा पन्थानमेति स प्रातिपथिक इति चाभिधीयते ।

४३ । समवायान् समवैति ।

समवायः समूह उच्यते । न सम्प्रधारणेति । कुत एतत् ? तत्र सम-
वेतीत्यस्य प्रत्ययार्थस्यायोगात् । आगत्य तदेकदेशीभवतीति समवैतिशब्द-
स्यार्थः । संप्रधारणा चामूर्त्तिश्चैतसिको धर्मः । न च तदेकदेशीभवितुं
शक्यते । तस्मात् समूह एव समवायशब्दस्यार्थः । नैतीत्यस्यार्थः । एतीति
वर्त्तमाने समवेतीति वचनमर्थविशेषप्रतिपत्त्यर्थम् । एतीति प्राप्तिसात्रं
कुर्वन्नुच्यते । समवेतीतप्रागत्य तदेकदेशीभवतीति ।

४४ । परिषदो ण्यः ।

४५ । सेनाया वा ।

४६ । सञ्ज्ञायां ललाटकुक्कुट्यौ पश्यति ।

अभिधेयनियमार्थ इति । अभिधेये सेवकविशेषे भिक्षुविशेषे च प्रत्ययान्तस्य
नियमः । तत्रैव वृत्तिर्यथा स्यादित्येषमर्थम् । नतु रुढार्थमिति । लालाटिक-
कौकुटिकशब्दयो रुढात्मिकत्वात् । तदनेनेत्यादि । यत एव सर्वावयवेभ्यो
ललाटं दूरे दृश्यते तस्मादनेन ललाटदर्शनेन सेवकस्य स्वामिनं प्रत्यनुपप्लेपो
लभ्यते । नत्वत्र ललाटार्थो दर्शनं चास्ति । यादृशज्ञानुपप्लेपो विवक्षितस्तं
कार्येष्वनुपस्थापित्वमित्यनेन दर्शयति । कुक्कुटीशब्देनापीत्यादि । कुक्कुटा
ह्यल्पदेशविषयः पातो भवति । तदनेन कुक्कुटीपातदेशस्याल्पता लक्ष्यते । नत्वत्र
कुक्कुट्यर्था देशश्च विद्यते ।

४७ । तस्य धर्म्यम् ।

४८ । अण् महिष्यादिभ्यः ।

४९ । ऋतोऽञ् ।

५० । अवक्रयः ।

५१ । तदस्य पण्यम् ।

अपूर्णाः पण्यमस्येति आपूपिकः । अथ यथा वाको पण्यशब्दो युज्यते तथा वृत्तावपि कस्मान्न युज्यत इत्याह पण्यमिति । विशेषणमित्यादि । अथ य एवमवेक्ष्यमाणः पण्यार्थं वृत्तावन्तर्भावयति तेन गतार्थत्वात् पण्यशब्दो न प्रयुज्यते ।

५२ । लवणाट् ठञ् ।

५३ । किशरादिभ्यः ञन् ।

५४ । शलालुनोऽन्यतरस्याम् ।

शलालुक इति । इसुसुक्तान्तात् कः (७।३।५१) ।

५५ । शिल्पम् ।

शिल्पं कौशलमिति । क्रियाभ्यामपूर्वको ज्ञानविशेषः । मृदङ्गवादनं शिल्पमस्येति । मृदङ्गो वाद्यते येन शिल्पेन तन्मृदङ्गवादनम् । ननु च मृदङ्गवादनं शिल्पं यस्येति विगृह्य प्रत्यय उत्पद्यमानो मृदङ्गवादनशब्दादेव प्राप्नोति । नतु मृदङ्गशब्दात् । ततो मर्द्दङ्गवादनिक इति भवितव्यम् । तत् कथं मर्द्दङ्गिक इति भवतीत्याह मृदङ्गवादनमित्यादि । मृदङ्गशब्द एव प्रत्ययमुत्पादयति । स तु मृदङ्गवादने वर्त्तमानः । न मृदङ्गे । अत्र शब्द-शक्तिस्वाभाव्यं हेतुः । न चायं नियमो येन विग्रहः क्रियते तत एव प्रत्ययेन भवितव्यमिति । यथा ह्यवेरिदं मांसमाविकम् मांसमित्यविग्रहेन विग्रहः क्रियतेऽविकशब्दादेव प्रत्ययो भवति तथेहापि मृदङ्गवादनशब्देन विग्रहः क्रियते प्रत्ययस्तु मृदङ्गशब्दाद् भवति । तेन तत्र गतार्थत्वाच् शिल्पशब्दो न प्रयुज्यत इत्यभिप्रायः ।

५६ । मड्डुकभर्भरादसान्यतरस्याम् ।

५७ । प्रहरणम् ।

धानुष्क इति । कादेशः । इणः ष इति (८।३।३८) विसर्जनीयस्य षत्वम् ।

५८ । परश्चधाट् ठञ्च ।

५९ । शक्तियष्ट्योरीकक् ।

अथ दीर्घोच्चारणं किमर्थम् ? इकमेव नोच्येत । इकमेवपि सवर्णदीर्घत्वे कृते शास्त्रीको याष्टीक इति सिध्यत्येव । न सिध्यति । इकारस्य यस्येति चेति (६।४।१४८)लोपेन भवितव्यम् । तत् कुतः सवर्णदीर्घत्वम् ? इकारोच्चारणसामर्थ्यादेव लोपो न भविष्यति । ननु चावग्रहनिवृत्तिरिकारस्य प्रयोजनं स्यात् । नैतत् । यदि ह्येतत् प्रयोजनं स्यात् सूत्रारम्भोऽनर्थकः स्यात् । ठकाप्यनवग्रहस्य सिद्धत्वात् । नानर्थकः । वाक्यनिवृत्त्यर्थत्वात् । एवमपि प्रत्ययग्रहणमनर्थकं स्यात् । ठक् प्रत्ययो हि प्रकृतः । तत्रैतावदेव वक्तव्यं शक्तियष्ट्योरिति । एवं पुनर्विधानं वाक्यनिवृत्त्यर्थं भविष्यति । किमीकग्विधानेन ? तस्मादिकग्रहणसामर्थ्यालोपो न भविष्यति । एवमपि ठकैव यस्येति चेति (६।४।१४८)लोपाभावेनानवग्रहे सिद्धे ङीकग्रहणमधिकविधानार्थं प्रतीयते । तेन यस्येति चेति (६।४।१४८) लोपो न भवति । यथा तस्मादकः सवर्णं (६।१।१०१) दीर्घोपि न स्यादिति विगृहीतमेव श्रूयते । तस्मादीकग्वक्तव्यः ।

६० । अस्तिनास्तिदिष्टं मतिः ।

किं तर्हि परलोको ऽस्तीति मतिर्यस्येति । कथं पुनरसति विशेषोपादान एतन्नभ्यत इत्याह तदेतदित्यादि । अभिधानशक्तिस्त्राभाव्यान्नभ्यते । ननु चास्तीति तिङन्तम् । नास्तीति वाक्यम् । अत एताभ्यां न प्राप्नोति प्रत्ययः प्रातिपदिकाधिकारादित्यत (४।१।१) आह अस्तिनास्तिशब्दावित्यभि । अभ्युपगम्यापि तिङन्तत्वं वाक्यत्वञ्च परिहारात्तरमाह वचनादाख्यातादवाक्याच्च प्रत्यय इति ।

६१ । शीलम् ।

अपूपभक्षणं शीलमस्येति । शीलविषयत्वादुपचारात् तथा व्यपदेशः । भक्षणक्रिया तद्विषयञ्च शीलं तद्धितवृत्तावन्तर्भवति । तेन तच्च प्रतीयमानत्वादभक्षणशीलशब्दौ न प्रयुज्येते इति भावः ।

६२ । कृत्रादिभ्यो णः ।

कृत्रशीलत्वं शिष्यस्य प्रतिपादयितुमाह च्छादनादपवारणाच्छत्रमित्यादि । अपवारणादित्यनेन च्छादनादित्यस्यार्थं व्यक्तीकरोति । आच्छादयति हि यत् तच् कृत्रमित्युच्यते । तेन शिष्योऽपि गुरुकार्यतत्परो गुरोर्यानि च्छिद्राणि गोपयति तेषामावरणाय प्रवृत्तः स्यात् युक्तः संच्छत्रसहचरितां क्रियामाचरं श्चत्रशीली भवति । स्याशब्दोऽत्र पठ्यते । स चोपसर्गपूर्वां ष्टञ्जत इति । ततश्च तस्यातश्चोपसर्ग इत्यङ् (३।१।१०६) प्रत्ययमुत्पाद्याप्युत्पादितत्वात् । केवलस्य तु पाठः सर्वोपसर्गसंग्रहार्थः । चुरेति पठ्यते । तत्र निपातनादकारप्रत्ययो गुणाभावश्च ।

६३ । कर्माध्ययने वृत्तम् ।

क्रियया यद् व्याप्यमानमीक्षिततममनीक्षिततमं वा तत् कर्म । इह त्वनीक्षिततमं गम्यते । अतएवाह यस्याध्ययनप्रयुक्तस्येत्यादि । नहि कस्यचिदध्ययने युक्तस्य परीक्षाकाले पठतः स्खलितपाठरूपमीक्षितं भवति । अध्ययनशब्दो भावसाधनः कर्मसाधनो वा । अधीतमधीयते वा ऽध्ययनम् । वृत्तं भूतमुत्पन्नमित्यर्थः । एकमन्यदित्यादि । सम्यक् पाठापेक्षयान्योऽर्थो वेदितव्यः । द्वैयन्यिकः । त्रैयन्यिक इति । न युग्माभ्यां पदान्ताभ्यामैजित्यैजागमः (७।३।३) । अध्ययने कर्म वृत्तमित्येतत् सर्वं तद्वितवृत्तावन्तर्भवतीति तेन तत्राध्ययनवृत्तशब्दोऽवगतार्थत्वान्न प्रयुज्यत इति भावः ।

६४ । वङ्गच्पूर्वपदाट् ठच् ।

द्वादशान्विक इति । द्वादशशब्दो वङ्गच्पूर्वपदम् । द्वौ च दश चेति द्वन्द्वः । दशष्टनः संख्यायामबहुव्रीह्यशीत्योरित्यात्वम् (६।३।४७) । ततो द्वादशान्वानीति विष्टञ्च तद्वितार्थ इति (२।१।५१) समासः । ननु चैकादेशे कृते पूर्वोत्तरपदाभावाद् वङ्गच्पूर्वपदं न भवति । नचान्तादिवङ्गावोऽस्ति । उभयत आश्रये नान्तादिषदिति । नैष दोषः । नेन्द्रस्य परस्येति (७।३।२२) आप्रकादेकादेशात् पूर्वं प्रत्ययः । त्रयोदशान्विक इति । त्रयश्च दश चेति द्वन्द्वः । त्वे स्तय इति (६।४।४८) त्रय आदेशः । अन्यशब्दोऽत्र सम्यक् पाठापेक्षयापपाठे वर्त्तत

इत्यत आह चतुर्दशापपाठा इत्यादि । कथं पुनर्ज्ञायते ऽपपाठेऽन्यशब्दो वर्त्तत इत्याह उदात्त इत्यादि । उदात्ते कर्त्तव्येऽनुदात्तकरणमपपाठः । तत्र य उदात्ते कर्त्तव्येऽनुदात्तं करोति स यस्मादन्यं करोषीत्युच्यते ततो ज्ञायते-
ऽन्यशब्दोऽपपाठे वर्त्तत इति ।

६५ । हितं भक्षाः ।

ननु हितशब्दयोमे चतुर्थ्या भवितव्यम् । हितयोगे चतुर्थी भवतीत्युप-
संख्यानात् (२।३।१३, वा) । तस्मै हितमिति (५।१।५) निर्देशात् सामर्थ्याद्
विभक्तिविपरिणामो भविष्यतीति । सामर्थ्यं पुनस्तदेवोपसंख्यानम् । लिङ्गञ्च ।
हितार्था क्रिया तद्धितवृत्तावन्तर्भवति । तेन न प्रयुज्यत इति ।

६६ । तदस्मै दीयते नियुक्तम् ।

ननु च तदस्य (४।४।५१) पण्यमित्यतस्तदिति प्रथमा समर्थविभक्तिरनु-
वर्त्तिष्यते । तदपार्थक्यं पुनः प्रथमासमर्थविभक्त्युपादानम् । अस्मायिति
प्रत्ययार्थाऽप्यपार्थक्य एव । तथा ह्यस्येत्यनुवर्त्तते । तत्र दीयत इत्यभिसम्बन्धात्
तु सम्प्रदानत्वेन भवितव्यम् । ततश्च शेषसम्बन्धे निवृत्ते चतुर्थ्यत्र विपरिणम्यते ।
तस्माद्दीयते नियुक्तमित्येतावदेव वक्तव्यम् । अत्रोच्यते । समर्थविभक्त्युपादानं
तावत् पूर्वसूत्रे समर्थविभक्तिविशेषः प्रत्ययमुत्पादयतीत्यस्य सूचनार्थम् । तेनेह
न भवति । दुःखमस्याध्ययने वृत्तम् । अजयोऽस्याध्ययने वृत्त इति । अपपाठ
एव हि वृत्ते प्रत्यय इष्यते । दीयमाने न सर्वस्मात् चतुर्थी । अरेः पुष्टं
ददातीति । स च षष्ठ्या एव विषयोऽर्थः । षष्ठ्यर्थ एव प्रत्ययो विज्ञायते ।
चतुर्थ्यन्ताद् यथा स्यात् । एवमस्मायिति प्रत्ययार्थो निर्दिश्यते ।

६७ । आणामांसौदनाट् टिठन् ।

अथ ठजेव कस्मान्नोक्त इति । एवं हि लघु सूत्रं भवतीति भावः ।
स्वादेतत् । ठञ्टिठनो विंशेषोऽस्ति । अतश्चिठञ्क्तो न ठञित्यत आह न
ज्ञातेत्यादि । ह्योरध्यनयोर्हृत्वाक्कास्ति विशेषः । योऽपि वृद्धिनिमित्तश्चे-
त्यादिना (६।३।३८) ठञि पुंवङ्गावप्रतिषेधस्तस्य न कोपधाया इति (६।४।३७)
टिठन्यप्यभावात् नाम्न ठञ्टिठनोः कश्चिद्विशेषो ऽस्ति । मांसौदनेनेत्यादिना

विशिषं दर्शयति । केचिदिति वचनाद् विगृहीतग्रहणं केचिकेच्छन्तीत्येतदुक्तं भवति । तस्मै ठञेव वक्तव्यः । टिठन्वचनं वैचित्र्यार्थं वेदितव्यम् ।

६८ । भक्तादसन्न्यतरस्याम् ।

६९ । तत् नियुक्तः ।

अथ नियुक्त इति (४१४।६९) वर्तमाने पुनर्नियुक्तग्रहणं कस्मात् क्रियते ? अर्थभेदात् । न तस्य ह्यव्यभिचारलक्षणो नित्यभावोऽर्थः । अस्य तु ततोऽन्य एवार्थो यदाह नियुक्तोऽधिकृत इत्यादि ।

७० । अगारान्ताट् ठन् ।

७१ । अध्यायिन्यदेशकालात् ।

अध्येतुं शीलमस्येत्यध्यायी । ताच्छीलिको णिनिः । अध्ययनस्य यो देशकालो शास्त्रेण प्रतिषिद्धौ तावदेशकालशब्देनोच्येत इति । अप्रतिषिद्धाभ्यां देशकालशब्दाभ्यामन्यत्वात् पर्युदासवृत्त्या ऽभ्यास्यर्शनीयवदध्ययनस्येति । अत आह तस्याध्यायिना प्रत्ययार्थेन सन्निधापितत्वात् । नहि विनाध्ययनेनाध्याय्युपपद्यते ।

७२ । कठिनान्तप्रस्तारसंस्थानेषु व्यवहरति ।

अल्पाक्षरस्य प्रस्तारशब्दस्य (B) च पूर्वनिपातमकुर्वन्नेतत् सूचयत्यन्यदपि कार्यं लक्षणप्राप्तं न भवति । तेन कठिनान्तशब्दस्य ग्रहणं न भवतीति कठिनशब्दान्तं प्रातिपदिकं गृह्यते । हरतिरयमस्ति णिना समानार्थो यस्य व्यवहृणोः समर्थयोरित्यत्र (२।३।५७) ग्रहणम् । अस्ति विवादे व्यवहारे परिहृतमिति । अस्ति च विज्ञेय शलाकां व्यवहरतीति । अस्ति च लौकिके क्रियातत्त्वे लौकिको व्यवहार इति । इह तु क्रियातत्त्वे वर्तमानस्य ग्रहणमित्येतद्दर्शयितुमाह व्यवहारः क्रियातत्त्वमिति । क्रियाया अपविरीतस्वभावत्वादि क्रियातत्त्वम् । (C) यथेत्यादि । लौकिको व्यवहार इत्यत्र यथा

(B) संस्थानप्रस्तारी सन्निवेशाविति मित्रः (पदमत्रय्याम्) ।

(C) यत्र देशे वा क्रिया यथानुसंज्ञा तत्र तस्यान्त्यानुष्ठान क्रियातत्त्वम् ।

व्यवहारः क्रियातत्त्वे वर्तते तथैवापि दर्शयति । क्रियातत्त्वे वर्तमानस्य ग्रहणम् । तत्रेति (४।४।६८) समस्यधिकारे सममीनिर्देशात् प्रसिद्धापसंग्रहणं लभ्यते । वांशकठिनिकस्रकचर इति । (D) यस्रकचरः (E) सन्ननुष्ठेयां क्रियां शास्त्रोक्तामविगीतां वंशकठिनेऽनुतिष्ठति स एवमुच्यते ।

७३ । निकटे वसति ।

निकटे समीप इत्यर्थः । यत्र शास्त्रतो निकटवासस्तत्रायं विधिः । एतच्च समस्यां समर्थविभक्तौ लब्धायां पुनः सममीनिर्देशात् प्रसिद्धापसंग्रहणेन लभ्यते । स ह्येवमर्थः कृतः । इष्टे विषये समस्यन्ते यथा स्यात् । अनिष्टान् मा भूत् । स पुनः शास्त्रतो निकटवास आरण्यकस्य भिक्षोरिति दर्शयत्यारण्यकेन भिक्षुणेत्यादि ।

७४ । आवसथात् ठल् ।

७५ । प्राग्विताद् यत् ।

७६ । तद्वहति रथयुगप्रासङ्गम् ।

तदिति द्वितीयासमर्थविभक्तौ लब्धायां रथादीनां द्वितीयानिर्देश इष्टाद् यथा स्यात् । अनिष्टात्मा भूत् । तेनैव भवति गौर्युग्य इति । इह न भवति युगं वहति राजा कलिं द्वापरं वेति । तथा प्रासङ्ग्यत इति प्रासङ्गः । यत् काष्ठं वहनकाले वत्सानां कण्ठ आसज्यते तत्प्रासङ्गः । तं वहति प्रासङ्ग्यः । इह न भवति । प्रसङ्गादागतं प्रासङ्गम् । युग्यञ्च पत्र इति (३।१।१२१) निपातनाद् युग्यशब्दे सिद्धे युगग्रहणं स्वार्थम् । न युग्यमयुग्यमित्यत्र नञो गुणप्रतिषेधे सम्पाद्यर्हद्वितालमर्थास्तद्धिता (६।२।१५५) इत्यतो नञ इत्यनुवर्त्तमाने ययतीच्चातदर्थ इति (६।२।१५६) नञ उत्तरस्यान्तोदात्तत्वं यथा स्यात् । तेन न ह्येकस्रो लभ्यते । तस्य क्वबन्तत्वात् ।

(D) वंशा वैषयः कठिना यस्मिन् देशे स वंशकठिनः । तस्मिन् देशे वा क्रियास्तुष्ठेया तां तथैवानुतिष्ठति यः स वांशकठिनिकः ।

(E) सन्ननुष्ठेयं शकटेन चरतीति सन्नचर इति मिश्रः । सन्नचर इत्यत्र सन्नचर इत्यपि क्वचित् पाठः ।

७७ । धुरो यड्ठकौ ।

अथ धुरो ढक् चेत्येवं कस्मान्नोक्तम् ? चकारो समुच्चयार्थः । यथाभिहिते प्रत्यये विज्ञायमाने यदेव भविष्यति । नैतदेवम् । यो हि धुरं वहति धुरोऽसौ षोढा भवति । तस्य यथाविहिते प्रत्यये विज्ञायमाने तस्येदमित्यस्यपि (४।३।१२०) स्यात् । यदग्रहणात् तस्येदं विवक्षायां यमपि यदेव भवति ।

७८ । खः सर्वधुरात् ।

सर्वधुरमिति । सर्वा चासौ धूषेति पूर्वकालैकेत्यादिना (२।१।४८) समासः । ऋक्पूरित्यादिना (५।४।७४) समासान्तः । स्त्रीलिङ्गे न्याय्य इति । तत्पुरुषस्योत्तरपदार्थप्रधानत्वात् परवलिङ्गं इन्द्रतत्पुरुषयोरिति (२।४।२६) धूःशब्दस्य यलिङ्गं तदेव न्याय्यमिति । तत्र सर्वधुराया इति सूत्रे कर्त्तव्ये यतः सर्वधुरादिति नपुंसकलिङ्गेन निर्देशः स शब्दरूपापेक्षः । अर्थापेक्षे हि निर्देशे परवल्लिङ्गता भवति । अयन्तु शब्दरूपापेक्षः । शब्दरूपश्च नपुंसकमिति नपुंसकेनैव निर्देशो युक्तः । अर्थविवक्षायां तु स्त्रीलिङ्गमेव भवति सर्वधुरां वहतीति ।

७९ । एकधुराल्लुक् च ।

एकधुरादित्ययमपि शब्दरूपापेक्षया निर्देशः । अर्थापेक्षया हि परवल्लिङ्गता भवति । अत्रापि पूर्ववत् समाससमासान्तौ वेदितव्यौ । वचनसामर्थ्यात् पक्षे लुग् विधीयते । यदि हि नित्यो लुक् स्यात् खस्य विधानमनर्थकं स्यात् । यत एव हि लुकं विदध्यात् । ननु चैकधुरशब्दात् केनचिद्विहितो न यत् । तस्य कथं लुक् शक्यते विज्ञातुम् ? लुग्वचनादेव यतोऽपि विधिरनुगम्यते इत्यदोषः ।

८० । शकटादण् ।

रथशकटहस्तसीरेभ्यः प्रत्ययविधानमनर्थकम् । तस्येदमित्यनेनैव (४।३।१२०) सिद्धत्वात् । शब्दभेदाद्विधानमिति चेदन्यो हि शब्दो रथं वहतीत्यन्यो हि रथस्य षोढेति । तदा ऽर्थाश्रयत्वात् प्रत्ययविधानस्वार्थसामान्यात् सिद्धम् ।

नहि कश्चिद् रथमित्युक्ते रथस्यायमित्येवावेति । वङ्गत्यर्थः प्रतीयते । तस्मात्
स्यादेव रथाद् यत् ।

८१ । हलसौराट् ठक् ।

शकटादन्ते वोत्सर्गः कर्त्तव्यः । एवञ्च वाक्यं करिष्यामो यथा रथस्य
वोढा रथ इति । न तच्च विधीयते । तत्र प्रत्ययविधाने द्विगोर्लुग्नपत्य
(४।१।८८) इत्यनेन लुक् प्राप्नोति । अनेन पुनर्न प्राप्नोति । कस्मात् ? प्राग्-
दौव्यतोऽ (४।१।८३) णित्यधिकारात् । ननुच क्रियमाणेऽपीह द्विगोरण् प्रत्ययो
न प्राप्नोति ग्रहणवता प्रातिपदिकेन तदन्तविधिर्नास्तीति । न । एतदेव हि
शकटादणित्येवमादिकं (४।४।८०) ज्ञापकं भवति तदन्तविधेरिति । तेन
द्वैहलिकः । द्वैशकटः । द्वैसौरिकमित्येवमादिकं सिद्धं भवति ।

८२ । संज्ञायां जन्त्याः ।

अस्यत्र गर्भं इतीन् सर्वधातुभ्यः (उण्, ४।५।५७) । जनयतीति वा । अत्र
कृदिकारादन्तिनः सर्वतोऽन्तिवर्थादिति (४।१।३५, प) ङीप् । जनी । तां
वङ्गन्ति जन्त्याः । जामातुर्वयस्याः । विवाहमानिताभिधीयते । केचित् कर्त्तरि
जायतेऽस्यां गर्भं इति कृत्यलुगटो बहुलमिति (३।३।११३) लुगटि जननशब्दाच्च
ङीपि नकाराकारयोर्लोपेन साधयन्ति । ननु च जनीशब्दादेव यद् विधेयः ।
सर्वकालार्थं निपातनमित्येके ।

८३ । विध्यत्यधनुषा ।

पद्या इति । पद्यत्यतदर्थं इति (६।३।५३) पादशब्दस्य पङ्गावः । जरथ्या
इति । वान्तो यि प्रत्यय इत्यवादेशः (६।१।७८) । ननु चेत्यादि । धनुरन्तं
प्रकृत्यर्थः । प्रत्ययार्थेन वाङ्मं करणमपेक्ष्यते । तेन सापेक्षमसमर्थं भवती-
त्यसामर्थ्यम् । ननु च व्यधनमेवात्र सापेक्षम् । क्रियया करणं सम्बध्यत
इति कृत्वा । तच्च व्यधनं क्रियाप्रधानत्वादाख्यातस्य प्रधानं भवति । प्रधानस्य
सापेक्षस्य भवत्येव वृत्तिर्यथा राजपुरुषोऽयमभिरूप इति । नैतदस्ति ।
यद्यपि क्रियाप्रधानमाख्यातं तथापीह प्रत्ययार्थ एव प्रधानम् । प्रत्ययार्थस्य
साधनं व्यङ्गा । तथाच प्राशुक्तं क्रियाप्रधानत्वेऽपि चाख्यातस्य तद्धितः

स्वभावात् साधनप्रधान इति । अथ क्रियाद्वारेण व्यहुरपि कारणं प्रत्यपेक्षा भवतीति कल्पते ? तथाच सति प्रकृत्यर्थस्यापि क्रियाद्वारेणैव कारणं प्रत्यपेक्षा भवतीति केन वार्यते ? नहि पादौ विध्यति धनुषेति कारणविवक्षायां व्यधनमात्रस्य पादौ कर्म धनुष्करणविशिष्टस्य । तस्माद् व्यधनस्यापि क्रियाकरणे प्रत्यपेक्षेत्यसामर्थ्यात् प्रत्ययो न भविष्यति । अनभिधानाच्चेति । अत्रैवोपपत्त्यन्तरम् । कथं पुनरुपपत्त्यन्तरमित्याह नहीत्यादि । धनुषा पथ इत्युक्ते धनुषः पथं प्रत्युपलक्षणभावः सम्भाव्यते यथा शिखया परिव्राजक मद्राक्षीदित्यत्र शिखया परिव्राजकं प्रति । धनुषा सह दृष्टः पथ इत्येषोऽप्यर्थश्चाशङ्कते । नतु पादौ विध्यति धनुषेत्ययमर्थो विवक्षितः प्रतीयते । एवं तर्हीत्यादिना क्रियाविशेषणपरो धनुषेति निर्देशः । न धनुषः कारणत्वप्रतिषेधः । प्रतिषेधे प्रधानमिति दर्शयति तेनेत्यादिना । क्रियत एव धनुषः प्रतिषेधः । तेन क्रिया विशेष्यते । तेन चौरं विध्यतीत्यादौ न भविष्यति । सम्भाव्यते हि चौरादिव्यधनक्रियया धनुषः कारणत्वम् ।

८४ । धनगणं लब्धा ।

कथं पुनरत्र द्वितीया समर्थविभक्तिः ? यावता कर्मकर्मणोः कृतीति (३।३।६५) षष्ठ्या भवितव्यमित्याह लभ्येति लब्धकर्ममित्यादि । लब्धकर्मस्य हि प्रयोगे न लोकाव्ययनिष्ठाखलर्थलब्धनामिति (२।३।६८) षष्ठीप्रतिषेधेन द्वितीया भवति ।

८५ । अन्नाग्नः ।

८६ । वशं गतः ।

वशः काम इच्छा । वशेर्धातोरात् एव निपातनादप्रत्ययः । द्वितीया समर्थविभक्तौ प्रकृतायां वशमिति द्वितीयानिर्देश इष्टे विषये द्वितीयास्ताद् यथा स्यात् । अनिष्टाभ्या भूत् । तेनैवैव भवति । वशं गत इच्छाप्राप्तः । विधेय इत्यत्रैव भवति ।

८७ । पदमस्मिन् दृश्यम् ।

कर्मणः कृतैवाभिहितत्वाद् द्वितीया न सम्भवति । न च द्वितीया-

प्रथमाभ्यामन्यत्र विभक्तौ षदमिति रूपमुपपद्यते । तस्मात् प्रथमान्तमेवेत् ।
दिति निश्चित्याह निर्देशादेवेत्यादि ।

८८ । मूलमस्यावर्हि ।

आवर्हणमावर्ह उत्पाटनमित्यर्थः । ठहेराड् पूर्वाङ्गावे घञ् । आवर्हो-
ऽस्यास्तीत्यावर्हीति । द्वितीयाविभक्तिरिह नास्ति । नच प्रथमाद्वितीया-
भ्यामन्यस्यां विभक्तौ मूलमित्येतद्रूपमुपपद्यते । तस्मात् प्रथमान्तमेवेत् ।
निर्देशादेव प्रथमा समर्थविभक्तिरुपपद्यत इति मत्वाह मूलशब्दात् प्रथमा-
समर्थादिति ।

८९ । संज्ञायां धेनुष्या ।

यश्च प्रत्यय इति । किमर्थं पुनर्यप्रत्ययो निपात्यत इत्याह अन्तोदात्तो
ह्रस्वमपीष्यत इति । यति सति तित्स्वरेणान्तस्वरितत्वात् । अन्तोदात्तश्चेत्यते ।
तस्माद् यप्रत्ययएव न्याय्यः । न केवलं संज्ञाविषय एवेत्यतेऽपित्वन्तोदात्तो-
पीत्येषोऽपिशब्दस्यार्थः ।

९० । गृहपतिना संयुक्ते अग्रः ।

संयुक्त इति सम्बन्ध इत्यर्थः । अन्यस्यापीत्यादि । यद्येव हि गृहपति
यजमानो गार्हपत्ये कार्यं करोति तथा दक्षिणाग्नावाहवनीये च । तस्माद-
न्यस्यापि दक्षिणादे गृहपतिना संयोगोऽस्ति । यद्येवमतिप्रसङ्गोऽन्यत्र प्राप्नोती-
तयाह तत्र संज्ञाधिकारादितयादि । अभिधेयनियमार्थं संज्ञाग्रहणमनुवर्तते ।
तेनेह न भवतग्रतिप्रसङ्गः ।

९१ । नौवयोधर्मविषमूलमूलसीतातुलाभ्यस्तार्यातुल्य-
प्राप्यवह्मणानाम्यसमसमितसम्मितेषु ।

कथं पुनरिहापि समर्थविभक्तिर्लभ्यते ? यावता नेहोपात्ता । नाप्यनु-
वर्तत इत्याह प्रतयार्थद्वारेणेतयादि । द्वारमुपायः । कारकमित्यर्थः ।
इह तार्थ्यादयः प्रतयार्थाः । तत्सम्बन्धे कर्त्तरि करणे हेतो तुल्यार्थयोगे च
यथासम्भवं द्वितीयैव भवति । ततः समर्थविभक्तिर्लभ्यते । नाप्यमिति । वान्तो

यि प्रत्यय इत्यवादेशः (६।१।७८) । अत्र नावस्तरणक्रियायां कर्त्तृत्वं कारणत्वञ्च
विवक्षावशाद् भवतीति कारणे कर्त्तरि वा तृतीया । एवमन्यत्रापि यथायोगं
वेदितव्यम् । धर्मेण प्राप्यं धर्म्यमिति । तं पुनर्धर्मस्य फलं स्वर्गाद्युच्यते ।
ननु चेत्यादि । ननु च धर्मेण यत्प्राप्यं तद्धर्मादनपेतं भवतीति भावः । विष्णु
इति । विषेण वधमर्हतीत्यर्थः । वध्यशब्दस्य 'दण्डादिभ्यो य' (५।१।६६)
इत्यर्हाथं व्युत्पादितत्वात् । आनाम्यमभिभवनीयमिति । अनेकार्थत्वाद्
धातूनामत्र नमिरभिभवे वर्त्तते । पटादीनामुत्पत्तिकारणं मूलमिति । दत्तेन
हिरण्येन पटादीनामुत्पत्तिर्भवति । तेनेति । मूलेन । तदिति । मूल्यम् ।
श्रेणीक्रियत इति । अनेनाभिभूयत इत्यस्यार्थमावष्टे । श्रेणीक्रियते गुणभाव-
मापाद्यतेऽप्रधानीक्रियत इत्यर्थः । अप्रधानीकरणमेवाभिभवः । कथं पुनस्तेन
तच्छ्रेणीक्रियत इत्याह मूल्यं हीत्यादि । द्विशब्दो हेतौ । मूल्यमिह कर्त्तृ ।
मूलं कर्म । तत्प्रणयेन हिरण्येन पटादयो विक्रीयन्ते । तत्र यन्मूलातिरिक्तं
हिरण्यं लाभस्तन्मूल्यं गुणो भागः । सह तेन वर्त्तत इति सगुणः । गुणः
पुनरिह तदेव मूल्यं वेदितव्यम् । तदेतदुक्तं भवति यस्मान् मूल्यभागेनैव
भागभूतेन सभागं मूलं करोति न न्यूनं तन्मूल्यमभिधीयत इति । मूल्ये सति
तत् तत्र द्विगुणं करोतीत्युच्यते । का पुनरियं युक्तिः ? यदि नाम सगुणं मूलं
करोतीत्युच्यते तत् कथं मूलेन मूल्यमभिभूयते ? यथेयं युक्तिस्तदाख्यायते ।
इह हि शास्त्रे यत् सिद्धमुपकारि तदङ्गमप्रधानम् । यच्चोपकारसाध्यमनुप-
कारकं तदङ्गि प्रधानमित्येषा व्यवस्था । तथाचोक्तं

शास्त्रे द्वयमेवेह स्यादङ्गमथवा भवेदाङ्गं तत्र ।

उपकारि सिद्धमङ्गं साध्यानुपकारकमङ्गीति ॥ १ ॥ इति ।

एवञ्च मूलेन मूलं सगुणं क्रियमाणमुपकार्यत्वात् प्रधानं सम्पद्यते ।
मूल्यं त्वनुपकार्यत्वादप्रधानं सम्पद्यते । तन्मूलेन मूल्यमभिभूयते । तद-
पेक्षया तस्याः प्रधानभावापत्तेः । तुलया सम्भितं तुल्यमिति । अत्र तुल्यार्थ-
योगे तृतीया । यद्यपि तुल्यार्थयोगे षष्ठ्यपि विधीयते तथापि नौप्रभृतिभ्य
स्मृतीयासमर्थेभ्यः प्रत्ययविधानात् तुलाशब्दादपि तृतीयासमर्थादेव प्रत्ययो
विज्ञायते । यथेत्यादिना तुलया सादृश्यं दर्शयति । ननु च तुल्यास्वप्रयत्नमिति

(१।१।८) निपातनादेव तुल्यशब्दस्य साधुत्वम् भविष्यति । स च सदृश एव लोके प्रसिद्ध इति । नार्थस्तुलाशब्दात् सम्प्रिते प्रत्ययविधानेन । स्वार्थं तु प्रत्ययविधानम् । यतो नाव (६।१।२१३) इतग्राद्युदात्तत्वं यथा स्यात् । नहि निपातने सत्त्वाद्युदात्तत्वं तुल्यशब्दस्य शक्यते विज्ञातुम् ।

६२ । धर्मपथ्यर्थन्यायादनपेते ।

निर्देशादेव पञ्चमी समर्थविभक्तिरिति । यद्येव मतिप्रसङ्गः । धुरो (४।४।७७) यङ्ठकावित्थेवमादावपि निर्देशादेव समर्थविभक्तिर्विज्ञेया । नैष दोषः । तत्र हि द्वितीया समर्थविभक्तिः । एवं ज्ञानं स्याद् द्वितीयानुवृत्तिरपार्थिका स्यात् । इह तु न काचिद् विभक्तिरनुवर्त्तते । पञ्चमी च सूत्रे श्रूयते । तस्मात् सैव समर्थविभक्तिरनुकल्पयितुं युक्ता ।

६३ । कृन्दसो निर्मिते ।

प्रत्ययार्थसामर्थ्यलभ्येति । निर्मित इति प्रत्ययार्थः । तत्र च्छन्दसः करणत्वमिति सामर्थ्यात् तृतीया समर्थविभक्तिर्लभ्यते । कृन्दःशब्दोऽयं वेदे त्रिष्टुवादाविच्छायाञ्च वर्त्तते । इह त्विच्छायां वर्त्तमानो गृह्यते । अतएवाह इच्छया कृत इति । इच्छावृत्तिसु संज्ञाग्रहणस्याभिधेयनियमार्थस्यानुवृत्तेर्लभ्यते ।

६४ । उरसोऽण् च ।

संज्ञाधिकारादभिधेयनियम इति । तेनोरसा निर्मितं सुखमित्यादौ न भवतीति भावः ।

६५ । हृदयस्य प्रियः ।

हृदय इति । हृदयस्य हृत्तेखेतरादिना (६।३।५०) हृद्भावः ।

६६ । बन्धने चर्षी ।

ऋषिष्योऽयमस्येव गुणवति पुरुषविशेषे । अस्ति च वेदे । इह संज्ञाधिकारादेव न मनुष्यग्रहणमिति दर्शयति । ऋषिवेदो गृह्यते ।

६७ । मतजनहलात् करणजल्पकर्षेषु ।

प्रत्ययार्थसामर्थ्यलभ्येति । करणादयः प्रत्ययार्थाः । तत्र करणादयः

शब्दा भावे करणे च व्युत्पाद्यन्त इति सामर्थ्यादेवोपलभ्यमाना षष्ठीविभक्ति-
र्विज्ञायते । यद्यपि कर्षणशब्दः परिमाणवचनोऽप्यस्ति तथापि करणादीनां
साहचर्यात् क्रियाशब्द एव गृह्यते । 'क्ररणशब्दो भावसाधनः' । यदा तु
करणसाधनं सदा क्रियतेऽनेनेति करणम् । रथसीताङ्गलेभ्यो यद्विधाविति
(१।१।७२, वा) तदन्तविधिरत्रेथ्यते । तस्योदाहरणं द्विहल्य इति दर्शयति ।
भावसाधनञ्चेति । अत्रापि पूर्ववदं विभागो वेदितव्यः ।

६८ । तत्र साधुः ।

सामान्य इति । ये चाभावकर्मणोरिति (६।४।१६८) प्रकृतिभावः । साधुरिष्ट
निपुणो योग्य इति भावः ।

६९ । प्रतिजनादिभ्यः खञ् ।

जनं जनं प्रति प्रतिजनम् । यथार्थेऽव्ययमित्यव्ययीभावः (२।१।६) । परस्य
कुलममुत्थकुलमिति निपातनादलुक् । षष्ठ्या आक्रोश इति (६।३।२१) वा यदा
परकुलत्वेनाक्रुश्यते । यत्नेत्यादि । प्रतिजनं सर्वजनं इत्येवमादिषु केषुचिद्-
तार्थ एव प्रतीयते । नतु प्रवीणो योग्यशब्दस्यार्थः । तेन तत्र वचनसामर्थ्यात्
परेऽपि प्राक्क्रीतीयाः प्रत्यया बाध्यन्ते । अन्यथा हि वचनमनर्थकं स्यात् ।

१०० । भक्ताङ्गः ।

१०१ । परिषदो ग्यः ।

१०२ । कथादिभ्यष्ठक् ।

१०३ । गुडादिभ्यष्ठञ् ।

१०४ । पथ्यतिथिवसतिस्वपतेर्ठञ् ।

१०५ । सभाया यः ।

स्वरे विशेष इति । यति सति यतोऽनाव (६।२।१३) इत्याद्युदात्तत्वं
स्यात् । ये तु सति प्रत्ययस्वरेणान्तोदात्तत्वं स्यात् ।

१०६ । ढञ्छन्दसि ।

१०७ । समानतीर्थे वासी ।

वसतीति वासी । निपातनादेव णिनिः । ग्रहादिलक्षणो वा ।
अथवा वसनं वासः । सो ऽस्यास्तीति वासी । मत्वर्थीय इनिः । अथ तत्रेति
(४।४।६८) वर्त्तमाने पुनः समानतीर्थे इति सप्तम्युपादानं किमर्थम् ?
प्रकृतित्वेनेष्टात् सप्तम्यन्ताद् यथा स्यात् । अनिष्टान् मा भूत् । एतेन
गुरुवचनो यस्तीर्थशब्दस्तदन्तात् सप्तमीसमर्थात् प्रत्ययो भवति । नतु यः
प्रयागादिवचनस्तदन्तात् । अमुमेवार्थं चेतसि क्त्वाह तीर्थशब्देन गुरुवचन
इति ।

१०८ । समानोदरे शयित ओ चोदात्तः ।

ओकारश्चोदात्त इति । यतः स्वरे प्राप्त ओकारस्योदात्तत्वं विधीयते ।
शयितः स्थित इत्यर्थः । अनेकार्थत्वात् तस्य स्थितावपि वृत्तेः । तथाहि
आमाशयो जलाशय इति । समानोदर्य्य इति । समानश्च तदुदरश्चेति
समानाधिकरणसमासं क्त्वा ततः प्रत्ययः ।

१०९ । सोदराद् यः ।

एकदेशविकृतस्थानन्यत्वात् सोदर्य्यशब्दादपि पूर्वेण यत्वेव प्राप्ते यो
विधीयते । विभाषोदर (६।३।८८) इति विषयसप्तमीति मत्वाह यकारादौ
प्रत्यय इत्यादि । ओ चोदात्त इति नानुवर्त्तत इति । प्रत्ययविधानसामर्थ्याद्
यउदात्तः ।

११० । भवे ष्छन्दसि ।

अणादीनां घादीनाञ्चापवाद इति । तत्र भव इति (४।३।५३) प्राप्तानाम् ।
यद्येवं यता बाधितत्वाच्छन्दसि तेषामभावः स्यात् । ततश्च मुञ्जावत्वं (F)
मोञ्जावतं वेत्येवमादि न सिध्यतीत्याह सति दर्शन इत्यादि । कथं पुनरेवं
लभ्यत इत्याह सर्वविधीनामित्यादि । सर्वविधिव्यभिचारस्तु बहुलच्छन्दसीति

(F) कचिन् मुञ्जीरात्वं मौञ्जीरातमिति पाठः ।

(३।२।८८) बहुलग्रहणास्त्यते । मुञ्जावान् नाम पर्वतः । तत्र भवोऽसौ
मौञ्जावतः (G) ।

१११ । पाथोनदीभ्यां डाणं ।

११२ । वैशन्तहिमवद्ग्रामण ।

११३ । स्रोतसो विभाषा डाण्डौ ।

डाण्डाडयोः स्त्रे विशेषः । डाति हि सति तित् स्वरितमितान्तस्वरितः
(३।१।१८५) स्यात् । डा तु प्रतग्रस्वरेणास्तीदात्तत्वं भवति ।

११४ । सगर्मसयूथसनुताद् यन् ।

समानो गर्भः । समानो यूथ इति कर्मधारयः । ए सुतो । भावे क्तः ।
समानं नुतमस्येति बहुव्रीहिः । समानश्च तन्नुतस्येति कर्मधारयो वा ।
स्त्रे विशेष इति । यति सति तित् स्वरितमितान्तस्वरितत्वं (३।१।१८५)
स्यात् । यनि सति नित्स्वरेणाद्युदात्तत्वं स्यात् । सर्वत्र समानस्य च्छन्द-
सीति । समानस्य (३।१।८४) च्छन्दस्यमूर्धप्रभृत्युदकेष्वित्यस्योपलक्षणपर
एकदेश उपात्तः ।

११५ । तुयाद् घन् ।

११६ । अयाद् यत् ।

सामान्येन यद्विहित इति । भवे च्छन्दसीत्यनेन (४।४।११०) । अथ
यदग्रहणं किमर्थम् ? न यथाविहितमेवोच्येत ? नैवं शक्यम् । अग्रपञ्चाङ्गिम-
जित्येवाग्रशब्दाङ् (४।३।२३, वा) डिमजप्युक्तः । तच्च यथाविहिते प्रत्यय
उच्यमाने डिमजपि स्यात् । तस्माद् यदग्रहणं कर्त्तव्यम् ।

११७ । घञ्छौ च ।

स्त्रे विशेष इति । घे विहिते ऽस्तीदात्तत्वं स्यात् । घनि तु सतग्रा-
दात्तत्वं भवति ।

११८ । समुद्राभाद् घः ।

ननु चाजायदन्तमस्याचरमितः अभ्रशब्दस्य (२।२।३३-३४) पूर्वनिपातेन भवितव्यम् । तत् कथमपूर्वनिपात इत्याह अभ्रशब्दस्येत्यादि ।

११९ । बर्हिषि दत्तम् ।

१२० । दूतस्य भागकर्मणी ।

भावे तस्येदमित्यणि (४।३।१२०) प्राप्ते गुणवचनब्राह्मणादिभ्य इति (५।१।१२४) ष्यञि यतो विधानम् । येषां सख्यु र्य इत्यत्र (५।१।१२६) दूत-वणिग्भ्याञ्चेत्युपसंख्यायते तेषां कर्मणि ये प्राप्ते ।

१२१ । रक्षोयातूनां हननी ।

निर्देशादेव समर्थविभक्तिः । सा पुनः षष्ठी कर्तृकर्मणोः कृतीति (२।३।६५) कर्मणि द्रष्टव्या । योग्यतामात्रे विवक्षिते हन्यतेऽनयेति हननी । करणे लुगट् । टिड्ढाणञिति (४।१।१५) ङीप् । ननु च रक्षोयातुशब्दयोर्द्वित्वाद् द्विवचनेन भवितव्यम् । तत् कथमिदमुक्तम् । वचनसामर्थ्यात् सञ्भावनमेव स्तुतिरिति दर्शयितुमाह बहुवचनमित्यादि । योगश्चायं तस्येदमित्यणि (४।३।१२०) प्राप्ते वेदितव्यः ।

१२२ । रेवतीजगतीहविष्याभ्यः प्रशस्ये ।

षष्ठीसमर्थेभ्य इति । सामर्थ्याच्च षष्ठेऽव समर्थविभक्तिर्विज्ञायते । यथाह शंस स्तुतावित्यतोऽस्मादेव निपातनाद् भावे क्वप्प्रत्ययः कृत्यल्युटो बहुलमिति (३।३।११३) बहुलवचनात् । तत्रावश्यं कृद्योगलक्षणया षष्ठ्या भवितव्यम् । अयमपि योगः पूर्ववदणि प्राप्ते वेदितव्यः ।

१२३ । असुरस्य स्वम् ।

षष्ठीसमर्थोदिति । असुरस्येति निर्देशादेव षष्ठी समर्थविभक्तिर्लभ्यते । स्वमित्यालीयमित्यर्थः । अणोऽपवाद इति । तस्येदमिति (४।३।१२०) प्राप्तस्य ।

१२४ । मायायामण् ।

मायायां नेति धत्तव्ये ऽण्यङ्गणं विस्मष्टार्थम् ।

१२५ । तद्धानासामुपधानो मन्त्र इतौष्टकासु लुक् च
मतोः ।

स विवक्षितोऽवयवोऽस्मिन्निति तद्धान् । कः पुनरसौ समुदायः । अत
एवाह तद्धानित्ववयवेन समुदायो निर्दिश्यत इति । एतेनैकदेशादिदं प्रत्यय-
विधानमित्युक्तं भवति । वच्ञःशब्दोऽस्मिन् मन्त्रेऽस्तीत्यादिना तत्समुदायं
प्रदर्शयति । चयनवचन इति । चिनोतेरेव करणे लुप् । तेजस्या इति ।
तेजःशब्दोऽस्य मन्त्रस्यास्ति तेजस्वानुपधानमन्त्रः । शेषं विग्रहवाक्यादि
पूर्ववत् । मन्त्रादेव । समुदायान्मा भूत् । यद्यपि समुदायः प्रातिपदिकं
न भवति तथापि वचनसामर्थ्यादपि स्यात् । किं हि वचनाच्च लभ्यत
इत्यभिप्रायः । इतिकरणो नियमार्थ इति । असतीहेतिकरणे मन्त्रे
बहूनां पदानां सम्भवे सर्वेण पदेन तद्धान् मन्त्रो गृह्यते । अस्मिंसु सति तेन
नियमार्थेन येनैव पदेन तद्धाना मन्त्रेणैष्टकोपलभ्यते तेनैव सर्वो मन्त्रो
गृह्यत इत्येतदुपपन्नं भवति । अथ मतुव्यङ्ग्यं किमर्थम् ? यावता
मनुवन्तादयं विधीयते । तत्र प्रत्ययस्य लुग् विज्ञायमानो विधानसामर्थ्याच्च
मनुप एव भविष्यतीत्यपार्थक्यं मतुव्यङ्ग्यम् । नैवम् । उत्तरताश्चिमानणि-
तत्र (४।४।१२६) हुपधानमात्रावयवे द्वौ मत्वर्थीयाविनिमतुपौ । तत्रासति
मनुव्यङ्ग्ये द्वयोरपि लुक् स्यात् । अस्मिन् सति मतुप एव भवति ।

१२६ । अश्विमानण् ।

आश्विनीरिति । टिड्ढाणजिति (४।१।१५) ङीप् ।

१२७ । वयस्यासु मूर्ध्नी मतुप् ।

मूर्धन्वतीरिति । उगितश्चेति (४।१।६) ङीप् । वयस्यास्ता मूर्धन्वतश्चेति ।
वयस्वानुपधानो मन्त्रः । तासामिति वयस्याः । मूर्धन्वानुपधानो मन्त्रः ।
तासामिति मूर्धन्वतः । यत्रेत्यादि । नह्येवंविधो यासामुपधानो मन्त्रस्ततो
वयस्यास्त्विति वचनात् । अत्र मूर्धशब्द एवास्ति । न वयःशब्दः । ततो न
भवति मूर्धन्वत इति । वक्तव्य इति । तद्धानित्यधिकारान् मतुवन्ताद्

मूर्धशब्दाद् प्रतयेन भवितव्यम् । अतो मूर्धन्वत इति युक्तं वक्तुम् । तन्मतुपो भाविनं लुक् चेतसि कृत्वा । एवं लघु सूत्रं भवति ।

१२८ । मत्वर्थे मासतन्वोः ।

मत्वर्थे मासतन्वोरिति प्रतयार्थविशेषणम् । मत्वर्थग्रहणादेव प्रथमा समर्थविभक्तिरस्युपाधिका लभ्यत इत्याह प्रथमासमर्थादस्युपाधिकादिति । अनन्तरार्थे चेति । न केवलं मत्वर्थ एव प्रत्ययो वक्तव्यः । ननु च तपः-प्रभृतीनां प्रत्ययार्थमासादिवचनानामभिधेयलिङ्गवचनानि भवन्तीति पुंलिङ्गता प्राप्नोति । तस्याश्च सत्यामत्वसन्तस्य चाधातोरिति (६।४।१४) दीर्घेण भवितव्यम् । तत् कथं तपश्च सङ्घश्च नभश्चेति प्रयोग इत्यत आह नपुंसकलिङ्गं ह्यान्दसत्वादिति । अयं हि च्छान्दसः प्रयोगः । तत्रेति । पुंलिङ्गे ऽभिधेये । नपुंसकलिङ्गमुपपद्यते । व्यत्ययो बहुलमिति (३।१।८५) लिङ्गव्यत्ययस्य च्छान्दसि विधानात् । इङ्गस्मिन् मासेऽस्तीति इषः । उर्गस्मिन् मासे ऽस्तीति उर्जः । शुगस्मिन् मासेऽस्तीति शुचिः । शुग् वास्मिन् मासे ऽस्तीति शुक्रः । चोः कुरिति (८।२।३०) कुत्वम् । अर्थग्रहणं किमर्थम् ? यावता मतो ह्यः सूत्रसान्त्वोरित्यत्र यथा (५।२।५६) मतावित्युच्यमाने मत्वर्थे प्रत्यय उच्यते तथेहापि लभ्यते । तस्मान्मतावित्येवं कस्मान्नोक्तम् ? सत्यमेतत् । विस्मयार्थमर्थग्रहणम् ।

१२९ । मधोर्ज च ।

१३० । ओजसोऽहनि यत्खौ ।

असत्त्वादसमायानेधास्त्रजो विनिरिति (५।२।१२१) विनिप्रत्यये प्राप्ते मतुपोऽपवादैः सङ्घ समावेशान् मतुपि यत्खौ विधीयेत । अथ यद्व्यग्रहणं किमर्थम् ? नन्वोजसोऽहनि ख चेत्येवोच्येत । चकारेण यथाविहिते प्रत्यये विज्ञायमाने यदिति च भविष्यति । नैवं शक्यम् । चकारेण हि सन्देहः स्यात् किमनेनानन्तरसूत्रविहितो ओऽनुक्तव्यते ? अथ प्रकृतो यदिति ? तस्माद-सन्देहार्थं यद्व्यग्रहणं कर्तव्यम् ।

१३१ । वेशो यशश्चादेर्भगाद् यल् ।

लित्करणं स्वरार्थम् ।

१३२ । ख च ।

योगविभाग इत्यादि । यदि पूर्वसूत्रएव 'खग्रहणं' क्रियते हे प्रकृती प्रत्ययावपि द्वावेवेति सामर्थ्याद् यथासंख्यं प्रसज्येत । तस्मात् तन्निरासार्थी योगविभागः । ननु यथासंख्यमनुदेशः समानामित्यत्र इह (११३।१०) कस्मान्न भवति वेशोयशश्चादेर्भगाद् यल् ख चेति दर्शयित्वा स्वरितेन लिङ्गेन यथासंख्यमित्युक्तम् ? तदेकयोगतामभ्युपेत्य । भवतु नामैकयोगः । तथापि यथासंख्यं न भवतीति दर्शनार्थम् । तत् कुतो यथासंख्यनिरासार्थी योग-विभाग इति ? अत आह उत्तरार्थश्चेति ।

१३३ । पूर्वैः कृतमिनयौ च ।

पूर्वैः कृतमिनयौ चेति । खएव यथा स्यात् । यस्या भूत् । पूर्वैरिति । बहुवचनान्तेनेत्यादि । पथिभिः पूर्वैरित्येवमादिभिर्ज्वेदवाक्यैः पूर्वपुरुषकृतत्वेन यदा प्रशंसां प्रतिपादयितुं निष्ठा साध्वेव शक्यते विज्ञातुं तदा पूर्वपुरुषाभिधा-यिनः पूर्वशब्दात् प्रत्यय उपपद्यते । तस्मात् पूर्वैरिति बहुवचनान्तेन पूर्वपुरुषा अभिधीयन्ते । छन्दसामर्थपरत्वाद् बहुवचनस्य । तेन पूर्वपुरुषाणां पन्था आस्थित सम्प्रदायत इति दर्शयितुमाह तत्कृताः पन्थान इति ।

१३४ । अङ्गिः संस्कृतम् ।

संस्कृतमिति प्राग्वहतीये (४१४।१) ठकि प्राप्ते यद्विधीयते । निर्देशादेव समर्थविभक्तिरिति । तृतीया । सा पुनः संस्कारणक्रियायामपां करणत्वात् करणे वेदितव्या ।

१३५ । 'सहस्रेण सन्मिता घः ।

निर्देशादेव समर्थविभक्तिरिति । तृतीया । सा पुनः सुव्यार्थयोगे वेदितव्या । तन्नापीति । सन्मिता सादृश्येन धर्मेण सन्मिता एव धर्मा

लक्षयितव्यः । किं कारणमित्याह तत्र सन्धित एव वैदिकप्रयोगे दृश्यते ।
सन्धितिमात्रे ।

१३६ । मतौ च ।

शब्दे कार्यासम्भवान् मतुपशब्देन मत्वर्थो लक्ष्यत इत्याह मत्वर्थ इत्यादि ।
मत्वर्थे च प्रत्ययविधानात् प्रथमासमर्थादस्तुपाधिकात् प्रत्ययो विज्ञायत
इत्याह सहस्रमस्य विद्यत इति ।

१३७ । सोममर्हति यः ।

तदर्थतोत्यर्थार्थे (५।१।६३) ठकि प्राप्ते यो विधीयते । स्वरे विशेष इति ।
यत्याद्युदात्तत्वं स्यात् । यप्रत्यये तु सत्यन्तोदात्तत्वं भवति ।

१३८ । मये च ।

रूप्यमयटोरपवादो योग इति । मयट इति । मयङ्ङर्थो लक्ष्यत इति ।
शब्दे कार्यासम्भवादिति भावः । तत्र यथायोगं समर्थविभक्तिरिति ।
तत्रागतार्थे पञ्चमी । विकारावयवयोः षष्ठी । प्रकृतवचने प्रथमेति यथा-
योगार्थः ।

१३९ । मधोः ।

मयङ्ङर्थ आगते प्रकृतवचने च यथायोगं रूप्यमयटोः प्राप्तयोर्यद् विधीयते ।
तत्र मयटो हि द्व्यचम्बन्धसीति (४।३।१५०) प्राप्तस्य नोत्वङ्ङविष्वादिति
प्रतिषेध (४।३।१५१) उच्यते ।

१४० । वसोः समूहे च ।

अत्रापि मयङ्ङर्थे यथायोगं रूप्यमयटोः समूहे त्वणि ठकि च यद्विधीयते ।
वसुशब्दोऽप्ययमस्ति देववचनो वसवो देवा इति । अस्ति च धनवचनो वसु
धनमिति । तत्र देवतावचनात् समूहविवक्षायां नौत्सर्गिकोऽण् प्राप्नोति ।
धनवचनत्वादचित्तलक्षणष्ठक् । यथायोगं समर्थविभक्तिरिति । समूहे मयङ्ङर्थे
च षष्ठ्यादिव्या सामर्थ्यलब्धेति ।

१४१ । नक्षत्राद् (H) घः । (I)

(H) The following MSS. were at the disposal of the editor for the preparation of the press-copy of the fourth Adhyaya of the Nyasa :—

(ख),

(क) and

(ड)

as stated respectively, in PP. 331, 484, and 791.

In the MS. (ख), we have, at the end of 4/4,

“युगप्रधानश्रीमज्जिनचन्द्रसूरिचरणसेवासविच्छिन्निभिः

श्रीपुण्यप्रधानोपाध्यायै लिखिते स्वशिष्यप्रशिक्षादिवाचनकृते ।

वाच्यमान चिरं नन्दतात् । श्रीरम्भ । संवत् १६८४ वर्षे ।”

So the date of transcription of this portion of the MS. is 1627 A. D.

At the end of 4/1, as well as at the end of 1'4, it has

“श्रीकाङ्गामरीयामे श्रीखरतरंगच्छाधिपयुगप्रधानश्रीमज्जिनचन्द्रसूरिशिष्यश्रीपुण्यप्रधानोपाध्यायै रालिखिते ।

शिष्यपण्डितसुमतिसागरगणेशिष्यपण्डितसाधुरङ्गपण्डितज्ञानचन्द्रसुम्नोः सम्पठनाय । श्रीरम्भ लेखकपाठकयोः ।
संवत् १६८२ वर्षे । वैशाखशुक्लाष्टम्याम् ।”

This portion therefore was copied in 1625 A. D.

(I) It is gratifying to note that many of the very renowned Indian and European Savants have kindly welcomed the printing and publication of our edition of the Nyasa. A few letters from some of them, are transcribed below :—

From professor H. JOCOBI. (Germany).

Dear Sir,

‘I got your kind letter and the copy of the Nyasa Part I, for which I render you my most cordial thanks. I had only a cursory look at the edition of the Nyasa by Jinendrabuddhi, but think it done in a scholarly manner. I should thank you for sending me the other parts of the work as they are issued. With kind regards “

Yours sincerely

Sd. HERMANN JOCOBI.

59, Niebulvr strasse. Bonn (Germany)

29. 1. 1914.

१४२ । सर्वदेवात् तातिल् ।

From Professor S. KONOW, NORWAY.

Villa Baikuntha,
Bestum,—Kristiania.

26. 2. 1914.

Many thanks for your letter and for the copy of Jinendrabuddhi's Nyasa, Part I which you have been good enough to send me. The edition is very good and scholarlike and I congratulate you on the results of the work of your Society (Varendra Research Society). The only thing which I should have done differently is that I should have printed the text of the Kasika itself together with the commentary. As it now is, it is necessary to keep the text of the Kasika in your table when reading Jinendrabuddhi, and it is always a little more troublesome to have to consult two books. However this is quite a minor point, and on the whole the principles followed by the editor are excellent.

yours sincerely

Sd. STEN KONOW.

From Pundit Gonapati Sastri, Editor of the दुर्घटहर्षि, व्यक्तिविवेक and the recently discovered Dramas by the Poet भास ।

"Office of the Curator for Publication of Sanskrit MSS.

Trivandrum, Government of Trivancore. 23. 12. 1913.

Dear Sir,

I have duly received your kind letter as also a copy of the Nyasa, Part I and I thank you very much for the same. You have edited the work beautifully and very accurately and it reflects credit on your industry. I think that if the text of the Kasika is also printed along with the Nyasa, it will add to the utility of the

१४३ । शिवशमरिष्टस्य करे । (J)

work. Your doubt about the genuineness of the quotation from Amara (P. 2,) by Jinendra, is quite correct, as the copy of our Nyasa also does not contain the quotation. The Palm leaf MS. in our possession of the Nyasa is received, on loan, from a private individual. It is written in *Malayalam* character, but not in Canrese or Telugu.

Only Dhatu-Prodeepea of Maitreya Raksita is available here, but no other work of his, nor any copy of the Nyasoddyota or Anunyasa. But if I obtain any of them, I shall let you know about them.

I am, Dear Sir,

Yours faithfully

Sd. T. GONOPATI SASTRI.

(J) शुद्धिपत्रम् ।

The editor, with extreme regret, states that he had to stay at Rajshahi (Bengal) while the book was printed at Calcutta about 200 miles off from his station. Under the circumstances, misprints and errors of other kinds in such a big book containing 1060 Pages, could not but creep in. Some of them are noticed below. The readers are to kindly correct others where observed.

Page	line	incorrect	correct
IN THE TEXT			
49	21	दुर्विन्यसकाकपदजनित	दुर्विन्यसकाकपदजनित
72	26	कारमात्रं	प्रकारमात्रं
138	26	निर्वर्तितं	निर्वर्तितम्
169	26	अः	अथः
523	13	शब्दान्तरादिरिति	शब्दान्तरादिरिति ।
654	23, 24	{ शमितितरा शमितितमामिति	{ शमितितरा शमितितमिति
809	22	प्राप्ति	प्राप्तिः ।
810	४	पञ्चानामज्ञां	पञ्चानामज्ञानां
854	22	कल्पितत्वात्	विकल्पितत्वात्
881	16	वेदितव्यः	वेदितव्यम् ।

१४४ । भावे च ।

इति बोधिसत्त्वदेशीयाचार्यश्रीजिनेन्द्रबुद्धिपादविरचितायां काशिका-

विवरणपञ्जिकायां चतुर्थाध्यायस्य चतुर्थः पादः ॥ ४१४ ॥

समाप्तोऽयं चतुर्थाध्यायः ॥ ४ ॥

“यत्पञ्चिकानावमिमामासाद्य सुधियः सुखम् ।

तरन्ति काशिकाभोधिं स जिनेन्द्रो जयत्ययम्” ॥ १ ॥

THE END OF THE VOLUME I.

ERRATA

IN THE NOTES

226	23	पाणिनीय	पाणिनीय
332	8	चणी	चौणी
653	26	स एव च	स एव च पाठो
719	25	मूर्धन्नादेश	मूर्धन्नादेश
	21	Spells	Spell
849	26	वक्तव्यमित्येवं	वक्तव्यमित्येवं
	29	allows	allow
894	25	पर्यायो	पर्यायो

THE ASIATIC SOCIETY
CALCUTTA-700018
ACC No. B 1606
Date 12-11-85

